

bắc chi

*Nhìn hãy
Đim em*

Mục lục

- Chương 1: Bất Ngờ
- Chương 2: Là Anh Ta
- Chương 3: Uống Thuốc Đi
- Chương 4: Con Đau Sau Gáy
- Chương 5: Cô Giỏi Lắm
- Chương 6: Oan Gia Ngõ Hẹp
- Chương 7: Uống Hết Nửa Chai Rượu Này
- Chương 8: Nụ Hôn Rơi Xuống
- Chương 9: Đàn Ông Cũng Có Thể
- Chương 10: Một Bàn Chân Lặng Lẽ
- Chương 11: Tôi Không Muốn Đá Cô Xuống
- Chương 12: Đi Theo Tôi, Thế Nào?
- Chương 13: Vẫn Nên Đôi Bên Tình Nguyện
- Chương 14: Đến Trong Mơ Cũng Bám Riết Không Tha
- Chương 15: Có Một Cánh Tay Rắn Chắc
- Chương 16: Đường Như Cô Đã Nghe Thấy Tiếng Vả Mặt
- Chương 17: Bật Nước Tắm Cho Tôi
- Chương 18: Sao Lại Có Chị Ta?
- Chương 19: Nụ Cười Phơi Phới Xuân Tình
- Chương 20: Mau Quấn Vào Người Đi
- Chương 21: Hình Như Bị Trẹo Chân Rồi
- Chương 22: Nghe Một Thứ Rất Thú Vị
- Chương 23: Tổng Giám Đốc Không Biết Boi
- Chương 24: Sống Người
- Chương 25: Có Phải Vẫn Còn Nhớ Cậu Ấy Không?
- Chương 26: Có Bàn Tay Chạm Lên Chân Cô
- Chương 27: Anh Ấy Có Biết Không
- Chương 28: Động Vào Người Của Tôi
- Chương 29: Trùng Hợp Quá
- Chương 30: Hoắc Tổng Giao Cho Cô Đây
- Chương 31: Tự Em Tìm Tới
- Chương 32: Em Bận Rộn Quá Nhỉ
- Chương 33: Quá Tam Ba BẠN
- Chương 34: Sau Này Nếu Cô Cầu Xin
- Chương 35: Tôi Đang Đợi Anh
- Chương 36: Đã Quen Tự Tay Làm
- Chương 37: Tôi Chỉ Có Một Yêu Cầu
- Chương 38: Người Con Gái Của Tôi
- Chương 39: CùNg Tắm Đi
- Chương 40: HảN Sờ Tay Nào Của Em?
- Chương 41: Khiến Tôi Vui
- Chương 42
- Chương 43: Chỉ Thích Một Kiểu Vận Động

Chương 44
Chương 45
Chương 46
Chương 47
Chương 48
Chương 49
Chương 50
Chương 51
Chương 52
Chương 53
Chương 54
Chương 55
Chương 56
Chương 57
Chương 58
Chương 59
Chương 60
Chương 61
Chương 62
Chương 63
Chương 64
Chương 65
Chương 66
Chương 67
Chương 68
Chương 69
Chương 70
Chương 71
Chương 72
Chương 73
Chương 74
Chương 75
Chương 76
Chương 77
Chương 78
Chương 79
Chương 80
Chương 81
Chương 82
Chương 83
Chương 84
Chương 85
Chương 86
Chương 87
Chương 88
Chương 89
Chương 90
Chương 91

Chương 92
Chương 93
Chương 94
Chương 95
Chương 96
Chương 97
Chương 98
Chương 99
Chương 100
Chương 101
Chương 102
Chương 103
Chương 104
Chương 105
Chương 106
Chương 107
Chương 108
Chương 109
Chương 110
Chương 111
Chương 112
Chương 113
Chương 114
Chương 115
Chương 116
Chương 117
Chương 118
Chương 119
Chương 120
Chương 121
Chương 122
Chương 123
Chương 124
Chương 125
Chương 126
Chương 127
Chương 128
Chương 129
Chương 130
Chương 131
Chương 132
Chương 133
Chương 134
Chương 135
Chương 136
Chương 137
Chương 138
Chương 139

Chương 140
Chương 141
Chương 142
Chương 143
Chương 144
Chương 145
Chương 146
Chương 147
Chương 148
Chương 149
Chương 150
Chương 151
Chương 152
Chương 153
Chương 154
Chương 155
Chương 156
Chương 157
Chương 158
Chương 159
Chương 160
Chương 161
Chương 162
Chương 163
Chương 164
Chương 165
Chương 166
Chương 167
Chương 168
Chương 169
Chương 170
Chương 171
Chương 172
Chương 173
Chương 174
Chương 175
Chương 176
Chương 177
Chương 178
Chương 179
Chương 180
Chương 181
Chương 182
Chương 183
Chương 184
Chương 185
Chương 186
Chương 187

Chương 188
Chương 189
Chương 190
Chương 191
Chương 192
Chương 193
Chương 194
Chương 195
Chương 196
Chương 197
Chương 198
Chương 199
Chương 200
Chương 201
Chương 202
Chương 203
Chương 204
Chương 205
Chương 206
Chương 207
Chương 208
Chương 209
Chương 210
Chương 211
Chương 212
Chương 213
Chương 214
Chương 215
Chương 216
Chương 217
Chương 218
Chương 219
Chương 220
Chương 221
Chương 222
Chương 223
Chương 224
Chương 225
Chương 226
Chương 227
Chương 228
Chương 229
Chương 230
Chương 231
Chương 232
Chương 233
Chương 234
Chương 235

Chương 236
Chương 237
Chương 238
Chương 239
Chương 240
Chương 241
Chương 242
Chương 243
Chương 244
Chương 245
Chương 246
Chương 247
Chương 248
Chương 249
Chương 250
Chương 251
Chương 252
Chương 253
Chương 254
Chương 255
Chương 256
Chương 256+2
Chương 257
Chương 258
Chương 259
Chương 260
Chương 261
Chương 262
Chương 263
Chương 264
Chương 265
Chương 266
Chương 267
Chương 268
Chương 269
Chương 270
Chương 271
Chương 272
Chương 273
Chương 274
Chương 275
Chương 276
Chương 277
Chương 278
Chương 279
Chương 280
Chương 281
Chương 282

Chương 283
Chương 284
Chương 285
Chương 286
Chương 287
Chương 288
Chương 289
Chương 290
Chương 291
Chương 292
Chương 293
Chương 294
Chương 295
Chương 296
Chương 297
Chương 298
Chương 299
Chương 300
Chương 301
Chương 302
Chương 303
Chương 304
Chương 305
Chương 306
Chương 307
Chương 308
Chương 309
Chương 310
Chương 311
Chương 312
Chương 313
Chương 314
Chương 315
Chương 316
Chương 317
Chương 318
Chương 319
Chương 320
Chương 321
Chương 322
Chương 323
Chương 324
Chương 325
Chương 326
Chương 327
Chương 328
Chương 329
Chương 330

Chương 331
Chương 332
Chương 333
Chương 334
Chương 335
Chương 336
Chương 337
Chương 338
Chương 339
Chương 340
Chương 341
Chương 342
Chương 343
Chương 344
Chương 345
Chương 346
Chương 347
Chương 348
Chương 349
Chương 350
Chương 351
Chương 352
Chương 353
Chương 354
Chương 355
Chương 356
Chương 357
Chương 358
Chương 359
Chương 360
Chương 361
Chương 362
Chương 363
Chương 364
Chương 365
Chương 366: Ngoại Truyện Sơ Vũ - Giang Nam

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 1: Bất Ngờ

Dịch truyện Tầm mệt mỏi quá nên dịch vui một câu chuyện khác (của bạn Tầm =))~)

Truyện này không ngắn, ai thích đọc vui thì đọc, còn ai muốn tìm một truyện để hoàn nhanh thì đừng đọc nhé.

Truyện thể loại tổng tài cầu huyết như các bộ tổng tài cầu huyết kinh điển khác, dễ khiến người đọc muốn đập nam chính hoặc nữ chính, ai yếu tim, yêu cầu thực tế, văn phong nho nhã cũng không nên đọc. Truyện có nội dung đã nhiều truyện viết, ai thích mới lạ cũng không nên đọc. Truyện của tác giả không có tên tuổi, ai muốn tìm một câu chuyện mượt mà từ đầu đến cuối cũng không nên đọc.

"Á, đau quá..."

"Không được chạy!"

"Tôi không muốn nữa, đừng tiếp tục nữa! Á..."

...

Lâm Uyển Bạch mở mắt ra, cơn đau lạ lẫm trên người khiến cô bàng hoàng nhận ra tất cả không phải mơ.

Nơi cô đang có mặt là một phòng khách sạn, ánh nắng ngày mới mông lung hắt vào, làm nhòe đi tấm thảm trải sàn và một chiếc giường với tình cảnh "nóng bỏng". Quần áo của cô từ trong ra ngoài đều rơi hết xuống đất, nhăn nhúm hết cả.

Tối qua cô đã bị ai đó cưỡng bức!

Lâm Uyên Bạch ôm đầu, cố gắng nhớ lại. Cô làm việc partime trong một quán bar, công việc chủ yếu là quảng bá rượu cho khách, có một vị khách già tâm ý đen tối cứ nằng nặc bắt cô uống rượu rồi mới thanh toán. Sau khi uống xong, cô phát hiện trong rượu có vấn đề, khó khăn lắm mới thoát ra ngoài được. Sau khi ra khỏi thang máy, trong tình thế cấp bách, cô chui vào một không gian khác, sau đó ký ức trở thành những mảnh vụn vặt...

Cánh cửa phòng tắm bất ngờ được mở ra.

Bấy giờ cô mới phát hiện ra trong phòng ngoài mình còn có một người khác. Lâm Uyên Bạch vội vàng kéo cao chăn lên che kín cơ thể.

Phóng tầm mắt qua nhìn, cô phát hiện đó là vóc dáng cao lớn lực lưỡng của một người đàn ông phương Bắc, đường nét ngũ quan cương nghị nhưng không quá thô, cực kỳ đẹp trai.

Mà trên hông anh ta chỉ quấn độc một chiếc khăn tắm, nửa người trên cứ thế lồ lộ ra ngoài không chút che đậy. Lồng ngực chia ra làm hai bên rắn chắc rõ ràng, nhìn tiếp xuống dưới là từng múi cơ bắp vừa phải, quý chuẩn và đường nhân ngư thấp thoáng, nước vẫn còn đang nhỏ xuống trên mái tóc ướt.

Lâm Uyên Bạch đỏ mặt quay đi nhưng sau đó lại khăn trương quay lại nhìn.

Lần đầu tiên của cô cứ thế bị người lạ trước mặt này cướp mất, hơn nữa cô còn bị giày vò đến chết đi sống lại!

Người đàn ông đi qua kéo tung rèm cửa ra, cầm một điều thuốc trên bàn lên, quay lại liếc xéo cô rồi nhả ra một làn khói: "Nhìn cái gì, muốn làm lại lần nữa hả?"

Lại cái đầu anh!

Lâm Uyên Bạch phần uất trong lòng.

Nỗi đau mất đi sự trinh trắng đã trở thành sự thật, cô chỉ còn cách chấp nhận số phận quán chặt chần, cố gắng không bước xuống giường trong trạng thái trần truồng để lần lượt nhặt từng món đồ lên, ôm cả vào lòng rồi đi vào phòng tắm.

Khi cô trở ra, người đàn ông vẫn đang đứng trước khung cửa sổ sát đất, gạt gạt tàn thuốc, rồi đi thẳng về phía cô.

Lâm Uyên Bạch căng thẳng lùi về phía sau nửa bước, bỗng thấy anh sau khi đi tới trước mặt mình chỉ cúi người xuống, nhặt ví tiền dưới đất lên, rút ra hai xập tiền rồi ném đại lên giường: "Tôi qua cô rất nhiệt tình nên tôi cũng rất hưởng thụ, ở đây tôi có hai vạn."

Lâm Uyên Bạch nhìn theo hai xập tiền.

Hai vạn không phải là một con số lớn, nhưng quá đủ để trả tiền thuốc của bà ngoại trong vòng một tháng.

Cô ngẩng đầu lên, người đàn ông có một đôi mắt rất sâu và thâm trầm. Ánh nhìn của cả hai va vào nhau, nên thái độ lạnh lùng khinh khỉnh ấy cũng quá rõ ràng. Dường như ở trong mắt anh ta, kiểu con gái tùy tiện lên giường với đàn ông như cô chỉ đáng với từng ấy tiền.

Cảm giác hồ thẹn nặng nề từ trong lòng dâng lên.

Người đàn ông cười khẩy, nheo mắt lại, hơi nghiêng răng: "Không cần tiền là muốn yêu cầu tôi chịu trách nhiệm với cô à? Đừng có nằm mơ."

Lâm Uyên Bạch đè nén cảm giác phẫn nộ xuống, đút hai tay vào túi quần bò.

Cô không rút ra được cả xấp, nhưng hai tờ thì được.

Hồi còn đi học, cô chính là một đứa con thật thà ngoan ngoãn, luôn là kẻ thiếu nổi bật nhất trong đám đông, chưa bao giờ cãi nhau, thậm chí là đỏ mặt gân cổ lên với ai. Nhưng thở khi điên lên cũng cần người đẩy, cô gip tay lên, quăng tiền vào khuôn mặt xuất chúng kia.

"Hai trăm đồng là giá tôi trả cho anh, sao hả? Không cần tiền, định bắt tôi chịu trách nhiệm với anh à?" Lâm Uyên Bạch bắt chước ngữ khí ban nãy của anh ta, cũng cười khẩy rồi lặp lại: "Đừng có nằm mơ!"

Đút lời, cô ưỡn ngực ngẩng đầu rời đi, tuy rằng tư thế hơi xiên xẹo vì cơn đau buốt.

Hai tờ tiền nhân dân tệ màu đỏ lướt qua trước mặt. Cuộc đời Hoắc Trường Uyên sống đến nay đã ba mươi năm, lần đầu tiên phải đứng sững tại chỗ, cho tới khi cô rời đi được vài giây rồi mới định thần trở lại.

Anh bực dọc tung chăn lên, bên dưới lộ ra một vết máu đã khô cong lại...

~Hết chương 01~

*Nhắc trước cho vài bạn, truyện không có H, nữ chính cũng không cường, nam chính cũng không phải kiểu hoàn hảo đâu nhé ~~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 2: Là Anh Ta

Chiếc xe buýt lắc lư khoảng nửa tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng đến nhà.

Lâm Uyên Bạch đã tắm rửa sạch sẽ từ trong ra ngoài đến lần thứ ba, kỳ cọ đến đỏ rục cả da, đến khi mùi hương của người đàn ông lạ lẫm trên người không còn nữa, cô mới đi ra khỏi phòng tắm, lúc đi người vẫn còn rất đau.

"Tiểu Bạch. Con gái, dù là lúc nào đi chăng nữa cũng phải có tự trọng, tự biết yêu thương lấy mình. Cho dù con gặp được người mà con thật lòng yêu thương, cũng đừng dễ dàng trao đi sự trong trắng của mình! Như vậy, sau này người chồng tương lai mới càng trân trọng con."

Lời nói khi xưa của mẹ văng vẳng bên tai, Lâm Uyên Bạch cắn chặt mu bàn tay.

Chuông di động vang lên, cô bắt máy, là điện thoại của bệnh viện gọi tới: "Cô Lâm, thuốc của bà ngoại cô bắt buộc phải thanh toán trước thứ Hai tuần sau nhé!"

"Tôi biết rồi ạ..."

Lâm Uyên Bạch ngắt máy, bắt đầu thay quần áo.

Cuộc sống tàn khốc như vậy đây, ngay cả một chút thời gian để ngồi lại đau lòng giấy lát cũng không cho cô!

Không nỡ bỏ tiền ra bắt taxi, cô lại ngồi xe buýt hơn hai tiếng đồng hồ nữa, khi đến nơi đã gần trưa. Lâm Uyên Bạch nhìn những tòa nhà xung quanh, đây là một khu nhà giàu nổi tiếng ở Băng Thành.

Coi như đã thông thạo đường đi lối lại, cô bước vào trong biệt thự.

Ngón tay Lâm Uyên Bạch vô thức nắm chặt lại. Mỗi lần tới đây đều bị giày vò, nhưng hết cách rồi, bà ngoại đang nằm trong bệnh viện đợi tiền thuốc.

Vừa vào đến cửa, cô đã bị thím Vương chặn lại: "Đại tiểu thư, hôm nay lão gia không tiện gặp cô, ông ấy và phu nhân đang tiếp đón khách quý!"

Tuy rằng ngoài miệng vẫn gọi cô là "đại tiểu thư", nhưng thái độ thì không hề khách khí.

Bình thường, có thể cô đã quay người bỏ đi rồi, nhưng hôm nay không được.

Lâm Uyên Bạch bày ra vẻ chuẩn bị ra về, nhưng nhân lúc đối phương lơ là mất cảnh giác, cô nhanh lẹ chạy vọt vào trong. Thím Vương gấp gấp ngăn lại: "Đại tiểu thư, cô không thể vào trong được! Phu nhân, phu nhân..."

"Bốp!"

Lâm Uyên Bạch bất ngờ ăn một cú tát trời giáng.

Lý Huệ vừa ra ngoài, khí thế bùng bùng, trừng mắt nhìn cô: "Con tiện nhân, ai cho mày vào nhà!"

Lâm Uyên Bạch ôm một bên mặt nóng rát. Cô cũng đã quen với thái độ hằm hè đối đầu này rồi. Hơn mười năm trước kẻ thứ ba Lý Huệ đã ép mẹ

cô tới nước nhảy lều tụt vẫn. Mà cô, khi mới vừa tròn tám tuổi, đã tận mắt chứng kiến tất cả mọi chuyện, cả cảnh Lý Huệ lao về phía mọi người như một kẻ điên, thực chất là trên môi nở nụ cười trộm. Không biết có phải báo ứng hay không mà về sau Lý Huệ đã mất một đứa con trai khi còn chưa kịp chào đời.

"Cháu tới tìm bố." Lâm Uyên Bạch nghĩ tới bà ngoại, đành phải ngậm bồ hòn làm ngọt.

"Bố mày không rảnh gặp mày! Trong nhà đang có khách quý, đừng có vác xúi quẩy tới đây cho tao, cút khẩn trương!"

"Cháu tìm bố cháu có chuyện quan trọng!"

"Mày thì có được chuyện gì quan trọng, chẳng qua lại muốn vùi tiền chứ gì?" Lý Huệ cười khẩy, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Chỉ cần nhìn thấy cái mặt của mày, tôi liền nghĩ ngay tới con mẹ đẻ tiện đã mặt của mày, cả người đầy mùi xúi quẩy! Chết thì cũng đã chết rồi, còn giữ lại con tiểu tiện nhân là mày ngày ngày tới đòi nợ! Mẹ con bản tính như nhau!"

Bây giờ chỉ cần nhắm mắt lại, cô vẫn có thể nhớ lại dáng vẻ ngã gục trong vũng máu của mẹ.

Lâm Uyên Bạch dường như quay trở về năm tám tuổi, cô điên cuồng lao lên: "Không cho phép bà nói mẹ tôi như thế!"

Nhưng bên cạnh có thím Vương giữ rịt, cô còn chưa kịp lại gần, Lý Huệ đã lại tát cô thêm cái nữa.

"Không biết đang có khách quý sao, ồn ào cái gì!"

Dường như nghe thấy động tĩnh, Lâm Dũng Nghị đi tới, nhãn mặt quát khế.

Lý Huệ vội vàng đi qua, mách lẻo ngay lập tức: "Ông à, đều tại cô con gái quý báu của ông phát ngôn hỗn hào!"

Lâm Uyên Bạch không có tâm trạng cãi tay đôi với bà ta, cô nói ngay vào trọng điểm: "Bố à, bệnh viện bên đó giục tiền thuốc men của bà ngoại..."

"Hôm khác nói sau, bây giờ trong nhà đang có khách, con cứ về trước đi!" Lâm Dũng Nghị sốt ruột thẳng thừng ngắt lời.

"Không lấy được tiền, con sẽ không đi đâu." Lâm Uyên Bạch đứng lý ra đó.

"Ông nhìn xem, thái độ của nó kìa!" Lý Huệ xưa nay luôn biết chọn lựa thời cơ, bà ta bày ra nét mặt ám ức: "Ban nãy tôi đã khuyên nhủ nó, bảo là hôm khác hãy đến, thế mà nó đâu có nghe. Cứ nhất quyết đòi xông vào trong. Còn... còn mang chuyện năm xưa ra châm chọc tôi! Ông phải biết, vì nó mà con trai của chúng phải chết, nó còn bảo đáng đời nhà họ Lâm không có người nối dõi khói hương!"

Lâm Dũng Nghị quả nhiên nổi cơn thịnh nộ. Ông ta cầm chặt một quả bóng yoga quăng về phía cô: "Súc sinh!"

Lâm Uyên Bạch chỉ hơi né đầu một chút là tránh được, nhưng một giây sau, Lâm Dũng Nghị đã đá một cái vào người cô.

Đàn ông so với phụ nữ sức lực khác nhau, cô bị đá trúng xương sườn, cả người bay sang bên cạnh, sau đó đập vào một cây cột trụ làm bằng đá cẩm thạch, chỉ phát lên một tiếng hự trầm thấp.

Cô đau tới nỗi tầm mắt mờ tịt, bên cạnh cây cột bằng đá xuất hiện một đôi giày da sáng loáng.

Nhìn theo ống quần thẳng tắp hướng lên, Lâm Uyên Bạch chạm phải một đôi mắt u tối mà cả đời này cô cũng không bao giờ quên được.

... Là anh ta!

~Hết chương 02~

*Chả hiểu sao rất thích kiểu nữ chính có một gia đình điên rồ kiểu này xong được nam chính che chở =)))) Cũ với mọi người rồi nhưng mình cứ thích đọc mãi:v

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 3: Uống Thuốc Đi

Chỉ trong vòng vài tiếng đồng hồ ngán ngủ, thật không ngờ họ lại một lần nữa gặp mặt nhau.

Thì ra khách quý mà mấy người trong nhà họ Lâm nói nãy giờ chính là anh.

Người đàn ông cũng giống như cô vậy, trong ánh mắt lướt qua một tia bất ngờ, nhưng nó xuất hiện rồi cũng biến mất rất nhanh. Anh đứng với tư thế từ trên cao nhìn xuống cô chăm chú, đường nét sắc lẹm dưới khuôn cằm cũng không hề có chút gì biến đổi, giống như một vị thần lạnh lùng và vô tình nhất trên thế giới này.

Lâm Uyển Bạch không nhìn anh thêm nữa, cũng không hề hy vọng anh sẽ giơ tay ra đỡ mình.

Lâm Dao Dao đứng bên cạnh, lúc này đang ngồi xổm ngay trước mặt cô, nhìn cô bằng khuôn mặt ngây thơ vô tội: "Chị à, chị cũng thật là, đừng có lần nào tới đây cũng khiến bố không được vui như thế. Chị biết rõ lâu nay bố vẫn bị huyết áp cao mà!"

"Bố, bố cũng nguôi giận đi! Có chuyện gì thì từ từ nói, huống hồ còn đang có mặt anh Trường Uyên ở đây!"

Lâm Dao Dao giống Lý Huệ như đúc, lúc nào cũng đóng vai vợ hiền, con ngoan trước mặt Lâm Dũng Nghị, tiện thể giẫm cho cô một cái vào chân.

Con tức của Lâm Dũng Nghị đã dụ đi nhiều, ông ta giải thích: "Trường Uyên, để cậu chê cười rồi!"

Hoắc Trường Uyên chỉ khẽ giật giật khóe môi, nét mặt thản nhiên, dường như chẳng quan tâm quá nhiều tới chuyện gia đình người khác.

Lâm Dao Dao rút vài tờ nhân dân tờ mỏng manh trong ví ra: "Chị, chỗ này em có ba ngàn tệ, là tiền lẻ em tích lại từ tháng trước! Tuy rằng bố có tiền, nhưng chị cũng biết đấy, em không bao giờ tiêu tiền bừa bãi!"

Nói dối như Cuội, ai tin chứ?

"Lâm Uyên Bạch, còn không mau đi!" Lâm Dũng Nghị nghiêm giọng quát.

Nếu không đi, chắc không tránh khỏi ăn thêm một trận đòn dữ dội nữa.

Không muốn thể hiện một bộ mặt thảm hại trước mặt người đàn ông này, Lâm Uyên Bạch cầm chắc ba ngàn tệ như muối bỏ bể ấy, hất bàn tay đang định đỡ cô của Lâm Dao Dao ra, cắn chặt răng tự mình đứng dậy. Cô thẳng lưng, đi từng bước, từng bước ra khỏi biệt thự.

Đằng sau lưng vọng lại tiếng hét bực bội của Lý Huệ: "Quản gia, lập tức đổi cái thảm này đi cho tôi! Bắn chết đi được!"

Từ biệt thự ra đến trạm xe buýt vẫn còn một đoạn đường khá dài nữa.

Lâm Uyên Bạch siết chặt ba ngàn tệ trong tay rồi đút vào túi. Cô không có sự lựa chọn khác, không thể ném tiền vào mặt hai mẹ con nhà đó. Không phải vì cô hèn, vì đây là tiền của nhà họ Lâm, gia đình đó nợ cô.

"Pim..."

Cô quay đầu lại, nhìn thấy một chiếc Land Rover màu trắng chẳng biết đã đi theo mình từ lúc nào.

Sau khi nhìn rõ mặt người ngồi trong, Lâm Uyên Bạch không dừng bước. Nhưng chiếc Land Rover sau khi tăng ga đột ngột đã phanh gấp và chặn đường đi trước mặt cô.

Khi Lâm Uyên Bạch định vòng qua thì người đàn ông đã mở cửa xe ra, đi thẳng về phía cô.

Từ độ cong của khoe môi và ánh mắt, cô có thể nhìn ra một câu nói trong sâu thẳm lòng anh ta: Sớm đã biết như vậy, còn không ngoan ngoãn nhận hai vạn tệ của anh ta từ đầu.

"Cầm lấy này." Hoắc Trường Uyên đưa cô một túi đá để chườm.

Lâm Uyên Bạch nhìn thấy bên trên có tên thuốc, tự dung anh lại tốt vô cớ, cô không nhận. Sau đó anh thẳng thừng ném vào trong lòng cô, cô đành cầm lên đặt vào vết sưng trên trán, đồng thời nhìn anh với vẻ cảnh giác.

Hoắc Trường Uyên thò bàn tay phải này giờ vẫn giấu sau lưng ra, bên trong có một hộp thuốc, nhưng lại chỉ có duy nhất một viên, còn có một chai nước suối: "Uống thuốc đi."

"Tôi nhìn đến khi nào cô uống xong." Anh lại bổ sung thêm một câu.

Lâm Uyên Bạch bấy giờ mới hiểu ra mục đích thật sự khi anh đuổi theo mình.

"Khỏi cần."

Cô chỉ nhận lấy hộp thuốc, thẳng thừng ngửa cổ lên nuốt viên thuốc khô xuống bụng.

Trượt qua cổ họng khô khốc, đường trượt của viên thuốc cứ vào khiến cô đau rát, nhưng cô đều không thể hiện ra ngoài. Ngẩng đầu lên, cô phát hiện anh đã nheo mắt nhìn mình chăm chăm, có vẻ do thám.

Cô quay mặt đi.

Hoặc Trường Uyên vung chìa khóa xe: "Đi đâu, tôi đưa cô một đoạn."

"Khỏi cần." Lâm Uyển Bạch chỉ lặp lại câu ấy.

Sau đó cô bèn nhìn thấy anh cúi người ngồi vào trong xe, phóng vút đi không chút do dự.

~Hết chương 03~

*Mọi người thấy truyện đọc được hem. Đọc giải trí cho vui mình thấy là ổn, hơn khá nhiều truyện mình đã phải drop rồi =)) Tuy vẫn mắc bệnh dài của bà bạn thân Ân Tầm nhưng mỗi chương chỉ ngắn xiu xiu thế này, tính ra thì chả dài mấy. Spoil chương sau, nam chính của chúng ta hôm rồi mới khai trai nha, thương lão =))

"Tôi hôm trước chẳng phải cậu đã bắt đầu ăn mặn rồi sao, chúng tôi súng của cậu đâu có vấn đề gì?"

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 4: Con Đau Sau Gáy

Hộp đêm, phòng VIP.

"Cạch" một tiếng, trên mặt bàn, một quả bida màu đen được đẩy chuẩn xác xuống lỗ. Hoắc Trường Uyên đưa gậy đánh bóng cho người phục vụ, rút một điếu thuốc lá từ trong bao ra, châm lên rồi đi về phía phòng vệ sinh.

Tần Tư Niên đang dựa vào quầy bar, thấy vậy bèn ra hiệu cho cô tiếp viên đang đứng bên cạnh bàn bida.

Cô gái cười ủy mị rồi lập tức đặt ly rượu trong tay xuống, lả lướt dịu dàng lắc lắc cái eo đi theo Hoắc Trường Uyên.

Mười phút sau, Hoắc Trường Uyên và cô gái đó một trước một sau đi ra ngoài. Người đi sau mang khuôn mặt được trang điểm kỹ càng nhưng biểu cảm chỉ toàn là hệt hắng. Đi tới quầy bar, cô gái lắc đầu với người đàn ông: "Tần thiếu..."

Tần Tư Niên nghe xong, bèn đi tới bên cạnh Hoắc Trường Uyên: "Trường Uyên, vẫn không được à?"

Hoắc Trường Uyên chau mày.

Anh cởi chiếc áo khoác ngoài trên người ra, trên người vẫn còn thoang thoang mùi nước hoa, khiến anh rất không thoải mái.

"Không lẽ cậu thật sự thích đàn ông?" Tần Tư Niên cười.

"Cút." Hoắc Trường Uyên liếc xéo anh ấy.

"Đùa thôi mà!" Tần Tư Niên vân vê cằm, sau đó bắt đầu phân tích một cách nghiêm túc: "Tối hôm trước chẳng phải đã khai trai rồi sao? Hơn nữa tớ thấy cô gái đó cũng bị cậu hành hạ thô thảm lắm, chứng tỏ sủng của cậu đâu có vấn đề gì!"

Hoắc Trường Uyên là một người lạnh nhạt, bao nhiêu năm nay bên cạnh anh chưa bao giờ có phụ nữ.

Không phải là anh thanh tâm quả dục, chỉ là... không cứng lên được.

Anh cũng từng đi kiểm tra các chuyên gia về lĩnh vực này, họ đều nói không có bất kỳ vấn đề gì. Nhưng những cô gái nhào về phía anh cho dù bày ra đủ các loại chiêu trò, có phóng đảng hơn nữa, yêu kiều hơn nữa, anh cũng không có chút kích động nào, thậm chí còn cảm thấy chán ghét. Hơn nữa anh dám chắc chắn, anh tuyệt đối không hứng thú gì với phái nam.

Bao nhiêu năm rồi đã trôi qua như thế, cho đến tối hôm qua, dục vọng ngủ vùi suốt ba mươi năm đã thức tỉnh hoàn toàn.

Hoắc Trường Uyên nghĩ tới cảm giác căng chặt mà cô gái kia mang tới cho mình, bụng dưới dường như cũng rục rịch...

Anh lấy lại cây gậy đánh bóng từ tay người phục vụ, yết hầu trượt lên trượt xuống: "Đánh bóng."

Tần Tư Niên cũng đón lấy gậy đánh bóng, nhưng lại vỗ vỗ lên vai Hoắc Trường Uyên, nở nụ cười sâu xa: "Trường Uyên, cậu mời tớ một bữa đi. Chuyện này cứ để người anh em giải quyết!"

Lâm Uyên Bạch nhẹ nhàng đẩy cánh cửa phòng bệnh ra.

Bên trong hoàn toàn im ắng, cô cũng cố gắng không phát ra tiếng động nào, sợ sẽ quấy rầy tới hai người già đang nghỉ ngơi trên giường.

Đây không phải phòng bệnh riêng, cùng phòng với bà ngoại còn có một bà lão khác cùng tuổi bị mắc bệnh phổi. Tuy rằng như vậy không có lợi cho việc nghỉ ngơi của bà ngoại, nhưng không còn cách nào khác, bây giờ cả một phòng bệnh chung như thế này cô cũng sắp không trả nổi tiền nữa.

Cũng may có người bạn thân cấp cứu cho một vạn tệ, cộng thêm số tiền lần trước lấy của Lâm Dao Dao, cô mới miễn cưỡng trả được tiền phòng tháng trước, chỉ có điều tiền tháng này vẫn chưa có hy vọng.

Lâm Uyên Bạch nắm lấy tay bà, áp lên má mình, từng đường vân toát ra một sự ấm áp, khiến mọi nỗi buồn của việc đánh mất lần đầu tiên và việc bị đánh đập đều dâng lên thành hơi nước, long lanh trong khóe mắt cô.

Rơi vài giọt nước mắt, cô vội vàng lau đi, sợ bà ngoại tỉnh dậy sẽ phát hiện ra điều khác lạ.

Năm tám tuổi cô mất mẹ, sau khi khiến đứa con trai của Lý Huệ bị sảy, tuy rằng còn nhỏ không thể đưa cô vào đồn cảnh sát, nhưng Lâm Dũng Nghị đã đuổi cô ra khỏi nhà họ Lâm. Từ đó, cô vẫn luôn sống cùng bà ngoại. Thế nên đối với cô mà nói, bà là người thân duy nhất còn lại trên cõi đời này.

Lâm Uyên Bạch nhìn ra cảnh hoàng hôn bên ngoài cửa sổ, nghĩ tới món khoai lang nướng mà bà ngoại thích ăn nhất.

Tuy rằng bác sỹ không cho phép, nhưng thi thoảng ăn một chút cũng vẫn được. Cô rón rén khẽ khàng rời khỏi phòng bệnh, ra ngoài bệnh viện, đi sang bên kia đường. Từ xa, cô đã nhìn thấy một người bán khoai nhiệt tình mời gọi.

Vừa đi tới cửa chợ đêm, cô bỗng cảm giác sau lưng có tiếng bước chân bám theo mình.

Bất luận cô đi nhanh hay đi chậm, bước chân đó vẫn còn nguyên.

Khi chuẩn bị quay đầu lại, gáy cô đau nhói lên một cái, rồi cả người ngất lịm đi...

~Hết chương 04~

*Xin giới thiệu, anh Tần Tư Niên là nam chính của phần 2 của truyện

^^

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 5: Cô Giỏi Lắm

Khi Lâm Uyển Bạch vừa khôi phục lại ý thức, cô lập tức giơ tay ra phía phát ra cơn đau ở sau gáy.

Cô đưa mắt nhìn bốn xung quanh. Lại là một khung cảnh hoàn toàn xa lạ. Tới khi cô xác nhận được hiện mình đang ở trong một căn phòng khách sạn thì bỗng chốc giật mình.

Tiếng "rào rào" vô cùng quen thuộc vọng vào tai, thế rồi cánh cửa phòng tắm được kéo ra.

Đôi mắt Lâm Uyển Bạch đong đầy sự sợ hãi. Cô quả nhiên nhìn thấy bóng hình cao lớn của người đàn ông với chiếc khăn tắm quấn quanh hông bước ra ngoài. Từng múi cơ bắp rõ ràng như kênh rạch. Chỉ có điều, lần này anh ta đang cầm một chiếc khăn lông lau tóc.

"Anh... Anh..." Cô căng thẳng bỗng lắp bắp.

Bốn mắt nhìn nhau, Lâm Uyển Bạch cảm nhận được bàn tay mình đang run lên bần bật.

Cụp mắt xuống, may mắn thay, cô phát hiện quần áo của mình vẫn còn nguyên vẹn. Phát giác được có tiếng bước chân trầm ổn đang dồn ép từng bước về phía mình, đáy mắt cô dâng lên sự hoảng loạn: "... Anh định làm gì?"

Anh giống một con thú trần đầy dã tính, bỗng dưng xuất hiện giữa chốn nhân gian này, khiến người ta không thể tưởng chừng sự tồn tại nguy hiểm của nó.

Trong nháy mắt, cái bóng cao lớn đó đã bao trùm toàn bộ nơi cô ngồi.

Có thứ gì đó lướt qua da, cô thậm chí còn chưa kịp nhìn rõ, hai tay đã bị giơ cao lên đỉnh đầu, trong tư thế mặc cho người ta chém giết.

"Cô bảo tôi định làm gì đây?"

Ánh mắt Hoắc Trường Uyên tối lại, bàn tay hơi dùng sức.

Nơi cổ áo đã lộ ra dây áo lót bằng ren màu tím, cảnh xuân loáng thoáng xuất hiện, kích thích sự hưng phấn đang sôi trào trong dòng máu mà suốt ba mươi năm qua anh chưa hề cảm nhận được.

Sau khi tắm rửa đi ra, nhìn thấy trên giường có thêm một người, anh biết ngay đây là việc tốt mà Tần Tư Niên gây ra.

Cũng thật kỳ lạ. Hôm đó cô gái phục vụ trong hộp đêm gần như trần truồng bám riết vào người anh như sắp chảy nước, anh cũng thản nhiên như không. Thế mà bây giờ, hương thơm của cô chỉ cần quanh quẩn đâu đây, anh đã nhấp nhộm không kiềm chế được nữa...

"Buông ra! Không tôi kêu lên đó!" Lâm Uyển Bạch thật sự sợ hãi, gào khóc giọng.

Ánh mắt của Hoắc Trường Uyên rất sâu, không hề có chút dao động nào: "Cô có thể hét tùy ý. Tôi thích cô kêu lên, cô càng kêu tôi càng sướng."

Ý thức được anh muốn làm gì, Lâm Uyên Bạch hoảng loạn hét những câu "Đừng" rất to.

Trong lúc giằng co, cô nghiêng đầu cắn mạnh lên cánh tay anh. Hoắc Trường Uyên không kịp phòng bị, đau đớn ôm cánh tay. Cô nhân lúc ấy liên tục lặn xuống giường rồi trốn tới bên cạnh một khung cửa sổ sát trần cách đó khá xa.

Lần đầu tiên là sự cố ngoài ý muốn, lần thứ hai nếu lại bị anh hành hạ chắc nôn ra máu mà chết mất!

Lâm Uyên Bạch nhìn xuống dòng xe cộ nườm nượp dưới chân, tay vịn lên lan can, lòng bàn tay rịn đầy mồ hôi: "Đừng! Anh đừng có lại đây. Nếu không, nếu không tôi nhảy xuống dưới đó..."

"Chỉ cần cô dám, cứ nhảy đi." Hoắc Trường Uyên bước những bước thanh thoi.

Biểu cảm của anh cũng giống ngữ điệu của anh, trong sự bình tĩnh mang theo nét chế giễu.

Hoắc Trường Uyên nói đúng, cô đích thực không dám nhảy.

Đây là tầng 16, Lâm Uyên Bạch không chỉ vì sợ độ cao mà còn vì năm xưa mẹ cô đã chọn đúng cách này để kết liễu cuộc đời. Nó chính là một cơn ác mộng, trong đầu cô luôn hiện lên hình ảnh mẹ nằm giữa vũng máu.

Nhìn người đàn ông đang từng bước từng bước đi đến và sự tàn nhẫn trong mắt anh, Lâm Uyên Bạch cảm thấy tuyệt vọng.

Cô rút ra một con dao găm từ trong túi xách trên người, rồi giơ cổ tay trái ra, đặt lưỡi dao lên trên: "Anh đừng có ép tôi!"

Cô dồn toàn lực vào bàn tay cầm dao, dùng sức, cảm giác từng giọt máu đang tí tách nhỏ xuống.

Hoắc Trường Uyên dừng bước, nhưng lại cười khẩy một tiếng.

Cười khẩy thái độ hoang mang của cô.

Sự lạnh nhạt trên khuôn mặt anh khiến cô có cảm giác trên đời chuyện gì cũng không đáng để anh bận tâm. Thậm chí anh còn ngậm một miếng thuốc lên miệng, vừa nhàn nhã nhả khói vừa bình thản nhìn máu cô chảy xuống.

Máu càng chảy càng nhiều, đỏ rực cả một góc thảm trải sàn.

Một giây trước khi Lâm Uyển Bạch mất đi ý thức, cô nghe thấy anh nói: "Lâm Uyển Bạch, cô giỏi lắm!"

~Hết chương 05~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 6: Oan Gia Ngõ Hẹp

"Cô tỉnh rồi à!"

Lâm Uyên Bạch vừa mở mắt ra đã nhìn thấy nụ cười tươi như hoa của cô y tá trẻ.

Mùi thuốc khử trùng quá đỗi quen thuộc khiến cô không cần xác nhận cũng biết mình đang ở trong bệnh viện. Những ký ức trước khi ngất xỉu dâng lên, hình như cuối cùng cô đã ngã vào một vòng tay ấm áp.

Cô cúi đầu xuống nhìn cổ tay trái của mình, chỉ hơi cử động một chút đã thấy đau. Cô y tá vội vàng tiến lên ngăn cản: "Cô đừng cử động bừa bãi! Đã khâu tới sáu mũi đấy, cẩn thận vết thương rách miệng! Cô cũng thật là, sao lại suy nghĩ không thông suốt như vậy chứ, cứ sâu như vậy đau biết chừng nào, cũng may chưa thương tổn tới động mạch!"

Lâm Uyên Bạch ngượng ngập.

Thật ra cô không hề muốn chết, cho dù có định chết thật thì cũng phải mua một phần bảo hiểm trước đã, phần tên người thụ hưởng sẽ ghi tên bà ngoại.

Cô chỉ muốn dùng cách thức này để ngăn cản Hoắc Trường Uyên tiếp tục cưỡng ép mình, cũng không ngờ lại cứ sâu như vậy, dù gì cô cũng chưa có kinh nghiệm.

Lâm Uyên Bạch nhìn căn phòng bệnh viện chỉ có độc một mình mình, nhú mày: "Chuyện viện phí..."

"Cô đừng lo, anh chàng đưa cô tới bệnh viện đã thanh toán cả rồi!"

Lâm Uyên Bạch không hề cảm kích. Viện phí do anh bỏ ra là đúng lắm, tất cả mọi chuyện đều "nhờ" anh ban cho. Cô chưa kiện anh tội bắt cóc là đã quá hiền lành rồi!

Nghĩ tới hành vi của anh trước khi mình ngất xỉu, cô trở nên cảnh giác: "... Anh ta đâu?"

"Đưa cô tới đây là đi luôn rồi!" Cô y tá nhỏ nhún vai tỏ ý.

Lâm Uyên Bạch nghe xong thở phào nhẹ nhõm, nhưng cũng không quá bất ngờ.

Tàn nhẫn, lạnh lùng, vô tình hoàn toàn là ấn tượng trực quan Hoắc Trường Uyên mang tới cho cô. Từ thái độ điềm nhiên của anh khi nhìn cô chảy từng giọt máu tới khi ngất xỉu thì việc anh đưa cô tới bệnh viện chỉ là để chắc chắn cô không chết và mình không phải chịu trách nhiệm mà thôi.

"Bây giờ cô đang thiếu máu, cố gắng đừng vận động quá mạnh. Còn nữa, anh ấy chỉ trả cho cô viện phí trong vòng ba ngày thôi, cô cố gắng tỉnh dưỡng đi!" Cô y tá tận tâm dèm lại góc chăn cho cô, rồi có vẻ ngập ngừng: "Sau này cô đừng ngốc như vậy, vì chuyện tình cảm chẳng đáng đâu..."

Chuyện tình cảm?

Khóe miệng Lâm Uyên Bạch giật giật.

Cô đột nhiên nghĩ ra chuyện gì đó, vội vàng gọi giật cô y tá đang chuẩn bị rời đi lại: "Đợi chút! Con dao găm của tôi đâu?"

...

Hộp đêm dưới lòng đất, Lâm Uyển Bạch buộc chặt cổ tay áo lại, che đi vết thương còn chưa tháo băng trên cổ tay trái.

Hôm đó, truyền nước xong là cô xuất viện ngay, trả lại ba ngày tiền viện phí, không ngờ viện phí bệnh viện đó đắt kinh người, nhận lại được những năm ngàn.

Dĩ nhiên số tiền này cô sẽ không trả lại, không giống như hai vạn của tôi hôm trước, chỗ tiền này cô nhận với một sự thoải mái.

Chỉ có điều con dao găm cô dùng để cứa cổ tay không thấy đâu nữa, trong chỗ đồ mang theo bên người gửi tại chỗ cô y tá cũng không có. Cô tới khách sạn mọi người cũng nói là không thấy. Nó cứ thế không cánh mà bay.

Lâm Uyển Bạch không biết phải làm sao. Con dao găm có ý nghĩa đặc biệt đó là một vật rất quan trọng đối với cô. Cô luôn mang theo nó bao năm nay chưa ngày nào rời xa. Mà chỉ có một con dao găm chẳng có vị cảnh sát nào chịu tìm kiếm hộ, nghĩ tới đây cô không khỏi nổi cơn thịnh nộ.

"Tiểu Bạch, phòng VIP số 12 gọi rượu."

Lâm Uyển Bạch đáp lại một câu "Tôi qua ngay" rồi khăn trương bày rượu lên khay.

Đẩy cửa phòng ra, vẫn là cảnh tượng say sưa be bét mà cô gặp hằng ngày. Bên trong có rất nhiều nam nữ, đều là những người có tiền áo quần

sang trọng.

Lâm Uyên Bạch giữ vững sự cung kính cung cúc cần có của một nhân viên phục vụ, cúi đầu bê rượu đặt lên mặt bàn bên trong. Người đàn ông ngồi chính giữa sô pha đang vắt chân, tư thế rất hờ hững, nhưng lại thể hiện một sự tồn tại không thể coi thường. Ánh mắt u tối thâm trầm, trong sự thâm trầm lại toát ra một vẻ quyền quý, dội thẳng vào tim người đối diện.

Đúng thật là... oan gia ngõ hẹp!

Lâm Uyên Bạch lần lượt xếp từng ly rượu, rồi đứng dậy định đi ngay.

Bỗng dưng chiếc khay của cô bị người ta giữ lại, cô nhìn vào đôi mắt hoa đào rất đẹp của đối phương: "Đừng đi, còn chưa nâng ly!"

Tần Tư Niên đã nhận ra cô từ lâu, nghĩ thầm trong bụng: Hei, lần này hay rồi! Tránh phiền mình phải mất công thêm lần nữa, tự dưng tới cửa!

Lâm Uyên Bạch giật lại chiếc khay, muốn nói với đối phương sẽ có đồng nghiệp khác tới phụ trách mời rượu thì bỗng có một tia sáng bạc lóe lên hắt vào tầm mắt. Cô vô thức nhìn qua, động tác bất chợt khựng lại.

Giữa những ngón tay gầy, khớp xương rõ ràng của người đàn ông đang dùng đưa một con dao găm...

~Hết chương 06~

*Đoán thử coi, con dao đó ai để lại cho Tiểu Bạch Bạch~~~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 7: Uống Hết Nửa Chai Rượu Này

Hoắc Trường Uyên chỉ dùng đầu mũi dao đã cạy được nắp chai XO ra.

Lâm Uyển Bạch nhìn chăm chăm vào con dao găm: "Con dao găm này..."

Hoắc Trường Uyên thuận thực đùa nghịch nó giữa những ngón tay, ánh mắt như đang cười: "Con dao găm này không tồi, dao Thụy Sĩ, cảm giác khi cầm cán dao cùng với mức độ sắc bén của lưỡi dao đều là đẳng cấp cao."

"Nó là của tôi!" Lâm Uyển Bạch chắc chắn không nhận nhầm.

Chẳng trách đi đâu cũng không tìm thấy, thì ra đã bị anh tiện thể đút túi!

Hoắc Trường Uyên thu tay lại, hoàn toàn không có ý định trả cho cô.

Cuộc đối thoại giữa hai người họ đã sớm thu hút sự chú ý của cả phòng VIP. Lúc này có một cậu chủ nào đó đã ngà ngà say, cười nói: "Muốn xin dao chẳng dễ quá hay sao, cởi quần áo ra!"

Lâm Uyển Bạch đứng sững lại.

Xung quanh cười rộ lên hòa theo, đối với những kẻ có tiền như họ, đây rõ ràng là một trò chơi.

"Nếu không thì mấy anh đây sẽ giúp em cởi sạch, rồi quăng ra đường lớn cũng được!"

Lâm Uyên Bạch siết tay lại rất chặt, chỗ khớp xương trắng bệch tới mức nổi gân xanh. Cô nhìn về phía Hoắc Trường Uyên, vẫn là khuôn mặt thản nhiên ngàn năm không đổi ấy.

Hoắc Trường Uyên lúc này cũng đang nhìn cô chăm chú. Trong phòng VIP, ánh đèn trên tường rực rỡ huy hoàng. Biểu cảm của cô lúc này giống với cô khi gặp ở nhà họ Lâm, rất giống một người đứng một mình bên vách núi chên vênh, nhưng nét mặt chỉ toàn là sự kiên cường, bướng bỉnh.

Có một giây phút, Hoắc Trường Uyên đã thất thần.

Thấy tay cô đặt lên cúc cổ áo, anh quắc mắt: "Chỉ là một con dao cùn thôi mà, có cần phải thế không?"

Không phải dao cùn!

Lâm Uyên Bạch thầm phản bác trong lòng.

Nhưng kiểu người như anh làm sao hiểu được. Cô cắn chặt răng, ánh mắt như đang xem kịch hay của những người xung quanh khiến cô không thể chịu nổi.

Tần Tư Niên đã sớm nhìn ra vấn đề. Anh ấy trừng mắt nhìn người bạn không có mắt nhìn của mình, rồi tiến lên nói: "Hay là thế này đi, cô hát một bài hát góp vui cho chúng tôi đi!"

Hoàn toàn coi cô như một món đồ chơi tìm niềm vui. Lâm Uyên Bạch cảm thấy sỉ nhục trong lòng, nhưng hát vẫn còn tốt hơn cởi quần áo rất nhiều!

Cô đón lấy micro, cô nhìn lên lời bài hát phát ra trên màn hình lớn, liêu mạng cất tiếng hát: "Oh oh oh oh ~~ Cho dù số phận cuộc đời chao đảo ~ Cho dù vận mệnh gập ghềnh nổi trôi ~ Cho dù cuộc đời khiến bạn phải làm người nhát nhẽo ~..."

Sau khi bài hát kết thúc, tất cả mọi người trong phòng VIP đều im phăng phắc.

Tần Tư Niên móc móc tai, đau khổ hỏi: "Cô gái, cô có tình phải không?"

Một Lâm Uyển Bạch mù tịt ngũ âm rõ ràng đã bị hỏi đến mức ngượng ngập: "Tôi đã phát huy vượt trên mức bình thường rồi..."

Tần Tư Niên hoàn toàn câm nín.

"Cô uống hết nửa chai rượu này đi."

Hoắc Trường Uyên im lặng nãy giờ, bất ngờ lên tiếng.

Lâm Uyển Bạch nhìn về phía chai XO chỉ còn một nửa, nghiêng răng: "Uống hết rồi là anh sẽ trả chứ?"

Hoắc Trường Uyên chậm rãi từ tốn châm một điếu thuốc, rồi gật đầu một cái rất khẽ.

Lâm Uyển Bạch nhìn thấy làn khói thuốc trắng bay ra từ miệng anh, mơ màng tụ lại thành đám, thấp thoáng nhìn thấy được khóe miệng lạnh lùng rướn lên sau làn khói. Cô suy đoán độ tin cậy trong lời anh nói, dùng ba giây để quyết định rồi sải bước tiến lên nhắc lấy chai rượu.

Trước khi tu, cô nói với anh: "Có bao nhiêu người ngồi đây làm chứng, hãy nhớ những gì anh đã hứa!"

Lâm Uyên Bạch không phải là một người không chạm vào giọt rượu nào, nhưng cũng chỉ dừng lại ở việc thưởng thức, nhấp nhám mà thôi. Loại rượu nặng như thế này cô vẫn lần đầu thử.

Con cay nồng đốt cháy xuyên suốt từ cổ họng xuống tới dạ dày. Cô chỉ uống vài ngụm đã không chịu nổi nữa, nhưng vẫn không đặt chai rượu xuống, mà nghiêng rỗng tiếp tục đổ hết chỗ rượu còn lại vào miệng. Suy nghĩ duy nhất trong đầu cô là phải lấy lại con dao của mình.

Tần Tư Niên có phần bất ngờ: "Trường Uyên, cô gái này trông bề ngoài có vẻ ngây thơ hiền lành, không ngờ cũng gớm thật."

Tuy rằng chỉ nửa bình, nhưng loại rượu nặng này bình thường đến đàn ông còn chịu không nổi, huống hồ là một cô gái như cô.

Sắc mặt Hoắc Trường Uyên không chút thay đổi, thực ra sâu lòng đang tích tụ lại một điều gì đó.

Như vậy đã là gì, loại ghê gớm hơn anh còn gặp rồi!

"Tôi uống hết rồi!"

Lâm Uyên Bạch dốc ngược trái rượu đã rỗng xuống, chỉ còn vài giọt nhỏ ra ngoài.

Cô đưa cổ tay áo lên lau miệng, nhìn về phía Hoắc Trường Uyên: "Bây giờ có thể trả lại cho tôi chưa?"

Sau đó chân cô mềm nhũn, ngã về phía trước...

~Hết chương 07~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 8: Nụ Hôn Rơi Xuống

Sáng hôm sau, Lâm Uyên Bạch tỉnh dậy sau cơn đau đầu như búa bổ.

Cô phát hiện gần đây mình thường xuyên gặp phải chuyện này, đây đã là lần thứ ba, cô mở mắt ra và phát hiện mình ở trong một môi trường xa lạ.

Tuy nói là xa lạ nhưng vẫn là một căn phòng khách sạn được trang hoàng theo tiêu chuẩn. Lâm Uyên Bạch nhìn về phía phòng tắm, cảm thấy dường như một giây sau cánh cửa sẽ lại được mở ra như hai lần trước. Tới khi cô nhìn gần như xuyên thấu, cuối cùng mới chắc chắn bên trong không có ai.

Còn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm, cô suyết nữa thì kêu ầm lên.

Tuy rằng không trần trụi trực nhưng quần áo trên người đều không thấy đâu nữa, bao gồm cả hai món đồ lót, thay vào đó là một chiếc sơ mi nam giới rộng thùng thình.

"Tỉnh rồi?"

Từ khung cửa sổ sát sàn vọng lại một giọng nói trầm thấp.

Lớp rèm dày chợt hơi rung lên, từ phía sau, một bóng hình cao lớn xuất hiện, tay kẹp điều thuốc lá.

Hoắc Trường Uyên vẫn chỉ quần độc một chiếc khăn tắm trên hông. Anh ngồi xuống cuối giường, khó thuốc vẫn còn vắn vít nơi đầu ngón tay. Khoảng vài giây sau, anh gạt đầu lọc xuống chiếc gạt tàn bên tay trái, rồi ngược mắt lên: "Lát nữa uống thuốc đi."

Lâm Uyên Bạch chú ý tới lọ thuốc nhỏ màu trắng đặt bên cạnh gối, không khác gì bị tạt nước lạnh từ đầu xuống chân.

"Tối qua..." Tay cô run lên, cảm giác mình đã cứa tay phí công vô ích: "Anh đã làm gì tôi rồi?"

"Những gì cần nhìn đã nhìn rồi, những chỗ cần sờ đã sờ rồi." Hoắc Trường Uyên bày ra vẻ đùa giỡn.

"Anh lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn!" Trước mắt Lâm Uyên Bạch như tối sầm lại.

Hoắc Trường Uyên dập tắt điều thuốc, sa sầm mặt lại nói một câu khiến cô hoan hỉ: "Nhưng tôi chưa làm gì cô."

"... Thật sao?"

Lâm Uyên Bạch như người ngã xuống vực sâu được ai đó kéo lên, không dám tin vào tai mình.

Đuôi mắt Hoắc Trường Uyên hơi nhướng lên, anh châm chích cô: "Tôi sợ tỉnh dậy rồi cô lại tự sát. Thuốc kia là thuốc giảm đau. Tối qua cô uống nhiều rượu như thế, dễ kích thích vết thương lắm."

"..." Lâm Uyên Bạch mím môi, hơi rút cổ tay trái đang được khâu lại, kỳ thực trong lòng đã kích động tới phát điên. Cô nhanh chóng nghĩ tới một vấn đề khác, bèn ấp úng hỏi: "Váy quần áo của tôi đâu rồi? Ai thay cho tôi vậy?"

"Nôn mửa bản hết, vứt đi rồi, tôi thay đây." Hoắc Trường Uyên trả lời rất kiệm chữ.

Lâm Uyên Bạch nghe câu trước còn đỡ, nghe đến câu sau đã vô thức siết chặt tay lại.

Nhưng dù thế nào, không bị anh quan hệ thêm lần nữa là tốt rồi!

Thấy anh có động thái, cả người Lâm Uyên Bạch lập tức trở nên cảnh giác.

Anh không hề nhào tới như những lần trước mà thẳng thừng giật tung khăn tắm, để lộ ra độc chiếc quần bốn góc, rồi bắt đầu vô tư đứng mặc quần áo trước mặt cô. Từng múi cơ bắp rạch ròi rắn chắc, đôi chân rắn rỏi lại còn một thứ phòng phòng dưới hông...

Lâm Uyên Bạch âm thầm cúi đầu xuống, không dám liếc bừa bãi.

Có thứ gì đó bị ném qua, cô vô thức giơ tay ra đón.

Sau khi nhìn rõ, tâm trạng mừng rỡ quay trở về khó mà che giấu được, hai tay Lâm Uyên Bạch nắm chặt con dao găm, đặt trước ngực, chỉ sợ sẽ đánh mất lần nữa. Cô vuốt ve mép dao, nụ cười của người ấy dường như cũng ẩn hiện trước mặt...

"Con dao cùn này quan trọng đến vậy sao?" Hoắc Trường Uyên khinh thường.

Ngày cứa cổ tay, khi được đưa đến bệnh viện, dù đã hôn mê bất tỉnh nhưng từ đầu đến cuối cô vẫn nắm chặt nó trong tay không chịu buông. Hai cô y tá phải dùng khá nhiều công sức mới tách nó ra được.

"Ừm." Lâm Uyên Bạch gật đầu.

Dao găm đã tìm lại được. Biết rõ chỗ này không nên ở lại lâu, cô tung chăn ra, xỏ giày vào, định rời đi.

Ngang qua trước mặt Hoắc Trường Uyên, chẳng biết anh đã lại châm một điều thuốc khác lên từ lúc nào, rồi nhả một làn khói về phía cô: "Cô mặc thế này đi ra ngoài, để hờ đôi chân trần thế kia ư?"

Lâm Uyên Bạch cúi đầu xuống, cũng ý thức được sự không ổn thỏa.

Sau đó liền nhìn thấy anh ngậm điều thuốc vào miệng, ấn nút gọi nội bộ khách sạn, dường như đang dặn dò họ mang một ít đồ nữ giới lên phòng.

Lâm Uyên Bạch đắn đo giây lát, đành phải ở lại đợi. Nhưng để an toàn, cô định sẽ rời xa anh một chút, ra ngoài phòng khách ngồi đợi.

Đôi chân vừa nhúc nhích thì cổ tay đã bị kéo giật lại, cả người cô bị anh kéo thẳng tới ngồi lên chân mình. Có một cánh tay mạnh mẽ bám vào eo cô ngay sau đó. Cô nhìn thấy một ngũ quan lập thể bị phóng to trước mắt. Một giọng nói xen lẫn mùi thuốc lá cùng lúc phả vào mũi cô: "Tôi qua chưa làm gì cả, tôi phải đòi lại gì đó chứ."

Lâm Uyên Bạch hoảng hốt tròn tròn mắt, nụ hôn của anh cứ thế rơi xuống...

~Hết chương 08~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 9: Đàn Ông Cũng Có Thể

Eo nhói đau.

Lâm Uyển Bạch vô thức há miệng, nhưng lại để anh được nước lấn tới.

Cô giãy giụa, nhưng lại bị anh giữ rịt trong lòng không ngoay được, đành ngẩng mặt lên mặc cho anh hôn.

Nụ hôn của Hoắc Trường Uyên cũng như bao người khác, mạnh mẽ và cường thế, không cho phép đối phương chối từ, từ nông tới sâu, hơi thở của cô gần như hoàn toàn bị anh tước đoạt.

Cuối cùng khi anh chịu buông cô ra, cô suýt nữa đã tưởng mình ngạt thở.

Lâm Uyển Bạch không biết tới đó họ đã hôn nhau hay chưa, nhưng anh đích thực là một người đàn ông có kỹ thuật hôn siêu đẳng. Đối với một người còn non nớt như cô thì chưa bao giờ cô được cảm nhận một nụ hôn có thể khiến mình ý loạn tình mê như vậy.

Cảm nhận được bầu không khí mờ ám trong phòng, cô xấu hổ đẩy anh đứng dậy. Đẩy được vài cái, cô đã cứng đờ người lại, vì ánh mắt biến sắc của anh cùng với nhiệt độ cơ thể nóng lên một cách rõ rệt...

"Ngồi yên!" Giọng Hoắc Trường Uyên cộc cằn vang lên.

Anh cũng rất bất ngờ với mỗi lần cô mang lại cho mình một phản ứng mãnh liệt.

Lâm Uyên Bạch dĩ nhiên không dám động đây, thậm chí còn không dám thở mạnh.

Cô chỉ hơi hơi cử động đầu mảy đuôi mắt cũng có thể sẽ rước họa vào thân. Bây giờ cô đang đứng bên bờ vực thẳm nguy hiểm.

"Cô giúp tôi."

Bỗng nhiên nghe thấy câu đó, Lâm Uyên Bạch hoảng sợ: "Giúp... Giúp thế nào..."

Bàn tay phải định co rút lại của cô bị tóm chặt, thẳng thừng kéo xuống dưới.

Lâm Uyên Bạch hai mắt tròn xoe.

Hoắc Trường Uyên đã bọc trọn bàn tay phải của cô, tựa cầm lên bờ vai cô, hơi thở càng lúc càng nặng nề.

Hồn phách như bị rút cạn, cả người rơi vào trạng thái bông bênh lâng lâng. Chẳng biết cụ thể đã qua bao lâu, cô cảm giác được anh giống như một ngọn núi dồn toàn bộ trọng lượng vào người cô: "Ừm~"

Lần đầu tiên Lâm Uyên Bạch biết, hóa ra đàn ông cũng có thể kêu lên một tiếng đầy quyến rũ như vậy.

"Ding doong!"

Đúng lúc này chuông cửa vang lên, để cô như tỉnh giấc khỏi cơn mộng mị.

Còn cảm giác nơi lòng bàn tay phải nhắc nhở cô ban nãy đã làm chuyện hoang đường gì cho anh.

Nhìn ánh mắt thỏa mãn của người đàn ông, Lâm Uyên Bạch chỉ muốn khóc.

Cô có thể đập đầu vào tường chết ngay đi không?

Lâm Uyên Bạch né nhanh như gặp phải rắn độc, gần như bật nhảy khỏi người anh, rảo bước chạy ngay về phía cửa.

Mặc kệ ánh mắt quái đản của người phục vụ đứng trước cửa, cô như bị sói dữ đuổi theo phía sau, chỉ kịp đón lấy bộ quần áo người kia mang đến chụp vội lên người rồi dùng tốc độ lớn nhất có thể lao về phía phòng vệ sinh công cộng ở tận cùng hành lang.

Hoặc Trường Uyên làm việc rất tỉ mỉ, từ bộ quần áo và đôi giày có thể thấy, chúng đều là đồ mới, hơn nữa kích cỡ còn vừa vặn tới đáng kinh ngạc, không biết là đoán bừa hay đã đo chuẩn...

Lâm Uyên Bạch đỏ mặt, lòng bàn tay phải cũng trở nên nóng rực.

Cô dùng nước rửa tay rửa đi rửa lại đúng ba lần rồi mới đi ra khỏi nhà vệ sinh.

Trước khi rời khỏi khách sạn, cô bị giám đốc đại sảnh chặn lại: "Xin lỗi, cô Lâm, tiền quần áo cô còn chưa trả!"

"..." Lâm Uyên Bạch há hốc miệng.

Giám đốc đại sảnh bày ra biểu cảm kiên quyết nếu không trả tiền sẽ báo cảnh sát. Lâm Uyên Bạch nhìn xuống bộ quần áo mình mặc trên người,

không thể nào cỏi ra được, đành chấp nhận số phận đi tới quầy lễ tân thanh toán.

"Có nhầm không ạ?"

"Không đâu ạ!"

Giá tiền vừa vặn là số tiền viện phí cô được trả lại, còn chính xác tới từng đồng...

Lâm Uyển Bạch hoảng loạn rồi.

Cuối tuần đối với Lâm Uyển Bạch mà nói chưa bao giờ là một ngày nghỉ.

Tuy rằng không phải tới công ty làm việc, nhưng cô đã sắp xếp kín lịch công việc. Hôm nay cô tới truyền thông cho một trung tâm thương mại, kết thúc vẫn còn sớm, nhìn đồng hồ chưa tới năm giờ, vẫn còn ba tiếng nữa mới tới giờ đến quán bar làm thêm, cô chuẩn bị tiện thể mua một ít đồ gia dụng giảm giá về nhà. Nếu kịp thời gian còn có thể tới bệnh viện thăm bà ngoại.

Từ thang cuốn đi xuống, lúc cô đang lấy hộp sữa chua trong túi ra uống thì va phải một người.

Nghe thấy một giọng nữ "á" lên một tiếng, ngay sau đó là một giọng quát giận dữ vang lên: "Cô có mắt không hả!"

"Thành thật xin lỗi! Cô không sao chứ..."

Lâm Uyển Bạch vội rít xin lỗi, sau khi ngẩng đầu lên nhìn rõ đối phương, cô cảm thấy hôm nay ra cửa mình chắc chắn chưa xem lịch hoàng đạo.

"Không sao là thế nào! Chiếc giày tôi mới mua bẩn hết rồi!" Lâm Dao Dao phần nộ trùng mắt giậm chân với cô, chỉ vào đôi giày cao gót quý giá vừa bị bắn vài giọt sữa chua lên đó, rồi cười âm hiểm: "Cô quỳ xuống, lau sạch giày cho tôi thì tôi sẽ nhận lời xin lỗi của cô!"

Lâm Uyên Bạch không muốn dây dưa với mấy kẻ thần kinh, bèn lục túi, lấy giấy ăn quăng qua rồi quay người bỏ đi.

"Không được đi, nếu không tôi bắt cô liếm sạch đó!" Lâm Dao Dao không chịu dễ dàng bỏ qua cơ hội khiến cô tủi nhục, túm chặt lấy cô không buông. Nhưng rồi dường như nhìn thấy thứ gì đó, biểu cảm trên khuôn mặt cô ta thay đổi nhanh như chớp, chỉ trong nháy mắt đã nở nụ cười tươi rói như hoa: "Em ở đây, anh Trường Uyên!"

~Hết chương 09~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 10: Một Bàn Chân Lặng Lẽ

Lâm Uyển Bạch cũng đã nhìn thấy bóng người đàn ông cao lớn chắc nịch đi tới, mặc bộ vest màu đen, bên trong là chiếc sơ mi màu xám tro, cà vạt được thắt nghiêm chỉnh không sai một ly. Chiếc đồng hồ hàng hiệu và chiếc cúc măng séc bạch kim để hở ra ngoài đều thể hiện một thân phận không hề tầm thường của anh.

Đám người không muốn gặp nhất lại tới cả đôi!

Lâm Uyển Bạch quyết định, sau này trước khi ra khỏi cửa đều phải xem giờ hoàng đạo.

"Anh Trường Uyên, tài liệu anh cần em đã thay bố em mang tới cho anh đây!" Lâm Dao Dao bày ra vẻ mặt đơn thuần vô hại, hoàn toàn không còn vẻ kiêu căng hốc hách vừa rồi, trong ánh mắt ngập tràn vẻ chờ đợi: "Nhưng bố em nói, bên trong có một vài chi tiết nhỏ muốn nghe thêm ý kiến của anh, hay là chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện nhé?"

"Cũng được." Hoắc Trường Uyên có vẻ trầm ngâm.

Lâm Uyển Bạch xách túi lùi về phía sau, định lặng lẽ biến mất như chưa hề xuất hiện, bỗng nhiên ánh mắt anh liếc về phía cô: "Lâm đại tiểu thư cũng ở đây, vậy đi chung đi!"

"..." Lâm Uyển Bạch giật mình.

Lâm Dao Dao thân mật khoác tay cô: "Đúng đấy chị à, chúng ta đi chung đi!"

Lâm Uyên Bạch bị gọi giật lại, đầu tóc tê rần rần. Cô còn chưa kịp lên tiếng từ chối đã bị Lâm Dao Dao cưỡng ép kéo đi.

Tầng bốn của trung tâm thương mại chính là nhà hàng. Trước cửa, các nhân viên phục vụ đứng chào vô cùng quy củ, lễ phép. Tất cả các lỗ chân lông trên người Lâm Uyên Bạch đều đang xù lên kháng cự, nhưng cuối cùng vẫn bị ấn lên ghế.

Lâm Dao Dao thả lỏng tay, rồi rất tao nhã vòng sang phía đối diện ngồi bên cạnh người đàn ông, dường như thể hiện rằng mình chú trọng tới từng chi tiết nhỏ.

Lâm Uyên Bạch nhìn về phía chiếc Hermès Lâm Dao Dao tiện tay đặt ra sau ghế. Đừng nói đến việc mua, đến sờ cô thậm chí còn chưa từng sờ. Nhưng cô biết thông thường giá của những loại bằng da đều phải lên tới tám mươi ngàn đến một trăm ngàn tệ. Mà loại da ca sấu này của Lâm Dao Dao, giá còn cao gấp đôi nữa, hoàn toàn đủ tiền viện phí, thuốc men cho bà ngoại cả năm trời.

Lúc này, người phục vụ mang thực đơn của mỗi người lên. Sau khi mở ra xem giá, Lâm Uyên Bạch lại gập vào, nghiêng rằng nói gọi gì cũng được.

Mỗi một đĩa thức ăn trong này đều khiến cô cảm thấy có tội.

Lâm Dao Dao nối tiếp một câu: "Chị à, để em giúp chị", sau đó bắt đầu lật ra. Khuôn mặt nhỏ xinh đẹp được trang điểm tỉ mỉ đang đỏ hồng lên, chốc chốc cô ta lại chỉ vào thực đơn rồi mỉm cười hỏi ý kiến người đàn ông bên cạnh, trong ánh mắt là sự khao khát được nói.

Lâm Uyển Bạch nhìn cảnh tượng ấy và suy nghĩ trong lòng: Ác nam giả nữ, tuyệt phẩm!

Gọi thức ăn xong, người phục vụ cầm thực đơn rời đi. Đối mặt với hai người này, làm sao cô có thể nuốt trôi được. Lâm Uyển Bạch quyết định, nhăm nháp vài miếng rồi sẽ tìm cơ hội chuồn.

Cô vừa cầm cốc nước lọc bên cạnh lên thì nghe thấy giọng nói có phần hứng thú của người đàn ông cất lên: "Lâm đại tiểu thư mặc bộ quần áo này đẹp lắm."

"..." Lâm Uyển Bạch suýt nữa chết sặc.

Cô âm thầm mài răng. Bộ quần áo cô đang mặc chính là bộ hôm đó anh gọi điện thoại cho khách sạn bảo cô thanh toán. Sau việc này, cô dĩ nhiên không thể vứt đi. Bình thường cô toàn kiếm hàng giá rẻ trên Taobao. Tiền mua quần áo cả năm của cô cộng lại cũng chưa tới năm ngàn tệ!

Lâm Dao Dao thấy Hoắc Trường Uyên nhìn mình, trong lòng dấy lên căm hận.

Chị ta là Lâm đại tiểu thư cái quái gì, người mà cả nhà họ Lâm từ trên xuống dưới nâng niu cưng chiều chỉ có một mình cô ta mà thôi!

Hôm nay khó khăn lắm mới tạo ra được cơ hội, Hoắc Trường Uyên lại phá lệ đồng ý cùng mình ăn cơm, Lâm Dao Dao vì muốn thể hiện sự dịu dàng thực nữ trước mặt anh, đã bấm bụng kéo cả chị ta cùng đi, nhưng thực tế là chẳng thoải mái gì. Rõ ràng có thể có thế giới của hai người, thế mà lại bị Lâm Uyển Bạch chen ngang!

Lâm Dao Dao cố gắng giữ hình tượng, cố tình nghiêng đầu tỏ vẻ ngây thơ: "Đúng đấy chị, chị mua ở đâu vậy? Hôm nào có thời gian cùng em đi mua vài bộ!"

"Tôi quên rồi..." Lâm Uyển Bạch lại uống hai hớp nước lọc cho thoải mái.

Cũng may người phục vụ bắt đầu bê thức ăn lên rồi, không để chủ đề này tiếp tục thêm.

Lâm Uyển Bạch cầm đĩa quán lấy một miếng mỳ Ý, nhìn chăm chăm miếng bông cải xanh bày trên đĩa, suy tính xem nên tìm thời cơ nào để chuồn lẹ...

"Keng!"

Chiếc đĩa trong tay cô rơi xuống đĩa.

Dưới gầm bàn, một bàn chân lặng lẽ cọ cọ dần lên đôi chân nhỏ của cô...

~Hết chương 10~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 11: Tôi Không Muốn Đá Cô Xuống

Cả người Lâm Uyên Bạch hoàn toàn cứng đờ.

Bàn chân ấy đương nhiên không thể là của Lâm Dao Dao!

Cô ngẩng đầu, nhìn thấy Hoắc Trường Uyên đang cúi xuống, từ tốn chậm rãi cắt thịt bò, chiếc cúc măng séc bằng bạch kim trên cổ tay sáng lấp lánh. Khi Lâm Dao Dao nói về nội dung tài liệu, anh chỉ hờ hững đáp lại mấy câu, trong ánh mắt thấp thoáng nụ cười và hoàn toàn tảng lờ những gì đang xảy ra dưới gầm bàn.

Người đàn ông này thật là biến thái...

Lâm Uyên Bạch cuộn chặt tay lại, nghiến răng trừng mắt với anh.

Ánh mắt cảnh cáo dường như không có tác dụng gì, bàn chân đó vẫn đang tùy tiện hướng lên trên, cọ qua đầu gối với ý định tiến vào sâu hơn...

Cô đứng bật dậy khỏi bàn.

Hoắc Trường Uyên và Lâm Dao Dao ngồi đối diện đều đồng thời ngược mắt lên nhìn cô. Người phía trước bình tĩnh thản nhiên, người phía sau kinh ngạc bất ngờ: "Chị, chị làm sao thế?"

Lâm Uyên Bạch nhìn đến đỏ ửng mặt nhưng lại không thể vạch trần: "Tôi... Tôi vào nhà vệ sinh!"

Gạt chiếc khăn ăn trên người xuống, cô quay người đi về phía nhà vệ sinh.

Rửa tay xong, cô vốc nước lạnh lên mặt cho tỉnh táo. Điều hòa tổng của nhà hàng được bật thoải mái, đứng ở góc nào cũng cảm thấy rất sáng khoái, vậy mà trong gương, cô không khác gì một người đang sốt cao.

Bởi vì túi đồ mua sắm vẫn còn để ở ghế nên không thể dứt khoát bỏ đi, Lâm Uyên Bạch đành ngồi sụp bên cạnh thùng rác, rút di động ra chơi trò "Rắn săn mồi" để tiêu khiển, giết thời gian. Sau khi mở đồng hồ lên xem thấy cũng hòm hòm, cô mới lè rề quay trở lại bàn ăn.

Lâm Dao Dao cầm khăn ăn lên tào nhả lau miệng: "Chị à, sao chị đi lâu quá vậy, em và anh Trường Uyên ăn sắp xong rồi!"

"Không sao, vừa nãy tôi đã ăn no rồi." Lâm Uyên Bạch gạt đầu một cách hài lòng.

Ra khỏi nhà hàng, cô lập tức định mỗi người một ngả, chỉ có điều cô còn chưa nói ra khỏi miệng, Lâm Dao Dao bỗng nhiên tiến lên khoác chặt tay cô, rồi làm nũng với Hoắc Trường Uyên: "Anh Trường Uyên, hôm nay tài xế gia đình đưa em đến đây, em không tự lái xe. Anh xem, chị xách đồ nặng như vậy, hay là chúng ta tiễn chị một đoạn đường nhé?"

Mấy câu giả tạo kiểu này sao Lâm Uyên Bạch không hiểu rõ, mình hoàn toàn đã trở thành một quân cờ để cô ta lợi dụng.

Cô nhắc chiếc túi có phần nhẹ nhàng lên, tỏ ý: "Tôi không..."

"Cùng xuống hầm lấy xe."

Hoắc Trường Uyên kiểm soát tông giọng vừa đủ để lấn át cô, rồi ấn thang máy.

Lâm Dao Dao lộ ra vẻ hí hửng, rồi tự sắp đặt kế hoạch cho mình:
"Được ạ, anh Trường Uyên, vậy lát đưa chị về trước nhé."

Chiếc Land Rover màu trắng, vẫn như lúc trước, Lâm Uyên Bạch bị Lâm Dao Dao luôn miệng xưng "chị" rồi nhét vào trong xe, sau đó đóng sầm cửa lại không chút nể tình, hớn hờ chạy ra ghé trước, ánh mắt như dính hẳn lên người đàn ông lái xe.

Lâm Uyên Bạch rất hài lòng với sự sắp xếp này, không cần lo có người giờ chân về phía mình nữa.

Men theo con đường dần dần xuất hiện những hình ảnh cũ kỹ quen thuộc, ngay cả một ngã tư đường cũng không có. Vì con đường chật hẹp, xe cũng đi chậm dần lại. Từ ánh mắt của người đàn ông trong gương chiếu hậu, Lâm Uyên Bạch có thể đọc hiểu được vẻ quái đản của anh, anh dường như đang muốn nói "Chỗ này mà cô cũng sống được".

"Đỗ ở ngã tư phía trước là được rồi!" Cô mặc kệ, tiếp tục nói.

Cô đóng cửa xe lại, Lâm Dao Dao ngồi phía trước vẫn cố diễn kịch cho trọn: "Tạm biệt chị!"

Lâm Uyên Bạch xách túi, quay đầu bỏ đi.

Không còn kịp tới chỗ bà ngoại nữa, cô về nhà cất đồ đạc rồi khăn trương tới quán bar. Thời gian đối với cô mà nói từng giây từng phút đều rất quý giá, hoàn toàn bị lãng phí vào hai con lợn rồi!

Sau khi cái bóng đỏ biến mất sau tòa nhà, con Land Rover mới lại khởi động. Đi vào đường lớn chưa được bao lâu, chiếc xe bỗng xi nhan rẽ phải rồi tấp vào lề đường. Toàn bộ sự kiên nhẫn của Hoắc Trường Uyên đã dùng hết, cất giọng nhạt nhòa không nhiệt độ: "Tôi bỗng nhớ ra công ty còn có việc, cô bắt taxi về đi."

"... Anh Trường Uyên?"

"Tôi không muốn đá cô xuống xe đâu đấy."

Lâm Dao Dao nhìn theo đuôi xe biến mất khỏi tầm mắt mình, quả thực tức đến phát điên!

~Hết chương 11~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 12: Đi Theo Tôi, Thế Nào?

"Mấy cô nhìn thấy chưa, vị Hoắc tổng đó quá đẹp trai, quá "man"!"

"Người thì cao, vóc dáng cũng chuẩn, còn cả gương mặt lạnh lùng đó nữa... Kiểu nam thần theo phong cách "cầm dục" này thật sự có lực sát thương đối phương trong giây lát đó! Thật muốn được trở thành cô bé Lọ Lem trong mấy bộ phim thần tượng, rồi sinh cho anh ấy cả một đám khi con!"

Trong quán bar ồn ã, phòng vệ sinh xưa nay luôn là nơi để các nhân viên lười biếng trốn việc, dĩ nhiên cũng không tránh khỏi những câu chuyện bà tám.

Lâm Uyển Bạch biết họ đang thảo luận về ai. Ban nãy ở trước cửa, cô nhìn thấy cả đám người rầm rộ kéo vào, trong đó có anh, đi giữa đám đông, nổi bật hơn người, khiến các cô nhân viên khác phải say đắm một phen.

Nhưng phải đến khi nghe Lâm Dao Dao gọi anh là "anh Trường Uyên", cô mới biết anh họ Hoắc...

Hoắc gia, một gia tộc hiển hách tiếng tăm lẫy lừng khắp Băng Thành, thế lực chiếm tới một nửa thành phố, bao năm qua địa vị không thể lung lay. Ngay cả các vị quan chức khi gặp người nhà họ Hoắc cũng phải nể mặt vài phần. Đến bây giờ, sự nghiệp kinh doanh của Hoắc Thị lại càng như điều gặp gió.

Lâm Uyên Bạch nghĩ đến việc mình lại đây đưa với một người đàn ông như vậy, chấp tối anh ta còn giơ chân về phía mình...

Cô cúi đầu chạm tay lên đùi, không ai chú ý đến động tác nhỏ bé của cô, sự nhiệt tình trước những tin lá cải càng lúc càng tăng cao: "Hoắc tổng và Tần thiếu hoàn toàn không giống mọi người. Tuy rằng mỗi lần tới đây họ đều gọi nhân viên, nhưng không bao giờ yêu cầu phục vụ thể xác! Các cô bảo, phải chăng các anh ấy có vấn đề về phương diện đó?"

Lâm Uyên Bạch nhớ tới màn kịch tối hôm đó, và nụ hôn mạnh mẽ của anh...

"Anh ta tuyệt đối không có vấn đề gì!" Cô gần như buột miệng thốt ra.

"Nếu như không có vấn đề gì, vậy thì chỉ còn nguyên nhân khuynh hướng giới tính..." Đối phương nhìn cô, tung ra một suy đoán vô cùng táo bạo: "Lẽ nào lại thích nam giới?"

"Anh ta tuyệt đối không thích nam giới!" Lâm Uyên Bạch đáp chắc nịch.

Tới lần này, tất cả mọi người đều nhìn cô bằng vẻ kinh ngạc.

Lâm Uyên Bạch ngượng ngáp, cũng cảm thấy mình biểu hiện có hơi khác thường, ấp úng định giải thích thì phát hiện tất cả các ánh mắt đều hướng ra sau lưng cô. Cô bất giác quay đầu, suýt nữa thì ngã nhào.

Hoắc Trường Uyên đang đút một tay vào túi, đứng ngay trước cửa. Ánh sáng hắt trên đỉnh đầu anh, bên khóe môi vẫn còn những vòng khói anh vừa nhả ra, trắng trắng xám xám quần quýt bay về phía này, cùng với đó là một câu nói như đùa như thật vang lên: "Không ngờ em cũng hiểu tôi đấy chứ."

"..." Lâm Uyên Bạch thật sự muốn đập đầu vào tường.

Cùng với sự xuất hiện của nhân vật chính nguồn tin lá cải, cô và các nhân viên phục vụ khác cũng cuống cuống chạy ra khỏi nhà vệ sinh.

Chẳng bao lâu sau, đã có thông báo cô tới đưa rượu, là căn phòng VIP nơi Hoắc Trường Uyên đang ngồi. Tất cả mọi người đều không có mặt, không thể trốn được, cô đành bầm bụng gõ cửa đi vào.

Bên trong không có ai đang hát, nhạc cũng đã tắt. Trong phòng VIP chỉ còn ánh đèn rực rỡ hắt xuống, hơn nữa đám cậu chủ kia cũng chẳng biết đã đi đâu hết, chỉ còn lại một mình Hoắc Trường Uyên. Khuôn mặt với từng đường sắc nét ấy nửa sáng nửa tối dưới ánh đèn, khí thế tuyệt đối mạnh mẽ tới mức người thường không thể bắt kịp.

Lâm Uyên Bạch không thể không thừa nhận, anh đích thực là một người đàn ông rất có sức hấp dẫn.

Chỉ riêng dáng vẻ anh khi gạt tàn thuốc, để mấy cô nhân viên phục vụ ban này nhìn thấy chắc họ cũng phát điên mất.

Lâm Uyên Bạch không liếc ngang liếc dọc, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, cúi người đặt rượu vào đúng chỗ, mở nắp chai rồi định chuồn lẹ. Hoắc Trường Uyên không ngẩng đầu lên, nhưng ngón tay cầm điều thuốc lại lơ về phía cô.

"Rót rượu cho tôi."

Lâm Uyên Bạch không nhúc nhích.

Hoắc Trường Uyên ngậm điều thuốc lên miệng: "Em không rót, thì gọi quản lý tới đây!"

Gọi quản lý tới há chẳng phải sẽ trừ tiền của cô sao?

Lâm Uyên Bạch lấy lại tinh thần, vội vàng cười trừ: "Thưa anh, tôi sẽ rót rượu cho anh ngay..."

Cô gấp đá bỏ vào trong ly thủy tinh. Bàn tay cầm chai rượu của cô hơi run rẩy, bởi vì dù cô không ngẩng lên cũng vẫn cảm nhận được có hai tia nhìn đang chòng chọc hướng về phía mình, giống như thiêu cháy thành hai cái lỗ.

Lâm Uyên Bạch hướng mắt liếc nhìn ra cửa, sầu nào sao khi đi vào mình lại khép cả cửa.

Con dao găm lại để trong túi xách, không mang theo người...

Lâm Uyên Bạch nuốt cục tức trong bụng xuống, đặt bản thân vào trạng thái phòng ngự cao độ. Nếu lát nữa anh ta có bất kỳ hành vi thái quá nào, cô sẽ lao ra ngoài với tốc độ chạy một trăm mét, nếu không thì cũng kéo căng cổ họng ra hét. Dầu sao thì ở đây cũng có rất nhiều người thân thiết với cô...

Bỗng nhiên, bàn tay cô bị một bàn tay lớn khác phủ lên.

Quả nhiên tới rồi!

Lòng cô run lên. Nghĩ tới những kế hoạch lúc trước của mình, Lâm Uyên Bạch đang định rút tay ra bỏ chạy ra ngoài thì nghe thấy anh lên tiếng, nói một câu hồ hững:

"Lâm Uyên Bạch, đi theo tôi, thế nào?"

~Hết chương 12~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 13: Vẫn Nên Đôi Bên Tình Nguyên

Cái... Cái gì?

Lâm Uyên Bạch nghi ngờ tai mình đã xuất hiện ảo giác.

Cô ngẩng đầu lên, sững người nhìn anh, ngây ngốc nhìn cả điều thuốc trong tay anh đã được hút gần đến tận cùng, thậm chí quên luôn cả rút tay về.

Ánh mắt u tối của Hoắc Trường Uyên như khóa chặt lấy cô, nơi tận sâu trong đáy mắt dâng lên một lớp sóng ngầm.

Chập tối khi đi ăn, nhìn thấy cô, anh đã có phần không nhận nổi rồi...

Nếu không, một người luôn đặt công việc lên hàng đầu như anh cũng chẳng từ chối một bữa cơm rất quan trọng, để chạy tới quán bar này ăn chơi lu bù.

Tay cô rất mềm mại, khớp xương mảnh dẻ tưởng chừng không có. Nắm tay cô vào lòng bàn tay dịu nhẹ như chỉ có một dòng suối chảy qua. Chỉ được phủ nhẹ nhàng lên tay cô như thế này thôi, vậy mà anh như trúng tà, chỉ muốn lập tức bế cô vào phòng phóng đảng khắp các góc ngách. Anh không thể tin nổi sức hấp dẫn của cô đối với anh lại khủng khiếp nhường ấy.

Hoắc Trường Uyên hơi đỏ người về phía trước: "Trả lời tôi!"

Lâm Uyên Bạch bất ngờ bị anh quát như vậy, dường như mới hoàn hồn trở lại. Cô vội vàng rút tay mình về, vô thức trả lời: "Chẳng thế nào cả..."

"Con trưởng nhà họ Lâm, mẹ ruột bị kẻ thứ ba ép phải nhảy lầu tự sát, tám tuổi đã bị đuổi ra khỏi nhà, sống nương tựa cùng bà ngoại cho đến tận bây giờ. Một năm trước, bà ngoại nhập viện vì bệnh suy tim, tháng nào cũng cần bỏ ra một khoản tiền thuốc thang vượt quá phạm vi khả năng của bản thân."

"Anh điều tra tôi?"

Lâm Uyên Bạch nghe anh nói xong bèn tròn tròn mắt.

Hoắc Trường Uyên nheo mắt lại, ngón tay khẽ gõ nhẹ nhàng lên đôi chân rắn chắc của mình, rồi anh cất giọng trầm trầm chậm rãi: "Đi theo tôi, em sẽ không phải để mấy nơi này cười trừ lấy lòng người khác nữa, cũng không cần tiếp tục tới nhà họ Lâm chịu ăn tát và xin tiền trong âm ỷ nữa."

"Không phải ai cũng có thể khiến tôi mở lời như vậy đâu. Có biết bao cô gái đơn đả trước sau muốn được làm ấm giường cho tôi, đối với em mà nói đây là một cơ hội mà người khác muốn có còn chẳng được."

Làm ấm giường...

Mấy chữ này như gõ thẳng vào màng nhĩ của cô.

Sự cao quý và kiêu ngạo đọng nơi đuôi mắt đầu mày của anh trở thành một sự gai mắt dữ dội trong mắt Lâm Uyên Bạch.

Cô nhớ lại sau buổi tối sau họ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, anh cũng cầm hai xấp tiền ném cho cô, dường như ở trong mắt anh, cô chính là kiểu phụ nữ có thể lấy tiền trao đổi như thế.

Một sự rẻ mạt, vô liêm sỉ!

"Tôi từ chối!" Cô không suy nghĩ, cũng không cần suy nghĩ thêm.

Lâm Uyển Bạch cầm chiếc khay lên và đứng dậy. Dưới những ánh đèn rực rỡ, mắt cô sáng rực lên: "Anh Hoắc, rượu của anh tôi đã rót xong rồi!"

Đã hoàn thành xong công việc của người phục vụ, cô không muốn nghe anh nói thêm một câu nào nữa. Cô bèn quay người bê khay ra khỏi phòng VIP.

Cửa vừa mở ra, người ở bên ngoài bất ngờ loạng choạng đâm vào.

Nét mặt Tần Tư Niên có phần ngượng ngập. Anh ấy nhìn một vòng trên dưới trái phải, rồi khum tay đặt lên miệng ho khẽ một tiếng.

Lâm Uyển Bạch cúi gằm xuống, rảo bước đi ra ngoài.

Tần Tư Niên thấy bóng cô biến mất trong chớp mắt, bèn búng ngón tay vào trong rồi ngồi phịch xuống sofa. Không thăm dò được cảnh tượng nào nóng bỏng và nhiệt tình, anh ấy bèn đá đá người đàn ông bên cạnh: "Trường Uyên, cứ để cô ấy đi như vậy sao?"

Hoắc Trường Uyên nâng ly rượu lên, lắc lắc cho những viên đá trong ly trôi nổi trên bề mặt.

Ánh mắt bừng bình và bừng sáng ban nãy dường như đã khiến ánh đèn trong phòng cũng phải nhật đi vài phần.

Sau khi lẳng lặng gắp ly rượu về phía Tần Tư Niên, anh đưa lên môi nhấp một ngụm. Anh ngâm viên đá vào miệng, nhai lộp cộp, rồi nở nụ cười quyến rũ: "Chuyện giường chiếu này vẫn nên đôi bên tình nguyện sẽ sáng khoái hơn."

Tần Tư Niên ngõ ngàng, quen biết bao nhiêu năm rồi, anh ấy chưa bao giờ nhìn thấy biểu cảm này từ bạn mình.

Anh ấy vô thức dịch sang bên cạnh một chút, cảm giác những cột nhà bao năm qua người bạn này đè nén, dường như chỉ sau một đêm ấy đã bị móc hết ra ngoài...

Lúc này Lâm Uyển Bạch vẫn không hề biết, mình đã đánh thức một con thú vẫn luôn say ngủ bao lâu nay...

~Hết chương 13~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 14: Đến Trong Mơ Cũng Bám Riết Không Tha

Hơi thở của người đàn ông đột ngột sát lại gần.

Bàn tay nhỏ bé của cô ôm chặt lấy sự nóng rẫy của anh, cảm nhận được từng mạch máu nhảy nhót trên đó.

Chất giọng khàn khàn của người đàn ông bật ra khỏi cổ họng: Ừm...

Lâm Uyên Bạch đột ngột mở mắt ra. Sau khi con người rệu rã tập trung lại thành một điểm, cô lập tức nhìn xung quanh xem mình đang ở đâu.

Cũng may vẫn ở trong căn phòng bé hẹp của mình, những nơi ánh mắt có thể nhìn thấy vẫn là những đồ dùng và vật dụng cô quen thuộc. Khi bàn tay chạm được vào chiếc chăn bông vừa giặt sạch sẽ, cuối cùng cô mới cảm nhận được sự yên tâm.

Một giây sau, cô lập tức sờ tay lên khuôn mặt đỏ bừng của mình.

Điên mất rồi!

Nhất định là do bóng ma tâm lý mà gã đàn ông tên Hoắc Trường Uyên đó mang tới cho cô quá nặng nề, đến cả giấc mơ cũng bám riết không buông tha.

Lâm Uyên Bạch rảo bước đi về phía nhà vệ sinh, áp mặt lên nước lạnh, cảm giác mình đã tỉnh táo hơn không ít. Liếc nhìn đồng hồ, cô thầm kêu

một tiếng "Chết toi", thế mà lại ngủ quá giờ. Một ngày Chủ Nhật được phép ngủ đến khi muốn tỉnh mới thôi là điều xa xỉ cô không thể hưởng thụ.

Việc quảng bá cho siêu thị ngày hôm qua phải tròn hai ngày mới được lĩnh tiền. Cô vội vội vàng vàng lấy quần áo trong tủ ra thay, đúng lúc này có tiếng gõ cửa vang lên.

Cửa vừa mở ra, Lâm Dao Dao đã lập tức xông vào.

Lâm Uyên Bạch chống lên tay nắm cửa, còn chưa kịp phản ứng lại thì Lâm Dao Dao đã xông vào phòng ngủ, như một con báo mẹ bị chọc điên, lôi tất cả chỗ quần áo cô còn chưa kịp cất gọn gàng ở trong tủ ra, ném xuống sàn nhà.

"Cô làm cái trò gì đấy?" Cô nhúu mày xông lên ngăn cản.

"Cút ra!" Nói rồi Lâm Dao Dao đẩy cô ra. Sự hống hách ngang bướng của một đại tiểu thư hoàn toàn không cần che giấu. Cô ta kêu gào lên, ánh mắt đầy đố kỵ: "Quần áo đâu? Bộ quần áo hôm qua chị mặc để đâu rồi? Mang ra đây cho tôi!"

Rồi bỗng dưng nhìn thấy gì đó, cô ta lại xông vào phòng tắm.

Lâm Dao Dao lôi hết đồng quần áo chưa kịp giặt trong đó ra ngoài, quả nhiên đã tìm được mục tiêu.

Lâm Uyên Bạch phát hiện Lâm Dao Dao rút từ trong túi xách ra một cây kéo, tàn nhẫn chọc xuống lớp vải. Một bộ quần áo đang yên đang lành bị cô ta cắt thành giẻ rách. "Cô điên đủ chưa thế, đi ra khỏi đây cho tôi!"

"Sao hả? Thấy xót à?" Cây kéo trong tay Lâm Dao Dao bị khua nhặng lên, để cô không được phép lại gần. Cô ta nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Được người ta khen một câu xinh đẹp có phải là choáng váng tới mức

mất hết phương hướng rồi không? Lâm Uyển Bạch, tôi nói cho chị biết, chị tự biết lượng sức mình chút đi. Chị mà là đại tiểu thư nhà họ Lâm cái thá gì. Chị đừng vọng tưởng có ai đó mắt lác lại thích chị!"

Lâm Uyển Bạch nhíu mày: "Cô cứ luyện tha luyện luyện cái gì vậy..."

Tối qua Lâm Dao Dao bị vút giữa đường, về nhà tức tới nổi cả đêm không ngủ được. Mới sáng sớm, cô ta đã sai người đi tìm một bộ quần áo giống y hệt về, nghe ngóng được Hoắc Trường Uyên đang ở sân bóng, sau khi thay vào cô ta đã cố tình tạo một cuộc gặp tình cờ trước mặt anh nhưng lại bị anh chê một câu "Quá xấu".

Lâm Dao Dao càng nghĩ càng tức, cây kéo trong tay càng điên rồ hơn: "Tôi cho chị biết tay này, cho chị biết tay này! Tôi phá hủy hết, xem chị còn đẹp không!"

Cuối cùng Lâm Uyển Bạch cũng hiểu những cơn giận dữ này từ đâu mà ra.

Cô nhìn về phía bộ quần áo đã tan nát tả tơi, thế mà Lâm Dao Dao vẫn chưa có ý dừng tay, có khi phải cắt thành từng mảnh nhỏ mới hả dạ.

Lâm Uyển Bạch có phần xót xa, nhưng không phải như Lâm Dao Dao nghĩ, cô chỉ thấy xót tiền...

Đây chính là nỗi bi ai của người nghèo.

Có lẽ nếu đây là nhà họ Lâm cô có thể nhẫn nhịn vài phần, nhưng đây là căn phòng cô thuê. Kể cả có là chớ khi bị người khác chiếm ỏ nó cũng phải sửa vài tiếng cơ mà. Lâm Uyển Bạch không nhẫn nhịn được nữa, cầm điện thoại đi ra ngoài ban công: "Alô, 110 phải không ạ?"

...

Lâm Dao Dao bị công an bắt về đồn với lý do xâm phạm nơi ở công dân trái phép.

Lúc này cô ta khoác chiếc túi xách đi từ trong đồn ra, xoa xoa cánh tay bị công an lôi đi đau nhức, đôi mày dựng ngược lên đánh mắt nhìn về phía Lâm Uyển Bạch cùng tới cho lời khai, hung dữ phần nộ: "Lâm Uyển Bạch, rồi có một ngày tôi cũng sẽ khiến cô nếm trải mùi vị ngồi tù!"

~Hết chương 14~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 15: Có Một Cánh Tay Rắn Chắc

Buông lời hăn học xong, biểu cảm trên gương mặt cô ta quay ngoắt một trăm tám mươi độ.

Lâm Dao Dao tỏ ra rất ấm ức: "Bố..."

Lâm Uyên Bạch nhìn qua, bên đường có một chiếc xe hạng sang đang đỗ, Lâm Dũng Nghị và Lý Huệ đến đón đang đứng ở đó.

Lâm Huệ kéo Lâm Dao Dao qua: "Dao Dao, để mẹ xem nào, có bị thương ở đâu không? Sao sắc mặt lại tiêu tụy thế này?"

Trước sau họ chỉ ở trong đồn chưa tới nửa tiếng, hơn nữa chỉ là hỏi han và lấy lời khai hết sức bình thường, lấy đâu ra vết thương?

Lâm Uyên Bạch đứng nhìn họ diễn vở tình cảm mẹ con sâu nặng. Ở ạt xuất hiện như thế này, dùng đầu ngón chân để nghĩ cũng biết là Lý Huệ cố tình dẫn theo Lý Dũng Nghị tới đây.

Nhìn cảnh tượng gia đình ba người, nghĩ tới người mẹ nhảy lầu tự vẫn của mình, cô lại thấy bi thương. Lâm Dao Dao chỉ sinh sau cô hai tháng, chứng tỏ trong lúc mẹ đang mang thai cô, Lâm Dũng Nghị đã ra ngoài chung chạ với người đàn bà khác.

"Bố mẹ, con sợ lắm, cảnh sát bên trong người nào người nấy cũng rất hung dữ!" Lâm Dao Dao nước mắt nhạt nhòa: "Hu hu, nếu không có bố mẹ đến đón con ra, con cũng không biết phải làm sao mới được!"

"Dao Dao, con chịu cực rồi!" Lâm Dũng Nghị vỗ về con gái.

Khi nhìn sang Lâm Uyển Bạch, biểu cảm của ông ta lạnh hẳn xuống:
"Khốn kiếp, mày lại dám báo cảnh sát bắt em gái mày!"

"Chính nó chạy đến nhà con phát điên." Lâm Uyển Bạch tự giải thích cho mình.

"Bố, lần này chị thật sự quá đáng lắm. Con đã xin lỗi chị ấy nhiều lần rồi nhưng chị ấy quyết không nghe, nhất định báo cảnh sát đến bắt con vào đồn!"

"Ông à, ông xem Dao Dao của chúng ta sợ hãi đến mức nào!"

Lâm Dao Dao và Lý Huệ mỗi người một câu, đã thành công khiến Lâm Dũng Nghị nhìn cô bằng ánh mắt càng phần nộ hơn, dường như không giáo huấn cho cô một bài là không được. Khi cái tát của ông hướng về phía mình, cô muốn tránh cũng đã không kịp nữa.

Lâm Uyển Bạch đã thật sự ăn tát.

Lâm Dũng Nghị đánh cô từ trước đến nay đều không nể tình, gò má chỉ trong giây lát đã sưng vù.

Khi bên tai chỉ toàn những tiếng ong ong, Lâm Uyển Bạch nghe thấy Lâm Dũng Nghị để lại một câu: "Nghiep chương! Sau này đừng hòng xin của nhà họ Lâm một đồng một hào nào nữa!"

...

Sau chuyến đi đến đồn cảnh sát lần này, công việc phía siêu thị thế là đi tong, Lâm Uyển Bạch bèn đến bệnh viện thăm bà ngoại.

Bà ngoại vừa uống thuốc chưa lâu, nói chuyện với cô một lúc thì cũng mệt quá, chìm vào giấc ngủ. Cô cẩn thận dèm lại chăn, vuốt ve bàn tay đầy nếp nhăn của bà, cảm giác hình như bà lại gầy đi nhiều so với mấy hôm trước rồi.

Nhìn ra ánh nắng bên ngoài, cô chỉ cảm thấy lạnh giá.

Lâm Uyên Bạch biết Lâm Dũng Nghị nói một không nói hai, giống như năm xưa đuổi cô đi, dù cô có ôm chân ông ta gào khóc cỡ nào cũng vô ích. Ai cũng nói con gái là người tình kiếp trước của bố, là viên trân châu được cưng chiều. Thế nhưng có lẽ trong mắt Lâm Dũng Nghị chỉ có mình Lâm Dao Dao.

Tiền thuốc thang của bà ngoại sau này...

Lâm Uyên Bạch buông một tiếng thở dài, lần này thật sự không thể xin thêm tiền từ nhà họ Lâm nữa rồi.

Cô cẩn thận khép cửa phòng bệnh lại, nhìn bà ngoại thêm một lần nữa. Khi cô chuẩn bị rời đi thì bác sỹ chữa chính trong chiếc áo blouse trắng đi tới. Sau khi nhìn thấy cô, dường như bác sỹ rảo nhanh bước chân hơn. Vài ngày nữa là cuối tháng rồi, Lâm Uyên Bạch không cần nghĩ cũng biết họ tới giục tiền thuốc.

Cô quay đầu bỏ chạy, thang máy cũng không dám đi mà lao thẳng vào hệ thống cầu thang thoát hiểm.

Cô lao như bay qua từng bậc cầu thang, bên tai toàn là tiếng gió.

Liên tục chạy năm, sáu tầng lầu, sau khi chắc chắn đằng sau lưng không còn người nữa, Lâm Uyên Bạch mới miễn cưỡng thở phào. Không biết có phải vì tinh thần được giải tỏa hay không mà khi còn hai bậc thang cuối, chân cô chợt hẫng nhịp, ngã thẳng xuống, thậm chí cô còn quên cả kêu lên.

Lâm Uyên Bạch cam chịu nhắm mắt lại.

Có một cánh tay rắn chắc đỡ lấy cô, một mùi hương nam tính xa lạ mà quen thuộc phả qua mũi...

~Hết chương 15~

* Đây chính là mẫu nữ chính mình ưng, nói cường chả cường vì rất bị động trong việc đấu lại kẻ thù của mình, nhưng nói hiền thì không, vì rất bướng =))

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 16: Đường Như Cô Đã Nghe Thấy Tiếng Vả Mặt

Trái tim Lâm Uyên Bạch nhảy dựng lên.

Ngước mắt nhìn kỹ lại, quả nhiên nhìn thấy một khuôn mặt với những đường nét sâu sắc và một đôi mắt u tối, thâm trầm.

Trong không khí vẫn còn thoang thoảng mùi khói thuốc lá, trong tầm nhìn nơi khoe mắt cô chú ý thấy có đầu lọc còn chưa cháy hết vừa rơi xuống đất, có vẻ như vừa được vớt trong lúc cấp bách.

Vì Hoắc Trường Uyên đỡ cô ở bên dưới, ở giữa là khoảng cách hai bậc thềm, nên cả người cô gần như được treo lơ lửng trên người anh, mà nơi cánh tay anh vòng qua vừa hay là phần eo nhạy cảm của cô.

Da thịt trên eo cô tiếp xúc với phần bắp tay của anh, cảm giác trơn tru mềm mại ấy...

"Buông tôi ra!" Lâm Uyên Bạch giãy giụa.

Hoắc Trường Uyên dường như cũng cảm nhận được, yết hầu của anh trượt lên trượt xuống: "Đây là thái độ của cô đối với người vừa giúp đỡ sao?"

Cảm nhận được cánh tay anh dường như đang cố tình thu chặt lại, Lâm Uyên Bạch vừa xấu hổ vừa giận dữ: "Buông ra! Tôi bảo anh buông ra..."

Hoắc Trường Uyên liếc nhìn cô mấy giây, sau đó bình thản buông tay ra.

Lâm Uyên Bạch không ngờ anh lại đột ngột buông tay, trong lúc giây giũa cô ngã thẳng xuống bậc thềm, đầu gối và khuỷu tay đập xuống đất, tê dại.

Trong tầm mắt, cô nhìn thấy anh dùng đôi giày da giẫm nát đầu lọc dưới đất, sau đó cúi xuống nhặt lên bỏ vào thùng rác, cuối cùng chấp hai tay sau lưng đứng quan sát cô, nét mặt không có chút ảm áp nào, cũng không có ánh mắt dịu dàng, thương hoa tiếc ngọc.

Cô biết ngay loại người như anh chỉ có thể là máu lạnh, từ ngày anh thản nhiên vô cảm nhìn cô cứa tay là cô đã nhìn ra rồi!

Khi cô cố nén nỗi đau định đứng dậy thì Hoắc Trường Uyên bất ngờ giơ tay ra trước mặt cô lần nữa không hề báo trước.

Lâm Uyên Bạch nghiêng đầu nhưng không né ra, cô nghe thấy anh hỏi một câu nghi hoặc: "Mặt em sao vậy?"

Bấy giờ cô mới để ý, ngón tay anh đã vén sợi tóc dài bên má cô ra. Khi tới bệnh viện, sợ bà ngoại lo lắng, cô đã tung mái tóc cột cao sau gáy ra. Lúc này nguyên gò má trái sưng vù và dấu tay vẫn nguyên vẹn lộ ra trước mặt anh.

Hơi động đậy, bị đầu ngón tay anh cọ phải, ngoài nỗi đau ra còn có cảm giác ngứa ngứa nhói vào tận trái tim.

Lâm Uyên Bạch còn chưa rõ cơn ngứa ngáy ấy từ đâu mà tới thì đã nghe thấy câu nói có phần khích bác của anh: "Lại đi hứng tát đôi lấy tiền rồi?"

"..." Cô bỗng cảm thấy má trái càng đau hơn nữa.

Câu nói này như chọc vào đúng điểm giới hạn của cô, một cơn sóng nóng rực như tràn lên não bộ.

Nghĩ tới việc tất cả những điều này đều "nhờ" anh mà ra, nếu không vì anh, Lâm Dao Dao đã chẳng ghen tỵ, sáng sớm tới nhà phát điên, sau đó chọc vào cơn giận lôi đình của Lý Dũng Nghị, cuối cùng rước họa vào thân, hơn nữa cũng vì vậy mà tiền công của siêu thị bay biến...

"Việc này không liên quan gì tới anh!" Lâm Uyên Bạch đánh mạnh vào tay anh, lùi sang bên cạnh vài bước. Sau khi kéo dẫn khoảng cách, cô ngẩng đầu lên nhìn khuôn mặt sa sầm của anh, dần mạnh từng câu từng chữ: "Anh Hoắc, nếu có thể tôi rất hy vọng chúng ta không bao giờ gặp lại nhau nữa!"

Hoắc Trường Uyên trầm mặc nhìn bóng cô biến mất ở hành lang.

Lát sau, anh rút điều thuốc ra, châm lên, con mắt hơi nheo lại giữa làn khói trắng.

...

Chiếc du thuyền sang trọng hào hoa đậu trên mặt sông, những ánh đèn hắt xuống mặt sông vỡ vụn.

Hành lang tầng hai của du thuyền trải thảm dài, giẫm chân lên hoàn toàn không phát ra tiếng động. Mỗi một gian phòng ở đây đều có thể so sánh với khách sạn năm sao, Lâm Uyên Bạch ôm chiếc ga giường rẽ vào một phòng nghỉ.

Sau khi gõ cửa, cô mới quét thẻ phòng.

Bên trong tầm nhìn rất thông thoáng, vị khách ở căn phòng này đang đứng quay lưng lại.

Có một người vóc dáng rất cao ráo, tráng kiện đang đứng gọi điện thoại, chỉ phát ra những âm đơn nhạt nhẽo.

Lâm Uyên Bạch tiến lại gần, nửa gương mặt cương nghị của người đàn ông từng chút từng chút đập vào tầm mắt. Cho dù đứng ngược chiều sáng, ánh mắt sâu xa kia vẫn như một miệng giếng cạn khô.

Hình như cô nghe thấy tiếng mình bị vả mặt...

~Hết chương 16~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 17: Bật Nước Tắm Cho Tôi

Anh Hoắc, nếu có thể tôi rất hy vọng chúng ta không phải gặp lại nhau nữa...

Lâm Uyên Bạch chống tay lên trán.

Câu nói mà mình răn chắc sắt thép buông ra vẫn còn văng vẳng bên tai, không ngờ lần này lại là cô chủ động xuất hiện trước mặt anh, những tiếng vả mặt bôm bốp vang vọng đâu đây.

Sở dĩ Lâm Uyên Bạch có mặt tại đây là vì các đồng nghiệp trong quán bar biết cô đang áp lực về tiền bạc. Họ nói cuối tuần này có mấy cậu ấm cô chiêu thuê cả một du thuyền sang trọng, tổ chức tiệc rượu và bàn chuyện làm ăn trên này, cần gấp rất nhiều phục vụ, chỉ làm ba ngày hai đêm là được nhận năm ngàn tệ. Công việc này đối với cô mà nói quá sức hấp dẫn, hơn nữa lại bắt đầu từ tối thứ sáu nên không ảnh hưởng đến việc tới công ty, còn việc xin nghỉ tạm mấy hôm ở quán bar là hoàn toàn có thể.

Chỉ có điều, không ngờ anh cũng lên du thuyền này.

Lâm Uyên Bạch cúi gằm đầu xuống, cố gắng hết sức để không nhìn ngang ngó dọc, lao thẳng tới chiếc giường giữa phòng. Khi lên du thuyền, cô đã được đào tạo một khoảng thời gian ngắn. Cô nhanh chân nhanh tay trải phẳng bốn góc giường trong thời gian ngắn nhất, cố gắng hít thở nhẹ nhàng, xóa tan cảm giác tồn tại.

Sau khi luồn vỏ chiếc gối cuối cùng, cô định lặng lẽ, âm thầm rời đi.

Quay người đi chưa được vài bước chân, phía sau bỗng có tiếng hét: "Đứng lại!"

Lâm Uyên Bạch đứng nguyên tại chỗ không dám nhúc nhích, rồi rón rén quay ngược lại. Cô thấy anh vẫn giữ nguyên tư thế ban nãy, có điều lúc này anh đã gọi điện thoại xong, đang đổ bao thuốc ra lấy điều thuốc lá, bật lửa bật tanh tách.

"Bật nước tắm cho tôi."

Lâm Uyên Bạch hạ thấp giọng: "Vâng..."

Giống như một kẻ trộm, cô chui vào trong phòng tắm, không hiểu vì sao mỗi lần đứng trước mặt anh lại căng thẳng như vậy.

Cô ngồi xỏm trước bồn tắm, nhìn chăm chăm dòng nước ào ào chảy xuống. Ánh mắt của Lâm Uyên Bạch có hơi rệu rã. Cô chớp chớp mắt, trước mặt lập tức sắc nét trở lại. Bỗng nhiên cảm nhận được điều gì đó khác thường, cô quay người lại, bỗng giật thót.

Chẳng biết Hoắc Trường Uyên đã vào đây từ khi nào, đang đứng ngay sau lưng cô, cái bóng cao lớn trùm xuống. Vì là góc nghiêng nên khuôn cằm anh trở nên rất sắc bén.

Nhìn thấy người ấy là cô, ánh mắt Hoắc Trường Uyên lóe lên một tia bất ngờ, nhưng cũng rất nhanh anh đã hiểu ra lý do cô có mặt ở đây.

Anh nhìn lướt qua bộ trang phục nhân viên phục vụ trên người cô. Chiếc sơ mi trắng ngắn tay, để lộ hai bắp tay nhỏ bằng ngón sen, chiếc gile màu đen khoác ngoài càng tôn lên vòng eo thon gọn, mà thắt lưng của gile vừa hay lại mắc bên dưới vòng một. Dưới nữa là chiếc váy ngắn bao trọn vòng ba và đôi tất liền quần màu đen...

Hoắc Trường Uyên nuốt nước bọt, quay mặt đi chỗ khác: "Sao lâu quá vậy?"

"Bồn tắm to quá..." Lâm Uyên Bạch ngượng ngập.

"Còn cần bao lâu nữa?"

"Tôi đã xả xong rồi đây."

"Nhiệt độ của nước thì sao?"

"... Cũng điều chỉnh vừa phải rồi!"

Lâm Uyên Bạch nói xong, còn không yên tâm, phải dùng tay thử lại lần nữa, sau đó mới đứng dậy, xoay lưng lại: "Anh còn gì dặn dò không ạ?"

"Không còn gì nữa." Ánh nhìn của Hoắc Trường Uyên chỉ dừng lại đôi chút trên người cô.

"Vâng!" Lâm Uyên Bạch thở phào, đồng thời giữ vững thế chủ động của người phục vụ: "Vậy tôi xin phép ra ngoài trước, có việc gì khác anh có thể gọi điện thoại cho phòng phục vụ!"

Nói xong, cô muốn chuồn càng nhanh càng tốt, nhưng không biết có phải là vì quá vội không, chân cô trượt đi trên nền gạch ướt nước. Cô kêu "á" lên một tiếng rồi đổ người về phía sau, hai tay trong lúc hoảng loạn đã quơ bừa, sau đó cô rơi tõm xuống bồn tắm.

Trong giây lát, nước bắn tứ tung.

Cảm giác có một hơi thở nóng rầy phả vào mặt mình, mở mắt ra, Lâm Uyên Bạch nhìn thấy người đàn ông đang lơ lửng bên trên, mà lúc này khoảng cách giữa hai người chỉ bằng khoảng một gang tay, những múi cơ bắp dưới lớp áo sơ mi đen như sắp bung ra ngoài.

Hoắc Trường Uyên nhướn đuôi mày: "Cô cố tình hả?"

Đập vào mắt Lâm Uyên Bạch vừa hay là vết hằn của anh.

Có giọt nước đọng lại trên đó, cùng với câu nói của anh, nó trượt đi trông rất... gợi cảm.

"Còn không định bỏ tay ra?"

Lâm Uyên Bạch nhìn xuống dưới, hóa ra mình đang nắm chặt vào thắt lưng của anh.

Trời ạ!

~Hết chương 17~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 18: Sao Lại Có Chị Ta?

Ban nãy trong lúc cấp bách, cơ thể dường như có ý thức của riêng nó, cô lại túm ngay lấy thắt lưng của anh.

Còn lúc này, bởi vì sức lực của cô, thắt lưng đã bị tuột ra khỏi cái khóa vàng của nó một đoạn dài, khiến cho chiếc quần Âu cũng vì thế bị rơi lỏng ra, thấp thoáng có thể nhìn thấy mép chiếc quần lót bên trong lộ ra ngoài...

Cô đã làm cái gì thế này?

Ôi, thật sự là quá mất mặt!

Cả khuôn mặt Lâm Uyên Bạch đỏ ửng lên như quả cà chua.

"Tôi nhớ có người nói rằng hy vọng chúng ta không bao giờ phải gặp nhau nữa, nhưng chớp mắt đã túm chặt lấy thắt lưng của tôi không buông?"

"Đây là chuyện ngoài ý muốn..."

Lâm Uyên Bạch thê thảm buông tay, miệng lắp ba lắp bắp: "Xin lỗi... tôi..."

Vì rơi vào trong bồn tắm, cả người cô đều ướt sũng, nhất là chiếc sơ mi trắng. Sau khi ướt sũng, nó mất hẳn khả năng che đậy, để lộ ra chiếc áo lót trong màu hồng phấn viền ren.

Hoắc Trường Uyên bỗng nhiên nhớ tới buổi tối hôm đó, hình như là cùng một chiếc, đã từng bị anh giật tung ra...

Lồng ngực anh hơi phập phồng, có thứ gì chảy trong huyết mạch chỉ trực phun trào. Cổ họng như sắp thắt lại, anh trầm giọng thô lỗ quát: "Cô ra ngoài!"

Nếu cô còn không ra ngoài, xảy ra chuyện gì anh không thể bảo đảm được!

"Vâng, vâng... tôi lập tức ra ngoài!" Lâm Uyển Bạch cũng sắp xấu hổ đến chết rồi. Vật lộn một lúc cô mới ra được khỏi bồn tắm. Một giây cô cũng không dám dừng lại quá lâu, chạy tuốt ra ngoài như một con chó bị kẹp đuôi.

"Quay lại!"

Lâm Uyển Bạch quay đầu, có một chiếc khăn tắm được chụp lên đầu cô.

Cô giơ tay lên lấy, rồi nhìn xuống theo hướng ánh mắt anh. Một tiếng nổ "bùm" bỗng chốc vang lên trong đầu. Cô vội vàng giật khăn xuống, che lên người: "Cảm... Cảm ơn..."

Giây phút cửa phòng đóng lại, trong phòng tắm vẫn còn vọng ra tiếng nước chảy rào rào.

Trên hành lang, đôi giày cao gót đế nhọn cao tám phân của Lâm Dao Dao nện xuống nền thảm, trên tay cô ta là chiếc túi xách phiên bản giới hạn, bước chân rảo nhanh có mục đích, đi ngay bên cạnh là Giang Phong, người trợ lý đã đi theo Hoắc Trường Uyên nhiều năm: "Cô Lâm, Hoắc tổng đang nghỉ ngơi, không cho phép người ngoài quấy rầy..."

Lâm Dao Dao mặc kệ sự ngăn cản của anh ấy, bước chân vẫn không dừng lại.

Khi tới ngã rẽ, bước chân của cô ta đột ngột khựng lại. Cô ta nhìn thấy một người phụ nữ bọc khăn tắm lén lút từ trong phòng của Hoắc Trường Uyên đi ra.

Lâm Uyên Bạch?

Sao lại là chị ta?

...

Ngày thứ hai, Lâm Uyên Bạch thu dọn phòng xong từ sớm, bị điều tới nhà ăn.

Trong lúc bày biện dao đĩa, cô nghe thấy bàn bên có tiếng quát tháo không vui của một thiên kim tiểu thư kênh kiệu nào đó: "Mấy người làm ăn kiểu gì thế hả, trên đĩa có cả một vệt bẩn to như thế này mà cũng không nhìn thấy? Bảo tôi ăn thế nào đây?"

Với giọng nói này, Lâm Uyên Bạch không cần nhìn cũng biết là ai.

Chỉ có điều, cô không ngờ Lâm Dao Dao cũng lên chiếc du thuyền này, nguyên nhân tự nhiên cũng được vạch trần.

Lâm Uyên Bạch hành động khản trương hơn, không muốn bị phát hiện, dự định đi tới một khu vực khác. Nhưng có người lại kiên quyết không cho, cô ta giơ tay chỉ vào cô: "Cô... qua đây!"

"Tiểu thư, cô có gì cản dận?" Cô đành bắm bụng đi qua.

"Đôi hết chỗ này thành mới cho tôi."

"Vâng, tôi sẽ đổi cho cô ngay."

Lâm Uyên Bạch gạt đầu rồi xếp chồng bát đĩa lại chuẩn bị cất đi. Khi cầm con dao lên, ánh mắt Lâm Dao Dao ánh lên một tia nhìn sắc lạnh, cô ta giơ cánh tay lên làm như vô tình đánh rơi con dao xuống đất.

Thấy vậy, cô đành cúi xuống nhặt.

Nhưng vừa chạm đến con dao, thì nhìn thấy một chiếc giày cao gót giẫm lên.

"Thật là ngại quá, tôi không nhìn thấy." Biểu cảm và ngữ khí của Lâm Dao Dao đều tỏ ra áy náy.

"..." Lâm Uyên Bạch cuộn chặt tay lại.

Tuy rằng cô né kịp thời nhưng ngón út vẫn bị giẫm lên một chút, không đỏ lên, nhưng rất đau.

Lâm Uyên Bạch nhìn thấy sự hả hê trong mắt Lâm Dao Dao, nhưng không thể nổi xung lên. Nếu cãi vã để quản lý biết được, trừ hết tiền của cô thì mất công mất sức.

Cô mím môi, nhẫn nhịn nhặt con dao lên, rồi lấy một bộ dao đĩa mới ra thay vào. Lâm Dao Dao ngồi trên ghế khoanh hai tay trước ngực nhìn cô như một nữ hoàng, rồi bỗng dưng tươi cười hớn hở đứng bật dậy.

Không cần đoán cũng biết là ai xuất hiện...

~Hết chương 18~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 19: Nụ Cười Phơi Phới Xuân Tình

"Anh Trường Uyên!" Lâm Dao Dao đã tung tẩy chạy qua đón, niềm nở vô cùng: "Em đã ở đây đợi anh rất lâu rồi! Em đã gọi một cốc cà phê đen đúng sở thích của anh. Lát nữa ăn sáng xong, chúng ta lên boong hóng gió nhé!"

Hoắc Trường Uyên nhú mày, khi nhìn thấy một bóng hình nào đó, bước chân vừa khựng lại của anh lại chuyển động.

"Anh Trường Uyên, tối qua anh ngủ sớm vậy sao?"

"Không được khỏe."

Lâm Uyển Bạch nghe xong, vô thức ngẩng đầu lên nhìn.

Hoắc Trường Uyên vừa ngồi xuống cũng đang nhìn về phía cô, ánh mắt trầm xuống sâu hút tỏ vẻ lãnh đạm.

Lâm Dao Dao dĩ nhiên cũng đã chú ý tới việc này. Cô ta tính toán trong lòng, vênh đôi môi thể hiện sự dễ thương: "Em đã bảo không để chị ấy làm rồi, để chị ấy phục vụ em thấy khó chịu trong lòng lắm. Nhưng chị ấy nhất quyết không nghe, nói đó là công việc, thế nên em đành để mặc chị ấy!"

Lâm Uyển Bạch cười khẩy trong bụng, chuyện thường tình thôi mà.

"Lần này không thể mời chị ấy ngồi ăn cùng chúng ta rồi!" Lâm Dao Dao bày ra vẻ tiếc nuối.

"Chúc hai vị ngon miệng." Bày đầy đủ đồ ăn lên bàn, cuối cùng Lâm Uyên Bạch cũng được rời đi.

"Anh Trường Uyên, có cần thêm chút sữa vào cà phê cho anh không?"

"Anh Trường Uyên, buổi tiệc tối nay em làm bạn nhảy của anh được không?"

...

Những âm thanh sau lưng dần dần biến mất, Lâm Uyên Bạch quay đầu nhìn đôi nam nữ đang ăn chung bàn.

Không lâu trước kia, cô còn ác độc suy nghĩ hai người họ thật là xứng đôi vừa lứa, nhưng bây giờ lại cảm thấy có phần muốn phủ nhận suy nghĩ đó.

...

Lâm Uyên Bạch đứng bên cạnh chiếc bàn dài, gió sông làm rối loạn những lọn tóc trước trán cô.

Buổi tiệc được tổ chức trên boong tàu. Những ngọn đèn sàn hình hoa mộc lan chiếu sáng bừng cả du thuyền, ánh sáng đan cài vào nhau, hắt lên những con người diêm dúa lả lướt. Ánh đèn ở bên kia sông lại dường như không ăn nhập gì với nơi này.

Ở đây ngoài những người phục vụ như họ thì ai cũng ăn mặc sang trọng, tùm nãm tùm ba trò chuyện rôm rả. Nhưng Lâm Uyên Bạch vẫn có thể nhận ra Hoắc Trường Uyên sau một cái nhìn. Một bộ vest đen không quá nổi bật, mở rộng, trên túi ngực trái có cài một chiếc khăn vuông xếp tỉ mỉ.

Cô chú ý thấy từ lúc buổi tiệc bắt đầu là đã có người quây xung quanh anh.

Hoắc Trường Uyên không nói nhiều, chỉ thi thoảng gật gù, đa phần đều là người trợ lý đứng bên cạnh anh trả lời.

Sắc mặt lạnh lùng, khắp người toát ra một phong thái mạnh mẽ của người đứng trên cao. Từng đường nét của gương mặt nghiêng cực kỳ sắc nét. Những ánh đèn trên sông phản chiếu nơi đáy mắt anh, rực rỡ chói sáng. Nhìn từ góc tối tăm của cô, có một giây phút quên cả hít thở.

Cô ý thức được mình đã thất thần quá lâu, bèn sàu nảo.

Suýt chút nữa thì lại mê trai!

Cô thu lại ánh nhìn, phát hiện Lâm Dao Dao đứng cách đó vài bước đang hần học nhìn mình chằm chằm, dường như rất bất mãn thái độ nhìn anh không rời của cô vừa nãy.

Khi Lâm Dao Dao đi tới, Lâm Uyển Bạch đã tự nhủ với lòng mình, tránh được thì tránh, không tránh được thì tảng lờ. Thế nên, khi Lâm Dao Dao cầm một ly cocktail trên khay của cô rồi cố tình va vào người cô, làm tất cả mọi ly rượu trên khay rơi xuống đất vỡ tan tành, cô chỉ biết cách im lặng âm thầm thu dọn tàn cuộc.

"Cô ta ức hiếp cô như vậy mà cô để yên sao, không biết đáp trả à?"

Có một đôi giày da sáng loáng xuất hiện trong tầm mắt, cùng với đó, giọng nói trầm của người đàn ông vang lên trên đỉnh đầu.

Lâm Uyển Bạch ngẩng đầu lên, nhìn thấy Hoắc Trường Uyên đang cầm ly rượu vang đứng nhìn cô từ trên xuống. Cúc cổ tay áo của anh khảm một

viên mã não màu đỏ, nó lấp lánh trên tay anh, cùng đung đưa với ly rượu của anh, như hút hết tinh thần người đối diện.

Cô bình tĩnh lại, cầm khay lên và đứng dậy: "Chó đại cắn anh một miếng, lẽ nào anh định cắn lại?"

"..." Hoắc Trường Uyên ghen lời.

So sánh này, thật sự khiến người ta không thể phản bác.

Nhìn theo bóng cô quay đi lấy những ly cocktail mới, khóe môi Hoắc Trường Uyên xuất hiện một đường cong mờ mờ, nó lan tỏa vào tận đáy mắt.

Trợ lý Giang Phóng đứng bên cạnh kính ngạc: Đại boss bỗng dưng lại cười phơ phới xuân tình...

~Hết chương 19~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 20: Mau Quấn Vào Người Đi

Buổi tiệc rượu náo nhiệt vẫn tiếp tục.

Lâm Uyên Bạch đứng nguyên vị trí cũ, hai tay đan chéo nhau để trước ngực, cũng tiếp tục ở lại đây phục vụ, đồng thời cực kỳ cảnh giác Lâm Dao Dao, nhưng cô ta thì cả buổi chỉ cười tươi như hoa, lả lướt bay bên cạnh Hoắc Trường Uyên như một con bướm.

Hôm nay Lâm Dao Dao mặc một bộ váy dạ hội hở vai, vòng một thấp thoáng ẩn hiện, lấp lánh như một cô công chúa.

Rồi cô lại cúi đầu xuống nhìn bản thân. Tuy rằng cũng mặc một chiếc váy đen dài coi như phù hợp với buổi tiệc, nhưng rõ ràng là không cùng một đẳng cấp, vẫn chỉ là đồng phục thống nhất của các nhân viên phục vụ.

Ngay gần đó, trước mặt Lâm Dao Dao chẳng biết từ khi nào đã xuất hiện thêm một cậu nhóc, tầm khoảng năm, sáu tuổi, một bộ vest nhỏ xíu trông rất Tây, đôi mắt đảo trông rất nghịch ngợm và ương bướng. Chẳng biết Lâm Dao Dao nói gì với thằng bé, nó bèn tung tẩy chạy về phía cô.

"Chị gái chị có thể lấy cho em một cốc nước hoa quả không?"

Lâm Uyên Bạch nhìn cậu bé đang ngẩng đầu lên nhìn mình, giọng nói non nớt giòn tan.

Cô bỗng nhiên nhớ tới một cậu nhóc nào đó cũng đang ở bên kia đại dương xa xôi, thế rồi khuôn mặt người ấy cũng mơ hồ hiện lên trước mặt.

Cô chột mềm lòng, xoa đầu cậu bé: "Được thôi!"

Lâm Uyển Bạch quay người, đặc biệt lựa chọn một cốc nước ép bưởi ít đường.

Cô vừa cầm lên thì bỗng nghe thấy một tiếng "rẹt", ngay sau đó là tiếng cả một mảnh vải lớn bị xé rách.

Phần dưới cơ thể bỗng chốc mát lạnh. Ý thức được việc chẳng lành nhưng Lâm Uyển Bạch quay người lại thì đã không kịp nữa. Cô chỉ thấy vạt váy của mình rơi lả tả như lá mùa thu, mềm oặt nằm dưới đất. Còn cậu bé kia dường như cũng đạt được mục đích trêu chọc, cười khúc khích rồi bùm miệng bỏ chạy.

"Ai ya!"

Không biết là tiếng ai hét lên, tất cả mọi người đều nhìn về phía này.

"Nhìn cô ta kia, mắt mặt quá!"

"Tôi mà là cô ta thì nhảy thẳng xuống sông cho xong!"

...

Giữa tiếng ồn ào của đám đông, Hoắc Trường Uyên cũng nhíu mày nhìn cô, trong hốc mắt hơi đỏ kia như bị mờ đi vì hơi nước bốc lên nhưng từ đầu đến cuối vẫn bướng bỉnh không trào ra ngoài. Anh đánh mắt sang người trợ lý bên cạnh.

Chiếc váy bị kéo rách xuống từ phần hông, hơn nữa phần vải đã bị cậu nhóc hồn hào kia lấy đi mất.

Lâm Uyển Bạch cong hân người xuống. Điều may mắn duy nhất là bên trong chiếc váy dài cô đã mặc một chiếc quần đùi. Nhưng việc này cũng

không thể giảm bớt sự thảm hại của cô. Cô hoảng loạn lấy hai tay che chân, đành phải dùng lớp vải bàn bên cạnh che tạm.

Khuôn mặt cô tái nhợt đi, nhất là khi tiếng cười xung quanh không ngừng khiến cô mất mặt.

"Mau quần vào người đi!"

Đằng sau có người đưa cho cô một chiếc áo vest nam. Lâm Uyên Bạch quay đầu, nhìn thấy đó là một anh chàng mặc áo vest trắng thơm, dáng vẻ rất chín chắn. Nhận ra đây là người trợ lý của Hoắc Trường Uyên, cô cảm kích đón lấy trùm lên eo: "Cảm ơn anh..."

Lúc này có những người phục vụ khác đi tới, vội vàng đưa cô rời khỏi.

...

Sau khi buổi tiệc rượu kết thúc, đêm dường như cũng yên ắng hơn nhiều.

Trong một góc nào đó của du thuyền, trên dòng sông ngay bên cạnh có một chiếc cano trông lạnh lẽo hơn hẳn so với du thuyền, bên trên có hai mái chèo.

Giang Phóng lạnh lùng truyền đạt với cô gái đứng trước mặt mình: "Cô Lâm, Hoắc tổng cho cô mười phút để rời khỏi du thuyền!"

"Cái gì?" Bộ lễ phục trên người Lâm Dao Dao còn chưa được cởi bỏ, nghe xong cô ta tức giận: "Không thể nào! Anh Trường Uyên đâu. Đang yên đang lành sao lại đá tôi xuống du thuyền. Anh tránh ra, tôi phải hỏi trực tiếp anh ấy."

"Hoắc tổng nói, bảo cô hãy suy nghĩ đến chuyện hợp tác với bố cô."

Lâm Dao Dao mặt biến sắc, thế này là ý gì?

Nếu thật sự vì quan hệ của cô ta mà làm ảnh hưởng tới việc làm ăn của Lâm Thị thì Lâm Dũng Nghị chắc chắn sẽ bóp chết cô ta. Lâm Dao Dao khẩn trương so sánh thiệt hơn. Tuy rằng không tình nguyện nhưng cô ta vẫn xách vác lên. Chỉ có điều, nhìn chiếc cano kia, cô ta cảm thấy thật không cam lòng.

Lẽ nào cô ta thật sự phải một thân một mình chèo thuyền quay về ư?

Nhưng Giang Phóng vẫn nhắc nhở bằng một khuôn mặt không cảm xúc: "Cô Lâm, tôi phải tận mắt nhìn thấy cô rời đi mới được!"

Lâm Dao Dao nghiêng răng, hần học lờm anh ấy, đành phải tháo bỏ giày cao gót rồi bò lên cano.

Cho tới khi nhìn thấy chiếc cano càng lúc càng xa, không thể có dấu hiệu quay trở lại, Giang Phóng mới chuẩn bị rời đi sau khi hoàn thành nhiệm vụ của sếp. Đúng lúc này, anh ấy nghe thấy một giọng nữ trong trẻo vang lên sau lưng: "Anh Giang!"

~Hết chương 20~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 21: Hình Như Bị Trẹo Chân Rồi

Giang Phóng quay người lại, nhìn thấy Lâm Uyên Bạch ôm chiếc áo vest trong tay.

Lâm Uyên Bạch đã thay quần áo, may mắn là quản lý cho mượn cô vài câu, không bị phạt. Dĩ nhiên cô cũng không thể tìm cậu nhóc kia để tính sổ, bởi vì cô không chọc vào được. Đã lên được du thuyền này thì không giàu có cũng quyền quý, hơn nữa cô cũng biết thằng bé kia chỉ bị Lâm Dao Dao xúi mà thôi.

Cô đã đặc biệt đi nghe ngóng tên tuổi của người trợ lý này, trong lòng đầy cảm kích.

Dù sao thì lúc đó trong buổi tiệc rượu ai ai cũng đứng xem trò vui, không ai muốn tiến lên giúp đỡ, chỉ có mình anh ấy chịu giơ tay giải vây giúp cô, thế nên ngữ khí của cô càng trở nên chân thành: "Anh Giang, ban nãy trong buổi tiệc thật sự cảm ơn anh, áo khoác của anh tôi đã là phỉu rồi, trả lại cho anh!"

"Cô hiểu lầm rồi, áo khoác này là của Hoắc tổng!" Giang Phóng trả lời.

"Hả..." Lâm Uyên Bạch sửng người.

Áo khoác là của Hoắc Trường Uyên, vậy thì...

"Tôi chỉ làm theo những gì Hoắc tổng căn dặn thôi!" Giang Phóng trả lời thẳng thắn cho những điều cô nghi hoặc. Đúng lúc này chuông di động vang

lên. Anh ấy rút ra, xin lỗi cô: "Thật ngại quá, tôi nhận điện thoại một chút. Hoắc tổng ở ngay trên boong tàu trước mặt, cô qua đó đích thân trả cho anh ấy đi."

Lâm Uyển Bạch trông thấy Giang Phóng đi nhận điện thoại, hình như là công việc, trong chốc lát sẽ không thể kết thúc ngay được.

Cô vuốt ve chất liệu mềm mại của chiếc áo vest, mím môi, đi về phía boong tàu.

Từ xa, quả nhiên cô nhìn thấy một bóng hình cao lớn.

Hoắc Trường Uyên chưa thay quần áo, chỉ là áo khoác của anh đang ở trong lòng cô mà thôi. Anh mặc độc một chiếc sơ mi trắng, cổ tay được xắn tới tận khuỷu tay, để lộ bắp tay rắn chắc.

Nửa người trên của anh vắt vẻo trên lan can, bàn tay kẹp điều thuốc đang cầm di động.

Màn hình đang sáng lên, không biết là anh đang gửi tin nhắn hay đang lướt web. Nó phản chiếu ánh mắt trầm và tối của anh.

Một người lạnh lùng như xa cách cả thế giới.

Lâm Uyển Bạch định thần lại, tiếp tục tiến về phía trước, chỉ có điều cô mới đi được vài bước thì trong tầm mắt xuất hiện một cái bóng loạng choạng.

Là một người phụ nữ đã có tuổi, mặc bộ đồ lao công, hai tay vẫn còn xách một túi rác màu đen to tướng. Có lẽ vì túi rác quá nặng, bà lão đảo rồi ngã ngay vào chân người đàn ông.

"A! Tôi xin lỗi, tôi xin lỗi!" Người phụ nữ ríu rít xin lỗi trong sự hoang mang.

Lâm Uyên Bạch nhất thời nín thở.

Bởi vì cô đã nhìn thấy anh nhú mào. Trong lúc cô đang toát mồ hôi thay cho người phụ nữ thì bất ngờ khi thấy anh không hề tỏ ra khó chịu hay lên tiếng quát nạt. Ngược lại, anh cất di động đi sau đó cúi người xuống đỡ.

Lâm Uyên Bạch chú ý thấy việc đầu tiên anh làm là dập tắt điều thuốc, sau đó lấy tay quạt hết khói đi.

Người phụ nữ thấy thế hơi hoảng, vội xua tay: "Đừng đừng! Không được đâu! Bộ quần áo của ngài nhất định là rất quý. Người tôi bắn thiêu, không thể làm ngài bị bắn được..."

"Không sao ạ." Hoắc Trường Uyên không hề để ý. Tuy rằng ngữ điệu vẫn xa cách như thường nhưng ngữ khí thì rất kiên nhẫn: "Có đứng lên được không? Cô à, ban nãy cô ngã không hề nhẹ, có bị thương ở đâu không?"

"Hình như bị trật chân rồi." Người phụ nữ vừa cử động chân vừa trả lời.

"Để cháu xem nào." Hoắc Trường Uyên từ từ khom lưng quỳ một chân xuống trước ánh mắt thảng thốt của người phụ nữ.

Lúc này trên boong tàu chỉ còn ánh đèn lác đác, tạo ra những quang sáng nhạt nhòa sau lưng anh. Cả người anh như nhòe đi, hư ảo, càng lộ rõ một khuôn mặt đẹp như tượng, hút hồn người khác.

Lâm Uyên Bạch đứng sững, ánh mắt không rời đi đâu được.

Từ tận đáy lòng có thứ gì đó đang lặng lẽ đổi thay...

~Hết chương 21~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 22: Nghe Một Thứ Rất Thú Vị

Hoắc Trường Uyên kiểm tra qua: "Có lẽ chỉ hơi bị trẹo chân một chút thôi, chườm nóng qua là được."

Anh gọi một người phục vụ đi ngang qua đó tới, dặn dò mấy câu, rồi bảo người đó dìu người phụ nữ rời đi. Người phụ nữ đã sưng sốt và kích động tới không nói nên lời, chỉ liên tục cúi gập người và nói: "Cảm ơn, cảm ơn anh!"

Sau khi người phụ nữ đi khỏi, Hoắc Trường Uyên mới khôi phục lại trạng thái ban nãy, một lần nữa rút di động và thuốc lá ra.

Lâm Uyển Bạch phát hiện ra mình đã đứng nguyên tại chỗ như thế lâu lắm rồi.

"Ta kính trọng cha mẹ ta như kính trọng cha mẹ người; Ta yêu thương con em ta như yêu thương con em người"*

*Một câu nói của Mạnh Tử.

Có vẻ như anh cũng không xấu xa, lạnh lùng vô tình như trong tưởng tượng của mình...

Lâm Uyển Bạch hít sâu một hơi, tiếp tục đi tới trước mặt anh. Tuy rằng nửa người anh vất vẻo trên lan can nhưng cô cũng chỉ miễn cưỡng đứng ngang bằng anh. Vì tư thế này, lại đứng gần nên cô có thể nhìn rõ từng múi cơ bắp gồ lên trên cánh tay, rắn chắc như sắt vậy.

Tình thần cảnh giác của Hoắc Trường Uyên có vẻ cũng rất cao, cô vừa tới gần thì anh đã liếc xéo tới.

Lâm Uyên Bạch hắng giọng: "Anh Giang nói đây là áo khoác của anh..."

"Ừm." Hoắc Trường Uyên gật đầu, rồi hất cằm về phía cô: "Đề đó đi!"

Lâm Uyên Bạch nghe xong bèn vắt chiếc áo khoác đã gấp lại lên lan can, cuối cùng còn không quên vuốt cho bớt nếp nhăn.

Hoắc Trường Uyên nhìn những động tác nhỏ của cô, đuôi mắt hơi nhướng lên: "Sau này nếu lại gặp phải chó điên, chưa chắc đã cần can lại, cứ thẳng thừng giơ chân lên đá."

"..." Lâm Uyên Bạch không hiểu.

Khóe miệng Hoắc Trường Uyên giật giật. Anh không có ý định nói thêm nữa, khói thuốc lan ra thành từng đường mảnh màu trắng trên đầu ngón tay anh, sau đó tỏa đi khắp nơi.

Gió sông mang mùi thuốc lá xộc vào khoang mũi cô. Lâm Uyên Bạch hơi thở gấp, cảm thấy có một vài lời vẫn cần phải nói: "Ban nãy tôi đã nghe anh Giang nói rồi, áo khoác... cảm ơn anh!"

"Chỉ nói miệng thôi?" Hoắc Trường Uyên hơi nheo mắt lại.

Trái tim Lâm Uyên Bạch khẽ run lên.

Cô bất giác cuộn chặt tay lại, tất cả những việc anh làm và những lời anh nói lướt nhanh qua trong đầu, cảm giác đến cả gió sông cũng trở nên mờ ám. Cô vội vàng chuyển đề tài: "Thật ra anh là một người tốt."

Nhưng đây cũng không phải là lời nịnh bợ anh, với thái độ của anh ban nãy khi đối xử với phụ nữ, hoàn toàn có thể được khen như vậy.

Người tốt? Một chút ánh sáng lóe lên nơi đáy mắt Hoắc Trường Uyên, anh là người tốt ư?

"Thế sao?" Đuôi mày anh hơi rung rinh, như có ý bốn cột, sau khi dập tắt điều thuốc bèn hỏi cô: "Tôi đang nghe một thứ rất thú vị, cô có hứng thú không?"

Bấy giờ Lâm Uyển Bạch mới chú ý rằng bên tai anh vẫn luôn đeo một chiếc tai nghe Bluetooth.

Cô lắc đầu, muốn nói rằng mình phải đi làm việc đây: "Không, tôi..."

Nhưng Hoắc Trường Uyên bất ngờ giơ tay, nhanh chóng đeo tai nghe vào tai cô, âm thanh bên trong cũng đồng thời vọng vào màng nhĩ.

"Dừng... Anh tránh ra..."

Cùng với đó là tiếng thở dốc, Lâm Uyển Bạch hoài nghi phải chăng mình đã nghe nhầm.

"Dừng... Đáng ghét! Dừng lại, dừng..."

Âm thanh ám muội bỗng nhiên tăng cao, dù đã tắt rồi vẫn còn âm vang vọng lại.

Thật xấu hổ!

Khuôn mặt Lâm Uyển Bạch đỏ bừng, dùng đầu ngón chân để nghĩ cũng sẽ không nghĩ nãy giờ anh vẫn đang nghe loại âm thanh này. Ai cũng nói người có tiền đa phần đều có bệnh tâm lý, hơn nữa còn rất nhiều bệnh quái lạ...

Trước kia có thể cô không tin, hôm nay cuối cùng cũng được diện kiến!

Lâm Uyển Bạch cuống quýt tháo tai nghe ra, giọng cô gái bên trong khiến cô sắp chịu không nổi.

Chỉ có điều khoảnh khắc tháo xuống cô bỗng khựng lại, vì dường như nó có phần quen thuộc.

Đợi đã! Âm thanh này...

Lâm Uyển Bạch tròn tròn mắt, chỉ tay về phía anh, giọng nói run lên vì kích động và thảng thốt: "Anh, hóa ra anh..."

~Hết chương 22~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 23: Tổng Giám Đốc Không Biết Bơi

Hoắc Trường Uyên gõ gõ ngón tay lên màn hình di động: "Sao hả, có phải nhiệt tình như nước không?"

Lâm Uyên Bạch thật sự không dám tin, hóa ra anh đã ghi lại âm thanh tối đó của hai người...

Đồ biến thái!

Cô gần như giật tai nghe xuống khỏi tai. Không biết có phải vì dùng lực quá mạnh hay không mà vành tai cô vừa nóng vừa đau. Con nóng rất đỏ lan dần tới tận ốc tai, khiến cả trái tim cũng râm ran chịu hậu quả theo.

Nhìn dáng vẻ đỏ mặt của cô, ánh mắt Hoắc Trường Uyên chột tối lại.

Không phải anh là người có thói quen quái dị. Tối đó cô nhiệt tình như nước nhào vào lòng anh, hấp dẫn tất cả mọi thứ mà anh đè nén bao lâu nay, anh làm gì còn thời gian mà nghĩ tới mấy chuyện khác. Mà vì lúc đó anh đã gọi điện thoại cho Tần Tư Niên, cậu ta đã ghi âm lại toàn bộ lần đầu "khai trai" của anh, sau đó nén lại mười phút đầu tiên gửi cho anh...

"Đưa cho tôi!" Lâm Uyên Bạch đỏ mặt nhìn chằm chằm di động của anh.

"Hử?" Hoắc Trường Uyên nhướng mày.

"Xóa đi!" Lâm Uyên Bạch nghiêng răng.

Hoắc Trường Uyên thu gọn di động vào lòng bàn tay, rồi lấy ngón tay vuốt ve mép điện thoại như đang trêu tức cô: "Không, tôi định giữ lại làm kỷ niệm, thi thoảng mang ra nghe cũng vui lắm."

Lâm Uyên Bạch không thể chấp nhận sở thích ghê tởm của anh, chỉ muốn đoạn ghi âm đó biến mất ngay khỏi điện thoại của anh.

Anh không chịu đưa, cô buộc phải giật.

Nhưng động tác của Hoắc Trường Uyên còn nhanh hơn cô. Cơ thể anh khi đứng thẳng lên cao hơn cô một cái đầu, chiếc bóng vĩ đại bao trùm lấy cô, cánh tay chỉ hơi giơ cao lên thì dù cô có kiễng chân cũng không thể với tới được.

Lâm Uyên Bạch chỉ một lòng muốn giành lại điện thoại, cô liếc nhìn sang phía dòng sông, trong đầu chợt lóe lên một suy nghĩ...

Đầu tiên cô giả vờ then quá hóa giận quay người đi, sau đó lại bất thành linh bỏ nhào về phía anh, muốn theo quán tính hất chiếc di động kia xuống sông.

Ai ngờ Hoắc Trường Uyên nắm giữ di động rất chặt, anh lại không ngờ cô sẽ đột kích, nhất thời không hề phòng bị. Trên lan can lại có một lỗ hổng, nên thứ bị rơi xuống sông không chỉ là chiếc di động.

"Àm..."

Vang lên tiếng một vật rất nặng rơi xuống sông.

Lâm Uyên Bạch ngây ngốc nhìn người đàn ông bị rơi ra giữa sông.

Dòng sông chịu đả kích, vô số bọt sóng bắn tứ tung lên boong tàu.

Giang Phóng lúc trước đang nghe điện thoại thấy có tiếng động bèn chạy qua. Nhìn thấy sếp nhà mình rơi xuống sông, anh ấy cũng hoảng loạn, khẩn trương phản ứng lại sau đó kêu toáng lên sốt sắng: "Trời ơi, tổng giám đốc không biết bơi đâu!"

"... Có thật không vậy?" Lâm Uyển Bạch nuốt nước bọt.

Cô trông thấy Giang Phóng quay mòng mòng tại chỗ, nét mặt hết hoảng hoàn toàn không giống diễn kịch, sau đó lại nhìn về phía dòng sông. Người đàn ông vốn đang chơi với lúc này từ từ chìm xuống.

"Àm..."

Lại một thứ nữa rơi xuống sông.

Lâm Uyển Bạch không kịp suy nghĩ nhiều nữa. Cô cởi bỏ áo gile nhảy ngay xuống sông, nhanh chóng bơi tới bên cạnh anh, gắng sức nâng cơ thể nặng nề của anh lên rồi bơi sát về phía du thuyền.

Hồi nhỏ cùng bà ngoại sống ở dưới quê một khoảng thời gian, lúc đó cô thường xuyên ra sông bắt cá, nên rèn luyện được sức bơi khá tốt. Nhưng phải đỡ theo một cơ thể cao 1 mét 88 quả thật vẫn đuối sức, cổ tay trái của cô dấy lên một cơn đau thấu tim.

Cảm nhận được người kia không có động tĩnh gì, Lâm Uyển Bạch hơi lo lắng. Cô mặc kệ cơn đau, khẩn trương bơi thật nhanh.

Có Giang Phóng đứng trên giúp đỡ, hai người hợp lực cuối cùng cũng lôi được Hoắc Trường Uyên từ dưới sông lên boong tàu.

Có vẻ như anh đã sắc nước, nằm im bất động.

Lâm Uyển Bạch nhớ lại cách các ngư dân cứu người bị nạn ở dưới quê, rồi quỳ xuống bên cạnh Hoắc Trường Uyên.

Cô nhanh chóng cởi chiếc sơ mi ướt sũng của anh ra, đan hai tay lại đặt lên ngực rồi ấn theo nhịp. Sau khi ấn khoảng chục cái, cô rướn lên bịt mũi anh lại.

Cho dù đang ở trong tình trạng ngất xỉu, từng đường nét trên khuôn cằm của anh vẫn rất sắc nét.

Cô liếm môi, cuối cũng vẫn hướng về phía bờ môi anh...

Hai đôi môi chạm vào nhau, một cảm giác mềm mại dâng lên.

Trong lúc liên tục ấn lên ngực Hoắc Trường Uyên, bắt đầu có nước trào ra khỏi khóe miệng của anh. Khi cô đang định tiếp tục cúi xuống hô hấp nhân tạo thì phát hiện bờ mi của anh run run, có dấu hiệu tỉnh lại. Ý thức được mình vừa làm gì, mặt cô bỗng chốc nóng bừng lên.

Cô đánh mắt sang bên cạnh, rồi giơ tay kéo một cái.

Giang Phóng vô duyên vô cớ bị cô kéo qua: "..."

Lúc này có lẽ đã nghe thấy tiếng vật nặng rơi xuống nước, rất nhiều người bắt đầu xuất hiện. Lâm Uyển Bạch cũng nhận lúc hỗn loạn, thay đổi vị trí với Giang Phóng một cách hoàn hảo.

Giang Phóng loạng choạng, tay vừa kịp đặt lên bả vai của Hoắc Trường Uyên.

Với tư thế cúi đầu ấy, ánh mắt anh ấy chạm phải đôi mắt vừa mở ra của Hoắc Trường Uyên một cách trùng hợp.

Giang Phóng: "!!!"

~Hết chương 23~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 24: Sững Người

Tầm mắt Hoắc Trường Uyên dần dần trở nên rõ ràng hơn.

Anh nhìn thấy một Lâm Uyển Bạch quần áo cũng ướt sũng, sau đó lại nhìn sang người trợ lý Giang Phóng đang đứng gần mình nhất. Anh có ấn tượng là Lâm Uyển Bạch đã nhảy xuống sông cứu mình lên, nhưng vị trí và tư thế hiện tại của người trợ lý...

Nét mặt Giang Phóng đờng đờng như vừa ngậm thuốc.

Hoắc Trường Uyên đen xì mặt lại, khóe môi giật giật: "Tôi cũng cho cậu mười phút để rời khỏi du thuyền!"

"... Dạ!" Giang Phóng nức nở như sắp khóc.

Lâm Uyển Bạch một lần nữa nhân lúc hỗn loạn lén lút chuồn đi mất.

...

Sáng hôm sau, Lâm Uyển Bạch và một đồng nghiệp khác cùng nhau đi thu dọn phòng.

Khi Hoắc Trường Uyên từ xa xa phía hành lang đi tới, cô đang đẩy một chiếc xe chất đầy ga giường tiến về phía trước.

Khi anh đi gần tới bên mình, cô và đồng nghiệp đều vội vàng dừng bước, nghiêng người đồng thời cúi đầu nhường đường.

Anh vẫn mặc bộ vest đen, chỉ có điều chiếc sơ mi bên trong đã bị đổi thành áo phông, có thêm một chút giản dị. Anh đi giữa hành lang thấp thoáng ánh nắng mai hắt vào, khiến toàn bộ đường nét trên người đều rõ hơn gấp ba lần.

Lâm Uyên Bạch đứng ngược chiều ánh sáng, nhìn từ đường lông mày khắc sâu của anh cho tới sống mũi cao thẳng, chẳng hiểu sao cuối cùng lại dừng lại trên bờ môi mỏng.

Hình ảnh tối qua dâng lên trong đầu, bờ môi nóng rực, dường như còn có thể vẽ ra đường viền môi của anh...

Đồng nghiệp đứng bên thấy cô ngơ ngẩn bèn huých huých cô: "Tiểu Bạch, cậu nghĩ gì vậy?"

"Không... Không có gì!" Lâm Uyên Bạch lắc đầu như trống bỏi.

Bàn tay đẩy xe hơi dùng sức, nhưng cô bất chợt kêu lên một tiếng. Người đồng nghiệp lại vội vàng hỏi: "Sao vậy, không sao chứ?"

"Không sao!" Lâm Uyên Bạch co rụt cổ tay lại.

Lúc vào phòng, cô vô tình nhìn thấy một bóng dáng cao lớn ở phía xa mà hình như anh cũng quay đầu lại nhìn cô.

Mỗi một phòng đều đã được dọn dẹp xong. Từ nay đến lúc chuẩn bị bữa trưa còn một khoảng thời gian nữa, Lâm Uyên Bạch trở về phòng nghỉ trực sẵn của các phục vụ, tám người một phòng, lúc này không có một ai, chỉ có mình cô.

Nhưng vẫn còn một chuyện khiến cô cảm thấy kỳ lạ. Hình như tối qua không nhìn thấy Lâm Dao Dao... Nhưng không nhìn thấy đối với cô mới là chuyện tốt nhất.

Lâm Uyển Bạch cúi đầu vuốt ve cổ tay trái đã được quấn băng trắng.

Thông thường mà nói một tuần là được tháo chỉ ngoài da, còn các khớp chân tay thì mất hai tuần, nhất là khớp cổ tay, nơi hoạt động khá thường xuyên, lớp da cũng khá non và yếu thì phải vài ngày nữa mới đến lúc tháo chỉ.

Tối qua lúc nhảy xuống cứu Hoắc Trường Uyên, vì dùng sức quá mạnh đã khiến cho đường chỉ khâu vết dao rách hết cả.

Hôm nay là ngày cuối cùng ở lại trên du thuyền, nếu bỏ dở giữa chừng có thể sẽ không được lấy tiền. Nói gì thì nói, Lâm Uyển Bạch cũng quyết kiên trì tới cùng.

"Cốc cốc cốc..."

Lâm Uyển Bạch đứng lên đi ra mở cửa, nhìn thấy đứng ngoài là Giang Phóng, người đã bị đuổi khỏi tàu tối qua.

Giang Phóng thấy cô thì cũng rất sợ hãi. Bốn mươi phút trước, anh ấy vẫn còn đắm chìm trong nỗi bi thương bị đuổi khỏi tàu. Không ngờ lại nhận được một cuộc điện thoại của sếp yêu cầu anh ấy lập tức dẫn theo bác sỹ trở lại tàu...

Lâm Uyển Bạch cũng chú ý tới cô gái xách theo hộp bông băng đi sau Giang Phóng, sau đó nghe anh ấy giới thiệu: "Đây là y tá Hạ, tới khâu lại vết thương cho cô!"

Sau khi đi vào phòng, y tá Hạ nhanh nhẹn chuẩn bị dụng cụ khâu vết thương.

Trong lúc dùng cồn và nước muối sinh lý để khử trùng, cô ấy mỉm cười hỏi Giang Phóng ngồi bên cạnh: "Trợ lý Giang, anh không tin tay nghề của

tôi à?"

"Cô đi theo bác sỹ Tần nhiều năm rồi, dĩ nhiên phải tin tưởng chứ!"
Giang Phóng mỉm cười đáp lại.

Y tá Hạ cũng mỉm cười, cầm kéo và kim chỉ lên, tập trung khâu lại vết thương cho cô.

Lâm Uyên Bạch bất giác nhìn Giang Phóng. Từ đầu tới cuối, anh ấy vẫn đứng nghiêm chỉnh ở bên cạnh, nét mặt nghiêm túc. Thật ra đã không còn việc gì cần anh ấy ở lại đây nữa, cô lên tiếng: "Anh Giang, anh có việc gì cứ đi làm đi."

"Tôi phải đứng chờ tới khi cô được khâu xong, không còn vấn đề gì nữa tôi mới đi, nếu không tôi không thể báo lại với tổng giám đốc." Giang Phóng nghe xong lập tức lắc đầu.

Lâm Uyên Bạch sửng người.

Buổi sáng chỉ đi lướt qua nhau, vậy mà một động tác nhỏ xíu của cô anh cũng biết...

"Khâu xong rồi!"

Cô y tá vừa nhanh vừa thuần thục, chẳng mấy chốc đã đứng tháo găng tay.

Cô ấy kiểm tra lần cuối cùng rồi dặn dò cô: "Cô Lâm, nhớ phải thường xuyên thay băng, giữ cho vết thương và khu vực xung quanh được vệ sinh sạch sẽ, tránh nước và bụi bẩn. Còn nữa, đừng vận động quá mạnh, hai tuần sau là có thể tháo chỉ!"

"Cảm ơn cô!" Lâm Uyên Bạch cảm kích.

Giang Phóng đứng bên cạnh cũng đã hoàn thành xong nhiệm vụ: "Y tá Hạ, để tôi đưa cô xuống thuyền!"

Y tá Hạ gật đầu, đúng lúc thu dọn xong đồ đạc để cùng anh ấy rời đi. Khi chuẩn bị bước ra khỏi phòng, Lâm Uyên Bạch vẫn không nhận được lên tiếng gọi: "Anh Giang..."

"Tổng giám đốc của các anh... ở trong phòng à?" Cô cố gắng không thể hiện sự thờ ơ.

"Chắc là anh ấy đang ở trên boong hút thuốc." Giang Phóng ngẫm nghĩ rồi trả lời.

"Ồ." Lâm Uyên Bạch gật đầu.

Căn phòng một lần nữa chỉ còn lại mình cô. Dường như hơi buồn ngủ, cô đi ra ngoài hít thở chút không khí, tay vuốt ve lớp băng mới thay, chẳng hiểu sao ma xui quỷ khiến lại đi lên boong tàu.

Cách đó vài bước, Hoắc Trường Uyên quả nhiên đang đứng đó.

Vẫn như tối hôm qua, chỉ có điều đã thay đổi tư thế, lưng tựa vào lan can.

Áo sơ mi trắng, quần Âu đen, hai chân đang tùy tiện vắt chéo đặt phía trước, thoải mái lại không đánh mất sự chừng mực.

Lâm Uyên Bạch do dự không biết có nên tiến lên hay không, thật ra trong lòng cô ít nhiều có phần sợ sệt, dẫu sao thì tối qua chính cô đẩy người ta uống sòng...

Trong lúc cô còn đang bứt rứt, Hoắc Trường Uyên bỗng nhiên ngược mắt lên nhìn cô. Anh nhìn thẳng về phía cô. Trái tim cô đập dồn dập, nếu

đã bị phát hiện, cô đã bấm bụng bước qua.

Hoắc Trường Uyên nhìn xuống dưới: "Khâu xong rồi sao?"

"Ừm." Lâm Uyên Bạch chú ý thấy anh đang nhìn vào cổ tay mình, bèn lúng túng nói: "Cảm ơn anh! Còn nữa..."

"Tôi hôm qua tôi thật sự không cố ý đâu, tôi xin lỗi..."

Nghe thấy cô nhắc đến chuyện tôi hôm qua, Hoắc Trường Uyên đang hút thuốc chợt khựng lại. Sắc mặt có hơi tối đi, đáng vẻ nhả thuốc ra cũng hơi giận dữ.

"Hôm qua, người hô hấp nhân tạo cho tôi là..."

Lát sau, khước môi anh giật giật, nói tới đây bèn dừng lại hai giây: "Thật sự là Giang Phóng?"

"Ừm..." Lâm Uyên Bạch chợt dạ cúi đầu.

"Mẹ kiếp!" Hoắc Trường Uyên chửi thề một tiếng.

Đàn ông với đàn ông, hình như có chút gì đó...

"..." Lâm Uyên Bạch chợt dạ, lại tiếp tục cúi đầu thấp hơn chút nữa.

Khuôn mặt nóng bừng như bị thiêu đốt, ngón tay cô bối rối co quắp lại, cảm giác còn tiếp tục ở lại đây sẽ bị vạch trần. Chân cô bắt đầu dịch chuyển, muốn tìm một lý do để rời đi.

Nhưng vừa có chút động thái, bàn tay phải không chút thương tích bất ngờ bị giữ chặt lại, người đàn ông vốn đang đen xì mặt lại lúc này đuôi mày hơi nhướn lên: "Thật ra ban nãy tôi đã xem lại CCTV."

"Hả?" Lâm Uyên Bạch giật mình. Thế là ý gì?

"Người cứu tôi lên bờ là em, người hô hấp nhân tạo cho tôi cũng là em!" Hoắc Trường Uyên nhẹ nhàng kéo cô vào lòng.

"..." Lâm Uyên Bạch ngã vào ngực anh, mặt càng nóng hơn.

Sau khi bị vạch trần, ánh mắt và biểu cảm của cô đều trở nên hoảng loạn, cô ấp a ấp úng: "Tôi... ưm!"

Mới bật ra được một chữ, cô đã bị bịt kín miệng bởi nụ hôn của anh.

Cả đêm qua Hoắc Trường Uyên không ngủ được. Cứ nhắm mắt lại là lại nghĩ đến cảnh khi tỉnh dậy nhìn thấy Giang Phóng quý bên cạnh mình, thế là lại cảm thấy khó chịu khắp người.

Tuy rằng tư thế và vị trí đó cực kỳ giống với việc Giang Phóng vừa hô hấp nhân tạo, nhưng anh vẫn luôn cảm thấy cảm giác mềm mại đó không giống môi của đàn ông. Cũng may anh đã cố nhẫn nhịn sự khó chịu ấy để xem lại CCTV.

Hoắc Trường Uyên ôm chặt vòng eo trong lòng, tách răng của cô ra.

Lâm Uyên Bạch bị hôn đến choáng váng đầu óc, mất hết phương hướng, sau khi được thả ra còn ngơ ngẩn một lúc lâu. Bàn tay cô chẳng biết từ khi nào đã vô liêm sỉ túm lấy áo sơ mi của anh, để lại một nếp nhăn lộ liễu.

Lúc này chẳng phải đêm tối, ban ngày ban mặt kiểu gì cũng có người đi qua đi lại.

Nếu bị ai đó nhìn thấy...

Lâm Uyên Bạch xấu hổ đẩy anh ra, rồi bỗng nghe thấy anh hỏi: "Lâm Uyên Bạch, đây là lần thứ hai tôi hỏi em, đi theo tôi, thế nào?"

~Hết chương 24~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 25: Có Phải Vẫn Còn Nhớ Cậu Ấy Không?

Vì đứng khá gần nhau nên chất giọng trầm của anh còn vọng lại tiếng vang.

Gió sông thổi qua, thanh âm đó lại càng văng vẳng bên tai.

Trái tim Lâm Uyên Bạch đập dồn dập.

Đôi mắt trầm ôn sâu hút đó giống như một miệng giếng khô, có thể hút một người vào trong. Đôi môi mỏng kia rướn lên: "Mỗi tháng tôi có thể chu cấp cho em hai trăm ngàn tệ*, trang sức, túi xách, nhà cửa, ô tô. Em cần thứ gì cứ nói cho tôi biết. Chỉ cần tôi được vui, tôi sẽ khiến em mãn nguyện!"

*Hai trăm ngàn NDT ~ 700 triệu VNĐ.

Mà ánh mắt cuối cùng nhìn thẳng vào cô chứa đựng một lời mời gọi lộ liễu.

Một câu nói chậm rãi, từ tốn nhưng lại như tảng băng trôi ở Bắc Cực thức tỉnh cô.

Hai trăm ngàn, gấp mười lần giá lúc trước.

Có phải Lâm Uyên Bạch nên vui vẻ không, ở trong mắt anh, mình xứng đáng với ngàn ấy tiền?

Vết khâu nơi cổ tay trái dường như đang nhói đau. Nhưng bây giờ Lâm Uyên Bạch chỉ thấy nực cười, cô đẩy tay lên ngực anh, cú đẩy thứ hai dùng lực khá mạnh, sau đó chính bản thân mình loạng choạng lùi lại sau nửa bước, rồi nhanh chóng đứng vững lại.

"Chẳng thế nào cả."

Lâm Uyên Bạch nhìn thẳng vào con mắt đen hơi nheo lại của anh, cũng trả lời lần thứ hai: "Tôi từ chối!"

"Em không buồn suy nghĩ, cân nhắc một chút sao?" Hoắc Trường Uyên hạ thấp giọng.

Lâm Uyên Bạch chỉ cười nhạt, không trả lời mà thẳng thừng quay người, rời khỏi du thuyền.

Hoắc Trường Uyên nhìn theo bóng cô một lúc rồi quay về, hừ lạnh một tiếng nơi khóe miệng. Sau đó, một tiếng "rầm" rất to vang lên. Anh giơ chân đá chiếc thùng rác bằng sắt bên cạnh xuống biển. Nắp và thân thùng rác chia làm hai nửa, làm sóng sông trào dâng dữ dội, chỉ còn lại hậu quả của sự bạo ngược.

Giang Phóng vừa tiễn y tá Hạ đi khỏi, liền căng thẳng chạy tới: "Tổng giám đốc, anh không sao chứ?"

"Không sao." Hoắc Trường Uyên lạnh nhạt đáp.

Anh chỉnh lại cổ áo sơ mi, chắp hai tay sau lưng đi xuống khỏi boong thuyền, đôi mắt sâu lắng không một gợn sóng, biểu cảm trên khuôn mặt cũng trở về với vẻ bình thản mọi ngày, hoàn toàn khiến người ta không thể tưởng tượng nổi người đá thùng rác chính là anh.

Giang Phóng cúi đầu nhìn xuống mặt sông.

Cái thùng rác đáng thương...

...

Thời gian hai ngày ba đêm thật ra trôi rất nhanh, hôm nay đã là đêm cuối cùng.

Theo yêu cầu của quản lý, vì trên du thuyền toàn là khách quý nên phòng của khách phải được dọn dẹp sáng tối một lần để du khách được trải nghiệm cảm giác thoải mái nhất.

Phòng của Hoắc Trường Uyên là khu vực mà Lâm Uyển Bạch phụ trách. Có điều, nghĩ tới cục diện không vui ban sáng, cô không muốn đối mặt với anh, đành xin một đồng nghiệp nữ khác cho đổi phòng.

Ai ngờ cô ấy nghe xong bèn nói: "Vị khách phòng 2210 ư? Phòng đó không cần dọn nữa, khách đã trả phòng rồi!"

"Đi rồi ư?" Lâm Uyển Bạch kinh ngạc.

"Đúng thế! Hình như xuống thuyền từ buổi trưa rồi!"

Lâm Uyển Bạch dường như đã ngẩn người giây lát, sau đó "ồ" lên một tiếng để tiếp tục câu chuyện.

Chẳng trách sau lúc đó hình như cô không còn nhìn thấy bóng dáng cao lớn của Hoắc Trường Uyên nữa, ngay cả Giang Phóng bình thường hay đi lại cũng biến mất tăm, thì ra họ đã xuống thuyền từ lâu.

Buổi tối, nằm trên chiếc giường ký túc cứng đờ, không biết có phải vì gió đêm quá to hay không, du thuyền cứ đung đưa suốt, khiến Lâm Uyển Bạch mất ngủ. Đến sáng hôm sau, cô vẫn còn mơ mơ màng màng.

Nhưng cô cũng lấy lại tinh thần rất nhanh, vì quản lý đã thanh toán thù lao ngay cho cô.

Đến tận khi cầm được một xấp tiền đây, Lâm Uyên Bạch mới nở nụ cười. Vất vả bao ngày qua cuối cùng cũng không phí hoài. Nhưng cô bị trừ năm trăm tệ so với mọi người, vì sự cố xảy ra trong buổi tiệc rượu...

Không thể oán trách, cô đã mãn nguyện rồi.

Cô gấp lại tiền cẩn thận rồi nhét vào trong ví. Nhận thêm một nguồn kinh phí đối với cô mà nói là giảm đi đáng kể những áp lực. Lâm Uyên Bạch lặc quan tính toán rằng mình cần rằng ăn tiêu vẫn đủ tiền nộp viện phí.

Nhưng cô còn chưa xuống thuyền hẳn, đã có tin sét đánh dội xuống giữa trời quang.

Vừa xuống thuyền, Lâm Uyên Bạch đã vội vàng chạy tới bệnh viện.

Trong điện thoại, người đó nói không quá rõ ràng, chỉ nói với cô rằng sáng sớm tinh dậy bà ngoại đã ngất xỉu, bây giờ đã được đưa tới phòng cấp cứu...

Từ trong thang máy đi ra, đầu óc Lâm Uyên Bạch có mấy giây ngơ ngẩn, chân nhẹ bẫng như giẫm phải bông.

Dọc đường chạy tới phòng cấp cứu, có mấy lần cô va phải xe đồ dùng y tế. Các y tá thấy cô vội vã vội dìu cô dậy: "Cô Lâm đừng hốt hoảng! Bà ngoại cô không sao, đã đưa trở lại phòng bệnh rồi!"

Nghe được câu này, cô mới cảm thấy trước mắt bừng sáng trở lại.

Cô đẩy cửa phòng bệnh ra, bà ngoại đang nằm trên giường, nhưng sắc mặt vẫn nhợt nhạt, ảm đạm. Bà nằm yên như đã đi vào cõi vĩnh hằng vậy.

Lâm Uyên Bạch nhào tới nắm chặt tay bà, những đầu ngón tay lạnh lẽo từ từ được cô sưởi ấm, dây thần kinh căng thẳng của cô cuối cùng cũng dần ra.

Nửa tiếng sau, bà mới từ từ tỉnh dậy.

Thấy cô nằm phủ phục bên giường, bà nở nụ cười hiền từ mà yếu ớt: "Con bé ngốc nghếch này, khóc đấy à?"

"Bà ngoại, con không khóc." Lâm Uyên Bạch lắc đầu.

"Lại nói linh tinh! Mắt đỏ rực thế kia, nhất định là nhân lúc bà ngủ lại lén lút lau nước mắt rồi!" Bà ngoại vuốt ve tay cô, rồi lại vuốt ve mặt cô: "Đừng lo lắng, bà ngoại không dễ chết vậy đâu. Con quên rồi sao, lúc xem bói đã nói bà có thể sống tới 99 tuổi cơ mà."

Lâm Uyên Bạch nghe thấy từ "chết", một tiếng nổ đing tai vang dội trong đầu.

"Bà ngoại! Mau nhổ ra!"

"Được rồi, xí xóa!"

Bà ngoại cười ha ha hợp tác với cô, bầu không khí nặng nề trong phòng bệnh dần trở nên ấm áp.

Lâm Uyên Bạch đứng dậy rót nước, tỉ mỉ kiểm tra nhiệt độ rồi đưa tới miệng bà ngoại, nhưng ánh mắt bà lại dừng ở chiếc túi xách trước người cô: "Tiểu Bạch, có phải con... vẫn nhớ cậu ấy không?"

Cô cũng cúi đầu, lúc xuống taxi, vì quá vội vã, cô rút tiền ra lại quên khóa túi lại. Lúc này chiếc túi mở hé, để lộ ra chuôi của con dao găm.

Nụ cười và gương mặt ai đó lại hiện hiện trước mặt.

"Con không có!" Lâm Uyên Bạch lắc đầu phủ nhận, kéo chiếc túi ra sau lưng, hạ thấp giọng: "Con không có thật mà, con đã hứa với bà..."

Bà ngoại nhìn thấy nơi đầu mày cháu mình hiện lên hai cái bóng, định nói gì rồi lại thở dài.

Lát sau, cả hai bà cháu đều né tránh chủ đề này, không ai nhắc tới nữa, như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Sau khi bà thiếp đi, Lâm Uyên Bạch khẽ khàng đi ra khỏi phòng.

Bà ngoại gắng gượng nói chuyện với cô gần hai tiếng đồng hồ, cuối cùng vẫn phải để cô bắt đi nghỉ mới chịu ngủ. Sao Lâm Uyên Bạch không hiểu, bà sợ mình lo lắng.

Vừa ra khỏi phòng bệnh, chưa cần cô đi tìm, bác sỹ điều trị chính đã tới.

"Bác sỹ Từ, tiền viện phí tháng này anh cứ yên tâm, hai hôm nữa là tôi gom đủ!" Lâm Uyên Bạch vội vàng giải thích.

"Cô Lâm, bây giờ không chỉ là vấn đề viện phí nữa..." Bác sỹ xoa tay.

Lâm Uyên Bạch dừng lại, không lên tiếng mà đợi đối phương tiếp tục: "Lần này bệnh nhân ngất xỉu, tuy đã cấp cứu kịp thời nhưng bệnh tình có chiều hướng xấu đi. Chúng tôi vừa họp bàn, phải làm phẫu thuật bắc cầu thêm lần nữa!"

"..."

"Hơn nữa chi phí lần phẫu thuật này rất cao, chí ít cần..."

Lâm Uyên Bạch nhìn thấy con số mà đối phương vẽ ra: "Hai mươi ngàn?"

Bác sỹ chính lắc đầu, lại giơ ngón trở ra, viết "nhân 10".

Lâm Uyên Bạch cảm thấy hô hấp khó khăn, xuất hiện tình trạng choáng váng, ù tai.

"Đây mới chỉ là bước đầu. Bệnh nhân tuổi đã cao, một khi quyết định phẫu thuật lần hai thì các thủ tục và viện phí sau đó cũng không hề thấp. Cô Lâm, tôi buộc phải nhắc nhở cô nên chuẩn bị tâm lý!"

Bóng bác sỹ chính khuất dạng, Lâm Uyên Bạch phải cầm chặt lấy tay nắm cửa mới có thể đứng vững được...

~Hết chương 25~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 26: Có Bàn Tay Chạm Lên Chân Cô

Đêm, dưới hộp đêm.

Trong phòng VIP, khói thuốc vẫn mù mịt như mọi ngày. Lâm Uyên Bạch không giống mọi lần xếp rượu xong rồi rời đi mà ngồi xuống sô pha, trước mặt là chiếc cốc thủy tinh trống không vừa đặt xuống.

Nếu uống rượu cùng khách, khách được vui, mua thêm rượu sẽ được trích phần trăm, thậm chí còn có tiền bo.

Trước đây cô không bao giờ làm vậy, sợ bị giở trò, nhưng bây giờ không được.

Lâm Uyên Bạch thiếu tiền, cũng may chỉ là uống rượu cùng khách chứ không phải tiếp khách qua đêm. Hơn nữa vài đồng nghiệp có kinh nghiệm đã dạy cô cách, có thể lén giấu một chiếc khăn tay trong người, ngậm rượu trong miệng rồi tìm cơ hội nhổ ra.

Cô vâng vâng chiếc khăn trong tay, nó đã bị thấm ướt chất lỏng.

Bỗng nhiên, có một bàn tay đặt lên chân cô.

Lâm Uyên Bạch nhú mày né tránh, nhìn thấy người khách nam bên cạnh quả nhiên đã say rồi, khuôn mặt đầy sắc dục.

Thấy cô né, đối phương cũng không tức giận, ngược lại càng cười to hơn, sau đó ập cả người về phía cô. Một giây trước đó Lâm Uyên Bạch đã

kịp đứng lên, vội vàng đi ra ngoài: "Xin lỗi anh đợi một lát, em giúp anh tìm người!"

Đi ra tới cửa, bước chân của cô khựng lại.

Cánh cửa của căn phòng đối diện chênh 45 độ cũng mở ra đúng lúc ấy, đập vào mắt là một con người u tối.

Là Hoắc Trường Uyên...

Lâm Uyên Bạch vô thức nắm chặt chiếc khăn tay.

Hoắc Trường Uyên mặc một bộ vest làm bằng thủ công, thắt một chiếc cà vạt màu xanh dương, toát lên vẻ trầm ổn và vững vàng của một người làm ăn.

Theo sau anh là người trợ lý Giang Phong cũng ăn mặc chỉnh chu. Tiếng nhạc phía sau căn phòng đã tắt, có vẻ như họ vừa tiếp xong khách, chuẩn bị ra về.

Có vẻ như dù là bất kỳ lúc nào, bất kỳ ở đâu, anh đều xuất chúng như vậy, đều mang một khí thế bức người.

Đằng sau bỗng dưng có người ôm chầm lấy cô, Lâm Uyên Bạch giật thót, quay đầu lại thì thấy mùi rượu phả thẳng vào mặt.

Là người khách nam hào sảng ban nãy, cô bỗng giãy giụa: "Anh à, anh định làm gì!"

"Nào nào nào, ngoan ngoãn tiếp anh! Muốn bao nhiêu tiền, anh cho em bấy nhiêu!" Người khách nam ôm lấy eo cô không buông, không ngừng kéo về phía mình.

"Buông ra! Tôi không tiếp khách qua đêm!"

"Còn giả vờ giả vịt gì nữa. Đưa nào vào đây mà chẳng bán thân, còn giả vờ thanh cao! Lát nữa, tao sẽ khiến mày kêu không thành tiếng!"

Người khách nam có phần phần nộ, động tác bắt đầu trở nên thô lỗ, gần như cưỡng ép lôi cô vào trong phòng.

Lâm Uyển Bạch sắp phát điên rồi, nhưng không thể nào độ lại được với sức của đàn ông, bàn tay giữ chặt cánh cửa của cô sắp không trụ vững nữa.

Đúng lúc này lại không có một người đồng nghiệp nào đi ngang qua hành lang cả. Trong lúc hoảng hốt, có tiếng bước chân vang lên.

Lâm Uyển Bạch ngẩng đầu, nhìn thấy Hoắc Trường Uyên đang đi từng bước về phía mình.

Cô mừng thầm trong lòng, lên tiếng gọi: "Hoắc..."

Hai chữ sau bị mất nơi đầu môi, bởi vì Hoắc Trường Uyên thẳng tiến bước vượt qua cô, khuôn mặt với những đường nét rõ ràng thể hiện thái độ thản nhiên như không, làm như không hề nhìn thấy cô, thậm chí là còn như hoàn toàn không quen biết cô.

Lâm Uyển Bạch nhìn về mặt thờ ơ đó với sự bàng hoàng.

Một người cao 1 mét 88 thì bước chân cũng dài, chẳng mấy chốc, anh và người trợ lý đã biến mất nơi góc khuất hành lang.

Lâm Uyển Bạch không dám tin vào mắt mình, đáy lòng dâng lên một niềm tuyệt vọng vô cùng. Tay cô đã buông ra khỏi khung cửa, cô bị lôi tuột vào trong phòng, tiếng cười thâm đắng của người đàn ông vang vọng bên tai.

Bỗng, một tiếng "rầm" rất lớn vang lên.

Cô không bị ghìim giữ nữa, bèn ngã xuống đất. Cô quay đầu lại, nhìn thấy vị khách nam say xỉn kia đang ôm đầu gào lên đau đớn, máu chảy ra giữa kẽ tay, còn bên cạnh là một chiếc gạt tàn đầy máu.

Lâm Uyển Bạch bất giác nhìn ra cửa, ở đó có một cái bóng mảnh khảnh đang dựa vào cửa, uể oải lên tiếng: "Chỉ có loại đàn ông vô dụng mới dùng sức mạnh cưỡng ép phụ nữ!"

Là một người đàn ông khá điển trai, đuôi mắt hơi nhướng lên.

Khác với ngữ khí nói chuyện của anh ấy, trên gương mặt toát ra một vẻ băng nhắng, từng cử chỉ hành động đều giống một cậu ấm có tiền hay ra vào mấy chốn này.

Dù là người nào, Lâm Uyển Bạch cũng cảm kích vô ngần.

Trên hành lang vang lên những tiếng nhộn nhạo, có không ít nhân viên làm trong hộp đêm xuất hiện.

Điều khiến Lâm Uyển Bạch bất ngờ là đi đầu chính là giám đốc của họ, hơn nữa trông còn rất hốt hoảng, sợ hãi.

Thấy vậy, cô hơi thấp thỏm trong lòng, bất giác nhìn về phía vị khách nam đã chảy máu khắp mặt. Nếu đối phương là nhân vật lớn không thể đắc tội thì đen đủi rồi.

Ai ngờ sau khi người giám đốc đến, còn chẳng buồn nhìn người nằm dưới đất một cái mà lại nói với người đứng dựa vào cửa với thái độ e dè và nịnh nọt: "Vân thiếu, có chuyện gì chọc giận anh thế ạ?"

"Ném gã đầu lợn kia ra ngoài cho tôi, nhìn là thấy phiền!" Người đàn ông hất cằm.

"Dạ dạ dạ, chúng tôi làm ngay!" Người giám đốc lập tức gật đầu, dặn dò bảo vệ dẫn người đó ra ngoài.

Lâm Uyên Bạch đã lồm cồm bò dậy, bất giác nhìn thêm người đàn ông.

Ngoài cửa hộp đêm đỗ hai chiếc Bentley màu đen, vẫn nổ máy nhưng mãi chưa thấy chạy đi.

Trong ô cửa sổ phía sau hạ xuống, có một bắp tay rắn chắc thò ra ngoài.

Dưới lớp áo sơ mi được xắn lên, ánh sáng của chiếc đồng hồ hàng hiệu ẩn hiện trong đêm, trên từng ngón tay dài kẹp một điếu thuốc lá. Vì đã lâu không di chuyển nên tàn thuốc đã dài lắm rồi.

Đến tận khi Giang Phóng từ trong hộp đêm chạy ra, tàn thuốc mới nặng nề rơi xuống.

Giang Phóng ngồi vào ghế lái phụ rồi quay đầu lại, cung kính báo cáo: "Hoắc tổng, cô Lâm không sao rồi ạ. Vị khách nam kia chưa kịp làm gì cô ấy. Nhưng em chưa kịp ra tay, đã có người khác tới kịp!"

Hoắc Trường Uyên nghe xong ngược đôi mắt đen lên.

Giang Phóng cẩn thận quan sát sắc mặt của sếp: "Hình như là Vân thiếu..."

Đôi mắt u tối hơi nheo lại. Anh dập tắt điếu thuốc trên tay, lẳng lặng vút vào thùng rác sau đó nâng cửa xe lên.

Giang Phóng đánh mắt nhìn đốm lửa bắn lên ngoài cửa xe, âm thầm liếm môi: "Anh muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân thì phải ra tay sớm chứ, bị người ta cướp mất cơ hội rồi..."

"Cậu lắm bâm cái gì đấy?"

"... Dạ không!"

"Lái xe!"

...

Lâm Uyên Bạch vào nhà vệ sinh sửa sang lại quần áo.

Trong lúc giăng co ban nãy, cô bị đứt hai chiếc cúc áo, cũng may đều ở dưới vạt áo. Có người đồng nghiệp nữ đi vào, nhưng cũng chỉ an ủi cô có lệ, vì mấy chuyện này xảy ra trong hộp đêm như cơm bữa, không có gì kỳ lạ.

Cô nhìn giờ rồi lấy lại tinh thần, tiếp tục làm việc.

Lâm Uyên Bạch đi ra ngoài, nhìn thấy người đàn ông được gọi là "Vân thiếu" đang khoanh tay đứng đợi mình ở đó.

Ánh mắt tràn đầy tà khí khóa chặt người cô. Rõ ràng anh ấy đang đợi cô. Lâm Uyên Bạch không thể giả vờ không thấy. Hơn nữa nhìn thái độ ban nãy của giám đốc, đây không phải là một nhân vật đơn giản, quan trọng là cô còn nợ người ta một tiếng cảm ơn.

Cô đi qua, cũng nói với thái độ có phần cung kính: "Vân thiếu, ban nãy tôi quên nói, cảm ơn anh!"

"Vậy thôi sao?" Người đàn ông cất giọng đùa giỡn.

"Vân thiếu còn muốn sao ạ?" Lâm Uyên Bạch bỗng dưng thấy hơi phiền, kiên trì nghiêng rằng: "Tôi biết ban nãy anh đã cứu tôi, tôi rất cảm kích, nhưng nếu anh cảm thấy vì chuyện này mà có thể..."

"Lâm Uyên Bạch." Người đàn ông thẳng thừng ngắt ngang.

"... Hả?" Bỗng dưng bị gọi cả họ lẫn tên khiến cô sửng người.

"Em thật sự không nhớ anh à?" Người đàn ông nhún vai.

"..." Lâm Uyên Bạch lại càng ngây người. Cô mơ màng nhìn người đàn ông trước mắt. Khóe miệng anh ấy luôn treo một nụ cười băng nhăng, nhưng ánh mắt nhìn cô lại giống một người đã quen từ lâu. Một vài ký ức xếp chồng lên trong đầu cô. Một giây sau, cô tròn tròn mắt: "Anh..."

"Là anh sao! Tiêu Vân Tranh!"

~Hết chương 26~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 27: Anh Ấy Có Biết Không

Lâm Uyển Bạch vẫn có phần không dám tin, không thể nào liên kết người đàn ông trước mặt với người lính công vụ ngày nào.

Khi đó, anh ấy thường xuyên ở bên cạnh người ấy. Cơ hội để họ gặp nhau dĩ nhiên không nhiều. Chút tâm tư của cô dĩ nhiên không thể giấu được, dù ngoài mặt hay ngấm ngầm đều không ít lần bị anh ấy trêu ghẹo.

Cô một lần nữa quan sát lại anh ấy. Chiếc áo phong cổ chữ V của Tiêu Vân Tranh trễ hẳn xuống ngực, để lộ xương hõm vai, trên đó treo lủng lẳng một miếng Ngọc Phật to bằng ngón tay cái. Không ngờ khi tháo bỏ lớp quân trang, người này lại có một vẻ yêu nghiệt đến vậy.

Sau khi kinh ngạc qua đi, Lâm Uyển Bạch vẫn cảm thấy rất mừng rỡ.

Dẫu sao thì người quen cũng hiếm có cơ hội gặp nhau. Nhưng sau khi nghe thấy cô gọi, Tiêu Vân Tranh bỗng ngưng một lúc.

"Sao thế?" Lâm Uyển Bạch hỏi.

Tiêu Vân Tranh cười cười: "Không có gì, chỉ là lâu lắm rồi không có ai gọi anh như vậy."

Lâm Uyển Bạch hiểu ra ngay khi nhớ lại danh xưng "Vân thiếu" vừa rời của người giám đốc. Cô chỉ cười, không suy nghĩ gì nhiều, chỉ là vẫn có nghi vấn: "Chẳng phải trước kia anh là lính công vụ bên cạnh anh ấy sao, sao bây giờ lại..."

"Anh Phong đi rồi, anh cũng rời khỏi quân ngũ!" Tiêu Vân Tranh nói có phần hồ hững, tựa như cuộc sống nơi quân ngũ chỉ là một trải nghiệm trong đời.

"À..." Lâm Uyển Bạch cup mắt xuống.

Tiêu Vân Tranh đứng thẳng người lên: "Đi nào, tìm chỗ nào ăn vài món cho bình tĩnh lại!"

"..." Cô mới là người cần bình tĩnh lại mới phải.

Lâm Uyển Bạch nhìn giờ rồi lắc đầu: "Hôm khác đi, em còn phải làm việc!"

"Được!" Tiêu Vân Tranh cũng không miễn cưỡng, chỉ xua tay rồi tiêu sái bỏ đi.

...

Buổi trưa ngày hôm sau, Lâm Uyển Bạch ngồi gặm cơm hộp trong phòng trà nước.

Cô đang làm tại một doanh nghiệp thương mại nhỏ, tiền lương bốn ngàn tệ một tháng, lượng công việc mỗi ngày cũng không nhiều lắm, bữa trưa nhân viên tự gọi đồ bên ngoài về ăn.

Vừa bỏ thêm một miếng đậu phụ vào miệng, có đồng nghiệp bỗng vỗ vai cô: "Tiểu Bạch, có người tìm cô."

Lâm Uyển Bạch nhìn theo hướng người đó chỉ, liền nhìn thấy Tiêu Vân Tranh đứng dựa vào cửa phòng trà nước, nét mặt điển trai đầy xấu xa.

Cô bất ngờ.

Càng lúc càng có nhiều nữ đồng nghiệp chú ý tới họ. Lâm Uyên Bạch sợ mọi người vây lại, đành kéo Tiêu Vân Tranh về phía thang máy.

"Sao anh lại biết em ở đây?"

"Việc này quá đơn giản." Tiêu Vân Tranh làm động tác ngoắc ngoắc ngón tay, tỏ thái độ dễ như trở bàn tay, ngay sau đó anh ấy ấn nút thang máy, nói với cô: "Chẳng phải đã hứa sẽ ăn một bữa cơm sao, dù gì tối qua anh cũng đã cứu em, nên có chút thể hiện chứ! Đi thôi!"

Lâm Uyên Bạch nhớ rõ ràng mình nói là "hôm khác".

Nghĩ tới chuyện mình đích thực cũng nên có sự thể hiện gì đó, khi thang máy tới, bị anh kéo vào trong cô cũng không phản đối, chỉ là rất tiếc hộp cơm vừa gọi.

Tiêu Vân Tranh lái một chiếc Porsche mui trần, suốt dọc đường vô cùng nổi bật. Lâm Uyên Bạch ngồi vắn vẹo, thiếu tự nhiên như ngồi trên đồng lửa. Lúc xe dừng lại, cô ôm lấy mái tóc bị gió thổi bay, chạy vào trong nhà hàng.

Tiêu Vân Tranh ném thẳng chìa khóa cho bảo vệ rồi rào bước đuổi theo cô.

Vừa vào bên trong, người quản lý nhà hàng tươi cười ra đón: "Vân thiếu, bàn anh đặt sẵn đã có rồi ạ."

"Ừm." Tiêu Vân Tranh thờ ơ đáp lại rồi quay đầu nói với cô: "Đi thôi!"

Lâm Uyên Bạch gật đầu, đi theo sau anh ấy. Nghĩ tới nụ cười đậm đà không đổi từ đầu tới cuối của người quản lý, cô càng thấu hiểu sâu sắc một điểm, Tiêu Vân Tranh của bây giờ đã không còn là anh lính công vụ theo sau người ta ngày nào.

Cánh cửa cảm ứng phía sau dường như lại xoay thêm lần nữa, hình như vừa có khách đi vào.

Loáng thoáng vang lên một tiếng bước chân quen thuộc, nhanh mà không vội, mang theo sự bình tĩnh và điềm đạm của người làm ăn.

Ngay sau đó, chất giọng nịnh nọt của người quản lý nhà hàng lại vang lên: "Hoắc tổng, mời anh qua bên này!"

Lâm Uyên Bạch bất giác quay đầu lại.

Quả nhiên cô nhìn thấy bóng hình cao lớn của Hoắc Trường Uyên. Anh mặc một chiếc áo vest màu xanh đậm, thắt cà vạt, cúc măng séc cũng là loại đá đỏ được lựa chọn tỉ mỉ.

Theo sau là trợ lý Giang Phóng, xem ra cũng nghỉ trưa qua đây ăn cơm.

Người quản lý ban nãy đang đẩy nịnh nọt tiến lên trước, đích thân dẫn họ lên bàn ở trên tầng.

Lâm Uyên Bạch chú ý thấy, so với lúc nãy khi cô và Tiêu Vân Tranh bước vào, người quản lý khi đối mặt với Hoắc Trường Uyên đã có thêm nhiều sự dè dặt, lầy lòng.

Cô bất giác nhìn về phía khuôn mặt với những đường nét sắc lẹm ấy, vẫn không có nhiều biểu cảm dư thừa.

Ánh mắt nhạt nhòa, dường đã quen với sự cung cúc tận tụy kiểu này, không thể hiện quá nhiều sự khoe mẽ, cũng không bày tỏ chút chán ghét nào.

Ý thức được mình lại một lần nữa thất thần trước mặt anh, Lâm Uyên Bạch vội quay đi.

Nhìn thấy Tiêu Vân Tranh đã vượt mình mấy bước, cô vội đuổi theo.

Sau khi ngồi vào bàn, Tiêu Vân Tranh nhận lấy thực đơn, thuận thực gọi món, có lẽ anh ấy là khách quen ở đây.

Lâm Uyên Bạch cũng ngồi lật thực đơn. Các món ăn chay trên đó đều không có món nào có giá dưới ba chữ số. Đây là nhà hàng tư có tiếng nhất Băng Thành, không đón khách vắng lai, chỉ tiếp người đặt trước. Ban nãy cô vội vàng xuống xe không chú ý, nếu không đã kiên quyết đổi nhà hàng khác.

"Bữa này anh mời, bữa sau em mời."

Tiêu Vân Tranh nhận ra ý đồ của cô, lười biếng nhướng mày.

Nghe xong, Lâm Uyên Bạch rất cảm kích, không từ chối nữa, vì cô quả thực không gánh nổi một bữa ăn ở đây.

Cô lật đi lật lại vẫn chẳng gọi món nào, chỉ nói với người phục vụ mình muốn lấy một cốc nước lọc. Ngược lại, Tiêu Vân Tranh gấp thực đơn lại, nhớ tới hộp cơm không vụn thịt của cô, bèn gọi thêm một bát canh thịt.

Người nhân viên vừa đi khỏi, Tiêu Vân Tranh đã đùa giỡn: "Sao em vẫn y như trước đây vậy, thật thà chân chất, toàn bị người ta bắt nạt!"

Lâm Uyên Bạch có phần gượng gạo, biết là anh ấy định ám chỉ chuyện tối qua.

Nghĩ tới tối qua, cô bất chợt nhớ tới người đàn ông đã lạnh lùng đi lướt qua mình...

Bàn tay bất giác siết chặt lại, Lâm Uyên Bạch giơ cốc nước lọc lên cao: "Tối qua cũng may có anh giúp đỡ!"

Tiêu Vân Tranh cũng nâng cốc tượng trưng. Sau khi đặt xuống, anh nói tiếp: "Nhưng hôm qua anh gặp em trong hộp đêm, ban đầu anh còn ngỡ mình nhìn nhầm đấy! Anh đã nghĩ em theo anh Phong qua Mỹ..."

Cái tên một lần nữa được nhắc đến làm Lâm Uyên Bạch như ngừng thở giây lát.

Đương nhiên cô đã chuẩn bị tinh thần, gặp lại Tiêu Vân Tranh, người cô giữ kín trong trái tim cũng không tránh khỏi bị nhắc tên.

Tiêu Vân Tranh lúc trước thường hay trêu chọc cô, nhưng cũng giúp đỡ cô không ít. Khi cô bị những người hàng xóm bên nhà ức hiếp, anh ấy cũng đứng ra, rồi kiêu hãnh vẫy chiếc mũ quân nhân trong tay: Em là người anh Phong, dĩ nhiên anh phải bảo vệ!

Mỗi lần nghe thấy câu này, cô lại xấu hổ đuổi đánh anh ấy, bị người đó nhìn thấy, cô đành đỏ mặt chạy về nhà...

Ký ức như khắc hẳn vào trong trái tim, đáy mắt Lâm Uyên Bạch xao động...

"Em làm việc ở mấy nơi đó, anh Phong có biết không?"

"Bọn em lâu lắm không liên lạc rồi..." Lâm Uyên Bạch lắc đầu, rồi ngược mắt nhìn anh ấy: "Tiêu Vân Tranh, anh giúp em một chuyện được không? Đừng nói với anh ấy là anh gặp em, cũng đừng kể những chuyện về em."

Tiêu Vân Tranh nhú mày nhìn cô mấy giây, cuối cùng cũng gật đầu.

Người phục vụ bê thức ăn lên dần, sóng lòng của Lâm Uyên Bạch xao động quá dữ dội, cô buông đĩa xuống: "Anh ăn trước đi, em vào nhà vệ sinh một lát!"

Cô không ngừng táp nước lên mặt, cho tới khi lục phủ ngũ tạng trở về vị trí cũ. Cô đứng nhìn mình trong gương rất lâu, rồi mới dùng khăn giấy lau mặt thật sạch.

Đang chuẩn bị ra khỏi nhà vệ sinh, từ bên cạnh bồn có một cánh tay kéo giật cô lại.

Lâm Uyên Bạch hoảng hốt định kêu ầm lên, nhưng đã bị đối phương bịt chặt miệng, mọi âm thanh đều không thể phát ra được.

Con ngươi của cô trợn trừng, ngũ quan sắc nét và đôi mắt sâu hút của người đàn ông đập vào mặt.

Là Hoắc Trường Uyên!

~Hết chương 27~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 28: Động Vào Người Của Tôi

Lâm Uyển Bạch miễn cưỡng thở phào.

Cô bị Hoắc Trường Uyên đè thẳng lên tường. Thấy cô không hét nữa, bàn tay bịt miệng cô cũng buông ra, nhưng bàn tay ôm eo thì không. Qua lớp vải, nhiệt độ mà nó truyền tới vẫn khiến cô không khỏi dấy lên hồi chuông cảnh giác.

Phóng tầm mắt nhìn qua là cả hàng bồn tiểu, Lâm Uyển Bạch mới ý thức được mình đang đứng trong một tình huống đáng xấu hổ đến mức nào.

Ngoài cửa có tiếng bước chân vang lên.

Trong lúc hoảng loạn không biết nên làm gì, eo cô bỗng dung bị ôm chặt, cô cứ thế bị đưa tới căn phòng trong cùng.

Cánh cửa được cài then lại trong bờ vai người đàn ông. Bên ngoài có tiếng nước róc rách, Lâm Uyển Bạch thật chỉ muốn đào một cái lỗ để chui xuống.

Cô ngẩng đầu lên, lườm tên tội đồ trước mặt. Đôi mắt đen như hai miệng giếng khô ấy không có bất kỳ tia sáng nào bên trong, nhưng dường như lại có thể hút toàn bộ ánh sáng xung quanh vào.

Trái tim Lâm Uyển Bạch như vừa đập lỡ nhịp, suýt chút nữa thì nhảy vọt ra ngoài.

Cô hoảng loạn định quay đi thì anh bất ngờ cúi đầu.

Một nụ hôn như trời sập xuống.

Lâm Uyên Bạch không có chỗ né tránh, ngẩn ra mấy giây, nụ hôn của anh đã trở nên kịch liệt.

Vẫn là sự mạnh mẽ khiến người ta không thể từ chối.

Dù muốn chối bằng cách nào cũng vô dụng, nhất là nhiệt độ tỏa ra từ lồng ngực anh làm cho ngón tay cô nóng bỏng đến co rút lại. Trong tình hình cấp bách, cô đành cắn thật mạnh.

Cô nghe thấy tiếng kêu đau đớn của anh, khi anh buông ra đã có mùi máu tanh lan tràn.

Lâm Uyên Bạch rất căng thẳng, cô nhìn anh có chút sợ sệt, sợ làm anh phần nộ sẽ làm ra chuyện gì đó quá đáng hơn nữa.

Nhưng Hoắc Trường Uyên chỉ giơ tay lên lau vết máu rướm ra ở khóe môi, con ngươi đen sẫm hơi nheo lại, mang theo một sự quan sát kín đáo. Vào lúc cô đang nín thở, anh lên tiếng hỏi: "Em không chịu theo tôi, là vì đã theo hắn?"

"Ai cơ?" Lâm Uyên Bạch ngẩn người.

Nhớ tới Tiêu Vân Tranh ngồi bên ngoài, cô nhú mày: "Anh muốn nói tới Vân thiếu?"

Hoắc Trường Uyên trầm mặc, không phủ nhận.

Lâm Uyên Bạch càng chau mày tợn, cô cảm giác ánh mắt anh gây khó chịu như chiếc gai đâm thẳng vào da thịt cô.

"Trả lời câu hỏi của tôi, phải hay không phải?" Hoắc Trường Uyên thúc giục cô.

Lâm Uyên Bạch ngẩng đầu, bướng bỉnh đón ánh mắt anh: "Anh Hoắc, dù có phải hay không, đây đều là chuyện của tôi, liên quan đến anh sao?"

"Phải, hay không phải?"

Hoắc Trường Uyên lặp lại câu này, thanh âm rõ ràng càng lúc càng trầm hơn.

Lâm Uyên Bạch quay mặt sang từ chối trả lời, một giây sau, cô cảm giác bàn tay trên eo mình dùng sức hơn nữa.

Cả người cô như bị anh bế bổng lên, trước mặt lại là một thân hình cao lớn đầy uy hiếp đè xuống, hình thành một tư thế cực kỳ mờ ám, nhất là ở một nơi cả hai phải đứng sát vào nhau thế này.

Lâm Uyên Bạch cảm thấy sợ hãi.

Người bên ngoài chẳng biết đã đi từ lúc nào, im phăng phắc, bên tai chỉ còn lại tiếng nuốt nước bọt của anh.

Cô vội vàng lắc đầu: "... Không phải!"

"Coi như em thông minh." Hoắc Trường Uyên lùi ra sau một bước.

"..." Lâm Uyên Bạch từ từ đứng vững lại.

Có vẻ rất hài lòng với câu trả lời của cô, vẻ u ám trên khuôn mặt Hoắc Trường Uyên dịu đi không ít. Anh rút điều thuốc lá từ trong túi ra như một thói quen.

Anh châm lên, nhả khói: "Lâm Uyên Bạch, ai động vào người của tôi thì sẽ không thể rút lui an toàn được đâu."

Nhìn cánh cửa đóng sầm lại trước mặt, Lâm Uyên Bạch không dám hành xử tùy tiện.

Nếu bị ai đó nhìn thấy cô và Hoắc Trường Uyên từ phòng vệ sinh nam đi ra thì họ sẽ nghĩ thế nào. Cô đành đợi, cố gắng đợi, cho tới khi chắc chắn bên ngoài không còn tiếng động nào nữa, cô mới lén la lén lút cúi thấp đầu, đỏ mặt đi ra ngoài.

Ai ngờ vừa ra thì gặp một vị khách bước vào, người đó nhìn cô mấy giây như gặp phải ma vậy.

Thật là muốn chết mà!

Cuối cùng cũng trở về bàn, Lâm Uyên Bạch cảm giác lòng bàn tay mình ra đầy mồ hôi lạnh.

Tiêu Vân Tranh đợi cũng hơi sốt ruột: "Sao lâu quá vậy, ngã trong đó à?"

"Không..."

"Sao mặt em đỏ quá vậy?"

"Dạ..." Lâm Uyên Bạch ngượng ngập: "Ban nãy em không cẩn thận, đi nhầm nhà vệ sinh nam..."

"Ha ha ha..." Tiêu Vân Tranh phá lên cười, không chút khách khí.

Lâm Uyên Bạch lại càng ngượng ngập hơn, quay ra nhìn cửa sổ một cách thiếu tự nhiên. Giám đốc nhà hàng niệm nở tiễn khách.

Nhìn theo cái bóng cao lớn đó, cô bỗng dưng cần môi.

Câu nói cuối cùng của anh là ý gì nhỉ?

~Hết chương 28~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 29: Trùng Hợp Quá

Từ trên xe buýt bước xuống, Lâm Uyên Bạch đi vào khu nhà giàu.

Mỗi lần tới đây, cô đều cảm thấy áp lực nặng nề. Từng khu biệt thự xung quanh đều là những thứ xa xôi cô không bao giờ có thể với tới. Nhưng trước năm 8 tuổi, cô cũng từng sống ở đây, đạp xe lao đi trên con đường này, quay đầu lại là có thể nhìn thấy nụ cười của mẹ, vậy mà bây giờ âm dương cách biệt...

"Nghiep chương, sau này đừng hòng lấy thêm một xu nào của nhà họ Lâm nữa!"

Giọng nói phần nộ của Lâm Dũng Nghị như vẫn còn vang vọng bên tai, cơn đau của cú tát bên má vẫn còn chưa nguôi.

Nhưng ca phẫu thuật của bà ngoại cần rất nhiều tiền, cô buộc phải mặt dày quay trở lại đây.

Lâm Uyên Bạch đưa mắt nhìn toàn bộ căn biệt thự, hít sâu một hơi rồi tiến vào như mọi khi.

Có điều, cô còn chưa kịp bước hẳn vào phòng khách thì đã bị thím Vương chặn lại ngoài cửa: "Đại tiểu thư, cô có việc gì vậy?"

"Tôi tới tìm bố tôi." Lâm Uyên Bạch trả lời.

"Vậy thì không may rồi, ông không có nhà!"

"Không sao, tôi đợi được!"

Thân hình phì nhiêu của thím Vương đứng chặn trước cửa, hoàn toàn không có ý nhường bước: "Thật xin lỗi! Đại tiểu thư, ông đã có lệnh trước, không cho phép cô bước vào nhà nữa! Mong cô đừng làm khó đám người làm chúng tôi!"

Quả nhiên là nói một không nói hai, không nề tình chút nào.

"Được." Lâm Uyển Bạch cắn răng, quay lưng đi nhưng không thể ra về: "Vậy tôi sẽ đứng ngoài này đợi."

Thím Vương thấy vậy cũng không tiện đuổi, đành mặc kệ cô, đóng sầm cửa lại.

Tuy rằng đã tới cuối hè nhưng lúc này là ban trưa, nắng vẫn rất gắt gao. Cho dù là đứng dưới trời râm mát, Lâm Uyển Bạch cũng chẳng thể đứng quá lâu. Cô đành ngồi sụp xuống, không ngừng xem đồng hồ.

Một loạt tiếng còi xe inh ỏi âm ỉ vang lên.

Lâm Uyển Bạch ngẩng đầu lên nhìn, thấy một chiếc thể thao mui trần bốn chỗ màu đỏ đang ngông nghênh đi tới.

Đầu xe sắp đâm thẳng vào biệt thự rồi, bánh xe tạo thành hai vệt chà mạnh xuống nền đất, ở nhà họ Lâm có thể hung hăng tới mức này ngoài Lâm Dao Dao ra còn ai vào đây.

Lâm Dao Dao chẳng mấy chốc cũng đã nhìn thấy cô, ánh mắt bỗng chốc hơi nheo lại.

Sau khi một chút bức bối lướt qua, Lâm Dao Dao nện đôi giày cao gót đi tới trước mặt cô: "Lâm Uyển Bạch, chị lại tới vòi tiền đây à?"

Lâm Uyên Bạch im lặng.

"Bố không có nhà, chị không biết à?" Lâm Dao Dao đánh mắt nhìn vào trong.

"Tôi có thể đợi." Lâm Uyên Bạch nói.

"Vậy e là chị phải mất công chờ đợi rồi!" Lâm Dao Dao đứng khoanh tay, giữ vững tư thế bề trên: "Sinh nhật mẹ tôi, bố tôi đặc biệt dành thời gian để đi nghỉ mát chúc mừng bà, chưa đến một tuần chưa thể về đâu."

"Nghỉ mát?" Lâm Uyên Bạch nhú mày.

Chẳng trách cô gọi cho Lâm Dũng Nghị n cuộc mà cuộc nào cũng thông báo máy bận.

"Chị thiếu tiền lắm à?" Lâm Dao Dao bắt được chút hụt hẫng và lo lắng của cô, trong lòng nảy ra một kế: "Thế này đi, chỉ cần chị giúp tôi làm chút chuyện, tôi có thể cho chị tiền..."

Lâm Uyên Bạch thẳng thừng từ chối: "Khỏi cần đi!"

Không dung lại tỏ ra nhiệt tình, cô còn lâu mới tin Lâm Dao Dao tốt bụng đến vậy. Ôm lấy đầu gối, cô đứng dậy bỏ đi.

Lâm Dao Dao trừng mắt nhìn theo bóng lưng Lâm Uyên Bạch, rồi rút di động ra, nheo mắt lại nói: "A lô, tôi đây! Giúp tôi làm một việc..."

Đêm xuống, đường phố lên đèn.

Chiếc taxi vừa đỗ vững, Lâm Uyên Bạch đã đẩy cửa xe, rảo bước đi vào một nhà hàng sang trọng.

Vừa xót xa cho tiền taxi, cô vừa sửa sang lại quần áo. Cô nhận được điện thoại của quản lý công ty. Người đồng nghiệp vốn dĩ phải tới tiếp khách hôm nay bỗng dưng có việc đột xuất, nên yêu cầu cô tới tiếp ứng khẩn cấp, nếu không cô sẽ bị đuổi việc.

Tuy rằng Lâm Uyển Bạch không tình nguyện nhưng cũng đành đổi ca với nhân viên trong quán bar để vội vàng tới đây.

Cô đẩy cửa ra, bên trong thức ăn đã được bày biện hết lên chiếc bàn xoay, xung quanh bàn có vài ba người, đều mặc áo vest quần Âu chỉnh tề, trông có vẻ đều là cấp lãnh đạo.

"Tiểu Lâm, em tới muộn rồi, mau mời Hoắc tổng hai ly để chuộc tội!" Vị quản lý ngồi ngay bên cạnh cửa sổ lập tức đứng dậy, kéo cô đi vào trong.

Lâm Uyển Bạch ngược mắt lên, bốn mắt chạm nhau.

Người đàn ông trầm tĩnh cất giọng uể oải: "Trùng hợp quá."

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 30: Hoắc Tổng Giao Cho Cô Đây

Hoắc Trường Uyên ngồi vắt vẻo, dựa ra sau ghế với vẻ lười biếng, có thể nhận ra địa vị của anh giữa những vị tổng giám đốc ở đây.

Trong tay anh vẫn kẹp điều thuốc, đã tích cả một đoạn tàn dài.

Khi nói câu này, anh khẽ gạt tàn thuốc, rồi ngậm lại vào miệng. Đôi mắt thâm trầm hơi nheo lại vì làn khói xộc lên. Dưới ánh đèn, trông anh càng trưởng thành và đầy quyền rũ.

Lâm Uyên Bạch hít sâu một hơi.

Người quản lý kéo tay cô, nét mặt rạng rỡ: "Hoắc tổng và Tiểu Lâm quen nhau à?"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên mơ hồ đáp lại.

Ngữ khí hờ hững nhưng lại toát ra vài phần mờ ám.

Không biết có phải là anh cố tình không, Lâm Uyên Bạch há hốc miệng, nhưng lại không thể phủ nhận khi đối diện với vẻ kích động của quản lý.

"Vậy thì quá tốt rồi! Tiểu Lâm, cô mau ngồi xuống bên cạnh Hoắc tổng đi!" Vị quản lý kéo tuột cô vào trong, bắt cháp ấn cô xuống chỗ ngồi bên cạnh Hoắc Trường Uyên, đồng thời kề tai thì thầm: "Hoắc tổng là một nhân vật quan trọng, cô phải tiếp đãi cẩn thận cho tôi!"

"Tôi hiểu rồi..." Lâm Uyên Bạch đành phải gạt đầu.

Dưới ánh mắt uy hiếp mạnh mẽ của quản lý, cô cúi mặt nâng ly rượu lên: "Hoắc tổng, để tôi rót rượu cho anh."

Hoắc Trường Uyên liếc xéo cô, rồi đập tắt điều thuốc trong tay.

Khi đón lấy ly rượu, chẳng biết là cố tình hay vô ý, ngón tay gầy mảnh của anh lướt qua tay cô, sau đó anh ngẩng đầu uống cạn.

Trên bàn tiệc vang lên những tiếng hoan hô, chỉ có Lâm Uyển Bạch rút tay lại rất nhanh như phải bỏng.

Sau ba tuần rượu.

Cả đám người từ trong nhà hàng đi ra, Lâm Uyển Bạch đi cuối cùng.

Trong bữa tiệc, cô cũng đã uống rượu, nhưng cộng dồn lại chẳng qua cũng mới được ba ly, đa phần cô chỉ ngồi rót rượu cho Hoắc Trường Uyên. Dường như cũng vì chuyện này mà người khác không yêu cầu cô quá nhiều...

Khi cô vừa đi tới bên lề đường đứng lại thì có ai đập mạnh vào vai.

Mùi rượu nồng nặc phả vào mũi, người quản lý cẩn thận dìu Hoắc Trường Uyên tới rồi giao lại cho cô: "Tiểu Lâm, Hoắc tổng giao lại cho cô đấy!"

"Quản lý, tôi..."

Lời từ chối của Lâm Uyển Bạch còn chưa kịp cất lên, người quản lý đã ngang nhiên bỏ đi.

Các vị khách khác đều đã lên xe riêng và lần lượt ra về, bên đường chỉ còn lại một chiếc taxi. Cô nhìn trái nhìn phải, cũng không thấy bóng dáng

người trợ lý Giang Phóng đâu cả, còn Hoắc Trường Uyên thì say mèm, từ đầu tới cuối không thấy ngẩng lên.

Không còn cách nào khác, Lâm Uyên Bạch đành dìu tạm anh vào trong xe rồi tính tiếp.

Chiếc taxi chậm chậm lăn bánh dưới những ánh đèn đường. Sau khi sắp vòng một vòng trên con đường Tam Hoàn, cuối cùng người tài xế cũng không nhịn được nữa: "Cô à, chúng ta rốt cuộc đi về đâu vậy?"

Nghe xong, Lâm Uyên Bạch cắn môi, khổ não nhìn Hoắc Trường Uyên đang nhắm nghiền mắt nằm bên cạnh.

"Hoắc tổng? Anh Hoắc?"

Không có tiếng trả lời, cô bèn thử đẩy người anh: "Này! Này này..."

Cô ra sức đẩy nhưng vẫn không có phản ứng gì.

Đúng là say như chết rồi!

Lâm Uyên Bạch hơi đau đầu, không biết nên xử lý thế nào.

Ban nãy cô có lục túi của Hoắc Trường Uyên nhưng không tìm thấy ví tiền hay chứng minh thư, chiếc di động duy nhất tồn tại cũng tắt nguồn. Lúc từ pub đi ra vội vàng, cô cũng không mang theo chứng minh thư, không thể đưa tạm anh tới khách sạn nào đó. Máy nhà khách làm ăn phi pháp thì đúng là có thể thương lượng không cần chứng minh thư.

Cô bất giác quay sang nhìn Hoắc Trường Uyên.

Chiếc áo vest thủ công màu đen, chiếc cà vạt hơi nới lỏng đung đưa trên ngực, nhìn lên trên là yết hầu của anh, cương nghị nhưng không thô

kệch. Mỗi một đặc điểm đều nổi bật, ngay cả lúc say vẫn toát lên vẻ quyền quý.

Mấy nhà khách kia đa phần đều lộn xộn, tạp nham, bẩn thỉu...

Lâm Uyên Bạch có phần không đành lòng, hơn nữa người tài xế phía trước vẫn đang nhìn cô qua gương chiếu hậu.

Cô ngừng lại mấy giây để cân nhắc, rồi cắn răng đọc địa chỉ nhà mình: "Lát nữa anh có thể giúp tôi một việc không?"

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 31: Tự Em Tìm Tới

Nơi Lâm Uyển Bạch sống là khu nhà cũ kỹ nhất Băng Thành.

Cô sống ở tầng cao nhất tòa nhà sáu tầng, không có thang máy, hành lang cũng rất bé hẹp. Nếu không có tài xế taxi giúp đỡ, cô thật sự không có thể diu cơ thể khổng lồ của Hoắc Trường Uyên vào tận trong nhà.

Có một lúc nào đó, Lâm Uyển Bạch đã hoài nghi anh giả vờ say.

Nhưng suốt cả quá trình, Hoắc Trường Uyên thực sự không mở mắt lần nào, ngay cả một tiếng hậm hừ cũng không có, dường như có vút anh ở vệ đường anh cũng sẽ không phản kháng.

Lúc đặt anh lên chiếc giường đơn nhỏ bé của mình cũng là khi Lâm Uyển Bạch vã mồ hôi.

Đây là căn nhà cô thuê từ sau khi bà ngoại đổ bệnh, từ trước tới nay chỉ có mình cô ở. Ngoài cô bạn thân Tang Hiểu Du ra thì chưa có người lạ nào từng đến, nói chi tới đàn ông.

Mùi hương nam tính mạnh mẽ tỏa lan khắp căn phòng nhỏ, một cảm giác xa lạ, kỳ quặc.

Cô ngồi tíu ở cuối giường nhìn anh vài phút, xác nhận anh không nhúc nhích dù chỉ là một ngón tay, Lâm Uyển Bạch mới yên tâm ôm quần áo đi ngủ.

Nhưng trước khi đóng cửa phòng ngủ lại, cô vẫn rút chìa khóa ra, khóa lại.

...

Sáng hôm sau, Lâm Uyên Bạch dậy từ sớm.

Cô ngủ không ngon lắm, vì cứ có cảm giác một giây nữa Hoắc Trường Uyên sẽ phá cửa lao ra.

Giờ vẫn còn sớm, tuy là cuối tuần nhưng Lâm Uyên Bạch không hề nhàn nhã, buổi sáng cô còn phải đi làm nhân viên tiếp thị bán thời gian.

Sau khi đánh răng rửa mặt xong xuôi, Lâm Uyên Bạch áp chặt tai vào cửa rất lâu, bên trong hoàn toàn không có động tĩnh gì. Cô cẩn thận xoay chìa khóa trong do dự rồi đẩy cửa ra.

Trên chiếc giường đơn, cơ thể to lớn của Hoắc Trường Uyên có phần chật chội.

Lâm Uyên Bạch bắt giấc lại gần hơn một chút.

Trong lúc say ngủ, đôi mày của anh vẫn nhíu lại, vẫn toát ra vẻ lạnh lùng, xa cách.

Anh vẫn nằm nguyên như tối qua, nhưng chẳng biết cà vạt bị quăng đi đâu rồi, mấy chiếc cúc áo đều đã bung ra, từng đường rãnh cơ bắp dưới ánh bình minh khiến người ta chỉ muốn phạm tội.

Lâm Uyên Bạch ngấm nghĩa mấy giây rồi hoảng loạn quay đi, vành tai nóng rực.

Nhưng cũng không thể để anh ngủ mãi như thế. Cô đành rướn người qua, hắng giọng: "Này! Hoắc tổng, anh Hoắc... Anh dậy đi..."

Bàn tay vươn ra bất ngờ bị nắm chặt.

Lâm Uyển Bạch giật mình, sửng sốt nhìn Hoắc Trường Uyên chẳng biết đã tỉnh từ lúc nào, trong đôi mắt sâu không có một chút ngái ngủ, đang nhìn cô chăm chăm không chớp.

Anh dùng sức kéo, ngay lập tức cả người cô ngã vào lồng ngực rắn chắc của anh.

Một tư thế nam trên nữ dưới không thể mờ ám hơn, gần tới mức cô nhìn thấy được mấy sợi râu mới nhú ra trên cằm anh, và mỗi lần yết hầu chuyển động lên xuống.

Trái tim cô như ngừng đập giây lát, ba giây sau thì bắt đầu đập điên cuồng.

Máu huyết tựa hồ có thể trào lên đỉnh đầu trong khoảnh khắc.

"Anh anh anh..." Lâm Uyển Bạch lại lắp bắp.

Dưới nắng sớm, khuôn mặt mộc vừa rửa sạch sẽ của cô chỉ thoang thoang một mùi sữa rửa mặt, mềm mại tới mức tưởng có thể vắt ra nước.

Nhất là ánh mắt vừa kinh hoàng vừa sợ sệt cùng đôi môi nhỏ xinh xinh ấy, đối với Hoắc Trường Uyên chính là một sự kích thích vô hình...

Bàn tay trái của Hoắc Trường Uyên giữ chặt vòng eo thon của cô, tay phải đặt sau gáy cô, khi ánh mắt anh sầm lại, tay phải cũng đồng thời dùng sức ấn cô xuống: "Lâm Uyển Bạch, lần này chính em tự tìm tới tôi đấy."

... Không phải!

Lâm Uyển Bạch cứ thế giương mắt nhìn môi mình áp vào môi anh.

Mặt cô đỏ hồng lên, những lời phản bác bị nuốt trọn, chỉ còn lại những tiếng thở khe khẽ bật ra.

Cô không giãy ra được, không né tránh được.

Lâm Uyên Bạch bị hôn tới ngạt thở, trong mơ màng cô chỉ có một suy nghĩ.

Anh còn chưa đánh răng mà...

*Spoil: "Anh Hoắc, lúc trước anh nói muốn tôi theo anh... Tôi đồng ý."
Lâm Uyên Bạch cắn chặt răng, giờ tay cởi từng chiếc cúc áo một...

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 32: Em Bạn Rộn Quá Nhỉ

"Cốc cốc cốc!"

Bầu không khí đang nóng dần lên trong phòng bị tiếng gõ cửa bất ngờ phá vỡ.

Lâm Uyên Bạch mơ màng mở mắt ra, mới phát hiện chẳng biết mình đã bị Hoắc Trường Uyên đẩy xuống dưới từ lúc nào. Anh đang đè chặt chẽ lên cơ thể cô, bàn tay ban nãy còn giữ sau gáy cô cũng không biết từ lúc nào đã chuyển sang nắm nơi mềm mại...

Cô đẩy mạnh anh ra: "Có người!"

Cô gần như bật dậy khỏi giường, rồi chạy vội ra cửa chính.

Trong lúc đó cô vừa khăn trương chỉnh trang lại quần áo, vừa đưa tay áp lên gò má nóng rực.

Ban nãy cô bị làm sao thế nhỉ?

Lẽ nào bị anh cợt nhả nhiều rồi, cô bỗng dưng chìm đắm...

Lâm Uyên Bạch ra sức lắc đầu, bước chân cũng rảo nhanh hơn một chút, cũng may có người tới gõ cửa kịp thời.

Sau khi mở cửa ra, cô sững người.

"Tiêu Vân Tranh?" Lâm Uyển Bạch kinh ngạc, nhìn về phía người đàn ông mới sáng sớm đã tới nhà: "Sao anh lại..."

Tiêu Vân Tranh vẫn mang điệu bộ một cậu ấm băng nhắng, ôm cánh tay đứng dựa vào cạnh cửa: "Tối qua anh đánh bài thông đêm, vừa hay lại chơi ở gần nhà em, đói bụng quá nên tới tìm em, rủ em ăn sáng!"

Lâm Uyển Bạch cũng đã nhìn thấy giỏ bánh bao nóng hổi trong tay anh ấy.

Đối với việc Tiêu Vân Tranh biết nhà mình, cô cũng không quá hoảng hốt. Lúc trước có lần tan làm ở quán bar vô tình gặp nhau, anh đã tiện đường cho cô quá giang.

Lâm Uyển Bạch đang định nhường đường cho anh vào thì chợt khựng lại.

Bây giờ trong nhà đâu chỉ có mình cô...

Tiêu Vân Tranh đứng thẳng lên: "Em còn không mời anh vào nhà sao?"

Lâm Uyển Bạch đứng yên, đang ấp úng không biết dùng có gì để lấp liếm thì sau lưng bỗng vang lên tiếng bước chân trầm ồm.

Cả hai người đều đồng thời nhìn qua. Cái bóng cao lớn của Hoắc Trường Uyên dần dần xuất hiện, áo vest và cà vạt đều được vắt lên khuỷu tay. Cúc áo sơ mi chưa được cài lại hết, để lộ một khoảng ngực nhỏ màu vàng đồng, toát lên vài phần phóng đãng.

Có điều, sự hùng hực trong ánh mắt đã tan biến, thay vào đó là sự lạnh lẽo.

"Anh ấy..."

Lâm Uyển Bạch há hốc miệng, cũng không biết nên giải thích với ai.

Hoắc Trường Uyên đã đi tới trước mặt họ. Anh cao hơn Tiêu Vân Tranh nửa cái đầu, cũng làm giảm nhiệt bầu không khí tại đây.

Khung cảnh ba người vào buổi sáng sớm quả thật rất ngượng ngập, nhất là khi một người đứng ngoài cửa, một người đứng trong cửa. Lâm Uyển Bạch bị kẹp ở giữa cũng cảm thấy hốt hoảng nghệt thở.

Hoắc Trường Uyên nheo mắt nhìn Tiêu Vân Tranh, rồi lại quay sang nhìn cô, cơn lạnh lẽo nơi đáy mắt càng thêm đậm, sau đó anh cười khẩy: "Ha, Lâm Uyển Bạch, em bận rộn quá nhỉ!"

Lâm Uyển Bạch nhú mày, bị kích động bởi những lời anh nói.

Cô cuộn chặt tay lại, còn chưa lên tiếng thì Hoắc Trường Uyên đã đi vượt qua cô, xuống dưới nhà.

Cánh cửa lại được đóng vào, Lâm Uyển Bạch và Tiêu Vân Tranh lần lượt đi vào trong.

Từ lúc Hoắc Trường Uyên xuất hiện, sau cơn sửng sốt, Tiêu Vân Tranh vẫn chưa nói lời nào, chỉ cụp mắt xuống không biết đang nghĩ chuyện gì.

Trầm mặc một lúc lâu, lúc này anh ấy mới hỏi: "Lâm Uyển Bạch, em và anh ta có quan hệ gì?"

"Không phải như anh nghĩ đâu!" Lâm Uyển Bạch cắn môi, nhăn mặt giải thích đơn giản chuyện tối qua: "Em và anh ta chỉ gặp nhau trên bàn tiệc..."

Nghe xong, Tiêu Vân Tranh trầm ngâm giây lát, không nói thêm gì nữa.

Lồng bánh bao vẫn đang tỏa khói nghi ngút.

Lâm Uyên Bạch ngồi gặm vỏ bánh, nghĩ tới thái độ và lời nói của Hoắc Trường Uyên trước khi đi.

Có phải anh thật sự hiểu lầm chuyện gì không...

Tiêu Vân Tranh cầm đũa gõ vào đầu cô: "Lâm Uyên Bạch, em ngẩn người ra nghĩ gì vậy!"

"À không..." Lâm Uyên Bạch lắc đầu.

Hoắc Trường Uyên hiểu lầm thì liên quan gì tới cô chứ?

Tuy nghĩ như vậy nhưng bàn tay siết chặt đặt trên đầu gối của cô vẫn mãi chưa buông ra.

Đêm dần khuya.

Lớp thảm lông dài cao cấp theo đúng tiêu chuẩn khách sạn, bước lên cũng tự động hút hết mọi âm thanh.

Trên bức tường hành lang cách đó khoảng mười bước chân có một chiếc gương dài được khảm lên. Lâm Uyên Bạch trong trang phục nhân viên phục vụ đang nhìn vào đó, sửa lại cổ áo sơ mi.

Cô vuốt phẳng lại nếp nhăn, rồi đón lấy chiếc khay từ người đồng nghiệp mặc đồng phục giống hệt bên cạnh, cảm kích nói: "Tiêu Tịnh, tôi thật sự không biết nên cảm ơn cô thế nào! Cô lại giúp tôi tìm được một cơ hội kiếm tiền tốt như vậy. Khi nào kết thúc được lĩnh tiền, tôi nhất định mời cô một bữa ngon!"

Cô nhấn mạnh chữ "lại" vì đây chính là người đồng nghiệp giới thiệu cho cô công việc phục vụ trên du thuyền đợt trước.

Tuần trước người này hỏi cô có một công việc tương tự có làm hay không, chỉ cần làm liền hai ngày cuối tuần nhưng thù lao còn nhiều hơn đợt trước một ít. Một chuyện tốt như vậy dĩ nhiên không thể bỏ qua. Cô không suy nghĩ nhiều, lập tức đồng ý.

"Trời ơi, tôi cũng tiện thì giúp thôi mà." Cô đồng nghiệp tên Tiểu Tịnh xoa tay.

Lâm Uyển Bạch mỉm cười, hai người họ tiếp tục đi tới căn phòng được chỉ định.

Khi tới cửa phòng, Tiểu Tịnh giữ cô lại: "Tiểu Bạch, tôi bỗng nhiên đau bụng quá muốn đi vệ sinh, cô vào đó trước đi, tôi quay lại ngay!"

"Được thôi!" Lâm Uyển Bạch gật đầu không chút nghi ngờ.

Sợ khách đợi lâu không vui, cô lập tức mở cửa phòng, hoàn toàn không chú ý tới ánh mắt chột dạ của Tiểu Tịnh.

Lâm Uyển Bạch bê khay đi vào trong, vẫn làm theo đúng phận sự của mình. Nhưng bầu không khí bên trong có vẻ khác hôm qua, hoàn toàn không giống một nơi cần rót trà tiếp nước.

Trên chiếc sofa ở gian ngoài, các vị tổng giám đốc ai nấy đều sơ mi không chỉnh tề, có người thậm chí chỉ quần khăn tắm. Bên cạnh có một đến hai cô gái phục vụ, đang làm những chuyện không thể miêu tả...

Người đàn ông thì thờ dõc, những cô gái thì cười đon đả dâm dăng.

Cảnh tượng thật sự rất khó nhìn. Lâm Uyển Bạch lập tức quay đi.

Cô nghi ngờ không biết mình có đi nhầm phòng không. Cô định ra ngoài đã rồi tính tiếp nhưng chiếc khay trên tay bỗng rơi xuống đất, rượu

vang rơi vỡ đầy thảm. Người đàn ông ngồi ngoài cùng háo sắc giữ rịt tay cô lại.

Chuyện này đã từng xảy ra nên Lâm Uyên Bạch lập tức theo đà rút tay về.

Đôi phương giữ rất chặt, cô đang dùng sức kéo thì cửa phòng bất ngờ bị đá tung ra. Bốn năm người mặc thường phục xông vào: "Cảnh sát đây, tất cả ngồi yên! Bắt giữ mọi người!"

...

Cả đám người âm ỉ ồn ào vây kín trước đại sảnh khách sạn.

Chốc chốc lại có những âm thanh như "bán dân", "đĩ thõa" vọng ra.

Cảnh tượng này Lâm Uyên Bạch chỉ mới nhìn thấy trên tivi. Lúc đó cô từng thấy rất nhiều cô gái ăn mặc hở hang, mặt bị làm mờ vẫn còn thần thức không hiểu, nhưng cô chưa bao giờ nghĩ mình cũng có ngày rơi vào tình cảnh ấy.

Tay chân Lâm Uyên Bạch lạnh ngắt, cô chưa từng hoảng sợ như vậy.

Cô rất muốn ngụy biện cho bản thân, nhưng không một ai nghe cô nói, tất cả đều bị đưa hết đèn đèn cảnh sát lấy lời khai.

Cô cũng cúi đầu và bị đưa ra khỏi khách sạn như mọi người, bỗng có một hình bóng quen thuộc lướt qua.

Lâm Uyên Bạch kích động quay lại nhìn, thấy bóng dáng cao lớn và khuôn mặt cương nghị của người đàn ông.

Giây phút định lên tiếng, cô chợt nhớ tới thái độ lạnh lùng đi lướt qua của anh trong quán bar dạo nọ và cả nụ cười khẩy khi đứng trước cửa nhà,

cô lại thôi, không phát ra một âm thanh nào nữa.

Cô bị người cảnh sát đứng sau đẩy một cái, sau đó bị áp lên xe cảnh sát.

Giang Phóng quay đầu nhìn ra ngoài cánh cửa xoay, do dự nói: "Hoắc tổng, đó hình như là cô Lâm..."

Hoắc Trường Uyên ấn tắt điện thoại, đôi mày chột nhú lại...

~Hết chương 32~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 33: Quá Tam Ba BẬ

Lâm Uyên Bạch và cả đám người bị dẫn về được yêu cầu ngồi xổm thành một hàng, dựa lưng vào tường trong đồn cảnh sát.

Sau đó, từng người lần lượt bị đưa đi lấy lời khai và thông báo cho người thân. Khi tới lượt mình, cô chợt phát hiện mình chỉ có thể tìm tới nhà họ Lâm. Nhưng di động của Lâm Dũng Nghị liên tục tắt máy, nhất thời giữa thế giới rộng lớn này, cô chẳng tìm được một người nào để dựa dẫm.

Số điện thoại trong danh bạ không nhiều, một cái tên chợt nhảy ra.

Khoảnh khắc đầu kia bắt máy, trái tim Lâm Uyên Bạch tưởng chừng cũng nhảy dựng lên: "Tiêu Vân Tranh, là em đây!"

"Lâm Uyên Bạch?" Tiếng nhạc ở phía Tiêu Vân Tranh có hơi ồn ào.

Lâm Uyên Bạch nhìn những gương mặt nghiêm nghị của những người mặc cảnh phục đứng xung quanh, bàn tay càng nắm chặt di động hơn: "Anh có thể giúp em một việc không? Em gặp chút phiền phức, bây giờ đang bị đưa tới đồn cảnh sát..."

Cô gấp gáp nói cho xong, không kịp đợi Tiêu Vân Tranh hồi đáp, nữ cảnh sát đứng bên đã thúc giục cô ngắt máy.

Lấy xong lời khai, khai báo rõ ràng toàn bộ sự việc, cô những tưởng sẽ được thả ra nhưng không ngờ lại bị đưa vào một căn phòng khác.

Diện tích chỉ khoảng mười mét vuông, vô cùng bí bách, tuy có một ô cửa thông gió nhỏ xíu nhưng bên trên đều là những lan can sắt vững chắc. Trong phòng có khoảng hơn mười cô gái, rõ ràng là đang bị giam giữ, lớn nhỏ đủ cả.

Lâm Uyên Bạch tựa vào khung cửa sổ, ôm vai ngồi sụp xuống, mồ hôi lạnh trong tay chưa hề ngừng rỉ ra.

Từ nhỏ tới lớn, cô vẫn luôn là đứa trẻ thật thà, chưa bao giờ vào mấy nơi như thế này, nói không sợ hãi là việc hoàn toàn không thể.

Bỗng nhiên có tiếng đế giày cao gót nện xuống nền gạch lạnh lạnh vang lên, từ xa tới gần.

Cô cảm giác có một bóng đen trùm xuống. Lâm Uyên Bạch ngược lên theo phản xạ. Qua lan can, cô nhìn thấy một khuôn mặt không thể quen thuộc hơn, được trang điểm xinh đẹp, và vẫn luôn kiêu hãnh như một con công.

Lâm Dao Dao nhẹ nhàng vượt phụ kiện trên chiếc túi hàng hiệu, cao ngạo nói: "Lâm Uyên Bạch, tôi đã nói rồi, sẽ có một ngày tôi cũng sẽ khiến chị nếm mùi vào đòn cảnh sát ngồi!"

"Thì ra là cô!" Lâm Uyên Bạch nghiêng rằng, hiểu ra mọi chuyện trong chớp mắt.

Chẳng trách từ lúc xảy ra chuyện đến giờ, cô không tìm ra được cô Tiểu Tịnh kia để chứng minh sự trong sạch của mình, thì ra mọi chuyện đều là một cái bẫy.

"Sao hả? Mùi vị cũng đâu tệ lắm!" Lâm Dao Dao cười càng lúc càng sảng khoái, ánh mắt cũng đầy đắc ý: "Lâm Uyên Bạch, chị cứ ngồi đây từ từ hưởng thụ đi, chưa đủ mười lăm ngày, chị đừng hòng ra khỏi đây!"

Trái tim Lâm Uyên Bạch như vừa đập lỡ nhịp.

Cô nhìn chăm chăm theo bóng Lâm Dao Dao ngông nghênh bỏ đi, việc cô có thể làm chỉ là giận dữ siết chặt thanh lan can lạnh lẽo.

Trong phòng không có đèn, chỉ ánh sáng ngọn đèn hành lang hắt vào qua ô cửa sổ. Những người khác hoặc ngồi hoặc nằm, trông đều không tử tế gì. Trong không khí cũng toát lên những hơi thở áp lực và tuyệt vọng.

Lâm Uyên Bạch vòng tay ôm lấy vai mình, vùi mặt vào đầu gối.

Từng giây từng phút trôi qua.

Trong đêm tối, tiếng cánh cửa sắt bị kéo ra vô cùng chói tai. Lâm Uyên Bạch ngồi nguyên một tư thế quá lâu, đến lúc được kéo lên, bước chân còn có phần loạng choạng.

Sau khi ra ngoài, thấy nữ cảnh sát lên tiếng, cô vừa bất ngờ vừa nghi hoặc hỏi: "Tôi đi được rồi sao?"

"Phải." Cô cảnh sát gật đầu.

"Đã điều tra rõ ràng rồi sao?" Lâm Uyên Bạch vẫn có phần khó tin.

"Đâu còn cần điều tra nữa!" Cô cảnh sát cười cười, ngữ khí rất khách khí: "Cô Lâm, có người đã ra mặt giúp cô rồi, chỉ là chuyện của một câu nói thôi mà!"

Lâm Uyên Bạch sửng người, cô chợt nhớ tới cuộc điện thoại với Tiêu Vân Tranh.

...

Từ Cục cảnh sát đi ra, trên đường gần như không còn ai nữa.

Chút ánh sao xa xăm chẳng thể sưởi ấm nỗi đêm nặng nề này. Lâm Uyên Bạch ôm vai, chậm rãi bước từng bước. Cô đi ra chưa được hai, ba mét, bỗng có tiếng còi xe vang lên.

"Bíp..."

Lâm Uyên Bạch quay đầu, nhìn thấy một chiếc Land Rover màu trắng.

Chiếc xe rất sạch sẽ, càng trở nên nổi bật dưới trời đêm.

Lâm Uyên Bạch liếc nhìn năm số "8" trên biển xe, bây giờ đã không còn dễ gặp những chiếc xe không có chữ trên biển nữa rồi.

Cô nhìn tiếp lên trên, quả nhiên, qua tấm kính mui xe, cô nhìn thấy một gương mặt đàn ông cương nghị quen thuộc, con người u tối đang nhìn cô như muốn đâm xuyên.

Cô nhú mày, dường như đã trở thành một định luật.

Mỗi lần cô phạm hại là đều sẽ gặp anh.

Hoắc Trường Uyên tiến lên, đi ngang bằng với cô rồi hạ kính xe xuống: "Nửa đêm nửa hôm, cô đi lang thang như ma vậy!"

Lâm Uyên Bạch làm như không nghe thấy, tiếp tục tiến về phía trước.

Hoắc Trường Uyên ấn còi mấy lần, thấy cô tảng lờ, giống y như lần đầu tiên gặp mặt vậy, anh bèn nhấn ga sau đó đỗ ngang xe trước mặt cô.

"Lên xe!"

Lâm Uyên Bạch nhìn trước sau con đường, không thấy bóng một chiếc taxi nào.

Trong chốc lát sẽ không thể nào bắt được xe, cô cũng không muốn lằng nhằng với anh bèn mở cửa xe.

Không cần cô báo địa chỉ, Hoắc Trường Uyên từng đưa cô về, thậm chí ở lại nhà, nên anh vòng xe ngay ngã tư đường một cách thuận thực.

Cả đoạn đường dài im lặng, Lâm Uyển Bạch đều quay mặt ra nhìn cửa sổ, tựa trán lên lớp kính. Vì cảnh giác người ngồi bên, cô cố gắng không ngủ gật, nhưng vẫn mệt mỏi nhắm mắt lại.

Mặc dù đã được ra khỏi Cục cảnh sát, nhưng tay cô vẫn chưa hết mồ hôi.

Trải nghiệm tồi tệ nay đối với cô có thể nói là cả đời khó quên, thậm chí lạnh lẽo tới mức cô không muốn nhớ lại.

Nhưng có rất nhiều mảnh vụn vẫn lấp đầy não bộ. Trong mơ màng, dường như ai kia cố tình phanh gấp, khiến trán Lâm Uyển Bạch đập vào kính cửa xe.

Cảm giác đau đớn ập tới, cô mở mắt ra, chiếc Land Rover đã dừng lại trong khu nhà cũ.

Lâm Uyển Bạch không tính toán chuyện ấy với anh, cô cởi dây an toàn: "Anh Hoắc, cảm ơn anh đã đưa tôi về."

"Đừng khách khí." Hoắc Trường Uyên cất giọng hờ hững.

Lâm Uyển Bạch đẩy mấy cái mà cửa không bật ra.

Có làn khói thuốc trắng xóa bay tới, cô đành quay đầu sang nhìn Hoắc Trường Uyên.

Hoắc Trường Uyên kẹp thuốc ở đầu ngón tay, anh cúi đầu nhìn chằm chằm đỏ cháy trên đầu lọc rồi hỏi: "Sao lại vào trong đồn cảnh sát?"

Lâm Uyên Bạch không lên tiếng.

"Tự soi gương xem giờ trông em ra cái hình thù gì!" Hoắc Trường Uyên giơ tay, giật tấm gương trước mặt cô xuống.

"..." Lâm Uyên Bạch mím chặt môi.

Chiếc gương sáng loáng chiếu rõ mái tóc bù xù như tổ quạ của cô.

Trên người vẫn là bộ đồng phục nhân viên phục vụ từ trong khách sạn ra, cổ tay và vạt áo đều nhăn nhúm.

"Sao không nói gì cả?"

Lâm Uyên Bạch quay đi: "Không liên quan tới anh."

Trong tiềm thức, cô không muốn nói với anh. Tuy chỉ bị kẻ khác hăm hại nhưng tội danh "bán dâm" và bị đưa tới đây cũng khiến cô khó mở lời.

"Đây là thái độ của em với tôi đấy à?" Hoắc Trường Uyên bỗng hạ thấp tông giọng.

Lâm Uyên Bạch nhú mày nhìn qua, phát hiện sắc mặt anh đen đi vài phần, có chút vô duyên vô cớ.

Cô có thái độ gì chứ?

Lẽ nào sau khi bị anh lạnh lùng khinh thường, cô vẫn phải tươi cười niềm nở?

"Ha, em không nói thì tôi cũng biết." Hoắc Trường Uyên rít một hơi thuốc, đuôi mắt mảnh dài nhìn lướt qua cô: "Nếu em thiếu tiền như vậy, không những phải chịu ăn tát, tới quán bar tiếp rượu cưỡi trù, bây giờ thậm chí sa đọa tới mức vào đồn cảnh sát, vì sao..."

Nói tới đây anh bỗng dừng dừng lại. Hoắc Trường Uyên dập tắt điều điều thuốc, cơ thể rần rỏ đổ về phía cô.

Cả người Lâm Uyên Bạch chợt căng thẳng.

Cánh tay anh rõ ràng chỉ chống lên mép phải chiếc ghế của cô, nhưng cô vẫn ngồi im như bị cố định.

Vì sát lại gần, hơi thở của Hoắc Trường Uyên dễ dàng phả vào gáy cô, bao gồm cả câu nói của anh: "Hay là theo tôi luôn đi? Lâm Uyên Bạch, quá tam ba bận thôi đây."

~Hết chương 33~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 34: Sau Đây Nếu Cô Cầu Xin

Lâm Uyên Bạch hơi ngần người.

Đây đã là lần thứ ba anh mở lời, đồng thời còn nhắc "quá tam ba bận".

"Chỉ cần em đồng ý, những chuyện anh đã hứa đều có hiệu lực." Hoắc Trường Uyên giơ tay, ngón tay quần vào những lọn tóc lòa xòa bên má cô: "Em phải biết, có biết bao nhiêu cô gái trẻ trung hơn em, xinh đẹp hơn em đều chỉ mong được lọt vào tầm mắt tôi, làm người nên biết thức thời."

Nói tới cuối cùng, ngón tay anh nhẹ nhàng cọ lên gò má cô.

Lâm Uyên Bạch co rút lại phía sau.

Người đàn ông gần trong gang tấc mặc nguyên một bộ vest, bên trong là chiếc áo sơ mi còn mới nguyên, cúc măng séc cũng là viên đá mã não màu đỏ được lựa chọn tỉ mỉ, ngũ quan cương nghị mà không thô kệch, đi cùng với đó là một ánh mắt sâu hút.

Dù nhìn từ mặt nào, anh đích thực cũng có bản lĩnh khiến phụ nữ phát điên. Lâm Uyên Bạch không hề nghi ngờ sự cuồng vọng trong lời nói của anh ban nãy.

Cô nuốt nước miếng, ép giọng nói của bản thân không bị mê hoặc: "Đáp án của tôi không thay đổi."

"Em đang dùng kế lạt mềm buộc chặt đấy à?" Hoắc Trường Uyên nhú mào.

"Cái gì?" Lâm Uyển Bạch cũng chau mày lại.

Khóe miệng Hoắc Trường Uyên cong lên một nụ cười lạnh lùng: "Tôi ghét nhất là phụ nữ giở trò, phụ nữ vẫn nên thật thà một chút sẽ đáng yêu hơn."

Sự tự tôn cô kiên trì một thời gian dài dường như đã bị anh dễ dàng đâm lên.

"Anh Hoắc!" Lâm Uyển Bạch nghiêng rắng, nhìn thẳng vào đôi mắt đen của anh: "Tôi không giở trò gì với anh hết, tôi cũng chẳng giả vờ lạt mềm buộc chặt! Dù là lần thứ ba hay lần thứ ba mươi, đáp án của tôi cũng sẽ không thay đổi! Có thể có rất nhiều người đứng đó xếp hàng chờ được làm ấm giường cho anh, mong được lọt vào mắt xanh của anh. Nhưng, tôi từ chối!"

Hoắc Trường Uyên nhìn cô chăm chăm, ánh mắt như một chiếc khóa.

Ở nơi tận cùng của đôi mắt sâu, dường như ẩn hiện một sự đăm chiêu quan sát.

Rất lâu sau, nguồn sức mạnh dồn ép lên cơ thể bỗng nhiên biến mất. Cơ thể trắng kiện một lần nữa quay trở lại ghế lái. Có tiếng bật lửa bật lên, sau đó mùi thuốc lá một lần nữa lan tỏa trong khoang xe chật hẹp.

Trầm mặc giây lát, Hoắc Trường Uyên một lần nữa đánh mắt nhìn cô, trên gương mặt che giấu một ý nghĩ sâu xa: "Chúng ta còn nhiều thời gian, rồi sẽ có ngày em phải cầu xin tôi."

"Yên tâm đi! Sẽ không có đâu!" Hai bàn tay Lâm Uyên Bạch nắm chặt lại kiên định như ngũ khí của cô vậy.

Bầu không khí trong xe trầm đi vài phần.

Không một người đàn ông nào chịu đựng nổi ba lần từ chối của phụ nữ, nhất là một người đàn ông mặt nào cũng ưu tú như anh.

Hoắc Trường Uyên dùng sức rít một hơi thật mạnh, tận sâu trong đáy mắt như bùng lên một ngọn lửa giận dữ chỉ chực trào ra.

Nhưng khi bờ môi mỏng của anh mấp máy, thanh âm phát ra vẫn rất bình tĩnh: "Lâm Uyên Bạch, mọi chuyện đừng nói chắc chắn như thế."

"Sau này dù cô có cầu xin tôi, tôi cũng sẽ cân nhắc."

Trái tim Lâm Uyên Bạch chợt run lên.

Bỗng dưng, cô có cảm giác có một móng vuốt vô hình đang thò về phía mình.

Lâm Uyên Bạch trông thấy anh dập tắt điếu thuốc đang hút dở, cảm nhận được sự kiên nhẫn của anh đã cạn kiệt rồi.

"Bây giờ, cúp!"

"..."

Tiếng khóa cửa cách cách vang lên. Lâm Uyên Bạch cắn chặt răng, đẩy cửa rời khỏi xe.

Cô trở về căn phòng trên tầng cao nhất, đèn sáng lên, cô nhìn xuống dưới qua ô cửa sổ phòng ngủ, vẫn còn thấy cảnh chiếc Land Rover màu trắng hung dữ lao đi.

Đuôi xe chớp nháy vài cái rồi biến mất trong tầm mắt. Nhưng nguồn sức mạnh đầy áp lực kia thì vẫn chưa tan đi. Nó trở thành một nỗi sợ hãi vu vơ trào dâng trong cơ thể...

...

Khi đường phố lên đèn, Lâm Uyên Bạch đã tới quán Pub thay quần áo và làm việc.

Giờ này vẫn còn hơi sớm, không có quá nhiều khách khứa, khá là nhàn nhã.

Lâm Uyên Bạch từ nhà vệ sinh đi ra, thì nhìn thấy trước cửa xuất hiện thêm một bóng hình. Hiếm có dịp người ấy không ăn mặc quá băng băng, một bộ vest tây trông rất đứng đắn, nhưng nụ cười trên gương mặt thì không có gì thay đổi.

Cô chớp chớp mắt: "Tiêu Vân Tranh? Anh lại tới đây chơi bời à?"

Khi làm việc trong quán Pub này, gặp được Tiêu Vân Tranh là chuyện quá đổi bình thường.

"Hôm nay không phải, anh đặc biệt tới tìm em." Tiêu Vân Tranh giơ tay biểu thị.

"Có chuyện gì vậy?" Lâm Uyên Bạch nhìn anh.

"Lát nữa mười giờ anh bay, phải qua New York công tác. Sự việc khá phức tạp, chắc là phải hai tuần trở lên mới quay về được. Chẳng phải anh đến tạm biệt em sao, tránh để em nhớ anh!" Tiêu Vân Tranh gõ lên mặt đồng hồ.

Lâm Uyên Bạch "xì" một tiếng: "Chẳng trách anh ăn mặc kiểu này!"

"Haizz, chẳng nhẽ anh lại lông bông suốt ngày?" Tiêu Vân Tranh cười xấu xa, ngừng một chút rồi nghiêm mặt: "Lâm Uyển Bạch, anh Phong cũng ở New York đấy, anh qua đó kiêu gì cũng gặp mặt anh ấy... Anh có nên kể chuyện của em cho anh ấy không?"

Nghe được hai chữ ấy, Lâm Uyển Bạch như ngừng thở, nghe được phía sau lắc đầu nguầy nguậy: "Đừng mà!"

"..." Tiêu Vân Tranh nhú mày nhìn cô.

Lâm Uyển Bạch tỏ ra rất cương quyết: "Tiêu Vân Tranh, anh nhớ kỹ, anh từng hứa với em rồi đấy!"

"Thôi được rồi!" Tiêu Vân Tranh khó xử gật đầu.

Bây giờ Lâm Uyển Bạch mới yên tâm, nhưng vẫn không kiềm chế được cơn chua xót dâng lên trong lòng.

"Đúng rồi, tối hôm trước em gọi điện thoại cho anh..."

"À!" Lâm Uyển Bạch tự đánh vào đầu mình: "Em suýt quên cảm ơn anh!"

"Cảm ơn chuyện gì?" Tiêu Vân Tranh nghe xong không hiểu.

Thấy vậy, Lâm Uyển Bạch cũng ngẩn người: "Chẳng phải anh gọi điện thoại cho em, sau đó..."

"Hôm trước anh gặp hai chiến hữu cũ, lúc đó đang quẩy trong quán bar, sau đó thì nhận được điện thoại của em. Em hỏi anh có giúp được em không, phía sau thì anh chưa nghe rõ, di động tự nhiên tắt!" Tiêu Vân Tranh nhớ lại rồi hỏi cô: "Nửa đêm nửa hôm em nhờ anh giúp chuyện gì vậy?"

"Không có gì đâu..." Lâm Uyên Bạch ngậy ra giấy lát rồi mới lắc đầu.

Những câu hỏi nghi vấn trong lòng cô mọc lên như nấm.

Không phải Tiêu Vân Tranh thì là ai đây?

Lâm Dao Dao muốn xử lý cô, không thể có chuyện chưa điều tra rõ ràng họ đã thả cô ra. Hơn nữa cô nữ cảnh sát đó nói rõ ràng có người ra mặt thay cô, một câu nói là có thể giải quyết xong...

Rốt cuộc là ai đã giúp cô...

Trước mắt Lâm Uyên Bạch lướt qua một khuôn mặt cương nghị...

...

Hôm sau là cuối tuần, làm xong công việc part-time ban ngày, Lâm Uyên Bạch rảnh rỗi đi tới bệnh viện.

Khi cô tới phòng bệnh, bà ngoại vẫn đang ngủ, mu bàn tay phải cầm ống truyền dịch, sắc mặt đã khá hơn một chút.

Giường bên cạnh có một bệnh nhân cao tuổi bị viêm phổi cách vài phút lại ho rũ rượi một lần. Tuy rằng giữa hai giường có rèm che kín nhưng đâu có tác dụng gì. Lâm Uyên Bạch đành ngồi vỗ về tay bà, để bà không bị giật mình tỉnh giấc.

Ánh nắng ngoài cửa sổ soi lên gương mặt cô.

Tiền phẫu thuật lần hai của bà đến một chữ số 0 còn chưa đủ, di động của Lâm Dũng Nghị vẫn cứ tắt máy.

Lâm Uyên Bạch cảm thấy trên vai mình như có một sức nặng ngàn vạn cân, nhưng cô sẽ không sụp đổ, cũng không thể sụp đổ.

Trước khi ra đi, mẹ cũng ở trong bệnh viện. Vợ chính thức bị kẻ thứ ba giày vò đến sức cùng lực kiệt, đêm đêm mất ngủ chỉ có thể dựa vào thuốc của bệnh viện để duy trì tinh thần.

Mẹ từng nắm tay cô nói rất nhiều chuyện, nhất là lời dặn dò cuối cùng. Nói xong mẹ hôn lên trán cô, đưa tiền cho cô đi mua bánh Donut. Lúc đó cô còn ngây thơ, không hiểu màu đỏ trong ánh mắt mẹ. Khi cô tung tăng trở về, thì chỉ biết giương mắt nhìn mẹ nhảy từ trên cao xuống...

Lời cuối cùng của mẹ là: Tiểu Bạch, sau này bà ngoại giao lại cho con chăm sóc đấy!

Lâm Uyên Bạch cẩn thận né mũi kim trên tay bà, âm thầm nắm chặt.

Cô tự nhủ với bản thân, tuyệt đối sẽ không để bà xảy ra chuyện.

Cô sụp mắt xuống, bờ mi ươn ướt. Trên giường dần dần có động tĩnh, sau đó, tiếng bà ngoại già cả vang lên: "Tiểu Bạch, hay chúng ta ra viện đi?"

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 35: Tôi Đang Đợi Anh

Lâm Uyên Bạch ngược mắt lên, phát hiện chẳng biết bà ngoại đã tỉnh dậy từ khi nào, đang nhìn mình bằng đôi mắt già cả.

Cô giả vờ nghiêng đầu, lau sạch mấy giọt nước còn đọng trên mi mắt, làm như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

"Không được!" Lâm Uyên Bạch lắc đầu, vỗ nhẹ lên bàn tay bà: "Bà ngoại, bà nói gì vậy! Với tình trạng sức khỏe hiện tại của bà, bắt buộc phải ở trong bệnh viện tiếp nhận điều trị, không thể ra viện được đâu. Khi nào bà khỏe chúng ta tính tiếp!"

"Bà nghe mấy cô y tá lắm bầm, có phải sắp làm phẫu thuật cho bà không?"

Lâm Uyên Bạch sao không nghe ra sự lo lắng của người già, cô mỉm cười: "Bà yên tâm đi, chuyện tiền bạc bà không cần lo lắng, cháu giải quyết được mà!"

"Haizz!" Bà thở dài, mắt ươn ướt: "Tiểu Bạch, bà làm liên lụy cháu rồi!"

"Không có đâu, không có bà ngoại, làm sao cháu lớn lên mạnh khỏe như thế này được." Lâm Uyên Bạch nắm chặt tay bà, không ngừng lắc đầu.

Năm xưa khi Lâm Dũng Nghị đuổi cô ra khỏi nhà, cô như một con chó lang thang ngồi sụp bên vệ đường. Tới bây giờ, cô vẫn còn nhớ cái bóng

loạng choạng vừa gạt nước mắt vừa đỡ cô dậy của bà. Nếu không có bà ngoại, cô đã chết đói ở đầu đường từ lâu.

"Bà ngoại, đừng nói chuyện này nữa!" Lâm Uyên Bạch không muốn tăng thêm nỗi lo lắng cho bà, bèn cười ha ha: "Bà cứ yên tâm chữa trị đi, tất cả vẫn còn có cháu! Hôm nay cháu ở với bà một lúc, muộn mới đi."

Bà ngoại hiểu nỗi khổ tâm của cô, mỉm cười gật đầu đồng ý.

Hai bà cháu nói chuyện hơn hai tiếng đồng hồ. Lâm Uyên Bạch sợ bà ngoại khô miệng, đứng lên cầm chai bình giữ nhiệt đi lấy nước.

Bệnh viện có phòng cung cấp nước ấm tổng hợp, cách đó cũng không xa, ở tận đầu hành lang. Khi Lâm Uyên Bạch lấy nước quay về thì bác sỹ chính đang mặc áo blouse đứng ở trước cửa, biểu cảm vô cùng nghiêm trọng.

Cô giật mình.

Cô vội vàng đi tới, khi nhìn thấy bà ngoại vẫn bình an vô sự nằm trong phòng bệnh, cô mới bình tĩnh hơn một chút.

"Bác sỹ Hứa, anh qua đây là muốn nói với tôi về ca phẫu thuật lần hai của bà ngoại sao?"

"Cũng không hẳn."

"Hả?" Lâm Uyên Bạch bất ngờ.

Bác sỹ Hứa cân nhắc giây lát rồi lên tiếng: "Cô Lâm, chúng tôi không thể làm phẫu thuật cho bệnh nhân nữa."

"Vì sao chứ? Vì tiền ư?" Lâm Uyên Bạch bất ngờ vì câu nói đột ngột ấy. Cô sốt sắng: "Anh không cần lo lắng, chi phí phẫu thuật tôi nhất định sẽ

nghĩ cách mà..."

Bác sỹ Hứa lắc đầu, không trả lời quá nhiều, mà tung ra một quả bom lớn: "Ngoài ra, tôi cho cô mười hai tiếng đồng hồ, bắt buộc phải xuất viện!"

"Gì cơ?" Lần này Lâm Uyên Bạch thực sự bàng hoàng.

Giống như bầu trời tươi đẹp trong xanh bỗng dưng có mây đen kéo tới và sấm chớp ùng đoàng.

"Xin lỗi cô! Chúng tôi lực bất tòng tâm, đây là mệnh lệnh bệnh viện truyền đạt xuống." Bác sỹ Hứa tỏ thái độ khó xử: "Không ngại nói sự thật với cô. Bây giờ khắp Băng Thành e rằng không bệnh viện nào chịu nhận bà ngoại cô nữa. Cô Lâm, có phải cô đặc tội với người nào không?"

Câu nói cuối của anh ta như ẩn chứa điều gì.

Lâm Uyên Bạch ngẩng phắt lên, con ngươi co rút lại với tiết tấu rất nhanh.

Giống như không dám tin, lại giống như bàng hoàng tỉnh ngộ. Bên tai vang lên giọng nói trầm thấp của người đàn ông: Chúng ta còn ngày rộng tháng dài, rồi sẽ có một ngày em phải cầu xin tôi...

Cuối cùng Lâm Uyên Bạch cũng hiểu ý tứ sâu xa đằng sau câu nói của anh.

Cô một lần nữa quay vào nhìn bà ngoại trong phòng. Ở khoảng cách này, khuôn mặt bà ngoại vẫn nở một nụ cười.

Lẽ nào mười hai tiếng sau phải để bà bị đuổi khỏi bệnh viện?

Bước chân Lâm Uyên Bạch xiêu vẹo. Cũng may bên cạnh là tường khiến cô không bị ngã, trước mắt như tối sầm đi.

...

Trở về phòng bệnh, sống lưng Lâm Uyên Bạch không ngừng lạnh toát, một chút cảm xúc cũng không thể hiện ra mặt.

Cô rót nước cho bà, rồi tiếp tục ngồi trò chuyện với bà. Khi hoàng hôn bên ngoài hắt vào phòng, cô đứng lên nói mình phải đi làm việc part-time rồi rời khỏi.

Có điều, sau khi ra khỏi bệnh viện, cô không tới Pub làm việc mà quay người đi vào góc cầu thang thoát hiểm.

Cô bước xuống mấy bậc cầu thang, ôm gối ngồi đó không hề nhúc nhích.

"Đi theo tôi, em sẽ không phải đến mấy nơi này giả vờ cười đùa, cũng không phải tới nhà họ Lâm chịu tất lấy tiền."

"Mỗi tháng, tôi có thể cho em hai mươi vạn, trang sức, túi xách, quần áo, nhà cửa, xe hơi, em muốn gì có thể nói với tôi. Chỉ cần tôi vui, tôi sẽ chiều em hết!"

"Chỉ cần em đồng ý, mọi lời hứa khi trước của tôi đều có hiệu lực."

"Lâm Uyên Bạch, quá tam ba bận."

...

Lâm Uyên Bạch bịt chặt tai, giọng nói của người đàn ông vẫn không ngừng len lỏi vào tai.

Khoang mũi ngập tràn mùi thuốc khử trùng của bệnh viện, nhắc nhở cô về thái độ kiên quyết của vị bác sỹ chữa chính.

Không liên lạc được với Lâm Dũng Nghị, cho dù cô liên lạc được thì cũng không dám chắc chắn một trăm phần trăm ông ta sẽ giúp đỡ.

Bên cạnh chỉ còn đúng một Tiêu Vân Tranh nhưng khi gọi điện, di động của anh ấy cũng thông báo tắt máy y như Lâm Dũng Nghị vậy. Mỗi lúc sau cô mới nhớ, người ta đã chào tạm biệt mình để sang Mỹ, nước xa chẳng cứu được lửa gần.

Cô cứ ngồi bất động như thế, sắc trời ngoài kia từ từ tối đi.

Ánh trăng nhợt nhạt thấp thoáng hắt vào. Lâm Uyên Bạch tựa mặt vào tay vịn bằng sắt lạnh lẽo, cái bóng của cô và người thật đều tĩnh mịch như đã chết vậy.

Bên trên, có ai đó mở cửa thoát hiểm ra, tiếng động không nhỏ, ánh đèn cảm ứng trên cầu thang bật sáng.

Lâm Uyên Bạch như bị ai đánh thức, đồng thời nó cũng phá vỡ tuyến phòng vệ cuối cùng của cô.

Cô chậm rãi đứng lên, sau đó từ từ ra khỏi cầu thang thoát hiểm, một lần nữa gặp lại bác sỹ chính trên hành lang.

Tuy mang theo chút không đành lòng nhưng bác sỹ Hứa vẫn không ngừng nhắc nhở: "Cô Lâm, những gì tôi nói không phải đùa giỡn đâu. Sau mười hai tiếng nữa nếu cô không đi, chúng ta đành phải dùng biện pháp cưỡng chế."

Đây đâu phải là sự uy hiếp bệnh viện dành cho cô, rõ ràng chính là từ Hoắc Trường Uyên.

"Không đâu." Lâm Uyển Bạch khẽ nói một câu như vậy.

Cô thò tay vào trong chiếc túi đeo trước ngực, chạm vào chuôi con dao găm, dường như có thứ gì đó đang lặng lẽ biến tan.

...

"Ding!"

Lâm Uyển Bạch bước ra khỏi thang máy khách sạn.

Cô dừng lại trước cửa một căn phòng cao cấp nào đó. Chỗ này cô không quá quen thuộc, nhưng cũng không lạ lẫm. Từng có ba lần cô tỉnh dậy và phát hiện mình đang nằm trong đây.

Trong phòng không có ai, cô đành ngồi xồm trước cửa chờ đợi, khiến sự tồn tại của mình trở nên không thanh không tiếng.

Chẳng biết đã qua bao lâu, có một đôi giày da sáng bóng đá vào cô.

Lâm Uyển Bạch ngẩng đầu, nhìn thấy bóng hình cao lớn đang đứng nhìn mình từ trên cao.

Hoắc Trường Uyên mặc một bộ vest xanh đậm, cà vạt thắt chần chu, từ đầu tới chân đều toát lên sự tỉ mỉ và sạch sẽ.

"Em đang làm gì ở đây?"

Lâm Uyển Bạch há hốc miệng: "Tôi đang đợi anh..."

Hoắc Trường Uyên không lên tiếng, rút thẻ phòng ra thẳng thừng quẹt, rồi điềm nhiên vượt qua cô, đi vào phòng.

Tuy mắt mịt nhưng Lâm Uyên Bạch đành mặt dày bước vào theo, mỗi bước đều vô cùng khó khăn.

Cô nhìn thấy Hoắc Trường Uyên vất chân ngồi lên sofa. Cô tiến lên mấy bước, giọng nói nhẹ mà run rẩy: "Anh Hoắc, lúc trước anh nói muốn tôi theo anh..."

"Tôi đồng ý!"

Cô đã dứt lời nhưng Hoắc Trường Uyên vẫn không ý kiến gì.

Cảm xúc trong ánh mắt anh rất bình thản, nhạt như nước hoa.

Lâm Uyên Bạch bứt rứt cắn răng, gơ tay cởi từng chiếc cúc áo một...

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 36: Đã Quen Tự Tay Làm

Không còn sự bó buộc của cúc áo, chiếc sơ mi trắng chẳng mấy chốc đã dễ dàng tuột xuống.

Những cơn gió lạnh của điều hòa trong phòng liên tục thổi tới, Lâm Uyên Bạch không dám dừng tay lại, cô tiếp tục lần tới khóa quần bò.

Chẳng bao lâu sau, chiếc quần bò rộng ống cũng rơi xuống thảm trải sàn như một cánh hoa mỏng manh. Trên người cô chỉ còn lại hai món nội y nhỏ bé.

Lâm Uyên Bạch giấu hai tay sau lưng. Khi tay cô chạm tới chiếc khóa áo bằng kim loại ẩn bên trong áo lót thì cuối cùng Hoắc Trường Uyên đang ngồi trên sofa cũng ngược lên nhìn cô: "Tôi nhớ có người từng nói, dù là ba lần hay ba mươi lần, đáp án cũng không thay đổi."

Ngữ khí nhạt nhòa, không nghe ra cảm xúc gì.

Đôi lông mi rậm và dài dường như đã che đi ánh mắt thâm trầm ấy, nhưng vô hình lại chứa một khí thế mạnh mẽ.

Một câu nói bản thân đã từng chắc như đinh đóng cột, vậy mà lúc này trở thành một chuyện nực cười.

Cơ mặt Lâm Uyên Bạch như cứng đờ lại. Hai hàm răng của cô run rẩy va vào nhau, chỉ có thể bật ra hai tiếng nhỏ bé:

"Xin anh..."

Hình như Hoắc Trường Uyên đã bật cười: "Lâm Uyển Bạch, em cũng nên nhớ tôi đã từng nói, sau này cho dù em cầu xin tôi, tôi cũng phải cân nhắc."

Cỗ họng Lâm Uyển Bạch thắt chặt lại từng cơn. Cô cúi đầu xuống, đành chờ đợi lời phán xử của anh.

"Mặc vào!" Hoắc Trường Uyên bất ngờ quát.

"..." Lâm Uyển Bạch sửng người.

Bàn tay sau lưng cô không biết nên tiếp tục hay nên thu về, cho tới khi anh đứng lên, buông một câu: "Tôi đói rồi, đi ăn gì đó đã."

...

Lâm Uyển Bạch những tưởng họ sẽ đến nhà hàng, không ngờ lại là một hộp đêm.

Hoắc Trường Uyên dường như là khách quen ở đây, đến chào hỏi cũng không cần mà lên thẳng phòng VIP trên tầng ba.

Không gian bên trong rất lớn, đã có không ít người, ở giữa bày một chiếc bàn tròn có vẻ rất cao cấp, liên tục có những tiếng bóng va đập lên mặt bàn giòn tan.

Bên cạnh xuất hiện người đàn ông cô đã có duyên gặp mặt hai lần trong Pub, một đôi mắt hoa đào rất dễ nhận ra.

Tần Tư Niên quay đầu lại, thu cây gậy vào trong tay: "Ôi! Mặt trời mọc từ đằng Tây đấy à?"

Giống như nhìn thấy chuyện gì kỳ lạ lắm, anh ấy chứ nhìn chòng chọc ra sau lưng Hoắc Trường Uyên.

Khi nhìn rõ gương mặt cô gái bước vào, anh ấy mới nhượng mày tỏ vẻ đã hiểu.

Lâm Uyển Bạch cúi đầu lẳng lặng đi theo Hoắc Trường Uyên, mắt không nhìn ngang ngó dọc nên suýt nữa còn đâm sầm vào lưng anh. Ngay lập tức cô được anh giơ tay kéo thẳng xuống ngồi lên sofa.

Cô nhìn khắp phòng một lượt, bên cạnh mỗi người đàn ông đều có một cô gái xinh xắn phục vụ, không ai cô đơn cả.

Tần Tư Niên đang đánh bóng lúc này đi tới, ngồi phịch xuống đối diện. Chẳng bao lâu sau, cô gái bên cạnh anh ấy cũng tự nhiên sát vào như hình như bóng.

Cô gái ấy cầm ly rượu màu xanh dương lên, giọng nói vừa bèn bẹt vừa nũng nịu: "Tư Niên, anh ném thử ly cocktail em vừa pha chế này?"

Tần Tư Niên nhấp một ngụm, rồi vuốt má cô gái như khích lệ.

"Rót cho tôi một cốc."

Hoắc Trường Uyên bất ngờ đá vào chân cô.

Lâm Uyển Bạch đánh mắt nhìn chai rượu trên bàn, giơ tay cầm lên rồi rót một ly rượu đưa qua.

Hoắc Trường Uyên đón lấy, sau đó hất hàm: "Tôi muốn ăn quả óc chó."

"..." Lâm Uyển Bạch nhú mày nhìn anh, ý tứ là sao anh không tự làm đi.

"Đây là thái độ của em khi cầu xin người khác đấy à?" Hoắc Trường Uyên đặt ly rượu lên bàn, giọng nói nhẹ như không.

Một câu nói đã khiến Lâm Uyên Bạch phải im bật, cô khẽ lắc đầu:
"Không phải..."

Cô với lấy chiếc rổ đựng hoa quả sấy khô, rồi cúi đầu, bóc từng quả một, không dám oán thán thêm một câu nào nữa.

Hoắc Trường Uyên đánh mắt nhìn người phụ nữ bên cạnh mình. Cô đang cúi người, tay trái cầm hạt óc chó, tay phải cầm cái kẹp. Trên bàn có một tờ giấy sạch sẽ được trải ra. Sau khi bóc vỏ xong, cô đặt từng hạt lên tờ giấy.

Đôi mày cup xuống chưa hề ngược lên, giống như cô đang phải tập trung làm một việc vĩ đại nào đó.

"Tôi bóc xong rồi!"

Lát sau, cô gạt tờ khăn giấy về phía anh.

Ánh mắt cô giống như một học sinh nhỏ, trở thành một sự đối lập dữ dội so với cô gái ngồi bên cạnh Tần Tư Niên.

Hoắc Trường Uyên rút một điều thuốc từ trong bao ra: "Em nên học cách làm thế nào để lấy lòng người khác."

Lâm Uyên Bạch cũng hướng mắt về phía đối diện, bàn tay cô gái kia đã bắt đầu sờ qua sờ lại cái bụng nhỏ của Tần Tư Niên.

"Đút cho tôi." Hoắc Trường Uyên nâng cằm cô lên.

"..." Lâm Uyên Bạch cắn môi.

Ánh mắt Hoắc Trường Uyên lúc này giống như con chim ưng trong đêm tối vậy.

Dưới cái nhìn ấy, cô không kiên trì được quá hai giây. Cô cầm hạt óc chó đã được bóc vỏ lên, đưa tới bên môi anh.

Hoắc Trường Uyên ăn vào miệng nhưng không hề nhai mà đưa tay về phía cô, giữ chặt gáy, ép cô hướng về phía mình. Anh nhắm thẳng vào bờ môi đang hé mở. Khi lưỡi anh đâm vào trong, hạt óc chó cô vừa đút cho anh cũng đồng thời được chuyển sang miệng cô.

Gò má bên phải của Lâm Uyển Bạch phồng lên, xen lẫn cả nước bọt của anh.

"Đây mới là đút, hiểu không?" Hoắc Trường Uyên ấn ngón tay cái lên khóe miệng cô.

Lâm Uyển Bạch: "..."

Răng cô nhẹ nhàng cử động, hạt óc chó cũng tan ra trong miệng.

Nhiệt độ trên gương mặt theo đó nổ tung. Cô phát hiện mọi người trong phòng đều đang quay ra nhìn họ, biểu cảm như đùa như thật.

Lâm Uyển Bạch chưa bao giờ khó xử như thế, cô cảm thấy mình chẳng khác gì mấy cô phục vụ kia cả.

Cô biết Hoắc Trường Uyên cố tình, anh đang trừng phạt cô trước sau nhiều lần không biết điều.

Dòng máu trong cơ thể như chảy qua từng mạch máu rồi giật giật. Lâm Uyển Bạch cảm thấy nhục nhã nhưng không thể bỏ đi. Bây giờ không phải

anh đang muốn thuyết phục cô mà chính cô đang cầu xin anh ngủ với mình.

Quả nhiên, chọc vào anh thì không ai có thể dễ dàng rút lui cả.

Cô giật giật khoe miệng, tự đầu hàng, cổ tay bỗng dưng bị người ta giật lên: "Đi nào, về thôi."

...

Hoắc Trường Uyên không uống ly rượu nào trong hộp đêm nên không phải thuê tài xế.

Đèn đường vùn vụt lướt qua, Lâm Uyên Bạch chẳng có tâm trạng gì ngắm nhìn.

Hai tay cô nắm chặt dây an toàn. Từ lúc anh dẫn cô ra khỏi hộp đêm, trái tim căng thẳng của cô như con quay vẫn đang xoay tròn với tốc độ cao.

Nếu nói, lúc ở trong khách sạn, cô cởi quần áo trước mặt anh là để thể hiện thành ý của mình thì chắc chắn bây giờ đã phải làm thật.

Chiếc Land Rover dừng lại khi nào Lâm Uyên Bạch không hề hay biết. Cô chỉ nghe thấy anh nói một câu: "Xuống xe" rồi đi theo anh như một cái máy.

Ra khỏi thang máy, nơi họ tới lại không phải khách sạn.

Là một căn hộ cao cấp. Hoắc Trường Uyên lấy chìa khóa ra mở cửa: "Còn không vào?"

"À!" Lâm Uyên Bạch rào bước đi theo.

Nơi này chắc phải rộng đến hai trăm mét vuông, trang hoàng không quá xa hoa, mang các tông màu đen trắng xám chủ đạo, nhưng đi vào từng chi tiết vẫn toát lên một vẻ cao quý và kín đáo.

Mùi hương của đàn ông xộc thẳng vào mũi nói cho cô biết, đây là nhà của anh.

Lâm Uyên Bạch vẫn đi theo phía sau anh, rụt dè như một con chuột.

Trong tủ giày trước cửa chỉ có một đôi dép lê nam giới. Cô xỏ vào một đôi cực rộng, đi qua đi lại cứ loẹt quẹt.

Hoắc Trường Uyên đi chân đất vào trong, tới nhà bếp bèn quay đầu hỏi cô: "Có uống nước không?"

"Không uống..." Lâm Uyên Bạch lắc đầu.

Cô một mình đứng trong phòng khách, không có lệnh của anh, cô không dám ngồi xuống cũng không dám đụng chạm linh tinh.

Chẳng bao lâu sau, bóng Hoắc Trường Uyên một lần nữa xuất hiện trong tầm mắt, tay cầm một cốc nước trắng.

Anh đi tới trước mặt cô uống một hớp nước rồi đặt cốc xuống bàn. Ngay sau đó, anh quay người, bất ngờ đẩy cô xuống chiếc sofa bằng da thật: "Mấy chuyện cời quần áo này, tôi vẫn quen tự tay làm hơn!"

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 37: Tôi Chỉ Có Một Yêu Cầu

Trời xoay đất chuyển.

Lâm Uyển Bạch chỉ cảm thấy mình bị đè lên một góc sofa, xương quai xanh lạnh lẽo.

Chiếc sơ mi lúc trước cô phải rất vất vả mới cởi được từng chiếc cúc, trong chớp mắt đã bị anh nhẹ nhàng cởi ra, chỉ còn lại tiếng vải mềm rơi xuống thảm.

Dưới ánh đèn lung linh của phòng khách, đáy mắt thâm trầm sâu xa của Hoắc Trường Uyên giống như được thiêu đốt.

"Anh..."

Lâm Uyển Bạch muốn nói gì đó nhưng lại không biết phải nói gì.

Dịu dàng hơn bão táp mưa sa, nhưng lại cấp thiết hơn những cơn mưa nhỏ.

Động tác nhanh chóng và sức mạnh của Hoắc Trường Uyên đều thể hiện sự bá đạo ẩn nấp sau vẻ trầm mặc của anh.

Còn Lâm Uyển Bạch từ đầu tới cuối đều không dám giãy giụa, sợ dù chỉ một động tác nhỏ của mình cũng làm anh tức giận. Kể từ giây phút tìm được anh ở khách sạn, cô đã tự nhủ mình phải ngoan ngoãn phục tùng 100%.

Nhưng tới cuối cùng, cô vẫn không nhịn được, bám vào vai anh: "Đau lắm..."

Hoắc Trường Uyên cúi xuống nhìn cô, khung xương mềm mại mỏng manh như cây dương liễu gục trong lòng bàn tay anh.

Cột tóc đuôi ngựa đằng sau gáy đã xõa ra, dính lên gò má ửng hồng. Dáng vẻ cúi mặt, xấu hổ không dám nhìn anh càng kích động cho máu huyết trong người anh thêm sôi sục, khao khát nhẩn nhin đã lâu giống như con lữ vũ đê cần được giải cứu kịp thời, chỉ muốn được lấp đầy cô.

"Cố nhịn!" Hoắc Trường Uyên quát.

Bờ môi Lâm Uyên Bạch run rẩy, cô dè dặt ghen ngào: "Tôi rất sợ hãi..."

Hoắc Trường Uyên bất ngờ nghĩ đến vệt đỏ hồng lưu lại trên giường lúc trước.

Cô còn rất non nớt...

Nghĩ như vậy, yết hầu Hoắc Trường Uyên trượt lên trượt xuống.

Con người đen sẫm thâm đậm đục vọng vẫn lạnh ngắt, nhưng bên trong lại bất chợt dịu dàng hơn, đến cả động tác của anh cũng vậy.

Lâm Uyên Bạch không nhớ rõ sau khi mọi chuyện kết thúc, cô đã được anh bế lên phòng ngủ trên tầng như thế nào. Trong tầm mắt mông lung, anh ngồi ở đầu giường hút thuốc, mùi thuốc lá nhanh chóng lan tỏa.

Ai cũng nói đàn ông sau khi làm chuyện ấy đều sẽ hút một điếu thuốc.

Tay chân nhừ mỗi không thể nhấc lên được, khi cô nhắm mắt lại chuẩn bị thiếp đi, thì cô thấy anh ấn đầu lợc vừa hút xong vào trong gạt tàn, rồi

lập tức tung chăn ra, một lần nữa phủ lên người cô.

Lâm Uyển Bạch muốn nói "Không muốn" nhưng đã bị lưỡi anh chặn hết.

...

Ngày hôm sau, Lâm Uyển Bạch mở mắt ra.

Nếu nói ký ức của buổi tối lần đầu là những mảnh vụn vỡ thì mỗi một hình ảnh tối qua đều như chế độ HD in sâu trong não bộ.

Thứ đánh thức cô là tiếng nước ồ ồ chảy trong nhà tắm. Lúc này tiếng nước đã ngừng lại, cánh cửa bật mở, một vốc nước trắng kiệu rần chắc còn dính nước đập thẳng vào tầm mắt.

Tuy rằng cảnh này không còn xa lạ với cô nữa nhưng cô vẫn ngượng ngập quay đi.

Hoắc Trường Uyên vẫn đi chân đất, để lại vệt nước dưới sàn nhà.

Anh đập đập chiếc khăn mặt trong tay lên người cô: "Dậy rồi sao? Đi tắm đi."

"Ồ." Lâm Uyển Bạch khẽ bật ra một tiếng từ trong chăn.

Đợi thêm vài giây, cô thấy anh vẫn ngồi ở phía cuối giường, không có ý rời đi.

"Nhìn gì vậy?" Hoắc Trường Uyên cũng bắt gặp ánh mắt cô, liếc xéo qua: "Muốn tôi làm thêm lần nữa với em hả?"

"Không... Không!" Lâm Uyển Bạch cuống quýt lắc đầu.

Cô cúi xuống nhìn mình đang không một mảnh vải, sợ một giây nữa anh thật sự lòi mình vào phòng tắm.

Cô cắn răng, đành giữ chặt hai mép trái phải của chiếc chăn, cố gắng bọc kín cơ thể. Khi chắc chắn không hở ra chút nào, cô mới lê dép đi vào phòng tắm.

Hoắc Trường Uyên lạnh lùng nhìn theo, phát từ mấy tiếng hậm hừ từ trong mũi.

Có chỗ nào trên người cô mà anh chưa thấy, chưa sờ cơ chứ?

Bây giờ mới nghĩ tới việc phòng anh, thừa thãi!

Anh nhìn cô rõ ràng đã quấn chăn kín người như một con chim cánh cụt, nhưng vẫn loẹt quẹt dép thê thảm đi qua mình, rồi đóng kín cửa phòng tắm lại.

Hoắc Trường Uyên đang định quay đi thì cánh cửa phòng tắm lại bị mở ra lần nữa.

"À..." Lâm Uyên Bạch đỏ mặt, lạch bạch đi ra ngoài, ngượng ngập nói: "Quên lấy quần áo rồi..."

Cô ôm đống quần áo trên sofa nằm tới qua lên, sắp úp mặt vào đống quần áo tới nơi, chuồn vào trong phòng tắm với tốc độ còn nhanh hơn vừa nãy.

Bên ngoài cánh cửa phòng tắm được dán giấy cát, tiếng cười thâm của Hoắc Trường Uyên bật ra.

Hức hức...

Lâm Uyên Bạch gục đầu lên tường gạch.

Khi tắm xong đi ra ngoài, cô còn đặc biệt dọn sạch sẽ phòng tắm, đặt đúng mọi thứ về vị trí cũ, như chưa hề có ai xuất hiện vậy.

Trong phòng chỉ còn lại mình cô, Lâm Uyển Bạch quét mắt nhìn đồng giấy vệ sinh lộn xộn dưới sàn, hít sâu một hơi.

Cô từ trên gác đi xuống, nhìn thấy Hoắc Trường Uyên đang ngồi trong phòng khách.

Anh đã thay quần áo, vì ở trong nhà, bên trên anh chỉ mặc chiếc sơ mi trắng sạch sẽ, bên dưới là chiếc quần Âu đen thẳng tắp.

Lâm Uyển Bạch khẽ khàng đi tới, lên tiếng có phần sốt sắng: "Anh Hoắc..."

Hoắc Trường Uyên ngẩng đầu khỏi tờ báo, đồng thời đặt tách café trong tay xuống.

"Phía bệnh viện..."

"Tôi đã gọi điện thoại rồi."

Nghe xong, trái tim căng thẳng của Lâm Uyển Bạch cuối cùng cũng được hạ xuống.

Liềm liềm môi, cô lẳng lặng cuộn chặt bàn tay lạnh lại: "Anh từng nói... chỉ cần tôi đồng ý, mọi lời hứa lúc trước của anh đều có hiệu lực."

"Phải." Hoắc Trường Uyên gật đầu.

"Anh nói mỗi tháng có thể cho tôi hai mươi vạn."

Giọng Lâm Uyển Bạch càng lúc càng thấp xuống, tựa hồ chỉ còn tiếng thở khẽ khàng.

Cuộc đàm phán như vậy khiến cô cảm thấy hèn hạ không còn chỗ đứng, nhưng nếu đã lựa chọn đi tới bước này thì nên đối mặt với sự thật.

"Phải." Hoắc Trường Uyên vẫn gật đầu như ban nãy.

Ngay lập tức, anh rút từ trong ví ra một chiếc thẻ, ấn hai ngón tay lên rồi đẩy tới trước mặt cô: "Em cầm tạm chiếc thẻ này, sau này mỗi tháng tôi sẽ bảo Giang Phóng chuyển vào đó hai mươi vạn, mật khẩu là sáu số chín."

Lâm Uyển Bạch cầm chiếc thẻ lên, chi phí mở của bà ngoại không phải lo lắng nữa rồi.

Giây phút đáng lẽ phải cảm thấy thoải mái và vui vẻ, nhưng cô không cười nổi. Một chiếc thẻ nhẹ tênh tênh nhưng sao thấy nó nặng trĩu.

"Còn gì muốn bổ sung không?"

Hoắc Trường Uyên cầm tách cà phê lên, chất lỏng màu đen đặc bên trong không được cho thêm dù chỉ nửa viên đường, soi rõ từng đường nét trên khuôn mặt anh. Anh kiên nhẫn đưa lên môi chờ đợi.

Lát sau, Lâm Uyển Bạch lắc đầu.

Hoắc Trường Uyên nheo mắt lại: "Nếu không còn gì thì tới lượt tôi nói."

Cả người Lâm Uyển Bạch lại căng thẳng, ngay cả hô hấp cũng tạm ngừng.

"Tôi chỉ yêu cầu đúng một việc, gọi là tới." Hoắc Trường Uyên nhìn cô chăm chăm, trầm giọng.

Gọi là tới...

Vậy có nghĩa là một thời gian rất dài sau này, cơ thể cô sẽ không còn thuộc về mình nữa.

Lâm Uyên Bạch chậm chạp gật đầu: "... Được."

Hoắc Trường Uyên không nói thêm gì nữa, chỉ đưa cho cô một chiếc chìa khóa chống trộm.

Ngồi lâu trên chiếc sofa bằng da thật, nơi lồm xồm tựa hồ sắp rơi thẳng tuột, cộng thêm việc hôm qua họ còn mãnh liệt ở đây. Lâm Uyên Bạch ngồi không yên nữa, cô đứng lên khô miệng nói: "Không còn sớm nữa, tôi phải đi làm rồi..."

Nói xong, cô cúi đầu chạy bước nhỏ về phía cửa chính.

Khi cô cúi người xỏ chân vào đôi giày búp bê, đằng sau có những bước chân trầm ồm vang lên.

"Tôi đưa em đi."

~Hết chương 37~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 38: Người Con Gái Của Tôi

Lâm Uyên Bạch cùng anh đi thang máy xuống hầm để xe.

Khi ngồi lên chiếc Land Rover này một lần nữa, hoàn cảnh của cô đã hoàn toàn khác biệt.

Lúc tắm rửa cô đã kiểm tra một lượt, phát hiện có một vài chỗ bị sưng. Có thể thấy được sức mãnh liệt của buổi tối hôm qua. Mấy vết xanh xanh tím tím trên người đều là dấu ấn anh để lại, cảm giác như cả hơi thở cũng không thể tách rời được.

Lâm Uyên Bạch âm thầm thở hắt ra một hơi.

Hoắc Trường Uyên ngồi bên cạnh bất ngờ đổ người về phía cô, khuôn mặt cương nghị và sắc nét bỗng dưng bị phóng to trước mắt.

"Dừng..."

Lâm Uyên Bạch co rụt vai lại, căng thẳng nhìn anh.

Hoắc Trường Uyên thấy vậy bật cười: "Trong đầu em nghĩ cái quái gì vậy hả! Tôi qua chưa đã à?"

"..." Lâm Uyên Bạch sửng người.

Một giây sau, trước ngực cô có thêm một dây đai an toàn. Cô xấu hổ đến nỗi ngón chân cũng co quắp lại.

Chiếc Land Rover lao từ trong hầm ra ngoài đường lớn. Hoắc Trường Uyên có vẻ nghiện thuốc lá nặng, gấp đèn đỏ anh cũng rút một điếu thuốc ra, đặt lên khòe miệng và châm hút, sau đó ném đại chiếc bật lửa vào hộp đựng đồ.

Mùi thuốc lá ập tới, Lâm Uyên Bạch bỗng nhiên ý thức được một vấn đề.

Tôi qua anh không dùng biện pháp an toàn...

Tim cô nảy lên mấy nhịp. Khi chiếc xe lăn bánh, cô nghiêng đầu nhìn biển hiệu màu xanh lá bên đường: "Anh có thể dừng xe lại không? Tôi muốn mua thứ này."

Hoắc Trường Uyên đánh mắt nhìn vào gương chiếu hậu, rồi đỗ xe vào lề đường.

Vì anh đã đi quá một đoạn nên sau khi xuống xe, Lâm Uyên Bạch phải chạy ngược lại mấy mét.

Khi anh đã hút xong quá nửa điếu thuốc, cô cũng quay trở lại xe. Có thể vì sợ anh phải đợi quá sốt ruột, lúc về cô vẫn còn thở hồng hộc.

Hoắc Trường Uyên để ý thấy trong tay cô có thêm một hộp thuốc.

Dòng chữ nhỏ bên trên không cần nhìn kỹ cũng biết là gì, bởi vì bản thân anh cũng từng mua. Sau khi lên xe, cô không nói câu nào, chỉ lẳng lẳng bỏ hộp thuốc vào trong túi xách đặt bên chân.

Tôi qua cũng giống như đêm đầu tiên, Hoắc Trường Uyên quá dũng mãnh.

Không kịp làm bất cứ biện pháp nào, hơn nữa anh cũng chưa từng đưa cô gái nào về nhà thế nên không có sẵn.

Hành động này của cô là rất biết điều, rất ngoan ngoãn, đủ khiến anh yên lòng. Nhưng chẳng hiểu sao trong lòng Hoắc Trường Uyên lại xuất hiện đôi chút khó chịu.

Suốt dọc đường, cả hai đều im lặng.

Giờ này là giờ đi làm buổi sáng, lưu lượng xe rất lớn. Họ từ trên cầu cao tốc đi xuống, tiếp tục đi thẳng khoảng sáu, bảy trăm mét nữa thì tới tòa nhà văn phòng.

Lâm Uyên Bạch liếc thấy trước cửa tòa nhà có rất nhiều nhân viên văn phòng đang rào bước đi vào trong. Cô bèn chỉ về phía ngã tư vừa qua: "Anh Hoắc, anh dừng xe ở đây là được rồi!"

Hoắc Trường Uyên liếc nhìn cô, rồi một lần nữa tấp xe vào lề theo yêu cầu.

Sau khi nói một tiếng "Cảm ơn", Lâm Uyên Bạch cũng khẩn trương cởi dây an toàn ra.

Trước khi xuống xe, cô còn cẩn thận ngó trước ngó sau một lượt rồi lên la lén lút như sợ bị ai phát hiện vậy.

Hoắc Trường Uyên nhíu mày lại, cảm giác khó chịu ban nãy hình như còn nghiêm trọng hơn.

...

Việc đầu tiên khi tới công ty của Lâm Uyên Bạch là gọi điện thoại cho bác sỹ.

Mặc dù cô đã nghe chính miệng Hoắc Trường Uyên đảm bảo, nhưng vẫn muốn tự kiểm tra lại.

Cô gọi điện tới phòng y tá, người nhận máy là cô y tá đã quá quen thuộc với cô. Cô ấy vẫn nói như bình thường rằng vừa đi kiểm tra phòng bệnh của bà ngoại, hình như không có chuyện gì xảy ra. Chỉ có mình cô biết, qua mười hai tiếng đồng hồ vừa rồi, thế giới của cô đã đảo lộn.

Sau khi tan làm, Lâm Uyên Bạch bắt xe tới bệnh viện thăm bà, đồng thời tới tìm bác sỹ chính bàn về việc phẫu thuật lần hai.

Đứng trước quầy thu ngân, cô rút luôn số tiền vừa được chuyển vào tài khoản.

Hoắc Trường Uyên không hổ danh là thương nhân, làm việc vừa tốc độ vừa hiệu quả.

Hòn đá tảng trong lòng đã được giải quyết. Lâm Uyên Bạch ngắm nhìn bà ngoại nằm ngủ yên bình trong phòng, khoảnh khắc này cô chợt cảm thấy mình làm gì cũng xứng đáng.

Sau khi bà ngoại tỉnh dậy, cô cùng bà ăn xong bữa tối rồi lại vội vã ngồi xe buýt tới Pub.

Về đêm, không cần biết là thứ mấy, việc kinh doanh trong Pub vẫn cứ bận rộn.

Lâm Uyên Bạch bị đồng nghiệp gọi qua mang rượu. Cô xếp đủ rượu lên khay rồi đẩy cửa phòng VIP. Bất luận trong không gian ấy có bao nhiêu người, sự tồn tại của Hoắc Trường Uyên vẫn cực kỳ nổi bật, chỉ một cái nhìn đã có thể phát hiện ra.

Không phải là đám công tử nhà giàu vẫn hay chơi với nhau. Lần này toàn là những người mặc quần Áo áo vest như anh. Cả trợ lý Giang Phóng cũng có mặt, có lẽ đây là một buổi tiếp khách.

"Thưa anh, rượu đã tới!"

Hoắc Trường Uyên chỉ giờ đại tay lên.

Lâm Uyển Bạch nhìn anh, tầm mắt chạm nhau trong khoảnh khắc. Ánh mắt của anh không có quá nhiều thay đổi, chỉ hờ hững quay đi.

Biểu cảm trên khuôn mặt anh cũng rất khó hiểu, làm như người đàn ông hôm qua anh vẫn vũ trên người cô, dùng sức đến mức mặt mũi cạo cạo không phải là anh vậy.

Lâm Uyển Bạch bất giác bĩu môi.

Cô rót xong rượu, vừa hay có vị khách cầm lên, chẳng biết là vô tình hay cố ý mà lại chạm vào tay cô. Cũng may cô phản ứng nhanh, rút lại kịp thời.

Khi ra khỏi phòng, cô cảm giác có ai đó theo mình.

Ban đầu Lâm Uyển Bạch không quá để ý, khi phát hiện người ấy càng lúc càng gần, cô vô thức quay đầu.

Mũi cô chạm phải lồng ngực người đàn ông, cô loạng choạng lùi về sau mấy bước, eo kịp thời được một cánh tay đỡ lại, không để cô vấp ngã.

"Sao em vẫn còn chạy đến đây làm? Đã cho em một cái thẻ rồi cơ mà, chưa đủ sao?"

"Đủ rồi!" Lâm Uyển Bạch vội vàng lên tiếng.

Cô xấu hổ xoa xoa chóp mũi đau đớn, giải thích: "Tôi chỉ định làm nốt tháng này thôi."

Nghe xong, bờ môi mỏng của Hoắc Trường Uyên giật giật, từ trong cổ họng bật ra một câu nói vừa ngang bướng vừa âm u: "Người con gái của tôi sao có thể tùy tiện để kẻ khác chấm mút chứ!"

Lâm Uyên Bạch chớp chớp mắt, hơi ngây người.

"Tôi giúp em xin nghỉ việc, hay em muốn tự xin?"

"Tự tôi..."

Có mấy đồng nghiệp đi qua đã bắt đầu chỉ chỉ trỏ trỏ. Nếu để anh đi nữa, há chẳng phải ai cũng biết hay sao.

Lâm Uyên Bạch giơ tay lên xem đồng hồ, ấp úng nói: "Giờ này không hay lắm, làm nốt hôm nay tôi sẽ qua nói với quản lý."

"Ừm." Hoắc Trường Uyên rất hài lòng, giơ tay xoa đầu cô: "Ngoan."

Cứ như nện thú cưng vậy.

Lâm Uyên Bạch không quay qua, trong đầu cô vẫn còn văng vẳng câu nói ban nãy của anh.

Người con gái của tôi...

...

Mười hai rưỡi tối, Lâm Uyên Bạch từ trong Pub đi ra.

Giống như yêu cầu của Hoắc Trường Uyên, trước khi về cô đã xin quản lý nghỉ việc. Cô cứ nghĩ sẽ bị gây khó dễ, không ngờ quản lý đồng ý rất

thoải mái, cũng không cố ý trừ lương và hoa hồng của cô.

Có điều, xuất hiện vài đồng nghiệp nữ ghen ăn tức ở, nói cô trèo cành cao.

Lâm Uyên Bạch chẳng cãi, ai bảo cô đúng là một kẻ như vậy cơ.

Đi tới bên đường, cô phát hiện chiếc Land Rover vẫn còn đỗ ở đó, cánh cửa ghế lái phụ được đẩy từ trong ra: "Lên xe đi!"

Lâm Uyên Bạch tròn xoe mắt.

Cô bất ngờ vì anh vẫn còn ở đây, căn phòng ban nãy anh ngồi đã có khách mới từ sớm.

Cùng với tốc độ xuyên đêm của chiếc Land Rover, Lâm Uyên Bạch siết tay càng lúc càng chặt, tim cũng đập càng lúc càng nhanh.

Những chuyện sắp xảy ra khiến cô cảm thấy hoang mang vô cùng. Nói thật, cơ thể cô có phần quá tải, bây giờ đi lại vẫn còn đau nhức.

Trong lúc cô đang lo lắng và sốt ruột thì xe dừng lại.

Ánh đèn đường vàng vọt ngả vào trong xe, những căn nhà xung quanh nào có phải là chung cư cao cấp mà chính là khu nhà cũ quen thuộc của cô.

Lâm Uyên Bạch sửng sờ.

Cô quay đầu lại với vẻ khó hiểu, bỗng bị nụ hôn của anh lấp kín đôi môi. Sau một nụ hôn quyến luyến và triền miên, Hoắc Trường Uyên liếm liếm khóe miệng cô rồi cất giọng trầm trầm: "Tối nay ngủ một giấc thật ngon đi."

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 39: CÙNG TẮM ĐI

Hoắc Trường Uyên nói xong thì ngồi thẳng dậy.

Lâm Uyển Bạch vẫn còn ngây ra nhìn anh như ban nãy, bên khóe môi vẫn còn vương mùi hương của anh.

Cô còn tưởng...

Hoắc Trường Uyên đánh mắt nhìn cô: "Không đành lòng xuống xe à?"

Biểu cảm lạnh nhạt trên khuôn mặt vẫn không hề thay đổi, nhưng Lâm Uyển Bạch lại bị anh nhìn chằm chằm đến đỏ mặt.

"Không phải!" Cô lắc đầu nguầy nguậy.

Cô tháo dây an toàn, như bật dậy khỏi ghế lái phụ. Trước khi đóng cửa lại, cô cúi xuống chào anh: "Anh Hoắc, tôi lên nhà trước, anh lái xe cẩn thận... Chúc ngủ ngon!"

Hai chữ cuối cùng có phần ngượng nghịu, Lâm Uyển Bạch chạy vào trong khu nhà.

Cô không chạy ngay lên trên mà trốn đằng sau cửa chính tòa nhà.

Cho tới khi chiếc Land Rover một lần nữa nổ máy, cô mới chậm rãi thò đầu ra.

Hai chiếc đèn đuôi xe nhấp nháy trong bóng tối, trong lòng cô chợt dâng lên một cảm giác khác thường.

...

Chiều hôm sau, công ty họp xong, quản lý gọi riêng cô ra.

Người đó nói có một dự án cần tới doanh nghiệp đối tác đàm phán, bảo cô chỉnh lý lại tài liệu rồi đi cùng.

Lâm Uyên Bạch dĩ nhiên không dám chậm trễ, nửa tiếng sau cùng quản lý rời khỏi công ty.

Taxi dừng lại ở khu CBD phồn hoa nhất trung tâm thành phố, đập vào mắt trước tiên là một tòa nhà cao chọc trời, vô cùng phong cách.

Khi Lâm Uyên Bạch nhìn thấy chữ "Hoắc Thị" nổi bật ấy, cô mới hiểu tại sao quản lý lại muốn cô đi theo, e rằng vì bữa cơm hôm trước quản lý mặc nhận cô và Hoắc Trường Uyên có chuyện mờ ám.

Đợi nửa tiếng trong phòng họp, bóng dáng cao lớn của Hoắc Trường Uyên mới dừng đỉnh đi tới, theo sau là trợ lý Giang Phóng.

Nhìn thấy cô, dường như có chút kinh ngạc thoáng qua trong đôi mắt anh, nhưng cảm xúc ấy cũng rất ngắn ngủi.

Vẫn là một bộ vest màu đen vừa vặn, đường vai chặt chẽ, cà vạt không chút xộc xệch, từ đầu tới chân đều thể hiện một sự tỉ mỉ và gọn gàng. Vì có ánh nắng hắt xuống ô cửa chớp, ngũ quan của anh dường như trông càng vuông vắn hơn.

Sau khi Hoắc Trường Uyên ngồi xuống, trợ lý Giang Phóng đứng bên lập tức đưa tài liệu tới.

"Xin lỗi."

Anh chỉ nói khẽ một câu như vậy, sau đó bắt đầu nhập tâm vào công việc ngay, từ đó về sau, nhìn ai anh cũng chỉ thoáng qua.

Chỉ từng gọi anh là Hoắc tổng trên bàn rượu, đây quả thực là lần đầu tiên Lâm Uyên Bạch quan sát anh trong lúc làm việc.

Ngoài biểu cảm lạnh nhạt đã như bén rễ trên khuôn mặt ra, anh còn có một sự nghiêm khắc. Chiếc bút trên ngón tay chạm xuống mặt bàn. Anh không nói quá nhiều lời thừa thãi, không huênh hoang nhưng khiến người ta phải nể sợ, chẳng trách anh khiến nhiều người nghe theo.

Khi buổi họp kết thúc, Lâm Uyên Bạch cảm thấy đầu óc cũng bất giác xoắn tít lại.

Cô thu dọn tài liệu, rồi cùng quản lý đi ra thang máy.

Chân trước của cô vừa bước qua cánh cửa xoay của tòa nhà, phía sau đã có tiếng nhiều người cung kính chào "Hoắc tổng".

Lâm Uyên Bạch và quản lý không hẹn mà gặp đều quay đầu lại, nhìn thấy Hoắc Trường Uyên và Giang Phóng một trước một sau đi ra, có lẽ là còn có lịch trình khác.

Giống như vô tình, Hoắc Trường Uyên hờ hững lên tiếng: "Vừa hay tiện đường, tôi đưa hai người đi một đoạn."

"Vậy thì cảm ơn Hoắc tổng quá!" Quản lý lập tức tiếp lời.

Bên đường có một chiếc Bentley màu đen đang đỗ, Giang Phóng đã chạy qua, mở cánh cửa phía sau xe.

Lâm Uyển Bạch gần như bị người quản lý kéo thẳng vào trong, đánh mắt nhìn Hoắc Trường Uyên đã ở trong đó, rồi nói với cô: "Tiểu Lâm, mau, em ngồi vào giữa đi!"

"Dạ..."

Cô còn chưa suy nghĩ xong lời từ chối thì đã bị nhét vào trong.

Tài xế cho xe chạy, Lâm Uyển Bạch cứ thế bị Hoắc Trường Uyên và quản lý kẹp ở giữa, một trái một phải. Quản lý có vẻ quá bất ngờ với đặc ân này, suốt dọc đường cứ xoa hai tay, liên tục nói mấy lời nịnh nọt.

Hoắc Trường Uyên không quá để tâm, chỉ thi thoảng khẽ nhếch môi.

Lâm Uyển Bạch nhìn thẳng về phía trước, từng lời vẫn đập vào hai tai. Bỗng dưng, có một bàn tay đặt lên bàn tay trái bên cạnh đùi cô.

Trái tim cô đập thành thịch.

Cô muốn rút về, nhưng ngược lại càng bị nắm chặt hơn.

Nhiệt độ trong lòng bàn tay từ từ thấm ra tận mu bàn tay, những ngón tay thô ráp thậm chí còn đang vẽ vòng tròn bên trong.

Hơi thở của Lâm Uyển Bạch từ từ chậm lại, cô khẽ cắn môi, nhắc nhở: "... Hoắc... Hoắc tổng?"

"Sao vậy?" Hoắc Trường Uyên quay sang.

Ngữ khí rất nhàn nhã, biểu cảm lại nghiêm chỉnh, ngay cả quản lý cũng bất giác nhìn qua.

Lâm Uyển Bạch không thể nhắc bàn tay trái lên, khuôn mặt dần dần ửng đỏ.

Cô biết ngay, giống như bàn chân thò ra lần đi ăn với Lâm Dao Dao vậy, anh đã quá quen với việc này.

"Không có gì, chỉ là rất cảm kích anh đã cho chúng tôi quá giang..."

Lâm Uyên Bạch đành bịa ra một lý do. Khi đến vành tai cô cũng sắp đỏ rần, Hoắc Trường Uyên mới điềm nhiên rút tay về.

Mọi chuyện vừa xảy ra giống như một trò đùa vậy, lại như một lần vô tình đụng chạm.

Trở về công ty, Lâm Uyên Bạch vừa ngồi xuống bàn làm việc thì di động rung lên.

Một số máy lạ hiện lên, cô do dự rồi bắt máy: "Alô?"

"Tôi đây."

Giọng người đàn ông vừa chia tay truyền tới, Lâm Uyên Bạch suýt chút nữa không cầm vững điện thoại.

Hình như Hoắc Trường Uyên vẫn đang ngồi trong xe, qua tiếng động cơ xe, anh dặn dò: "Chín giờ tối, qua tôi."

Lâm Uyên Bạch cảm thấy hai tai ong ong.

Lỗ chân lông khắp cơ thể đều như căng ra, cô nhớ tới lời nói của anh "Gọi là tới".

"Vâng..." Cô ngoan ngoãn trả lời.

Nhưng cuộc gọi vẫn cứ tiếp diễn. Vào lúc cô đang không hiểu, định lên tiếng hỏi thì nghe thấy giọng nam trầm vang lên: "Khi qua đây nhớ mua hai hộp bao cao su."

"..." Lâm Uyên Bạch suýt chút nữa thì sặc nước bọt.

"Lẽ nào em không biết thuốc tránh thai một năm chỉ nên uống hai lần?"

"... Tôi biết rồi."

Vội vàng cúp máy, mặt Lâm Uyên Bạch còn nóng hơn cả lúc ở trên xe.

...

Từ sau khi nhận được cuộc điện thoại của Hoắc Trường Uyên, tâm trạng Lâm Uyên Bạch cứ thấp thỏm.

Xin nghỉ công việc trong Pub, thời gian của cô đã thoáng đãng hơn. Cô ở bệnh viện với bà ngoại đến khi trời tối hẳn, sau đó tới chỗ anh sớm trước một tiếng vì sợ muộn.

Trước khi lên xe buýt, cô chui vào một cửa hàng tạp hóa.

Có lẽ vì trời đã tối, trong cửa hàng cũng vắng khách hơn. Cô vội vàng lướt qua từng kệ hàng, chỉ dừng lại ở một góc nào đó.

Cô nhìn trái ngó phải, rồi đỏ mặt giơ tay lấy hai hộp.

"Chào chị, chị cần giúp đỡ gì không ạ?"

Khi xếp hàng tới lượt cô thanh toán, nhân viên thu ngân cầm máy quét mã và hỏi.

Lâm Uyên Bạch gần như không dám ngẩng đầu lên. Cô loay hoay một lúc lâu mới đưa chiếc hộp giấu trong tay ra, giọng nhỏ như muỗi: "Khụ... Phiền cô thanh toán giúp tôi..."

Cô vân vờ tỏ vẻ lờ, không dám nhìn ánh mắt đầy ẩn ý của cô nhân viên, mà cầm đầu bỏ chạy.

Sau này tuyệt đối không đến cửa hàng này nữa...

Cô nhét thứ gai mắt ấy vào túi xách. Mãi về sau Lâm Uyên Bạch mới chợt ngộ ra, sao cô lại phải là người đi mua thứ này nhỉ!

Chín giờ, cô chuẩn bị bước xuống xe buýt.

Chỉ có điều sau khi bước vào tiểu khu, Lâm Uyên Bạch chần chừ rất lâu không tiến lên. Cô nhìn những tòa nhà lộn xộn chồng chéo, không biết nên đi về đâu. Đồng thời cô lại còn có tật hay xóa nhật ký cuộc gọi.

"Sao vẫn còn chưa tới!"

Nửa tiếng sau, Hoắc Trường Uyên gọi tới, ngữ khí khá tệ.

Lâm Uyên Bạch cúi xuống nhìn cái bóng của mình dưới mặt đất, đáng thương như một đứa trẻ mắc lỗi: "Tôi quên mất là tòa nhà nào rồi..."

Trong bóng tối, có thêm một cái bóng cao lớn.

Có vẻ như anh đã về nhà một khoảng thời gian rồi, bộ vest thường mặc đã được cởi xuống, thay vào đó là một chiếc quần dài màu xám than, bên trên là một chiếc áo phông mỏng cổ tròn màu trắng, trong tay cầm theo một chùm chìa khóa, cùng với tiếng bước chân của anh, nó cũng vang lên những tiếng lanh lảnh.

Lâm Uyên Bạch chưa từng thấy một Hoắc Trường Uyên tràn ngập hơi thở cuộc sống như vậy bao giờ, bất giác đứng sững ra đó.

Cho tới khi cái bóng của anh trùm xuống, cô mới tỉnh lại.

Lâm Uyên Bạch định đứng dậy, nhưng vừa định làm thế thì dừng lại, ngồi đó nhìn anh cúi xuống.

Bàn tay cầm chìa khóa của Hoắc Trường Uyên đứt trong túi quần. Ban nãy từ khá xa anh đã nhìn thấy cô, ngồi sụp dưới ngọn đèn đường giống như một con thú nhỏ bị nhà ai bỏ rơi. Lúc này cô chớp chớp mắt nhìn anh, đáng vẻ muốn ngóc nghếch bao nhiêu cũng có.

"Em còn định ngồi bao lâu nữa?"

"..." Lâm Uyên Bạch không nhúc nhích.

"Còn không đứng dậy!" Hoắc Trường Uyên hạ thấp giọng với vẻ thiếu kiên nhẫn.

Lâm Uyên Bạch co rút vai lại, chống tay lên gối thử đứng dậy, nhưng đôi chân tê dại khiến cô liên tục chao đảo: "Chân tôi tê rồi..."

Hoắc Trường Uyên sa sầm mặt lại, giơ tay đỡ lấy cô.

Đôi chân cô run lên lẩy bẩy, cuối cùng mới xoa dịu được cảm giác tê bì, Lâm Uyên Bạch thở hắt ra như vừa sống lại.

Chẳng mấy chốc, cô phát hiện người bên cạnh dường như đang trầm hắt xuống. Cô lập tức cúi đầu nhận lỗi: "Xin lỗi anh, tôi không đến muộn, tôi đến từ sớm rồi! Chỉ quên mất nhà anh ở tòa nào..."

"Ngốc!" Hoắc Trường Uyên nạt cô: "Không nhớ lại không biết đường gọi điện cho tôi?"

"Tôi..." Lâm Uyên Bạch ấp úng.

Con người đen của Hoắc Trường Uyên nhay bén nheo lại: "Em không lưu số điện thoại của tôi?"

"..." Lâm Uyên Bạch không dám trả lời.

Sắc mặt Hoắc Trường Uyên còn đen hơn ban nãy, anh vung tay bỏ đi.

Lâm Uyên Bạch nhìn theo cái bóng lạnh lùng của anh, như một con thú xù lông đứng trong bóng tối. Cô không dám tùy tiện đi theo. Cho tới khi anh đi được vài bước rồi quay đầu hạ giọng quát anh: "Còn không đi theo?"

"Vâng!" Cô chạy bước nhỏ tiến lên như một con cún.

Đi lên nhà, đóng cửa lại, việc đầu tiên Hoắc Trường Uyên làm là nói với cô: "Đưa đi động cho tôi."

Lâm Uyên Bạch không dám tùy tiện vượt râu hùm nữa, ngoan ngoãn lấy đi động từ trong túi ra, đưa anh bằng hai tay như cống phẩm.

Hoắc Trường Uyên đón lấy, ngón tay gầy lướt nhanh trên màn hình.

Khi ném lại cho cô, anh lạnh lùng hừ một tiếng: "Tôi lưu vào rồi, còn không tìm ra số tôi thử xem!"

"Vâng!" Lâm Uyên Bạch ngoan ngoãn gật đầu.

Nghe xong, khoe môi căng thẳng của Hoắc Trường Uyên mới mềm ra một chút.

Lâm Uyên Bạch cúi xuống cởi dây giày, khi mở tủ giày ra, cô sửng sốt, bên trong có thêm một đôi dép lê nữ màu hồng.

Cô bất giác ngẩng đầu nhìn về phía Hoắc Trường Uyên đang đi vào trong, trái tim bỗng đập những nhịp vu vơ.

Giống phải kiêu đi lại vang lên những tiếng loẹt quẹt, không quá rộng cũng không quá kích chân, kích cỡ rất vừa vặn.

Lâm Uyên Bạch nuốt nước bọt.

Giống như lúc vào cửa vậy, cô đi theo phía sau anh, một trước một sau lên gác.

Tới cửa phòng ngủ, Hoắc Trường Uyên bất ngờ quay đầu hỏi cô: "Mua được thứ ấy chưa?"

"Mua được rồi..." Lâm Uyên Bạch xấu hổ cụp mắt xuống.

Trong túi cô nhét hai chiếc hộp nhỏ. Dọc đường cô rất hay vô tình chạm phải nó qua lớp da túi, mỗi lần như vậy cô lại đỏ mặt, tim đập dồn dập.

"Ừm." Hoắc Trường Uyên rất hài lòng.

Một giây sau, anh bất ngờ bế bổng cô lên.

"A!"

Lâm Uyên Bạch giật mình, khẽ kêu lên một tiếng.

Sau đó cô ngậm chặt miệng lại, vết đỏ ửng trên mặt lan nhanh như cỏ dại, nhất là khi nguồn sức mạnh nam tính trên người anh tỏa ra, nó lập tức lan ra tận vành tai.

Đôi chân Hoắc Trường Uyên đi những bước rất dài, lao thẳng về phòng ngủ.

Lâm Uyên Bạch cảm giác việc nuốt nước bọt càng lúc càng khó khăn. Cô bất giác lên tiếng nhắc nhở anh: "... Còn chưa tắm mà!"

"Ừm, cùng tắm đi." Hoắc Trường Uyên hờ hững lên tiếng.

"Ồ..." Lâm Uyển Bạch vẫn ngoan ngoãn như mọi khi.

Đợi đã...

Cùng tắm?

Lâm Uyển Bạch ý thức được anh vừa nói gì, bỗng tròn tròn mắt.

Nhưng khi định ngăn cản thì đã muộn, tay cô vươn ra còn chưa chạm tới khung cửa phòng tắm thì bước chân của Hoắc Trường Uyên đã vào đến vòi hoa sen đang sau lớp kính thủy tinh.

Khi vòi hoa sen được bật ra, nụ hôn bá đạo của anh cũng rơi xuống.

Tất cả như một ngọn lửa hùng hực không thể chặn lại. Trong không gian bé hẹp, Lâm Uyển Bạch nhanh chóng bị lột sạch sẽ.

Ngón tay của Hoắc Trường Uyên giống như đang trêu ghẹo những cánh hoa vẫy, khiến cô run rẩy không thôi.

Tiếng nước vẫn ào ào chảy, xen lẫn vào đó là tiếng thở dốc của đôi nam nữ...

...

Mới sáng sớm, Lâm Uyển Bạch đã đói đến mức phải tỉnh giấc.

Hoắc Trường Uyên tới qua vẫn rất gấp gáp, sau khi ra khỏi bồn tắm lên giường anh cũng không tha cho cô, đến nỗi rèm cửa cũng quên kéo, để cho ánh nắng mặt trời tràn vào phòng.

Khi nhìn thấy tư thế của hai người, Lâm Uyển Bạch đỏ mặt.

Nửa người Hoắc Trường Uyên đè lên cô, trùng khít không có lấy một khe hở.

Một cánh tay rắn chắc vắt ngang qua người cô, mà vị trí lòng bàn tay phủ lên chính nơi mềm mại của cô...

Lâm Uyển Bạch cố gắng gỡ xuống nhưng càng bị anh nắm chặt hơn.

Không còn cách nào khác, cô đành đẩy đẩy đầu anh: "Tôi đói rồi..."

Hoắc Trường Uyên từ từ mở mắt ra, trong mắt anh vẫn còn vẻ mơ màng vì chưa tỉnh ngủ.

Khóe miệng anh hơi rướn lên, lật người nằm đè lên cô, trong chất giọng mới tỉnh vẫn còn khàn khàn: "Mới sáng ra đã sốt ruột rồi sao, vẫn còn sức làm hiệp nữa à?"

"Không phải!" Lâm Uyển Bạch né tránh đôi môi anh, làm mặt đáng thương: "Tôi đói thật mà..."

Để chứng minh, dạ dày trống rỗng của cô còn sôi lên rất kịp thời.

Hoắc Trường Uyên vẫn không có ý định buông tha cô. Anh chống cánh tay lên: "Gần đây không có chỗ ăn sáng, phải lái xe đi khoảng mười phút. Nếu em thực sự đói quá không chịu nổi thì bây giờ đi tắm, rồi tôi đưa em qua đó."

Lúc anh ngồi dậy, Lâm Uyển Bạch kịp thời bắt được tay anh.

Nhìn thẳng vào mắt anh, cô ngẫm nghĩ rồi nói: "Thật ra cũng không cần phiền phức vậy đâu..."

Khi Hoắc Trường Uyên đứng định tắm rửa xong đi xuống nhà, cánh cửa chính một lần nữa được đóng vào. Bóng hình bé nhỏ ra ngoài năm phút

trước đã quay về, trong tay còn có thêm một chiếc bóng in hình logo của siêu thị trong khu nhà.

Lâm Uyên Bạch đi thẳng vào bếp, rửa tay rồi lần lượt lấy các món đồ ra.

Tổng cộng có ba món, mỳ vắt, trứng gà và hành lá.

Vì sau khi rời khỏi nhà họ Lâm cô cũng chẳng còn là đại tiểu thư gì, chỉ có thể cùng bà ngoại sống nương tựa vào nhau, nên việc nấu ăn cô buộc phải biết làm từ nhỏ, thậm chí hồi nhỏ còn giẫm chân lên một chiếc ghế nhỏ để với tới bộ bếp, thế nên đến giờ đã quá quen thuộc.

Khi hành lá được đảo qua trong chảo, mùi hương bắt đầu ngập tràn khắp nơi.

Hoắc Trường Uyên như bị thôi miên vậy, bước chân cũng tự động tìm về nhà bếp. Anh đút hai tay vào túi quần, đứng dựa vào cạnh cửa.

Anh nhìn thấy cô đeo tạp dề lên eo, rồi vòng hai tay ra sau lưng buộc dây, chốc chốc lại có vài lọn tóc cài bên mang tai rơi xuống má. Làn da cô dưới ánh nắng càng trở nên trắng trẻo. Lúc này cô đang cúi người chỉnh lại độ lửa.

Yết hầu Hoắc Trường Uyên di chuyển, trong lòng dấy lên một cảm giác khác lạ không thể nói rõ.

Căn nhà này, lần đầu tiên có mùi khói bếp...

~Hết chương 39~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 40: HẮN SỜ TAY NÀO CỦA EM?

Chẳng bao lâu sau, chỗ mỳ sợi sùng sục trong nồi đã được nấu xong.

Lâm Uyển Bạch tắt bếp đi, quay đầu nhìn thấy Hoắc Trường Uyên đứng đó chột sững người.

"Ồ, anh Hoắc!" Nghĩ tới việc mình đang tận dùng nhà bếp của anh, cô lên tiếng hỏi: "Anh có đói không? Tôi nấu cũng khá khá, anh có muốn ăn một bát không?"

"Được." Hoắc Trường Uyên rướn môi.

Nói xong, chính bản thân anh cũng có chút bất ngờ.

Dường như từ khi mẹ qua đời, đã rất nhiều năm rồi anh không có thói quen ăn sáng, đa phần đều chỉ uống một cốc café đen không đường, không sữa. Vị đắng chát ấy lan từ miệng xuống dạ dày ngược lại khiến tinh thần thêm phấn chấn.

Hoắc Trường Uyên kéo ghế ngồi xuống, trước mặt anh có thêm một bát mỳ nóng hổi.

"Em thường xuyên tự nấu ăn à?"

Anh ngược mắt hỏi, ban nãy nhìn thấy những động tác thuần thục của cô, có thể nhận ra cô rất có kinh nghiệm trong việc này.

"Đúng vậy!" Lâm Uyển Bạch ngồi xuống đối diện anh, gật đầu, thành thật giải thích: "Bà ngoại thường nói với tôi, mấy thứ bán bên ngoài vừa đắt vừa không vệ sinh, vẫn là món ăn mình làm có tâm và yên tâm nhất."

Hoắc Trường Uyên nhìn chiếc tạp dề cô còn chưa tháo xuống, ánh mắt lấp lánh: "Bây giờ không còn nhiều cô gái biết nấu ăn nữa rồi."

Nghe xong, Lâm Uyển Bạch chỉ cười cười.

Đó là vì với thân phận và địa vị của anh, vây xung quanh nếu không phải thiên kim đài các thì cũng là con nhà giàu như kiểu Lâm Dao Dao, đâu có ai nghèo khổ như cô. Dĩ nhiên anh không thể hiểu được đạo lý con nhà nghèo phải sớm quán xuyến việc trong nhà.

Lâm Uyển Bạch cúi đầu nhìn vào bát của mình, cầm đũa lên: "Tôi không biết là anh cũng ăn, nên chỉ làm một quả trứng, chia anh một nửa đấy!"

Sau khi chia đôi, lòng đào bên trong trứng cũng tràn ra ngoài.

Cô đưa phần to hơn cho Hoắc Trường Uyên, rồi cắn đũa theo thói quen.

Thấy anh cứ nhìn mình chằm chằm, mãi không chịu động đũa, Lâm Uyển Bạch hiểu lầm anh có ý chê bai, vội vàng thanh minh: "Đũa là đũa mới đó, ban nãy tôi còn chưa dùng!"

"Tôi ăn nước bọt của em còn ít ả!" Hoắc Trường Uyên chậm rãi nói một câu.

"..." Suýt nữa thì Lâm Uyển Bạch sặc nước bọt.

Bát mì bốc khói nghi ngút sau khi được khuấy lên khói càng bay cao. Hoắc Trường Uyên gấp mì lên, lẳng lặng đưa vào miệng.

Khi anh nuốt xuống, Lâm Uyên Bạch có phần không ngồi yên được nữa, căng thẳng hỏi anh như một cô học trò đợi giáo viên chủ nhiệm nhận xét: "Thế nào, mùi vị có được không?"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên gật đầu.

Lâm Uyên Bạch vô duyên vô cớ thở phào nhẹ nhõm.

Ăn xong một bát mỳ, Hoắc Trường Uyên ngồi đối diện gõ gõ vào cạnh bát: "Còn nữa không?"

"Hết rồi..." Lâm Uyên Bạch sững người giây lát, mới ý thức được anh muốn nói cái gì, bèn quay đầu ngó vào trong bếp: "Chắc chỉ còn lại chút canh thôi."

"Mức hết cho tôi đi."

"Vâng!"

Lâm Uyên Bạch cầm bát của anh đứng dậy, đổ hết toàn bộ canh trong nồi ra.

Cô thấy anh đón lấy, dùng đũa khều khều, sau đó thẳng thừng cầm lên húp, lúc đặt xuống đã không còn một chút nào.

Chẳng hiểu vì sao, trong lòng cô bỗng nhiên vụng trộm mừng thầm.

...

Bên ngoài khung cửa chớp được kéo lên, màn đêm đã buông xuống, từng căn nhà văn phòng giống như những chiếc hộp thủy tinh.

Từ sau khi theo Hoắc Trường Uyên, Lâm Uyên Bạch bỗng cảm thấy thời gian không còn quá gấp gáp.

Trước kia mỗi lần phải ở lại công ty tăng ca, cô sẽ rất vội vàng, sợ ảnh hưởng tới công việc làm thêm ở Pub sẽ bị quản lý trừ lương.

Gần tám giờ, công việc cuối cùng cũng kết thúc, các đồng nghiệp trong phòng lục tục dọn đồ đạc ra về. Khi Lâm Uyển Bạch ra khỏi thang máy, đồng nghiệp nam bình thường ngồi ngay bên cạnh cô lên tiếng: "Tiểu Bạch, có phải cô sống ở gần khu Cổ Hương không?"

"Đúng thế!" Lâm Uyển Bạch gật đầu.

"Trùng hợp quá!" Người đồng nghiệp nam tươi cười rút chìa khóa xe ra: "Tôi phải qua nhà bà con đưa đồ, cũng ở gần đó, tiện đường tôi đưa cô về!"

Anh chàng đó rất nhiệt tình, Lâm Uyển Bạch không tiện chối từ bèn ngồi vào xe.

Giờ này, đường xá đã không còn tắc nữa, trên cầu hay dưới cầu đều thông thoáng, chỉ thi thoảng gặp đèn đỏ mới cần dừng lại.

Trong xe bật radio, đồng nghiệp nam cũng chủ động bắt chuyện: "Tiểu Bạch này, cảm giác được nói chuyện với cô thêm mấy câu bên ngoài công ty như thế này không dễ dàng chút nào! Lần nào tan ca cô cũng ra về đầu tiên. Nghe nói tối về cô còn đi làm thêm nữa hả?"

"Bây giờ tôi không làm nữa rồi..." Lâm Uyển Bạch mỉm cười.

"Ừm, cô là con gái, đừng vất vả quá." Đồng nghiệp nam gật đầu, rồi liếc nhìn cô, dường như hỏi vu vơ: "Tiểu Bạch, cô có bạn trai chưa?"

"Vẫn chưa." Lâm Uyển Bạch lắc đầu.

Nhưng cơ thể cô không còn là của cô nữa, trái tim cũng có một người khác.

Vì cup mắt xuống, cô không nhìn thấy nét mừng rỡ trong ánh mắt anh chàng kia: "Nếu chưa có..."

Di động trong túi xách của cô chợt rung lên.

Lâm Uyên Bạch bắt giác ngắt lời đối phương: "Đợi chút nhé, tôi nhận cuộc điện thoại!"

Cô rút di động ra, trên màn hình hiện thị ba chữ "Hoắc Trường Uyên", trước đó anh đã lưu vào.

"Em đang ở đâu!"

Vừa bắt máy đã nghe thấy anh chất vấn.

Lâm Uyên Bạch hơi giật mình: "Tôi? Tôi đang ở trên xe..."

"Xe của ai!" Hoắc Trường Uyên vẫn cứ chất vấn.

"..." Lâm Uyên Bạch nhú mày, vô duyên vô cớ thật, nhưng cô vẫn thành thật trả lời: "Một đồng nghiệp nam, anh ấy mang đồ qua nhà người thân, lại ở gần nhà tôi, tiện đường nên cho tôi quá giang."

Đầu kia ngừng lại mấy giây, rồi buông ra hai chữ: "Xuống xe."

"Hả?" Lâm Uyên Bạch kinh ngạc.

Tiếng còi xe vang lên, cô bắt giác đánh mắt nhìn gương chiếu hậu bên phải. Cô thấy một chiếc Bentley màu đen chẳng biết đang vững vàng đi theo sau từ lúc nào, đang rọi đèn xe về phía này.

Chiếc xe này Lâm Uyển Bạch đã từng ngồi, cô biết rõ bên trong là ai.

Cô ngắt máy, bỏ di động xuống, bấm bụng nói với người đồng nghiệp bên cạnh: "Thật ngại quá, tôi có việc đột xuất, anh dừng xe bên đường nhé!"

Người đồng nghiệp tuy không hiểu nhưng vẫn cho xe dừng lại.

Lâm Uyển Bạch cảm ơn rồi mở cửa, đi về phía ngược lại.

"Tiểu Bạch, đợi đã, túi xách của cô!"

Lâm Uyển Bạch mới đi được vài bước, người đồng nghiệp nam đã vội đuổi theo.

Vỗ tay lên đầu mình một cái, cô đưa tay ra nhận. Còn chưa kịp nói lời cảm ơn, bên cạnh bỗng nhiên có một chiếc xe đạp điện vượt qua. May có người đồng nghiệp phản ứng nhanh, kéo cô sang một bên.

"A, cảm ơn anh!" Lâm Uyển Bạch hú hồn một phen.

"Đừng khách sáo." Anh ta mỉm cười ôn hoà.

Ngay sau đó, chiếc Bentley đen dừng lại, tiếp tục nhấn còi.

Không còn đoán cũng biết là ai, Lâm Uyển Bạch không dám chần chừ, vẫy tay chào tạm biệt người đồng nghiệp nam rồi rảo bước chạy về phía chiếc Bentley. Giang Phóng ngồi ở ghế lái phụ đã xuống xe, giúp cô mở cửa sau.

Hoắc Trường Uyên mặc vest ngồi ở ghế sau, đôi chân dài đang tùy tiện vắt vào nhau.

Có lẽ anh vừa tiếp khách xong, cà vạt đã được tháo ra, áo sơ mi được cởi áo cúc, để lộ phần xương quai xanh hõm xuống. Trong đôi mắt trầm có chút men rượu say say, bầu không khí cũng thoang thoang mùi rượu.

Lâm Uyên Bạch khom người ngồi vào trong, eo bỗng bị ôm chặt.

Giọng nói bình thản của Hoắc Trường Uyên ẩn giấu một sự nghiêm nghị: "Ban nãy hấn sờ tay nào của em?"

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 41: Khiến Tôi Vui

Lâm Uyển Bạch chợt run người vì ngữ khí nghiêm nghị trong câu nói của anh.

Cô thấy anh hơi nheo đôi mắt đen nhìn mình, trong ánh mắt có vẻ hờ hững đang ẩn chứa một sự giận dữ đang rục rịch.

"Tôi hỏi em đó!" Hoắc Trường Uyên hạ giọng quát.

Lâm Uyển Bạch yếu ớt giơ bàn tay phải lên: "Bên này..."

Hoắc Trường Uyên sa sầm mặt lại, rồi rút một chiếc khăn tay từ trong túi áo ra.

Ngay sau đó, anh túm lấy bàn tay phải của cô, kỳ kỳ cọ cọ không chút thương tiếc.

Da tay cô vốn khô, bị ép buộc chà xát kiểu này khiến cô rất đau. Nhất là khi anh còn mạnh tay, ngay cả kẽ tay cũng không buông tha, chẳng mấy chốc tay cô đã đỏ rục lên.

Lâm Uyển Bạch muốn rút tay về nhưng không rút nổi: "Có thể nhẹ hơn một chút không, đau lắm..."

"Cố nhịn đi!"

"..."

Lâm Uyển Bạch không dám lên tiếng, đành cắn chặt răng chịu đựng.

Qua một lúc rất lâu, mu bàn tay và kẽ tay cô đỏ hồng một mảng, bảy giờ Hoắc Trường Uyên mới có vẻ hài lòng. Anh hạ cửa xe xuống, ném chiếc khăn tay ra ngoài với vẻ rất ghét bỏ.

Lâm Uyển Bạch vuốt ve tay mình, không dám nói gì.

Nhưng đúng lúc này, chuông di động lại vang lên.

Cô rút ra, trên màn hình hiển thị tên một người đàn ông.

Bởi vì từ đầu tới cuối bị Hoắc Trường Uyên ôm eo, ngồi rất gần nên màn hình điện thoại của cô cũng bày ra trước mắt anh không chút che đậy.

"Ai đó?" Quả nhiên anh nhú mào.

Lâm Uyển Bạch liếm môi dưới, không dám nói dối: "Là người đồng nghiệp nam ban này..."

Có lẽ vì vừa rồi cô đòi xuống xe quá đột ngột, nên anh ta tốt bụng gọi điện tới hỏi thăm.

Hoắc Trường Uyên không đợi cô bắt máy, đã thẳng thừng giật lấy điện thoại, ấn từ chối cuộc gọi rồi gạt gạt thêm mấy cái nữa.

Lâm Uyển Bạch kiểm tra lại, phát hiện anh đã cho người ta vào danh sách chặn.

Có cần phải độc đoán vậy không?

Thật ngang ngược...

Cô mím môi, buộc phải lên tiếng kháng nghị: "Thôi thì tề luôn lên người tôi như chó đi!"

"Em lắm bầm cái gì đấy!" Hoắc Trường Uyên liếc xéo cô.

"Có gì đâu..." Lâm Uyển Bạch hèn nhát lắc đầu.

Hoắc Trường Uyên lạnh lùng hừ một tiếng, rồi tựa ra sau ghế, châm lên một điếu thuốc.

Từ lúc đó, khoang xe hoàn toàn im ắng. Lâm Uyển Bạch cũng không lên tiếng, trong lòng vẫn còn rất bứt rứt. Cô quay ngoắt đi, nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ để lại cái gáy cho anh.

Tài xế lái xe rất vững vàng, khi giảm tốc đi vào cửa tiểu khu cũng không hề chao đảo.

Sau khi chiếc Bentley dừng lại, vì tòa nhà nằm bên phía Hoắc Trường Uyên, nên người tài xế cũng mở cửa xe bên ấy.

Lâm Uyển Bạch xuống xe sau anh, bắt đầu di chuyển về phía cửa mở.

Ai dè anh trở tay đẩy cửa xe vào, suýt chút nữa thì đập vào mũi cô.

Lâm Uyển Bạch: "..."

Giang Phóng thấy vậy, vội vàng mở cửa ra lần nữa cho cô.

Lâm Uyển Bạch trừng mắt nhìn theo cái bóng đã đi vào trong tòa nhà, thở phì phì tức giận: "Anh Giang, cảm ơn anh nhé."

"Cô Lâm, cô cứ gọi tôi là trợ lý Giang được rồi." Giang Phóng mỉm cười ra hiệu. Thấy cô cuộn chặt tay lại thành nắm đấm, anh ấy nhiều chuyện làm người giảng hòa: "Tôi đã đi theo Hoắc tổng nhiều năm rồi.

Thật ra xưa nay anh ấy không thể hiện gì ra ngoài, chỉ với những người cực kỳ thân thiết mới nể nang như vậy."

Câu này còn có một tầng nghĩa khác, muốn nói thật ra cô rất đặc biệt.

Chỉ ít thì đối với một người quanh năm ở bên cạnh Hoắc Trường Uyên như Giang Phóng, từ khi Lâm Uyển Bạch xuất hiện, ông chủ đã không còn xa cách như trước nữa, ngược lại gần gũi và chân thật hơn.

Lâm Uyển Bạch suýt chút nữa thì phun ra máu: "Vậy tôi còn phải cảm thấy vinh hạnh sao?"

"Dạ vâng!" Giang Phóng làm mặt chắc chắn.

"..." Lâm Uyển Bạch cầm nín ngửa mặt lên trời.

Giang Phóng tiếp tục ghi điểm cho ông chủ: "Cô đừng thấy vậy mà nghĩ Hoắc tổng lạnh lùng, thật ra con người anh ấy rất được. Lần trước vì cô Lâm Dao Dao giở trò, Hoắc tổng muốn đưa cô ra khỏi Cục cảnh sát cũng mất rất nhiều công sức đấy ạ!"

"Ý anh là người giúp tôi ra khỏi đó là Hoắc Trường Uyên?" Lâm Uyển Bạch giật mình.

"Dạ vâng." Giang Phóng gật đầu: "Khi cô bị cảnh sát đưa ra trong khách sạn ra ngoài, tôi nhìn thấy đã nói với Hoắc tổng, bữa tiếp khách đã hẹn sẵn hôm đó cũng bị hủy luôn."

Lâm Uyển Bạch từ từ tiêu hóa sự thật này.

Khi nhìn về phía bóng hình cứng rắn kia, cô thầm lẩm bẩm: "Thật sự là anh ấy à..."

Chẳng trách, vừa ra khỏi Cục cảnh sát cô đã gặp anh. Có điều lần đó cô vẫn nghĩ là vì mình gọi điện cho Tiêu Vân Tranh, hoàn toàn không nghĩ anh đã giúp mình chu toàn mọi việc, còn nghĩ anh đang nhìn mình với thái độ khinh bỉ.

"Đây là thái độ em dành cho tôi đấy à?"

Nhớ lại chất giọng u ám của anh ngày đó, thì ra anh sầm sì mặt lại là vì lý do này.

...

Khi Lâm Uyển Bạch bước ra khỏi thang máy thì Hoắc Trường Uyên vừa mở cửa đi vào nhà.

Anh cởi phăng giày da cũng chẳng buồn xỏ dép lê vào, cứ thế đi thẳng chân đất vào trong.

Dọc đường, anh không hề dừng lại, giống như một đứa trẻ đang giận dỗi vậy. Anh vứt hết mọi thứ quần áo xuống đất, tiếp tục cởi đến sơ mi và quần Âu, sau đó lại tiện tay vứt tiếp.

Lâm Uyển Bạch nốt gót đi theo sau lặng lẽ nhặt từng thứ một lên.

Khi lên tới phòng ngủ trên gác, cô bỗng tay nhặt luôn cả chiếc quần bốn góc rồi vo vào trong đồng quần áo.

Cô không dám ngẩng đầu, cũng may Hoắc Trường Uyên đã đi thẳng vào phòng tắm.

Hình như anh chỉ dội nước đơn giản, chưa đầy mười phút Hoắc Trường Uyên đã quần một chiếc khăn tắm đi từ trong ra, nguồn sức mạnh từ những múi cơ bắp rắn chắc tuôn trào ra ngoài.

Anh đi qua, không buồn liếc mắt, nằm thẳng lên giường, bờ môi mỏng căng ra từ lúc ở trên xe đến giờ.

Lâm Uyên Bạch thấy vậy, cũng đi vào phòng tắm.

Khi cô tắm rửa xong đi ra, Hoắc Trường Uyên vẫn giữ nguyên tư thế cũ, không hề nhúc nhích, đôi mắt thâm trầm nhắm nghiền lại, lồng ngực lên xuống rất nhịp nhàng, hình như anh đã ngủ rồi.

Lâm Uyên Bạch bước khẽ khàng, định đắp chăn cho anh.

Vừa lại gần, cô đã bị anh đột ngột giữ lại.

Lâm Uyên Bạch sao có thể đấu lại anh, cô như một con cừu bị anh ấn lên người.

Cô vừa nhúc nhích đã bị anh bấu vào eo.

"Á!"

Lâm Uyên Bạch đau đớn kêu lên.

Hoắc Trường Uyên hình như rất hài lòng: "Không giả vờ căm nữa à?"

"Tôi đâu có giả vờ..." Lâm Uyên Bạch dè dặt đáp.

Hoắc Trường Uyên bật ra một tiếng "hừ", nhưng sự căng thẳng trên khóe miệng đã tan đi.

Tư thế này rất mệt, nhưng Lâm Uyên Bạch không dám ngo ngoáy, tầm mắt cô vẫn nhìn thấy khuôn cằm sắc lẹm của anh, trông vẫn lạnh lùng rất khó lại gần.

Nghĩ tới những lời Giang Phóng nói lúc xuống xe cô liễm liễm môi, ôn hòa nói: "À, lần trước bị bắt tới Cục cảnh sát, tôi không biết là anh đã cứu tôi... Tóm lại, cảm ơn anh!"

"Em chỉ cảm ơn bằng lời thôi à?"

"VẬY anh muốn thế nào..."

Thấy anh không nể tình, Lâm Uyển Bạch rầu mặt.

Hoắc Trường Uyên nheo mắt lại, đột ngột cởi phăng khăn tắm: "Khiến tôi vui!"

Lâm Uyển Bạch ngây người, cô dễ dàng bị anh giữ lấy chân, đôi tư thế, giống như đang cưỡi ngựa vậy.

Cũng chính vì như thế, cô mới cảm nhận rõ sự thay đổi của anh.

"Tôi... Tôi không biết..."

Lâm Uyển Bạch bối rối như sắp khóc.

Cô không nói dối, cô thật sự không biết, tay chân cứng đờ lại, mặt nóng như phải bỏng.

Hoắc Trường Uyên khẽ cười bật ra một tiếng: "Ngốc!"

Một giây sau, anh giữ lấy vai cô, xoay ngược người nằm lên trên, rồi hôn lên cổ cô như hút máu vậy.

Trong sự cuồng điên của Hoắc Trường Uyên, những âm thanh vụn vặt cô chẳng mấy chốc đã bật ra...

~Hết chương 41~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 42

Sáng sớm ngày cuối tuần, Lâm Uyên Bạch thức dậy rồi tới bệnh viện thăm bà ngoại.

Hiếm có dịp cô không phải lo lắng đến việc làm thêm, có thể yên tâm ngồi trò chuyện với bà, tuy rằng tất cả những bình yên này đều được đổi lại từ việc dặng hai chân.

Khi trên di động hiện thị ba chữ "Hoắc Trường Uyên", Lâm Uyên Bạch đi ra tận cửa sổ mới bắt máy.

"Alô?"

"Sao lâu quá vậy?"

Dường như chē cô bắt máy quá chậm, ngữ khí Hoắc Trường Uyên không tốt lắm: "Tối nay về sớm một chút nhé."

"Ồ..." Lâm Uyên Bạch cắn môi dưới.

Tối qua hai người họ vừa quan hệ, hơn nữa còn giày vò một lúc lâu, sáng nay tỉnh dậy, cô cảm giác eo mình như gãy rời vậy.

Tối nay chẳng lẽ lại phải... Thẻ lực của người đàn ông này đúng là tốt đến mức biến thái!

Qua di động, Hoắc Trường Uyên vẫn rất cương quyết: "Sáu rưỡi, không được phép muộn!"

Lâm Uyên Bạch đứng nghiêm trong vô thức: "Vâng!"

Dường như nhìn thấy động tác thái quá của cô, bà ngoại đang nằm trên giường nhìn qua, cô vội vàng ngắt máy.

Ai ngờ một giây sau, chuông di động một lần nữa vang lên.

Vẫn là Hoắc Trường Uyên gọi đến, cô không dám không bắt máy, đành đưa lên tai.

"Không cho phép em ngắt máy của tôi!"

Ngay sau đó, một tiếng "tút" vang lên, cuộc gọi kết thúc.

Lâm Uyên Bạch nhìn vào màn hình điện thoại, khóe miệng giật giật:
"..."

Trở về trước giường bệnh, cô lựa hoa quả trên đĩa đã rửa sạch, mỉm cười hỏi bà: "Bà ngoại, bà ăn thêm lê nhé?"

"Bà không ăn nữa đâu, ăn nữa sẽ không ăn nổi cơm trưa mất." Bà ngoại tươi cười xoa xoa cái bụng của mình, rồi nắm lấy tay cháu gái, ngừng một lát: "Tiểu Bạch, hôm nay đừng quên mang ít hoa vân môn ra cho mẹ con nhé."

Lâm Uyên Bạch thầm kêu lên một tiếng trong lòng.

Cô ảo não vì sự bất hiếu của mình, suýt nữa thì quên hôm nay là ngày giỗ của mẹ!

"Vâng! Cháu ăn trưa với bà xong sẽ qua ạ!"

...

Ngồi xe buýt suốt hai tiếng đồng hồ, Lâm Uyên Bạch mới đến được nghĩa trang.

Nằm ở vị trí ngoại ô thừa thớt dân cư, sau khi xuống xe lại phải đi thêm một đoạn đường núi nữa. Cô cẩn thận bảo vệ bó hoa vân môn, loài hoa mẹ thích nhất khi còn sống.

Giống như một khu nhà văn phòng, nghĩa trang cũng phân ra làm nhiều tầng lớp. Bởi vì năm xưa cô hại Lý Huệ sảy thai, đánh mất đứa con, cũng làm liên lụy tới mẹ, thế nên mộ của mẹ phải nằm trong cùng khuất nhất, đám tang cũng chỉ cử hành rất sơ sài.

Bức ảnh trên bia mộ là khi mẹ còn rất trẻ, đôi mày và ánh mắt của cô giống mẹ vài phần.

Mẹ cô từ nhỏ tới lớn vẫn luôn xinh đẹp, đó là một người phụ nữ mà khi vô tình gặp trên đường bạn phải dừng bước vài giây để ngắm nhìn. Lúc nhỏ, nếu được ai khen là chỗ nào giống mẹ, cô lại thầm vui mấy hôm liền.

Lâm Uyên Bạch đặt bó hoa vân môn xuống, vuốt nhẹ mép ảnh: "Mẹ, con tới thăm mẹ đây."

"Mẹ, con sẽ chăm sóc tốt cho bà ngoại. Con sống rất tốt..."

Nói tới ba chữ cuối, cô ôm gối ngồi xuống bên cạnh.

Dần dần, một làn hơi nước dâng lên trong đôi mắt.

Mỗi năm cứ vào ngày này, cô đều rất buồn, mọi ký ức những tháng ngày được sống cùng mẹ lại trào dâng trong đầu. Đương nhiên, cả thảm cảnh cuối cùng khi mẹ nhảy xuống...

Gió đêm thổi tới, lau khô dòng nước mắt có chút gai gai ngứa ngứa.

Bấy giờ Lâm Uyển Bạch mới đứng dậy, chậm chậm đi xuống núi, tâm trạng từ đầu tới cuối vẫn không thể thoải mái lên được. Khi lên xe buýt rồi, cô mới chợt nhớ ra cuộc điện thoại sáng nay của Hoắc Trường Uyên.

Khi cô từ ngoại ô đi đến trước cửa tiểu khu đã sắp chín giờ rồi.

Ra khỏi thang máy, trông ngực Lâm Uyển Bạch đập thành thịch. Cô chỉ xoay khóa nửa vòng, cửa đã bật mở.

Ánh đèn từ trong hắt ra, cô cúi đầu thay giày. Hoắc Trường Uyên đang ngồi trên sofa ngoài phòng khách, chưa thay quần áo, vắt áo vest sang một bên, áo sơ mi được xắn lên tận khuỷu tay, trong tay ngoài khói thuốc còn có điều khiển từ xa.

Trên tivi đang phát chương trình tài chính kinh doanh khô khan, Lâm Uyển Bạch còn không dám thở mạnh.

Cô đứng một bên bàn uống nước, tay chân bỗng dưng cảm thấy thừa thãi.

"Tôi..."

Hoắc Trường Uyên đột ngột ngẩng đầu lên, đôi mi vừa dài vừa rậm không che được nét sắc bén ở đuôi mắt anh: "Sao điện thoại gọi mãi không được? Còn tắt máy!"

"Có lẽ là hết pin rồi..." Lâm Uyển Bạch cụp mắt xuống.

"Em đã đi đâu?"

"..."

"Không nghe thấy lời tôi hỏi à?"

Lâm Uyên Bạch né tránh không trả lời: "Không đi đâu cả..."

Dường như cô luôn vô thức không muốn thể hiện sự yếu đuối của mình ra trước mặt anh.

"Không đi đâu?" Hoắc Trường Uyên sa sầm mặt lặp lại câu nói này.

"Tôi đi đâu chắc không cần báo lại cụ thể với anh chứ..." Lâm Uyên Bạch không nhịn được, nhỏ giọng kháng nghị, cuối cùng cô cũng lấy hết dũng khí nhìn vào mắt anh: "Anh Hoắc, đây là việc riêng của tôi."

Hay nói một cách khác, cô nhắc nhở anh đã quản quá rộng rồi.

"Ha ha..." Đôi mắt sâu của Hoắc Trường Uyên đột nhiên thu lại, ngữ khí nghiêm nghị: "Lâm Uyên Bạch, kể từ giây phút em bắt đầu đi theo tôi, em đã không còn thuộc về bản thân mình nữa! Chỉ cần tôi muốn, gọi là em phải tới, không được có bí mật gì ở trước mặt tôi!"

"Nói! Có phải lại đi cùng gã đồng nghiệp tồi qua không? Lâm Uyên Bạch, tôi không muốn mọc sừng đâu!"

"Tôi không có!"

Câu nói của anh chọc vào gai nhọn trên người cô, đành nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Tôi chỉ tới thăm mộ mẹ thôi."

Hoắc Trường Uyên bắt giác sững lại, nhú mày: "Sao em không nói sớm!"

Lâm Uyên Bạch không lên tiếng, chỉ cúi đầu nhìn mũi chân mình.

"Em qua đây." Hoắc Trường Uyên giơ tay về phía cô.

Giống như đang gọi một con thú cưng, Lâm Uyển Bạch có phản chống cự, không lập tức dịch chuyển.

Lần này Hoắc Trường Uyên không nạt nộ cô, mà thẳng thừng rướn người qua kéo cô về phía mình.

Lâm Uyển Bạch theo đà ngồi lên chân anh, tư thế cũng không quá mờ ám nhưng rất không tự nhiên. Cô muốn đứng lên nhưng lại bị cánh tay của anh cố định phần eo.

Cô bị anh bế trên chân như người ta bế trẻ con vậy, chuyện này chỉ xảy ra từ trước năm cô tám tuổi.

Cô bối rối và hoảng loạn, đặc biệt khi đối tượng là Hoắc Trường Uyên.

Con giận anh giấu nơi khóe mắt tan đi khi nào Lâm Uyển Bạch không rõ, cô chỉ nghe thấy anh hỏi bên tai: "Em đang không vui?"

"..." Cô từ từ mím môi lại.

Hoắc Trường Uyên im lặng, vuốt ve nhẹ nhàng sống lưng cô.

Rất kiên nhẫn, động tác không ngừng lặp lại, nhiệt độ trong lòng bàn tay cũng nóng rẫy lên, thậm chí làm bỏng cả trái tim cô. Lâm Uyển Bạch dè dặt né tránh khuôn mặt đang gần trong gang tấc.

Anh đang... đồ cô sao?

Bị dọa bởi sự thật này, Lâm Uyển Bạch như ngồi trên đồng lửa.

Gắng được vài phút, cô có phần không chịu nổi nữa bèn áp úng tìm cớ: "Tôi khát rồi, tôi đi rót cốc nước..."

Cô rời khỏi đùi anh, đi về phía nhà bếp.

Sau khi vào trong, cô sững người, nhìn thấy những món đồ bày trên kệ bếp, rõ ràng là mới được mua về chưa lâu. Một hộp mỳ vắt chưa xé vỏ, một hộp trứng gà và cả một bó hành có dán tem ghi số cân.

Có tiếng bước chân đi theo phía sau, hơn nữa còn có vẻ rất vui.

Lâm Uyên Bạch nghe thấy quay đầu lại, nhìn thấy bóng dáng cao lớn của Hoắc Trường Uyên, đầu mày nhíu lại, có phần sần nảo.

"Anh vẫn chưa ăn tối à?"

Lâm Uyên Bạch nhìn lên kệ bếp rồi lại nhìn anh.

Nét mặt Hoắc Trường Uyên ánh lên một tia ngượng ngập: "Ừm..."

~Hết chương 42~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 43: Chỉ Thích Một Kiểu Vận Động

Lâm Uyển Bạch càng kinh ngạc hơn.

Cô xắn tay áo lên, chuẩn bị rửa tay: "Anh đợi một chút, bây giờ tôi làm ngay!"

Hoắc Trường Uyên đánh mắt nhìn cô, hai tay rút túi quần, quay người ngông nghênh kéo ghế bàn ăn ra, ngồi xuống.

Khi gọi điện cho cô anh đã nhấn mạnh thời gian, chập tối sau khi buổi họp kết thúc, có bữa tiếp khách anh cũng không tham gia. Trên đường về nhà, anh bảo Giang Phóng tạt qua siêu thị. Anh bấm chuẩn giờ về đến nhà, không ngờ trong nhà im phăng phắc, cô vẫn chưa về.

Anh đợi rồi lại đợi, điện thoại gọi cô cũng không bắt máy, cuối cùng còn tắt máy luôn.

Hoắc Trường Uyên nổi cơn phẫn nộ, ném tất cả mọi thứ vào trong thùng rác, lát sau lại lấy ra.

Anh cũng không hiểu nguyên nhân, chỉ là một bát mì với nước trong veo, vậy mà anh lại nhớ.

Trong tầm mắt, cô tựa vào bệ bếp, cho mì vào nồi. Ngón tay trở và ngón tay cái của Hoắc Trường Uyên vuốt vuốt cằm, trong lòng dấy lên một sự kỳ lạ khó nói.

Lâm Uyển Bạch cảm nhận được một áp lực vô hình, động tác lại càng khẩn trương hơn.

Nước dùng trong nồi bắt đầu sôi, cô dùng đũa khuấy đều mỳ, loáng thoáng cảm thấy đằng sau có hơi thở phả tới. Cô còn chưa kịp quay đầu, đã bị ai đó từ phía sau ôm trọn.

Máy hút mùi vẫn đang bật, Lâm Uyển Bạch không nghe thấy một chút âm thanh nào.

Đũa đã rơi vào trong nồi, cô vội vàng nhặt lên: "Anh đừng gấp, mỳ sắp xong rồi đây!"

"Không đợi được." Hoắc Trường Uyên cúi xuống chạm lên cổ cô.

"Ngay đây mà..." Lâm Uyển Bạch nghiêng đầu, không hề trốn tránh.

Nhưng một giây sau, chiếc đũa trong tay cô lại suýt nữa rơi vào nồi, hai bên trái phải bỗng nhiên bị anh nắm trọn trong lòng bàn tay.

Lâm Uyển Bạch hoảng loạn không ngừng, trong lúc giãy giụa đầu cô đã bị anh quay ngoắt về sau.

Răng môi bị anh cạy mở bằng cách nào cô cũng không biết, chỉ thấy ngập đầy khoang miệng mùi hương của anh.

Nụ hôn của Hoắc Trường Uyên trước nay vẫn dữ dội, mỗi lần cô đều bị hôn đến bay lơ lửng trên mây không thể thoát ra.

Cũng may có tiếng máy hút mùi ro ro nhắc nhở, Lâm Uyển Bạch run rẩy lên tiếng: "Anh Hoắc, anh đừng như vậy, mỳ sắp nhũn rồi..."

"Không ăn mỳ nữa."

Hoắc Trường Uyên tắt bếp, đồng thời một tay bế cô ngồi lên bệ bếp.

Anh giữ chặt cô đang định nhảy xuống, cơ thể trắng kiện đề lên trên:
"Ăn em!"

Lâm Uyên Bạch: "..."

Hứng thú đúng là nói đến là đến!

"Nhưng tôi cũng rất đói..."

"Không sao, tôi sẽ đút cho em nó."

"..."

Lát sau, nửa câu kháng nghị Lâm Uyên Bạch cũng không nói ra nổi, mới đó cô đã nhìn thấy anh rút ra một chiếc bao cao su, dùng răng xé rách.

Tối hôm ấy, hai người họ quá nửa đêm mới trở về được phòng ngủ.

...

Tối thứ Hai, sau khi hết giờ làm, Lâm Uyên Bạch như thường lệ bắt xe tới bệnh viện.

Có điều, vào trong phòng bệnh cô lại không thấy bà ngoại đâu, trên giường cũng là một bệnh nhân mới. Cô vừa định nghi ngờ không biết mình có đi nhầm phòng không, nhưng bệnh nhân viêm phổi ở giường kế bên vẫn ở đó.

Cô tìm khắp lượt từ trong ra ngoài nhà vệ sinh và khắp hành lang nhưng vẫn không thấy bóng dáng bà ngoại, cô hoảng loạn như kiến bò miệng chảo.

"Bác sỹ Hứa, bà ngoại tôi đâu?"

Lâm Uyên Bạch xông thẳng vào văn phòng của bác sỹ điều trị chính, liên tục chất vấn: "Vì sao bà không ở trong phòng, y tá cũng không nói rõ ràng! Tiền viện phí còn nợ tôi đã trả bù hết rồi, hơn nữa tôi đã nộp cả chi phí phẫu thuật, bệnh viện đã hứa sẽ không đuổi bà tôi đi nữa mà..."

"Cô Lâm, cô đừng kích động quá!" Bác sỹ Hứa đứng dậy vỗ về: "Bệnh viện không ai đuổi người già đi cả, bà ngoại cô chỉ chuyển phòng thôi."

"Làm gì có chuyện đó?" Lâm Uyên Bạch nhú mày, rõ ràng là không tin.

Tiền cô đã dùng hết để nộp viện phí, cho dù muốn đổi cho bà ngoại phòng bệnh tốt hơn cũng phải đợi tới tháng sau.

"Bây giờ tôi sẽ dẫn cô qua!"

Họ đi thang máy lên tầng phòng VIP, Lâm Uyên Bạch vẫn giữ nguyên thái độ nghi ngờ.

Bác sỹ Hứa đẩy cửa phòng ra, không gian rất rộng, bên trong chỉ có một giường bệnh độc lập, bà ngoại quả nhiên đang nằm trên giường, không biết có phải vì nơi này môi trường trong lành, bà ngoại ngủ rất ngon, sắc mặt còn hồng hào hẳn lên.

Lâm Uyên Bạch chớp chớp mắt.

Cô quay đầu lại nhìn phòng tiếp khách nhỏ, phòng vệ sinh khép kín, chiếc ti vi treo tường, không giống phòng bệnh viện chút nào, ngược lại ấm áp không khác gì một căn hộ, người bệnh nằm đây tâm trạng tự nhiên sẽ thoải mái hơn.

Lâm Uyên Bạch có chút ngẩn người: "... Thế này là thế nào?"

"Tất cả đều do anh Hoắc sắp xếp." Bác sỹ Hứa trả lời cô.

Anh Hoắc?

Trái tim Lâm Uyên Bạch đột ngột run lên.

"Hoắc Trường Uyên?" Cô muốn xác nhận lại lần nữa.

"Đúng vậy!" Bác sỹ Hứa gật đầu, thái độ khác hẳn lúc trước: "Mọi chi phí phòng bệnh anh Hoắc đều sắp xếp cả rồi. Cô Lâm, nếu sau này cô có yêu cầu gì cứ nói thẳng với tôi!"

Cửa phòng được khép lại, nhưng trái tim của Lâm Uyên Bạch rất lâu không thể bình tĩnh lại.

Cô lần sờ tìm điện thoại trong túi xách, khi tìm ra số điện thoại của Hoắc Trường Uyên, cô vẫn còn có chút căng thẳng.

Đây là lần đầu tiên cô chủ động gọi điện thoại cho anh.

Sau khi cuộc gọi được kết nối, chuông kêu mấy tiếng mới có người bắt máy.

"Nói đi chứ!"

Lâm Uyên Bạch phát hiện mình đang ngẩn ra, bèn ngượng ngập: "À... Là tôi!"

Hoắc Trường Uyên không lên tiếng, đợi thêm vài giây, anh có chút sốt ruột: "Có chuyện gì không, không là tôi cúp máy đây."

"Đừng!" Lâm Uyển Bạch vội vàng gọi anh, áp úng: "Bây giờ anh đang ở đâu vậy?"

"Trung tâm triển lãm, có một câu lạc bộ bắn súng."

...

Đường sá hơi tắc nghẽn, phải nửa tiếng sau Lâm Uyển Bạch mới tới được câu lạc bộ.

Bên ngoài cánh cửa nổi bật là một loạt các xe hạng sang. Cô đã nhìn thấy chiếc Land Rover trắng ấy.

Có lẽ Hoắc Trường Uyên đã có lời trước, khi Lâm Uyển Bạch tới quây lễ tân tìm anh, giám đốc đã đích thân dẫn cô ra chỗ tập: "Cô Lâm, mời đi bên này!"

Dường như từ lúc có quan hệ với Hoắc Trường Uyên, những người xung quanh đều trở nên rất cung kính với cô.

Lâm Uyển Bạch lắc đầu nói: "Cảm ơn anh."

Chỗ tập cũng ở trong phòng nhưng là phòng lộ thiên, bên trong là những người ăn vận chuyên nghiệp.

Có người quản lý đi trước dẫn đường, Lâm Uyển Bạch dễ dàng tìm được Hoắc Trường Uyên, không giống với vẻ cung cách bình thường mà ngập tràn không khí cuộc sống. Bộ đồng phục màu xanh đậm trông rất hoang dã, anh còn đeo cặp kính trên mũi.

Anh ngồi vắt chéo chân, tay kẹp một điếu thuốc đang cháy.

Làn khói trắng theo động tác của anh tỏa ra xung quanh, từng đám từng đám đẹp như trong cõi tiên.

Lâm Uyên Bạch suýt nữa thì thất thần.

"Đến rồi à."

Sau khi nhìn thấy cô, bàn tay cầm thuốc của Hoắc Trường Uyên gác sang bên cạnh.

Lâm Uyên Bạch đi qua, ngồi ở vị trí bên cạnh anh, nghe thấy anh gọi một cốc nước hoa quả.

Không chỉ có Hoắc Trường Uyên mà còn cả Tần Tư Niên, nhưng cô vừa nhìn một vòng, nơi đã được họ bao trọn một nửa ngoài cô ra không còn ai là nữ giới.

Lâm Uyên Bạch cầm cốc nước lên, uống một ngụm.

Cô ngược mắt nhìn Tần Tư Niên đang đứng cạnh bia quay đầu lại, tháo tai nghe xuống, giơ súng về phía Hoắc Trường Uyên: "Trường Uyên, qua đây làm thêm ván nữa đi! Chẳng phải cậu rất thích bắn súng sao, sao hôm nay lại ngồi như mấy cô gái vậy."

"Đó là trước kia."

Hoắc Trường Uyên phả ra một làn khói: "Bây giờ tôi chỉ thích một kiểu vận động."

Khi nói câu này, anh cố tình nghiêng đầu nhìn về phía cô, hai chữ cuối được gằn một cách mờ ám.

"..."

Lâm Uyên Bạch đọc hiểu ám thị nơi đáy mắt anh, đỏ mặt quay đi chỗ khác.

~Hết chương 43~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 44

"Cô gái này cũng đến à? Cùng chơi đi!"

Tần Tư Niên dường như đến lúc này mới nhìn thấy cô, nhướn mày ra hiệu.

Lâm Uyển Bạch gượng gạo xua tay, nhưng đã bị Hoắc Trường Uyên ngồi bên kéo dậy: "Tôi không biết bắn mà..."

Đi tới vị trí bắn, Hoắc Trường Uyên dập tắt điều thuốc trong tay.

"Tôi làm mẫu cho em một lần, chú ý nhìn!"

Nói xong, Hoắc Trường Uyên bèn đeo tai nghe cách âm lên, tiện tay cầm một khẩu súng, làm một loạt các động tác liên mạch như lắp đạn, lên đạn...

"Pằng!"

Người nhân viên giờ thở lên, trúng ngay giữa bia.

Lâm Uyển Bạch thấy anh giờ tay lên, khẩu súng xoay một vòng trên tay anh. Anh đeo một chiếc kính râm trên sống mũi cao thẳng, đôi mày nhíu lại vì quá tập trung càng khiến anh trông thêm tuấn tú.

Thật sự rất quyến rũ...

Trong mơ hồ, bóng hình một ai đó cũng thích bắn súng hiện lên trong đầu cô.

Hình ảnh hai người đàn ông trong ký ức và trong hiện thực chồng lên nhau. Ánh mắt Lâm Uyển Bạch trở nên xa xăm, cô bất giác lẩm bẩm: "Sao đàn ông các anh ai cũng thích bắn súng vậy..."

Hoắc Trường Uyên chuyển tai nghe sang cho cô, rồi chọn cho cô một khẩu súng nhẹ hơn một chút.

Lâm Uyển Bạch đón lấy, vậy mà vẫn nặng trĩu tay.

"Bước chân sang, ngang bằng vai."

Vai trái thu chặt về phía khớp tay, đầu không được nhúc nhích, áp má lên báng súng."

...

Lâm Uyển Bạch nghiêm túc thực hiện từng bước theo chỉ dẫn của anh.

Chỉ có điều, cô chưa bao giờ tiếp xúc với súng đạn, chung quy vẫn còn rất kém cỏi, nửa ngày rồi mà tư thế vẫn chưa chuẩn xác.

Bỗng nhiên, có một hơi thở nóng rực ập tới.

Lưng cô áp vào một lồng ngực rắn chắc, Lâm Uyển Bạch không cần quay đầu cũng biết đó là ai. Cho dù tạm ngừng thở cũng vẫn ngửi thấy mùi thuốc lá thoang thoảng và cảm nhận được những nhịp tim mạnh mẽ của anh.

Cô đi giày thể thao, Hoắc Trường Uyên cao hơn cô một cái đầu, cầm vừa khít chạm tới đỉnh đầu cô.

Tư thế không hề mờ ám, mà là cực kỳ mờ ám.

Lâm Uyển Bạch không kiểm soát được nhịp đập điên cuồng của trái tim.

Hoắc Trường Uyên từ phía sau nắm chặt lấy tay cô, giúp cô điều chỉnh lại tư thế: "Tập trung hơn chút nữa, cơ thể đừng cứng quá."

Vì đeo tai nghe cách âm, khi nói, sợ cô không nghe rõ, anh còn đặc biệt sát lại rất gần, có chút hơi thở như có như không môn man vành tai cô. Lâm Uyển Bạch đã nghe thấy cả tiếng nuốt nước bọt của cô rồi.

"Có thể đổi người hướng dẫn không?"

Cô liếm liếm đôi môi khô khốc, có chút không chịu đựng nổi nữa.

"Không được." Hoắc Trường Uyên dứt khoát từ chối, trầm mặc một lúc mới nói: "Hướng dẫn ở đây toàn là nam giới thôi."

"..." Lâm Uyển Bạch câm nín.

Cô muốn nói là giáo viên nam sẽ dạy tốt hơn anh, nhưng nhìn thấy ánh mắt anh lại nhát gan nuốt xuống.

Hoắc Trường Uyên bắt đầu uy hiếp cô: "Còn học không xong, tôi bắt em nằm bần đó!"

"Vâng!" Lâm Uyển Bạch âm thầm gạt nước mắt.

Học thêm khoảng vài phút, cuối cùng cũng có chút thành tựu, Hoắc Trường Uyên ra hiệu cho cô bóp cò.

"Pằng!"

Một tiếng nổ rất vang, vọng khắp trường bắn.

Lâm Uyên Bạch ngượng ngập.

Ra khỏi bia rồi...

Hồng tâm hoàn toàn sạch trơn, không có dấu hiệu gì của việc bị bắn cả. Hoắc Trường Uyên đen mặt lại: "Làm lại lần nữa!"

Lâm Uyên Bạch xoa xoa gan bàn tay bị rung đến tê dại, yếu ớt đề nghị: "Tôi có thể không bắn nữa không..."

Nói thật là cô không hứng thú gì với trò này.

"Bắn súng có thể nâng cao sức tập trung của một người, hơn nữa cũng giải tỏa được áp lực." Hoắc Trường Uyên nâng đôi tay vừa rũ xuống của cô lên, bắt cô tiếp tục: "Em có thể coi bia kia thành người em ghét nhất trong cuộc đời, khi bắn trúng sẽ đã đời vô cùng."

Người mình ghét?

Lâm Uyên Bạch âm thầm liếc anh một cái.

"Pằng!"

Cô một lần nữa bóp cò, thế mà trúng thật.

Lâm Uyên Bạch sửng sốt vô cùng. Cô nghiêng đầu phát hiện anh đang nheo mắt nhìn mình. "Có chuyện gì vậy?"

"Không phải em vừa nghĩ đến tôi để bắn đấy chứ?" Hoắc Trường Uyên hỏi với giọng tra khảo.

"Không..." Lâm Uyên Bạch nói xong, chợt dạ nuốt nước bọt.

Lúc này Tần Tư Niên ở bên cạnh cầm di động đi sang, nói to với họ: "Ông cụ nhà mình vừa gọi tới, mình phải về một chuyến đây, thế nào đây? Hai người về cùng hay tiếp tục chơi?"

Chữ "chơi" khiến Lâm Uyển Bạch ghen lời.

Hoắc Trường Uyên đánh mắt nhìn thấy gan bàn tay đã đỏ rực của cô bèn nói: "Về luôn đi."

...

Từ câu lạc bộ đi ra, trời vừa tối.

Khi gặp đèn đỏ, Hoắc Trường Uyên đột ngột lên tiếng hỏi: "Còn người đàn ông nào nữa?"

"Gì cơ?" Lâm Uyển Bạch chớp chớp mắt.

"Lúc ở trong câu lạc bộ em đã nói đó, ngoài tôi ra, còn người đàn ông nào thích bắn súng nữa?" Hoắc Trường Uyên gác tay lên vô lăng, nheo mắt nhìn cô, dường như rất cố chấp đối với đáp án này.

"À..." Lâm Uyển Bạch ngập ngừng, không thể nói thật được, bèn nói đại một đáp án: "Tôi xem tivi và đọc báo hay nói vậy..."

Hoắc Trường Uyên coi như chấp nhận, đổi chủ đề: "Tôi đã ăn cơm chưa?"

"Chưa..." Lâm Uyển Bạch lắc đầu.

Sau khi tan làm cô tới thẳng bệnh viện, sau đó lại chạy qua tìm anh.

Lâm Uyển Bạch thấy anh đang dò tìm nhà hàng gần đó, bèn áp úng: "Lúc tan làm tôi đã tới bệnh viện, bà ngoại đã được chuyển tới phòng bệnh

cao cấp, bác sỹ chính nói là do anh sắp xếp... Tôi... thật lòng cảm ơn anh!"

Hoắc Trường Uyên liếc nhìn cô, thân nhiên trêu đùa: "Đơn giản thôi, cảm ơn tôi trên giường là được rồi."

"..." Lâm Uyên Bạch đỏ mặt.

Người đàn ông này!

Đúng là dễ động dục mà, động một chút là nghĩ tới chuyện lên giường.

Thấy anh đã bắt đầu cài đặt lại GPS, Lâm Uyên Bạch ngẫm nghĩ rồi nói: "Tối nay đừng ra ngoài ăn nữa, mua đồ về ăn nhé?"

Bữa mỳ hôm trước cuối cùng đều vứt bỏ cả, cô muốn làm lại một bữa cho anh ăn, thật ra phần nhiều là muốn cảm ơn anh theo cách của mình.

"Được." Hoắc Trường Uyên vui vẻ đáp ứng.

Lâm Uyên Bạch nhìn giờ, vẫn chưa đóng cửa, cô bèn chỉ về biển báo đường trước mặt: "Tôi biết gần đây có một khu chợ, vừa hay tiện đường, tới đó đi, đồ ăn tươi mà rẻ hơn trong siêu thị!"

"Ừm."

Suốt cả quá trình, Hoắc Trường Uyên chỉ nghe cô sắp xếp, rẽ ở đâu, dừng ở đâu.

Cô không biết rằng, xưa nay chỉ có anh hô hào quát nạt mọi người, chưa bao giờ ngoan ngoãn cúi mặt nghe một cô gái ra lệnh như vậy.

Trước cổng chợ rất đông người, chiếc Land Rover dừng lại cách đó một quãng xa, họ xuống xe và đi bộ một quãng.

Khu dân cư gần đây vô cùng đông đúc, lại không có đại siêu thị, thế nên khu chợ này làm ăn rất phát triển. Bên ngoài cũng đã bày không ít sạp hàng. Cũng đã tới tối, từ ngoài nhìn vào, bên trong toàn người là người.

Lâm Uyển Bạch đi theo phía sau Hoắc Trường Uyên, bước chân theo sát.

Cô chỉ sợ một phút không đề ý sẽ lạc mất anh. Trong lúc men theo con đường, cô đã hai lần bị giỏ hàng của mấy bà thím đụng phải.

"Đưa tay cho tôi."

Hoắc Trường Uyên đột ngột dừng bước, quay đầu nói với cô.

Lâm Uyển Bạch chưa hiểu: "Hả?"

Một giây sau, bàn tay phải của cô được anh nắm lấy, đan chặt vào tay anh.

Bước chân cô bị dẫn dắt, tiến về phía trước, nơi tầm nhìn ngang bằng chính là bờ vai dài rộng của anh. Lâm Uyển Bạch cúi đầu, sững sờ nhìn hai bàn tay đan cài, đáy lòng chợt dâng lên niềm xúc động.

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 45

Có vẻ như Hoắc Trường Uyên chưa bao giờ đến những nơi như thế này.

Một bóng hình đáng lẽ phải xuất hiện trong các siêu thị nhập khẩu, vậy mà lại xuất hiện trong không gian hỗn tạp, âm ỉ tiếng người này, thật sự không hề ăn nhập.

Lâm Uyển Bạch chú ý thấy anh vừa vào cửa đã nhíu mày lại, nhưng anh không nói gì cả, nửa câu oán thán, một chút chê bai cũng không có, chỉ vững vàng dẫn cô tiến về phía trước.

Bàn tay của cô từ đầu tới cuối vẫn bị anh nắm chặt.

Cô được anh bảo vệ sau lưng, dường như để phối hợp với cô, bước chân anh cố tình chậm lại.

Đã rất lâu không có ai bảo vệ mình như vậy rồi...

Tìm một cửa hàng rau xanh tươi tốt lại thưa người, dựa theo các món tối nay muốn làm, Lâm Uyển Bạch lựa chọn thức ăn.

Đối với việc lựa chọn món ăn, cô khá sành sỏi, từ khi còn rất nhỏ, cô đã thường xuyên cùng bà ngoại đi ra phiên chợ sớm đầu ngõ mua thức ăn, biết cách lựa từng món rau, từng loại thịt.

Sau khi cô buộc xong túi, đứng lên thì phát hiện ánh mắt Hoắc Trường Uyên như khóa chặt khuôn mặt cô. Cô quay đi, có phần gượng gạo: "À..."

Mua tạm mấy món này! Rau muốn hơi héo rồi, lát nữa sang nhà khác mua..."

Hoắc Trường Uyên đón lấy túi bóng, rồi đưa cho bà chủ cân.

"Tổng cộng là 14 đồng 8 hào!"

Anh rút tờ 100 tệ từ trong ví ra, bà chủ không nhận: "Anh à, anh có tiền lẻ không?"

Hoắc Trường Uyên nhú mào, nhìn xuống ví chỉ còn đúng một tờ tiền giấy, còn lại là chi phiếu.

"Để tôi trả cho!" Lâm Uyên Bạch cúi đầu lục ví.

"Không cần!" Hoắc Trường Uyên giữ tay cô lại, đầu mào nhú càng sâu hơn, kiên quyết đưa tờ 100 tệ ra: "Trả lại."

Bà chủ đành đón lấy, rồi trả lại cho anh một đồng tiền lẻ.

Khi rời đi, Lâm Uyên Bạch chú ý tới giá áp phích dựng bên cạnh hàng sữa chua đôi diện. Cô bảo Hoắc Trường Uyên đợi một chút, còn mình đi qua đó.

Khi cô cầm điện thoại quay trở về, Hoắc Trường Uyên bèn sa sầm mặt lại chất vấn: "Em vừa cười cười nói nói linh tinh gì với ông chủ cửa hàng sữa chua đó!"

"Tôi không có..." Lâm Uyên Bạch ngẩn người.

"Không add nick wechat của nhau?" Hoắc Trường Uyên nheo mắt lại.

Lâm Uyên Bạch câm nín, giơ lọ sữa chua trong tay lên, giải thích: "Tôi chỉ quét mã QR thôi, trên kia nói quét mã sẽ được tặng một lọ..."

Sắc mặt Hoắc Trường Uyên khá lên nhiều, nhưng khóe môi vẫn căng ra.

"Sau này không được phép đầu mày cuối mắt với người đàn ông khác!"

"..." Gia trưởng kinh khủng.

"Cũng không được phép tùy tiện thêm thông tin liên lạc với người đàn ông khác!"

"..."

Hoắc Trường Uyên lại nắm lấy tay cô, siết rất chặt: "Có phải đang ngấm ngấm chửi tôi trong bụng không?"

"Khụ!" Lâm Uyển Bạch vội vàng lắc đầu, cười trừ: "Đâu có..."

Người đàn ông này sao giỏi quan sát bụng dạ người khác vậy chứ!

Cứ có cảm giác ớn lạnh sống lưng, Lâm Uyển Bạch chuyển đề tài: "Phía trước có hàng hải sản, hay là mua ít tôm về rang ăn chơi?"

Tới hàng hải sản, cô cầm kẹp lên nghiêm túc chọn lựa.

"Ông chủ, rẻ hơn chút nữa đi!"

"Cô à, 39 đồng nửa cân không đắt đâu, tươi sống cả đấy!"

"35 nhé?"

"Không được không được, tôi mua vào đã tung ấy rồi!"

Lâm Uyển Bạch giả vờ đồ hết tôm xuống: "Tôm của ông sắp chết đến nơi rồi, vả lại còn bao nhiêu chỗ bán hải sản, vậy tôi qua bên kia xem sao!"

"Đừng đừng!" Ông chủ nghĩ cô làm thật bèn vội vàng gọi lại, dáng vẻ như đã chấp thuận: "Cô gái à, cô xem, cô chọn cũng lâu rồi, thôi thì bán rẻ cho cô thêm 3 đồng, 36 đồng nửa cân!"

"Được!" Lâm Uyển Bạch gật đầu vẻ miễn cưỡng.

Đợi ông chủ quay đi cân tôm rồi, cô nhất thời quên mất hình tượng, đắc ý nhường mảy với người bên cạnh.

Yết hầu Hoắc Trường Uyên trượt lên trượt xuống.

Khi ông chủ trả lại tiền lẻ cho Hoắc Trường Uyên, còn cười nói chen vào: "Anh à, lấy được cô vợ đảm đang thế này đúng là có phúc đấy!"

Lâm Uyển Bạch ngẩn người.

Ý thức được ông chủ hiểu lầm, cô ngượng ngập xua tay: "À, chúng tôi không..."

"Đi thôi!"

Hoắc Trường Uyên đột ngột kéo tay cô đi.

Họ đi từ đầu kia khu chợ trở về, trong đầu Lâm Uyển Bạch vẫn văng vẳng câu nói đó.

Có vẻ như xung quanh ngoài các bà các cô xách làn to ra chợ thì đều là các cặp vợ chồng. Cô len lén liếc nhìn người đàn ông bên cạnh. Hai người nắm tay nhau, mua được gì cũng đều do anh cầm, quả thực rất giống một cặp.

"Ông chủ cửa hàng hải sản ban nãy có lẽ là hiểu lầm quan hệ của chúng ta nên mới nói như vậy..."

Hoắc Trường Uyên hờ hững liếc nhìn cô: "Mình tự hiểu rõ là được rồi."

"..." Cũng phải.

Lâm Uyên Bạch gật đầu, trong lòng bỗng dưng có chút bí bách.

"Còn thiếu gì không?"

"Không thiếu gì nữa."

Hoắc Trường Uyên gật đầu rồi đưa cô ra cổng chợ.

Cổng chợ vì bày đầy sạp hàng ra đường nên khá chật chội. Lâm Uyên Bạch cảm giác có ai khẽ huých vào người mình. Ban đầu cô không quá để ý, chỉ cảm thấy bả vai bỗng nhiên nhẹ bẫng, lát sau chợt giật mình: "Hả! Có kẻ cướp, túi xách của tôi!"

Bên ngoài khu chợ quả nhiên có bóng một gã đàn ông đang chạy.

Sau khi nhìn rõ, Lâm Uyên Bạch co cổ đuổi theo.

Người hai bên đường bị cô đẩy hết ra, dường chỉ cô chỉ còn một ý niệm, phải lấy lại chiếc túi của mình.

Thật ra trong đó không có nhiều đồ, một tập giấy ăn và một chùm chìa khóa, trong ví cũng chẳng còn mấy đồng. Nhưng cô buộc phải đuổi theo, bởi vì trong đó còn có con dao găm quân đội rất quan trọng mà cô chưa bao giờ rời xa.

Lâm Uyên Bạch không biết sức mạnh của mình đến từ đâu, chỉ điên cuồng đuổi theo một cách miệt mài.

Gã ăn cướp có vẻ cũng bất ngờ khi thấy cô đuổi riết không buông. Hắn buột miệng chửi thề mấy tiếng. Chạy ra đường, hắn đổ hết tất cả trong túi

ra, chỉ giữ lại chiếc ví duy nhất đáng tiền.

Khi Lâm Uyên Bạch đuổi tới, hắn đã chạy sang phía đường đối diện.

Còn túi của cô thì bị vút ra giữa đường, có cả con dao găm đó.

Lâm Uyên Bạch không suy nghĩ gì, chạy tới nhất, tiếng còi xe đinh tai nhức óc đồng thời vang lên, cô sợ hãi nhắm tịt mắt lại.

"Cẩn thận!"

Có người giơ tay giữ chặt cô lại.

Ngay sau đó, một chiếc ô tô lao vút qua, ngay sát bên cạnh cô.

Lâm Uyên Bạch giương mắt nhìn, hai bánh xe trước sau của nó lần lượt lặn qua con dao.

Cô khản trương giơ tay nhất lên, đồng thời bị Hoắc Trường Uyên kéo về vị trí an toàn bên lề đường: "Em không sao chứ?"

"Không sao..." Lâm Uyên Bạch lắc đầu.

Ánh mắt cô như hồn bay phách lạc nhưng không phải vì bị kinh sợ mà cô chỉ đang ngây người nhìn chằm chằm con dao găm.

Chuôi dao đã hoàn toàn bị bánh xe cán nát, không còn cảm giác ma sát, chỉ chạm nhẹ một chút đã chỉ còn lại lưỡi dao trơn trượt.

"Em điên rồi à? Không biết đây là đường lớn có xe qua lại sao?"

Hoắc Trường Uyên hơi bực mình, ban nãy nếu anh không kịp thời đuổi theo, bây giờ cô đã bị đâm nhập viện rồi.

Có mấy ai sau khi bị cướp lại liều mạng đuổi theo? Nhất là khi chiếc túi rách của cô chẳng đáng mấy đồng, đã mòn rách cả rồi.

Thấy cô chỉ cúi gằm, ngây người nhìn con dao găm, cơn giận trong anh bùng lên tận đỉnh đầu: "Chỉ là một con dao cùn thôi mà? Có cần liều mạng đuổi theo vậy không? Đứa ngốc cũng thông minh hơn em! Nào em bị úng nước rồi à? Ngu ngốc!"

"Bên kia có thùng rác đó, vứt ngay đi!"

Hoắc Trường Uyên giơ tay ra, định vứt con dao găm đi.

Nhưng Lâm Uyên Bạch lập tức né tránh, ngẩng đầu lên nhìn anh chăm chăm: "Anh thì hiểu cái gì!"

Hoắc Trường Uyên giật mình vì bị cô quát.

Ngay cả lần đầu tiên sau khi họ phát sinh quan hệ, cô ném tiền vào mặt anh cũng không như bây giờ, giống như một con ếch đang phồng mang trợn má gào thét với anh, hơn nữa đôi mắt căm giận kia còn ánh lên lớp nước mỏng. Cô...

Khóc rồi.

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 46

Đây là lần đầu tiên Hoắc Trường Uyên cảm thấy bối rối.

Thật ra tính cô rất kiên cường, khi anh gặp cô ở nhà họ Lâm, bị đánh đến sưng vù một bên má nhưng cô cũng không rơi một giọt nước mắt.

Nước mắt con gái không phải anh chưa từng nhìn thấy, nhưng dáng vẻ đỏ rực hai quầng mắt của cô khiến anh ít nhiều cảm thấy bức bối nơi lồng ngực, rất lâu không thể xua tan.

Hoắc Trường Uyên xưa nay chưa từng dễ dàng ai, cũng không biết dỗ.

"Lâm Uyển Bạch, cô còn khóc nữa thử xem?"

Khóe môi giật giật một lúc lâu, cuối cùng câu nói bật ra lại mang lời uy hiếp.

Lâm Uyển Bạch cắn môi, ép cho nước mắt chảy ngược vào trong.

Dù có khóc, cô cũng không muốn khóc trước mặt anh.

Hoắc Trường Uyên bức bối, nhưng ngoài mặt lại không thể hiện ra điều gì. Anh chỉ có thể cuộn tay lại thành nắm đấm, đặt bên khóe miệng:

"Ngoài con dao cùn này, xem còn thiếu thứ gì không?"

Lâm Uyển Bạch lại cúi đầu xuống, không trả lời.

"Có cần báo cảnh sát không?" Hoắc Trường Uyên đành kiên nhẫn hỏi tiếp.

"Không cần đâu..." Cuối cùng Lâm Uyển Bạch cũng lên tiếng, nhưng đầu mày còn không buồn nhướng lên.

Cô nhặt chiếc túi dưới đất lên, phúi phúi bụi ngoài mặt. Sau khi dứt giấy ăn và chìa khóa vào trong, cô cẩn thận dè dặt đặt con dao găm đã hỏng vào trong túi, trân trọng như một báu vật, sau đó khoác lên người, quay đầu đi về phía chiếc Land Rover.

Cứ thế, anh bị tảng lờ từ đầu tới cuối.

Hoắc Trường Uyên trừng mắt nhìn theo bóng cô, cổ đờ nén ngọn lửa trong lòng, giật tung mấy cục cổ áo.

Trên đường trở về, Lâm Uyển Bạch không nói một câu nào, cô như một người bị bệnh, co rụt trên chiếc ghế lái phụ.

Cô sụp mắt xuống như đã ngủ thiếp đi, nhưng tay vẫn nắm chặt chiếc túi xách.

Hoắc Trường Uyên vừa vô tình vừa như cố ý liếc nhìn cô mấy cái, đều thấy cô ra vẻ không thèm để tâm. Khoang xe im ắng đến nặng nề, anh đành bật radio lên.

...

Sau khi trở về, Lâm Uyển Bạch vẫn nhanh nhẹn đi vào bếp bận rộn.

Có điều bóng hình cô trông có vẻ đầy tâm sự, như một cây mạ bị bẻ cong. Làm xong đồ ăn, cô hạ thấp giọng nói: "Cơm nước xong xuôi rồi."

Hoắc Trường Uyên vốn dĩ còn rất mong chờ bữa tối nay, nhưng bây giờ lại ăn trong tâm trạng bí bách.

Nhất là khi anh đã cố gắng ăn được hai bát mà cô còn chưa xong nửa bát, như ngồi đếm hạt com vậy.

Buổi tối, Lâm Uyên Bạch chờ anh tắm rửa xong để lấy phòng tắm. Lúc cô đi ra thì thấy anh quấn khăn tắm quanh hông ngồi bên giường, nửa người trên để trần. Ánh đèn hắt lên những múi cơ bắp chặt chẽ trước ngực anh, khiến nó tràn đầy sức mạnh nam tính.

Cô lấy khăn mặt quấn chặt đầu, định vòng qua anh đi sang bên cạnh.

Hoắc Trường Uyên vươn đôi tay dài kéo cô vào lòng, giật tung chiếc khăn trên đầu cô ra. Mái tóc dài cứ thế rũ xuống, nước bắn đầy lồng ngực anh.

Lòng bàn tay anh giữ chặt eo cô, nheo mắt quan sát kỹ: "Vẫn còn hờn dỗi à?"

"..." Lâm Uyên Bạch nhú mày.

"Tôi chỉ mắng em mấy câu thôi mà!" Bờ môi Hoắc Trường Uyên hơi bĩu ra.

"..." Lâm Uyên Bạch mím chặt môi.

Hoắc Trường Uyên thấy cô từ đầu tới cuối vẫn không chịu lên tiếng bèn dùng bàn tay còn lại chọc mạnh lên má cô, chọc đến khi cô chịu hé răng ra anh mới buông tay: "Vừa vừa phai phải thôi, em là người con gái đầu tiên dám sung sĩa mặt mũi với tôi đấy!"

"Tôi không..." Lâm Uyên Bạch ôm má đau đớn.

Cô sung mặt với anh khi nào chứ...

"Ừm." Hoắc Trường Uyên xoay người đè cô xuống: "Vậy thì đừng lãng phí thời gian nữa."

Nụ hôn và động tác của anh đều gấp gáp như nhau, Lâm Uyên Bạch không né tránh.

Tới khi nụ hôn cấp tốc của Hoắc Trường Uyên đi xuống, cuối cùng cô cũng có thể lên tiếng: "Tối nay... có thể không làm không?"

"Chẳng phải đã nói sẽ cảm ơn tôi bằng hoàng trên giường sao, trêu tôi đấy à?"

Hoắc Trường Uyên chống hai cánh tay bên trên cô, hơi thở nóng rực phả lên mũi cô.

Lâm Uyên Bạch cố gắng chặn ngực anh lại, giọng nói mang theo chút cầu xin: "Hôm khác được không?"

Tối hôm nay, cô thật sự không muốn quan hệ...

"Không được!" Hoắc Trường Uyên trầm giọng quát. Ngũ quan sắc nét cúi xuống, một lần nữa lấp kín miệng cô, giọng nói xen lẫn khao khát bật ra: "Từ lúc ôm em để dạy bắn súng tôi đã muốn rồi..."

Lâm Uyên Bạch không từ chối được, bị anh xoay qua xoay lại như cái bánh.

Sau đó là tiếng răng xé rách lớp vỏ bóng.

Lâm Uyên Bạch vùi sâu mặt vào trong gối.

...

Buổi trưa ngày hôm sau, Lâm Uyên Bạch nhận được điện thoại của anh khi đang ăn trong phòng trà nước.

"A lô?"

"Xuống dưới đi."

Anh chỉ buông một câu ra lệnh, Lâm Uyên Bạch cắn đầu đũa, chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Thấy cô không có động tĩnh gì, Hoắc Trường Uyên lại nói: "Tôi đang ở dưới công ty em."

"... Làm gì chứ?" Lâm Uyên Bạch vẫn hơi ngần ngại.

"Cùng đi ăn cơm." Hoắc Trường Uyên nói tiếp.

Lâm Uyên Bạch cúi đầu nhìn hộp cơm mình vừa bóc ra, vẫn còn ù ù cạc cạc: "Nhưng tôi đang ăn mà..."

Sự kiên nhẫn của Hoắc Trường Uyên hoàn toàn bị tiêu diệt, anh hạ giọng quát: "Tôi nói lại lần cuối cùng, xuống dưới! Trong vòng năm phút chưa nhìn thấy em, tôi lái thẳng xe vào tòa nhà đấy!"

"..." Lâm Uyên Bạch bị đầu kia ngắt máy trước.

Cô chớp chớp mắt, hai giây sau, cô đứng bật dậy như nghe thấy quốc ca, căng thẳng lao ra ngoài dưới cái nhìn kinh ngạc của các đồng nghiệp.

Cô thở hồng hộc chạy ra khỏi tòa nhà, quả nhiên nhìn thấy chiếc Land Rover trắng đỗ dưới đó.

Hoắc Trường Uyên cũng không nhiều lời với cô, cửa xe vừa đóng lại anh đã đạp chân ga.

Tới nhà hàng, Lâm Uyên Bạch cũng không phản bác gì, cô ngoan ngoãn đi theo sau anh. Tối qua dường như trừng phạt cô không tập trung, Hoắc Trường Uyên suýt lấy mạng cô, bên ngoài trời tờ mờ sáng rồi anh mới miễn cưỡng buông bàn tay trên eo cô ra.

Sau khi ăn xong hai phần cơm văn phòng đơn giản, chiếc xe một lần nữa lên đường.

"Áy?"

Lâm Uyên Bạch ngạc nhiên nhìn ra ngoài cửa xe.

Nơi chiếc xe dừng lại không phải tòa nhà văn phòng của cô, ngược lại là một trung tâm thương mại.

Hoắc Trường Uyên rút chìa khóa ra, rồi nói với cô: "Xuống xe với tôi."

Lâm Uyên Bạch đành tiếp tục đi theo anh. Bảo vệ trước cửa mở cửa ra cho họ, lòng cô đầy nghi hoặc.

Lẽ nào là đi mua sắm, có nhẽ hứng vậy sao?

Hoắc Trường Uyên cao lớn, đi phía trước, nhưng trông anh không giống như đang đi mua sắm. Anh không lên tầng, ngang qua những gian hàng ở dưới cũng không có ý đi vào.

Sau vài lần rẽ ngoặt, cuối cùng họ dừng chân trước một cửa hàng.

Lâm Uyên Bạch đi vào, quét mắt nhìn một lượt. Hóa ra đây là một cửa hàng làm dao cao cấp, trên kệ bày đủ các loại dao nhập khẩu, bên dưới còn ghi chú thích. Ngoài giá cả ra thì công nghệ và lai lịch đều giống như một tác phẩm nghệ thuật vậy.

Khi quản lý cửa hàng đi tới thì Hoắc Trường Uyên quay lại.

Lâm Uyên Bạch vẫn đang làm mặt không hiểu thì chiếc túi xách trên người đã bị anh gỡ xuống.

"... Anh làm gì vậy?"

"Lát nữa em sẽ biết."

"..."

Lâm Uyên Bạch thấy anh đã tự túc kéo khóa, lục lọi bên trong. Chẳng bao lâu sau, con dao găm quân đội được bọc bằng khăn tay được anh lấy ra, hoặc nói đúng ra, giờ nó chỉ còn lưỡi dao.

Có thể thấy được, vị quản lý tỏ ra rất cung kính: "Hoắc tổng!"

Hoắc Trường Uyên gật đầu rất khẽ, xòe lòng bàn tay đặt con dao lên, ngón trỏ chỉ chỉ vào điện thoại: "Đây chính là con dao mà tôi nói trong điện thoại, làm cho tôi một chuôi dao giống như bức ảnh này."

Không biết anh kiếm đâu ra một bức ảnh, không có sai khác gì với con dao găm trước đó của cô.

"Nhớ kỹ, phải giống y như đúc."

Lâm Uyên Bạch sững người đứng nhìn, còn anh thì nghiêm mặt nhấn mạnh.

~Hết chương 46~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 47

Người quản lý cuống quýt gạt đầu, hai tay đỡ lấy lưỡi dao.

Họ không mang vào căn phòng ngăn cách bên trong mà có thợ chuyên nghiệp, đeo găng tay chuẩn bị xử lý.

Nhìn trên bức ảnh hay nhìn vật thật, quả thực không có bất cứ điểm khác biệt nào với con dao trước kia của cô. Chỉ có điều, khi nhìn thấy chuôi dao mới tinh được người thợ nắm chặt trong tay, trong lòng cô vẫn không tránh khỏi có tâm trạng chống đối.

Nhất là khi nụ cười tươi rói của người ấy khi tặng cô con dao hiện lên trong đầu...

Lâm Uyên Bạch đi qua: "Bỏ đi, không cần đâu."

"Không cần?" Hoắc Trường Uyên đứng lên khỏi sô pha, nhú mào hừ lạnh: "Chẳng phải hôm qua em ôm lấy nó, vẻ như không còn thiết tha gì cuộc sống này nữa sao, chỉ thiếu nước tặng em cái khăn lụa trắng nữa thôi."

Lâm Uyên Bạch bị câu nói của anh đưa vào hoàn cảnh khó xử.

Quản lý cửa hàng nghĩ rằng cô có điều lo lắng, bèn tươi cười xen ngang: "Cô à, các công nhân của chúng tôi đều là những người có kỹ thuật tay nghề cao, sau khi làm lại chuôi dao, chúng tôi có thể đảm bảo nó không khác gì con dao lúc trước của cô."

Chính vì như vậy cô mới không muốn.

Cho dù bề ngoài trông giống y như đúc, nhưng chung quy vẫn không phải là cái ban đầu.

Lâm Uyên Bạch lấy lại lưỡi dao của mình, thái độ rất kiên quyết: "Thật sự không cần nữa đâu, cảm ơn anh."

"Vậy thì mua cái mới đi, dao của cửa hàng này cũng toàn là dao Thụy Sĩ đấy, em chọn lấy một cái!" Nói rồi, Hoắc Trường Uyên kéo tay cô qua.

Lâm Uyên Bạch bị anh dắt tới trước tủ kính, nhưng cô không nhìn.

Cô khẽ lắc đầu, gạt tay anh ra, chỉ bọc lại lưỡi dao rồi đặt vào trong túi xách.

"Nhiều như vậy mà không ưng ý một cái nào sao?"

Lâm Uyên Bạch cắn môi, giọng nói khẽ mà kiên quyết: "Nó là độc nhất vô nhị."

Độc nhất vô nhị.

Hoắc Trường Uyên thầm gặm nhấm bốn chữ ấy trong lòng, khuôn mặt bình thường vẫn lạnh nhạt kỳ thực không có quá nhiều biểu cảm, nhưng khuôn cằm thì đã dần dần cứng lại.

Lâm Uyên Bạch sửa sang lại quai đeo, nhìn anh và quản lý rồi xin lỗi: "Tôi sắp muộn mất rồi, chúng ta đi thôi."

Ra khỏi trung tâm thương mại, cô như một trợ lý nhỏ bước từng bước phía sau anh.

Vòng qua đầu xe đi sang ghế lái, chìa khóa xe trong tay Hoắc Trường Uyên không được mở ra mà anh đứng ngay đó, con người u tối vượt qua thân xe nhìn về phía cô, bất ngờ lên tiếng: "Rốt cuộc ai đã tặng cô con dao cùn đó?"

"..." Hơi thở Lâm Uyên Bạch như khựng lại.

"Tôi đang hỏi em đó." Hoắc Trường Uyên lặp lại lần nữa.

Ngữ khí không trầm hơn nhưng những đường nét trở nên sắc bén và khuôn mặt đã có phần nghiêm nghị hơn, đáy mắt còn ẩn chứa một uy lực điềm tĩnh.

Lâm Uyên Bạch muốn nói là một người bạn nhưng lời tới bên miệng, cô vẫn quyết tâm sửa lại: "Không liên quan tới anh..."

Hoắc Trường Uyên nhìn cô mấy giây, sau đó quăng chìa khóa, ngồi vào xe.

Cô còn chưa kịp giơ tay mở cửa xe, chiếc Land Rover đã phóng vọt đi, quay ngược về sau.

Lâm Uyên Bạch phản ứng nhanh, vội tránh sang bên cạnh vài bước. Mới đó đã chỉ còn lại một làn khói mù mịt.

Cô thật sự không dám tin, mình như một con mèo hoặc con chó bị vút lại trước cửa trung tâm thương mại vậy.

Tính khí của người đàn ông này...

Lâm Uyên Bạch nhìn đồng hồ, ngồi xe buýt không kịp nữa rồi, đành phải bắt xe thôi.

"Lâm Uyên Bạch?"

Lâm Uyên Bạch bất giác nhú mày, giọng nói này...

Cô quay đầu lại, quả nhiên nhìn thấy Lâm Dao Dao đeo đồ hiệu khắp người. Người kia nhìn thấy cô cũng lập tức nhú mày, cất giọng the thé: "Sao chị có thể ra ngoài nhanh như vậy được!"

"Thật ngại quá, khiến cô thất vọng rồi." Lâm Uyên Bạch giật giật khoe miệng.

"Có chuyện gì vậy! Rõ ràng chị phải bị giam mười lăm ngày!" Lâm Dao Dao tức giận kêu gào.

"Có thể là ông trời có mắt." Lâm Uyên Bạch cười ngoài mặt.

Mỗi lần gặp Lâm Dao Dao, tâm trạng cô lại rất tệ, cô giờ tay bắt xe định đi.

Lâm Dao Dao chặn trước mặt cô, nhìn về phía chiếc Land Rover vừa đi khỏi, nhìn chăm chăm rồi chất vấn: "Lâm Uyên Bạch, tôi hỏi chị, người vừa đi cùng chị có phải anh Trường Uyên không?"

Lâm Uyên Bạch thật không muốn chọc cho Lâm Dao Dao khởi động dạng thức chó điên, cô đáp qua quýt: "Cô nhìn nhầm rồi."

Đúng lúc này có chiếc taxi đi tới, cô ngồi vào rồi bảo tài xế đi ngay.

Nhìn nhầm ư?

Không thể nào, cô ta chạy quanh Hoắc Trường Uyên lâu như vậy, với mức độ si mê của cô ta tuyệt đối không thể nhận nhầm. Nghĩ tới chuyện người đàn ông mình để ý lại dây dưa với Lâm Uyên Bạch, Lâm Dao Dao tức giận giậm chân bình bịch.

...

Suốt một tuần sau đó, Hoắc Trường Uyên đều không gọi điện cho cô.

Lâm Uyển Bạch ngược lại rất vui vì được nhàn nhã. Tối tối cô đều tới bệnh viện, nhưng thi thoảng cũng sẽ kiểm tra điện thoại, sợ rằng lỡ như không nhận điện thoại, anh lại nổi giận.

Mỗi lần nghĩ như vậy, dáng vẻ sầm xì u ám của Hoắc Trường Uyên cũng trùng hợp hiện lên trước mắt...

Lâm Uyển Bạch ra sức lắc lắc cái đầu, anh đã đâm sâu bén rễ như vậy từ khi nào?

Khi cô tan làm, ra khỏi thang máy thì di động bất ngờ rung lên. Cô rút di động ra, ngón tay bất giác run lên một cách vô dụng, là Hoắc Trường Uyên gọi đến.

"Tối nay qua đây! Tôi có buổi tiếp khách, em làm ấm giường trước đi."

Lâm Uyển Bạch chưa lên tiếng nói được nửa câu điện thoại đã bị dập.

Từ ngày cô chủ động đi theo anh, cô phải để mặc anh tìm tòi, phải có trách nhiệm làm ấm giường cho anh.

Có điều đang mùa hè nóng nực...

Lâm Uyển Bạch chống tay lên trán.

Khi trời tối, cô đã xuất hiện trong tiêu khu cao cấp.

Vì trong điện thoại, anh không nói rõ là mấy giờ, chỉ bảo cô đến trước. Lâm Uyển Bạch đã có kinh nghiệm đến muộn. Sợ bị anh mắng nên ăn tối xong là cô ngồi xe buýt qua đây luôn.

Cô mở cửa ra, bên trong tối thui.

Lâm Uyên Bạch thay giày, tắm rửa trước rồi ra ngoài đợi mãi mà dưới nhà vẫn chưa có động tĩnh gì.

Cô lấy di động ra chơi game một lúc, rồi mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

"Cạch!"

Trong đêm tối, tiếng đóng cửa nặng nề vang lên.

Lâm Uyên Bạch đang ngủ mơ bị giật mình, bỗng cảm thấy có bóng đen loạng choạng nhào đến, trong không khí vẫn còn xen lẫn hơi rượu thoang thoảng.

Cô còn chưa kịp nhìn rõ ràng, cổ đã bị cắn mạnh một miếng.

Lâm Uyên Bạch đau đớn, chắc chắn người đang bò phía trên cô chính là Hoắc Trường Uyên, trong bóng tối vẫn có thể phân biệt ra được ngũ quan của anh. Anh mang theo hơi rượu thì thâm bên tai cô: "Bảo em làm ấm giường, ai cho em ngủ trước!"

"..."

Lâm Uyên Bạch đánh mắt nhìn ra ánh trăng lơ lửng trên cao ngoài cửa sổ, đã nửa đêm rồi còn ai không ngủ chứ!

Cô yếu ớt giải thích: "Tôi thực sự buồn ngủ quá rồi, không gượng nổi..."

"Sau này tôi chưa về, không cho phép em ngủ trước." Hoắc Trường Uyên chấm tay lên mũi cô.

"Biết rồi." Lâm Uyên Bạch gật đầu.

Hoắc Trường Uyên cười lên người cô, bắt đầu cởi quần áo.

Cho dù trong bóng tối mơ hồ không rõ ràng, cơ thể trắng kiện của anh vẫn lộ rõ, cơ bắp phồng phồng, nét nào ra nét ấy như sắt thép.

Lâm Uyên Bạch nuốt nước bọt, không biết có phải vì bị kích thích không, có dòng nóng ẩm ở phía dưới trào ra.

Cả người cô đột ngột cứng đờ, cô né tránh đôi môi anh.

Hoắc Trường Uyên còn chưa kịp tắm rửa gì, thấy vậy tỏ ý không vui: "Em chê tôi bẩn?"

"Không phải..." Lâm Uyên Bạch lắc đầu.

Hoắc Trường Uyên giơ cao hai tay cô lên, hoàn toàn không ngại việc kích thích thêm một chút.

"Đừng, đừng mà!"

Lâm Uyên Bạch sốt sắng, nhưng lại không ngăn anh lại được, một lúc lâu sau mới khó khăn ấp a ấp úng: "Tôi... Bà dì của tôi đến rồi..."

~Hết chương 48~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 48

"Cái quái gì vậy!"

Hoắc Trường Uyên cầu nhàu một câu.

Sắc mặt khó xử của Lâm Uyển Bạch sắp bùng nổ đến nơi, cô bối rối hít sâu một hơi: "Chính là thứ mà tháng nào con gái cũng gặp..."

"..." Lần này Hoắc Trường Uyên hoàn toàn nằm im.

Lát sau, phần đầu đang vùi sâu trong cổ cô mới ngẩng lên.

Dưới ánh mắt nhìn chòng chọc của anh, Lâm Uyển Bạch có phần không tự nhiên.

Cô há hốc miệng, một giây sau, cơ thể còn cứng đờ hơn cả ban nãy, dây đai thắt áo ngủ bị người nào đó giật ra.

"Đúng thật là!" Hoắc Trường Uyên nhú mày.

Cả người Lâm Uyển Bạch sắp bốc khói đến nơi, thật chỉ muốn biến thành bong bóng tan ra.

Anh còn tận tay kiểm tra nữa!

Hoắc Trường Uyên không cam tâm thu tay về, hậm hực cắn lên miệng cô: "Em cố tình hả? Sao không nói luôn trong điện thoại!"

"Tôi cũng đâu có biết." Lâm Uyên Bạch ngượng ngập, nhìn anh rồi vội vàng cup mắt xuống, giọng nói tỏ ra vô tội: "Một tiếng trước nó vừa tới..."

Cô cũng quả thực không ngờ rằng bà dì lại đến sớm trước ba ngày.

Khi nằm trên giường chơi game đợi anh, cô đã cảm thấy có điều bất ổn, vào phòng tắm xem thì quả nhiên. Cũng may trong ngăn kín của túi xách, cô luôn để phòng một miếng băng vệ sinh, nếu không làm sao cô dám gọi điện nhờ anh mua...

Sức nặng trên người bỗng nhẹ bẫng.

Ánh đèn sáng lên, Lâm Uyên Bạch vô thức nheo mắt lại.

Trong khe hẹp của khóe mắt, cô nhìn thấy Hoắc Trường Uyên đã cởi hết quần áo, chỉ còn mặc độc chiếc quần đùi lót đi vào phòng tắm. Chẳng mấy chốc đã có tiếng nước rào rào vang lên.

Khi quay trở về nằm xuống giường, Hoắc Trường Uyên còn mang theo chút lạnh lẽo.

Lâm Uyên Bạch dịch sang bên cạnh một chút, tối nay chắc chắn là không thể làm gì được rồi, cô xoay lưng về phía anh.

Nhưng vừa mới nhắm mắt lại, cô đã bất ngờ bị ai đó kéo ngược về.

"Anh..."

Lâm Uyên Bạch há hốc miệng, nhưng bị anh phủ kín đôi môi.

Nụ hôn của anh như cơn mưa nhỏ rả rích rơi xuống, dịu dàng mà gấp gáp. Cô buộc phải nhắc nhở anh: "Tối nay thật sự không được đâu!"

"Không được mà em còn không nằm im, cố tình quyến rũ tôi!"

"Tôi chỉ hơi ngứa thôi..."

Lâm Uyển Bạch lại bị oan ức rồi. Chẳng cô chỉ động đây, việc gãi ngứa là quá bình thường mà...

Hoắc Trường Uyên dường như cũng rất bức bối về sự mất kiểm soát của mình.

Anh thầm chửi câu gì đó, rồi một lần nữa nằm xuống giường, lồng ngực phập phồng dữ dội, chỉ còn cách nhắm mắt lại để xoa dịu những hừng hực.

Lần này, đến hít thở, Lâm Uyển Bạch cũng phải thận trọng, dè dặt. Cô nằm thẳng cẳng như một xác chết, không dám nhúc nhích bừa bãi, sợ rằng chỉ một hành động vô tình của mình cũng khiến anh ngứa ngáy.

"Hay là tôi về nhà nhé?" Ngẫm nghĩ một lúc, cô có lòng hỏi.

Hoắc Trường Uyên không nề tình, lạnh lùng liếc nhìn cô rồi hừ một tiếng: "Nửa đêm nửa hôm em chạy ra đường lớn, định dọa ma à?"

Đêm tối là lúc các cảm quan nhạy cảm nhất, mùi hương trên người cô ập tới không ngừng nghỉ, kích thích khiến cổ họng anh thắt chặt lại.

Lớp chăn bên cạnh bỗng nhiên được lật mở, có tiếng tìm dép vang lên.

Hoắc Trường Uyên nhìn thấy cái bóng ngồi dậy của cô, giận dữ nhíu mày lại: "Không nghe thấy lời tôi vừa nói à? Em định đi đâu!"

"Tôi vẫn nên sang phòng ngủ đối diện là hơn..."

Lâm Uyển Bạch nhìn anh có phần bối rối trong không gian tăm tối. Đáp lại cô là cánh tay bức bối của Hoắc Trường Uyên vươn tới.

Sau khi kéo ngược cô trở lại giường, lần này tới lượt Hoắc Trường Uyên quay lưng lại rồi buông một câu: "Nằm yên bên cạnh tôi, đừng khiến tôi thấy phiền!"

Lâm Uyển Bạch đợi một lúc, thấy anh đã thở nhịp nhàng, cô mới thở phào nhẹ nhõm, rồi nhắm mắt lại, chìm vào giấc ngủ.

Chẳng biết đã qua bao lâu, có một con ruồi bay vào trong giấc mơ.

"Tĩnh tĩnh!"

"..."

"Tôi khó chịu!"

"..."

"Em lấy tay giúp tôi đi!"

"Ồ..."

...

Cả đêm không ai được yên ổn.

Sáng hôm sau, Lâm Uyển Bạch tỉnh dậy với đôi mắt thâm quầng.

Cô bị Hoắc Trường Uyên sai xuống bếp nấu mỳ. Không biết có phải vì "dục cầu bất mãn" hay không mà anh cố tình châm chọc, nói canh không có mùi vị gì, nhưng cuối cùng vẫn ăn hết sạch một bát đầy.

Lâm Uyển Bạch thu dọn sạch sẽ định rời đi. Hôm nay là thứ Bảy, cô sẽ tới thẳng bệnh viện.

Khi cô ra cửa, Hoắc Trường Uyên cũng thay một bộ vest đứng đắn từ trên gác đi xuống, nói rằng Giang Phóng đã có mặt ở dưới nhà, bảo cô đi cùng.

Sau khi lên xe, Hoắc Trường Uyên gọi mấy cuộc điện thoại.

Sau đó anh ngồi dựa ra sau ghế, rít một điếu thuốc ngậm trên miệng. Giữa làn khói trắng, đôi mắt thâm trầm và khuôn cằm sắc bén trông rất lạnh lùng.

Lâm Uyển Bạch không nắm bắt được cảm xúc của anh.

Vui buồn thất thường, không biết lại người nào không cẩn thận giẫm phải đuôi hùm.

Cô cũng dứt khoát lặng im, quy củ khép chặt hai chân, đặt tay lên đùi mắt nhìn thẳng.

Khi gặp đèn đỏ, chiếc Bentley tạm thời dừng lại, Hoắc Trường Uyên bắt ngờ sát lại gần cô và hỏi: "Thường thì phải mấy ngày?"

Lâm Uyển Bạch ngẩn ra giây lát mới hiểu anh đang ám chỉ điều gì.

Cô hoảng loạn nhìn người tài xế đang tập trung lái xe phía trước và Giang Phóng đang chăm chú xem điện thoại trên ghế lái phụ.

"Khoảng sáu, bảy ngày chẳng..."

"Sáu, bảy ngày?" Hoắc Trường Uyên lập tức chau mày.

Lâm Uyển Bạch nghe ra ngữ khí u ám của anh, biểu cảm có phần ngượng ngập: "Cũng có thể là bốn, năm ngày..."

"Lâu vậy!" Hoắc Trường Uyên càng nhíu mày sâu hơn.

Lâm Uyên Bạch: "..."

Hoắc Trường Uyên rút mạnh một hơi thuốc, sau đó dập tắt. Sau vài giây im lặng, anh gọi trợ lý: "Giang Phóng!"

"Vâng, tổng giám đốc!" Giang Phóng cung kính quay đầu.

Hoắc Trường Uyên gõ gõ bụng ngón tay lên đùi, ánh mắt âm u: "Kiểm tra xem có loại thuốc nào chặn kinh nguyệt của phụ nữ không."

Người tài xế đang lái xe ổn định phía trước suýt nữa thì ấn nhầm chân phanh.

"..." Lâm Uyên Bạch thở thốt.

"..." Giang Phóng ngây ngốc.

Chiếc Bentley đi thẳng tới cổng lớn bệnh viện. Khi Lâm Uyên Bạch chuẩn bị xuống xe, Hoắc Trường Uyên hỏi cô: "Khi nào thì bà ngoại em làm phẫu thuật?"

Kiểu nắm mọi việc trong lòng bàn tay như thế này, cô không quá bất ngờ.

Nhưng cô không hiểu lý do khiến anh quan tâm, suy nghĩ một chút, Lâm Uyên Bạch thành thật trả lời: "Đang đợi bác sỹ chính sắp xếp, chắc là khoảng tuần sau."

Hoắc Trường Uyên hờ hững đáp lại một tiếng, rồi bảo tài xế cho xe đi.

Sau khi chiếc Bentley đi ra khỏi bệnh viện, Lâm Uyên Bạch mới đi sang cửa hàng tạp hóa đối diện mua một túi băng vệ sinh.

Ban này dọc đường ngang qua hơn chục cái siêu thị nhưng vì bên cạnh có ánh mắt tối thuì của Hoắc Trường Uyên, cô không dám nói dừng xe để mua.

Khi vừa trở lại bệnh viện thì cô nhận được điện thoại của Lâm Dũng Nghị.

...

Tối hôm sau, ngày Chủ Nhật, chiếc xe tiến trên con đường mà Lâm Uyên Bạch đã quen thuộc.

Trong điện thoại, Lâm Dũng Nghị bảo cô hôm nay tới nhà, nguyên nhân thì lại không nói. Cô suy đi tính lại, cuối cùng vẫn quyết định đến.

Hãng xe Nhật thích hợp tiết kiệm kinh tế không vững vàng như xe nhập khẩu, khi rẽ còn có chút bồng bềnh.

Xe dừng lại trước cửa biệt thự nhà họ Lâm. Lâm Uyên Bạch tháo dây an toàn bước xuống xe rồi cảm kích nói với người bên cạnh: "Tiểu Ngô, cảm ơn anh."

Người đồng nghiệp nam lái xe nói một tiếng "Không có gì", nhưng sắc mặt thì có vẻ hậm hực, như vừa phải chịu đả kích gì.

Lâm Uyên Bạch làm như không nhìn thấy, đóng cửa rồi đi vào trong.

"Pim..."

Tiếng còi xe bất thành linh vang lên.

Lâm Uyên Bạch chỉ thấy bóng con xe Land Rover thoáng qua trước mặt, toàn là mùi khí thải của xe, sau đó là tiếng bánh xe phanh kít trên mặt đường. Chiếc xe trắng với biển số năm con 8 đỗ lại trong sân nhà.

Trái tim cô đập nhanh mấy nhịp rồi cô nhanh chóng nhúu mày.

Cửa xe mở ra, người bước xuống không chỉ là Hoắc Trường Uyên trong bộ vest đứng đắn mà còn một Lâm Dao Dao cười tươi như hoa...

~Hết chương 48~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 49

Lâm Uyên Bạch nhấc chân lên, không biết nên tiến lên hay lùi xuống.

Nhất là khi Hoắc Trường Uyên nhìn cô, tầm mắt chỉ hờ hững thoáng qua, khóe miệng lại loáng thoáng căng lại.

Còn Lâm Dao Dao thì vẫn như con bướm bay vòng vòng quanh Hoắc Trường Uyên, cười nũng nịu dắt anh vào trong biệt thự, nhưng cũng không tảng lờ cô: "Chị gái, sao chị còn không vào? Bố đang đợi chị đấy!"

Lâm Uyên Bạch bị gọi đến lạnh gáy, cuối cùng vẫn đi theo sau.

"Trường Uyên, cậu đến rồi à!"

Vừa vào cửa, vợ chồng Lâm Dũng Nghị đã ra đón.

Lâm Uyên Bạch rơi lại phía sau, trở thành người vô hình nhất.

Thím Vương ra hiệu với Lý Huệ, Lý Huệ đứng trước mặt Lâm Dũng Nghị tỏ ra dịu dàng hiền thực: "Lần trước con đã làm cho bố con tức gần chết, lần này không được khiến ông khó chịu nữa! Hơn nữa hôm nay con có thể đến đây, cũng nhờ có Dao Dao khuyên nhủ bố con suốt mấy hôm đấy!"

Nghe xong, cô nhú mày, không hiểu Lâm Dao Dao lại có ý đồ xấu xa gì trong lòng.

Lâm Uyên Bạch nhìn về phía Lâm Dũng Nghị, hỏi thẳng: "Bố, bố gọi con đến có việc gì không?"

"Vào nhà rồi nói!" Lâm Dũng Nghị lên tiếng.

Nói xong, cả đám người đã quay phắt đi vào trong, Lâm Uyên Bạch đành phải thay giày đi theo.

Họ bước vào phòng ăn, trên chiếc bàn dài được bày vô số các món ăn tinh tế, có thể nhận ra đây là tiêu chuẩn của một bữa tiệc tiếp đãi khách khứa. Lâm Dũng Nghị mời Hoắc Trường Uyên ngồi xuống ghế, người giúp việc phía sau cung kính kéo ghế ra cho anh.

"Chị gái, chị cũng ngồi đi!"

Lâm Dao Dao quay người lại, tiến lên, kéo cô một cái vể ép buộc.

Cô ta thẳng thừng kéo cô tới trước bàn ăn, sau khi buông tay thì đánh mắt ra hiệu với thím Vương ở phía sau.

Lâm Uyên Bạch đành bắm bụng ngồi xuống, có điều mông cô còn chưa chạm được vào ghế, chiếc ghế phía sau bỗng nhiên bị đẩy lùi lại.

"Rầm!"

Cô ngã ngồi xuống ghế.

Một cú ngã thực sự, cơn đau từ xương cột truyền tới khiến Lâm Uyên Bạch nhúm mày, cô cố gắng nhẫn nhịn để không kêu lên.

Đôi mi cô nhìn thấy đầu tiên là dáng vẻ cười vụng trộm của hai mẹ con Lâm Dao Dao, cô vô thức nhìn về phía Hoắc Trường Uyên ngồi đối diện.

Tư thế ngồi của Hoắc Trường Uyên thoải mái mà không tùy tiện, ánh mắt anh lúc này cũng dừng lại trên người cô.

Có điều anh còn không buồn nhú mày dù chỉ một chút, trong con người sâu xa trầm ổn ấy không chút nhiệt độ, lạnh lùng như thái độ của một người ngoài cuộc, vô tâm như lần đầu tiên nhìn thấy cô bị đánh ở nhà họ Lâm vậy.

Mồm miệng Lâm Uyên Bạch chột đặng ngất.

Ban nãy cô chờ đợi điều gì chứ?

Lâm Dũng Nghị đập tay lên bàn, vẻ không vui: "Sao lần nào đến cũng làm cho mọi người gà bay chó chạy vậy!"

"Chị gái, chị không sao chứ? Để em đỡ chị!" Lâm Dao Dao không bỏ qua bất kỳ cơ hội thể hiện nào.

Lâm Uyên Bạch né tránh, tự cắn răng đứng dậy.

Thím Vương đang đứng sau lưng cô cười trộm bất ngờ đón nhận một ánh nhìn sắc lẹm.

Bầu không khí lạnh lẽo đều tới từ vị khách quý của gia đình, giống như màn mưa tuyết trên đỉnh núi cao.

Con người hơi nheo lại tỏa ra một uy quyền, thím Vương run lên cầm cập, vô thức cúi đầu nhận lỗi: "Xin lỗi ông! Tại tôi bất cẩn quá, lúc kéo ghế không chú ý đã khiến đại tiểu thư bị ngã!"

"Bố à, thím Vương cũng không cố ý đâu ạ."

Ngay sau đó Lâm Dao Dao: "Gia đình chúng ta trước nay luôn khoan hồng với người dưới, con nghĩ chị cũng sẽ không quá so đo đâu, thế nên

thôi đi!"

"Dao Dao đúng là hiểu chuyện!" Lý Huệ đứng bên khen ngợi kịp thời.

Lâm Dũng Nghị gạt đầu, xua tay không truy cứu nữa.

"Uyển Bạch, hôm nay gọi con đến nhà đúng là do Dao Dao khuyên nhủ bố. Con vẫn mang họ Lâm, chung quy vẫn là người một nhà! Tiền viện phí của bà ngoại tháng này vẫn chưa trả?" Lâm Dũng Nghị nói xong thì nhìn về phía vợ mình.

Lúc này Lý Huệ mới rút chiếc thẻ ngân hàng trong túi ra, đặc biệt nhấn mạnh: "Trong này dì tiết kiệm tròn hai vạn! Dùng tiết kiệm chút!"

Đây có lẽ là lần đầu tiên Lý Dũng Nghị chủ động cho cô tiền.

Trước kia có lần nào không phải cầu xin và ăn tát để nhận lại tiền, nhưng bây giờ thậm chí còn có cảm giác bố thí nữa.

Lâm Uyển Bạch đưa tay ra, chạm lên tấm thẻ ngân hàng.

Bất ngờ mu bàn chân cô đau nhói lên.

Hoắc Trường Uyên ngồi đối diện không hề nói trước, cứ thế giẫm lên chân cô, đồng thời còn dùng sức đè lên, mang theo một sự uy hiếp nặng nề. Tuy ngoài mặt anh không hề thể hiện ra, chỉ đang cố gắng tập trung nhìn vào mấy hình hoa văn trên bát đĩa.

Lâm Uyển Bạch cố nhịn đau, đẩy trả chiếc thẻ về: "Không cần đâu."

Cho dù anh không làm vậy, cô cũng không định nhận. Những lời từ chối vừa nói ra, cơn đau trên mu bàn chân cũng tan biến.

"Bố từng nói sau này đừng hòng lấy một xu nào của nhà họ Lâm, con vẫn còn nhớ."

"Lâm Uyên Bạch!" Lâm Dũng Nghị bỗng chốc cảm thấy như mình bị vả mặt, phần nộ trùng mắt nhìn con gái: "Mày đừng được nước lán tới! Lúc này rồi còn cứng đầu với tao làm gì, chơi trò thanh cao à, rắp tâm khiến tao tức chết phải không? Đồ không biết tốt xấu!"

"Con sẽ không nhận thẻ này." Lâm Uyên Bạch tỏ rõ lập trường.

Lý Huệ ngăn Lâm Dũng Nghị tiếp tục đập bàn, vỗ về: "Được rồi ông à! Đừng quên hôm nay nhà chúng ta có khách quý, có chuyện gì ăn xong chúng ta từ từ nói!"

"Trường Uyên, để cậu chê cười rồi!" Lâm Dũng Nghị dịu lại.

"Không có gì." Hoắc Trường Uyên hờ hững đáp.

"Bố à, mau ăn thôi!"

"Anh Trường Uyên, anh ném thử con cá sạo này đi."

...

Lâm Dao Dao ngồi bên cạnh Hoắc Trường Uyên, sắp đồ cả người về phía anh tới nơi.

Ánh mắt Lâm Uyên Bạch bị kích thích khó chịu, cơn đau ở hông và mu bàn chân hòa vào nhau, cô làm gì còn bụng dạ ăn uống: "Con vào nhà vệ sinh một lát."

Cô đứng lên rồi đi, hoàn toàn bị cả bàn ăn tảng lờ.

Đĩa thức ăn được gấp đầy món, Hoắc Trường Uyên không hề động đũa, lẳng lẳng đặt xuống.

"Xin lỗi, tôi đi gọi cuộc điện thoại."

...

Trong phòng vệ sinh, Lâm Uyển Bạch đứng ngắm mình trong gương.

Càng ngắm càng thấy âm ứ, cô hồi hận sao mình lại nghe lời mà chạy đến nhà họ Lâm như thế này.

Mông vẫn đang ngâm ngấm đau, cô xoa xoa, chắc là lại tím bầm lên rồi. Mu bàn chân cũng đau, chắc chỗ đó cũng không khá hơn là bao.

Chịu những đả ngộ như thế này ở nhà họ Lâm, Lâm Uyển Bạch đã coi như chuyện thường, chỉ có điều nghĩ đến sự lạnh nhạt của Hoắc Trường Uyên, trong lòng cô lại bí bách khó nói. Cô rửa tay, định bụng ra khỏi đây sẽ đi về luôn.

Cô vừa mở cửa, bóng dáng cao lớn của Hoắc Trường Uyên đã đứng sẵn ở đó.

Anh cao hơn cô cả một cái đầu, đang trầm mặc đứng nhìn xuống, khuôn mặt vẫn không thay đổi vẻ lạnh lùng.

Lâm Uyển Bạch cắn răng, âm thầm bước qua trước mặt anh.

Nhưng cô vừa đi được hai bước, cánh tay đã bị anh giật về. Một giây sau, cô bị lôi lại vào trong nhà vệ sinh, đồng thời nghe thấy tiếng anh khóa trái cửa.

Lâm Uyển Bạch như con gà con mặc anh sắp xếp.

Hoắc Trường Uyên đè cô lên labo cúi đầu xuống hôn.

Nói là hôn cho sang, thực chất là cắn.

Hoắc Trường Uyên giữ chặt gáy cô, bất chấp mọi sự giãy giụa, điên cuồng hôn một cách hung hãn.

Dường như không chút nề tình, môi lưỡi cô dần dần thoảng mùi tanh của máu như sự trừng phạt.

"Anh làm gì vậy... đau lắm!"

Lại có thêm cả cơn đau trên miệng, Lâm Uyển Bạch rất âm ức.

Khuôn mặt Hoắc Trường Uyên tiếp tục áp sát cô thêm phân nữa. Anh gần giọng, nghiến răng: "Lâm Uyển Bạch, những lời tôi nói em đều coi như gió thoảng qua tai, đúng không?"

~Hết chương 49~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 50

Lâm Uyên Bạch có phần sợ hãi.

Cô nhìn thấy những mạch máu gân lên trên cổ anh, nuốt nước bọt: "Tôi không hiểu anh đang nói gì cả."

"Gã đồng nghiệp nam đã đưa em về!" Hoắc Trường Uyên hạ giọng quát.

"..." Bấy giờ Lâm Uyên Bạch mới hiểu ra.

Đôi mắt Hoắc Trường Uyên âm u đi một chút, giống như có thể khiến cả người cô đông lạnh vậy: "Thì ra em không chịu nổi cô đơn đến thế à! Mới có mấy ngày đã lại đi cùng hắn ta rồi!"

"Không phải như anh nghĩ đâu!" Lâm Uyên Bạch cắn môi, tự giải thích cho mình: "Hôm nay lúc tôi ra ngoài đã gặp Tiểu Ngô ở khu gần nhà. Anh ta vừa từ nhà một người bà con đi ra, chỉ tiện đường muốn tìm tôi uống tách café thôi..."

"Hắn có ý với em?" Ánh mắt Hoắc Trường Uyên đông cứng lại.

"À, đúng là anh ta có hỏi liệu có thể theo đuổi tôi không..."

Lâm Uyên Bạch bực bội vì sự thành thật của mình, nói xong cô lập tức hối hận. Quả nhiên, một giây sau, cô bị anh nắm lấy cằm: "Em đã đồng ý?"

"Tôi không hề!" Cô lắc đầu rất mạnh.

"Tôi đã nói với anh ta là không thể. Anh ta không phải mẫu người mà tôi thích! Hơn nữa hai chúng tôi cũng đã nói rõ sau này chỉ có thể là đồng nghiệp, anh ta cũng đồng ý rồi. Nhưng anh ta khẳng khái muốn đưa tôi tới đây, nói chỉ là tình bạn, thế nên tôi mới ngồi xe của anh ta..."

Lâm Uyên Bạch không hề lừa gạt anh, khi xuống xe, sắc mặt Tiểu Ngô vẫn còn xám xịt vì chịu đả kích.

Đương nhiên, cô không nói với anh rằng, lý do đưa ra để từ chối Tiểu Ngô lúc đó là: Cô vẫn luôn thích một người khác...

"Thật sao?"

"Thật mà!"

Hoắc Trường Uyên nheo mắt quan sát cô một lúc.

Sau khi xác nhận cô không nói dối, sự khó chịu trên khuôn mặt mới giảm đi không ít. Anh buông cầm cô ra, bàn tay phải bầu eo cô cũng tự động dịch xuống dưới: "Mông còn đau không?"

"Một chút..." Lâm Uyên Bạch gật đầu.

"Chân thì sao?" Hoắc Trường Uyên lại hỏi.

Lâm Uyên Bạch nhớ lại cú giẫm mạnh của anh lúc ngồi ở bàn ăn, giọng nói có thêm chút oán trách: "Cũng có một chút, anh giẫm mạnh quá rồi..."

"Ừm, lần sau nhẹ chút." Hoắc Trường Uyên nhướng mày.

"..." Lâm Uyên Bạch mím môi, còn có lần sau sao?

"Hoắc Thị và Lâm Thị đang hợp tác kinh doanh. Tối nay bố em mời tôi qua ăn cơm, cũng vì có chuyện muốn bàn bạc. Còn về Lâm Dao Dao là tự

cô ta chạy tới công ty, nói xe bị hỏng dọc đường nên đáp xe cùng tôi về nhà họ Lâm."

Hả?

Lâm Uyên Bạch nhìn anh có phần sững người, lẽ nào anh đang giải thích với cô...

Không hiểu vì sao, cảm giác bí bách lồng ngực từ lúc bước vào nhà họ Lâm đến giờ hoàn toàn tan biến, tâm trạng cô cũng vui vẻ hơn nhiều.

"Cắn môi có đau không?"

Giây phút lắc đầu, Lâm Uyên Bạch lập tức hối hận.

Vì cắn cô một lần nữa bị anh nâng lên, nhưng lần này rất nhẹ nhàng, bao gồm cả bờ môi mỏng đặt xuống của anh.

Hoắc Trường Uyên như đang nhắm nháp một ly rượu nồng nàn, cảm nhận từ nông tới sâu.

Lâm Uyên Bạch như ngã vào lòng anh một cách vô dụng, anh lặng lẽ kiểm soát một trong hai bên mềm mại của cô.

Phát hiện ra anh có nhiều ý đồ hơn, cô vội vàng ngăn lại.

"Người nhà đó của em đi chưa?"

Khi Hoắc Trường Uyên nói, hơi thở nóng rẫy của anh cũng phả vào vành tai cô, khiến lòng cô rối bời.

Lâm Uyên Bạch cụp mắt xuống không dám nhìn anh: "Đây mới là ngày thứ hai..."

"Mới ngày thứ hai thôi hả?" Hoắc Trường Uyên nhú mày, biểu cảm sâu não, vùi mặt xuống cổ cô hít hà thật sâu rồi thở dài: "Sao tôi thấy dài như đã hai mươi ngày vậy!"

Lâm Uyển Bạch nhìn anh câm nín.

Hoắc Trường Uyên ngẩng đầu lên, bầu vào eo cô nghiêng răng: "Nhìn gì hả! Cẩn thận có máu tôi cũng muốn!"

"..." Lâm Uyển Bạch sợ run người.

Hoắc Trường Uyên rút ra một điều thuốc, dục vọng dấy lên nơi đáy mắt dần dần tan đi.

Lâm Uyển Bạch nhìn yết hầu gần trong gang tấc, ngừng một lát rồi nói: "Anh Hoắc, tôi có thể có một lời nhờ vả không?"

"Nói đi." Hoắc Trường Uyên gạt tàn thuốc.

"Tốt nhất đừng để người nhà họ Lâm biết mối quan hệ giữa chúng ta." Lâm Uyển Bạch bổ sung thêm: "Đặc biệt là Lâm Dao Dao."

Nếu không có gì ngoài ý muốn, tuần sau bà ngoại sẽ làm phẫu thuật. Cô không muốn bị phân tâm vì chuyện nào khác. Nếu Lâm Dao Dao biết quan hệ giữa hai người họ, nhất định sẽ không chịu để yên. Ai mà biết được cô ta sẽ làm ra chuyện gì.

Hoắc Trường Uyên nghe xong bèn nhú mày.

Lâm Uyển Bạch thấy anh trầm mặc không nói, nhưng cũng không phản bác, thì thầm thở phào nhẹ nhõm.

Cô đẩy anh ra, cúi đầu sửa lại chiếc cổ áo bị anh giật tung. Khi ngẩng đầu lên, cô thấy anh đang nhìn mình chăm chăm không rời, bóng hình bé

nhỏ của cô in sâu trong con người ấy.

Sau đó, anh bật ra một câu hỏi: "Em thích mẫu người như thế nào?"

Lâm Uyên Bạch ngẩn người, không ngờ anh vẫn còn băn khoăn vấn đề này.

Khuôn mặt nguyệt ngập hơi đỏ lên, cô đẩy anh ra phía ngoài: "Này, còn không ra sẽ bị phát hiện đấy!"

Hoắc Trường Uyên không khiến cô khó xử. Anh vút đầu thuốc lá vào trong thùng rác rồi quay người đi ra ngoài.

"Lát nữa cùng về nhà."

Khi vặn tay nắm cửa, anh quay đầu nói một câu.

Lâm Uyên Bạch còn chưa trả lời đã nghe anh nói tiếp: "Lát nữa tôi sẽ tìm được lý do để đưa em về."

"Được." Cô ngoan ngoãn gật đầu, hoàn toàn quên mất ban nãy mình còn định về thẳng.

Cánh cửa phòng vệ sinh lại được đóng lại.

Lâm Uyên Bạch đứng sát mép cửa, khi chuẩn bị đợi tiếng bước chân của anh xa hẳn mới đi ra. Không lâu sau, tiếng Lâm Dao Dao vọng lên: "Anh Trường Uyên, sao anh nhận điện thoại mà lâu quá vậy, thức ăn nguội hết cả rồi!"

...

Sau bữa cơm, Lâm Dũng Nghị gọi Hoắc Trường Uyên tới phòng sách.

Khi rời đi, anh đi ngang qua phía cô, nói bằng thanh âm chỉ hai người nghe thấy: "Đợi tôi."

Lâm Uyên Bạch lợi dụng động tác đứng dậy để gật đầu với anh.

Khi cô ra khỏi phòng ăn thì bị một người cao ngạo chặn ngay trước mặt, ngoài Lâm Dao Dao ra không còn ai khác.

Khi bóng Hoắc Trường Uyên khuất sau cầu thang, gương mặt ngây thơ trong sáng của Lâm Dao Dao cũng đồng thời biến mất, thay vào đó là vẻ ngang ngược do được nuông chiều quanh năm. Đôi mắt nổi mi dài ngoằng hằm học nhìn cô chăm chăm.

Lâm Dao Dao có vẻ đã nhìn lâu lắm rồi.

Giữa chừng Lâm Uyên Bạch đi vào phòng vệ sinh, Hoắc Trường Uyên cũng lấy cớ đi nghe điện thoại. Ngay sau đó, cô ta viện cớ vào phòng vệ sinh kiểm tra. Có mùi thuốc lá, thế nên lúc đó không thể chỉ có mình Lâm Uyên Bạch đứng trong này!

Biết được chuyện họ cùng ở trong phòng vệ sinh lâu như vậy, Lâm Dao Dao gần như bóp nát chiếc móng làm nail thủy tinh của mình.

Nhưng nghĩ tới mục đích lần này gọi cô tới, Lâm Dao Dao cố gắng nhẫn nhịn: "Lâm Uyên Bạch, chị có muốn biết bố tôi và anh Trường Uyên đang nói chuyện gì trong thư phòng không?"

"Không muốn biết." Lâm Uyên Bạch đương nhiên sẽ lắc đầu.

"Nhưng tôi cứ muốn nói cho chị biết!" Lâm Dao Dao nghiêng răng, biểu cảm kiêu ngạo: "Chị nghe cho rõ đây! Nhà họ Hoắc là gia tộc lâu nay bố vẫn muốn tạo quan hệ, lần này việc hợp tác giữa hai công ty chỉ là màn

dạo đầu. Thật ra bố có ý muốn tôi lấy anh Trường Uyên hơn cả. Bây giờ họ đang ở trên đó bàn chuyện cưới xin của chúng tôi."

Nếu là trước kia nghe thấy, có thể Lâm Uyển Bạch sẽ nghĩ "gái và chó là sự kết hợp hoàn hảo".

Nhưng bây giờ, lòng cô lại nặng nề như bị một hòn đá tảng rơi xuống vậy.

Lâm Dao Dao đắc ý khoanh tay, ngạo mạn ngẩng đầu lên: "Thế nên, Lâm Uyển Bạch, hôm nay gọi chị qua đây chính là muốn chị nhìn cho rõ sự thật. Anh Trường Uyên không phải là người đàn ông chị có thể quyến rũ đâu! Sau này tránh xa anh ấy ra một chút!"

~Hết chương 50~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 51

Lâm Uyển Bạch đeo chéo chiếc túi lên người, men theo con đường nhỏ bên ngoài biệt thự mà đi.

Từ nhà họ Lâm đi ra, cô không cần nói với bất kỳ ai, bởi vì không ai quan tâm việc cô đi hay ở. Chỉ là cô cảm thấy không cần phải tiếp tục ở lại đó nữa. Lời của Lâm Dao Dao khuấy đảo khiến tinh thần cô không ổn định, nó hết lần này đến lần khác văng vẳng bên tai cô.

Phải đi một đoạn đường rất dài mới tới được trạm xe buýt.

"Pim..."

Chiếc Land Rover màu trắng dừng lại bên cạnh cô.

Cánh cửa ghế lái phụ bị đẩy ra, Hoắc Trường Uyên nhú mồm về không vui: "Lại không nghe lời! Chẳng phải bảo em đợi tôi sao!"

"Tôi chỉ muốn về nhà sớm một chút thôi." Lâm Uyển Bạch lặng lẽ ngồi lên xe.

Sau khi Hoắc Trường Uyên thắt dây an toàn cho cô cẩn thận, chiếc xe tiếp tục tiến về phía trước.

Lúc rẽ, đuôi mắt anh đánh sang liếc nhìn cô một chút: "Lâm Uyển Bạch, em lại bị người ta rút mất ghế à?"

"Đâu có." Lâm Uyển Bạch lắc đầu.

"Vậy sao em lại xì mặt ra?" Hoắc Trường Uyên nhìn chăm chăm đáng vẻ cúai gằm của cô.

Lâm Uyên bạch ấp úng giây lát, không nhìn anh, bàn tay đặt lên bụng: "À... có thể là vì bà dì đang tới, nên bụng hơi đau một chút."

Hoắc Trường Uyên nghe xong, bèn bấu môi, miệng hình như còn lẩm bẩm một câu "Trò này rắc rối thật".

"Tôi nay theo tôi về nhà."

Lâm Uyên Bạch cuộn chặt tay lại, bỗng dưng có phần chống đối: "Tôi có thể không tới không, cũng đâu thể làm chuyện ấy với anh..."

Hoắc Trường Uyên lười biếng nhìn sang cô: "Không thể làm thì nằm bên cạnh tôi sưởi ấm chăn cũng được!"

"Vẫn nên thôi..." Lâm Uyên Bạch lắc đầu.

Tuy biết sự từ chối của mình sẽ khiến anh không vui, nhưng cô vẫn làm vậy. Quả nhiên, cô nhìn thấy ánh mắt anh tối hằm đi.

Khi những lời nặng nề của anh chưa được buông ra, thì chiếc di động gắn tai nghe Bluetooth trong xe đã đổ chuông. Hoắc Trường Uyên thẳng thừng ấn nhận, là giọng nói cung kính của Giang Phóng: "Tổng giám đốc Hoắc, khách hàng ở Bắc Kinh tới sớm một hôm, bây giờ em đang ra sân bay đón cho kịp chuyến, sau đó sẽ sắp xếp khách sạn..."

Hoắc Trường Uyên nhú mày mấy giây: "Tôi biết rồi, lát nữa tôi sẽ tranh thủ qua đó một chuyến."

Lâm Uyên Bạch nhìn thấy phía trước đèn đỏ bật sáng, nhân lúc anh đang phân tâm nói chuyện điện thoại, cô lên tiếng: "Anh mau đi làm việc"

đi, tôi có thể ngồi xe buýt..."

Nói xong, cô lẳng lặng đẩy cửa ra.

"Lâm Uyên Bạch!"

Khi Hoắc Trường Uyên phản ứng lại thì trên xe đâu còn bóng dáng cô nữa.

Đèn tín hiệu phía trước đã chuyển xanh, phía sau vang lên một loạt những tiếng còi xe thúc giục. Đầu mày Hoắc Trường Uyên giật giật, anh đành lái chiếc Land Rover tiếp tục đi thẳng.

Lâm Uyên Bạch sợ bị anh đuổi theo, khi đến trạm xe buýt thì ngồi đợi lên một chiếc xe rồi ngồi ở hàng cuối cùng.

Ánh đèn đường vừa sáng hắt lên cửa sổ xe buýt, cũng phản chiếu hình bóng của cô.

Lâm Uyên Bạch sầu não lắc đầu.

Cô đang không vui vì lý do gì chứ...

...

Đến ngày làm việc, Lâm Uyên Bạch tan ca rồi lại tới bệnh viện.

Có lẽ vì được đổi phòng bệnh, thần sắc của bà ngoại càng ngày càng khá hơn. Bà không còn mất ngủ cả đêm như trước, ban ngày uống thuốc vào cũng chợp mắt được, trông rất có tinh thần.

Ăn tối xong, hai bà cháu ngồi kể lại chuyện lúc nhỏ, tiếng cười ngập tràn.

Lâm Uyển Bạch đứng lên, đỡ vai của bà: "Bà ngoại, bà cũng ngồi một thời gian dài rồi, cháu hạ gối xuống cho bà nằm một lát nhé!"

Bà ngoại mỉm cười đồng ý, thấu hiểu được sự hiếu thảo của cháu.

Động tác của Lâm Uyển Bạch rất cẩn thận. Cô đặt bằng chiếc gối, rồi từ từ đỡ bà ngoại nằm xuống. Cuối cùng, cô không quên dèm lại góc chăn cẩn thận, sợ điều hòa làm bà lạnh.

Khi cô chuẩn bị thu tay về, bà ngoại bất ngờ lên tiếng gọi: "Tiểu Bạch! Cháu..."

Lâm Uyển Bạch không hiểu, chỉ thấy đôi mắt già nua của bà ngoại mở to nhìn mình.

Nhìn xuống theo tầm mắt bà, cô cũng đứng người.

Khi cô cúi xuống, cổ áo hơi mở ra, không che giấu được một loạt các vết hằn từng mảng trên xương quai xanh.

"Cháu..."

Lâm Uyển Bạch ấp úng, không biết nên giải thích thế nào.

Những vết này đều do Hoắc Trường Uyên để lại. Đêm bà dì ghé tới, tay chân cô mỗi như tưởng đứt rời, những chỗ bị anh hôn qua cũng chưa mờ đi. Đã mấy ngày trôi qua rồi, nhưng da cô trước nay mỏng, bình thường chỗ nào bị sưng đỏ thì vài ngày cũng không tan đi được.

Bây giờ không còn xã hội cũ, việc quan hệ nam nữ phát triển sâu hơn cũng đã được chấp nhận.

Có điều...

Bà ngoại nắm tay cháu gái mình, ngập ngừng: "Tiểu Bạch, cháu nói thật với bà đi, có phải cháu... lại giống với cô gái nhà họ Trương ở quê mình ngày trước không?"

Những lời phía sau bà không nói hết, nhưng ánh mắt bà như đã trào dâng nước mắt.

"Bà ngoại, cháu không có!"

Trái tim Lâm Uyên Bạch thắt lại, nhưng cô không thể không phủ nhận.

Cô còn nhớ cô gái nhà họ Trương đó, gần như cả quê không người nào không biết.

Lên thành phố làm việc không được mấy hôm đã đi theo một người đàn ông đáng tuổi bố mình, ngoài có tiền ra thì còn có vợ và hai đứa con một trai một gái. Nhà họ Trương đến tận bây giờ vẫn còn bị người ta chỉ trỏ nói ra nói vào...

Thật ra nếu xem xét kỹ, cô có khác gì con gái nhà người ta đâu.

Điểm duy nhất khác biệt có lẽ là Hoắc Trường Uyên chưa lập gia đình, ngược lại là một chàng trai độc thân ưu tú mà thôi.

Lâm Uyên Bạch cười đắng chát, có phải cô nên cảm động rơi nước mắt không?

"Nếu không phải thì cháu lấy đâu ra tiền để trả tiền phẫu thuật? Còn cả căn phòng này nữa. Bà nghe mấy cô y tá đồn thổi, một đêm ở phòng này giá đất gấp đôi phòng thường! Nhà họ Lâm còn có hai mẹ con nhà đó thì bố cháu sao có thể cho cháu nhiều tiền như vậy được!" Bà ngoại lắc đầu, có vẻ không tin.

"Tiểu Bạch, nếu cháu thật sự giống như cô con gái nhà họ Trương thì bà không trách cháu! Chỉ cần cháu sớm dừng lại, cuộc đời vẫn chưa hết thuốc chữa..."

"Bà ngoại, bà đừng khóc, cháu thật sự không có!"

Lâm Uyên Bạch vừa đau lòng vừa sốt sắng. Cô lấy giấy cho bà lau nước mắt, sợ tâm trạng sẽ ảnh hưởng tới bệnh của bà, nhất là khi bác sỹ chữa chính luôn nhắc nhở rằng việc quan trọng nhất với bệnh tim là phải kiềm chế cảm xúc.

Cô cắn chặt răng, buột miệng: "Chỉ là cháu mới có bạn trai thôi..."

"Bạn trai?" Bà ngoại ngẩn người.

"... Vâng!" Lâm Uyên Bạch gật đầu, đã mở đầu rồi thì chỉ còn cách nói tiếp: "Chắc chắn không phải người đàn ông đã có gia đình đâu! Anh ấy có chức vụ khá cao trong công ty, gia cảnh cũng không đến nỗi tệ, biết được hoàn cảnh của cháu, nên mới cho cháu một khoản tiền để nộp gấp!"

Ngoài quan hệ thực sự giữa hai người ra, những điều khác cô đều nói thật.

Bà ngoại nhìn cô một lúc lâu mới ngưng khóc: "Bao nhiêu tuổi rồi?"

"Khoảng ba mươi ạ..."

"Nhà có mấy con?"

"Việc này cháu chưa rõ lắm..."

Lâm Uyên Bạch càng trả lời càng nhỏ giọng xuống, sợ bà sẽ nhận ra êm khác thường, cô cúi đầu né tránh: "À, cháu và anh ấy quen nhau chưa đầy

ba tháng, mới hẹn hò cũng được hơn hai tuần thôi, tạm thời chưa hiểu biết quá sâu về nhau!"

"Mới quen một thời gian ngắn mà có thể ra tay giúp đỡ lúc cháu gặp khó khăn, xem ra cũng là một người rất tốt!" Bà ngoại nghe xong gật gù tán thưởng, rồi lại nghiêm mặt nhìn cô: "Tiểu Bạch, chúng ta không thể tùy tiện nhận ơn huệ của người ta, khoản tiền này về sau phải trả!"

"Vâng." Lâm Uyển Bạch thở phào nhẹ nhõm.

Cô vỗ về bà ngoại sau một cơn thẳng thốt, rồi rời khỏi bệnh viện như trút được gánh nặng trong lòng.

Không biết có phải vì đã nói dối về mối quan hệ với Hoắc Trường Uyên trước mặt bà ngoại hay không, mà tới đó khi nhận được điện thoại của anh, cô vẫn có chút chột dạ.

~Hết chương 51~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 52

"Ra ngoài đi."

Vừa bắt máy anh đã nói thẳng thừng mấy chữ ngắn gọn.

Trước khi nhận điện thoại, Lâm Uyển Bạch đang nằm tựa đầu giường đọc một cuốn tiểu thuyết dịch từ tiếng Đức, bìa sách đã cũ lắm rồi, trang giấy bên trong cũng vì thường xuyên bị lật mở mà có phần quần mép.

Cuốn tiểu thuyết này là cuốn sách mẹ cô thích đọc nhất khi còn sống.

Lần nào giờ sách ra, Lâm Uyển Bạch cũng rất cẩn thận, sợ sẽ làm hỏng nó.

Cô đặt cuốn sách sang một bên, cầm di động nói dối: "Tôi đi ngủ rồi..."

"Đèn nhà em còn sáng kia kìa!" Hoắc Trường Uyên uể oải vạch trần.

"..." Lâm Uyển Bạch ngẩn người.

Cô liếc nhìn ngọn đèn ngủ vẫn đang sáng ở đầu giường, sao anh biết được?

Hoắc Trường Uyên không lãng phí nước bọt với cô nữa, chỉ buông một câu: "Cho em năm phút mặc quần áo là đủ rồi."

Lâm Uyển Bạch nhú mày, thế này lại là có ý gì?

Cô do dự vén chần bước xuống giường, đi thẳng tới bên cạnh cửa sổ. Cô vén rèm nhìn xuống dưới, quả nhiên thấy chiếc Bentley màu đen đỏ.

Cô thở hắt ra một hơi, đành lặng lẽ đi thay quần áo.

Có vẻ như hôm nay Giang Phóng lái xe. Khi Lâm Uyên Bạch từ trong tòa nhà đi ra, thì cánh cửa ghế lái bật mở. Giang Phóng mặc áo vest vòng sang bên, giúp cô mở cửa ghế sau, Hoắc Trường Uyên đang vắt chân ngồi bên trong.

Chiếc cà vạt được anh tháo xuống, cầm trong tay, có vẻ như anh vừa kết thúc một bữa tiệc nào đó trở về.

Lâm Uyên Bạch vừa ngồi vào trong thì anh bất ngờ giơ tay lên.

Ngay sau đó, có thứ gì nặng đè vào bụng cô, cô cúi đầu vẻ khó hiểu: "Đây là..."

Vì Hoắc Trường Uyên đang châm thuốc nên không lên tiếng, Giang Phóng ngồi đằng trước trả lời thay anh: "Cô Lâm, chỗ này đều là thuốc Nam."

"Thuốc Nam?" Lâm Uyên Bạch kinh ngạc.

Cô mở chiếc túi màu trắng ra, bên trong quả nhiên đều là từng gói thuốc nam nhỏ được bọc lại cẩn thận.

"Đúng vậy!" Giang Phóng gật đầu: "Phía Bắc thành phố có một cửa hàng bán thuốc Nam rất nổi tiếng, toàn là các loại thuốc điều chỉnh kinh nguyệt cho phụ nữ. Đây là một liệu trình, mỗi tối uống một gói!"

Lâm Uyên Bạch biết cửa hàng thuốc đó. Trước kia, cô đã từng đi cùng một người bạn tới đó bốc thuốc cho người thân, số người được khám bệnh

mỗi ngày là có hạn, lại không chấp nhận đặt lịch trước, chỉ có thể tới đó đứng xếp hàng.

Cô bất giác nghiêng đầu, nhìn về phía Hoắc Trường Uyên đang hút thuốc.

Hoắc Trường Uyên liếc mắt nhìn qua, giọng nói cực kỳ trầm: "Chẳng phải em kêu gào là đau bụng sao?"

"..." Lâm Uyển Bạch khẽ cắn môi.

Thật ra cô chỉ tiện miệng kiểm đại một cái có, thế mà anh lại tưởng thật.

Túi thuốc Nam trong lòng nặng trình trịch, trái tim Lâm Uyển Bạch như bị thứ gì chọc vào. Cô bất giác ngồi ngây người nhìn anh như thế. Ánh đèn vàng vọt hắt nghiêng vào trong xe, khiến đường nét cương nghị trên khuôn mặt anh nặng nề thêm vài phần. Đôi mắt thâm trầm của anh như một miệng giếng cạn khô, hút người ta vào nơi sâu thẳm ấy.

Hoắc Trường Uyên hạ cửa xe xuống, mùi thuốc lá trong xe tản đi nhiều.

Thật ra từ trưa nay thuốc đã được cầm về, anh hoàn toàn có thể bảo Giang Phóng mang thẳng tới cho cô. Nhưng cuối cùng, anh vẫn chọn cách tự qua đây sau khi đã kết thúc lịch trình riêng của bản thân.

Cô cũng được coi là người thanh tú nhẹ nhàng, nhưng nói xinh đẹp thì không quá xinh đẹp. Mà xã hội bây giờ gái đẹp có thiếu gì, hướng hồ ở bên cạnh một người có địa vị như anh. Chẳng hiểu vì sao, anh rất muốn gặp cô.

Nhất là sau khi có chút hơi men, anh lại muốn hôn cô...

Con người đen của Hoắc Trường Uyên dần dần nheo lại, dừng trên bờ môi hồng non nớt của cô.

Anh đồ người qua, trên ngực bỗng xuất hiện một bàn tay nhỏ.

Lâm Uyên Bạch đỏ mặt, ánh mắt hoảng loạn như chú hươu nhỏ. Cô đánh mắt nhìn Giang Phóng ngồi phía trước.

Hoắc Trường Uyên nhíu mày, thẳng thừng ra lệnh: "Giang Phóng, cậu đi mua cho tôi bao thuốc lá!"

"Vâng, tổng giám đốc!"

Lâm Uyên Bạch câm nín, làm vậy có phải quá lộ liễu rồi không.

Giây phút cánh cửa xe phía trước đóng vào, nụ hôn của anh cũng lập tức rơi xuống.

Mùi rượu và mùi thuốc lá trộn lẫn vào nhau, hun cho Lâm Uyên Bạch choáng váng mấy bận. Chẳng mấy chốc, nó đã khiến cơ thể căng thẳng của cô mềm nhũn ra như vũng mưa xuân.

Khi Hoắc Trường Uyên buông cô ra, màu sắc nơi đáy mắt anh đã thay đổi.

Một lòng bàn tay dày dặn vuốt lên má cô, ngón tay xoay mấy vòng bên khóe miệng cô, cảm giác thô ráp ấy khiến cô ngứa ngáy, hơi run rẩy. Cô rụt người lại phía sau, gáy áp lên cửa kính xe.

Hoắc Trường Uyên lại kéo cô vào lòng, chóp mũi ghé vào gần tai cô.

Anh hít một hơi thật sâu như một con sói ngửi thấy mùi thịt: "Vẫn chưa hết à?"

"Vẫn chưa..."

Lâm Uyên Bạch lập tức hiểu ngay anh đang hỏi gì.

Nghe được đáp án của cô, Hoắc Trường Uyên nhíu mày, không vui vẻ lắm: "Chẳng phải em nói bốn, năm ngày sao?"

"Nhưng tôi cũng nói có thể là sáu, bảy ngày mà..." Lâm Uyên Bạch yếu ớt bày tỏ.

Hoắc Trường Uyên buông cô ra, ánh mắt cũng rời khỏi người cô: "Quay về nhớ uống thuốc Nam, xuống xe đi."

"... Hả?" Lâm Uyên Bạch phản ứng chậm nửa nhịp.

Hoắc Trường Uyên đột ngột quay đầu, trong ánh mắt hoàn toàn là dự vọng không thể che giấu.

"Còn không đi, tôi sẽ không kiếm chế được bản thân đâu đấy."

Hơi thở bị đun sôi của Lâm Uyên Bạch run rẩy, nhớ tới câu uy hiếp "Có máu tôi cũng muốn" của anh lúc ở trong phòng vệ sinh nhà họ Lâm, cô sợ hãi dùng cả tứ chi để mở cửa xe: "Tôi xuống ngay đây!"

Cô vừa đặt chân xuống đất thì Giang Phóng mua thuốc quay trở về.

Lâm Uyên Bạch lại chết ghen thêm một lần.

Hoắc Trường Uyên không yêu cầu cho xe chạy ngay mà hạ cửa kính xuống, nói với cô: "Tôi nhìn em đi vào đã."

Lâm Uyên Bạch dè dặt gặt đầu, ôm theo túi thuốc quay người đi.

Muộn vậy rồi còn vất vả chạy một chuyến, chỉ đơn thuần để mang thuốc Nam cho cô.

Đi được vài bước, cô vô thức quay đầu.

Chiếc Bentley màu đen vẫn đang đỗ ở đó, trong ô cửa sổ mở một nửa ở ghế sau, Hoắc Trường Uyên duy trì tư thế ngồi như lúc này, trong tay lại có một điều thuốc khác. Một cơn gió đêm thổi qua, khói thuốc trắng bị thổi đi rất xa.

Giữa làn khói trắng, cô như va phải đôi mắt u huyền ấy.

Hơi thở của Lâm Uyển Bạch khựng lại vài giây.

Lòng cô hỗn loạn. Cô quay đầu, không dám nhìn lại nữa, chạy bước nhỏ vào trong tòa nhà.

...

Hai ngày sau, tan ca xong, Lâm Uyển Bạch phá lệ không tới bệnh viện.

Lúc trưa khi đang nghỉ, cô nhận được điện thoại của Hoắc Trường Uyên, bảo cô sáu giờ tối tới Hoắc Thị.

Không hiểu anh sắp xếp như vậy có dụng ý gì, nhưng Lâm Uyển Bạch lúc nào cũng ghi nhớ yêu cầu của anh "Gọi là đến", thế nên không dám chậm trễ. Sợ đi xe buýt quá chậm, ra khỏi tòa nhà văn phòng, cô trực tiếp bắt taxi.

Khi cô tới Hoắc Thị, bên trong cũng có rất nhiều nhân viên văn phòng lần lượt đi ra.

Lần trước tới đây là vì công việc có hẹn. Lâm Uyển Bạch đi tới quầy lễ tân.

"Chào cô, tôi muốn tìm Hoắc tổng!"

"Xin hỏi là cô Lâm phải không ạ?"

Sau khi thấy cô gật đầu, thái độ của đối phương càng tốt hơn: "Cô Lâm, mời cô đi theo tôi!"

Lâm Uyên Bạch theo cô ấy đi vào thang máy, lên thẳng tầng cao nhất, tầm nhìn cực kỳ thoáng đãng.

Mỗi nhân viên dường như đều có một khu vực chịu trách nhiệm riêng. Sau khi đi lên, cô ấy không đi quá sâu vào trong, mà chỉ vào văn phòng tổng giám đốc nổi bật nhất, cúi đầu nói: "Cô Lâm, buổi họp của Hoắc tổng vẫn chưa kết thúc, anh ấy bảo cô ngồi trong văn phòng đợi ạ!"

"Vâng, cảm ơn cô!" Lâm Uyên Bạch cảm ơn.

Cô từng tới Hoắc Thị, lúc đó đã cảm thấy nó khác với các công ty bình thường. Hôm nay lên tận tầng cao nhất, chỉ cảm thấy dùng từ đứng giữa đất trời để miêu tả cũng không quá đáng.

Người đàn ông sở hữu mọi thứ ở đây phải xuất sắc đến mức nào.

Lâm Uyên Bạch đi về phía văn phòng, đẩy cửa với vẻ thăm dò. Qua khe hẹp, thứ đập vào mắt cô lại là khuôn mặt của Lâm Dao Dao.

Cô không thể nhận nhầm được.

Khắp người toàn đồ hàng hiệu, chiếc túi cao cấp không rời khỏi tay, đó là những thứ không lần nào Lâm Dao Dao thiếu được.

Sự nghiêm khắc trong quản lý của Hoắc Thị là điều cô nhận ra được từ lúc vào cửa cho đến khi được dẫn lên đây. Lâm Dao Dao chắc chắn không

thể tùy tiện xông vào, nhất định đã được Hoắc Trường Uyên ngầm chấp nhận.

Chỉ có điều cô không hiểu, nếu đã có Lâm Dao Dao, vì sao còn gọi cô đến?

Lâm Uyển Bạch mím chặt môi.

Hoắc Trường Uyên bảo cô đến công ty, cô cũng không dám tùy tiện đi về, nhưng lại cũng không muốn vào trong, cô thật sự không thể ngồi chung một phòng với Lâm Dao Dao tại địa bàn của anh. Nhưng đúng lúc này anh lại đang họp, không thể ngang nhiên gọi điện thoại...

Lâm Uyển Bạch thu bàn tay định đẩy cửa về, gọi một nhân viên đang đợi thang máy gần đó lại: "Xin hỏi, còn chỗ nào ở đây ngồi đợi được không?"

"Bên cạnh có một gian phòng tiếp khách, bây giờ đang trống." Đối phương ngẫm nghĩ rồi trả lời.

Lâm Uyển Bạch gật đầu, đổi hướng đi vào trong phòng tiếp khách.

Một tiếng đồng hồ sau, cửa thang máy kêu "Ding" một tiếng rồi từ từ mở ra.

Hoắc Trường Uyên đi đầu tiên, bước chân vững vàng không hỗn loạn, toát lên vẻ điềm đạm của người làm ăn, ngón trỏ và ngón cái bàn tay phải của anh đang day day đôi mày. Cuộc họp kéo dài hơn bốn tiếng đồng hồ khiến không cần nói cũng biết anh mệt mỏi.

Khi ngang qua phòng tiếp khách, bước chân của anh chợt khựng lại.

Giang Phóng đi phía sau cũng dừng theo, còn chưa phản ứng lại đã thấy Boss sải bước đi vào trong. Qua lớp cửa kính trong suốt, một bóng dáng mảnh khảnh quen thuộc xuất hiện bên trong.

Ban đầu, Lâm Uyên Bạch chỉ ngồi đợi trên sofa phòng khách.

Sau đó không hiểu sao, cơn buồn ngủ dần dần ập tới. Cô tựa ra sau chợp mắt một lúc, không ngờ mơ màng thế nào lại ngủ thiếp đi.

Bàn chân buông thõng bị ai đó bất ngờ đá đá, lực còn không hề nhẹ nhàng. Ngay sau đó ập vào đầu là giọng nói trầm trầm của nam giới, ngữ khí có phần nghiêm nghị: "Sao em lại ngủ ở đây!"

"Hả..."

Lâm Uyên Bạch dụi mắt ngồi dậy, biểu cảm ngây ngô như một đứa trẻ.

Hoắc Trường Uyên thấy vậy nhú mày, cảm thấy buồn cười, lại có chút tức giận: "Phòng này điều hòa bật lớn như vậy, em không sợ cảm cúm sao?"

Trên chiếc sofa bên cạnh có một chiếc chăn cũng không đắp vào, mùa hạ mà cũng cảm được thì đúng là ngốc!

Anh không nói thì không sao, giờ Lâm Uyên Bạch xoa xoa hai bả vai, hình như hơi lạnh thật.

"Tôi đang hỏi em đây! Chẳng phải tôi bảo em vào văn phòng đợi sao?"

Thấy cô từ đầu tới cuối cứ ngây ngây ngô ngô, Hoắc Trường Uyên hạ giọng quát.

Lâm Uyên Bạch ngẩng đầu lên nhìn anh, rồi lại nhanh chóng cúi xuống, dè dặt nói: "Trong văn phòng của anh có người..."

"Ai?" Hoắc Trường Uyên hỏi.

"... Lâm Dao Dao." Lâm Uyển Bạch lí nhí nói.

Bởi vì cô vẫn cúi đầu nên cũng không nhìn rõ biểu cảm của anh, chỉ loáng thoáng nghe thấy anh lẩm bẩm một câu "Sao vẫn còn ở đây vậy?". Sau đó bàn tay cô bị anh nắm chặt. Anh kéo cô dậy khỏi sofa, đi về phía văn phòng tổng giám đốc.

Bước chân của Hoắc Trường Uyên rất dài, Lâm Uyển Bạch gần như phải chạy đuổi theo sau.

Cánh cửa bị đẩy mạnh ra.

Thấy Hoắc Trường Uyên đi vào, Lâm Dao Dao bỗng chốc vui mừng, nụ cười tươi như hoa ngênh đón: "Anh Trường Uyên, cuối cùng anh cũng họp xong rồi! Ban nãy em có gọi điện thoại đặt một nhà hàng Nhật Bản, được đánh giá trên mạng rất tốt, lát nữa chúng ta đi ăn nhé?"

Hoắc Trường Uyên nhú mày.

Đúng là chiều nay Lâm Dao Dao đã xuất hiện trong văn phòng anh, thay mặt Lâm Dũng Nghị mang tài liệu tới. Lúc đó anh chỉ ậm ừ vài câu rồi dẫn Giang Phóng đi họp, không ngờ cô ta vẫn cứ đợi suốt ở đây không chịu đi.

Lâm Dao Dao thấy anh im lặng nhưng không hề nhụt chí: "Nếu anh không thích ăn đồ Nhật thì chúng ta cũng có thể ăn lẩu! Em cũng biết một nhà hàng cực ngon!"

Lâm Uyển Bạch từ đầu tới cuối vẫn đứng sau lưng Hoắc Trường Uyên.

Tầm mắt của cô chỉ đến vai anh, cũng vì vóc người anh quá cao lớn và răn rỏi, nên Lâm Dao Dao không hề phát hiện ra cô.

Giọng nói vừa ngây thơ lại xen lẫn chút điệu đà vọng tới. Cho dù không nhìn thấy, cô cũng biết lúc này cô ta đang bày ra điệu bộ gì. Cô bỗng nhiên nghĩ tới chuyện mấy hôm trước ở nhà họ Lâm, Lâm Dao Dao nói đến chuyện "hôn sự".

Lâm Uyển Bạch có phần muốn lùi bước.

Phát hiện ra bàn tay mình đang nắm định thu về, Hoắc Trường Uyên thẳng thừng, mạnh dạn kéo cô ra phía trước.

Lâm Uyển Bạch loạng choạng, hoàn toàn bị lộ ra.

"Chị..."

Lâm Dao Dao trợn trừng mắt, giơ tay chỉ về phía cô.

Dường như mức độ sùng sốt không hề nhỏ, đến mức cô ta quên cả tên của cô, chỉ trừng mắt về không dám tin.

Hôm đó ở nhà họ Lâm, Lâm Uyển Bạch đi chưa được bao lâu thì Hoắc Trường Uyên cũng về thẳng. Hơn nữa còn một chuyện đáng giận hơn, Lâm Dao Dao điều tra được người đưa Lâm Uyển Bạch ra khỏi Cục cảnh sát là Hoắc Trường Uyên!

Điều này chứng tỏ giữa hai người họ có mờ ám, lúc này cô lại xuất hiện trong văn phòng của Hoắc Trường Uyên, nhất là hai bàn tay họ lại nắm chặt, càng như một bằng chứng sắt đá. Lâm Dao Dao sắp tức chết rồi.

Cô ta nghĩ ra trăm phương ngàn kế, thế mà lại bị Lâm Uyển Bạch, một đứa bị nhà họ Lâm bỏ rơi, cướp mất!

Lâm Uyển Bạch nhú mày, ánh mắt Lâm Dao Dao sắp chọc thủng mắt cô đến nơi.

Cô nghĩ, nếu không có Hoắc Trường Uyên ở đây, cần phải duy trì hình tượng, cô ta đã sớm lao tới như một con chó điên rồi.

Lâm Uyển Bạch rất không thích cục diện ba mặt này. Ngược lại, Hoắc Trường Uyên làm như đây không phải việc của mình, giống như đang xem kịch. Hoặc có lẽ trong lòng mỗi người đàn ông đều có thói thích trêu chọc kiểu này, thích nhìn phụ nữ ghen tuông đỏ mắt vì mình.

"Cô đi đi!"

Bất ngờ, Hoắc Trường Uyên đang im lặng chợt lên tiếng.

Lâm Uyển Bạch nghe xong, cup mắt xuống, cũng không nói gì, rút tay định ra khỏi văn phòng.

Nhưng cô chỉ vừa có động thái đã bị Hoắc Trường Uyên nắm chặt hơn.

Lâm Uyển Bạch sửng sốt. Cô ngẩng lên nhìn thấy ánh mắt Hoắc Trường Uyên đang nhìn về phía Lâm Dao Dao với vẻ lạnh lùng, không chút nhiệt độ.

Thì ra anh không muốn để em đi...

"Anh Trường Uyên..." Lâm Dao Dao làm mặt như sắp khóc.

"Giang Phóng!" Hoắc Trường Uyên lạnh lùng nói.

Giang Phóng từ lúc trước đến giờ vẫn làm một tám phong nền chuyên nghiệp lúc này tiến lên, thản nhiên nói: "Xin lỗi, cô Lâm!"

Trước kia, Lâm Dao Dao và Giang Phóng từng gặp nhau trên du thuyền, cũng từng bị anh ấy đuổi đi. Giờ đây lịch sử đang lặp lại, cảm giác ảm ức chỉ càng thêm sâu sắc, nhất là ở trước mặt Lâm Uyển Bạch.

Cô ta rung rung nước mắt nhìn về phía Hoắc Trường Uyên. Vẻ lạnh lùng trên gương mặt dường như không hề thuyên giảm.

Lâm Dao Dao giậm chân, thật sự vừa tức vừa hận. Cô ta bước ra khỏi văn phòng với vẻ không cam tâm tình nguyện. Khi đi ngang qua Lâm Uyển Bạch, cô ta dừng lại, ghé sát gần cô, nghiêng răng nghiêng lợi: "Lâm Uyển Bạch, cô cứ đợi đó!"

Cánh cửa văn phòng được đóng lại, chỉ còn hai người họ.

Hoắc Trường Uyên không buông tay cô ra, cho tới khi đi tới trước bàn làm việc, kéo chiếc ghế da thật ra, ngồi xuống, anh cũng đồng thời kéo cô vào lòng.

"Bây giờ đã hài lòng chưa?"

"..." Lâm Uyển Bạch nhú mày.

Thế nào gọi là cô hài lòng, cô chưa bao giờ có ý bảo anh làm như vậy.

Ngẫm nghĩ một chút, Lâm Uyển Bạch vẫn hỏi thành lời: "Bây giờ anh giữ tôi ở lại, đuổi Lâm Dao Dao đi thật sự ổn sao? Tôi nghe nói, lần trước ở nhà họ Lâm, bố tôi hình như đã tìm anh để nói về chuyện hôn sự giữa anh và Lâm Dao Dao... Thật ra ngoài tính cách ra thì các điều kiện khác đều xứng với anh, lấy cô ta có lẽ là một sự lựa chọn không tồi..."

"Lấy cô ta?" Hoắc Trường Uyên hừ một tiếng: "Cô ta xứng sao!"

~Hết chương 52~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 53

"Hà?"

Lâm Uyển Bạch ngẩn người.

Ngẩng đầu lên, cô thấy gương mặt anh không có nhiều biểu cảm dư thừa, không giống như đang nói dối.

Dường như không ngờ anh lại từ chối thẳng thừng như vậy, ngược lại khiến anh nhất thời không biết nên nói gì.

Hôm ở nhà họ Lâm, Hoắc Trường Uyên và Lâm Dũng Nghị đi lên gác. Ở trong phòng sách, ngoài việc bàn chuyện làm ăn, Lâm Dũng Nghị đúng là có bóng gió nói đến chuyện cô con gái nhỏ của mình không còn nhỏ nữa, đồng thời có ý với anh, nếu như đồng ý thì hoàn toàn có thể tác thành một chuyện nhân duyên.

Chỉ có điều, anh không buồn suy nghĩ, từ chối ngay tại đó.

Hoắc Trường Uyên thấy cô cúi mặt: "Đang nghĩ gì vậy?"

Lâm Uyển Bạch do dự giây lát, rồi lí nhí nói: "Ban nãy anh không nói với Lâm Dao Dao quan hệ của chúng ta, có lẽ anh và cô ta..."

Trong cục diện ba góc đối kháng vừa rồi, từ đầu tới cuối Hoắc Trường Uyên không phát biểu gì, chỉ nói một câu như vậy.

Nghĩ tới hoàn cảnh lúc đó của mình, cô thật ra rất xấu hổ.

"Lấy đâu ra có lẽ!" Hoắc Trường Uyên nhú mày ngắt lời cô, ánh mắt tối sầm nhìn cô với vẻ kỳ lạ: "Chính em nói không được để cô ta biết quan hệ giữa chúng ta còn gì!"

"Ồ..." Hình như đúng nhỉ.

Lâm Uyển Bạch chớp chớp mắt, hình như đúng là mình đã từng nói như vậy.

Sự bí bách dồn nén trong lòng suốt mấy ngày qua bỗng nhiên bay sạch.

Hoắc Trường Uyên đã rút bao thuốc lá từ trong túi ra, ngậm vào miệng, tay phải bật chiếc bật lửa, xuất hiện ngọn lửa màu xanh tối.

Anh rít một hơi, làn khói trắng từ từ bay ra.

Lâm Uyển Bạch quan sát anh một lúc rồi hỏi với vẻ thăm dò: "Anh thật sự không thích Lâm Dao Dao à?"

"Còn lằng nhằng?" Hoắc Trường Uyên nheo mắt lại.

Lâm Uyển Bạch ngoan ngoãn ngậm miệng lại, thực chất trong lòng đang sượng thâm.

Hai ngón tay Hoắc Trường Uyên kẹp điếu thuốc, tốc độ hút cực kỳ chậm. Cho đến khi ánh mắt cô mờ đi sau làn khói, anh hỏi: "Người bà con đi rồi chứ?"

Lâm Uyển Bạch gượng gạo gật đầu: "... Ừm!"

Qua một tuần rồi, đã sớm sạch sẽ từ lâu.

"Bây giờ tôi chỉ nghĩ đến ba việc." Hoắc Trường Uyên vuốt ve mu bàn tay cô.

"Chuyện gì vậy?" Lâm Uyển Bạch chớp mắt.

Hoắc Trường Uyên một lần nữa nhả khói: "Về nhà, ăn cơm và làm."

"..." Vành tai Lâm Uyển Bạch nóng rần lên.

Có điều, nói xong một lúc lâu, Hoắc Trường Uyên vẫn không có ý định nhúc nhích.

Lúc này, điện thoại nội bộ trên bàn làm việc đổ chuông, một giọng nữ cung kính vang lên: "Hoắc tổng, chuyến bay tới Thượng Hải là 9 giờ 50 phút, tôi đã sắp xếp tài xế đón anh sau một tiếng nữa!"

"Tôi biết rồi." Hoắc Trường Uyên tắt máy.

"Thế này là... anh sắp đi công tác?" Lâm Uyển Bạch kinh ngạc.

"Ừm." Hoắc Trường Uyên gật đầu.

"Đi đâu vậy?" Lâm Uyển Bạch ngần người.

Hỏi xong, cô mới ý thức được đó là một vấn đề ngớ ngẩn đến mức nào. Nhưng Hoắc Trường Uyên đúng là rất có lòng kiên nhẫn: "Thượng Hải."

"Vậy sao anh còn gọi tôi đến..."

"Em nói xem?"

Lâm Uyển Bạch bị anh hỏi ngược lại chột đờ bừng mặt, không thể nhìn thẳng vào mặt anh nữa, ấp úng: "Anh... Chẳng phải anh sắp phải bay rồi sao?"

"Ừm, ngoài Thượng Hải ra, lúc về còn phải tới Bắc Kinh một chuyến, nếu không ổn thỏa ít nhất phải mất một tuần, thậm chí mười ngày." Hoắc

Trường Uyên nhìn cô, ánh mắt sâu hút: "Tôi sợ sẽ nhớ em."

Trái tim Lâm Uyên Bạch như phải bồng.

Tuy rằng anh biểu đạt rõ ràng, hàm nghĩa của năm từ đó rất có thể là ám chỉ cơ thể của cô, nhưng cô vẫn không thể kiểm soát được trái tim đang đập thình thịch của mình, tựa hồ một giây sau sẽ nhảy vọt ra khỏi cổ họng.

Lâm Uyên Bạch co rụt lại, định đứng dậy.

Hoặc Trường Uyên không để cô được như ý, vẫn ấn chặt cô ngồi trên chân mình.

Cánh cửa phòng làm việc được đẩy ra, người bước vào là Giang Phóng, người vừa rời đi cùng Lâm Dao Dao.

Gần như là vô thức, Lâm Uyên Bạch nhìn vội về phía sau lưng Giang Phóng, sợ âm hồn bất tán của Lâm Dao Dao lại đột ngột xông vào đây.

Hoặc Trường Uyên bèn lên tiếng hỏi: "Mua được thứ đó chưa?"

"Mua được rồi ạ!" Giang Phóng gật đầu.

Ngay sau đó, anh ấy rút từ trong túi ra một chiếc hộp nhỏ.

Say khi nhìn rõ, Lâm Uyên Bạch xấu hổ tới nỗi chỉ muốn đập đầu xuống bàn làm việc.

Hóa ra là bắt Giang Phóng mua...

"Đề đây, ra ngoài đi." Hoặc Trường Uyên dặn dò.

"Vâng!" Giang Phóng một lần nữa gật đầu, lần này quay người rời đi hoàn toàn không nhìn ngang ngó dọc.

Chớp mắt, anh ấy lại biến mất khỏi văn phòng, cánh cửa đóng chặt lại.

Lâm Uyên Bạch thu lại tầm mắt, chỉ nhìn thấy Hoắc Trường Uyên dập tắt điếu thuốc trong tay, con người như bùng cháy. Bàn tay anh đã lặng lẽ thuần thục cởi khuy áo lót sau lưng cô.

Nụ hôn theo đó ập tới.

Rất nhanh, rất dữ dội.

Chẳng bao lâu sau, cả người Lâm Uyên Bạch đã mềm nhũn như không xương, không một chỗ dựa.

Những thứ trên bàn làm việc bị đẩy hết xuống đất, cô không kiềm chế nổi, run rẩy hỏi: "Thật sự... ở ngay đây sao?"

Lúc này cuối cùng Lâm Uyên Bạch cũng hiểu nguyên nhân anh gọi mình tới công ty.

"Còn khoảng bốn mươi phút nữa là phải đi." Hoắc Trường Uyên gõ gõ lên mặt đồng hồ trên cổ tay trái, biểu cảm không cho phép cô phản bác. Anh cúi xuống hôn cô: "Tuy rằng không thể thoải mái, nhưng anh bảo đảm em sẽ sướng..."

Câu nói cuối cùng bị nuốt giữa tiếng xé túi bóng.

...

Chủ Nhật, Lâm Uyên Bạch vừa bê tách café lên thì nhận được điện thoại của Hoắc Trường Uyên.

"Alô?" Cô áp điện thoại lên tai.

Dường như nghe thấy tiếng nhạc bên phía cô, anh hỏi: "Đang ở đâu vậy?"

"Tôi đang ở trong quán café gần bệnh viện." Lâm Uyên Bạch đặt tách café xuống, thành thật trả lời.

"Một mình?"

"Không phải..."

"Với ai?"

"Ừm, một người đồng nghiệp."

Đầu kia ngừng lại một chút, ngữ khí của Hoắc Trường Uyên có thêm phần u ám: "Lại là gã đồng nghiệp nam giống chó Pug đó?"

Từ miêu tả anh dùng khiến Lâm Uyên Bạch ghen lời.

"Đúng vậy..." Cô gạt đầu, nhìn hai người ngồi trước mặt, há hốc miệng rồi bổ sung: "Nhưng mà..."

Những lời phía sau còn chưa nói hết, điện thoại đã bị ngắt.

Lâm Uyên Bạch khó xử, đành dứt lại di động vào túi, phát hiện hai người đối diện đã bắt đầu trò chuyện với nhau. Cô mỉm cười: "Tiểu Ngô, hai người có thể kết bạn với nhau trên Wechat, có phương thức liên lạc trước đây!"

Hôm nay cô thuần túy tới đây làm bà mối.

Sau khi từ chối người đồng nghiệp nam, cô quả thực thấy áy náy, nên đã giới thiệu cho anh ấy một cô em cùng trường vẫn còn độc thân.

May mắn là họ có vẻ vừa gặp đã ưng nhau, tuổi tác tương đương, trò chuyện cũng khá hợp. Lâm Uyên Bạch cảm thấy có chút thành tựu, định đợi lát nữa thời cơ chín muồi sẽ lợi dụng cơ hội tránh mắt, giành thời gian cho họ.

Chỉ có điều cô chưa có cơ hội, giám đốc quán café đã đi tới: "Thật sự xin lỗi cô, hôm nay quán chúng tôi không kinh doanh nữa!"

"Vì sao thế?" Tiểu Ngô đang nói chuyện vào cầu, khó chịu hỏi.

Người quản lý quay đầu mỉm cười về xin lỗi: "Ban này có một vị khách đã bao trọn quán rồi, hôm nay các vị được uống miễn phí! Một lần nữa chân thành xin lỗi quý khách!"

Tuy rằng không tình nguyện, nhưng quả thực không còn cách nào khác.

Lâm Uyên Bạch cũng đành đi cùng họ ra ngoài quán café. Các vị khách khác trong quán cũng lần lượt rời đi, tất cả đều bày ra vẻ mặt tò mò và khó hiểu.

"Ai mà đại gia thế nhỉ?"

"Hình như là một anh họ Hoắc..."

...

Giữa tiếng bàn tán, Lâm Uyên Bạch chống tay lên trán.

Lâm Uyên Bạch chắc chắn 100% đó là Hoắc Trường Uyên.

Cho dù anh đang không ở Băng Thành, thì sự báo đạo, ngang ngành vẫn cứ hiện diện.

Cô âm thầm thở dài, tiễn đôi nam nữ mình tự tay làm mối ra về, rồi đi qua ngã tư, trở về bệnh viện.

Có điều, suốt dọc đường, dường như có rất nhiều con côn trùng nhỏ bay vào đầu cô, không ngừng lặp đi lặp lại ba chữ trong những lời bàn tán kia "Hoắc tiên sinh". Đến tận khi cô ra khỏi thang máy, tình hình này vẫn chưa được cải thiện, đến nỗi cô còn bị cây truyền dịch của một bệnh nhân đi ngang qua ngáng chân.

Vừa bước vào phòng bệnh, di động lại đổ chuông.

Lâm Uyển Bạch không rút ra đã linh cảm được là ai gọi tới.

Nơi đầu gối vẫn còn ngâm ngấm đau. Sau khi cô bắt máy, còn cố tình không lên tiếng.

"Sao vậy, tâm trạng không vui?"

Hoắc Trường Uyên ở bên kia, ngược lại cất giọng lười biếng, tâm trạng có vẻ rất khá.

Thấy cô hồi lâu không có động tĩnh gì, anh cũng hiếm khi không giận dữ mà càng từ tốn hỏi: "Café uống thế nào?"

"Chẳng thế nào cả." Lâm Uyển Bạch nghe xong, không biết trút giận vào đâu, cố tình nói: "Mới uống được một nửa thì bị đuổi ra, không biết là kẻ có tiền nào không đốt được tiền đi, lại bỏ ra bao quán..."

"Không hện hò được với chó Pug nên giận dữ vậy à?"

"Không phải hện hò..."

Lâm Uyên Bạch câm nín, buộc phải sửa chữa lời anh: "Còn nữa, Tiểu Ngô không phải chó Pug, hôm nay chúng tôi cũng không gặp mặt riêng, còn có cả em gái cùng trường với tôi nữa. Tôi đang làm mối cho họ."

"Vậy sao giọng em nghe như oán phụ vậy!" Hoắc Trường Uyên lạnh lùng hừ một tiếng.

Lâm Uyên Bạch khó xử, xoa xoa đầu gối: "Chỉ là ban nãy không cẩn thận bị vấp ngã."

"Ngốc!" Hoắc Trường Uyên mắng cô, nhưng cũng hỏi ngay: "Bị thương ở đâu?"

"Không có." Lâm Uyên Bạch lắc đầu.

Không biết có phải ảo giác của cô không, qua một đường truyền xa xôi như vậy, từng câu từng chữ của anh vẫn khiến cô có cảm giác anh đang quan tâm.

Khi còn đang tỉ mỉ ngẫm nghĩ thì cô lại nghe thấy anh nói: "Ngày kia tôi trở về."

"Hả?" Lâm Uyên Bạch kinh ngạc: "Chẳng phải anh nói hơn một tuần sao?"

Một lúc lâu sau Hoắc Trường Uyên mới trả lời, dường như anh đang hút thuốc: "Lịch trình tới Bắc Kinh hủy đột xuất, nên tôi về thẳng. Chuyến bay đêm ngày kia, sau khi về nhà tôi cần nhìn thấy em."

"Ừm, tôi biết rồi." Lâm Uyên Bạch gật đầu.

"Nhớ làm ấm chăn cho tôi." Hoắc Trường Uyên dặn dò một câu.

"Vâng..." Lâm Uyên Bạch ngoan ngoãn đáp.

Lại nữa, cô thật sự không hiểu khái niệm của anh đối với việc làm âm giường.

"Sao không tắt máy?"

Im lặng một lúc, Hoắc Trường Uyên hỏi cô.

Lâm Uyên Bạch cắn môi, áp ứng: "Chính anh nói không cho phép ngắt máy trước anh còn gì..."

"Haha, thật ngoan!" Hoắc Trường Uyên nghe xong bật cười.

Giọng cười trầm quyền rũ vọng tới, hai tiếng phía sau xen lẫn vào trong. Lâm Uyên Bạch cảm giác ốc tai ngứa ngáy, có cảm giác tiếng cười ấy lan tỏa mãi trong tai. Thật là...

Quá giống những câu thì thầm tình cảm giữa những đôi yêu nhau.

Ngắt máy xong, Lâm Uyên Bạch thở hắt ra một hơi, vô thức sờ tay lên khuôn mặt nóng bừng.

Cô ngược mắt lên, tiếp tục đi vào trong, phát hiện bà ngoại nằm trên giường cũng đang nhìn về phía mình, cười ha ha: "Tiểu Bạch, gọi điện cho bạn trai đây à?"

"Dạ." Lâm Uyên Bạch chột dạ, đáp mơ hồ.

"Quả nhiên là thanh niên đang yêu nhiệt huyết, bà cảm giác như quay trở về hồi yêu ông ngoại cháu đấy."

"Bà ngoại, bà đừng cười cháu..."

Lâm Uyên Bạch xấu hổ cúi đầu, nhiệt độ nơi gò má càng tăng cao.

Có một khoảnh khắc, cô suýt tưởng là thật.

Bà ngoại kéo cặp kính lão xuống, bỗng nhiên nhớ ra, hỏi: "Đúng rồi, Tiểu Bạch, cháu còn chưa kể với bà tên của bạn trai đấy."

"Anh ấy họ Hoắc..."

Lâm Uyên Bạch gần như sắp buột miệng.

Một giây sau cô mới tỉnh ra, muốn thu lại đã không kịp nữa.

Bà ngoại nghe xong lại hỏi: "Tên đầy đủ là gì?"

"Dạ... Hoắc Trường Uyên." Lâm Uyên Bạch trong giây lát không bịa ra được cái tên này, thẳng thừng nói thật.

Huống hồ, cho dù cô nói với bà ngoại, ngày ngày bà đều ở trong bệnh viện, thông tin cũng rất khép kín, sẽ không biết được Hoắc Trường Uyên thật sự là ai.

Ai ngờ sau khi bà ngoại nghe xong, trên khuôn mặt già nua ánh lên vẻ băn khoăn.

Im lặng một lúc, bà xoay tư báo lại: "Là người trên này sao?"

"..." Lâm Uyên Bạch sput đồ.

Có cần trùng hợp vậy không?

Trên trang báo, quá nửa thông tin liên quan đến tài chính kinh tế.

Người đàn ông trên bức ảnh cao lớn đỉnh đạc trong bộ vest thủ công, cho dù ngồi trên sofa cũng không che giấu được vóc dáng của mình, toát lên sự rắn rỏi nhanh nhẹn của người thành đạt, không toát ra chút bực dọc

nào, chỉ có sự lạnh lùng và cao quý. Ngoài Hoắc Trường Uyên còn có thể là ai?

Lâm Uyên Bạch cười lên lưng cọp khó xuống, đành phải gật đầu.

Bà ngoại có được sự khẳng định của cô, vừa mừng lại vừa lo.

...

Ngày kia chớp mắt đã tới.

Khi chiếc Bentley lái vào cửa tiểu khu cao cấp đã là hơn một giờ đêm.

Hoắc Trường Uyên người đầy bụi bặm kéo chiếc vali đi từ trong thang máy ra. Sau khi vặn mở chìa khóa, bỗng có ánh đèn ảm áp hắt ra.

Anh sống người, sau đó mới chợt nhớ ra mình từng gọi điện thoại cho cô.

Yết hầu của anh trượt lên trượt xuống.

Bao nhiêu năm nay, khi về muộn mở cửa ra, lần nào đón đợi anh cũng chỉ có bóng tối. Một cuộc sống lạnh lẽo, ngày nào cũng như ngày nào suốt bao năm. Nhưng cuộc đời như vũng nước chết ấy, hôm nay vì có người bầu bạn bà dường như không còn cô đơn lẻ loi nữa.

Cửa phòng ngủ chưa đóng, Hoắc Trường Uyên bước vào liền nhìn thấy bóng dáng ngồi đầu giường.

Trên đầu gối đặt một cuốn sách còn to hơn mặt cô. Cô cúi gằm, cảm giác buồn ngủ lan khắp mặt, đầu đã gục xuống như gà mổ thóc nhưng mí mắt vẫn gắng gượng không nhắm hắt lại.

"Buồn ngủ thế rồi, sao không ngủ?"

Cầm cô bỗng bị anh đỡ lấy, Lâm Uyển Bạch ngẩng đầu lên.

Tầm mắt cô mơ màng vài giây mới nhìn rõ là anh. Có lẽ anh vừa mới về, áo vest còn chưa cởi, dáng vẻ bụi bặm, người đầy sương đêm như vừa từ biển về.

Lâm Uyển Bạch vuốt vuốt mái tóc dài, khẽ lẩm bẩm: "Sao tôi dám ngủ..."

"Hử?" Hoắc Trường Uyên nhướn mày.

Lâm Uyển Bạch nhìn anh rồi lén lút bĩu môi, ngữ khí có chút oán trách: "Chẳng phải lần trước anh nói sau này anh chưa về, tôi không được tự ý ngủ còn gì..."

"Nghe lời vậy sao?" Hoắc Trường Uyên rướn môi cười.

Lâm Uyển Bạch không lên tiếng, chỉ thầm hừ hừ mấy tiếng trong lòng.

Khi ngẩng đầu lên, cô phát hiện hiếm thấy khi nào nụ cười của Hoắc Trường Uyên lại đọng đầy vào đáy mắt như vậy.

"Ọc ọc..."

Bỗng nhiên có hai âm thanh vang lên, quá rõ ràng giữa đêm khuya.

Tối nay, Lâm Uyển Bạch ăn no rồi, dĩ nhiên đó không phải bụng của cô. Cô nhìn về phía Hoắc Trường Uyên, quả nhiên, sắc mặt anh có chút gượng gạo.

Cô có phần kinh ngạc: "Anh chưa ăn cơm?"

"Hợp cả ngày trời, chỉ uống độc nước thôi. Kết thúc xong đi thẳng ra sân bay, suýt thì không kịp." Hoắc Trường Uyên cởi áo vest ra, trong dạ

dày chỉ có nước không, không soi ồng ọc mới lạ.

"Trên máy bay có đồ ăn cơ mà?" Lâm Uyển Bạch không hiểu.

"Khó ăn lắm." Hoắc Trường Uyên giật giật khóe môi.

Đúng là kén chọn!

Lâm Uyển Bạch chửi thầm, có điều nghĩ tới việc cả ngày anh chưa ăn gì, cô bèn tung chăn ra: "Anh đợi tôi một chút!"

Hoắc Trường Uyên không quá để ý, anh thẳng thừng cởi áo sơ mi và đi vào phòng tắm.

Khi anh tắm rửa xong đi ra, dưới nhà đã vang lên tiếng động. Trong không khí ngập tràn mùi thơm lừng ấm áp của cơm, bay từ phòng ăn ra, thấy cô đang bung một bát mỳ nóng hổi trong tay.

Hoắc Trường Uyên sững người giây lát.

Ban nãy cô đột ngột ngồi dậy, Hoắc Trường Uyên cũng không nghĩ quá nhiều.

Thì ra là xuống nhà nấu mỳ cho anh...

Chẳng qua chỉ là một chuyện rất nhỏ nhất, nhưng tận sâu trong đáy mắt anh lại có thứ cảm xúc gì dâng trào.

Hoắc Trường Uyên hơi cụp mắt xuống, khi anh ngẩng lên, mọi sóng gió bên trong đã không còn.

"Vừa vặn xong, anh mau ăn đi!"

Lâm Uyên Bạch thấy anh mặc áo tắm đi xuống, bèn đẩy mỳ qua: "Tôi không nấu quá nhiều, cả ngày anh chưa ăn gì, bây giờ lại muộn quá rồi, ăn no quá dạ dày sẽ bị khó chịu, và không tiêu hóa được!"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên kéo ghế ra.

Anh vừa ngoáy dưa mấy cái, mùi hương đã lan tỏa khắp nơi.

Hoắc Trường Uyên cảm thấy bụng càng đói hơn. Có điều khi hơi nóng bốc lên, trong lồng ngực như đầy ắp một thứ gì đó, không bí bách mà lại không nói được là cảm giác gì.

Lâm Uyên Bạch không rời đi mà ngồi đối diện anh, ngoan ngoãn chờ đợi như một cô vợ nhỏ.

Khi Hoắc Trường Uyên đặt dưa xuống, cô cũng đứng lên thu dọn.

Lâm Uyên Bạch rửa sạch bát đĩa, lên gác sau anh một bước. Cô đẩy cửa phòng ngủ ra, Hoắc Trường Uyên đang gối đầu lên cánh tay nằm trên giường, chiếc áo tắm trên người đã được cởi ra, bên dưới có mặc gì không cô không biết, chỉ được đập tới hông anh, cơ ngực rắn chắc hoàn toàn lộ ra dưới ánh đèn, mang một vẻ rắn rỏi đầy nam tính.

Cô tưởng anh đã ngủ rồi.

Cô rón nhẹ bước chân nằm xuống, cả người bỗng bị kéo lại.

Lâm Uyên Bạch phủ phục trên ngực anh. Ở khoảng cách gần, vẻ mặt mỗi trên gương mặt anh càng rõ nét. Ngay cả hơi thở cũng toát ra phần nào.

Cô không nhịn được, khẽ hỏi: "Anh mệt lắm à?"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên mơ hồ đáp.

Lâm Uyên Bạch chợt nhớ ra, một dịp cuối tuần nào đó anh cũng từng xếp lịch kín mít. "Thật ra anh có thể nghỉ ngơi thích hợp, nếu không sẽ quy mất."

"Không đâu." Hoắc Trường Uyên hờ hững đáp.

Thấy cô không tin, anh rướn môi, cất giọng nặng nề hiếm hoi: "Tôi còn nuôi bao nhiêu người trong công ty. Nếu gục ngã, họ biết sống thế nào?"

Cô lại còn hỏi anh có mệt không, đúng là trẻ con mà.

Chỗ cao thường lạnh lẽo, anh đứng được trên vị trí đó, dĩ nhiên càng phải hy sinh nhiều hơn. Cả một doanh nghiệp đều ở trong tay anh, làm bất cứ việc gì cũng phải cân nhắc thiệt hơn, đề phòng vạn bất đắc dĩ, nếu không một chút kế sách sai lầm cũng có thể thua cả ván cờ.

Những người xung quanh thường chỉ nhìn thấy giây phút người ta vinh quang, chứ không biết phía sau người ta cũng đánh mất rất nhiều.

Lâm Uyên Bạch thần thờ.

Cô bỗng nhiên cảm thấy, những người như anh sống cũng chẳng dễ dàng gì.

Từng cúc áo ngủ từ từ bị lột bỏ. Lâm Uyên Bạch giật mình, sau đó xương hõm vai của cô tràn tới cảm giác lạnh lẽo. Cô vội giữ tay anh lại: "Anh mệt lắm cơ mà, sao vẫn còn..."

Đáp lại cô là nụ hôn của Hoắc Trường Uyên.

Lâm Uyên Bạch chỉ cứng rắn được một chút, chẳng mấy chốc đã tan chảy bởi nụ hôn của anh.

Từng ngón tay gầy đang mơn man, cô khó mà chống cự cảm giác tê rần ấy.

Nhiệt độ trong phòng dần dần tăng cao, kiêu diễm không thể dừng lại. Vào lúc tưởng chừng sẽ thắng tiến tới việc chính thì anh lại buông cô ra.

"Hử?"

Lâm Uyển Bạch bất ngờ nhìn về phía Hoắc Trường Uyên đã nằm lại chỗ cũ.

Anh chỉ giơ tay tắt đèn đi: "Không làm nữa, ngủ thôi!"

"..." Lâm Uyển Bạch nằm chớp chớp mắt trong bóng tối.

Rõ ràng vừa rồi anh đã...

Hoắc Trường Uyên lật người, đôi chân dài dề lên người cô. Anh cười khê: "Trông em có vẻ rất hụt hẫng?"

"Còn lâu!" Lâm Uyển Bạch phủ nhận.

Cô nhắm mắt lại, chẳng bao lâu sau cơn buồn ngủ đã ập tới, hơi thở của hai người nhip nhàng đều đặn.

Đây có lẽ là lần đầu tiên trừ những ngày đèn đỏ ra, họ nằm chung giường mà không làm gì cả.

Cô không hề biết, so với việc nhiệt tình hứng khởi, tối nay, Hoắc Trường Uyên muốn được hưởng thụ cảm giác có cô ở bên hơn...

...

Ngày hôm sau đi làm.

Lúc quẹt thẻ, các đồng nghiệp đi qua chào hỏi, Lâm Uyên Bạch vẫn không dựng nổi tinh thần lên, hai chân cũng vẫn lảo đảo.

Đêm qua Hoắc Trường Uyên đúng là không đòi hỏi cô. Nhưng sáng sớm nay, khi mắt cô còn chưa mở nổi đã bị anh hùng hổ nhào tới, đè lên không một lời nói...

Cô suýt nữa không dậy nổi khỏi giường.

Quả nhiên ai người ta hay nói, đàn ông sáng sớm là đáng sợ nhất.

Mơ mơ hồ hồ tới chập tới, cuối cùng cũng đến giờ tan ca, Lâm Uyên Bạch thở phào nhẹ nhõm, nghĩ bụng tới chỗ bà ngoại sẽ nằm một lúc trên chiếc sofa vuông bên ngoài.

Có điều khi cô vừa lên xe buýt, trên màn hình di động đã hiển thị ba chữ "Hoắc Trường Uyên".

Lâm Uyên Bạch rất muốn vờ như không nghe thấy, nhưng sau khi chuông vang lên mấy hồi, cô vẫn hèn hạ bắt máy.

"Em đang ở đâu?"

Cô im lặng giây lát rồi nhìn ra cảnh đường phố lướt qua ngoài cửa xe: "Tôi vừa tan ca, đang đi tới bệnh viện..."

"Ừm, gặp nhau rồi nói." Hoắc Trường Uyên nói một câu như vậy.

"Ừm." Lâm Uyên Bạch vẫn ngoan ngoãn như thói quen.

Ngắt máy xong, cô chống tay lên má.

Không đúng?

Gặp nhau ở đâu rồi nói?

Lâm Uyên Bạch ngo ngác, nghi ngờ mình nghe nhầm hoặc nghe sót gì đó. Khi cô định gọi lại hỏi cho rõ thì đã nghe thấy thông báo tạm thời không liên lạc được.

Cô mang cảm giác nghi hoặc ấy tới bệnh viện. Vừa ừ thang máy đi ra, cô ngẩn người.

Trên hành lang, Hoắc Trường Uyên mặc áo vest quần Âu đứng đó, một tay dứt túi quần, vóc người vừa cao lớn vừa khỏe khoắn, khuôn mặt nghiêng vuông vắn. Dọc đường có không ít các cô y tá quay đầu nhìn lại.

"Sao chậm quá vậy!"

Vừa nhìn thấy cô, Hoắc Trường Uyên đã sốt ruột nạt nộ.

"Tôi ngồi xe buýt, giữa đường đỗ khá nhiều trạm..." Lâm Uyên Bạch áp úng giải thích, rồi chớp chớp mắt kinh ngạc, chỉ tay vào anh: "Anh Hoắc, sao anh..."

Hoắc Trường Uyên thẳng thừng giơ tay, tiến lên vài bước nắm tay cô: "Qua đây, tôi giới thiệu cho em một người."

Bởi vì nãy giờ chỉ mãi chú ý tới anh, cô không để ý thấy trên hành lang còn có một bác sỹ mặc áo blouse trắng.

Sau khi nhìn rõ rồi, cô há hốc miệng không thể khép lại: "Hả... Anh là... Tàn thiếu?"

"Bây giờ em có thể gọi anh là bác sỹ Tàn." Tàn Tư Niên chỉnh trang lại chiếc áo blouse của mình.

"..." Lâm Uyên Bạch cố gắng tiêu hóa.

Đôi mắt đào hoa kia sao cô có thể nhận nhầm được, chỉ cần bị liếc bằng quơ thôi cũng thấy choáng váng.

Cô cứ ngỡ anh ấy là một cậu chủ chơi bời lãng nhăng, không ngờ lại là một vị bác sỹ chữa bệnh cứu người!

"Bắt đầu từ hôm nay, cậu ấy sẽ là bác sỹ chính cho bà ngoại em, mọi bệnh tình đều do cậu ấy chịu trách nhiệm. Mấy hôm nữa là phẫu thuật rồi, cậu ấy cũng sẽ mổ chính." Hoắc Trường Uyên liếc cô, hờ hững nói.

Lâm Uyên Bạch nuốt nước bọt: "Nhưng bà ngoại tôi có bác sỹ Hứa mà..."

"Bác sỹ Hứa chỉ là một bác sỹ tầm trung, còn Tư Niên đã có lên cấp chủ nhiệm khoa, hơn nữa còn là chuyên gia chữa bệnh tim. Cậu ấy cũng tham gia không ít các dự án từ trong ra ngoài nước, có cậu ấy mổ chính, bà ngoại em về cơ bản có thể giảm thiểu nguy hiểm xuống mức không còn nguy hiểm."

"Anh chính là chuyên gia ngoại khoa Tim mạch cấp minh tinh - Tần Tư Niên?" Lâm Uyên Bạch sửng sốt.

Cho dù cô chẳng có kiến thức gì về ngành y nhưng cái tên Tần Tư Niên thì chắc chắn phải nghe qua! Có rất nhiều người nghe danh tới khám, xếp hàng cũng phải đặt lịch trước một tuần...

"Không sai, chính là tại hạ." Tần Tư Niên mỉm cười gật đầu, rồi nói tiếp, ngữ khí đã nghiêm túc hơn một chút: "Ban nãy mình đã đọc bệnh án, cũng có trao đổi qua với bác sỹ Hứa, nhưng tình hình cụ thể mình sẽ báo lại sau khi tiếp xúc thực tế với bệnh nhân."

"Ừ." Hoắc Trường Uyên gật đầu.

Lâm Uyên Bạch không xen vào đọc, chỉ đành nhìn họ từ từ đẩy cánh cửa phòng bệnh ra.

Rất lâu sau, cô mới có chút phản ứng, nghĩ tới chuyện Hoắc Trường Uyên đang ở ngay trong bệnh viện bà ngoại nằm...

Đội đã!

Lâm Uyên Bạch co cẳng lao vào trong...

~Hết chương 53~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 54

Nhưng đã không kịp nữa rồi, Hoắc Trường Uyên và Tần Tư Niên đã xếp hàng đứng ngay bên cạnh giường bệnh.

Tần Tư Niên mặc áo blouse trắng đứng phía trước, đang hơi cúi người, hỏi han bà ngoại tình hình bệnh tật và phẫu thuật, chốc chốc lại cầm cuốn sổ lên ghi chép chép.

Lâm Uyên Bạch dừng bước, rón rén đứng sang bên cạnh, nhưng từ đầu tới cuối như người vô hình.

Khi đã tìm hiểu sơ bộ rồi, Tần Tư Niên đi ra bên cạnh cửa sổ gọi một cuộc điện thoại. Ánh mắt bà ngoại tự nhiên rơi xuống người Hoắc Trường Uyên.

Giống như sợ nhận nhầm người, bà còn phải đeo chiếc kính lão lên: "Đây chẳng phải là bạn trai của Tiểu Bạch sao?"

Lâm Uyên Bạch không dám ngẩng lên nhìn, nhưng cô vẫn cảm nhận được ánh mắt Hoắc Trường Uyên hướng về phía mình.

"À, chuyện đó, cháu..."

Cô căng thẳng nuốt nước bọt ừng ực, trở nên ấp úng.

Cảm giác còn khó khăn hơn giải quyết bài cuối cùng trong kỳ thi đại học, cô đang không biết phải đối mặt với cục diện này thế nào thì Hoắc

Trường Uyên bất ngờ tiến lên một bước: "Cháu chào bà ngoại!"

"Tốt tốt!" Bà ngoại mỉm cười gật đầu, ánh mắt đằng sau cặp kính lão không hề rời khỏi anh: "Cuối cùng hôm nay cũng gặp được người thật rồi! Thật ra bà vẫn mong ngóng được gặp cháu, lại sự quá đường đột sẽ bất lịch sự."

"Dạ không, đáng lẽ cháu cũng nên tới gặp bà sớm hơn."

Hoắc Trường Uyên liếc mắt nhìn Lâm Uyên Bạch, rướn môi: "Chỉ tại Tiểu Bạch mãi không cho cháu cơ hội này."

Giọng anh rất trầm tĩnh, trong sự ôn hòa lại toát lên vẻ lịch thiệp, lại mang theo chút kính trọng, không còn vẻ lạnh lùng như bình thường.

Chẳng có người già nào lại không hài lòng cả, bà ngoại tươi cười ra hiệu với cháu gái: "Tiểu Bạch à, còn không mau lấy ghế cho Tiểu Hoắc ngồi!"

"Vâng..."

"Tiểu Bạch, hoa quả đâu, gọt cho Tiểu Hoắc một quả táo đi!"

"Cháu biết rồi ạ..."

Lâm Uyên Bạch bê ghế, rồi lại đi lấy táo, suốt cả quá trình liên tục lên lút liếc nhìn Hoắc Trường Uyên.

Anh tỏ ra rất thản nhiên, ngược lại càng khiến cô ngơ ngẩn.

Lâm Uyên Bạch thậm chí còn nghĩ tới chiều hướng tốt đẹp, biết đâu vừa rồi anh không nghe rõ câu của bà ngoại, mà chỉ thuần túy muốn gần gũi người già mà thôi. Giống như lúc trước trên du thuyền, khi đối diện với người có tuổi, anh đều rất nhẫn nại.

Có điều, ánh mắt cô nhất thời không thể rời đi được, chốc chốc lại băng quơ nhìn về phía đó, nhất là khi anh tập trung nói chuyện với bà ngoại với thái độ có giáo dục và kiên nhẫn: "Bà ngoại, bà yên tâm chữa bệnh, bác sỹ Tần là bạn của cháu, y thuật của cậu ấy rất tốt, bà cứ yên tâm."

"Ngoan lắm, bà ngoại cảm ơn cháu!" Bà ngoại liên tục gật đầu.

Tần Tư Niên bên kia nghe xong điện thoại, quay lại: "Bệnh tình về cơ bản mình đã nắm được kha khá rồi, lát nữa quay về mình sẽ khẳng định chắc chắn thêm."

"Mình tiễn cậu!" Hoắc Trường Uyên gật đầu.

"Tôi cũng đi!" Lâm Uyển Bạch vội vàng bỏ trái táo lại.

...

Cánh cửa phòng bệnh được khép lại, cũng đồng thời ngăn lại ánh mắt của bà.

"Tần thiếu..."

Lâm Uyển Bạch ý thức được mình nói sai, vội sửa lại: "Bác sỹ Tần, tôi nghe nói phí dịch vụ của anh rất cao..."

"Anh lấy giá bạn bè thôi. Vả lại có tên "kim chủ" Trường Uyên ở đây, em sợ gì chứ!" Tần Tư Niên dứt hai tay vào áo blouse, mỉm cười nhướng mày.

Lâm Uyển Bạch bị kích thích bởi hai chữ "kim chủ".

Phải, ở trong mắt người khác đúng là như vậy.

"Chuyện của bà ngoại em không cần lo lắng đâu, những ca phẫu thuật tim bắc cầu kiểu này anh rất sở trường."

"Vâng." Lâm Uyên Bạch gật đầu.

Nói khó nghe một chút là ba bác sỹ Hứa cũng không thể bằng được một Tần Tư Niên.

Tần Tư Niên nhìn đồng hồ rồi nói với họ: "Ở bệnh viện không giống ở hộp đêm, mình phải có trách nhiệm với chiếc blouse trắng này. Không nói chuyện được lâu với hai người nữa, mình phải về chuẩn bị đây, bảy giờ tối nay còn có một ca phẫu thuật khác!"

"Cảm ơn bác sỹ Tần!" Lâm Uyên Bạch chân thành cảm kích.

Tần Tư Niên xua tay nói không cần rồi quay người rời đi, chiếc blouse trắng cũng phấp phật bay lên theo nhịp bước chân của anh ấy.

Lâm Uyên Bạch vô thức nhìn theo.

Đến tận bây giờ cô vẫn cảm thấy có phần kinh ngạc. Một Tần thiếu phong lưu phóng đảng trong hộp đêm thoát cái đã biến thành bác sỹ Tần. Mà lúc này các y tá đi qua đi lại đều phải cúi đầu trước anh. Vẻ uy nghiêm này đâu giống một cậu chủ lăng nhăng?

Đúng là không thể trông mặt bắt hình dong...

Bên tai bất ngờ vang lên giọng nói u ám của nam giới: "Em nhìn thêm chút nữa thử xem?"

Lâm Uyên Bạch ngẩng đầu thì thấy Hoắc Trường Uyển đã đứng trước mặt mình từ lúc nào, trong ánh mắt anh như đang râm ran hai ngọn lửa.

Cô cảm thấy cực kỳ khó hiểu, lại ngó về phía Tần Tư Niên thêm chút nữa.

"Vẫn dám nhìn?"

"..."

Lần này Lâm Uyển Bạch ngoan ngoãn quay về.

Tần Tư Niên là bạn của anh, người đàn ông này có cần bá đạo vậy không!

Mất nhìn mũi, mũi nhìn miệng, khi không khí u ám trên gương mặt anh cuối cùng cũng tan đi, Lâm Uyển Bạch mới dám lên tiếng: "Anh Hoắc, tôi biết cũng nhờ có anh bác sỹ Tần mới coi trọng ca phẫu thuật của bà ngoại, thật sự rất cảm ơn anh."

"Tôi nói rồi, chỉ cần chăm sóc cho tôi vui, tôi sẽ khiến em toại nguyện."

"Ồ..." Lâm Uyển Bạch cúi thấp đầu xuống.

Nói như vậy có nghĩa là anh đang hài lòng với cô, đây là phần thưởng khích lệ?

Dường như nghĩ như vậy lòng cô mới cân bằng, thoải mái hơn một chút, chỉ có điều trái tim lại tắc nghẽn vu vơ.

Giống như ban nãy khi Tần Tư Niên nói anh là kim chủ của cô vậy.

Lâm Uyển Bạch âm thầm hít sâu, phát hiện anh vẫn đang nhìn mình chằm chằm, sau đó anh nheo mắt lại, bất ngờ lên tiếng hỏi: "Chuyện bạn trai là thế nào?"

"À!" Lâm Uyên Bạch gượng gạo, vẫn không trốn được: "Có phải khiến anh không thoải mái không..."

Hoắc Trường Uyên không trả lời mà ánh mắt từ từ tối đi.

Theo đó, trong ánh mắt cũng nhuộm một vẻ theo dõi và những ý tứ chưa thể đọc hiểu. Anh nói rất chậm rãi: "Lâm Uyên Bạch, em mới theo tôi bao lâu đã bắt đầu nghĩ tới chuyện danh phận rồi hả?"

"Tôi không có!"

Lâm Uyên Bạch hoang mang phủ nhận.

Hóa ra anh đã nghĩ cô là loại phụ nữ tâm cơ rồi.

Cô cắn răng, cuối cùng cũng đè nén cảm giác khó chịu trong lòng xuống.

Lâm Uyên Bạch nhìn thẳng vào đôi mắt đen của anh, ánh mắt sáng rực, gần như nhấn mạnh từng từ từng chữ: "Chỉ vì tôi đã nộp hết tiền viện phí lần tiền phẫu thuật, anh lại chuyển bà ngoại tới một phòng bệnh cao cấp. Bà lo tôi đi vào con đường xấu, thế nên tôi mới nói dối anh là bạn trai của tôi... Anh Hoắc, tôi vẫn luôn tự hiểu rõ bản thân, cũng biết rõ thân phận của mình, sẽ không gây thơ hoang tưởng gì đâu!"

"Anh yên tâm, nào tôi có úng nước, tôi cũng sẽ không thích anh đâu!"

Dường như để thể hiện rõ tâm tư của mình, Lâm Uyên Bạch bổ sung một câu thề thốt.

Cơ mặt Hoắc Trường Uyên dần dần cứng ra.

Ban đầu anh đích thực nghĩ cô là loại phụ nữ tâm cơ, thế nên trong lòng có chút phần nộ. Nhưng bây giờ khi cô bình tĩnh và kiên định nói mình

không hề, cơn giận của anh không giảm đi mà còn thậm tệ hơn.

Nhất là sau lời bảo đảm cuối cùng của cô!

Lâm Uyển Bạch thấy mặt anh đen lại, còn có vẻ rất không vui.

Để khiến anh xua tan suy nghĩ này, cô đành bặm bụng nói: "Còn việc nữa đó là..."

"Nói!" Hoắc Trường Uyên quát.

"Mấy lời bà ngoại tôi khen anh, anh cũng đừng tưởng thật..."

"Vì sao?"

"Bà tôi cao tuổi rồi, mắt kèm nhèm, đến Lương Triều Vỹ và Lưu Thanh Vân bà còn không phân biệt rõ, thế nên..."*

*Hai nam diễn viên Hồng Kông nổi tiếng.

Hoắc Trường Uyên như bị thứ gì kích động vậy: "..."

Lâm Uyển Bạch há hốc miệng, còn định nói thêm gì thì anh đã phui tay bỏ đi.

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 55

"Tiểu Bạch, sao chỉ có mình cháu?"

Lâm Uyển Bạch trở về phòng bệnh, bà ngoại nhìn thấy cô bèn hỏi.

Dáng vẻ lạnh lùng ban nãy của Hoắc Trường Uyên khi rời đi dường như vẫn còn hiển hiện trước mắt. Cô nói dối: "À, công ty anh ấy còn có việc ạ..."

"Ừ." Bà ngoại gật đầu, tỏ ý thông cảm: "Đã đến giờ này rồi, Tiểu Hoắc cũng vất vả quá đi! Nó có thể tranh thủ chút thời gian bận rộn tới thăm bà là thật sự có lòng đấy!"

"Vâng..."

"Ban đầu bà vẫn có chút lo lắng, không ngờ một thanh niên như Tiểu Hoắc không hề kênh kiệu chút nào..."

Sau đó bà ngoại còn nói thêm gì nhưng Lâm Uyển Bạch vẫn không hề lên tiếng.

Cô không dám nhìn bà, cúi mặt ngồi ở trước giường vẻ như đang xấu hổ, thật ra trong lòng đang chát.

Trông bà tới tận hơn chín giờ tối, Lâm Uyển Bạch mới chậm rãi đi ra khỏi bệnh viện, định bắt chuyến xe cuối cùng về nhà.

Vừa bước xuống thềm, bỗng nhiên một tiếng "Pim" vang lên.

Lâm Uyên Bạch giật nảy mình, đồng thời cũng nhìn thấy chiếc Land Rover màu trắng đỏ.

Giữa không gian không quá sáng sủa, khuôn mặt góc cạnh của Hoắc Trường Uyên càng trở nên sâu xa, trong tay anh có một điều thuốc đang cháy, ánh lửa đỏ rực chốc chốc lại lóe lên.

Lâm Uyên Bạch có phần bất ngờ.

Không ngờ anh vẫn còn ở đây, dấu sao thì lúc trước hai người đã không hề vui vẻ.

Dĩ nhiên cô không có gan vờ như không thấy hoặc thẳng thừng bước qua. Tuy rằng tối nay cô không muốn quay về cùng anh cho lắm, nhưng vẫn lặng lẽ mở cửa xe. Bên trong khói trắng vẫn vẫn vút, không biết anh đã hút bao nhiêu điều thuốc nữa.

Cô vừa thắt xong dây an toàn, chiếc xe đã lao ra ngoài như tên bắn.

Họ không về nhà, ngược lại đến một quán lẩu kinh doanh 24/24. Lâm Uyên Bạch quay đầu kinh ngạc hỏi: "Đến đây ăn cơm?"

"Em ăn rồi?" Hoắc Trường Uyên hỏi ngược lại cô.

"Ăn rồi..." Lâm Uyên Bạch thật thà trả lời.

Đã mấy giờ rồi, lúc đó anh bỏ đi, những tưởng ra về trong bất hòa nên cô dĩ nhiên sẽ cùng bà ngoại ăn luôn ở bệnh viện.

Khóe miệng Hoắc Trường Uyên giật giật, anh rút phắt chìa khóa xe ra: "Ngồi nhìn tôi ăn!"

Lâm Uyên Bạch đành cùng anh đi vào trong nhà hàng.

Giờ này cũng không đông người lắm, nồi lẩu được bê lên rất nhanh. Là kiểu nồi đồng lửa than như truyền thống, ngọn lửa liếm liếm vào đáy nồi vang lên những tiếng động. Chẳng bao lâu sau nước lẩu đã sôi sùng sục, bốc hơi nghi ngút.

Sắc mặt Hoắc Trường Uyên vẫn đang sa sầm lại, u ám đáng sợ. Khi nhân viên bung đồ lên cũng lộ rõ vẻ cẩn trọng.

Buổi tối Lâm Uyên Bạch đã ăn rất no rồi, nên cô không ăn thêm được gì nữa.

Có điều ngồi như vậy cũng rất nhàm chán, nhất là khi phải đối diện với người đàn ông với sắc mặt vô cảm. Rất lâu sau cô mới gấp một miếng thịt lên. Chẳng biết sẽ ăn tới lúc nào nên cô thẳng thừng xé lớp bọc ngoài đĩa, giúp anh gấp thịt bỏ vào nồi.

Sau khi cô trần xong bỏ ra đĩa, Hoắc Trường Uyên đẩy trở lại: "Tôi không ăn rau thơm, mùi khó ngửi!"

"..." Lâm Uyên Bạch nghe vậy, đành lựa rau thơm gấp ra ngoài.

"Trần lâu quá, thịt dai hết rồi!"

"Tôi trần lại..."

"Bóc cho tôi một con tôm, không được để lại một chút đường đen nào!"

"Tôi biết rồi..."

Lâm Uyên Bạch suốt quá trình chỉ nghe anh dặn dò. Ăn xong bữa cơm, cô bỗng bận rộn đến toát cả mồ hôi.

Họ thanh toán rồi rời khỏi nhà hàng. Hoắc Trường Uyên nỏ máy, mở radio, tiếng nhạc trong đài phát thanh vọng ra.

Lâm Uyển Bạch len lén nhìn qua, phát hiện hình như tâm trạng anh đã khá hơn nhiều.

Gấp đèn đỏ, Hoắc Trường Uyên rút một điều thuốc ra. Lần này anh chủ động hạ cửa kính xe xuống, sau khi rít được hai hơi thì thuận thực gạt tàn thuốc đi: "Những lời em nói trong bệnh viện là thật sao?"

"Nếu anh không tin, tôi có thể thề thêm một lần nữa, tôi tuyệt đối không có ý si mê hoang tưởng, tôi..."

"Không phải việc này!" Hoắc Trường Uyên ngắt lời cô.

"..." Lâm Uyển Bạch khó hiểu.

Hoắc Trường Uyên lại rít một hơi thuốc, cất giọng trầm trầm: "Não úng nước cũng sẽ không thích tôi?"

"Ừm..." Lâm Uyển Bạch từ từ gật đầu.

Sau đó, cô nhìn thấy sắc mặt anh lại hơi đen đi.

Thật là nắng mưa thất thường...

Hoắc Trường Uyên đánh mắt nhìn qua, nghi ngờ hỏi: "Lâm Uyển Bạch, em bị mù mắt à?"

Lâm Uyển Bạch yếu ớt kháng nghị: "Thị lực của hai mắt tôi đều 10/10."

"Tôi thấy trái tim em bị mù rồi đấy!" Hoắc Trường Uyên bắt đầu nghiên răng.

"..." Lâm Uyển Bạch câm nín, nhìn khuôn mặt như bị mây mù che phủ của anh, im lặng giây lát, cuối cùng vẫn nói cho sướng miệng một lần: "... Anh Hoắc, anh... bị mắc bệnh Hoàng tử phải không?"

Hoắc Trường Uyên nhú mày, đáy mắt có phản nghi hoặc.

Lâm Uyển Bạch cảm thấy may mắn vô cùng, sợ anh truy cứu, cô nói một câu "Đèn xanh rồi" để chuyển đề tài.

Trở về nhà, Hoắc Trường Uyên cởi áo khoác ra rồi dặn cô: "Em đi tắm trước đi."

"Vâng." Lâm Uyển Bạch ngoan ngoãn gật đầu.

Cánh cửa phòng tắm vừa khép lại, Hoắc Trường Uyên đã cầm di động lên.

Ở đầu kia điện thoại hình như Giang Phóng đã say giấc, nhưng nhìn thấy số của anh không dám không nhận, vội chào lịch thiệp: "Hoắc tổng!"

Hoắc Trường Uyên đánh mắt nhìn phòng tắm rồi hỏi: "Bệnh Hoàng tử là bệnh gì?"

"..."

Hai mươi phút sau, Lâm Uyển Bạch tắm xong đi ra.

"Tôi tắm xong rồi..."

Cô hất hất cằm, tỏ ý bảo anh có thể đi tắm được rồi.

Hoắc Trường Uyên đứng dậy nhưng không có ý đi về phía phòng tắm, mà đi qua vác cả người cô lên.

Vì bị bất ngờ, chiếc khăn mặt lau tóc trên đầu Lâm Uyển Bạch cũng rơi xuống đất.

Ngay sau đó, cô bị anh ấn lên chiếc giường lớn.

Nụ hôn mạnh mẽ của Hoắc Trường Uyên rơi xuống.

Động tác của anh quá nhanh, không cho cô thời gian để phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Hoắc Trường Uyên giơ tay hung bạo giật tung tất cả cúc áo trên chiếc sơ mi. Nó cứ thế rơi xuống đất, nằm đè lên chiếc áo tắm của cô.

Bên tai anh bỗng nhiên vang lên câu trả lời rành rọt của Giang Phóng: "Trên Baidu có nói, bệnh Hoàng tử là cảm giác bản thân mình tuyệt vời nhất, tưởng tượng mình là một người có một không hai, hoàn hảo như Hoàng tử bước ra từ trong cổ tích, nghĩ rằng nửa kia của thế giới, ai cũng phải điên đảo vì mình..."

Nghĩ như vậy, anh không khỏi nghiêng răng ken két.

"Anh, anh có thể nhẹ nhàng chút không..."

Hai chân Lâm Uyên Bạch thẳng đơ, cô buộc phải lên tiếng cầu cứu.

Hoắc Trường Uyên trả lời đầy phẫn nộ: "Không có chuyện nhẹ nhàng đâu!"

Lâm Uyên Bạch cố đẩy bả vai anh nhưng không sao đẩy nổi, đành để mặc cho anh nhào tới khí thế bùng bùng như một con sói đói bụng.

Trong màn sóng to gió lớn đó, cô đắm chìm vào đó, yếu đuối không thể kiểm soát.

...

Đi làm đến giờ nghỉ trưa, Lâm Uyên Bạch đi ra khỏi văn phòng.

Hôm nay tới lượt cô đi mua cơm, vừa đi tới thang máy, cô phát hiện có một bóng hình quen thuộc bước ra.

Người đó đi thẳng về phía cô, hai tay bằng nhấc dứt túi quần, cổ đeo một miếng ngọc hình Phật, trên gương mặt là nụ cười đều đặn điển hình: "Lâm Uyển Bạch, có nhớ anh không?"

"Tiêu Vân Tranh? Anh đi công tác về rồi à?" Lâm Uyển Bạch ngạc nhiên giây lát rồi mỉm cười.

"Ừm, bây giờ anh vẫn còn chưa quen chên lệch múi giờ đây!" Tiêu Vân Tranh chỉ cho cô xem đôi mắt gấu trúc của mình, sau đó lập tức kéo thẳng cô đi vào thang máy: "Đi nào, vừa ăn vừa trò chuyện!"

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 56

Lâm Uyển Bạch đi theo Tiêu Vân Tranh, tới nhà hàng lần đầu tiên họ đã ăn.

Nhìn vào menu, cô vẫn thấy xót xa cho hộp cơm của mình.

Người phục vụ gọi món xong thì rời đi, Lâm Uyển Bạch hỏi anh ấy: "Anh về nước khi nào vậy?"

"Chập tối hôm qua!" Tiêu Vân Tranh tựa người ra sau ghế, vẻ uể oải: "Đúng rồi, em không làm thêm ở quán Pub đó nữa à?"

"Vâng, không làm nữa ạ." Lâm Uyển Bạch gật đầu.

Nghe xong, Tiêu Vân Tranh cũng gật đầu: "Chỗ đó hỗn tạp, đủ các loại người, không làm càng tốt! Tối qua anh có đến đó, hỏi quản lý thì biết em đã nghỉ việc được một thời gian, gọi điện thoại cũng không thấy em bắt máy, thế nên hôm nay anh chạy thẳng tới công ty tìm em!"

Tối qua đích thực có người gọi điện thoại cho cô...

Có điều lúc đó, cô đang bị Hoắc Trường Uyên đè trên giường hành hạ.

Có mấy lần cô định vươn tay ra chạm vào di động, đều bị anh kéo ngược về, sau đó càng giở nhiều trò hơn...

Khuôn mặt cô hơi nóng lên.

Không biết có phải vì nghĩ tới Hoắc Trường Uyên hay không mà anh gọi tới đúng lúc này.

"Ở đâu vậy?"

Lâm Uyển Bạch chột ắp úng: "À, ăn cơm..."

"Ở ngoài?" Hoắc Trường Uyên rất nhạy bén.

"Ừm." Cô đáp.

"Với ai?"

"Với một người bạn..."

Quả nhiên, trả lời như vậy xong, cô liền nghe thấy anh hỏi ngay: "Bạn nam giới?"

Lâm Uyển Bạch nhìn Tiêu Vân Tranh đang lười biếng ngồi ở phía đối diện.

Nghĩ tới sự ngang ngược trước nay của anh, ngay cả việc cô nhìn bạn anh hơi lâu trong bệnh viện cũng khiến anh không vui, cô bỗng nhiên không dám thừa nhận, dùng tay hơi che phần mic đi: "Không phải..."

Đầu kia Hoắc Trường Uyên im lặng, không lên tiếng.

Khi Lâm Uyển Bạch ngỡ tưởng không còn tín hiệu nữa thì nghe thấy anh buông một câu: "Tối nay mua thức ăn qua đây!"

"Được, tôi biết rồi." Cô vội đáp.

Cuộc gọi bị đứt đoạn, bấy giờ Lâm Uyển Bạch mới phát hiện tay mình đổ đầy mồ hôi.

"Gọi điện xong rồi à?"

Tiêu Vân Tranh đưa đĩa qua sau khi thấy cô bỏ di động xuống: "Mau ăn đi, thiếu một món nữa là đủ rồi!"

"Vâng." Lâm Uyển Bạch gật đầu.

Khi gần ăn xong, Tiêu Vân Tranh nhìn cô: "À, có chuyện này..."

"Chuyện gì vậy?" Lâm Uyển Bạch đẩy lên một dự cảm chẳng lành.

"Chẳng phải lần này anh đã đi New York sao?" Tiêu Vân Tranh xoa tay, vừa quan sát biểu cảm của cô vừa nói với vẻ do thám: "Anh Phong cũng ở đó. Lúc sắp đi, anh uống có hơi quá chén nên đã không cẩn thận nói ra chuyện anh gặp em rồi..."

"..." Lâm Uyển Bạch như ngừng thở.

"Còn nữa..." Tiêu Vân Tranh khẽ ho hai tiếng.

"Gì nữa?" Lâm Uyển Bạch siết chặt tay đến trắng bệch.

Tiêu Vân Tranh nhún vai, thẳng thắn lật bài ngửa: "Anh đã cho anh ấy phương thức liên lạc với em rồi! Chắc là mấy ngày tới anh ấy sẽ liên lạc với em."

Anh ấy...

Đáy lòng dường như dấy lên một phen hỗn loạn.

Lâm Uyển Bạch cup mắt xuống, ánh mắt trôi nổi bất định như lá bèo trôi.

Tiêu Vân Tranh đứng lên đi tới, đầu sao cũng do mình vạ miệng, anh ấy vỗ vai cô, về áy náy: "Lâm Uyển Bạch, em sắp muộn giờ làm rồi đây, đi đi, anh tiễn em!"

"Vâng..." Lâm Uyển Bạch gật đầu.

Việc đã đến nước này cũng đành vậy, cô dốc sức thở hắt ra một hơi.

Cô còn chưa kịp tiêu hóa hết mọi chuyện, trái tim lại run lên bần bật. Người nhân viên khi đi tới thanh toán cung kính cúi đầu về phía họ, nói một câu: "Vân thiếu, Hoắc tổng đã thanh toán hết cho anh rồi! Nói là chúc anh dùng bữa vui vẻ!"

...

Chập tối tan ca, Lâm Uyển Bạch không dám tới bệnh viện.

Cô đi thẳng ra chợ mua thức ăn rồi chạy về phía tiểu khu cao cấp. Mở cửa ra, cô liền nhìn thấy đôi giày da nam đặt trước cửa.

Cho dù đã đi suốt một ngày trời, nó vẫn sáng bóng, không một hạt bụi.

Giống như cảm giác mà Hoắc Trường Uyên mang tới cho người ta, lạnh lùng, hờ hững, nghiêm nghị lại tỉ mỉ.

Lâm Uyển Bạch nhìn bóng hình mình phản chiếu trên đó, nuốt nước bọt, xách thức ăn rảo bước đi vào trong phòng.

Tivi không bật, Hoắc Trường Uyên đang ngồi vắt chân trên sofa, tay kẹp điều thuốc, nhưng cũng không hút mà đảo qua đảo lại, vẻ mặt không chút biểu lộ gì, không nhìn ra hi vọng ái ố.

Chiếc túi ni lông trong tay cô vang lên những tiếng sột soạt, Lâm Uyển Bạch chợt dạ nói: "Bây giờ tôi sẽ đi làm cơm..."

"Ừm." Hoắc Trường Uyên không nhìn cô.

Lâm Uyển Bạch không ngó nghiêng nữa, cầm đầu đi thẳng vào bếp.

Cô rửa rau sạch sẽ, đang định lấy thớt ra chuẩn bị thái thức ăn thì có luồng khí nóng chọt phả vào sau gáy, con dao trong tay cô suýt nữa thì rơi xuống.

"Đừng như vậy..."

Lâm Uyển Bạch trốn tránh, bờ môi Hoắc Trường Uyên bám theo như hình với bóng.

Không hôn hay cắn, anh chỉ di chuyển qua từng tấc da thịt trên cổ cô, giống như đang hít ngửi cái gì đó.

Khi xúc cảm trên gáy biến mất, sự im ắng kéo dài sau lưng ngược lại càng khiến Lâm Uyển Bạch căng thẳng, dường như từng lỗ chân lông trên người đều rộng mở.

Hoắc Trường Uyên đứng sừng sững như ngọn núi sau lưng cô, hờ hững hỏi: "Trưa nay ăn thế nào?"

"..." Lâm Uyển Bạch liếm môi.

"Em câm rồi à?" Hoắc Trường Uyên bất ngờ vươn tay.

"Tôi..." Lâm Uyển Bạch bị anh ép buộc xoay người lại. Cô hoảng hốt vội đặt con dao sang một bên.

Vừa ngược lên cô đã bị ánh mắt sắc lẹm của anh trói chặt một cách vô hình. Cô dè dặt chọn lựa từng chữ: "Tôi không cố tình nói dối đâu, chỉ là nói thật tôi sợ anh không vui..."

"Biết tôi sẽ không vui còn đi ăn cơm với người đàn ông khác?" Hoắc Trường Uyên cười khẩy.

"Vân thiếu khác mà..." Lâm Uyên Bạch nhú mày.

Khi chữ "Vân thiếu" và chữ "khác" bật ra khỏi miệng cô, đôi mắt đen của Hoắc Trường Uyên đột ngột nheo lại.

Một ngọn lửa bốc lên, Hoắc Trường Uyên nắm lấy cằm cô: "Lâm Uyên Bạch, em còn không biết thân phận của mình à! Một ngày không quyền rũ đàn ông, em thấy không thoải mái sao? Trông thì có vẻ thật thà chất phác, thật ra không chịu nổi cô đơn? Một chân đạp hai thuyền, em xứng sao?"

Khi không vui, câu từ của anh luôn khó nghe như vậy.

Lâm Uyên Bạch cuộn chặt tay lại, nghiền răng thanh minh cho mình: "Không cần biết anh có tin hay không, chúng tôi hoàn toàn trong sạch!"

"Em nói lại lần nữa xem?"

"Có nói mười lần cũng vậy, chúng tôi hoàn toàn trong sạch!"

Hoắc Trường Uyên nheo mắt lại, ánh mắt mang theo cảm giác thăm dò sâu sắc, dường như đang cân nhắc xem cô nói thật hay giả.

Lâm Uyên Bạch không then với lòng, thế nên cũng chẳng hề sợ hãi, ánh mắt trong sáng mặc cho anh nhìn.

Cho tới khi anh rút điều thuốc ra, ánh mắt không còn u ám nữa, cô mới từ từ thở hắt ra, lên tiếng lần nữa: "Anh Hoắc, tôi vẫn luôn ghi nhớ thân phận của mình. Anh gọi là phải tới, cơ thể thuộc về anh, sẽ không có bất kỳ quan hệ gì với người đàn ông khác. Nhưng Vân thiếu chỉ là một người bạn cũ của tôi, chỉ vậy mà thôi!"

Hoắc Trường Uyên phả ra một làn khói, trầm mặc không nói.

Không biết đang nghĩ gì, anh chợt nói một câu: "Em thề đi!"

"Thề?" Lâm Uyên Bạch khó hiểu.

"Thề rằng nào em có úng nước cũng sẽ không thích Vân thiếu đi!"

Thế mà anh vẫn còn nhớ...

Thấy ánh mắt anh đánh ngang qua, Lâm Uyên Bạch vội vàng giơ tay:
"Tôi xin thề!"

"Nào tôi có bị úng nước, nào có bị kẹt cửa tôi cũng tuyệt đối không thích anh ấy!"

"Nói thêm câu nữa."

Dường như Hoắc Trường Uyên rất hài lòng, động tác hút thuốc cũng chậm rãi hơn.

Lâm Uyên Bạch giận dữ cũng không dám phản bác, đành nghe lời anh tiếp tục nói: "Chính là đàn ông trên đời có chết hết tôi cũng sẽ không thích anh ấy."

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 57

Lâm Uyển Bạch quan sát sắc mặt của anh, dè dặt hỏi: "Như vậy... được rồi chứ?"

Nếu cô còn tiếp tục nói, cô sẽ thật sự cạn từ mất.

Cũng may Hoắc Trường Uyên không bắt cô tiếp tục nữa. Anh vươn tay giữ chặt gáy cô rồi tiến lên.

Lâm Uyển Bạch vô thức nhắm mắt lại, cảm nhận được lưỡi của anh.

Một nụ hôn mãnh liệt kết thúc.

Con ngươi của Hoắc Trường Uyên sát lại gần, thấp thoáng ánh lên những tia sáng sâu xa, rồi anh nói như một lời bùa ếm: "Nhớ kỹ, em là của tôi!"

Lâm Uyển Bạch gật đầu dưới cái nhìn sát sao của anh.

"Nấu cơm đi!" Hoắc Trường Uyên buông cô ra.

"Vâng..." Lâm Uyển Bạch ngoan ngoãn.

Cô nhìn thấy anh quay người, ngang nhiên rời đi, bộ vest được đặt làm bằng thủ công tôn lên cơ thể hoàn hảo. Chỉ là một bóng lưng cũng đủ thể hiện sự trưởng thành và quyến rũ của một người đứng trên đỉnh cao.

Nghĩ tới mọi hành động vừa rồi của anh, Lâm Uyển Bạch cắn môi.

Đây đúng là một ông chủ lớn hô mưa gọi gió ư?

Sao lại giống một cậu nhóc ấu trĩ vậy?

Ăn tối xong, Hoắc Trường Uyên ngồi trên sofa hút thuốc, trên tivi vẫn đang bật những bản tin tài chính khô khan.

Lâm Uyên Bạch thu dọn xong đi ra khỏi bếp, thì thấy anh giờ điều thuốc vẽ lên không trung: "Di động của em kêu suốt đây."

"Ồ!" Cô đi qua.

Quả nhiên, có tiếng rung bật ra từ trong túi xách.

Sợ làm phiền tới việc Hoắc Trường Uyên xem tivi, Lâm Uyên Bạch cố tình cầm di động đi ra xa hẳn: "Alô?"

"Tiểu Uyên, anh đây."

Như có một tia sét đánh thẳng vào lưng Lâm Uyên Bạch.

Không sai được, chỉ có người đó mới gọi cô như vậy...

Cô há hốc miệng, phát hiện chẳng biết từ lúc nào mình hít thở cũng rất khó khăn.

Nỗi nhớ bị ép buộc chôn vùi nơi đáy lòng cũng trào dâng lên như thác lũ trong khoảnh khắc, dữ dội tới mức gần như nhấn chìm cô. Cô buộc phải siết tay lại rất chặt mới có thể có sức lực đối phó với những câu chuyện quá khứ đột ngột ủa về.

Dường như thấy cô quá lâu không đáp lại, đầu kia có phần sốt ruột: "Tiểu Uyên, em nghe thấy anh nói không?"

Lâm Uyên Bạch đột ngột ngắt máy.

Trái tim chao đảo quá dữ dội, đến mức chân cô cũng sắp lão đảo.

Cho dù đã tắt máy, giọng nói của người đó dường như vẫn văng vẳng hết lần này tới lần khác bên tai. Lâm Uyên Bạch nắm chặt di động quay người lại.

Chẳng biết từ lúc nào, Hoắc Trường Uyên đã đứng ngay sau lưng cô.

Bóng ánh bị ánh đèn kéo ra rất to lớn, cả người cô đều đứng bên trong khoảng bóng đó.

"Điện thoại của ai vậy?" Hoắc Trường Uyên nhíu mày.

Lâm Uyên Bạch cup mắt xuống: "Mời mua bảo hiểm..."

Nghe xong, Hoắc Trường Uyên không nói gì, chỉ liếc nhìn chiếc di động của cô một chút rồi cúi xuống, bế bổng cô lên.

Lâm Uyên Bạch không kêu lên những vụn vặt như mọi khi, thậm chí ngay cả từ chối cũng không. Cô vẫn cúi gằm, hàng mi vẽ ra hai cái bóng mờ mờ trên khuôn mặt, che đi những cảm xúc chân thực tận đáy lòng.

Không buồn tắm rửa nữa, Hoắc Trường Uyên vừa vào cửa đã lên giường luôn.

Giữa âm thanh loạt soạt, anh nhắc nhở bên tai cô: "Tập trung một chút!"

Lâm Uyên Bạch dường như không nghe thấy, chỉ vùi mặt vào gối.

Khi anh dùng răng bóc lớp ni lông ra, việc duy nhất cô làm chính là giữ rịt di động từ đầu tới cuối.

Nửa đêm, Lâm Uyên Bạch mở mắt.

Trong không khí vẫn còn mùi hương thân mật rất lâu chưa tan ra. Cô đánh mắt nhìn Hoắc Trường Uyên đang ngủ say bên cạnh. Cô vén chăn ra, dè dặt nhích sang một bên, cho tới khi chân chạm được xuống sàn nhà.

Lâm Uyên Bạch không đi giày, cô co người ngồi trên chiếc ghế dài bên cạnh cửa sổ.

Trong bóng tối, màn hình di động đột ngột sáng lên trở nên rất nhức mắt.

Cô nheo mắt lại mới quen được với ánh sáng. Cô tìm lại số di động gọi đến chớp tối nay. Cho dù không hiển thị tên nhưng dãy số có 10 chữ số ấy tựa hồ cô đã thuộc nằm lòng.

Hóa ra anh không hề đổi số...

Ký ức như lại ủa về. Nơi con ngõ ngoằn ngoèo, người đàn ông lớn hơn cô mười hai tuổi mặc chiếc áo da màu đen, khi không cười trông rất nghiêm nghị, vừa cười đã toát lên một sức hấp dẫn không thể miêu tả. Anh kéo theo một vali hành lý, một tay xoa đầu cô: "Tiểu Uyên, cùng anh đi Mỹ đi."

Đôi mắt Lâm Uyên Bạch chột đỏ rực, có làn hơi nước ở đâu thấm đẫm.

Có những âm thanh sột soạt vang lên. Cô quá tập trung vào cảm xúc của mình không hề nghe thấy. Cho đến khi cô hơi thở nóng rẫy phả tới, cô ngược mắt, nhìn thấy Hoắc Trường Uyên cũng đang nổi phũ phực trước mặt mình, chân đi đất.

Ban nãy anh xoay người, phát hiện không có cô.

Những tưởng cô dậy đêm, nhưng anh đợi mãi vẫn không có động tĩnh gì, ngồi dậy mới phát hiện cô đang ngồi co ro trên chiếc ghế dài giống một chú chó con, màn hình di động phản chiếu ánh sáng, mặt cô trông như ma vậy.

Hoắc Trường Uyên hỏi cô: "Gặp ác mộng à?"

Không có được câu trả lời, anh cúi xuống ngồi gần hơn, bây giờ mới phát hiện đôi mắt cô long lanh nước.

"Khóc gì chứ!"

Hoắc Trường Uyên lập tức nhú mày.

Đây đã là lần thứ hai cô khóc, cảm giác bức bối vô cơ một lần nữa dâng lên từ tận đáy lòng.

Hoắc Trường Uyên giơ tay về phía cô, muốn lau nước mắt cho cô. Ai ngờ anh chưa kịp chạm đến đã bị cô lùi lại phía sau, né tránh.

Anh càng nhú mày đậm hơn nữa, thẳng thừng ngồi cùng cô trên ghế nằm, đè cô xuống, bá đạo cởi cúc áo ngủ đã cài cẩn thận của cô ra: "Khi con gái khóc, làm thêm một lần là giải quyết được mọi vấn đề!"

...

Sáng hôm sau, Lâm Uyên Bạch tinh thần uể oải.

Chiếc Bentley màu đen đã sớm đỗ ở dưới nhà, Giang Phóng cung kính kéo cửa xe, c cùng Hoắc Trường Uyên ngồi lên ghế sau.

Lâm Uyên Bạch nhìn theo phong cảnh ngang qua ngoài cửa sổ, ánh mắt cũng ngơ ngẩn. Nhưng cô đã không thể suy nghĩ quá nhiều, vì mấy hôm nay bà ngoại sẽ mổ.

Cho dù cô không quay sang cũng vẫn cảm nhận được ánh mắt người bên cạnh.

Khi gáy sắp bị ai đó nhìn đến thủng lỗ, cuối cùng Lâm Uyên Bạch cũng không chịu nổi nữa, chậm rãi quay lại, nhìn thẳng vào đôi mắt Hoắc Trường Uyên.

"Em còn chưa trả lời tôi, vì sao đêm qua lại khóc."

Câu này sáng nay tỉnh dậy, Hoắc Trường Uyên đã hỏi cô một lần.

Có điều lúc đó cô né tránh, lấy cớ xuống nhà nấu mỳ để trốn tránh.

Bị ánh nhìn chòng chọc như vậy, Lâm Uyên Bạch không nói dối hoàn toàn: "Tại tôi lo cho bà ngoại..."

Đôi mày nhíu lại của Hoắc Trường Uyên giờ dần ra: "Đã xác định ngày phẫu thuật chưa?"

"Rồi, chiều ngày kia." Lâm Uyên Bạch gật đầu.

Hoắc Trường Uyên trầm ngâm giây lát, rồi hơi ngược cầm về phía trước: "Giang Phóng, lịch trình ngày kia của tôi là gì?"

Giang Phóng nghe xong đã nhanh chóng rút sổ tay điện tử của mình ra, từ tốn báo cáo: "Hoắc tổng, chín giờ sáng anh có cuộc họp nội bộ công ty, sau khi kết thúc thì gặp hai khách hàng. Xong bữa trưa, anh đã hẹn anh Đồng ở Viễn Đại bàn bạc một số chuyện, ba giờ chiều..."

Lâm Uyên Bạch không nghe quá nhiều, cô lại nhìn ra ngoài cửa sổ, sau khi chiếc Bentley dừng trước tòa nhà, cô bước xuống, rời đi.

...

Ngày bà ngoại phẫu thuật, Lâm Uyên Bạch xin nghỉ cả ngày.

Cô ngồi trên chiếc ghế dài ngoài hành lang, nhìn chăm chăm ngọn đèn phòng mổ.

Tuy rằng có chuyên gia tim mạch Tần Tư Niên lâm trận, nhưng bà cũng đã cao tuổi rồi, nói không lo lắng là giả.

Trên sàn nhà chỉ có bóng cô kéo dài, căng thẳng và lo sợ từng giây từng phút tăng lên, thứ cô nắm chặt được chỉ có bàn tay mình.

Bỗng nhiên, có một tiếng giày da quen thuộc từ xa vọng lại gần.

Lâm Uyên Bạch vô thức nhìn qua, thấy cái bóng cao lớn của Hoắc Trường Uyên...

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 58

Chẳng mấy chốc, anh đã đi tới trước mặt cô.

Vì đang ngồi, Lâm Uyển Bạch phải ngẩng đầu lên mới có thể nhìn rõ anh.

Hoắc Trường Uyên đánh mắt nhìn vào phòng mổ, rồi gập gối ngồi xuống bên cạnh cô, cô tay áo để lộ ra một đoạn sơ mi trắng.

"Anh Hoắc, sao anh..."

Trong đôi mắt Lâm Uyển Bạch vẫn còn nguyên vẻ kinh ngạc, cô ngần người nhìn anh.

Mu bàn tay chột ấm áp, Hoắc Trường Uyên hạ thấp giọng: "Đừng lo lắng, ca mổ sẽ tiến hành thuận lợi thôi."

Hôm trước lúc ở trên xe, Giang Phóng trả lời lịch trình của anh, tuy Lâm Uyển Bạch không nghe tỉ mỉ, nhưng cũng đại khái nhớ được rằng hầu như giờ nào anh cũng đã được xếp kín lịch. Vậy mà bây giờ anh lại xuất hiện rõ ràng ở nơi này...

Cô cúi đầu, nhìn bàn tay lớn đang phủ lên tay mình.

Rất to lớn, rất dày dặn, gần như hoàn toàn bọc kín tay cô, nhiệt độ nơi lòng bàn tay cũng liên tục truyền tới.

Trên nền nhà có thêm một chiếc bóng nữa, cô chỉ hơi nhúc nhích là hai chiếc bóng chồng lên nhau, không còn cô đơn lẻ loi như lúc nãy nữa.

Dường như có anh bầu bạn, mọi lo lắng và hoảng sợ trong lòng cũng giảm đi không ít.

Đây cũng là lần đầu tiên, có người ở bên cạnh cô như vậy.

Ba tiếng sau, cánh cửa phòng phẫu thuật được đẩy ra.

Lâm Uyên Bạch gần như đứng bật dậy, nhưng vì đã ngồi quá lâu, đôi chân hơi tê dại, Hoắc Trường Uyên ở phía sau phải đỡ lấy eo cô, cùng cô tiến lên.

Tần Tư Niên mặc áo blouse trắng, cởi khẩu trang ra: "Chúc mừng! Ca mổ rất thành công!"

"Cảm ơn anh! Cảm ơn anh!"

Lâm Uyên Bạch nói liền hai câu, trái tim cuối cùng cũng bình tĩnh lại.

"Hiện tại bà vẫn đang ngấm thuốc mê nên chưa tỉnh lại, lát nữa chúng tôi sẽ đưa đến phòng ICU để quan sát một đêm. Nếu không còn vấn đề gì, sáng mai bà có thể về phòng. Sau khi mổ phải cố gắng ăn uống và nghỉ ngơi để bình phục nhanh, chắc sẽ không có vấn đề nghiêm trọng đâu!" Tần Tư Niên mỉm cười.

Ngay sau đó, có bộ phận y tá đẩy bà ra, Lâm Uyên Bạch bước nhanh tới: "Bà ngoại!"

Khi đi tới chỗ rẽ, cô bất chợt quay đầu.

Hoắc Trường Uyên đã sai bước đi về phía thang máy, bóng lưng cao lớn bước rất vội, cũng nhanh như khi xuất hiện vậy.

...

Từ công ty đi ra, Lâm Uyên Bạch bắt taxi tới bệnh viện.

Khi đẩy cửa phòng bệnh ra, tay cô chợt khựng lại.

Bên trong có tiếng trò chuyện vọng ra. Ngoài bà ngoại, còn có giọng trầm của một người đàn ông.

Lâm Uyên Bạch đẩy rộng cửa, nhìn thấy bà nằm trên giường, vẫn còn hơi yếu, trên chiếc ghế bên cạnh có một người đàn ông mặc vest đen đang ngồi. Vì vóc dáng cao lớn, khi anh hơi đổ người về phía trước, bờ vai trông lại càng to rộng.

Hoắc Trường Uyên?

Cô hơi bất ngờ.

Trong phòng bệnh, ngoài các máy móc lúc trước, còn có thêm không ít giỏ hoa quả và hoa tươi.

Bà ngoại nhìn thấy cô: "Tan làm rồi hả?"

Lâm Uyên Bạch gật đầu, tầm mắt hướng về phía một nửa gương mặt Hoắc Trường Uyên.

Bà ngoại thấy vậy, nở nụ cười chân thành: "Tiểu Hoắc đến đây một lúc rồi!"

"Tôi qua đây tìm Tư Niên có chút việc, tiện thể thăm bà ngoại." Hoắc Trường Uyên quay đầu lại liếc cô, khẽ nói.

"Ồ..." Lâm Uyên Bạch hiểu ra.

Đặt hoa quả vừa mua xuống, cô ngẫm nghĩ, rồi lấy ra hai quả chuối, một quả bóc cho bà, quả kia đưa cho Hoắc Trường Uyên.

Khi anh nhận lấy, còn tiện thể cọ cọ mấy cái lên tay cô.

Lâm Uyên Bạch hơi đỏ mặt, cũng may bà ngoại chưa nhìn thấy.

"Tiểu Bạch, cháu xem túi dịch kia có phải xem truyền hết rồi không?"

Nghe xong, Lâm Uyên Bạch tiến lên, điều chỉnh lại tốc độ truyền: "Đợi chút, cháu gọi y tá qua thay."

"Để tôi đi cho." Hoắc Trường Uyên đã đứng lên.

Lâm Uyên Bạch nhìn mãi theo bóng anh, khi quay lại thì chạm phải nụ cười mỉm của bà. Cô hơi xấu hổ và ngượng ngập.

Khi cánh cửa phòng được đẩy ra lần nữa, Hoắc Trường Uyên đã quay trở về, phía sau có một cô y tá đi theo, và một hộ lý.

"... Thế này là?" Lâm Uyên Bạch không hiểu.

"Bà ngoại nói em đã trông liên tục ở đây ba đêm rồi, còn tiếp tục như vậy thì người sắt cũng chịu không nổi. Vẫn nên tìm một hộ lý tới là hợp lý hơn cả." Hoắc Trường Uyên đánh mắt nhìn người hộ lý phía sau, trả lời.

Quả thực, từ sau khi bà ngoại mổ, cô luôn túc trực ở bệnh viện.

Trong lòng ít nhiều cũng có phần cảm kích anh, anh không bắt cô đến như mọi khi nữa.

Hoắc Trường Uyên đi tới bên cạnh cô, nói bằng âm thanh chỉ hai người họ nghe thấy: "Hơn nữa, mệt ra đó, ai làm tôi thỏa mãn?"

"..." Vành tai Lâm Uyển Bạch bắt đầu nóng lên.

Có thể thân nhiên trêu ghẹo như vậy, cũng chỉ có mình anh mà thôi.

Khi ngoài trời đã tối, Hoắc Trường Uyên xin phép ra về, bà ngoại bèn bảo cô về cùng anh.

Lên xe rồi, Lâm Uyển Bạch ngập ngừng lên tiếng: "Anh Hoắc, anh không cần thường xuyên đến bệnh viện đâu..."

"Chẳng phải đã nói với bà ngoại tôi là bạn trai của em sao? Ít nhiều gì tôi cũng phải thể hiện chứ." Khi Hoắc Trường Uyên đánh mắt sang phải, anh liếc cô một cái, ra vẻ lười biếng, trêu đùa.

Lâm Uyển Bạch muốn nói thật ra anh không cần hợp tác đến vậy đâu, có điều nghĩ tới nụ cười đong đầy nơi ánh mắt bà ngoại, cô lại nuốt xuống.

"Cảm ơn anh..."

"Em biết nên cảm ơn kiểu gì đây."

Lại nữa rồi, Lâm Uyển Bạch vẫn vô dụng run lên.

Cô cứ nghĩ nói vậy rồi thì chiếc Land Rover màu trắng sẽ đi về khu chung cư cao cấp, không ngờ anh vẫn đưa cô về nhà.

Chiếc xe đỗ vững vàng dưới ngọn đèn đường. Hoắc Trường Uyên quay đầu sang, ngũ quan cương nghị khuất trong bóng tối, nhưng vẫn rất nổi bật.

Anh vươn tay ra, cởi dây an toàn cho cô: "Em nghỉ ngơi đi, sáu giờ sáng mai tôi tới đón em."

"Sáu giờ sáng?" Lâm Uyển Bạch còn tưởng mình nghe nhầm.

"Đi đi!" Hoắc Trường Uyên chỉ nói vậy.

"Ồ..." Cô ngoan ngoãn gật đầu.

...

Sáu giờ sáng hôm sau, Lâm Uyển Bạch đứng dưới nhà đúng hẹn.

Lúc này trời còn chưa sáng hẳn, ngọn đèn pha của chiếc Bentley màu đen hắt vào con đường nhỏ hẹp. Máy ông cụ dậy sớm đi bộ thể dục còn đứng lại nhìn một lúc.

Nó dừng lại trước mặt cô, Lâm Uyển Bạch đang há miệng ngáp rõ to đột ngột dừng lại.

Giang Phóng ngồi trước bước xuống, mở cửa xe phía sau cho cô.

Lâm Uyển Bạch gượng gạo chui vào trong, ngồi vững vàng bên cạnh Hoắc Trường Uyên.

Hoắc Trường Uyên giơ tay kéo chiếc mũ áo của cô xuống, mái tóc dài chưa buộc nên đỉnh đầu có phần rối rắm. Cô dụi dụi mắt giống như một con chuột túi.

"Buồn ngủ lắm à?" Anh nhướn mày.

Lâm Uyển Bạch lại không nhịn được mà ngáp: "Ồ, một chút..."

"Bản lĩnh thế thôi hả!" Hoắc Trường Uyên chọc cô.

Cúi đầu nhìn đồng hồ, anh lại nói thêm một câu: "Còn một đoạn đường khá dài nữa, em có thể tạm chợp mắt một lúc.

Lâm Uyển Bạch định nói không cần, nhưng tay đã bị anh nắm chặt vai.

Anh hơi dùng sức, cả người cô bất ngờ ngã xuống chân anh, sau đó có một lòng bàn tay dày dạn đỡ lên đầu.

"Chúng ta định đi đâu đây?"

"Tôi là biết."

Nghĩ bụng còn hơn hai tiếng nữa mới tới giờ đi làm, thời gian vẫn đủ nên cô thẳng thừng im lặng.

Trong tầm mắt chỉ còn lại đôi giày da bóng loáng của anh. Không biết có phải vì thức đêm mấy hôm ở bệnh viện không, Lâm Uyên Bạch nhìn mãi nhìn mãi rồi mơ mơ màng màng thiếp đi.

Chẳng biết cụ thể đã qua bao lâu, cô nghe thấy tiếng Giang Phóng ngồi trước: "Hoắc tổng, chúng ta tới rồi!"

Lâm Uyên Bạch ngồi dậy, nhìn thấy người đứng bên ngoài tay kéo theo một vali, vẫn còn nửa mê nửa tỉnh.

"Chúng ta tới đón ai sao?"

Hoắc Trường Uyên lắc đầu, nắm tay cô dắt xuống xe: "Tôi phải qua Mỹ công tác một tuần, đóng gói đưa em đi luôn."

~Hết chương 58~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 59

Lâm Uyên Bạch bị Hoắc Trường Uyên kéo đi một mạch.

Bước chân của anh rất dài, cô đi theo sau không khỏi có phần loạng choạng.

Lúc này, cô đã hết hẫn cơn buồn ngủ rồi.

Lâm Uyên Bạch nhìn xuống thứ màu xanh có thêm trong tay mình, rồi lại nhìn về phía khuôn mặt cương nghị của anh, không khỏi cảm thấy bối rối. Người đàn ông này thần thông quảng đại thật đấy, đã làm xong thủ tục hộ chiếu cho cô từ lúc nào rồi...

"Anh Hoắc, tôi sắp muộn giờ làm thật rồi..."

Lâm Uyên Bạch không rút tay ra được, đành đứng đưa cánh tay bị anh nắm chặt.

Hoắc Trường Uyên dừng bước, quay người dặn dò cô: "Bây giờ gọi điện xin nghỉ phép."

"Hả?"

"Cần tôi giúp em không?"

Thấy anh định giật lấy điện thoại, Lâm Uyên Bạch đành tự gọi: "A lô, chào quản lý, tôi là Tiểu Lâm đây, nhà tôi xảy ra chút chuyện đột xuất, tôi muốn xin anh nghỉ phép một tuần..."

Tuy quản lý không vui vẻ cho lắm, nhưng vẫn miễn cưỡng đồng ý.

Vừa ngắt máy xong, ánh mắt Hoắc Trường Uyên đã phóng qua: "Nói dối mà không đỏ mặt, thờ gấp nhỉ?"

"..." Lâm Uyển Bạch phát rồ.

Tại ai mà cô phải làm vậy chứ!

Giật giật chiếc túi xách duy nhất trên người, cô vẫn còn nhú mào:
"Nhưng vẫn không được, tôi chưa báo cho bà ngoại..."

"Hôm qua tôi đã có lời với bà ngoại rồi, bà đã đồng ý." Hoắc Trường Uyên thản nhiên đáp.

"..." Lâm Uyển Bạch trợn tròn mắt.

Cô bỗng nhiên nhận ra, hôm qua anh xuất hiện tại phòng bệnh chắc là có mục đích cả...

Giang Phóng xách hành lý đi phía trước lúc này quay đầu lại: "Hoắc tổng, anh và cô Lâm đứng đây đợi một chút, tôi đi làm thủ tục check-in!"

Chiếc hộ chiếu trong tay Lâm Uyển Bạch bị lấy đi mất.

"Có thể tôi quên mang chứng minh thư rồi..." Cô vẫn cố chấp giãy giụa lần cuối.

Hoắc Trường Uyên chỉ hừ một tiếng, rồi thẳng thừng lấy túi xách của cô, mở ra, gần như không cần tìm đã dễ dàng lấy ra chứng minh thư của cô.

Lâm Uyển Bạch nhún vai, sao sức quan sát của người này nhạy bén quá vậy.

Khoảng năm, sáu phút sau, Giang Phóng cầm theo vé lên máy bay quay trở lại.

"Đi thôi!"

Lâm Uyên Bạch lồm lũi bám theo.

Hàng người đợi qua cửa kiểm tra an ninh khá dài, cần một ít thời gian. Hoắc Trường Uyên nhìn Lâm Uyên Bạch đứng sau mình, nhíu mày hỏi: "Sao em cứ im lặng mãi vậy?"

Hình như từ lúc cầm vé đến giờ, cô vẫn chưa mở lời nói câu nào.

Lâm Uyên Bạch rất lâu sau mới lí nhí nói một câu: "Tôi chưa từng ngồi máy bay."

Nói ra thì thật xấu hổ, thời buổi này gần như không tìm ra người chưa ngồi máy bay bao giờ.

Nhưng đúng là cô chưa từng, một là từ sau khi rời khỏi nhà họ Lâm cô chỉ sống cùng bà ngoại, bình thường ít đi du lịch, cho dù đi đâu cùng lắm cũng chỉ đi tàu hỏa là nhiều. Hai là từ năm tám tuổi khi mẹ qua đời, cô đã hơi sợ độ cao...

Hoắc Trường Uyên thấy đôi mi sụp xuống của cô khẽ run rẩy, không khỏi rướn môi cười. Khi lên tiếng, ngữ khí của anh đã dịu dàng hơn ban nãy không ít: "Lát nữa vào cửa kiểm tra, em cứ đi theo tôi là được!"

"Vâng!" Cô trả lời ngoan ngoãn hơn bất kỳ lần nào khác.

Khoảng thời gian tiếp theo, trong ánh mắt Hoắc Trường Uyên, cô quả nhiên luôn bám sát phía sau anh như một đứa trẻ.

Khi tới lượt họ qua cửa kiểm tra na ninh, Lâm Uyên Bạch bị người mặc cảnh phục giữ lại, lý do là vì trong túi xách của cô có vật dụng nguy hiểm.

Cuối cùng khi bị lục ra thì đó là con dao găm quân đội được bọc trong khăn tay.

"Em vẫn còn mang theo bên người?" Hoắc Trường Uyên nhíu mày.

Lâm Uyên Bạch chưa kịp trả lời anh, bên kia nhân viên an ninh đã đeo găng tay trắng cầm lưỡi dao lên, mặt rất nghiêm túc: "Rất xin lỗi cô, đây là đồ có tính chất nguy hiểm, theo quy định an toàn hàng không, cô không được mang lên máy bay!"

"Vậy phải làm sao..." Lâm Uyên Bạch trở nên hoảng loạn.

Hoắc Trường Uyên trầm mặc bước qua, giờ tay lấy lại con dao.

Những tưởng anh sẽ vứt đi như lần đó, Lâm Uyên Bạch hét vội: "Đừng mà!"

Hoắc Trường Uyên liếc nhìn cô, dặn dò Giang Phóng đi ngay sau: "Giang Phóng, làm thủ tục hành lý ký gửi!"

"Vâng!" Giang Phóng gật đầu.

Bấy giờ Lâm Uyên Bạch mới thở phào.

Sau một màn vật lộn, vào phòng chờ chưa lâu thì loa thông báo đã nhắc nhở lên máy bay.

Ở khoang hạng nhất, hai người họ ngồi cạnh nhau, Giang Phóng ngồi phía sau.

Khoảnh khắc Lâm Uyên Bạch ngồi xuống, cô vẫn còn hơi ngơ ngẩn.

Thế là cô thật sự bị đóng gói đưa lên máy bay rồi sao?

Các hành khách bên cạnh đã thắt xong dây an toàn, Lâm Uyên Bạch nhìn một lúc vẫn không biết làm thế nào.

Cũng may trên màn hình tinh thể lỏng bên trên đang phát cách sử dụng, cô nghiêm túc học theo. Lúc này bên cạnh có một đôi tay lớn vươn sang, đơn giản giật một cái đã thắt xong cho cô.

Lâm Uyên Bạch ngửi thấy mùi hương của anh: "Cảm ơn anh..."

Hoắc Trường Uyên vốn định chọc cô mấy câu như mọi khi, nhưng nhìn thấy khuôn mặt ngơ ngác của cô, anh vẫn nhịn xuống.

Sau khi máy bay khởi hành được một lúc thì bắt đầu bay ổn định.

Nữ tiếp viên hàng không đi tới, Hoắc Trường Uyên giơ tay lên: "Cho tôi một cốc nước lạnh."

"Tôi cũng muốn..." Lâm Uyên Bạch lí nhí.

Khi cô giơ tay ra đón lấy cốc nước, máy bay bỗng nhiên chao đảo.

Lâm Uyên Bạch giật mình, sắc mặt hơi nhợt nhạt.

Cô tiếp viên thấy vậy, mỉm cười an ủi như mọi lần: "Thưa cô, không cần sợ hãi đâu ạ, chỉ vì vừa gặp dòng khí nên máy bay hơi rung lắc, đây là hiện tượng bình thường."

Khi cô ấy vừa dứt lời thì ánh đèn cảnh báo cũng chớp nháy, loa khẩn trương vang lên, nhắc nhở máy bay đang gặp luồng khí, các hành khách thắt dây an toàn, ngồi yên trên ghế, không được di chuyển, nếu đang ở trong nhà vệ sinh thì khẩn trương bám vào tay vịn.

Lâm Uyên Bạch thả lỏng hơn một chút, nhưng vẫn cảm thấy thấp thỏm.

Cúi đầu xuống, cô phát hiện mình đang nắm chặt tay Hoắc Trường Uyên, mặt bỗng chốc đỏ bừng.

"À... Xin lỗi anh..."

Lâm Uyên Bạch xấu hổ vì hành động thất thố của mình, ngượng ngập rút tay về.

Hoắc Trường Uyên nhướn mày: "Sợ lắm à?"

"Bây giờ không sợ nữa..." Lâm Uyên Bạch liếm môi.

Hoắc Trường Uyên nheo mắt lại, từ trong ánh mắt bắn ra một tia sáng, anh cất giọng trầm trầm: "Lát nữa sẽ còn gặp dòng khí."

"... Thế sao?" Giọng Lâm Uyên Bạch không khỏi toát lên vẻ căng thẳng.

Mà tay cô vẫn như vừa tay, nắm chặt lấy tay anh lần nữa.

Điều khác biệt là, lần này cô chân chừ không buông ra.

Hoắc Trường Uyên cầm cốc nước lên, liếc nhìn bàn tay nhỏ bé ấy, lúc uống nước, khoe môi không khỏi rướn lên.

...

Hơn mười tiếng đồng hồ sau, máy bay hạ cánh.

Lâm Uyên Bạch cùng Hoắc Trường Uyên đi ra đại sảnh sân bay, có xe ô tô đợi sẵn, họ vào trong trước, đợi Giang Phóng đi lấy hành lý.

Lúc này trời đã về khuya, trước mặt là sân bay với ánh đèn rực rỡ.

Lúc trước vì dồn toàn bộ tâm tư vào việc căng thẳng ngồi trên máy bay, cô không quá để tâm tới địa điểm cuối cùng.

Lúc này cô nhìn trái nhìn phải, tên thành phố to lớn đập vào mắt. Bây giờ Lâm Uyển Bạch mới biết lần này họ tới thành phố trung tâm của Hoa Kỳ, New York...

Một đô thị quốc tế hóa, cũng là trung tâm kinh tế thế giới, hơn nữa...

Người ấy cũng ở đây.

Ngón tay bắt giắc co quắp lại, ánh mắt dần trở nên mất tiêu điểm, bên cạnh có một hơi thở nóng rực sát lại gần: "Đang nghĩ gì vậy?"

~Hết chương 59~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 60

Nửa người trên của Hoắc Trường Uyên đổ về phía cô, cô gần như hoàn toàn bị anh bao trùm.

Lâm Uyên Bạch lắc đầu: "Không sao."

Ánh mắt sắc bén của anh vẫn không buông tha cho cô.

Lâm Uyên Bạch bị nhìn có phần sờn gai ốc. Mỗi lần như vậy, tựa hồ mọi cảm xúc trong lòng cô đều có thể bị thăm dò ra hết vậy. Cô đành một lần nữa lên tiếng, phối hợp với động tác xoa bả vai: "Thời gian ngồi lâu quá nên hơi mệt..."

"Lát nữa còn mệt hơn." Hoắc Trường Uyên bật ra một câu.

"Vì sao?" Lâm Uyên Bạch chớp chớp mắt.

Hoắc Trường Uyên không nói gì, nhưng ánh mắt đầy mờ ám.

Lâm Uyên Bạch hiểu ra ngay, đỏ bừng mặt, hỏi hận vì sao mình còn hỏi.

Trong chớp mắt, Giang Phóng đã xách hành lý quay trở về, đang vòng phía sau mở cốp. Trái tim cô đập dữ dội, bỗng nhiên rất muốn ở thêm trên máy bay vài tiếng đồng hồ nữa.

Tới khách sạn đặt trước, Giang Phóng đưa họ tới tận cửa phòng.

Có vẻ như thấy họ đi hai người, lễ tân còn sắp xếp cả phòng tình nhân, trên chiếc giường màu trắng còn trải những cánh hoa hồng thành hình trái tim.

Màu đỏ ấy quá nóng bỏng, Lâm Uyên Bạch vờ như bình thản quay đi chỗ khác.

Eo cô bỗng bị siết chặt, Hoắc Trường Uyên sát lại gần: "Cùng tắm chứ?"

"Không cần đâu!" Lâm Uyên Bạch hoảng loạn đẩy anh ra, đỏ mặt: "... Anh cứ tắm trước đi!"

Hoắc Trường Uyên không chọc cô nữa, tự động đi vào phòng tắm.

Lâm Uyên Bạch đứng bên khung cửa sổ sát đất, ánh đèn phản chiếu bóng cô lên lớp kính cửa, sau lưng là chiếc giường với màu đỏ của hoa hồng. Có tiếng nước rào rào truyền tới, có một khoảnh khắc, cô đã ngỡ rằng họ là một đôi yêu nhau tới đây hưởng tuần trăng mật.

Tới lượt cô đi vào tắm, vừa mới ngâm không bao lâu, bên ngoài đã vang lên tiếng gõ cửa.

"Còn bao lâu nữa?"

Lâm Uyên Bạch cắn môi: "Sắp xong rồi..."

Nếu có thể, thật ra cô còn muốn lè mè thêm chút nữa.

Quãng đường dài thật sự khiến người ta rã rời, quả thực không chịu nổi một vài môn vận động thể lực khác.

Bên ngoài phòng tắm không còn tiếng động nào, Lâm Uyên Bạch nhắm mắt tưởng anh đi rồi, đang bôi sữa tắm lên người thì "rầm" một tiếng, cửa bị

đẩy ra.

Cái bóng cao lớn của Hoắc Trường Uyên thẳng thừng xông vào.

Mái tóc ngắn còn chưa khô hẳn ướt trở lại, nhỏ từng giọt lên vầng trán, khiến khuôn mặt anh trông càng rực lửa và bá đạo.

"Anh..."

Lâm Uyển Bạch bị anh đè lên tường.

Cả người cô cứng đờ, những âm thanh bật ra bị vỡ vụn trong không gian hầm hập của phòng tắm.

...

Sáng hôm sau, Lâm Uyển Bạch mơ hồ cảm thấy có người nằm bên cạnh dậy khỏi giường.

Cô mơ màng gượng mở mắt, Hoắc Trường Uyên đã thay xong áo vest đang đứng trước gương thất cầ vậ, cô buộc phải cảm thán sức khỏe biến thái của anh. Đợi bước chân xa dần, cô lại mệt mỏi thiếp đi lần nữa.

Khi cô mở mắt ra lần thứ hai, ngoài cửa sổ đã là hoàng hôn ngợp trời.

Cuối cùng có bóng người đang ngồi, ngược ánh sáng, càng khiến cái bóng thêm cao lớn lực lưỡng, ngũ quan như hợp hồn người ta.

"Tỉnh ngủ chưa?" Hoắc Trường Uyên lên tiếng hỏi.

Ý thức được anh vẫn ngồi ở đó, Lâm Uyển Bạch lục tục bò dậy: "Tỉnh rồi!"

Cô vuốt lại mái tóc dài, vừa sầu não vừa xấu hổ, thế mà mình lại ngủ cả một ngày trời.

"Tắm rửa đi, tôi đưa em ra ngoài đi dạo." Hoắc Trường Uyên phì cười vì dáng vẻ ngốc nghếch của cô, dặn dò.

Lâm Uyển Bạch chớp chớp mắt, có phần ngây ngốc.

Hoắc Trường Uyên giơ tay hướng về phía cổ áo sơ mi, từ tốn cởi áo cúc áo trên cùng, để lộ xương hõm vai thấp thoáng: "Nếu em không muốn đi dạo, cũng có thể ở trong phòng."

"Muốn chứ!" Lâm Uyển Bạch tỉnh ngay lại, gật đầu rồi rít: "Bây giờ tôi đi tắm ngay!"

Trước khi đóng cửa phòng tắm, cô còn đặc biệt cảnh giác quay đầu nhìn xem anh có đuôi theo không.

Khi Lâm Uyển Bạch ra ngoài, phát hiện trên giường có thêm một bộ quần áo mới.

Lần này qua đây vội vã, ngoài chiếc túi xách ra thì không cầm theo thứ gì, hoàn toàn thoải mái lâm trận. Ban nãy tắm rửa cô còn đang sầu não không biết phải mặc gì, không ngờ anh đã chuẩn bị sẵn sàng.

Vẫn từ trong ra ngoài, chi tiết tới cả đồ lót.

Thay quần áo xong, Hoắc Trường Uyên dẫn cô xuống nhà hàng ở tầng 1 khách sạn dùng bữa.

Vì toàn là đồ Tây nên lên đồ rất nhanh. Lâm Uyển Bạch vừa cầm đĩa lên thì Hoắc Trường Uyên ngồi đối diện nhìn cô băng quơ: "Có vừa vặn không?"

"Ừm..." Lâm Uyên Bạch gật đầu.

Sau đó anh tiếp tục đổ người về phía cô.

Lâm Uyên Bạch những tưởng anh định dặn gì, cũng sát lại gần một chút, ai ngờ chỉ đợi được một câu nói thản nhiên của anh: "Tối qua tôi sờ thử, cảm giác kích cỡ có to lên thì phải."

"..." Cô suýt nữa bị nghẹn bởi miếng bánh mỳ trong miệng.

Mặt cô còn đỏ hơn cà chua trên đĩa, tay chân cuống lên.

Tuy rằng đại đa số xung quanh toàn là những khuôn mặt người nước ngoài xa lạ, dù nghe họ cũng chẳng hiểu gì, nhưng cô vẫn không dám ngẩng đầu lên.

Lúc này Giang Phóng đi tới, trong tay cầm theo một thứ: "Cô Lâm, con dao găm của cô đây!"

"Hả, tôi còn định tới tìm anh hỏi xem!" Lâm Uyên Bạch vội đưa hai tay ra đỡ, rồi nói một tiếng cảm ơn.

Cô vô thức liếc nhìn Hoắc Trường Uyên, thấy anh có vẻ như chỉ tập trung cắt bít tết, cô bèn cúi xuống mở túi xách ra, cẩn thận đặt lại con dao găm về chỗ cũ.

Khi cô vừa kéo khóa lại, Hoắc Trường Uyên đột ngột đứng dậy.

Lâm Uyên Bạch cũng không dám ăn nữa, vội vàng đi theo.

Tuy rằng anh nói đưa cô đi dạo, nhưng xe từ đầu tới cuối không dừng lại mà men theo con phố ồn ào đi thẳng, đi không mục đích.

Hoắc Trường Uyên chống khuỷu tay lên ô cửa kính hạ một nửa, kệp một điều thuốc lá, chốc chốc lại phả ra một làn khói. Đôi mắt sâu hút nhìn ra ngoài, rồi anh bất ngờ dập tắt điều thuốc, kêu người tài xế dừng lại.

Lâm Uyên Bạch theo anh xuống xe, đi thẳng vào trong một cửa hàng bán đồ xa xỉ.

Cô nhìn thì thấy đây có lẽ là một thương hiệu đang thịnh hành vài năm gần đây, tuy rằng cô không hiểu biết lắm, nhưng nhìn thấy trên người Lâm Dao Dao không chỉ một lần.

Nó chủ yếu sản xuất trang sức, trong tủ kính bày la liệt các mẫu lấp lánh, một sản phẩm bình thường cũng có giá hơn ngàn tệ, nghĩ cũng đủ biết nếu được nạm kim cương thì sẽ đắt đỏ cỡ nào.

Hoắc Trường Uyên một tay dứt túi quần, đi tới trước: "Xem cái nào đẹp."

"Đều rất đẹp." Lâm Uyên Bạch trả lời chắc nịch.

Hoắc Trường Uyên đi quanh tủ trưng bày một vòng, rồi dừng lại ở cuối hàng, vôn vê một sợi dây chuyền có mặt chìa khóa trong tay, bên trên khảm nạm rất nhiều viên kim cương nhỏ, lấp lánh tới mức choáng váng.

Anh quay người hỏi cô: "Cái này em thấy sao?"

"Ừm, rất đẹp!" Lâm Uyên Bạch vẫn đáp chắc chắn.

Sau đó, cô bèn nhìn thấy Hoắc Trường Uyên nói một câu tiếng anh rất tiêu chuẩn với cô nhân viên, yêu cầu gói lại.

Lâm Uyên Bạch không suy nghĩ nhiều, đến tận lúc ra khỏi đó anh mới đưa chiếc hộp cho cô. Cô vội vã lắc đầu: "Tôi không cần đâu!"

"Sao lại không cần, ban này chẳng phải còn nói rất đẹp sao?" Hoắc Trường Uyên nhíu mày.

"Đúng là rất đẹp, nhưng... tôi thật sự không cần." Lâm Uyên Bạch vẫn lắc đầu, không nhận lấy như vớ phải một củ khoai nóng bỏng tay.

Sắc mặt Hoắc Trường Uyên dần dần sa sầm lại.

"Em chắc chứ?"

Lâm Uyên Bạch vừa gạt đầu, một giây sau đã há hốc miệng: "Anh..."

Anh không buồn chớp mắt, cứ thế ném nó vào trong thùng rác.

~Hết chương 60~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 61

Chiếc hộp nhỏ rất có trọng lượng phát ra một âm thanh cục mịch.

Sắc mặt Hoắc Trường Uyên thối hoắc, ngữ khí không chút thiện chí:
"Không cần mà, vậy thì vứt đi!"

Nói xong, anh hất tay sai bước rời đi.

Lâm Uyên Bạch nhìn theo cái bóng cao lớn mà lạnh lùng, cứng rắn của anh, đứng im, sợ mình vừa đi thứ kia sẽ có người nhặt mất.

Nếu ban nãy nhớ không nhầm, số tiền ban nãy anh thanh toán nếu đổi ra nhân dân tệ chỉ ít phải hơn bảy mươi ngàn*, tương đương với tiền lương cả năm của rất nhiều người. Nhưng anh lại không chút do dự, cứ thế quăng đi.

*Xấp xỉ 245 triệu VNĐ.

Cho dù không phải tiền của mình, Lâm Uyên Bạch cũng cảm thấy đau đớn.

Cô cắn môi: "Tôi cần..."

Hoắc Trường Uyên nghe xong, dừng bước, quay người lại, đôi mắt thâm trầm âm u nhìn cô.

Lâm Uyên Bạch như vị tướng bại trận, đi tới trước thùng rác, nhặt chiếc hộp nhỏ màu xanh dương đó ra, hình nơ màu trắng thắt bên trên đã

dính chút bụi bẩn, cô cẩn thận lau sạch đi.

Cô mở ra, sợi dây chuyền mặt chìa khóa với những cánh hoa hướng dương nằm im lặng bên trong.

So với những món hàng khác trong tiệm, nó chỉ hơn chứ không kém, khám nạm đầy kim cương khiến người ta hoa cả mắt.

Lâm Uyển Bạch đang định sờ tay lên mặt dây chuyền thì có người nhanh hơn cô một bước.

Cô ngược lên, chỉ nhìn thấy khuôn mặt cương nghị được phóng to ở khoảng cách gần, chẳng biết Hoắc Trường Uyên đã quay về từ lúc nào, lúc này đang cúi người ghé sát vào gương mặt cô, rồi ngay lập tức phản cổ lạnh lạnh, sợi dây chuyền cánh hoa hướng dương đã đung đưa trên hõm vai.

Hoắc Trường Uyên không buông ra, tay theo đà giữ chặt gáy cô.

Anh hơi dùng sức, cô bị kéo về phía trước, nhìn thẳng vào mắt anh: "Sau này đi tới đâu cũng phải đeo đây!"

"Ừm." Lâm Uyển Bạch gật đầu.

"Từng giây từng phút đều phải đeo nó lên cổ!"

"Biết rồi..."

"Cả tấm cũng không được cởi!"

"Vâng..."

Sau ba lần liên tục hứa hẹn của cô, đôi mày của Hoắc Trường Uyên mới hài lòng nhướng lên.

Lâm Uyển Bạch ít nhiều đã quen với sự nắng mưa thất thường của anh, chỉ dám thầm mắng anh bá đạo trong lòng.

Có điều lúc cúi đầu, nhìn thấy sợi dây chuyền sáng lấp lánh, cô vẫn cảm thấy đầy gánh nặng. Cô chưa bao giờ đeo thứ trang sức đắt đỏ như vậy, đến mức chốc chốc cô lại nhìn trái ngó phải, luôn lo lắng có kẻ nào đó vượt qua giặt mắt...

Lâm Uyển Bạch vân vê mặt dây chuyền trong tay, bỏ vào trong cổ áo.

Cuối cùng, còn tiếp tục lần sờ qua lớp vải áo.

Một loạt các động tác nhỏ lẻ của cô bị Hoắc Trường Uyên đứng bên cạnh để ý thấy, đôi mắt anh từ từ nhuốm những tia sáng nhẹ.

Anh vươn tay khoác lấy vai cô, khi lên tiếng, giọng điệu cũng tươi sáng hơn ban nãy: "Đi thôi, trước mặt là Quảng trường Thời Đại, tôi đưa em qua đó dạo chơi!"

Khi họ đi tới đó, trời đã nhá nhem tối.

Không hổ danh là ngã tư của thế giới, ở đây rất đông người, đèn đuốc sáng choang, khung cảnh phồn hoa.

Khi Lâm Uyển Bạch bị Hoắc Trường Uyên nắm chặt, cô cũng siết lấy tay anh, nếu không chỉ bắt cần một chút, họ có thể sẽ lạc mất nhau giữa đám đông.

Cô cảm thấy mình như một đứa quê mùa chưa được nhìn thấy thế giới, chỗ nào cũng thấy thần kỳ.

Hoắc Trường Uyên nâng tay cô lên, chỉ về phía con đường xa xa: "Bây giờ vẫn còn ớm, lát nữa chúng ta có thể đi xem ca kịch."

"Được!" Lâm Uyển Bạch gật đầu.

Đi được một lúc, cổ họng cô bắt đầu khô khốc, cô liếm liếm môi.

Vừa có động tác ấy, Hoắc Trường Uyên đứng bên bên hỏi: "Muốn uống gì không?"

"Nước muối khoáng." Lâm Uyển Bạch gần như buột miệng thốt lên.

Hoắc Trường Uyên nhìn cửa hàng tạp hóa chếch đối diện, kéo cô tới bên bồn hoa: "Em đứng đây ngoan ngoãn đợi tôi quay về, không được phép chạy lung tung!"

Lâm Uyển Bạch ngoan ngoãn gật đầu.

Năm phút sau, Hoắc Trường Uyên cầm một chai nước muối khoáng và một chai Coca trở về. Anh thấy xung quanh cô đã có một đoàn du lịch cao tuổi vây kín, cô đang đứng giậm chân ở một góc, giống như sợ bị lãng quên.

"Sao không đứng ra chỗ khác?"

Anh đi tới, lấy chai nước gõ lên đầu cô.

Lâm Uyển Bạch xoa trán vì đau: "Chính anh bảo tôi ngoan ngoãn ở đây đợi anh, không được chạy lung tung..."

Hoắc Trường Uyên chẳng biết làm sao, cũng khiến người ta an tâm thật đấy.

"Của em đây!" Anh đưa chai nước muối khoáng cho cô.

Lâm Uyển Bạch nói cảm ơn, khi đón lấy phát hiện nắp chai đã được bật ra sẵn, chỉ cần uống thôi.

Khác với nước có ga bình thường, loại nước này ban đầu có vị mặn, sau đó mới có vị ngọt, cuối cùng cảm giác đọng lại nơi đầu lưỡi cũng khác biệt, hơi là lạ. Nhưng người ấy rất thích uống, lâu dần cả cô cũng nuôi thành thói quen.

Cô vừa bỏ xuống thì chiếc chai trong tay bị giật mất.

Hoắc Trường Uyên nửa cổ uống mấy ngụm rồi nhú mào: "Cái quái gì đây!"

Ngay sau đó, anh trả lại cô, khoe miệng Lâm Uyển Bạch giật giật. Cô nhìn chai nước đã bị anh uống một nửa, không biết có nên tiếp tục uống không, bên trên vẫn còn dính nước bọt của anh...

Sau khi đóng nắp chai lại cẩn thận, có một cái bóng quen thuộc lướt nhanh qua tầm mắt cô.

Toàn bộ tế bào trong cơ thể như ngừng hoạt động giây lát.

Cô thở dốc, khi nhìn kỹ lại lần nữa thì thấy đó là một người nước ngoài lạ mặt.

Lâm Uyển Bạch lắc đầu.

Cô nghĩ chắc vì vị mặn trong miệng nên mới nảy sinh ảo giác. Cho dù biết họ đang đứng chung trong một thành phố, nhưng New York rộng lớn như vậy, làm sao có chuyện trùng hợp đến thế!

Hoắc Trường Uyên ôm chặt cô, cúi đầu nhìn cô và hỏi: "Nhìn gì vậy?"

"À..." Lâm Uyển Bạch khựng lại, rồi chỉ về phía đối diện: "Nghệ sĩ đường phố trượt patin lúc này rất đẹp trai..."

Cô vừa dứt lời, eo lập tức bị siết chặt.

Ý thức được mình đã lỡ lời, Lâm Uyên Bạch vội vàng bổ sung một câu: "Nhưng không bằng anh!"

"Thật không?" Hoắc Trường Uyên nhướn mày.

Lâm Uyên Bạch gật đầu nặng nề, sợ anh không tin, cô còn cố tình kéo dài giọng: "Ừm..."

Một giây sau, cằm cô bị nâng lên.

"Anh... Ừm!"

Lâm Uyên Bạch trợn trừng mắt.

Hoắc Trường Uyên cứ thế thẳng thừng hôn cô, hơn nữa còn không hôn nhẹ mà tách cả hàm răng của cô ra.

Bên cạnh là dòng người chưa chịu dừng lại, chốc chốc lại có người đi ngang qua họ. Cho dù là một nước phương Tây với tư tưởng rộng mở, không một ai quen họ cả, nhưng Lâm Uyên Bạch vẫn cảm thấy xấu hổ, có điều, cô hoàn toàn không đẩy được anh ra.

Khi được thả ra, Lâm Uyên Bạch đã đỏ bừng mặt, không dám ngẩng đầu.

Hoắc Trường Uyên kéo cô vào lòng, lồng ngực phập phồng dữ dội, màu mắt đã thay đổi. Anh chỉ dừng lại đó trong khoảnh khắc, rồi thẳng thừng ôm cô bắt một chiếc taxi: "Chúng ta về khách sạn!"

Dọc đường, Hoắc Trường Uyên không ngừng giục người tài xế lái xe nhanh bằng tiếng Anh.

Khi về tới khách sạn, anh lại dẫn thẳng cô lên gác.

Cửa vừa đóng lại, thẻ phòng còn chưa cất xong, trong bóng tối, Lâm Uyên Bạch đã bị anh vác lên vai.

Cô bị anh quăng lên giường rồi đè lên, ráng chiều ngoài cửa sổ hắt vào một chút, cô nuốt nước bọt: "Tối nay... vẫn muốn sao?"

"Phí lời!" Hoắc Trường Uyên quỳ hai chân ở hai bên người cô, mở cúc áo sơ mi: "Em tưởng tôi đưa em đến đây làm gì?"

Hơi thở của Lâm Uyên Bạch càng lúc càng khó khăn, nhất là khi nhìn thấy hai bên lồng ngực rắn chắc của anh.

Cô chỉ biết đỏ mặt quay đi chỗ khác.

Khi tiếng xé túi quen thuộc vang bên tai, Lâm Uyên Bạch mới chợt nhớ ra, căng phải đã hứa sẽ đi xem ca kịch sao...

~Hết chương 61~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 62

Liên tục hai ngày trời, Lâm Uyên Bạch đều ngủ mê mệt trong khách sạn.

Tiêu hao quá nhiều sức lực khiến mỗi lần cô mở mắt ra đều đã là chập tối. Đến ngày thứ ba, cô phải quyết tâm đặt đồng hồ báo thức mới bò dậy được từ trưa.

Nhưng không được Hoắc Trường Uyên cho phép, Lâm Uyên Bạch cũng không dám chạy lung tung. Cô dùng bữa trong nhà hàng, sau đó ngoang ngoãn ngồi tại phòng, mở tivi, bật tới kênh tiếng Trung, trên đó đang chiếu một bộ phim tình cảm gia đình.

Khi có tiếng quẹt thẻ vang lên, cô đứng bật dậy khỏi sofa như bị giật điện.

Có điều, người bước vào không phải là Hoắc Trường Uyên, mà là một Giang Phóng cũng mặc bộ vest đen: "Cô Lâm, tổng giám đốc Hoắc bảo tôi qua đón cô!"

"Ồ!"

Lâm Uyên Bạch không dám chậm trễ, vội đi theo.

Chiếc xe dừng lại ở một con đường khá vắng vẻ, nhưng lại có rất nhiều nhà hàng, trông vừa cao cấp lại vừa có phong vị.

Giang Phong dẫn cô vào một nhà hàng bày bán các sản phẩm quần áo nữ giới. Thấy cô tỏ vẻ nghi hoặc, anh ấy nói: "Tối nay Hoắc tổng có một buổi tiệc, định mời cô Lâm làm partner!"

"Hà... Tôi ư?" Lâm Uyên Bạch ngẩn người.

Giang Phong mỉm cười gật đầu, trong lúc đó đã mở giúp cô cánh cửa kính.

Bên trong Hoắc Trường Uyên đang ngồi trên sofa, đôi chân dài vắt lên nhau, trong tay cầm một quyển tạp chí, nhưng anh không hề đọc, nét mặt đã lộ ra chút sốt ruột.

Lâm Uyên Bạch thấy vậy, bước chân càng nhanh hơn.

Hoắc Trường Uyên thấy cô đến, nói một câu "Sao chậm quá vậy", rồi ném cuốn tạp chí sang bên cạnh, dẫn thẳng cô lên tầng hai.

Không gian trên tầng còn rộng rãi hơn cả bên dưới, xếp toàn những bộ váy lễ phục tuyệt đẹp.

Hoắc Trường Uyên buông tay cô ra, tiện thể đẩy cô về phía trước một cái: "Chọn một mẫu em thích đi."

Lâm Uyên Bạch quay đầu nhìn nhanh anh một cái, cắn môi, cuối cùng nuốt những lời từ chối xuống.

Tuy rằng cô không hứng thú gì với buổi dạ tiệc, cũng không muốn đi lắm, nhưng anh trước nay là người nói một không nói hai, hơn nữa mấy thứ đồ lễ phục này thường là thuê, nên gánh nặng tâm lý của cô cũng giảm nhẹ đi không ít.

Nhà thiết kế đứng bên cạnh tỉ mỉ giới thiệu. Lâm Uyên Bạch chỉ vào một trong số những bộ váy đó: "Chọn bộ màu xám bạc này đi!"

"Không được! Hở lưng quá."

Nhà thiết kế còn chưa lấy được bộ váy xuống, Hoắc Trường Uyên đã lên tiếng.

"Còn bộ này?" Lâm Uyên Bạch đành chọn cái khác.

"Cổ khoét quá sâu!" Hoắc Trường Uyên nhíu mày.

"Váy bộ này?"

"Đôi cái khác!"

"..."

Lâm Uyên Bạch không còn cách nào khác, chỉ biết rầu rĩ nhìn cả hàng váy.

Hoắc Trường Uyên từ phía sau bước lên, giơ ngón tay dài, lấy ra một bộ váy đen trễ vai: "Mặc bộ này đi!"

"Ồ..." Lâm Uyên Bạch lặng lẽ nhận lấy.

Nếu đã vậy, còn bắt cô chọn làm gì chứ!

Nhà thiết kế chọn cho cô một đôi giày màu bạc mang vào phòng thay đồ. Cũng không quá phức tạp, thiết kế trễ vai chỉ hở phần xương quai xanh, eo rất thon, vạt váy đuôi cá cũng tôn lên vóc dáng của cô.

Lâm Uyên Bạch mặc chưa được bao lâu thì gặp phải một vấn đề khó.

Khóa kéo nằm ở phía sau, cô đứng nhìn gương một lúc lâu, tay hoàn toàn không với tới.

Loay hoay một lúc, cuối cùng cô từ bỏ. Lâm Uyên Bạch mở hé cửa ra: "Thật xin lỗi, có thể giúp tôi kéo khóa lên không?"

"Chị đợi một lát ạ!"

Khi cánh cửa được mở ra lần nữa, cô không quá để ý, quay lưng lại để lộ phần lưng.

Khi da ngón tay thô ráp chạm vào da thịt, Lâm Uyên Bạch mới run lên.

Cô quay đầu, hoảng hồn, quả nhiên người đi vào không phải nhà thiết kế mà là Hoắc Trường Uyên cao lớn, không gian trong phút chốc trở nên chật hẹp.

Lâm Uyên Bạch muốn né về phía trước nhưng không còn chỗ, đành để mặc cho hơi thở của anh từ phía sau bao trọn lấy mình.

Hoắc Trường Uyên không kéo khóa lên cho cô ngay mà tiện đà vòng tay ra phía trước: "Không có gì thật à?"

"..." Lâm Uyên Bạch cắn môi.

Mặc mấy kiểu lễ phục này không thể mặc thêm áo lót bình thường, nếu không sẽ lộ.

Cô có cảm giác bờ môi mỏng của anh đang vẽ từng đóa hoa lửa ở phía sau lưng. Lâm Uyên Bạch sắp không đứng vững được nữa, giọng cô cũng có phần run rẩy: "Đừng như vậy, người ta thấy đấy..."

Hoắc Trường Uyên vẫn không có ý bỏ tay và môi ra, hơn nữa càng lúc càng lấn tới.

"Tối nay cởi cho tôi xem, nhé?"

Lâm Uyên Bạch bị âm cuối nóng rẫy của anh làm bỏng, hơi thở trở nên chậm rãi.

Từng nụ hôn lúc mạnh lúc nhẹ cứ rơi xuống bả vai, cô chỉ còn biết khẽ gật: "Ừm..."

Bấy giờ Hoắc Trường Uyên mới hài lòng. Anh rút tay về, sau đó nhẹ nhàng kéo khóa lên cho cô: "Xong rồi!"

Lâm Uyên Bạch xấu hổ không ra ngoài ngay. Đợi anh đóng cửa lại một lúc rồi cô mới đỏ mặt lè mề đẩy cửa ra lần nữa, vậy mà vẫn bắt gặp ánh mắt mờ ám của nhà thiết kế.

Thay quần áo xong tiếp theo là trang điểm, làm tóc. Ngồi xuống rồi, cô vẫn còn dùng tiếng Anh nhấn mạnh lại: "Không cần làm phức tạp quá đâu, đơn giản một chút là được rồi!"

"OK!"

Qua khoảng hơn nửa tiếng đồng hồ, màn vẽ mặt cuối cùng cũng xong.

Lâm Uyên Bạch nhìn cô gái trong gương, có chút không dám tin đây là mình.

Không phải là kiểu trang điểm đậm phấn, rất nhẹ nhàng, nhưng lại như thay một lớp áo mới cho da thịt cô. Đúng theo yêu cầu của cô, kiểu tóc cũng không kỳ công, chỉ thắt một cái bím nhỏ trên trán rồi vắt ra đằng sau.

Lâm Uyên Bạch xách vạt váy đứng lên, bỗng nhiên có phản hồi hộp không biết Hoắc Trường Uyên thấy thế nào.

Giống như ban nãy mới vào cửa, Hoắc Trường Uyên vẫn ngồi vắt chân trên sofa. Có điều anh đã thay một bộ lễ phục khác. Chiếc vest dài và ôm làm tôn lên phần hông gọn gàng và đôi chân dài của anh, thể hiện một cách hoàn hảo sự cao quý và tao nhã.

Có lẽ đợi hơi lâu có phần sốt ruột, ngón trỏ của anh cứ gõ liên tục bàn.

Lâm Uyên Bạch đưa tay lên miệng, khẽ ho một tiếng.

Hoắc Trường Uyên ngẩng đầu, giống hệt như cô ban nãy, đôi mắt anh cũng lộ ra vẻ khó tin. Anh đứng thẳng lên khỏi sofa, sải bước tiến về phía cô, nhìn cô chăm chăm không chớp mắt, nuốt nước bọt ừng ực.

"Em phẫu thuật thẩm mỹ à?"

Lâm Uyên Bạch đỏ mặt ngượng ngùng: "À, một chút..."

...

Lên xe rồi, họ đi qua những con phố ngoại quốc xa lạ.

Trong tay cô vẫn vờ một thỏi son được nhà thiết kế nhét vào tay để cô dạm lại khi cần. Cho dù Lâm Uyên Bạch vờ như không để ý nhưng vẫn không thể tảng lờ sự tồn tại của người bên cạnh.

Tới cuối cùng, cô thật sự chịu không nổi nữa, đành chủ động lên tiếng: "À... chúng ta còn phải đi bao xa?"

Hoắc Trường Uyên đánh mắt nhìn cô, nhưng lại không trả lời câu hỏi ấy.

"Muốn hôn em quá đi."

Trái tim Lâm Uyên Bạch bỗng chốc đập dồn dập.

Cô co rút người về phía sau, nhưng cũng chẳng tránh được nụ hôn của anh, bèn dứt khoát nhắm mắt lại.

Người tài xế phía trước gấp đèn đỏ phanh lại, bây giờ mới kết thúc được một nụ hôn miên man.

Hơi thở của Lâm Uyên Bạch cuối cùng cũng trở lại bình thường, có điều trong miệng vẫn còn mùi hương của anh.

Cô len lén nhìn về phía anh, thấy cả khuôn mặt anh như đang căng ra. Cô nắm chặt tay, không biết mình chọc ghẹo gì anh rồi.

"Anh... sao vậy?"

Lâm Uyên Bạch dè dặt hỏi.

Hoắc Trường Uyên đồ người ghé sát vào tai cô: "Thật hối hận khi đưa em đến đó."

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 63

Lâm Uyên Bạch bị đau, nhưng chỉ dám tức không dám nói.

Khi anh hơi dịch ra xa một chút, cô xoa xoa vành tay mình, do dự rồi lí nhí hỏi: "VẬY... TÔI QUAY VỀ KHÁCH SẠN?"

"Thôi!"

Lâm Uyên Bạch quan sát vài giây, thấy anh thật sự không yêu cầu mình về, bây giờ cô mới vận mở thỏi son trong tay ra.

Cũng may trước khi đi, nhà thiết kế đã dúm cho cô, ban nãy bị anh hôn môi nhạt hết cả rồi, cũng may có thể dặm lại đôi chút.

Không có gương nên cô đành dùng màn hình di động thay thế.

Hơi tối, cộng thêm việc Lâm Uyên Bạch rất ít khi trang điểm nên tô son cũng cực chậm.

Hoắc Trường Uyên hướng ra phía ngoài cửa sổ hút thuốc, nhưng tầm mắt thì nhìn cô chăm chăm không hề rời đi, bao gồm cả động tác tô son của cô.

Chiếc váy lễ phục dài trễ vai, ngắn tay, hai cánh tay trắng trẻo cứ thế lộ ra ngoài. Lớp vải lụa màu đen như mực càng tôn lên làn da trắng trẻo ấy, nhìn lên trên là khuôn mặt xinh đẹp đã được trang điểm.

Không quá mức lộ liễu, nhưng lại chẳng thể rời mắt.

Nhất là đôi môi căng mọng kia, giống như một sự cám dỗ bất kể thời điểm...

Cổ họng Hoắc Trường Uyên hơi khô, anh lại rít mạnh một hơi thuốc, mới phát hiện chẳng hiểu mình đã hút hết điều thuốc từ lúc nào.

Cũng may đúng lúc này Giang Phóng ngồi trước quay đầu lại, cung kính nói một tiếng: "Hoắc tổng, tới rồi!"

Hoắc Trường Uyên nhân cơ hội ấy dập tắt điều thuốc rồi gật đầu.

Chiếc xe đỗ ở phía Lâm Uyên Bạch bước xuống, cô lại nắm chặt cây son vào tay, Giang Phóng đã bước qua mở cửa sẵn đợi cô.

Cô đang định xách vạt váy đi xuống thì cảm giác cánh tay bị ai đó kéo ngược lại.

Cánh cửa xe cũng đóng sầm lại theo.

Lâm Uyên Bạch quay đầu lại vẻ khó hiểu, nụ hôn của Hoắc Trường Uyên một lần nữa ập xuống.

"Ừm..."

Cả đầu cô bị quay ngoặt lại.

Năm phút sau, cánh cửa xe mới lại được mở ra.

Hoắc Trường Uyên và Lâm Uyên Bạch lần lượt bước xuống, sắc mặt người phía trước vẫn vững vàng như mọi khi, còn khuôn mặt người phía sau thì đỏ bừng.

Từ trong thang máy đi ra, Lâm Uyên Bạch đưa tay lên sờ khóe miệng.

Lướt bơi cuối cùng ban này quá gấp gáp, nên bơi hơi hoen ra ngoài một chút.

Lâm Uyên Bạch cúi đầu, nhìn cánh tay rắn chắc đang khoác tay mình, không nhịn được kéo kéo anh: "Anh Hoắc, lần sau khi hôn tôi anh có thể nói trước một tiếng không?"

"Hử?" Hoắc Trường Uyên nhướn mày.

"Tôi lau son đi đã..."

"Hử?" Hoắc Trường Uyên vẫn nhướn mày.

Lâm Uyên Bạch liếm môi, biểu cảm vô cùng chân thật: "Tôi sợ anh bị trúng độc đó!"

Hoắc Trường Uyên: "..."

Giang Phóng đi phía sau không nhịn được phì cười thành tiếng, ngay sau đó bị ông chủ quắc mắt đành nhìn ra chỗ khác.

Cột một hội trường lớn được trang hoàng thành dạ tiệc, ai nấy đều ăn mặc sang trọng.

Lâm Uyên Bạch được Hoắc Trường Uyên dẫn thẳng vào trong, dọc đường có rất nhiều người chào hỏi, cô bỗng nhiên cảm thấy mình như cô bé Lọ Lem trong cổ tích, vạt váy chạm đất, tất cả đều không hề chân thực.

Bầu không khí rất náo nhiệt, khi tiếng nhạc vang lên đã có người bước xuống sân khấu, những người còn lại trò chuyện xôn xao.

Hoắc Trường Uyên đứng đưa ly rượu vang trong tay, hơi hất cằm về phía trung tâm: "Em biết khiêu vũ không?"

"Không..." Lâm Uyên Bạch ngượng ngáp.

"Đồ ngốc!" Hoắc Trường Uyên nạt cô một tiếng rồi nói: "Lát nữa tôi dạy em."

Lâm Uyên Bạch lắc đầu: "Thôi không cần đâu, tôi không thích lắm..."

Lúc này Giang Phóng đi tới bên cạnh họ, chỉ về phía người ngoại quốc đứng gần đó, nói đó là tổng giám đốc một dự án đầu tư nước ngoài.

Hoắc Trường Uyên gật đầu, rồi nói ngay với cô: "Tôi có chút việc cần bàn bạc, lát nữa xong việc tôi tới tìm em."

"Tôi biết rồi." Lâm Uyên Bạch trả lời.

Hoắc Trường Uyên đi được vài bước chợt quay đầu, quả nhiên nhìn thấy dáng vẻ ngoan ngoãn của cô.

Anh bất giác quay ngược trở lại, bật ra một tiếng thở dài mãn nguyện nhưng có phần khó xử: "Em không cần đứng yên đó đợi đâu, có thể đi lòng vòng quanh đây. Phía đối diện có buffet tự phục vụ, tôi có thể tìm được em mà."

"Ồ..."

Sau khi thấy cô gật đầu, Hoắc Trường Uyên mới quay người đi theo Giang Phóng.

Có được sự cho phép của anh, Lâm Uyên Bạch di chuyển về phía vắng người hơn. Đúng là cô có hơi đói. Có điều đôi mắt với cả bàn đầy rẫy thức ăn, cô ngược lại không buồn ăn nữa. Cô chỉ ném một miếng bánh gato nhỏ rồi bỏ đĩa xuống.

Hoắc Trường Uyên không ở bên cạnh, thật ra cô thấy không được tự nhiên.

Từ cửa vào vẫn liên tục có khách mới xuất hiện, Lâm Uyên Bạch chỉ đánh mắt nhìn thoáng qua.

Nhưng ngay sau đó, cô lập tức đứng sững.

Tuy không hoàn toàn nhìn rõ diện mạo, nhưng cô chắc chắn không nhận nhầm.

... Là anh!

Lâm Uyên Bạch gần như không kiềm chế được sự hoảng loạn trong lòng. Cô cảm thấy trán và lòng bàn tay như rướm mồ hôi, còn người thì lạnh toát.

Bên cạnh có người phục vụ bưng rượu vang đi ngang qua. Cô cầm một ly, quay lưng lại uống cạn, cố gắng bình tĩnh hơn.

Khi cô vừa quay lại, người đó đã đi về phía cô.

Dường như sợ cô trốn tránh, chớp mắt người đó đã xuất hiện ngay phía trước: "Tiểu Uyên, đúng là em rồi!"

Người đàn ông vóc dáng cao lớn vẫn y nguyên như trong ký ức, ngũ quan tuấn tú trông rất nghiêm nghị.

Có điều khi anh mỉm cười liền toát ra một sức hấp dẫn không thể nói thành lời, giống như cơn gió xuân đầu tiên sau mùa đông lạnh giá. Khi bạn chưa kịp cảm nhận sự ấm áp của nó, thì trái tim đã ấm lên rồi. Từ anh chỉ toát ra sự chín chắn và trải nghiệm tích tụ qua năm tháng.

Cổ họng Lâm Uyên Bạch như bị một hòn đá bịt lại, cô chỉ biết đứng ngây ra đó nhìn anh.

Đúng lúc này có người không thức thời tiến tới: "Cô à, có thể mời cô nhảy một bài không?"

"Thành thật xin lỗi!"

Lâm Uyên Bạch nghe thấy anh nói bằng thứ tiếng Anh - Mỹ tiêu chuẩn, rồi người lập tức bị anh kéo về phía sân khấu.

Hai bàn tay nắm chặt đồng thời bị kéo lên, một tay đặt lên vai anh, một tay khoác lên hông anh, mà anh đồng thời cũng khoác tay lên người cô, bắt đầu cùng cô di chuyển theo tiếng nhạc.

Lâm Uyên Bạch ngẩn người như trở về quá khứ.

Trong con ngõ cũ kỹ, tiếng nhạc vang lên qua băng ghi âm, anh cũng dẫn mình xoay vòng như thế này. Cô hoàn toàn không có nhịp điệu gì, mỗi lần cô giẫm lên đôi bốt quân đội của anh, anh vẫn đầy nhẫn nại, dẫn cô xoay, dẫn cô xoay mãi...

Ký ức và hiện thực chồng lên nhau, Lâm Uyên Bạch tập trung nhìn anh.

"Anh còn tưởng anh nhìn nhầm chứ, tôi đó người xuất hiện trên Quảng trường Thời đại quả nhiên là em."

"..." Cổ họng Lâm Uyên Bạch như thắt lại.

Cô cũng nhớ lại buổi đó trên quảng trường, một bóng hình thân thuộc xuất hiện lướt qua ở phía xa.

Thấy cô cứ im lặng mãi không nói gì, anh bật cười, vỗ vỗ đầu cô như trước kia: "Cô nhóc tàn nhẫn này, em định cứ im bất như vậy mãi à?"

Lâm Uyên Bạch há hốc miệng, cuối cùng cũng bật thành tiếng: "Anh Yên Phong..."

Chỉ ba chữ, mà cô đã dốc cạn sức lực của mình.

Lâm Uyên Bạch những tưởng khi gặp lại anh sẽ chất vấn mình vì sao một năm trước không xuất hiện ở sân bay, hoặc sẽ chất vấn mình vì sao vẫn cứ trốn tránh anh. Nhưng khi anh lên tiếng, anh lại cười đậm rồi nói một câu: "Châu Châu rất nhớ em đấy."

Vậy anh thì sao?

Lâm Uyên Bạch chỉ có thể vang lên một câu hỏi trong lòng.

Nếu là trước kia thì không sao, bây giờ cô làm gì còn mặt mũi...

Đúng lúc này bản nhạc kết thúc, những đôi nam nữ xung quanh đều buông tay bạn nhảy của mình ra. Họ cũng buông nhau ra, Lâm Uyên Bạch nhìn thấy Hoắc Trường Uyên đang đứng ngay đó...

~Hết chương 63~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 64

Yến Phong khoác vai cô đi ra khỏi khu sân khấu, vừa phong độ lại không thái quá.

Mỗi bước đi của Lâm Uyên Bạch đều như bị ánh mắt Hoắc Trường Uyên khóa chặt. Chùm sáng của ngọn đèn thủy tinh hắt lên từng đường nét trên khuôn mặt anh, sắc mặt anh khiến người ta không thể nắm bắt được.

Trái tim cô bỗng dưng rút xuống một cách vô duyên vô cớ.

Cô bất chợt nhớ ra trước kia mọi sự tiếp xúc khác giới đều sẽ khiến anh không thoải mái.

Cô nắm chặt bàn tay đang toát mồ hôi lạnh ra. Yến Phong đứng bên cạnh vừa buông cô ra cũng đồng thời giờ tay: "Hoắc tổng!"

"Anh Yến." Hoắc Trường Uyên bắt tay lại.

Ngay sau đó, anh tiến lên một bước, lẳng lặng kéo cô về bên cạnh mình.

Lâm Uyên Bạch còn chưa kịp phản ứng lại, chỉ ngây ngốc nhìn cả hai người.

Yến Phong thấy vậy, mỉm cười giải đáp thắc mắc của cô: "Anh có một người bạn làm cung ứng hậu cần bên quân đội có quan hệ khá tốt với Hoắc tổng, thế nên từng có duyên gặp mặt anh ấy trên bàn tiệc!"

"Anh Yến quen bạn nhảy của tôi sao?"

Hoắc Trường Uyên hờ hững nhìn hai người họ, có vẻ như chỉ hỏi băng quơ.

"Bạn nhảy?" Ban đầu Yến Phong sững người, ngay sau đó hiểu ra, mỉm cười: "Chúng tôi quen nhau từ lâu rồi."

"Ồ?" Hoắc Trường Uyên chậm rãi nhướn mày.

Con người đen tối của anh đột ngột hướng về phía cô.

Ánh mắt đó u tối tới mức không chân thực, cứ thế bám riết lấy cô, bên trong lại chứa đựng một ngọn lửa: "Nhảy không tệ đâu."

"..." Trái tim Lâm Uyên Bạch như nảy lên cao.

Yến Phong ngừng lại, cũng hỏi y như vậy: "Hoắc tổng, hai người có quan hệ thế nào?"

Lâm Uyên Bạch bỗng dưng như người bị rơi tự do, trái tim bị lật hết bên này tới bên khác.

Cô nhìn chằm chằm Hoắc Trường Uyên, thậm chí rất muốn nhào lên bịt miệng anh, nhưng cô không thể, thế nên chỉ đành dùng ánh mắt nói với anh rằng: Đừng. Thậm chí còn mang theo chút khẩn cầu.

Đừng mà...

Hoắc Trường Uyên làm như không nhìn thấy, từ tốn giật giật khóe miệng.

"Chúng tôi..."

Có người bất ngờ đi đến, ngắt lời.

Là người tìm Yên Phong, một người da vàng nhưng nói tiếng Anh Mỹ rất lưu loát.

Yên Phong bày tỏ thái độ áy náy: "Xin lỗi nhé, tôi có chút việc phải qua kia một lát!"

Nhìn bóng lưng thẳng tắp của Yên Phong biến mất, cơ thể cứng đờ của Lâm Uyên Bạch như được giải thoát.

Nhưng một giây sau, cả trái tim cô vẫn chưa lên từng hồi, run rẩy, bởi vì ban nãy dù chưa nói ra, sự tồn tại của Hoắc Trường Uyên cũng đã đánh thức cô về thân phận của mình lúc này.

Làm ấm giường, gọi là đến...

Lâm Uyên Bạch cúi đầu xuống, ngay cả huyết mạch trong cơ thể như cũng có hồn, trở nên thảm hại.

Cô không nhìn vào mắt anh, chỉ thì thầm: "Tôi mệt rồi, có thể về khách sạn trước không..."

...

Lâm Uyên Bạch cảm thấy rất bất ngờ.

Bởi vì khi cô đề xuất muốn ra về, Hoắc Trường Uyên cũng không hề phủ nhận.

Từng bước từng bước đi ra khỏi hội trường, cô còn vô thức quay đầu lại, sợ anh sẽ đuổi theo kéo cô quay trở về.

Cô thật sự không thể ở lại trong đó thêm một giây nào nữa...

Ra khỏi tòa nhà, Lâm Uyên Bạch không đợi taxi mà xách vạt váy men theo con đường đó đi thẳng.

Xung quanh là môi trường nước ngoài xa lạ, những người đi ngang qua cũng là những người ngoại quốc tóc vàng mắt xanh, có cảm xúc gì cũng không bị ai phát hiện. Cuối cùng cô cũng được bày ra vẻ mặt rầu rĩ lo lắng.

Không biết đã đi được bao lâu, điện thoại của cô rung lên.

Lâm Uyên Bạch giờ ra trước mắt, bên trên hiển thị một dãy số, vẫn là dãy số không tên nhưng cô đã thuộc nằm lòng.

Lần này không thể trốn thoát, cô đành phải bắt máy.

"Tiểu Uyên, em về rồi à?"

"Vâng." Lâm Uyên Bạch nói dối bằng giọng rất khẽ khàng: "Em có uống hơi nhiều rượu, thế nên em về khách sạn nghỉ ngơi trước..."

"Chẳng trách! Đi mà cũng không nói với anh một tiếng, anh còn tưởng em lại bắt đầu trốn anh chứ!"

"Ban nãy trong buổi tiệc không tiện lắm, bây giờ không định nói với anh một năm qua em đã chạy đi đâu sao? Nhà cũng chuyển, số di động cũng thay, nói em là đứa nhóc nhẩn tâm không sai chút nào!"

Qua đường truyền di động, ngón tay xách váy của Lâm Uyên Bạch vịn vẹo đến tái xanh đi.

Giữa vô số những lời than vãn dịu dàng mà trầm ấm của anh, mắt cô như rung rung nước.

Đến khi màu mắt chuyển sang màu đỏ, Lâm Uyên Bạch mới không nhìn được, ghen ngào, giống như đang không ở chung một tần số với anh:

"Con dao găm bị hỏng rồi..."

Yến Phong ở đầu kia khựng lại, sau đó cười hòa nhã: "Đồ ngốc, hỏng rồi có thể sửa, hoặc tặng em một cái khác."

"Em cũng rất nhớ... Châu Châu."

Câu này Lâm Uyên Bạch nói rất chậm rãi, nhất là đoạn ngừng phía sau.

"Được." Yến Phong cười nói: "Anh sẽ chuyển lời lại cho em."

Lâm Uyên Bạch không nói tiếp được nữa, đành viện một cái cớ: "Động của em sắp hết pin rồi, hôm khác nói tiếp..."

Bỏ đi động xuống, cô nhắm chặt mắt lại.

Chẳng bao lâu sau, nó lại rung lên lần nữa, ba chữ Hoắc Trường Uyên như kêu gào trên màn hình.

"Ở đâu!"

Cô vừa bắt máy, giọng anh cũng gào lên.

Lâm Uyên Bạch đáp ngay: "Tôi đang ở khách sạn..."

"Tôi đã lật tung cả phòng lên rồi, em ẩn thân à?" Hoắc Trường Uyên hạ thấp giọng.

Lâm Uyên Bạch không giấu giếm được nữa, đành nhìn xung quanh một lượt, bỗng nhiên cô bàng hoàng nhận ra đến cả Đông, Tây, Nam, Bắc mình cũng không phân biệt được nữa. "Hình như tôi lạc đường rồi..."

Hoắc Trường Uyên trầm ngâm giây lát rồi mới nói lại lần nữa: "Xung quanh em có những gì! Kiến trúc, biển hiệu, gì cũng được!"

Lâm Uyên Bạch vẫn rất mơ màng: "Tôi cũng không biết nữa, đây là một công viên..."

"Em đừng yên đó đợi tôi!"

Lâm Uyên Bạch định nói không cần, cô có thể qua bên đường đợi taxi, nhưng anh đã ngắt máy.

Có lệnh của anh, cô không dám đi tiếp, chỉ xách váy ngồi xuống chiếc ghế dài bên cạnh chờ đợi. Có thể vì cách ăn mặc nổi bật lại là người phương Đông nên người qua đường ít nhiều đều nhìn cô.

Khi Hoắc Trường Uyên tới, có hai thanh niên lưu manh đánh huýt sáo trên chóc cô.

Anh xuống xe, không nói năng gì, kéo tay cô rồi ấn vào ô tô.

Dọc đường không ai nói chuyện với ai. Về đến khách sạn, Hoắc Trường Uyên đi ra phía trước dùng thẻ phòng mở cửa.

Anh bật đèn, vào đến tận phòng ngủ rồi mới dừng bước, cái bóng cànng trở lên cao lớn dưới ánh đèn. Anh nhìn cô chăm chăm.

"Chuyện giữa em và Yến Phong là thế nào?"

Khi anh lên tiếng, biểu cảm không chút thay đổi, bình thường như ánh trăng ngoài cửa sổ.

Lâm Uyên Bạch chậm chạp mím môi lại, nuốt nước bọt: "Giống như anh ấy nói..."

"Quen biết từ lâu?" Hoắc Trường Uyên lặp lại.

"Ừm..." Lâm Uyên Bạch cúi đầu rất thấp.

Lâm Uyển Bạch không muốn tiếp tục chủ đề này nữa, lặng lẽ vòng sang bên kia giường: "Tôi muốn ngủ rồi."

Hoắc Trường Uyên thấy cô không thay quần áo, cứ thế trùm chăn nằm lên giường, nửa bên mặt vùi vào gối, đôi mi sụp xuống nặng nề tâm sự để lại hai cái bóng.

Rất lâu sau, cô bất động, có vẻ như ngủ thật rồi.

Hoắc Trường Uyên trầm mặc đứng yên ở đó, neho mắt nhìn cô như đang xem xét, một sự lặng im như núi tuyết.

Bất ngờ, anh sải bước lao tới, thô lỗ tung chăn ra: "Dậy! Làm với tôi!"

~Hết chương 64~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 65

Cả người Lâm Uyển Bạch bị anh dựng dậy.

Chiếc váy trên người biến mất bằng cách nào cô hoàn toàn không hay biết, chỉ còn nghe thấy tiếng từng lớp vải bị xé rách.

"Đừng mà..."

Lâm Uyển Bạch nghiêng đầu, muốn né tránh bờ môi mỏng của anh.

Ngón tay trở và ngón tay cái của Hoắc Trường Uyên giữ chặt lấy cằm cô, ép cô phải nhìn thẳng về phía mình. Anh hừ lạnh: "Tôi cứ muốn!"

Lâm Uyển Bạch liều mạng dùng hai tay chống cự, chưa bao giờ từ chối lòng ngực và hơi thở anh như lúc này.

"Lâm Uyển Bạch, hãy nhìn rõ thân phận của mình, em không có quyền nói không!"

Câu nói này đã thành công khiến cả cơ thể Lâm Uyển Bạch cứng đờ lại, cô buông thõng tay xuống, không có bất kỳ hành động nào nữa.

Giống như cô đang kiềm chế mọi cảm xúc, để mình không còn chút hơi thở nào nữa.

Hoắc Trường Uyên rất hài lòng với sự ngoan ngoãn của cô, nhưng sự u ám trên khuôn mặt chỉ càng thêm sâu đậm, những múi cơ bắp của anh căng ra, tưởng chừng muốn thẳng thừng bùng nổ ra ngoài.

Anh kéo cánh tay đưa lên che chặt đôi mắt của cô: "Không được nhắm mắt lại!"

"..."

"Nhìn tôi!"

"..."

Hoắc Trường Uyên ngồi ở cuối giường, hình bóng sự kích tình trên khuôn mặt vẫn chưa hoàn toàn tan đi.

Anh rút ra một điều thuốc, cúi đầu châm lên, dùng tay phải che đi ngọn lửa xanh từ trong bật ra.

Phả ra một làn khói, Hoắc Trường Uyên đắm chiêu nhìn Lâm Uyên Bạch nằm trên giường thông qua màu trắng xám ấy. Cô mềm oặt ở đó như một cành dương liễu, trên bả vai để trần là những dấu vết anh để lại không thể che giấu, đôi mắt vẫn còn phấp phồng.

Quen biết từ trước...

Anh lặp đi lặp lại mấy chữ này.

Không có tiếng động nhưng tựa hồ vẫn có những tiếng nghiền răng vang lên trong lòng.

Hoắc Trường Uyên hút hết một điều thuốc, lại nằm lên giường, ngón tay anh vừa chạm vào, người cô đã run lên.

Lâm Uyên Bạch còn chưa mở được mắt ra đã bắt đầu run rẩy cầu xin: "Thật sự không được nữa đâu..."

Hoắc Trường Uyên làm như không nghe thấy, vẫn ôm chặt eo cô.

"Tối nay em đừng hòng được ngủ!"

...

Buổi chiều hôm sau, chiếc xe đi thẳng một mạch ra ngoài ngoại ô.

Đi suốt một đoạn đường núi, khi mọi sự lắc lư dừng lại, Giang Phóng ngồi phía trước quay đầu lại: "Cô Lâm, đến rồi ạ!"

Lâm Uyên Bạch gật đầu, trên khuôn mặt vẫn là hai quầng mắt đen xì vì thiếu ngủ, khi xuống xe hai chân vẫn còn chao đảo.

"Cô đi chậm thôi!" Giang Phóng đưa tay ra đỡ.

Ngay lập tức, anh ấy cảm nhận được một ánh mắt sắc lạnh từ phía sau nhìn tới.

Quay đầu lại anh ấy bèn nhìn thấy Hoắc Trường Uyên sa sầm mặt lại đứng ở đó. Giang Phóng vội rút tay lại: Boss đáng sợ quá!

Lâm Uyên Bạch cảm ơn anh ấy, sau đó lặng lẽ đi tới bên cạnh Hoắc Trường Uyên. Khi bị anh nhìn thẳng, hơi thở của cô cũng run rẩy. Sự thật là những ký ức về đêm qua quá điên cuồng và đáng sợ.

Hoắc Trường Uyên không nói gì cả, chỉ giơ tay lên ra hiệu, có một nhân viên phục vụ mang quần áo đến cho cô.

Người nhân viên rất nhiệt tình, toàn là những người ngoại quốc tóc vàng mắt xanh.

Sau khi Lâm Uyên Bạch thay quần áo đi ra, Hoắc Trường Uyên cũng đã thay đồ xong. Chỉ có điều vóc người anh cao lớn, nên anh mặc bộ đồ đen trắng xen kẽ trông giống như một người mẫu. Chỉ một bóng lưng thôi mà vẫn tạo nên hiệu ứng như chụp ảnh poster.

Cô không biết họ định làm gì, nhưng nhìn trang phục có lẽ là một môn thể thao.

Lâm Uyên Bạch đi tới, loáng thoáng nghe thấy tiếng chuông điện thoại quen thuộc.

Sau đó, cô nhìn thấy Hoắc Trường Uyên cầm di động đưa lên tai: "A lô?"

Sau khi Lâm Uyên Bạch nhìn rõ, bất giác sai bước tiến tới, giật lại di động của mình trong tay anh.

Trên màn hình hiển thị chữ "Yến Phong", là số điện thoại sau khi ngắt máy tôi qua cô đã lưu lại vào di động. Nhìn thấy cuộc gọi vẫn đang kết nối, cô vội vàng tắt máy.

"Sao anh lại nhận điện thoại của tôi!"

Lâm Uyên Bạch cắn môi, nắm thật chặt di động.

Đôi mắt u tối của Hoắc Trường Uyên nheo lại, thu toàn bộ biểu cảm phần nộ của cô vào tầm mắt.

Sau vài giây ngắn ngủi, tiếng chuông lại vang lên lần nữa.

Vẫn là cái tên ban nãy, Lâm Uyên Bạch đi sang bên cạnh mấy bước, che chặt di động.

Yến Phong nghe được giọng cô thì dừng lại một chút, hỏi: "Người nhận điện thoại ban nãy là đàn ông sao?"

"Thế ư..." Lâm Uyên Bạch mơ hồ đáp ứng: "... Em vừa nhận, có thể do đường truyền đấy."

Cũng may Yên Phong không phải Hoắc Trường Uyên, anh ấy không hỏi dồn hỏi ép. Trước nay dù cô có nói gì, anh ấy đều sẽ tin tưởng.

"Tôi qua quả thực quá vội vàng, vốn dĩ định hẹn em ra gặp mặt, Châu Châu cũng ầm ỹ đòi gặp em." Yên Phong ngừng lại, có phần khó xử:

"Nhưng trong quân đội có việc đột xuất, lát nữa anh phải xuất phát đi Los Angeles, việc rất khó khăn, e là trong vòng mười ngày chưa thể quay về..."

"Em hiểu rồi..." Lâm Uyển Bạch khẽ nói.

Yên Phong thở dài: "Tiểu Uyên, lần này về nước không được phép tắt máy của anh nữa, đừng để anh không liên lạc được với em!"

"Vâng." Lâm Uyển Bạch gật đầu, cho dù anh ấy sẽ chẳng nhìn thấy.

Ngắt máy xong, cô quay người lại, Hoắc Trường Uyên vẫn đứng nguyên ở đó.

Trong tay anh có thêm một điều thuốc đang cháy. Anh đang gạt tàn thuốc một cách thuần thục. Khi thấy cô cầm di động quay về, anh đột ngột buông một câu: "Qua điền bảng biểu!"

"Rầm rầm..."

Tiếng trực thăng ầm ầm vang dội bên tai, Lâm Uyển Bạch cảm giác trái tim không chịu nổi áp lực.

Cô điền xong bảng biểu theo yêu cầu của anh, liền có nhân viên mặc trang bị lên người cô rồi ngay lập tức đưa cô lên trực thăng.

Khác với lúc họ đến đây. Nơi này rất nhỏ, chỉ chứa được khoảng bốn đến năm người, cảm tưởng chỉ cần nghiêng đầu là có thể nhìn thấy mặt đất càng lúc càng xa, hơn nữa khi gặp gió, cảm giác rung lắc sẽ cực kỳ rõ rệt.

Chuyến bay khoảng hơn hai mươi phút, chiếc trực thăng dừng trên độ cao hơn 4000 mét.

Khi cửa khoang được mở ra, cuối cùng Lâm Uyên Bạch cũng hiểu họ sẽ làm gì.

Phi công ngồi phía trước ra hiệu bằng tay cho Hoắc Trường Uyên, sau đó anh bèn kéo cô ra phía mép cửa. Gió ào ào thổi vào, gần như muốn thổi cả cô xuống.

Khuôn mặt Lâm Uyên Bạch dần dần tái mét, hai tay cô bám chặt lấy lưng ghế: "... Tôi không làm được không?"

"Không được." Hoắc Trường Uyên từ tốn đáp lại.

Lâm Uyên Bạch lắc đầu, ánh mắt rời rạc và hoảng sợ.

Dường như cô lại nhìn thấy cảnh mẹ nhảy từ trên lầu cao xuống, sau đó là cảnh tượng mặt đất lênh láng máu...

"Tôi thật sự rất sợ..." Răng của Lâm Uyên Bạch va lập cập vào nhau.

Hoắc Trường Uyên cười khẩy, kéo cô ra trước mặt mình như kéo một con chim nhỏ.

Anh kết nối những trang bị trên người cô vào người mình, làm bước kiểm tra cuối cùng, sau đó giơ tay kéo cửa máy bay ra, nói vào tai cô bằng một chất giọng bình tĩnh: "Đây là cái giá của việc em khiến tôi không vui."

Ngay sau, họ nhảy xuống dưới.

"Á!..."

Tiếng hét của Lâm Uyên Bạch và tiếng gió hòa vào nhau.

Sau khi họ rơi tự do khoảng bốn mươi giây, Hoắc Trường Uyên mới bật dù.

Anh có giấy chứng nhận cho bộ môn nhảy dù này, thế nên hoàn toàn yên tâm khi nhảy dù đôi với cô. Có điều, khi họ từ từ rơi xuống, anh cũng dần dần cảm thấy điều bất ổn.

Cô gái vốn đang kêu la trong lòng mình chẳng biết đã im bật từ lúc nào.

Cuối cùng khi họ rơi xuống mặt đất bằng, Hoắc Trường Uyên cởi ngay đai an toàn ra.

Anh quỳ xuống đất, thấy cô mềm oặt tựa vào lòng mình, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, hai mắt nhắm nghiền...

~Hết chương 65~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 66

"Lâm Uyển Bạch, này..."

Hoắc Trường Uyên giờ tay vỗ nhẹ lên mặt cô, không có bất kỳ phản ứng nào, chỉ có mí mắt run rẩy.

Nếp nhăn hằn sâu do nhú chặt đôi mày, vốn dĩ chỉ đơn thuần muốn trừng phạt cô một chút, không ngờ cô lại sợ độ cao đến vậy.

Chẳng trách lúc trước khi dẫn cô đến sân bay, từ đầu đến cuối cô không nói lời nào. Sau khi ngồi lên máy bay mặt cũng đầy căng thẳng, thì ra không chỉ là sự hồi hộp vì lần đầu đi máy bay, mà còn là nguyên nhân sợ độ cao.

Hoắc Trường Uyên càng nhìn mặt tợn.

"Lâm Uyển Bạch, tỉnh lại đi!"

Anh gọi thêm mấy lần, nhưng cô không có dấu hiệu mở mắt ra.

Hoắc Trường Uyên bế cô lên, sai bước rời đi.

Khi trở về phòng khách sạn, vị bác sỹ tư anh gọi tới cũng đã khẩn trương có mặt kịp thời. Đó là một bác sỹ Hoa kiều, nhưng tiếng Trung không lưu loát lắm: "Anh Hoắc, cô gái này chỉ là quá sợ hãi nên xảy ra hiện tượng ngất tạm thời thôi."

"Vậy vì sao cô ấy không tỉnh lại!" Khuôn mặt Hoắc Trường Uyên căng ra.

Từ chỗ nhảy dù về tới đây cũng gần một tiếng đồng hồ rồi, nhưng cô vẫn cứ nhắm nghiền mắt bất tỉnh.

"Có thể là bị chút phong hàn, nên hơi sốt nhẹ." Bác sỹ bỏ ống nghe xuống: "Không được gọi là nghiêm trọng, uống chút thuốc, chườm khăn lạnh là được!"

Tối hôm qua, anh đã hành hạ cô nhiều lần.

Cuối cùng, thậm chí còn bế cô khỏi giường, làm ngay trước tấm rèm cửa của khung cửa sổ sát đất, bên cạnh là chiếc điều hòa dạng treo...

Hoắc Trường Uyên ngượng ngập ho khẽ một tiếng, rồi dặn dò Giang Phóng đưa bác sỹ ra.

Anh gọi phục vụ phòng mang túi chườm đá tới, anh dùng khăn mặt quấn một vòng, rồi mới đặt lên trán Lâm Uyển Bạch.

Trong mơ màng, Lâm Uyển Bạch dường như có đôi chút giãy giụa.

Hoắc Trường Uyên nạt: "Nằm im!"

Có vẻ như anh luôn có một uy quyền vô hình dù cô đang trong trạng thái vô thức, cô lập tức trở nên ngoan ngoãn.

Từ lúc về phòng đến giờ, Hoắc Trường Uyên vẫn chưa thay quần áo. Anh giật giật cổ áo sơ mi, định quay người đi cởi tạm để lên sofa thì bàn tay buông thông bỗng túm lấy anh.

Anh cúi đầu, nhìn thấy tay mình được cô nắm chặt.

"Mẹ ơi..."

Hàng mi Lâm Uyên Bạch nhẹ nhàng run rẩy, bờ môi khô khốc mấp máy.

Hoắc Trường Uyên ngồi phục xuống bên cạnh giường, nắm lại tay cô, rồi vỗ về nhẹ nhàng lên mu bàn tay.

Đưa bác sỹ về rồi, Giang Phóng lập tức quay lại, cũng yên lặng lắng nghe vài giây rồi bất ngờ nói: "Hoắc tổng, hình như cô Lâm đang gọi tên anh!"

Hoắc Trường Uyên nghe thấy vậy bèn nhướng mày.

Khuôn mặt cương nghị cũng bất giác sát lại gần hơn một chút, ghé tai vào môi cô.

Dường như đúng là có loáng thoáng nghe thấy họ của mình, một sợi dây nào đó trong trái tim anh như bị đùa nghịch. Anh nín thở lắng người giây lát, cuối cùng anh cũng đợi được cô lên tiếng lần nữa, thanh âm khẽ khàng, khàn đặc.

"Hoắc Trường Uyên, tên khốn kiếp..."

Khuôn mặt Hoắc Trường Uyên đổi màu trong phút chốc như bảng điều khiển.

Giang Phóng đứng bên vội xua tay: "Khụ! Em chưa nghe thấy gì hết!"

...

"Trời ơi, trên kia có người định nhảy lầu!""

"Hình như là phụ nữ!"

Bên dưới tòa chung cư càng lúc càng tụ tập đông người hơn. Ai nấy đồng loạt ngẩng đầu, nhìn lên người phụ nữ mặc áo bệnh viện đứng trên tầng cao nhất. Đường như chỉ trong chớp mắt, bà sẽ nhảy thẳng xuống dưới vậy.

Lâm Uyên Bạch nhỏ bé chen ra khỏi đám đông, miếng bánh donut trong tay rơi xuống đất.

Cô hét rất to, nhưng giọng cô bị tiếng người ồn ã dìm xuống. Cô muốn ngăn cản nhưng vô ích, chỉ biết giương mắt nhìn mẹ rơi từ trên cao xuống, giống như một đóa hoa nở sai mùa, chỉ còn lại một màu đỏ lênh láng khắp đất...

"Mẹ, đừng mà..."

Lâm Uyên Bạch choàng tỉnh dậy.

Tầm nhìn bị hạn chế trong giây lát. Khi cô nhìn lại được, rất lâu sau mới nhận ra mình đang ngồi trên máy bay.

Tám che sáng đã được hạ xuống, hình như giờ là ban đêm, trong khoang máy bay im phăng phắc, không có nhân viên nào đi lại.

Lâm Uyên Bạch vô thức cựa tay, phát hiện có một bàn tay dày dặn đang nắm chặt tay mình.

Cô nhìn lên trên, xuất hiện một chiếc đồng hồ đeo tay hạng sang, sau đó là một bắp tay rắn rỏi, cuối cùng là yết hầu nổi trội và một khuôn cằm sắc lẹm. Đôi mắt thâm trầm ban ngày giờ nhắm lại, như đang say ngủ.

"Cô Lâm, cô tỉnh rồi ạ!"

Giang Phóng ngồi ở ghế bên kia mỉm cười nhìn về phía cô.

Lâm Uyên Bạch vẫn hơi ngơ ngẩn: "Chúng ta đang..."

"Chúng ta đang ở trên chuyên cơ riêng bay về Băng Thành. Sau khi nhảy dù, cô đã hôn mê suốt một ngày một đêm!" Giang Phóng nhìn ông chủ của mình rồi nói tiếp: "Hoắc tổng vẫn luôn ở bên cạnh cô, hủy bỏ mọi lịch trình, bây giờ còn về nước trước hai ngày nữa."

Lâm Uyên Bạch chỉ "ồ" lên một tiếng.

Cô rút tay về nhưng không rút được, đành giả vờ nhắm mắt lại.

Chuyên cơ có chỗ đỗ riêng tại sân bay. Sau khi ra ngoài, Giang Phóng không đi theo họ, chỉ đưa chìa khóa xe cho Hoắc Trường Uyên. Con xe Land Rover màu trắng ấy cũng đang đỗ bên đường.

Khi đóng cửa xe lại, Hoắc Trường Uyên bất ngờ lên tiếng: "Mẹ em có thích hoa gì không?"

"Hoa loa kèn..." Lâm Uyên Bạch không nghĩ đã buột miệng trả lời.

Ngay sau đó cô khẽ nhú mào, chưa hiểu ý tứ của anh. Thấy anh không định lên tiếng, cô cũng đành im bặt.

Chiếc xe phóng đi rất nhanh trên con đường cao tốc hướng về thành phố, phía đối diện thi thoảng lại có chiếc xe vượt qua. Có thể vì cơn sốt vừa mới hạ, cộng thêm hơn chục tiếng đồng hồ ngồi máy bay, Lâm Uyên Bạch rất mệt mỏi. Cô kéo tấm chắn sáng xuống, chớp mắt một chút.

Khi cô mở mắt ra, không ngờ họ vẫn chưa trở về trung tâm tráng lệ.

Là một nghĩa trang nằm tại ngoại ô, còn ghé sau có thêm một bó hoa loa kèn. Anh đã dừng xe để mua lúc nào, cô không hề hay biết.

Hoắc Trường Uyên rút chìa khóa xe ra: "Mẹ ở đâu?"

"..." Lâm Uyên Bạch nhú mày.

Hoắc Trường Uyên vươn cánh tay dài, ôm bó hoa loa kèn lên, đánh mắt sang bên cạnh: "Chẳng phải lúc mê ngủ em cứ gọi mẹ suốt sao, bây giờ tới rồi, không vào thăm mẹ?"

Đi một quãng đường núi không hề ngắn, Lâm Uyên Bạch chốc chốc lại căn môi, quay đầu nhìn.

Gần như lần nào cô cũng đến thăm mẹ một mình, ngoài bó hoa loa kèn trong lòng thì chưa từng dẫn người đàn ông nào đến đây.

Cho dù là Yến Phong, cũng chưa từng.

Đi tới trước một ngôi mộ, Lâm Uyên Bạch đón lấy bó hoa trong tay anh, đặt cạnh bia.

Có thêm một người đứng phía sau, cô rất bối rối.

Khoảng hơi mười phút sau, Lâm Uyên Bạch quay đầu lại nói: "Có thể về được rồi..."

"Ừm." Hoắc Trường Uyên gật đầu.

Trước khi đi, anh quay đầu nhìn người phụ nữ trẻ trên bia mộ, khẽ cúi đầu như lời chào tạm biệt.

Họ lại đi theo con đường núi lúc nãy rồi trở về xe. Hoắc Trường Uyên không cho xe chạy ngay mà chống một tay lên cửa sổ, một tay đặt trên vô lăng. Yết hầu của anh trượt lên trượt xuống, cô lời nào đó ngập ngừng định nói rồi thôi.

"Trước khi chơi nhảy dù, tôi không biết em sợ độ cao."

Khóe miệng Hoắc Trường Uyên dần dần có dấu hiệu căng cứng, giọng nói có chút khó xử: "Sau này không như vậy nữa!"

Lâm Uyên Bạch nhìn sang góc nghiêng của anh, bàn tay đặt trên đầu gối cuộn chặt lại.

Như vậy là đang xin lỗi cô?

Nhưng, đến xin lỗi cũng bá đạo vậy sao?

~Hết chương 66~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 67

Trong phòng VIP rầm rĩ những tiếng yêu cầu hát. Khi di động vang lên, Lâm Uyển Bạch phải đi tới tận đầu hành lang mới bắt máy.

Ở đầu kia điện thoại có vẻ vừa kết thúc công việc, có tiếng gấp tài liệu lại: "Bệnh viện hay là nhà, tôi qua đón em."

Vẫn là những yêu cầu thẳng thừng như trước.

Lâm Uyển Bạch cắn môi: "E là không được rồi..."

"Nguyên nhân!" Hoắc Trường Uyên hạ thấp giọng.

"Hôm nay các đồng nghiệp trong phòng tụ tập, vừa ăn xong, giờ chúng tôi đang đi hát..."

"Còn bao lâu nữa thì kết thúc?"

"Vừa mới tới đây chưa lâu, chỉ ít cũng phải 11 giờ!" Lâm Uyển Bạch nhìn đồng hồ trả lời xong bèn ngừng lại một chút: "Mọi người đều chơi rất vui vẻ, bây giờ đi về có vẻ không thích hợp lắm. Hơn nữa đây là hoạt động tập thể đầu tiên tôi tham gia từ sau khi đến công ty... Hay là tối mai tôi đến nhé?"

Trước kia tan làm xong, cô toàn phải tới PUB làm việc ngay, cuối tuần cũng được sắp xếp công việc đầy ắp, bất kỳ hoạt động ăn uống tụ tập nào cô cũng chưa từng tham gia.

Lần này cuối cùng cô cũng có cơ hội, cô không muốn ra về giữa chừng.

Nghe xong, Hoắc Trường Uyên không nói là được hay không được, anh chỉ im lặng hai giây rồi hỏi: "Quán Karaoke nào?"

"Quán bên bờ sông, cạnh nhà hàng Hữu Nghị." Lâm Uyển Bạch thành thật trả lời.

"Tôi biết rồi." Nói xong câu này, Hoắc Trường Uyên ngắt máy.

Lâm Uyển Bạch nhìn màn hình di động đen xì, như vậy chắc là anh đồng ý rồi chẳng?

Nhún vai, cô quay trở lại phòng kín. Đã có đồng nghiệp nào đó hằng say hát rồi, chạy chân trần tới bàn uống nước lắc hông lắc mông.

Lâm Uyển Bạch học cách chơi trò tung xúc xắc với đồng nghiệp, đang chơi vui vẻ thì cửa phòng đột ngột bị đẩy ra, người bước vào là vị quản lý ban nãy đi vệ sinh, nét mặt anh ta sáng bừng lên: "Các vị, mọi người mau xem ai đến đây!"

Nói rồi, anh ta kích động nghiêng người sang bên cạnh, xuất hiện một hình bóng cao lớn.

Lâm Uyển Bạch lập tức ngậy người.

Bộ áo vest đen được cắt may chuẩn chỉnh, chiếc sơ mi trắng, hai màu sắc không bao giờ thiếu, thứ đồ trang trí duy nhất trên người có lẽ là chiếc đồng hồ tinh xảo trên cổ tay.

Ngũ quan cương nghị nhưng không thô lỗ trông cực kỳ rắn rỏi, biểu cảm tựa hồ lúc nào cũng mang một vẻ tảng lờ người bên cạnh, khiến người

ta không dám tùy ý tiếp cận, nhưng cũng lại toát ra một sức hấp dẫn lạnh lùng, độc đáo.

"A! Hoắc tổng!"

Đã có người không kìm được, kêu lên những tiếng khẽ khàng.

Bởi vì có dự án hợp tác với Hoắc Thị, lại là bộ phận chịu trách nhiệm chính nên không ai không biết Hoắc Trường Uyên.

Quản lý đã có chút men rượu trong người, lúc này lại càng kích động hơn: "Đúng là không có duyên không thành bạn! Gặp được Hoắc tổng ở đây, hơn nữa anh ấy còn nể mặt qua ngòi với chúng ta nữa!"

Quân xúc xắc trong tay còn chưa được Lâm Uyển Bạch đặt xuống đã bị người ta đẩy vào góc trong cùng của sofa.

Còn Hoắc Trường Uyên đã được mọi người đón tới một vị trí trung tâm nhất như một ngôi sao lớn. Quản lý niềm nở ngồi bên cạnh, cầm rượu và ly thủy tinh phục vụ.

"Rượu thì tôi xin phép không uống, vì còn lái xe." Hoắc Trường Uyên xua tay.

"Được, vậy Hoắc tổng uống chút nước ngọt đi!" Quản lý vội nói.

Còn chưa được căn dặn đã có một đồng nghiệp nữ giành giật đưa nước cho anh.

Hoắc Trường Uyên giật giật khóe môi: "Cảm ơn."

Hai chữ rất hờ hững, nhưng đủ để khiến cô gái kia đỏ mặt.

Lâm Uyên Bạch lướt một vòng nhìn toàn bộ các cô đồng nghiệp nữ đang nín thở ngồi vòng quanh sofa, trong lòng bất chợt có cảm giác không vui vẻ.

Ai bảo là hồng nhan họa thủy chứ?

Hoắc Trường Uyên bình thản nhìn qua rồi nói một câu: "Có tôi ở đây mọi người cũng đừng bó buộc, cứ tiếp tục đi!"

Sau câu nói của anh, cả phòng mới lại bùng cháy.

"Còn ai chưa hát nhỉ, khăn trương chọn một bài đi!"

"Tiểu Lâm có phải vẫn chưa hát không?"

Thấy micro được đưa về phía mình, Lâm Uyên Bạch vội xua tay: "Bỏ đi, tôi hát không giỏi lắm..."

"Đừng mà, cô xem mọi người đều hát cả rồi, còn cô thì chưa hát bài nào cả!" Quản lý vẫn còn tưởng rằng cô ngại.

Mọi ánh mắt đều tập trung về phía này, Hoắc Trường Uyên cũng liếc sang, ngữ khí mang theo chút châm chọc: "Tôi cũng thấy là thôi đi."

Trước kia cô đã có trải nghiệm ca hát trước mặt anh nên nói như vậy cũng không có gì phải ngại.

Có điều, nhìn những tiếng cười nũng nịu phối hợp của các cô đồng nghiệp bên cạnh anh, bỗng dưng, Lâm Uyên Bạch lại rất dễ tâm.

Giống như đang hờn giận ai đó, cô đón lấy micro: "Thật ra tôi biết hát kinh kịch..."

"Hí khúc?" Quản lý kinh ngạc.

"Ồ đây có điệu khúc Hoàng Mai thật này!"

Bên kia đã có những đồng nghiệp tốt bụng chọn giúp cô bài "Ai ngờ lại đỗ Trạng nguyên bằng vàng", hơn nữa còn chọn đoạn đặc biệt.

Là một đoạn khá quen tai của nữ phò mã. Nhạc dạo vang lên, Lâm Uyên Bạch có hơi hận cũng không kịp nữa, đành nhìn lên màn hình và hát.

Điệu khúc kết thúc, cả phòng im phăng phắc.

Lâm Uyên Bạch có hơi ngượng ngập, những tưởng sẽ giống như lần trước.

Quay lại, cô bỗng phát hiện mọi người đều nhìn mình bằng ánh mắt sững sốt, không biết là ai vỗ tay trước, lập tức tiếng vỗ tay kéo thành tràng dài.

"Tiểu Lâm, không nhìn ra đây, cô còn có tài lẻ này!"

"À, mọi người chê cười rồi..."

Lâm Uyên Bạch thực sự chưa bao giờ nổi bật như vậy, vội vàng nhường lại micro cho đồng nghiệp. Lúc ngồi xuống, cô len lén nhìn về phía Hoắc Trường Uyên, thấy anh cũng đang nhìn mình chăm chú, cô vội vàng quay đi, nhưng trái tim thì bồng rẫy.

...

Khi kết thúc buổi chơi ra về, Lâm Uyên Bạch lẻ mề đi sau cùng.

Bước ra khỏi cánh cửa kính, quả nhiên nhìn thấy chiếc Land Rover trắng đỗ ở đó, cô đi qua kéo cửa xe ra.

Hoắc Trường Uyên khởi động xe, men theo con đường chính đi khoảng hai, ba cây số. Rồi anh bất ngờ đánh lái sang phải, không lâu sau thì dừng hẳn. Trong tầm mắt là bờ sông cuộn cuộn, còn có thể nhìn thấy cây cầu bắc qua sông sáng rực ánh đèn.

Lâm Uyên Bạch không hiểu, đang định hỏi thì cũng đồng thời nghe thấy anh nói: "Hát lại bài Hoàng Mai ban nãy cho tôi nghe một lần nữa đi."

"Ồ đây hả?" Cô kinh ngạc.

"Ừm." Hoắc Trường Uyên gật đầu.

Lâm Uyên Bạch nhíu mày. Một lát sau cô vẫn thấy đáng vẻ kiên nhẫn chờ đợi của anh.

Cô liếm liếm môi, rồi cuộc vẫn ngượng ngịu lên tiếng hát: "Ta thi trạng nguyên nào phải vì hư danh, ta thi trạng nguyên nào mong làm quan lớn, chỉ vì Lý công tử đa tình, phu thê ân ái, hoa đẹp, trăng tròn mà thôi..."

Hai chữ cuối được cô kéo ra thật dài, bỗng chìm ngấm trong nụ hôn bất ngờ của Hoắc Trường Uyên.

Khi buông ra, anh vẫn còn tựa trán mình vào trán cô, ánh mắt sâu xa: "Ai dạy em vậy?"

"Mẹ tôi dạy..."

"Ừm." Yết hầu của Hoắc Trường Uyên trượt lên trượt xuống, ép cô nhìn vào mình: "Sau này chỉ được hát cho một mình tôi nghe thôi."

Lâm Uyên Bạch nhăn mặt vì sự bá đạo thường xuyên của anh.

"Nghe rõ chưa?" Hoắc Trường Uyên hạ giọng.

"Nghe rõ rồi." Cô vội vàng ngoan ngoãn.

Lâm Uyển Bạch thấy canh không có dấu hiệu ngời dậy, vẫn dè nửa người lên cô, hơn nữa còn giơ tay thò vào hộc đựng đồ, lấy ra một chiếc hộp nhỏ.

Cô nhìn chăm chăm chiếc hộp, nuốt nước bọt: "... Anh định làm gì?"

"Em nói xem?" Hoắc Trường Uyên nhướng mày.

"Tôi không biết..." Lâm Uyển Bạch lắc đầu.

Hoắc Trường Uyên rút ra một chiếc: "Xe chân.""

Xe... Xe chân.

Lâm Uyển Bạch tròn tròn mắt...

~Hết chương 67~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 68

Phòng bệnh cao cấp nằm ở vị trí rất tuyệt vời, ánh sáng cũng tốt.

Lâm Uyên Bạch đứng bên cạnh cửa sổ, cả một khoảng ráng chiều hắt lên gương mặt, cảnh tượng tối qua không ngừng len lỏi vào đầu óc.

Khi Hoắc Trường Uyên xé bao cao su ra, cô còn tưởng anh đang đùa cợt.

Không ngờ một giây sau anh thật sự nhào tới. Chiếc ghế xe được anh hạ bằng xuống. Anh ngồi thẳng lên người cô, sau đó là tiếng kéo khóa quần của cô và tiếng van nài không thể trực diện hơn.

Lâm Uyên Bạch cũng muốn giãy giụa nhưng trong phạm vi do anh kiểm soát, cô chỉ có thể để mặc anh tìm tòi.

Cô còn không dám mở mắt ra, sợ có ai đó lại gần bất kỳ lúc nào.

Dường như suốt cả đêm, chiếc xe đều rung lắc.

Đây có lẽ là chuyện điên cuồng nhất cô làm cho đến thời điểm này, chỉ cần nhớ lại vẫn cảm thấy gò má nóng bừng.

"Sau này chỉ được hát cho mình tôi nghe thôi!"

Lâm Uyên Bạch nhớ lại câu nói của anh ngày hôm qua trước khi bước vào dữ dội.

Cô giờ tay sờ lên ngực, qua lớp vải vẫn cảm nhận được chiếc chìa khóa đang đưa trên xương hõm vai. Hôm đó khi anh đeo vào cho cô, anh cũng nói một câu tương tự: "Sau này đi tới đâu cũng phải đeo nó!"

Sau này, sau này...

Lâm Uyển Bạch mím môi, giữa họ làm gì có nhiều sau này đến vậy.

Lắc lắc đầu, cô quay người lại, phát hiện bà ngoại nằm trên giường đang mỉm cười nhìn mình.

"Tiểu Hoắc tặng sao?"

"Vâng..."

Bà ngoại mỉm cười giờ tay về phía cô, Lâm Uyển Bạch bước tới: "Để bà xem nào, cũng đắt lắm đấy, nhiều kim cương vậy mà!"

"Cháu không định nhận, nhưng anh ấy kiên quyết tặng..."

Lâm Uyển Bạch nhớ tới hành động của mình khi ở New York, vẫn còn chút khó xử, nhưng không ngờ lọt vào tai bà lại giống như làm nũng.

"Tiểu Bạch, ông trời cuối cùng cũng không bạc đãi cháu! Cháu cũng phải cố gắng trân trọng đoạn duyên phận này!" Bà ngoại thở dài, rồi chợt cảm khái: "Bà ngoại biết, lòng cháu ít nhiều vẫn không buông bỏ được người ấy... Bà cũng không thể không thừa nhận, Yến Phong là một chàng trai tốt. Có điều nó không chỉ hơn cháu những mười hai tuổi lại còn từng kết hôn, và mang theo một đứa con riêng..."

Lâm Uyển Bạch cúi gằm xuống: "Cháu hiểu ạ..."

Bà ngoại thấy vậy, ngập ngừng định nói tiếp rồi thôi, thở dài.

Buổi tối hai bà cháu ăn tối cùng nhau, trong lúc đó Hoắc Trường Uyên gọi điện tới, nói rằng anh đã tới bệnh viện rồi.

Cô vừa ngắt máy, bà ngoại đã thúc giục: "Mau đi đi!"

Lâm Uyên Bạch bước ra từ tòa nhà lớn, Giang Phóng đứng bên cạnh chiếc Bentley mở cửa giúp cô.

Có lẽ anh vừa từ một buổi tiếp khách trở về, đang vắt chân vào nhau, đôi giày da đen đưa, hơi thở thoang thoang mùi rượu nhưng không quá nồng nặc.

Giờ này đường không tắc, giao thông rất thuận lợi.

Hoắc Trường Uyên hỏi một câu: "Bà ngoại thế nào rồi?"

"Rất tốt..." Lâm Uyên Bạch đáp lại anh.

"Ừm." Hoắc Trường Uyên gật đầu.

Lâm Uyên Bạch đánh mắt nhìn anh thật nhanh, cứ cảm thấy anh đang cố kiếm chuyện gì để nói...

Khoảng thời gian sau đó, Hoắc Trường Uyên rút một điều thuốc ra khỏi bao, nhưng không châm lên.

Ngón tay anh cọ cọ lên thân điều thuốc, anh vờ như vô tình đánh mắt nhìn Giang Phóng: "Khụ!"

"À đúng rồi Hoắc tổng!" Giang Phóng quay đầu, nói với vẻ như vừa mới nhớ ra: "Chủ tịch tập đoàn Đại Thương muốn mời anh tới khách sạn nhà mình dùng bữa."

"Ồ?" Hoắc Trường Uyên nhướn mày.

Giang Phóng cố tình ngừng lại một chút rồi mới nói tiếp: "Chẳng phải thứ Tư tuần sau là sinh nhật của anh sao, ông ta cũng muốn mượn cơ hội đó để thân thiết hơn."

Hoắc Trường Uyên lẳng lặng đánh mắt nhìn sang bên cạnh, hờ hững "ừm" một tiếng.

Lâm Uyên Bạch nhẹ nhàng cắn môi.

Sinh nhật à...

...

Thời gian trôi qua rất nhanh, chớp mắt đã tới thứ Tư.

Lâm Uyên Bạch ngồi trước bàn làm việc, có chút không tập trung. Màn hình máy tính phản chiếu sắc mặt thấp thỏm của cô.

Bàn tay cô để hờ hững trên bàn phím khoảng mấy phút, cuối cùng cô vẫn đứng lên.

Cô cầm di động đi tới phòng trà nước, gọi điện cho bạn thân: "Cá nhỏ à, mình đây!"

"Tiểu Bạch, sao thế?"

Nét mặt Lâm Uyên Bạch để lộ chút không tự nhiên. Cô ngập ngừng rất lâu rồi mới hỏi thành lời: "À, cậu có biết nếu có một người bạn khác giới tổ chức sinh nhật thì thường mình nên tặng quà gì không..."

Khi màn đêm dần buông, Lâm Uyên Bạch khoác túi xách đi về phía tiểu khu cao cấp.

Cô những tưởng tối nay sẽ không nhận được điện thoại của Hoắc Trường Uyên, nào ngờ anh vẫn gọi cô đến.

Cô đặt tay lên túi xách, khác với bình thường, hôm nay nó hơi lồi lên.

Lâm Uyên Bạch hít sâu, bỗng dưng có phần căng thẳng.

Một chiếc ô tô lạng lẽ đi ngang qua cô, sau đó cửa sau bất ngờ bật mở, một cánh tay đầy sức mạnh thò ra, kéo thẳng cô vào trong xe.

Nếu là một người bình thường, họ nhất định sẽ cho rằng mình gặp cướp.

Lâm Uyên Bạch ngã xuống hàng ghế sau, đập thẳng vào một đôi mắt sâu hút.

Tay Hoắc Trường Uyên kẹp điều thuốc, trông tâm trạng anh có vẻ không tệ: "Từ xa đã nhìn thấy em rồi, đi như con ốc sên vậy!"

"..." Lâm Uyên Bạch không phản bác lại anh.

Phía trước chính là lối vào tiểu khu, chiếc xe Bentley giảm tốc độ xuống một chút.

Đến tòa nhà, Giang Phóng mở cửa xe sau ra, rồi lại ra sau cốp lấy ra hai chiếc túi xách: "Hoắc tổng, những món quà này em mang lên cho anh chứ ạ?"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên hờ hững.

Trong lúc đi thang máy lên, Lâm Uyên Bạch đánh mắt nhìn chiếc túi đó.

Bên trong la liệt những chiếc hộp tinh xảo, những logo bên trên thể hiện đó toàn là đồ cao cấp, xa xỉ. Hơn nữa đáng sợ hơn là trên cùng có một chiếc hộp trong suốt, bên trong đặt một chiếc chìa khóa...

Lâm Uyên Bạch lặng lẽ giấu túi xách của mình ra phía sau.

Vào cửa, Giang Phóng để đồ ở cửa rồi cúi đầu chào, rồi đi trước.

Hoắc Trường Uyên có vẻ không mấy hứng thú. Anh chỉ liếc qua rồi tháo cà vạt đi vào trong. Lâm Uyên Bạch thay giày đi theo anh, vẫn đặt chiếc túi của mình ở sau eo, giống như sợ anh phát hiện ra.

Anh cởi áo khoác ngoài, vắt bừa lên thành ghế, rồi gập chân ngồi xuống sofa.

Anh không bật tivi lên, chỉ khoanh tay đặt lên đầu gối.

Đôi mắt thâm trầm nhìn cô chăm chăm một lúc lâu, thấy cô không có động tĩnh gì, anh khẽ nhíu mày: "Hôm đó em không nghe thấy lời của Giang Phóng ở trong ô tô à?"

"... Lời gì cơ?" Lâm Uyên Bạch khẽ liếm môi.

"Bỏ đi!" Hoắc Trường Uyên mặt thối hoắc.

Lâm Uyên Bạch nhìn ra phía cửa ra vào, dè dặt hỏi: "À... ý anh nói hôm nay là sinh nhật anh hả?"

"Em nghe thấy rồi mà không có động thái?" Hoắc Trường Uyên hừ lạnh.

Lâm Uyên Bạch ngượng ngập giật giật chiếc túi xách của mình, cuối cùng vẫn nhún vai.

Cô ngẫm nghĩ, đành đi tới trước mặt anh, hai tay quy củ xếp bằng phía trước giống như một đứa trẻ thận trọng, mềm mại gọi tên anh: "Hoắc Trường Uyên, sinh nhật vui vẻ!"

"Đây là lần thứ hai em gọi cả tên họ của tôi."

Yết hầu của Hoắc Trường Uyên trượt lên trượt xuống, anh khẽ nheo mắt lại.

"Lần thứ hai?" Lâm Uyên Bạch nghe xong kinh ngạc, lại thấy rất khó hiểu: "Vậy lần đầu tiên là khi nào?"

Khóe miệng Hoắc Trường Uyên giật giật. Anh từ chối trả lời câu hỏi này, mà bình tĩnh nói bằng một cảm xúc không rõ ràng: "Lâm Uyên Bạch, ngoại trừ bố mẹ tôi ra, em là người đầu tiên dám gọi cả họ lẫn tên của tôi đấy!"

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 69

Ba chữ "người đầu tiên" như đánh thẳng vào trái tim.

Hơi thở của Lâm Uyển Bạch hơi run rẩy. Cô những tưởng mình đã chọc giận anh, nên căng thẳng quan sát anh một chút. Cô thấy trên khuôn mặt anh không hề có dấu hiệu của sự giận dữ, chỉ là đôi mắt hơi tối đi, giống như một miệng giếng khô vậy.

Bàn tay cô bất ngờ bị anh nắm chặt, cả người bị anh loạn choạng kéo về phía mình.

Do lực và tư thế, Lâm Uyển Bạch cứ thế ngồi sụp trước mặt anh như một con cún vậy.

Cô định đứng dậy, nhưng trán bỗng bị ngón tay trỏ của anh ấn xuống, dễ dàng đẩy cô về vị trí cũ. Khuôn mặt anh gần trong gang tấc, khoảng cách được kéo lại tạo thành một bầu không khí hết sức mờ ám.

Hơi thở của Hoắc Trường Uyên phả về phía cô: "Chỉ một câu chúc mừng sinh nhật là xong sao?"

Lâm Uyển Bạch có phần gấp gáp: "Anh là tôi đi nấu mỳ mừng sinh nhật anh?"

"Tôi đã ăn rồi." Hoắc Trường Uyên cứng rắn.

"À..." Lâm Uyên Bạch ngẫm nghĩ rồi bứt rứt hỏi: "Vậy hay là tôi hát cho anh một bài chúc mừng sinh nhật?"

"Phiên bản kinh kịch của Hoàng Mai?" Hoắc Trường Uyên nhướng mày.

"Không phải..." Lâm Uyên Bạch ngượng ngập.

Cô chỉ biết hát vài đoạn như thế, nhạc chúc mừng sinh nhật thì chưa luyện qua.

Khóe miệng Hoắc Trường Uyên rướn lên, anh ngẩng nhìn cô chăm chú ở khoảng cách gần một lúc, hai tay buông xuống đặt trên đầu gối có vẻ như nản chí: "Em thật sự không chuẩn bị gì hết?"

Nếu anh nhớ không nhầm, lần Giang Phóng nhắc nhở trên xe đã cách đây một tuần rồi.

Nhiều ngày trôi qua như vậy, sao lại không đủ thời gian chuẩn bị chứ?

Mỗi năm vẫn có rất nhiều người tặng quà sinh nhật cho anh, Hoắc Trường Uyên đa phần không thèm để ý. Có món quà còn bị anh để trong garage rất nhiều năm vẫn không bóc. Không hiểu vì sao, năm nay anh đặc biệt muốn nhận được quà của cô, kỳ vọng này đã lâu lắm rồi anh không có được.

"Ừm..." Lâm Uyên Bạch gật đầu.

Thấy sắc mặt anh thối hoắc, cô dè dặt bổ sung một câu: "Xin lỗi nhé."

"Thôi bỏ đi!" Hoắc Trường Uyên lặp lại lần nữa, có điều giọng trầm hơn những câu trước một chút. Sau đó anh bất ngờ đứng lên khỏi sofa, hậm hực buông một câu về phía cô: "Tắm rửa đi ngủ!"

Lâm Uyên Bạch co rụt người lại một cách vô dụng.

Cô luôn cảm thấy, lát nữa lên giường anh sẽ không dễ dàng tha cho mình đâu.

Thở hắt ra một hơi, Lâm Uyên Bạch cũng đứng lên theo, chỉ có điều do vị trí, đằng sau lưng cô là chiếc bàn uống nước nên chiếc túi xách giấu sau lưng bị cọ một cái, đồ đạc bên trong rơi hết ra ngoài, vang lên những tiếng lọc cọc không lớn lắm.

Sợ bị anh phát hiện, cô vội vàng quay lại thật nhanh.

Nhưng đã không còn kịp nữa, Hoắc Trường Uyên vươn tay ra: "Đây là cái gì?"

"À..." Lâm Uyên Bạch ấp úng.

Hoắc Trường Uyên cầm chiếc hộp vuông vức lên tay. Nó to hơn lòng bàn tay anh một chút. Do được bọc bằng giấy da bò màu nâu nên cũng không nhìn ra được bên trong là thứ gì.

Anh đột ngột nghĩ ra điều gì, bèn nhướng cao mày: "Quà?"

Lâm Uyên Bạch không lên tiếng, biểu cảm trên mặt rất khó xử.

Việc đã đến nước này, cô đành giương mắt nhìn anh từ từ xé lớp giấy da bò ra, trái tim cũng vì căng thẳng mà đập dữ dội.

Sau khi mở chiếc hộp ra, bên trong là một con dao cạo râu tự động.

Hoắc Trường Uyên cầm nó lên, đồng thời nói một câu mang theo âm điệu vui vẻ: "Chẳng phải nói là không chuẩn bị gì sao?"

Mí mắt Lâm Uyên Bạch run rẩy, cô lảo lẩm có phần ngượng ngập: "Ban nãy Giang Phóng xách mấy chiếc túi toàn đồ hàng hiệu, tôi còn nhìn thấy cả chìa khóa xe, bảo tôi làm sao dám lấy nó ra..."

Cô đã băn khoăn rất lâu, cuối cùng vẫn quyết định sẽ mua quà cho anh.

Khi cô gọi điện thoại hỏi người bạn thân, cô ấy đề cập hoặc là bật lửa hoặc dao cạo râu. Tặng cái đầu tiên thì có hơi mờ ám, thế nên cô chọn cái phía sau. Giờ nghỉ trưa, cô tranh thủ bỏ bữa để tới trung tâm siêu thị mua quà.

Nói xong Lâm Uyên Bạch ngẩng đầu lên, đúng lúc chạm phải ánh nhìn sâu hút của anh.

Lúc này, trong đôi mắt anh vẫn sâu như một miệng giếng khô vậy, nhưng lại có thêm nhiều tia sáng hiem thấy. Ánh sáng đó quá xa lạ cũng quá nổi bật, khiến người ta tò mò muốn tìm kiếm nhiều hơn, rồi vô thức bị hút vào.

Lâm Uyên Bạch quay mặt đi, tinh thần hơi rối loạn.

Cô đứng dậy, vờ bình tĩnh, cố gắng chuyển đề tài: "Đây là một thương hiệu nội. Tôi cũng chưa từng mua thứ này bao giờ nên cũng không hiểu lắm. Là nhân viên cửa hàng giới thiệu cho tôi, không biết anh có thích không..."

Nói rồi, cô gơ tay định giải thích cho anh nghe các tính năng của nó.

Có điều ngón tay cô còn chưa chạm đến đã bị anh mạnh mẽ né tránh.

"Không được đụng, của tôi!"

Hoắc Trường Uyên nhú mày, nghiêng nửa người sang bên.

Lâm Uyên Bạch hơi sững lại. Có lẽ cô không ngờ phản ứng của anh lại lớn như vậy. Anh há hốc miệng thì nhìn thấy anh nắm chặt con dao cạo râu trong tay mình, đi lên gác, chỉ để lại cho cô một bóng lưng.

Giữa lúc bước lên lầu, anh luôn cúi gằm.

Tắm rửa xong, Lâm Uyên Bạch nằm trong chăn chưa được bao lâu thì bị anh kéo qua, đè xuống dưới.

Khi nụ hôn của anh rơi xuống, cô cũng đồng thời bị tan chảy.

Vỏ bao cao su bị vứt xuống đất, Hoắc Trường Uyên cúi mặt: "Gọi tên tôi đi."

"Hoắc Trường Uyên..."

Lâm Uyên Bạch liếm môi, ngoan ngoãn làm theo.

Chỉ vì anh nói mình là người đầu tiên, cô cứ cảm thấy trái tim run rẩy.

Ánh mắt Hoắc Trường Uyên đỏ lên một chút: "Gọi lại lần nữa đi!"

"Hoắc Trường Uyên..."

"Tiếp tục!"

"Hoắc Trường Uyên..."

...

Sáng hôm sau, khi tỉnh dậy, Lâm Uyên Bạch vẫn thấy người đau nhức.

Cổ họng cũng khản đặc. Tối qua cô bị anh ép phải gọi tên mình không biết bao nhiêu lần. Cũng chẳng biết là trò đùa quái đản gì, cô chỉ nhớ mỗi

lần gọi tên anh, màu đỏ trong ánh mắt anh lại đậm thêm một chút.

Cô vớt nước lạnh lên rửa mặt, khi treo lại khăn mặt, cô chợt sững sốt.

Con dao cạo râu cô tặng đang được đặt trên bệ, hơn nữa con dao cũ còn bị vứt thẳng vào sọt rác.

Lâm Uyên Bạch quay đi, không dám tin vào cảnh tượng vừa xong.

Nếu thị lực của cô không sai, thì con dao cũ của anh là hàng nhập khẩu, giá còn đắt hơn con của cô nhiều lần...

Lúc xuống nhà, chiếc Bentley màu đen đã đỗ trước cửa từ lâu.

Giờ cao điểm, chiếc xe đi hơi chậm một chút. Dọc đường anh cũng không nhàn nhã, Giang Phóng lấy tài liệu và PDA ra, cung kính báo cáo với Hoắc Trường Uyên lịch trình và sắp xếp cả ngày.

Không biết là cố tình hay vô ích, tay Hoắc Trường Uyên cứ đưa lên xoa xoa cằm.

Không lún phún râu, sạch sẽ vô cùng.

Lâm Uyên Bạch nghĩ tới con dao cạo râu nhập khẩu bị ném vào trong thùng rác, hoảng loạn quay đi, hướng ra ngoài cửa sổ.

Tới tòa nhà văn phòng, Giang Phóng mở cửa cho cô, cô nói cảm ơn và chuẩn bị đi làm.

"Đợi chút."

Hoắc Trường Uyên bỗng gọi giật cô lại.

Lâm Uyên Bạch nghi hoặc, dừng động tác, quay đầu lại: "... Sao vậy?"

Hoắc Trường Uyên không nói, mà đổ nửa người về phía cô, ngũ quan của anh dần dần được phóng to trong khuôn mặt cô, sau đó anh hôn cô một cách bất ngờ đường đột.

Không có sự nóng rẫy triền miên, chỉ nhẹ nhàng như chuồn chuồn đập nước.

Động tác của anh cũng rất nhanh, đến nỗi Lâm Uyển Bạch còn không kịp phản ứng.

Hoắc Trường Uyên lập tức quay về chỗ, bờ môi khẽ rướn lên: "Tôi rất thích."

Chiếc Bentley màu đen từ từ lăn bánh, chẳng bao lâu sau đã hòa vào dòng xe tấp nập, không còn nhận ra nữa.

Lâm Uyển Bạch chớp chớp mắt. Sau khi xuống xe, cô cứ thế đỏ mặt, ngây ngốc đứng đực tại chỗ, tuy rằng biết "thích" mà anh ám chỉ là chỉ, nhưng thực sự quá giống những cử chỉ thân mật của một đôi đang yêu.

Trời ơi, cô đang ngây người nghĩ gì thế chứ!

~Hết chương 69~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 70

Chập tối.

Cô tan làm, bước ra từ tòa nhà văn phòng, trước cửa có một bóng dáng quen thuộc đứng đó.

Nhìn thấy cô, người vốn dĩ đang đứng trong tư thế dựa nghiêng bèn đứng thẳng dậy, vẫn ăn mặc rất "lãng lơ". Cổ chiếc áo phông mở ra rất rộng, miếng ngọc mặt Phật đeo dưới cổ theo từng động tác.

Tiên Vân Tranh tiến lên, đồng thời kéo cô ra ngoài với vẻ tức tốc.

Lâm Uyên Bạch không giằng ra, bị anh ấy kéo tuột ra phía cửa xoay:
"Anh làm gì vậy?"

"Đi theo anh là biết!"

Tiên Vân Tranh chỉ nói đúng câu này, rồi nhét cô vào trong xe.

Hỏi đi đâu anh ấy cũng không nói, chỉ nhún chân ga triệt để, chốc chốc lại nhìn xuống đồng hồ, có vẻ như rất gấp gáp vậy.

Tới nơi, Lâm Uyên Bạch vẫn ngơ ngác không hiểu. Đây đúng là không phải một nơi quá xa lạ, là đại sảnh sân bay mà mấy hôm trước cô mới tới, chỉ là cô không hiểu vì sao họ lại đến đây.

Ở khu vực cửa ra vào có không ít người đứng túm tụm, đa phần đều là những người tới đón người nhà, có rất nhiều tấm biển được giơ lên.

Tiêu Vân Tranh cũng ngẩng đầu, đứng đó ngó nghiêng.

Trong loa phát thanh vang lên tiếng thông báo có một chuyến bay nào đó từ New York vừa hạ cánh. Chẳng bao lâu sau đã có một đoàn người ủa ra.

Tầm nhìn của Tiêu Vân Tranh bỗng nhiên định vị vào một nơi nào đó: "Ra rồi kìa!"

Lâm Uyển Bạch cũng hướng ánh mắt nhìn theo, thấy một người đàn ông mặc áo ngắn tay màu đen, thân hình phốp pháp, trên cổ tay vắt một chiếc áo dạ màu đen kiểu mỏng. Bánh xe của chiếc vali cũng lăn lóc cộc theo từng bước chân của anh. Trông anh có vẻ bụi bặm và mỗi mệ.

"Anh Phong, bọn em ở đây!" Tiêu Vân Tranh vẫy tay.

Yến Phong nghe tiếng nhìn qua, bèn rảo nhanh bước chân.

Khi người đã tới trước mặt, Lâm Uyển Bạch liếm môi: "Anh Yến Phong..."

Có thể vì lúc trước đã từng gặp nhau ở New York, khi gặp lại đã có thể bình tĩnh hơn rất nhiều, có điều trong lòng vẫn còn một chút ngọt ngào.

Yến Phong lắc đầu, thở dài với cô vẻ khó xử: "Lần này anh có mấy ngày nghỉ phép nên về nước giải quyết chút chuyện. Vốn định cho em một bất ngờ, ai dè Tiêu Vân Tranh kéo luôn cả em tới đây!"

"Thế này chẳng phải có thể cho cả hai người một bất ngờ ư!" Tiêu Vân Tranh nhướn mày.

Yến Phong cười, giơ tay lên đám nhẹ theo cách chào hỏi kiểu đàn ông.

Cảnh tượng này quá đỗi thân quen, trước kia thường xuyên xuất hiện. Lâm Uyển Bạch thậm chí còn ngẩn người, tựa hồ chưa hề có chuyện gì xảy ra cả, cũng chưa có gì đổi thay...

Tiêu Vân Tranh kiên quyết đưa ra đề nghị: "Đi thôi, đi ăn cơm!"

Địa điểm do Tiêu Vân Tranh đặt trước. Sau khi tới nơi, Lâm Uyển Bạch mới phát hiện hóa ra đó là một nhà hàng lẩu mà cô và Hoắc Trường Uyên từng tới.

Chỉ có ba người họ, nhưng Tiêu Vân Tranh lại nhất quyết đòi lấy một phòng VIP mười người, hoàn toàn tôn lên thân phận cậu chủ của mình.

Điều hòa được chỉnh xuống rất thấp, nước lẩu được dùng là vị canh gà kỷ tử thanh nhẹ. Sau khi lần lượt bê các món nhúng lên, người phục vụ cũng chu đáo đóng cửa lại.

Khi Yên Phong cầm đũa lên, dường như bất ngờ nhớ ra điều gì đó: "Đúng rồi Tiểu Uyên, em và Hoắc tổng thân lắm à?"

Bàn tay khuấy tương của Lâm Uyển Bạch chợt khựng lại.

Câu này anh không chỉ hỏi một lần, lần trước bị người ta ngắt ngang, chỉ là lần này anh đã đổi cách thức khác mà thôi.

"Hoắc tổng?" Tiêu Vân Tranh xen vào, bắt đầu trả lời thay cô, vẻ uể oải: "Việc này em biết, công ty của Lâm Uyển Bạch và Hoắc Thị có làm ăn qua lại!"

"Thì ra là vậy." Yên Phong như hiểu ra, gật gù.

"Vâng..." Lâm Uyển Bạch chợt dạ cúi gằm.

Đúng lúc nồi lẩu liu riu sôi thì di động trong túi đồ chuông bất ngờ.

Lâm Uyên Bạch lục ra, không biết có phải vì "đi đêm lắm có ngày gặp ma" không, cô suýt nữa làm rơi đôi đũa. Trên màn hình hiển thị cái tên ba chữ "Hoắc Trường Uyên".

"Tiểu Uyên, em không nhận máy à?" Yên Phong hỏi.

Lâm Uyên Bạch lắc đầu, chuyển máy sang chế độ im lặng rồi cất lại vào túi: "Không sao đâu, số lạ thôi."

Yên Phong gật đầu, không gạn hỏi thêm. Anh gấp cho cô hai miếng thịt bò vừa chín tới vào trong đĩa.

Lâm Uyên Bạch ăn xong bèn đứng lên, lẳng lặng nhét di động vào túi áo: "Em vào nhà vệ sinh một lát!"

Bước vào một phòng nhỏ rồi đóng kín cửa, Lâm Uyên Bạch mới rút di động ra.

Bên trên hiển thị ba cuộc gọi nhỡ, đều tới từ cùng một người. Cô nuốt nước bọt, đang chuẩn bị gọi lại thì Hoắc Trường Uyên một lần nữa gọi đến, giống như sự cố chấp của anh vậy.

"... Alô?"

"Sao không nhận điện thoại!"

Quả không sai, ngữ khí của Hoắc Trường Uyên rất xung.

Lâm Uyên Bạch ấp a ắp úng nói dối: "Tôi không nghe thấy... có chuyện gì vậy?"

"Qua đây." Hoắc Trường Uyên quăng cho cô hai chữ.

Lâm Uyển Bạch nắm chặt bàn tay đang buông thõng lại: "Hôm nay tôi không được thoải mái lắm, muốn ở nhà nghỉ ngơi..."

"Tôi qua mệt quá sao?" Hoắc Trường Uyên cất giọng trêu chọc.

"Ừm..." Lâm Uyển Bạch hòa theo đáp.

"Vô dụng!" Hoắc Trường Uyên khẽ cười, ngừng một lát, anh vẫn không cam tâm: "Không qua thật sao?"

Lâm Uyển Bạch vội vàng nói: "Tôi đã ngủ rồi!"

"Thôi vậy." Hoắc Trường Uyên ngắt máy.

Dường như sợ anh còn tiếp tục gọi đến, cô thẳng thừng tắt di động.

Lâm Uyển Bạch nhắm mắt lại, cúi đầu, lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi.

Trở về phòng VIP, Tiêu Vân Tranh nhìn thẳng vào cô, nhíu mày: "Lâm Uyển Bạch, em không sao chứ?"

Lâm Uyển Bạch lắc đầu.

Thấy Yến Phong nhìn qua, cô vội cười trừ: "Em không sao đâu..."

Lâm Uyển Bạch cũng không hiểu vì sao mình lại nói dối Hoắc Trường Uyên.

Dù là đồng nghiệp nam Tiêu Ngô lúc trước, hay là Tiêu Vân Tranh, cô đều có thể đường hoàng trước mặt anh. Chỉ khi đi cùng Yến Phong, cô mới không dám nói, cứ cảm thấy là một sự phản bội anh...

...

Buổi tối, Yến Phong bắt xe đưa cô về nhà.

Tiêu Vân Tranh uống hơi quá chén, từ lúc ra khỏi nhà hàng là chân nam đã đá chân chiêu, nên họ thuê tài xế đưa anh ấy về trước. So với anh ấy, Yến Phong cũng đã uống kha khá nhưng kiểm soát vừa vặn, ánh mắt vẫn còn rất tỉnh táo.

Lâm Uyển Bạch hiểu rõ nhất, sau bao năm sống trong quân đội, anh luôn là người rất kỷ luật.

Gió đêm mát mẻ, Yến Phong khoác chiếc áo dạ mỏng của mình lên người cô, dèm lại như chăm sóc một đứa trẻ.

Trái tim Lâm Uyển Bạch khẽ run lên. Cô há hốc miệng: "Anh Yến Phong, năm xưa thật ra em..."

Cô muốn nói với anh, năm xưa cô không tới sân bay theo lời hẹn là vì bà ngoại không đồng ý, đồng thời vì quá kích động mà bệnh tim phát tác phải đưa vào bệnh viện. Vì sợ bà ngoại lâm bệnh còn phải đau lòng, nên cô vẫn luôn trốn tránh anh.

Nhưng bây giờ thì...

"Chuyện quá khứ đừng nhắc lại nữa." Yến Phong mỉm cười ngắt ngang, ánh mắt rất dịu dàng.

"Em..." Lâm Uyển Bạch hơi ghen ngào.

Giống như có ngàn vạn lời giấu trong lòng, lại không biết phải lên tiếng ra sao.

Yến Phong vỗ vỗ vai cô, an ủi: "Đừng suy nghĩ quá nhiều, em lên nghỉ ngơi đi."

"Vâng." Lâm Uyên Bạch gật đầu.

Trước khi cô quay đi, Yên Phong gọi giật cô lại. Dưới trời đêm, sắc mặt anh có phần ngập ngừng, cuối cùng anh chỉ nói một câu: "Tiểu Uyên, chúc ngủ ngon."

Lâm Uyên Bạch gật đầu, cũng trả lời một tiếng "Chúc ngủ ngon".

Cô nhìn đến tận khi chiếc taxi đi khỏi, kéo chặt chiếc áo trên vai lại rồi đi về phía tòa nhà.

Cô vừa bước vào hành lang thì một mùi thuốc lá ập tới.

Cả người Lâm Uyên Bạch cứng đờ. Ngọn đèn cảm ứng trong hành lang không sáng rõ, nhưng cũng không tối bằng ánh mắt của anh. Cơ bắp anh căng ra, thanh âm trầm thấp bật ra cùng với làn khói thuốc: "Con dao găm đó là của anh ta tặng phải không?"

~Hết chương 70~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 71

Giọng anh lướt qua tựa như một cơn gió âm u quét nổi lên.

Lâm Uyển Bạch vô thức lùi sau nửa bước.

Cô không biết anh đã đến đây khi nào, rồi lại đứng đây bao lâu, chỉ nhìn thấy dưới chân anh có kha khá đầu lộc thuốc lá.

Cô nhất thời căng thẳng tới độ cơ mặt giật giật. Lâm Uyển Bạch chậm rãi nuốt nước bọt, nhất là khi đôi mắt sâu hút đó cứ nhìn mình chòng chọc, giống như một con mãnh thú đang mai phục trong yên ắng, nếu để nó xuất kích, nó sẽ tung ra đòn chí mạng.

Hoắc Trường Uyên bất ngờ trầm giọng quát lên: "Tôi đang hỏi em đó!"

"..." Lâm Uyển Bạch run lên, bàn tay buông thõng dần dần cuộn lại.

Nói thật lòng, cô hơi sợ hãi một Hoắc Trường Uyên như vậy.

Thấy điệu bộ này của cô, con người đen của Hoắc Trường Uyên từ từ nheo lại. Có một dòng nhiệt nóng xông thẳng lên não bộ, đốt cháy những dây thần kinh đang nhảy nhót.

Không trả lời tức là ngầm thừa nhận.

Ý nghĩa của con dao găm đó đối với cô thế nào, anh hiểu quá rõ.

Cô đã từng vì muốn lấy lại nó mà thiếu nước cởi hết quần áo trước mặt mọi người trong Pub, đầu mày không nhúu uống cạn nửa chai rượu mạnh. Cô đã từng vì nó mà đuổi theo tên móc túi chạy hai, ba cây số, bất chấp mạng sống suýt nữa bị ô tô đâm vào người. Giây nào phút nào cô cũng giữ chặt nó bên mình...

Cô nói nó là độc nhất vô nhị.

Sau khi kết thúc cuộc gọi với cô, Hoắc Trường Uyên đã lên giường nằm.

Chỉ có điều thời gian vẫn còn sớm, nhắm mắt rất lâu mà anh vẫn chưa buồn ngủ, nhất là bên cạnh tay ôm vào người cứ cảm thấy trống trải. Cuối cùng anh vẫn cầm chìa khóa xe lên, đi ra khỏi nhà. Cho dù không quan hệ, cũng phải bắt cô nằm yên bên cạnh mình.

Anh đến gõ cửa nhưng không có phản ứng gì, gọi điện thoại thì thông báo tắt máy.

Kiên nhẫn của Hoắc Trường Uyên bị rút cạn từng chút một, sau đó anh nhìn thấy cô và người đàn ông khác đang anh em em.

Hút xong nửa điếu thuốc còn lại trong tay, anh giẫm nát nó dưới đế giày, sau đó cơ thể cao lớn bất ngờ xông tới, ép cô vào bức tường, dễ dàng kiểm soát cô trong vòng vây của mình: "Vậy em trả lời tôi đi, em nói đã đi ngủ rồi cơ mà?"

Lâm Uyên Bạch chột dạ mồ hôi vã ra: "Tôi..."

"Tiểu Uyên..." Hoắc Trường Uyên từ từ gặm nhấm hai chữ này, khi ánh mắt quét qua chiếc áo gió màu đen trên người cô thì chột căng ra, lập tức cười khẩy: "Ha, gọi thật là thân thiết! Người quen cũ? Tôi thấy là người tình cũ thì đúng hơn? Muộn vậy mới về, xong việc với hắn rồi chứ gì!"

"Anh..."

Nghe được câu nói cuối cùng, Lâm Uyển Bạch trợn trừng mắt.

Tuy rằng khoảng thời gian này cô đã hiểu rõ sự nắng mưa thất thường của anh, cũng biết khi nổi nóng cái miệng anh rất tàn nhẫn, nhưng câu này vẫn chọc thẳng vào trái tim cô.

Anh coi cô là gì chứ?

Ánh mắt Hoắc Trường Uyên lạnh đi: "Xem ra tôi phải đích thân kiểm tra mới được!"

Không hề đùa giỡn, anh đã vươn tay giật chiếc áo gió trên người cô xuống.

"Tôi không có!" Lâm Uyển Bạch nghiến răng, chịu không nổi sự bá đạo đến chuyên chế của anh: "Chúng tôi chỉ đi ăn thôi!"

"Em cảm thấy tôi có nên tin em không?" Hoắc Trường Uyên hỏi với tông giọng rất trầm.

"Tin hay không tùy anh!" Lâm Uyển Bạch nói xong đã không còn muốn nhìn vào mắt anh nữa. Cô cúi người nhặt chiếc áo dạ lên, đầu sao cũng không phải áo của mình. Nó có dính một ít bụi, cô vô thức phủi phủi.

Động tác nhỏ ấy lọt vào mắt Hoắc Trường Uyên, ngọn lửa vừa được dập bỗng chốc càng bùng cao hơn.

Anh giơ tay chạm lên cổ cô, động tác rất nhẹ nhàng nhưng ánh mắt thì lạnh lẽo.

"Lâm Uyển Bạch, tôi khuyên em đừng nên có mấy suy nghĩ không đâu ấy. Em là của tôi, thì lúc nào cũng nên ghi nhớ bổn phận của mình!" Hoắc

Trường Uyên ngừng một chút, bất ngờ cười, rồi nhìn cô vẻ nực cười:
"Huống hồ, Yến Phong cho dù đã kết hôn thì vẫn có cả tá cô gái muốn nhào tới. Còn một cô gái làm ấm giường cho tôi, gọi là phải đến, em cảm thấy anh ta có cần phải chơi thứ hàng rách của tôi không?"

Mỗi một chữ đều găm vào trong não bộ Lâm Uyển Bạch.

Hai bàn tay cô cứ thế nắm chặt lại thành quả đấm nhỏ, run lên bần bật.
Cô thở dốc: "Chuyện này không liên quan tới anh."

"Đi theo tôi, em sẽ thuộc về tôi toàn bộ!" Gân xanh trên cổ Hoắc Trường Uyên chốc chốc lại giật lên thô kệch.

"Trái tim thì không..." Lâm Uyển Bạch nói khẽ nhưng kiên quyết.

"Cái gì?" Hoắc Trường Uyên dường như bị chọc tức, lạnh lùng nheo mắt lại.

Lâm Uyển Bạch ngẩng đầu nhìn thẳng anh không chút sợ hãi, không hề né tránh, nói rõ ràng từng từ từng chữ: "Anh không kiểm soát được trái tim của tôi, nó hoàn toàn tự do."

Ánh mắt Hoắc Trường Uyên như có thể đóng băng cô lại vậy.

Một giây sau, anh khiêng thẳng cô lên vai.

"Thả tôi ra, tôi không muốn!"

Lâm Uyển Bạch hiểu quá rõ sự thay đổi trên cơ thể anh, ý thức được anh định làm gì, cô giãy giụa.

Hoắc Trường Uyên vỗ mạnh lên hông cô, ngữ khí nguy hiểm: "Còn động nữa, tôi xử lý em ở đây luôn đó!"

Sự uy hiếp ấy quả nhiên có tác dụng. Lâm Uyển Bạch không dám nhúc nhích trong giây lát. Hai người họ đã từng quá khích trong ô tô, cô hiểu rõ mức độ điên cuồng của anh, tuyệt đối không phải chỉ nói chơi...

Trong chớp mắt, họ đã lên gác.

Hoắc Trường Uyên vác cô nên hơi thở có phần dồn dập. Anh tìm được chìa khóa của cô, thẳng thừng đá cửa vào.

Trên chiếc giường đơn chỉ đủ cho mình cô nằm, những tiếng cọt kẹt vang lên.

Suốt cả quá trình, Lâm Uyển Bạch nhắm nghiền hai mắt, âm thầm cắn răng không để bản thân phát ra âm thanh nào.

Cho tới khi ngoài cửa sổ trời tờ mờ sáng, cuối cùng Hoắc Trường Uyên mới rời khỏi người cô.

Trong khốe mắt he hé mở là hình ảnh anh lạnh lùng sập cửa bỏ đi.

...

Sau đêm hôm đó, Hoắc Trường Uyên không chủ động liên lạc với cô.

Trước đây cũng từng có tình trạng tương tự, anh xoay người bỏ đi suốt một tuần không tìm cô. Lâm Uyển Bạch biết mình đã triệt để chọc vào anh, nhưng cô cũng đã phải trả giá, liên tục hai ngày trời bên dưới đèn đau rạn nứt, có thể thấy anh dữ dội đến mức nào.

Tan làm, Lâm Uyển Bạch lại bị Tiêu Vân Tranh dắt đi.

Đó là một câu lạc bộ, ăn uống vui chơi thứ gì cũng có. Trước cửa xếp nguyên một dàn xe hạng sang, không biết vì sao, khi bước vào, Lâm Uyển

Bạch đã vô thức tìm kiếm một lượt, nhìn xem có chiếc Land Rover màu trắng với biển năm số 8 đó không. Rồi cô thở phào.

Tiêu Vân Tranh rất thông thạo đường đi lối lại, vừa nhìn đã biết đây là chốn quen của anh ấy. Anh ấy đẩy cửa bước vào một phòng kín, Yên Phong dĩ nhiên đang ở bên trong.

"Vẫn là Vân Tranh có cách!" Yên Phong nhìn thấy cô liền mỉm cười.

Tiêu Vân Tranh giật giật miếng ngọc Phật trên cổ, cảm rằm cô: "Lâm Uyển Bạch, em cũng thật ra! Máy hôm nay liên tục gọi em ra em đều nói là không rảnh. Anh Phong khó khăn lắm mới về nước, cũng chỉ ở được mấy hôm thôi mà không biết trân trọng!"

"À, mấy hôm nay em hơi bận..." Lâm Uyển Bạch gượng gạo.

Căn phòng rất rộng, ngoài ba người họ ra thì không còn ai khác, người phục vụ được gọi vào để mang lên một số đồ ăn.

Giữa chừng, Lâm Uyển Bạch vào nhà vệ sinh. Nó cách hơi xa, ở tận đầu hành lang.

Khi cô ra ngoài, chỉ mãi vẫy tay, không chú ý đường đi, suýt nữa thì đâm phải một người.

"Tôi xin lỗi..."

Lâm Uyển Bạch ngược mắt lên thì phát hiện đó là Lâm Dao Dao.

Gặp được cô ta, cô không quá bất ngờ, dù sao thì mấy nơi như thế này là nơi ra vào quen thuộc của các thiên kim tiểu thư. Chỉ là cô ngạc nhiên khi Lâm Dao Dao không quá đối đầu bùng nổ giống các lần gặp mặt khác, ngược lại còn giơ tay đỡ cô: "Chị à, chị không sao chứ?"

~Hết chương 71~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 72

Lâm Uyển Bạch vẫn không khỏi ghê tởm đến run người.

Cô vô thức nhìn trái ngó phải, không hề thấy bóng dáng Hoắc Trường Uyên.

Điều này càng khiến cô thấy kỳ lạ về phản ứng của Lâm Dao Dao, nhất là khi nụ cười vẫn giữ mãi trên khuôn mặt cô ta, giống như cô ta thật sự là những người chị em tốt với mình vậy. Nhưng làm sao có thể.

Trước kia khi ở Hoắc Thị, câu nói trước khi bị đuổi ra ngoài của Lâm Dao Dao vẫn còn văng vẳng bên tai cô: "Lâm Uyển Bạch, cô cứ đợi đó".

"Không sao." Lâm Uyển Bạch lảng lạng né tránh.

Lâm Dao Dao không nói gì, nụ cười trên gương mặt không hề nhạt đi.

Nhìn nụ cười đó, Lâm Uyển Bạch bỗng dung nổi da gà, các lỗ chân lông trên cơ thể như mở rộng.

Lâm Dao Dao xách chiếc túi hàng hiệu trong tay, ngọt ngào nói với cô: "Bên em còn có chút chuyện, chị chơi vui về nhé!"

Nói xong câu này, hai người họ đi về hai phía khác nhau.

Lâm Uyển Bạch nhìn mãi theo bóng Lâm Dao Dao, sống lưng lạnh toát, cứ mang một dự cảm chằng lành rằng trong lòng đối phương đang âm mưu một chuyện xấu xa nào đó.

Đi mãi tới tận một góc khuất không còn nhìn rõ được nữa, Lâm Dao Dao mới dừng bước.

Ở đó đang có một cậu thanh niên mặc trang phục nhân viên phục vụ, trông có vẻ như từ nông thôn lên đây, vẻ ấp a ấp úng: "... Làm vậy không hay lắm thì phải ạ?"

Lâm Dao Dao trừng mắt: "Bảo cậu làm thì cậu cứ làm, sao nhiều chuyện quá vậy!"

...

Trở về phòng, Yến Phong tươi cười hỏi cô: "Sao chậm quá vậy?"

Anh luôn như vậy, tuy rằng gương mặt trông khá nghiêm nghị, nhưng một khi cười, cảm giác khiến người ta sợ hãi sẽ biến mất, giống như chút ấm áp ngày đông. Hơn nữa mỗi lần anh nói chuyện với cô, anh đều nhẫn nại và dịu dàng như vậy.

Lâm Uyên Bạch bỗng nhiên nghĩ tới Hoắc Trường Uyên.

Nếu là anh, lần nào anh cũng sẽ hạ thấp giọng mà quát.

Lâm Uyên Bạch giải thích: "Ban nãy em không cẩn thận va phải người ta."

"Lâm Uyên Bạch, em lúc nào cũng vậy!" Tiêu Vân Tranh ngồi bên cạnh xen vào, cười phá lên: "Anh Phong, em kể cho anh nghe, lần trước đi vệ sinh cô ấy còn vào nhầm phòng vệ sinh nam nữa!"

"..." Lâm Uyên Bạch á khẩu.

"Được rồi, đừng chọc cô ấy nữa!" Yến Phong giải vây cho cô, đẩy một đĩa hạt óc chó qua: "Óc chó núi này ngon lắm, vừa bóc được một ít, em

ném thử xem, bỏ nào."

Bấy giờ Lâm Uyên Bạch mới chú ý trong tay anh cầm chiếc kẹp sắt, trong gạt tàn chất đầy vỏ óc chó.

"Coi mình là Tiểu Châu Châu đấy à, còn phải đút mới ăn sao?" Yến Phong cố tình chọc cô.

Lâm Uyên Bạch ngẩn người.

Cô bỗng nhiên nhớ tới một lần trước kia, Hoắc Trường Uyên muốn ăn hạt óc chó bắt cô bóc. Cô bóc xong rồi anh lại bắt cô đút, sau đó bờ môi mỏng chặn lại môi cô, đưa hạt óc chó từ miệng anh sang miệng cô, rồi nói với cô đấy mới gọi là đút...

"Tiểu Uyên?" Yến Phong liên tục gọi cô hai tiếng.

Lâm Uyên Bạch hoàn hồn lại, vội lắc đầu: "À, không phải..."

Cô cầm hạt óc chó trên đĩa lên, bỏ vài miếng, từ từ nhai.

Hôm nay cô làm sao thế nhỉ?

Động một chút là nhớ tới anh...

Yến Phong ngồi bên cạnh không nói không rằng, nhưng lòng thì hơi nặng nề. Tiểu Uyên của anh chưa bao giờ thất thần trước mặt mình cả...

Sau khi ăn tối quanh chiếc bàn tròn xong xuôi, Tiêu Vân Tranh kéo Yến Phong đi đánh bida. Ban đầu Lâm Uyên Bạch cũng bị kéo đi làm trọng tài, nhưng đánh được hai ván, Tiêu Vân Tranh bèn gào lên nói cô thiên vị, bị đuổi về ghế ngồi.

Trong phòng có rất nhiều thứ để giải trí. Đằng sau lớp màn chiếu, còn có cả hệ thống hát karaoke.

Lâm Uyên Bạch chọn hai bài, khi lướt qua mấy bài kịch Hoàng Mai, cô hơi khựng lại. Giọng nói trầm thấp và bá đạo của ai đó văng vẳng bên tai, cuối cùng cô vẫn thu tay về.

Có tiếng gõ cửa vang lên, bước vào là một người phục vụ.

Tiêu Vân Tranh vừa gọi thêm vài món điểm tâm uống trà, từng món tinh xảo được bày lên bàn, trong đó có hai ly cocktail được tặng cho hai người đàn ông bên bàn bida.

Lúc dùng bữa, Lâm Uyên Bạch cũng đã uống nửa lon bia.

Yến Phong lo cô sẽ cảm thấy không thoải mái, bèn đặc biệt gọi cho cô cốc trà Yuja mật ong để giải rượu.

Khi đặt lên bàn cho cô, người phục vụ còn dặn thêm một câu: "Uống nguội sẽ không ngon đâu ạ!"

"Tôi biết rồi, cảm ơn anh." Lâm Uyên Bạch gật đầu.

Cô cầm chiếc cốc lên bằng hai tay, thổi thổi rồi uống mấy ngụm.

Khi cô đặt cốc xuống, đúng lúc người phục vụ ôm chiếc khay trước người, chuẩn bị rời đi. Lâm Uyên Bạch cũng từng làm công việc này ở Pub, có vài phần đồng cảm nên mỉm cười với đối phương một chút.

Ai ngờ đối phương bỗng dưng hoảng loạn, gần như chạy ra khỏi phòng. Cô phì cười tự kiểm điểm bản thân. Ban nãy chắc chưa tính là mình chọn ghẹo người ta chứ?

Cả một cốc trà Yuja mật ong đã uống cạn đáy, Tiêu Vân Tranh có điện thoại, khi ngắt máy nét mặt có vẻ sốt sắng.

"Em bỗng nhiên có chút việc gấp, phải đi trước đây, thanh toán cứ tính cho em!"

"Chuyện nhỏ, lái xe cẩn thận!"

Tiêu Vân Tranh ra về chưa lâu thì Lâm Uyển Bạch bỗng phát hiện có điều bất thường.

Yến Phong thấy cô cứ nhíu mày: "Tiểu Uyển, anh thấy em có vẻ mệt rồi, chúng ta cũng về nhé?"

"Vâng." Lâm Uyển Bạch gật đầu.

Đi từ thang máy ra, bắp chân cô bỗng nhiên mềm nhũn. Yến Phong đứng gần nhất, nhanh tay đỡ lấy eo cô.

Hơi thở nam tính của người đàn ông phả tới, cảm giác bất thường của Lâm Uyển Bạch lại càng trở nên rõ rệt.

Trong người rất khó chịu, giống như đang có ngàn vạn con kiến cắn chích, cô choáng váng không còn sức lực, hơn nữa trong lòng còn có một suy nghĩ đáng sợ hơn, cô hy vọng Yến Phong ôm mình chặt hơn nữa.

"Tiểu Uyển, em không sao chứ?" Yến Phong quan tâm hỏi.

Lâm Uyển Bạch lắc đầu rất mạnh, nghĩ bụng có thể mình uống nhiều rồi, nhưng cảm giác đó không hề biến mất.

Ngược lại, dòng nóng bỏng trong người càng thêm sôi sục. Cô cuộn chặt hai tay lại, mí mắt run run: "Anh Yến Phong, em hơi khó chịu..."

Lúc này cô đã dần dần hiểu rõ mình bị làm sao. Vì cảm giác này dường như rất quen thuộc. Ban đầu khi làm việc ở Pub, cô đã uống rượu của khách, sau đó thì gặp Hoắc Trường Uyên...

Cánh cửa kính của câu lạc bộ mở ra theo cảm ứng, người phục vụ đứng đón khách trước cửa mỉm cười cúi đầu.

Có hai người đàn ông mặc vest trắng tấp một trước một sau đi vào. Người đi trước vóc dáng cao lớn hơn, có vẻ là ông chủ, gương mặt lạnh nhạt như cách cả thế giới. Giờ này rồi mà anh vẫn cà vạt phẳng phiu, bước đi nhanh nhưng không loạn, có vẻ như tới tiếp khách.

Có người quản lý tiến lên, dẫn họ đi về phía một căn phòng bên mé trái.

Giang Phóng đi phía sau bất ngờ khựng lại, chỉ về phía thang máy và nói: "Hoắc tổng, bên kia hình như là cô Lâm..."

Nói xong, anh ấy lại hồi hận vì tội nhiều lời của mình.

Vì không chỉ có mình Lâm Uyển Bạch, bên cạnh cô còn là một người đàn ông với ngũ quan nghiêm nghị, dáng người cũng không thua kém ai, trông có vẻ giống một quân nhân. Quan trọng là động tác của họ lúc này rất thân mật.

Giang Phóng dè dặt quan sát sắc mặt của ông chủ.

Quả không ngoài dự đoán, anh ấy đã nhìn thấy gương mặt sếp mình bỗng nhiên sầm lại và căng ra.

Khi nhìn rõ người đàn ông đó là ai, Hoắc Trường Uyên bỗng chốc cảm thấy cơ bắp bên cánh tay phải của mình gò lên rõ.

Anh nắm chặt bàn tay giấu trong túi áo lại, lạnh lùng quay đi, chuẩn bị đi tiếp về phía phòng VIP. Nhưng chưa đi được mấy bước, Giang Phóng ở phía sau lại sốt sắng nói: "Cô Lâm trông có vẻ hơi kỳ lạ..."

~Hết chương 72~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 73

Yến Phòng dìu Lâm Uyển Bạch đi một mạch ra khỏi câu lạc bộ.

Ngoài cửa, gió đêm nổi lên, cô ngược lại càng dựa sát vào lòng anh hơn. Mắt cô dường như đã nhắm lại rồi, chỉ có mí mắt đang run rẩy. Đèn đường hắt xuống khiến gương mặt có thêm hai vết hồng không bình thường cho lắm.

Anh gọi cô mấy tiếng, nhưng mãi vẫn không thấy cô trả lời, chỉ có hai bàn tay buông thõng cuộn chặt lại thành nắm đấm.

Yến Phong nhíu mày, chỉ nghĩ rằng cô say quá.

Anh bất giác rảo bước nhanh hơn, đi tới vị trí đỗ xe, mở cửa ghế lái phụ, cẩn thận đặt cô vào trong. Khi anh đang cài dây an toàn vào người thì bất ngờ vang lên tiếng hai thân xe va chạm vào nhau.

Yến Phong quay đầu, quả nhiên đuôi xe bị ai đó đâm phải.

Ngay sau đó, từ trên chiếc Bentley có một thanh niên mặc vest trắng tấp bước xuống, trông có vẻ là dân văn phòng, mặt áy náy: "Thành thật xin lỗi anh, lúc quay xe không cẩn thận quẹt phải xe của anh!"

Yến Phong đành phải sai bước qua, cùng anh ta xuống xe kiểm tra đuôi xe mình.

Không phải quá nghiêm trọng, người đó đã phanh lại kịp thời, chỉ là tạo ra một vết xước nhỏ trên lớp sơn.

Khi chụp ảnh và giải quyết xong xuôi, Yến Phong quay trở lại xe thì Lâm Uyên Bạch trên ghế lái phụ đã biến mất.

...

Hoắc Trường Uyên nhấn ga tới tận cùng, đèn đường hai bên trôi qua vùn vụt.

Lâm Uyên Bạch một lần nữa được ngồi trên ghế lái phụ, thắt chặt dây an toàn, nghiêng đầu dựa vào người anh.

Anh vừa giơ tay đẩy ra một chút thì một giây sau, cô đã lại dính vào, hơn nữa còn chặt hơn lúc trước. Cô ôm cánh tay anh, cọ cọ mặt lên tay qua lớp áo vest, ý thức đã bắt đầu rệu rã.

Cỗ họng Hoắc Trường Uyên càng khô rát thì cơn giận càng bùng bùng.

Cứ nghĩ đến việc nếu anh không trùng hợp xuất hiện ở câu lạc bộ, là cô sẽ đi cùng Yến Phong!

Chỉ cần chậm nửa bước, thì bộ dạng hiện tại của cô sẽ xuất hiện trước một người đàn ông khác. Càng nghĩ như vậy, ngọn lửa trong anh lại xông lên tận não bộ, cơ bắp gân lên như sắp bùng nổ.

Di động trong túi xách thì rung lên liên tục.

Hoắc Trường Uyên rút ra, nhìn thấy chữ "Yến Phong" hiển thị bên trên bèn cười khẩy.

Ngón tay dài của anh chạm vào vòng tròn đỏ, thẳng thừng tắt máy. Anh liếc nhìn cô, còn tiện tay gửi một tin nhắn qua.

Lúc này cơ thể Lâm Uyên Bạch đã bị ngọn lửa thiêu rụi, đầu óc hoàn toàn hỗn loạn.

Cô chỉ biết làm theo bản năng, nửa người dính chặt vào anh mới khiến cho ngọn lửa nóng rực ấy dịu bớt đi đôi chút.

Xúc cảm mềm mại trên cơ thể là biểu hiện rõ ràng nhất, Hoắc Trường Uyên nắm chặt tay vào vô lăng, mu bàn tay vì nhấn nhẹn mà gân xanh nổi lên.

Anh nhìn trái nhìn phải, đưa xe đề lên hai vạch vàng lái về phía khách sạn ở đối diện.

Chiếc Land Rover nằm ngang trước cửa khách sạn. Hoắc Trường Uyên bước xuống bệ bồng cô lên, quăng chìa khóa cho phục vụ rồi sải bước đi vào trong.

"Tít!"

Thẻ phòng được quẹt, Hoắc Trường Uyên đá cửa phòng ngủ ra.

Lâm Uyên Bạch bị ném lên giường, cô nằm cuộn tròn như con tôm. Khi anh quỳ một chân bên cạnh, cô lại lập tức giống như lúc trên xe, áp sát vào cánh tay anh, gương mặt dường như càng đỏ lựng lên.

Giống như lúc trước, cô khẽ lặp lại: "Anh Yên Phong, em thật sự rất khó chịu..."

"Em gọi ai!" Hoắc Trường Uyên giận dữ hỏi.

"..." Lâm Uyên Bạch cup mắt xuống, dường như không nghe thấy.

Đôi mắt Hoắc Trường Uyên đột ngột tối đi, anh điên cuồng giật tung cả vật, đâm xuống vị trí bên tai cô.

Sau đó anh nâng cằm cô lên, bóp chặt, miệng cô vì bị ép mà biến dạng. Ngọn lửa bốc cao, anh gần như nghiến răng hỏi: "Lâm Uyên Bạch, tôi là ai!"

Lâm Uyên Bạch bị ép phải nhìn vào mắt anh, nhưng ý thức vẫn không rõ ràng lắm.

Trong mắt cô chỉ còn lại sự mơ màng, hoàn toàn không nhìn rõ người đàn ông trước mặt là ai. Cô chỉ liên tục liếm khóe môi, mặt đỏ rực, hai tay ra sức muốn ôm lấy hông anh.

"Lâm Uyên Bạch, tôi hỏi em, tôi là ai!"

Hoắc Trường Uyên gạt tay cô ra, vẫn cố chấp vấn đề ban nãy.

Lâm Uyên Bạch bị anh lắc lư cơ thể, mí mắt run rẩy, vẫn trả lời trong vô thức: "Hoắc Trường Uyên..."

Ngữ khí bá đạo này, ngoài anh ra còn ai khác được?

Ba chữ ấy vừa vang lên, khóe môi căng thẳng của Hoắc Trường Uyên đã dần ra không ít.

Lúc này dường như cơ thể Lâm Uyên Bạch đã đạt tới giới hạn. Cô chủ động len lỏi vào lòng anh, giật giật áo sơ mi của anh như một con mèo nhỏ, ngửa đầu cố gắng tìm kiếm đôi môi mỏng của anh.

Khác với đêm đầu tiên, lúc đó cô còn non nớt.

Khi xông vào phòng của anh, cô chẳng hiểu gì cả, cũng chẳng biết gì cả. Nhưng giờ thì khác, cô đã dễ dàng khơi gợi được hứng thú trong anh.

Lòng ngực Hoắc Trường Uyên phập phồng lên xuống không ngừng, không theo một nhịp độ nào.

Anh cắn vào vành tai cô: "Yêu tinh!"

Cả đêm hôm ấy, không ai được ngủ yên.

...

Sáng hôm sau, Lâm Uyên Bạch tỉnh dậy.

Khắp người chỗ nào cũng đau nhức, nhất là eo và chân, khóe mắt cô còn nhìn rõ những vết tím bầm.

Cô quần chần từ từ ngồi dậy, mơ màng nhìn xung quanh. Một vài hình ảnh vụn vặt tối qua cũng dần dần ùa về não bộ. Trải nghiệm này không phải lần đầu tiên, hoàn cảnh này cũng không mấy xa lạ.

Bộ rèm cửa che nắng chưa được kéo ra, chỉ có một lớp màn mỏng màu trắng. Ở đó có một bóng hình sừng sững đang đứng, ánh nắng hắt lên người càng khiến anh thêm cao lớn.

Anh chỉ quần một chiếc khăn tắm ở hông, một vài đường nét trên người anh không quá rõ ràng. Nghĩ tới chuyện tối qua cô cùng Yến Phong ra khỏi câu lạc bộ...

Lâm Uyên Bạch sụp mắt xuống, thanh âm có phần buồn bã: "Anh Yến Phong..."

Yến Phong là người đàn ông cô giấu trong lòng nhiều năm. Nếu có thể, đương nhiên cô sẽ thấy rất may mắn nếu anh là người đưa mình đi. Nhưng bây giờ cô đã đi theo Hoắc Trường Uyên, nếu còn xảy ra quan hệ với Yến Phong, thì cô thật sự không biết phải đối mặt thế nào...

"Em muốn chết à?"

Một giọng nam lạnh lẽo vang lên đột ngột, như có cơn gió lạnh thổi vào.

Cả người Lâm Uyên Bạch run lên, nhưng trong lòng bỗng mừng rỡ đến nổ tung. Cô ngẩng đầu nhìn qua: "Hoắc Trường Uyên?"

Hoắc Trường Uyên lạnh lùng quay người lại, đôi mắt u tối khóa chặt cô không buông: "Em cứ thử để tôi nghe thấy tên người đàn ông khác từ miệng em lần nữa xem?"

Lâm Uyên Bạch đã quán chặt bước xuống giường.

Cô đi tới trước mặt anh, cơ thể cường tráng và khuôn mặt cương nghị nhưng không thô lỗ đập cả vào mắt cô. Mùi thuốc lá trong không khí dường như càng thêm khiến cô chắc chắn người lúc này là anh, không sai.

Lâm Uyên Bạch nuốt nước bọt, vẫn không dám chắc chắn: "Người tôi qua... là anh?"

"Sao? Thất vọng lắm à?" Điều thuốc trong tay Hoắc Trường Uyên bị bầu đến lộ vết. Anh quát: "Vậy em còn dám nghĩ là ai!"

"Thật sự là anh sao?" Lâm Uyên Bạch chớp chớp mắt.

Cô làm như không nhìn thấy cơn giận trên khuôn mặt anh, ánh mắt còn lộ ra chút mừng rỡ.

Hoắc Trường Uyên bất giác nhíu mày, gạt đầu dưới sự gặng hỏi của cô.

Sợi dây căng thẳng từ lúc tỉnh dậy đến giờ của Lâm Uyên Bạch cuối cùng cũng được buông lỏng, thậm chí cô còn kích động giơ tay nắm lấy tay anh. Nhưng cũng vì động tác này mà lớp chăn mỏng quần trên người từ từ trượt xuống.

~Hết chương 73~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 74

Hoắc Trường Uyên cúi xuống, nhìn bàn tay được cô nắm chặt.

Mọi biểu hiện của cô từ ban nãy tới bây giờ đều khiến ngọn lửa trong lòng anh lặng lẽ tắt lụi.

Nhưng ngay sau đó là tiếng chiếc chăn mỏng rơi xuống thảm. Hoắc Trường Uyên nhìn lướt qua cơ thể đầy dấu hôn của cô, yết hầu trượt lên trượt xuống, ánh mắt cũng tối đi phần nào.

Lâm Uyên Bạch ý thức được, vội vàng cúi xuống nhặt.

Cô vừa miễn cưỡng quần lại vào người thì eo bị anh ôm chặt rồi kéo về phía trước.

"Mới sáng sớm đã lại quyến rũ tôi?"

Điều thuốc trong tay Hoắc Trường Uyên chẳng biết đã được dập tắt từ lúc nào, anh cúi xuống rất thấp.

Nhiệt độ nơi lòng bàn tay anh khiến Lâm Uyên Bạch run lên như phải bỏng. Ký ức tồi qua trong cô vẫn hỗn loạn chưa rõ ràng, nhưng sự thô lỗ tồi hôm trước thì rất sắc nét. Trong giây lát, cả người cô cứng đờ lại.

Cô bất ngờ giơ tay đẩy anh ra, rồi lùi về sau mấy bước.

Hoắc Trường Uyên vốn dĩ chỉ định lừa cô, sức của cánh tay không tăng thêm.

Sau đó, anh nhìn thấy cô quay lại đi về giường, cúi xuống nhặt quần áo mặc lên người. Suốt cả quá trình cô không nói câu nào, đôi mày vừa mới dẫn ra của anh lại nhú chặt.

Cô vừa khoác chiếc túi xách lên vai thì di động rung lên.

Lâm Uyên Bạch lần tìm, đặt lên tai: "Alô?"

"Tiểu Uyên, em không sao chứ? Tối qua bỗng dưng không thấy em đâu, anh lo lắng chết đi được!" Ngữ khí của Yên Phong khó che giấu sự lo lắng.

Tối qua sau khi giải quyết xong vụ quẹt xe thì cô đã biến mất. Anh ấy gọi điện rất nhiều lần nhưng không thấy cô bắt máy. Cuối cùng cô chỉ gửi lại một tin nhắn ngắn gọn "Đi trước, có việc". Yên Phong sợ cô đang khó chịu không muốn làm phiền, nên đợi mãi tới sáng nay mới gọi điện hỏi thăm.

"Em không sao..." Lâm Uyên Bạch đánh mắt nhìn Hoắc Trường Uyên bên cửa sổ, hạ thấp giọng: "Em chỉ về nhà trước thôi..."

Yên Phong thở phào nhẹ nhõm, cười nói: "Được, vậy thì anh yên tâm rồi! Nếu em khó chịu thì uống nhiều nước ấm một chút, nhớ ăn sáng, đừng để bụng đói."

Sau đó anh ấy dặn dò thêm mấy câu rồi mới ngắt máy.

Lâm Uyên Bạch nắm chặt di động, có thể cảm nhận được ánh mắt như hai ngọn đuốc từ cửa sổ phóng qua.

Cô cắn răng mới có dũng khí nhìn anh: "Nếu anh không cần gì nữa thì tôi đi làm đây."

Đợi thêm vài giây, Lâm Uyên Bạch quay người đi ra khỏi phòng.

Khi đóng cửa lại, cô nghe thấy tiếng một vật nặng đập thẳng xuống sàn, sau đó là tiếng thủy tinh vỡ tan.

Cô nhớ lại chiếc gạt tàn ban nãy đặt bên cạnh Hoắc Trường Uyên...

Chập tối tan làm, Lâm Uyên Bạch vẫn tới bệnh viện thăm bà trước theo lệ. Cô nói chuyện và ăn cơm với bà. Khi trời tối, cô lại ngồi xe buýt về nhà. Vừa bước chân vào cửa không lâu, di động liền đổ chuông. Là một số điện thoại lạ.

Cô nghi hoặc bắt máy, đầu kia vang lên giọng nam giới: "Cô Lâm, tôi là Giang Phóng!"

"A, trợ lý Giang!" Lâm Uyên Bạch bất ngờ.

Tiếng nhạc khiến đầu kia điện thoại có hơi hỗn tạp một chút. Ngừng một lát, Giang Phóng nói: "Cô Lâm, Hoắc tổng uống hơi nhiều rồi, cô xem có thể qua đây một chuyến không?"

...

Cô bước lên taxi, ánh đèn đường vùn vụt trôi ngoài cửa sổ, Lâm Uyên Bạch cũng chẳng hiểu sao mình lại tới đó.

Có thể vì cuộc điện thoại của Giang Phóng. Bình thường anh ấy tỏ ra rất cung kính với cô, hơn nữa ngữ khí ban nãy còn có chút van nài, cô thực sự không đành lòng nói ra lời từ chối.

Buổi tối đường xá thông thoáng, chẳng mấy chốc đã tới trung tâm giải trí.

Lâm Uyên Bạch đẩy cửa xe ra, Giang Phóng đã đợi sẵn trước cửa.

Cô theo anh ấy đi vào thang máy. Tới căn phòng tận cùng hành lang, họ đẩy cửa ra. Bên trong khói thuốc mù mịt, cảnh ăn chơi chè chén không có gì bất ngờ.

Trong phòng có không ít người, có vài người Lâm Uyên Bạch khá quen mặt.

Hoắc Trường Uyên và Tần Tư Niên ngồi ở sofa trong cùng, trên mặt bàn đặt không ít những chai không, xem ra họ đã uống kha khá rồi.

Áo vest và cà vạt đều không thấy đâu nữa, chỉ còn độc chiếc áo sơ mi, cúc cổ để hở, những múi cơ rắn chắc lấp ló phía sau, đôi chân vắt chéo nhau đung đưa cùng những làn khói, để lộ một đoạn tất màu đen.

Cũng giống như Tần Tư Niên, bên cạnh anh có một cô gái trẻ tuổi.

Xem ra không chỉ là tới hầu rượu. Cô ta ăn mặc khá hở hang, chiếc váy ngắn đến độ cử động một chút là lộ ra quần lót, nửa bầu ngực tròn sắp bung ra đến nơi.

Lâm Uyên Bạch dừng bước, khi quay đầu lại, chẳng biết Giang Phóng đứng phía sau đã biến mất từ lúc nào.

Cô ngập ngừng, cuối cùng tiếp tục tiến lên.

Bởi vì sofa ở góc, bị chiếc bàn vuông chắn lại không qua được, Lâm Uyên Bạch đành lên tiếng: "Xin lỗi, có thể nhường đường một chút không?"

"Không được!" Cô gái kia quay đầu trừng mắt với cô.

Lâm Uyên Bạch bậm môi, phòng má chuẩn bị quay đi, bỗng bị ai giữ cổ tay lại.

Cô cúi đầu xuống nhìn, Hoắc Trường Uyên đang nhíu mày với cô ta: "Cút."

Cô gái sắc mặt khó coi nhưng cũng không dám nói gì thêm, sợ hãi cuống cuống rời đi.

Lâm Uyển Bạch bị kéo ngồi vào vị trí của cô ta. Cô khép chặt hai chân, cúi đầu sau cái nhìn của anh phóng tới: "À, Giang Phóng bảo tôi qua đây..."

"Vô lương tâm, tôi qua khiến tôi mệt tưởng gãy lưng!"

Giọng anh không to không nhỏ, mặt Lâm Uyển Bạch lập tức đỏ bừng.

Hoắc Trường Uyên giơ tay ấn lên trán cô: "Đúng là không thể nuông chiều phụ nữ được, cho một chỗ dựa là tưởng lên được trời!"

"..." Lâm Uyển Bạch nhíu mày.

"Em vừa phải thôi!" Anh lại ấn tiếp.

"..." Lần này Lâm Uyển Bạch né tránh.

Hoắc Trường Uyên đỡ người về phía cô, dừng ở một vị trí cực gần, ánh mắt anh dưới ánh đèn xanh đỏ như bị đồ mực vậy: "Cứng đầu vậy, vẫn trách tôi tôi đó ở nhà em quá thô bạo à?"

Nói tới đây, Lâm Uyển Bạch không khỏi cắn môi, ngón tay đặt trên đầu gối cuộn chặt lại.

Giống như bóng ma anh mang tới cho cô lúc đó vẫn còn lảng vảng.

Ở phía đối diện, Tần Tư Niên và cô gái bên cạnh dường như có chút mâu thuẫn. Lúc này cô gái đang dựa nửa người về phía anh ấy, khuôn mặt

nũng nịu làm hòa: "Tur Niên, anh đừng giận mà, tối nay em phục vụ anh chu đáo còn không được hay sao!"

"Phục vụ thế nào?" Tần Tur Niên uể oải hỏi.

"Anh muốn thế nào thì được như thế!" Cô gái cười quyến rũ.

Cuối cùng, cô ta hôn một cái lên khóe môi anh ấy, đổi lại là bàn tay từ từ luồn vào trong bộ quần áo của Tần Tur Niên.

Lâm Uyển Bạch đỏ mặt quay về, Hoắc Trường Uyên ngồi bên bắt giắc sát lại gần, ngón cái chỉ về phía đối diện vẽ vẽ lên không trung, nét mặt có chút buồn bực: "Lâm Uyển Bạch, vì sao em không thể học các cô gái khác. Nếu làm tôi tức giận thì tiến lên ôm tôi hoặc hôn tôi một cái, có lẽ tôi đó tôi đã không làm vậy với em."

Nghĩ tới việc ban nãy đi vào, bên cạnh anh cũng có một người như vậy.

Lâm Uyển Bạch không nghĩ gì hết, nói thẳng: "Vậy anh đi tìm cô gái khác ấy..."

Cô vừa dứt lời, khóe mắt Hoắc Trường Uyên chợt nhuốm ý cười, dường như tâm trạng anh đang rất vui.

"Ghen đấy à?"

Cô đang không hiểu thì nghe thấy anh khẽ cười, hỏi một câu.

Lâm Uyển Bạch mở to mắt, lập tức phản bác: "Tôi không hề!"

Ghen ư?

Làm sao có thể!

Suy nghĩ này bùng nổ trong đầu, cô như con chuột bị người ta giẫm phải đuôi.

Lâm Uyên Bạch bất ngờ được anh kéo vào lòng. Cơ thể hai người không một chút kẽ hở, bên tai lan tỏa mùi rượu và hơi thở nóng rẫy của anh. "Không tìm cô gái nào khác, tôi chỉ có mình em."

Lâm Uyên Bạch sửng sò.

Tâm trạng rối loạn trong phút chốc.

Chỉ có mình cô.

Lâm Uyên Bạch hoảng loạn cup mắt xuống, không dám nhìn anh tiếp.

Có điều cho dù làm vậy, cô vẫn không kiểm soát được nhịp tim đập dữ dội của mình.

Phía đối diện, Tần Tư Niên đã đứng lên, ôm cô gái lả lướt vào lòng, nét mặt có phần sốt sắng: "Trường Uyên, hai người thế nào? Cùng lên tầng thuê phòng hay về nhà?"

Xem ra, chắc là định giải quyết một chuyện nào đó...

Lâm Uyên Bạch hiểu ra ngay, thu ánh mắt về.

Hoặc Trường Uyên khẽ nói: "Về nhà."

Dứt lời, Lâm Uyên Bạch bị anh kéo dậy khỏi sofa.

Ra khỏi trung tâm, phía trước chiếc Land Rover đã có tài xế thuê đợi sẵn, mở cửa ra cho họ.

Trông Hoắc Trường Uyên có vẻ hơi say, nhưng bước chân vẫn rất dứt khoát nhưng anh vẫn dồn toàn bộ trọng lượng cơ thể lên người cô, đến nỗi lúc xuống xe, một bên vai của Lâm Uyển Bạch đã tê dại.

Về tới nhà, cô đi tắm trước. Tắm xong, cô xuống nhà pha một cốc nước mật ong.

Khi cô trở lại phòng ngủ, Hoắc Trường Uyên đã tắm rửa xong xuôi, nằm gối đầu lên cánh tay.

Trên người anh vẫn là chiếc khăn tắm quấn quanh hông, trên những múi cơ bắp vẫn còn những giọt nước chưa khô hết. Anh nằm dưới ánh đèn, quả thực khiến người ta muốn phạm tội.

Lâm Uyển Bạch bước qua, đặt chiếc cốc lên chiếc tủ đầu giường bên cạnh anh.

Cô định vòng sang phía bên kia giường thì Hoắc Trường Uyên đã có động thái trước. Anh thẳng thừng giữ cánh tay cô lại, không dùng quá nhiều sức đã đưa được cô sang bên cạnh rồi tiện đà ôm lấy eo cô.

Lâm Uyển Bạch khẽ thở dốc, cảm bị ép phải tựa lên vai anh.

Cô bất giác ngược lên nhìn đôi mắt Hoắc Trường Uyên.

Cô chỉ thấy anh vẫn nhắm nghiền mắt, ánh sáng ngọn đèn leo trên sống mũi anh, bờ môi của anh hơi mím lại, trông có phần mệt mỏi.

"Vô lương tâm, tối qua làm tôi mệt tưởng gãy lưng!"

Lâm Uyển Bạch bất ngờ nhớ tới lời anh nói khi ở trung tâm giải trí, vành tai đỏ bừng.

Làm mấy chuyện này anh cũng mệt phải không?

Cảm nhận được ngón tay anh đang xoay những hình tròn, Lâm Uyên Bạch liếm môi, tốt bụng nhắc nhở: "À... nếu không được thì tối nay đừng làm nữa..."

"Em nói ai không được?" Hoắc Trường Uyên bất ngờ mở mắt ra.

Lâm Uyên Bạch giật mình, bỗng chốc hồi hận vô cùng.

"Ý của tôi là..."

"Để tôi cho em biết là có được hay không!"

Hoắc Trường Uyên nghiêng răng kèn kẹt, không cho cô cơ hội lên tiếng nữa, lật người, kéo tung những ràng buộc của đôi bên.

Dường như để chứng minh mình hoàn toàn bình thường, anh giày vò tới quá nửa đêm mới tha cho cô.

...

Hậu quả của việc "vui chơi quá độ" là Lâm Uyên Bạch đi lại lâng lâng như bước trên bông, người cứ nhẹ tênh như gió.

Hình như họ quan hệ quá thường xuyên rồi...

Trên đường ngồi xe buýt, cô còn dùng di động tìm kiếm những tác động của việc quan hệ dày đặc, thật sự vừa lo lắng vừa hoang mang.

Tới bệnh viện, sức khỏe của bà ngoại gần đây hồi phục khá tốt, gương mặt bà hồng hào hẳn, đã không còn cần hộ lý đưa mình xuống dưới tản bộ nữa.

Lâm Uyên Bạch dìu bà về phòng. Bà ngoại nói với cô một suy nghĩ: "Tiểu Bạch, bà muốn về quê ở mấy hôm."

"Về quê ă?" Lâm Uyên Bạch kinh ngạc.

"Ừ." Bà ngoại gật đầu, thở dài nói: "Tối qua bà mơ thấy ông ngoại con, bỗng thấy nhớ cuộc sống cùng ông ngoại ở dưới quê. Bà đã ở trong bệnh viện hơn một năm trời rồi, thực sự bí bách lắm!"

Lâm Uyên Bạch nhìn thấy những tia sáng long lanh trong mắt bà khi nhắc về ông, trong lòng thấy rất khó chịu.

Cô nuốt những lời từ chối vào bụng, suy nghĩ rồi nói: "VẬY... lát nữa cháu hỏi thử bác sỹ Tần!"

Cô đi tới văn phòng chuyên gia khoa tim mạch, Tần Tư Niên đứng dậy rót nước cho cô.

Dường như chỉ cần mặc chiếc áo blouse trắng lên là anh ấy lại trở thành một người khác vậy. "Các phương diện của bà đều rất ổn, không xuất hiện bất kỳ dấu hiệu khác lạ nào, tạm thời ra viện vài hôm cũng không sao. Hơn nữa ở lâu trong bệnh viện đúng là rất bí bách, đổi một môi trường thoải mái hơn càng có lợi cho việc khôi phục sức khỏe của bà!"

"Cảm ơn anh, có câu này của anh là tôi yên tâm rồi!" Lâm Uyên Bạch thở phào.

"Đừng khách sáo, trách nhiệm của tôi thôi." Tần Tư Niên mỉm cười, đút hai tay vào túi áo: "Bảo bà chú ý một chút là được, giữ cho tâm trạng thật vui vẻ và thoải mái. Ngày thường đừng ăn quá no, ăn nhiều rau xanh một chút. Nếu thật sự không yên tâm thì cô cứ lưu lại số điện thoại của tôi, có tình hình gì thì liên lạc với tôi ngay!"

Lâm Uyên Bạch rút di động ra, động tác chợt ngừng lại.

Trong đầu cô hiện lên nét mặt u ám của người nào đó. Cô liếm khóe môi: "À, tới lúc đó tôi sẽ hỏi anh Hoắc..."

"Cũng được!" Tần Tư Niên nhướn mày gật đầu.

Cô vừa về phòng, bà ngoại liền hỏi ngay: "Bác sỹ Tần nói sao?"

Lâm Uyên Bạch tường thuật lại lời của bác sỹ Tần, bà ngoại rất vui, cả người như tỏa sáng vậy.

"Thật sự quá tốt!"

Nghĩ tới những nội dung về việc quan hệ quá độ tra cứu được trên mạng, Lâm Uyên Bạch nuốt nước bọt: "Bà ngoại, tuần sau vừa hay là kỳ nghỉ Quốc khánh. Để hộ lý nghỉ ngơi đi, cháu cùng bà về quê ở vài hôm!"

Chẳng mấy chốc đã tới tuần sau.

Lâm Uyên Bạch làm xong thủ tục xuất viện từ sớm rồi đưa bà ngoại lên thẳng xe lửa.

Vì là ở quê, xuống xe lửa còn phải ngồi ô tô thêm một tiếng nữa. Họ vừa ngồi xe chưa lâu thì di động túi chột đồ chuông.

Dường như nghe thấy tiếng ồn bên phía cô, người đó không thẳng thừng bảo cô qua như mọi lần mà hỏi cô đang ở đâu.

Lâm Uyên Bạch thành thật trả lời: "Tôi đang ở trên xe..."

"Trên xe?" Hoắc Trường Uyên bất ngờ.

"Hôm nay bà ngoại xuất viện, tôi cùng bà về quê ở mấy hôm."

"Khi nào thì trở về?"

"Đúng dịp Quốc khánh nên nghỉ lễ xong tôi mới quay lại..."

Ngữ khí của Hoắc Trường Uyên tỏ rõ sự không vui: "Lâu vậy sao?"

"Ừm..." Lâm Uyển Bạch khẽ gật đầu, cho dù biết anh chẳng nhìn thấy.

Lát sau, đầu kia dường như không còn động tĩnh gì nữa. Cô hơi bất ngờ, bỏ đi động xuống xem mới phát hiện Hoắc Trường Uyên đã ngắt máy.

Bà ngoại nhìn qua và hỏi: "Tiểu Hoắc à?"

"Vâng." Lâm Uyển Bạch trả lời, trong lòng nghĩ bụng, anh đang giận hay là không giận đây?

...

Dưới quê quanh năm không có ai sống, về tới nơi phải quét tước dọn dẹp một buổi chiều.

Buổi tối, ăn cơm xong, Lâm Uyển Bạch mệt nhoài đi nghỉ trước, kết quả cô bỗngưng mơ thấy Hoắc Trường Uyên, mơ thấy nụ hôn bá đạo và mạnh mẽ của anh, sau đó anh đè mình xuống...

Hôm sau mở mắt ra, mặt cô đỏ rần.

Rõ ràng vì sự vui chơi quá đà mới trốn về quê, thế mà còn không biết xấu hổ nằm mơ nữa!

Cô vớt nước mát lên rửa mặt, Lâm Uyển Bạch viện cớ đi ra ngoài mua chai sữa, thực chất là để hít thở không khí trong lành, xóa bỏ những suy nghĩ ô nhiễm còn sót lại trong đầu.

Mua xong, cô ra bờ sông dạo một vòng, lúc về phát hiện trong sân nhà có thêm một chiếc Land Rover màu trắng.

Năm số 8 trên biển số khiến Lâm Uyên Bạch hơi hoa mắt.

Bước qua cổng đi vào nhà, ngay giữa sân, một bóng hình cao lớn đứng sững ở đó, ánh mắt sáng quắc quay ra nhìn cô đúng lúc ấy khiến trái tim cô đập rộn ràng không thôi...

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 75

Lâm Uyên Bạch còn nghi ngờ không biết mắt mình có vấn đề gì không.

Cô ra sức chớp chớp, cái bóng cao lớn vẫn còn đó, hơn nữa đôi mắt thâm sâu kia vẫn đang nhìn cô.

Trong đầu cô như có một dòng điện nhỏ chạy qua.

Cô lập bập đi tới, giờ tay chỉ vào người đàn ông như từ trên trời rơi xuống: "Anh..."

"Ngốc rồi sao?" Hoắc Trường Uyên thấy cô ngây ngốc, khẽ rướn miệng.

Lâm Uyên Bạch gật đầu, một giây sau lại lắc đầu.

Cô vẫn có phần chưa tỉnh lại ngay được: "Sao anh lại ở đây?"

Chẳng trách được cô, quả thật sự xuất hiện của Hoắc Trường Uyên và hoàn cảnh xung quanh hoàn toàn không ăn nhập với nhau.

Lúc này bà ngoại từ trong nhà đi ra, trong tay chẳng biết đã tìm được lá trà từ chỗ nào, vẫy vẫy với cô: "Con bé này, con đứng ngây ra đó làm gì? Không mau dẫn Tiểu Hoắc vào nhà ngồi đi!"

"Vâng!" Lâm Uyên Bạch đáp.

Vào nhà rồi, bà ngoại bèn bảo cô đi đun nước pha trà.

Bưng theo một tách trà nóng hổi, con mắt Lâm Uyển Bạch không thể rời khỏi người anh: "Anh đến đây từ khi nào vậy?"

Anh vẫn mặc bộ vest đen như mọi khi, được làm bằng thủ công cao cấp, cổ tay hở ra cũng rất gọn gàng, được khảm một viên mã não màu đỏ, giống như anh vừa kết thúc một buổi họp nào đó vậy.

"Vừa tới." Hoắc Trường Uyên khẽ đáp.

"Con vừa đi chưa được bao lâu thì Tiểu Hoắc đã đến rồi, còn định gọi điện thoại giục con nữa!" Bà ngoại đứng bên đã tiếp lời, nụ cười hướng về phía Hoắc Trường Uyên lại thêm sâu đậm: "Đúng rồi Tiểu Hoắc, cháu đến sớm như vậy đã ăn sáng chưa? Hay ăn chung đi!"

Trên chiếc bàn tròn bằng gỗ lâu năm, bát đĩa được bày ra cũng có phần sứt mẻ.

Dưới quê chẳng bằng thành phố, ăn uống cũng rất đơn giản, chỉ có một nồi mì nấu bằng nước canh gà, hơn nữa còn bưng cả nồi đại ra, người bình thường thật ra sẽ không quen ăn.

"Tiểu Hoắc, lát nữa nguội đấy, mau ăn đi!"

Bà ngoại đã đẩy bát đĩa ra trước mặt Hoắc Trường Uyên, nở nụ cười rạng rỡ.

Lâm Uyển Bạch đang đặt món dưa muối hàng xóm cho lên bàn, bắt giắc nhìn về phía Hoắc Trường Uyên với vẻ áy náy.

Anh cúi đầu nói một tiếng "Cảm ơn", sau đó cầm đĩa lên gắp gắp, cũng bắt chước bà ngoại, bắt đầu bưng bát lên ăn.

Giống như lần họ đi tới chợ mua rau. Ngoài mặt anh nhíu mày, thật ra rất không quen nhưng không hề oán thán hay chê bai nửa lời.

Lâm Uyên Bạch do dự hỏi: "Nếu anh ăn không quen, để tôi hâm cho anh cốc sữa nhé?"

"Không cần đâu." Hoắc Trường Uyên lắc đầu.

Sau đó dưới ánh nhìn hiền hậu của bà ngoại, anh ăn sạch sẽ bát mỳ chủ.

Kết thúc bữa sáng, Lâm Uyên Bạch dọn dẹp bát đĩa xong thì được bà ngoại gọi vào phòng, nhét cho cô hai tờ tiền, bảo cô lát nữa đi mua thêm thức ăn. Cô nói không cần, mình vẫn còn, nhưng bà ngoại vẫn kiên quyết.

Lâm Uyên Bạch hiểu lòng bà, cũng không từ chối nữa.

Khi cô bước ra vườn, Hoắc Trường Uyên đi theo sau cô: "Tôi đi với em."

"Không cần đâu..." Lâm Uyên Bạch nhìn chiếc chìa khóa xe trong tay anh.

"Lên xe!" Hoắc Trường Uyên hạ giọng nói một câu, đã ngồi vào trong ghế lái khởi động xe.

Lâm Uyên Bạch thấy vậy đành bấm bụng chui vào.

Chiếc xe phóng đi chưa đầy hai phút đã dừng trước một khu chợ hai tầng được xây đầu thôn, bên cạnh treo một tấm biển của cửa hàng tạp hóa. Có không ít người dân đang xách rau xách thịt đi ra ngoài.

"Khụ..." Lâm Uyên Bạch xoa xoa chóp mũi, hóa giải sự ngượng ngập: "Ở đây ít người, thế nên cái gì cũng gần ha!"

Hoắc Trường Uyên nuốt nước bọt, nét mặt thoáng qua vẻ ngượng ngáp.

Xách theo chiếc làn đi chợ, Lâm Uyển Bạch trước khi xuống xe nói với anh: "Anh đợi tôi ở đây đi!"

Có thể vì vừa làm chuyện ngốc nghếch, lần này Hoắc Trường Uyên không bướng bỉnh nữa.

Lâm Uyển Bạch theo yêu cầu của bà ngoại, mua về không ít đồ ăn, giỏ đầy đến sắp tràn ra. Khi mở cửa xe, cô phát hiện Hoắc Trường Uyên đang ngửa cổ ra sau, mắt nhắm lại.

Tiếng đóng cửa của cô làm ồn tới anh, tốc độ mở mắt có phần chậm rãi.

Lâm Uyển Bạch chú ý tới sự mệt mỏi của anh, bất giác hỏi: "Có phải anh chưa được nghỉ ngơi đầy đủ không?"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên đáp, khẽ giật giật khóe môi: "Tối qua phải làm gấp không ít việc, kết thúc xong lại lái xe xuyên đêm tới đây."

Ngón tay giấu giữa hai chân của Lâm Uyển Bạch nhẹ nhàng cuộn lại.

Lái xe từ Băng Thành về đây chỉ ít cũng mất sáu, bảy tiếng đồng hồ, hơn nữa đường xá không dễ đi, chứng tỏ cả đêm anh gần như không hề chớp mắt...

Hô hấp có phần khó khăn giây lát, Lâm Uyển Bạch không nhịn được, hỏi lại lần nữa: "Vì sao anh lại tới đây..."

Hoắc Trường Uyên không trả lời ngay lập tức mà đưa tay về phía cô.

Ngón tay anh vuốt ve phần xương hõm vai hở ra trên cổ áo cô, cảm giác ngứa ngáy ập tới, bờ môi mỏng của anh lập tức bịt kín miệng cô.

Nụ hôn rất vừa vặn, không dính dớp, không ngán ngẩm.

Đến mức chính Lâm Uyên Bạch cũng bất giác chủ động hợp tác. Khi được buông ra, ánh mắt cô còn hơi mơ màng, miêng hé mở.

Dường như buồn cười vì dáng vẻ ngốc nghếch của cô, Hoắc Trường Uyên khẽ rướn môi, không nhìn được, cúi xuống rìa nhẹ thêm mấy cái, sau đó cất giọng khàn khàn: "Vì nhớ em, muốn em."

Tuy rằng không bỏ qua nửa câu sau, nhưng trái tim Lâm Uyên Bạch vẫn dậy sóng trong khoảnh khắc, dù rất khẽ.

Cùng với yết hầu trượt lên trượt xuống của Hoắc Trường Uyên, bầu không khí dường như cũng trở nên mờ ám.

Lâm Uyên Bạch căng thẳng tới run rẩy, nếu không phải vì phía sau có chiếc xe ba gác bị cản đường bấm còi inh ỏi thì cô không dám chắc liệu anh có điên cuồng nhào tới hay không...

Hoắc Trường Uyên không chỉ ăn sáng mà còn ăn luôn cả bữa trưa và bữa tối.

Sắc trời bên ngoài tối dần, anh vẫn bình thản ngồi trên ghế uống trà.

Lâm Uyên Bạch cắn môi: "Anh không quay về sao?"

"Bà ngoại vừa nói đã muộn lắm rồi, lái xe đêm rất nguy hiểm, bảo tôi bất luận thế nào cũng phải ở lại." Hoắc Trường Uyên khẽ nhướn mày: "Thịnh tình khó chối từ."

"..." Lâm Uyên Bạch im lặng.

Căn nhà vốn không lớn, chỉ có hai phòng, cô và bà ngoại mỗi người một phòng. Phòng khách ngay cả ghế sofa cũng không có, chỉ có ba chiếc

ghế gỗ. Thế nên tối nay cô và bà ngủ chung một phòng, phòng của cô nhường ra cho Hoắc Trường Uyên.

Lâm Uyên Bạch ôm chần bước vào phòng, nhìn một lượt căn phòng đơn sơ của mình, rồi khẽ bặm môi như đứa trẻ: "Anh chắc chắn... tối nay muốn ngủ lại đây chứ?"

Tuy rằng một ngày đã sắp trôi qua, cô vẫn cảm thấy chuyện này không chân thực.

Một người như anh xuất hiện ở nơi thôn quê này đã đủ khiến người ta sững sốt rồi, bây giờ còn ở lại ngủ qua đêm?

"Ừm." Hoắc Trường Uyên khẽ đáp.

Lâm Uyên Bạch thấy vậy đành lặng lẽ tiến lên trải chăn cho anh.

Trong phòng bà ngoại là một chiếc giường đất ấm áp, hai người ngủ sẽ không quá chật chội.

Có điều tắt đèn rồi, Lâm Uyên Bạch trần trọc mãi vẫn chưa thể chợp mắt, cô lại không dám nhúc nhích quá mạnh, sợ làm ồn tới bà nghỉ ngơi. Cuối cùng cô nằm nghiêng người nhìn bức tường đối diện.

Khi cơ thể cứng đờ đến sắp mất cảm giác, cuối cùng cô cũng hơi buồn ngủ.

Cô vừa nhắm mắt lại thì màn hình di động sáng lên.

Lâm Uyên Bạch lấy lòng bàn tay che kín rồi mở ra, bên trên gửi tới ba chữ nóng rực: "Ngủ rồi sao?"

Lâm Uyên Bạch tim đập dồn dập.

Rõ ràng chỉ là một câu mà giống như thanh âm trầm thấp của anh đang vang vọng bên tai vậy.

Lâm Uyên Bạch khẽ thở dốc, gõ từng chữ lên màn hình: "Có chuyện gì vậy?"

"Em ra ngoài một chút."

Lâm Uyên Bạch nắm chặt di động trong lòng bàn tay, muốn vờ đã chết.

Có điều màn hình tối om chưa được bao lâu thì lại sáng lên lần nữa. Dòng chữ toát lên sự uy hiếp: "Cần tôi vào phòng gọi em?"

"Tôi ra ngay!" Lâm Uyên Bạch đáp khẩn trương.

Nhìn bà ngoại đang say ngủ, Lâm Uyên Bạch rón ra rón rén như một tên trộm, bò ra khỏi chăn, không dám loẹt quẹt dép lê, cứ thế xách nó lên tay đi ra ngoài.

Trong phòng tối om, Lâm Uyên Bạch đành phải dùng ánh sáng nhỏ bé của di động soi sáng.

Cô vừa đóng cửa lại thì trước mắt chợt xuất hiện một bóng hình cao lớn che chặt cô.

Lâm Uyên Bạch dễ dàng phát hiện khuôn mặt cương nghị của anh. Cô lên tiếng: "Anh..."

Anh khoác chiếc áo sơ nhưng còn chưa khoác xong hắt, xem ra anh vừa dậy khỏi giường.

"Không ngủ được." Hoắc Trường Uyên rầu rĩ nói.

"Sao vậy?" Lâm Uyên Bạch vội hỏi.

"Giường không thoải mái." Hoắc Trường Uyên lại bật ra một câu, ngữ khí giống như một đứa trẻ.

"..." Lâm Uyên Bạch trầm mặc.

Cô và bà ngoại cũng có lẽ đã lâu lắm không về quê, đồ đạc đã có phần cũ kỹ, giường trong phòng cũng đã có phần lỏng lẻo. Hơn nữa một người đã quen nằm giường cao đệm ấm như anh, ngủ ở đây quả thực không thoải mái.

"Vậy phải làm sao đây? Chỗ này không như thành phố, còn không có khách sạn. Cũng có thể qua nhà hàng xóm ngủ nhờ, nhưng giờ này muộn quá rồi." Lâm Uyên Bạch khẽ nhíu mày, có phần khó xử: "Nếu không anh nằm đếm cừ đi? Cách này khá dễ buồn ngủ..."

Nói tới cuối cùng, giọng cô càng lúc càng lí nhí, vì cô nhìn thấy khoe môi giật giật của anh.

Hoắc Trường Uyên bỏ tay ra ngoài túi áo, khoác eo cô một cách chuẩn xác: "Em ngủ với tôi!"

Lâm Uyên Bạch còn đang há hốc miệng, người đã bị anh xách lên như con chim nhỏ. Sợ gây ra tiếng động làm bà ngoại tỉnh giấc, cô chỉ dám giãy giụa chút xíu, như vậy sao có tác dụng gì với Hoắc Trường Uyên.

Trong chớp mắt, cô đã bị anh lôi vào phòng, đóng chặt cửa.

Lâm Uyên Bạch bị ném lên giường, giường lập tức phát ra âm thanh cọt kẹt.

Cô vừa chống khuỷu tay dậy thì Hoắc Trường Uyên đã cởi áo sơ mi, bên dưới chỉ còn lại chiếc quần bốn góc mỏng manh.

Cô một lần nữa bị anh đè xuống.

"Không được!"

"Sao hả?"

Lâm Uyển Bạch né tránh bờ môi mỏng của anh: "Chỗ này không có cái..."

"Tôi mang tới rồi!" Hoắc Trường Uyên mỉm cười.

Ngay sau đó anh tiện tay với lấy chiếc quần Âu ở cuối giường qua, rút từ trong túi quần mấy chiếc túi nhỏ.

Mượn ánh trăng yếu ớt ngoài cửa sổ, dĩ nhiên Lâm Uyển Bạch nhìn rõ đó là gì. Cô bỗng nhớ lại lời anh nói lúc ban ngày, khuôn mặt vô dụng nóng bừng lên.

Hoắc Trường Uyên nâng mặt cô lên, hôn lên khóe môi cô.

Lâm Uyển Bạch lắc đầu với anh: "Vẫn không được, không cách âm..."

"Tôi nhẹ một chút."

"..."

"Lát nữa em cũng nhỏ tiếng thôi."

"..."

Chẳng mấy chốc, trong phòng chỉ còn lại những tiếng "cọt kẹt".

...

Hôm sau, khi Lâm Uyển Bạch tỉnh lại, trên eo vẫn còn vắt một cánh tay.

Nghĩ tới tới qua, cô xấu hổ chống tay lên trán, nhất là một đồng giấy vệ sinh đầy dưới sàn nhà.

Cô chuẩn bị dịch cánh tay đó ra khỏi người mình, vừa chạm tới, bên tai liền vang lên giọng nói nam tính: "Tỉnh rồi à?"

"Ừm." Lâm Uyên Bạch gật đầu, rồi lại hỏi: "Mấy giờ rồi?"

Hoắc Trường Uyên cảm chiếc di động bên cạnh giờ ra trước mặt cô: "Bà ngoại của em đã dậy rồi."

Lâm Uyên Bạch nghe xong, lập tức ngồi bật dậy.

Cô lục tục mặc lại quần áo, đồng thời bò xuống giường, mở hé cửa ra, lén lút nhìn trái ngó phải, rồi chui ra vườn như một con chuột, ra cửa vòng một vòng, rồi lại chui vào trong.

Cô vươn vai vắn vẹo, giả vờ như vừa đi tản bộ về.

Bà ngoại bê nước nóng đi ra, kinh ngạc: "Tiểu Bạch, con dậy lúc mấy giờ thế?"

"Dạ... hơn bảy giờ ạ..." Lâm Uyên Bạch đáp qua loa.

"Hơn bảy giờ?" Bà ngoại nghe xong cất giọng ngạc nhiên: "Bà nhớ hình như bà dậy lúc 6 giờ 40, trên giường đã không thấy cháu rồi."

Lâm Uyên Bạch gượng gạo vuốt tóc, ấp úng: "Thế ạ, cũng có thể là hơn sáu giờ ạ..."

"Khụ... Cháu đi chuẩn bị bữa sáng ạ!"

Tìm được một lý do, cô muốn nhanh chóng rời khỏi "hiện trường".

Có điều mới đi được vài bước, bà ngoại ở phía sau gọi cô lại: "Tiểu Bạch, lát nữa ăn cơm xong ra hiệu thuốc mua ít thuốc chuột, tối qua ngủ hình như bà nghe thấy có tiếng chuột rúc rích."

Chuột ở đâu ra, rõ ràng là giường mà!

"Vâng..." Lâm Uyên Bạch đỏ mặt tới mức sắp nổ tung.

Ngước mắt lên, cô nhìn thấy cánh cửa phòng ngủ đối diện chẳng biết đã được mở ra từ lúc nào. Hoắc Trường Uyên đang đút hai tay vào túi quần đứng dựa ở đó, trên khuôn mặt cương nghị hiếm khi thấy vẻ uể oải như vậy. Anh nhìn cô nửa đùa nửa thật.

Lâm Uyên Bạch càng đỏ mặt hơn, đi tới bên cạnh anh giậm chân: "Không được cười!"

Sau lưng, Hoắc Trường Uyên càng cố tình cười.

Ăn sáng xong, bà ngoại quả nhiên giục cô đi mua thuốc bẫy chuột, tiện thể dẫn Hoắc Trường Uyên đi dạo quanh quanh.

Khi tới hiệu thuốc, bà chủ lấy thuốc chuột ra. Hoắc Trường Uyên cầm lên còn cố tình hỏi công dụng của nó thế nào, liệu có thể giết chết chuột không. Lâm Uyên Bạch vừa xấu hổ khó xử, vội đưa chút tiền lẻ rồi kéo anh ra ngoài.

Trên đường trở về, Lâm Uyên Bạch dẫn anh đi một vòng tròn, sông nước thơ mộng.

Chưa đi dạo được mấy bước trên bãi cỏ, gót giày đã dính đầy bùn đất. Nhìn thấy mũi giày sáng loáng của anh phủ một lớp mùi, cô bất giác hỏi khê: "Anh Hoắc, anh định khi nào thì đi?"

"Đuổi tôi à?" Hoắc Trường Uyên liếc xéo cô.

"À... không phải..." Lâm Uyển Bạch ngượng ngập.

Chỉ là cô cảm thấy anh ở đây có nhiều chuyện không quen, mọi thứ đều không ăn khớp với anh.

Hoắc Trường Uyên thản nhiên đáp: "Quay về cùng với em."

"Hả?" Nghe xong, Lâm Uyển Bạch kinh ngạc: "Vậy anh không cần làm việc sao..."

Tuy rằng Quốc khánh được nghỉ một thời gian, nhưng từ ngày đi theo anh đến giờ, cô thấy anh dường như lúc nào cũng bận rộn, không có lúc được nghỉ ngơi thực sự. Cho dù lần trước đưa cô cùng bay tới Mỹ, anh cũng đều có công việc bên mình.

Hoắc Trường Uyên rút từ trong túi ra một điều thuốc, lúc rướn môi cũng nhả ra một làn khói: "Công việc làm mãi không hết được, vừa hay có dịp nghỉ ngơi, coi như về đây nghỉ dưỡng."

Về quê nghỉ dưỡng?

Lâm Uyển Bạch nhìn về phía những căn nhà nhỏ lô nhô ở đằng xa. Người có tiền thời nay có phải đều hơi thần kinh không nhỉ...

Hoắc Trường Uyên gạt tàn thuốc, bất ngờ nhú mày nói: "Đừng gọi tôi là anh Hoắc nữa."

"..." Lâm Uyển Bạch nghi hoặc, vậy gọi thế nào?

"Sau này cứ gọi thẳng tên của tôi." Hoắc Trường Uyên giật giật bờ môi.

Làn khói trắng bay ngang qua khuôn mặt anh, khiến từng đường nét càng trở nên mờ ảo.

"Ồ." Lâm Uyên Bạch ngoan ngoãn gật đầu như gà mổ thóc.

Có điều vừa cụp mắt xuống, trái tim cô lại không tránh khỏi xúc động. Dường như anh từng nói chỉ có bố mẹ mình và cô từng gọi cả tên cả họ của anh.

Cô len lén nhìn anh, trong lòng thầm gọi một tiếng.

Hoắc Trường Uyên.

~Hết chương 75~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 76

Men theo bờ sông đi được khoảng hơn mười phút, Lâm Uyển Bạch có chú ý thấy anh thường cách bờ sông một quãng khá xa.

Nghĩ tới cảnh cô từng vớt anh từ dưới sông lên, cô bất chợt nghiêng đầu hỏi anh: "Anh thật sự không biết bơi à?"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên gật đầu, im lặng mấy giây rồi mới nói: "Lúc nhỏ nghịch ngợm từng bị ngụp nước."

Thế nên có bóng ma tâm lý sao?

"Ở nơi nào vậy?" Lâm Uyển Bạch tò mò chớp mắt.

"Trong bồn tắm." Hoắc Trường Uyên rầu rĩ lên tiếng.

Khóe môi Lâm Uyển Bạch cứng lại, sau đó không nhịn được cười.

Tuy rằng là lúc nhỏ, nhưng vì từng bị ngụp nước trong bồn tắm nên từ đó sợ nước, thật sự không phù hợp với hình tượng một vị tổng giám đốc bá đạo giờ đây.

Hoắc Trường Uyên nheo mắt lại đầy nguy hiểm, dường như còn có tiếng nghiến răng: "Em cười thêm lần nữa xem!"

Lâm Uyển Bạch cố gắng nhẫn nhịn, nhưng khóe môi không chịu nghe theo kiểm soát của cô. Cô bị anh đen mặt kéo vào lòng, cúi đầu xuống hôn, nuốt toàn bộ nụ cười của cô: "Còn cười?"

"Không cười nữa, không cười nữa..."

Lâm Uyên Bạch lắc đầu như trống bỏi, xấu hổ nhìn trái ngó phải xem có ai không.

Thôn quê này không thể so với thành phố, nếu bị ai nhìn thấy, mấy ngày sau chắc cô không dám ra cửa mắt.

Sau khi thả cô ra, Hoắc Trường Uyên đứng im tại chỗ, điều thuốc trong tay sắp cháy hết anh cũng không hút nữa, dường như đang suy nghĩ điều gì.

"Anh đang nhìn gì vậy?" Lâm Uyên Bạch không hiểu.

Hoắc Trường Uyên liếc nhìn cô, rồi từ tốn đáp: "Tôi đang nghiên cứu khả năng dã chiến tại đây."

"..." Lâm Uyên Bạch suýt nữa thì nhảy dựng lên.

"Kết quả bằng không." Ngữ khí của Hoắc Trường Uyên có phần nuối tiếc.

Trong đầu người đàn ông này chứa cái gì không biết!

Lâm Uyên Bạch không thể tiếp tục thảo luận cùng anh nữa. Nhìn về phía những ngọn khói bốc lên từ những căn nhà mái bằng gần đó, cô bèn vội vàng đổi chủ đề: "Chúng ta về thôi, ra ngoài lâu quá một mình bà ngoại ở nhà tôi không yên tâm!"

Trở về nhà, bà ngoại đã uống thuốc và nằm nghỉ rồi, còn chưa tỉnh dậy.

Lâm Uyên Bạch nhìn giờ, bắt đầu chuẩn bị cơm nước. Cô chọn ra hai loại rau trong bếp rồi mang ra sân nhặt.

Cô bê một chiếc ghế nhỏ ngồi xuống, cứ cảm thấy trước cửa có bóng người qua lại, dường như đang lén lút nhìn vào trong này.

Lâm Uyên Bạch nhú mày, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều. Dưới quê đa phần đều là người quen, chắc ai đó đi ngang qua tò mò nhìn vào trong mà thôi, nhất là khi trước cửa nhà còn đường hoàng đỗ một chiếc ô tô quả thực hấp dẫn người khác.

Nhặt xong rau, cô rửa sạch sẽ rồi vào bếp bận rộn trước sau.

Khi vô tình ngẩng đầu lên, cô liền nhìn thấy Hoắc Trường Uyên đang tựa vào cạnh cửa, dáng người rất cao, dường như chỉ cần hơi rướn cổ lên là sẽ bị cụng đầu.

Lâm Uyên Bạch cắt toàn bộ rau, khi ngẩng lên thì phát hiện anh vẫn đang nhìn mình.

Có lẽ vì trong bếp chỉ có hai người họ nên ánh mắt anh càng trở nên tập trung.

Lâm Uyên Bạch thật sự không thể bình thản nấu nướng dưới ánh mắt này của anh. Đã có mấy lần cô suýt nữa lấy nhầm gia vị. Cuối cùng cô nấu xong món canh cuối, đẩy nắp nồi bằng gỗ lên, cô mở tủ ra: "Trong nhà không còn tương nữa, tôi đi mua một chai!"

Có điều khi đứng lên cô lại khó xử. Bếp lò không thể so với ga hay nồi điện, không ai trông dễ mất lửa.

"Hoắc Trường Uyên, anh trông lửa giúp tôi một chút nhé?" Lâm Uyên Bạch do dự nhìn về phía sinh vật sống duy nhất còn lại trong bếp.

"Ừm." Hoắc Trường Uyên không từ chối, đi qua.

Lâm Uyển Bạch đưa cho anh một chiếc quạt, bẻ một cái ghế con rồi chỉ vào bếp lò và nói: "Có thể ngồi ở đây. Nếu lửa nhỏ thì anh quạt thêm, sau đó thêm củi một cách thích hợp..."

"Ừm." Hoắc Trường Uyên gật đầu.

Lâm Uyển Bạch bước ra khỏi bếp vẫn không nhìn được, quay đầu lại nhìn.

Vóc dáng cao lớn của Hoắc Trường Uyên ngồi thu lu trên chiếc ghế nhỏ, có phần chật chội. Dáng vẻ mặc vest cầm quạt của anh trông rất khôi hài. Đầu mày anh hơi nhíu lại, anh nghe lời nhìn chăm chăm lỗ thông gió như một cậu bé.

Cô vẫn không dám tin vào mắt mình, đường đường là một tổng giám đốc lại đi làm mấy chuyện trông lửa thêm củi này.

Sợ lát nữa anh trở mặt không vui, Lâm Uyển Bạch vội nhanh bước chân. Trong cửa hàng có không ít người. Cô cầm chai tương rồi đi thanh toán ngay. Đang trong lúc đợi trả lại tiền thì có cô bị ai đó vỗ vai: "Tiểu Bạch phải không? Lớn từng này rồi, ban nãy suýt nữa thím không dám nhận!"

"Là cháu đây, thím Triệu." Lâm Uyển Bạch mỉm cười.

"Thím nghe nói ở thành phố cháu đã có bạn trai, chiếc ô tô to trước cửa là của cậu ấy phải không?"

Nét mặt Lâm Uyển Bạch lộ ra một chút gượng gạo. Vì giọng của thím Triệu khá to nên có một vài người trong cửa hàng đã nhìn qua đây.

Cô gật đầu: "Dạ... vâng..."

"Tiểu Bạch à!" Thím Triệu bỗng nhiên trở nên ngập ngừng: "Thím Triệu cũng coi như đã chăm cháu vài ngày khi còn nhỏ, có những lời biết là khó nghe nhưng buộc phải nói, chúng ta không được giống như con nhà lão Trương đâu nhé..."

"Còn phải nói, chắc chắn là cũng cặp đại gia như nó rồi!"

Thím Triệu còn chưa nói hết câu, tiếng những người khác đã lấp mắt.

Lâm Uyên Bạch khó xử, tự giải thích cho mình: "Không phải, cháu không có..."

Nhưng dường như không ai nghe cô nói, đã có người tự kết luận, tiếng phụ họa trầm bổng cao thấp: "Đúng quá, chiếc xe đó tôi nhìn thấy rồi, chỉ ít phải có giá bảy chữ số! Người bình thường làm sao mua nổi!"

"Học cái hay không học lại học con gái nhà lão Trương, xem ra đôi phương chắc chắn cũng là đã có con riêng rồi."

"Mấy cô gái trẻ bây giờ đều muốn ngồi không hưởng thụ, quan tâm gì nhà người ta có vợ hay chưa, tuổi xứng làm bố mình. Thế diện quan trọng gì, có tiền là được!"

Ở dưới quê có điểm này không tốt, chuyện nhỏ gì cũng có thể làm dấy lên tin đồn đại.

Hơn nữa tốc độ lan tin cũng nhanh như cỏ dại mọc. Ai cũng thích ghé đầu vào nhau mà bàn tán. Thấy câu chuyện càng nói càng khó nghe, Lâm Uyên Bạch xách chai tương cầm đầu rời đi. Nhưng mọi người đang hăng nói, ai chịu nhường đường, tất cả đều chặn cô lại răn dạy như trưởng bối.

"Khẩn trương cắt đứt đi, hai vợ chồng nhà họ Trương đến giờ còn chưa dám bước ra khỏi cửa nữa!"

"Phải đó, bảo bà ngoại cô sau này gặp mặt mọi người thế nào!"

...

Càng lúc càng nhiều âm thanh, tai của Lâm Uyển Bạch ong lên.

Cho dù cô tự nhủ mình không quan tâm nhưng tâm tình khó tránh bị ảnh hưởng.

Ngón tay cô bầu chặt đến trắng bệch, khi chai nước tương sắp bị bóp vỡ thì bất ngờ một giọng nam trầm thấp vang lên giữa đám đông: "Sao mua chai tương mà đi lâu quá vậy?"

Anh không cố tình cao giọng, nhưng không ai có thể tảng lờ.

Mọi người im bật trong phút chốc, không hện mà gặp đều nhìn về phía anh.

Ánh nắng hắt từ ngoài cửa sổ vào chiếu lên gương mặt Hoắc Trường Uyên, bộ vest làm tôn lên đường nét trên người anh. Anh như một dãy núi sừng sững, trầm ổn thản nhiên, cả người toát ra một khí chất bức người, tự động khiến những người xung quanh trở thành phong cảnh.

Hoắc Trường Uyên đi thẳng tới trước mặt cô, cầm chai tương trong tay cô lên.

"Sao vậy?" Dường như thấy sắc mặt cô không ổn, anh nhíu mày hỏi.

Sự xuất hiện của Hoắc Trường Uyên đã giáng một cú tát hoàn hảo xuống mặt những người hóng chuyện, không ai dám nhiều lời thêm một câu.

Lâm Uyển Bạch bỗng nhiên không muốn tính toán chút nào nữa. Cô chủ động sát lại gần anh một chút, khoác lấy cánh tay anh, giọng nói dịu

dàng: "Không sao đâu, chúng ta về nhà ăn cơm thôi!"

Mặc kệ những người đó, cô khoác tay anh đi ra khỏi cửa hàng.

Hoắc Trường Uyên im lặng nhường mảy, cúi đầu nhìn tay cô đang chủ động khoác tay mình, rất thân mật, cũng rất dịu dàng.

Giống như... một người vợ vậy.

~Hết chương 76~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 77

Suốt cả dọc đường, Lâm Uyên Bạch cũng quên rút tay về.

Cho tới khi về đến nhà, khi thấy bà ngoại đã tỉnh dậy đang mỉm cười đợi ở đó, cô mới đỏ mặt rút tay lại.

Họ vừa ngồi xuống ăn cơm không lâu thì lần lượt có hàng xóm tới nhà, nói là qua mượn món đồ nào đó, nhưng thực tế là ánh mắt chưa hề rời khỏi Hoắc Trường Uyên. Họ mượn có nói đôi ba câu rồi lớn tiếng hỏi: "Anh chàng này, cậu thật sự là bạn trai của Tiểu Bạch à?"

Lâm Uyên Bạch nhìn về phía anh rất căng thẳng, rồi dùng ngón chân chạm nhẹ vào chân anh dưới gầm bàn.

"Vâng." Hoắc Trường Uyên gật đầu.

Khi người hàng xóm gần đi khỏi, vẫn còn không cam lòng, ngoại đầu lại nhìn một lúc.

Suốt cả buổi chiều sau đó, trong nhà không hề vắng bóng người, tóm lại họ đều viện cớ mượn đồ hay trả đồ gì đó để vòng một lượt trong ngoài căn nhà. Lâm Uyên Bạch có cảm giác cánh cửa bên ngoài vườn sắp bị họ đập bằng rồi.

Bà ngoại ngược lại rất vui vẻ, bởi vì ai ai cũng nắm lấy tay nói ngưỡng mộ cô.

Lâm Uyên Bạchh ghé tới bên cạnh Hoắc Trường Uyên, nói nhỏ một tiếng "Cảm ơn". Anh cúi xuống, áp vào tai cô nói câu gì đó, mặt cô đỏ bừng lên gật đầu.

Tới tới, cánh cửa phòng bà được lặng lẽ đẩy ra.

Sau đó bên có một bóng người thoáng xuất hiện, lén la lén lút như con chuột chui vào phòng đối diện.

Đóng cửa lại, Lâm Uyên Bạch để dép lê bên cạnh giường, vén chăn rồi bò lên.

Cô vừa chạm được cổ vào gối, cánh tay của Hoắc Trường Uyên đã vươn tới, mang theo chút sốt ruột: "Sao lâu quá vậy!"

"Bà ngoại vừa mới ngủ thôi..."

Lâm Uyên Bạch áp úng giải thích, mọi sự bó buộc trên cơ thể chớp mắt đã mất đi quá nửa.

Hoắc Trường Uyên thẳng thừng kéo cao chăn lên, chống người nằm lên trên cô: "Đừng lãng phí thời gian nữa!"

Lâm Uyên Bạch ngoan ngoãn nhắm mắt lại. Trong bóng tối, mọi cảm quan càng trở nên rõ nét hơn. Hơi thở nóng rực của anh giống như một đóa hoa anh túc khó mà kháng cự khiến cô ngứa ngáy từng cơn.

Cũng giống như đêm qua, chẳng mấy chốc chiếc giường đã không chịu được sức nặng vang lên những tiếng động.

Khi túi bóng thứ hai được xé ra, bên ngoài phòng khách bỗng nhiên vọng vào tiếng động. Cả hai người dưới chăn đều cứng đờ lại, mọi động tác đều dừng đột ngột, nín lặng.

Bên ngoài là tiếng bước chân của bà ngoại khi thức giấc lúc nửa đêm, nhưng chúng cũng biến mất dần dần.

Hôm sau dậy ăn sáng, họ đối mặt với món mỳ chữ giống y hệt hôm trước, nhưng bầu không khí thì có phần gượng gạo.

Không ai lên tiếng nói chuyện, chỉ còn lại tiếng đũa bát va vào nhau.

Lâm Uyển Bạch xấu hổ cúi gằm cả buổi, thậm chí không dám nhìn thẳng bà ngoại. Tuy rằng bà đã nhìn thấy phần xương hõm vai đỏ rực của cô ngoài vườn, nhưng bị nhìn thẳng thế này vẫn rất khó xử...

Ăn xong bát mỳ, bà ngoại đặt bát đũa xuống.

"Tiểu Bạch này." Dường như hắng giọng xong mới lên tiếng.

"Dạ!" Lâm Uyển Bạch run lên.

Bà ngoại ngừng lại, có chút không tự nhiên: "Bà cao tuổi rồi ngủ cũng sớm, tối nay cháu và Tiểu Hoắc ngủ chật một chút vậy!"

"Vâng..." Giọng Lâm Uyển Bạch nhỏ như con muỗi.

Cô nhìn về phía Hoắc Trường Uyên, phát hiện gương mặt anh dường như cũng hơi đỏ lên.

...

Cuộc sống dưới quê rất chậm rãi, nhưng đến lúc kết thúc vẫn phải kết thúc.

Vì khi quay về có Hoắc Trường Uyên theo, không cần phải vất vả ngồi ô tô hay tàu hỏa, cuối cùng họ quyết định buổi chiều quay về Băng Thành.

Buổi sáng, Lâm Uyên Bạch sắp xếp đồ đạc từ trước. Có tiếng chuông điện thoại vang lên, cô sờ vào túi, không phải di động của mình, mà là chiếc di động thông minh trên mặt bàn vuông đang sáng màn hình.

Cô nhìn qua, là máy của Hoắc Trường Uyên.

Bên trên chỉ hiển thị một chữ. Lâm Uyên Bạch không dám động vào.

Khi Hoắc Trường Uyên từ nhà vệ sinh đi ra, cô vội thông báo: "Di động của anh kêu kìa!"

Hoắc Trường Uyên cầm lên xem, nhúu mày rồi lại tắt màn hình đi.

"Ồ, anh không gọi lại sao?" Lâm Uyên Bạch thấy vậy, bất giác nói tiếp: "Ban nãy hình như là bố anh gọi tới, chưa biết chừng có chuyện gì quan trọng đấy..."

"Sau này chuyện của tôi bớt lo!" Hoắc Trường Uyên trầm giọng quát.

"Ồ..." Lâm Uyên Bạch khẽ đáp.

Dường như mấy ngày hôm nay có quá nhiều hàng xóm láng giềng tới, tham quan như vườn thú vậy, coi anh là bạn trai của mình, đến mức chính cô cũng bắt đầu xuất hiện ảo giác. Bây giờ đột ngột bị đánh trở về nguyên hình, cô mới ý thức được mình đã vượt quá giới hạn.

Hoắc Trường Uyên cảm di động sai bước đi ra khỏi phòng, xoay lưng lại, đứng giữa vườn.

Ánh nắng kéo dài bóng anh nhưng nó vẫn chẳng có chút ấm áp nào.

Loáng thoáng có tiếng đôi thoại vọng tới, từng câu từng chữ đều toát lên sự lạnh lẽo: "Ha, tìm con quay về làm gì? Chẳng phải bây giờ trong nhà đang có thêm một cậu con trai nhiệt tình sao..."

Lâm Uyên Bạch nghe không rõ ràng lắm, cô nghĩ chắc cũng là vấn đề hay gặp của hào môn.

Có điều, lần này cô không dám xen miệng nói nhiều lời, chỉ âm thầm làm chuyện mình cần làm.

Trên đường trở về, vì thời gian dài, bà ngoại ngồi phía sau chẳng mấy chốc đã thiếp đi. Lâm Uyên Bạch nhìn ra ngoài con đường cao tốc lướt qua vùn vụt, tầm nhìn rất khoáng đạt, nhưng trong lòng thì bí bách.

Khi chiếc Land Rover đỗ lại tại bệnh viện, ráng chiều đang tắt dần từng chút một.

Hoắc Trường Uyên không theo họ xuống xe, nói có việc rồi rời khỏi.

Sắp xếp xong cho bà ngoại, ăn trọn bữa tối thì di động của Lâm Uyên Bạch cũng rung lên, cô nhanh chóng lôi ra khỏi túi xách. Khi màn hình hiển thị hai chữ "Yến Phong", bỗng dưng có chút hụt hẫng lại dấy lên trong cô.

"Tiểu Uyên, về rồi à?"

"Vâng..."

Trước đó Yến Phong từng gọi đến, nói cho cô biết dịp Quốc khánh sẽ phải về quê mấy hôm.

Đầu kia điện thoại bỗng vọng tới một tiếng ho: "Khụ khụ!"

"Anh Yến Phong, anh bị ốm à?" Lâm Uyên Bạch vội hỏi.

"Không sao đâu, chỉ là hơi sốt một chút, không đáng ngại..."

Chưa đợi Yên Phong nói xong, di động đã bị ai đó giật mất, sau đó là tiếng của Tiêu Vân Tranh: "Lâm Uyển Bạch, em đừng nghe anh Phong nói. Không sao gì chứ? Sắp sốt cháy phổi rồi! Ban này anh còn phải đưa anh ấy tới bệnh viện tư!"

"Nghiêm trọng vậy sao!" Lâm Uyển Bạch lo lắng chau mày.

"Lại còn không! Hôm nay nhà anh có việc bắt buộc phải có mặt, để anh Phong ở nhà một mình anh không yên tâm! Em có tiện không, có thể qua chăm sóc anh ấy một chút không?" Tiêu Vân Tranh hỏi cô trong điện thoại.

Lâm Uyển Bạch ngập ngừng giây lát rồi trả lời: "Được, anh gửi địa chỉ cho em đi."

Cô ngắt điện thoại chưa đến hai giây thì có tin nhắn gửi đến.

Lâm Uyển Bạch nói với bà ngoại một tiếng rồi vội vàng bắt xe qua.

Địa chỉ là một tòa chung cư của quân đội, phải đăng ký tên ở phòng bảo vệ. Cô đi thang máy lên thì thấy Tiêu Vân Tranh đã đứng đợi trước cửa.

Cô vào nhà, đổi giày, vừa đi vào trong vừa hỏi: "Anh Yên Phong sao rồi?"

"Gọi điện cho em xong là lại ngủ mê mê rồi! Bác sỹ có đến tiêm thuốc hạ sốt, nói là nếu quá nửa đêm mà hạ sốt thì sẽ không sao." Tiêu Vân Tranh đẩy cửa phòng ngủ ra.

Lâm Uyển Bạch nhìn qua, quả nhiên Yên Phong đang nhắm nghiền mắt nằm trên giường, khuôn mặt đỏ bừng chỉ có ở người sốt cao.

Tiêu Vân Tranh chỉ vào lọ thuốc bên cạnh, dặn dò cô: "Nhớ là khi nào anh Phong tỉnh lại thì cho anh ấy uống thuốc nhé. Bác sỹ dặn viên trắng

uống một, viên vàng uống hai."

"Em biết rồi!" Lâm Uyển Bạch gật đầu.

"VẬY anh đi đây!"

"Vâng."

Tiền Tiêu Vân Tranh đi khỏi, Lâm Uyển Bạch trở về phòng ngủ.

Yến Phong nằm trên giường, tóc mai vì sốt cao mà hơi ướt, tuy sắc mặt yếu ớt nhưng trông vẫn khá nghiêm, chỉ có cô biết khi cười lên trông anh ấm áp dường nào.

Lâm Uyển Bạch đi tới, cúi xuống đếm lại hai bên góc chân, khi cô thu tay về bỗng bị ai nắm chặt.

~Hết chương 77~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 78

Lâm Uyên Bạch nhìn qua, thấy Yến Phong đã từ từ mở mắt.

Có vẻ như vì bị ôm, anh phải nhìn kỹ một lúc mới lên tiếng: "Tiểu Uyên, em đến đây à?"

"Ừm." Lâm Uyên Bạch gật đầu, vội vàng hỏi anh: "Anh Yến Phong, bây giờ anh cảm thấy thế nào?"

"Vẫn ổn, mấy bệnh vật này có là gì đâu, đừng nghe Vân Tranh nói phóng lên!" Yến Phong cười với cô.

Lâm Uyên Bạch biết anh nói vậy cũng chỉ vì không muốn mình lo lắng. Cô nhíu chặt mày.

"Nha đầu ngốc, đừng có lo lắng, thật sự không sao mà!" Yến Phong thấy vậy, nụ cười càng đậm hơn một chút, thanh âm hơi khàn khàn: "Bao năm qua anh sống trong quân đội đâu phải chuyện chơi, ngày mai tỉnh dậy sẽ chẳng còn bệnh tật gì nữa! Sao rồi, về quê chơi mấy hôm có ổn không?"

"Vâng..." Lâm Uyên Bạch khẽ đáp.

Cô cúi đầu xuống nhìn, bàn tay vẫn còn được Yến Phong nắm chặt, đã đỏ chút mề hôi mỏng.

Trước mắt cô vô thức hiện lên khuôn mặt cương nghị của Hoắc Trường Uyên...

Giống như phải bỏng vậy, Lâm Uyển Bạch rút mạnh tay về, mượn động tác đứng dậy để che giấu hành vi của mình: "Anh Yến Phong, anh uống chút nước đi!"

Xúc cảm trên bàn tay biến mất, đáy mắt Yến Phong ẩn hiện chút hụt hẫng, nhưng nó chỉ thoáng xuất hiện và tan đi ngay.

Lâm Uyển Bạch đỡ anh ngồi dậy, làm theo lời dặn dò của Tiêu Vân Tranh lúc đi, lần lượt cho anh uống thuốc.

"Anh Yến Phong, bây giờ anh đang yếu, ngủ thêm một lúc đi!" Cô lại đỡ anh nằm xuống, đặt bằng chiếc gối ngủ: "Em ở đây với anh, có chuyện gì anh cứ gọi em. Nửa đêm mà anh hạ sốt, em sẽ qua phòng khách ngủ."

Nói xong, Lâm Uyển Bạch cầm chiếc cốc không lên, chuẩn bị rót thêm cốc nước nữa.

"Tiểu Uyển..." Yến Phong gọi với sau lưng cô.

"Dạ?" Lâm Uyển Bạch quay đầu.

Cô thấy Yến Phong cứ nhìn mình chăm chăm không chớp mắt, không hiểu có phải vì bị sốt hay không, sắc mặt anh mang một sự bứt rứt và giằng vặt sâu sắc: "Thật ra anh rất muốn hỏi em một năm trước vì sao không xuất hiện ở sân bay, không cùng anh qua Mỹ. Nhưng đồng thời anh cũng thấy may mắn..."

"Anh lớn hơn em mười hai tuổi."

"Lại từng kết hôn, còn dẫn theo một đứa con trai, còn em vẫn đang trong độ tuổi rất đẹp, sao anh đành lòng chứ!"

Lâm Uyển Bạch cuộn chặt tay lại: "Anh Yến Phong, em..."

Cô muốn nói, nhưng lại bỗng nhiên phát hiện không biết mình nên nói gì.

Thời gian một năm không dài, cũng chẳng ngắn, đủ để xảy ra một số chuyện không thể thay đổi.

Yến Phong đợi một lúc cũng không thấy cô lên tiếng, rồi tự bật cười: "Em xem, đang yên đang lành anh nhắc chuyện này làm gì chứ, thuốc bắt đầu có tác dụng rồi, anh ngủ trước đã!"

...

Sáng hôm sau, Lâm Uyển Bạch rời đi khi Yến Phong còn chưa tỉnh giấc.

Cô nấu một nồi cháo để trong bếp, để lại một mảnh giấy nhắc anh tỉnh dậy thì uống.

Cô vội vội vàng vàng lên xe buýt, cũng may còn chưa muộn. Lâm Uyển Bạch thở hồng hộc chạy tới công ty quẹt thẻ. Sau khi rút di động ra khỏi túi xách, cô giật nảy mình. Bên trên có đến mấy cuộc gọi nhỡ, hơn nữa còn đến từ cùng một người.

Tối qua cô sợ quấy rầy Yến Phong nghỉ ngơi nên chuyển cả chế độ rung sang im lặng...

Đang do dự không biết có nên gọi lại không thì người ấy gọi tới.

Lâm Uyển Bạch vội vàng bắt máy, ở đầu kia, Hoắc Trường Uyên lập tức trầm giọng: "Tối qua gọi điện thoại sao em không nghe máy?"

"Ngủ mất rồi..." Cô ghen giọng.

Bỗng nhiên nhớ tới kinh nghiệm bị vạch trần lần trước, cô lại căng thẳng hỏi: "Anh... tới nhà tôi à?"

"Không." Hoắc Trường Uyên đáp.

Nghe thấy anh phủ nhận, Lâm Uyển Bạch mới thở phào nhẹ nhõm.

Hoắc Trường Uyên hình như cũng đang ở công ty, bên cạnh có tiếng một nhân viên cung kính đưa tài liệu cho anh ký, sau đó anh buông một câu: "Chiều tôi qua đón em, cùng đi mua đồ về nấu bữa tối."

Lâm Uyển Bạch cúp điện thoại, vẫn chưa hết hồi hộp.

Suốt cả ngày bận rộn công việc, buổi họp giao ban kết thúc chưa được bao lâu, Yến Phong đã gửi cho cô một tin nhắn báo ăn hết cháo rồi, còn đặc biệt gửi thêm bức ảnh nồi cháo sạch sẽ. Cô đáp một câu, bảo anh cố gắng dưỡng bệnh, sau đó lại tập trung vào công việc.

Ngày nào gần đến giờ về cũng là lúc thanh thoi nhất.

Khi công việc trong tay đã hòm hòm, các đồng nghiệp xung quanh bắt đầu buồn chuyện. Đàn ông đa phần nói về xe cộ, phụ nữ thì về cơ bản chỉ xoay quanh mỹ phẩm và đồ xa xỉ, nhất là khi bàn đến một vài thương hiệu cực hot gần đây.

Ghế của cô bị ai vỗ vỗ, người đồng nghiệp nữ bên cạnh xích qua: "Tiểu Bạch, có phải cậu đeo một sợi dây chuyền của Tiffany & Co. không, cho bọn tôi xem nào!"

"À, của tôi là hàng fake loại 1 thôi..." Lâm Uyển Bạch ngượng ngáp.

Hoắc Trường Uyên tặng cô dây chuyền lâu như vậy, đến bây giờ cô vẫn còn lo sẽ bị người ta giật mất.

"Không sao đâu, fake loại 1 cũng xem thử!" Cô đồng nghiệp không quan tâm.

Lâm Uyên Bạch thấy vậy cũng không tiện từ chối, bèn giơ tay cởi chiếc áo khoác ngoài ra, vừa sờ tay lên cổ cô đã giật mình.

Cảm giác lạnh lạnh trước đó không còn nữa!

Lâm Uyên Bạch hoang mang, trái tim như rớt xuống vực. Trước giờ nó vẫn luôn được giấu kín trong cổ áo, nhưng bây giờ sờ mãi vẫn trống trơn.

"Sau này đi tới đâu cũng bắt buộc phải đeo!"

"Lúc nào cũng phải đeo nó lên cổ đây!"

"Tắm cũng không được tháo xuống!"

...

Tiếng nước trong phòng bếp ngừng, sau đó ánh đèn tắt lịm.

Lâm Uyên Bạch từ từ bước ra, không đi vào phòng khách mà chỉ dừng lại ở đó, liếc nhìn Hoắc Trường Uyên đang ngồi hút thuốc trên sofa, áp úng: "À... tôi lên gác tắm rửa..."

Hoắc Trường Uyên nhú mày, nhìn theo bóng cô cắm đầu đi lên gác.

Từ lúc tới công ty đón cô, anh đã cảm thấy điều bất thường rõ ràng.

Vào chợ, cô mua xong đồ rất nhanh, gần như không lựa chọn gì. Sau khi vào nhà, cô xách thẳng túi đồ vào trong bếp, suốt cả quá trình cứ cúi gằm, mỗi khi chạm phải ánh mắt anh là lại hoảng loạn quay đi.

"Qua đây." Anh gọi cô.

"... Sao vậy?" Lâm Uyển Bạch dừng ở đó.

"Qua đây!" Hoắc Trường Uyên lặp lại lần nữa.

Rõ ràng ngữ điệu đã trầm hơn. Lâm Uyển Bạch đành phải buông tay vịn cầu thang ra, lặng lẽ đi tới.

Suốt cả quá trình, ánh mắt sa sầm của Hoắc Trường Uyên vẫn như một chiếc khóa, khóa chặt cô lại, đến nỗi cô không thể đứng vững.

"Sao em cứ mặc áo khoác mãi vậy?"

Đôi mắt Lâm Uyển Bạch chớp nháy: "Điều hòa bật hơi lạnh, lên gác rồi cởi..."

"Cởi ngay bây giờ!" Hoắc Trường Uyên gạt tàn thuốc.

Lâm Uyển Bạch cắn môi, đành bầm bụng kéo khóa áo xuống, cầm áo khoác lên tay.

Hoắc Trường Uyên nheo mắt: "Tay em che cổ làm gì?"

"Không có..." Lâm Uyển Bạch căng thẳng nuốt nước bọt.

Hoắc Trường Uyên đứng lên, vóc dáng cao lớn chiếm ưu thế khiến cô bất chợt cảm thấy mình thật bé nhỏ.

Sau đó anh vươn tay, kéo bàn tay đang che cổ của cô ra, sắc mặt lập tức sầm xuống: "Dây chuyền đâu?"

Cần cổ bị lộ ra hoàn toàn, Lâm Uyển Bạch không giấu giếm được nữa.

Một ngụm nước bọt còn chưa kịp nuốt xuống, mí mắt cô đã run rẩy, cô quay sang hướng khác: "Tối qua tắm rửa xong, tôi quên không đeo..."

Hoắc Trường Uyên chậm rãi thu tay về, một bàn tay khác kẹp điều thuốc đặt bên khoe môi. Điều thuốc chẳng mấy chốc đã cháy thêm một đoạn. Anh phả khói ra, từ từ hỏi: "Lâm Uyên Bạch, sau khi đeo dây lên cho em, tôi đã nói gì?"

"..." Lâm Uyên Bạch đan hai tay vào nhau.

"Lặp lại cho tôi nghe!" Hoắc Trường Uyên bắt ngờ quát.

Lâm Uyên Bạch rút vai lại, cắn môi nói: "Sau này đi tới đâu cũng phải đeo, lúc nào cũng phải có ở trên cổ..."

"Còn gì nữa?"

"Tắm cũng không được tháo xuống..."

Nói xong, Lâm Uyên Bạch sàu nảo vì lý do bừa bãi vừa rồi của mình.

"Em biết mình có một thói quen không?" Khi Hoắc Trường Uyên tiếp tục lên tiếng, anh đã dập điều thuốc hút dở vào trong gạt tàn, vừa đồng thời gỡ hai bàn tay nắm chặt của cô ra, rồi lật lên: "Một khi nói dối, lòng bàn tay sẽ ra đầy mồ hôi."

"..." Lâm Uyên Bạch cảm giác mình vì quá căng thẳng mà nhịp tim tăng cao.

Người đàn ông này quá nhạy bén và sắc sảo!

Dường như đứng trước mặt anh, cô hoàn toàn không giấu giếm được gì, lần lượt sẽ bị anh vạch trần hết.

Hoắc Trường Uyên lau bàn tay nhớp nháp của cô, nhìn chăm chú: "Tôi hỏi lại em lần cuối cùng, dây chuyền đâu?"

"..." Lâm Uyên Bạch nhìn anh, không dám đối trá thêm nữa, giọng vừa khẽ vừa thấp: "Tôi làm mất rồi..."

Khóe miệng Hoắc Trường Uyên đột ngột bặm lại.

Anh nhìn cô chăm chăm vài giây rồi lập tức hất tay cô ra, sai bước đi lên gác.

Lâm Uyên Bạch cúi đầu, cho tới khi bước chân biến mất, cô mới dám tắt điện phòng khách, lẳng lẽ đi lên theo đường cũ.

Đẩy cánh cửa phòng ngủ ra, Hoắc Trường Uyên cũng không tắm mà cởi thẳng quần áo nằm lên giường. Khuôn mặt kia xị ra như sắp chảy nước, bờ môi mỏng mím lại thành một đường thẳng.

Lâm Uyên Bạch đi tới, âm thầm nhặt quần áo lên treo gọn gàng.

"Này, anh không tắm à?"

Cô dò hỏi, không ai trả lời.

Lâm Uyên Bạch liếm môi: "Vậy tôi đi tắm nhé..."

Vẫn không có tiếng đáp, giống như cô đang tự nói chuyện một mình vậy. Suốt cả quá trình, Hoắc Trường Uyên còn không buồn liếc cô.

Lâm Uyên Bạch thấy vậy, cũng không đi tới phòng tắm mà đứng đực tại chỗ, dáng vẻ như đứa trẻ làm sai chuyện gì.

Tuy rằng đích thực cô có làm sai...

Cô đứng bấm ngón tay trong bút rút một lúc, rồi đi về phía giường lớn, rón rén vòng qua đuôi giường, sau đó đứng bên cạnh anh.

Cô nhìn một Hoắc Trường Uyên đang sa sầm mặt lại trong im lặng, bạo dạn cúi xuống ghé sát về phía anh.

Thật ra cô rất sợ, mình sẽ bị anh tung cước đá thẳng xuống đất.

Cũng may Hoắc Trường Uyên không làm vậy, anh vẫn căng thẳng mặt mày, lạnh lùng nói: "Làm gì đấy!"

"À..." Lâm Uyển Bạch cẩn thận quan sát sắc mặt anh, ngoan ngoãn như một cô dâu nhỏ: "Chẳng phải anh nói, nếu chọc giận anh thì phải ôm hoặc hôn anh một cái sao..."

Cuối cùng Hoắc Trường Uyên cũng nhìn thẳng vào cô.

Có điều vẻ đen tối chưa giảm bớt, bờ môi mỏng vẫn sắc lẹm.

Chính vào lúc Lâm Uyển Bạch ngỡ rằng phương pháp này không hiệu quả, chuẩn bị dè dặt thu tay về thì bất ngờ nghe thấy anh gượng gạo buông ra một câu:

"Chưa thấy hôn!"

"..."

Thôi được rồi, Lâm Uyển Bạch chớp chớp mắt.

Cô chưa từng chủ động hôn ai, lúc này cũng mặc kệ sự xấu hổ, hít sâu một hơi, ghé miệng vào hôn.

Một tiếng "chụt" rất khẽ.

Khi cô rời đi, khuôn mặt Hoắc Trường Uyên có dẫn ra đôi chút.

Lâm Uyển Bạch cup mắt xuống, mềm oặt xin lỗi anh: "Xin lỗi nhé..."

"Tôi thật tình không cố ý đâu, tôi cũng không muốn làm mất nó, tôi còn rất thích nữa..."

"Em chắc chứ?" Hoắc Trường Uyên nghe được nửa câu sau, phủ tay lên eo cô.

"Ừm..." Lâm Uyên Bạch bày ra vẻ mặt thành khảm, quan trọng nhất là rất dặt.

Một sợi dây chuyền nhỏ xíu bị mất cũng tổn thất tới mấy vạn tệ, đương nhiên cô không đành lòng. Hơn nữa đeo lâu như vậy, ít nhiều cũng có chút xúc cảm lạnh lạnh nơi xương hõm vai đã thành quen, giống như có một chiếc chìa khóa nhỏ luôn lúng lẳng ở đó vậy.

Nó không còn nữa, trái tim cô cũng trống trải theo.

Bàn tay đặt bên eo bầu cô một cái thật mạnh.

Lâm Uyên Bạch đau đớn kêu lên, ngay sau đó cô bị anh lật người đè xuống dưới, anh nghiến răng kèn kẹt: "Có gan thì em làm mất chính mình đi, xem tôi trừng phạt em thế nào!"

...

Hôm sau, chiếc Land Rover màu trắng len lỏi giữa dòng xe cộ đông đúc buổi sáng.

Lâm Uyên Bạch cúi đầu, mũi chân vẽ những vòng tròn trên nền thảm, chốc chốc lại len lén liếc nhìn Hoắc Trường Uyên ngồi bên.

Sáng nay sau khi thức dậy, anh vẫn im lặng không nói gì, có vẻ như vẫn chưa hết giận.

Lâm Uyên Bạch cũng không dám thở mạnh.

Giống như tôi qua vậy, cô bị anh vằn qua vằn lại trên giường như nướng bánh, đau cũng không dám oán trách nửa lời...

Trong bầu không khí bí bách này, cuối cùng chiếc xe cũng đỗ lại bên cạnh tòa nhà văn phòng.

Lâm Uyển Bạch nghiêng đầu nhìn anh, rồi cúi xuống âm thầm tháo dây an toàn, chuẩn bị lặn lẽ lướt đi. Nhưng cô không được như ý nguyện, lập tức bị anh kéo ngược trở lại.

"Giờ nghỉ trưa tôi sẽ qua."

"Hả?" Lâm Uyển Bạch không hiểu câu này.

Hoắc Trường Uyên liếc xéo cô, ngữ khí vẫn còn chút âm u: "Tôi bảo Giang Phóng kiểm tra rồi, ở trung tâm thương mại McKale có cửa hàng đại lý của thương hiệu này."

"..." Lâm Uyển Bạch tròn xoe mắt.

Khi ý thức được câu nói này có nghĩa là gì, niềm hân hoan dâng lên trong lòng bị cô ép xuống.

Cảm giác trống rỗng lúc trước cũng được lấp đầy trong khoảnh khắc.

"Còn làm mất nữa thử xem!" Hoắc Trường Uyên lạnh lùng cảnh cáo.

"Ừm!" Lâm Uyển Bạch gật đầu như con cún con, khóe mắt cũng thắm đượm ý cười. Giống như sợ anh không tin, cô còn giơ hai tay lên: "Tôi thề đấy!"

Tối trưa, Hoắc Trường Uyên có một buổi họp ở gần đó vừa xong việc, lái xe tới trước.

Anh vừa đỗ lại thì có một bóng hình quen thuộc lướt qua bên cạnh. Người đó mặc chiếc măng tô mỏng màu đen, còn giơ tay gõ lên cửa sổ.

Hoắc Trường Uyên phát hiện ra, nheo mắt lại. Là Yên Phong. "Hoắc tổng?"

"Anh Yên." Anh gật đầu tỏ ý.

Yên Phong nhìn thấy anh không quá ngạc nhiên. Lần trước lúc đi ăn, Tiêu Vân Tranh có nhắc đến chuyện công ty của Lâm Uyên Bạch và Hoắc Thị có hợp tác, thế nên anh ấy cũng không nghĩ nhiều, ngược lại nói: "Đúng lúc anh cũng qua công ty của Tiểu Uyển, có thể phiền anh giúp tôi chuyển thứ này cho cô ấy không?"

"Được thôi." Hoắc Trường Uyên hờ hững.

"Tôi vốn định lên đó, có điều đội vừa gọi điện tới, phải lập tức dọn đồ về New York!" Yên Phong khó xử lắc lắc di động, sau đó rút ra một thứ: "Tối hôm qua Tiểu Uyển làm rơi ở chỗ tôi, làm phiền anh!"

Ngón tay anh ấy vừa buông ra, dưới ánh nắng liền xuất hiện một tia sáng lấp lánh của kim cương.

Sợi dây chuyền bạch kim được giữ chặt phần đầu, chỉ còn lại mặt chìa khóa nhỏ rủ xuống như có thể cắt rời từng tia nắng.

Con người của Hoắc Trường Uyên co rụt lại...

~Hết chương 78~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 79

Giờ nghỉ trưa vừa đến, Lâm Uyên Bạch bèn nhảy dựng lên khỏi ghế.

Ra khỏi cánh cửa xoay của tòa nhà văn phòng, cô rất dễ dàng tìm thấy chiếc Land Rover màu trắng đỗ ở đó. Qua lớp kính mui xe, khuôn mặt cương nghị của Hoắc Trường Uyên mơ hồ hiện ra.

Cô chạy bước nhỏ qua đó, kéo cửa xe chui vào trong.

Lâm Uyên Bạch cài dây an toàn vào người, trong ngữ khí vẫn còn chút phân khích: "Này, anh đợi lâu rồi phải không?"

Hoắc Trường Uyên không trả lời cô, anh chỉ hờ hững liếc nhìn cô một cái.

Đôi mắt sâu của anh như bị đồ mực vậy, đen tối, không chút ánh sáng.

Lâm Uyên Bạch không khỏi sửng người. Khi cô định lên tiếng thì anh bất ngờ giẫm lên chân ga, chiếc xe vài giây sau đã lao thẳng và hòa vào dòng xe trên đường.

Phong cảnh ngoài cửa lướt qua rất nhanh, cô ngồi ngắm nhìn suốt dọc đường. Không xa phía trước là trung tâm thương mại McKale. Anh cũng không vòng vào lối xuống tầng hầm để xe mà thẳng thừng lái qua.

Trong gương chiếu hậu, tòa nhà mỗi lúc một xa.

Lâm Uyên Bạch kinh ngạc chỉ tay: "Chẳng phải chúng ta tới..."

Hoắc Trường Uyên làm như không nghe thấy, vẫn nhìn thẳng về phía trước, tiếp tục chuyên tâm lái xe.

Lại lái xe hơn mười phút nữa, cuối cùng chiếc xe đỗ lại trên cây cầu bắc qua sông. Đạp vào tầm mắt là dòng sông lăn tăn theo từng cơn sóng, trên sông thì thoảng lại có tàu du lịch và những con tàu nhỏ lướt qua.

Hoắc Trường Uyên phanh xe lại rồi tắt máy.

Anh lẳng lặng rút điều thuốc ra không nói câu nào, ngậm lên miệng châm lửa. Anh hạ cửa xe xuống một nửa, gió từ sông thổi vào, mang theo một ít khói thuốc đi xa.

Tư thế im lặng hút thuốc và biểu cảm không chút suy suyển của anh khiến người ta không thể nắm bắt.

Lâm Uyển Bạch ngồi bên cạnh dè dặt căn môi, khẽ hỏi: "Hoắc Trường Uyên, chúng ta không đi mua dây chuyền nữa sao?"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên hờ hững đáp.

Sau đó, anh nghiêng mặt sáng nhìn cô từ ngọn tóc xuống dưới mũi chân rồi lại nhìn từ mũi chân hướng lên khuôn mặt cô. Sau đó anh mở hộc đựng đồ bên tay phải, rút từ bên trong ra một thứ.

Gió sông làm lung lay chiếc chìa khóa nhỏ, viên kim cương được khảm vào đó sáng lấp lánh.

"Sao nó lại ở đây?" Lâm Uyển Bạch ngỡ ngàng giây lát.

Cô giơ tay đón lấy, xúc cảm của vật cứng cọt vào lòng bàn tay, thứ bỗng bèn dưng lên trong lồng ngực hoàn toàn là cảm giác mừng rỡ khi tìm lại được thứ đã mất.

Có điều, niềm vui này chẳng kéo dài bao lâu, vì chất giọng trầm của Hoắc Trường Uyên lại vang lên lần nữa: "Yến Phong nói tối hôm trước em để rơi ở chỗ anh ta, bảo tôi chuyển giúp."

Trái tim Lâm Uyển Bạch kêu "cạch" một tiếng.

Thì ra tối đó cô làm rơi ở chỗ Yến Phong...

Sợi dây chuyền hình chìa khóa được cô nắm chặt trong lòng bàn tay. Hơi thở của cô như ngừng lại, phần tóc mai của Lâm Uyển Bạch đã có chút mồ hôi túa ra.

Sắc mặt Hoắc Trường Uyên trông không có thay đổi gì quá lớn, chỉ là ngữ khí của anh chậm rãi đến kinh người, mỗi chữ đều như có thêm sự uy quyền: "Chẳng phải em nói không nhận được điện thoại của tôi nên ngủ rồi sao?"

"..." Lời nói dối bị vạch trần, đầu óc Lâm Uyển Bạch tê rần.

"Không định nói với tôi tối hôm trước hai người đã làm gì sao?" Hoắc Trường Uyên cảm điều thuốc lá đã chảy cả nửa, bàn tay run lên, nghiêng người qua.

"Anh ấy bị ốm..." Lâm Uyển Bạch nuốt nước bọt có phần khó khăn, cô ấp úng thiếu kiểm soát: "Sốt cao, không ai chăm sóc, thế nên tôi..."

"Thế nên em đã chăm sóc người ta suốt cả đêm?"

Nếu Hoắc Trường Uyên nhớ không nhầm, đến tận sáng hôm đó cô mới bắt máy.

Giây phút Lâm Uyển Bạch gạt đầu, cô bị anh bạt tai một cái ngã ra sau ghế.

Ở khoảng cách gần, cô mới nhìn rõ đôi đồng tử lạnh lẽo của Hoắc Trường Uyên. Khóe môi anh nở nụ cười không chút nhiệt độ: "Không hổ danh là người quen cũ, Lâm Uyển Bạch, có phải em coi tôi là kẻ ngốc không? Cô nam quả nữ ở chung một phòng, sau đó nói với tôi là không có chuyện gì?"

"Đừng mà..."

Khi anh nhào tới, Lâm Uyển Bạch run lên bần bật.

Cổ áo cô bị dùng sức kéo rách, quệt vào da rất đau đớn. Còn nụ hôn của anh khi rơi xuống, rõ ràng là đang cấu xé.

Lần trước cũng như vậy, sau khi nổi nóng, anh thô lỗ đối xử với cô, không có chút tình cảm nào, hoàn toàn đã trút ra hết mọi giận dữ. Mọi ký ức đáng sợ đều trào dâng trong khoảnh khắc.

Có một giây Hoắc Trường Uyên cảm thấy mí mắt mình giật kịch liệt ba cái.

Lửa giận bốc thẳng lên đỉnh đầu, trước mắt dường như cũng đỏ rực theo. Có điều cơ thể dưới lòng bàn tay anh bắt đầu run lên từng chút một. Anh cúi đầu, nhìn Lâm Uyển Bạch bị anh khóa chặt trên ghế đang nhắm nghiền mắt, mí mắt và bờ môi đều đang run lên.

Cô rất sợ anh...

Yết hầu Hoắc Trường Uyên trượt lên trượt xuống, lòng bàn tay anh từ từ nắm chặt lại.

Áp lực trên người đột ngột biến mất, Lâm Uyển Bạch lập tức kéo chặt cổ áo vào ôm lấy chính mình, nhìn anh vừa sợ hãi vừa không dám tin như một con thú nhỏ.

"Xuống xe!"

Hoắc Trường Uyên lạnh lùng buông ra hai chữ.

Lâm Uyển Bạch mềm oặt hai chân ngã xuống xe, chiếc Land Rover lao vút đi.

Ngoài mùi đuôi xe nó để lại bay theo gió, trên cầu không còn một ai khác, thi thoảng cũng chỉ có chiếc xe vọt qua rất nhanh.

Đây không phải là lần đầu tiên anh bỏ rơi cô.

Lâm Uyển Bạch lại kéo kín quần áo vào, chậm rãi quay đầu đi về như một thói quen. Chẳng biết đã đi bao xa, bỗng có một chiếc taxi trông khách dừng lại bên cạnh cô, cô ngồi lên rời đi

Cúi đầu siết chặt chiếc chìa khóa nhỏ trong lòng bàn tay, trái tim cô như bị một hòn đá tảng đè nặng.

...

Chập tối, sân bay.

Dù là lúc nào nơi này cũng đông đúc người qua lại, đi đâu cũng nhìn thấy những bóng người vội vàng kéo vali hành lý. Ngay gần đó, Yến Phong đã làm xong thủ tục hành lý, đang cầm hộ chiếu và vé máy bay quay trở lại.

Tiêu Vân Tranh và Lâm Uyển Bạch tới đây tiễn anh ấy đứng đợi ở vạch vàng, Tiêu Vân Tranh nhíu mày: "Anh Yến Phong, sao anh đi đột ngột quá vậy?"

"Hết cách thôi, quân lệnh như sơn." Yến Phong cũng rất khó xử.

"Anh Phong, lần này về khi nào thì quay lại?" Tiêu Vân Tranh uể oải hỏi.

"Chưa nói trước được, khi không có nhiệm vụ thì anh sẽ cố gắng quay về!" Yên Phong trầm ngâm rồi đáp, khi nhìn về phía cô, anh ấy lại điệu dàng đi vài phần: "Tiểu Uyển, lần sau anh sẽ đưa Châu Châu về cùng, nó ầm ĩ đòi gặp em lâu lắm rồi!"

"Vâng." Nhớ tới cậu nhóc tinh nghịch đó, Lâm Uyển Bạch mỉm cười gật đầu.

Vì thời gian vẫn còn dư dả, họ còn nói chuyện thêm vài câu trước cửa kiểm tra an ninh. Khi Tiêu Vân Tranh đi rửa tay thì Yên Phong bất ngờ nhìn ra sau lưng cô: "Hoắc tổng, gần đây hay gặp nhau bất ngờ thật đấy!"

Lâm Uyển Bạch nghe xong quay người lại, quả nhiên nhìn thấy Hoắc Trường Uyên mặc vest, có Giang Phóng đi theo sau.

Toàn bộ các dây thần kinh trên người cô đều vô thức căng lên, sức tập trung bắt giác bị kéo về phía anh.

"Đúng là trùng hợp." Hoắc Trường Uyên nhếch môi.

"Hoắc tổng đi công tác sao?" Yên Phong cười hỏi.

"Ừm, tới Bắc Kinh hai ngày, có dự án cần bàn bạc." Hoắc Trường Uyên gật đầu, rồi cúi xuống giờ đồng hồ lên xem, ngữ khí vừa nhạt nhòa vừa khách sáo: "Xin lỗi nhé, tôi phải lên máy bay đây, xin phép đi trước."

Nói xong, anh đi thẳng qua cửa kiểm tra an ninh.

Khi lướt qua nhau, anh không liếc ngang ngó dọc, giống như hoàn toàn không biết đến sự tồn tại của cô.

Lâm Uyên Bạch nhìn bóng hình cao lớn đó cứ thế biến mất trong tầm mắt, ngón tay đang siết chặt từ từ buông lỏng. Chưa đầy hai giây sau, cô lại nắm chặt tay.

Anh vẫn còn đang giận...

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 80

Trên màn hình máy tính, thấp thoáng hiện ra khuôn mặt ngây ngốc của cô.

Lâm Uyên Bạch cúi đầu bấm di động, nhìn ngày tháng hiển thị bên trên, nghĩ tới việc khi gặp ở sân bay, anh đã nói với Yến Phong mình sẽ tới Bắc Kinh hai hôm, tính ngày thì có lẽ anh đã về ngày hôm qua rồi...

Cô nhớ những lần đi công tác trước, sau khi xuống máy bay, anh đều gọi điện thoại trước nhắc cô làm ấm giường.

Từ tối qua đến bây giờ, ngoài một vài thông báo của các phần mềm trong điện thoại ra thì không nhận được bất kỳ cuộc gọi nhớ hay tin nhắn nào.

"Tiểu Bạch, nghĩ gì vậy, đến giờ tan ca rồi!"

Lâm Uyên Bạch "á" lên một tiếng, mới phát hiện những người khác đều đã thu dọn đồ đạc hết cả.

Người đồng nghiệp đưa qua một thứ được bọc trong túi bóng rồi nói tiếp: "Đây là cây thủy tiên lúc trước nói mang cho cậu, còn chưa nở hoa nữa. Nếu trong nhà không có đất thì chăm bằng nước cũng được!"

"Được, cảm ơn nhé!" Lâm Uyên Bạch đón lấy.

Sau khi tan ca, cô tới bệnh viện một chút, cùng bà ngoại trò chuyện một lúc rồi trở về nhà sớm.

Trong tủ lạnh còn một ít rau xanh, cô lấy ra xào qua, ăn xong thì tắm rửa, phát hiện cũng chỉ mới hơn tám giờ tối.

Khi bước ra khỏi phòng tắm, ngang qua tấm gương, chiếc chìa khóa đựng đưa trên xương quai xanh lấp lánh tỏa sáng dưới ánh đèn.

Lâm Uyên Bạch đưa tay lên chạm nhẹ vào, trước mắt hiện lên dáng vẻ giận dữ của Hoắc Trường Uyên.

Cô rút cuốn tiểu thuyết tiếng Đức mẹ để lại ra, vì còn quá sớm chưa thể chợp mắt nên cô tìm số trang đã đánh dấu lại để đọc tiếp. Có điều, đọc mãi đọc mãi, cô bỗng cảm thấy mồ hôi lạnh không ngừng túa ra khắp người.

Ban đầu cô chỉ nghĩ mình hơi lạnh bèn kéo cao chăn lên một chút.

Nhưng cô lại càng lúc càng khó chịu, hơn nữa dạ dày đau tưởng chết, ngay cả bụng cũng co thắt lại.

Cuốn tiểu thuyết rơi xuống đất, Lâm Uyên Bạch chẳng buồn nhặt nữa. Con đau đã khiến người cô co giật. Cô lảo đảo một lúc lâu bên cạnh gối mới tìm ra được di động.

Khi màn hình sáng lên, cô bỗng không biết gọi cho ai.

Người đầu tiên hiện ra trong đầu cô lại là Hoắc Trường Uyên...

Dường như nghĩ như vậy, bàn tay Lâm Uyên Bạch cũng có ý thức của riêng mình, cô cố tìm cái tên ba chữ ấy trong di động rồi ấn xuống.

Đầu kia bắt máy rất nhanh, cô run rẩy bờ môi gấp gáp nói: "Alô, là tôi..."

"Chuyện gì vậy, tôi đang họp."

Giọng nam trầm của Hoắc Trường Uyên hờ hững vọng tới.

Lâm Uyển Bạch ngượng ngập, sầu não vì sự kích động của mình. Khi lên tiếng lần nữa, giọng cô vì đau mà bắt đầu run rẩy: "Không sao..."

"Không sao em còn gọi điện!" Hoắc Trường Uyên hạ thấp giọng. Dường như đã phát giác được điều bất thường bên cạnh cô, anh hỏi nhanh một câu: "Lâm Uyển Bạch, em sao vậy?"

Bàn tay cầm di động của Lâm Uyển Bạch run lập cập.

Cô há hốc miệng, tốn rất nhiều sức lực, cuối cùng mới nói được một câu hoàn chỉnh: "Tôi... Tôi hơi đau..."

Nói xong, rất lâu không có hồi âm.

Lâm Uyển Bạch nhìn di động, phát hiện chẳng biết màn hình đã đen xi từ lúc nào.

Không còn cách nào khác, cô đành cố gắng tung chăn ra, bước xuống giường. Chân cô còn chưa chạm được vào chiếc dép lê, cả người đã đau đớn lăn xuống đất, rồi cuộn tròn lại như con tôm, trước mắt bắt đầu tối sầm đi.

Cứ như vậy không biết qua bao lâu, ý thức của cô bắt đầu rệu rã.

Trước khi cô nhắm hẳn mắt lại chỉ nghe thấy một tiếng ầm rất lớn vang lên.

...

Khi cô mở mắt ra, trời đã sáng.

Lâm Uyên Bạch chậm rãi nhìn một vòng không gian xung quanh, tất cả chỉ có một màu trắng xóa, có lẽ là trong bệnh viện.

Trên mu bàn tay trái có cảm giác đau nhói, chất dịch lạnh lẽo đang nhỏ xuống từng giọt.

Cô đảo đảo đôi mắt khô khốc, liền nhìn thấy một bóng hình cao lớn. Vì góc nghiêng nên cô nhìn thấy dưới khuôn mặt thẳng băng của anh xuất hiện một lớp râu mới mọc. Không nhiều, chỉ một lớp thưa thưa.

Lâm Uyên Bạch ngưng ngẩn gọi: "... Hoắc Trường Uyên?"

Cô ngỡ mình đang nằm mơ, người tối qua còn ở trong điện thoại sao lại xuất hiện trước mắt.

Hoắc Trường Uyên nhìn cô từ trên xuống, lạnh lùng hừ một tiếng, khiến cô chắc chắn rằng anh thực sự tồn tại, cũng trong khoảnh khắc hiểu ra anh đưa mình tới đây.

"Tôi sao vậy?" Cô vẫn còn chưa hiểu chuyện gì.

"Ngộ độc thực phẩm." Có người trả lời cô, là một bác sỹ mặc áo blouse trắng đứng một đầu: "Có lẽ là dùng nhầm thủy tiên chưa nở hoa thành hành để dùng, dẫn đến ngộ độc. Tối qua khi đưa cô vào đây chúng tôi đã tiến hành rửa ruột, bây giờ đã không còn nguy hiểm tới tính mạng nữa."

Dường như tối qua cây thủy tiên được đồng nghiệp đưa đã bị cô ném bừa lên mặt bàn. Sau đó lúc nấu cơm, cô cũng bỏ cả đồ ăn lên bàn. Có thể vì đầu óc quá trên mây, lúc thái hành cô đã không chú ý mà nhầm lẫn...

Chẳng trách, tối qua lúc ăn hành cô cứ thấy là lạ, đáng đáng.

"Cũng may phát hiện kịp thời, độc tố chưa thấm vào máu, sau này cô phải hết sức chú ý!" Bác sỹ đẩy đẩy gọng kính, dặn dò: "Sau khi rửa ruột, trong vòng ba ngày đừng ăn các món cay dầu mỡ và sinh lạnh, tránh kích thích tới niêm mạc dạ dày. Uống nhiều nước nóng một chút. Còn hai túi dịch phải truyền xong là có thể xuất viện!"

"Cảm ơn anh." Lâm Uyển Bạch cảm kích.

Bác sỹ gật đầu, tiện tay ghi chép một chút rồi rời đi.

Trong phòng chỉ còn lại hai người họ và tiếng phì phì của máy tạo sương.

Chuyện ngộ độc thực phẩm không phải chuyện giỡn chơi.

Nghĩ như vậy, Lâm Uyển Bạch bất giác nhìn về phía Hoắc Trường Uyên. Anh vẫn còn đứng đó, một tay đút túi quần, trông rất lạnh lùng.

"Tôi..."

Cô vừa lên tiếng, Hoắc Trường Uyên bèn quát: "Hành và thủy tiên mà em cũng không phân biệt được? Không có đầu óc à, ngu ngốc!"

Lâm Uyển Bạch liêm môi, nhìn anh bằng ánh mắt vô tội.

Hoắc Trường Uyên lạnh lùng nhìn cô chằm chằm một lúc rồi đột ngột sải bước đi ra khỏi phòng.

Tiếng bước chân của anh chẳng mấy chốc đã biến mất. Lâm Uyển Bạch cụp mắt xuống, trái tim khó tránh khỏi hụt hẫng.

Nửa tiếng sau, cửa phòng bất ngờ bị ai đó đẩy ra.

Hoắc Trường Uyên rời đi trước đó lại bước vào, đôi chân thẳng tắp rung rinh theo từng bước chân của anh. Anh xách thêm một chiếc túi nhỏ trong tay, bên trong đựng một hộp cháo nhỏ.

Lâm Uyển Bạch sửng sờ.

Cô còn nghĩ anh đã đi rồi...

Cô nhìn thấy anh đi tới bên giường, lấy chiếc hộp trong túi ra, sau đó là một chiếc thìa nhựa dùng một lần.

Ngay sau đó, bả vai của Lâm Uyển Bạch bị anh giơ tay giữ chặt, xem ra dùng rất nhiều sức, nhưng không làm đau cô chút nào. Chiếc gối dựng đứng được anh đặt sau lưng cho cô dựa vào.

Thấy anh kéo ghế qua ngồi, cô vội nói: "Tôi tự ăn được mà..."

"Im miệng!" Hoắc Trường Uyên nạt cô.

"..." Lâm Uyển Bạch ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

"Há miệng!" Sau đó, Hoắc Trường Uyên lại hung dữ lên tiếng.

Lâm Uyển Bạch chớp chớp mắt, dè dặt hỏi: "Rốt cuộc là ngậm miệng hay là há miệng?"

"Còn nhiều chuyện?" Hoắc Trường Uyên nheo mắt lại.

Khi chiếc thìa được đưa qua, Lâm Uyển Bạch vội vàng hợp tác há miệng, miếng cháo ấm nóng lan từ trong cổ họng xuống dạ dày.

Động tác của Hoắc Trường Uyên rất cứng rắn, giống như lần đầu tiên vậy. Có mấy lần cháo đã rơi xuống chiếc ga giường màu trắng.

Cuối cùng cũng dứt hết bát cháo, anh cảm thấy còn mệt hơn ký hàng chục tập tài liệu.

Anh bỗng nhiên đứng lên với vẻ nhẹ nhàng, thu dọn hộp và thìa vào túi. Khi Hoắc Trường Uyên chuẩn bị đi vứt rác thì bàn tay phải buông thõng của anh bị ai đó nắm chặt: "Tôi đó em thật sự chỉ chăm sóc anh ấy vì anh ấy bị ốm thôi..."

~Hết chương 80~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 81

Hoắc Trường Uyên nhìn theo bàn tay phải, Lâm Uyển Bạch nằm trên giường cũng đang nhìn anh.

"Em cũng không biết sợi dây chuyền lại rơi ở chỗ anh ấy. Tối đó anh ấy sốt mãi, chúng em thật sự không làm gì cả..." Vì bộ quần áo bệnh nhân quá rộng, càng khiến cơ thể cô gầy gò đến đáng thương.

Giống như sợ anh không tin, cuối cùng cô còn nhấn mạnh thêm lần nữa: "Thật đấy!"

Hoắc Trường Uyên khẽ nhú mày, nhưng trông anh rất tươi tỉnh.

Anh giơ tay, nắm lại tay cô, dùng sức vôn vê, tới mức cô đau đớn nhe răng anh mới hài lòng.

"Không có lần sau." Hoắc Trường Uyên hừ một tiếng thật mạnh nhưng sắc mặt vẫn không quá căng thẳng.

Ngay sau đó, anh cúi thấp nửa người trên xuống, ngón tay quần lấy hai lọn tóc mai của cô, thở dài một tiếng rất khẽ: "Những cô gái yếu đuối luôn khiến đàn ông nảy sinh dục vọng bảo vệ. Lâm Uyển Bạch, em càng ngày càng lợi hại đấy!"

"..." Lâm Uyển Bạch thầm kêu oan trong lòng.

Nhưng hòn đá tảng đè nặng trong lòng nhiều ngày qua cuối cùng cũng biến mất.

Chiếc chăn bên cạnh bất ngờ bị nâng lên. Lâm Uyên Bạch thấy anh bỗng dưng cởi giày ra, sau đó nhích người chen vào chiếc giường bệnh nhỏ bé.

Cô vừa há hốc miệng đã bị nụ hôn mạnh mẽ của anh bịt kín.

Hơi thở của Hoắc Trường Uyên tràn vào toàn bộ, chẳng mấy chốc đã khiến cơ thể căng thẳng của cô mềm mại hẳn ra.

Sau khi một nụ hôn kết thúc, hơi thở của hai người có phần hỗn loạn.

Hoắc Trường Uyên nâng mặt cô lên bằng hai tay, rồi bỗng nhiên nói một câu: "Từ tối qua đến giờ anh chưa đánh răng đâu."

"..." Lâm Uyên Bạch giật giật khóe môi.

"Trêu em đó." Hoắc Trường Uyên rướn môi.

Lâm Uyên Bạch không biết nên khóc hay cười. Nhưng nghĩ kỹ lại thì hình như cô là người chưa đánh răng mới đúng...

Cô ngược lên, chạm phải đáy mắt sâu hút của anh, nó giống như một miệng giếng khô. Nhưng có vẻ anh không hề chê bai mình.

"Em biết bây giờ anh đang nghĩ gì không?"

"Nghĩ gì vậy?" Lâm Uyên Bạch tiếp lời.

Ánh mắt Hoắc Trường Uyên bỗng trở nên mờ ám hơn, bờ môi mỏng ghé sát vào tai cô, những âm thanh len lỏi vào ốc tai chật hẹp: "Lên giường và quan hệ, em thích cái nào hơn?"

"..." Khuôn mặt Lâm Uyển Bạch lập tức đỏ bừng.

Người đàn ông này!

Dưới chần vang lên tiếng sột soạt, có lòng bàn tay dày dặn nào đó len lỏi vào giữa những chiếc cúc áo.

Như một con cá trườn dần lên trên, nhanh đến nỗi cô quên cả ngăn cản. Lâm Uyển Bạch hoảng loạn không tưởng, vội vàng nhắc nhở anh: "Chỗ này là bệnh viện..."

"Đừng ồn!" Hoắc Trường Uyên kiềm chế sức mạnh, ngẩng đầu nhìn lên cây truyền dịch: "Còn hai túi dịch nữa, ngủ một giấc vẫn kịp."

Trái tim Lâm Uyển Bạch như nhảy vọt từ trong cổ họng ra.

Bên ngoài các y tá vẫn đang đi qua đi lại, chỉ cần qua lớp cửa kính là có thể nhìn thẳng vào trong phòng bệnh.

Cô căng thẳng quay sang nhìn Hoắc Trường Uyên lần nữa, phát hiện anh đã nhắm mắt lại. Ngoài bàn tay nghịch ngợm đó đang dè lên một đôi chân của cô ra, anh không còn động thái quá đáng nào khác.

Có vẻ anh rất mệt mỏi, hơi thở cũng dần nhịp nhàng hơn.

Lâm Uyển Bạch nghiêng mặt qua. Anh chưa cạo râu, quần áo có vẻ vẫn còn chỉnh tề, nhưng cổ tay áo và cổ áo đã có những nếp nhăn, chắc tối qua anh cũng ở đây suốt đêm.

Trái tim như được ai nhét vào rất nhiều bông gòn, mềm mại vô cùng.

Cứ ngấm như vậy một lúc, Lâm Uyển Bạch chẳng biết cũng đã thở đều từ lúc nào.

Cuối cùng, hai người họ bị một cô y tá tới rút kim tiêm đánh thức, khung cảnh thật là xấu hổ.

...

Cũng may là cuối tuần, không cần phải lo chuyện đi làm.

Làm xong thủ tục xuất viện, Hoắc Trường Uyên lái xe chở cô về.

Lúc xuống xe, Lâm Uyển Bạch vừa tháo dây an toàn thì đã bị anh bế thẳng từ xe xuống rồi đi vào trong tòa nhà.

"Thật ra em tự đi được..."

Lâm Uyển Bạch nghĩ tới chuyện nhà mình ở tận tầng trên cùng, vội nói.

Hoắc Trường Uyên không để ý tới cô, chỉ đi thẳng lên. Có vẻ như sức nặng của cô với anh không khác gì con kiến, đi mấy tầng mà anh gần như không hề thở dốc.

Ánh nắng chiều hắt vào trong hành lang. Bóng hai người bị kéo dài ra trên những bậc cầu thang. Lâm Uyển Bạch nhớ tới cảm giác muốn bảo vệ mà anh nói. Dù là thật hay giả, nhưng lúc này đây cô thật sự có cảm giác mình được chở che.

Khi sắp đi lên tầng cao nhất, thì có những tiếng ồn ào vọng tới, hình như có không ít người đứng trước cửa nhà.

Sau khi đi lên, Lâm Uyển Bạch hơi ngây ngốc. Ngoài hàng xóm sống đối diện ra, còn có hai vị cảnh sát mặc cảnh phục. Một người đang dò hỏi, một người đang ghi ghi chép chép gì đó vào sổ.

Còn cửa nhà cô thì mở toang, chìa khóa đựng đưa chực rơi xuống.

Ánh mắt Hoắc Trường Uyên thoáng qua một chút gượng gạo. Anh hắng giọng: "Khụ... Tôi qua quá gấp gáp thôi."

Lâm Uyên Bạch nuốt nước bọt, nhớ lại tiếng rầm lớn trước khi cô ngất xỉu.

Hàng xóm nhìn thấy cô thì lập tức chạy tới: "Cô Lâm, cuối cùng cô cũng về rồi. Nhà cô bị trộm đấy! Sáng sớm nay tôi tỉnh dậy đã nhìn thấy có người cạy khóa!"

Đâu phải là cạy khóa, rõ ràng là đá banh cửa!

Lâm Uyên Bạch khẩn trương nhảy xuống khỏi vòng tay Hoắc Trường Uyên.

"Gọi điện thoại thì cô tắt máy, tôi đã giúp cô trông suốt cả buổi sáng mà vẫn không thấy cô quay về, nên tôi dứt khoát giúp cô báo cảnh sát!" Người hàng xóm nhiệt tình nói tiếp: "Cô mau vào kiểm tra đi, xem có mất thứ gì đáng tiền không!"

"Hiểu lầm, hiểu lầm thôi ạ..." Lâm Uyên Bạch ngượng ngập.

Sau khi đã nói rõ đại khái sự tình, cảnh sát và người hàng xóm đều thờ phào nhẹ nhõm. Thì ra ai nấy đều hết hồn một phen.

Tiền họ đi khỏi, Lâm Uyên Bạch nhìn thấy Hoắc Trường Uyên chẳng biết kiếm đâu ra một ổ khóa mới, đang đo thử lên cửa, bên cạnh còn đặt hai loại dụng cụ.

"Anh còn biết thay ổ khóa?" Cô kinh ngạc.

Hoắc Trường Uyên liếc nhìn cô, cởi áo khoác ra quăng qua: "Nếu không thì sao, em tưởng anh chỉ biết ký tên thôi chắc?"

"... Anh có cần em giúp gì không?" Lâm Uyên Bạch chớp chớp mắt.

Hơn mười phút, khóa cửa mới đã được sắp xếp xong, đóng lại vang lên một tiếng giòn tan.

Hoắc Trường Uyên xắn tay áo đi vào, đặt dụng cụ lên bàn rồi lắc lắc cổ.

Lâm Uyên Bạch ở bên nhìn anh không chớp mắt, còn có phần không dám tin rằng anh đã thay xong ổ khóa.

Dường như có thể nhìn thấu tâm tư của cô, Hoắc Trường Uyên khẽ giạt khóe môi: "Khi còn rất nhỏ, anh đã bị bố ném ra nước ngoài đi học. Trường tư thục ở đó khác với các trường bình thường, gần như không ai lo. Ngoại trừ việc nấu ăn không thể làm nổi thì những việc như thông bồn cầu, thay bóng đèn... các kỹ năng cần có trong cuộc sống đều bắt buộc phải biết."

"Vì sao bố anh lại ném anh ra nước ngoài một mình?" Lâm Uyên Bạch ngớ ngàng.

"Còn có thể có nguyên nhân gì, ngứa mắt." Hoắc Trường Uyên nhếch môi cười, rất khinh bỉ.

Lâm Uyên Bạch nghe xong, không khỏi nhú mày: "Làm gì có ông bố nào ngứa mắt con mình chứ..."

Nói xong cô lập tức hối hận, vì cô nhớ lại lúc còn ở quê, anh từng cảnh cáo cô sau này bớt quan tâm chuyện của mình.

Cô lại vượt giới hạn rồi.

Thấy anh nhú mày, cô những tưởng anh sẽ quát lên, ai ngờ Hoắc Trường Uyên chỉ khẽ mấp máy môi. Rất lâu sau, một giọng nam trầm mới

vang lên: "Lúc sinh ra anh, mẹ anh mất quá nhiều máu mà qua đời, bố luôn cảm thấy anh là kẻ hại chết mẹ..."

Khi nói, ngữ khí của Hoắc Trường Uyên rất hờ hững. Cái bóng ngược sáng che đi khuôn mặt anh, khiến nó có chút ảm đạm.

Lâm Uyên Bạch chưa từng nhìn thấy một anh như vậy.

Như bị một lưỡi dao cùn xé dần trái tim, cô mềm giọng nói với anh: "Rồi sẽ có một ngày bố anh hiểu ra, hoặc ông chỉ tạm thời không vượt qua được cái hổ trong lòng..."

"Ha ha." Hoắc Trường Uyên bật lên hai tiếng cười chế giễu.

Trong đôi mắt sâu ấy giống như có một tòa thành cô độc đã sống im lìm suốt nhiều thế kỷ.

Đứng ở khoảng cách gần, Lâm Uyên Bạch có thể cảm nhận được rõ ràng từng múi cơ bắp của anh gồ lên. Cô khẽ rướn môi: "Hoắc Trường Uyên, thật ra anh tốt hơn em nhiều. Anh thấy đây, bố anh vẫn còn cần anh, giao cả sản nghiệp cho anh quản lý. Còn em, tám tuổi đã bị bố đuổi thẳng ra khỏi nhà họ Lâm... So với em, anh vẫn còn rất may mắn, đúng không?"

Hoắc Trường Uyên xoay sang, hơi nheo mắt nhìn cô chăm chú.

Đây là thái độ lấy vết thương của mình ra để vỗ về người khác sao?

Thật ngốc, không phải ư?

Có điều, trong đôi mắt ấy vẫn là làn nước tĩnh lặng, tĩnh lặng đến mức anh dần dần hoàn hồn trở lại, dần dần trở về, dần dần bình yên.

Còn cả giọng nói dịu dàng của cô nữa, khi trượt qua trái tim khiến Hoắc Trường Uyên cảm thấy ảm áp.

Anh vươn tay ra, kéo cô ngồi lên chân mình.

Tư thế có phần khiếm nhã, Lâm Uyên Bạch cọ quảy một chút, nhưng bị lòng bàn tay anh giữ chặt gáy, kéo gần để bốn cánh môi chạm vào nhau.

Có thể vì cảm xúc trong lòng có chút gợn sóng, nụ hôn của anh khác với bình thường.

Vững vàng và từ tốn.

Lâm Uyên Bạch không kháng cự, ngược lại còn hồi đáp một chút.

Cảm giác mất thăng bằng trào dâng, cô vô thức ôm chặt lấy lưng anh. Mọi đồ vật trong nhà đều di chuyển theo bước chân Hoắc Trường Uyên, cho tới khi cô nằm xuống chiếc giường nhỏ trong phòng ngủ.

Rèm cửa vẫn còn y nguyên như tối qua, có điều vẫn không che được ánh nắng bên ngoài.

"Hoắc Trường Uyên!" Lâm Uyên Bạch kịp thời giữ lấy tay anh lại.

"Hm?" Hoắc Trường Uyên chống tay nâng người lên.

"Bây giờ còn là ban ngày..." Cô cắn môi, mắt nóng ran, hơi thở cũng nóng ran.

Hoắc Trường Uyên nhướng mày, nhẹ nhàng gỡ tay cô ra, hùng hồn nói: "Ai quy định ban ngày không được làm?"

"..."

...

Lâm Uyển Bạch mở mắt ra nhìn thấy Hoắc Trường Uyên nằm bên cạnh, có vài phần ngơ ngẩn.

Cô suýt thì quên, hôm qua hai người đã lẫn lộn khi trời còn sáng bảnh, sau đó anh cũng không đi về.

Không giống như ở nhà anh. Trong căn phòng nhỏ xíu của cô có thêm một người đàn ông say ngủ, luôn tạo ra một cảm giác lạ lẫm, quan trọng là trong không khí, mùi hương hoan ái vẫn còn chưa tan hết.

Đến nỗi Lâm Uyển Bạch suýt thì quên quan hệ giữa hai người họ...

Chiếc chăn màu hồng cô thường đắp giờ đang được anh đắp lên người. Hai cánh tay nhỏ lộ ra ngoài, cho dù trong trạng thái thoải mái, các múi cơ của anh vẫn rắn chắc từng đường.

"Nhìn đủ chưa?"

Hoắc Trường Uyên vẫn còn nhắm nghiền mắt, chỉ hơi nhúc nhích khoe môi.

"À..." Lâm Uyển Bạch ngượng ngập, hoảng loạn quay đi: "Ai nhìn anh chứ, em vừa tỉnh..."

"VẬY Ơ, sao anh cảm thấy trong mơ cứ có ai nhìn trộm mình nhỉ?" Hoắc Trường Uyên giơ cánh tay lên, gối ra sau gáy.

"Tóm lại không phải em!" Lâm Uyển Bạch ban đầu đỏ mặt, bị anh nhìn đến thiếu tự nhiên, vội vàng kéo chăn ra bước xuống giường: "Đã hơn tám giờ rồi, dậy đi, em còn nấu cơm!"

Hoắc Trường Uyên ở phía sau buông một câu: "Ăn cháo."

"Biết rồi!" Lâm Uyển Bạch đáp.

Bỗng nhiên nhớ ra, hình như hôm qua bác sỹ dặn ba ngày này cô phải cố gắng ăn đồ lỏng, dễ tiêu.

Khi cháo được nấu xong, Hoắc Trường Uyên kéo ghế ngồi trước bàn ăn. Anh đã tắm rửa sạch sẽ, mái tóc ngắn còn chưa khô hẳn, mấy lọn tóc trước trán vì ướt mà rủ xuống.

Hôm qua ở bệnh viện, cô còn nhìn thấy khuôn cằm lún phún râu của anh, chỗ này không có đạo cạo. Qua hai đêm, râu đã mọc nhiều hơn, nhưng trông anh không quá lôi thôi, ngược lại còn có phần gợi cảm.

Hoắc Trường Uyên đặt bát cháo xuống: "Hôm nay có kế hoạch gì?"

"Tới bệnh viện thăm bà ngoại." Lâm Uyển Bạch trả lời.

"Sau đó thì sao?" Hoắc Trường Uyên lại hỏi.

"Em muốn tới chùa một chuyến, dâng hương." Lâm Uyển Bạch ngẫm nghĩ, trả lời tiếp.

Ban nãy tỉnh dậy cô có xem lịch, ngày mùng 1 Âm lịch. Trước kia khi mẹ còn sống, bà nói cô là một đứa trẻ có duyên Phật. Thế nên mỗi mùng một hoặc ngày rằm mẹ thường đưa cô tới chùa để dâng hương. Sau khi mẹ mất, cô thi thoảng vẫn đi.

Có điều bình thường đa phần không có thời gian, hôm nay vừa hay là cuối tuần rảnh rỗi, cô muốn tới.

Hoắc Trường Uyên không nói gì, chỉ uống nốt nửa bát cháo nhỏ còn lại.

Lâm Uyển Bạch dọn dẹp xong trong bếp liền đi ra. Đã gần chín giờ rồi. Cô bất ngờ phát hiện anh chưa đi, chiếc áo vest vẫn còn vắt trên tay vịn

sofa. Anh đang vắt chéo chân ngồi hút thuốc, không có gạt tàn, anh bỏ tàn thuốc vào thùng rác.

Nhìn thấy cô, Hoắc Trường Uyên đứng dậy dập tắt điếu thuốc: "Anh đi cùng em."

Buổi chiều, chiếc Land Rover đi trên con đường ra ngoại ô. Cho tới khi nó dừng lại ở một chân núi nào đó, nhìn lên lưng chừng núi có một ngôi chùa.

Lâm Uyển Bạch cứ nghĩ anh nói sẽ cùng đi thăm bà, không ngờ còn cô đi tới chùa.

Hơn nữa xem ra anh cũng không định chỉ đưa cô đến rồi đi ngay. "Hoắc Trường Uyên, hôm nay anh không phải làm việc sao?"

"Nghỉ ngơi." Hoắc Trường Uyên lắc lắc chìa khóa xe.

Lâm Uyển Bạch "ồ" lên một tiếng, không hỏi nhiều nữa.

Ngôi chùa được xây trên lưng núi, còn phải đi thêm một đoạn bậc thang.

Hoắc Trường Uyên lần mò muốn hút thuốc theo thói quen.

Lâm Uyển Bạch thấy vậy vội nhắc nhở: "Không được hút thuốc trong chùa đâu..."

"Viết chỗ nào?" Hoắc Trường Uyên nhú mày.

"Sẽ không tôn trọng..." Lâm Uyển Bạch cắn môi. Tuy rằng không có quy định rõ ràng nhưng Phật dạy ma túy hay thuốc lá đều quy vào những thứ phải cai, thế nên vào chùa chiền là không được phép.

Cô do dự hỏi: "Hay là... để tụi em lên, anh về trước đi?"

Trở lời cô là một ánh mắt liếc ngang của Hoắc Trường Uyên.

Anh có vẻ không buồn để tâm tới cô, nhưng vẫn bỏ lại thuốc lá vào túi.

Vì hôm nay là mừng Một nên có rất nhiều người tới dâng hương. Có cả những người lớn dẫn theo trẻ con tới. Đi chưa được bao lâu chúng đã kêu mệt, đòi cõng lên lưng mới chịu.

Lâm Uyên Bạch nhìn ra ra, cũng bất giác nhớ về mình lúc nhỏ. Lúc đó mẹ luôn nhẹ nhàng thủ thủ, nói với cô rằng chỉ cần đi vài bước nữa là đến, kiên trì chính là thắng lợi, Phật tổ sẽ bảo vệ cô.

Hồi ức như được phát lại trong đầu, cô không nhịn được khẽ nói: "Mỗi một đứa trẻ đều được mẹ tặng cho một lá bùa bình an, lúc nhỏ mẹ em cũng thường xuyên dẫn em tới, và cũng tặng em lá bùa bình an."

"Ừm." Hoắc Trường Uyên đáp rất khẽ.

Lâm Uyên Bạch nghiêng đầu, nhìn thấy nơi đáy mắt anh không có bất kỳ biểu cảm gì, hơn nữa còn rất ảm đạm.

Hơi thở của cô vọng lại, thanh âm trầm thấp của anh hôm qua dường như vẫn còn văng vẳng bên tai: "Lúc sinh ra anh, mẹ anh mất quá nhiều máu mà qua đời, bố luôn cảm thấy anh là kẻ hại chết mẹ..."

Lâm Uyên Bạch nhẹ nhàng kéo tay anh, dẫn anh tiến lên trên.

"Phía trước là tới rồi, chúng ta vào trong thôi!"

~Hết chương 81~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 82

Hơn nửa tiếng đồng hồ, Lâm Uyển Bạch mới từ điện Quan Âm đi ra.

Chưa cần nhìn quanh ngó quất, cô đã tìm thấy bóng dáng Hoắc Trường Uyên. Anh đứng dưới gốc cây hòe giữa sân. Cho dù ở nơi đất Phật, anh vẫn độc lập nổi bật, nhìn một lần là không thể rời mắt đi.

Dường như anh đứng ở đó khiến người bất giác chỉ muốn lại gần.

Lâm Uyển Bạch chậm rãi tiến tới, quả nhiên nhìn thấy sắc mặt thiếu kiên nhẫn của anh: "Lâu quá vậy!"

"Ừm, quỳ lâu mới thành tâm mà!" Lâm Uyển Bạch xoa xoa đầu gối.

Khóe miệng Hoắc Trường Uyên nhúc nhích, dường như anh muốn mắng cô ngu ngốc nhưng cuối cùng vẫn nhịn xuống.

Đường xuống núi có vẻ nhanh hơn nhiều. Đi tới trước chiếc Land Rover, Lâm Uyển Bạch ngừng lại, rút một thứ từ trong túi ra.

"Hoắc Trường Uyên, cái này tặng cho anh..."

Hoắc Trường Uyên nghe xong bèn giơ tay đón lấy: "Hử?"

Là một chuỗi tràng hạt bằng gỗ trầm hương, bên dưới có treo một mặt Quan Âm nhỏ.

"Chẳng phải mỗi một đứa trẻ đều có bùa bình an sao. Mẹ của anh..."
Lâm Uyên Bạch ngừng một chút rồi nói tiếp: "Đây là bùa bình an em vừa cầu, có thể treo trên gương xe, bảo vệ cho anh bình an!"

Chẳng trách ban nãy cô quỳ trong điện Quan Âm lâu như vậy, anh còn tưởng cô cầu xin điều gì.

Thì ra là xin bùa bình an cho anh...

Đây có thể gọi là tình mẹ bao la ẩn chứa trong mỗi cô gái không?

"Cái quái gì vậy!" Hoắc Trường Uyên nhú mày.

Lâm Uyên Bạch ngượng ngập: "Nếu anh không muốn lấy thì thôi vậy..."

Cánh cửa xe bên cạnh bật mở, Lâm Uyên Bạch cũng âm thầm ngồi vào trong, đeo dây an toàn lên người. Cô nhìn thấy anh treo chuỗi tràng hạt đỏ lên gương xe. Cuối cùng, mặt Quan Âm rơi xuống va chạm nhẹ vào đó, làm nó rung lắc khê khàng.

Cô quay đầu đi, khóe môi chẳng biết thắm rướn lên từ lúc nào.

...

Đường về mất khoảng hơn bốn mươi phút. Ánh nắng sau ba giờ chiều không còn quá nhức mắt mà dịu nhẹ hơn, Lâm Uyên Bạch lơ đãng đi.

Khi xe đỗ hẳn lại, cô mơ màng nhìn xung quanh, họ đang ở trong một bãi đỗ xe dưới mặt đất.

Lâm Uyên Bạch và Hoắc Trường Uyên đi từ tầng B2 lên. Cánh cửa thang máy mở ra, họ đi thẳng lên một rạp chiếu phim. Rất nhiều người đang xếp hàng trước quầy phiếu tự động, các bức tường xung quanh chiếu đầy poster các bộ phim đang lên sóng.

"Hử... Chúng ta?" Cô nghi hoặc hỏi.

Hoắc Trường Uyên không trả lời, chỉ nói: "Đợi ở đây, anh đi mua vé."

Sau đó, Lâm Uyển Bạch nhìn thấy anh đi về phía quầy bán vé, vừa rút ví tiền vừa chỉ vào màn hình bên trên. Khi anh quay lại, trong tay đã có thêm hai vé xem phim, cùng một hộp bỏng ngô to tướng và hai cốc Coca.

Đầu óc cô vẫn còn ù ù cạc cạc, cô hỏi với vẻ không chắc chắn: "Chúng ta... chuẩn bị vào xem phim sao?"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên khẽ đáp.

Xem phim? Cô và Hoắc Trường Uyên?

Lâm Uyển Bạch nuốt nước bọt, rồi lại nhìn chiếc vé xem phim màu đỏ hồng, vẫn còn cảm thấy khó mà tin được.

Cô so sánh lại tên trên vé và trên poster: "Phim tình yêu?"

Hoắc Trường Uyên phóng ánh mắt đen của mình về phía cô, từ tốn nói: "Chẳng phải đám con gái các em đều thích xem mấy bộ phim tình cảm sến sẩm hay sao?"

"Ồ..." Lâm Uyển Bạch vuốt vuốt mái tóc, ấp úng tỏ ý: "Thật ra, em thích xem phim hành động của Mỹ hơn..."

"Em có xem không!" Hoắc Trường Uyên sa sầm mặt xuống.

"Xem..." Lâm Uyển Bạch lập tức hèn nhát.

Không đợi quá lâu đã có thông báo nhắc họ có thể qua cửa soát vé rồi.

Lâm Uyên Bạch như một con cún đi theo sau Hoắc Trường Uyên, phát hiện đứng xếp hàng đa phần đều là các đôi đang yêu, rất ít có người đi một mình hay các cặp đồng tính. Họ đang ghé sát vào nhau nói nói cười cười.

Ngồi vào chỗ không lâu, ánh đèn được tắt đi, màn hình lớn bắt đầu sáng lên.

Vì mua vé khá muộn, thế nên họ phải ngồi hàng cuối. Ngoài màn hình tivi rộng lớn ra thì những hàng ghế phía dưới xảy ra chuyện gì họ đều nhìn thấy không sót chút nào.

Khi hai nam nữ chính diễn đến màn thân mật, có rất nhiều đôi tình nhân dựa vào nhau, hoặc nam kéo nữ ôm chặt vào lòng, hoặc nữ ngả đầu vào bờ vai của nam.

Lâm Uyên Bạch vô thức liếm môi, có chút thiếu tự nhiên.

Cô len lén nhìn Hoắc Trường Uyên ngồi bên. Ánh sáng màn hình hắt vào mặt anh khiến nó lúc sáng lúc tối nhưng không che khuất được những đường nét khỏe khoắn, Anh nhìn chăm chú về phía trước, giống như đang tập trung vào bộ phim.

Lâm Uyên Bạch lại lặng lẽ quay về.

Tay vịn giữa hai ghế bất ngờ bị ai đó đẩy lên cao, sau đó bàn tay cô được nắm chặt lấy.

"Hả?" Cô kinh ngạc nhìn qua.

Hoắc Trường Uyên liếc xéo, uể oải cử động bờ môi: "Em nhìn anh một cái chẳng phải là muốn anh nắm tay em ư?"

"Em đâu có..." Lâm Uyên Bạch vừa xấu hổ vừa ngại ngùng.

Cô đỏ mặt định giằng tay mình ra nhưng bị anh đan thật chặt.

"Tập trung xem đi!"

Bộ phim tình yêu kéo dài hơn 100 phút đồng hồ. Khi tiếng nhạc cuối phim cất lên, ánh đèn trong rạp cũng từ từ bật sáng. Có rất nhiều đôi tình nhân lục tục đứng dậy đi ra khỏi cửa, Lâm Uyên Bạch và Hoắc Trường Uyên cũng đi lẫn vào đám người ấy.

Cô bất giác cúi đầu, cho đến khi rời đi, Hoắc Trường Uyên vẫn chưa hề buông tay.

Đi ra khỏi rạp chiếu phim, Hoắc Trường Uyên hỏi cô: "Có đói không?"

"Một chút..." Lâm Uyên Bạch thành thật đáp.

"Ăn xong rồi về."

"Ừm."

Hoắc Trường Uyên nhìn tấm bảng hướng dẫn của trung tâm thương mại ở đầu thang cuốn, rồi dắt tay cô đi xuống một tầng.

Lâm Uyên Bạch một tay được anh nắm, một tay rút túi áo, bên trong vẫn còn cuộn vé của bộ phim ban nãy.

Cô ngẩng lên, nhìn chăm chú khuôn mặt anh.

Cùng cô tới chùa dâng hương, dẫn cô đi xem phim rồi đi ăn...

Lẽ nào... là hẹn hò?

Trái tim Lâm Uyên Bạch như thắt lại, rồi nó lập tức nhảy vọt lên, đập dữ dội.

Khi chiếc Land Rover lái vào trong tiểu khu cao cấp, trời đã tối hẳn.

Hoắc Trường Uyên vào tầm trước, Lâm Uyển Bạch vẫn còn ngây ngốc ngồi nhìn tấm vé. Di động chợt đổ chuông làm cô giật nảy mình.

Một dãy số lạ hiện lên, cô nhú mào đặt lên tai. Đầu kia là một giọng nữ đầy mạnh mẽ: "Tiểu Bạch, Hồ Tam Hán đã quay về rồi đây!"

"Cá nhỏ?" Lâm Uyển Bạch bỗng chốc mừng rỡ.

"Chính ta! Mình vừa xuống máy bay, ngồi lâu đến nổi hai chân mình sưng vù rồi!"

"Bạn đang ở đâu vậy? Để mình qua đón!"

Tang Hiểu Du ở đầu kia vẫn cười hì hì như mọi khi: "Không cần, cậu cứ gửi địa chỉ nhà cho mình. Mình sẽ lập ngồi xe buýt của hãng hàng không đến đó là được rồi!"

"Được!" Lâm Uyển Bạch nói ngay.

Ngắt máy xong, cô bèn gửi tin nhắn báo địa chỉ qua, quay đầu lại chợt giật mình.

Hoắc Trường Uyên đã lặng lẽ đứng phía sau cô từ lúc nào, neho mắt lại có phần nguy hiểm: "Gọi điện với ai vậy? Lại là Yến Phong?"

Anh vừa tắt xong đi ra đã nhìn cô ngồi đó gọi điện, ánh mắt tràn ngập ý cười.

"Không phải đâu!"

Lâm Uyển Bạch liên tục lắc đầu, giải thích: "Một người bạn thân của tôi, bạn cùng phòng ký túc đại học."

"Nữ sao?" Hoắc Trường Uyên nghe xong lại hỏi.

"..." Lâm Uyên Bạch á khẩu, bạn cùng phòng ký túc chẳng lẽ còn có thể là nam?

Dường như đã xác định được giới tính của đối phương, sắc mặt Hoắc Trường Uyên không còn khó coi như vậy, anh bèn kéo đai áo khoác vào, thắt một nút giữa hông.

Lâm Uyên Bạch nhìn hai múi cơ rắn chắc của anh, nhớ tới địa chỉ mình vừa gửi, bỗng như rơi vào hoàn cảnh khó khăn. Cô cắn môi, dè dặt hỏi: "À, tối nay em có thể xin nghỉ phép không?"

"Làm gì nữa?" Hoắc Trường Uyên nhú mày.

Lâm Uyên Bạch giải thích: "Chính là cô bạn thân bạn này vừa gọi điện thoại. Cô ấy vừa từ nơi khác trở về, sẽ sống ở nhà em..."

"Không được." Hoắc Trường Uyên thẳng thừng từ chối.

Lâm Uyên Bạch có phần gấp gáp, biểu cảm trên khuôn mặt có chút khẩn cầu: "Ở Băng Thành, cậu ấy cũng khá giống em, bà ngoại người thân duy nhất cũng ở trong viện dưỡng lão. Nếu không tới chỗ em, thì cậu ấy không còn nơi nào để đi..."

Bạn thân Tang Hiểu Du và cô ngay từ thời đại học đã rất thân thiết. Về sau bà ngoại nhập viện, rất nhiều không xin được tiền thuốc từ nhà họ Lâm, cuối cùng đều là cậu ấy giúp đỡ thêm cho cô. Bây giờ cậu ấy từ phương xa về không có chỗ ở, dĩ nhiên cô phải giúp đỡ tới cùng.

"Vậy thì làm xong hãy đi!" Hoắc Trường Uyên giữ cổ tay cô lại, cũng không đợi cô tắm rửa đã dẫn tới giường.

Lâm Uyên Bạch vội giãy giụa thoát khỏi anh: "Không được, giờ này cô ấy đã ngồi xe buýt của hãng hàng không, sắp tới rồi..."

Sắc mặt Hoắc Trường Uyên dần trầm xuống.

Khi thấy cô cắn môi, anh nhú mào thả cô ra.

Lâm Uyên Bạch cầm lấy di động, đi qua lấy túi xách, cũng không dám nhìn anh mà lầm lũi bước đi.

"Đứng lại!"

Cô còn chưa ra khỏi phòng ngủ thì một tiếng quát vang lên.

Lâm Uyên Bạch khựng lại, tưởng anh đã hối hận thì nghe thấy một câu cứng rắn: "Tôi mặc quần áo đưa em qua!"

Chiếc Land Rover xuyên qua làn xe cộ, bầu không khí trong xe im phăng phắc.

Ngay cả tiếng đài FM cũng không có. Lâm Uyên Bạch nắm chặt dây an toàn, cũng không dám thở mạnh, cố gắng nép chặt vào ghế xe, giảm thiểu sự tồn tại của mình.

Hoắc Trường Uyên vì không được thỏa mãn mà mặt căng ra suốt dọc đường, từng đường nét trên khuôn mặt bị ánh đèn phản chiếu loang lổ màu.

Tốc độ xe không nhanh không chậm, anh vững vàng đỗ dưới tòa nhà.

Lâm Uyên Bạch lặng lẽ tháo dây an toàn, nhưng khóa xe chưa được mở, cô đành nhìn về phía anh.

"Hôn anh." Hoắc Trường Uyên bất ngờ nói.

"... Hà?" Lâm Uyên Bạch sững sờ.

Hoắc Trường Uyên nhú mày thúc giục, giọng trầm trầm: "Nhanh chút, nếu không tôi hối hận đó."

"..." Lâm Uyên Bạch cắn môi.

"Em có hôn không?" Hoắc Trường Uyên nheo mắt lại, tay đã đặt lên tấm kính chắn gió với vẻ uy hiếp.

Lâm Uyên Bạch bứt rứt mấy giây, cuối cùng vẫn ghé qua.

Không phải một cái hôn "chặt" rồi lập tức rời đi như mọi lần. Cô học anh mỗi lần hôn mình, ngóc nghếch cạy mở đôi môi anh, rồi vành tai dần dần đỏ rần lên.

Mười phút sau, Lâm Uyên Bạch mới được thả xuống.

Chiếc xe biến mất trước mặt cô, cô ôm miệng, lưỡi bị anh cắn cái cuối cùng giờ vẫn còn đau.

Cô vỗ vỗ khuôn mặt nóng bừng, bảy giờ mới quay người đi vào trong tòa nhà. Vừa đi tới cửa cầu thang thì một cô gái trẻ nhảy ra: "Mau khai ra, ban nãy người đàn ông hôn cậu trong xe là ai!"

...

Hôm sau ở công ty, Lâm Uyên Bạch gần như không có lúc nào rảnh.

Buổi chiều vừa ra khỏi văn phòng, di động liền đổ chuông. Cô nhìn thấy tên người gọi liền bắt máy.

"Tối nay qua đây."

Bên tai vang lên giọng nói trầm của anh. Lâm Uyên Bạch áp ứng: "E là không được đâu..."

"Bạn thân của em còn chưa đi?" Hoắc Trường Uyên ngữ khí không vui.

Lâm Uyên Bạch cầm chặt di động, nghĩ kỹ khi nói từng chữ: "Chưa tìm được nhà phù hợp, có thể phải ở thêm mấy hôm..."

Cô vừa nói xong, đầu kia đã thẳng thừng ngắt máy.

Lâm Uyên Bạch nhìn màn hình đen xì, dường như có thể tưởng tượng ra khuôn mặt âm u của Hoắc Trường Uyên.

Buổi tối của ba ngày sau, trong căn nhà cũ ánh đèn ảm áp, chốc chốc lại có tiếng nói cười vang lên như trở lại những ngày tháng đại học.

Trước kia, Tang Hiểu Du và cô một người giường trên một người giường dưới, mỗi lần đi ăn cũng phải đi chung. Hồi đó có rất nhiều bạn học còn trêu chọc họ sắp thành một cặp đồng tính rồi.

Lâm Uyên Bạch rửa bát xong đi ra, Tang Hiểu Du đang ngồi khoanh chân trên sofa, chiếc laptop trước mặt cũng rung rinh theo nhịp rung chân của cô ấy.

Cô cầm cốc nước đi qua, Tang Hiểu Du quay về phía cô: "Tiểu Bạch, người ấy đó hả?"

Lâm Uyên Bạch suýt nữa thì phun hết nước vừa uống ra ngoài.

"Nhìn cái phản ứng của cậu là đúng rồi!" Tang Hiểu Du càng rung chân mạnh hơn, đắc ý hất hất mái tóc dài ngang vai: "Hôm qua lúc cậu nhận điện thoại, mình nhìn thấy tên một người đàn ông hiền thị trên màn hình. Mình đã lên mạng tra đại một chút, không ngờ bức ảnh của người đó giống

y hệt với người tối qua trong xe! Sao hả, bao năm qua mình đọc Conan không uống phí chứ!"

"Cậu không đi làm cảnh sát hình sự thật là đáng tiếc đấy..." Lâm Uyên Bạch chân thành nói.

"Tiểu Bạch, con dao cạo râu đó cậu mua cho anh ấy phải không?" Tang Hiểu Du nheo đôi mắt tròn xoe lại.

"Ừm..." Lâm Uyên Bạch liếc sang bên cạnh.

"Ngâm thừa nhận rồi nhé!" Tang Hiểu Du cười hì hì chỉ vào cô, sau đó chép miệng: "Nhưng nói đi cũng phải nói lại, vì Hoắc tổng này thật sự không tồi. Vóc dáng đẹp, nhìn ảnh thôi đã thấy men chết người, vài phút là có thể triệt tiêu đám tiểu thịt tươi!"

Lâm Uyên Bạch nhìn về phía màn hình máy tính, trên đó là một bức ảnh làm việc.

Hoắc Trường Uyên ngồi trong phòng họp, hai chân tùy tiện vắt vào nhau, một tay cầm bút mực, khẽ nhíu mày đáng vẻ rất tập trung. Ánh sáng góc chụp đều rất ổn, tôn lên khuôn mặt vốn đã đẹp của anh.

Thấy bạn mình nhìn anh không chớp mắt, cô buột miệng hỏi: "Cá nhỏ, cậu cũng thích mẫu này hả?"

"Yên tâm đi! Anh ấy là người đàn ông của cậu mà, mình tuyệt đối chỉ thuần túy tán thưởng!" Tang Hiểu Du nhún vai, cười rất đê tiện.

"Cậu đừng nói bậy..." Lâm Uyên Bạch đỏ mặt nạt.

Tiếng "Người đàn ông của cậu" văng vẳng bên tai, rất lâu không tan đi.

~Hết chương 82~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 83

Bị Tang Hiểu Du trêu chọc đến xấu hổ, Lâm Uyển Bạch đứng dậy khỏi sofa. Cô chưa đi được mấy bước thì di động đã rung lên, là Hoắc Trường Uyên gọi tới, cô đỏ mặt che màn hình, chạy thẳng tới phòng ngủ mới bắt máy.

"Xuống nhà đi."

Hoắc Trường Uyên chỉ nói một câu như vậy.

Lâm Uyển Bạch ngẩn người, rồi từ phòng tắm chạy ra tới bên cửa sổ, vén rèm lên, quả nhiên nhìn thấy chiếc Land Rover màu trắng đỗ bên dưới. Cửa xe bên ghế lái hạ xuống một nửa, thấp thoáng còn nhìn thấy bắp tay người đàn ông lộ ra và điều thuốc đang cháy kẹp giữa ngón tay.

Cô vào phòng bếp đi một lượt rồi mới lẻ mề ra phía cửa.

Liếc nhìn người bạn thân đã bắt đầu ngồi cày phim truyền hình dài tập, Lâm Uyển Bạch viện cớ: "Mình đi đổ rác nhé!"

Cô lẳng xăng chạy xuống nhà, đèn cảm ứng từng tầng lần lượt sáng lên.

Tới cửa tòa nhà, Lâm Uyển Bạch đứng lại thở dốc, ổn định lại nhịp thở rồi mới đi tiếp ra ngoài. Cô quăng chiếc túi trong tay vào thùng rác màu xanh lá trước cửa sau đó từng bước tiến dần về phía chiếc Land Rover.

Cô kéo cửa ghế lái phụ ra và ngồi vào, điều thuốc trong tay Hoắc Trường Uyên đã hút đến tận lớp nút.

Lâm Uyên Bạch nhìn thấy anh ném điều thuốc ra ngoài. Khi cánh cửa được nâng lên, vẫn còn một ít mùi thuốc lá chưa tan đi hết.

Vị trí đỗ của chiếc xe vừa hay nằm giữa hai cột đèn đường, khuôn mặt Hoắc Trường Uyên chìm trong khoảng nửa sáng nửa tối, cảm giác lập thể càng trở nên mạnh mẽ.

Những lời Tang Hiểu Du trêu chọc ban nãy lại một lần nữa vang lên.

Bàn tay đặt trên đầu gối bắt giác được cuộn chặt lại, Lâm Uyên Bạch nuốt nước bọt, quay mặt về phía anh.

"Sao anh... Ừm!"

Những lời phía sau đã bị chìm hoàn toàn trong nụ hôn của anh.

Lâm Uyên Bạch ngẩng đầu, cảm thấy cả vòng eo của mình đã sắp mềm nhũn trong lòng bàn tay anh rồi.

Không khí trước ngực dần trở nên mỏng tang. Còn khí thể tấn công của Hoắc Trường Uyên thì càng lúc càng mãnh liệt, dần dần trở thành sự chiếm hữu bùng bùng.

Cô không ngẩng tiếp được nữa, dần dần ngã ra sau, gáy và sống lưng đều dính chặt lên cửa xe.

Hoắc Trường Uyên tựa đầu mình vào trán cô, giọng rất khàn: "Về ngủ với anh đi."

Lâm Uyên Bạch ngược mắt lên, mới phát hiện đôi mắt sâu kia chẳng biết đã đổi sắc từ khi nào, bên trong đó chỉ còn một màu nóng rực. Hơn

nữa mỗi lần anh hít thở đều như sắp thiêu cháy da thịt cô.

"Bạn em còn ở đó!" Lâm Uyên Bạch cúi đầu, khi lên tiếng cũng kinh ngạc khi phát hiện giọng mình khàn không kém: "Ngày mai con hai nhà môi giới nữa gọi điện thoại cho cô ấy đi xem phòng, chắc sẽ nhanh tìm được nơi thích hợp thôi..."

"À anh đợi em thêm mấy hôm vậy..."

Hoắc Trường Uyên nghe vậy bèn hạ giọng ngắt lời: "Không được, đợi vài hôm nữa là tới ngày người bà con của em đến rồi..."

Lâm Uyên Bạch liếm môi. Người đàn ông này...

Sao còn rõ kỳ kinh nguyệt hơn cả bản thân mình chứ!

"Không đi cùng anh à?" Hoắc Trường Uyên ngồi thẳng dậy, đuôi mày từ từ nhướng lên.

"Thật sự không được đâu..." Lâm Uyên Bạch rất khó xử.

Hoắc Trường Uyên rút một điều thuốc từ trong bao ra, cũng không vội châm lên ngay mà lấy bụng ngón tay vôn vê qua thân điều thuốc, sau đó anh bất ngờ lên tiếng: "Vậy thì lên gác hoặc là ở trong xe, em tự chọn một đi!"

Lâm Uyên Bạch hết hồn, bả vai co rụt lại.

Trời đất, anh đang nói cái gì vậy!

Trên gác, Tang Hiểu Du còn đang ngồi cày phim. Hơn nữa trải nghiệm "xe chấn" vẫn còn xấu hổ như vậy, sao cô dám thử lại chứ?

Hoắc Trường Uyên gác tay lên vô lăng, vung bật lửa châm thuốc.

Anh bắt đầu chậm rãi đếm: "Ba..."

"Hai..."

"Một..."

Lâm Uyển Bạch sốt ruột nhưng một câu cũng không nói ra được.

Cả hai cách đều không thể chọn, biết không...

Hoắc Trường Uyên rướn môi, ánh mắt thoáng qua một tia đắc thắng:
"Ok, đi!"

Ngay sau đó, chiếc Land Rover nổ máy, gần như trong chớp mắt đã lao ra khỏi khu nhà cũ.

Lâm Uyển Bạch nhìn cảnh đường phố lướt qua cửa xe, đành phải rút di động ra, cúi đầu gửi tin nhắn cho bạn. Cô nói dối là có việc gấp phải về muộn một chút, bảo cô ấy ngủ trước đừng đợi mình.

Giữa đường gặp đèn đỏ, Hoắc Trường Uyên bèn đưa tay xoa lên bụng.

"Hoắc Trường Uyên, anh chưa ăn cơm à?" Lâm Uyển Bạch nghĩ ra một khả năng, bất chợt hỏi.

"Ừm." Hoắc Trường Uyên liếc nhìn cô.

Lâm Uyển Bạch nhú mày: "Sao có thể không ăn gì chứ, tôi không ăn dạ dày sẽ khó chịu lắm!"

"Nóng trong, đau răng." Hoắc Trường Uyên lại tiếp tục liếc cô.

Lâm Uyển Bạch bị anh liếc liên tục có phần xấu hổ, nóng trong lẽ nào là vì cô...

Cô cần môi nói: "... Vậy đợi tới nơi, em nấu mỳ anh ăn nhé?"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên nắm lấy tay cô, đặt lên bụng mình: "Anh muốn ăn hải quả trứng ốp."

"Được!" Lâm Uyên Bạch gật đầu.

Có điều khi nhìn thấy một nửa gương mặt cương nghị của anh, chẳng hiểu sao cô lại có ảo giác anh đang làm nũng.

Tới nhà, Lâm Uyên Bạch thay dép đi thẳng vào bếp, động tác tay rất nhanh nhẹn. Chỉ khoảng hơn mười phút, cô đã nấu xong một bát mỳ đem ra, vẫn còn nóng hổi, ánh mắt cũng trở nên dịu dàng hơn.

Hoắc Trường Uyên đã ngồi lên bàn tay cầm đũa như đứa trẻ trong nhà trẻ ngồi đợi ăn.

"Hơi nóng một chút, đợi nguội hẵng ăn!" Lâm Uyên Bạch bê ra trước mặt anh.

"Ừm." Hoắc Trường Uyên gật đầu, lấy đũa gạt gạt theo, hơi nóng tan đi không ít, sau đó mới ăn.

Có thể vì quá đói, lại ăn có phần hùng hổ nên chẳng mấy chốc đã thấy đầy bát mỳ.

Lâm Uyên Bạch vào trong bếp dọn dẹp. Cô vừa ấn được mấy giọt nước rửa bát ra bông xốp thì cả người Hoắc Trường Uyên đã nhào tới. Anh như một con thú nhiệt tình, bờ môi mỏng mỏng man lên vành tai cô.

Sau đó lần xuống cổ rồi xuống hõm vai.

Nhưng tất cả đều như chuồn chuồn đập nước, chạm nhẹ rồi thôi.

Hai tay Lâm Uyển Bạch vẫn đang đầy bột xà phòng, cả người đã run lên một cách vô dụng, nhất là khi bàn tay anh men dần xuống cởi bỏ cúc áo của cô.

"Hoắc Trường Uyên..."

Bờ môi Lâm Uyển Bạch khô khốc, thanh âm phát ra lại là hai tiếng thờ dốt.

Hoắc Trường Uyên xoay người cô lại, chẳng biết biến hình được từ đâu sản phẩm cần thiết: "Hạ hỏa cơ thể giúp anh đi."

Mặt Lâm Uyển Bạch đỏ rần, quả nhiên độ nóng mà anh nói là ám chỉ...

"Đừng, em còn chưa dọn dẹp xong..."

Bong bóng đã tan hết trên hai bàn tay Lâm Uyển Bạch. Cô đẩy lên áo anh, làm nó ướt một mảng.

Khi cô định lên tiếng thì toàn bộ âm thanh đã vỡ vụn trong động tác của anh.

...

Chập tối ngày hôm sau khi tan làm, cô bạn thân Tang Hiểu Du đã gọi điện rủ cô đi mua sắm từ sớm.

Vừa gặp mặt, quả nhiên vẫn không trốn được: "Tiểu Bạch, tối qua cậu lên sao Hỏa đổ rác đấy à?"

"À... chẳng phải mình đã nhắn tin cho cậu rồi sao?"

"À à, vậy mấy giờ cậu quay lại thế?"

"Chắc là nửa đêm, cậu cũng ngủ rồi..." Lâm Uyên Bạch đáp ứng.

"Thế à? Nhưng tối qua mình cày phim cả đêm cơ mà!" Tang Hiểu Du nhướn mày, nheo mắt lại ám chỉ: "Còn định lừa mình, dấu dấu đỏ trên cổ cậu sắp không che được nữa rồi kìa!"

Lâm Uyên Bạch nghe xong vội cúi đầu kiểm tra.

Khi hiểu rõ chẳng có thứ gì cả, cô mới nhận ra mình bị lừa: "Cá nhỏ!"

"Được rồi, ok, tỏ ý thấu hiểu." Tang Hiểu Du vờ vỗ vai cô ra vẻ đây là chuyện thường tình, rồi đưa mày nháy mắt: "Nhưng mà thanh niên ấy, quá độ dễ ảnh hưởng sức khỏe lắm đó!"

"Cậu rút cuộc còn muốn mua quần áo hay không?" Lâm Uyên Bạch xấu hổ không chịu được.

"Mua mua mua! Mình sai rồi!" Tang Hiểu Du vội cười hì hì, kéo cô chạy tới cầu thang cuốn.

Cuối cùng khi bước vào một cửa hàng, nhìn thấy cả quầy chỉ toàn áo sơ mi nam, Lâm Uyên Bạch mới khó hiểu: "Sao cậu lại mua đồ nam giới?"

"Lát nữa mình sẽ bắt xe khách về quê thăm nhà dì. Đâu phải cậu không biết, mình mà không mua quà gì cho dì ấy hay chú, họ chắc chắn sẽ ăn thịt mình!" Tang Hiểu Du nhún vai.

Lâm Uyên Bạch gật đầu, cô cũng khá hiểu tính cách dì của cậu ấy.

Vào trong lòng vòng không lâu, Tang Hiểu Du bèn kích động kêu lên: "Oa, cái này thích hợp lắm, mua hai cái còn được giảm những 30%! Tiểu Bạch, cậu cũng mua một chiếc đi!"

Sau nửa tiếng đồng hồ, ngoài hai túi đồ đầy ắp của Tang Hiểu Du, trong tay Lâm Uyển Bạch cũng có thêm một túi đồ khác.

Để gom được đồ giảm giá, Tang Hiểu Du kiên quyết bắt cô cũng chọn một chiếc. Nhưng bên cạnh cô làm gì có người đàn ông nào để tặng, hình như cũng chỉ có Hoắc Trường Uyên, cuối cùng không còn cách nào khác, cô đành bấm bụng báo số đo...

Họ vừa ra khỏi trung tâm thương mại không lâu thì một chiếc Bentley màu đen đỗ ngay bên cạnh.

Mười phút trước, Hoắc Trường Uyên gọi điện thoại cho cô, hỏi cô đang ở đâu, nói là tiện đường qua đón cô.

Giang Phóng đã bước xuống mở cửa xe cho cô. Tang Hiểu Du không làm bóng đèn nữa, trước khi chạy đi còn thì thầm vào tai cô: "Nhớ lời mình dặn nhé, còn trẻ tuổi!"

Lâm Uyển Bạch đỏ bừng mặt, ngồi vào trong xe.

Cửa xe vừa đóng lại, cô bỗng bị một ánh mắt sắc lẹm lướt qua.

"... Có chuyện gì thế?"

~Hết chương 83~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 84

Hoắc trường Uyên lạnh nhạt buông hai tiếng: "Không sao!"

"..." Sóng lưng Lâm Uyên Bạch lạnh toát.

Hình như lúc nói chuyện điện thoại vẫn còn tốt đẹp, bây giờ tâm trạng của anh có vẻ lại rất không vui, đuôi mắt và khóe miệng đều căng ra, cả khuôn mặt sầm xì.

Lâm Uyên Bạch mắt nhìn mũi mũi nhìn miệng, cũng không biết mình đã đắc tội tới vị thần linh này ở chỗ nào.

Bầu không khí lạnh xoay chuyển trong xe, hơn nữa chỉ tăng không giảm, người tài xế trước mặt và Giang Phóng cũng không dám thở mạnh, cũng không ai lên tiếng.

Thế nên khi gặp phải đèn tín hiệu đột ngột phanh xe, cả cơ thể nhào về phía trước theo quán tính, túi đồ để bên cạnh người Lâm Uyên Bạch cũng rung lắc và phát ra những âm thanh giòn tan sắc nét.

Cảm nhận được ánh mắt lạnh như tên phóng tới của Hoắc Trường Uyên, cô nuốt nước bọt cái ực.

Cô cẩn thận đặt túi đồ từ trên ghế xuống dưới chân.

Khi liếc nhìn thấy túi đồ, đôi đồng tử của Hoắc Trường Uyên chột co lại: "Em đi mua sắm?"

"Ừm..." Lâm Uyên Bạch gật đầu.

"Thu hoạch được không ít?" Hoắc Trường Uyên lại hỏi.

"Cũng tạm thôi... chủ yếu là cùng bạn em đi mua quà cho người thân." Lâm Uyên Bạch quan sát sắc mặt anh, trả lời rất thận trọng.

Hoắc Trường Uyên nghe xong, bèn cười khẩy một tiếng, ánh mắt lạnh hắt: "Ha, thế em mua cho gã quê mùa nào vậy?"

"... Anh là gã quê mùa?"

Lâm Uyên Bạch cắn môi, lí nhí hỏi.

Lúc này cuối cùng cô cũng hiểu nộ khí của anh từ đâu tới.

Hoắc Trường Uyên nghe xong sững người.

Mây mù che đầy trời bỗng chốc tan đi nhường chỗ cho ánh nắng, sắc mặt đang căng thẳng lúc này bất ngờ trông có nét khôi hài: "Tặng cho anh?"

"Phải..." Lâm Uyên Bạch gật đầu.

"Đưa đây!" Hoắc Trường Uyên chìa tay ra.

"Thương hiệu bình thường thôi, không biết anh có thích mặc hay không..." Lâm Uyên Bạch cầm túi đồ bên cạnh chân lên, ấp úng giải thích: "Bạn thân của em mua cho chú, vừa hay gặp phải đợt sale, mua hai chiếc được giảm giá, thế nên em đã..."

Những lời phía sau cô không nói nữa vì Hoắc Trường Uyên vốn không định nghe tiếp.

Chiếc sơ mi trong túi đồ đã được anh lấy ra. Anh nhìn chăm chăm lên đó, cổ áo màu trắng mới tinh phản chiếu trong con người của anh.

Hoắc Trường Uyên chột ngắc đầu lên dặn dò: "Giang Phóng, tìm một trung tâm thương mại phía trước rồi dừng lại!"

"Vâng, Hoắc tổng!" Giang Phóng lập tức đáp ứng.

Chẳng mấy chốc, chiếc Bentley màu đen một lần nữa dừng lại ở một trung tâm thương mại gần đó.

Hoắc Trường Uyên tay trái xách túi đồ, tay phải kéo cô đi vào trong.

Hai người bảo vệ mặc vest cúi đầu chào khi cánh cửa xoay được đẩy ra. Bước chân Lâm Uyên Bạch có phần chới với, gần như cô phải chạy bước nhỏ phía sau, nhìn chăm chăm bóng lưng rộng lớn của người đàn ông trước mặt, nét mặt cực kỳ khó hiểu. Cô hoàn toàn không hiểu nổi anh cứ năng mura thất thường như vậy rốt cuộc định làm gì.

Hình như rất có tính mục đích, cuối cùng anh cũng dừng bước.

Bên trong thi thoảng lại có những đôi nam nữ đi ra, bên trên in hình biểu tượng nhà vệ sinh.

Hoắc Trường Uyên cởi bỏ áo vest, quăng đại cho cô: "Em đứng ngoài cửa đợi anh!"

Lâm Uyên Bạch thấy anh xách túi đồ đi vào nhà vệ sinh nam, tay cởi chiếc cà vạt trên cổ. Rõ ràng anh không định vào giải quyết nhu cầu sinh lý, mà là thay áo.

Cô câm nín, về nhà thay cũng vậy mà...

Có tin nhắn quảng cáo hiện lên trên di động, Lâm Uyên Bạch cúi đầu rút ra xem.

Nhà vệ sinh nữ bên trái bất ngờ có tiếng cao gót gấp gấp vang lên. Hình như người đó rất vội. Cô không kịp né tránh, bị đâm phải, người lao đảo.

Khi nhìn rõ đối phương, cô cảm giác họ luôn là oan gia ngõ hẹp.

Lâm Dao Dao trừng mắt nhìn cô, phui phui người: "Đúng là xúi quẩy!"

Lâm Uyên Bạch nhíu mày, nhưng cảm thấy đây mới là một Lâm Dao Dao đích thực. Lần trước khi bị bắt gặp ở pub, khi không có ai bên cạnh mà cô ta vẫn tiến tới diu và gọi cô là chị, tuyệt đối là do uống nhầm thuốc.

"Chính cô đâm vào tôi, xin lỗi thì khỏi đi." Lâm Uyên Bạch cũng sửa sang lại quần áo.

"Muốn tôi xin lỗi chị hả, nằm mơ! Cũng không tự nhìn xem thân phận của mình là gì, xứng sao!" Lâm Dao Dao giậm gót giày, dường như còn có việc khác nên không huyền thuyên thêm nữa. Nhưng trước khi đi khuất, cô ta vẫn còn ngang ngược chỉ tay vào mũi cô: "Lâm Uyên Bạch, không phải lần nào chị cũng may mắn thế đâu, chúng ta cứ đợi đó!"

Lâm Uyên Bạch nhìn theo bóng lưng Lâm Dao Dao hống hách bỏ đi, chìm vào suy tư.

Câu nói cuối cùng của cô ta hình như có hàm ý khác.

Cô bất chợt nhớ tới phản ứng khác lạ của Lâm Dao Dao ở Pub hôm đó và liên kết lại...

"Sao vậy?"

Trên đỉnh đầu có một bóng đen đổ xuống, và một giọng trầm quen thuộc vang lên.

Lâm Uyên Bạch quay lại, nhìn thấy Hoắc Trường Uyên vừa đi ra. Chiếc sơ mi và cà vạt anh vốn đang mặc đều được cởi ra, thay vào chiếc sơ mi trắng cô mua, tay trái được xắn lên một chút, anh đang cài lại cúc tay áo.

Bóng hình cao lớn rần rởi, tỷ lệ tam giác ngược hoàn hảo, hoàn toàn là một cái giá treo quần áo di động.

Anh nhìn theo hướng cô vừa nhìn: "Lâm Dao Dao?"

"Ừm." Lâm Uyên Bạch gật đầu.

"Lại bị cô ta ức hiếp?" Hoắc Trường Uyên nhíu mày.

"Không phải." Lâm Uyên Bạch lắc đầu, rồi hơi ngừng lại: "Nhưng mà..."

Cô chau mày, nói với vẻ không mấy chắc chắn: "Lần trước ở Pub em bị người ta bỏ thuốc, hình như là Lâm Dao Dao làm..."

Hoắc Trường Uyên nghe xong, ánh mắt lạnh đi.

Đội Giang Phóng kéo cửa xe ra, Lâm Uyên Bạch cùng anh lần lượt ngồi vào trong, chỉ coi Lâm Dao Dao như một kẻ xen ngang, không quan tâm nữa.

Chiếc xe lại lăn bánh. Cô nhìn về phía Hoắc Trường Uyên, quan sát anh một lượt từ cổ áo tới vạt áo.

Chiều rộng của vai hay ngực đều khá vừa, khi anh giơ cánh tay lên cũng không tạo cảm giác căng chật hay quá rộng rãi.

Lâm Uyên Bạch nhẹ nhàng nắm chặt chiếc áo vest trong tay.

Bắt đầu từ lúc nào cô lại nắm rõ số đo của anh trong lòng bàn tay vậy...

"Giang Phóng, cảm thấy thế nào?" Hoắc Trường Uyên hơi hất hàm, nhìn về chiếc gương ở phía trước xe, chỉnh lại cổ áo.

"Hoắc tổng, chiếc sơ mi này quả thực như được làm từ số đo của anh vậy, cực kỳ hợp với khí chất của anh!" Giang Phóng quay đầu, thao thao bất tuyệt khen ngợi như đang báo cáo công việc.

Lâm Uyên Bạch im lặng nghe, chỉ cảm thấy công lực chân chó của Giang Phóng quả không tầm thường.

Hoắc Trường Uyên nghe được, tâm trạng rất vui, nhìn Giang Phóng thuận mắt hơn bất cứ lúc nào. Anh uể oải nói: "Nhớ thu mua toàn bộ sơ mi của hãng này."

"Vậy nếu đã bán ra ngoài thì sao?" Giang Phóng bất giác hỏi.

"Mua về với giá cao!" Hoắc Trường Uyên giật giật khóe môi, thản nhiên đáp.

Lâm Uyên Bạch tròn mắt: "..."

Người đàn ông bá đạo này đã thể hiện dự vọng chiếm hữu của mình đạt tới đỉnh cao rồi.

...

Buổi tối, Lâm Uyên Bạch từ bệnh viện đi ra thì nhìn thấy chiếc Bentley đen đỗ bên đường.

Giang Phóng mở cửa xe cho cô, mỉm cười cung kính: "Cô Lâm, Hoắc tổng bảo tôi chở cô qua."

"Cảm ơn anh." Lâm Uyên Bạch gật đầu.

Xe đi khoảng hơn hai mươi phút thì dừng trước cửa một Pub.

Giang Phóng một lần nữa kéo cửa xe ra cho cô. Lâm Uyên Bạch nhìn kỹ biển tên, bất giác khẽ mỉm môi. Chính là quán mà lần trước cô và Yến Phong cùng Tiêu Vân Tranh tới...

Bước chân cô hơi chậm chạp, trong lòng ít nhiều có phần né tránh.

Từ thang máy đi ra, Giang Phóng dẫn đường phía trước, cuối cùng dừng lại ở chính căn phòng tối hôm đó.

Đẩy cửa ra, bóng Hoắc Trường Uyên đập vào mắt. Anh ngồi trên sofa, hai chân để song song bằng vai, hai cánh tay cũng tự nhiên đặt trên hai đùi, tay phải kẹp điếu thuốc đang cháy. Động tác hít vào nhả ra của anh rất thuần thục.

Chỉ có điều cô không ngờ là Lâm Dao Dao cũng có mặt.

~Hết chương 84~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 85

Vẫn giống như mọi lần trước.

Lâm Dao Dao giống như một con bướm hoa bay lượn xung quanh Hoắc Trường Uyên. Trên bàn bày rất nhiều đĩa hoa quả nhỏ, món nào cũng được cô ta niềm nở mời chào trước mặt anh: "Anh Trường Uyên, anh nếm thử món này đi..."

"Anh Trường Uyên, nếu như không có món nào anh thích ăn thì chúng ta lấy thực đơn ra gọi vài món!"

Cho dù suốt cả quá trình, Hoắc Trường Uyên chỉ mãi hút thuốc một mình, không có nửa ánh nhìn nào dành cho cô ta, Lâm Dao Dao vẫn đầy hưng phấn.

Lâm Uyển Bạch quan sát khung cảnh bên trong phòng, nhắc chân lên lại không biết nên tiến vào trong hay lùi ra ngoài.

Sau khi Giang Phóng đi vào, Hoắc Trường Uyên thẳng thừng quay đầu: "Đến rồi à?"

"Khụ..." Lâm Uyển Bạch gượng gạo đi tới.

Lâm Dao Dao nhìn thấy cô, sắc mặt lập tức thay đổi, nhưng vẫn cố gượng nở một nụ cười, gần như phải nhẫn nhin nghiêng răng nghiêng lợi: "Chị gái, sao chị cũng đến đây vậy!"

"Qua đây!"

Hoắc Trường Uyên giơ tay, kéo cô đang đứng đối diện bàn tới ngồi ngay bên cạnh mình.

Sắc mặt của Lâm Dao Dao ở bên đã cực kỳ khó coi rồi. Anh Trường Uyên của cô ta lại phá lệ chủ động mời cô ta, bây giờ cảm giác như mừng hụt một phen.

Lâm Uyên Bạch vừa đặt mông xuống sofa thì cánh cửa phòng lại được đẩy ra. Có ba bốn người đàn ông mặc áo vest đi vào, mặt vô cảm, trông giống như vệ sỹ, theo sau là một người phục vụ nam.

Tuổi tác không lớn, sau khi nhìn thẳng mặt, cô lập tức nhớ ra người này.

Chính là người đã mang trà vào cuối cùng trong buổi tối hôm đó. Khi ấy cô vốn còn thông cảm cho công việc không mấy dễ dàng của đối phương, cười cười với anh ta, không ngờ anh ta hoảng hốt chạy ra, sau này cô còn tự kiểm điểm lại bản thân...

"Nói đi." Hoắc Trường Uyên rít một hơi thuốc.

Người phục vụ dường như còn hoang mang hơn cả tối hôm đó. Anh ta cúi gằm đầu xuống, cả người run rẩy, giọng nói cũng lập bập: "Không liên quan tới tôi, là cô gái đây sai tôi làm, nếu không anh cứ bảo quản lý đuổi việc tôi đi, mọi việc đều không liên quan đến tôi..."

Lâm Dao Dao bị anh ta chỉ điểm, mặt biến sắc.

"Anh Trường Uyên, thế này là thế nào chứ?" Nụ cười của Lâm Dao Dao sắp không gượng nổi nữa.

Hoắc Trường Uyên không có ý định trả lời, chỉ đánh mắt về phía Giang Phóng.

Giang Phóng tiến lên một bước, cầm ly rượu trên bàn lên, sau đó rót quá nửa cốc trà Yuja, lập tức bỏ gì đó vào trong, lắc đều. Bột cặn màu trắng được hòa tan vào trong cốc trà, rồi đặt trước mặt Lâm Dao Dao.

"Uống hết cái này đi." Hoắc Trường Uyên giơ tay lên.

Khuôn mặt nhỏ của Lâm Dao Dao đã trắng bệch đi, trông rất hoang mang, cũng rất sợ hãi: "Anh Trường Uyên, anh đừng đùa nữa."

"Tôi không hề đùa." Hoắc Trường Uyên gạt tàn thuốc, trong đôi mắt không có chút nhiệt độ nào.

Thứ được bỏ vào trong cốc, không nói cũng đủ biết.

Lâm Uyên Bạch quan sát đến bây giờ, cuối cùng cũng hiểu, có vẻ anh đang trút giận thay mình.

Hôm đó cô chỉ buột miệng một cách không chắc chắn. Lúc ấy, ánh mắt Hoắc Trường Uyên cũng chỉ lạnh đi, anh không nói gì quá nhiều, không ngờ mới đó anh đã cho Lâm Dao Dao vào tròng.

Thấy Lâm Dao Dao ngồi im, anh thẳng thừng quát: "Giang Phóng!"

Giang Phóng đứng bên cạnh một lần nữa tiến lên, cầm cốc nước, ba bốn người vệ sỹ mặc đồ đen lúc này giờ cũng sải bước đi tới. Hai người trái phải gần như dựng Lâm Dao Dao ngồi thẳng dậy, một người khác bóp miệng cô ta.

"Đừng mà anh Trường Uyên..."

"Em biết sai rồi..."

Lâm Dao Dao sợ hết hồn, làm gì còn dáng vẻ hốc hách thường ngày.

Giang Phóng vẫn giống như hai lần trước không chút nề tình, che đi tầm mắt của cô ta, rồi cầm cốc nước toàn bộ vào miệng cô ta.

Lâm Dao Dao rất muốn né, nhưng không né được, miệng đã bị người ta bóp, ho sặc sụa.

Người vệ sỹ bên cạnh buông tay, Lâm Dao Dao cứ thế ngã ngồi xuống đất, đã mất hết hình tượng, giờ tay móc họng ra nhưng không còn tác dụng gì, cô ta chẳng nôn được gì ra ngoài hết.

"Anh Trường Uyên, hức hức hức..."

Lâm Dao Dao nhào về phía Hoắc Trường Uyên, biểu cảm đầy tố cáo và ảm ức.

Hoắc Trường Uyên không chút dao động, mặc cho cô ta ôm lấy đùi mình nước mắt giàn giụa, cho tới khi sắc mặt cô ta dần dần đỏ hồng về không bình thường.

Lâm Uyên Bạch từng có trải nghiệm về tình huống này, biết nó ra sao, bất chợt nín thở.

"Hoắc Trường Uyên, anh định làm gì..."

Hoắc Trường Uyên vân vê điều thuốc, nhả ra từng chữ lạnh lùng: "Lấy gậy ông đập lưng ông, tìm đại một phòng nào đó ném cô ta vào!"

Lâm Uyên Bạch sững sốt.

Lúc này ý thức của Lâm Dao Dao đã trở nên mơ hồ, khi người bảo vệ tiến tới bắt, cô ta thậm chí còn chủ động ôm lấy.

Lâm Uyển Bạch nuốt nước bọt, một lần nữa quay sang nhìn Hoắc Trường Uyên. Khuôn mặt cương nghị của anh toát ra khí thế bức người, nhưng đồng thời cũng âm hiểm đến đáng sợ, bờ môi hơi rướn chỉ thấy sự lạnh lẽo.

Không phải cô chưa từng được chứng kiến sự lạnh nhạt của anh, cô đã từng cúi cổ tay trước mặt anh mà anh chẳng hề suy suyển.

Có điều, hôm nay, sự lạnh lùng này lại là vì cô.

Thật ra Lâm Uyển Bạch hơi sợ hãi, đồng thời còn có chút ấm áp.

Hoắc Trường Uyên không hề nói gì. Trong lúc ấy, Lâm Dao Dao đã bị người ta khiêng ra khỏi phòng, dường như còn loáng thoáng nghe thấy tiếng mở cửa vang lên từ phòng đối diện...

Nói thật cô rất xấu hổ, hôm đó nếu không có Hoắc Trường Uyên xuất hiện, rất có thể cô sẽ cùng Yên Phong...

Có điều bây giờ cách lấy gậy ông đập lưng ông này đối với con gái là hơi tàn nhẫn, tuy rằng Lâm Dao Dao đáng hận.

Lâm Uyển Bạch đưa tay nắm lấy cánh tay anh: "Thôi bỏ đi..."

"Em chắc chứ?" Hoắc Trường Uyên liếc nhìn cô.

"Ừm..." Lâm Uyển Bạch gật đầu, thầm thở dài trong lòng: "Hù dọa cho cô ta một bài học là được rồi."

Hoắc Trường Uyên nhíu mày nhìn cô một lúc, dường như đang quan sát xem cô chỉ nói đại hay thật sự nghĩ như vậy. Sau khi xác định đó là suy nghĩ của cô, anh nhìn Giang Phóng. Anh ấy lập tức sai bước đi ra khỏi phòng.

Lâm Dao Dao mới đó đã được đưa trở lại.

Hoắc Trường Uyên không buồn ngược lên nhìn: "Giang Phóng, ném cô ta vào bệnh viện!"

"Vâng!" Giang Phóng cúi đầu.

Từ Pub đi ra, hai người vệ sỹ khiêng Lâm Dao Dao ý thức mơ màng, tay và chân đều bị trói chặt bằng áo khoác, sau đó đặt vào trong taxi, chiếc xe lập tức lao đi.

Lâm Uyên Bạch đứng bên đường quan sát, thở hắt ra một hơi.

Hoắc Trường Uyên kéo cô ngồi vào trong chiếc Bentley, châm một điếu thuốc, tựa như chưa có chuyện gì xảy ra vậy: "Anh vẫn chưa ăn gì."

"Vậy chúng ta về thôi, em nấu mỳ cho anh..." Lâm Uyên Bạch gật đầu.

"Ừm." Hoắc Trường Uyên đáp khẽ.

Chiếc xe lăn bánh, cảnh vật hai bên đường lướt qua cửa sổ.

Lâm Uyên Bạch nghiêng đầu nhìn, trong lòng vẫn còn chút cảm xúc.

Bên cạnh bỗng nhiên xuất hiện làn khói trắng, Hoắc Trường Uyên sát lại gần cô, lấy ngón tay vén nhẹ lọn tóc mai của cô, hơi cũng theo động tác của anh như xa như gần: "Sau này nếu cô ta còn ức hiếp em, anh sẽ đòi lại giúp em."

"Cảm ơn anh..." Cô nuốt nước bọt.

Lâm Uyên Bạch nhẹ nhàng nắm chặt bàn tay đặt bên đùi lại, nơi mềm mại nhất trong trái tim như vừa sụp đổ.

Anh lại một lần nữa nói sau này...

~Hết chương 85~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 86

Trở về nhà, việc đầu tiên Lâm Uyển Bạch làm chính là chui vào bếp.

Vẫn rất nhanh, cô đã bê bát mỳ còn nóng hổi ra ngoài, đồng thời đặc biệt thêm một quả trứng.

Hoắc Trường Uyên cởi áo vest ngoài, tiện tay quăng sang bên cạnh, cầm đũa lên bắt đầu ăn. Tuy rằng anh vẫn ăn nhanh và nhiều, nhưng tương ăn không hề thô tục, từng chi tiết nhỏ đều có thể nhận ra một môi trường sống văn minh lịch sự.

Khi Lâm Uyển Bạch nhìn thấy anh bỏ đũa xuống thì nước trong bát mỳ cũng đã hết sạch.

Một người giống như anh, có lẽ ngày nào cũng được ăn đầy sơn hào hải vị, e là chỉ có thứ anh muốn ăn chứ không có thứ anh không được ăn. Thậm chí anh còn có thể mời một đầu bếp riêng, tóm lại sẽ không phải là một bát mỳ ngoài nước ra chỉ có một quả trứng và vài cọng hành như trước mắt.

Lâm Uyển Bạch sắp không nhớ nổi mình đã nấu mỳ cho anh bao nhiêu lần rồi, nhưng lần nào anh cũng ăn hết sạch.

Anh còn không hề cảm thấy ngán...

Dọn dẹp xong, tắt đèn, đi lên gác, cô phát hiện Hoắc Trường Uyên vẫn còn chưa đi tắm mà đang đứng hút thuốc bên cạnh cửa sổ.

Anh quay lưng lại, tấm lưng vững chắc như một ngọn núi. Một tay anh đút túi quần, tay kia buông thông kẹp điều thuốc. Phần đầu đỏ rực một chấm, làn khói trắng từ từ bay lên. Khi nghe thấy tiếng bước chân và quay đầu lại, anh đang đưa điều thuốc lên miệng, làn khói mờ khiến anh khẽ nheo mắt lại.

Động tác và thần thái đều lan tỏa sức hấp dẫn đầy nam tính một cách vô hình. Lâm Uyên Bạch vô thức quay mặt đi.

"Dọn dẹp xong rồi sao?" Hoắc Trường Uyên hỏi.

"Ừm..." Lâm Uyên Bạch gật đầu.

Sau đó, cô liền nhìn thấy anh đi tới, dường như đang đợi cô: "Cùng tắm đi."

"Thôi đừng..." Lâm Uyên Bạch né sang bên cạnh mấy bước, áp ứng: "Anh tắm xong em sẽ tắm..."

Lời mời gọi thẳng thắn kiểu này cũng quá lộ liễu rồi!

Từng có trải nghiệm trong phòng tắm, chắc chắn không đơn thuần chỉ là tắm rửa, hơn nữa quá trình thực sự khiến cô khó mà mở miệng, đối với một người bảo thủ như cô mà nói, cô vẫn hy vọng được thực hiện chuyện ấy trên giường...

Dường như sợ anh đuổi theo, cô nhanh chóng vòng sang một bên giường, không cho anh cơ hội.

Hoắc Trường Uyên nhướng mày, nhưng hiếm có dịp thấy anh không quát tháo, ánh mắt chỉ lướt qua một tia sáng rồi dập tắt điều thuốc, một mình đi vào phòng tắm, không làm khó cô nữa.

Nghe tiếng nước ào ào vang lên, Lâm Uyên Bạch thở phào.

Tĩnh tâm lại, bên tai cô dường như lại vang vọng hai chữ đó của anh.

Sau này...

Cô khẽ cắn môi, co quắp ngón tay và ngón chân lại, dường như làm vậy có thể ngăn cản một cảm xúc khác lạ đang dâng lên trong lòng.

Thanh âm của người đàn ông vang lên chân thực hơn bên tai, vọng ra từ phía cửa phòng tắm: "Anh quên lấy quần lót vào rồi, em lấy giúp anh."

"... Ở đâu vậy?" Lâm Uyên Bạch đứng bật dậy.

"Trong ngăn kéo dưới tủ quần áo."

"Ồ."

Không còn cách nào khác, Lâm Uyên Bạch đành đi tới.

Cô kéo ngăn kéo ra, quả nhiên nhìn thấy một loạt các kiểu quần lót, đa phần đều tối màu.

Không kìm chế được, mặt cô đỏ bừng lên, cô cũng không dám nhìn nhiều, tiện tay lấy ra một chiếc.

Đứng dậy nhìn về phía cánh cửa phòng tắm đóng kín, Lâm Uyên Bạch nuốt nước bọt, bấm bụng đi tới. Tới trước cửa, cô gõ lên, phát hiện giọng mình cũng lắp bắp: "Em... mang đến rồi đây..."

"Đưa cho anh!"

Cánh cửa được kéo ra một khe, một tay cánh thò ra.

Bên trong hơi nước nghi ngút, vì dính nước nên cơ bắp anh như gồ lên.

Lâm Uyên Bạch đưa chiếc quần lót vào trong, đang định thu tay về thì đột ngột bị giữ chặt, sau đó cả người cô bị lôi vào trong: "Áy, anh đừng..."

Cô chỉ kịp bật ra vài tiếng, những lời còn lại chẳng biết đã chìm ngấm trong tiếng nước xối xả hay giữa nụ hôn của Hoắc Trường Uyên.

Sáng hôm sau, Lâm Uyên Bạch đau nhức khắp người, chân tay mềm oặt.

Chủ yếu là vì trong đầu vẫn còn hồi tưởng lại cảnh tối qua. Cuối cùng cô đâu cần tắm rửa nữa, hoàn toàn được anh bế ra ngoài.

Ra khỏi cửa, chiếc Bentley đen đã đợi sẵn từ lâu.

Theo lệ, nó sẽ đưa Lâm Uyên Bạch tới công ty trước. Có thể vì hôm nay đã là thứ Sáu nên đường khá thông thoáng.

Lâm Uyên Bạch len lén nhìn Hoắc Trường Uyên ở bên. So với cô, dường như sau mỗi lần tiêu tốn nhiều thể lực như vậy, trông anh càng sáng khoải và phấn chấn hơn, hơn nữa rõ ràng anh là người nhọc sức...

Cô sầu não nhíu mày, rốt cuộc chuyện quá độ ảnh hưởng sức khỏe có phải sự thật không!

Khi định quay đi, cô chợt dừng lại trên cổ áo sơ mi trắng của anh.

Là chiếc mà cô mua, hơn nữa nếu cô nhớ không nhầm thì anh đã mặc liên tục ba ngày rồi...

Giang Phóng ngồi phía trước đang báo cáo lịch trình cả ngày với Hoắc Trường Uyên. Dường như đọc được suy nghĩ của cô, anh ấy cười và lên

tiếng: "Cô Lâm, thương hiệu sơ mi mà cô mua đã được Hoắc tổng mua lại rồi, sau này chỉ có một mình anh ấy mặc!"

"Ồ..." Lâm Uyên Bạch á khẩu.

Khi nhìn sang Hoắc Trường Uyên ở bên, cô trầm mặc, không ngờ anh làm thật...

Chú ý thấy Giang Phóng khi nói chuyện cứ ấn tay lên môi, cô tò mò hỏi: "Trợ lý Giang, miệng anh sao vậy?"

"Tôi bị nhiệt bên trong, lúc nói chuyện răng cứ cọ vào!" Giang Phóng cười ngượng ngáp.

"Trợ lý Giang, tôi phát hiện anh có hai chiếc răng nanh!" Lâm Uyên Bạch chớp chớp mắt, dường như mới phát hiện ra, cô tiện miệng nói: "Lúc cười trông đáng yêu lắm..."

"Thế sao?" Hoắc Trường Uyên phóng ánh mắt qua.

Giang Phóng sợ đến nổi ngậm chặt miệng không dám há ra nữa.

Cho đến khi xuống mở cửa xe, anh ấy vẫn còn im bất, sợ bị yêu cầu đi nhổ răng...

Quả nhiên là "hồng nhan họa thủy!"

...

Sáng sớm ngày thứ Bảy, có tiếng gõ cửa vang lên.

Nói chính xác phải là tiếng đập cửa, Lâm Uyên Bạch đang ngủ mơ màng bị đánh thức.

Cô loáng thoáng nghe thấy tiếng Tang Hiểu Du chạy ra mở cửa, âm thanh có phần ồn ã, sau đó là tiếng quát tháo của Tang Hiểu Du.

"Này này... mấy người đang đột nhập trái phép nhà riêng công dân đây!"

Lâm Uyên Bạch vội tung chăn ra, dụi mắt đi ra ngoài: "Cá nhỏ, sao vậy..."

Có mấy người đứng chặn trước cửa, sau khi nhìn rõ họ, cơn buồn ngủ của cô lập tức tan biến.

"Lâm Uyên Bạch!"

Người đi đầu chính là Lý Huệ, cảm giác như muốn ăn thịt cô tới nơi.

Theo sau là Lâm Dao Dao với sắc mặt ảm ức và Lâm Dũng Nghị phần nộ bùng bùng, hoàn toàn mang dáng vẻ tới cửa hỏi tội.

Lâm Uyên Bạch nhú mày. Quả nhiên, cô luôn có cảm giác Lâm Dao Dao sẽ không cho qua, chỉ có điều không ngờ cả Lâm Dũng Nghị cũng hạ mình chạy tới khu nhà xập xệ này. Có thể thấy cô ta nhất định đã thêm mắm dặm muối kha khá.

"Làm sao, làm sao, thích cạy đông bắt nạt ít à!" Tang Hiểu Du đứng sang bên cạnh Lâm Uyên Bạch.

"Chuyện gia đình chúng tôi, phiền cô tránh sang một bên!" Lý Huệ thẳng thừng đẩy cậu ấy ra, ngữ khí hung hăng.

Tang Hiểu Du không phòng bị nên loạn choạng một chút. Lâm Uyên Bạch vội đỡ cô ấy lại. Ngay sau đó cô bậm môi hỏi: "Mấy người tới đây làm gì?"

"Mày còn dám hỏi à!" Lý Huệ đã kẻ mặt, khi trừng lên trông càng ác độc: "Lâm Uyển Bạch, bình thường thấy mày thật thà chân chất, tao không ngờ bụng dạ mày chứa toàn suy nghĩ thâm độc, đến cả em gái mà mày cũng ác như vậy!"

"Mày phải nuôi thù hận lớn đến thế nào. Lần trước chỉ là tranh chấp nhỏ thôi đã gọi điện báo cảnh sát bắt Dao Dao vào đồn, bây giờ lại bỏ thuốc cho Dao Dao!"

"Hức hức..." Lâm Dao Dao đứng bên gạt nước mắt đầy hờn tác...

~Hết chương 86~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 87

"Uyển Bạch, mày thật chẳng ra sao cả!"

Đôi mày của Lâm Dũng Nghị chưa hề dẫn ra, nặng nề buông lơi.

Lòng Lâm Uyển Bạch lạnh ngắt, dường như luôn là như vậy, lần nào cũng đều như vậy: "Bố, sao bố không hỏi xem Dao Dao đã làm gì với con?"

Chưa đợi Lâm Dũng Nghị lên tiếng, Lý Huệ đã giật mắt cơ hội: "Nó đã làm gì mày? Dù nói thế nào, chẳng phải nó vẫn là em gái mày sao! Uống công Dao Dao suốt ngày chị chị em em với mày, có lần nào không có lấy lòng mày trong khi mày lạnh lùng!"

"Chị, em thật sự không biết em đã khiến chị ghét bỏ em vì lý do gì, chị nói đi, em sửa chữa không được sao..."

Lâm Dao Dao trang điểm tỉ mỉ, lúc này khi bật khóc trông lại càng như hoa lê đọng mưa, hai mẹ con họ vẫn kết hợp không chút sơ hở như mọi khi.

Lâm Dũng Nghị quả nhiên càng thêm giận dữ, quắc mắt nói: "Cho dù Dao Dao đã sai, con không thể có khí chất của người làm chị sao!"

Lâm Uyển Bạch bỗng nhiên muốn bật cười.

Sau khi mẹ qua đời, cô đã bị đuổi khỏi nhà họ Lâm. Từ khi nào Lý Huệ và Lâm Dao Dao đã coi cô như người nhà họ Lâm chứ? Bây giờ lại nói cô cần ra dáng một người chị...

"Tôi chỉ lấy gậy ông đập lưng ông thôi."

Nhớ tới lời nói của Hoắc Trường Uyên tối hôm đó, Lâm Uyển Bạch đứng thẳng lưng lặp lại.

Tang Hiểu Du đứng bên quan sát toàn bộ quá trình không thể xen vào, chỉ có thể lo lắng.

Bỗng nhiên nghĩ tới chuyện gì đó, cô ấy lảng lảng lấy chiếc di động Lâm Uyển Bạch bỏ trong túi áo ngủ, chạy về phía ban công.

Lâm Dao Dao càng khóc dữ dội hơn: "Hu hu, chị, chị thật là quá đáng!"

"Ông à, ông tự nhìn cô con gái ngoan của ông đi!" Lý Huệ ôm chặt con gái mình, cũng nước mắt ròn ròn: "Cho dù trước đó Dao Dao đã làm chuyện gì không đúng thì nó cũng không thể hành xử như vậy được! Nếu như cuối cùng Dao Dao không kịp thời được đưa tới bệnh viện thì hậu quả khó mà lường nổi! Ông bảo sau này Dao Dao làm người kiêu gì đây!"

"Hôm nay nó có thể cho Dao Dao uống thuốc, chưa biết chừng ngày mai nó còn giết chết cả hai mẹ con tôi nữa!"

"Không đúng, cách đây hơn mười năm nó đã giết chết con trai của chúng ta rồi!"

Lý Huệ ở bên Lâm Dũng Nghị nhiều năm, hiểu nhất nỗi đau và điểm yếu của ông ta.

Quả nhiên khi bà ta nói tới câu cuối cùng, cơn giận trên khuôn mặt Lâm Dũng Nghị bỗng chốc tăng lên gấp bội, như bão tố kéo tới.

"Nghiep chương, mày còn không mau xin lỗi em gái mày!"

"Tôi không hề cảm thấy mình sai chỗ nào." Lâm Uyển Bạch nắm chặt bàn tay run rẩy của mình. Cảnh tượng đơn thương độc mã này cô đã trải qua quá nhiều suốt bao nhiêu năm qua, thậm chí đã tới mức tê dại rồi.

Lý Huệ giơ tay chỉ vào mặt cô, không hề buông tha: "Lâm Uyển Bạch, hôm nay nếu mày không quỳ xuống xin lỗi Dao Dao, chuyện này tao tuyệt đối không bỏ qua dễ dàng đâu!"

"Bỏ đi mẹ." Lâm Dao Dao tiến lên khoác lấy cánh tay của Lý Huệ, cọ mặt vào nghẹn ngào: "Con chấp nhận số mình xui xẻo là được rồi..."

Đôi mắt với người vợ tức giận đòi công bằng và một cô con gái nhỏ ngoan ngoãn hiểu chuyện, rồi lại quay sang nhìn một Lâm Uyển Bạch từ đầu tới cuối bướng bỉnh bậm môi, Lâm Dũng Nghị dường như đã thông qua cô nhìn thấy một bóng dáng cổ chấp nào đó. Trong giây lát, đôi màu của ông ta như dựng đứng cả lên.

Lâm Dũng Nghị nạt nộ cô: "Rốt cuộc mày có sai hay không!"

"Con không sai." Lâm Uyển Bạch nghiêng răng, thẳng lưng ưỡn ngực.

"Ông à, ông xem nó có thái độ gì! Hôm nay bất luận thế nào, ông cũng phải thay Dao Dao của chúng ta giáo dục lại nó!" Lý Huệ miệng không rảnh, tiếp tục thêm dầu vào lửa: "Nếu không cẩn thận, ngày nào đó đến cả ông nó cũng xem thường!"

Lâm Dũng Nghị xưa nay nói một không nói hai, uy quyền không cho phép ai khiêu khích.

Lý Huệ nắm trúng được điểm này, thế nên lần nào cũng nhẹ nhàng ly gián được họ. Con giận trên người Lý Dũng Nghị đã sắp bộc phát. Ông ta sải bước lên trước, giơ cao tay phải lên trước mặt cô.

Lâm Uyển Bạch cho dù nhìn rõ muốn né tránh nhưng vẫn không né được bàn tay trái cũng đồng thời giơ lên của ông ta.

"Bốp!"

Dường như âm thanh ấy quá lớn, khắp phòng vang lên âm vọng.

Cảm giác nóng rát bỏng chốc từ mặt lan đi khắp các giác quan. Lâm Uyển Bạch không cần chạm vào cũng dám chắc nó đã sưng vù lên rồi.

Vậy đâu đã đủ. Ban nãy khi cô né cái tát đầu tiên, Lâm Dũng Nghị đã tức điên.

Còn chưa đợi cô phản ứng lại, ông ta đã một lần nữa giơ tay lên, thẳng thừng tát cô một cái.

Gần như dùng hết toàn bộ sức lực, không giữ lại chút nào.

Tại Lâm Uyển Bạch ù lên, thậm chí cô còn cảm thấy miệng mình dâng lên mùi tanh của máu.

Ban nãy cô dậy còn chưa kịp ăn gì. Cô lão đảo một chút rồi ngã về phía sau, sống lưng đụng phải cạnh cửa.

Lúc này cô mới phát hiện, bên ngoài đã tụ tập không ít người, đều là hàng xóm và những người dưới nhà nghe tiếng đi tới.

Nhưng lòng người luôn là vậy, gặp phải tình huống này, nhất là việc nhà, không ai tình nguyện tiến lên dễ dàng, không muốn giẫm phải vũng nước đục.

Trong mơ màng, có một cái bóng cao lớn rẽ đám người chắn trước cửa ra đi vào.

Giống như khi ở dưới quê, Lâm Uyên Bạch bị đám người quanh xóm hiểu lầm là học con gái nhà ông Trương, ai nấy vây quanh cô giáo dục, bắt đầy nước bọt ra định dìm chết cô, anh cũng như từ trên trời rơi xuống.

Tuy rằng cô biết, đây có thể chỉ là ảo giác mà thôi...

Nhưng khi bờ vai thật sự truyền tới cảm giác ấm áp, cô sống người, ngay sau đó cả người bị một nguồn sức mạnh nâng dậy đột ngột.

"Anh Trường Uyên..."

Biểu cảm phản kích khi nhìn cô bị đánh của Lâm Dao Dao còn chưa kịp cất đi, cô ta đã sừng sốt lên tiếng.

Mùi hương nam tính phả tới, cảm cô bị anh nắm lấy, không dùng quá nhiều sức, sau đó anh nâng lên. Lâm Uyên Bạch đối diện với đôi mắt anh, bên trong đó là một hình ảnh thảm thương của mình, đồng thời cũng loáng thoáng nhìn thấy một ngọn lửa có phần lạnh lẽo: "Ai đã đánh!"

Chỉ ba chữ đơn giản mà vang như tiếng sấm.

Mí mắt Lâm Uyên Bạch run rẩy, dường như bây giờ cô mới dám chắc người đứng trước mặt thật sự là anh. Nhiệt độ quen thuộc, giọng nói quen thuộc.

Mẹ con nhà Lâm trong giây lát như quả bóng xì hơi, Lâm Dũng Nghị đứng cạnh cũng có phần chưa hiểu chuyện gì. Ông ta nhú mày: "Trường Uyên, bác chỉ đang dạy dỗ con gái."

"Người con gái của tôi, ai dám động vào?" Hoắc Trường Uyên hừ lạnh.

Câu nói này vang lên, Lý Huệ và Lâm Dũng Nghi đều bị giật mình. Đường như họ đều không ngờ Lâm Uyển Bạch và Hoắc Trường Uyên lại dây dưa với nhau, còn Lâm Dao Dao thì càng tức giận giậm chân bình bịch.

"Anh Trường Uyên, sao anh cứ bảo vệ chị ta vậy!"

Lý Huệ cũng bất chấp đứng về phe con gái mình, ác độc nói: "Trường Uyên, cậu không biết đấy thôi, con bé Lâm Uyển Bạch này tâm địa nham hiểm, tuyệt đối đừng để gương mặt ngây thơ của nó lừa phỉnh, nó dám bỏ thuốc em gái của mình đấy!"

"Đánh chó phải ngó mặt chủ. Huống hồ chuyện này là do tôi làm, mấy người tìm cô ấy làm gì? Có gì bất mãn cứ nhắm vào tôi đây." Hoắc Trường Uyên hơi nheo mắt lại, ngữ khí bỗng chốc lạnh đi vài phần.

Lý Huệ ghen lại, bất giác nhìn về phía con gái mình, sau khi nhận được đáp án khẳng định bằng ánh mắt, bà ta càng giận đến run người.

"Nếu có ai đánh em phải tát lại kẻ đó thật mạnh cho anh, biết không?" Hoắc Trường Uyên nắm chặt bả vai cô, chưa hề buông ra. Anh cúi thấp xuống, gần giọng nói rõ ràng từng chữ, rồi hơi đánh mắt về phía ba người còn lại: "Đây là lần cuối cùng."

~Hết chương 87~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 88

Lâm Uyển Bạch được anh ôm trong lòng, đập vào tầm mắt là góc nghiêng cương nghị và phần cơ hàm đưa ra của anh.

"Ông à..." Lý Huệ ai oán kêu lên.

Lâm Dũng Nghị nhất thời có chút mất mặt. Ông ta hắng giọng, nhíu mày nhắc nhở: "Trường Uyên, đây dù sao cũng là chuyện riêng của gia đình bác."

Dường như ông ta đang bóng gió nhấn mạnh việc mình dạy dỗ con gái là lẽ hiển nhiên.

"Việc hợp tác giữa Lâm Thị và Hoắc Thị, Chủ tịch Lâm đang cân nhắc đổi bên A phải không?" Hoắc Trường Uyên giật giật khóe miệng, ngữ khí rất thản nhiên.

Sắc mặt Lâm Dũng Nghị hơi đổi khác. Ông ta chỉ cân nhắc vài giây rồi xua tay: "Thôi bỏ đi bỏ đi! Chung quy vẫn là người một nhà, ai đúng ai sai cũng không cần phải truy xét tới cùng. Âm ỉ cũng âm ỉ rồi, răn dạy cũng răn dạy rồi, chuyện này dừng lại ở đây!"

Ngay sau đó, ông ta bèn quay người bỏ ra ngoài trước.

"Bố!" Lâm Dao Dao vẫn không cam tâm.

Lý Huệ quan sát một lúc lâu, lúc này cũng không dám nói gì nhiều, đành kéo con gái: "Được rồi Dao Dao, chúng ta đi thôi!"

Tang Hiểu Du đang nằm bò trên ban công hóng gió cũng đã chạy vào, cuối cùng cũng có thể cáo mượn oai hùm một lần, xua tay ra ngoài như đuổi ruồi: "Đi đi, đi đi! Đi hết đi, khẩn trương!"

Cô ấy đóng cửa rầm một tiếng, cuối cùng thế giới cũng được thanh tịnh trở lại.

Hai chân Lâm Uyển Bạch mềm nhũn, trong lồng ngực vẫn đè nén một làn hơi giờ mới từ từ thả ra.

Cô nhìn sang Hoắc Trường Uyên bên cạnh, nuốt nước bọt cái ực, hoàn toàn bất ngờ với việc anh xuất hiện trong nhà mình.

"Anh..." Lâm Uyển Bạch há hốc miệng.

Cô mới bật ra được một âm tiết, đã lập tức đau đớn ngậm chặt miệng lại, thử cựa quậy một bên má sưng vù.

Tang Hiểu Du đứng dựa vào cửa, vẫy vẫy tay với cô, đặc ý nháy mắt: "Tiểu Bạch, cứu binh mình mời đến đó!"

Lâm Uyển Bạch lập tức hiểu ngay.

Tang Hiểu Du tung tẩy chạy tới, nhét di động vào túi áo cô sau đó lại chui thẳng vào trong phòng ngủ. Chẳng mấy chốc cô ấy đã chạy ra trong tình trạng ăn mặc chỉnh tề: "Khụ... À, thì là mình ra ngoài mua ít đồ ăn sáng rồi quay về!"

Nói xong, cô ấy vội vã chạy ra ngoài cửa.

Khi cánh cửa sắp sập lại, cô ấy lại thò đầu vào, nháy mắt cười đùa:
"Tiểu Bạch, Hoắc tổng, chỗ mình đi xa lắm, về cũng chậm, hai người cần làm gì cứ làm đi ha, không lỡ dở đâu!"

"..." Lâm Uyên Bạch tái mặt.

Không biết là vì bị đánh hay vì lý do gì khác, cô cảm giác mặt mình bắt đầu nóng như phát sốt.

Lần này sau khi cánh cửa lớn đóng lại, thực sự chỉ còn lại hai người họ.

Lâm Uyên Bạch bị Hoắc Trường Uyên kéo thẳng một mạch vào trong phòng ngủ. Chiếc chăn bị anh đẩy ra một chút, nhường chỗ cho họ.

Hoắc Trường Uyên đưa tay nâng cằm cô lên, nhíu mày quan sát gương mặt cô, biểu cảm nghiêm nghị như đang phê chuẩn tài liệu ở công ty vậy.

Cả hai bên trái phải đều ăn đòn cả. Lâm Dũng Nghị là đàn ông, sức chắc chắn không hề nhẹ, dấu vết của năm ngón tay còn hằn trên đó rất rõ, khóe miệng loáng thoáng còn nhìn thấy máu.

"Đau không?"

Lâm Uyên Bạch sững người, bởi vì cô bắt được một chút xót xa trong ánh mắt Hoắc Trường Uyên.

Nó đến nhanh, đi cũng nhanh, khiến cô suýt nữa tưởng rằng mình nhìn nhầm.

Lâm Uyên Bạch lắc đầu, sau khi thấy ánh mắt anh phóng qua lại thành thật gật đầu.

Lúc cô ngồi xuống, chiếc di động trong túi thò ra một nửa. Cô liếc qua, chợt nhớ tới việc Tang Hiểu Du nói gọi điện nhờ cứu viện ban nãy.

Nếu tính ra, không lâu sau khi Lý Huệ và Lâm Dũng Nghị tới, Tang Hiểu Du đã chạy ra ban công, rồi tới khi Hoắc Trường Uyên xuất hiện là khoảng trên dưới mười phút. Lâm Uyển Bạch từng đi từ nhà tới nơi ở của anh, đi xe buýt cũng phải gần bốn mươi phút.

Cũng tức là sau khi nhận được điện thoại, rồi ra khỏi nhà, Hoắc Trường Uyên chỉ mất mười phút để lái xe tới đây.

Người đàn ông này...

Lâm Uyển Bạch há hốc miệng, cho dù rất cẩn thận, nhưng động tới cơ mặt vẫn rất đau.

Cô giơ tay nhẹ nhàng ấn lên rồi nhìn anh, cổ họng như bị thứ gì chặn lại.

Rất lâu sau, cô mới cup mắt xuống, lí nhí bật ra một câu: "Tôi đâu phải chó con..."

"Em mà biết điều như chó con thì tốt rồi!" Ngón tay Hoắc Trường Uyên dùng nhiều sức hơn một chút, anh bật ra một tiếng hừ từ trong mũi.

"..." Lâm Uyển Bạch cắn môi, so sánh kiểu gì không biết!

Quan sát ở khoảng cách gần một lúc khá lâu, Hoắc Trường Uyên nhíu mày càng đậm hơn, thẳng thừng kéo cô dậy: "Sung vù thể này rồi, tới bệnh viện!"

"Không cần đâu!" Lâm Uyển Bạch lắc đầu, đã sớm có phương pháp ứng phó: "Trong nhà có hộp bông băng, bôi chút thuốc, rồi luộc hai quả trứng gà lăn qua một chút là được..."

"Em chắc chứ?" Hoắc Trường Uyên có phần do dự.

"Ừm." Lâm Uyên Bạch gật đầu chắc nịch.

Cánh cửa tủ quần áo bên giường được mở ra, ở ngăn dưới cùng đặt một hộp bông băng nhỏ, bên trong để một vài loại thuốc thường dùng.

Lâm Uyên Bạch lấy ra lọ thuốc đã dùng một nửa, vặn chiếc nắp màu đỏ, lấy tấm bông thấm ít thuốc rồi xoa lên má.

Hoắc Trường Uyên vươn tay ra, lòng bàn tay che lên má cô.

Cô chớp mắt khóe môi, tỏ ý: "Em tự làm được..."

"Đưa anh!" Hoắc Trường Uyên hạ thấp giọng.

Lâm Uyên Bạch lập tức ngoan ngoãn buông tay, đáng vẻ rất e dè.

Hoắc Trường Uyên đón lấy, làm y như cô ban nãy, sau đó cúi xuống dựa sát về phía cô.

"Không nhớ anh đã nói gì sao?" Hơi thở của anh phả vào mặt cô.

"Hả?" Mí mắt Lâm Uyên Bạch run rẩy.

Khi Hoắc Trường Uyên rướn môi lên, yết hầu cũng trượt đi, ánh mắt sâu hút như một miệng giếng khô, còn giọng nói trầm thấp thì mang theo vài phần đùa giỡn: "Mấy cô gái yếu đuối sẽ khơi gợi khao khát muốn bảo vệ của đàn ông."

Cô cụp mắt xuống, không dám nhìn thẳng vào anh.

Cảm giác lạnh lạnh của thuốc lan tỏa trên gò má nóng rát, hai cảm giác nóng lạnh đan xen kích thích khiến Lâm Uyên Bạch rụt lại.

"Đau lắm sao?" Hoắc Trường Uyên khựng lại.

"Cũng tạm..." Lâm Uyên Bạch nghe rằng, nhưng vẫn lắc đầu.

Trong lòng cô lại cảm thấy, dường như, có lẽ...

Vẫn có thể đau thêm một chút.

Hoắc Trường Uyên bôi thuốc rất nhanh, nhưng rất tỉ mỉ, dường như mỗi đầu tay trên má đều được xúc thuốc. Khi ngón tay anh chạm khẽ lên má, nhiệt độ của nó cũng lưu lại.

Hộp thuốc được đẩy lại nắp, Lâm Uyên Bạch đứng lên: "À, em đi luộc hai quả trứng..."

Lần này Hoắc Trường Uyên không ngăn cản, để mặc cô đi.

Cô bật bếp ga, rồi mở vòi nước, lấy đầy vào trong nồi, rồi lấy hai quả trứng từ trong tủ lạnh ra bỏ vào đó.

Nước còn chưa sôi hẳn, mặt nước phẳng lặng soi bóng của cô. Cô mặc quần áo ngủ, đầu tóc hơi bù xù, hơn nữa hai má còn sưng vù, quả thực có thể nói là thảm không sao kể xiết.

Chuyện xảy ra sáng sớm nay được lọc lại một lần trong đầu cô. Thứ không thể xóa tan là mấy trò mèo hai mẹ con Lý Huệ và Lâm Dao Dao hay hát cùng dáng vẻ giơ tay lên tát của Lâm Dũng Nghị. Cho dù cô đã coi chúng như chuyện cơm bữa, nhưng cũng không thể bình thản tới mức không bị ảnh hưởng chút nào.

Đằng sau có tiếng bước chân vững vàng vang lên.

Không cần quay đầu, cô cũng biết là Hoắc Trường Uyên đi tới, mỗi tiếng bước chân của anh đều giống như đặt vào trái tim cô.

Bàn tay chống lên bệ đá của Lâm Uyên Bạch từ từ cuộn lại. Khi tiếng bước chân dừng lại sau lưng, cô đột ngột quay người.

Chủ động vươn hai cánh tay ôm chặt lấy anh.

Vào buổi sáng nay, cô thật sự quá cần sự ấm áp nơi anh...

~Hết chương 88~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 89

Không giống như trước kia, Lâm Uyển Bạch đang chủ động ôm anh.

Cô vùi sâu mặt vào lồng ngực anh, hai tay vòng ra sau lưng, mười đầu ngón tay đan vào nhau, gần như không còn kẽ hở.

Hoắc Trường Uyên đứng người.

Bàn tay đang định lấy thuốc khựng lại giữa không trung, anh nhìn cơ thể dịu dàng bất ngờ nhào vào lòng mình với vẻ hơi sững sờ. Anh im lặng như tờ, sau đó chậm rãi đưa tay ôm lấy cô, lòng bàn tay phủ lên lưng và eo cô.

Khuôn mặt Lâm Uyển Bạch áp sát vào ngực anh, mơ hồ bị hơi thở của mình phả ngược lại.

Bên tai là những nhịp tim vững chãi mạnh mẽ của anh, xuyên thấu qua màng nhĩ của cô một cách rõ nét, hết tiếng này đến tiếng kia.

Nước trong nôi dường như đã sôi lên, nhưng Lâm Uyển Bạch lại không muốn buông tay. Cô chỉ muốn tham lam giành lấy nhiều sự ấm áp hơn nữa từ anh. Chẳng biết đã qua bao lâu, tới khi giọng nói trầm của anh vang lên bên tai: "Em mà còn ôm nữa, anh hứng lên bây giờ."

"..." Mặt Lâm Uyển Bạch lập tức đỏ rần.

"Tính làm thật sao?" Lòng bàn tay của Hoắc Trường Uyên từ từ trượt xuống.

Mơ hồ cảm nhận được một đường nét sắc bén nào đó, Lâm Uyên Bạch hoảng loạn buông anh ra, mặt như còn sưng thêm một chút, vành tai nóng rát.

Hoắc Trường Uyên thẳng thừng chống hai cánh tay lên bệ đá phía sau lưng cô, sau đó cúi xuống, bao bọc cô trong phạm vi của mình: "Anh thì không ngại đâu, có điều cô bạn của em..."

"Đừng đùa nữa!" Lâm Uyên Bạch đẩy đẩy, mắt không dám ngược lên: "Em phải tiếp tục luộc trứng, anh ra ngoài trước đi..."

Cô quay người lại, quả trứng gà trong nồi đã bắt đầu lăn tròn theo dòng nước sôi sục.

Khí nóng bốc lên, gáy cô bất chợt bị cắn một cái.

Dù không quá mạnh nhưng vẫn rất ngứa ngáy, Lâm Uyên Bạch vòng tay lên sờ, bên trên hình như in dấu răng, còn chút nước bọt dính dớp nữa. Còn trong tầm mắt, Hoắc Trường Uyên đã bước những bước lười biếng đi ra khỏi bếp.

Lâm Uyên Bạch vớt trứng gà ra bỏ vào trong khăn mặt, phía cửa ra vào bỗng có tiếng động truyền tới.

Là Tang Hiểu Du lúc trước chạy ra ngoài. Có vẻ như cố tình, khi thay giày cô ấy đặc biệt rất lớn tiếng, đợi một lúc mới đi vào trong nhà.

Tang Hiểu Du xách theo túi quà sáng chạy thẳng vào bếp, nhìn Lâm Uyên Bạch đang đứng tắt bếp rồi lại nhìn Hoắc Trường Uyên đang ngồi

hút thuốc ngoài phòng khách, chớp chớp mắt: "Hai người làm xong rồi hả?"

"..." Quả trứng gà trong tay Lâm Uyên Bạch suýt nữa rơi xuống đất.

"Tốc độ cũng nhanh thật đấy!" Tang Hiểu Du thấy cô đỏ mặt, ngỡ là cô đã mặc nhận rồi.

Lâm Uyên Bạch xấu hổ đang định phủ nhận thì nghe thấy Tang Hiểu Du tự chép miệng độc thoại: "Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, mình đã nhầm tính thời gian, hình như còn chưa đến một tiếng, cộng thêm cả màn dạo đầu gì đó nữa, Hoắc tổng cũng không lâu dài lắm nhỉ..."

Lâm Uyên Bạch lập tức bịt miệng cô ấy lại.

Lần này thì trứng gà rơi xuống đất thật, vang lên hai tiếng bẹp bẹp.

Lâm Uyên Bạch mặc kệ nó, vừa ngượng vừa giận hạ thấp giọng cảnh cáo, sợ Hoắc Trường Uyên ngồi ngoài phòng khách nghe được: "Cá nhỏ, cậu nhỏ tiếng thôi! Đừng có ăn nói hàm hồ!"

Ở trong bếp rất lâu, cô mới lè mề đi ra.

Hoắc Trường Uyên đang định đi, tay cầm theo chìa khóa xe và di động.

"À, Cá nhỏ có mua sữa đậu nành và quẩy nóng, anh có muốn ăn không?" Lần này Lâm Uyên Bạch càng không dám nhìn anh, chỉ nhìn lơ đãng đi chỗ khác.

"Không ăn nữa." Hoắc Trường Uyên lắc đầu, rồi đứng đưa chiếc di động trong tay: "Giang Phóng vừa gọi điện thoại, có một khách hàng muốn gặp."

"À..." Lâm Uyên Bạch gật đầu.

Cô nhìn theo tới khi anh ra tới cửa. Trước khi anh đi khuất, Tang Hiểu Du không quên thò đầu ra tạm biệt: "Hoắc tổng đi cẩn thận, rảnh rồi cứ đến chơi nha!"

Cửa đóng lại, Lâm Uyển Bạch buông một tiếng thở phào. Cô quay trở lại phòng ngủ nằm lên giường, định nhắm mắt nghỉ ngơi.

Có điều vừa tìm được tư thế thoải mái thì di động đồ chuông.

Màn hình hiển thị ba chữ "Hoắc Trường Uyên" làm tay cô run lẩy bẩy.

Nuốt nước bọt, Lâm Uyển Bạch bình tĩnh nhận máy, đầu kia vẫn nghe rõ tiếng ô tô nổ máy.

"Sao vậy?"

Hoắc Trường Uyên khựng lại giây lát rồi trầm giọng hỏi: "À thì... anh không lâu lắm à?"

...

Dưới hoàng hôn, Lâm Uyển Bạch bước xuống khỏi xe buýt.

Chiều nay cô nhận được điện thoại của Hoắc Trường Uyên, nói là buổi tối cùng về nhà ăn cơm, bên anh có một cuộc họp đột xuất nên anh sẽ về muộn một tiếng, thế nên bảo cô tan làm tới công ty đợi anh.

Lâm Uyển Bạch xuyên qua dòng người nhìn xuống di động, vừa sáu giờ.

Đèn xanh bật sáng, cô cùng đoàn người đi sang đường, những tòa nhà cao vút đập vào tầm mắt.

Vừa bước vào qua cánh cửa xoay, bước chân Lâm Uyển Bạch chợt khựng lại.

Hoắc Trường Uyên đi ra từ thang máy dành riêng cho tổng giám đốc, mặc một bộ vest màu đen. Các nhân viên đón đường đều cung kính chào anh một tiếng Hoắc tổng, mà bên cạnh anh không phải Giang Phóng, lại là Lâm Dao Dao.

Vẫn giống như hôm ở nhà cô, nước mắt lã chã như mưa.

Cô ta mấp máy môi không biết đang nói cái gì, nước mắt như sợi châu ngọc đứt dây, cực kỳ đáng thương. Có điều Hoắc Trường Uyên còn không buồn nhíu mày, chỉ sải những bước chân rất dài, không hề có ý dừng lại lắng nghe.

Lâm Dao Dao nện đôi giày cao gót chạy bước nhỏ theo anh, không tài nào cắt đứt được.

Dùng đầu ngón chân để nghĩ cũng đoán ra được, nhất định là cô ta đang nhận lỗi cho chuyện đến nhà cô mấy hôm trước.

Lâm Uyển Bạch đứng quan sát từ xa. Qua vài lần gặp gỡ không khó để nhận ra, Lâm Dao Dao thật sự rất thích Hoắc Trường Uyên.

Cho dù là lúc ở câu lạc bộ, Hoắc Trường Uyên ra tay tàn nhẫn và không nể tình với cô ta đến vậy nhưng cô ta vẫn không hề oán trách, ngược lại dồn hết mọi oán giận lên đầu cô.

Năm xưa, sau khi Lý Huệ giết chồng người khác, Lâm Dao Dao cũng thay thế vị trí của cô, lớn lên trong sự cưng chiều triệt để của nhà họ Lâm, giống như một con công kiêu ngạo không nhìn thẳng vào mặt ai bao giờ, chắc cô ta cảm thấy chỉ có Hoắc Trường Uyên mới xứng với mình chăng.

"Anh Trường Uyên..."

Lâm Uyển Bạch loáng thoáng vẫn còn nghe tiếng cô ta gọi.

Trong lúc cô đang ngây ra, Hoắc Trường Uyên đã đi tới trước mặt, kéo tay cô: "Nhìn gì nữa, đi thôi!"

Lâm Uyên Bạch chớp chớp mắt, bị anh kéo ra ngoài tòa nhà. Sau khi cánh cửa xoay đóng lại, Lâm Dao Dao vẫn cố đuổi với phía sau.

Chiếc Land Rover màu trắng đỗ bên lề đường, sau khi hai người ngồi vào xe, nó lập tức lăn bánh.

Khi đi ngang qua một siêu thị nào đó, Hoắc Trường Uyên đánh xe xuống tầng hầm. Làn trước mỳ và trứng gà đều đã dùng hết sạch, trong tủ lạnh giờ chỉ còn vài lon bia thôi.

Họ chậm chậm đi lên theo cầu thang cuốn. Khi bước vào cửa, Lâm Uyên Bạch đẩy theo một xe hàng, đồng thời rút thêm một tờ poster quảng cáo.

Sau khi đặt mỳ vắt và trứng gà vào xe, cô ngẫm nghĩ rồi kéo anh vào khu bán rau xanh phía trước.

"Mua thêm ít rau xanh và thịt bò đi, cũng không thể suốt ngày ăn mỳ được, không có dinh dưỡng." Lâm Uyên Bạch dừng lại trước sạp bán rau chân vịt, vừa nói vừa chọn. Cuối cùng, cô vô thức nhìn sang anh lắm bả: "Vớ lại, anh không ngán sao..."

Hoắc Trường Uyên đẩy xe hàng, nghe xong bèn cúi người về phía cô, nói bằng thanh âm chỉ hai người họ nghe được: "Giống như cơ thể của em vậy, ăn mãi không thấy đủ."

Mấy chữ cuối cùng giống như con muỗi nhỏ bay vào trong ốc tai cô.

Lâm Uyên Bạch vô dụng đỏ bừng mặt, cắn môi, đến tận khi có bà thím phía sau sốt ruột lên tiếng nhắc nhở: "Cô gái, cô có chọn nữa hay không,

không chọn thì tránh đường chút nào!"

~Hết chương 89~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 90

Lâm Uyên Bạch vội vàng lấy đại một mớ rau chân vịt rồi bỏ vào xe hàng.

Khi tất cả các loại rau đã mua xong, khuôn mặt ửng đỏ của cô cuối cùng mới dịu bớt. Khi đẩy xe tới quầy thu ngân thanh toán, Hoắc Trường Uyên chợt dừng lại.

"Đợi chút."

Lâm Uyên Bạch không hiểu: "Hả?"

Hoắc Trường Uyên nhú mày, giật giật khóe môi: "Còn thiếu một thứ chưa mua."

"... Còn gì chứ?" Lâm Uyên Bạch liếc nhìn xe hàng, sau khi kiểm tra phát hiện không hề bỏ sót thứ gì.

Hoắc Trường Uyên im lặng, quay người đi về phía một gian hàng nào đó.

Lâm Uyên Bạch thấy vậy đành phải đi theo, có điều sau khi tới nơi, cô gần như cúi gằm, vùi mặt xuống xe hàng.

Trên giá bày la liệt đủ các loại hộp nhỏ muôn màu xanh đỏ, những slogan quảng cáo như "Cực kỳ mỏng nhẹ", "Ốc vít sinh lực" quả thực

khiến người ta nhìn mà muốn ngất xỉu, hít vào rồi không biết phải thở ra thế nào.

Hoắc Trường Uyên nhướn mày với cô: "Em chọn đi?"

"Em... Em không biết..." Lâm Uyển Bạch lắp bắp, không biết phải nhìn về phía nào.

"Thứ này không chỉ dành cho anh, em cũng có phần, hiệu quả tốt mới được." Hoắc Trường Uyên cầm một hộp lên, từ tốn phân tích.

"... Em đã nói là em không biết mà!" Khuôn mặt khó khăn lắm mới trở lại bình thường của Lâm Uyển Bạch bắt đầu bốc hỏa.

Bàn tay ghì chặt xe hàng bắt đầu đổ mồ hôi, cô luôn có cảm giác những người đi ngang qua đều đang nhìn về phía mình, quả thực sắp phát điên.

Một lúc lâu sau, Hoắc Trường Uyên còn rất hứng thú chọn từng hộp một. Cô cắn chặt môi: "Hoắc Trường Uyên, rốt cuộc anh đã chọn xong chưa..."

"Sắp xong rồi." Anh thu tay về, ném xuống xe kha khá hộp.

Một giây sau, Lâm Uyển Bạch bèn vội vã đẩy xe hàng về phía quầy thu ngân.

Lúc trước khi mới đi theo anh, cô từng có kinh nghiệm vào cửa hàng tạp hóa mua thứ này, bây giờ nghĩ lại vẫn thấy xấu hổ.

Trước mắt thấy đã sắp đến quầy thu ngân, khi thấy Hoắc Trường Uyên sắp đi gần tới chỗ mình, Lâm Uyển Bạch thẳng thừng giao lại xe hàng cho anh: "À... em ra ngoài đợi anh!"

Nói xong, cô lao đi như bay giống hệt một con thỏ.

Lâm Uyên Bạch vòng ra từ một cửa, đứng bên cầu thang cuốn đợi anh. Đúng lúc này di động đồ chuông, là người bạn thân Tang Hiểu Du.

Nghĩ tới chuyện vẫn chưa nói với cô ấy tối nay mình không về, cô vội vàng bắt máy.

Khi Hoắc Trường Uyên thanh toán xong đi ra, Lâm Uyên Bạch cũng đã ngắt máy, nhưng dường như tâm trạng vẫn chưa ổn định lắm.

Cầu thang cuốn được thiết kế độ dốc vừa phải, tốc độ cũng chậm.

Lâm Uyên Bạch nhìn theo dòng người đi lên cầu thang, bên tai vẫn còn văng vẳng cuộc nói chuyện ban nãy với Tang Hiểu Du.

"Nói gì thì nói, nếu không có Hoắc tổng sáng sớm vội vàng tới, thì bố cậu, cả bà mẹ kế và cô em gái kia liệu có chịu để yên không? Mình thấy không chừng cậu đã bị đánh đến thâm, giờ này đang nằm trong bệnh viện cũng nên!"

"Thế nào đi nữa cậu cũng nên thể hiện một chút, nếu không thì quá đáng quá, người đàn ông của cậu cần gì nhất cậu còn không biết sao?"

"Huống hồ mình đâu có bắt cậu mặc ra đường cho người ta ngắm, cậu sợ gì chứ!"

"Tiểu Bạch, làm người không thể có ơn không báo được, biết không!"

...

Bả vai bị ai đó huých một cái, Lâm Uyên Bạch hoang mang hoàn hồn trở lại.

"Sao ngăn người ra vậy!" Hoắc Trường Uyên nhú mày.

Lâm Uyển Bạch lắc đầu: "À, không sao..."

Hôm nay cô đi đôi giày cao gót ba phân, đứng ngang hàng vẫn còn thấp hơn anh gần một cái đầu, buộc phải ngẩng lên mới có thể nhìn rõ ngũ quan rần rở của anh.

Lâm Uyển Bạch ngẫm nghĩ giây lát mới lên tiếng: "Sáng hôm đó anh tới nhà giúp em, hình như em vẫn chưa nói lời cảm ơn anh..."

"Em biết là anh thích thực thể chút mà." Hoắc Trường Uyên nghe xong, nhìn cô bằng ánh mắt đùa giỡn.

"..." Lâm Uyển Bạch lặng lẽ nuốt nước bọt.

Sắp đi tới cầu thang cuốn rồi, hai bàn tay đặt sau lưng cô được nắm chặt lại, giống như đang đắm chìm trong một tâm trạng dần vật sâu sắc.

Bánh xe của chiếc xe đẩy hàng chạm vào cầu thang cuốn, vang lên những tiếng rầm rầm, Lâm Uyển Bạch cũng cất bước. Cô liếm môi, rồi bất chợt trở nên ấp úng: "Em muốn đi vệ sinh..."

"Trước mặt có, anh đi cùng em." Hoắc Trường Uyên chỉ tay vào tấm biển phía xa.

"Không cần đâu!" Lâm Uyển Bạch phản ứng rất dữ, rồi rồi rầm giải thích: "Mỗi lần vào nhà vệ sinh nữ đều phải xếp hàng rất lâu..."

"Không sao."

"Thật sự không cần mà!"

Hoắc Trường Uyên phóng ánh mắt qua, Lâm Uyển Bạch chợt dạ nhìn đi chỗ khác, cố gắng bình tĩnh lại, nói: "Anh xuống hầm lấy xe trước đi, em

ra ngoài sẽ đợi anh ở cửa chính, như vậy có thể đi luôn không mất thời gian!"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên gật đầu.

Nhìn cái bóng cao lớn của anh từ từ đi xa khuất, Lâm Uyên Bạch cũng quay người rảo bước đi.

Có điều khi đi ngang qua nhà vệ sinh, cô không dừng lại mà đi về một phía khác. Bên trên siêu thị là trung tâm thương mại, bật cả nhạc, có rất nhiều cửa hàng nối tiếp nhau, trước cửa đều có những nhân viên đón tiếp xinh đẹp.

Lâm Uyên Bạch có vẻ như đã biết mình cần đi đâu, tiến thẳng vào trong một cửa hàng.

Sau khi vào trong, cô nói bằng giọng lí nhí và gấp gáp: "Chào cô, có thể giới thiệu cho tôi một bộ..."

Từ lúc viết hóa đơn đến khi thanh toán mất một ít thời gian, khi Lâm Uyên Bạch đi ra khỏi trung tâm thương mại, trông cô không có gì đổi khác, chỉ là chiếc túi xách hơi phồng lên một chút.

Chiếc Land Rover màu trắng đã dừng ở đó, Hoắc Trường Uyên không ngồi trong ghế lái mà đứng dựa vào xe, chân trái hơi vắt qua chân phải. Anh đang cúi đầu lấy tay che đi ngọn lửa xanh của bật lửa.

Bên cạnh có hai cô sinh viên đại học đi ngang qua, lần lượt quay đầu lại nhìn.

Cuối cùng, dường như không nhìn được nữa, họ lại chạy ngược về phía anh, vây xung quanh cố gắng bắt chuyện.

Cho dù biểu cảm của Hoắc Trường Uyên lạnh lẽo như núi tuyết, người lạ khó mà tiếp cận, nhưng vẫn không ngăn được sự nhiệt tình của các nữ sinh đại học. Cô cảm di động riu ra riu rít, dường như muốn xin số điện thoại.

Vàng trán của Hoắc Trường Uyên đã nhăn tít lại rồi.

Nhìn thấy cô, anh như nhìn thấy điểm đột phá, ngữ khí sốt ruột: "Đi vệ sinh mà cũng lâu như vậy!"

"À..." Lâm Uyên Bạch ngập ngừng: "Người xếp hàng khá đông..."

Hai cô gái kia ngơ ngác nhìn nhau, sau đó nhún vai bỏ đi với vẻ hụt hẫng.

Trước khi ngồi lên xe, Lâm Uyên Bạch còn bất giác nhìn về phía sau, một trong số hai cô gái kia dường như còn chưa từ bỏ hẳn, vẫn thi thoảng ngoái nhìn họ.

Cô vô thức nhớ tới Lâm Dao Dao lúc trước đuổi theo anh ở Hoắc Thị, rồi thâm thở dài trong lòng.

Ai nói chỉ có hồng nhan mới họa thủy chứ?

...

Trở về nhà, Lâm Uyên Bạch tắt bếp trong bếp.

Đây đều là những việc cô thường làm, thế nên rất thuần thục, chỉ hơn nửa tiếng cô đã làm xong bốn món.

Có chay có mặn, lượng thức ăn không nhiều, vừa đủ cho hai người họ.

Khi Lâm Uyên Bạch dọn dẹp xong bát đĩa đi lên gác, Hoắc Trường Uyên đang gọi điện thoại, hình như là bàn công việc, nét mặt có vẻ rất nghiêm túc, chốc chốc lại phát ra những âm đơn ngắn gọn.

Cô đặt cốc nước vừa rót sang bên cạnh, chỉ tay về phía phòng tắm, nói bằng khẩu hình miệng với anh: "Em đi tắm trước!"

Hoắc Trường Uyên gật đầu, tiếp tục nghe điện.

Lâm Uyên Bạch đi về phía phòng tắm, cứ đi vài bước lại quay đầu nhìn. Nhân lúc anh không chú ý, cô len lén ôm chiếc túi xách vào trong lòng.

Tiếng nước chảy ào ào duy trì khoảng hai mươi phút thì ngừng lại.

Có điều rất lâu không thấy người nào ra, Hoắc Trường Uyên ở bên ngoài bắt đầu gõ cửa, hỏi cô: "Tắm xong chưa vậy?"

"Đợi chút, em sắp xong rồi..."

Giọng Lâm Uyên Bạch rất hoảng loạn, ánh mắt cũng vậy.

Trong phòng tắm, hơi nước nghi ngút, nhưng cô vẫn nhìn rõ được bản thân mình trong gương, ánh mắt vì căng thẳng mà chớp liên hồi cùng gương mặt đỏ rần.

"Nhanh chút!" Hoắc Trường Uyên thúc giục.

"Biết rồi!" Lâm Uyên Bạch vội đáp lại.

Sợ anh đợi sốt ruột, sẽ thẳng thừng đẩy cửa đi vào như trước kia, cô không dám quá lè mè.

Cô kéo khóa túi xách, gần như đổ tuột mọi thứ bên trong ra. Chất vải rất mỏng, ren màu đen nửa lộ nửa kín, hờ hững trên tay cô, nếu không cầm

chặt sẽ rơi xuống.

Cũng không kịp nhìn cho rõ, Lâm Uyển Bạch cầm đầu mặc lên người. Đến khi mặc xong nhìn vào gương, cô suýt ngã ngửa.

Tiếng bước chân bên ngoài phòng tắm một lần nữa vang lên, đầu ngón tay của cô cũng run rẩy theo. Không quan tâm được quá nhiều nữa, cô cuống cuống quần chiếc áo tắm bên cạnh lên người, sau khi kiểm tra kỹ không còn chỗ nào lộ ra ngoài, cô mới mở cửa chạy ra.

"À, em xong rồi, anh vào tắm đi!"

Đón ánh mắt Hoắc Trường Uyên, cô cúi đầu lí nhí.

Hoắc Trường Uyên nhìn cô một lượt từ trên xuống dưới, nhíu mày, không quá để tâm, vượt qua cô đi vào phòng tắm.

Anh nhanh hơn cô ban nãy rất nhiều, gần như còn chưa lau khô nước trên người đã quần khăn tắm đi ra.

Khi Lâm Uyển Bạch nhìn về phía anh, vừa đúng lúc anh quay người khép cửa lại. Sóng lưng rắn chắc lộ rõ từng đường nét dưới ánh đèn, mấy giọt nước đọng đưa chực rơi khỏi mái tóc ngắn khiến người ta tim đập chân run.

Nuốt nước bọt cái ực, cô bình tĩnh thu lại ánh mắt của mình.

Nghĩ tới bản thân mình dưới chân, trái tim cô một lần nữa đập điên cuồng.

Nhìn bóng dáng cao lớn của anh từ từ tiến lại gần, cho dù đã đắp kín chăn thì chỉ một động tác nhỏ cũng khiến cô cảm nhận được cảm giác lớp vải cọ sát vào cơ thể.

Phải làm sao đây...

Hỏi hận có kịp không?

Há miệng hít thở một lúc, hơi thở của Lâm Uyên Bạch cũng run rẩy:
"Hoắc Trường Uyên, có thể tắt điện đi không?"

"Nhiều chuyện!" Hoắc Trường Uyên đang lau tóc chợt khựng lại.

Quả nhiên là bị mắg như vậy, nhưng anh vẫn với tay tắt đèn.

Phòng ngủ bỗng chốc tối om, chỉ còn ánh trăng bàng bạc hắt qua cửa sổ, mơ màng mông lung.

Hoắc Trường Uyên ngồi bên giường lau tóc vài phút, sau đó đặt khăn tắm lên tủ đầu giường, vén chăn ra, nằm sang bên cạnh cô như mọi khi.

Mới có những tiếng sột soạt, đầu ngón chân của Lâm Uyên Bạch đã co quắp lại.

Cho dù đã tắt điện, cô vẫn nín thở nhắm nghiền mắt lại.

Hoắc Trường Uyên kiểm tìm đôi môi cô trong bóng tối.

Bàn tay vân vê cầm cô từ từ đi xuống, sau đó chợt dừng lại. Hai giây sau anh mới tiếp tục động tác.

Dường như chắc chắn được sự khác biệt, Hoắc Trường Uyên ngồi phất dậy, lật tung chăn ra, đồng thời đập tay vào ngọn đèn ngủ cảm ứng đầu giường.

Lâm Uyên Bạch nằm trên giường nhắm chặt mắt, đôi mi run rẩy, gò má ửng hồng. Tất cả những điều ấy đều không phải trọng điểm. Quan trọng là

bộ quần áo ngủ cô đang mặc trên người, hoặc nói chính xác hơn là một mảnh vải, còn chưa thể gọi là đồ ngủ.

Chất liệu mỏng tang màu đen tuyền, không che chắn được gì hết.

Ánh đèn vàng nhạt sáng lên, hắt xuống khiến mọi thứ nửa sáng nửa tối, mỗi góc ngách đều không thể giấu được...

Yết hầu của Hoắc Trường Uyên trượt đi chậm rãi, con ngươi co rụt lại, từng múi cơ như sắp bùng cháy, anh nói rành mạch: "Lâm Uyển Bạch, em không muốn sống nữa hả?"

Thanh âm ấy như bật ra từ từng kẽ răng của anh.

Lâm Uyển Bạch run rẩy, đành phải mở mắt ra, chạm đúng phải ánh mắt sa sầm của anh.

Cô một lần nữa nhìn rõ bộ dạng của mình và những dục vọng đang bùng cháy dần trong anh.

"Chẳng phải anh nói..."

Lâm Uyển Bạch lên tiếng, bất giác thở dốc: "Muốn chút gì thực tế..."

Hoắc Trường Uyên nhìn cô chằm chằm, con ngươi như muốn bắn ra khỏi hốc mắt. Anh nhìn từ đầu tới chân cô rồi lại từ chân vòng lên đầu, cứ lặp đi lặp lại như thế nhiều lần.

"Đừng nhìn nữa..." Lâm Uyển Bạch bị nhìn đến rùng mình.

Cô không dám đưa tay che mắt anh lại, đành lấy cánh tay tự che người mình.

Chẳng mấy chốc, Hoắc Trường Uyên đã kéo cánh tay cô ra, giọng nói chẳng hiểu sao lại khàn đặc, giống như đá vạch qua lớp sắt: "Chẳng phải em mặc cho anh xem sao?"

"..."

"Mặc kiểu này, là thích chết đây!"

Suốt cả buổi tối đó, Hoắc Trường Uyên như một người dục vọng không được thỏa mãn, đòi hỏi không biên giới.

...

Không có gì bất ngờ, sáng hôm sau Lâm Uyển Bạch đi như bay, cho dù ăn sáng, cô vẫn đầu vầng mắt hoa.

Chiếc Bentley đen vẫn đỗ dưới nhà, có Hoắc Trường Uyên ở đó, Giang Phóng chỉ phụ trách mở cửa từ đầu tới cuối, không dám dúi dặt gì.

Gặp phải giờ cao điểm buổi sáng, xe lúc đi lúc dừng.

Hoắc Trường Uyên bày tỏ nét mặt thỏa mãn, cửa xe mở một nửa, trên ngón tay là điều thuốc đang cháy. Cùng với động tác nhả khói của anh, làn khói trắng bị thổi ra ngoài, ngũ quan cương nghị giống như điêu khắc.

Ở trong mắt Lâm Uyển Bạch, anh như một con sư tử vừa ăn no đang nằm duỗi móng.

Cô nhớ lúc sáng nay mình dậy, nhìn bộ quần áo ngủ dưới đất đã nát thành từng mảnh...

Chiếc xe vừa đi từ trên cầu cao tốc xuống chưa bao lâu thì Hoắc Trường Uyên bảo dừng lại, tài xế không dám chậm trễ, lập tức bật đèn xi nhan rẽ sang phải.

Sau khi xe dừng lại hẳn, Hoắc Trường Uyên tự động mở xe ra.

Lâm Uyên Bạch nhìn theo, bên cạnh là một con đường thương mại, đã có không ít cửa hàng mở cửa, có tiệm tạp hóa, có cả quán ăn sáng hay các cửa hàng quần áo.

Nhìn thấy hình như Hoắc Trường Uyên đi về phía một cửa hàng tạp hóa, cô quay về không quá để ý nữa. Cô nghĩ anh đi mua thuốc lá nhưng cũng thấy kỳ lạ vì sao anh không dặn dò Giang Phóng đi mua.

Khoảng hơn mười phút sau, Hoắc Trường Uyên mới chậm rãi đi về.

Chiếc xe đằng sau đã không ngừng bấm còi. Sau khi cửa xe đóng lại, tài xế vội vàng nổ máy.

Lâm Uyên Bạch nhìn thấy trong tay Hoắc Trường Uyên có thêm một chiếc túi màu hồng, quả thực không hợp với bộ vest đen của anh, bất giác có chút nghi hoặc và khó hiểu. Khi anh đưa chiếc túi qua, nghi hoặc và khó hiểu của cô càng thêm đậm.

"Thứ gì vậy?" Cô chớp chớp mắt.

Hoắc Trường Uyên ngẩng mặt lên, nét mặt có vẻ uể oải: "Em tự xem đi."

Lâm Uyên Bạch cúi đầu nhìn xuống, sau đó bồng tay vội rút về.

Anh anh anh...

Anh đâu có đi mua thuốc lá, anh đã vào cửa hàng bán đồ lót. Trong túi không phải thứ gì khác, toàn là những bộ đồ ngủ gợi cảm, có màu đen, màu trắng, màu đỏ. Ngoài kiểu ren còn có kiểu vân da báo... Thậm chí còn có một bộ đồng phục!

Lâm Uyên Bạch tuyệt nhiên không dám nhìn thêm, quá cay mắt.

"Thế này... là sao?"

Lâm Uyên Bạch bắt đầu lắp bắp.

Hoắc Trường Uyên giống như tối qua, ép sát vào người cô như một con sói, cắn từng chữ bên tai cô: "Sau này mỗi tối hãy mặc một bộ cho anh xem."

"..." Lâm Uyên Bạch co rụt người lại trong góc xe, ngón tay bấu chặt quần bò.

Hu hu, cô muốn giết tên đầu heo Tang Hiểu Du kia!

Đưa ra cái ý tưởng điên rồ gì không biết...

~Hết chương 90~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 91

Hai ngày liền sau đó, Lâm Uyển Bạch cảm thấy có thể dùng cụm từ "thảm không kê xiết" để hình dung.

Đến ngày thứ ba, khi Hoắc Trường Uyên lại lôi áo ngủ ra, dù anh có dụ dỗ, ép buộc thế nào, cô cũng nhất quyết không mặc nữa.

Ăn sáng xong, vì là Chủ Nhật, Lâm Uyển Bạch cũng không thu dọn quá vội vã. Khi cô đi ra ngoài phòng khách, Hoắc Trường Uyên cũng vừa ngắt máy, rồi giờ điện thoại về phía cô: "Tư Niên gọi điện thoại cho anh, bảo em tới bệnh viện một chuyến."

"Bác sỹ Tần?" Lâm Uyển Bạch kinh ngạc.

Trước đây cô không dám lưu số điện thoại của Tần Tư Niên, sợ sẽ chạm phải dục vọng chiếm hữu bá đạo của anh. Bây giờ cứ phải truyền đạt thể này đúng là thật sự khôi hài.

Cảm thấy buồn cười, nhưng cô cũng sốt ruột ngay: "Anh ấy có nói là có chuyện gì không? Hay sức khỏe bà ngoại em..."

"Chắc là chuyện tốt." Hoắc Trường Uyên ngắt lời cô.

Chiếc Land Rover đưa cô tới tòa nhà dành cho bệnh nhân nhập viện, hình như còn có công việc nên Hoắc Trường Uyên không tắt máy mà lái thẳng đi ngay.

Lâm Uyển Bạch cũng không dám chần chừ, rảo bước đi thẳng vào trong.

Đúng là một chuyện rất tốt.

Bà ngoại sau hơn một năm trường kỳ nhập viện được thông báo đang hồi phục sức khỏe rất tốt, có thể chọn ngày ra viện dưỡng bệnh.

Dĩ nhiên Lâm Uyển Bạch mong có một ngày bà được ra viện, nhưng đa phần nhiều lúc chỉ là ảo vọng. Vì thế, cô đã xác nhận đi xác nhận lại với Tần Tư Niên ba lần, sau khi đều nhận được đáp án chắc chắn, cô mới tin anh ấy không đùa.

...

Buổi tối, sau khi bà ngoại đã ngủ, Lâm Uyển Bạch thu dọn đồ đạc, chuẩn bị rời khỏi bệnh viện.

Khi bỏ đi động vào trong túi xách, tay cô trượt mấy cái lên màn hình, xuất hiện một tin nhắn chưa đọc. Cô ngỡ tưởng là mấy tin nhắn rác, hóa ra lại là Hoắc Trường Uyên gửi tới: "Tám giờ tối qua đón em."

Lâm Uyển Bạch nhìn giờ, đã sắp chín giờ rồi.

Cô vội vàng chạy về phía thang máy. Mỗi một con số màu đỏ thay đổi đều khiến cô sốt ruột. Khi xuống đến nơi, cô gần như là người đầu tiên lao ra.

Cô thở dốc chạy ra khỏi tòa nhà. Chiếc Land Rover quả nhiên thật sự vẫn còn ở đó, như một con quái thú ẩn nấp trong bóng tối.

Lâm Uyển Bạch chạy qua, khi tới gần không khỏi sửng người.

Hoắc Trường Uyên ngồi ở ghế lái không hút thuốc phì phèo như mọi khi mà đang gục xuống vô lăng, đôi mắt nhắm nghiền, có vẻ là đã ngủ rồi, góc nghiêng vừa rần ròi và tuần tú.

Lâm Uyển Bạch mở cửa xe ra rất khẽ khàng, nhưng vẫn đánh thức anh dậy.

Hoắc Trường Uyên ngồi thẳng lên, lắc lắc cái cổ, vẻ mỗi mặt trên khuôn mặt không thể che giấu.

Trái tim Lâm Uyển Bạch cũng nảy lên nảy xuống theo từng động tác của anh, cô ngáp ngừng: "Xin lỗi nhé, di động của em để trên bệ cửa sổ nên không chú ý, vừa mới nhìn thấy tin nhắn..."

"Ừm." Hoắc Trường Uyên rút ra một điều thuốc.

"Anh đến rồi sao không gọi điện?" Lâm Uyển Bạch cắn môi nhìn động tác của anh.

"Di động hết pin rồi, sạc lại để ở văn phòng." Hoắc Trường Uyên bỏ chiếc điện thoại đã tối đen màn hình vào trong hộp đựng đồ.

Lâm Uyển Bạch càng cắn môi sâu thêm một chút: "Vậy sao anh không lên thẳng trên kia..."

"Mấy hôm rồi em không tới bệnh viện, có lẽ em và bà ngoại còn nhiều chuyện để nói." Hoắc Trường Uyên nhả ra một làn khói rồi liếc nhìn cô.

"..." Lâm Uyển Bạch như ngừng thở giây lát.

Có một thứ gì đó không tên đang dày đặc cuộn từ tận đáy lòng lên.

Hoắc Trường Uyên hút được nửa điều thuốc, dường như tinh thần khá lên nhiều.

Anh cài lại dây an toàn rồi khởi động xe. Chiếc Land Rover sáng đèn, lái ra khỏi cửa bệnh viện.

Về tới nhà, hai người lần lượt đi tắm rửa.

Khi Hoắc Trường Uyên khoác áo tắm đi ra, cô đang ngồi ở đầu giường, ánh đèn vàng hắt lên đôi mắt cụp xuống của cô, tạo thành hai cái bóng mờ. Bờ môi cô khẽ mím lại, biểu cảm có phần rầu rĩ.

Eo bất ngờ bị ôm chặt, cả người Lâm Uyên Bạch bị kéo qua.

Đập vào tầm mắt là một vòm ngực vững chãi còn đọng nước.

Ngay sau đó, cằm cô bị nắm chặt. Cô ngược lên, liền nhìn thấy đôi mày nhíu lại của anh: "Chẳng phải bà ngoại em được xuất viện rồi sao, là chuyện tốt, bày ra vẻ mặt âu sầu đó làm gì."

Lâm Uyên Bạch ngượng ngập, cô nào có.

Dưới ánh nhìn chăm chú của anh, cô do dự mấy giây, cuối cùng vẫn nói ra: "Bà ngoại nói sau khi ra viện muốn về quê sống..."

Có lẽ vì đợt nghỉ ngắn ngày lần trước đã về quê, nên khi nhận tin mình được ra viện, bà ngoại rất kích động, đồng thời nói ngay việc đầu tiên với cô là muốn chuyển về quê, hơn nữa thái độ của bà còn khá kiên quyết.

"Nếu bà đã rất muốn thì chi bằng để bà được vui." Hoắc Trường Uyên nghe xong, sắc mặt trầm ngâm: "Dù là bao nhiêu tuổi, mắc bệnh gì, tâm lý mới là quan trọng nhất. Có lẽ bà ngoại em rất thích cuộc sống dưới quê, ở đó không khí trong lành, có lẽ còn tốt hơn một chút với người dưỡng bệnh. Hơn nữa bà cũng tầm tuổi này rồi, có rất nhiều chuyện nên chiều theo bà."

Anh nói xong một loạt những lời ấy, Lâm Uyên Bạch bắt giác liếm khóe môi.

Họ lại đang ngồi bàn luận chuyện riêng của nhau như vậy...

Dường như thấy cô không lên tiếng, Hoắc Trường Uyên lại nói thêm: "Nếu em không yên tâm, có thể thuê một người giúp việc ở quanh đó, ngày ngày gọi điện thoại, có tình hình gì cũng có thể nắm ngay lập tức."

"Ừm..." Lâm Uyên Bạch gật đầu.

Cô khẽ thở dài trong lòng, e là chỉ còn cách này thôi.

Cô không thể nghỉ việc về quê sống mãi với bà, tuy rằng cô rất muốn làm như vậy, nhưng chính bà cũng tuyệt đối không cho phép.

"Hôm nào bà ra viện?"

"Thứ sáu tuần sau." Lâm Uyên Bạch đáp.

Trước khi ra viện còn phải làm một đợt kiểm tra sức khỏe toàn diện nữa, đảm bảo chắc chắn không còn vấn đề gì mới yên tâm ra viện. Hơn nữa vừa hay thứ sáu cô xin nghỉ nửa ngày, hai ngày nữa để sắp xếp cho bà, thứ hai quay lại làm việc là vừa đẹp.

"Ừm." Hoắc Trường Uyên khẽ đáp lại.

Trầm ngâm vài giây anh lại nói: "Đi muộn một ngày đi, chắc thứ bảy anh không có lịch trình gì quá quan trọng, anh lái xe đưa hai người về."

"Không cần đâu..." Lâm Uyên Bạch lập tức lắc đầu.

"Bớt nhiều chuyện." Hoắc Trường Uyên nhú mày quát.

"..." Lâm Uyển Bạch vẫn rụt vai lại hèn mọn, có điều bặt môi giây lát, cô vẫn không nhin được lên tiếng: "Nhưng mà..."

Lần này, Hoắc Trường Uyên thẳng thừng chặn đôi môi cô lại.

Một nụ hôn không quá sâu đã đủ khiến cơ thể Lâm Uyển Bạch mềm nhũn ra.

Khi môi lưỡi tách nhau, Hoắc Trường Uyên đã chống cánh tay nằm bên trên cô. Ở một khoảng cách cực gần, có thể nhìn rõ bóng cô nhỏ xíu trong con ngươi của anh.

Lâm Uyển Bạch cắn môi, đôi mi sụp xuống run rẩy như cánh bướm: "Hoắc Trường Uyên, thật ra anh không cần đối xử tốt với em như vậy đâu..."

"Anh đã nói từ lâu rồi, chỉ cần em khiến anh vui." Hoắc Trường Uyên cúi thấp xuống một chút, hơi thở nóng rực phả ra từ mũi, mang theo vài phần trêu chọc: "Nếu em cảm thấy anh đối tốt với em, vậy thì hãy phục vụ anh cho tốt!"

Khi câu nói cuối cùng kết thúc, đôi mắt anh đã đổi màu, là dục vọng cô quá đối quen thuộc.

Lâm Uyển Bạch đỏ mặt quay đi, nhìn thấy ngăn kéo tủ đầu giường đã bị anh kéo ra, những chiếc hộp nhỏ mua về đều ở trong đó.

Có điều sau khi xé rách, anh lại nhét vào tay cô: "Phục vụ anh..."

~Hết chương 91~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 92

Màn đêm vừa buông.

Lâm Uyên Bạch cầm điều khiển đổi kênh, trên tivi đang phát chương trình quảng cáo một sản phẩm kế hoạch hóa gia đình nào đó.

Thương hiệu giống hệt với chiếc hộp đề trong ngăn kéo, cảnh tượng tối qua cũng trong giây lát hiển hiện trong đầu.

Quả thực là muốn lấy mạng người ta. Cô muốn hất tay vứt đi nhưng bị anh giữ chặt không buông, nhất quyết bắt cô phải đích thân làm cho mình.

Cuối cùng cô gần như nức nở: "Em không biết..."

"Không sao, anh có thể dạy em."

"..."

Lâm Uyên Bạch nghĩ tới cảnh tối qua anh như một thầy chủ nhiệm, nhẫn nại dạy cô từng bước một, hơn nữa từng chi tiết đều nói rất chậm rãi, bây giờ ngón tay cô còn run, dường như vẫn còn cảm giác nóng rực đó...

"Tiểu Bạch, tương tư hả..."

Bả vai bất ngờ bị ai đó từ phía sau vỗ mạnh một cái, cô suýt nữa nhảy dựng lên.

Sau khi nhìn rõ cô bạn thân Tang Hiểu Du tay bê đĩa hoa quả, mặt cô càng nóng tợn. Lâm Uyên Bạch cắn môi phản bác: "... Cậu tương tư thì có!"

"Không tương tư cậu phản ứng dữ dội như vậy làm gì?" Tang Hiểu Du nhét quả táo vào miệng, rồi chỉ cây đĩa ăn hoa quả về phía cô cười gian xảo: "Còn cả mặt cậu nữa kìa, đỏ như ớt khi vậy, nhất định đang nghĩ mấy chuyện đen tối!"

"Mình đâu có..." Lâm Uyên Bạch chớp mắt vẻ chột dạ.

"Không có mới lạ đó, lừa ai!" Tang Hiểu Du không tin, cắn táo rồm rộp.

"Chẳng thèm nói với cậu!" Lâm Uyên Bạch lẩm bẩm, định đứng dậy.

"Phải phải phải, chẳng thèm nói với mình, vậy thì cậu đi nói với Hoắc tổng đi!" Tang Hiểu Du cố tình nói, sau đó lao về phía cửa sổ hát cảm, nói tiếp: "Mình vừa thấy có chiếc Land Rover trắng đỗ ở dưới nhà, không biết có phải người đàn ông của cậu không!"

Land Rover trắng?

Lâm Uyên Bạch nghe thấy vậy, bèn đi về phía cửa sổ.

Cô kéo rèm cửa ra, ngó xuống dưới qua lớp cửa kính. Đúng là có một chiếc Land Rover trắng vừa đỗ bên lề đường. Cô đang chăm chú nhìn cho rõ năm chữ số trên biển xe thì di động rung lên, cô liếc nhìn, đặt lên tai.

Giọng trầm của nam lan tỏa qua đường truyền: "Em còn định đứng đó nhìn bao lâu nữa? Xuống nhà."

Cuộc gọi bị ngắt, Lâm Uyên Bạch ngẩn ra, sau đó quay người chạy ra cửa, vớ đại một chiếc áo khoác đi xuống nhà.

Giây phút cánh cửa đóng lại, dường như còn vang lên tiếng cười đùa của Tang Hiểu Du.

Lâm Uyên Bạch ra khỏi cầu thang, chiếc xe đỗ ở đó nổi bật giữa màn đêm. Ở giữa một khu dân cư cũ kỹ như thế này, nó càng thu hút sự chú ý của xóm giềng khắp bốn phía.

Cô cúi đầu đi qua mở cửa, ngồi vào ghế lái phụ: "Sao anh lại đến đây..."

Hoắc Trường Uyên không nói, chỉ khẽ liếc nhìn.

Lâm Uyên Bạch liêm liêm khước môi, bất giác nói tiếp: "Chẳng phải em đang đến ngày sao, cũng không thể cùng anh..."

Tối qua sau tiết dạy đeo bao cao su, anh đã liên tục giày vò cô mấy lần liền, nói là mấy ngày này người thân của cô sẽ đến, thế nên phải tranh thủ thời gian.

Đến hôm nay tỉnh dậy, cô vào nhà vệ sinh, quả nhiên đã bị anh nói trúng. Dọc đường đi làm, anh còn bảo Giang Phóng vào cửa hàng tạp hóa mua. Lúc anh ấy đưa lại chiếc túi màu hồng, cô đã xấu hổ tưởng chết.

"Anh biết!" Hoắc Trường Uyên gượng gạo đáp một câu, dường như có phần bất mãn.

Lâm Uyên Bạch cũng không dám nói gì.

Điều thuốc trong tay sắp hút hết, Hoắc Trường Uyên mới lại lên tiếng: "Tối mai tan làm mua thức ăn tối, nấu cơm cho anh."

"Ồ..." Cô ngoan ngoãn gật đầu.

Rất lâu sau không thấy có động tĩnh gì, Lâm Uyên Bạch vô thức nghiêng đầu sang, bỗng bị anh đột ngột cúi xuống hôn.

Trong đêm, đèn đuôi xe đỏ rực dần dần biến mất khỏi tiểu khu.

Lâm Uyển Bạch sờ lên đôi môi sưng vù sau nụ hôn, có phần câm nín.

Anh qua đây chỉ để nói chuyện này?

Chẳng phải chỉ cần gọi một cuộc điện thoại là được rồi sao?

...

Chập tối hôm sau, Lâm Uyển Bạch và Hoắc Trường Uyên gần như trước sau về tới.

Cô vừa vào cửa, cúi người thay xong giày thì phía sau đã vang lên tiếng vặn khóa cửa. Sau đó cánh cửa được kéo ra. Hoắc Trường Uyên vóc người cao lớn mặc một bộ vest màu đen đi vào.

"Em đi nấu cơm đây!"

Lâm Uyển Bạch nói câu này rồi xách túi lao vào bếp.

Hoắc Trường Uyên ném đại chìa khóa xe lên tủ giày. Anh lên gác thay quần áo, khi xuống đã mặc một chiếc quần dài xám cũng một chiếc áo cổ tròn, đích thực là một bộ đồ mặc ở nhà. Anh vào bếp lượn một vòng, rót cốc nước, sau đó ngồi xuống sofa xem tivi.

Cũng giống như các đấng ông chồng khác trong lúc đợi vợ nấu cơm.

Giờ này tivi chẳng có chương trình gì hay, nhưng anh vẫn xem tin tức tài chính theo thường lệ.

Bỗng nhiên một tiếng chuông điện thoại vang lên.

Không phải của Hoắc Trường Uyên mà phát ra từ chiếc túi xách bên cạnh.

Vì khóa túi chưa kéo kỹ nên màn hình điện thoại sáng trưng đập vào mắt không sót chút nào.

Khi nhìn thấy hai chữ "Yến Phong" hiện trên màn hình, đôi mắt Hoắc Trường Uyên đột nhiên nheo lại.

Anh vươn cánh tay dài, chỉ dùng hai ngón tay đã nhẹ nhàng lấy được di động ra.

Bờ môi mỏng dần dần mím lại thành một đường thẳng băng, anh nghiêng đầu qua, vẫn có thể nhìn thấy bóng hình thanh mảnh đang bận rộn trong bếp. Cô cúi thấp đầu, chốc chốc lại vén những lọn tóc rơi xuống ra sau mang tai.

Hoắc Trường Uyên không buồn suy nghĩ, lập tức ngắt máy.

Anh còn mở lịch sử cuộc gọi ra, sau đó xóa đi, rồi ấn nút tắt máy.

Vừa làm xong một loạt các động tác ấy thì trong bếp truyền tới một số âm thanh.

Sau đó là tiếng bước chân từ xa tới gần. Lâm Uyển Bạch đeo tạp dề đi từ trong bếp ra, trong tay còn nắm một nhúm đậu đũa, hỏi với vẻ không mấy chắc chắn: "À, ban nãy có phải di động của em kêu không?"

"Không có." Hoắc Trường Uyên giấu di động ra sau gối.

"Thế à..." Lâm Uyển Bạch nhú mày, nét mặt có phần nghi hoặc: "Lẽ nào em nghe nhầm..."

"Trong tivi vừa có người nhận điện thoại." Hoắc Trường Uyên cầm điều khiển chỉ vào tivi, mặt không đổi sắc.

"Ồ..." Lâm Uyên Bạch gật đầu.

Có điều khi nhìn về phía bản tin tài chính khô khốc trong tivi, cô vẫn khó giấu được vẻ băn khoăn.

Hoắc Trường Uyên đánh mắt nhìn, nhíu mày hạ giọng thúc giục: "Còn không mau đi nấu cơm đi! Anh đói lắm rồi!"

"Em biết rồi!" Lâm Uyên Bạch bị anh quát, vội vã đáp.

Cô không dám lảng nhãng, vội quay người chạy vào bếp, lại bắt đầu bận rộn trở lại.

Khi tiếng dao chặt lên thớt bằng đầu theo nhịp, Hoắc Trường Uyên mới bỏ lại di động vào túi xách, làm như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Anh một lần nữa gác hai chân vào nhau, châm lên một điếu thuốc.

Hơn một tiếng sau, Lâm Uyên Bạch đặt bốn món mặn một món canh lên bàn.

Chay mặn kết hợp, vẫn không thiếu món nào, vừa đủ lượng cho họ ăn, còn có thêm một bát canh nấm tươi ngon.

Cô gọi một tiếng, Hoắc Trường Uyên một tay dứt túi quần đi vào, kéo ghế ngồi xuống đối diện.

Lâm Uyên Bạch đặt hai bát cơm còn nghi ngút khói ra trước mặt anh, sau đó cũng kéo ghế ngồi xuống giống như anh.

Chỉ có điều, dường như suốt cả quá trình, đôi mày anh vẫn thấp thoáng nhướng lên.

Suy nghĩ mấy lần, cuối cùng Lâm Uyển Bạch vẫn không nhìn được, do dự hỏi: "... Anh sao vậy?"

"Không sao." Hoắc Trường Uyên nhìn cô, động tác gấp thức ăn dừng lại, sau khi nuốt nốt miếng thịt bò trong miệng, anh mới chậm rãi bổ sung thêm một câu: "Tâm trạng vui vẻ."

~Hết chương 92~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 93

Lâm Uyển Bạch không lên tiếng, cô đã sớm quen với chuyện mưa nắng thất thường của anh rồi.

Ăn cơm xong, cô rửa sạch sẽ toàn bộ bát đĩa, lau tay rồi đi ra khỏi bếp.

Trước khi lên gác, cô cầm túi xách trên sofa lên, tiện tay lấy di động ra, ấn là hai lần nhưng phát hiện màn hình cứ tối đen không có phản ứng gì.

Cô nhíu mày, đang chuẩn bị ấn nút mở máy xem có chuyện gì thì có một bóng đen ập xuống. Chẳng biết Hoắc Trường Uyên đã đứng sau lưng cô từ khi nào, khẽ nói một câu: "Hết pin rồi phải không?"

"À, chắc là vậy..." Lâm Uyển Bạch bất giác gật đầu.

"Có mang sạc không?" Hoắc Trường Uyên lại hỏi.

"Không có." Lâm Uyển Bạch lục túi xách rồi lắc đầu: "Để ở phòng làm việc mất rồi."

Hoắc Trường Uyên đút hai tay vào trong túi quần, liếc nhìn cô rồi hỏi: "Có chuyện gì quan trọng tìm em sao?"

"Vậy thì không..." Lâm Uyển Bạch một lần nữa lắc đầu.

Tối nay cô đã qua bệnh viện thăm bà, hơn nữa cũng đã nói với Tang Hiểu Du sẽ không về nhà nữa.

"Không có gì thì lên gác tắm rửa!"

"Ồ."

Lâm Uyển Bạch vẫn muốn xem di động, nhưng đã bị anh kéo qua dắt lên gác.

Hai người lần lượt tắm rửa xong, Lâm Uyển Bạch nằm trên giường, đợi đến khi tiếng bước chân vang lên, một bên chân bị kéo ra, rồi một bên giường lún xuống, sau đó đèn được tắt đi, căn phòng lập tức chìm trong bóng tối.

Qua vài giây, cô bị Hoắc Trường Uyên giơ tay kéo qua.

"Đừng động đây!"

Cô hơi giãy giụa thì nghe thấy tiếng quát vọng từ trên đỉnh đầu xuống.

Lâm Uyển Bạch đành nằm im. Anh như một đứa trẻ kẹp búp bê vậy, hai chân hai tay cô đều bị cố định, sau đó nói anh nói: "Ngủ đi!"

Cô ngoan ngoãn nhắm mắt lại, bên tai là nhịp tim vững chãi của anh, chẳng mấy chốc đã thiếp đi.

Chẳng biết bắt đầu từ khi nào, ở bên cạnh anh, cô có thể bình an say giấc như vậy.

...

Theo sắp xếp của Hoắc Trường Uyên, ngày bà ngoại ra viện bị lùi lại một hôm.

Sáng sớm ngày thứ bảy, chiếc Land Rover đỗ ngay trước cửa khu nội trú. Khi Lâm Uyển Bạch dìu bà đi ra ngoài thì cửa sau đã bật mở. Cô chú ý

thấy trên xe còn có thêm hai chiếc gối dựa.

Lần trước từ quê về lại thành phố, bà ngoại ngủ không được thoải mái lắm.

Những chi tiết nhỏ như vậy mà anh hoàn toàn chú ý đến...

Từ Băng Thành đi về quê mất một khoảng thời gian rất dài, gần như tới chiều mới đến nơi.

Lâm Uyển Bạch cùng bà ngoại ngồi ở phía sau trò chuyện cho đỡ buồn, thi thoảng lại ngó lên phía trước. Trong gương chiếu hậu, có thể nhìn thấy đôi mắt tập trung của anh, ánh nắng phản chiếu vào trong trông nó lại càng sâu đậm.

Đi xe một thời gian dài, sức lực của bà ngoại có hạn, đã sớm thiếp đi.

Chiếc Land Rover dừng lại, anh đánh mắt qua, Lâm Uyển Bạch hiểu ý, đẩy cửa xe ngồi lên ghế trước.

Buổi trưa, họ dừng ở trạm dừng chân ăn cơm, rồi lại di chuyển hơn một tiếng đồng hồ nữa, cuối cùng cũng về tới quê.

Vì khoảng thời gian trước từng về đây nghỉ trong dịp Quốc khánh thế nên bụi bặm không quá nhiều, chỉ cần dọn dẹp đơn giản một chút là ở được. Lần này bà ngoại dự định về đây ở thường xuyên, thế nên sắp xếp hành lý cũng mất không ít thời gian.

Khi Lâm Uyển Bạch sắp xếp xong đi ra, phát hiện trên chiếc ghế gỗ đào trong phòng khách nhỏ còn mình bà ngoại.

Cô nhìn vào phòng bếp và phóng ngó đối diện, chỉ thấy một chiếc áo vest đen được vắt lên cuối giường, chiếc Land Rover ngoài vườn hình như

cũng không còn. Cô tò mò hỏi: "À, bà ngoại, Hoắc Trường Uyên đâu ạ?"

"Bóng đèn phòng khách bị cháy, Tiểu Hoắc nói nó lái xe lên thị trấn mua về thay!" Bà ngoại cười tí mắt.

"À, thì ra là vậy!" Lâm Uyển Bạch gật đầu.

Nghĩ tới chuyện trước kia anh từng sửa khóa nhà, cô cũng không quá bất ngờ.

Lâm Uyển Bạch rót cho bà ngoại một cốc nước nóng, sau đó đi vào phòng ngủ đối diện, cầm chiếc áo vest lên, giơ cao giữ giữ, sợ để lâu như vậy sẽ tạo nếp nhăn.

Có lẽ vì dùng sức hơi mạnh nên chiếc di động từ trong túi áo cũng rơi ra ngoài.

Lâm Uyển Bạch vội cúi xuống. Cô vừa nhặt di động lên thì nó bất chợt rung lên. Cô giật nảy mình, không cẩn thận chạm phải hình tròn nhỏ xíu màu xanh lá.

Cuộc gọi được kết nối, giọng đàn ông từ bên trong vọng ra ngoài: "Alô, Trường Uyên à!"

Lâm Uyển Bạch không hề lạ lẫm, nhìn vào màn hình, quả nhiên là Tần Tư Niên gọi tới.

Chưa đợi cô lên tiếng, đầu kia đã tự động nói một tràng giang đại hải: "Tôi nói này, không phải chứ, mấy anh đây đã đặt sẵn thôn nghỉ dưỡng rồi, cậu nói cho leo cây là cho leo cây! Còn chạy về vùng quê đó. Thật nhìn không ra đấy, đúng là anh hùng ngán hơi! Cô Lâm nhỏ người, đủ cho cậu hành hạ mấy hiệp hả!"

Miệng Lâm Uyên Bạch vẫn còn giữ nguyên trạng thái há hốc, mặt dần dần đỏ bừng.

Cô vốn định xin lỗi, nói mình bất cẩn chạm phải má, nhưng nghe thấy câu cuối cùng, cô nhất thời không biết có nên lên tiếng hay không.

"Nhưng nói đi cũng phải nói lại, trước kia có nhiều cô gái như vậy mà cũng không khơi gợi được hứng thú của cậu, tôi thật sự suýt nữa còn tưởng cậu thích đàn ông đấy! Bác sỹ cũng đi khám không ít, không ngờ tới cuối cùng chỉ ở bên cạnh cô ấy cậu mới cương lên được..."

Lâm Uyên Bạch đứng người, máu huyết trong người dần dần đông cứng lại.

Lời nói như đùa cợt của Tần Tư Niên nhưng lại quán chặt lấy từng sợi dây thần kinh trong đầu cô.

Màn hình di động đã tắt ngấm từ lúc nào cô không biết, chỉ thấy bên tai ù ù từng tiếng, chất giọng trầm của người đàn ông không ngừng lặp đi lặp lại: "Không có người phụ nữ khác, anh chỉ có mình em."

Anh chỉ có mình em...

Bây giờ nghĩ lại, cô chợt phát hiện từng câu từng chữ chỉ còn lại giễu cợt.

Chẳng trách ban đầu Hoắc Trường Uyên năm lần bốn lượt bắt cô đi theo anh, sau khi cô từ chối, thậm chí còn áp dụng thủ đoạn uy hiếp cứng rắn. Thật ra nguyên nhân chỉ có một, anh chỉ có cứng lên được với cô, nên mới cần cô giải quyết nhu cầu sinh lý...

Thì ra mọi sự tốt đẹp thật ra đều là ban ơn...

Chẳng qua là cơ thể cần đến cô.

Vốn dĩ, quan hệ giữa họ chính là như vậy, lẽ nào cô còn hoang tưởng điều gì?

Ngoài vườn vọng vào những âm thanh hỗn tạp, bây giờ Lâm Uyển Bạch mới phát hiện từng ngón tay mình đã nắm chặt vào nhau. Cô buông ra, điều chỉnh vài nhịp thở mới cất bước đi ra ngoài.

Bà ngoại đã đứng dậy khỏi ghế, đang chống gậy đứng trước cửa phòng ngủ của mình.

Nhìn thấy cô, bà lập tức kích động giơ tay, từng nếp nhăn trên gương mặt cũng cười đến run rẩy: "Tiểu Bạch, con mau vào xem, Tiểu Hoắc đã mua về một chiếc tivi rất to!"

Lâm Uyển Bạch nghe thấy vậy, bèn đánh mắt ra ngoài, chiếc xe ô tô đó quả nhiên đã quay về.

Cô nuốt nước bọt, gật đầu có chút dờ dẩn.

Bước qua một bậc cửa khá cao, Lâm Uyển Bạch đi vào, thứ đầu tiên đập vào mắt không phải chiếc tivi 55inch ấy mà là Hoắc Trường Uyên tay đeo găng đang ngồi bên tường.

Bên cạnh còn có hai nhân viên phục vụ mặc áo vàng, đội mũ cùng màu với nhau, có lẽ là người mang tivi đến lắp đặt. Anh len lỏi giữa hai người họ, tay áo sơ mi được xắn lên tận khuỷu, hoàn toàn không còn hình tượng của một tổng tài cao cao tại thượng mà tràn ngập hơi thở cuộc sống.

Lâm Uyển Bạch còn chú ý thấy, trên chiếc bàn bên cạnh ngoài chìa khóa xe ra còn có chiếc bóng đèn mới mua về.

Chiếc áo vest và di động vẫn còn trong tay, cô nắm chặt lớp vải đi tới bên cạnh anh, đưa di động qua, nhìn chăm chú vào gương mặt anh, chậm rãi nói: "Di động của anh hết điện rồi..."

"Không sao." Hoắc Trường Uyên cầm lấy xem, rồi ném đại lên bàn: "Sạc điện để ở trên xe, không gấp, lát nữa sạc cũng được."

"Ban này bác sỹ Tần..."

~Hết chương 93~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 94

Lâm Uyên Bạch há hốc miệng, vừa bật ra được vài chữ thì bị một giọng nói khác che lấp mất: "Anh Hoắc, tivi này dự định treo ở đâu?"

Hoắc Trường Uyên cũng đứng dậy theo, nhíu mày quan sát mấy giây khoảng không gian giữa giường đất và bức tường, rồi chỉ đại khái một vị trí: "Treo ở đây đi, đừng thấp quá, buổi tối bà ngủ xem tivi sẽ đau cổ."

"Vâng!"

Hai người thợ lập tức trở nên bận rộn.

Họ vừa kê giá vừa khươ tay khươ chân rồi hỏi: "Anh Hoắc, anh xem như vậy được chưa?"

"Lên cao chút nữa."

"Bây giờ thì sao?"

"Được rồi."

Sau khi Hoắc Trường Uyên gật đầu, tiếng khoan cũng theo đó vang lên. Hai người thợ động tác rất nhanh nhẹn, chẳng bao lâu sau đã treo được tivi lên tường. Họ thu dọn dụng cụ đồng thời đưa cho cô một tờ giấy bảo hành bảo cô ký tên.

Sau khi ký xong, Lâm Uyên Bạch tiễn họ ra về.

Trong suốt quá trình ngắn ngủi ấy, ngoài sân đã có mấy vị hàng xóm đến đứng. Dưới quē ít người, có chuyện gì cũng đồn thổi rất nhanh, ai ai cũng qua xem tivi to.

Khi Lâm Uyển Bạch quay lại, Hoắc Trường Uyên đã cởi bỏ găng tay, đang cầm điều khiển điều chỉnh hệ thống.

"Cháu nhìn xem, chẳng phải ở đây vẫn còn tivi sao, còn xem được mà!"

Bà ngoại đứng bên cạnh anh, không ngừng thở dài: "Sao phải mua cái mới chứ. Vả lại dù có mua, cũng đâu cần mua cái lớn như vậy chứ, bên trên còn viết dòng chữ "Siêu mỏng siêu nét", phải bao nhiêu tiền!"

"Bây giờ các đồ gia dụng đều đang khuyến mại, không đắt đâu ạ." Hoắc Trường Uyên chỉ nói như vậy, rồi chỉ vào chiếc tivi nhỏ để trên bàn: "Hơn nữa cháu đã xem rồi, chiếc tivi ở nhà vừa cũ vừa là tivi đen trắng. Bà ngoại, giờ coi như bà ở thường xuyên dưới quē, xem nhiều sẽ đau mắt đấy."

"Được được! Tiểu Hoắc, cảm ơn cháu!" Bà ngoại cười không khép miệng lại được.

"Bà đừng khách khí." Hoắc Trường Uyên rướn môi.

Khi Lâm Uyển Bạch đi vào phòng ngủ, đúng lúc anh cầm chiếc bóng đèn đi ra ngoài: "Anh đi thay bóng đèn."

"Ồ..." Cô gật đầu.

Nhưng tầm mắt thì dừng lại trên người anh.

Cô nhìn theo anh đi vào phòng khách, nhẹ nhàng kê chiếc ghế gỗ đào nặng nề ấy vào vị trí, sau đó cởi đôi giày ra, đứng lên trên, rồi cũng nhẹ

nhàng tháo chụp đèn xuống, tháo tiếp chiếc bóng đèn đã cũ...

Bỗng nhiên có tiếng di động rung lên.

Đầu óc Lâm Uyên Bạch dường như cũng ù ù theo. Nhưng lần này không phải của anh, mà ở trong túi áo.

Cô rút ra xem, di động chỉ rung hai lần ngắn ngủi. Là một tin nhắn, sau khi nhìn kỹ người gửi, cô nhíu mày, hóa ra là Lâm Dao Dao.

Lâm Uyên Bạch băn khoăn giữa việc đọc và xóa, cuối cùng vẫn chọn việc thứ hai, cô ta không chỉ gửi một tin.

"Lâm Uyên Bạch, chị đừng vui mừng quá sớm!"

"Chị tưởng anh Trường Uyên năm lần bốn lượt bênh vực mình thì nghĩ mình là người quan trọng à?"

"Tôi nói cho chị biết, anh Trường Uyên dù có không lấy tôi thì cũng chưa đến lượt chị! Chẳng qua anh ấy muốn tìm cảm giác mới lạ nên chơi bời với chị chút thôi. Chị đã nhìn thấy người trên bức ảnh này chưa hả, đây mới là vị hôn thê chân chính của anh ấy!"

Ngay sau đó lại có một tin nhắn đính kèm tệp tin gửi tới.

Trên bức ảnh là một bóng nghiêng, nhưng vẫn nhận ra người đó xinh ngất trời. Một chiếc váy Chanel vừa vặn chần chu, ngón tay trắng trẻo luôn qua mái tóc dài, dường như cô ấy đang cười, gò má thoáng qua một lúm đồng tiền xinh xinh.

Dường như cho dù chỉ tưởng tượng hình ảnh hai người họ đứng cạnh nhau cũng chính là một đôi kim đồng ngọc nữ ăn ý từng chi tiết.

Lâm Uyên Bạch chợt nhớ tới ngày ấy ở Hoắc Thị, khi cô hỏi Hoắc Trường Uyên có lấy Lâm Dao Dao hay không, anh rất khinh bỉ và lạnh nhạt đáp lại: Lấy cô ta? Cô ta xứng sao?

Rồi khi nhìn lại người trong ảnh, hình như cuối cùng cô cũng hiểu vì sao anh nói như vậy.

Lâm Uyên Bạch đột ngột quay người tắt di động đi, cảm thấy trán đã đổ mồ hôi, nhiệt độ trong người dường như đang tản đi rất nhanh, ngón tay có phần run rẩy thiếu kiềm chế.

"Tiểu Hoắc từ lúc về nhà đến giờ chưa ngồi tay ngồi chân, còn không mau đun nước cho cậu ấy uống!"

Bà ngoại dường như thấy cô đứng đực ra đó quá lâu, bắt chợt tiến lên đẩy cô một cái, rồi lại tiếp tục thao thao bất tuyệt: "Cháu thật sự nên chân thành cảm ơn Tiểu Hoắc. Không phải vì cậu ấy mua cho nhà mình cái tivi to, mà vì sự chân thành này của cậu ấy rất khó kiếm! Tiểu Bạch, cháu có thể tìm được một người bạn trai như Tiểu Hoắc..."

"Anh ấy không phải!" Lâm Uyên Bạch đột ngột ngắt ngang.

Nhìn thấy ánh mắt sững sờ của bà ngoại, ý thức được mình phản ứng hơi quá khích, cô vội cắn môi: "Xin lỗi bà..."

"Con bé này làm sao vậy?" Bà ngoại kinh ngạc nhìn cô.

"Không sao ạ, cháu đi đun nước..." Lâm Uyên Bạch lắc đầu, cúi cúi rồi đi.

Cô nổi lửa trong bếp, lấy nồi to đun nước, sau khi lửa bùng lên, nước cũng sôi rất nhanh.

Hoắc Trường Uyên lấp xong bóng đèn đã đi vào lấy một chậu nước, bung trở về phòng ngủ, có vẻ anh đã ra nhiều mồ hôi, định lau qua người.

Lâm Uyên Bạch liên tục thêm củi vào lò.

Củi từ từ cháy, khói bốc ra ngoài cũng khiến đôi mắt cô cay xè.

Cô ngẩng đầu nhìn ra phía bà ngoại ngoài phòng khách, rồi lại đánh mắt nhìn Hoắc Trường Uyên đã đi vào phòng ngủ, bỗng nhiên cảm thấy hơi thở ngắn dần.

Làm ấm giường, gọi là tới...

Đây là yêu cầu Hoắc Trường Uyên đưa ra với cô.

Lúc trước chính cô là người vứt bỏ tự trọng, bán thân kiếm tiền, hoàn toàn là vì bà ngoại còn nằm viện.

Nhưng bây giờ bà ngoại đã hồi phục sức khỏe và có thể ra viện, vậy lúc này cô đang làm gì...

"Nhưng nói đi cũng phải nói lại, trước kia có nhiều cô gái như vậy cũng không khơi gợi được hứng thú của cậu, tôi suýt nữa còn tưởng cậu thích đàn ông đấy! Cậu cũng đã đi khám không ít bác sỹ, không ngờ tới cuối cùng chỉ có cô ấy là có thể khiến cậu cứng lên..."

"Tôi nói cho chị biết, anh Trường Uyên dù có không lấy tôi thì cũng chưa đến lượt chị! Chẳng qua anh ấy muốn tìm cảm giác mới lạ nên chơi bời với chị chút thôi. Chị đã nhìn thấy người trên bức ảnh này chưa hả, đây mới là vị hôn thê chân chính của anh ấy!"

Những câu nói của Tần Tư Niên và Lâm Dao Dao một lần nữa xuyên qua đầu óc cô, Lâm Uyên Bạch cảm thấy như bị một cây gậy đập từng nhát

từng nhát.

Khi đứng dậy, không biết có phải vì đã ngồi quá lâu hay không, bước chân cô chợt loạng choạng.

"Cột kẹt..."

Cửa phòng ngủ bị Lâm Uyển Bạch từ từ đẩy ra.

Hoắc Trường Uyên đang đứng quay lưng về phía giường, áo sơ mi bên trên đã được cởi ra, để lộ sống lưng rắn chắc.

Hoàng hôn bên ngoài hắt vào trong. Anh nghe thấy tiếng động bèn quay lại, nhìn thấy cô thì lại quay về, tiếp tục vắt chiếc khăn trong tay.

Lâm Uyển Bạch nắm chặt tay nắm cửa, gọi một tiếng: "Hoắc Trường Uyên."

"Qua đây, lau lưng giúp anh!"

Lần này Hoắc Trường Uyên không quay lại mà thẳng thừng căn dặn.

Lâm Uyển Bạch đi qua, nhận lấy chiếc khăn mặt trong tay anh, nhưng không nhúc nhích.

Có lẽ vì đợi mãi không thấy cô có động tĩnh gì, Hoắc Trường Uyên sốt ruột quay lại, trên gương mặt là sự sốt ruột quen thuộc.

Một ngụm nước bọt được nuốt xuống, Lâm Uyển Bạch cho dù đi giày bệt cũng vẫn cảm thấy gót chân run bần bật.

Cô không ngừng hít sâu thở đều, cho tới khi có đủ dũng khí nhìn thẳng vào đôi mắt đen ấy, há miệng, tốn rất nhiều sức, cuối cùng mới phát ra tiếng: "Chúng ta hãy kết thúc giao dịch bản thủ này đi..."

Đôi mày và khóe miệng Hoắc Trường Uyên gần như sa sầm lại cùng một lúc.

"Em nói lại lần nữa xem!"

~Hết chương 94~

*Xin giới thiệu với các bạn nữ phụ Lục Tĩnh Tuyết lên sàn~~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 95

Đầu óc Lâm Uyển Bạch như bị thất nút vậy.

Nhìn thấy cơn bão tố từ từ dâng lên trong ánh mắt anh, cô cuộn chặt tay lại có phần sợ sệt, nhưng nơi lồng ngực lại có một nguồn sức mạnh phóng ra bờ bãi. Cô nghe thấy tiếng của mình một lần nữa vang lên: "Em nói, chúng ta hãy kết thúc giao dịch bản thủ này đi."

"Bà ngoại đã xuất viện rồi, em không muốn tiếp tục mối quan hệ này nữa..."

Khi Hoắc Trường Uyên xoay người lại, anh đứng ngược chiều hoàng hôn ngoài cửa sổ, sự im lặng khiến người kiên dè.

Anh rút một bao thuốc lá từ trong túi quần ra, ngậm một điếu lên miệng, châm lửa. Làn khói trắng từ mũi và miệng anh tỏa ra bốn phía. Không có cơn giận dữ lôi đình như trong tưởng tượng, tầm mắt của anh từ đầu tới cuối khóa chặt cô, cho tới khi hút hết điếu thuốc tới tận phần đầu mút.

Mỗi một đường cơ bắp ở nửa người trên đều căng ra như một mũi tên chực bắn ra khỏi cung. Anh im lặng không nói nhưng khí thế thì luôn sẵn sàng.

Hoắc Trường Uyên vút đầu mẩu thuốc lá vào thùng rác, động tác giật khóe môi và động tác dập lửa đều rất đồng bộ: "Lâm Uyển Bạch, thế này là em lợi dụng tôi xong thì rút lui?"

Chất giọng trầm bật ra khẽ khàng đến kỳ lạ, nhưng gương mặt anh lại toát ra một vẻ âm u.

Lâm Uyên Bạch biết, anh không vui rồi.

"Khoảng thời gian này..." Cô nghẹn ngào, cố gắng để giọng mình càng chậm rãi hơn một chút nữa: "Có lẽ chúng ta đều có được thứ mà đôi bên mong muốn. Nếu kết thúc, em hy vọng sau này có thể không còn nợ nần gì nhau."

Một lời đơn giản như vậy nhưng để nói hết, lòng bàn tay cô đã đỏ đầy mồ hôi.

Nếu còn tiếp tục mối quan hệ này, chính cô sẽ xem thường bản thân mình.

"Em chắc chứ?" Hoắc Trường Uyên từ từ nheo mắt lại.

"Ừm..." Lâm Uyên Bạch gật đầu.

"Rầm!"

Chậu rửa mặt đặt trên ghế bị anh đá bay xuống đất.

Nước văng tung tóe ra đất, văng cả lên giày của Lâm Uyên Bạch. Đôi giày thể thao đế bằng chẳng mấy chốc đã ướt rượt, nhưng cô vẫn không nhúc nhích.

Hoắc Trường Uyên cười khẩy thành tiếng, cảm giác âm u nơi đáy mắt dâng lên đỉnh điểm theo từng câu từng chữ của anh: "Ha, Lâm Uyên Bạch, em nói kết thúc là kết thúc?"

"Đừng mà..."

Lâm Uyên Bạch hoảng sợ khẽ hét lên, cả người cô bị lôi đi.

Chiếc giường vì một lực mạnh ập xuống nên phát ra những tiếng động bí bách. Cô giãy giụa muốn ngồi dậy nhưng đã bị bờ môi mỏng của anh chặn đứng lại.

Nụ hôn mang theo sự giận dữ của anh, ập xuống mạnh mẽ.

Hoắc Trường Uyên không hề nhẹ tay hơn. Chỉ chớp mắt, anh đã giật chiếc áo len đan thô trên người cô đến biến hình, thậm chí có một vài mối đan đã bung ra. Sự chán ghét trong mắt anh khiến cả người cô đầm đìa mồ hôi.

Lâm Uyên Bạch cố gắng kháng cự, nhưng không thể kháng cự được gì.

Cô chỉ biết ngược mắt lên ngậy ngốc nhìn trần nhà, ánh mắt dần dần không còn tiêu ực, giọng nói cũng trở nên rời rạc trống rỗng: "Em không đồng ý, Hoắc Trường Uyên, anh làm vậy là cưỡng bức em..."

Bàn tay lớn của Hoắc Trường Uyên dịch xuống eo cô, kéo khóa quần bò xuống.

Khi ngón tay chạm phải dị vật, động tác của anh mới ngừng lại.

Cảm xúc lỗ mẫn đã hoàn toàn kéo anh đi, khiến Hoắc Trường Uyên quên mất, "người bà con" của cô vẫn chưa đi hẳn...

Khi anh ngược mắt lên, hơi thở lại lập tức như ngừng lại.

Lâm Uyên Bạch nằm đó như một con cừu non đợi chết, không giãy không hét, nhưng hai hàng nước mắt đã từ từ lăn xuống hai bên thái dương.

Hoắc Trường Uyên đưa tay ra, chạm phải khoảng ướt át ấy, như bị thứ gì chích vào người vậy.

Thật ra bản chất anh là một người kiêu ngạo, không thêm mấy chỗ ức hiếp đàn bà con gái.

Giống như ban đầu, cho dù muốn cô đi theo mình, anh cũng chỉ dùng thủ đoạn dụ dỗ, cuối cùng khiến cô chủ động cúi đầu trước mình mà thôi. Cũng giống như anh từng nói với Tần Tư Niên, chuyện chần gối vẫn nên đôi bên tình nguyện là thoải mái nhất.

Ngón trỏ và ngón cái của Hoắc Trường Uyên khẽ vân vê, cảm giác ướt át ấy tan dần. Giọng nói của anh cũng u tối như gương mặt anh vậy: "Lâm Uyển Bạch, đây là lần đầu tiên em rơi nước mắt vì anh."

"..." Lâm Uyển Bạch như ngừng thở.

Cô bàng hoàng ngẩng đầu. Do góc độ và ánh sáng, mọi thứ trong đôi mắt ấy đều có vẻ không thật. Cô đang chuẩn bị nhìn thật kỹ thì nguồn sức mạnh trên người bỗng nhiên biến mất, sau đó nghe thấy anh bật ra hai chữ trầm thấp.

"Bỏ đi."

Hoắc Trường Uyên rút tay về.

Anh ngồi dậy khỏi giường, cài lại thắt lưng vừa cởi ra, rồi lại rút ra một điều thuốc. Nhưng anh không lập tức châm lên mà nhìn cô.

Cái nhìn này rất sâu sắc, giống như muốn nhìn thấu từ ngoài vào trong của cô vậy.

Lâm Uyển Bạch chột rùng mình, sau đó là từng cơn run rẩy. Ngũ quan lạnh nhạt và xa cách của anh giống như bị đóng đinh vào con người của cô. Anh hừ lạnh: "Người con gái không cần tôi, thì cũng không cần!"

Cô ngồi dậy, hai tay ôm ngực, chỉnh lại chiếc áo len nhăn nhúm, gần như phá cửa đi ra.

Bà ngoại đã trở về phòng ngủ, vì tuổi cao tai có phần nghễnh ngang, phần vì tiếng tivi cũng mở rất to nên bà không phát hiện ra cuộc cãi vã giữa hai người họ.

Không thể ở lại nhà thêm nữa, Lâm Uyển Bạch lao một mạch ra sân.

Chẳng biết đã ngồi bên bờ sông bao nhiêu lâu, đến khi sắc trời dần buông, cô buộc phải quay về đường cũ.

Khi về gần tới, bước chân Lâm Uyển Bạch rất dè dặt, cô bỗng không biết phải đối mặt với đôi mắt đen tối ấy như thế nào. Khi đi đến cổng, cô phát hiện chiếc Land Rover màu trắng vốn đang đỗ bên đường không biết đã đi đâu mất.

Xuyên qua sân đi vào nhà, bà ngoại vẫn đang nằm trong phòng ngủ xem tivi, không biết có chương trình gì mà bà xem cười không ngớt.

Lâm Uyển Bạch đi kiểm tra một lượt, tất cả các chỗ khác đều im phăng phắc.

Chậu rửa mặt bị đồ bên giường đã được cất đi, chiếc sơ mi cởi ra cũng không còn nữa. Giống như người đàn ông tên Hoắc Trường Uyên ấy chưa từng xuất hiện ở nơi này vậy.

Đến tối, cơm canh được bung lên đặt trên chiếc bàn gỗ tròn.

Bà ngoại chống gậy ra ngoài ăn cơm, cầm đũa thưởng thức cơm cô nấu, cả buổi không nói hay hỏi thêm câu gì.

Lâm Uyển Bạch có phần không nhận được: "Anh ấy đâu ạ..."

"Tiểu Hoắc hả, đi rồi!" Bà ngoại ngược lên, tự nói: "Hình như công ty có việc thì phải, lúc đó cũng chỉ tạm biệt bà nội thôi, chỉ cầm chìa khóa xe rồi đi luôn. Nó không nói gì với cháu sao?"

"... Nói rồi ạ." Lâm Uyên Bạch mấp máy môi.

Không còn phải làm ấm giường, không còn phải gọi là tối...

Khôi phục lại tự do là một chuyện tốt, chỉ là mỗi lần thở hắt ra một hơi mạnh, chẳng hiểu sao lồng ngực lại tung tức.

...

Việc tìm người chăm sóc bà ngoại rất dễ dàng, xung quanh hàng xóm có cả tá.

Lâm Uyên Bạch chọn một người bình thường khá gần gũi, thương lượng một cái giá phải chăng, đồng thời dặn dò một số chú ý đối với việc chăm sóc người già rồi mới yên tâm rời đi.

Vì không có Hoắc Trường Uyên, cô buộc phải ngồi tàu hỏa ngay tối Chủ Nhật lên thành phố.

Trước khi đi, Lâm Uyên Bạch ôm bà ngoại một cái thật chặt, dường như muốn xin bà một chút sức mạnh.

Cô ngồi chuyến tàu chậm nhất, hầu như phải dừng hết các ga lớn nhỏ dọc đường. Đến hơn năm giờ sáng, cuối cùng cô cũng đến nơi, ý thức được việc mình đã thức trắng đã đêm dài.

Có vẻ như không cảm thấy buồn ngủ lắm, chỉ là chân tay có phần nặng nề như đeo chì vậy. Còn khoảng ba tiếng nữa là đến giờ đi làm, Lâm Uyên Bạch bắt xe về nhà, bước chậm rãi lên từng tầng một. Cô hơi mệt mỏi.

Chẳng hiểu sao trước mắt lại hiện lên hình ảnh lần bị ngộ độc thực phẩm, được Hoắc Trường Uyên bế lên tận nhà.

Lâm Uyên Bạch tự gõ vào đầu, khi chắc chắn những hình ảnh ấy không còn hiện về nữa, cuối cùng cô mới có sức đi lên tận tầng trên cùng. Nhưng bỗng nhiên không còn sức rút chìa khóa ra, cô thẳng thừng gõ cửa.

Nhưng người từ bên trong mở cửa ra lại khiến cô sững sờ: "Anh Yên Phong..."

"Là anh đây." Yên Phong vẫn mỉm cười với cô như mọi lần.

Lâm Uyên Bạch nhất thời chưa hiểu chuyện gì: "Sao anh..."

"Cuối năm có một đợt bình mới cần tuyển, đội cử anh về đây làm việc này." Yên Phong mỉm cười giải thích: "Còn nói nữa, lúc trước anh gọi điện cho em, muốn nói với em chuyện này, kết quả em không bắt máy, về sau còn tắt máy liên tục!"

"Thế ư, em không nhận được..." Lâm Uyên Bạch ngẩn người.

Trong phòng ngủ vọng ra tiếng động, Tang Hiểu Du nhảy chân sáo đi ra ngoài: "Tiểu Bạch, cậu về rồi à!"

"Hôm qua anh bay chuyến đêm, chênh lệch múi giờ nên không ngủ được, sáng sớm tiện đường qua đây, không ngờ sau khi gõ cửa lại là bạn em ra mở. Cô ấy nói em đưa bà ngoại về quê sáng nay mới lên, nên anh dứt khoát ở đây đợi luôn." Yên Phong nói tiếp.

"Dạ..." Lâm Uyên Bạch gật đầu, cảm thấy não bộ có phần không đủ sử dụng. Cô cời túi xách xuống: "Em đi rửa mặt một chút!"

Cô vịn vôi nước ra, xả nửa labo rửa mặt rồi vùi mặt vào đó một lúc lâu mới cảm nhận được lực phủ ngũ tạng từ từ trở về chỗ cũ.

Tang Hiểu Du bám riết theo cô như con sâu, đưa khăn mặt cho cô rồi nhìn ra ngoài cửa sổ, hỏi với vẻ khó hiểu: "Này, sao không nhìn thấy chiếc xe trắng của anh nhà cậu thế?"

"Cá nhỏ, đó không phải anh nhà mình..." Lâm Uyển Bạch cắn môi.

"Không phải chứ, suốt ngày bị mình trêu còn xấu hổ nữa!" Tang Hiểu Du cười gian tà.

Từng ngón tay của Lâm Uyển Bạch bấu chặt vào khăn mặt, cô hạ thấp giọng, có phần bay bổng: "Chúng mình chia xa rồi..."

Vì ngay cả "chia tay" cũng không phải.

"Thật hay đùa vậy?" Tang Hiểu Du bỗng chốc dừng sột, liếc nhìn Yến Phong ngồi ở phòng khách, chỉ tay: "Không phải vì cậu vẫn chưa quên..."

Lâm Uyển Bạch mím môi một lúc lâu, cuối cùng chỉ im lặng lắc đầu.

Cô đặt khăn mặt và bàn chải về vị trí cũ, thay quần áo đi ra ngoài. Yến Phong từ trên sofa đứng lên: "Đi nào, Tiểu Uyển, chúng ta ra ngoài ăn sáng sau đó anh đưa em đi làm!"

Lâm Uyển Bạch thần thờ gật đầu, đi theo anh ấy ra cửa.

Họ tới một cửa hàng bán đồ ăn sáng ở gần đó, Yến Phong gọi rất nhiều, nhưng cuối cùng cô vẫn ăn rất ít.

Yến Phong lái chiếc xe Jeep treo biển quân đội. Tuy đang là giờ cao điểm buổi sang, nhưng rất nhiều xe nhìn thấy đều chủ động tránh đường, sợ quẹt phải sẽ gặp rắc rối, dọc đường họ đi cũng khá thuận lợi.

Khi gặp đèn đỏ, anh ấy mỉm cười nghiêng đầu nhìn cô: "Lần trước chẳng phải anh nói với em là Châu Châu ầm ỹ đòi gặp em sao. Nhà trẻ ở bên Mỹ nghỉ cũng khá sớm, khoảng hai tuần nữa nó cũng về nước..."

Lâm Uyển Bạch cúi gằm xuống, nhìn mãi vào hai bàn tay nắm chặt đặt trên đầu gối.

"Tiểu Uyển, anh nói em có đang nghe không vậy?" Yến Phong bắt giọng hơi cao giọng.

"Dạ..." Lâm Uyển Bạch ngẩng đầu lên, hơi sững sờ vẻ bàng hoàng: "Anh vừa nói gì ạ?"

Yến Phong không tỏ ra khó chịu mà kiên nhẫn lặp lại lần nữa: "Anh nói, có thể khoảng hai tuần nữa Châu Châu sẽ về nước. Tới lúc đó em đi cùng anh tới đón nó nhé, nó nhất định sẽ rất vui!"

"À vâng." Lâm Uyển Bạch gật đầu.

Cũng đã hơn một năm rồi cô không gặp cậu nhóc đó, dĩ nhiên phải ra tận sân bay đón nó.

Đèn xanh bật sáng, ánh mắt Yến Phong vẫn không rời khỏi gương mặt cô, anh hỏi với vẻ quan tâm khó che giấu: "Tiểu Uyển, có phải em thấy không thoải mái chỗ nào không?"

"Không ạ..." Đôi mắt Lâm Uyển Bạch hơi nhấp nháy, cô đáp qua loa: "Có thể tại tôi qua ngòai tàu hơi mệt."

Yến Phong gật đầu, không hỏi thêm nữa, chỉ dặn dò cô đi làm đừng gắng sức quá, chú ý nghỉ ngơi và uống nhiều nước.

Lâm Uyển Bạch khẽ đáp lại, tòa nhà phía trước đập vào mắt.

...

Thời gian trôi qua rất nhanh, gần như chớp mắt đã hết một tuần.

Kết thúc mối quan hệ với Hoắc Trường Uyên, Lâm Uyển Bạch dường như có nhiều thời gian dư dả hơn. Ngày ngày cô tan làm, mua thức ăn về nhà, cùng người bạn Tang Hiểu Du nấu cơm ăn, sau đó lại gọi điện về hỏi han tình hình của bà ngoại. Nhiều lúc làm xong hết những việc này, trời bên ngoài cũng đã tối đen như mực.

Chiều nay họp xong, trở về chỗ ngồi chưa được bao lâu, quản lý đã vội vàng đi từ phòng làm việc ra, nói là dự án hợp tác với Hoắc Thị xảy ra chút vấn đề nhỏ cần sửa chữa, dặn cô sắp xếp tài liệu qua đó một chuyến.

Hoắc Thị...

Lâm Uyển Bạch nét mặt đầy bứt rứt, cô cắn môi: "Quản lý, tôi có thể không đi không..."

"Vậy sao được!" Quản lý trả lời ngay không cần suy nghĩ, đồng thời nạt nộ: "Công ty không phải là nơi nuôi mấy người nhàn rỗi!"

Cuối cùng, dưới thái độ không dễ từ chối của quản lý, Lâm Uyển Bạch đành ôm tài liệu theo anh ta đi tới Hoắc Thị.

Có hẹn trước nên họ được lên thẳng phòng hội nghị trên tầng cao nhất.

Hoắc Trường Uyên đã ngồi bên trong rồi, lưng dựa vào ghế, tư thế nhàn nhã, trong tay xoay tròn cây bút máy, khi rơi xuống mặt giấy phát lên những bộp bộp.

Ngũ quan cương nghị mà không thô kệch vẫn nét nào ra nét ấy như thế, cho dù là đang làm việc, từng cử chỉ vẫn toát lên sự cao quý.

Quản lý gần như lao vào như tên bắn, vừa xoa tay vừa xin lỗi: "Hoắc tổng, thật là ngại quá! Để anh đợi lâu rồi, đừng có hơi tặc!"

"Không sao." Hoắc Trường Uyên đôi tay thế vắt chân, đặt cây bút máy lên bàn, ngữ khí nhạt nhòa: "Tôi có đến trước mấy phút thôi, vừa kết thúc cuộc họp ở đây."

Quản lý nghe xong mới thở phào nhẹ nhõm.

Lâm Uyên Bạch im lặng đi theo sau, kéo ghế ngồi xuống, cúi đầu thấp nhất có thể để làm nhòa đi sự tồn tại của mình.

Họ nhanh chóng đi vào chủ đề chính, không lâu sau, cô nghe thấy quản lý dặn dò: "Tiểu Lâm, đưa phần đã sửa lại cho Hoắc tổng xem qua!"

"Vâng!" Lâm Uyên Bạch đứng lên.

Cô lần lượt lấy tài liệu trong túi tài liệu ra, thắm hít sâu một hơi rồi đi tới bên cạnh Hoắc Trường Uyên.

"Hoắc tổng, đây là tài liệu mới sửa chữa..."

"Ừm." Hoắc Trường Uyên đáp rất khẽ, thậm chí không buồn ngẩng đầu lên.

Vì Lâm Uyên Bạch đang đứng nên ở góc độ của cô có thể nhìn rõ từng chi tiết nhỏ. Bao gồm cả bờ môi hơi mím lại của anh, khuôn cằm lún phún mấy sợi râu chưa cạo sạch, xuống dưới nữa là yết hầu nhô ra.

Hơi thở của cô đột ngột ngừng lại, tầm mắt dừng hẳn trên cổ áo của anh.

Anh vẫn mặc chiếc sơ mi mà cô mua...

Trên tay bỗng nhiên có cảm giác ấm nóng truyền tới, không biết là vô tình hay hữu ý, khi đưa tài liệu, ngón tay của Hoắc Trường Uyên chạm vào tay cô.

Chuyện như vậy trước kia thường xuyên xảy ra, Lâm Uyển Bạch không khỏi cần môi nhìn anh.

Hoắc Trường Uyên ngược mắt lên, vẫn rất thản nhiên: "Sao vậy?"

"Không, không sao!" Lâm Uyển Bạch lắc đầu.

Trở về chỗ, cô vô thức đánh mắt nhìn qua.

Chỉ thấy Hoắc Trường Uyên cúi đầu xuống đọc tài liệu, nét mặt vẫn đầy nghiêm nghị, đôi mắt không có lấy một gợn sóng. Cô bất giác siết chặt ngón tay vừa bị anh chạm qua.

Chập tối tan làm về nhà, Tang Hiểu Du có việc không về ăn cơm nên Lâm Uyển Bạch mua một hộp cơm ăn tạm.

Cô vừa mở hộp ra thì chuông điện thoại bất ngờ reo vang.

Ba chữ "Hoắc Trường Uyên" hiển thị trên màn hình khiến cô bỗng ngừng thở.

Cô do dự bắt máy: "...Alô?"

"Anh đây." Chát giọng trầm từ từ truyền tới.

"Em biết..." Lốp ni lông bên ngoài chiếc đĩa dùng một lần bị Lâm Uyển Bạch nắm chặt trong tay vang lên những tiếng sột soạt. Cô điều chỉnh lại nhịp thở, hỏi: "Anh... Anh có việc gì không?"

"Anh đói rồi." Hoắc Trường Uyên bất ngờ nói.

"..." Lâm Uyển Bạch lại thấy rất khó thở.

Đầu kia Hoắc Trường Uyên cũng im lặng mấy giây, sau đó nói một câu:
"Anh muốn ăn mỳ."

~Hết chương 95~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 96

Cuộc họp buổi chiều ở Hoắc Thị kéo dài gần một tiếng đồng hồ.

Suốt cả quá trình, Hoắc Trường Uyên đều tập trung vào cuộc họp, không hề liếc về phía cô một lần nào. Sau khi kết thúc, Lâm Uyển Bạch và quản lý ra về. Cũng giống như lần trước, Hoắc Trường Uyên và Giang Phóng đi ra theo, nói là có thể tiện đường đưa họ đi một đoạn.

Quản lý dĩ nhiên rất vui vẻ đồng ý, cô lại bị ấn vào giữa hai người họ.

Chỉ có điều khác biệt là sau khi lên xe, Hoắc Trường Uyên liền nhắm mắt lại, cho tới khi họ đi xuống anh cũng không hề mở ra.

Trước khi đóng cửa xe lại, Lâm Uyển Bạch quay đầu, vẫn nhìn thấy khuôn mặt cương nghị của anh, không hề có một chút biểu cảm nào, cả người toát ra một sự lạnh lùng khiến người ta không thể lại gần.

Cô siết chặt ngón tay, mình lại đang kỳ vọng điều gì.

Không liên quan gì tới nhau như thế này mới là tốt nhất...

Lâm Uyển Bạch đổi di động sang tai bên cạnh, buộc phải nhắc nhở anh: "Hoắc Trường Uyên, hai chúng ta không còn quan hệ gì nữa..."

"Ừm, anh biết."

"..." Lâm Uyển Bạch không biết nên nói tiếp thế nào.

Đang do dự không biết có nên tiếp tục cuộc điện thoại này không thì ở đầu kia, anh lại lên tiếng: "Nấu mì kiểu gì đây?"

"Hả?" Lâm Uyên Bạch ngẩn người.

"Chính là loại mì em hay nấu cho anh đó." Hoắc Trường Uyên ngừng một chút rồi nói tiếp: "Anh mua mì và trứng gà rồi, hành phải làm thế nào?"

"Anh... định nấu?" Lâm Uyên Bạch ngỡ ngàng hỏi anh.

"Ừm." Hoắc Trường Uyên đáp một tiếng rất khẽ.

Nhận được một đáp án chắc chắn, Lâm Uyên Bạch không giấu nổi vẻ bất ngờ. Cô nuốt nước bọt, ấp úng nói: "Đầu tiên phải rửa sạch hành, sau đó thái nhỏ..."

Cô vừa dứt lời, đầu kia đã vang lên tiếng nước chảy, sau đó là tiếng dao băm lên mặt thớt.

"Sau đó thì sao?"

Tới lúc này Lâm Uyên Bạch vẫn không dám tin rằng anh thật sự đang nấu mì, cô gần như vô thức nói tiếp: "Sau đó cho nước vào nồi, sau khi nước sôi thì đập trứng vào. Đợi cho nước sôi, trứng thành hình rồi thì bỏ mì vào, nhớ phải dùng đũa khuấy mì..."

"Đập thẳng trứng vào là được sao?" Hoắc Trường Uyên hỏi cô.

"Đúng vậy..." Lâm Uyên Bạch đáp.

Giống như ban nãy, một loạt các âm thanh rền vang ở đầu kia.

Có điều lần này tiếng động lớn hơn, sau đó là tiếng nắp nồi va chạm với nhau.

Lâm Uyên Bạch bất chợt nghĩ tới anh từng nói với mình: Khi còn học ở nước ngoài, anh từng thông bồn cầu, thay bóng đèn, mấy kỹ năng sinh hoạt này buộc phải biết, ngoại trừ nấu ăn là không thể làm được...

Giống như một đứa trẻ ngoan ngoãn, Hoắc Trường Uyên làm bước nào cũng hỏi cô rất kỹ.

Lâm Uyên Bạch không thể ngắt máy giữa chừng, đành phải giữ vững điện thoại suốt quá trình. Cuối cùng khi nghe thấy tiếng nắp nồi được đẩy lại, cô cầm chặt di động: "Mày cũng đã dạy anh làm xong rồi... Còn việc gì nữa không? Nếu không, em ngắt máy đây..."

Đợi khoảng hai giây, cô nhìn vào di động.

Hoắc Trường Uyên đã giật mắt cơ hội ngắt máy...

Vẫn bá đạo như trước đây, không cho phép người khác ngắt máy trước.

Cẩn môi, đặt di động sang một bên, Lâm Uyên Bạch một lần nữa cúi đầu chuẩn bị ăn cơm hộp, mới phát hiện chỗ cơm đã nguội ngắt.

...

Đèn đường đã lên, tại nhà hàng hào hoa nhất trung tâm thành phố.

Khi Lâm Uyên Bạch tan ca thì bị quản lý gọi tới cùng tham gia buổi tiệc, nói là không bắt cô mời rượu, chỉ phụ trách rót rượu cho các lãnh đạo là được rồi. Đã nói đến vậy rồi, cô không thể từ chối được nữa.

Vị trí được đặt trên tầng hai, sau khi bước vào không bao lâu thì quản lý đã ngắt máy, đứng lên, ra ngoài đón khách.

Cô cũng vội vàng đứng dậy khỏi chỗ. Chẳng mấy chốc, cửa phòng một lần nữa bị đẩy ra, có không ít lãnh đạo được mời tới buổi tiệc tối nay bước vào.

Tất cả đều mặc áo vest quần Âu, bên trong có một bóng dáng cao lớn nhất.

Hoắc Trường Uyên...

Cho dù đi cuối cùng, anh vẫn nổi bật như thế.

Dường như anh lúc nào cũng vậy, dù đứng ở đâu cũng luôn có bản lĩnh khiến người ta vừa nhìn đã bắt được mình, mọi thứ xung quanh tự động nhặt nhòa thành nền.

Giống hệt như lần gặp ở phòng họp, Hoắc Trường Uyên không hề nhìn thẳng vào cô. Anh đi thẳng tới khu vực ghế ở trong cùng, uể oải dựa cả lưng lên ghế, một chân gập lên, đôi chân hơi rướn cao, để lộ lớp tất màu đen.

Những người khác sau khi anh ngồi xuống mới lần lượt ngồi.

Bữa tiệc bắt đầu rất nhanh, không có người phục vụ riêng, Lâm Uyên Bạch lần lượt cầm bình rượu rót cho từng lãnh đạo suốt cả buổi.

Khi cô đi ngang qua, bên cạnh có người quan tâm hỏi han: "Hoắc tổng, anh sao vậy?"

"Uống hơi vội một chút." Hoắc Trường Uyên đặt tay lên dạ dày.

Lâm Uyên Bạch bất giác nhìn về phía anh. Anh đang khẽ nhú mào, có vẻ rất không thoải mái.

Lại có một ly rượu được mời anh, Hoắc Trường Uyên uống xong bèn đặt chiếc ly xuống và đứng dậy: "Xin lỗi nhé, mọi người tiếp tục đi, dạ dày tôi không thoải mái, tôi vào nhà vệ sinh một lát."

Ngay sau đó, anh lập tức sải bước đi ra khỏi phòng.

Lâm Uyển Bạch vừa đi rót rượu một vòng, chuẩn bị ngồi xuống thì người quản lý đưa cho cô một bịch khăn giấy và nói: "Tiểu Lâm, cô vào xem giúp tôi xem Hoắc tổng thế nào rồi."

"Tôi..." Cô cắn môi không nhận.

"Mau đi đi, không nhìn thấy tôi không ra được sao!" Quản lý nhét thẳng giấy ăn vào tay cô, rồi lập tức quay đầu bê ly rượu lên, vừa nhiệt tình vừa nịnh nọt: "Cục trưởng Trương, đừng đừng, ly này tôi nhất định phải uống..."

Lâm Uyển Bạch nắm chặt giấy ăn, không còn cách nào khác, đành bấm bụng đi ra khỏi phòng.

Nhà vệ sinh nằm ở tận cùng hành lang, Hoắc Trường Uyên đang phủ phục lên trên bệ rửa mặt, vẫn mặc chiếc áo sơ mi trắng đỏ. Ánh đèn hắt lên trên, loáng thoáng nhìn thấy những múi cơ gồ lên trên lưng anh. Chỉ là một bóng lưng cũng đủ khiến người ta như ngừng thở.

Trong gương chỉ có mái tóc của anh lộ ra, không nhìn rõ sắc mặt anh hiện đang thế nào.

Lâm Uyển Bạch bước chầm chậm lại gần: "Hoắc tổng, anh vẫn ổn chứ?"

"Ừm..." Hoắc Trường Uyên đáp lại một tiếng mơ hồ.

Lâm Uyển Bạch thấy vậy, đành tiếp tục tiến lên vài bước: "Quản lý bảo em qua xem anh, có cần giúp đỡ gì không?"

"Đưa giúp anh chai nước kia." Hoắc Trường Uyên không ngẩng lên, chỉ giờ tay.

Lâm Uyển Bạch nhìn theo hướng anh chỉ, nhìn thấy một chai nước suối.

"Ồ..." Cô vươn tay ra lấy.

Sau khi mở nắp, cô đưa nó cho anh: "Hoắc tổng, nước của anh..."

"Mớm cho anh."

Ba chữ quen thuộc, lúc này vang lên ít nhiều có phần nhức nhối lỗ tai.

Lâm Uyển Bạch bặm chặt môi, đặt chai nước ra bên cạnh bệ rửa mặt rồi cắn răng: "Em để ở đây, anh tự uống đi!"

Nói xong, cô quay người định đi.

Cổ tay cô bị giữ lại, không biết anh đã làm bằng cách nào. Lâm Uyển Bạch chỉ cảm thấy có một nguồn sức mạnh kéo mình bất giác xoay tròn một vòng tại chỗ, một lần nữa đối mặt với anh. Trong tầm mắt, anh đã cầm chai nước suối đưa lên miệng.

Không...

Lâm Uyển Bạch thầm hét trong lòng.

Nhưng đã không còn kịp nữa, bờ môi mỏng của Hoắc Trường Uyên cứ thế ập xuống.

Vừa hôn lên, anh vừa truyền qua phía cô không chỉ hương rượu mà cả hớp nước vừa uống.

Đây chính là mớm mà anh hay nói.

Lâm Uyên Bạch tròn tròn mắt. Chỉ trong một giây hoảng hồn, lưỡi anh đã bắt đầu đâm quàng đâm xuyên.

Cảm giác quen thuộc kích thích cô ngay lập tức. Sự tê dại vô dụng trong vài giây đã lan khắp người, cô không khỏi cảm thấy xấu hổ thay cho bản thân.

Cô đang định toàn lực đẩy anh ra thì Hoắc Trường Uyên đã thả cô ra trước, cúi người thì thầm bên tai cô: "Nhớ anh không?"

~Hết chương 96~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 97

Nhớ anh không?

Lâm Uyên Bạch ngẩn ra vài giây, rồi đột ngột lắc đầu.

Hoắc Trường Uyên dường như đã cười khẽ, giọng nói còn khàn hơn lúc này một chút: "Nhưng anh nhớ, phải làm sao đây?"

"..." Ngón tay Lâm Uyên Bạch co quắp lại.

Hoắc Trường Uyên tiếp tục ngả người về phía trước, hơi thở nóng rẫy kệp từng chữ một bò vào ốc tai cô: "Không chỉ muốn hôn em, mà còn muốn..."

Phía sau eo có một bàn tay phủ lên, cô bị động và phải lồng ngực của anh.

Chóp mũi va mạnh, rất đau, nhưng phần nhiều là bỏng rát vì luồng nhiệt ấy.

"Hoắc tổng..."

Lâm Uyên Bạch đẩy anh ra: "Hoắc Trường Uyên!"

Cho dù cô đẩy được anh ra xa một chút, nhưng bàn tay sau eo vẫn bám rất chắc, hoàn toàn không có ý định để cô rời xa phạm vi của anh.

Cảm nhận được bàn tay của anh dần dần không còn nghiêm túc nữa, Lâm Uyển Bạch nghiêng rằng: "Nếu anh còn không buông ra, em hét lên đó!"

"Anh nhớ câu này em từng nói rồi." Hoắc Trường Uyên cúi mặt xuống, nhìn cô chăm chú, ngữ khí chậm rãi: "Hình như anh cũng từng nói rồi, em có thể mặc sức hét, anh thích em hét, càng hét anh càng sướng!"

Lâm Uyển Bạch trừng mắt, lần này thực sự cảm nín không nói được câu nào.

Đúng vào thời điểm này, hai phòng vệ sinh hai bên trái phải lại không có ai đi ra, cũng không có ai đi vào.

Lòng bàn tay Hoắc Trường Uyên đã phủ lên lưng cô, bụng ngón tay dường như đang vôn vôn vạt áo, sau đó bất ngờ lôi kéo rất mạnh.

Lâm Uyển Bạch hình như đã nghe thấy tiếng cúc áo sơ mi bung ra.

Cô cúi đầu, lập tức nhìn thấy cảnh xuân lập lộ trước ngực lộ ra.

Với chiều cao và góc độ của Hoắc Trường Uyên, không khó tưởng tượng ra anh nhất định sẽ nhìn rất rõ ràng, bỗng chốc mặt cô nóng bừng.

"Hoắc Trường Uyên, anh... rốt cuộc định làm gì!"

Lâm Uyển Bạch cảm thấy cả người mình sắp bùng cháy tới nơi, vừa giận vừa thẹn.

Cô vừa dứt lời, chiếc chìa khóa nhỏ trên xương quai xanh bất ngờ bị một ngón tay thô lỗ nhắc lên.

Hoắc Trường Uyên nhìn chằm chằm nó, đôi mắt hơi nheo lại, đôi mi dài gần như che kín con ngươi của anh, chỉ loáng thoáng nhìn thấy khoe

miệng anh hơi rướn lên.

Chiếc chìa khóa một lần nữa rơi xuống, cảm giác mát lạnh vốn có xen lẫn thêm chút ấm nóng.

Hoắc Trường Uyên không có động thái gì quá đáng hơn, mà giờ tay vồ nhẹ lên đầu cô mấy cái.

Giống như chủ nhân đối xử với chú cún cưng của mình vậy.

"Rất ngoan."

Lâm Uyển Bạch cắn môi, vì hai chữ cuối cùng của anh.

Vì dường như họ lại quay trở về lúc trước, khi hài lòng, anh cũng nói như vậy.

Áp lực trên người cũng theo đó nhẹ đi. Hoắc Trường Uyên cầm chai nước suối vừa mở nắp, bước chân đã vượt qua cô. Khi anh vừa ra hành lang, loáng thoáng nghe thấy tiếng của quản lý: "Hoắc tổng, anh sao rồi? Vừa nãy tôi còn bảo Tiểu Lâm qua xem sao..."

Lâm Uyển Bạch tiến lên mấy bước, nhìn bản thân trong gương ở khoảng cách gần hơn.

Phần đỏ hồng trên mặt đã lan tới mang tai và lan xuống cổ, ngược lại càng khiến cô giống một người đã uống quá chén hơn.

Khi Lâm Uyển Bạch trở lại phòng VIP, bữa tiệc đã gần như kết thúc. Có điều khiến cô khó hiểu là Hoắc Trường Uyên trước đó còn đi về rất bình thường, chỉ sau vài phút ngắn ngủi đã say khướt, nhắm nghiền mắt, tay chống trán suốt cả quá trình.

Cảnh tượng này dường như cũng có phần quen thuộc.

Quả nhiên, khi ra khỏi nhà hàng, quản lý một lần nữa chủ động có ý giao lại Hoắc Trường Uyên cho cô.

Sau tình huống xảy ra trong nhà vệ sinh, Lâm Uyển Bạch nói sao cũng không chịu, trừ phi quản lý đi cùng mới được. Cuối cùng không còn cách nào khác, quản lý đành phải đợi người lái thuê đến rồi cùng ngồi xe với họ.

Người tài xế lái thuê và quản lý ngồi phía trước, Hoắc Trường Uyên uống say và Lâm Uyển Bạch tỉnh táo ngồi phía sau.

Dọc đường bình an vô sự, cô bắt đầu buông lỏng cảnh giác.

Đêm xuống, đường vắng xe, chẳng mấy chốc xe đã đi vào tiểu khu cao cấp. Xuống xe, Lâm Uyển Bạch và quản lý dìu hai bên trái phải.

Cánh cửa thang máy đóng lại, Lâm Uyển Bạch đưa tay ấn số tầng, quay đầu lại liền nhìn thấy nét mặt thăm dò của quản lý: "Quản lý... sao vậy?"

"Tiểu Lâm, sao tôi có cảm giác cô rất thân thuộc với nơi này vậy?"

"Đâu có ạ..."

Lâm Uyển Bạch ấp úng, ánh mắt đảo qua đảo lại, cũng may thang máy sắp tới nơi rồi.

Mỗi tầng một nhà, cứ thế đi thẳng qua cửa chống trộm. Quản lý tìm chìa khóa trong túi quần Tây của Hoắc Trường Uyên. Sau khi mở cửa đi vào, cô không dám tự tiện nữa, sợ lại để quản lý phát hiện ra điều gì bất thường. Cô cùng anh ấy đi lên gác tìm phòng ngủ.

Dưới ánh trăng bàng bạc, chiếc giường to rộng ấy quả thực bắt mắt.

Nhất là... với một người từng có rất nhiều kỷ ức vãn vũ gió mưa trên đó như Lâm Uyển Bạch mà nói.

Không biết có phải vì cô quá buông lỏng cảnh giác hay không. Khi cô đặt Hoắc Trường Uyên lên giường, ngực còn bị sờ một cái.

Không phải kiểu vô tình chạm phải mà là dùng sức nắm mạnh hai giây...

Lâm Uyển Bạch nhìn về phía Hoắc Trường Uyên, thấy anh vẫn đang nhắm nghiền mắt, có vẻ hoàn toàn không biết rõ mình đã giờ trò lưu manh gì.

Cô cắn răng, đành phải nhẫn nhịn!

Cũng may không bật đèn, gò má đỏ hồng của cô có thể được che giấu kín đáo.

Sau khi kéo chăn đắp cho anh, Lâm Uyển Bạch cùng quản lý khề khàng đi ra khỏi phòng ngủ, đồng thời khép cửa lại. Khi đi xuống nhà, cô còn bất giác nhìn về phía nhà bếp.

Ban nãy vào cửa cô đã ngửi thấy một thứ mùi kỳ lạ, giống như có thứ gì cháy khét, hình như từ trong bếp bay ra.

Lâm Uyển Bạch đi chậm lại, lặng lẽ bước vào đó.

Ánh trăng hắt vào qua ô cửa sổ, soi rõ toàn bộ cảnh tượng bên trong. Một bệ bếp hỗn loạn, nồi niêu rơi hết xuống đất, bên trong còn có một vật thể dính chặt lại vừa đen vừa bẩn không rõ là gì...

Lâm Uyển Bạch nghĩ ngay tới cuộc điện thoại nói muốn nấu mỳ của anh tối qua.

Quản lý đã đi ra cửa chính bất giác gọi cô: "Tiểu Lâm, cô lẻ mề gì vậy!"

"Đến đây!" Lâm Uyển Bạch vội ra ngoài theo.

Sau khi tiếng đóng cửa vang lên, cả căn nhà chìm vào bầu không khí yên ắng.

Trong khung cảnh tối om ấy, Hoắc Trường Uyên từ từ mở mắt ra.

Yết hầu bỗng nhiên trượt lên trượt xuống. Cho dù sau đó lại uống thêm rượu nhưng môi lưỡi dường như vẫn còn vương vấn mùi hương của cô. Anh khẽ vân vê ngón tay, có vẻ cũng vẫn cảm nhận được xúc cảm của cô.

Tiếng khóa thất lung vang lên, chỉ có Hoắc Trường Uyên biết anh đang làm gì.

Bây giờ đến mức chỉ nghĩ đến đã không nhin được nữa sao.

...

Hoắc Thị.

Mùa này ở thành phố phương Bắc còn chưa ấm hẳn, nhưng điều hòa trong phòng họp thì bật đầy đủ, Lâm Uyển Bạch khi hít thở cũng có cảm giác nóng bỏng.

Cô cầm tách trà trước mặt lên, uống một hớp cho nhuận giọng.

Vài ba lần nhìn ra phía cửa chính, Lâm Uyển Bạch sốt ruột khi quản lý nghe điện thoại lâu như vậy rồi vẫn chưa quay lại. Cả căn phòng lớn chỉ còn lại cô và Hoắc Trường Uyên, đương nhiên, một người đứng bên cạnh như khúc gỗ là Giang Phóng hoàn toàn có thể tảng lờ.

Ngoài điều hòa ra, thì chỉ còn tiếng lật giở tài liệu.

Nhưng trong tầm nhìn của cô, khác với lần trước, Hoắc Trường Uyên có vẻ cứ nhìn thẳng về cô suốt.

"Trong hồ sơ dự án có nói muốn tăng hoa hồng thời kỳ dự kiến đưa ra thị trường lên 2%, thế là ý gì?"

Lâm Uyển Bạch nuốt nước bọt, tỏ ý: "Việc này em cũng không rõ, đợi quản lý quay lại anh có thể nói với anh ấy..."

Cây bút máy trong tay chợt dừng lại, Hoắc Trường Uyên bất ngờ gọi một tiếng không có dự báo trước.

"Lâm Uyển Bạch!"

~Hết chương 97~

*Spoil: "Trường Uyên, cậu bị người ta đá rồi hả?"

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 98

Lâm Uyển Bạch dường như không ngờ anh lại đột ngột gọi tên mình.

Cô vô thức ngẩng lên, qua bàn hội nghị cô nhìn thấy bờ môi mỏng của anh khẽ cử động: "Em có muốn cân nhắc một chút không."

"Cân nhắc chuyện gì?" Lâm Uyển Bạch nghi hoặc.

"Tiếp tục đi theo anh, thế nào?" Đôi mắt sâu xa của anh khóa chặt cô.

Tai của Lâm Uyển Bạch xuất hiện hiện tượng điếc tạm thời trong khoảnh khắc, cô ngây người nhìn anh.

Bên tai cũng đồng thời vọng lại rất nhiều âm thanh, toàn bộ đều từ một mình mà ra.

"Lâm Uyển Bạch, đi theo tôi, thế nào?"

"Lâm Uyển Bạch, đây là lần thứ hai tôi hỏi em, theo tôi, thế nào?"

...

Thời gian xoay vần, bây giờ anh lại nói như vậy.

Tiếp tục đi theo anh...

Điều này có nghĩa là gì?

Lâm Uyên Bạch hít sâu một hơi. Những cụm từ như "làm ấm giường", "gọi là tới" một lần nữa bay ngang qua đầu óc cô. Đây là hoàn cảnh cô đã tự thoát ra, lẽ nào còn định đâm đầu vào lần nữa. Có ai lại chấp nhận tiếp tục làm người tình được người ta bao nuôi không nhìn thấy mặt trời chứ?

Trong lòng vừa chua vừa xót, cô định thần lại, vẫn trả lời như đã từng trả lời: "... Em từ chối!"

Đáp án như vậy không phải là lần đầu tiên cô trả lời, nhưng không hiểu vì sao lại khó khăn đến vậy.

Giang Phóng đứng bên tận lực đóng vai người gõ bất giác len lén liếc nhìn bàn tay đặt dưới găm bàn đang cuộn chặt lại của ông chủ, những gân xanh trên mu bàn tay đã gồ cả lên.

Giang Phóng thậm chí còn nhích tiếp sang bên cạnh, sợ bị vạ lây.

Hoắc Trường Uyên cứ im lặng nhìn cô như thế, có vẻ như thời gian đã dài cả ngàn năm, sau đó nói một câu: "Thôi bỏ đi."

Lại là câu này.

Lâm Uyên Bạch chậm rãi mím môi.

Đúng lúc này, quản lý đẩy cửa trở vào, cảm di động liên tục xin lỗi. Sau khi anh ấy ngồi xuống, cuộc họp tiếp tục trở lại. Khi lật giở tài liệu, cô chợt run rẩy đôi chút, cảm giác bầu không khí trong phòng như hạ thấp.

Từ Hoắc Thị đi ra đã gần chập tối.

Khi đi ra khỏi cánh cửa xoay, Lâm Uyên Bạch và quản lý gần như không hẹn mà gặp vô thức quay đầu lại nhìn. Ngoài các nhân viên ra ra vào vào, đúng là không có bóng dáng Hoắc Trường Uyên.

Trở về công ty, đầu óc cô bỗng hơi choáng váng ngây ngất.

Khi tan ca, cô là người cuối cùng rời khỏi chỗ ngồi. Lên xe buýt đi chưa được hai trạm, chuông di động chợt vang lên: "Alô, anh Yến Phong..."

"Tiểu Uyên, tối qua anh đã gọi cho em đó, hôm nay Châu Châu bay về."

"Em xin lỗi, em quên bằng mắt!" Lâm Uyên Bạch sàu nảo.

Bên kia lại nói gì đó, cô vừa chen ra cửa, vừa nói vào trong điện thoại: "Không cần, cẩn thận không kịp mất, em đi thẳng ra sân bay đây!"

Lâm Uyên Bạch xuống khỏi xe buýt, khó khăn lắm mới bắt được một chiếc taxi. Sau khi đến sân bay, khi chạy tới trước mặt Yến Phong, cô đã thở hồng hộc rồi.

"Đừng gấp, vừa mới hạ cánh thôi, còn một lúc nữa mới ra ngoài!" Yến Phong vỗ nhẹ lưng cô.

Lâm Uyên Bạch gật đầu, khi nhìn lên màn hình điện tử mới yên tâm.

Không bao lâu sau, lục tục có người đi ra từ cửa. Hai người họ ngó nghiêng tìm kiếm trong đám đông. Yến Phong bắt ngờ chỉ vào một chỗ rồi nói: "Ra rồi kìa!"

Lâm Uyên Bạch cũng nhìn theo, quả nhiên nhìn thấy một người có vẻ là tiếp viên hàng không dẫn theo một cậu bé khoảng năm, sáu tuổi đi ra ngoài, bên cạnh còn xách theo một vali dán hình Captain America, nếu cô nhớ không nhầm thì đây là thứ trước kia cô tặng nó.

Vừa nhìn thấy cô, thằng bé lập tức nhào tới, nước mắt lưng tròng như cún con.

"Tiểu Bạch..."

Lâm Uyển Bạch vội ngồi xuống, ôm chầm lấy nó. Rồi cô nghe thấy nó phủ phục bên tai, thì thầm một câu như người lớn: "Tiểu Bạch, con nhớ cô chết mất!"

...

Thứ bảy, trong câu lạc bộ bắn súng.

Yến Phong vẫn lái chiếc xe Jeep biển quân đội đó. Lúc xuống xe, ánh mắt Lâm Uyển Bạch còn hơi mơ màng. Câu lạc bộ này là nơi cô và Hoắc Trường Uyên từng đến.

Bàn tay buông thõng bỗng được nắm nhẹ nhàng. Cô tỉnh lại cúi đầu, thằng bé đang ngửa mặt lên: "Tiểu Bạch, lát nữa con tặng cô một món quà!"

"Quà gì thế?" Lâm Uyển Bạch cười.

"Lát nữa cô sẽ biết!" Thằng nhóc ra vẻ thần bí.

Sau khi bước vào, các nhân viên đưa cho cô một chiếc hộp được bọc rất đẹp, mở ra thì thấy bên trong là một bộ đồ bắn màu hồng, ngay cả tai chụp cũng màu hồng.

"Tiểu Bạch, cô thích không?" Thằng nhóc ánh mắt ngập tràn kỳ vọng.

"Thích lắm." Lâm Uyển Bạch xoa mái đầu nắm của nó.

Nhận được sự khẳng định của cô, thằng nhóc bỗng chốc xấu hổ.

Yến Phong nhìn thấy con trai đỏ bừng mặt bèn khó xử lắc đầu. Anh ấy mở cửa ra, đồng thời kéo luôn cả thằng nhỏ đang định trà trộn đi theo cô

vào phòng thay đồ nữ ra ngoài: "Tiểu Uyên, em thay quần áo trước đi, lát nữa tập trung ở đây."

Lâm Uyên Bạch gật đầu nói được, rồi ôm chiếc hộp vào trong.

Khi cô thay xong quần áo đi ra, Yến Phong và Châu Châu vẫn chưa thấy đâu, có lẽ vì có con nhỏ nên mất nhiều thời gian hơn.

Lâm Uyên Bạch cũng không vội, cô đứng ngắm nhìn phong cách trang trí của đại sảnh.

Loáng thoáng nghe thấy có người gọi tên mình sau lưng, cô bất giác quay đầu, nhìn thấy một bóng dáng cao lớn và một đôi mắt đào hoa sát gái. Nói thật lòng, đến giờ phút này cô vẫn thật sự không thể kết nối nó và chiếc áo blouse trắng lại làm một.

"Bác sỹ Tần." Lâm Uyên Bạch chào một tiếng.

Tần Tư Niên vung vẩy chiếc chìa khóa xe, có vẻ rất bất ngờ: "Sao không thấy em đi chung với Trường Uyên..."

"Bác sỹ Tần, giữa bọn em đã không còn quan hệ gì nữa." Lâm Uyên Bạch ngắt lời anh ấy.

"Ồ?" Tần Tư Niên chuyển sang biểu cảm kinh ngạc.

Anh ấy đang định nói tiếp gì đó với cô thì liếc thấy một người đàn ông khác cũng cầm chìa khóa xe đi vào bèn lập tức vẫy tay gọi: "Trường Uyên, bên này!"

Lâm Uyên Bạch như ngừng thở.

Cô còn không dám nhìn, chỉ vội vã nói một câu: "Thật ngại quá bác sỹ Tần, em vào trong trước!"

Lâm Uyên Bạch đứng ở một vị trí rất kín đáo trước cửa ra vào, khi nhìn thấy Yên Phong và thằng bé mới thở phào nhẹ nhõm.

"Tiểu Uyên, chẳng phải đã hứa sẽ tập trung trước cửa phòng thay đồ sao, sao cô lại ra trước chứ?"

"Ừ..." Lâm Uyên Bạch nói ậm ừ, không trả lời mà nói: "Anh Yên Phong, em không có hứng thú mấy với bắn súng, hay là chúng ta đổi địa điểm khác đi."

Chưa đợi Yên Phong lên tiếng, thằng bé đang hưng phấn đã xụ mặt xuống, lắc lắc tay cô: "Tiểu Bạch, dù sao cũng đến đây rồi, có phải cô không thích bộ quần áo con tặng không?"

"Không phải vậy..." Lâm Uyên Bạch vội lắc đầu.

Nhìn dáng vẻ hệt hăng của thằng bé, cô thở dài, không muốn nó mất hứng nên vẫn cùng họ đi vào.

Ở một bên khác, Tần Tư Niên vừa bê cốc nước lên thì nhìn thấy Hoắc Trường Uyên thay xong quần áo đi tới.

"Không phải chứ, cậu qua đây chơi với mình còn không quên công việc à?" Tần Tư Niên cầm nín nhìn Giang Phóng đi theo sau Hoắc Trường Uyên, tay xách cặp tài liệu.

"Lát nữa còn có một buổi họp trực tuyến." Hoắc Trường Uyên hờ hững đáp.

Tần Tư Niên hơi khựng lại, cố tình liếc mắt về một chỗ nào đó: "Trường Uyên, mình nói cậu nghe, ban nãy mình nhìn thấy cô Lâm đấy."

Hoắc Trường Uyên chỉ trầm mặc cúi đầu rút thuốc lá ra.

"Hoắc tổng, cô Lâm hiện đang ở khu B đối diện." Giang Phóng âm thầm nhắc nhở bên cạnh.

"..." Hoắc Trường Uyên trừng mắt.

Giang Phong làm như không nhìn thấy, tiếp tục nói: "Hoắc tổng, anh Yên cũng ở khu B, bên cạnh còn có một đứa trẻ, trông giống như một nhà ba người vậy."

"..." Sắc mặt Hoắc Trường Uyên dường như hơi đen lại.

Tần Tư Niên uống một hớp trà, nhin một lúc lâu cuối cùng cũng bật ra một câu: "Trường Uyên, cậu bị người ta đá rồi hả?"

Hoắc Trường Uyên bật bật lửa, châm điếu thuốc lên.

Trong làn khói trắng, cho dù anh không muốn nhìn về phía đối diện thì ánh mắt dường như cũng tự có ý thức liếc qua đó.

Trong khu B, đúng là giống như những gì Giang Phóng nói. Lâm Uyển Bạch mặc một bộ đồ bắn màu hồng, rõ ràng là được chuẩn bị sẵn. Yên Phong đang dịu dàng đeo tai nghe cho cô, còn bên cạnh có một cậu bé cắt đầu nấm.

Nhìn qua quả thực giống một gia đình ba người...

Hoắc Trường Uyên rít mạnh khói thuốc, động tác có vẻ hơi mạnh nên anh đã bị sặc.

Anh thẳng thừng dập điếu thuốc vào gạt tàn, cầm cốc nước lên uống mấy ngụm, cuối cùng cơn sặc mới qua. Anh chú ý thấy ánh mắt nửa đùa nửa thật của Tần Tư Niên vẫn đang nhìn mình chằm chằm. Anh mím đôi

môi mỏng, hờ hững lặp lại một lời từng nói trước đó: "Người con gái không cần mình, mình cũng không cần."

Không biết là nói cho Tần Tư Niên nghe hay nói cho bản thân nghe.

Tần Tư Niên nghe xong, đầu tiên hơi sững người, sau đó im lặng như tờ.

Không cần?

Tần Tư Niên liếc nhìn điều thuốc bị đập quá mạnh đến gãy đôi, bĩu môi. Ai tin chứ!

"Pằng..."

Nhân viên giờ bảng hiển thị, bắn trúng hồng tâm.

Lâm Uyên Bạch tháo tai nghe xuống, lập tức vọng tới tiếng reo hò của cậu nhóc: "Tiểu Bạch, cô ngẫu quá!"

"Tiểu Bạch, em được đấy!" Yến Phong cũng đi qua, tỏ thái độ kinh ngạc: "Anh nhớ trước kia đi bắn súng, em chẳng hứng thú chút nào, chỉ ngồi một bên nghịch di động, chủ động dạy em cũng hờ hững, không ngờ lại bắn tốt như vậy!"

Ánh mắt Lâm Uyên Bạch có vài phần né tránh: "Trước kia em và bạn có đến đây một lần..."

"Mới tới đây một lần? Anh vừa nhìn thấy bắn trúng cả mười vòng, xem ra người bạn này dạy giỏi hơn anh rồi!" Yến Phong bật cười đung đưa hộp đạn đang chuẩn bị lắp vào súng.

"À, thật ra em cũng chỉ bắn đại thôi..." Lâm Uyên Bạch đáp ứng.

Có điều trước mắt cô bắt chợt hiện lên một hình bóng cao lớn nào đó. Người ấy từ phía sau nắm lấy tay cô, điều chỉnh tư thế cho cô, nói với cô phải chú ý tập trung và thả lỏng cơ thể. Vào lúc hết kiên nhẫn, anh còn uy hiếp một câu: Còn không học được, anh sẽ khiến bò ra đất làm bia!"

Lâm Uyên Bạch giờ tay day day nhẹ lên trán, xua đi những âm thanh và hình ảnh ấy khỏi đầu.

Hôm nay cô làm sao thế nhỉ?

Lâm Uyên Bạch đặt cây súng xuống, không muốn bắn tiếp nữa, cô trở về chỗ ngồi uống nước hoa quả.

Yến Phong dẫn theo con trai luyện tập một lúc, rồi cũng quay về. Sau khi tháo kính và tai nghe ra, anh không ngồi xuống mà nói: "Anh vừa nghe nhân viên nói Hoắc tổng cũng đang ở đây, anh qua chào hỏi."

"Ồ." Lâm Uyên Bạch áp úng gật đầu, dĩ nhiên là cô biết.

"Có muốn đi cùng không?" Yến Phong không đi ngay mà hỏi cô.

"Thôi..." Lâm Uyên Bạch lắc đầu rất nhanh. Cô cụp mắt xuống, xoa đầu thằng bé đang nằm bò trên đầu gối mình: "Em dẫn Châu Châu đi chơi."

Yến Phong gật đầu, không cưỡng ép mà quay người rời đi.

Khoảng năm, sáu phút sau, Yến Phong đã quay trở về. Lâm Uyên Bạch ngạc nhiên: "Sao anh đi nhanh vậy?"

"Anh vừa qua đó thì được báo là Hoắc tổng đã về rồi." Yến Phong mỉm cười giải thích.

"À..." Lâm Uyên Bạch bắt giác nhìn ra phía cửa.

Nếu tính thời gian, thật ra họ đến ngay sát nhau, trước mắt mới được chưa đầy nửa tiếng, có lẽ đến súng anh còn chưa chạm vào. Hình như không cần nhìn tận mắt, cô cũng có thể tưởng tượng ra dáng vẻ một tay đút túi quần rời đi của anh.

Sau đó, họ chỉ ở lại trường bắn khoảng một tiếng đồng hồ nữa.

Yến Phong thấy cô không còn hứng thú, nên đã dẫn cô về trước giờ, sau đó họ đi ăn, lúc trở về nhà đã gần chín giờ tối.

Buổi tối khi đi ngủ, Lâm Uyển Bạch luôn nhìn thấy một bóng lưng lạnh lùng và cứng rắn trong giấc mơ.

...

Hôm sau nữa, dịp nghỉ ngơi cuối tuần.

Bạn thân Tang Hiểu Du chẳng biết đăng ký được tua du lịch giá rẻ ở đâu, mới sáng sớm đã hùng hổ xách vali lao ra sân bay, nói là mười ngày sau mới quay về.

Lâm UYển Bạch tiễn cô ấy đi xong định về ngủ thêm một lúc, nhưng Yến Phong đã tay trái xách một chiếc túi lớn đồ siêu thị, tay phải dẫn theo Châu Châu với quả đầu nắm đến gõ cửa.

"Dang dang dang, bắt ngờ đây!"

Thằng bé lắc lư cái đầu, bày ra đủ trò dễ thương.

Lâm Uyển Bạch đang ngáp dờ cũng bất giác mỉm cười.

Suốt cả ngày, hai bố con Yến Phong không hề rời khỏi căn phòng trọ của cô.

Châu Châu đã lâu rồi không gặp cô, quả thực như một cái đuôi bám dính sau lưng cô. Nhưng dù sao cũng là bé trai, khá nghịch ngợm, lúc chạy nhảy nó đã không cẩn thận va phải hộp màu mà bình thường Tang Hiểu Du dùng để thiết kế.

Lâm Uyên Bạch ở ngay bên cạnh, cũng không tránh khỏi bị va lây.

Cô chỉ bị bắn quần áo, còn thằng bé thì thảm hại hơn, cả khuôn mặt bị dính màu tòe lòe trông như mặt hề.

Lâm Uyên Bạch thay quần áo bẩn rồi vút vào trong máy giặt, sau đó dẫn thằng bé vào phòng tắm rửa mặt. Chuông di động bất ngờ kêu lên, cô rửa tay qua loa sau đó khi nhìn thấy ba chữ hiển thị trên màn hình đã chột ngây người giây lát.

"... Alô?" Sau khi liếm môi, cô bắt máy.

Đầu kia im lặng một lát, bất ngờ lên tiếng: "Anh gọi nhầm."

Sau đó, cuộc gọi lại bị cắt đứt.

Lâm Uyên Bạch hơi ngần ra, rất lâu sau mới phản ứng lại, dứt di động vào túi áo. Cô vừa bơm ra một ít xà phòng thì chuông lại đổ.

Cô cầm ra xem, vẫn là ba chữ Hoắc Trường Uyên.

Lần này Lâm Uyên Bạch ngập ngừng mấy giây mới bắt máy vẻ thăm dò.

"Ở đâu vậy?"

Cô ghen lời, không chắc anh có lại gọi nhầm hay không: "Ở nhà..."

"Tiểu Bạch, cô rửa vào mắt con rồi!" Bên dưới bỗng nhiên vang lên tiếng la của thằng bé.

Lâm Uyên Bạch cúi đầu, bấy giờ mới phát hiện mình đã dụi bàn tay dính xà phòng vào mắt nó. Cô lập tức hoảng loạn cầm khăn mặt lên lau.

Cô đang xử lý thì bên ngoài phòng tắm lại vọng vào tiếng hỏi han của Yên Phong: "Tiểu Uyên, quần áo vừa vắt xong treo hết lên ban công sao?"

Lâm Uyên Bạch không kịp trả lời mà sốt ruột nhìn vào di động, phát hiện cuộc gọi đã bị ngắt từ lúc nào.

Cô cắn môi, nhìn chằm chằm vào màn hình đen xì.

Phản ứng đầu tiên của cô chính là gọi lại, nhưng khi chạm vào biểu tượng màu xanh lá, Lâm Uyên Bạch kịp thời rút tay về. Bấy giờ họ đã không còn quan hệ gì nữa, cô đâu cần phải giải thích với anh chứ?

Xem ra sự kiểm soát bá đạo của Hoắc Trường Uyên đã mang lại cho cô ám ảnh quá sâu đậm rồi...

Buổi tối, Yên Phong làm đầu bếp, hoàn toàn không bắt Lâm Uyên Bạch nhúng tay vào việc gì. Cô chỉ cần ngồi cạnh Châu Châu trên bàn ăn chờ đợi là được.

Khi kim đồng hồ vượt qua con số mười, chiếc xe Jeep mới chậm rãi lăn bánh rời đi.

Đuôi xe vừa khuất dạng ở đầu đường, một chiếc Land Rover màu trắng đỗ ngay gần đó bất ngờ mở cửa xe.

Lâm Uyên Bạch rửa mặt đánh răng sau đó ngồi lên sofa, bàn ghế vẫn hơi lộn xộn một chút.

Cả ngày hôm nay cô trải qua kín mít, bị Yến Phong và Châu Châu chiếm toàn bộ thời gian, nhưng không hiểu vì sao, trong lòng ngược lại càng trống rỗng.

"Cộc cộc..."

Tiếng gõ cửa vang lên rất đột ngột.

Lâm Uyên Bạch đứng lên, phát hiện trong góc sofa có rơi lại mấy cuốn sách. Những tưởng bố con Yến Phong để quên quay lại lấy, cô vội rào bước đi ra.

Nhưng khi ra tới cửa, cô hỏi một câu thăm dò: "Ai vậy?"

Không ai trả lời, bên ngoài im phăng phắc, nhìn qua mắt thần cũng không thấy một ai.

Lâm Uyên Bạch hồ nghi, cảnh giác mở hé cửa ra.

Khi nhìn thấy một cái bóng lớn đứng sững bên ngoài, cô hết hồn: "Anh..."

~Hết chương 98~

*Spoil: "Em không muốn theo tôi như vậy, chẳng lẽ muốn làm mẹ kế của người ta?"

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 99

Đứng bên ngoài không phải ai khác, chính là Hoắc Trường Uyên...

Anh vẫn mặc bộ vest màu đen, có điều khi ánh đèn hắt lên người anh, lại tạo cảm giác khiến người ta khiếp sợ.

Lâm Uyển Bạch ngẩn người nhìn anh, dường như hoàn toàn không ngờ anh lại xuất hiện ở đây, ánh mắt chớp một cách chậm rãi: "Hoắc tổng, anh có việc gì sao?"

"Sao không gọi tên anh?" Hoắc Trường Uyên cười với cô.

"..." Trái tim Lâm Uyển Bạch run lên.

Đối diện với ánh mắt ấy, cô lập tức quay đi, trong không khí thoang thoảng mùi rượu ập vào mũi, cô bất giác nhăn mặt: "... Anh đã uống rượu?"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên đáp mơ hồ.

Có lẽ là mặc nhận rồi, hơn nữa mùi rượu hoàn toàn không thể tàng lờ.

Có điều anh vẫn cầm chìa khóa xe trong tay. Cứ ngang nhiên lái xe đến đây như vậy, cũng không sợ bị bắt sao?

Lâm Uyển Bạch định nói rằng nếu anh không có việc gì thì về đi nhưng không thể bật lên thành tiếng. Chỉ trong vòng mấy giây cô do dự, Hoắc

Trường Uyên đã vượt qua cô, thẳng thừng bước vào trong nhà, cô chỉ bật ra được một tiếng: "Này..."

Hoắc Trường Uyên làm như không nghe thấy, cứ tự nhiên đi vào như không.

Anh không xa lạ với nơi này một chút nào, thẳng tiến vào phòng khách, ngồi xuống sofa, đôi chân lười biếng gác lên nhau, cứ như đang về nhà mình vậy.

Lâm Uyên Bạch cắn môi, đành tạm thời đóng cửa lại.

Cô rất kháng cự việc Hoắc Trường Uyên xuất hiện trong nhà mình, nhưng bây giờ cũng không còn cách nào khác, cũng không thể gọi điện báo cảnh sát tới tổng cổ anh ra. Cô đứng bứt ngón tay một lúc rồi vào bếp rót một cốc nước nóng.

Khi Lâm Uyên Bạch đi ra, phát hiện chiếc áo vest trên người anh đã được cởi xuống, vắt ngay trên tay vịn bên cạnh.

Còn ánh mắt của anh thì đang quét một vòng sắc lẹm khắp bốn phía, giống như muốn tìm ra chút manh mối gì đó.

Lâm Uyên Bạch hít sâu một hơi, đi qua, đặt cốc nước trước mặt anh, sau đó cố tình đi sang sofa đối diện ngồi xuống: "Anh Hoắc, uống xong cốc nước này, mời anh ra về cho... Em cần nghỉ ngơi!"

"Ban nãy là Hoắc tổng, giờ lại anh Hoắc, sao không gọi tên anh?" Hoắc Trường Uyên cầm cốc nước lên, rõ ràng chỉ có nước lọc, anh còn lắc lắc.

"..." Lâm Uyên Bạch một lần nữa nhú mày.

Nếu còn gọi tên anh, hình như luôn cảm thấy đang gián tiếp kéo gần khoảng cách giữa hai người, chủ yếu là lại thấy giống lúc trước.

Ngón tay cô bất ngờ bị nắm chặt, cô nhìn thấy yết hầu của anh trượt đi.

Anh đặt cốc nước xuống, một tay chống lên bàn, nửa người trên đổ xuống, đón lấy hơi nước nóng bốc lên nhìn thẳng vào cô: "Lâm Uyên Bạch, em đưa ra đề nghị kết thúc quan hệ với anh, thật sự chỉ vì bà ngoại đã xuất viện, không cần tiền nữa?"

Trái tim Lâm Uyên Bạch chợt đập lỡ nhịp.

"Anh có ý gì..." Hơi thở của cô gấp gáp, có thứ gì giấu sâu trong lòng chỉ sợ sẽ bị vạch trần.

"Ha..." Hoắc Trường Uyên cười khẩy một tiếng, nhớ lại cảnh tượng một nhà ba người lúc trước ở sân bắn, trong mắt anh ánh lên một tia sáng lạnh lẽo: "Muốn gấp gáp kết thúc với anh như vậy, lẽ nào không phải vì muốn sống chung với Yến Phong?"

"Không liên quan tới anh..." Lâm Uyên Bạch mím môi, dường như vừa thở phào nhẹ nhõm.

"Em muốn làm mẹ kế của người ta vậy sao?" Cả ánh mắt và giọng nói của Hoắc Trường Uyên đều lạnh như băng.

Lâm Uyên Bạch run người, buộc phải nghiến răng nhắc nhở: "Cũng chẳng liên quan tới anh!"

Hoắc Trường Uyên đứng phắt dậy, trên người anh chỉ còn lại chiếc áo sơ mi trắng, cổ áo mở hé hai cúc, cả người đều hướng về phía trước, giống như một con sói chỉ chờ ăn mồi.

Bả vai bị nắm chặt, Lâm Uyên Bạch trở nên hoang mang.

Một giây sau, quả nhiên cả gương mặt và bờ môi mỏng của anh đều áp xuống. Cô gấp gấp nghiêng đầu: "Hoắc Trường Uyên, anh uống say rồi!"

"Ha ha..."

Không biết có phải là cuối cùng cô cũng gọi tên mình hay không, Hoắc Trường Uyên khẽ bật cười.

Nhưng anh không hề có ý rời đi, ngược lại càng quá đáng hơn, giờ tay trượt từ mái tóc cô xuống xương quai xanh, giọng nói trầm ồm cũng đồng thời vang lên: "Em đang run rẩy."

Đâu chỉ là run rẩy, Lâm Uyên Bạch có cảm giác từng hơi thở của mình cũng đang run lên.

Ánh sáng trong đôi mắt Hoắc Trường Uyên lúc này quá quen thuộc. Khi ý thức được điều bất ổn, cô gần như lập tức nhảy dựng lên khỏi ghế định tránh ra xa.

Nhưng đã không kịp nữa. Cô vừa cất bước thì eo đã bị một nguồn sức mạnh cố định, sau đó hoàn toàn bị ném xuống sofa. Không đau, nhưng cảm giác thăng thốt đã hoàn toàn nhấn chìm cô.

Lâm Uyên Bạch bị đè xuống dưới người anh, gương mặt nhìn anh cười toàn bộ cúc áo sơ mi.

Khi anh chuẩn bị nhào tới thì vang lên tiếng gõ cửa.

Lâm Uyên Bạch đứng người trong giây lát rồi nghe thấy giọng Yên Phong vang lên bên ngoài: "Tiểu Uyên, anh đây, Châu Châu để quên balo ở nhà em rồi!"

Cô còn bàng hoàng hơn cả lúc này.

"Tiểu Uyên?" Dường như không thấy cô đi ra, giọng nói ngoài cửa tiếp tục vang lên: "Anh thấy nhà em vẫn còn sáng đèn, thế nên mới lên đây, em ngủ rồi à?"

"Tiểu Bạch Tiểu Bạch, mở cửa nào!" Cùng với đó là giọng nói trẻ con.

Lâm Uyên Bạch hoàn toàn hoảng hồn, không biết nên làm sao mới phải.

Bầu không khí vốn đang căng thẳng bên trong cũng vì tiếng gõ cửa này mà càng thêm bộc phát.

Hoắc Trường Uyên nhìn chăm chăm sự hoảng hốt của cô, bờ môi mỏng ghé vào tai cô: "Anh bỗng nhiên rất muốn biết, nếu để Yến Phong thấy anh ở đây sẽ có biểu cảm thế nào."

Ngay sau đó, anh làm động tác đứng lên định ra mở cửa.

"Đừng!"

Lâm Uyên Bạch sợ hãi lắc đầu.

Thấy anh không màng, cô gần như ôm chặt cánh tay anh, nói giọng van vỉ: "Đừng mà!"

Trước kia từng có chuyện như vậy xảy ra. Lúc đó Tiêu Vân Tranh mang đồ ăn sáng đến cho cô cũng trùng hợp bắt gặp Hoắc Trường Uyên, nhưng nếu là Tiêu Vân Tranh còn đỡ, lại đúng là Yến Phong, hơn nữa còn có Tiểu Châu Châu...

Hoắc Trường Uyên cạy từng ngón tay của cô ra, ngồi xuống bên cạnh.

Lâm Uyên Bạch thấy vậy, xác định anh không còn động thái nào nữa, mới thở phào.

Cô như lặn xuống sofa, dùng tốc độ nhanh nhất để sửa sang lại quần áo. Sau khi chắc chắn không còn chỗ nào nhăn nhúm, cô mới cầm chiếc balo ở trong góc lên, chạy ra phía cửa.

Cô mở hé cửa ra, Yến Phong vẫn đang giữ tư thế gõ cửa: "Gõ lâu như vậy em mới xuất hiện, anh còn tưởng em ngủ rồi."

"Chưa, ban nãy ở trong bếp không nghe thấy..." Lâm Uyên Bạch chột dạ ngẩng đầu lên.

Tay từ đầu tới cuối vẫn đặt trên nắm đấm cửa, sợ mở rộng quá sẽ nhìn thấy có người bên trong.

"Lúc đi vội vàng quá, thằng nhóc này lúc nào cũng quên cái nọ quên cái kia!" Yến Phong mỉm cười đón lấy ba lô. Chẳng mấy chốc, anh ấy phát giác ra điều bất thường, bèn quan tâm hỏi: "Tiểu Bạch, không sao chứ? Sắc mặt của em trông không tốt lắm!"

"Em không sao, không sao..." Lâm Uyên Bạch lắc đầu, thanh âm thậm chí có phần gấp gáp: "Anh Yến Phong, không còn sớm nữa, anh mau đưa Châu Châu về nghỉ ngơi đi!"

Mặc kệ ánh mắt nghi ngờ của Yến Phong, cô chỉ muốn đổi phương khăn trương rồi đi.

Nhưng chuyện Lâm Uyên Bạch sợ hãi vẫn cứ xảy ra.

Có tiếng bước chân vững vàng và một cái bóng ập xuống, sau đó là giọng nói của đàn ông đột ngột cất lên: "Sao lâu quá vậy?"

Cũng giống như sự xuất hiện của anh vậy, bất ngờ và đương nhiên.

Yến Phong suýt nữa làm rớt con trai, cho dù cố gắng bình tĩnh đến đâu, giọng nói cũng pha chút run rẩy: "Hoắc tổng?"

"Thì ra là anh Yến." Khuôn mặt lạnh nhạt thường ngày của Hoắc Trường Uyên lúc này nhuốm vẻ uể oải, thậm chí còn có chút chậm chạp, ngữ khí băng quơ: "Hai người nói chuyện đi, tôi không làm phiền nữa."

Nói xong, anh làm động tác quay người đi vào nhà.

Giống như một chủ nhân nam của căn nhà này vậy, chỉ là nghe thấy tiếng gõ cửa nên qua xem một chút.

Cổ họng Lâm Uyên Bạch căng ra, hàm răng nghiến lại như sắp cắn nát tới nơi.

Nhất là khi thấy ánh mắt khó tin của Yến Phong khi nhìn cô.

Với tình huống này, cô không giải thích được gì dù chỉ nửa câu, bởi vì Hoắc Trường Uyên xuất hiện trong nhà mình, áo sơ mi hơi hé mở, trên lồng ngực còn ẩn hiện những dấu vết của một màn giằng co, những gì hiện ra trong đầu chỉ có mờ ám.

"Không cần đâu, có lẽ tôi mới là người quấy rầy." Cả biểu cảm và giọng nói của Yến Phong đều hơi cứng đờ lại.

Cậu nhóc dường như cũng không ngờ được cảnh tượng này, từ đầu tới cuối chỉ úp mặt vào lòng Yến Phong không lên tiếng.

Anh ấy hơi nâng thẳng bé lên, rồi xách cặp quay người đi từng bước xuống nhà. Sau vài tầng có phần hỗn loạn, anh ấy bắt đầu hồi hận tại sao mình quay trở lại.

Tiếng bước chân trên hành lang dần biến mất, Lâm Uyển Bạch chỉ biết đứng đờ ra đó như khúc gỗ một lúc rất lâu, đầu óc cũng hoàn toàn trống rỗng.

Cuối cùng, khi Yến Phong quay người, tặng cho cô một ánh mắt, mọi thất vọng bên trong như một con dao sắc lẹm phóng thẳng về phía cô.

"Nhìn gì chứ, đã đi mất dạng rồi!"

Ngọn đèn cảm ứng vừa tắt đã lại bật sáng cùng giọng nói trầm thấp của người đàn ông.

Hoắc Trường Uyên kéo giạt cánh tay cô, một giây sau, cô hát ra thật mạnh.

Anh bỗng chốc nheo mắt lại, một lần nữa kéo tay cô, nắm chặt, không cho cô cơ hội giằng ra nữa.

Lâm Uyển Bạch không thoát được khỏi sự kiểm soát của anh, nhưng ánh mắt thì lờm anh rất dữ, giống như một lột da anh vậy. Sự âm ức dâng trào trong lòng nhấn chìm cô: "Hoắc Trường Uyên, anh cố tình!"

"Em sợ họ biết quan hệ của chúng ta đến vậy sao?" Hoắc Trường Uyên vẫn đang cố nhịn cơn giận, nghiêm mặt hỏi.

"Anh chẳng hiểu gì cả!" Lâm Uyển Bạch cắn răng.

"Ha..." Hoắc Trường Uyên cười khẩy, nói khó nghe như một lưỡi dao: "Vậy thì đã sao. Em cũng là người tôi từng ngủ."

Không có gì bất ngờ, Lâm Uyển Bạch bị thương bởi lưỡi dao đó, mặt bỗng chốc trắng bệch, chỉ cảm thấy trái tim lạnh ngắt.

Việc này cô dĩ nhiên sẽ không quên...

Nếu không phải vì xảy ra đêm ngoài ý muốn đó trước, sau đó lại bán đứng bản thân, khi gặp lại Yên Phong, cô cũng không khó mở lời đến vậy.

Hoắc Trường Uyên nhíu mày, dường như cũng ý thức được câu nói của mình không ổn. Anh cũng chỉ gượng gạo một chút, khi lên tiếng lần nữa ngữ khí còn âm u hơn: "Em không muốn đi theo tôi đến vậy, chẳng qua là muốn làm mẹ kế của người ta sao?"

Lâm Uyển Bạch cuộn chặt tay lại.

Móng tay bấm sâu vào lòng bàn tay, cô cố gắng kiềm chế sự kích động muốn gào rú lên với anh, cất giọng run rẩy: "Hoắc Trường Uyên, tôi nói lại lần cuối cùng, quan hệ của chúng ta kết thúc rồi! Tôi hy vọng từ nay về sau hai chúng ta không còn liên quan với nhau nữa!"

Lần này là Hoắc Trường Uyên hất mạnh cô ra.

Anh sai bước đi vào trong, nhưng không ở lại quá lâu, mấy giây sau đã trở ra, trong tay cầm theo áo vest, một người toàn mùi khó chịu lướt ngang qua cô.

Lâm Uyển Bạch gần như đóng cửa trong vô thức rồi khóa chặt.

Trở về giường, cô kéo chăn kín mít.

Thật mệt mỏi.

...

Suốt một tuần sau đó, Lâm Uyển Bạch sống chẳng ra sao.

Cô bạn thân Tang Hiểu Du chạy đi du lịch, ngay cả một người để tâm sự cũng không có. Khoảng thời gian này cô cũng không dám chủ động liên

lạc với Yến Phong, cho đến tận Chủ Nhật khi cô đang nằm như chết trôi ở nhà thì có người gõ cửa.

Bây giờ Lâm Uyển Bạch hơi ám ảnh với những tiếng gõ cửa, cô do dự nhích dần ra phía cửa.

Cô bò lên mất thần, khi nhìn rõ người bên ngoài bấy giờ mới chết sống. Cô mở cửa từ từ có phần run sợ.

Giống như buổi sáng tuần trước, bên ngoài có Yến Phong và Tiểu Châu Châu, vẫn xách theo một túi đồ mua từ siêu thị.

Giống như chưa từng xảy ra chuyện gì vậy, sau khi bước vào, Yến Phong xách mọi thứ vào bếp, bắt đầu bận rộn. Vì theo quân đội đã lâu, động tác của anh còn nhanh chóng và gọn ghẽ hơn cô nữa.

Buổi chiều là lúc nắng mãnh liệt nhất, trong phòng đâu đâu cũng có mùi thơm.

Có điều sau khi Lâm Uyển Bạch ngồi xuống thì lập tức thấp thỏm bất an. Quả nhiên không bao lâu sau khi bữa cơm bắt đầu, Yến Phong đang gấp thức ăn chợt khựng lại.

"Tiểu Uyên, anh vẫn luôn cho rằng em và Hoắc tổng chỉ có quan hệ công việc." Nói tới đây, Yến Phong hơi ngừng lại, nhíu mày rõ ràng: "Có điều em không nên giấu anh, khiến anh có cảm giác bị làm thẳng góc lừa gạt, xoay vần."

"Em xin lỗi..." Lâm Uyển Bạch cắn môi cúi đầu.

Cô thậm chí không dám nhìn thẳng vào mắt anh, sợ sẽ nhìn thấy sự hụt hẫng và chán ghét trong đó, thậm chí là ghê tởm...

"Hai người bắt đầu từ khi nào vậy?" Yến Phong lại hỏi.

Lâm Uyên Bạch há hốc miệng, đáp lại một câu rất khẽ: "Bọn em đã không còn quan hệ nữa rồi..."

"Tiểu Uyên, nếu em không muốn nói, anh sẽ không làm khó." Yến Phong thấy vậy, những lời vốn dĩ treo bên miệng đều được nuốt xuống, cuối cùng hóa thành một tiếng thở dài: "Nếu cần giúp đỡ thì cứ nói với anh."

"Vâng..." Chóp mũi Lâm Uyên Bạch hơi cay cay.

Anh luôn là như vậy, dù xảy ra chuyện gì đều ôn hòa như thế, không nổi mắng cô dù chỉ một câu.

Vì bàn luận tới Hoắc Trường Uyên nên bầu không khí có vẻ kỳ lạ hơn nhiều, cho tới khi thằng nhóc không nhịn được nữa lấy thìa gõ vào bát, bĩu môi với cô: "Tiểu Bạch, vì sao cô không đỡ con! Không thấy con cũng ghen tỵ sao!"

Trái tim nặng nề của Lâm Uyên Bạch trong phút chốc nhẹ nhõm hẳn.

Chập tối, Yến Phong còn có việc, hơn ba giờ chiều đã dẫn con trai ra về. Thằng nhóc được dỗ dành trước khi về còn ngượng ngùng thơm cô một cái.

Tiền bố con họ về, Lâm Uyên Bạch trở về giường nằm thẳng cẳng, mới đó di động đã rung lên.

Cô mở ra xem, là một tin nhắn thông báo tự động của ngân hàng.

Khi nhìn rõ nội dung tin nhắn, Lâm Uyên Bạch ngồi bật dậy khỏi giường. Không phải thứ gì khác, chính là thông báo có tiền đổ vào tài

khoản. Cô kiểm tra kỹ từng chữ số không đăng sau. Hai trăm ngàn tròn, không nhiều cũng không ít.

Mà tấm thẻ này chính là thẻ mà Hoắc Trường Uyên đưa cô khi trước.

Lâm Uyên Bạch cầm di động đi tới bên giường, chiếc thẻ ngân hàng đang nằm yên lặng bên trong ngăn kéo.

Trong tầm mắt, trên tấm gương trang điểm bên cạnh ngoài hiện rõ khuôn mặt mím môi của cô ra thì còn soi vào chiếc chìa khóa nhỏ đựng đưa trên xương quai xanh, kim cương sáng lấp la lấp lánh.

"Sau này đi tới đâu cũng bắt buộc phải đeo!"

"Lúc nào cũng phải đeo nó lên cổ!"

"Tắm rửa cũng không được tháo xuống!"

...

Giọng nói bá đạo của người đàn ông vang bên tai hết lần này đến lần khác, chữ nào chữ nấy đều rất rõ ràng.

Lâm Uyên Bạch bất giác nhớ tới lần trong nhà vệ sinh đó. Anh kéo cổ áo của cô ra, ngón tay khẽ gảy chiếc chìa khóa lên và nói: "Thật ngoan".

Hít sâu một hơi, cô cầm chiếc thẻ ngân hàng lên, đồng thời tháo sợi dây chuyền xuống.

...

Thứ Hai, Lâm Uyên Bạch tranh thủ giờ nghỉ trưa bắt xe tới Hoắc Thị.

Từ cửa xoay đi vào, tới trước quầy lễ tân sang sảnh, bên trong là một nhân viên cô chưa gặp bao giờ.

"Chào cô, phiền cô một chút, tôi muốn tìm Hoắc tổng."

~Hết chương 99~

*Spoil: "Tôi có thể dùng một vài thủ đoạn ép buộc em tiếp theo theo tôi, chỉ là tôi không muốn làm vậy nữa."

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 100

Không đi cùng quản lý tới bàn công việc, lại không giống như trước kia có Hoắc Trường Uyên dẫn dò trước, nên cô nhân viên lễ tân hỏi cô: "Có hẹn trước không ạ?"

"Không có..." Lâm Uyển Bạch ngượng ngập.

"Thật ngại quá, nếu không có hẹn trước thì phiền chị hẹn trước đi ạ!" Cô lễ tân thái độ lịch sự mà kiên quyết: "Nhưng lịch trình của Hoắc tổng rất kín, cho dù hẹn trước cũng chưa chắc đã gặp được, trước mắt đã sắp xếp tới ba tháng sau rồi."

"..." Lâm Uyển Bạch mím môi.

Cô bỗng nhiên phát hiện, thì ra đến gặp anh một lần cũng không phải chuyện dễ dàng.

Lâm Uyển Bạch không còn cách nào khác, đành quay người đi ra ngoài. Khi sắp bước qua cánh cửa xoay, cô nghe thấy phía sau có người gọi mình: "Cô Lâm!"

"Trợ lý Giang!" Cô quay đầu, nhìn thấy Giang Phóng trong bộ đồ công sở.

"Cô Lâm, cô tới tìm Hoắc tổng sao?" Giang Phóng hỏi.

"À..." Lâm Uyên Bạch gật đầu, thành thật nói: "Tôi tìm anh ấy có chút việc, nhưng không có hẹn trước nên hình như không được..."

Biểu cảm và giọng nói của Giang Phòng đều có vẻ hơi kích động: "Quá đơn giản, để tôi dẫn cô lên."

Đi thang máy lên tầng cao nhất, văn phòng tổng giám đốc quyền lực đập thẳng vào mắt.

Giang Phóng dẫn cô đi thẳng một mạch đến cửa, giơ tay gõ, sau đó đẩy cửa ra, cung kính báo cáo: "Hoắc tổng, có khách tới!"

Trước bàn làm việc rất lớn, Hoắc Trường Uyên nằm bò bên trên, hai bên trái phải là hai chồng tài liệu cao như núi, màn hình máy tính bên cạnh còn đang hiển thị chế độ chờ, có tiếng bút máy sột soạt viết lên giấy.

Chiếc áo vest được treo sau lưng ghế, bả vai bên cầm bút hơi run rẩy. Anh cúi đầu, giống như một người đang nghiêm túc suy nghĩ.

Nghe tiếng Giang Phóng báo cáo, anh không ngẩng lên mà chỉ "ừm" một tiếng.

Giang Phóng liếc nhìn cô, sau đó cúi đầu, lịch sự lùi ra rồi đóng cửa.

Lâm Uyên Bạch đứng nguyên tại chỗ một lúc, cũng không thấy anh ngẩng lên, đành tiếp tục tiến thêm, cho đến khi cô đứng ở một vị trí chỉ cách bàn làm việc mấy bước chân.

Bấy giờ cô mới phát hiện, trên bàn làm việc không chỉ có những chồng tài liệu cao ngất, còn có một cốc café đã nguội ngất và một hộp cơm, xem ra đây là bữa trưa thư ký đặt cho anh.

Khi nhìn lướt qua, cô hơi khựng lại.

Không phải sơn hào hải vị gì, chỉ là một bát mỳ, không biết mùi vị có ngon hay không. Đũa được đặt bên trên, chưa mở ra, hình như anh còn chưa ăn miếng nào mà chất đông vào đó.

Lâm Uyên Bạch định thần lại, lên tiếng: "Hoắc tổng..."

Chiếc bút máy trong tay Hoắc Trường Uyên khựng lại. Anh ngẩng phắt đầu lên, con ngươi lập tức co rụt lại.

"Xin lỗi, chiếm dụng một chút thời gian cá nhân của anh..." Lâm Uyên Bạch siết chặt đai túi xách.

"Nói đi." Hoắc Trường Uyên ngả người ra sau.

Lâm Uyên Bạch rút thẻ ngân hàng từ trong túi xách ra, đặt lên mặt bàn: "Hôm qua em nhận được tin nhắn, lại có thêm hai trăm ngàn được chuyển vào..."

"À, việc này hả." Hoắc Trường Uyên đóng nắp bút lại, nơi đáy mắt ánh lên cảm xúc gì đó, ngữ khí hờ hững: "Chắc là Giang Phóng quên mất."

"Nếu chúng ta đã kết thúc quan hệ rồi, em cũng không thể cầm tiền của anh nữa. Thế nên... chiếc thẻ này chung quy vẫn phải trả cho anh." Lâm Uyên Bạch nói liền một mạch, rồi thu tay về.

"Em tới đây là vì chuyện này?" Hoắc Trường Uyên nhìn cô chăm chú.

"Còn nữa..." Lâm Uyên Bạch nuốt nước bọt.

Dưới cái nhìn chòng chọc của anh, cô rút ra hai thứ: "Chìa khóa và sợi dây chuyền này..."

Không giống như chiếc thẻ kia, khi buông chiếc chìa khóa khỏi tay dường như có phần khó khăn.

Giương mặt Hoắc Trường Uyên thoáng qua một sự hụt hẫng, nhưng nếu nhìn kỹ thì hình như lại chẳng có cảm xúc gì.

Khi anh lên tiếng, rõ ràng đã lạnh nhạt hơn mấy phần: "Thứ gì tôi đã tặng rồi là không lấy lại. Nếu em không muốn lấy nữa thì ra cửa rẽ phải, có thùng rác!"

"Vậy tùy anh xử lý..." Đôi tay để sau lưng của Lâm Uyển Bạch nắm lại với nhau.

Dường như Hoắc Trường Uyên hừ lạnh một tiếng, cánh tay xắn tay áo bất ngờ giơ lên, sợi dây chuyền hình chìa khóa nạm kim cương đó lập tức rơi vào thùng rác bên cạnh.

Giống như lúc anh tặng cô vậy, chỉ phát ra một tiếng bí bách.

Lâm Uyển Bạch tròn tròn mắt nhưng cũng không cảm thấy quá bất ngờ, đây hoàn toàn là tác phong giải quyết mọi chuyện của anh.

Có điều khi nhìn thấy thứ xa xỉ và quý giá đó bị anh ném đi như rác, cô không chỉ tiếc tiền, mà càng tiếc sợi dây chuyền. Cô không thể nhặt lên như lúc trước, thế nên suốt cả quá trình chỉ nắm chặt tay: "Không làm phiền Hoắc tổng nữa."

Nói xong, Lâm Uyển Bạch định quay người rời đi.

"Lâm Uyển Bạch, em thật sự không suy nghĩ kỹ thêm sao?"

Lâm Uyển Bạch dừng bước, ngược mắt lên, đôi mắt sâu hút kia chưa từng rời khỏi cô.

Dĩ nhiên cô biết anh ám chỉ điều gì.

Gần như cùng lúc anh lên tiếng, trái tim cô dâng lên chút thất vọng, hơn nữa đồng thời còn có kháng cự và từ chối.

Lâm Uyên Bạch đứng thẳng lưng lên một chút. Cô không lên tiếng, nhưng thái độ và biểu cảm trầm mặc đã nói rõ tất cả.

Khi cô quay người chuẩn bị đi ra phía cửa, giọng trầm của Hoắc Trường Uyên một lần nữa vang lên, mang theo một sự u ám khó che giấu: "Lâm Uyên Bạch, tôi cũng có thể giống như trước kia, dùng một chút thủ đoạn để ép buộc em tiếp tục đi theo tôi."

Lâm Uyên Bạch một lần nữa buộc phải dừng bước.

"Anh..." Cô quay đầu, nghiêng răng tròng mắt nhìn anh.

Đúng là câu nói của anh không hề có ý giả tạo, anh cũng hoàn toàn có được bản lĩnh ấy.

Có câu dân đầu không lại quan, quan đầu không lại thương. Một người có thân phận và địa vị như anh dường như muốn gì là sẽ có được thứ ấy. Trước kia cô cũng từng bị dồn ép và đường cùng mới chủ động tới cầu xin anh...

Tựa hồ cảm giác tuyệt vọng ấy một lần nữa tràn về.

Con phần nộ dâng lên trong lồng ngực Lâm Uyên Bạch không có nơi nào bộc phát. Cô nghe thấy anh lại nói một câu trầm thấp: "Chỉ là tôi không muốn làm như vậy nữa."

"..." Cô sững người.

Trong trái tim dường như bị lấp đầy cỏ dại, mọc tứ tung tùm lum.

Ngoài cửa bất ngờ vang lên tiếng gõ cửa, hình như là cấp dưới của anh, người đó cất giọng cung kính: "Hoắc tổng, hội nghị cổ đông sắp bắt đầu rồi ạ!"

Lâm Uyển Bạch rời đi, bước chân có phần luống cuống.

...

Mặt trời hết mọc rồi lại lặn, từng ngày trôi qua trong yên bình.

Hết giờ làm, Lâm Uyển Bạch từ trong tòa nhà văn phòng đi ra, khi chuẩn bị qua đường thì chiếc xe Jeep quân đội lái tới trước mặt cô.

Cô ngồi vào trong, có phần khó xử: "Anh Yến Phong, anh không cần qua đón em đâu, thật ra em quen ngồi xe buýt hơn..."

"Mấy hôm nay anh đều không bận, hơn nữa chủ yếu là Châu Châu muốn gặp em!" Yến Phong cười ôn hòa.

"Tiểu Bạch, một ngày không được gặp cô, con liền hoang mang!"
Thằng nhóc ở phía sau lập tức thò đầu ra.

"..." Lâm Uyển Bạch hoàn toàn bại trận.

Chiếc xe đi vào đường lớn, cô nghĩ ra điều gì, chợt hỏi: "Hình như lâu lắm rồi không gặp Tiêu Vân Tranh?"

Trước kia mỗi lần có Yến Phong là Tiêu Vân Tranh rảnh rồi lại bám xung quanh.

"Cậu ấy à, nhà có việc suốt." Yến Phong giải thích.

Lâm Uyển Bạch gật gù, không hỏi thêm nữa.

Ngược lại, Yến Phong quay đầu nhìn cô, mỉm cười lên tiếng: "Tiểu Uyển, thứ Bảy tuần sau là sinh nhật em, vừa hay anh cũng không có việc gì, tới lúc đó tìm một thôn nghỉ dưỡng, chúng ta thả lỏng một chút được không?"

Lâm Uyển Bạch ngẩn người, cô cũng suýt quên mất.

Có điều cô không đồng ý ngay, ngược lại nét mặt rầu rĩ: "Tuần sau e là không được..."

Khi gần tan làm, quản lý gọi cô vào văn phòng.

Nói là có một dự án mới cần phải đi tỉnh khảo sát, sáng thứ Sáu xuất phát, có lẽ mất khoảng ba ngày, bảo cô đi theo cùng.

"Vì sao chứ?" Thăng bé ngồi sau lại thò đầu lên.

Lâm Uyển Bạch nhìn Yến Phong cũng đang khó hiểu như thế, giải thích thành thật: "Lãnh đạo sắp xếp em tới thành phố S công tác, thứ Sáu phải đi rồi."

"Thành phố S?" Yến Phong hỏi.

"Đúng vậy..." Sau khi gật đầu, Lâm Uyển Bạch bất giác mím môi.

Bởi vì dự án này không phải chỉ có riêng công ty cô mà là hợp tác cùng Hoắc Thị. Thế nên, tới lúc đó bên ấy có lẽ cũng sẽ có người phụ trách xuất hiện.

Nhưng chuyện nhỏ như vậy, chắc không thể rầm rộ tới mức để Hoắc Trường Uyên đích thân đi...

Nghĩ như vậy, cô cũng yên tâm hơn nhiều.

Lâm Uyên Bạch mỉm cười, nhún vai: "Anh Yến Phong, chỉ là sinh nhật thôi mà, cũng không phải chuyện gì to tát. Nhưng cũng không sao, hoặc đợi em đi công tác về hai người làm bù cho em cũng được."

Yến Phong nghe xong cũng cười, nhưng nét mặt có phần dăm chiêu.

...

Sáng thứ Sáu, Lâm Uyên Bạch đi xe buýt ra sân bay.

Còn chưa xuống xe cô đã nhận được hai cuộc điện thoại.

Người đầu tiên gọi là Yến Phong, hỏi cô có tới sân bay không, chắc là chỉ muốn thể hiện sự quan tâm, nói vài ba câu thì cúp máy. Sau đó người thứ hai là quản lý, thúc giục cô đã đi tới đâu rồi.

Lâm Uyên Bạch vừa trả lời vừa cầm hành lý chạy qua cửa ra vào.

Bởi vì thời gian đi công tác khá ngắn, cô cũng không dùng vali mà chỉ đeo một chiếc balo hai quai, mang theo các đồ vệ sinh hằng ngày và quần áo thay giặt là được, không nặng chút nào.

Đi thang máy lên, chẳng mấy chốc cô đã tìm thấy quản lý.

Khi nhìn thấy rõ người đứng bên cạnh quản lý, bước chân Lâm Uyên Bạch chợt khựng lại.

Có lẽ vừa làm xong thủ tục bay, thẻ lên máy bay và chứng minh thư vẫn còn cầm trong tay, quản lý mồm miệng tía lía, trên mặt chỉ toàn những nụ cười nịnh nọt, bên cạnh có một người đàn ông cao lớn mặc áo vest đen đứng bên cạnh.

Khuôn mặt hơi nghiêng lộ rõ những đường nét sắc bén, đôi mắt thâm trầm.

Dường như đã nhìn thấy cô, quản lý lập tức vẫy tay: "Tiểu Lâm, còn ngây ra đó làm gì, mau qua đổi thẻ lên máy bay!"

Lâm Uyên Bạch giữ chặt hai quai balo, bậm bực chạy qua.

"Hoặc tổng..." Cô hơi cúi đầu.

"Ừm." Hoặc Trường Uyên hờ hững liếc nhìn cô.

Lúc này Giang Phóng đi từ trong đoàn người ra, trong tay cũng cầm theo thẻ lên máy bay, lễ phép đưa cho Hoặc Trường Uyên, sau đó hai người họ đi qua cửa kiểm tra an ninh trước.

Dưới sự thúc giục của quản lý, Lâm Uyên Bạch cũng làm một loạt các thủ tục. Nhìn cái bóng lạnh lùng phía trước đã đi vào phòng chờ của khách VIP, cô vẫn còn cảm thấy ngỡ ngàng trước sự xuất hiện của anh.

Có điều không ngờ, phía sau còn có chuyện khiến cô bất ngờ hơn nữa.

Các chuyến bay buổi sáng không bị trì hoãn, vào trong chưa bao lâu đã có thông báo lên máy bay.

Lâm Uyên Bạch đi theo phía sau quản lý. Với tư cách là đi công tác, họ dĩ nhiên chỉ ngồi khoang thường. Cô cầm theo thẻ đi tìm lần lượt từng hàng ghế, sau đó nhìn thấy Giang Phóng đứng ở giữa hàng đang bỏ hành lý lên.

Cô quay mặt sang, người ngồi bên cạnh cửa sổ kia không phải Hoặc Trường Uyên thì là ai?

Lâm Uyên Bạch sửng sốt.

Mà chiếc vé trong tay cô cũng ghi vị trí chính giữa, tức là bên cạnh anh...

Lâm Uyển Bạch nuốt nước bọt, há hốc miệng: "Anh..."

Giang Phóng vừa bỏ xong hành lý lên trên, thấy vậy vội thay sếp trả lời: "Gần đây vé máy bay hết nhanh quá, khoang hạng nhất đều hết chỗ cả rồi, thế nên chỉ còn khoang thường thôi. Cũng may chỉ có hơn hai tiếng, cố gắng một chút là đến nơi."

"..." Lâm Uyển Bạch một lần nữa nghẹn lời.

Bây giờ không phải mùa du lịch, hơn nữa đây lại là chuyến bay sớm nhất tới thành phố S. Quan trọng nhất là, với địa vị và thân phận của Hoắc Trường Uyên, lại không giành được vé khoang hạng nhất? Bét nhất cũng phải là khoang thương gia chứ...

Nhưng đối diện với vẻ mặt đầy nghiêm túc của Giang Phóng, cô không tiện hỏi thêm.

Phía sau, hành khách lần lượt đi lên, các tiếp viên hàng không đã nhắc nhở hành khách khẩn trương ổn định chỗ ngồi.

Lâm Uyển Bạch nhìn một Hoắc Trường Uyên vẫn mãi quay mặt nhìn ra ngoài cửa sổ, nắm chặt thẻ trong tay, cô đành ngồi xuống.

Cô bỏ balô lên giá để đồ dưới chân, đang cúi đầu chuẩn bị cài dây an toàn thì ở hàng ghế phía sau có tiếng hành khách vọng tới: "Thật ngại quá, anh có tiện đổi chỗ không?"

Lâm Uyển Bạch cảm thấy giọng nói đó rất quen nên quay đầu lại nhìn.

Vừa nhìn, cô lập tức thẳng thốt.

Yến Phong vẫn đang bế Châu Châu trong lòng. Nó lúc lắc cái đầu, đang khoa trương khướ tay múa chân: "Tiểu Bạch, Surprise!"

"Anh Yên Phong, Châu Châu?" Lâm Uyên Bạch tròn mắt, nhìn một lớn một nhỏ xuất hiện trước mặt: "Sao hai người..."

"Chẳng phải anh nói cuối tuần không có việc gì sao, cùng em đi công tác." Yên Phong rướn môi cười, rồi lại hỏi vị khách ở bên cạnh lần nữa: "Anh à, có tiện đổi chỗ không?"

"Được chứ, được chứ!" Vị khách đó hình như đi một mình. Thấy họ quen nhau, nên người ấy đồng ý rất thoải mái.

Lâm Uyên Bạch vẫn chưa tỉnh ra được, vô thức nghiêng đầu nhìn Hoắc Trường Uyên.

Suốt cả quá trình, anh chỉ nhìn ra ngoài cửa sổ, để lại cho cô một góc nghiêng lạnh nhạt. Còn vị khách đổi chỗ đã xách túi qua, còn cậu nhóc phía sau thì sốt sắng thúc giục cô: "Tiểu Bạch, cô mau qua đây ngồi đi! Mau lên nào!"

"À được..." Lâm Uyên Bạch lặng lẽ đứng dậy.

Khoang máy bay vang lên tiếng loa, các tiếp viên hàng không đã bắt đầu làm các thủ tục kiểm tra an toàn trước chuyến bay.

Một dãy ba vị trí, ở giữa đổi thành người đàn ông lạ mặt. Giang Phóng ngồi ngoài cùng, sống lưng lạnh rần rần, đằng sau thì thoáng lại có tiếng nói chuyện vọng tới.

"Sao hai người không nói gì với em..."

"Thứ Bảy định chúc mừng sinh nhật em, vừa hay Châu Châu cũng chưa tới thành phố S bao giờ nên coi như đi du lịch."

"Như thế thì mệt lắm..."

"Không mệt! Vốn dĩ định tạo bất ngờ cho em ở sân bay. Tại thằng nhỏ này dậy muộn quá, suýt nữa thì không kịp..."

...

Giang Phóng len lén nhìn sếp nhà mình, sắc mặt đã trầm tới không thể trầm hơn.

Chuyến bay kéo dài hai tiếng mười phút, mới đó đã hạ cánh xuống sân bay thành phố S. Hai bố con Yến Phong đi theo cô, thế nên cũng ở chung một khách sạn.

Trước khi đi công tác đã đặt sẵn phòng khách sạn nên khi tới chỉ cần giao chứng minh thư là xong.

Khi Lâm Uyển Bạch lấy thẻ phòng, bất giác liếc nhìn chiếc thẻ trong tay Hoắc Trường Uyên.

Anh ở đối diện mình...

Yến Phong lúc này cũng xuất trình chứng minh thư và thẻ ngân hàng: "Phiền cô cho tôi phòng bên cạnh cô này!"

"Vâng, anh đợi một chút!" Cô lễ tân vội vã nhận lấy, vài giây sau mỉm cười nói: "Vừa hay có một vị khách trả phòng, phòng này sẽ dành cho anh!"

"Cảm ơn cô." Yến Phong mỉm cười.

Đặt phòng xong, Yến Phong tay trái dắt con trai, tay phải cầm lấy balo của cô một cách tự nhiên: "Tiểu Uyển, chúng ta đi thôi."

Lâm Uyển Bạch gật đầu, sau đó hai người lớn một trẻ nhỏ đi về phía thang máy.

Lần này, Giang Phóng hoàn toàn không dám nhìn sắc mặt của sếp nữa.

Thật đáng sợ...

~Hết chương 100~

*Spoil: "Đã nói chỉ được hát cho mình tôi nghe cơ mà?"

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 101

Sắp xếp xong phòng nghỉ là bắt đầu tập trung vào công việc.

Tại điểm đến có công ty tiếp đón, cả ngày họp hành không ngừng, tới buổi tối không tránh khỏi có những bữa tiệc cần góp mặt, ai cũng phải dự, Lâm Uyển Bạch cũng không ngoại lệ. Có điều sau khi kết thúc, hình như lại phải tiếp tục đi hát.

Nghĩ tới chuyện hai bố con Yến Phong theo mình đi công tác, trong lòng cô có chút áy náy, nên không muốn đi hát cho lắm.

Hoắc Trường Uyên liếc nhìn cô: "Sao vội về thế?"

"Tiểu Lâm, cô không thể đi được!" Anh vừa mở lời, quản lý lập tức lên tiếng: "Thật không nề mặt mọi người gì cả! Ăn cơm xong rồi, vội gì một chốc một lát chữ. Đi nào đi nào, đi thẳng tới điểm tiếp theo!"

Lâm Uyển Bạch không còn cách nào khác, đành đi theo cả đoàn.

Có bốn người từ Băng Thành qua đây, cộng thêm công ty tiếp đón, cả căn phòng kín cũng không hề vắng vẻ.

Lâm Uyển Bạch cầm cốc nước ngọt ngồi lọt thỏm giữa đám người, nghe hết bài này tới bài kia, có lúc cũng mơ màng ngủ gật vì những bài hát tình cảm, sau đó lại có người rướn cổ hát mấy bài Rock kích động tinh thần nên lại lập tức tỉnh táo.

Cô uống một hớp nước ngọt để bình tĩnh lại. Quản lý như con ruột len lõi tới bên cạnh cô, cầm cốc bia lên uống cạn.

Sau đó anh ấy nhét micro vào tay cô: "Tiểu Lâm, mau, tôi uống đến độ cổ họng sắp bốc khói rồi! Cô thay tôi làm vài bài đi!"

"Quản lý, tôi..." Lâm Uyên Bạch lắc đầu.

Lời từ chối còn chưa nói hết, quản lý đã cướp lên: "Đừng có giả vờ! Lần trước phòng đi tụ tập tôi đã nghe cô hát rồi, tôi biết cô hát được hí khúc, tôi gọi cho cô rồi đấy! Hết bài này là đến lượt cô!"

"..." Lâm Uyên Bạch khóc dờ mếu dờ.

Bài hát trôi qua rất nhanh, liền có người hỏi: "Bài hí khúc này của ai vậy?"

Lâm Uyên Bạch đành phải cầm micro đứng dậy.

Nhạc dạo vang lên, cô hát theo: "Vì cứu Lý lang mà rời khỏi quê nhà, ai ngờ bâng vâng đề tên. Trạng nguyên mặc áo đỏ, đội mũ quan, thật là đẹp mắt!..."

Sau khi hát xong câu cuối cùng, Lâm Uyên Bạch mới âm thầm mở lòng bàn tay ra.

Dưới ánh đèn rực rỡ năm màu, mồ hôi đầm đìa trên tay cũng lấp la lấp lánh.

Trong suốt quá trình hát, cô luôn có cảm giác đâu đây một đôi mắt bùng bùng như hai ngọn lửa nhìn mình chăm chăm, tựa hồ muốn đốt cháy hai lỗ phía sau lưng cô. Cô chỉ đi đôi giày cao gót ba phân mà đã mấy lần không đứng vững.

Giống như lần trước, khi cô quay người lại thì tiếng vỗ tay rào rào vang lên.

Lâm Uyên Bạch rất ngượng, đặt micro lên bàn rồi chạy về sofa, cầm nước ngọt lên tiếp tục uống.

Người ngồi bên cạnh bắt đầu nịnh: "Hát thật sự rất hay, lát nữa làm thêm vài bài nhé!"

"Đúng đây!" Lập tức có tiếng phụ họa theo.

Lâm Uyên Bạch liêm môi, đành phải ậm ừ cho qua chuyện.

Cô đặt cốc nước ngọt vừa uống hết xuống, Hoắc Trường Uyên này giờ vẫn im lặng ngồi ở góc chéo cô 45 độ bất ngờ đứng dậy, dập tắt điều thuốc trong tay, gõ gõ lên mặt đồng hồ: "Không còn sớm nữa, ngày mai còn buổi họp đây."

Nói câu ấy có nghĩa là muốn giải tán.

Lãnh đạo cao nhất đã lên tiếng, mọi người ngơ ngác nhìn nhau, cho dù chưa hết hứng thì cũng không ai dám phản bác, lập tức thu dọn đồ đạc đứng lên ra về.

Trở về khách sạn, quản lý nói không có gói ngủ không thoải mái bèn xuống quầy lễ tân xin gói. Lâm Uyên Bạch gật đầu, một mình đi vào thang máy trước.

Trong suốt quá trình chờ đợi, đằng sau luôn có một cái bóng hắt xuống đầu cô.

Lâm Uyên Bạch quay đầu, nhìn thấy Hoắc Trường Uyên một tay đút túi quần đang đứng bên cạnh. Ngược ánh sáng, gương mặt anh càng trở nên

góc cạnh.

Nghĩ tới thân phận của nhau trong lần công tác này, cô vẫn chào một tiếng: "Hoắc tổng."

Hoắc Trường Uyên không đoái hoài tới cô, bờ môi mỏng căng ra thành một đường thẳng tắp, gương mặt cũng sầm xuống.

Lâm Uyên Bạch bất giác bặm môi.

Khi ở quán karaoke, hình như cả người anh đều bao trùm một bầu không khí khó chịu. Lúc ra về, không ai dám thở mạnh. Giờ phút này đây, cảm giác ấy chỉ hơn chứ không kém.

Chỉ có hai người họ, giữa chừng không có ai vào thêm, con số màu đỏ đều đặn nhảy lên từ đầu tới cuối.

Lâm Uyên Bạch cúi đầu nhìn xuống mũi chân mình, bàn tay buông thõng hơi nắm chặt lại. Ở riêng với anh trong một không gian kín như vậy, trong lòng cô luôn có chút sợ hãi, sợ anh sẽ bất ngờ vỗ tới như một con sói...

Vậy mà đến tận đến nơi, Hoắc Trường Uyên vẫn chỉ đứng nguyên tại chỗ.

Lâm Uyên Bạch thấy anh bất động bèn tự động đi ra ngoài, đằng sau cũng có tiếng bước chân vang lên theo.

Chẳng mấy chốc đã đi đến cửa phòng, cô rút thẻ phòng từ trong ra, cửa phòng vang lên một tiếng "tít" rồi bật mở. Khi cô định bước vào thì phía sau vang lên một giọng nam trầm, u ám: "Đã nói chỉ được hát cho mình tôi nghe cơ mà."

"..." Hơi thở Lâm Uyên Bạch gấp gáp.

Đó là trước kia khi họ chưa kết thúc quan hệ, anh từng nói...

Cô bất giác quay đầu, trong giây lát rơi vào hố sâu trong đôi mắt anh.

Ánh đèn hàng lang hơi tối một chút, trong ánh mắt sâu như giếng cổ đó có sự không vui và tố cáo nặng nề, giống một cậu nhóc đang chỉ trích người lớn nói lời không giữ lấy lời...

Như phải bồng vậ, Lâm Uyên Bạch khẩn trương đóng cửa lại.

...

Tối qua Lâm Uyên Bạch ngủ không ngon giấc lắm.

Trong mơ, cô vẫn luôn hát hí khúc, hết lượt này tới lượt khác, sau đó có một giọng nói bá đạo như âm hồn bất tán.

"Sau này chỉ được phép hát cho mình tôi nghe."

"Nghe rõ chưa!"

"Nghe rõ rồi..."

Tám rưỡi sáng họ xuất phát từ khách sạn. Hơn bảy giờ, Yên Phong gọi điện cho cô nói cùng xuống dưới ăn sáng. Khi cô mở cửa ra thì bố con họ đã đứng đợi bên ngoài rồi.

Cậu nhóc vừa nhìn thấy cô đã lập tức giơ tay ra. Sau khi cô nắm chặt tay nó, nó ngượng ngùng gãi đầu.

"Hôm nay có thể kết thúc sớm đúng không?" Lúc đóng cửa, Yên Phong hỏi cô.

"Em không biết, chắc là lượng công việc vẫn khá nhiều..." Lâm Uyên Bạch lắc đầu, theo như hôm qua thì hôm nay vẫn là một ẩn số.

"Không sao, tối nay đợi em về chúc mừng." Yến Phong mỉm cười thấu hiểu, không hề ngại gì.

"Đợi cô đó!" Thăng bé cũng phụ họa theo.

Lâm Uyên Bạch cảm thấy thoải mái hơn nhiều, mỉm cười đáp "Được".

Đang nói thì cánh cửa phòng bên cạnh bỗng nhiên bật mở. Hoắc Trường Uyên đã thay đồ vest từ bên trong đi ra, cổ áo sơ mi trắng vẫn còn rất mới.

Lâm Uyên Bạch kinh ngạc, anh ở phòng đối diện cơ mà?

Anh đổi sang ở bên cạnh cô từ khi nào vậy? Như thế này, há chẳng phải cô ở giữa, bên trái là Hoắc Trường Uyên, bên phải là bố con Yến Phong sao...

Ăn sáng xong, cả đoàn người lại xuất phát tới công ty tiếp đón họp tiếp.

Nhưng so với dự kiến, buổi họp kết thúc sớm hơn nhiều, cũng không sắp xếp ăn uống hay hát hò mà để mọi người về thẳng khách sạn.

Có quản lý và Hoắc Trường Uyên, Lâm Uyên Bạch và Giang Phóng đi tụt xuống phía sau.

Bước vào thang máy, quản lý vẫn còn niềm nở hỏi han Hoắc Trường Uyên một vài vấn đề trong dự án.

Lâm Uyên Bạch chỉ đứng cạnh yên lặng lắng nghe, di động trong túi áo bắt ngờ rung lên.

Cô rút ra, những tưởng là Yến Phong gửi tin nhắn hỏi thăm, không ngờ bên trên hiển thị ba chữ "Hoắc Trường Uyên".

Lâm Uyên Bạch ngẩng đầu, vẫn thấy anh đang bình thản nghe quản lý nói, ngay cả ánh mắt cũng không một gợn sóng, chỉ là trong lòng bàn tay có cầm một chiếc Smartphone màu bạc.

Cô siết chặt tay, mở tin nhắn ra đọc: Tám giờ tối nay tại công viên Bắc Sơn, không gặp không về.

~Hết chương 101~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 102

Thế này là ý gì?

Lâm Uyển Bạch nhíu mày, cho dù là văn viết, thì cũng vẫn toát lên ngữ khí bá đạo của anh.

Cô dứt lại di động vào túi, bên cạnh quản lý đánh mắt ra hiệu cho cô: "Tiểu Lâm, hôm nay kết thúc sớm, tối ra ngoài đi dạo không?"

"Không thừa quản lý, tôi còn có việc." Lâm Uyển Bạch lắc đầu, nghĩ tới tin nhắn ban nãy, cô tiếp tục bổ sung thêm một câu: "Bạn tôi còn đang đợi tôi, tối nay dự định cùng ăn lẩu."

Ngữ khí của cô đặc biệt nhấn mạnh, thực chất là nói cho Hoắc Trường Uyên nghe.

Thang máy chẳng mấy chốc đã tới nơi, bốn người từ trong lần lượt đi ra.

Lâm Uyển Bạch trở về phòng không lâu thì có người gõ cửa. Cô ra mở, Tiểu Châu Châu cùng với mái đầu nắm lao vào trong, sau đó kéo tay cô chạy về phía phòng bên cạnh: "Tiểu Bạch, đợi cô nữa thôi!"

Sau khi bước vào, khung cảnh bên trong khiến cô kinh ngạc.

Rõ ràng là đã được tỉ mỉ sắp đặt từ trước, vô cùng ấm áp. Trong phòng chỗ nào cũng có bóng bay, trên tường còn dùng bóng bay ghép hàng chữ

tiếng Anh "Happy birthday", trên bàn là một nồi lẩu đang sôi sùng sục.

Yến Phong mặc bộ đồ ở nhà, mỉm cười qua đón: "Anh vốn định ra nhà hàng ăn, nhưng vẫn cảm thấy ở trong phòng có không khí hơn!"

"Đúng là rất có không khí." Lâm Uyên Bạch gật đầu, rất cảm động: "Tất cả những thứ này là do hai bố con làm sao?"

"Đúng vậy, bóng bay con thổi được mấy quả! Tiểu Bạch, cô có thích không?" Thăng nhóc lập tức kể công.

Lâm Uyên Bạch xoa đầu nó: "Rất thích, cảm ơn con!"

"Không có gì ạ!" Thăng nhóc bày ra vẻ mặt xấu hổ.

Yến Phong khoác hờ eo cô dẫn tới bên bàn, kéo ghế cho cô ngồi xuống, rồi bế con trai đặt sang ghế bên cạnh, bấy giờ mới ngồi vào bàn.

Lẩu được gọi ship về khách sạn, mỗi người có riêng một nồi nhỏ, khi còn cháy bùng lên, nước cũng sôi sục. Các loại thức ăn bày đầy khắp bàn, mùi thịt bò thơm nức mũi, khiến người ta thấy ấm áp từ trong ra ngoài.

Đang ăn giữa chừng, Yến Phong rút từ sau lưng ra một chiếc hộp được bọc rất đẹp: "Tiểu Uyên, sinh nhật vui vẻ."

"Là gì vậy?" Lâm Uyên Bạch đón lấy.

"Em mở ra là biết rồi." Yến Phong cười đậm.

Lâm Uyên Bạch mở những sợi dây ruy băng ra, bên trong là một con dao găm Thụy Sĩ mới tinh.

Yến Phong giúp cô bỏ vỏ hộp ra ngoài, mỉm cười lên tiếng: "Chẳng phải em nói với anh con dao găm lúc trước bị hỏng rồi sao? Anh tặng lại

em một con khác."

"Anh Yên Phong, cảm ơn anh..." Lâm Uyển Bạch vuốt ve cán dao.

Nhìn bề ngoài, nó rất giống với con dao trước kia của cô, chỉ có điều lưỡi dao mới hơn. Nhưng đều là Yên Phong tặng cho cô, hoàn toàn có thể thay thế. Nhưng không hiểu sao khi chuôi dao chạm vào tay, cảm giác vui mừng khi có lại được nó không mấy mãnh liệt.

Hộp thức ăn trên bàn dần dần ít đi, những hộp còn lại cũng đã nhìn thấy đáy.

Yên Phong nhíu mày nhìn về phía con trai nhắc nhở: "Châu Châu, con ăn ít một chút. Sắp tám giờ tối rồi, ăn nhiều không tiêu hóa được đâu!"

"Vâng vâng... con đang vào thời kỳ lớn mà!" Thằng nhỏ nhét một miếng thịt to tướng vào miệng, dáng vẻ rất ngang nhiên.

Lâm Uyển Bạch nghe vậy cũng nhìn sang chiếc đồng hồ điện tử bên cạnh, đúng là chỉ còn năm phút nữa là tới tám giờ.

Nhớ tới tin nhắn lúc chập tối, cô bút rút mấy giây, cuối cùng vẫn cầm di động lên: "Em đi gọi điện thoại một chút."

Yên Phong vừa ngăn con trai tiếp tục ăn thịt, vừa gật đầu.

Lâm Uyển Bạch đi xa một chút mới tìm số Hoắc Trường Uyên, gọi qua. Đầu kia vang lên giọng nữ hệ thống: "Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được..."

Cô mím môi quay về, Yên Phong bất giác hỏi: "Tiểu Uyển, sao vậy?"

"Không sao ạ." Lâm Uyển Bạch lắc đầu.

Lúc ở thang máy, chắc là cô đã biểu đạt đủ rõ ràng rồi, anh sẽ không tới công viên đâu.

Thằng nhóc ngồi bên bị kiểm soát không được ăn thịt, bắt đầu chuyển mục tiêu: "Bố, khi nào được cắt bánh gato ạ?"

"Bây giờ cắt đi!" Lâm Uyển Bạch mỉm cười.

"Được, hai cô cháu cầm nến, anh châm nến cho." Yến Phong nói.

Con số được cắm lên bánh, sau khi châm lên thì đèn trong phòng được tắt đi. Thằng nhóc và Yến Phong đều cùng cô vừa hát vừa vỗ tay: "Chúc bạn sinh nhật sinh vui vẻ, chúc bạn sinh nhật vui vẻ..."

Lâm Uyển Bạch đội mũ chớp mỉm cười, chấp tay cầu nguyện.

Không có nguyện vọng gì quá lớn lao, cô chỉ hy vọng bà ngoại được mạnh khỏe, các bạn bè xung quanh luôn vui vẻ. Cô thổi tắt nến, cũng coi như đã hoàn thành bữa tiệc sinh nhật tối nay.

Họ gọi phục vụ phòng tới dọn dẹp qua.

Không chỉ thằng nhỏ, ngay cả Lâm Uyển Bạch ăn xong dạ dày cũng hơi căng tức, ngồi trên sofa cô cảm thấy rất khó chịu.

"A, trời đổ mưa rồi!"

Thằng nhóc nằm bò ra cửa sổ sát sàn, quay đầu hét lên với họ.

"Mưa thật này! Đang định ăn xong ra ngoài đi dạo một chút ở gần đây, xem ra đành thôi vậy." Yến Phong đi qua nhìn: "Nhưng anh đã hỏi nhân viên khách sạn, họ nói trên tầng thượng có vườn hoa ngoài trời, có thể lên đó xem sao."

"Cũng được ạ." Lâm Uyển Bạch xoa xoa bụng.

Hai người lớn một trẻ em từ trong phòng đi ra, đóng chặt cửa rồi đi về phía thang máy.

Tới ngã rẽ, cô liếc thấy có một bóng dáng quen thuộc vội vã lướt qua.

Bước chân của Lâm Uyển Bạch bắt giắc chậm đi nửa nhịp. Nghĩ một chút, cô vẫn đuổi theo.

Giang Phóng hình như mới từ ngoài về, ướt mưa một chút, bả vai áo cũng hơi ẩm. Nghe thấy có người gọi mình, anh ấy quay đầu, nhìn thấy cô bèn cúi đầu chào.

"Trợ lý Giang, Hoắc tổng ra ngoài sao?" Lâm Uyển Bạch hỏi với vẻ băng quơ.

"Vâng ạ!" Giang Phóng gật đầu.

Lâm Uyển Bạch khẽ nhú mày, ngữ khí thăm dò: "... Vẫn chưa về sao?"

"Hình như vẫn chưa về ạ." Giang Phóng nghe xong lại tiếp tục gật đầu.

"À..." Lâm Uyển Bạch nắm chặt tay lại. Vẫn chưa về sao?

Châu Châu phát hiện cô không đi theo, bèn lúc lắc cái mũ chạy tới kéo tay cô: "Tiểu Bạch, cô làm gì vậy, thang máy tới rồi!"

Lâm Uyển Bạch bị kéo tuột ra phía thang máy, rồi từ từ đi lên.

Có thể vì trời mưa, người đi lên tầng thượng rất ít, toàn là các khách sống ngay tại khách sạn.

Trang trí trên tầng thường đều là những tấm kính sát đất, có thể giúp người ta ngắm nhìn toàn cảnh thành phố. Có điều lúc này bên ngoài mưa như trút nước, tiếng mưa rất lớn, ngoài những dòng nước chảy xuống lớp kính ra thì chẳng nhìn rõ được gì.

Con mưa này đến rất dữ, xem ra nhất thời chưa thể tạnh ngay được.

Lâm Uyên Bạch cúi đầu, nhìn lại tin nhắn trong di động: Tám giờ tối nay ở công viên Bắc Sơn, không gặp không về.

Cô lại nhìn giờ.

Bây giờ đã hơn chín giờ tối rồi...

Cửa ra vào vườn hoa tầng thượng ở ngay trước mắt, bên cạnh có tủ bán đồ tự động. Thằng bé reo hò đòi uống nước ngọt. Yên Phong bỏ xu vào, máy rơi xuống hai lon nước hoa quả, sau đó anh đưa cô một lon.

Nhưng Lâm Uyên Bạch không cầm mà nắm chặt di động trong tay: "Anh Yên Phong, em có chút việc đột xuất, anh và Châu Châu cứ vào trong dạo đi."

"Chuyện gì vậy? Có cần anh..."

Những lời sau đó của Yên Phong nghẹn lại nơi cổ họng, vì cô đã chạy xa rồi.

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 103

Lâm Uyển Bạch mượn một chiếc ô từ lễ tân khách sạn, bắt một chiếc taxi rồi ngồi vào trong xe.

Cô đã tìm kiếm trên bản đồ rồi. Công viên Bắc Sơn đó cách khách sạn ít nhất hai mươi cây số. Nếu không tắc đường cũng phải mất một tiếng đồng hồ, lúc này trời còn đổ mưa nên xe đi rất chậm chạp.

Dọc đường, Lâm Uyển Bạch lại gọi điện thoại cho Hoắc Trường Uyên, nhưng giống với lúc trước, đều nhận được thông báo không thể kết nối hoặc đã tắt máy.

Phía trước là một tài xế nữ, người ấy bất giác nhìn cô qua gương chiếu hậu: "Em gái à, trời mưa to thế này em chạy tới công viên Bắc Sơn làm gì chứ?"

"À, có chút việc ạ..." Lâm Uyển Bạch vuốt lại mái tóc dài.

Suốt cả quá trình, nước mưa làm nhòa đi tầm nhìn, chẳng còn gì rõ nét. Ngoài đài radio đang bật ra thì toàn là tiếng bánh xe đi qua vũng nước.

Rất nhiều suy nghĩ ngổn ngang trong lòng cô.

Trong tin nhắn hẹn là tám giờ tối, bây giờ đã mười giờ hơn rồi. Giang Phóng nói Hoắc Trường Uyên vẫn chưa về, lẽ nào vẫn đang ở công viên Bắc Sơn đợi mình?

Không thể chứ?

Chắc là không đâu...

Với tính cách của Hoắc Trường Uyên, bình thường đến gọi điện còn không có nhẫn nại, cho dù có tới, không thấy cô, anh cũng sẽ phui tay bỏ đi thôi.

Có điều cho dù nghĩ như vậy, cô vẫn chọn cách bắt xe đi tới đây.

Đây là lần đầu tiên cô đến thành phố này, nói chi tới công viên ở đây. Càng đi xe càng ít ỏi hơn, cuối cùng gần như chỉ còn lại mình xe họ, phía trước không xa, cổng lớn của công viên Bắc Sơn đập vào mắt.

Chiếc taxi đỗ vững vàng, Lâm Uyển Bạch cầm lại tiền thừa và nói: "Cảm ơn chị nhé!"

Cô giương ô lên, rảo bước đi vào công viên.

So với một công viên bình thường mà nói, thì vị trí này khá hẻo lánh. Có thể cũng vì trời mưa, suốt dọc đường cô đi ngoài đèn đường ra thì không bắt gặp bất kỳ ai cả.

Đã vào cuối thu, nhiệt độ các thành phố phương Bắc đã thấp hơn rất nhiều.

Cô ra ngoài vội vã, trên người chỉ mặc độc chiếc áo khoác lông dáng dài. Ban ngày còn đỡ, lúc này gió đêm kèm theo mưa tốc vào, giống như một mũi tên xuyên qua xương cốt, cô bắt giắc ôm chặt hai cánh tay.

Công viên không lớn, hơn mười phút là Lâm Uyển Bạch đã đi hết một vòng.

Cô không khỏi sầu não vì hành động ngu xuẩn của mình.

Hoắc Trường Uyên không về khách sạn, cũng đâu đồng nghĩa với việc anh vẫn còn ở đây chờ đợi, vậy mà cô vẫn khờ khạo chạy qua đây...

Mưa bị gió thổi, nghiêng ngả đảo qua đảo lại. Lâm Uyên Bạch cầm chặt cán ô, thầm mắng mình trong lòng lần thứ 101 lần.

Khi chuẩn bị quay người rời đi, cô bỗng nhìn thấy trong đình nghỉ của quảng trường nhỏ bên phải tháp thoáng có bóng người ngồi trong, mặc một bộ đồ đen, không nhìn rõ lắm.

Trái tim đập điên cuồng.

Lâm Uyên Bạch cầm ô, đi từng bước tới đó.

Đến khi tới gần, ngũ quan quen thuộc đã chân thực đập vào mắt, cô mới dám chắc chắn mình không hoa mắt.

Cho dù chìm vào không gian tối tăm này, nhưng vóc dáng của anh vẫn thẳng tắp như thế.

Đầu lưỡi Lâm Uyên Bạch như thất nút lại vậy: "... Hoắc Trường Uyên?"

Nhìn thấy cô, Hoắc Trường Uyên đứng bật dậy khỏi chiếc ghế đá, chỉ vào chiếc đồng hồ trên cổ tay và quát: "Bây giờ mấy giờ rồi!"

Lâm Uyên Bạch không lảng nhảng như trước, mà ngây ngốc nhìn anh: "Sao anh... vẫn còn ở đây?"

Hoắc Trường Uyên bậm môi: "Em không biết thế nào gọi là không gặp không về hả?"

"..." Trái tim Lâm Uyên Bạch lỡ nhịp giây lát, cô cắn môi: "Nhưng ở trong thang máy, rõ ràng em đã nói tối nay cùng bạn ăn lẩu mà..."

Lời từ chối đã rõ ràng lắm rồi thì phải...

Hoắc Trường Uyên không nói gì, chỉ bặm môi rất chặt.

Không biết có phải đã ở ngoài trời quá lâu không, môi anh lạnh đến tím bầm lại.

Lâm Uyên Bạch im lặng, chiếc ô trong tay bị cô nắm chặt: "Anh hẹn em tới đây có việc gì không?"

"Bị nước mưa dội ướt sạch rồi." Cơ khõe môi của Hoắc Trường Uyên càng căng hơn.

Lâm Uyên Bạch nhìn theo tầm mắt của anh.

Trên mặt đất của quảng trường nhỏ trước mắt, hình như cách đó vài bước có bày một chiếc hộp vuông. Nhìn kỹ thêm chút nữa cô mới thấy rõ bọc bên ngoài in hình pháo hoa...

Pháo hoa bị nước mưa dội lâu như vậy, dĩ nhiên không thể đốt được nữa.

Khi thu lại tầm mắt, phía trước lại có một chiếc hộp được đưa tới: "Cái này tặng em."

"Cái gì vậy?" Lâm Uyên Bạch không hiểu.

Hoắc Trường Uyên thẳng thừng nhét vào tay cô, cô vội vàng đón lấy, không to hơn nhiều so với hộp pháo hoa.

Sau khi mở ra, Lâm Uyên Bạch sửng người, hóa ra là bánh gato?

Cô kinh ngạc ngẩng đầu, liền nhìn thấy bờ môi anh giật giật: "Không phải sinh nhật em sao?"

"..." Lâm Uyên Bạch chết đứng.

Thế nên anh hẹn cô qua đây, còn làm cả đồng pháo hoa là để mừng sinh nhật cho cô? Mưa xuống làm hỏng hết tâm ý, còn bị cô cho leo cây nữa...

Lâm Uyên Bạch ngây ngốc, há hốc miệng nửa ngày vẫn không biết nên nói gì.

Ngoài sự áy náy dâng trào trong lòng ra còn có một chút cảm giác khác biệt.

Chiếc ô trong tay bị anh giật mất, ngữ khí của anh rất trầm: "Còn nhìn gì nữa, đi thôi!"

Lâm Uyên Bạch ôm hộp bánh gato, im lặng đi theo sau anh.

Cơn mưa này quá bất ngờ, Hoắc Trường Uyên đi ra ngoài không hề có chuẩn bị, bây giờ chỉ có một chiếc ô trong tay, hai người buộc phải sát lại rất gần, khi đi cánh tay còn động chạm vào nhau.

Lâm Uyên Bạch chú ý thấy anh nhường quá nửa phần ô về phía mình, bả vai trái đã ướt đẫm nhưng anh vẫn không hay biết gì.

Cô bất giác rảo nhanh bước chân hơn.

Cuối cùng cũng đi ra tới cổng nhưng phát hiện chẳng biết cổng đã bị khóa lại từ lúc nào, căn phòng nhỏ ban nãy đi vào đã tắt ngấm đèn.

Lâm Uyên Bạch hoảng loạn nhìn về phía Hoắc Trường Uyên, anh giơ tay về phía cô: "Di động của tôi hết pin rồi, đưa của em cho tôi!"

Cô cúi đầu vội vàng rút di động ra đưa cho anh, kết quả sau khi đón lấy anh nhíu mày: "Cũng hết pin luôn."

Không phải chứ!

Lâm Uyển Bạch nhìn cánh cửa khóa chặt. Cô quan sát hai bên trái phải, toàn là tường bao rất cao, hoàn toàn không thể trèo qua được.

Họ bị nhốt trong này rồi...

"Phải làm sao đây?" Cô gấp gáp hỏi.

Hoắc Trường Uyên cũng giống cô, nhìn xung quanh một lượt. Sau vài giây trầm ngâm, anh chỉ về phía căn nhà gỗ dựng tạm để nghỉ ngơi ngay gần đó: "Hết cách thôi, chỉ có thể ở đây qua đêm, đợi sáng mai nhân viên tới mở cửa."

"Cái gì?" Lâm Uyển Bạch tròn tròn mắt.

Hoắc Trường Uyên hờ hững liếc mắt qua: "Lẽ nào em có thể mọc cánh bay ra?"

"..." Lâm Uyển Bạch câm nín, cô không thể.

Con người ta thường càng khi xui xẻo thì thường sẽ lôi kéo theo vài ba chuyện đen đui khác nữa.

Khi hai người họ đi về phía ngôi nhà gỗ, chiếc ô vốn đã yếu ớt bị gió quật gãy.

Hoắc Trường Uyên trầm mặc cởi áo vest trên người ra, sau đó che lên đầu cô, hất cầm về phía cô.

"Qua đây."

"Ồ..."

Lúc này không thể ỡng ợo được, Lâm Uyển Bạch ngoan ngoãn đi qua.

Vì lý do tư thế, cô giống như được anh ôm vào lòng vậy. Cũng may trời mưa không nhìn được khuôn mặt đỏ bừng của cô. Vừa đứng vững, cô liền nghe thấy anh nói bên tai: "Ôm chặt eo anh!"

Lâm Uyển Bạch im lặng nuốt nước bọt, một lần nữa đành phải làm theo.

Sau khi bàn tay nhỏ của cô vòng qua, Hoắc Trường Uyên sai bước dẫn cô chạy về phía nhà gỗ. Có điều trông thì tưởng gần, nhưng thực tế lại rất xa. Sau khi họ đi vào, cho dù có áo khoác che mưa thì vẫn ướt như chuột lột.

Trán Hoắc Trường Uyên có giọt nước mưa rỏ xuống, men theo đường nét cứng cáp của gương mặt anh, mang theo nét gọi cảm chết người.

Lâm Uyển Bạch nhất thời không nhìn đi đâu khác.

Trong lúc thất thần, chất giọng trầm của anh bỗng nhiên vang lên: "Em còn tiếp tục nhìn anh nữa, anh sẽ không chịu nổi mà hôn em đấy."

~Hết chương 103~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 104

Một tiếng "ầm" vang lên trong đầu Lâm Uyển Bạch, cô hoảng loạn quay đi.

Bề ngoài căn nhà gỗ nhỏ trông có vẻ rất nhỏ, nhưng không gian bên trong lại khá rộng. Tuy vậy cũng không có đồ đạc gì thừa thãi, chỉ thấy đen xì xì.

Hoắc Trường Uyên giữ giữ chiếc áo khoác, rất nhiều giọt nước mưa rơi xuống, anh tìm đại một chỗ để treo lên.

"Anh ra ngoài một chút." Để lại câu ấy, anh bèn đẩy cửa ra ngoài.

Lâm Uyển Bạch đành tìm một góc chiếu để ngồi xuống. Trước kia khi còn học đại học, đúng là cô cũng từng có trải nghiệm tham gia các hoạt động ngoại khóa ngoài trời. Nhưng chắc chắn là tốt hơn hoàn cảnh hiện tại rất nhiều, bây giờ cô có cảm giác mình hoàn toàn giống như đang lánh nạn...

Hoắc Trường Uyên đi khá lâu, dần dần, cô không nổi nữa.

Di động cũng không còn điện, không nhìn được giờ, chỉ càng khiến thời gian thêm dài đằng đằng, trong tầm mắt toàn là bóng tối. Bên ngoài chỉ có tiếng mưa không ngừng nghỉ, giống như một nơi bị thế giới bỏ rơi vậy.

Khi nỗi sợ hãi của cô lan ra không giới hạn, cửa bị người ta một lần nữa đẩy ra.

Dây thần kinh của Lâm Uyển Bạch căng lên, khi một lần nữa đối diện với đôi mắt ấy, cô bỗng chốc an lòng.

"Anh đi đâu vậy!" Cô đứng lên ra đón, giọng nói có phần run rẩy.

Hoắc Trường Uyên đóng kín cửa lại, nói: "Nhiệt độ thấp quá, không tìm thứ gì sưởi ấm, e là chưa đợi tới sáng mai, hai chúng ta sẽ bị chết cứng mất."

Khi anh nói xong, Lâm Uyển Bạch cũng nhìn rõ chiếc thùng sắt anh xách trong tay, bên trong đựng đầy cành cây và một vài khúc gỗ.

"Em còn tưởng..." Cô liếm môi, vẫn còn chút thấp thỏm.

"Tưởng gì?" Hoắc Trường Uyên nhướn mày.

Lâm Uyển Bạch nhìn anh, nhanh chóng cup mắt xuống, giọng nói trầm thấp: "Còn tưởng anh sẽ bỏ em ở lại..."

Ánh mắt Hoắc Trường Uyên xao động, sự sâu đậm bên trong càng tăng thêm một bậc: "Anh sẽ không bỏ rơi em."

Lâm Uyển Bạch sửng người.

Những chữ đơn giản ấy không ngừng tràn vào trái tim cô.

Chẳng biết Hoắc Trường Uyên đã tìm ra mấy tờ báo cũ và tờ rơi vứt đi ở góc nào trong nhà gỗ, cuộn tròn lại, dùng bật lửa châm lên, sau đó ném vào trong thùng sắt.

Nhưng vì trời mưa, cành cây và gỗ đều ướt rượt, rất khó cháy. Nhưng hiếm có dịp thấy anh kiên nhẫn như thế, lặp đi lặp lại động tác hết lần này đến lần khác mà không bực bội.

Lâm Uyển Bạch ở bên nhìn, bất giác nhớ tới lúc trước ở dưới quen, anh ngồi trên chiếc ghế đầu nhỏ, tay cầm quạt, phe phẩy qua lại như một đứa trẻ...

Đến lần cổ găng thứ tư, cuối cùng cũng châm được lửa.

Ánh lửa bốc ra từ trong thùng sắt, cả căn nhà gỗ hình như cũng được chiếu sáng.

Không còn đen thui như ban nãy nữa, Hoắc Trường Uyên bên cạnh cũng thật sự tồn tại, dường như cũng không còn quá đáng sợ.

Lâm Uyển Bạch hơ tay trên đồng lửa một chút, liếc mắt nhìn chiếc hộp bánh gato lúc trước vẫn ôm trong lòng.

Bọc bên ngoài đã ước rồi. Cô mở ra xem, rồi cẩn thận lấy chiếc bánh gato bên trong ra.

Chỉ là một chiếc bánh gato kem tươi rất bình thường, bên trên gài mấy miếng hoa quả, bánh kem trang trí xung quanh hơi lờm chờm, không đều đặn, bốn chữ "Sinh nhật vui vẻ" được viết bằng tương đỏ cũng có phần xiên xẹo...

Hoắc Trường Uyên cầm lấy, yết hầu trượt lên trượt xuống: "Anh vẫn chưa nói: Chúc em sinh nhật vui vẻ."

"Cảm ơn anh!" Lâm Uyển Bạch nói rất chân thành.

Cầm chiếc đĩa lên, cô xiên một miếng bỏ vào miệng, nhai mấy miếng rồi nuốt xuống.

Hoắc Trường Uyên lập tức hỏi: "Mùi vị thế nào?"

"... Phải nói sự thật sao?" Lâm Uyển Bạch do dự.

"Phí lời!" Hoắc Trường Uyên trầm giọng.

Lâm Uyển Bạch nhìn anh rồi thận trọng nói: "À, nói thật thì không ngon lắm, kem quá ngọt, gato thì quá cứng..."

Hoắc Trường Uyên nghe xong, sắc mặt lập tức trầm xuống.

Anh cũng cầm một chiếc đĩa nhỏ lên, xiên một miếng rất to, sau đó biểu cảm có phần khó miêu tả.

Lâm Uyển Bạch thấy mặt anh càng lúc càng đen, rồi khi nhìn lại chiếc bánh gato hoàn toàn khác với các cửa hàng, một suy nghĩ táo bạo lóe lên trong đầu cô. Cô hỏi có phần không chắc chắn: "Hoắc Trường Uyên, cái này... không phải là anh tự làm đấy chứ?"

Hoắc Trường Uyên nghiêng răng nghiêng lợi, sau đó hần học bật ra hai chữ: "Không phải."

Anh ném thẳng chiếc đĩa vào thùng sắt: "Không thích ăn thì vứt đi."

"Không có." Lâm Uyển Bạch đặt bánh vào trong hộp rồi đóng lại cẩn thận: "Có điều ăn hơi no rồi, mang về ngày mai ăn tiếp."

Cho dù có phải hay không, đây cũng là tấm lòng của anh.

So với chiếc bánh gato buổi tối Yến Phong đem về, cô càng muốn giữ nó lại tỉ mỉ nếm thử.

Hoắc Trường Uyên liếc nhìn cô, ở một góc độ cô không nhìn thấy, khóe môi anh rướn lên một độ cong rất nhỏ.

Chủ đề bánh gato kết thúc, chỉ còn lại tiếng củi nổ lép bép.

Trong đêm dài này, lại ở nơi xa lạ, cô nam quả nữ ngồi trong một căn nhà gỗ. Nhất là khi họ đã kết thúc loại quan hệ kia rồi, chung quy vẫn có phần gượng gạo.

Ban đầu Lâm Uyên Bạch ôm gối ngồi đó, dần dần đầu óc dường như bắt đầu nặng xuống.

Hoắc Trường Uyên quay mặt sang: "Lâm Uyên Bạch, em sao vậy?"

"Không sao cả..." Lâm Uyên Bạch lắc đầu, động tác có phần trì trệ.

Cả người cô mềm nhũn, không biết có phải vì nhiệt độ phả từ thùng sắt ra quá cao hay không mà cô hơi hoa mắt chóng mặt.

"Không sao?" Hoắc Trường Uyên quay cả mặt qua, đưa tay về phía cô. Nhiệt độ phát ra từ trán cô khiến anh nhíu chặt mày lại: "Sao lại nóng thế này!"

Mí mắt Lâm Uyên Bạch run rẩy, hình như bị anh nói như thế, cô cảm giác mình đang thờ ra lửa.

Hoắc Trường Uyên hạ tay xuống, sờ vai và cánh tay của cô, nhiệt độ đều cao đến kinh người, quần áo trên người cô ẩm ướt. Nếu nhìn kỹ thì gò má và đôi mắt đều đang đỏ rực.

Từ lúc bước xuống taxi, Lâm Uyên Bạch đã cảm thấy lạnh rồi, sau đó lại ướt mưa thêm một lúc, không ôm mới lạ.

Bây giờ điều cô mong mỏi duy nhất là trời mau sáng. Đợi nhân viên tới mở cửa, có thể trở về khách sạn chui vào chăn ấm...

Đang mơ mơ màng màng suy nghĩ như vậy, cô cảm giác bên cạnh có tiếng cởi quần áo sột soạt rất quen thuộc.

Lâm Uyển Bạch nhìn qua, bỗng chốc trở nên hoang mang: "Hoắc Trường Uyên, anh định làm gì..."

Trong lúc đó, Hoắc Trường Uyên đã cởi nốt chiếc sơ mi trên người ra, một nửa cơ thể để trần càng được ánh lửa miêu tả sắc nét.

Sau đó anh lại cởi đến thắt lưng, sau đó vài giây thì cởi xuống quần Âu, cả người chỉ còn độc chiếc quần tứ giác...

Sau khi cởi hết, anh thẳng thừng giơ tay về phía cô.

"Anh đừng qua đây! Đừng..."

Đối với Lâm Uyển Bạch, bàn tay anh như móng vuốt. Cô ôm chặt lấy mình bằng hai tay, khẽ kêu lên.

Nhưng cô đâu còn sức chống cự lại Hoắc Trường Uyên, chiếc áo len dài bao quanh người bị giật xuống nhẹ nhàng, chiếc áo phông bên trong cũng bị lôi xuống theo, còn nhanh hơn cả anh khi nãy. Chỉ trong chớp mắt, cô chỉ còn lại áo lót: "Hoắc Trường Uyên, đừng mà..."

"Kêu đủ chưa? Đã sốt thành thế này rồi mà giọng vẫn to như vậy!"

Hoắc Trường Uyên khẽ quát, nhìn dáng vẻ như sắp bị cưỡng bức của cô, anh tức không tả nổi: "Em tưởng trong đầu anh chỉ toàn nghĩ đến chuyện đó chắc?"

"Lẽ nào không phải?" Lâm Uyển Bạch cắn môi hỏi lại.

Hoắc Trường Uyên hình như đã tức giận thật sự, nghiến răng nghiến lợi nói: "Lâm Uyển Bạch, có phải em muốn ăn đấm không?"

~Hết chương 104~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 105

Đã đến lúc này rồi, còn nghĩ tới chuyện đó, anh có còn là con người không?

Hoắc Trường Uyên nắm chặt năm đầu ngón tay lại, thật sự kích động muốn đâm người.

"..." Lâm Uyển Bạch cũng đã nhìn thấy rồi, lắc đầu có phần ngốc nghếch: "Không muốn!"

Động tác tay của Hoắc Trường Uyên không hề ngừng lại, sắc mặt và giọng nói của anh cũng sa sầm: "Quần áo trên người em ướt cả rồi, phải cởi hết ra. Hơn nữa bây giờ chỉ còn cách này, nếu không đợi tới mai khi mặt trời lên, em sẽ sốt thành ngớ ngẩn luôn!"

Cuối cùng, anh còn lẩm bầm một câu: "Giờ đã đủ khờ rồi."

"..." Lâm Uyển Bạch chỉ biết phát rồ, anh mới khờ!

Lần này, quần áo trên người cô hoàn toàn bị cởi hết, ngay cả quần lót cũng đồng thời cởi luôn. Cô kháng nghị: "Này..."

"Ướt cả rồi, phải cởi." Hoắc Trường Uyên trả lời có vẻ đầy lý lẽ.

Anh chỉ ít còn có quần tứ giác, nhưng lại bắt cô cởi tuồn tuột như trẻ sơ sinh vậy.

Lâm Uyển Bạch nghi ngờ anh rắp tâm cố ý.

Màu đỏ trên gáy cô càng đậm hơn. Chẳng bao lâu sau, cả cổ và vành tai đều đỏ lựng. Cho dù trong nhà gỗ chỉ có ánh lửa, nhưng cứ không một mảnh vải, bị nhìn rõ từng chỗ một như vậy, cô vẫn cố gắng dùng tay che chắn.

Hoắc Trường Uyên thấy vậy bèn hừ một tiếng: "Sợ gì chứ, khắp người em có chỗ nào anh chưa nhìn thấy hả?"

"..." Lâm Uyên Bạch cắn môi.

Một giây sau, cả người cô bị anh ôm chặt vào lòng, một cái ôm rất kín kẽ, chỉ để hở đúng cái đầu.

Cánh tay rắn chắc mạnh mẽ đặt ngang qua người cô. Lâm Uyên Bạch cố gắng giãy giụa nhưng không thoát ra nổi, ngược lại càng bị anh ghì chặt hơn. Trước đó khi cởi quần áo, cô đã chống cự một lần, lúc này chẳng còn chút sức lực nào cả.

Cả người cô choáng váng ngây ngất, người thì lạnh, nhưng miệng và mũi lại như phun ra lửa vậy.

Còn nhiệt độ cơ thể anh không ngừng truyền sang cô khiến cô có chút muốn lại gần anh theo bản năng.

Hoắc Trường Uyên đặt lòng bàn tay lên tám lưng trần của cô, giọng nói trầm tĩnh vọng vào tai cô, mang theo sức mạnh quyến rũ: "Ngủ một giấc đi, sáng mai tỉnh dậy là sẽ khỏe."

Mỗi một ngón tay của Lâm Uyên Bạch đều quán chặt vào nhau, từ đầu tới cuối cô đều cố nín thở, giữ trạng thái cảnh giác.

Cô nhìn anh chăm chăm, phòng bị anh có hành động thái quá bất kỳ lúc nào. Nhưng đợi đã rất lâu rồi mà anh ngoài việc càng ôm mình chặt hơn ra

thì chẳng làm gì cả. Ánh mắt cũng không có bất kỳ thay đổi gì, giống như một cái giếng khô sâu hút, chút tà niệm cũng không có.

Dần dần, Lâm Uyên Bạch thả lỏng hơn.

Sau khi thả lỏng, cảm giác ngất ngây trên đầu một lần nữa trở lên mãnh liệt, chẳng bao lâu sau đã nhắm nghiền mắt lại.

...

Khi ánh nắng đầu tiên của ngày mới chiếu qua khe cửa của nhà gỗ, hắt vào trong, Lâm Uyên Bạch mơ màng tỉnh dậy. Cảm giác khó chịu cả người như mọi giống như tối qua không còn nữa, cuối cùng cô cũng như được sống lại vậy.

Cảm giác vừa lạnh vừa nóng đan xen lẫn nhau cũng không còn, hít thở cũng thuận lợi hơn.

Bên ngoài không còn tiếng mưa, có lẽ trời đã tạnh rồi.

Tầm mắt của cô dừng lại tại chiếc thùng sắt trước mặt, bên trong vẫn còn đóm lửa nhỏ xíu. Chúng tỏ cả đêm qua, anh vẫn liên tục thêm củi.

Lâm Uyên Bạch không cần cúi đầu cũng có thể tưởng tượng ra hai người họ lúc này đang ở trong trạng thái gì.

Nhìn thẳng sang bên, lồng ngực để trần của anh chiếm cứ tầm nhìn, đường nét cơ bắp sắc nét, tràn đầy sức mạnh.

Tối qua sốt mê man, bây giờ tỉnh táo lại, cô chỉ cảm thấy xấu hổ vô cùng, nhất là khi có hai cánh tay vắt ngang eo và bụng cô. Cho dù trong tình trạng đang ngủ, hai bàn tay anh cũng đan chặt vào nhau.

Lâm Uyển Bạch quét mắt nhìn, quần áo của mình đều bị anh quăng bên cạnh thùng sắt.

Không còn ướt rượt như tối qua, đã hoàn toàn được hong khô. Cô vươn tay ra nhưng không vươn tới.

Nhìn Hoắc Trường Uyên vẫn đang nhắm nghiền mắt, cô cắn môi, đành cô gắng tách cánh tay anh ra. Mới có chút động tác, cô đã cảm nhận được anh bỗng nhiên nuốt nước bọt, giọng nói hơi khàn lúc sáng sớm.

"Nằm yên nào!"

Lâm Uyển Bạch cứng người: "..."

Không phải chỉ vì bị anh quát mà vì cô cảm nhận rõ ràng sự thay đổi nơi cơ thể anh.

Hoắc Trường Uyên càng ôm chặt cô hơn, cả khuôn mặt vùi vào hõm cổ cô.

Lâm Uyển Bạch hoàn toàn đờ ra, không dám động đậy chút nào.

Trên da thịt toàn là hơi thở anh phả ra, dường như còn nóng hơn cả cô hôm qua bị sốt. Nhịp tim của anh càng đập điên cuồng như tiếng trống dồn, không cần sát lại gần, cô cũng cảm nhận được, những tiếng thỉnh thỉnh phát ra.

Bất ngờ, Hoắc Trường Uyên buông cô ra và đứng dậy.

Anh nhìn cô rồi nhanh chóng quay đi, nhắm nghiền mắt lại như đang cố gắng bình ổn điều gì đó.

Tầm nhìn quả thật không thể tưởng tượng được, Lâm Uyển Bạch nuốt nước bọt, do dự hỏi: "À, anh chắc chắn... anh không sao chứ?"

Đôi lại là một ánh mắt hần học của Hoắc Trường Uyên bắn qua.

Bên ngoài bỗng vang lên tiếng bước chân, hơn nữa đã rất gần rồi, dường như là những người làm trong công viên, nghe thấy tiếng họ nói bèn qua kiểm tra.

"Không được vào đây!" Hoắc Trường Uyên quát lên.

Giọng anh quá có sức mạnh, bên ngoài bỗng chốc im phăng phắc.

Hoắc Trường Uyên quay lại, nhìn về phía Lâm Uyển Bạch vẫn đang hoang mang không biết nên làm sao mới được, càng giận hơn: "Còn ngây ra đó làm gì, em muốn anh mặc giúp em hả?"

"Không... không cần!"

Lâm Uyển Bạch tỉnh ra, vội đứng lên lấy quần áo.

Có điều vừa đứng lên, một dòng nóng rực từ bên dưới chảy ra ngoài. Cô sững người, đã không còn dám ngẩng đầu lên nữa.

Sớm không tới, muộn không tới, lại tới đúng lúc này...

Hoắc Trường Uyên vừa khoác áo sơ mi vào người, thấy cô đứng im, đang định nói gì thì nhìn thấy một vết màu đỏ đọng lại dưới nền nhà. Chẳng bao lâu sau, lại có hai giọt chảy xuống, yết hầu của anh cũng dịch chuyển theo.

"Đợi chút!" Buông câu này ra, anh sai bước đi về phía.

Mấy giây sau, Hoắc Trường Uyên trở lại, vẫn đóng chặt cửa, trong tay có thêm một túi khăn giấy: "Dùng tạm cái này lót được không?"

"Được..." Lâm Uyển Bạch giơ tay ra, cúi gằm như con đà điểu, không dám nhìn ai.

"Khụ... Em làm đi." Hoắc Trường Uyên quay lưng lại, mặt hình như cũng có chút không tự nhiên.

Tay trái Lâm Uyển Bạch cầm khăn giấy, cơ thể khom khom bất động, máu dưới đất vẫn không ngừng tăng thêm.

Đã xui xẻo uống nước lạnh cũng buốt răng, giờ thì cô đã hoàn toàn thấu hiểu. Thật sự xấu hổ tới phát khóc, có cần phải đen đủi tới mức này không?

Bây giờ cô chỉ muốn đập đầu chết luôn.

Tối qua khi Hoắc Trường Uyên quăng quần áo của cô đi, có lẽ vì quá gấp gáp không chú ý, quần lót đã dính vào thùng sắt, bây giờ thùng lỗ chỗ, hoàn toàn không thể mặc được. Nhưng cô chỉ còn lại quần bò, không thể lót giấy ăn được.

Tiếng móc khóa thất lung một lần nữa vang lên.

Đột nhiên có một chiếc quần được quăng ra trước mặt.

Lâm Uyển Bạch gần như vô thức vươn tay ra, chiếc quần lót tứ giác còn lưu lại mùi của anh rơi vào tay cô, vẫn còn nóng rực.

Sau khi nhìn rõ, cô suýt thổ huyết, chợt nghe thấy Hoắc Trường Uyên thúc giục: "Nhìn gì nữa! Còn không mau mặc vào!"

Lâm Uyển Bạch không còn sự lựa chọn, đành bầm bụng âm thầm mặc vào.

Cơ thể Hoắc Trường Uyên vốn đã cường tráng, cho dù là vai rộng hông thon thì quần tứ giác đối với cô cũng rất lớn.

Nó cứ tuột xuống liên tục, cô đành thắt một nút trên eo.

Sau khi đã mặc xong toàn bộ, Hoắc Trường Uyên đi ra mở cửa nhà gỗ.

Bên đúng là có người làm trong công viên đang đứng, là một ông bác đã ngoài năm mươi tuổi, trông khá đôn hậu, tay xách chùm chìa khóa, còn giữ nguyên dáng vẻ đứng im không dám động đậy.

Lúc này cửa mở ra, ông bác nhìn hai người họ qua lại, ánh mắt rất...

Lâm Uyên Bạch ôm mặt.

Máu và khăn giấy còn đầy dưới đất, muốn ông bác không suy nghĩ nhiều cũng khó.

Đúng là một ngày sinh nhật khó quên!

Cô thẳng thừng từ bỏ chuyện giải thích, suốt cả quá trình chỉ cúi gằm rồi khăn trương đi ra khỏi căn nhà gỗ, đi về hướng cổng lớn của công viên.

Không giống với lúc mưa to tối qua, bây giờ thi thoảng vẫn nhìn thấy có xe taxi đi ngang qua. Một lúc sau họ mới bắt được một chiếc xe trống.

Khi trở về khách sạn đã là một tiếng đồng hồ sau.

Chiếc taxi dừng lại ở cửa chính khách sạn, Hoắc Trường Uyên trả tiền, hai người họ lần lượt xuống xe.

Trời đổ mưa xong, không khí rất lạnh, một cơn gió thổi qua, Lâm Uyên Bạch ôm chặt hai cánh tay, bồng bả vai ấm áp hẳn.

Hoắc Trường Uyên khoác áo của mình lên cho cô, đồng thời kéo kín cổ áo lại.

"Cảm ơn anh..." Trong lúc đó, Lâm Uyên Bạch cúi đầu, vô thức nhìn qua thất lưng da của anh.

Nghĩ tới chuyện anh đã cởi quần lót ra, bên trong đang trống trải, cô lặng lẽ quay đi chỗ khác.

Cay mắt quá...

Vừa bước vào đại sảnh khách sạn, Yến Phong chẳng biết sải bước chạy ra từ phía nào: "Tiểu Uyên, em không sao chứ!"

"Em không sao..." Lâm Uyên Bạch vội lắc đầu.

"Tôi qua em nói có việc rồi vội vã bỏ đi, về sau anh gõ cửa phòng em mãi mà không thấy ai, gọi điện em cũng không bắt máy! Anh sốt ruột chết mất, nếu còn không thấy em đâu, đợi qua 24 tiếng anh sẽ báo cảnh sát ngay! Em chạy đi đâu vậy?" Yến Phong gần như nói một hơi liền, có thể thấy anh ấy rất lo lắng.

"À, em..." Lâm Uyên Bạch liếm môi, cố tìm từ ngữ.

Hoắc Trường Uyên đi chậm hơn đã đuổi kịp, vừa hay đứng bên cạnh cô.

Tầm mắt Yến Phong đúng lúc dừng lại trên chiếc áo vest khoác trên người cô, đồng thời nhìn thấy Hoắc Trường Uyên chỉ mặc áo sơ mi. Anh ấy đã hiểu, mặt hơi đỏ sẫm: "Tiểu Uyên, em ở chung với Hoắc tổng suốt đêm qua à?"

"Không phải như anh nghĩ đâu!" Lâm Uyên Bạch lắc đầu: "Em và Hoắc tổng bị nhốt lại trong một công viên, tới tận sáng nay mới có người làm

tới mở cửa ra..."

Giải thích tới cuối cùng, cô bỗng có cảm giác chột dạ.

Hai người rõ ràng chẳng làm gì cả, nhưng ngược lại cứ như đã làm chuyện xấu xa gì vậy.

Hoắc Trường Uyên hờ hững liếc nhìn cô, đút hai tay vào túi quần, đi lướt qua họ, tiếp tục tiến về phía trước.

Yên Phong nhanh chóng trấn tĩnh lại, ổn định sắc mặt, cởi áo vest trên người cô xuống, sau đó lại cởi áo của mình ra khoác cho cô, đồng thời đuổi theo Hoắc Trường Uyên: "Hoắc tổng, áo vest của anh, cảm ơn anh!"

Hoắc Trường Uyên không nói gì cả, đón lấy áo và đi tiếp, không hề dừng bước.

"Tiểu Uyên, chúng ta cũng lên trên thôi!" Yên Phong quay lại nói với cô.

Lâm Uyển Bạch gật đầu: "À vâng."

Lúc này cô cũng chỉ muốn trở về phòng... Khụ... Muốn được yên tĩnh!

Đã tới ngày công tác cuối cùng, tối nay họ bay, ban ngày vẫn phải họp nốt.

Buổi sáng trở về phòng, việc đầu tiên Lâm Uyển Bạch làm chính là thay chiếc quần lót tứ giác thắt nút ở eo ra, sau đó vứt vào bồn nước.

Cô xả nước xuống ào ào, lúc giặt sạch vẫn còn cảm thấy nóng bừng mặt.

Giày vò suốt nửa tiếng, cô dùng máy sấy khô đến nổi đau cả tay.

Cô tìm một chiếc túi ni lông, gấp cẩn thận chiếc quần lại, sau đó nhét vào túi xách. Suốt cả ngày làm việc hôm đó, cô cảm thấy mình như một đũa biến thái vậy...

Gắng được tới giờ trưa, cuối cùng Lâm Uyên Bạch cũng tìm được cơ hội.

Hoắc Trường Uyên đứng trước ô cửa chớp, tay kẹp điều thuốc, đang cúi đầu hút, bên cạnh không có ai, chỉ có Giang Phóng.

Lâm Uyên Bạch ôm chặt túi xách, chạy bước nhỏ qua đó.

"À, Hoắc tổng!"

Nói xong, cô đánh mắt về phía Giang Phóng, ý tứ quá rõ ràng.

Hoắc Trường Uyên lại làm như không hiểu, phả ra một làn khói: "Có chuyện gì cứ nói thẳng đi!"

Giang Phóng vốn dĩ đã chuẩn bị cúi đầu tạm thời tránh mặt, lại nhận được ánh mắt sếp, đành đứng yên đó như cây tùng vậy.

"Không có gì..." Lâm Uyên Bạch áp ứng mãi, đành nói vậy.

Có người khác bên cạnh, sao cô dám mặt dày trả lại anh chiếc quần lót tứ giác!

Hoắc Trường Uyên hút thuốc tiếp, quay về phía trợ lý: "Giang Phóng, cậu tiếp tục đi!"

Giang Phóng nghe xong, cung kính lên tiếng: "Vâng, Hoắc tổng! Nội dung cuộc họp Hội đồng quản trị sáng mai..."

Lâm Uyển Bạch tính thầm trong lòng, chỉ là một chiếc quần lót tứ giác chắc anh chẳng buồn để ý. Cô tiếp tục ôm túi xách, giống như ban nãy chạy lẹ chuồn nhanh.

...

Bởi vì thời gian đi công tác vào đúng thứ Bảy, Chủ Nhật, nên khi về được nghỉ thêm hai ngày.

Khi máy bay hạ cánh đã rất muộn rồi, về tới nhà đã là nửa đêm, sau khi vào cửa cô ngã thẳng xuống giường ngủ luôn.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, cô mới nhớ ra phải dọn dẹp hành lý. Nói là hành lý nhưng cũng chỉ là chiếc balo. Cô bỏ hết đồ cần thay giặt ra ngoài, bao gồm chiếc quần tứ giác đó.

Ngoài cửa vọng vào tiếng xoay chìa khóa, chắc là cô bạn Tang Hiểu Du cùng đi du lịch đã trở về.

Lúc này mà bị cô ấy nhìn thấy cô cầm một chiếc quần lót nam, chắc chắn không thiếu một màn trêu chọc!

Trong tình thế cấp bách, Lâm Uyển Bạch đành giấu nó vào ngăn cuối cùng của tủ quần áo.

Vừa giấu xong thì cửa bị đẩy ra, Tang Hiểu Du kéo valy loẹt quẹt dép đi vào. Cô vội hỏi: "Cá nhỏ, lần này đi chơi thế nào?"

"Đừng nhắc nữa!" Tang Hiểu Du làm mặt hung tợn, phồng mồm trợn má: "Lúc ở Lệ Giang, mình gặp một gã nhà giàu, ảnh hưởng tâm trạng cả chuyến du lịch, thật là tức chết mình luôn! Tiểu Bạch à, mình nói cho cậu biết, mấy kẻ trông có vẻ tử tế, ga lương thật ra đều là mặt người dạ thú!"

"Hả..." So sánh này...

Nhưng ở một mức độ nào đó, thật ra ít nhiều cô cũng hết sức tán thành.

Đến tận khi ăn sáng xong, Tang Hiểu Du vẫn còn chửi mắng mãi không dứt, đủ thấy cơn giận lớn đến mức nào.

Ban ngày cả hai không ai ra ngoài, khó khăn lắm mới có thời gian rảnh rỗi, lại vừa du lịch và công tác về, thế nên họ mua rất nhiều đồ ăn vặt ngồi nhà xem tivi, tăng rating cho các thần tượng mình thích.

Lâm Uyên Bạch vừa nhét miếng khoai tây vào miệng thì di động rung lên.

Rất ngắn gọn, là một thông báo tin nhắn. Cô cầm lên liền nhìn thấy ba chữ "Hoắc Trường Uyên".

Mở nội dung ra, Lâm Uyên Bạch có chút ngơ ngác, vì màn hình chỉ có một dấu hỏi chấm: "?"

Lâm Uyên Bạch: "?"

Hoắc Trường Uyên: "??"

Lần này Lâm Uyên Bạch ngơ thực sự, không hiểu rốt cuộc anh đang giờ trò gì.

Theo lý mà nói, Hoắc Trường Uyên không giống một người thích nhắn tin quấy rối.

Đang do dự không biết có nên nhắn lại không thì di động lại rung lên, lần này cuối cùng cũng hiển thị chữ: Lâm Uyên Bạch, em định khi nào trả quần lót lại cho anh?

"!"

Lâm Uyên Bạch đứng bật dậy, phun hết khoai tây trong miệng ra...

~Hết chương 105~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 106

"Tiểu Bạch, cậu làm sao thế!"

Tang Hiểu Du đang ngồi bên vát chân lên sofa, nét mặt khinh bỉ.

Lâm Uyển Bạch lau miệng, rút một tờ khăn giấy ra vội vàng thu dọn. Cô còn chưa làm xong, lại có tin nhắn mới tới di động. Cô cầm lên xem, suýt nữa thì quăng ra ngoài.

Hoắc Trường Uyên: Nếu em có sở thích sưu tầm nó, thì có thể giữ lại.

"Không hề!" Lâm Uyển Bạch gần như soạn tin nhắn gửi lại trong khoảnh khắc.

Cô nhắm mắt lại, hít sâu thở đều. Sau khi bình tĩnh, cô gửi lại một tin khác: "Ở chỗ em, chiều em sẽ gọi ship chuyển phát qua cho anh!"

Hoắc Trường Uyên vẫn trả lời lại rất tốc độ: "Không cần, có thời gian anh tự đến lấy."

Lâm Uyển Bạch đọc xong câu này, không hiểu lắm.

Nhưng cô nghĩ thôi bỏ đi, anh thích thế nào thì mặc kệ anh, tính cách bá đạo như thế đã quyết định chuyện gì thì khó mà thay đổi. Cô quăng di động đi, tiếp tục xem tivi.

...

Nghỉ đến ngày thứ hai, buổi chiều Tang Hiểu Du nhận điện thoại chạy ra ngoài, chập tối mới hót hải chạy về, mồ hôi đầm đìa.

Lâm Uyên Bạch rót một cốc nước đưa qua, nghe cô ấy nói xong về chuyện mình vừa làm đồng thời cũng là chuyện muốn tuyên bố, cô rất kinh ngạc: "Cá nhỏ, cậu tìm được nhà rồi hả?"

"Đúng vậy!" Tang Hiểu Du uống nước ừng ực.

"Ở đâu thế?" Lâm Uyên Bạch vội hỏi.

Sau khi uống hết cốc nước, Tang Hiểu Du hào sảng lau khóe miệng: "Ở ngay phía sau trung tâm hội nghị. Đợi đã, để mình cho cậu xem ảnh!"

Nói rồi, cô ấy đưa cho cô xem mấy bức ảnh đã chụp trong di động.

Lâm Uyên Bạch ngắm từng bức một, rồi ngẩng đầu lên hỏi với vẻ hoài nghi: "Cá nhỏ, cậu chắc chắn là căn nhà này chỉ có một ngàn hai một tháng chứ?"

"Chính thế! Cậu bảo có phải mình nhặt được vàng không!" Tang Hiểu Du đắc ý nhướn mày.

"Đúng thế..." Lâm Uyên Bạch gật đầu. Đầu chỉ là nhặt được vàng, cô còn đang nghi ngờ chủ nhà phải chăng nào bị kẹt cửa.

Vị trí của căn nhà đẹp hơn chỗ cô rất nhiều, hơn nữa còn là một phòng khách hai phòng ngủ. Phòng ngủ sáng sủa, ánh sáng trong ảnh rất đẹp, trang trí cũng rất khá, đồ gia dụng đầy đủ, nhưng giá cả chỉ đắt hơn chỗ cô ở có hai trăm tệ...

Trước kia họ đã tìm qua rất nhiều nhà, mãi vẫn không tìm được, nguyên nhân chủ yếu là vì Tang Hiểu Du kinh tế cũng khó khăn như cô.

Nhà tốt thì không thuê nổi, nhà tồi lại không ưng ý, thế nên cứ mãi ở chung với cô tại đây.

Suy nghĩ tới đây, Lâm Uyển Bạch buộc phải lo lắng: "Cá nhỏ, căn nhà này rẻ như vậy, không phải bị lừa đó chứ?"

"Yên tâm yên tâm, tuyệt đối không thể!" Tang Hiểu Du lắc đầu như trống bỏi, tỏ ý: "Chủ nhà nói rồi, mình không cần đặt cọc, ngay cả tiền nhà cũng được trả một tháng một lần."

Lâm Uyển Bạch nghe xong chỉ càng lo lắng hơn.

Trên đời làm gì có chuyện tốt như vậy chứ?

Tang Hiểu Du lúc lắc cái mông chạy qua, ôm chặt vai cô: "Trời ơi, yên tâm đi! Thật ra đây là một người bạn của mình, khá là rộng rãi, trong tay đang có nhà để trống, thấy mình không có nhà để ở nên mới bảo mình qua. Nói thuê nhà gì đó chẳng qua chỉ là ý tứ thôi!"

"Được thôi rồi..." Lâm Uyển Bạch thấy cô ấy nói đến mức này mới gạt đầu.

"Đúng rồi, Tiểu Bạch, ngày mai mình chuyển luôn!" Tang Hiểu Du lại tiếp tục tuyên bố một chuyện nữa.

"Nhanh vậy sao!" Lâm Uyển Bạch kêu khẽ.

"Ha ha, có phải không nở xa mình không! Không sao hết, có xa nhau lắm đâu. Khi nào cậu rảnh thì qua tìm mình chơi!" Tang Hiểu Du ôm vai cô lắc lắc, bỗng dưng cười có phần đê tiện.

Tang Hiểu Du chắc chắn là người của phái hành động, nói ngày mai chuyển là ngày mai chuyển.

Mới sáng sớm, toàn bộ hành lý đã được thu dọn xong, sau đó thuê một chiếc taxi trên mạng, ra đi như vũ bão.

Lâm Uyên Bạch đi làm lại như bình thường, nên chỉ tiễn cô ấy xuống dưới nhà. Cũng may đồ đạc không quá nhiều. Khi cô đi lên gác, phát hiện cánh cửa nhà đối diện cũng đang mở, cũng có người chuyển túi lớn túi nhỏ ra ngoài, còn có người khiêng đồ đạc.

Nhìn thấy hàng xóm đi ra, cô tiện miệng hỏi: "Chị à, anh chị cũng chuyển đi ă?"

Đối phương chính là người lần trước cửa hồng đã có lòng giúp cô báo cảnh sát.

"Đúng thế đấy!" Hàng xóm thẳng thừng gật đầu.

"Chẳng phải đang ở rất tốt sao ă?" Lâm Uyên Bạch kinh ngạc, bất giác hỏi tiếp: "Em nhớ lúc trước chị nói đã trả thêm nửa năm tiền nhà. Chưa được bao lâu, vẫn chưa đến kỳ mà nhỉ?"

"Haizz, đừng nhắc nữa!" Hàng xóm nghe xong, lại thở dài: "Đúng là đã nộp tiền nhà nửa năm rồi. Nhưng chủ nhà bán nhà đi rồi, trả hết tiền lại, bảo em lập tức chuyển thì cũng còn cách nào đâu!"

Lâm Uyên Bạch gật đầu, đây chính là chuyện khó tránh khi đi thuê nhà, ai gặp phải thì xui xẻo thôi.

"Nghe nói căn nhà tồi này còn được bán với giá cao, cao gấp mấy lần giá thị trường ấy! Cũng không biết bên mua nghĩ thế nào lại chạy tới nơi này. Tồn thất của anh chị cũng được người ta bồi thường. Không còn cách nào khác, người có tiền bây giờ đúng là khó hiểu mà!"

Lâm Uyên Bạch an ủi mấy câu, nhìn giờ đã sắp muộn, không nói nhiều thêm mà đi vào nhà.

...

Vì quan hệ hợp tác, cô khó tránh khỏi lại bị quản lý gọi đi cùng tới Hoắc Thị.

Có điều, lần này bước vào phòng hội nghị, người ngồi bên trong lại không phải Hoắc Trường Uyên. Giang Phóng cũng không thấy mặt mũi đâu, mà là một người có vẻ giống thư ký.

Nhìn thấy sự nghi hoặc của họ, đối phương mỉm cười giải thích: "Hoắc tổng ra ngoài công tác rồi, phải một tuần sau mới quay về, thế nên lần này tạm thời là tôi thay mặt!"

"À vâng..." Quản lý liên tục gật đầu.

Lâm Uyên Bạch cúi đầu, thì ra là lại đi công tác.

Kết thúc đi ra ngoài, trong khi đợi thang máy, cô lại không kìm được lòng nhìn về phía cửa phòng tổng giám đốc.

Trong lòng bất chợt dấy lên một chút hụt hẫng lạ kỳ.

Lâm Uyên Bạch giật mình, vội xua đi, lẽ nào cô còn mong sẽ gặp mặt anh?

Mặt trời mọc rồi lại lặn, dường như ngày ngày vẫn nối tiếp nhau.

Lâm Uyên Bạch đi qua đi lại giữa hai địa điểm nhà và cơ quan. Sau khi gia đình hàng xóm đổi diện chuyển đi, hình như họ có sửa chữa qua lại căn nhà.

Có lần tan làm về nhà, thấy cánh cửa khép hờ, tường bên trong được sơn lại một lượt. Các công nhân đang thay đồ gia dụng mới, hơn nữa toàn là hàng hiệu, không biết chủ mới khi nào mới dọn đến.

Nhớ lại lời miêu tả của chị gái hàng xóm trước kia về người có tiền, cô bật cười, cũng đúng lắm chứ.

Lại là chập tối, Lâm Uyên Bạch lê cơ thể mệt nhoài đi lên tầng.

Mãi mới lên được tầng cao nhất, cô cúi đầu lục tìm chìa khóa từ trong túi xách ra, liền nghe thấy có tiếng bước chân từ dưới vọng lên, càng lúc càng gần.

Lâm Uyên Bạch mơ hồ cảm thấy bước chân này có phần quen thuộc.

Sự vững vàng ấy giống như sự bình tĩnh, từ tốn của một doanh nhân.

Cô bất giác quay đầu sang nhìn. Đèn cảm ứng trên hành lang bật sáng, một bóng dáng cao lớn từ từ lọt vào tầm mắt. Sau đó là một ngũ quan rắn rỏi, cương nghị, đôi mắt sâu hút và một bờ môi mỏng hơi mím lại.

Anh một tay dứt túi quần, theo từng bước chân của anh, đôi tất đen cũng lộ ra ngoài.

Lâm Uyên Bạch sửng sốt đứng nguyên tại chỗ, lập tức cắn môi: "Anh..."

Hoắc Trường Uyên không có ý đoái hoài tới cô, ngược lại anh đi thẳng qua cô, đứng ở phía đối diện, sau đó cũng rút ra một chùm chìa khóa.

Chìa khóa đó được cắm vào ổ một cách chuẩn xác.

Và sau đó.

"Cạch..."

Cánh cửa nhà đối diện cứ thế được mở ra.

Lâm Uyên Bạch lập tức tròn mắt.

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 107

Vì quá sửng sốt, chiếc chìa khóa trong tay cô cũng theo đó rơi xuống đất cái "cạch".

Lâm Uyên Bạch cuống quýt nhất lên, nhưng ánh mắt thì không rời khỏi anh.

Từ đầu tới cuối, biểu cảm trên gương mặt Hoắc Trường Uyên đều không hề thay đổi.

Anh không có ý cố tình chào hỏi cô, so với sự bàng hoàng trên gương mặt cô, anh hoàn toàn thản nhiên và bình tĩnh, giống như việc anh xuất hiện ở đây, mở cửa ra là một việc quá đổi bình thường.

Sau khi rút chìa khóa xuống, Hoắc Trường Uyên vững vàng bước vào trong.

Lâm Uyên Bạch vẫn đang thần thờ ở chỗ cũ, tầm nhìn bị ngăn cách bởi cánh cửa chống trộm bị đóng kín, mà thứ cuối cùng cô nhìn thấy chỉ là đôi mắt sâu hút đó.

Hành lang yên tĩnh trở lại, cô cũng đành quay người mở cửa vào nhà.

Sau đó, Lâm Uyên Bạch làm một động tác rất ngốc nghếch.

Cô lấy tay bấu thật mạnh vào má phải, cảm giác đau đón dồn lại. Sau đó cô mới chắc chắn mình không nằm mơ giữa ban ngày, Hoắc Trường

Uyên đã thật sự dọn tới ở đối diện nhà cô.

Thì ra người có tiền mà chị hàng xóm cũ nói chẳng hiểu được...

Lại chính là anh!

Có điều trọng điểm là vì sao anh lại chạy tới sống?

Rõ ràng nơi anh đang ở là một khu chung cư cao cấp như thế? So sánh với khu nhà nghèo nàn này quả thực là cách biệt trên trời dưới đất! Hay là những người có tiền cũng hơi thần kinh thật sự?

Lâm Uyên Bạch đứng đực ở cửa ra vào, rất lâu sau vẫn chưa thể tỉnh lại sau cơn chấn động.

Thế nên khi có tiếng gõ cửa đột ngột vọng vào, cô giật mình nhảy lên tại chỗ.

Lâm Uyên Bạch nuốt nước bọt, nín thở hỏi: "Ai đó?"

"Anh đây."

Bên ngoài truyền tới một giọng nam giới khá trầm.

Lâm Uyên Bạch bò lên cửa, nhìn ra ngoài qua ô mắt thần. Bên ngoài, Hoắc Trường Uyên cao lớn đứng đó, đôi mắt như đang muốn nhìn xuyên qua cánh cửa vậy.

Cô đặt tay lên tay nắm cửa, chậm rãi đẩy ra: "... Anh có việc gì không?"

"Anh tới lấy quần... lót." Hoắc Trường Uyên dứt cả hai tay vào túi quần, nói từng chữ rành mạch.

Một tiếng nổ ầm vang trong đầu Lâm Uyên Bạch.

Hóa ra anh vẫn còn ghi nhớ chuyện này!

Cuối cùng bây giờ cô cũng hiểu, ý tứ của anh khi nhắn tin "có thời gian qua lấy" nghĩa là gì rồi!

Thấy anh liên tục nhìn từ trên xuống dưới người mình, Lâm Uyên Bạch ngượng ngáp, mới ý thức được từ lúc vào nhà đến giờ mình vẫn đứng đực ra trước cửa. Cô vội bỏ túi xách xuống, thay dép lê rồi chạy vội vào trong: "... Anh đợi chút!"

Chưa đầy vài giây sau, cô đã chạy hộc tốc ra ngoài.

Trong tay cầm theo chiếc quần tứ giác nóng bỏng ấy. Lâm Uyên Bạch đưa nó cho anh, nhưng lần này hai tiếng cảm ơn cô không sao nói lên thành lời.

"Có chuyện gì sao?" Thấy cô cứ nhìn mình mãi, Hoắc Trường Uyên nhướn mày.

Lâm Uyên Bạch có cả bụng nghi vấn, biểu cảm trên khuôn mặt có phần không chắc chắn: "Hoắc Trường Uyên, anh chuyển tới sống đối diện?"

"Vừa nãy em không nhìn thấy à?" Hoắc Trường Uyên rút từ trong túi quần ra một bộ chìa khóa, lắc lư trước mặt cô.

Đương nhiên là Lâm Uyên Bạch nhìn thấy, mấu chốt là...

"Vì sao anh lại ở sống ở đây?"

Hoắc Trường Uyên nhú mày, cũng hỏi lại cô đầy lý lẽ: "Sao anh không được ở đây?"

"Em không có ý đó..." Lâm Uyên Bạch gượng gạo lắc đầu.

Hoắc Trường Uyên hờ hững liếc nhìn cô, giải thích bằng ngữ khí bình thường: "Chỗ này khá gần công ty, đi làm khá tiện."

"Ồ..." Lâm Uyên Bạch khò khạo gật đầu.

Nhưng lý do này, có phải hơi khiên cưỡng không?

Khu đất này sắp trở thành nơi có nguy cơ bị dỡ bỏ rồi. Chưa nói về kết cấu nhà ốc, chỉ riêng phương diện điện, nước, ga đều vô cùng cũ kỹ. Cho dù khu nhà cao cấp kia quá xa, nhưng với thực lực của anh hoàn toàn có thể mua chỗ tốt hơn. Huống hồ anh còn có xe riêng, Giang Phóng cũng thường xuyên đưa đón...

"Lâm Uyên Bạch, em còn định cầm chặt quần lót của anh tới khi nào?"

Lâm Uyên Bạch sửng người, thấy anh cứ nhìn mình chăm chăm, cô cũng cúi xuống.

Lại một tiếng nổ nữa vang lên trong đầu.

Bấy giờ cô mới sực tỉnh, ban nãy mình định đưa cho anh nhưng mãi vẫn không buông tay ra...

Lâm Uyên Bạch vội vàng rút tay về, ngượng ngập giấu sau lưng, ánh mắt né tránh. Cô thúc giục: "Anh còn việc gì không. Nếu không thì em đóng cửa đây!"

Cánh cửa vừa đóng lại, hai tay cô vội làm thành quạt, quạt cho mình bớt nóng.

Cô trở vào phòng thay quần áo, lục tìm trong tủ lạnh, tìm được một nửa túi đồ ăn đông lạnh để nấu.

Bên ngoài, bóng tối đã bao trùm. Lâm Uyên Bạch đang chuẩn bị mở tivi lên xem phim truyền hình, sau đó tắm rửa đi ngủ.

"Cộc cộc..."

Tiếng gõ cửa lại vang lên.

Lâm Uyên Bạch một lần nữa ra mở, bên ngoài quả thật vẫn là Hoắc Trường Uyên.

Anh cũng mặc một bộ đồ ngủ, một người tràn đầy sức sống như vậy trước kia thường xuyên nhìn thấy. Cô cắn môi: "Hoắc Trường Uyên, anh lại có việc gì?"

"Giúp anh nấu bát mì được không?" Hoắc Trường Uyên gio thứ giấu sau lưng lên.

Là một túi đồ ăn siêu thị, bên trong có một túi mì vắt và một hộp trứng gà. Anh còn đang móc chìa khóa xe trên ngón tay, có lẽ vừa cất công ra ngoài mua về.

"..." Lâm Uyên Bạch nhú mày, dường như đang nghĩ cách từ chối.

"Cả ngày nay phải họp, từ trưa đến giờ chưa có thứ gì vào bụng, chỉ uống hai cốc café, dạ dày hơi khó chịu." Để phối hợp với miêu tả của mình, Hoắc Trường Uyên còn đặt tay phải lên bụng, thấy cô nhú mày, anh lại bổ sung thêm một câu: "Hàng xóm với nhau nên giúp đỡ lẫn nhau, phải không?"

Dường như bị câu nói cuối của anh phá vỡ phòng tuyến, Lâm Uyên Bạch gật đầu: "... Thôi được rồi!"

Cô đón lấy túi đồ trên tay anh, mở hủn cửa ra, sau đó quay người đi vào bếp.

"Anh ngồi ngoài phòng khách đợi một chút, xong rồi em sẽ gọi anh!"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên khẽ đáp.

Anh đi theo vào, khẽ rướn khốe môi ở một góc độ phía sau mà Lâm Uyên Bạch không nhìn thấy.

Trong tủ lạnh có hành lá đã rửa sạch, cô cắt đại mấy cọng, bắt đầu đun nước nấu mỳ. Cô bỏ thêm vào hai quả trứng gà. Hơn mười phút sau, tiếng máy hút mùi được tắt đi.

Khi Lâm Uyên Bạch bê bát mỳ ra, Hoắc Trường Uyên đã tự động đi qua kéo ghế ngồi.

Khều được hai miếng, anh ngẩng đầu hỏi cô: "Em nấu kiểu gì thế, sao lần nào anh nấu cũng không được?"

"À..." Lâm Uyên Bạch nhớ tới chỗ nồi rơi vãi dưới đất nhìn thấy trong nhà anh, nuốt nước bọt trả lời: "Có thể cũng cần năng khiếu bẩm sinh nữa."

"..." Khóe miệng Hoắc Trường Uyên giật giật.

Chẳng mấy chốc bát mỳ đã thấy đầy, anh một lần nữa ngẩng đầu lên: "Còn nữa không?"

"Chắc chỉ còn chút nước thôi..."

"Đổ hết cho anh đi."

Lâm Uyển Bạch cầm lấy bát, bỗng nhiên cảm thấy đoạn hội thoại này có phần quen thuộc. Lần đầu tiên cô nấu mỳ cho anh cũng như vậy...

Nước mỳ trong nồi được đổ hết ra, khi cô đặt bát xuống còn không nhịn được nói thêm một câu: "Buổi tối vẫn nên ăn ít một chút, nếu không dạ dày khó tiêu hóa."

Khi Hoắc Trường Uyên buông đũa, bát mỳ đã sạch bong kin kít, một chút nước cũng không còn.

"Cảm ơn em." Anh mỉm cười với cô.

Hơi thở của Lâm Uyển Bạch như dừng lại, cô đáp ứng: "Không có gì..."

Đây quả thực là lần đầu tiên anh nói với cô hai từ ấy, nhất là lại mỉm cười, quả thực rất hấp dẫn.

Dọn dẹp xong bát đũa, khi từ trong bếp đi ra, Lâm Uyển Bạch phát hiện anh vẫn đang ngồi yên trên ghế bàn ăn. Lâm Uyển Bạch nhất thời nhìn ra ngoài cửa sổ có phần căng thẳng.

"Hoắc Trường Uyên, cũng không còn sớm nữa..."

~Hết chương 107~

~Per: Bắt đầu từ hôm nay mình sẽ đăng song song cả truyện của đôi Bạch - Uyên và phần sau của các zai nhà họ Tàn nhé. Tên của phần nó mình để theo tên của cặp đầu tiên "Khi cá nhỏ gặp cầm thú". Mong mọi người ủng hộ. Các cặp đôi có thể đọc riêng rẽ vẫn hiểu được bình thường

^^

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 108

Thế nên, anh nên đi rồi.

"Ừm." Hoắc Trường Uyên khẽ đáp một tiếng.

Dường như đã hiểu được ám thị của cô, anh đứng lên khỏi ghế ăn, đi ra phía cửa chính.

Lâm Uyên Bạch lặng lẽ đi theo sau anh. Khi gần tới cửa, Hoắc Trường Uyên đột ngột dừng bước mà không báo trước.

Cô không kịp phản ứng, loạng choạng lùi sau một bước, cả người lao đảo chực ngã.

Có một cánh tay rắn chắc vòng tới, giống như mấy cảnh thường gặp trong mấy bộ phim điện ảnh. Cô chao đảo nửa vòng trong không trung rồi ngã vào vòng tay anh.

Lâm Uyên Bạch ngọ ngoạy.

Anh vẫn không có ý buông ra, hơn nữa gương mặt góc cạnh đó rõ ràng đang sát lại gần.

Càng lúc càng gần...

Lâm Uyên Bạch căng thẳng trở nên lắp bắp: "Anh... anh..."

Khi khoảng cách chỉ còn khoảng một phân, cuối cùng Hoắc Trường Uyên cũng dừng lại, hơi thở từ mũi anh phả vào đôi má cô: "Anh quên không chúc em ngủ ngon."

"..." Lâm Uyên Bạch nghĩ biểu hiện lúc này của mình chắc chắn rất ngớ ngếch.

Yết hầu của Hoắc Trường Uyên khẽ động: "Chúc ngủ ngon!"

Cảm giác trói buộc trên eo cũng theo đó biến mất, Lâm Uyên Bạch nuốt nước bọt: "... Chúc ngủ ngon!"

Cho đến khi khóa trái cửa lại xong, cô vẫn còn hơi choáng váng.

Không còn tâm trạng xem phim nữa, cô tắm rửa rồi bò lên giường. Lâm Uyên Bạch nằm trên giường, nhắm chặt mắt lại, nhưng lại mở ra rất nhanh. Thật ra tới bây giờ, trong đầu cô vẫn còn một chút khó hiểu, không dám tin Hoắc Trường Uyên đã thật sự chuyển tới làm hàng xóm của mình...

Rõ ràng là sống ở đối diện mà hình như cô vẫn nghe được tiếng bước chân anh đi đi lại lại trong phòng.

Lâm Uyên Bạch lật người, rồi lại lật người, trong lúc trần trọc đã chắc mẩm đây sẽ là một đêm mất ngủ.

...

Sáng hôm sau, Lâm Uyên Bạch cúi gằm mặt đi tới công ty.

Vừa quẹt thẻ xong, người đồng nghiệp ở chỗ bên cạnh quan tâm ghé sát tới: "Tiểu Bạch, cô không sao chứ?"

"Không sao mà..." Lâm Uyên Bạch lắc đầu, nhưng người thì rệu rã.

"Chắc chứ?" Đồng nghiệp chỉ vào mắt cô: "Quầng thâm như mắt gấu trúc vậy, tối qua có phải lại chơi game suốt đêm không?"

Tối qua cô đã sắp bị giày vò đến cạn kiệt sức lực rồi.

Chỉ cần nhắm mắt lại là sẽ nghe thấy tiếng bước chân đó. Khó khăn lắm nó mới biến mất, nhưng cô lại mơ hồ nghe thấy tiếng thở lúc có lúc không của anh...

Hai, ba giờ sáng, cô mới mơ màng chớp mắt, kết quả trong mơ lại toàn nhìn thấy anh...

Quả thực là bị bóng đè!

Lâm Uyên Bạch gật đầu: "Ừm, đánh boss..."

Uống hai cốc café, tinh thần khá lên không ít, cô ôm một tập tài liệu photo trở về bàn làm việc, bỗng quản lý chạy tới: "Tiểu Lâm, cùng tôi tới Hoắc Thị một chuyến!"

Lâm Uyên Bạch lập tức bỏ những công việc còn dang dở lại đó, thu dọn đi ra khỏi công ty.

Họ tới phòng họp đợi hơn mười phút, Hoắc Trường Uyên mới vội vã đi vào, có vẻ như vừa từ ngoài về, phía sau có Giang Phóng trong bộ đồ vest.

Anh mở tài liệu ra, bắt đầu cuộc họp.

Vẫn giống như mọi lần, Hoắc Trường Uyên nghe quản lý trình bày bằng vẻ mặt rất nghiêm túc, thi thoảng còn hơi nhíu mày lại, giật giật khóe môi rồi đáp lại đôi ba câu.

Lúc này anh chăm cây bút máy trong tay lên mặt giấy, nắm tay thành nắm hờ đặt bên khóe miệng, nghiêng đầu ho mấy tiếng.

"Xin lỗi!"

Quản lý thấy vậy vội hỏi: "Hoắc tổng, anh bị bệnh sao?"

Lâm Uyên Bạch cũng bất giác nhìn về phía anh, gương mặt anh hình như có phần tiêu tụy, môi cũng khá nhợt nhạt.

Hoắc Trường Uyên lắc đầu: "Không sao, có thể bị chút phong hàn."

"Nhiệt độ mấy hôm nay đang hạ, mặc nhiều một chút ạ."

"Ừm."

Hoắc Trường Uyên khẽ đáp, điều chỉnh lại sắc mặt rồi tiếp tục cuộc họp.

Sau khi rời khỏi Hoắc Thị trở về công ty, chợt tối cô đột xuất được thông báo phải tăng ca thêm hai tiếng. Khi cô ngồi xe buýt dừng đĩnh về tới nhà thì trời đã tối.

Lâm Uyên Bạch và bà ngoại nói chuyện điện thoại, nghe thấy giọng bà rất có tinh thần, cô cũng vui lây.

Lúc cúp máy, cô vừa hay đi tới dưới tòa nhà.

Chiếc Land Rover màu trắng biển năm số 8 nghiêm nhiên đỗ ở đó, xem ra Hoắc Trường Uyên đã về nhà rồi.

Giống như con người anh vậy, nó cũng chẳng ăn nhập gì với mọi thứ xung quanh nó.

Lâm Uyên Bạch tính đến thời điểm này đã chấp nhận được sự thật Hoắc Trường Uyên chuyển qua đây sống. Nhưng ở đây đừng nói là hầm để xe, ngay cả một chỗ đậu xe hàng hoàng cũng không có. Chiếc xe hào nhoáng

của anh cứ thế đổ một cách vô kỷ luật, cũng chẳng sợ người khác quẹt xe vào...

Khi vào cửa, cô còn đặc biệt nhìn về phía đối diện một cái.

Buổi tối ăn cơm xong, Lâm Uyên Bạch tắm rửa đi ra ngoài, bỗng nghe thấy di động đổ chuông.

Ba chữ "Hoắc Trường Uyên" hiển thị trên màn hình.

Lâm Uyên Bạch nhìn ra cửa chính, ngập ngừng rồi bắt máy: "... Alô?"

"Hoắc Trường Uyên?"

Mãi vẫn không có âm thanh gì, cô buộc phải hỏi thêm lần nữa.

Sau vài giây im ắng mới có giọng nam trầm vọng tới, hơi khàn khàn: "Nhà em có thuốc không?"

Lâm Uyên Bạch nhớ tới sáng nay tại phòng họp của Hoắc Thị, anh khá mệt và có ho mấy tiếng.

"Anh bị cảm nặng sao?"

"Ừm, hình như vậy." Hoắc Trường Uyên nói chuyện có vẻ hơi mất sức. Ngừng một chút, anh lại nói: "Trán hơi nóng, cổ họng cũng đau nữa."

Lâm Uyên Bạch rảo bước tới bên cạnh giường, lấy hộp y tế bên dưới gầm giường ra, vừa mở vừa nói với anh: "Nhà em có thuốc hạ sốt, bây giờ em tìm, anh qua lấy hả?"

"Tôi không còn sức nữa, em mang qua giúp tôi đi."

"Vâng." Lâm Uyên Bạch nghe thấy được sự yếu ớt của anh qua điện thoại, không do dự quá nhiều.

Cô lấy máy sấy sấy khô tóc một chút, thay quần áo rồi cầm thuốc và chìa khóa qua nhà đôi điện.

Cô gõ hai ba tiếng thì cánh cửa được mở ra.

Hoắc Trường Uyên đi dép lê đứng bên trong, còn chưa cởi áo vest, cà vạt nói lỏng ra một chút trông hơi lệch thếch, sắc mặt rất không tốt, nhất là đôi mắt có phần lơ đãng, biểu hiện tiêu chuẩn của người đang ốm.

Lâm Uyên Bạch tỏ ý: "Em mang thuốc qua cho anh!"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên gật đầu, rồi lấy ra một đôi dép lê từ trong tủ giày.

Lâm Uyên Bạch sửng người, bởi vì dưới đất là một đôi dép lê nữ, giống hệt như trong căn nhà hạng sang của anh.

Hoắc Trường Uyên đã quay người đi vào nhà. Cô vội cúi đầu thay dép: "Viên trắng uống hai viên, viên vàng và viên đỏ mỗi loại một viên!"

"Tôi nay anh ăn gì chưa?"

Nghĩ ra gì đó, Lâm Uyên Bạch bất giác hỏi.

"Không có khẩu vị." Hoắc Trường Uyên lên tiếng, nói một câu hoàn chỉnh.

Chỉ có bốn chữ, nhưng thanh âm còn khàn đặc hơn cả trong điện thoại, đã hoàn toàn biến giọng.

"Bụng đói không được uống thuốc đâu!" Lâm Uyên Bạch cản anh lại, đặt thuốc xuống, nhíu mày nói: "Thế này đi, em nấu cháo cho anh ăn, anh ăn rồi mới được uống thuốc."

"Ừm." Hoắc Trường Uyên gật đầu.

Đặt cốc nước xuống, anh lập tức quay người đi vào phòng ngủ, rồi đá bay dép lê, ngã vật lên giường như một đứa trẻ.

Lâm Uyên Bạch nhìn qua, lại chạy về nhà lấy một ít gạo qua, mở bếp ga nhà anh lên, tìm một chiếc nồi nhỏ bắt đầu rửa gạo nấu cháo.

Động tác nấu nướng của cô vẫn rất tốc độ, cảm giác gạo dính vào nhau hơn một chút thì cô múc ra một bát.

Khi bước vào phòng ngủ, Hoắc Trường Uyên hình như vừa nghe điện thoại, lúc này anh dựa đầu vào giường.

"Em nấu xong cháo rồi, anh uống đi!"

Lâm Uyên Bạch bê bát cháo đưa tới trước mặt anh, bỏ một cái thìa vào trong.

Hoắc Trường Uyên sau khi đón lấy thì không ăn ngay mà nhìn cô chăm chăm, rồi bất ngờ nói một câu: "Lâm Uyên Bạch, em đang quan tâm tới anh."

~Hết chương 108~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 109

"... Em nào có!"

Giống như một con mèo bị giẫm trúng đuôi, Lâm Uyên Bạch lập tức phản bác.

Bị anh nhìn chăm chăm không buông, cô càng cảm thấy không tự nhiên, cô đáp ứng nói: "Chẳng phải anh nói hàng xóm với nhau nên giúp đỡ lẫn nhau sao!"

"Đút cho anh." Hoắc Trường Uyên đẩy cái bát trong tay ra.

Ba chữ bá đạo ấy đủ để liên tưởng tới quá nhiều thứ khác...

Lâm Uyên Bạch mím chặt môi: "Anh không ăn thì thôi."

"Nhỏ mọn!" Hoắc Trường Uyên bĩu môi, thu lại bát về, cầm thìa múc từng chút một, cổ họng khàn đặc đờm: "Cái đồ ngốc nghếch nhằm hoa thủy tiên thành hành bị trúng độc vào bệnh viện, anh còn từng đút cho em đấy!"

"..." Lâm Uyên Bạch ngượng ngập, hình như đúng là có chuyện này.

Hoắc Trường Uyên ăn được mấy miếng, chẳng mấy chốc nhú mày: "Sao chẳng có mùi vị gì vậy."

"Anh bị ốm rồi, chỉ có thể ăn nhạt vậy thôi." Lâm Uyên Bạch câm nín.

Đã bị ôm mà còn đòi hỏi nhiều như vậy, có giỏi thì đừng có ôm!

Hoắc Trường Uyên tiếp tục ăn, giữa chừng ngẩng lên lườm cô một cái: "Vậy khi nào anh khỏi bệnh, em lại nấu cho anh bát mỳ đây."

"Ừm..." Lâm Uyên Bạch nể tình anh đang ốm, gật đầu.

Nhưng mà sao người này lại chung thủy một lòng với mỳ thế không biết!

Tuy ăn cháo không nhanh như lúc ăn mỳ nhưng cuối cùng anh cũng chậm chạp ăn hết. Anh bỏ thìa vào bát rồi đưa cả cho cô.

Lâm Uyên Bạch đón lấy, đặt sang bên cạnh, rồi đưa cho anh đủ số viên thuốc đã chuẩn bị sẵn: "Bây giờ có thể uống thuốc rồi!"

Hoắc Trường Uyên rất hợp tác, ngồi dậy, ngẩng đầu uống hết, sau đó mới uống tới nước.

Ngay sau đó, anh lại trở về tư thế cũ, nằm vật ra giường, còn kéo chăn lên trùm kín người, chỉ để lộ từ cổ lên tới đầu.

Lâm Uyên Bạch không đi ngay mà mang bát đĩa vào trong bếp rửa sạch sẽ. Vì không yên tâm về anh, nên suốt quá trình cô còn cố tình làm chậm hẳn.

Có lẽ cô đã lè mè khoảng nửa tiếng đồng hồ, mới rót một cốc nước ấm rồi đi vào phòng ngủ.

Hoắc Trường Uyên vẫn giữ nguyên tư thế ban nãy.

Nghĩ rằng anh đã ngủ, Lâm Uyên Bạch đặt cốc nước lên tủ đầu giường rồi đứng dậy, phát hiện anh đang nhìn mình chăm chú.

Cho dù vì đang ồm ánh mắt hơi lơ đãng, tốc độ chớp mắt cũng có phần chậm chạp nhưng đôi mắt anh vẫn rất sâu.

Nó như một miệng giếng mà nhảy xuống đó là vạn kiếp bất phục...

Lâm Uyên Bạch đứng thẳng người lên. Vì anh nằm đã lâu nên mái tóc ngắn hơi rối bù, giống như ổ gà vậy.

Nói thật là có phần khôi hài!

Lâm Uyên Bạch cố nhin cười, có điều dần dần phát hiện ra sự bất thường của anh. Cho dù là lúc mỗi mệt, cô cũng chưa thấy anh yếu ớt đến vậy. Ai cũng nói bệnh đến núi cũng đổ quả đúng thật. Nhưng theo lý mà nói, thuốc phải có chút tác dụng rồi chứ...

Càng nghĩ cô càng chau mày, bất giác vươn tay về phía trán anh.

Hả!

Cô thậm kê một tiếng trong lòng, vội rút tay lại.

Cô tự sờ lên trán mình mới biết nhiệt độ của anh nóng tưởng chết.

Trước kia lúc đi công tác ở thành phố S, một người dầm mưa lâu như vậy vẫn không sao bây giờ bị cảm một chút lại thành ra thế này.

Lâm Uyên Bạch ngật ngừng lên tiếng: "Hoắc Trường Uyên, anh như vậy không được đâu, phải tới bệnh viện!"

"Không đi." Hoắc Trường Uyên thẳng thừng từ chối.

"Vậy anh có thuê bác sỹ tư nào không?" Lâm Uyên Bạch lại hỏi tiếp.

"Không có." Hoắc Trường Uyên một lần nữa trả lời.

Lâm Uyên Bạch mím môi. Máy người giàu có chẳng phải đều sở hữu một bác sỹ tư tiêu chuẩn sao?

Nghĩ một chút, cô lại vội hỏi: "Vậy bác sỹ Tần thì sao? Hay là gọi cho anh ấy một cuộc!"

Dù sao cũng là chuyên gia, đối phó với mấy căn bệnh vặt này chắc vẫn thừa sức?

Hoắc Trường Uyên vẫn chối từ: "Mấy hôm trước cậu ấy vừa đi Vân Nam du lịch rồi, quay về lại có cả đồng ca mổ đang đợi, đừng làm phiền người ta."

Lâm Uyên Bạch nghe xong lại bất giác nhớ tới cô bạn thân Tang Hiểu Du của mình.

Trùng hợp vậy sao? Đến tới Vân Nam du lịch...

Nhưng lúc này cô không nghĩ nhiều được như vậy nữa. Cô rất lo cho bệnh tình của anh. Nhiệt độ này còn dữ dội hơn cả cô lần trước. Nếu không tới bệnh viện, thật không dám chắc sẽ biến chứng thế nào, e rằng ngày mai có dậy được không còn là vấn đề.

Hoắc Trường Uyên bất thành linh hỏi: "Trong nhà em có rượu trắng không?"

"Không có..." Lâm Uyên Bạch ngây người lắc đầu.

"Vậy em ra siêu thị mua một chai." Hoắc Trường Uyên lại nói.

Lâm Uyên Bạch chớp chớp mắt, bất giác trừng mắt về phía anh, nghi ngờ anh sốt đến ngớ ngẩn rồi: "Đã bệnh đến mức này rồi, anh còn định uống rượu?"

"Nghe lời anh, đi mua đi." Hoắc Trường Uyên vuốt vuốt cổ họng, khản đặc giọng, nói: "Dùng rượu trắng lau lên người là có thể hạ sốt."

Lâm Uyển Bạch nhìn anh vẻ hoài nghi, cuối cùng gật đầu dưới ánh nhìn chăm chú của anh.

Mười lăm phút sau, cô thở hồng hộc, xách một chai rượu trắng về.

"Mua về rồi à?"

Lâm Uyển Bạch lắc lắc chai rượu trong tay: "Ừm, mua về rồi."

Thật ra ban đầu cô ôm theo thái độ nghi ngờ nhưng nghĩ tới đêm lần trước bị nhốt trong công viên, cách dùng cơ thể sưởi ấm đã giúp cô hạ sốt của anh, cô nghĩ anh hiểu biết nhiều hơn cô...

Quan trọng nhất là khi hỏi các cô trong siêu thị, họ nói cách dân dã này rất hữu hiệu, nhiệt độ cơ thể hạ xuống nhanh. Các cháu nội ngoại nhà họ khi bị ốm, sợ phải tiêm đau thì thường xuyên làm cách này.

Cháu nội ngoại...

Bên cô là một tổng tài lớn tổng ngồng...

Hoắc Trường Uyên rút một thứ trong ngăn kéo ra, ném cho cô: "Trong này có bông vải, lấy nó thấm rượu bôi lên người."

"Hả?" Lâm Uyển Bạch ngây ngốc: "Em... Em làm?"

"Bây giờ anh sốt, không còn chút sức lực nào cả. Em không hy vọng người bệnh như anh tự hạ sốt cho mình chứ?" Khi Hoắc Trường Uyên nói, đôi mắt sâu nhìn cô chăm chăm, không hề chớp mắt.

Dưới sắc vàng vọt của ngọn đèn trần, trông anh có vài phần đáng thương, hơn nữa từng câu từng chữ của anh đều không có chút bá đạo nào, ngược lại càng giống van vãn hơn.

Ai nói chỉ có phụ nữ yếu đuối mới khiến đàn ông muốn bảo vệ?

Chẳng tuyệt đối chút nào, rõ ràng đàn ông yếu đuối cũng khiến phụ nữ có khao khát chăm sóc mà...

Lâm Uyên Bạch bại trận trước ánh mắt anh, vân vân cục bông trong tay: "Vây... bây giờ phải làm thế nào?"

"Cởi quần áo của anh ra trước đã."

Hoắc Trường Uyên nằm đó, giơ tay ra hiệu lên người mình.

Cởi quần áo?

Cũng đúng, muốn dùng rượu lau người để hạ sốt thì quần áo chính là chướng ngại...

Lâm Uyên Bạch đành hậm hực: "Ồ..."

Cô bắt đầu nín thở, bước lên hai bước một cách máy móc rồi lại xoay người rất máy móc.

Cô vươn tay về phía anh, đầu tiên là cởi chiếc cà vạt xộc xệch của anh, sau đó tới cúc áo sơ mi. Sau khi không còn cái nào, cơ thể đẹp đẽ của anh cũng lộ ra đầy đủ.

Hoắc Trường Uyên giống như một đứa trẻ, hợp tác với cô giơ cao hai tay lên, áo sơ mi, quần Âu đều được lột ra hết.

Lòng ngực cực kỳ trắng kiện được ánh đèn hắt thẳng vào miêu tả, đường hông của anh dường như còn sâu đậm hơn bình thường một chút. Rõ ràng anh chỉ một mối nằm đó vậy mà vẫn mang một nét gợi cảm trí mạng, phát huy được hormone nam tính đến cực hạn.

Lâm Uyên Bạch len lén nuốt nước bọt, cố gắng giữ bình tĩnh.

Mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim.

Cô vắt áo sơ mi và áo khoác lên chiếc ghế bên cạnh, mắt không nhìn đi đâu khác, sau đó quay người, tay chân có phần luống cuống không biết tiếp theo nên làm gì.

Hoắc Trường Uyên không đợi cô lên tiếng, đã chỉ xuống hông mình: "Vẫn còn quần."

~Hết chương 109~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 110

Tầm nhìn của Lâm Uyển Bạch cũng hướng xuống theo ánh mắt anh, mặt bắt đầu nóng rần.

Nhưng nếu đã bắt đầu rồi, cô cũng không thể kết thúc được, đành phải bấm bụng cởi thắt lưng trên hông anh, âm thanh khóa cài bằng kim loại được mở ra giòn tan khắp phòng, ngay sau đó là tiếng kéo khóa quần...

"Quần lót không cần cởi đâu."

Hoặc Trường Uyên bất ngờ cất tiếng, giọng nói rất trầm.

Lâm Uyển Bạch đang nín thở bỗng bị giật mình, cắn răng nói: "... Em biết rồi!"

Ai nói muốn cởi quần lót của anh chứ!

Cuối cùng cô cầm quần Âu lên, ném cùng áo vest và sơ mi vào một chỗ, Lâm UYên Bạch cảm thấy hít thở thật là khó khăn.

Khi cô ngược mắt lên nhìn anh, cả người anh từ trên xuống dưới chỉ còn độc chiếc quần tứ giác ôm chặt lấy vòng mông đầy đặn.

Mặt Lâm Uyển Bạch đỏ rần lên.

Ông trời ơi!

Cả đời này, cô chưa từng làm việc cởi quần áo cho đàn ông...

Lâm Uyển Bạch không ngừng hít sâu thở đều, tự ám thị tâm lý cho mình. Mình đang giúp anh hạ sốt, giống như cô trong siêu thị nói.

Ừm, đúng, cứ coi anh như đứa cháu nội cháu ngoại nhà người ta là được rồi!

Chỉ có điều, làm gì có cháu nội ngoại nào vóc dáng chuẩn đến thế này. Cho dù chỉ nằm thẳng ra đó thì từng đường cơ bắp cũng rất rạch ròi, mỗi đường đều như một dây sắt vậy.

Cảm giác nếu lấy tay gõ lên trên cũng sẽ phát ra những tiếng vang.

Cô mở chai rượu trắng ra, lấy bông thấm rượu, hương rượu trong giây lát lan tỏa khắp không trung.

Hoắc Trường Uyên nhìn cô chăm chú, rồi lên tiếng nhắc nhở: "Lau từng chỗ một, bằng không sẽ không có tác dụng."

"Biết rồi!" Lâm Uyển Bạch lầm bầm.

Ngồi bên cạnh giường, cô cúi người bắt đầu cẩn thận tiến hành hạ sốt cho anh.

Từ ngực đến nách...

Cánh tay, lòng bàn tay...

Cẳng chân, gót chân...

Tuy rằng cô rất thận trọng, nhưng trong lúc lau không tránh khỏi thi thoảng chạm tay vào làn da màu đồng của anh. Nó nóng đến khiến cô run tay, như một dòng điện xuyên thẳng vào nơi sâu nhất trong trái tim.

Hết nửa chai rượu trắng, cuối cùng Lâm Uyên Bạch cũng lau hết những chỗ cần lau trên người anh. Cô thở hắt ra một hơi: "Phù, xong rồi!"

Hình như cũng có hiệu quả thật sự, cảm giác nhiệt độ trên người anh giảm đi không ít.

Có điều khung cảnh này vẫn quá mức nóng bỏng đến chảy máu mũi. Lâm Uyên Bạch hoảng loạn kéo chân qua, đắp lên cho anh, cũng đồng thời làm dịu đi đôi mắt mình.

Nhưng chiếc chăn vừa kéo lên được một nửa thì trước mắt bỗng chao đảo.

Lâm Uyên Bạch bị anh kéo lên người, ngay sau đó eo cô bị hai cánh tay vòng qua, mặt cô bị áp lên hõm cổ của anh.

"Này! Hoắc Trường Uyên..."

Cô khẽ gọi, anh bất động như một pho tượng, chỉ còn hơi thở nóng rẫy phả vào mang tai.

Trán bắt đầu lấm tấm mồ hôi. Lâm Uyên Bạch xấu hổ ngẩng đầu lên, lại phát hiện đôi mắt sâu hút đó đã nhắm nghiền lại, làm như không hề hay biết gì về hành động của mình, khuôn mặt dần ra thoải mái đến vô tội.

Cô nhất thời không trút giận được, đành cố gắng giãy ra để xuống giường.

Nhìn thấy cánh tay anh vẫn giữ nguyên tư thế sau khi bị cô cạy ra, Lâm Uyên Bạch nhú mày tự lẩm bẩm: "Ngủ thật rồi sao?"

Chỉnh trang lại chiếc áo len nhăn nhúm, cô chửi thầm trong bụng.

Người đàn ông này, ngủ rồi mà cũng không quên giở trò lưu manh...

Lâm Uyên Bạch đẩy nắp chai rượu lại, gần như nhảy vọt về nhà. Đóng cửa bình tĩnh lại, cô mới thay dép lê đi vào phòng ngủ, có điều trán và chóp mũi toàn là mồ hôi, không biết vì bận hay vì gì.

Cô chạy vào phòng tắm, vốc nước lạnh lên rửa mặt, trái tim vẫn đang đập dồn dập.

Tiếng bước chân biến mất, trong phòng chỉ còn lại hương rượu thơm thơm.

Hoắc Trường Uyên từ từ mở mắt ra, bên trong không có chút buồn ngủ nào. Anh nhìn chòng chọc lên trần nhà.

Cảm giác đau nhức khắp cơ thể vì sốt sau khi được cô lau qua người đã nhẹ nhàng hơn nhiều. Có điều dần dần một cơn nóng khác xuất hiện, giống như phát ra từ trong người anh vậy.

Hoắc Trường Uyên chậm chạp lật người, thật muốn giở trò lưu manh đến cùng mà!

...

Chiều hôm sau, cô lại tới Hoắc Thị họp.

Vẫn đợi không bao lâu thì Hoắc Trường Uyên sải bước đi vào như một cơn gió. Anh mặc bộ vest màu đen, bên trong kết hợp với sơ mi trắng. Kiểu ăn mặc rất đơn giản ấy trên người anh lại thể hiện một sự khác biệt. Với gương mặt cương nghị, trông anh rất có tinh thần.

Trước khi buổi họp bắt đầu, quản lý niềm nở bắt đầu trò chuyện: "Hoắc tổng, thần sắc của anh trông rất khá, bị cảm chút chút không sao chứ ạ?"

"Vâng." Hoắc Trường Uyên gật đầu, rồi nói thêm một câu: "Cũng may có hàng xóm."

"Hàng xóm ạ?" Quản lý nghi hoặc.

Hoắc Trường Uyên chỉ im lặng mỉm cười.

Lâm Uyên Bạch âm thầm cup mắt xuống.

Cuộc họp này là lần bàn bạc cuối cùng cho những thay đổi của dự án, thế nên kéo dài khá lâu. Tới khi kết thúc cũng vừa hay đến giờ tan ca, họ không mất công quay lại công ty nữa mà có thể đi thẳng về nhà.

Ra khỏi tòa nhà lớn, sau lưng có tiếng bước chân vang lên, quả nhiên là Hoắc Trường Uyên và Giang Phóng.

"Giờ này đường phố tắc nghẽn, không dễ bắt xe, tôi có thể bảo tài xế tiện đường đưa hai người về." Hoắc Trường Uyên một tay dứt túi quần, tuy nói với quản lý, nhưng ánh mắt lại nhìn vào cô.

Hai chữ tiện đường có nghĩa là gì, Lâm Uyên Bạch hiểu quá rõ, ánh mắt nhấp nháy không tự nhiên.

Quản lý xoa tay cười ha ha: "Vậy thì ngại quá, cứ làm phiền Hoắc tổng!"

Trước khi lên xe, Giang Phóng mở cửa cho mọi người. Ngay phía sau bỗng có tiếng còi ô tô vang lên. Là một chiếc xe Jeep biển quân đội, cửa sau xuất hiện một cái đầu mơ hồ, giọng cao tay vừa vẫy vừa hét: "Tiểu Bạch..."

Lâm Uyên Bạch sửng sò.

Tối nay đúng là cô có hẹn ăn cơm với bố con Yến Phong, đang họp dở chừng thì nhận được tin nhắn. Họ nói sẽ đợi cô dưới tòa nhà công ty. Nhưng cô thấy còn phải họp khá lâu, thế nên đã thành thật nói sau khi kết thúc mình sẽ tự bắt xe qua. Không ngờ họ thẳng thừng tới Hoắc Thị đón cô.

Lâm Uyên Bạch cầm chặt túi xách: "Quản lý, anh lên xe đi! Tôi thì thôi, bạn tôi qua đón rồi, tôi đi trước!"

Nhìn thấy thằng bé chuẩn bị nhảy ra khỏi xe, cô vội rảo bước chạy qua.

Cánh cửa ghế lái phụ đã được mở sẵn, Lâm Uyên Bạch ngồi vào trong. Chiếc xe Jeep nhanh chóng hòa vào dòng xe trên đường, rồi biến mất.

Hoắc Trường Uyên lẳng lặng thu lại ánh mắt, tiến lên một bước che chặt cửa xe: "Thật ngại quá quản lý Trần, tôi bỗng nhiên nhớ ra mình còn có việc."

Anh vừa dứt lời, chiếc Bentley cũng lao vút đi ngay.

Quản lý bị bỏ lại một mình, đứng hỗn loạn giữa cơn gió.

Chẳng phải nói là sẽ đưa về sao!

Chiếc Bentley cũng hòa vào dòng xe nhưng chiếc xe Jeep biến quân đội đã biến mất không dấu vết.

Giang Phóng ngồi nghiêm chỉnh phía trước, dè dặt quan sát sắc mặt Boss ở phía sai, rồi thận trọng hỏi: "Hoắc tổng, anh không sao chứ?"

Hoắc Trường Uyên rút ra một điều thuốc, bật bật lửa tanh tách.

"Không sao."

Khi anh phả mạnh ra một làn khói, bờ môi cũng giật nhẹ.

Làn khói trắng dần dần tản ra, khóe mắt căng thẳng của Hoắc Trường Uyên cũng dịu đi nhiều. Cuối cùng, anh lại rướn môi nói một câu đầy hàm ý: "Không vội."

~Hết chương 110~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 111

Buổi tối, họ ăn cơm ở một quán nướng, cũng được coi là một cửa hàng đã kinh doanh nhiều năm, khá đông khách.

Yến Phong có đặt chỗ trước. Sau khi tới, họ vào thẳng phòng kín. Có một chiếc bàn dài hình chữ nhật, ở giữa sụp xuống một chỗ, sau khi thêm than thì đặt lên một vỉ nướng, chẳng mấy chốc đã ấm hần lên.

Phục vụ vừa bung đủ món lên thì di động đồ chuông.

Lâm Uyên Bạch rút ra nhìn nhanh, không bắt máy ngay mà đứng dậy khỏi ghế: "À, em ra ngoài nhận điện thoại!"

Yến Phong mỉm cười gật đầu, còn thằng nhỏ thì đã hoàn toàn bị thu hút bởi miếng thịt bò to tướng.

"... Alô?" Ra khỏi phòng, Lâm Uyên Bạch mới bắt máy.

Đầu kia là chất giọng trầm của Hoắc Trường Uyên: "Em vẫn chưa về?"

"... Có chuyện gì sao?" Lâm Uyên Bạch hỏi ngược lại.

"Không có chuyện gì." Hoắc Trường Uyên hờ hững, ngừng một lát lại hỏi: "Đang ở cùng Yến Phong?"

"Ừm..."

"Ồ."

Đường dây im ắng một lúc, Lâm Uyên Bạch nhíu mày hỏi: "Không còn chuyện gì thì em cúp máy đây..."

Quả nhiên, vừa nói xong câu này, đầu kia đã giành giật thời cơ tắt máy trước.

Lâm Uyên Bạch trở lại phòng, cậu nhóc đang sốt sắng lấy rau xanh quăn thịt ăn, nhét đầy vào miệng, lúng búng như con chuột nhỏ: "Tiểu Bạch, mau tới "en" đi... "En" ngon lắm!"

Miếng thịt được ướp đậm đà, nướng cháy cạnh hai bên, rồi được cắt bằng kéo thành từng miếng nhỏ vừa ăn, tiếng thịt nướng xì xèo đầy hấp dẫn.

Lâm Uyên Bạch chỉ nhìn thôi cũng cảm thấy đói, cầm đũa lên gấp một miếng.

Miếng thịt hầm sốt còn chưa kịp cho vào miệng, tiếng chuông điện thoại lại vang. Cô một lần nữa rút ra, màn hình vẫn hiển thị số điện thoại của Hoắc Trường Uyên.

Lâm Uyên Bạch cắn môi, lần này thẳng thừng bắt máy ngay tại bàn, hạ thấp giọng hỏi: "Anh có chuyện gì?"

"Không có gì." Hoắc Trường Uyên trả lời y như lúc nãy: "Hỏi em khi nào về nhà."

"Không biết nữa..." Lâm Uyên Bạch nhìn chằm chằm miếng thịt bò trong đĩa, nuốt nước miếng: "Không nói với anh nữa, em đang ăn."

Lần này sau khi ngắt máy, cô đã nghĩ kỹ rồi. Nếu Hoắc Trường Uyên gọi điện tới nữa, cô sẽ thẳng thừng ngắt máy hoặc để chế độ câm.

Nhưng anh không gọi lại nữa, mà chuyển sang nhắn tin.

Hoắc Trường Uyên: "Em định khi nào về nhà?"

Hoắc Trường Uyên: "Đã bảy giờ rưỡi rồi, còn chưa về?"

Hoắc Trường Uyên: "Mặt trời xuống núi rồi, con gái ở ngoài một mình không an toàn đâu."

...

Cứ mười phút, di động lại rung một lần.

Toàn là tin nhắn, cũng toàn đến từ cùng một người, không ngại phiền toái.

Lâm Uyển Bạch nhìn thấy cả đồng tin nhắn chưa đọc trong điện thoại, không hiểu anh trở nên kiên nhẫn như vậy từ khi nào!

Yến Phong ngồi đối diện nhận ra cô đang nhúu mày nhìn di động, bèn hỏi với vẻ quan tâm: "Tiểu Uyên, sao vậy, có tin nhắn quấy rối à?"

"Không phải..." Lâm Uyển Bạch lắc đầu. Có lẽ chưa đủ cấu thành quấy rối ác ý. Cô hơi ngừng một chút rồi nói: "Là một người hàng xóm thôi."

Cô không nói dối, bây giờ Hoắc Trường Uyên đích thực là hàng xóm của mình.

Trong lúc họ nói chuyện, lại có một tin nhắn tới, vẫn là Hoắc Trường Uyên gửi, nội dung không mấy khác biệt.

Lâm Uyển Bạch bắt đầu đau đầu.

Ăn xong đi ra khỏi quán nướng, lên xe rồi, cô chịu đựng giày vò cảm chát di động: "Anh Yên Phong, hôm nay em không thoải mái lắm, hôm khác em cùng Châu Châu ra bờ sông thả đèn trời nhé!"

"Em không khỏe chỗ nào, có phải bị cảm không?" Yên Phong lập tức hỏi.

Không có sự khó chịu khi cô lỡ hẹn, ngược lại chỉ còn lo lắng cho sức khỏe của cô.

Lâm Uyển Bạch chợt dạ lắc đầu: "Em không sao, về uống mấy viên thuốc cảm là ổn..."

"Được, vậy anh đưa em về trước, nghỉ ngơi sớm đi." Yên Phong gật đầu không chút nghi ngờ.

Dọc đường, Yên Phong vẫn quan tâm hỏi han cô. Khi đi ngang qua cửa hàng thuốc, anh ấy còn suýt dừng xe lại.

Chiếc Jeep đi tới dưới khu nhà cũ. Lâm Uyển Bạch tháo dây an toàn, rồi xoa mái đầu nắm cửa cậu nhóc ngồi ghế sau: "Xin lỗi nhé Châu Châu, đã hẹn sẽ cùng nhau ra sông thả đèn trời rồi..."

"Không sao đâu ạ. Tiểu Uyên, cô phải tự chăm sóc bản thân đây!" Cậu nhỏ lắc đầu, nét mặt nghiêm túc.

Thấy vậy, cảm giác tội lỗi của Lâm Uyển Bạch càng thêm đậm.

Nhìn chiếc xe rời đi hẳn, cô mới quay người đi lên nhà.

Cô đi một mạch lên tầng trên cùng, vừa rút chìa khóa ra thì cánh cửa chống trộm phía đối diện quả nhiên bật mở.

"Về rồi à?" Hoắc Trường Uyên đút hai tay vào túi quần.

Lâm Uyên Bạch có cảm giác dù ai hiền lành đến đâu cũng sắp bùng nổ tới nơi. Cô nghiêng rặng hỏi anh: "Hoắc Trường Uyên, rốt cuộc anh có việc gì?"

"Chẳng phải đã hứa sau khi anh khỏi bệnh, em sẽ nấu cho anh bát mỳ sao?" Vì đã thay quần áo ở nhà, đứng ngược ánh sáng trong phòng, gương mặt nhạt nhòa của Hoắc Trường Uyên có phần lười biếng.

"..." Lâm Uyên Bạch phát rồ, tiếp tục nghiêng rặng: "Chỉ vì chuyện này?"

Một bát mỳ, không đổi ngày khác được sao?

"Ừm, anh cứ đợi mãi." Hoắc Trường Uyên gật đầu thản nhiên.

Lâm Uyên Bạch hít sâu thở đều, tự nhủ mình phải bình tĩnh.

Cô lắc lắc chùm chìa khóa trong tay: "... Bây giờ sẽ nấu cho anh!"

Vào nhà, Lâm Uyên Bạch lao thẳng vào trong bếp. Lần nữa cô mua mỳ vẫn còn nửa gói, trứng gà và hành đều còn cả.

Cô rửa tay, vừa bật lửa vừa lẩm bầm lí nhí: "Thật chẳng thể nào hiểu nổi, sao cứ thích ăn mỳ mãi thế không biết..."

"Bởi vì muốn ăn mỳ em nấu*."

*Câu này còn có thể hiểu là: Bởi vì muốn ăn "bên dưới" em.

Chẳng biết Hoắc Trường Uyên đã đứng dựa vào cửa từ lúc nào, tiếp lời.

Lâm Uyên Bạch nhìn anh một cái, thu lại tầm mắt rồi tiếp tục nấu mỳ.

Cô cúi đầu hơi thấp, sau đó mặt hơi đỏ lên.

Hình như anh nói không có vấn đề gì, lẽ nào vì cô quá đen tối...

Ngày hôm sau là ngày nghỉ cuối tuần.

Lâm Uyên Bạch dậy sớm, nấu một nồi canh rồi bỏ vào trong bình giữ nhiệt, sau đó ngồi xe buýt đi tìm cô bạn Tang Hiểu Du.

Từ khi cô ấy chuyển đi, cô vẫn chưa có dịp tới thăm.

Đến nơi, có người gác cổng, phải đăng ký mới được vào trong. Tang Hiểu Du mặc khá phong phanh, đứng ngoài cửa tòa nhà chờ đợi. Nhìn thấy cô, cô ấy kéo tuột cô vào trong thang máy.

Lâm Uyên Bạch đi lướt thăm quan từng phòng một, không thể không cảm thán: "Cá nhỏ, hoàn cảnh chỗ này của cậu tuyệt thật đấy! Còn thoải mái hơn cả lúc nhìn trên ảnh!"

"Ha ha, phải rồi!" Tang Hiểu Du như con cáo nhỏ nhất được của hời.

"Cá nhỏ, cậu nhớ chị hàng xóm ở đối diện không?" Sau khi ngồi xuống, Lâm Uyên Bạch không nhịn được, bắt đầu kể lể: "Cả nhà chị ấy dọn đi rồi. Căn nhà bị người ta mua lại, cậu đoán sau này ai chuyển tới?"

"Hả? Ai?"

"Hoắc Trường Uyên..."

Tang Hiểu Du nghe xong, ánh mắt sáng trưng: "Vậy sao, trùng hợp vậy!"

Phản ứng của cô ấy khá khác biệt với tưởng tượng của Lâm Uyên Bạch, chỉ ít cô nghĩ cô ấy sẽ phải nhảy lên nhảy xuống, không ngờ lại bình tĩnh như thế.

Buổi tối cùng ăn cơm xong, Lâm Uyển Bạch mới về nhà.

Trong lúc đi thang máy, bên tai cô vẫn còn văng vẳng câu nói của Tang Hiểu Du trước khi cô về: "Tiểu Bạch, cậu phải cẩn thận nhé! Chưa biết chừng Hoắc tổng đang thả câu dài săn cá to đấy..."

Lâm Uyển Bạch nhíu mày, rất nghi hoặc.

Lẽ nào cô là con cá to đó?

Không biết có phải vì tác dụng của câu nói này không mà sau khi trở về nhà, Lâm Uyển Bạch vẫn có phần căng thẳng.

Nhất là khi đêm khuya yên ắng, tiếng gõ cửa đột ngột vang lên, khiến cả sống lưng cô căng ra.

"Cộc cộc cộc!"

~Hết chương 111~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 112

Lâm Uyên Bạch cứng người di chuyển ra cửa, giống như sắp phải chịu án tử hình vậy.

Cô bò lên cửa nhìn ra mắt thần, rồi thở phào nhẹ nhõm.

Cô mở cửa ra, bên ngoài có một thanh niên trẻ đôi mắt, trên áo in logo của một hãng chuyển phát nhanh nào đó: "Xin hỏi chị là Lâm Uyên Bạch phải không?"

"Tôi đây." Lâm Uyên Bạch gật đầu.

"Chị có bưu phẩm, mời chị ký nhận."

"Vâng, cảm ơn anh!"

Cô ký tên là bill chuyển phát, đối phương cũng vội vã đi xuống.

Lâm Uyên Bạch ôm bưu kiện, đang định đóng cửa lại thì có một cánh tay bất ngờ chặn lên cánh cửa.

Lực rất mạnh, một nguồn sức mạnh quen thuộc.

Cô ngẩng đầu lên, ánh đèn trên hành lang đều bị chặn lại. Chẳng biết Hoắc Trường Uyên đã ra ngoài từ lúc nào, ánh mắt sa sầm lại cúi nhìn cô.

"Anh..."

Hoắc Trường Uyên nhú mào, nét mặt có chút bất lực tới không thể bất lực hơn: "Đường ống nước trong phòng tắm nhà anh hỏng rồi. Quản lý nói ngày mai mới qua sửa được, muốn mượn phòng tắm nhà em."

"... Tắm?" Lâm Uyên Bạch sửng sốt.

"Ừm." Hoắc Trường Uyên gật đầu, giờ tay giật giật cổ áo sơ mi đứng lúc: "Buổi sang tiếp đón một vị khách từ nước ngoài về, chạy đi rất nhiều nơi, khắp người toàn là mùi mồ hôi, không tắm không ngủ được."

Nhà cũ chính là như vậy, có rất nhiều thiết bị gia dụng bên trong đã cũ, động một chút là gặp vấn đề.

Lâm Uyên Bạch không hề nghi ngờ tính chân thực trong lời nói của anh.

"Vậy anh vào đây đi."

Chỉ là một câu buột miệng, cuối cùng cô vẫn hồi hận.

Đêm hôm thế này, để một người đàn ông vào nhà mình tắm, quả thực có chút...

Nhưng Hoắc Trường Uyên không cho cô cơ hội hồi hận. Anh đã nói tiếng Cảm ơn rồi len vào trong, đồng thời tiện tay đóng cửa giúp cô.

Lâm Uyên Bạch đành phải đi trước dẫn đường cho anh. Khi cô đang định chỉ tay về phía phòng tắm thì anh đã quen thuộc bước tới, hết như chủ nhân của căn nhà này vậy.

Cô suýt thì quên mất, trước kia họ từng có quan hệ đó, anh còn từng ngủ lại đây...

"Điều khiển ở trên giá, nhiệt độ nước anh tự điều chỉnh đi." Lâm Uyển Bạch chỉ vào bên trong, hắng giọng có phần gượng gạo: "Khụ... Vậy anh tắm đi..."

Hoắc Trường Uyên gật đầu, bắt đầu cởi cúc áo sơ mi.

Lâm Uyển Bạch thấy vậy, vội vã quay người đóng cửa phòng tắm lại, còn đặc biệt tỉ mỉ kiểm tra khe cửa có đóng kín hay không.

Rất nhanh, bên trong truyền tới tiếng cởi quần áo, sau đó là tiếng nước rào rào chảy.

Lâm Uyển Bạch ôm bưu kiện tiếp tục đi ra phòng khách, chốc chốc lại quay đầu nhìn. Qua một cánh cửa kính cát mài, thấp thoáng có thể nhìn thấy một vóc dáng cao to, trong đầu cô lập tức hiện hiện hình ảnh một mỹ nam đang tắm...

Một giây sau, cô vội vàng giơ tay đấm lên đầu.

Điên rồi...

Âm thanh của phòng tắm cứ văng vẳng bên tai, Lâm Uyển Bạch thẳng thừng bật tivi lên, còn chỉnh cho âm lượng lên mức to.

Chiếu xong một tập phim truyền hình, người bên trong vẫn còn chưa ra.

Thấy sắc trời càng lúc càng tối, cô bắt đầu không ngồi được nữa, đi qua, thậm chí còn chỉnh trang lại vạt áo, gõ cửa: "Hoắc Trường Uyên?"

Khi âm thanh vang lên thì tiếng nước cũng ngừng.

"... Anh vẫn chưa tắm xong à?" Cô bất giác lên tiếng hỏi lại.

Lần này bên trong vẫn không lên tiếng, nhưng loáng thoáng có tiếng bước chân, sau đó cánh cửa được kéo ra.

"Anh anh..."

Lâm Uyên Bạch lập tức che chặt mắt.

Lấp bắp một hồi cô mới nói được một câu hoàn chỉnh: "Sao anh không mặc quần áo!"

Trong không gian nghi ngút hơi nước, Hoắc Trường Uyên chỉ mặc độc chiếc quần lót, vô tư đứng trước mặt cô.

Tuy rằng hai hôm trước vừa lau rượu khắp người anh, nhưng đó là trường hợp đặc biệt, tình thế đặc biệt. Lúc này mái tóc ngắn của anh ướt rượt, nước từ đuôi tóc rỏ xuống, men theo ngũ quan cương nghị của anh, chạy qua yết hầu gồ lên của anh, sau đó tới lồng ngực trắng kiêu...

"Vừa tắm xong thì mặc kiểu gì? Quần áo thay ra toàn quần áo bẩn." Hoắc Trường Uyên điềm nhiên trả lời câu hỏi của cô.

"..." Khóe miệng Lâm Uyên Bạch giật giật.

Cô phải cô nên cảm kích chí ít anh đã mặc quần... lót không?

Sao gần đây rất hay nhìn thấy cảnh anh ở trần đi lại trước mặt mình thế...

Cho tới khi nghe thấy những tiếng sột soạt, Lâm Uyên Bạch mới dám bỏ tay ra khỏi mắt.

Hoắc Trường Uyên đã quấn thêm một chiếc khăn tắm quanh hông.

Lâm Uyển Bạch vẫn cảm thấy miệng hơi khô. Khăn tắm đó là của cô, dầu gội hay dầu tắm anh dùng cũng là của cô, chiếc bàn chải đánh răng màu hồng trong tay anh kia cũng là của cô...

Đợi chút!

Lâm Uyển Bạch bắt giác trợn tròn mắt: "Anh dùng bàn chải của em..."

"Nếu không thì sao, anh đánh răng bằng gì?" Hoắc Trường Uyên cúi đầu nhỏ hết bọt đi, ngữ khí thản nhiên đến vô tội.

Dường như bị cô nhìn chọc chọc mãi, anh lại bình tĩnh nói thêm một câu: "Không sao đâu, anh không chê em."

"..." Lâm Uyển Bạch phát rồ.

Đã không thể tiếp tục so đo với anh nữa, cô nhân lúc bản thân chưa thổ huyết, quay người rời đi.

Cuối cùng Hoắc Trường Uyên cũng sấy khô tóc rồi đi ra. Máu huyết của Lâm Uyển Bạch đã cạn, cô bắt lực chống tay lên trán, chỉ muốn nhanh tiến vị Phật này ra khỏi nhà mình.

Có điều ra tới cửa, bước chân anh đột ngột khựng lại.

Lâm Uyển Bạch kinh nghiệm đầy mình, phản ứng nhanh lùi sau mấy bước.

"Có chuyện gì vậy?"

Hoắc Trường Uyên nhú mày rất chặt: "Anh quên mang chìa khóa rồi."

Lâm Uyển Bạch ngẩn người: "... Thật hay đùa vậy?"

"Có thể lúc ra gấp quá nên chỉ cầm theo di động." Ngữ khí của Hoắc Trường Uyên cũng trầm chút nặng nề.

Lâm Uyên Bạch thấy anh tỏ nghiêm trọng, không giống như đang đùa, cũng chau mày theo. Cô suy nghĩ rồi ngược mắt nhìn anh: "Gọi điện cho công ty khóa đi? Chỗ em hình như có ghi một số điện thoại!"

Nói rồi, cô rảo bước đi vào phòng khách.

Cô rút mấy tờ giấy dưới lọ hoa trên mặt bàn ra, bên trên có ghi một dòng số.

Hoắc Trường Uyên đã đi theo, nhìn qua rồi nhanh chóng gọi.

Hình như họ bắt máy rất nhanh, nhưng cuộc gọi cũng rất ngắn, chỉ thấy anh mấp máy môi: "Thế ư? Ồ, tôi biết rồi... Cảm ơn."

"Sao rồi?" Anh ngắt máy xong, Lâm Uyên Bạch vội hỏi.

"Muộn quá rồi, người ta không chịu đến." Hoắc Trường Uyên dung đưa di động ra hiệu.

"..." Không phải chứ!

Lâm Uyên Bạch lại tiếp tục suy nghĩ rồi nhìn về phía anh: "Gọi cho Giang Phóng?"

"Tắt máy." Hoắc Trường Uyên hờ hững.

Ừa...

Lâm Uyên Bạch im lặng, sao gần đây gặp lắm chuyện xúi quẩy vậy?

Cô đi tới bên cạnh cửa sổ nhìn xuống dưới, tầm nhìn ở tầng trên cùng rất khoáng đạt, khoảng cách với cửa sổ các nhà quanh đây cũng rất xa. Suy nghĩ trôi bằng đường cửa sổ lập tức bị đánh tan. Lỡ không cẩn thận sa chân, há chẳng phải trách nhiệm thuộc về cô?

Lâm Uyên Bạch sốt ruột đi đi lại lại trong phòng rồi nhìn người đàn ông đang quần khăn tắm trên người trong phòng khách.

"... Vậy phải làm sao đây?"

Hoắc Trường Uyên xoa cằm, trầm ngâm giây lát: "Xem ra chỉ còn một cách thôi."

"Cách gì?" Lâm Uyên Bạch ấp úng hỏi.

Không hiểu vì sao, khi hỏi câu này, cô nhìn được trong đôi mắt sâu đó một ảo giác mình đang bị ai đó cho vào bẫy...

Quả nhiên, câu nói tiếp theo của Hoắc Trường Uyên giống như một tiếng nổ vang trời.

"Tôi nay anh ở lại."

~Hết chương 112~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 113

Ở lại ư?

Lâm Uyển Bạch bị giật mình, đến nỗi không thể phát ra âm thanh nào.

Hoắc Trường Uyên nhìn cô, ánh mắt như một người vô gia cư không có chốn về: "Nếu không phải làm sao? Không vào được nhà, em không định bắt anh ăn mặc thế này ra ngoài thuê phòng khách sạn chứ. Huống hồ ví tiền và chìa khóa xe đều ở trong nhà, cũng không có chứng minh thư."

"..." Lâm Uyển Bạch cuộn chặt từng ngón tay lại.

"Anh có thể ngủ ngoài sofa." Ngay sau đó Hoắc Trường Uyên nói một câu.

"..." Nét mặt Lâm Uyển Bạch dần ẩn hiện những cảm xúc bứt rứt.

Sau đó, Hoắc Trường Uyên trầm mặc mím môi, không lên tiếng nữa.

Cả căn phòng rơi vào một bầu không khí im lặng đến quái lạ.

Khi còn chưa kiên trì được mười giây, cuối cùng Lâm Uyển Bạch cũng mở tay ra, bí bách lên tiếng: "Thôi được rồi..."

"Làm phiền em rồi." Hoắc Trường Uyên nói với giọng chân thành.

"À, để em đi tìm cho anh gối và chăn..."

Lâm Uyển Bạch nói xong bằng tốc độ tên lửa rồi quay người vội vàng chạy vào phòng ngủ.

Nhưng vì tâm trạng quá rối bời, bước chân quá gấp gáp, khi sắp tới cửa phòng cô tự vấp chân mình ngã sõng soài.

Phía sau có tiếng bước chân vững vàng tiến tới, và một tiếng cười khẽ không thể che giấu: "Có đau không? Anh chỉ ngủ nhờ ở đây một đêm, đâu phải muốn lên giường với em, em căng thẳng như vậy làm gì chứ?"

Lâm Uyển Bạch mắt mặt không chịu được, ngọn lửa trên hai gò má như lan thẳng ra sau vành tai.

"... Em không có!"

Cô gạt bàn tay lớn đưa tới, cứng rắn muốn tự đứng lên, rồi đâm đầu vào phòng ngủ.

Khi Lâm Uyển Bạch ôm theo gối và chần đi ra, cô có vẻ đã bình tĩnh hơn nhiều.

Cô cố gắng bước đi thật tự tại, thu dọn mọi đồ lặt vặt trên sofa, sau đó tập trung tinh thần trải chăn cho anh.

Suốt quá trình ấy, Hoắc Trường Uyên đứng ngay bên cạnh.

Lâm Uyển Bạch đặt gối xuống, chỉ hơi liếc là có thể nhìn thấy bóng dáng cao lớn vạm vỡ ấy, rồi cô lại nhìn chiếc sofa chật hẹp, cảm giác anh lên cũng không thể duỗi thẳng hai chân được.

"Hay là em nhường giường cho anh, em ngủ sofa nhé?"

"Không cần đâu." Hoắc Trường Uyên từ chối.

Lâm Uyên Bạch gật đầu, nhất thời không biết nên nói gì nữa.

Hoắc Trường Uyên hất cằm ra hiệu với cô: "Phim truyền hình còn chưa chiếu hết, em không xem tiếp à?"

"À..."

Lâm Uyên Bạch mơ mơ hồ hồ, cứ thế bị anh kéo ngồi lên sofa.

Trong tivi là một bộ phim đang khá nổi gần đây, ngày nào cô cũng đu. Ban nãy lúc anh tắm rửa, nó đã chiếu hết một tập, bây giờ đang chiếu tập thứ hai.

Có điều lúc này, Lâm Uyên Bạch chẳng thể tập trung xem phim, thật sự là Hoắc Trường Uyên ngồi bên có cảm giác tồn tại quá mạnh.

Cô len lén liếc sang nhìn, phát hiện cánh tay gần bên phía cô của Hoắc Trường Uyên chẳng biết đã vắt lên lưng ghế sofa từ lúc nào.

Tư thế ấy giống như anh đang ôm trọn cô vào vòng tay vậy. Cho dù cô ngồi thẳng tắp, không cố tình nhìn thì cũng cảm nhận được lồng ngực hơi phập phồng lên xuống của anh, mùi hương nam tính thuộc về anh thì thoảng lại phả tới.

Lâm Uyên Bạch định thần lại.

Khi một lần nữa tập trung xem tivi, cô bỗng giật mình.

Trên đó chẳng biết từ lúc nào đã chuyển sang cảnh nam nữ nhìn thẳng vào mắt nhau đầy tình cảm. Nhạc nền rất lãng mạn, bàn tay nam chính từ từ nâng gương mặt cô gái lên, ánh mắt sáng rực như lửa dưới ánh trăng:
"Anh muốn hôn em..."

Cô gái cúi mặt không trả lời, nhưng biểu cảm ngượng ngùng đã nói rõ tất cả.

Sau đó, khuôn mặt và đôi môi của hai người họ càng lúc càng gần nhau hơn...

"Cảnh tiếp theo họ sẽ lên giường."

Giọng nam trầm thấp bên cạnh đột ngột vang lên, cô ghen lời: "Ồ..."

Giống như chứng minh cho lời anh nói, nam nữ chính quả nhiên càng hôn càng mãnh liệt.

Hơn nữa khung cảnh còn thay đổi, ống kính lia thẳng sang một chiếc giường đỏ rực. Nam nữ chính nằm hôn nhau trên đó, khó mà tách rời, cùng với đó là tiếng thở dốc rõ ràng, quần áo của hai bên rơi xuống từng chiếc một.

Lâm Uyển Bạch cảm thấy máu huyết như đang xông lên não bộ.

Cô không thể nhìn tiếp được nữa, đứng bật dậy, gương gao ngáp một cái: "À, em hơi buồn ngủ, không xem nữa..."

Tiếng áp úng của cô, cuối cùng biến thành một tiếng thở hắt ra.

Khi cô vừa dịch chuyển, Hoắc Trường Uyên cũng đột ngột đứng dậy, cánh tay dài vòng qua nách, bế bổng cô lên.

Gần như không cho cô cơ hội thứ hai lên tiếng, trong chớp mắt đã đi vào phòng ngủ. Lâm Uyển Bạch đánh mất trọng tâm rơi thẳng xuống giường của mình. Cơ thể rắn chắc cũng đè lên ngay lập tức, một cánh tay chống bên cạnh đầu cô.

Trên hông Hoắc Trường Uyên chỉ có một chiếc khăn tắm, trong lúc xô đẩy, chạm phải nhiệt độ bên trên khiến cô rụt lại như phải bỏng.

Căn phòng không bật đèn, không gian cũng tối tăm, thế nên đôi mắt thâm trầm của anh lại càng sáng quắc như lửa.

Trong đầu Lâm Uyên Bạch toàn là những lời cô bạn thân Tang Hiểu Du nói.

Buông câu dài...

Cá to...

Trong lúc hỗn loạn, cô nghe thấy anh gọi tên mình: "Lâm Uyên Bạch."

"Sao... Sao vậy?" Mí mắt Lâm Uyên Bạch run rẩy thiếu kiểm soát.

Ánh trăng mờ lung bên ngoài hắt vào phòng, cô không dám nhúc nhích, dáng vẻ xấu hổ giống như búp non mới nhú đầu tháng ba, khiến sóng lòng người ta như bị thổi bùng lên.

Hoắc Trường Uyên giơ ngón tay cái lên chạm qua tóc mai của cô rồi dừng bên khóe miệng: "Anh muốn hôn em."

"..." Ánh mắt cô hỗn loạn trong khoảnh khắc.

Đây là lời thoại trong bộ phim ban nãy, nhưng bật ra từ anh còn đầy mê hoặc hơn cả nam chính.

Lâm Uyên Bạch ngây ngốc nhìn gương mặt anh sát lại gần, gần tới mức cô thậm chí có thể nhìn rõ từng sợi râu trên cằm anh.

Trong lúc hoảng hốt bối rối, cô nhắm tịt mắt lại.

Hơi thở nóng rẫy phả vào mặt cô, ngay sau đó, nhiệt độ trên bờ môi anh đã truyền sang cho cô.

Khi hơi thở của anh rời xa, Lâm Uyên Bạch ngạc nhiên mở mắt.

Anh...

Hôn lên trán cô?

Lâm Uyên Bạch ngây ngốc nhìn anh. Trong bóng tối, đôi mắt ấy không hề cháy lên chút dục vọng nào, dường như thật sự giống như lời anh nói, đơn thuần chỉ muốn hôn cô mà thôi.

Không có bất kỳ tạp niệm nào, chỉ là muốn hôn cô.

Hoắc Trường Uyên thu cánh tay lại, cơ thể cao lên cũng đứng lên ngay sau đó.

Cả người chột ảm áp, là chiếc chăn anh kéo lên, cùng giọng nói khàn khàn: "Chúc ngủ ngon."

"Ngủ ngon..." Lâm Uyên Bạch ấp úng nói.

Cho tới khi nhìn thấy cánh cửa bị đóng lại, cô vẫn còn chưa hoàn hồn được.

Hình như anh khác rồi...

Tuy rằng vẫn còn sự bá đạo trước kia, nhưng lại không cưỡng ép cô như thế nữa.

Lâm Uyên Bạch đưa tay chạm lên trán.

Đó là một nụ hôn dịu dàng.

Cảm giác có thứ gì đó cứ chôn động mãi nơi sâu thẳm trong trái tim...

~Hết chương 113~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 114

Sáng hôm sau, Lâm Uyên Bạch lật người.

Cô mở mắt ra nhìn ánh nắng ban mai len lỏi vào phòng. Một đêm ngủ ngon bất ngờ. Rõ ràng để Hoắc Trường Uyên ngủ trong nhà, cô nên lo lắng sợ hãi mới phải, vậy mà cô vẫn có thể yên bình ngủ say giấc, đến mộng mị cũng không có.

Bên ngoài phòng ngủ cực kỳ yên ắng.

Lâm Uyên Bạch khẽ khàng kéo cửa ra, vừa mới đó đã nhìn thấy Hoắc Trường Uyên nằm ngủ trên sofa.

Hình say, tiếng thở đều đều.

Nhưng dáng vẻ này của anh ít nhiều có phần hài hước, đôi chân dài phải co quắp ở đó.

Chiếc chăn trên người đã rơi xuống dưới đất rồi, hơn nữa chiếc khăn tắm lúc trước chỉ buộc quanh hông giờ cũng biến mất mất tích. Thế nên lúc này anh giống như tối hôm qua khi vừa bước ra khỏi phòng tắm vậy, chỉ còn độc chiếc quần lót tứ giác.

Lâm Uyên Bạch đi qua, cúi xuống muốn giúp anh nhặt chăn lên đắp lại vào người.

Cô cố gắng không liếc ngang liếc dọc, cũng cố gắng không chạm vào anh. Nhưng ai ngờ chần vừa đáp lên, một lòng bàn tay dày dặn đã nắm chặt lấy tay cô.

Đôi mắt kia chẳng biết đã mở ra từ lúc nào, đang nhìn cô chăm chăm.

Anh dậy rồi ư?

Lâm Uyển Bạch bối rối nhìn anh, vội nói: "À, em đánh thức anh sao? Nếu anh chưa tỉnh thì cứ tiếp tục ngủ đi..."

Nói rồi, cô không thể đứng lên rời đi ngay, bởi vì Hoắc Trường Uyên từ đầu tới cuối không hề buông tay.

"Hoắc Trường Uyên..." Cô nhắc nhở.

Tầm mắt của Hoắc Trường Uyên vẫn không lệch đi phân nào, bờ môi mỏng bật ra ba chữ: "Anh khó chịu."

"Anh sao rồi?" Lâm Uyển Bạch căng thẳng hỏi.

"Anh thật sự rất khó chịu." Hoắc Trường Uyên lặp lại câu này, giọng hơi khàn.

Lâm Uyển Bạch thấy anh cứ nhú mày rất chặt lại càng thấy khó hiểu, cho tới khi anh nắm lấy tay cô kéo thẳng xuống dưới...

Sau khi hiểu ra đó là chuyện gì, con người của cô co rụt lại, nhịp tim hoàn toàn rối loạn.

Ai cũng nói sáng sớm đàn ông sẽ có phản ứng đó...

Không rút tay về được, cô chỉ có thể tiếp tục co quắp, ánh mắt rời rạc. Cô nghe thấy tiếng anh nuốt nước bọt, độ khàn của tông giọng càng nặng

nề thêm: "Em giúp anh nhé?"

Đối với một người từng có kinh nghiệm như Lâm Uyển Bạch mà nói, gần như lập tức hiểu ý tứ của anh.

Trong phòng khách đã sáng trưng, hình như còn sắp sang chiều rồi, một thời tiết nóng nực khiến người ta khô rát.

"... Không được!" Lâm Uyển Bạch thẳng thừng lắc đầu.

"Thật sự không được sao?" Hoắc Trường Uyên vẫn nắm chặt tay cô.

"Không được!" Lâm Uyển Bạch vẫn lắc đầu, hơi thở trở nên chậm chạp. Cô nghiêng rằng: "... Muốn làm anh tự túc đi!"

Hoắc Trường Uyên nhìn cô chăm chú một lúc, thấy cô hoàn toàn không suy suyển, có vẻ anh đã bại trận, cuối cùng cũng buông tay cô ra, không cưỡng ép nữa.

Ngay sau đó anh nhảy dựng lên, đi thẳng vào phòng tắm.

Lâm Uyển Bạch thở phào, lòng bàn tay nóng rẫy, xúc cảm bên ngoài lớp vải vẫn còn rất rõ ràng.

Cô nhìn về phía cái bóng cắt in lên cửa kính đang mờ hồ có một động tác nào đó.

Cô vội vàng quay đi, không cần nghĩ cũng biết anh đang làm gì bên trong. Thật đen tối!

"U..."

Lâm Uyển Bạch ôm chiếc chăn đã được gấp gọn gàng lại đi vào phòng ngủ, bỗng nghe thấy một âm thanh thoải mái.

Cô suýt nữa thì lại vấp ngã sõng soài như tối qua, âm thanh đó quả thực như vang vọng ngay bên tai vậy.

Anh nhất định lại cố tình nói to hơn bình thường!

Lâm Uyên Bạch ở yên trong phòng ngủ, chân chừ không dám ra ngoài, sợ sẽ lại nghe thấy mấy âm thanh không nên nghe, cực kỳ rất tai...

Phải đến hơn nửa tiếng sau, cô mới mở cửa ra thăm dò, chỉ thấy cánh cửa phòng tắm mở toang, còn Hoắc Trường Uyên thì đứng trong phòng khách với chiếc khăn tắm ở hông, không còn chút đau khổ ban nãy, trông rất sáng khoái.

Tay phải anh đang cầm di động, chắc lại đang gọi cho công ty phá khóa.

Khi Lâm Uyên Bạch đi vào đánh răng rửa mặt, cố tình liếc nhìn một cái, trong thùng rác nhà vệ sinh hình như có thêm vài cục giấy ăn.

Khác với tối qua, người của công ty phá khóa không từ chối, hơn nữa còn đến khá nhanh. Là một anh thanh niên, mang theo đầy đủ dụng cụ.

Lâm Uyên Bạch cũng mở cửa ra đứng nhìn. Sau khi xác nhận rõ thân phận của Hoắc Trường Uyên, động tác của cậu ta vô cùng nhanh nhẹn, bắt đầu tháo gỡ mắt thần và tiến hành mở khóa.

"Tiểu Uyên!"

Một giọng nói bất ngờ vang lên.

Lâm Uyên Bạch nhìn về phía đó, thấy Yến Phong đang đi lên, tay xách một túi hoa quả.

Cô kinh ngạc, há hốc miệng, đang định lên tiếng thì đối diện vang lên một tiếng "cách". Cậu thanh niên mở khóa mỉm cười nói với Hoắc Trường

Uyên: "Xong rồi anh nhé!"

Đúng lúc này Yến Phong đi lên, cũng vô tình nhìn sang, rồi sững người: "Hoắc tổng?"

Hoắc Trường Uyên từ từ quay người lại, khẽ gật đầu: "Anh Yến!"

"Hoắc tổng đang... sống ở đây?" Yến Phong nhìn cánh cửa đang mở, hỏi với vẻ không chắc chắn.

"Vâng." Hoắc Trường Uyên giật giật khóe môi, thản nhiên đáp: "Bỗng dưng muốn thay đổi môi trường sống."

Yến Phong theo Lâm Uyển Bạch đi vào nhà, mãi vẫn cứ nhú mào.

Lâm Uyển Bạch chủ động phá tan sự im lặng: "Anh Yến Phong, anh cầm gì trong tay vậy?"

"Người ta vận chuyển cho anh ít xôi từ Tam Á tới, cho em một ít em nếm thử. Mấy hôm nay khá bận, anh chẳng tranh thủ được thời gian qua đây. Vừa hay hôm nay lên tổng bộ họp bàn về chuyện tuyển quân mới, ngang qua chỗ em nên mang tới cho em!" Yến Phong đặt túi lên mặt bàn, ngừng một chút, nghi hoặc hỏi: "Tiểu Uyển, Hoắc tổng chuyển tới ở đối diện nhà em?"

"Vâng..." Lâm Uyển Bạch gật đầu, kể lại đại khái về việc chủ nhà cũ bán nhà cho Hoắc Trường Uyên.

Yến Phong nghe xong, nói một câu châm chọc mang đầy ý tứ: "Xem ra anh ta cũng tốn nhiều tâm tư thật!"

"..." Lâm Uyển Bạch không biết nên đáp thế nào.

Chuông di động vang lên, là máy của Yến Phong, hình như là tổng bộ gọi tới, thúc giục anh ấy tới họp.

Sau khi ngắt máy, Yến Phong đành đứng lên. Có điều khi đi ra cửa, anh ấy vẫn dừng bước, trầm ngâm giây lát: "Tiểu Uyển, anh nhớ là lần trước em đã nói với anh, hai người không còn quan hệ gì nữa..."

Lâm Uyển Bạch đang định giải thích thì cánh cửa nhà đối diện bật mở.

Hoắc Trường Uyên đã thay quần áo, không phải áo vest mà là một bộ đồ ngủ ở nhà đầy sức sống. Chiếc quần dài màu than xám, chiếc áo len đan màu trắng, khiến khuôn mặt cương nghị của anh dịu dàng hơn nhiều.

Anh nhìn thẳng về phía cô và hỏi: "Em có nhìn thấy áo sơ mi của anh không?"

"Làm sao em biết..." Lâm Uyển Bạch nóng mặt, hoảng loạn nói.

Hoắc Trường Uyên từ từ nhướn đuôi mày lên, sau đó chậm rãi nói rành mạch từng chữ: "Tối hôm qua, lúc tắm chẳng phải anh đã cởi ra trong nhà tắm sao?"

"Tiểu Uyển?" Yến Phong lập tức quay sang nhìn cô, ánh mắt như mong muốn cô xác thực.

"À, tối qua anh ấy tắm ở nhà em..." Mặt Lâm Uyển Bạch đã đỏ bừng rồi, cô bầm bụng giải thích: "Chẳng qua là vì nhà anh ấy bị hỏng đường ống nước, thế nên mượn phòng tắm nhà em. Sau đó lại quên mang chìa khóa, nên đã ngủ tạm trên sofa một đêm! Ban nãy anh cũng thấy đấy, có người tới phá khóa..."

Ánh mắt Yến Phong đã có nhiều thay đổi.

Nói thì nói như vậy, nhưng nghĩ sao cũng cảm thấy bất thường!

Giống như có một con thỏ ở trong hang và bên ngoài là một con sói đầy nguy hiểm...

Khi chuông di động một lần nữa vang lên thúc giục, Yến Phong không bắt máy nữa mà chau mày vội vã nói với cô: "Tiểu Uyển, hôm khác chúng ta nói chuyện! Có tình hình gì nhớ gọi điện thoại cho anh!"

Câu cuối cùng rõ ràng là nói cho Hoắc Trường Uyên nghe.

Bóng Yến Phong nhanh chóng khuất sau hành lang. Lâm Uyển Bạch như sắp nổ tung đầu.

Hoắc Trường Uyên đút một tay vào túi quần, biểu cảm lười biếng, khóe môi rướn lên một nụ cười nhạt nhòa, ánh sáng lấp lánh trong đôi mắt giống như một cậu nhóc vừa làm chuyện xấu thành công: "Bây giờ có thể tìm áo sơ mi cho anh rồi chứ?"

"... Tìm!" Lâm Uyển Bạch giật giật khóe miệng.

~Hết chương 114~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 115

Hai ngày sau đó có vẻ bình yên phẳng lặng.

Lâm Uyên Bạch ôm tập tài liệu trở về bàn làm việc, rút chiếc di động để trong ngăn kéo ra xem, bên trên hiển thị hai cuộc gọi nhỡ, đều tới từ cùng một người.

Cô ngẫm nghĩ, không gọi lại mà soạn một tin nhắn: Có việc gì không?

Vừa gửi thành công thì đã có cuộc gọi tới.

Ngón tay Lâm Uyên Bạch đều tê dại vì rung, vội vàng bắt máy: "...
Alô?"

"Đang đi làm sao?" Chát giọng trầm của Hoắc Trường Uyên truyền tới.

"Ừm, vừa họp xong..."

"Anh đang phê duyệt tài liệu."

"Ồ..."

Lâm Uyên Bạch cắn môi, không hiểu anh gọi điện tới rốt cuộc có dụng ý gì, hình như cũng không có việc gì quá quan trọng.

Hoắc Trường Uyên vẫn tiếp tục nói: "Hết giờ anh về nhà luôn, còn em?"

"Em phải cùng lãnh đạo đi ăn cơm với khách."

"Với quản lý Trần ở bộ phận em?"

"Ừm."

"Ở đâu?"

Sau khi Lâm Uyên Bạch báo cáo địa chỉ, đầu kia không nói thêm gì nữa mà bảo thẳng: "Anh cúp máy đây, sắp có cuộc họp trực tuyến."

Nói xong, anh thẳng thừng ngắt máy.

Lâm Uyên Bạch nhìn màn hình di động, có phần câm nín, vẫn không hiểu ý tứ của anh sau khi gọi cuộc gọi này. Giống như những cuộc gọi hỏi han bình thường giữa hai người đang yêu, để hiểu rõ lịch trình của đối phương...

Cô vừa dứt di động vào ngăn kéo thì cô đồng nghiệp bên cạnh ghé tới hóng hót: "Tiểu Bạch, bạn trai à?"

"Không phải đâu!" Lâm Uyên Bạch lắc đầu.

"Tin cậu mới lạ đó, thấy cậu trả lời từng câu từng câu như cô con dâu mới về nhà chồng ấy! Không phải thì chắc chắn giữa hai người cũng có vấn đề!" Cô đồng nghiệp bĩu môi.

Lâm Uyên Bạch vừa khó xử vừa ngượng ngập: "Mình nào có..."

Đồng nghiệp vẫn âm ỉ nói là không tin. Trở về vị trí tiếp tục làm việc, cô bất giác nhìn mình trong gương rồi âm thầm lắc đầu.

Chập tối tan ca, Lâm Uyên Bạch thu dọn đồ đạc, trực tiếp cùng quản lý đi tiếp khách.

Giống như hai lần trước, quản lý bảo cô phục vụ việc rót rượu trong bữa cơm. Cô vừa rót xong quay về thì nghe thấy bên cạnh có âm thanh bèn nói: "Quản lý, hình như di động của anh đang kêu!"

"Ồ, vậy sao?" Người quản lý đang nâng cốc nghe thấy vậy bèn rút máy ra khỏi túi áo vest.

Ngồi gần, Lâm Uyên Bạch loáng thoáng nhìn thấy hai chữ "Hoắc tổng" hiển thị trên màn hình, nhưng không dám chắc chắn.

Quản lý nói tiếng xin lỗi với các vị khách rồi ra bên cạnh cửa sổ nghe điện thoại, giữa chừng hình như còn quay đầu nhìn cô vài lần.

Quản lý nhận điện thoại quay về không bao lâu thì lại nói phải đi vệ sinh. Khi quay lại, sắc mặt ông ấy trông có vẻ rất đau khổ.

Lâm Uyên Bạch vội ghé qua hỏi: "Quản lý, anh không sao chứ?"

"Không ổn lắm." Quản lý lắc đầu, đầu mày nhú chặt, ngữ khí trở nên trịnh trọng: "Tiểu Lâm à, bệnh viêm dạ dày của tôi tái phát rồi, lát nữa có thể cần cô đỡ giúp tôi."

Lâm Uyên Bạch cắn môi, liếc nhìn bàn tiệc.

Tối nay họ tiếp đãi toàn là các lãnh đạo quan trọng của Chính quyền, quyền lực trong tay người nào cũng rất lớn, nói năng cũng rất có sức nặng, không thể đắc tội được ai. Do dự giây lát, cuối cùng cô chỉ còn cách gật đầu.

Suốt cả buổi tối, ly rượu trước mặt Lâm Uyên Bạch cứ đầy mãi.

Cuối cùng, cô sắp không còn nhớ rõ mình uống mấy ly nữa. Chỉ biết khi ngồi xuống, tay phải chống vào mép bàn, cảm giác những đồ ăn ngon

trên mặt bàn đều đang xoay tròn theo biên độ nhỏ.

Không biết tình trạng này đã duy trì được bao lâu, cô loáng thoáng nghe thấy quản lý vỗ vai mình: "Tiểu Lâm, kết thúc rồi!"

"... Kết thúc rồi sao?" Lâm Uyển Bạch mơ mơ màng màng, nhưng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Đêm thu phương Bắc gió se se lạnh. Ra khỏi cửa nhà hàng, gió ào tới, Lâm Uyển Bạch không chỉ cảm thấy lạnh. Cô cố gắng đè nén men rượu hình như cũng đang xông thẳng từng cơn lên đỉnh đầu.

Cô gắng gượng cùng quản lý tiễn các vị lãnh đạo ra về, trong tầm mắt thoáng thấy một chiếc Land Rover màu trắng đi tới.

Ban đầu cô không mấy để ý, cho đến khi bóng dáng cao lớn đó mỗi lúc một gần hơn. Nhìn rõ rồi, Lâm Uyển Bạch kinh ngạc: "Ồ... Sao anh lại ở đây?"

"Tien đường thôi." Hoắc Trường Uyên hồ hững đáp.

Lâm Uyển Bạch nghe xong nghi hoặc, trùng hợp đến vậy ư?

Hoắc Trường Uyên mở cửa ghế lái phụ ra, nói với cô: "Đi thôi, anh đưa em về."

Lâm Uyển Bạch quay đầu nhìn, quản lý chẳng biết đã chạy đi đâu, bèn gật đầu: "Ừm..."

Tốc độ của chiếc xe không nhanh, xuyên qua màn đêm một cách vững vàng.

Sau khi Lâm Uyển Bạch lên xe thì ngồi dựa vào cửa sổ, một tay giờ lên day day trán, dường như một xua tan cảm giác say xỉn đang dâng cao.

Hoắc Trường Uyên đánh mắt về phía cô: "Uống nhiều rồi sao?"

"Có một chút..." Lâm Uyển Bạch thành thật gật đầu.

"Khó chịu lắm sao?" Hoắc Trường Uyên lại hỏi.

"Vẫn ổn..." Hơi thở Lâm Uyển Bạch nồng nặc mùi rượu nóng.

Dạ dày không có cảm giác cồn cào đến khó chịu, chỉ là đầu óc rất nặng, huyết thái dương giật lên từng hồi đau đớn. Cô không dám nhìn ra ngoài cửa sổ, cảm giác dây đèn đường nổi thành một kia sắp bay lên trời tới nơi.

Nói xong câu ấy, cô tạm thời nhắm mắt lại.

Đến khi xe tắt máy, cô mới mở mắt ra, cố gượng mở mí mắt phân biệt một lúc mới nhìn rõ là đã tới nhà rồi.

Cô đẩy cửa ghế lái phụ ra, chân bước xuống đất mà lâng lâng như bước trên bích bồng, mềm mại, không vững là chực ngã.

Bên cạnh, có một nguồn sức mạnh đỡ cô lại vững vàng.

Lâm Uyển Bạch ngẩng đầu lên, nhìn thấy ngũ quan rõ ràng của anh, nhất là đôi mắt sâu đó, giống hệt như bóng tối sau lưng vậy.

Dưới chân không còn sức lực, đến mức đầu lưỡi cũng như đang quần vào nhau vậy: "Cảm ơn anh..."

Lúc này cô hoàn toàn đứng không vững nữa, mùi rượu trào lên khiến đầu óc cô chỉ càng thêm hỗn loạn, hoàn toàn không phát hiện ra toàn bộ sức mạnh của mình đều đã nương tựa vào người anh, chủ động để anh được hời.

Hoắc Trường Uyên cúi xuống, một cánh tay lẳng lẳng đưa ra ôm lấy eo cô.

Đáy mắt anh ánh lên một tia sáng, lực trên bàn tay chặt thêm, giọng nói trầm tĩnh bị gió đêm thổi vào tai: "Có phải không đứng vững được không? Để anh bế em lên."

Dứt lời, anh đã bế ngang người cô lên.

Đầu óc Lâm Uyển Bạch choáng váng dữ dội, trước mắt đã xuất hiện bóng chồng. Cô không còn sức lực giãy giụa, trong mơ hồ, cô ngược lại còn dựa vào vai anh, nói đi nói lại câu Cảm ơn với anh.

Mỗi bước chân lên từng tầng, đèn cảm ứng cũng sang theo lúc đó.

Giữa chừng, Hoắc Trường Uyên không hề dừng lại, hơi thở cũng không loạn nhịp vì ôm cô, bắp tay vững chắc giữ cô yên ổn.

Trong hơi thở của Lâm Uyển Bạch, ngoài mùi rượu phảng phất còn có mùi hương nam tính của anh quyện quanh mũi. Ngửi mãi ngửi mãi, cô càng say hơn. Đến nỗi khi lên tầng trên cùng, anh bế cô vào phòng đối diện cô cũng không chú ý.

Cánh cửa cọt kẹt đẩy ra rồi đóng lại.

Lưng cô chạm vào lớp nệm giường mềm mại. Dưới sự thúc đẩy của men rượu, cô chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng.

Trong vô thức, cô níu lấy áo sơ mi của Hoắc Trường Uyên.

Có thể vì lực quá mạnh nên mấy cúc áo trước ngực anh bung ra, để lộ da thịt màu đồng mạnh mẽ, lồng ngực thấp thoáng ẩn hiện.

Hoắc Trường Uyên nhướn mày, ấn chặt bàn tay đang hoang mang của cô: "Sao, uống say rồi định giờ trò lưu manh à?"

~Hết chương 115~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 116

"Em không..." Cô hoảng loạn lắc đầu.

"Vậy tức là quyến rũ anh?" Đôi mắt nheo lại của Hoắc Trường Uyên toát ra mùi nguy hiểm.

"Không mà..." Lâm Uyên Bạch thật sự oan tày trời, rõ ràng việc say rượu đã khiến cô nói năng không còn lưu loát.

Hoắc Trường Uyên giữ chặt tay cô không buông, lòng bàn tay nắm chặt từ từ dẫn xuống. Không biết anh làm kiểu gì mà dọc đường từng chiếc cúc áo đều bung ra như có phép thuật vậy. Lúc này lồng ngực rắn chắc của anh đã hoàn toàn lộ ra trước mắt cô.

Lâm Uyên Bạch bị hình ảnh đó kích thích, lại càng choáng váng hơn. Khi cô định quay đi thì anh bất ngờ cúi xuống gọi một tiếng bên tai.

"Uyển Uyển."

Cô bất giác sửng người.

Hai chữ này lọt vào tai cô không chút dự báo, giống như có một sợi lông nhỏ đã vuốt ve trái tim.

Chưa từng có ai gọi cô như vậy.

Người thân thiết nhất đều gọi cô một tiếng Tiểu Bạch, ngay cả Yến Phong cũng chỉ gọi cô là Tiểu Uyển. Lần đầu tiên có người gọi tên cô như

vậy, hai chữ lách nhau giống như một dư vị triền miên không dứt.

Lâm Uyên Bạch nuốt nước bọt, trong lúc ngơ ngẩn, cảm cô được nâng lên nhẹ nhàng: "Uyên Uyên, anh muốn thừa nước đục thả câu."

"..." Nhịp tim của cô gia tăng đột ngột.

Hàm ý của câu nói này...

Lâm Uyên Bạch ngược mắt lên mới phát hiện đôi mắt sâu hút kia chẳng biết từ lúc nào đã rực sáng như bùng cháy, giống như sắp nuốt chửng cô vào mối cam lòng.

Dường như đã nhẫn nại rất nhiều, Hoắc Trường Uyên biểu đạt khao khát một cách trực tiếp: "Muốn có em!"

Lâm Uyên Bạch chỉ cảm thấy ba chữ này nổ tung trong đầu mình.

Hoắc Trường Uyên như đang chống đẩy, hai tay chống hai bên. Khi anh hơi cúi xuống, hơi thở nóng rực từ mũi phả vào mí mắt cô. "Anh cho em mười giây để suy nghĩ, nếu em không từ chối, anh sẽ coi như em chấp nhận."

"10, 9, 8..."

Anh bắt đầu đếm, tới cuối cùng thậm chí còn đếm nhanh hơn: "3, 2, 1!"

Lâm Uyên Bạch vốn đã đầu vầng mắt hoa, làm sao còn có thể phản ứng lại kịp. Cô nhìn anh hơi ngây ngất, chỉ thấy bờ môi mỏng của anh hơi rướn lên một đường cong khê khàng.

Sau đó, một bóng đen ập xuống.

Cô bị hôn tít mù.

Môi lưỡi bị cạy mở, tiếng phản kháng của Lâm Uyển Bạch chỉ còn lại những tiếng ngâm nga. Ý thức của cô càng lúc càng mơ hồ, có những món quần áo bị ném đi ngang qua tầm mắt.

Thế này thì rốt cuộc là ai đang giở trò lưu manh đây...

Hoắc Trường Uyên chẳng biết vẫn biến đâu ra một bao cao su.

Một lần nữa phủ phục người xuống, anh áp sát vào tai cô, nói một câu vừa bá đạo vừa dụ dỗ: "Uyển Uyển, cho anh!"

Lâm Uyển Bạch say hấn.

...

Sáng hôm sau, Lâm Uyển Bạch bị đánh thức bởi tia nắng ban mai.

Rèm cửa không kéo nên ánh sáng bên ngoài mặc sức tràn vào, cả căn phòng đều được chiếu sáng, bao gồm cả đồng áo len và áo vest vứt lung tung dưới sàn nhà, và vô số những cục giấy vệ sinh được vo tròn lại.

Cô đau đầu dữ dội, khắp người đau nhức, giống như bị ai đó đánh một trận vậy.

Lâm Uyển Bạch ngồi bật dậy, bởi vì phát hiện xung quanh không giống căn phòng của mình.

Nơi này tràn ngập mùi hương nam tính, màu sắc đơn giản, nhưng cũng không quá xa lạ. Cô nhìn khắp một lượt hai bên trái phải, đã có thể chắc chắn đây là căn nhà đối diện của Hoắc Trường Uyên. Ngày sau đó, những cảnh tượng tồi qua ủa về.

Giống như một thước phim chiếu lại trong đầu.

"Uyển Uyển, anh muốn thừa nước đục thả câu."

"Anh muốn em!"

...

Lâm Uyển Bạch day day hai bên thái dương đau nhức. Rượu không chỉ giống như liều thuốc độc phá hủy dạ dày, mà còn là chiếc chìa khóa mở ra dục vọng.

Tối qua bị men rượu thôi thúc, cô đã ờ ờ cùng Hoắc Trường Uyên lăn lên giường...

Trong phòng tắm có tiếng nước chảy rào rào, chắc Hoắc Trường Uyên đang ở bên trong.

Lâm Uyển Bạch nhắm mắt lại mấy giây để định thần, rồi dè dặt vén chăn ra, nhặt quần áo dưới đất lên mặc vào người. Cô mặc kệ nó nhăn nhúm, cầm túi xách, lén lút đi ra ngoài như một con mèo.

Cô vừa chạm tay vào nắm đấm cửa, phía sau vang lên giọng nam trầm, dường như còn chút khản đặc sau màn sung sướng: "Em ăn cho đã rồi vuốt mép bỏ chạy hả?"

Lâm Uyển Bạch quay đầu, liền nhìn thấy Hoắc Trường Uyên đứng trước cửa phòng tắm, tay đang cầm một chiếc khăn tắm lau tóc, nhìn cô cười mà như không cười.

"À..." Lâm Uyển Bạch ấp úng ngượng ngập.

"Vào tắm đi." Hoắc Trường Uyên ra hiệu về phía sau.

Lâm Uyển Bạch liếm môi, lắc đầu: "Không cần đâu, để em về nhà tắm là hơn..."

Nói xong, cô bèn chạy ra ngoài như tàu thoát.

Cô thẳng thừng mở cửa, len lỏi sang phía đối diện, sau đó đóng cửa lại, rồi lao vào trong phòng tắm.

Lâm Uyên Bạch tắm qua thật nhanh, tuy rằng có thể gột được mùi hương Hoắc Trường Uyên để lại nhưng không thể xua tan những ký ức anh in hằn. Trên người chỉ cần là chỗ nhìn được, đều có những dấu đỏ và tím.

Cô thay quần áo rồi nhìn vào mình trong gương, sầu não vì hành động thiếu kiểm soát tối qua.

Cô tự thề trong lòng sẽ không bao giờ động vào rượu nữa...

"Lâm Uyên Bạch, anh cũng có thể giống như trước kia, dùng một vài thủ đoạn để ép buộc em tiếp tục đi theo anh."

"Chỉ là anh không muốn làm vậy nữa."

Những lời Hoắc Trường Uyên từng nói vẫn văng vẳng bên tai, anh đúng là không còn làm vậy nữa, mà dùng một cách khác cao cấp hơn, khiến trái tim đến cơ thể cô dần dần buông bỏ mọi phòng tuyến, cuối cùng chìm đắm lúc nào không hay...

Lâm Uyên Bạch từ từ nắm chặt tay lại.

"Cộc cộc!"

Tiếng gõ cửa vang lên, cô chậm chạp đi qua.

Ngoài cửa, Hoắc Trường Uyên đã thay sang bộ vest, tinh thần còn sáng khoái hơn cả lần trước sau khi được giải phóng trong phòng tắm nhà cô. Trong tay anh xách một túi đồ siêu thị: "Anh vừa xuống nhà mua mỳ, có thể nấu ăn luôn!"

"Em không đói lắm..." Lâm Uyên Bạch không để anh đi vào.

"Vậy em nấu cho anh ăn." Hoắc Trường Uyên không hề để ý.

Lâm Uyên Bạch đứng đực ra trước cửa. Sau giây lát đối chọi trong im lặng, dưới cái nhìn chăm chú của anh, một kẻ đạo hạnh chưa cao như cô vẫn bại trận. Cô đón lấy túi đồ, lặng lẽ đi vào bếp.

Một túi mỳ vắt nhỏ, vừa đủ nấu được hai bát to.

Bát anh nghi ngút khói, cô chỉ ăn nửa bát, bên trên có một quả trứng trần đẹp mắt.

Hai người ngồi đối diện nhau, Lâm Uyên Bạch im lặng đưa mỳ vào miệng.

Có điều cho dù cô cúi đầu, ánh mắt hùng hực phía đối diện vẫn không thể tảng lờ.

Lâm Uyên Bạch cắn môi ngẩng đầu lên, không có gì bất ngờ, cô rơi vào đôi mắt anh. Cô không chịu nổi, quay đi: "Hoắc Trường Uyên, anh có thể đừng nhìn em mãi được không..."

"Ngượng à?" Hoắc Trường Uyên khẽ cười thành tiếng.

Hai bên gò má của cô giống như tói qua vậy, đỏ hồng lên, nổi bật trong quầng sáng ban mai rực rỡ, giống như màu hoa đào vào lúc đẹp nhất đời hoa.

Hoắc Trường Uyên gấp một gấp mỳ, chậm rãi nhai rồi nuốt xuống, đôi mắt ánh lên những tia sáng tinh nghịch, cố tình rướn môi: "Tói qua em nhiệt tình lắm mà, làm xương cốt của anh kêu răng rắc."

"Anh có thể đừng nói nữa không..." Lâm Uyên Bạch càng đỏ mặt hơn.

Cô run rẩy hàng mi nhìn anh, lòng bộn bề cảm xúc.

Mặc kệ đi, chết thì chết!

Cô nắm chặt đôi đũa, liều mình cắn môi lí nhí nói với tốc độ nhanh:
"À... Tối qua chúng ta là tình một đêm..."

~Hết chương 116~

*Bỏ cả ăn mừng để dịch nốt chương này cho anh em, nhớ comt nhiều vào ủng hộ con bé =))

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 117

Đúng với dự liệu, sắc mặt Hoắc Trường Uyên suýt chút nữa là đen xì.

Lớp da thịt bên khóe miệng giật giật mấy cái rất rõ ràng: "Lâm Uyên Bạch, em dám nói lại lần nữa không?"

Thật sự không dám...

Nhưng lời đã nói ra rồi, muốn vớt vát cũng đã không kịp.

Lâm Uyên Bạch chẳng biết lấy dũng khí từ đâu ra, nuốt nước bọt, tiếp tục nói với giọng nhỏ và nhanh: "Tôi qua đối với em mà nói chính là tình một đêm. Mọi người đều là người trưởng thành rồi, say rượu làm loạn cũng là điều không thể tránh khỏi..."

"Vậy em coi anh là gì?" Hoắc Trường Uyên mặt sắp thành than đen tới nơi.

"À..." Lâm Uyên Bạch liếm môi, căng thẳng suýt cắn đứt đầu lưỡi: "Đối tượng của tình một đêm?"

Hoắc Trường Uyên nheo mắt lại khó tin, anh nói từng chữ như bật ra từ kẽ răng: "Em coi anh là đối tượng của tình một đêm?"

Lâm Uyên Bạch không lên tiếng, nhưng ánh mắt lấp lánh nhìn về phía anh chính là một sự mặc nhận.

Hoắc Trường Uyên bỏ đôi đũa trong tay xuống. Năm ngón tay vang lên tiếng bẻ khớp xương răng rắc. Anh sợ mình không kiểm soát được mà vùng tay đâm cô.

Sáng nay tỉnh dậy, thật ra anh rất muốn cùng cô làm thêm lần nữa.

Nhưng nghĩ tới chuyện tối qua hành hạ cũng khá lâu, cô suýt thì ngất đi, nên anh nghĩ sẽ tạm thời tha cho cô. Dục vọng trống trải bao lâu giờ được thỏa mãn, đến lúc này anh vẫn còn đang hồi tưởng. Ai ngờ gáo nước lạnh của cô thành linh tạt tới.

Hoắc Trường Uyên không chỉ cảm thấy tay mà cả răng mình cũng nghiến rất dữ.

"Tình một đêm?"

"Đối tượng tình một đêm?"

Anh liên tiếp lặp lại hai câu, lòng bàn tay giấu dưới gầm bàn của Lâm Uyển Bạch cọ lên đầu gối, toàn là mồ hôi ướt rượt.

Cô có vẻ đã chọc vào một con sư tử...

Đáng sợ quá...

"Két..."

Tiếng ghế ăn và mặt đất ma sát tạo ra âm thanh chói tai. Hoắc Trường Uyên đột ngột đứng bật dậy: "Nếu đã vậy, thì chúng ta làm lại lần nữa đi!"

Việc anh muốn làm nhất bây giờ chính là bịt chặt cái miệng của cô lại.

Vẫn thẳng thắn như tối hôm qua, anh khiến cô ngoài âm ừ ra thì chẳng nói được bất kỳ câu nào khác.

"Đừng mà..."

Lâm Uyên Bạch hoảng hốt rút người về phía sau, kéo dẫn khoảng cách. Tay cô vẫn giơ cao đôi đũa một cách khô hời.

Sợ hãi nhìn thẳng vào đôi mắt anh, cô hắng giọng, gượng gạo bật ra một câu: "Em không có nhiều nhu cầu như anh đâu... Hơn nữa, em có lẽ cũng không quá cần người tình..."

Nửa câu cuối vừa dứt, Lâm Uyên Bạch hoàn toàn không dám nhìn anh nữa.

Người tình...

Hoắc Trường Uyên cảm giác mọi sợi gân ở sau gáy đều bị treo ngược lên trên.

Hai tay anh cuộn chặt lại thành nắm đấm, bởi vì lần này anh không những sợ mình đâm cô mà càng sợ mình sẽ thẳng thừng bóp chết cô!

...

Nhìn thẳng vào những con số chỉ chít trên màn hình máy tính, bàn tay Lâm Uyên Bạch gõ không ngừng.

Đến bây giờ, nhớ lại dáng vẻ sa sầm mặt mày của Hoắc Trường Uyên, cô vẫn cảm thấy sống lưng lạnh ngắt. Giống như lần đầu tiên khi cô ném thẳng hai trăm đồng vào mặt anh vậy, bản thân cũng không biết dừng khí ở đâu ra.

Người đồng nghiệp bên cạnh đẩy đẩy cô: "Tiểu Bạch, tan làm rồi!"

Lâm Uyên Bạch liếc nhìn đồng hồ ở góc phải, rồi đứng lên thu dọn cùng.

Tối nay cô hẹn hai bố con Yến Phong cùng đi ăn cơm, lần này là lẩu. Lần trước cô không chịu nổi màn giục giã ma quỷ của Hoắc Trường Uyên mà thất hẹn đi thả đèn trời với thằng bé, thế nên coi như hôm nay bù lại.

Ra khỏi tòa nhà chưa được bao lâu, Yến Phong đã lái chiếc xe Jeep tới đón cô.

Quán lẩu nằm ở một vị trí khá yên tĩnh giữa trung tâm ồn ào, bên cạnh là một khách sạn cấp sao, thế nên làm ăn rất phát đạt.

Chỗ đỗ xe trước cửa đã kín, Yến Phong phải đỗ sang bên cạnh. Lúc xuống xe, di động của anh đổ chuông, Lâm Uyển Bạch bèn qua giúp anh dắt thằng nhỏ.

Khi họ chuẩn bị đi vào quán lẩu thì từ trong có mấy người mặc đồ vest đi ra.

Người cao nhất đứng giữa là Hoắc Trường Uyên, bộ vest đen ngàn năm không đổi. Có vẻ như anh tới đây tiếp khách, đi song song bên cạnh còn có hai người nước ngoài khác. Giang Phóng đã rảo bước chạy tới bên cạnh chiếc Bentley để mở cửa xe.

"Tiểu Bạch, lát nữa chúng ta gọi một con cua to để nhúng lẩu nhé?"

Thằng bé lắc lắc tay cô, bỗng nhiên hỏi bằng giọng giòn tan. Lâm Uyển Bạch không lập tức trả lời mà vô thức nhìn qua.

Hoắc Trường Uyên có lẽ đã nghe thấy bèn quay đầu nhìn lại.

Nhưng anh cũng quay đi rất nhanh, cúi người ngồi vào xe, chiếc Bentley đen cứ thế phóng đi.

Quán lẩu tổng cộng có bốn tầng, tuy rằng đông khách nhưng cũng khá nhiều bàn, nên không cần phải đặt chỗ trước. Rất nhanh, một nồi lẩu uyên ương được bê lên, than hồng rực cháy bên dưới.

Yến Phong ngồi đối diện gấp thăn nĩa bỏ vào nồi, rồi ngược mắt hỏi: "Tiểu Uyên, em không sao chứ?"

"Không sao ạ." Lâm Uyên Bạch lắc đầu.

"Anh thấy em cứ rút di động ra xem, đang đợi điện thoại của ai à?"

"À, không không..." Lâm Uyên Bạch vội nói rồi đẩy túi xách qua một bên, giải thích: "Em xem mấy thứ em mua trên mạng đã đến chưa ấy mà!"

Lúc thu tay về, cô vẫn không nhìn được ấn vào nút Home. Màn hình sáng lên, bên trên yên ắng không có bất kỳ cuộc gọi hay tin nhắn nào.

Ánh mắt Hoắc Trường Uyên khi quay đầu lại ban nãy, có lẽ là đã nhìn thấy cô đi chung với bố con Yến Phong.

Cứ nghĩ sẽ giống như lần trước, anh sẽ lại thúc giục liên hồi như ma quỷ...

Yến Phong lần lượt gấp thịt cho cô và cho con trai rồi dịu dàng nhắc nhở: "Thịt bò chín kỹ quá rồi, Tiểu Uyên, mau ăn đi."

"Được." Lâm Uyên Bạch gật đầu, cầm đũa lên.

Yến Phong thấy cô chốc chốc lại cho thịt vào miệng, nhưng rõ ràng biểu cảm ngoài mặt không mấy nhập tâm.

Anh bất giác nắm chặt chiếc cốc trong tay.

Lần này về nước, Yến Phong luôn cảm thấy cô càng ngày càng xa mình, hơn nữa cảm giác này ngày sau mãnh liệt hơn ngày trước.

Ăn cơm xong, họ cùng thằng bé đi tới bờ sông thả đèn trời, cuối cùng cũng bù đắp xong, Lâm Uyển Bạch liền về nhà. Khi đi lên gác, cô đặc biệt ngó xuống dưới nhà, chiếc Land Rover màu trắng vẫn chưa quay về.

Sau khi vào nhà, cũng không còn sớm nữa, cô bật tivi lên.

Càng lúc cô càng chỉnh nhỏ volume xuống, cuối cùng chỉ còn lại một nấc. Tuy rằng cô nhìn thẳng lên màn hình, nhưng lại bất giác đóng tai nghe tiếng động ngoài cửa.

Có cuộc gọi vào di động, Lâm Uyển Bạch tức tốc rút ra xem.

Nhưng không phải Hoắc Trường Uyên, mà là bên chuyển phát gọi tới, hỏi cô có ở nhà không, họ qua chuyển hàng.

Cô ngắt máy không lâu sau thì có tiếng gõ cửa. Lâm Uyển Bạch chạy ra mở cửa, nhân viên chuyển phát đứng bên ngoài: "Xin hỏi chị Lâm phải không ạ?"

"Tôi đây."

"Đây là bưu kiện của chị, mời chị ký nhận lên trên!"

"Vâng."

Lâm Uyển Bạch đón lấy bút, trong lúc đang định ký tên lên trên thì có tiếng bước chân vững vàng vọng từ cầu thang tới.

Cô nín thở nhìn qua, Hoắc Trường Uyên đang đút một tay vào túi, tay kia ngoài chìa khóa xe còn có một túi đồ, bên trong không có gì bất ngờ, chính là mỳ và trứng gà.

Mặt anh vẫn còn đen thui như lúc sáng, mắt chợt lóe lên cảm giác muốn giết người.

Hoắc Trường Uyên đi thẳng qua cửa nhà cô, sau đó rút chìa khóa mở cửa nhà đối diện.

"Chị Lâm, ký ở đây là được rồi!" Anh nhân viên nhắc nhở cô.

"À vâng!" Lâm Uyển Bạch hoàn hồn, trả lời.

"Rầm..."

Đúng lúc cô hạ bút, cánh cửa nhà đối diện cũng bị đóng sập vào rất mạnh.

Tiếng vang rất lớn, tiếng vọng còn lại mãi.

Cậu thanh niên trẻ tuổi dường như bị giật mình, run rẩy dè dặt hỏi:
"Ban nãy tôi không chắn đường ai chứ?"

Lâm Uyển Bạch liếm môi: "Không đâu..."

~Hết chương 117~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 118

Buổi chiều hôm sau, Lâm Uyển Bạch ngồi ngây người trước màn hình máy tính.

Hàng chữ và số dày đặc, không cái nào lọt vào mắt cô, ánh nhìn của cô cứ bay tạt đâu đâu.

Tối qua khi ký nhận bưu phẩm, cô cũng nghĩ sẽ giống như lần trước, Hoắc Trường Uyên sẽ đột ngột xuất hiện phía sau người bưu tá, nhưng cuối cùng chỉ là một tiếng đóng cửa rất mạnh.

Khi anh lên gác, Lâm Uyển Bạch nhìn rất rõ ràng, trong tay anh cầm một túi đồ, bên trong có mỳ và trứng gà. Nhưng cô đã ghé tai lắng nghe động tĩnh bên ngoài một lúc lâu, phía đối diện hoàn toàn im ắng, anh càng không có ý bắt cô sang nấu...

Quản lý từ phòng làm việc đi ra, lao thẳng tới chỗ cô.

Lâm Uyển Bạch ngồi thẳng người lên, những tưởng quản lý mắng cô vì tội tâm hồn treo ngược cành cây, ai dè lại đưa cho cô một túi tài liệu: "Tiểu Lâm, cô mang chỗ tài liệu bổ sung này tới Hoắc Thị, dự án coi như đã chính thức kết thúc rồi!"

"Ồ, phải đích thân mang qua sao ạ?" Cô hơi do dự.

"Đương nhiên rồi!" Quản lý trả lời ngay: "Việc hợp tác với Hoắc Thị, ai dám lơ là? Tôi còn đang đợi lần này kết thúc, tiếp theo Hoắc Thị lại tìm

chúng ta làm ăn nữa!"

Kể ra cũng phải, lúc trước trong quá trình hợp tác, cô vẫn luôn cùng quản lý chạy qua chạy lại Hoắc Thị.

Lâm Uyên Bạch nghe xong bèn gật đầu.

Nửa tiếng sau, cô cầm túi tài liệu tới Hoắc Thị.

Vì là công việc có hẹn trước, sau khi nói rõ ở quầy lễ tân, cô được dẫn về phía thang máy.

Cô lên tầng trên cùng, một người có vẻ giống thư ký nói Hoắc tổng đang họp, hỏi cô có việc gì không, đồng thời hỏi có cần đưa cô tới phòng tiếp khách đợi một chút không.

Lâm Uyên Bạch đang định trả lời thì nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc.

Tóc có vẻ mới nhuộm lại màu khác, một màu đen ngả vàng, kết hợp với làm xoăn khiến cô ta trông như công chúa vậy. Trên người toàn là hàng hiệu, nhất là mẫu túi cao cấp phiên bản giới hạn xách trong tay, logo sắp làm người ta lóa mắt.

Lâm Dao Dao...

Lâm Uyên Bạch nhíu mày, cảm giác đã lâu lắm rồi không thấy đôi phương nhảy nhót trước mặt mình.

Hoặc nói chính xác hơn là ở trước mặt Hoắc Trường Uyên.

Cánh cửa phòng họp được đẩy ra, người bên trong lục tục ra ngoài. Đi đầu dĩ nhiên là Hoắc Trường Uyên trong bộ vest đen, các nhân viên phía sau cũng tự động rời đi, chỉ còn Giang Phóng đi sát theo anh.

Thư ký vội tiến tới, cung kính cúi đầu: "Hoắc tổng, cô Lâm đây..."

Nói xong, anh ta có phần hỗn loạn, bởi vì lúc này có tới hai cô Lâm...

Hoắc Trường Uyên nhìn qua Lâm Dao Dao đang ở gần mình nhất rồi lại nhìn Lâm Uyển Bạch cách xa hơn vài bước. Ánh mắt anh không dừng trên người ai quá lâu, anh tiếp tục sải bước đi về phía văn phòng.

Khi anh đi tới trước mặt cô, Lâm Uyển Bạch đành ngượng ngáp nói: "À, Hoắc tổng, đây là tài liệu bổ sung mà quản lý Trần bảo tôi mang qua cho anh..."

Hoắc Trường Uyên không dừng bước chân, đến đôi mày còn không buồn nhướng lên.

Anh chỉ gọi to một tiếng: "Giang Phóng!"

Lâm Uyển Bạch vẫn đang giơ tập tài liệu lên cao, Giang Phóng rào bước đi tới: "Cô Lâm, cứ đưa tôi!"

Lâm Dao Dao ban nãy chỉ mãi hướng về Hoắc Trường Uyên, cũng chỉ mới vừa nhìn thấy cô.

Từ sự phấn nộ ban đầu, cô ta chuyển dần sang sung sướng mừng thầm.

Trước kia lần nào gặp tình cảnh ba người ở Hoắc Thị, Hoắc Trường Uyên chẳng nắm tay Lâm Uyển Bạch đi qua trước mặt cô ta? Lần nào Lâm Dao Dao cũng vừa tức vừa căm, cuối cùng cũng có ngày anh không đuổi cô ta nữa.

Lâm Dao Dao cũng đi tới trước mặt cô, dừng bước.

"Lâm Uyển Bạch, tôi đã nói là anh Trường Uyên chỉ chơi bời với chị thôi! Hừ, coi như chị biết tự lượng sức mình, người như anh ấy đâu thuộc

về cô được!" Lâm Dao Dao ưỡn ngực kiêu hãnh nói, rồi nện đôi giày cao gót như bướm bướm bay lên: "Anh Trường Uyên, đợi em với!"

Lâm Uyên Bạch mím môi, cũng may cô chỉ tới đưa tài liệu.

Cô lặng lẽ đi về phía cửa thang máy. Khi nó đóng lại, cô còn loáng thoáng nghe thấy tiếng cười của Lâm Dao Dao: "Anh Trường Uyên, tối mình đi ăn cơm nhé? Em biết một nhà hàng Pháp mới mở, cực kỳ chuẩn vị..."

...

Sau khi tan ca, Lâm Uyên Bạch cũng không muốn về nhà mà ngồi xe đi thẳng tới chỗ cô bạn thân Tang Hiểu Du.

Sau khi nghe cô kể chuyện mình và Hoắc Trường Uyên lại lăn lên giường, Tang Hiểu Du sững sốt vô cùng, miệng mở to đến mức sắp nhét vừa cả quả trứng: "Tiểu Bạch, cậu to gan thật đấy..."

"À thì..." Lâm Uyên Bạch vuốt vuốt mái tóc dài.

Nếu lại cho cô thêm một cơ hội, e là chưa chắc cô đã dám kể ra.

"Cậu thật sự nói câu đó với Hoắc tổng hả?"

"Đúng vậy..."

"Cậu lợi hại, quá ngầu!" Tang Hiểu Du thẳng thừng đứng lên trên sofa, kích động vô cùng: "Mình đang tưởng tượng ra khuôn mặt Hoắc tổng khi nghe câu nói đó, nhất định là rất đen, rất thú vị! Bây giờ cậu vẫn có thể nguyên vẹn đứng trước mặt mình như thế này, quả thực là kỳ tích! Thường những câu đó chẳng phải chỉ có đàn ông mới nói sao, vậy mà cậu dám nói với Hoắc tổng!"

"..." Lâm Uyên Bạch xấu hổ.

Bị Tang Hiểu Du nói, cô có cảm giác mình là kẻ ngu xong không chịu nhận trách nhiệm vậy...

Lâm Uyên Bạch liếm môi, bỗng nhiên không muốn quay về nữa: "Cá nhỏ, hay là mình tới chỗ cậu ở mấy hôm nhé..."

Trốn tránh, né dông bão!

"Không được!" Tang Hiểu Du từ chối rất thẳng thừng. Ý thức được phản ứng của mình có hơi nhanh quá, cô ấy lại vội vàng cười trừ giải thích: "Khụ... Mình có một người bạn học chung cấp ba đã chuyển đi nhiều năm rồi. Ngày mai cậu ấy về Băng Thành, có thể sẽ ở tạm vài hôm, mình đã đồng ý rồi..."

"Vậy thì thôi." Lâm Uyên Bạch chỉ có thể gật đầu.

Tang Hiểu Du ngồi lại xuống ghế, vỗ vai cô: "Tiểu Bạch, mình thấy cậu vẫn nên cẩn thận chút đi, hay mua bảo hiểm gì đó đi? Mình sợ Hoắc tổng sẽ mưu sát cậu..."

Chắc là...

Không đến mức ấy chứ...

Nghĩ tới chuyện mấy ngày nay lần nào gặp mặt anh cũng đen xì, đôi mắt lạnh lùng như muốn giết người, từng đợt lạnh lẽo ập tới.

Lâm Uyên Bạch ôm vai.

Từ trên xe buýt bước xuống, khi cô trở về tiểu khu trời vẫn còn chưa tối hẳn.

Nhìn thấy chiếc xe Land Rover trắng với biển 5 con số 8 lộ liễu đồ đó, cô chột ngẩn người, ngược nhìn lên tầng trên cùng, hình như là anh đã về rồi.

Về sớm như vậy, anh không ăn cơm với Lâm Dao Dao sao?

Lâm Uyển Bạch rất kinh ngạc.

Nhưng biết anh đã về, khi lên tầng cô vẫn cố gắng nhẹ bước chân.

Giống như hiệu ứng slow-motion trên phim điện ảnh, Lâm Uyển Bạch không dám thở mạnh, suốt cả quá trình nín thở rút chìa khóa, rồi cắm chìa, xoay một mức độ nhẹ nhàng. Sau khi mở được cửa, cô căng thẳng đến nỗi sống lưng ướt đầm mồ hôi.

Cô rút chìa khóa ra, đang chuẩn bị len lỏi vào trong thì có người túm lấy cổ áo sau của cô.

Lâm Uyển Bạch quay đầu, va phải ánh mắt sâu hút đó, bên trong vừa đen vừa lạnh lẽo.

Cô cảm giác lòng bàn tay mình cũng bắt đầu đổ mồ hôi. Cô lặng lẽ nuốt nước bọt, biểu cảm ngập ngừng: "Anh... Anh có việc gì không?"

Cô thật sự sợ sẽ giống như Tang Hiểu Du nói, anh sẽ không nói gì hết, lập tức giết chết cô...

Hoắc Trường Uyên không định thả cô ra, anh siết chặt lực tay kéo áo cô.

Anh thoải mái như chỉ đang nhắc một con chim, xoay cô một vòng tại chỗ, bắt cô đối mặt với anh, sau đó cánh tay anh chuyển sang chống hai

bên đầu cô, giữ cô giữa lồng ngực của mình và cánh cửa. Anh lạnh lùng hừ một tiếng, cơ bắp như bung hết ra, nghiêng răng nói rành mạch từng chữ.

"Tìm-em-quan-hệ!"

~Hết chương 118~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 119

Khi anh xuất hiện, Lâm Uyển Bạch đã đặc biệt để ý một chút, trong tay có lẽ không mang theo vũ khí.

Khả năng bị mưu sát giảm đi đôi chút.

Đột ngột nghe thấy bốn chữ đó, Lâm Uyển Bạch hơi ngây ra: "Hả?"

"Tìm em quan hệ!" Hoắc Trường Uyên lặp lại lần nữa một cách rõ ràng.

Có vẻ như vì dùng sức gằn từng chữ mà ngọn đèn cảm ứng vừa tắt lại đột ngột sáng lên.

"..." Lâm Uyển Bạch bất giác co rụt vai lại. Cô cố gắng bình tĩnh, nuốt nước bọt, không dám nhìn thẳng vào mắt anh ở khoảng cách gần: "Thành thật xin lỗi, có lẽ em đã nói rồi, em không quá cần một người bạn giường..."

"Khụ... Anh uống rượu đấy à?"

Ngửi thấy mùi rượu, cô bất giác nhăn mũi hỏi.

Bờ môi Hoắc Trường Uyên giật nhẹ. Anh không phủ nhận, cơ thể trắng kiện hương về phía cô tạo cảm giác chèn ép: "Vậy có lẽ em cũng từng nói, chúng ta đều là người trưởng thành, làm loạn sau khi say cũng là chuyện không thể tránh khỏi!"

Lâm Uyển Bạch xấu hổ, đây là lời lúc trước cô từng nói.

"Tình một đêm chứ gì?" Hoắc Trường Uyên ngẫm nghĩ mấy chữ này, neho mắt lại: "Được, nhưng anh cảm thấy chưa đủ!"

Anh vừa dứt lời, cằm cô đã bị anh nâng lên.

Khi Lâm Uyển Bạch ý thức được sự chẳng lành thì đã muộn, môi cô bị cạy mở.

Mùi rượu nồng nặc bị lưỡi của anh cuộn cả vào miệng cô, hình như còn xen lẫn mùi thuốc lá. Không biết anh đã uống bao nhiêu rượu, chỉ cảm giác bị anh lúc chậm rãi lúc gấp gáp hôn như vậy, bản thân cô cũng dần dần mơ màng.

Nụ hôn của Hoắc Trường Uyên càng lúc càng hung hăng.

Vì ở trên tầng cao nhất, gần như sẽ không có ai lên, ngược lại càng khiến anh được thể.

Hơi thở nóng rực như đang châm bỏng từng lỗ nhỏ trên người cô. Khi cảm giác được phần eo của chiếc áo len đan bị đẩy lên cao, Lâm Uyển Bạch mới sực bừng tỉnh.

Cô ngảng đầu, cố gắng hết sức trốn tránh bờ môi đã bắt đầu lướt xuống cổ cô của anh: "Hoắc Trường Uyên, anh đừng như vậy..."

Sự phản kháng này của cô đối với Hoắc Trường Uyên là hoàn toàn vô ích, ngược lại anh đẩy cô muốn đi vào trong nhà, chuyện anh muốn làm chẳng cần nói rõ.

Lâm Uyển Bạch cực kỳ hoảng loạn, chỉ biết dùng tay giữ rịt cánh cửa.

Chết người nhất là, cơ thể cô lại bất giác nảy sinh một sự run rẩy...

"Dừng tay, thả cô ấy ra!"

Bất ngờ, một giọng nói quen thuộc vọng tới.

Lâm Uyên Bạch chỉ cảm giác có người lao tới, sau đó đẩy hai tay và bờ môi mỏng đang cố tình làm bậy của Hoắc Trường Uyên ra, rồi kéo cô ra sau lưng mình.

Sau khi nhìn rõ người ấy, cô sửng sốt: "Anh Yến Phong?"

Yến Phong nghiêng đầu liếc nhìn cô, sự phẫn nộ không thể che giấu hiện rõ trên mặt. Anh trừng mắt nhìn về phía Hoắc Trường Uyên: "Hoắc tổng, mong anh tự trọng!"

Ban nãy Hoắc Trường Uyên bị dục vọng căng ra khắp cơ thể sai khiến, khi bả vai bị người khác tóm lấy, anh không hề phòng bị, thế nên loạng choạng ngã lùi về sau mấy bước, đồng thời cũng đã nhìn thấy ánh mắt sắc lẹm của Yến Phong.

"Chỗ này có việc gì của anh hả?" Lúc này cơn giận bùng lên, anh rướn bờ môi mỏng: "Nếu tôi nói tôi không nghe đây?"

Nói rồi, anh thẳng thừng vượt qua Yến Phong để kéo tay Lâm Uyên Bạch.

Yến Phong sao chịu nhường.

Từ buổi sáng hôm đó bỗng dưng biết được Hoắc Trường Uyên chuyển tới sống đối diện cô, nhất là sau chuyện anh qua tìm áo sơ mi với đầy ý tứ xấu xa, Yến Phong chung quy không thể yên tâm được, luôn có rất nhiều hình ảnh xuất hiện trong đầu. Buổi tối khi lái xe ngang qua, anh định tới thăm cô một hôm, không ngờ tới nơi, quả nhiên lại nhìn thấy cảnh tượng xấu xí này!

Con giận trong người nhất thời cũng trào hết lên, cú đấm của Yên Phong văng qua.

Hoắc Trường Uyên không giống ban nãy, anh đã có phòng bị, nhẹ nhàng né sang phải để tránh. Vừa đứng vững, anh cũng giờ nắm đấm lên.

Trong giây lát, cục diện trở nên không thể kiểm soát.

Hai người họ như hai thanh niên đấm đá nhau nơi đầu đường, rối loạn thành một đám, khó mà phân biệt, khó mà hòa giải.

Yên Phong làm lính nhiều năm, tay nghề túm bắt và võ vẽ đề khá, chiêu nào cũng dữ và chuẩn xác. Lâm Uyên Bạch từng có cơ hội nhìn thấy tư thế anh tuần của anh ấy trên sân tập, không khỏi lo lắng thay cho Hoắc Trường Uyên.

Có điều cô không ngờ rằng Hoắc Trường Uyên cũng không chịu kém cạnh. Cho dù mặc vest, cũng không ảnh hưởng tới việc phát huy của anh. Anh ăn một cú đấm vào mặt nhưng ngay sau đó đã đá trả vào cánh tay Yên Phong.

Lâm Uyên Bạch hoàn toàn ngẩn người, không ngờ mọi chuyện lại ra nông nỗi này.

Khi còn học đại học, mấy cảnh này chẳng lạ lẫm gì. Trước cửa khu ký túc xá nữa, luôn có đôi ba nam sinh vì một cô gái mà đánh nhau. Nếu có người đi ngang qua, ngoài việc khuyên can, cũng có đôi ba người nhìn cô gái bằng ánh mắt ngưỡng mộ.

Bây giờ chuyện này rơi xuống đầu mình, Lâm Uyên Bạch chỉ cảm thấy đau đầu không tưởng.

"Hai người..."

Cô nhìn mà hốt hoảng, cố gắng ngăn cản: "Anh Yến Phong, Hoắc Trường Uyên, hai người đừng có đánh nữa!"

Nhưng làm gì có ai chịu nghe cô, mắt cả hai người đều đỏ sọng lên. Chỉ còn lại toàn tiếng đám bạch bộp, giống như quyết tìm ra kẻ thắng người thua vậy. Cứ tiếp tục như vậy rất có thể sẽ kinh động tới hàng xóm, khiến họ báo cảnh sát không chừng. Hình như cô còn loáng thoáng nghe thấy tiếng mở cửa ở dưới tầng.

Lâm Uyên Bạch thấy vậy, đành liều mạng lao vào giữa họ.

Cô vô thức quay người nhìn Hoắc Trường Uyên trước, cũng vừa hay đón phải cú đâm đang hướng tới của anh.

"Tiểu Uyên!"

Yến Phong đứng sau cũng tái mặt, Lâm Uyên Bạch sợ hãi nhắm tịt mắt lại.

Nhưng cơn đau trong dự tính không truyền tới, Hoắc Trường Uyên đã kịp thời thu tay về.

Yến Phong vội tiến lên kiểm tra, nhíu mày: "Tiểu Uyên, em không sao chứ? Lao ra như vậy nguy hiểm lắm biết không?"

"Em không sao!" Lâm Uyên Bạch vội lắc đầu, vẫn đứng yên giữa hai người họ. Cô sợ một giây không chú ý, họ lại lao vào đánh nhau nữa, nên cố gắng dịu giọng hòa giải: "Đều là hiểu lầm thôi, hai anh đừng đánh nữa..."

Hoắc Trường Uyên lạnh lùng nheo mắt nhìn họ mấy giây rồi đột ngột xoay người, đóng sầm cánh cửa chống trộm vào, chỉ để lại một bóng lưng rắn chắc.

...

Trong một phòng khám nhỏ gần khu nhà, bên ngoài có một chiếc Jeep biển quân đội đang đứng.

Khỏe miệng Yến Phong sung cũng vừa phải, có điều cánh tay bị Hoắc Trường Uyên đá khá mạnh, đã không thể gập lại ở một góc độ nhỏ, Lâm Uyên Bạch theo anh ấy tới đây băng bó một chút.

Sau khi băng xong, Lâm Uyên Bạch vội hỏi: "Sao rồi anh Yến Phong? Vết thương cánh tay ớn không?"

"Không sao, dù sao anh cũng là quân nhân, chút thương tích này đáng gì!" Yến Phong cử động đơn giản vài động tác rồi mỉm cười. Ngừng một lát, anh ấy nói: "Không ngờ, Hoắc tổng là một người quanh năm làm kinh doanh mà cũng võ võ ra trò, nhưng cả hai người đều chẳng ai được lợi hơn ai!"

"Anh Yến Phong, sao anh lại đánh anh ấy chứ?" Lâm Uyên Bạch nhíu mày.

Nghĩ tới cảnh tượng ấy, giờ cô vẫn không dám tin. Một bên là Hoắc tổng trầm ổn, một bên là quân nhân nghiêm nghị. Hai con người chín chắn như thế lại chẳng nói chẳng rằng xông vào đánh nhau...

Cô bất giác oán trách: "Cũng may hôm nay anh đến một mình, nếu có thằng nhỏ thì phải làm sao! Anh bao nhiêu tuổi rồi, đã làm bố rồi mà còn đánh nhau như con nít..."

"Ha ha, nói thật là anh muốn đấm anh ta từ lâu rồi!" Yến Phong cười khẽ, nhưng lời nói thì đầy ý tứ.

"..." Lâm Uyên Bạch sững người, mím môi lại.

Hình như từ lúc quen biết tới giờ, cô cũng hiếm thấy vẻ mặt hùng hực này của Yến Phong.

Yến Phong nhìn thẳng vào mắt cô: "Tiểu Uyển, nhớ kỹ lời anh nói, còn chuyện này xảy ra lần nữa phải lập tức gọi điện cho anh!"

"À..." Lâm Uyển Bạch trở nên ấp úng, giải thích ngượng ngập: "Thật ra chỉ là một chút hiểu lầm. Hai chúng em có chút tranh cãi, cộng thêm việc anh ấy uống cũng hơi nhiều rồi nên mới..."

Phía sau cô không nói tiếp nữa, ít nhiều có phần chột dạ.

"Tiểu Uyển, hay là anh tìm cho em một nơi khác, em dọn đi nhé?" Yến Phong nhìn đôi mi sụp xuống của cô, trầm ngâm rồi đưa ra một cách: "Hoặc Trường Uyên sống đối diện em, theo dõi em như hồ rình mồi, anh không thể yên tâm được, lại cũng không thể bảo vệ em từng giây từng phút. Hơn nữa, điều kiện sống của em ở đây cũng không quá lý tưởng, dọn đi chính là lợi nhiều hơn hại!"

Lâm Uyển Bạch nghe xong, cuộn chặt tay lại.

Cô không trả lời trực tiếp câu gì mà chỉ tìm một cái cớ để đáp qua loa: "À, để em đi lấy thuốc giúp anh..."

Khóe miệng Yến Phong giật giật, nhìn bóng dáng né tránh của cô, anh ấy cũng không nói thêm nhiều nữa.

Sau khi chắc chắn vết thương không có gì đáng ngại, họ rời khỏi phòng khám.

Cho dù trong tình cảnh này, Yến Phong cũng mở khóa trước rồi kéo cửa xe giúp cô.

Nhìn thấy gói thuốc ném ở ghế sau, Lâm Uyên Bạch ngẫm nghĩ rồi không ngồi vào ngay lập tức mà nói: "Anh Yến Phong, anh vào trong xe trước, đợi em một lát!"

...

Vết thương của Yến Phong ít nhiều ảnh hưởng tới việc lái xe nên tốc độ xe không nhanh lắm.

Tới dưới nhà, Lâm Uyên Bạch từ đầu tới cuối vẫn nắm chặt quai túi xách. Yến Phong đề nghị đưa cô lên nhà nhưng bị cô khéo léo từ chối: "Anh Yến Phong, anh vẫn nên về nghỉ ngơi sớm đi! Nhất định phải lái chậm thôi, nhớ bôi rượu thuốc!"

"Được, lên tới nơi nhắn tin cho anh." Yến Phong gật đầu dặn dò.

"Ừm." Lâm Uyên Bạch vẫy tay.

Tiền Yến Phong về, cô ngẩng đầu nhìn lên, rồi đi vào trong tòa nhà.

Sau khi bò lên từng tầng, Lâm Uyên Bạch chần chừ đứng trước cửa mãi vẫn không rút chìa khóa ra, mà quay đầu nhìn sang cánh cửa đối diện.

Cô vuốt tay lên chiếc túi xách hơi phồng, bên trong hình như có vật cứng giống kiểu chai lọ.

Trước khi lên xe ra về, cô lại quay vào phòng khám, lấy thêm một phần thuốc y hết như Yến Phong.

Giống như Yến Phong nói, hai người họ chẳng ai lợi hơn ai. Hoặc Trường Uyên cũng ăn đủ, nhưng Yến Phong được tới phòng khám còn anh thì ở lý trong nhà. Hơn nữa anh vừa chuyển tới đây không lâu, chắc chưa chuẩn bị thuốc sẵn, lần trước bị cảm cũng lấy thuốc hạ sốt của cô...

Lâm Uyên Bạch ngần ngừ một lúc cuối cùng vẫn đi qua.

"Cộc cộc cộc..."

Cô giơ tay gõ cửa, bên trong không có bất kỳ động tĩnh gì.

Lâm Uyên Bạch nhíu mày. Khi đi lên, cô đặc biệt nhìn một lần. Đèn nhà anh vẫn sáng, chứng tỏ anh không đi đâu cũng chưa đi ngủ.

Những tưởng anh không nghe thấy, cô bắt đầu gõ tiếp: "Cộc cộc..."

Cô kiên trì rất lâu mà vẫn không có người ra mở.

Cô rút di động ra định gọi điện hỏi han anh, nhưng nghĩ lại đành thôi. Cuối cùng cô gõ thêm hai tiếng, xác định không có âm thanh gì, đang định quay về thì cánh cửa bất ngờ được mở ra từ phía trong.

Ánh sáng bên trong cũng hắt cả ra ngoài.

Cô nhìn thẳng, bắt gặp khuôn cằm sắc bén của Hoắc Trường Uyên và yết hầu nhô cao.

"À..."

Lâm Uyên Bạch lên tiếng.

Đang ngẫm nghĩ xem nên nói gì thì Hoắc Trường Uyên đã quay người đi vào trong. Cửa vẫn mở, anh không có ý đuổi cô đi, nhưng cũng chẳng đoái hoài tới cô.

Lâm Uyên Bạch ngượng ngập, sờ sờ chiếc túi hơi lòi lên, cuối cùng vẫn thay giày đi vào.

Hoắc Trường Uyên đi thẳng vào trong, ngồi xuống sofa. Bộ vest sau trận đánh đấm đã nhăn nhúm. Hai chân anh vắt chéo nhau, dép lê chỉ còn nửa chiếc còn đung đưa trên chân, chực rơi xuống.

Nuốt nước bọt, Lâm Uyển Bạch tiếp tục đi vào.

Giữa chừng, mũi chân của cô đá phải thứ gì đó. Cô cúi đầu, nhìn thấy một chiếc gối tựa sofa. Cô nhìn lên trên, lại có một chiếc nữa, hơn nữa dưới bàn trà hình như còn rải rác đồng giấy báo hỗn loạn.

Chắc những thứ này không tự chạy xuống đây đâu nhỉ...

Lâm Uyển Bạch nín thở nhìn về phía anh, dè dặt quan sát sắc mặt anh.

Khuôn mặt vẫn sa sầm, giống như mặt biển phẳng lặng vừa có cơn bão quét qua. Nhưng nó vẫn chưa bình yên trở lại, hơn nữa cùng với biểu cảm nơi khóe mắt, có một mùi thuốc súng nồng nặc và cảm giác oán trách sau một màn đánh nhau chưa phân thắng bại...

Tiếp tục tiến gần thêm mấy bước, Lâm Uyển Bạch mới bàng hoàng phát hiện ra mặt anh bị thương.

Ban nãy lúc ngoài cửa, anh đứng ngược sáng, cô không hề nhìn rõ. Bây giờ mới thấy xương gò má phải của anh sưng lên rất to, khiến khuôn mặt góc cạnh rõ ràng như biến hình, trông khá là đáng sợ.

Người này, lẽ nào sau khi trở về vẫn chưa xử lý vết thương?

Đắp khăn một chút cũng được mà...

Lâm Uyển Bạch không nhịn được, chỉ tay: "Hoắc Trường Uyên, mặt anh bị thương nặng đây..."

Hoắc Trường Uyên lạnh lùng liếc nhìn cô, không đoái hoài, tự động với tay cầm cốc nước trên bàn.

Có thể vì quá dùng sức, chạm phải mấy khớp ngón tay sưng vù, sắc mặt anh khựng lại.

Lâm Uyển Bạch cũng chú ý thấy, cô bất giác cắn môi. Bàn tay anh và má phải nặng như nhau, ngón cái và ngón giữa đều bị rách da rồi.

Cô nhớ rất rõ, cuối cùng cô lao tới, suýt nữa ăn cú đâm giương cao của anh. Còn anh tuy kịp thời rút tay về nhưng không phanh được lực, đã sượt qua bức tường bên cạnh.

Càng nghĩ vậy, lòng cô càng bất an.

Nói thế nào thì việc anh đánh nhau với Yên Phong cũng liên quan tới cô.

Lâm Uyển Bạch đi thẳng tới, ngồi xuống bên cạnh anh, rút thuốc mua về trong túi xách ra: "Đây là thuốc em mua cho anh ở phòng khám, vết thương trên mặt và tay anh đều phải xử lý, nếu không sang ngày mai sẽ càng nặng hơn..."

Hoắc Trường Uyên nhìn thấy cô bày ra đồng chai lọ.

Anh hừ lạnh một tiếng rất to, ánh mắt và ngữ khí đều không giấu được sự ai oán: "Em còn quan tâm cơ đấy?"

"..." Lâm Uyển Bạch bất mãn.

Cô mở nắp chai ra, mùi thuốc nồng nặc lan tỏa khắp phòng.

Lâm Uyển Bạch ngược mắt nhìn anh, hỏi dò: "Em bơi giúp anh nhé?"

Hoắc Trường Uyên không đáp, nhưng cũng không từ chối.

Thấy vậy, Lâm Uyển Bạch dùng bông tắm lần lượt nhúng vào thuốc khử trùng rồi thuốc nước, xử lý vết thương cho anh.

Cảnh tượng này có phần quen thuộc.

Hình như trước kia anh cũng từng cầm chặt bông tắm như thế này, bôi từng chút lên gò má sưng cao của cô. Cảm giác đau đớn truyền tới nhưng cô chỉ cảm thấy ấm áp, nhất là khi anh bảo vệ cô vào lòng khi đứng trước mặt bố...

Một cơn run rẩy dâng lên từ tận đáy lòng, Lâm Uyển Bạch lên tiếng: "Hoắc Trường Uyên, anh bao nhiêu tuổi rồi còn đánh nhau với người ta..."

Thật ấu trĩ.

Ba chữ này cô chỉ dám âm thầm mắng trong lòng.

Thật ra ban đầu Yến Phong vẫn giữ phong độ, tuy rằng anh là người đánh trả nhưng nói anh là người đánh trước cũng chẳng sai.

Hoắc Trường Uyên lại hừ một tiếng: "Ngứa mắt anh ta từ lâu rồi!"

Câu trả lời này, hai người họ đúng là giống đặc...

Cô không chú tâm trong một phút, bất cẩn chạm vào miệng vết thương, chỉ nghe thấy một tiếng "S-ss..." vang lên.

"Nhẹ tay chút coi!"

"Xin lỗi..."

Lâm Uyên Bạch vội vàng ngồi thẳng lưng. Có điều nhìn gò má phải của anh sưng cao ở khoảng cách gần, hoàn toàn không còn vẻ điển trai thường ngày, ngược lại càng giống một cái đầu heo...

Như vậy, khóe môi cô kìm được, giật giật...

"Em còn cười được à? Anh như vậy là vì ai?"

Hoắc Trường Uyên vốn đang sa sầm mặt, lúc này càng đen xì, lớn tiếng quát nạt.

Lâm Uyên Bạch cắn môi. Im lặng mấy giây, cô buộc phải lẩm bẩm: "Ai bảo anh thích giở trò lưu manh cơ..."

~Hết chương 119~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 120

"Còn dám nói?" Hoắc Trường Uyên nghiêng răng.

Kẻ thức thời là trang tuấn kiệt, Lâm Uyển Bạch không dám lên tiếng.

Vết thương được xử lý xong xuôi trong lặng lẽ, cô thở phào nhẹ nhõm, không quên dặn dò anh: "Được rồi, buổi tối khi đi tắm, anh chú ý đừng để dính nước vào nhé!"

Cô rút cây bông tắm đi, vừa ngẩng đầu chợt sững người, anh đang nhìn cô chăm chú.

Trong đôi mắt thâm trầm như miệng giếng của anh lần lượt phản chiếu hai cô bé xiu.

Trái tim Lâm Uyển Bạch như đập chậm nửa nhịp. Cô muốn mượn động tác quay đầu để né tránh, nhưng cảm bỗng bị tay cái của anh nâng lên.

Hoắc Trường Uyên dùng bàn tay đang bị thương của anh, trên khớp xương vẫn còn quần lớp bông vải cô vừa băng lại.

Cô khẽ mím môi, không dám cử động bừa bãi.

"Anh làm gì vậy..."

Hoắc Trường Uyên giữ chặt rồi nâng lên nhẹ nhàng, để cô có thể nhìn rõ vết thương trên má phải của mình: "Lâm Uyển Bạch, em nhìn rõ cho anh và nhớ kỹ."

"Thế là ý gì?" Lâm Uyên Bạch nuốt nước bọt.

"Vết thương này là vì em." Ánh mắt Hoắc Trường Uyên chuyển tối, vết hầu trượt lên trượt xuống, giọng nói thâm trầm cất lên: "Từ nhỏ tới lớn, đây là lần đầu tiên anh dùng nắm đấm vì một người con gái."

"..." Trái tim Lâm Uyên Bạch càng lỡ nhịp tệ hại hơn.

Trong mơ hồ, môi cô cứ thế bị anh hôn lên.

Đầu lưỡi linh hoạt dễ dàng cạy mở được răng cô, rồi bám đuôi gât gao.

Dù là trước kia hay là bây giờ, nụ hôn của Hoắc Trường Uyên luôn khiến cô tê dại hết xương cốt, quên hết cả bản thân.

Vì đang ngồi trên sofa, tư thế rất dễ đổ xuống, Lâm Uyên Bạch cố gắng chống cự nhưng đã bị anh đè lên người, tựa trán mình vào trán cô, tay theo đường nách hướng xuống.

Cô cắn môi, giữ chặt bàn tay chỉ trong chớp mắt sẽ chuẩn bị làm những động tác xấu xa của anh.

Hoắc Trường Uyên cúi đầu, cắn thẳng lên mu bàn tay cô: "Quan hệ còn chưa được làm, không để anh giờ trò chút hay sao?"

Lâm Uyên Bạch ngây ngốc.

Ngay sau đó, mu bàn tay cô lại bị anh cắn thêm phát nữa, lần này anh đã dùng sức, cô đau đớn buột phải buông ra.

Hoắc Trường Uyên giống như lúc đứng trước cửa, vùi mặt vào hõm cổ cô, hơi thở phả lên trên. Anh cũng lần lượt cắn lên hai cái giống như với mu bàn tay của cô, có điều rõ ràng sức đã khác trước, khi rời đi nơi ấy ướt rượt.

Chiếc dép lê trên chân rơi xuống đất, Lâm Uyên Bạch cảm giác ngón chân của mình đã co quắp lại.

Cô đang suy nghĩ sẽ dùng hai tay đồng thời đẩy anh ra thì Hoắc Trường Uyên bất ngờ đứng bật dậy, nhìn cô từ trên xuống: "Còn không đi? Định ở đây qua đêm à?"

Lâm Uyên Bạch ngốc hăn, nằm đó có phần mơ hồ.

Hoắc Trường Uyên đứng đưa bàn tay bị thương, rồi lại cử động cái cổ, sau đó sờ lên gò má phải sưng vù, khi lên tiếng, ngữ khí đã có phần uể oải: "Nhìn anh nữa cũng vô ích, tối nay anh tiêu tốn quá nhiều sức lực, không còn tâm trạng và sức khỏe để lên giường cùng em."

Lâm Uyên Bạch đỏ rần mặt.

Cô ngồi dậy, vừa ngượng vừa xấu hổ, chẳng buồn quan tâm sửa lại cổ áo hơi hở ra, cứ thế cầm lấy túi xách, cầm đầu chạy ra cửa.

Cô lao thẳng một mạch về nhà, nhiệt độ trên khuôn mặt vẫn chưa hề giảm.

Tắm xong đi ra, cô mới miễn cưỡng bình thường trở lại. Nhớ lại những lời bác sỹ dặn ở phòng khám, cô cầm di động lên, nhắn tin cho Hoắc Trường Uyên: "Nhớ sáng tối uống thuốc!"

Rất lâu sau, Hoắc Trường Uyên mới trả lời một chữ "ừm".

Lâm Uyên Bạch đọc được câu trả lời của anh mới giờ tay tắt đèn đi ngủ.

Có điều khi nhắm mắt lại, trong căn phòng yên ắng, bên tai cô dường như lại vô tình vang lên giọng nói trầm của người đàn ông.

"Lâm Uyển Bạch, ngoài bố mẹ, em là người đầu tiên dám gọi anh cả tên họ như vậy đây!"

"Từ nhỏ tới lớn, đây là lần đầu tiên anh dùng nắm đấm vì một người con gái."

...

Lâm Uyển Bạch lật người, giọng nói ấy còn cả trong mơ.

...

Chập tối tan làm, Lâm Uyển Bạch leo lên tầng trên cùng, rút chìa khóa ra.

Cánh cửa chống trộm nhà đối diện đột ngột bật mở, Hoắc Trường Uyên xách một túi rác đi ra ngoài, đặt ở vị trí cố định, sau đó chậm rãi nhìn cô, hờ hững chào: "Về rồi à."

"Ừm." Lâm Uyển Bạch gật đầu.

Có điều một giây sau, cô lại không nhìn được nhú mày lên tiếng: "Sao mặt anh... Hoắc Trường Uyên, anh không bôi thuốc đúng không?"

Cũng khó trách cô hỏi như vậy, từ lúc vừa xuất hiện tới giờ, Hoắc Trường Uyên chỉ quay nửa mặt về phía cô. Rõ ràng mức độ sưng trên gò má anh còn nặng hơn tối qua. Nhất định anh đã bất cẩn không bôi thuốc, nếu không chẳng thể như vậy.

"Em không bôi, anh mặc kệ nó." Hoắc Trường Uyên lên tiếng chứng thực cho suy nghĩ của cô.

Lâm Uyển Bạch im lặng, cảm giác anh đang cố tình.

Cuối cùng khi cánh cửa chống trộm đóng lại, có thêm một cái bóng đi theo phía sau.

Bôi thuốc xong xuôi, Hoắc Trường Uyên không để cô đi, hơn nữa đẩy cô vào bếp. Trên bệ bếp để cả đồng hồ. Từ chối không được, cô đành bật bếp lên. Bận rộn chán chê, ăn uống cũng xong, cô vẫn dọn dẹp sạch sẽ bát đĩa theo thói quen.

Sau khi cô đặt cái bát cuối cùng xuống, phía sau có tiếng bước chân, ngay sau đó Hoắc Trường Uyên áp sát cô.

Lâm Uyển Bạch đã sớm có phòng bị, thế nên né tránh cũng rất khéo léo.

Hoắc Trường Uyên cũng không giận mà nhướn mày hỏi cô: "Muốn không?"

"..."

"Muốn không?"

"... Hoắc Trường Uyên!" Cô không nhịn được quát lên.

Hoắc Trường Uyên nở một nụ cười mờ ám: "Lần này anh tôn trọng ý của em, em muốn khi nào?"

"Hoắc Trường Uyên, em đã nói rồi, em không cần bạn giường... càng không muốn cùng với anh..." Lâm Uyển Bạch mím môi rất chặt.

"Em nói đi, rốt cuộc muốn gì?" Hoắc Trường Uyên che chặt mọi ánh sáng trên đầu cô, ngũ quan của anh càng thêm sâu đậm.

Giống như bị thứ gì làm rung động thần kinh, bàn tay Lâm Uyển Bạch cuộn chặt lại thành nắm đấm.

Cho dù cụp mắt xuống, cô cũng không kiểm soát được những bút rút và đầu khổ đang từ từ dâng lên. Sau khi đứng bút tay một lúc, cuối cùng cô vẫn lựa chọn ngẩng đầu lên, không đáp mà hỏi ngược lại: "Hoắc Trường Uyên, có phải anh rất muốn em tiếp tục theo anh không?"

Đuôi mày Hoắc Trường Uyên hơi nhướng lên.

Lâm Uyển Bạch nhìn thấy, tiếp tục nói: "Đầu tiên anh tổ chức sinh nhật cho em, sau đó lại bỏ tiểu khu cao cấp không ở, dọn tới khu nhà vừa cũ vừa nát này. Nếu em đoán không nhầm, anh muốn gần gũi em đúng không?"

"Nếu em tiếp tục theo anh, có phải lại giống như trước kia, chỉ cần anh muốn gọi điện thì em sẽ phải lập tức tới làm ấm giường? Sau đó anh có thể cho em một chiếc thẻ, bên trong mỗi tháng vẫn sẽ có chuẩn xác hai trăm ngàn tệ, hoặc là nhiều hơn? Hoặc thậm chí, chỉ cần phục vụ cho anh vui, em muốn bao nhiêu anh sẽ cho bấy nhiêu?"

Thấy anh đứng sững đó im lặng, thái độ như mặc nhận, đáy lòng Lâm Uyển Bạch càng thất vọng đến lạnh lẽo.

Cô lắc đầu rất nhẹ, rất chậm nhưng rất kiên quyết: "Nhưng, đó không phải là những thứ em cần."

"Lâm Uyển Bạch!" Hoắc Trường Uyên nhíu mày trầm giọng.

"Xin lỗi đã khiến anh thất vọng, nhưng em rất nghiêm túc!" Lâm Uyển Bạch hít sâu một hơi, đón lấy ánh mắt sâu của anh, một lần nữa lắc đầu, sau đó nói rành mạch từng chữ: "Hoắc Trường Uyên, em không muốn làm bạn giường cho anh như trước để anh gọi là phải tới."

Cô không trả lời thẳng thắn cô muốn gì, mà nói bóng gió rằng mình không muốn gì.

Khuôn mặt Hoắc Trường Uyên như phủ một lớp sương mỏng, nhìn không chân thật.

Lâm Uyên Bạch cúi đầu, đi ngang qua bên cạnh anh, không hề ngăn cản.

Trái tim vừa buông lỏng lại thít chặt rất nhanh. Cô tiếp tục tiến lên, vừa đi lướt qua anh thì nghe thấy anh đột ngột bật ra một câu: "Vậy thì hẹn hò là được!"

~Hết chương 120~

*Mình nhắc lại lần cuối cùng: Bạch Bạch là một nữ chính rất nảo nãn, rất ngu ngốc, rất bánh bèo. Điều này mình đã nói từ chương giới thiệu truyện, ai vô tình nhấn vào truyện mà chưa đọc giới thiệu phiên lợi lại đọc rồi quyết định. Cái nảo nãn của Bạch Bạch không phải là sự nảo nãn giả vờ của các nữ cường khác, vì cô ấy không cường. Nếu các bạn tìm một người thông minh, hiểu chuyện, hiểu tình cảm, hiểu mọi thứ trên đời, mạnh mẽ, biết đối đáp với nam chính vân vân các kiểu thì các bạn tìm nhầm truyện rồi. Đây là lần cuối cùng mình nói. Từ sau trở đi những comt than phiền về nữ chính tất cả đều bị xóa luôn không cần hỏi. Bởi vì sự lựa chọn mình đã giao cho các bạn rồi, đã chọn đọc là phải chấp nhận.

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 121

Nếu lúc đầu đồng ý tiếp tục đi theo anh, Lâm Uyên Bạch đã chẳng nói câu kết thúc.

Một người đàn ông mặt nào cũng xuất sắc như Hoắc Trường Uyên, cô tin rằng cho dù chỉ làm một nhân tình giấu mặt cũng sẽ có rất nhiều cô gái sẵn đón, nhưng cô chắc chắn không phải một trong số họ.

Thế nên sau lần say rượu trước đề rồi xảy ra chuyện, cô liều mạng quy chụp nó về chuyện tình một đêm chính là vì không muốn tiếp tục giẫm lên vết xe đổ.

Cuối cùng cũng nói ra hết những lời trong lòng, Lâm Uyên Bạch vừa thoải mái vừa ghen ngào.

Nhất là khi cô từng bước từng bước đi ngang qua người anh, cổ họng như bị một bàn tay bóp nghẹt. Có điều cô vẫn cố gắng không bộc lộ ra cảm xúc gì, chỉ khi tiếng người đàn ông vang lên sau lưng, bước chân cô chuẩn bị ra khỏi nhà bếp mới khựng lại tại đó.

Anh... nói gì cơ?

Lâm Uyên Bạch ngẩn người quay đầu lại.

Đầu óc hoàn toàn trống rỗng, chỉ ngậy ra nhìn anh như thế và nghe thấy tiếng trái tim mình đập kịch liệt.

"Hoắc Trường Uyên, anh... có ý gì?"

Sau một hồi cố gắng nuốt nước bọt, Lâm Uyên Bạch cuối cùng cũng tìm lại được giọng nói của mình.

Hoắc Trường Uyên mấp máy môi: "Ý gì là sao?"

"Câu anh vừa mới nói là có ý gì?" Lâm Uyên Bạch không dám chớp mắt, chỉ nín thở hỏi tiếp.

"Chính là ý trên mặt chữ!" Hoắc Trường Uyên hơi chau mày, mặt hình như cũng hơi ửng đỏ.

Ý trên mặt chữ thì có nghĩa là gì?

Lâm Uyên Bạch len lén giấu hai tay sau lưng mình.

Những ngón tay ra sức bấu lấy lòng bàn tay, cho dù có cảm giác đau đớn truyền tới, cô vẫn không dám tin những chuyện này là sự thật.

Trong cuộc sống của Lâm Uyên Bạch, cô chưa bao giờ đờ như khúc gỗ giống lúc này.

Cô há hốc miệng, giống như vẫn đang đi kiếm tìm một đáp án chắc chắn, mỗi chữ đều hỏi rất chậm rãi: "Hoắc Trường Uyên, lẽ nào anh muốn nói... muốn hẹn hò với em?"

"Nếu không thì sao? Chẳng lẽ với ma?"

Nói xong, Hoắc Trường Uyên còn lạnh lùng hừ một tiếng.

Lâm Uyên Bạch thở hơi gấp, đáy lòng vốn dĩ chỉ là một khoảng hụt hẫng giá lạnh lúc này lại như có một thứ nóng rẫy nào đó đang sôi sục, nhấn chìm tất cả, không gì có thể ngăn cản được.

Có quá nhiều thứ lấp đầy lồng ngực, đến nỗi khiến ánh mắt cô nhất thời có chút mơ màng.

Mí mắt cô hơi run, khẽ sụp xuống: "Ồ..."

"Ồ?" Hoắc Trường Uyên càng nhíu mày hơn.

Đây là cái phản ứng quái quỷ gì!

Lâm Uyên Bạch ngược mắt nhìn về phía anh, vẫn đứng yên tại chỗ, giữa hai người là khoảng cách vài bước chân.

Dưới ánh đèn sáng trưng của nhà bếp, cả người anh đứng ngược chiều sáng, xung quanh là những quầng sáng mơ mơ hồ hồ và đôi mắt sâu ấy sáng đến đáng sợ.

Dường như bị lóa mắt, cô nhanh chóng cúi xuống, khóe môi mấp máy một chút, rồi khẽ ép ra một câu: "Em suy nghĩ đã..."

Nói xong, Lâm Uyên Bạch co căng chạy.

Khi Hoắc Trường Uyên phản ứng lại thì bên ngoài, tiếng sập cửa đã vang lên.

Suy nghĩ ư?

Dưới ánh đèn, sắc mặt Hoắc Trường Uyên khó coi cực kỳ.

Anh giờ tay vuốt gáy, cảm giác cơn đau trên các khớp xương và gò má càng thêm nhức nhối.

Có nhầm không vậy, cô vẫn còn cần suy nghĩ?

...

Ngày hôm sau khi Lâm Uyên Bạch chạy tới công ty, tòa nhà văn phòng vẫn còn khá vắng vẻ, chỉ có đúng cô lao công.

Tới giờ làm chính thức, các đồng nghiệp mới lục tục ngồi vào vị trí.

Đồng nghiệp bên cạnh thấy cô ngáp ngủ liên tục bèn ghé tới: "Tiểu Bạch, tối qua cô không nghỉ ngơi à?"

"Ờ..." Lâm Uyên Bạch không phủ nhận.

Sáng nay tỉnh dậy, cô nhìn vào gương và cũng choáng váng vì hai quầng thâm mắt của mình.

"Lại đánh boss à?" Đồng nghiệp hỏi với vẻ thấu hiểu.

"Ừm..." Lâm Uyên Bạch lặng lẽ gật đầu.

Dường như luôn có quan hệ liên quan như thế, sau khi đề cập đến, di động cũng đổ chuông.

Lâm Uyên Bạch vội vàng rút ra, bên trên hiển thị ba chữ "Hoắc Trường Uyên".

Sáng sớm vừa mở mắt, cô rửa mặt, không kịp ăn sáng đã chạy tới công ty. Trước khi đi, cô còn đặc biệt rap người bò lên cửa nghe ngóng một lúc, xác định nhà đối diện chưa dậy mới bỏ trốn như một con thỏ.

"... Alô?"

Lâm Uyên Bạch chân chừ bắt máy, bên kia không có động tĩnh gì.

Nhưng loáng thoáng nghe thấy có người đang cung kính chào anh, cô cắn môi: "Anh không nói gì thì em cúp máy nhé..."

"Suy nghĩ sao rồi!" Giọng nam trầm cuối cùng cũng vang lên, nhưng có vẻ âm u.

"Hả..." Lâm Uyên Bạch giật mình, sau đó lại cắn môi.

"Lâm Uyên Bạch, chẳng phải em nói không muốn giống như trước kia đi theo anh, không muốn làm bạn giường gọi là tới đó sao? Bây giờ anh không giao dịch với em, mà muốn hẹn hò với em, em còn muốn thế nào?" Hoắc Trường Uyên dường như đang đè nén một sự giận dữ bốc ra từ câu chữ, nhưng cuối cùng giọng anh vẫn bất giác cao lên.

"Em không..." Lâm Uyên Bạch vô tội nín lấy đầu gối mình.

Hoắc Trường Uyên im lặng mấy giây rồi hỏi cứng rắn: "Vậy em suy nghĩ rõ ràng rồi?"

"..." Lâm Uyên Bạch không lên tiếng nữa.

"Em đúng là!" Cuối cùng Hoắc Trường Uyên cũng bị chọc giận. Qua đường truyền điện thoại, cô cũng cảm nhận được khí thế bốc ra từ người anh: "Rốt cuộc em còn phải suy nghĩ chuyện gì chứ? Anh hỏi em, dù là trên giường hay dưới đất, có điểm nào anh chưa làm em hài lòng?"

Câu cuối cùng của anh quá lớn tiếng, di động như cũng rung cả lên.

Nghe được lời trần trụi của anh, Lâm Uyên Bạch suýt nữa sặc nước bọt nơi cổ họng, vội vàng lấy tay che loa điện thoại lại.

Cô nhìn trái ngó phải, cũng may không ai chú ý tới cô. Chỉ có các đồng nghiệp đang cầm laptop đi về phía phòng họp, buổi họp giao ban mỗi sáng đã sắp bắt đầu.

Cô buộc phải tỉnh táo lại, cuối cùng cũng tìm được một cái cớ: "Em phải đi họp rồi! Về chuyện anh nói... Em vẫn chưa suy nghĩ rõ ràng, à, tạm thời vậy đi..."

Nói xong, Lâm Uyển Bạch hoảng loạn tắt máy, đồng thời ném nó vào ngăn kéo.

Cô cũng ôm máy tính chạy về phòng họp, không dám suy nghĩ nữa, mặt Hoắc Trường Uyên lúc này chắc chắn đen thui.

Kết thúc buổi họp, việc đầu tiên Lâm Uyển Bạch làm sau khi trở về chính là căng thẳng lục di động. Kỳ lạ là Hoắc Trường Uyên không gọi tới, cũng không nhắn tin, cô coi như thờ phào nhẹ nhõm.

Suốt cả giờ nghỉ trưa, cô ăn uống trong bình yên, di động vẫn không có bất kỳ động tĩnh nào.

Dần dần, Lâm Uyển Bạch cũng thoải mái hơn, tiếp tục hoàn thành các công việc buổi chiều.

Giữa chừng cô vào phòng vệ sinh một lần, cũng đi khá lâu. Khi cô quay lại, phát hiện bầu không khí của cả văn phòng có hơi kỳ lạ. Hình như rõ rệt nhất là mấy cô bạn đồng nghiệp, ai nấy đều lồi gương lồi phẩn ra dậm lại.

Lâm Uyển Bạch thấy vẻ chờ đợi trên gương mặt mỗi người, bèn khó hiểu: "Mọi người sao vậy?"

"Tiểu Bạch, cô chưa biết gì à?" Người đồng nghiệp ngồi bên cũng đang tô lại son, giải thích một cách miễn cưỡng: "Ban nãy quản lý mới tuyên bố, nói là có một nhân vật quan trọng sắp tới thăm công ty ta."

"Nhân vật quan trọng nào?" Lâm Uyển Bạch lắc đầu, mờ mịt hoàn toàn.

Rốt cuộc là ai chứ lại khiến mọi người vừa căng thẳng vừa kích động, còn hồi hộp hơn cả những lần tổng giám đốc xuống kiểm tra thể này.

"Trời ơi, chính là..."

Đồng nghiệp vừa định trả lời cô thì có người từ ngoài cửa hét vọng vào trong: "Quản lý, Hoắc tổng tới rồi ạ!"

Hoắc tổng?

Lâm Uyên Bạch sửng người.

Cô chỉ thấy các đồng nghiệp trong phòng đều giống như sắp đi đánh trận vậy, đồng loạt đứng hết dậy. Còn quản lý bộ phận của họ thì đã lao vội ra cửa đón như tên bắn, nụ cười tươi như hoa, tay vẫy như mèo chiêu tài.

Mà bóng dáng cao lớn đi từ thang máy vào kia không phải Hoắc Trường Uyên thì ai vào đây?

Bộ vest màu đen được cắt may thủ công, cà vạt thắt gọn ghẽ không xô lệch, quần Âu tôn lên đôi chân thẳng tắp, ngũ quan cương nghị mà không thô kệch, đường nét rõ ràng, mặt mày tuấn tú, vẫn rất dễ dàng trở thành trung tâm của sự chú ý.

Lâm Uyên Bạch cắn môi, cô cũng đành đứng dậy.

Các đồng nghiệp sau lưng đã bắt đầu xôn xao, thì thầm to nhỏ: "Trời ơi, mau đỡ tôi chút nào! Sắp ngất rồi!"

"Trước kia chỉ xem trên tin tức, hôm nay cuối cùng cũng được gặp người thật."

"Hoắc tổng thật sự quá đẹp trai! Cô nhìn diện mạo siêu cấp của anh ấy đi, còn cả vóc dáng nhìn là muốn ôm ấy nữa. Trời ơi, hình như anh ấy vừa

nhìn tôi một cái. Không ổn rồi, trái tim thiếu nữ đã cất giữ quá lâu của tôi..."

Lâm Uyên Bạch âm thầm xoa cánh tay, da gà nổi đầy người.

Có cần khoa trương vậy không?

Quản lý tiến lên, kích động tới mức lắp bắp: "Hoắc tổng, anh cất công tới đây thật sự là vinh hạnh cho chúng tôi quá, vinh hạnh quá!"

Phải biết rằng, lần hợp tác trước đã không khác nào miếng bánh từ trên trời rơi xuống. Hơn nữa có lần nào không phải họ cầm tài liệu đơn đả chạy đến Hoắc Thị. Một "ngôi miếu nhỏ" như thế này sao dám đón nhân vật lớn như Hoắc Trường Uyên.

"Hoắc tổng, mời anh vào phòng khách VIP ạ!" Quản lý vội nói.

"Ừm." Hoắc tổng gật đầu, có vẻ hồ hững liếc nhìn qua cô.

Quản lý lên được đến chức quản lý cũng không phải dạng gà mờ, hơn nữa sau nhiều lần hợp tác anh ta cũng đã đoán ra mờ ám, dĩ nhiên hiểu ngay ý của anh.

Sau khi anh ta đơn đả mời Hoắc Trường Uyên vào phòng khách VIP thì quay đầu lại dặn dò: "Tiểu Lâm, đi pha hai cốc trà ngon!"

"Vâng." Lâm Uyên Bạch đáp.

"Sao quản lý lại sai cô ấy chứ!"

"Ghen tỵ chết đi được, bỏ lỡ mất cơ hội được tiếp xúc gần hơn với nam thần!"

...

Cô vừa đi, lập tức có tiếng ai oán văng lên.

Lâm Uyên Bạch ngượng ngáp, đón nhận những ánh mắt hằn học ấy đi vào phòng tiếp khách, cô cũng chẳng muốn đâu biết không!

Cô gõ cửa bước vào, Hoắc Trường Uyên đang ngồi riêng một sofa, hai chân vắt chéo, rõ ràng là một tư thế tùy ý nhưng nhìn anh ngồi lại rất đẹp. Giây phút đóng cửa lại, cô còn nghe thấy cả tiếng xuýt xoa ở bên ngoài.

"Hoắc tổng, trà của anh..."

Lâm Uyên Bạch cúi đầu đặt tách trà lên.

Hoắc Trường Uyên mở nắp, hờ hững đáp một tiếng: "Cảm ơn cô."

Lâm Uyên Bạch do dự muốn ra ngoài, nhưng quản lý gọi giật cô lại, rõ ràng muốn cô ở lại phục vụ bên cạnh.

"Hoắc tổng, trong điện thoại anh nói đột ngột quá, tôi vẫn chưa kịp thông báo tới tổng giám đốc. Anh xem, đáng lẽ phải để tổng giám đốc đích thân tiếp anh đúng không ạ?" Quản lý xoa xoa hai tay, vẫn rất bứt rứt.

"Đừng làm mọi chuyện âm ỉ quá." Hoắc Trường Uyên lắc đầu tỏ ý.

"VẬY... không biết lần này anh qua công ty là có chỉ thị gì ạ?"

"Không đến mức là chỉ thị, tiện đường ghé qua thôi mà." Hoắc Trường Uyên đổi tư thế, lười biếng hỏi: "Không quấy rầy chứ?"

"Không quấy rầy, đương nhiên không quấy rầy rồi!" Quản lý lắc đầu như trống bỏi.

Tròn một tiếng đồng hồ, Hoắc Trường Uyên không có ý ra về.

Hình như anh cũng chẳng có việc gì quan trọng, nói thì ít, đa phần toàn để quản lý tiếp chuyện. Tách trà trước mặt cũng đã được thêm đến lần thứ ba, lá trà trôi nổi trên mặt nước, hơi nóng nghi ngút, khói bốc lên từng vòng.

Vào lúc quản lý sắp cạn từ tới nơi thì di động của Hoắc Trường Uyên đổ chuông.

Có lẽ là quản lý Giang Phóng gọi tới, chắc đang báo cáo gì đó với anh, chỉ nghe thấy anh nhíu mày nói: "Lùi hết thời gian hẹn gặp và thời gian họp hành, tôi không qua được bây giờ đâu."

Anh ngắt điện thoại, quản lý dè dặt hỏi: "Hoắc tổng, nếu anh còn có việc..."

"Không sao." Hoắc Trường Uyên hờ hững ngắt lời.

Quản lý vội vã gạt đầu, có điều trán đã lấm tấm mồ hôi. Chủ yếu là vì đã một tiếng đồng hồ rồi, quả thực vẫn không hiểu vị thần này rốt cuộc muốn làm gì.

Quả nhiên là "lòng vua khó đoán"...

Lâm Uyên Bạch đứng suốt cả tiếng cũng bắt giắc nhìn qua.

Hình như cảm nhận được ánh mắt của cô, Hoắc Trường Uyên liếc nhìn về phía cô, rồi cúi đầu nhấn một tin.

Một giây sau, Lâm Uyên Bạch thấy tiếng rung trong túi áo.

Cô hơi nghiêng người rút di động ra, quả nhiên là anh gửi tới.

"Anh đang đợi em suy nghĩ."

Nhìn thấy mấy chữ ấy, Lâm Uyên Bạch lại xấu hổ tới suýt sặc nước bọt.

Cô vừa cất di động vào thì nghe thấy Hoắc Trường Uyên lên tiếng:
"Đúng rồi, quản lý Trần, Hoắc Thị mỗi năm đều có các dự án hợp tác tài chính với một số công ty, không biết quý công ty có hứng thú không?"

"Hứng thú! Hứng thú!" Quản lý nói liên tục, cứ gọi là kích động vô cùng.

"Vậy phiền quản lý Trần tìm cho tôi báo cáo tổng kết của quý này." Hoắc Trường Uyên gật đầu.

"Vâng vâng, Hoắc tổng, anh đợi chút, tôi đi tìm ngay!" Mắt quản lý sáng bừng lên, anh ta đứng bật dậy, còn đặc biệt dặn dò cô: "Tiểu Lâm, giúp tôi tiếp Hoắc tổng chu đáo!"

Cánh cửa đóng lại, Lâm Uyên Bạch cảm thấy hơi thở của mình trở nên mỏng manh.

Hoắc Trường Uyên đặt hai chân xuống, nửa người hơi đổ về trước:
"Bây giờ suy nghĩ được không?"

"Làm gì có ai ép người ta như anh chứ..." Cô cắn môi.

"Vẫn chưa nghĩ xong? Vậy rốt cuộc em cần bao lâu?" Biểu cảm của Hoắc Trường Uyên có phần sốt ruột.

"À thì... một tuần?" Lâm Uyên Bạch yếu ớt hỏi.

"Lâu vậy sao?"

"... Vậy thì năm ngày?"

Hoắc Trường Uyên sa sầm mặt lại: "Em tưởng là bà con tới hàng tháng à?"

"..." Lâm Uyên Bạch câm nín.

Cô lại cắn môi, bị ánh mắt của anh dồn ép, cô hơi bức bối: "Sao anh lại như thế nhỉ, chuyện này ai chẳng phải cân nhắc?"

"Đứa ngu xuẩn nào phát ngôn câu đó!" Hoắc Trường Uyên phẫn nộ.

"Tóm lại em cần thời gian suy nghĩ!" Lâm Uyên Bạch khẳng khái, vân vê ngón tay, rồi lại không biết lấy gan ở đâu ra, dám nói: "Nếu anh không đồng ý thì thôi..."

Hoắc Trường Uyên đã đứng dậy khỏi sofa, hần học trừng mắt nhìn cô một lúc: "Biết rồi!"

Ngay sau đó, anh sai bước đi ra, hướng về phía cửa.

Đúng lúc anh mở cửa, quản lý cũng cầm một xấp tài liệu đi vào. Hoắc Trường Uyên không buồn nhìn, chỉ bức dọc nói một câu: "Gửi fax cho tôi là được rồi!"

Quản lý đứng ngây tại chỗ, không biết mình đã làm gì chọc giận tới anh, vội vàng đi tiến.

Lâm Uyên Bạch lặng lẽ quay về bàn làm việc, còn chưa ngồi hẳn xuống ghế, các đồng nghiệp đã vây lấy: "Tiểu Bạch, cô và Hoắc tổng ở trong phòng lâu như vậy, đã làm gì?"

"Có làm gì đâu..." Cô tỏ ý.

"Cứ thế ngồi nhìn nhau à?"

Thấy cô gật đầu, các đồng nghiệp phần nộ: "Trời ơi! Đúng là tức chết mất thôi, có một cơ hội trời ban như thế mà cô lại lãng phí, cho tôi thì tốt biết bao nhiêu! Tôi nhất định sẽ nhào tới..."

Nghe mọi người mồm năm miệng mười, Lâm Uyển Bạch lặng lẽ nhìn về phía phòng văn thư.

Nhớ tới một khuôn mặt đen xì nào đó, cô nghĩ bụng cũng không thể gọi là không làm gì...

Hoắc Trường Uyên ra khỏi tòa nhà văn phòng, bỗng nhiên rất muốn chửi nhau.

Lần đầu tiên anh ăn hành trước mặt phụ nữ như thế.

~Hết chương 121~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 122

Đến tận lúc hết giờ làm, trong văn phòng vẫn chưa thể bình yên.

Sắc mặt các nữ đồng nghiệp ai nấy đều bày ra biểu cảm hối hận không kịp, chốc chốc lại thở dài, hận bản thân không nắm bắt được cơ hội, không thể biểu lộ gì trước mặt nam thần để giành được sự coi trọng.

Người có được cơ hội lộ mặt là Lâm Uyển Bạch thì âm thầm thu dọn đồ đạc, cố gắng rời đi một cách lặng lẽ nhất có thể.

Ra khỏi tòa nhà, lập tức có tiếng còi xe ô tô vang lên.

Lâm Uyển Bạch mới đó đã nhìn thấy chiếc Land Rover trắng đỗ bên lề đường. Trong bóng tối, đôi mắt sâu hút của Hoắc Trường Uyên phóng qua kính chắn gió nhìn về phía cô, hơn nữa anh đã bắt đầu đi về bên này.

Để tránh bị các đồng nghiệp nhìn thấy rồi truy sát, cô lao về phía anh như lao về vạch đích cuộc thi điền kinh 100 mét.

Cô mở cửa ra, chui vào trong rồi thắt vớ dây an toàn, tất cả đều rất liền mạch.

Chiếc xe len lỏi vào dòng xe trên đường. Sau khi chắc chắn mình đã an toàn, Lâm Uyển Bạch mới quay sang hỏi anh: "Hoắc Trường Uyên, sao anh còn chưa đi?"

Hoắc Trường Uyên hờ hững liếc nhìn cô, ý không muốn nói nhiều lời thừa thãi: "Ra chợ mua thức ăn, về nhà nấu cơm."

"Ồ." Lâm Uyên Bạch không dám phản bác.

Nhìn anh có vẻ không vui, hơn nữa chắc chắn có liên quan tới mình, cô cố gắng không chọc vào anh.

Tới khu chợ gần nhà, người rất đông, họ bị chen chúc kẹt giữa một cửa hàng. Bà chủ bận rộn cân hàng và thu tiền, chẳng bận tiếp khách nữa. Bà ấy quăng túi ni lông cho họ, họ đành tự động lấy hàng.

Lâm Uyên Bạch cúi người bò rạp ra trên sạp hàng, tỉ mỉ lựa chọn.

Có những món quá xa với không tới, Hoắc Trường Uyên đứng bên lại ra tay giúp đỡ.

Giọng nam trầm của Hoắc Trường Uyên áp đảo cả những tiếng ồn ào hỗn tạp ngoài chợ: "Ớt xanh có lấy không?"

"Lấy." Lâm Uyên Bạch gật đầu.

"Bông cải xanh có lấy không?"

"Lấy." Lâm Uyên Bạch lại gật đầu.

"Cải thảo thì sao, lấy không?"

"Lấy." Lâm Uyên Bạch vẫn tiếp tục gật đầu.

Cô tính có thể làm món cải thảo luộc. Lát nữa qua sạp hàng khô, có thể mua thêm ít miến kết hợp, mua thêm xì dầu ăn với cá hấp, vừa tươi vừa ngon.

Nhìn thấy cô cúi đầu trầm tư, trong đôi mắt Hoắc Trường Uyên ánh lên chút giao hoạt.

Anh đột ngột cầm một mớ hành lên, nhưng câu hỏi lại là: "Hẹn hò với anh, lấy không?"

"..." Lâm Uyển Bạch cắn môi, không hề trả lời.

Hoắc Trường Uyên quăng hành đi, ngữ khí có phần bức bối: "Cũng không ngốc nhỉ, thông minh lên từ lúc nào vậy!"

Lâm Uyển Bạch phát rồ, cô ngốc khi nào!

Có điều khi nhìn thấy khóe môi anh căng ra vì không đạt được mục đích của mình, lòng cô cũng cân bằng hơn.

Buổi tối, họ về nhà Lâm Uyển Bạch nấu nướng, làm bốn món mặn một món canh, không làm quá nhiều đồ tanh, chỉ có một đĩa tôm kho.

Trong phòng, không ai nói chuyện với ai, chỉ im lặng ngồi đối diện nhau ăn cơm, chỉ có tiếng bát và đũa va chạm khẽ khàng. Khi đặt đũa xuống, Hoắc Trường Uyên nhìn về phía cô: "Ngày mai là cuối tuần, em định làm gì?"

"À..." Lâm Uyển Bạch chớp chớp mắt, rõ ràng là cô chưa dự định gì cả.

"Có muốn về quê thăm bà ngoại không?" Hoắc Trường Uyên nhướn mày, đưa ra một đề xuất.

"Muốn!" Lâm Uyển Bạch gật đầu gần như không do dự.

Bà ngoại xuất viện về quê ở đã được một thời gian, bây giờ con cháu về cơ bản chỉ liên lạc với ông bà qua điện thoại. Bà tuổi đã cao, lại không biết dùng quá nhiều đồ điện tử thông minh. Lần nào cũng phải đợi cậu nhóc

nhà hàng xóm qua thì họ mới nói chuyện được qua video call một lúc ngắn ngủi.

Ngón cái của Hoắc Trường Uyên gõ lên mặt đồng hồ đeo tay: "Ừm, chín giờ sáng mai xuất phát."

Lâm Uyển Bạch ngẩn ra, bấy giờ mới hiểu ý tứ của câu này. Anh định về quê cùng cô?

Trong giây lát, cô hân hoan không tả được.

Thấy anh đã đứng lên đi về phía cửa ra vào, Lâm Uyển Bạch vội ra tiễn.

Trước lúc đóng cửa lại, Hoắc Trường Uyên chợt dừng bước.

Anh bất ngờ quay người, nhìn cô chăm chú, rồi bật ra một câu: "Em còn bốn ngày."

"..."

...

Chín giờ sáng hôm sau, chiếc Land Rover màu trắng chuẩn giờ xuất phát ra khỏi thành phố.

Cứ nghĩ tới chuyện chiều nay được gặp bà ngoại, Lâm Uyển Bạch lại không kiểm soát được sự kích động.

Thật ra có mấy lần cô muốn về quê thăm bà nhưng bà xót cô ngồi xe lửa vất vả, nói gì cũng không chịu. Lần này biết Hoắc Trường Uyên lái xe cùng về, bà đồng ý ngay.

Cô bất giác quay sang nhìn người đàn ông bên cạnh, ngấm ngấm rồi hỏi: "Hoắc Trường Uyên, mấy hôm nay anh không phải làm việc sao?"

"Lùi hết rồi." Hoắc Trường Uyên hờ hững đáp.

"Như vậy làm lỡ dở anh quá..." Lâm Uyển Bạch nghe xong bèn cắn môi.

Hoắc Trường Uyên khẽ rướn môi, thản nhiên nói: "Không sao, vừa hay anh cũng rất nhớ bà ngoại."

Lâm Uyển Bạch gật đầu, có thể dễ dàng phán đoán được mức độ thật giả trong câu nói của anh. Anh vẫn luôn đối xử rất tốt với bà ngoại, cho dù là trước kia họ chỉ có quan hệ giao dịch, anh cũng rất nhẫn nại và chu đáo.

Sáng sớm nay trước khi xuất phát, cô đã nhìn thấy cả đồng đồ dinh dưỡng chất đầy sau cốp xe.

Tối qua quyết định đột ngột, cô vốn không nghĩ được nhiều, không ngờ anh đã chuẩn bị đầy đủ.

Hoắc Trường Uyên...

Trước khi anh quay sang nhìn mình, Lâm Uyển Bạch hoảng loạn quay đi, vờ như đang ngắm phong cảnh ngoài cửa sổ.

Trước mặt là trạm thu phí, chiếc xe đi chậm lại, chờ đợi cùng đoàn xe.

Di động trong túi xách rung lên, Lâm Uyển Bạch rút ra, là tin nhắn của người bạn thân Tang Hiểu Du.

"Tiểu Bạch, cậu phải cẩn thận một chút!"

Đang không hiểu câu nói này có nghĩa là gì thì ngay sau đó lại có một tin nhắn khác tới ngay: "Lỡ như dọc đường Hoắc tổng cho dừng xe ở một khu rừng núi hoang vắng nào đó rồi lột sạch đồ của cậu, ép buộc cậu phải

hẹn hò với anh ta phải làm sao? Tới lúc đó cậu kêu trời trời không thấu, gọi đất đất chẳng thừa..."

Lâm Uyên Bạch càng đọc càng cảm thấy sống lưng lạnh toát.

Khi cô cảm nhận được gì đó thì giật mình, vội giấu điện thoại đi.

Nhưng đã muộn, Hoắc Trường Uyên vẫn về cầm, trầm ngâm giây lát rồi chậm rãi nói: "Đây cũng là một ý tưởng hay đấy."

"Anh đừng có làm bừa..."

Lâm Uyên Bạch nuốt nước bọt, bất giác co rụt người sang bên cạnh.

Hoắc Trường Uyên thấy mặt mũi cô căng thẳng, bèn giơ tay vỗ lên đầu cô: "Khờ khạo!"

Chiếc xe phía trước đã rời đi, họ cũng tiến lên, hạ cửa kính xuống để lấy thể.

Phản tóc trước trán Lâm Uyên Bạch đều rối bù xù cả. Cô nhìn vào gương chiếu hậu vuốt lại tóc. Gió thổi vào, cô hoàn toàn không cảm thấy bức bối, ngược lại có chút ngọt ngào chưa từng thấy.

Hơn ba giờ chiều, xe tới đích.

Lâm Uyên Bạch nhảy từ trên xe xuống, vội nắm chặt tay bà, có chút oán trách: "Bà ngoại, sao bà lại ra ngoài này đợi!"

"Có lạnh đâu, với lại bà cũng mới ra chưa lâu mà!" Bà ngoại mỉm cười, khuôn mặt hơi đỏ lên vì gió thổi. Nhưng chẳng đáng gì với tâm trạng, bà tiến lên kéo lấy Hoắc Trường Uyên ở phía sau: "Tiểu Hoắc à, mau vào nhà đi!"

"Dạ vâng bà ngoại." Hoắc Trường Uyên gật đầu.

Một trái một phải, hai người họ lần lượt khoác tay bà đi vào sân.

Rất lâu không gặp, dĩ nhiên có rất nhiều điều muốn nói. Đến tập chập tối, bà ngoại vẫn ngồi yên trên chiếc ghế mây chưa hề nhúc nhích, giữ họ lại hỏi han đủ chuyện. Cả căn nhà tràn ngập tiếng cười hiền từ và ấm áp của bà.

Buổi tối ăn cơm xong, Lâm Uyên Bạch đi rửa một ít hoa quả.

Sắc trời bên ngoài càng lúc càng đậm hơn.

Chăm sóc bà ngoại ăn kiwi xong, cô vừa xiên một miếng táo lên thì nghe thấy Hoắc Trường Uyên bất ngờ hỏi: "Tối nay ngủ thế nào?"

~Hết chương 122~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 123

Giọng Hoắc Trường Uyên không to không nhỏ, ai ngồi trên bàn cũng nghe thấy rõ.

Miếng táo cứ thế rơi thẳng xuống bát.

Lâm Uyên Bạch xiên lại, trước khi bà ngoại kịp lên tiếng, cô vội vàng nói: "Bà ngoại, lâu lắm rồi không gặp, cháu có rất nhiều chuyện muốn nói với bà, tối nay cháu ngủ với bà!"

"Được!" Bà ngoại nghe xong mỉm cười gật đầu.

Bà nghĩ thầm, khó khăn lắm cô mới về được quê, ngủ với bà cũng tốt, còn hai thanh niên này về thành phố còn ới thời gian.

Lâm Uyên Bạch âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Khi ngược mắt lên, cô phát hiện Hoắc Trường Uyên đang nhìn mình, cười mà như không cười, còn bờ môi mỏng ấy trong lúc giật giật mơ hồ bật ra hai chữ: Được lắm!

Buổi tối đi ngủ, cô tự nhiên xoắn xít chen chúc với bà trên chiếc giường đất.

Tắt đèn chưa bao lâu, màn hình di động đặt bên gối chợt sáng lên.

Mấy trò này trước kia thường xuyên xuất hiện, Lâm Uyên Bạch run tay mở ra, nhưng phát hiện tin nhắn chỉ có hai chữ ngắn ngủi: Ngủ ngon.

Giống như bị chọc ghẹo vậy, gò má cô nóng bừng.

Suốt cả ngày hôm ấy cô như rơi vào lời nguyện từ hai chữ ấy của anh.

...

Hôm sau, bà ngoại ngủ ít, dậy rất sớm. Lâm Uyên Bạch cũng dậy sớm theo bà, làm một bát mỳ trứng gà trong bếp. Phòng đối diện vẫn không có động tĩnh gì, bà ngoại bảo cô vào trong gọi anh.

Cô đẩy cửa vào, bên trong im phăng phắc, Hoắc Trường Uyên nằm trên giường ngủ rất say sưa.

Lâm Uyên Bạch hơi cúi người xuống, khẽ khàng gọi: "Hoắc Trường Uyên, tới giờ dậy ăn sáng rồi..."

Hoắc Trường Uyên có vẻ không nghe thấy, một cánh tay vắt ngang qua trán, dưới cằm là chút râu lún phún mới mọc đêm qua. Bình mình đã hất lên mặt, tạo cảm giác rất đàn ông, cũng đầy gợi cảm.

"Hoắc Trường Uyên?" Lâm Uyên Bạch thấy anh không đáp lại, tiếp tục kiên nhẫn gọi: "Bữa sáng đã xong rồi, còn không ăn sẽ nguội mất! Anh đừng ngủ nữa..."

Lâm Uyên Bạch giơ tay chọc chọc anh. Không động dậy nên cô phải chọc tiếp.

Sau đó anh bất ngờ động dậy!

"... Này!"

Lâm Uyên Bạch khẽ hét lên một tiếng. Trời đất xoay chuyển, cô bị anh lôi lên giường.

Còn chưa kịp có thời gian phản ứng lại, cô đã bị anh đè xuống dưới, lập tức hôn.

Anh nhanh nhẹn cạy mở môi cô, đặt xuống một nụ hôn dữ dội.

Anh không chỉ đơn thuần là hôn, bàn tay bắt đầu trở nên không an phận...

Lâm Uyên Bạch hoàn toàn không nói được tiếng nào, một âm thanh hoàn chỉnh cũng không thể. Những tiếng hức hức hu hu của cô ngược lại càng giống như đang mời gọi. Cô không giãy ra được, chỉ có thể nhắm mắt cắn môi.

Hoắc Trường Uyên đau đớn, hự một tiếng.

Lâm Uyên Bạch nhận cơ hội ấy đẩy anh ra, nhảy xuống giường, hoảng loạn sửa soạn lại quần áo của mình.

Còn Hoắc Trường Uyên thì theo đà ngã sang bên kia giường. Bàn tay không yên phận ban nãy lúc này đang ôm miệng, đôi mắt vẫn còn nhắm nghiền.

Một lúc sau anh mới chậm chạp mở mắt ra.

Giống như vừa thức giấc, trong đôi mắt Hoắc Trường Uyên ngoài sự buồn ngủ ra còn có sự mơ màng: "Sao thế?"

"Anh..." Lâm Uyên Bạch cắn môi.

"Anh làm sao?" Hoắc Trường Uyên khó hiểu.

Ánh mắt anh khi lướt qua cổ áo vì cảm xúc mà đang phập phồng của cô lại bắt gặp đôi mắt anh, anh chỉ trích: "Ban nãy anh giờ trở lại, hôn em, còn... sờ soạng em!"

Lâm Uyên Bạch vẫn đang lau đi những dấu vết để lại nơi khoe miệng, xấu hổ trừng mắt nhìn anh, đỏ mặt chỉ trích: "Ban nãy anh giờ trở lại, hôn em, còn... sờ soạng em!"

Nếu cô không nhẫn tâm cắn anh thật mạnh, ai biết được sau đó còn xảy ra chuyện gì quá đáng hơn...

"Thế hả?" Hoắc Trường Uyên nhướn mày, từ từ ngồi dậy, day day trán: "Anh còn tưởng đang nằm mơ chứ."

"..." Khóe miệng Lâm Uyên Bạch giật giật.

"Có muốn biết trong mơ chuyện gì xảy ra tiếp theo không?"

"... Không muốn!" Lâm Uyên Bạch nghiêng rằng, không nhìn những tia sáng chọc ghẹo lấp lánh trong mắt anh nữa: "Em vào đây gọi anh dậy, anh khẩn trương lên! Bữa sáng xong xuôi rồi, nguội tới nơi rồi, bà ngoại đang đợi anh ra ăn đó!"

Nói xong, cô rào bước chạy ra ngoài, để lại mình anh cùng tiếng cười khe khẽ vọng lại.

Ngày nghỉ chỉ có hai ngày ngắn ngủi, thứ Hai đã phải đi làm rồi, về thành phố còn mất một ít thời gian nên họ gần như ăn xong cơm trưa là lập tức xuất phát.

Lâm Uyên bạch rất quyến luyến bà ngoại, nhưng chẳng còn cách nào khác, việc duy nhất có thể làm bây giờ cũng chỉ làm thêm nhiều món ngon cho bà ăn.

Cô xách giỏ rau từ trong bếp ra ngoài, nói với bà đang cười tươi trò chuyện cùng Hoắc Trường Uyên: "Bà ngoại, cháu đi mua ít đồ ăn!"

"Hoắc Trường Uyên, em đi một mình, anh ở nhà chơi với bà nhé."

Nghĩ tới chuyện lát nữa còn phải lái xe máy tiếng đồng hồ, cô lại vội vàng bổ sung thêm một câu.

"Ừm." Hoắc Trường Uyên nhướn mày, có vẻ cũng hợp với ý anh.

Lâm Uyển Bạch mua về đầy một giỏ thức ăn, nghĩ xem lát nữa sẽ làm món gì thích hợp để bà tiêu hóa và tốt cho sức khỏe.

Bước chân nhẹ nhàng của cô đi vào vườn, cô phát hiện bầu không khí có vẻ kỳ lạ.

Đi vào nhà, hai người ở bên trong vẫn giữ nguyên tư thế như lúc cô đi, có điều bà ngoại ban nãy còn tươi như hoa, lúc này lại nhìn cô vẻ không vui lắm. Hoắc Trường Uyên ngồi bên cúi đầu uống trà, mặt vô tội.

Lâm Uyển Bạch lần lượt nhìn cả hai, có phần khó hiểu: "Bà ngoại, sao thế ạ?"

"Tiểu Bạch, cháu qua đây, bà ngoại có chuyện muốn hỏi!" Bà ngoại vẫy tay với cô, biểu cảm có phần nghiêm nghị.

Lâm Uyển Bạch ngẩn người. Khi đi qua, cô thấy Hoắc Trường Uyên đặt tách trà xuống, đứng lên, đón lấy giỏ rau trong tay cô: "Anh giúp em cầm vào bếp."

"Ừm, cảm ơn anh." Cô gật đầu.

Sau khi Hoắc Trường Uyên vào bếp, nét mặt bà ngoại càng nghiêm hơn nữa: "Bà biết hết cả rồi!"

"Dạ?" Lâm Uyển Bạch khó hiểu.

"Ban nãy Tiểu Hoắc đã nói cho bà nghe rồi."

"... Nói gì cơ ạ?" Lâm Uyển Bạch vẫn mơ mơ màng màng.

"Con bé này! Cháu làm bà tức chết mất!" Bà ngoại bắt đầu giận dữ trách móc cô: "Sao không để cho bà yên tâm chứ. Một người đàn ông tốt như Tiểu Hoắc biết đi đâu mà tìm. Cháu còn chưa thỏa mãn, lại đòi kết thúc với người ta! Cũng may Tiểu Hoắc tốt tính, không chấp nhặt với cháu, còn tiếp tục muốn sống cùng cháu! Sau này về thành phố, đừng có giờ trò hờn dỗi gì nữa, phải đối xử tốt với nó!"

"..." Lâm Uyển Bạch cả mặt đen xì.

Chẳng trách, cô mới đi có một lúc bà đã tự dưng nhìn cô không thuận mắt.

Hoắc Trường Uyên rốt cuộc đã nói những gì. Nói câu nào cũng khiến anh chẳng sai chút nào, làm cô không còn cơ hội phản bác, nhưng chuyện vốn dĩ đâu phải như vậy!

Cô đúng là phải ngâm bồ hòn làm ngọt, có nổi khổ chẳng thể nói ra...

Bà ngoại thấy cô im lặng, chân thành vâng vâng mu bàn tay cô: "Tiểu Bạch, những lời bà nói cháu đã nghe rõ chưa!"

"Nghe rõ rồi ạ..." Lâm Uyển Bạch đau khổ gật đầu.

Đúng lúc này Hoắc Trường Uyên lững thững từ trong bếp đi ra, còn bật một lon nước hoa quả, đặt trước mặt bà.

Bà ngoại thấy vậy "trở mặt" ngay, lấy thìa múc một miếng đào, cười đến độ nếp nhăn hẳn rõ rồi nhìn cô hậm hực: "Yên tâm đi, Tiểu Hoắc, bà vẫn còn ngồi đây! Nó tuyệt đối không chạy thoát khỏi lòng bàn tay của cháu đâu!"

"Bà ngoại..." Lâm Uyển Bạch ai oán.

Nhưng chỉ đổi lại một cái tròng mắt của bà, và một nụ cười nhẹ nhàng không thể che giấu của Hoắc Trường Uyên.

~Hết chương 123~

*Câu chuyện này ngoài bố mẹ nhà trai là cầu huyết ra thì các thành viên khác của hai gia đình cộng bạn bè thân thích gần xa đều tích cực tác hợp đôi trẻ. Vậy nên các bạn hiểu việc đôi trẻ xa nhau góp phần không nhỏ của nhân vật nữ phụ rồi đấy:v

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 124

Trên đường trở về thành phố, Lâm Uyển Bạch cứ mím chặt môi.

Hoắc Trường Uyên bật đài radio lên, trong radio phát ra tiếng nhạc nhẹ nhàng. Có chút cũ kỹ xa xưa nhưng vẫn rất nhịp nhàng.

Anh liếc sang bên cạnh: "Không vui à?"

"Không phải." Lâm Uyển Bạch phủ nhận.

Hoắc Trường Uyên nhướn mày, lại hỏi: "Những lời bà ngoại nói, em nhớ hết chưa?"

Nghe tới đây, Lâm Uyển Bạch càng mím chặt môi hơn chút nữa.

Cô bỗng nhiên cảm thấy, lần này về quê chắc chắn là do anh cố tình...

Lâm Uyển Bạch cũng cố tình không trả lời, cứng miệng lắm lắm: "Còn hai ngày nữa cơ mà..."

Hoắc Trường Uyên chẳng hề để ý, dù sao cũng có bà ngoại chống lưng cho mình.

Khi đi vào trung tâm thành phố, sắc trời đã dần tối xuống. Lâm Uyển Bạch cũng thiếp đi, khi tỉnh dậy phát hiện trên người có thêm một chiếc áo vest. Còn Hoắc Trường Uyên ở bên cạnh đang mặc sơ mi lái xe, tay áo được xắn lên tận khuỷu, để lộ bắp tay rắn rỏi.

Hoắc Trường Uyên nghe thấy động tĩnh bèn nhìn qua, hỏi cô: "Dậy rồi à?"

"Ừm, tới đâu rồi vậy?" Lâm Uyển Bạch dụi dụi mắt, vẫn có phần mơ màng.

"Sắp vào đường vành đai ba."

Lâm Uyển Bạch nhìn ra ngoài cửa sổ, rồi lại nhìn anh. Lái xe một thời gian dài, ngoài chút thời gian nghỉ ngơi ngắn ngủi khi tới trạm đổ xăng ra, anh hoàn toàn không dịch chuyển chút nào. Không giống cô còn được thiếp đi một lúc, nét mặt anh lúc này tỏ rõ vẻ mệt mỏi.

Nghĩ tới chuyện lúc trưa anh nói món thịt kho tàu đó rất ngon, cô bất giác lên tiếng: "Trong tủ lạnh còn rất nhiều đồ, tối nay em nấu cho anh ăn nhé?"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên khẽ đáp.

Có thể là do Chủ Nhật, lúc xuống cầu cao tốc, hơi tắc đường một chút.

Chiếc di động bỏ trong túi xách bên cạnh chân chột đổ chuông.

Hai người ngồi cạnh nhau, Hoắc Trường Uyên ở ngay bên, hơn nữa chỉ cần đổ người qua là có thể mở được hộc đồ. Khi cầm chai nước khoáng ra ngoài, anh vô tình liếc mắt nhìn sang. Hai chữ "Yến Phong" trên màn hình không khó để thấy rõ.

"Sao không bắt máy?" Anh mấp máy môi.

Lâm Uyển Bạch nhìn anh thật nhanh rồi bấm bụng bắt máy: "Alô?"

Cuộc nói chuyện không quá dài, đa phần là Yến Phong nói còn cô chỉ đáp lời.

Sau khi ngắt máy, nét mặt cô cực kỳ bứt rứt.

Con đường phía trước đã trở nên thông thoáng hơn, chiếc xe đi nhanh trên trục đường chính.

"À..." Lâm Uyển Bạch ngập ngừng lên tiếng.

Khi anh nhìn qua, cô căng thẳng nắm chặt di động: "Làm sao đây, em quên khuấy mất là trước đó đã hẹn bố con anh Yến Phong tối nay cùng ăn cơm..."

Ngoài bố con Yến Phong ra, còn có Tiêu Vân Tranh. Bởi vì đã lâu lắm không được gặp Tiêu Vân Tranh rồi, nên thứ Năm họ đã hẹn qua điện thoại sẽ cùng đi ăn cơm.

Hoắc Trường Uyên nghe xong cũng không lên tiếng nhưng bờ môi mím lại thành một đường thẳng.

Anh bất ngờ đánh vô lăng sang phải một vòng.

Đèn hướng về phía tay không hề bật sáng, anh thẳng thừng chèn qua vạch vàng đỏ bên đường.

Hoắc Trường Uyên nhìn trân trân về phía trước, hạ giọng hỏi: "Còn không xuống xe đi, định bắt anh đưa em đi à?"

"Không không..." Lâm Uyển Bạch ngượng ngập lắc đầu, âm thầm mở khóa dây an toàn: "Vậy tối nay anh ăn gì?"

"Tự về nấu mì." Hoắc Trường Uyên vẫn không nhìn cô.

"..." Lâm Uyển Bạch cắn môi.

Nắm chặt chiếc túi xách trong tay, cô chần chừ mãi vẫn không xuống xe, chân như mọc rễ vậy.

Hoắc Trường Uyên đột ngột cởi dây an toàn, cầm bao thuốc và bật lửa, mở cửa bước xuống xe.

Lâm Uyên Bạch bất giác nhìn qua, chỉ thấy anh đang dựa vào đó cúi đầu hút thuốc, gió thổi làn khói đi rất xa.

Qua cửa sổ xe, gương mặt nghiêng của anh lúc này giống như được bao trùm một tầng mây đen vậy, khóe môi hơi căng ra, giống như một cậu nhóc đang hờn giận, nhưng lại cũng rất lạc lõng và cô đơn.

Lâm Uyên Bạch cuối cùng vẫn rút di động ra.

Cô tìm lại số điện thoại kia: "Alô, anh Yến Phong ạ, em đây! Em xin lỗi, tối nay em có chút chuyện không thể đi được ạ..."

Ngắt máy xong, cô vẫn còn hơi chột dạ, tự mình nói dối mà trơn tru như vậy.

Nhìn ra ngoài cửa sổ, Lâm Uyên Bạch cũng đẩy cửa xe bước xuống, vòng qua đầu xe đi về phía anh.

Hoắc Trường Uyên nghĩ cô đi hẹn nên hừ một tiếng rồi thẳng thừng dập tắt điếu thuốc.

Lâm Uyên Bạch liếm môi, vội nói: "À, ban nãy em đã gọi điện thoại rồi, tối nay em không đi nữa..."

Nghe xong, Hoắc Trường Uyên nhìn về phía cô.

Bóng đen trên gương mặt anh có vẻ đã tan đi không ít, nhưng khóe miệng vẫn nặng nề như hai tảng đá chập lại. Dường như vẫn rất không hài

lòng, im lặng vài giây, anh quay người kéo cửa xe ra.

"Hoắc Trường Uyên..."

Lâm Uyển Bạch bất giác gọi một tiếng.

Thấy anh nghiêng đầu, mắt hơi sụp xuống, cô mới phát hiện mình đang nắm chặt tay anh.

Lòng bàn tay thô ráp mà ấm áp, cho dù có gió lạnh thổi qua, độ ấm vẫn không ngừng truyền tới.

Cô đỏ mặt định rút tay về nhưng anh xoay ngược lại nắm chặt lấy, giữ chắc trong lòng bàn tay mình, đôi mắt sâu nhìn cô như muốn khóa chặt cô lại vậy.

Lâm Uyển Bạch thẳng thừng bỏ cuộc, mặc cho anh nắm tay, rồi cúi đầu nhìn mũi chân mình như một bé gái xấu hổ: "À thì, em đã suy nghĩ kỹ rồi..."

"Chuyện hẹn hò mà anh nói, em đồng ý."

Hít sâu một hơi, cô nói rõ ràng, rành mạch và hoàn chỉnh.

Hoắc Trường Uyên nheo mắt lại: "Em nói lại xem!"

Đôi mắt Lâm Uyển Bạch lấp lánh, giọng nói như không còn là của cô nữa: "Em nói em đồng ý..."

Khi lặp lại câu này, cô mới chợt nhận ra ba chữ này đáng lẽ chỉ nên nói lúc kết hôn. Nghĩ vậy, mặt cô càng đỏ lựng.

Thật ra không đồng ý ngay lập tức với anh, thậm chí kéo dài thời gian phần nhiều là do cô không dám chắc chắn.

Khi Hoắc Trường Uyên đưa ra lời đề nghị, trái tim cô rất loạn, không dám tin vào tai mình. Anh giống như một đóa hoa bên vách núi, quá nguy hiểm, nhưng cuối cùng cô vẫn không kháng cự nổi sức quyến rũ chết người của nó.

Lâm Uyên Bạch len lén ngược mắt lên nhìn anh, nhưng bất ngờ bị anh đẩy sang bên cạnh xe.

Một giây sau, anh hôn cô mà không nói một lời.

Cô trợn tròn mắt nhưng cô không tránh được đầu lưỡi gấp gáp của anh.

Lâm Uyên Bạch bị anh ép đến độ đầu như dính vào cửa xe, bờ môi của anh lăn qua nghiền lại trên môi cô, mang đầy sự chiếm hữu mạnh mẽ.

Hơi thở hình như cũng bị rút sạch sẽ...

Bỗng nhiên cảm giác có một ánh mắt đang chăm chú nhìn họ, Lâm Uyên Bạch mơ màng mở mắt ra, quả nhiên đối diện là một người xa lạ đầu đội mũ.

Cô bối rối đẩy Hoắc Trường Uyên ra, đỏ mặt trốn ra sau lưng anh.

Hoắc Trường Uyên cũng nhạy cảm phát giác thấy, một tay kéo cô ôm vào lòng, quay đầu lạnh lùng quát: "Nhìn cái gì, không thấy người ta yêu nhau bao giờ à?"

"Này, cảnh sát giao thông đó..."

Lâm Uyên Bạch giựt giựt vạt áo của anh, lí nhí nhắc nhở.

Người đàn ông mặc cảnh phục, mũ thể hiện rõ huy hiệu ngành, hơn nữa đằng sau còn có một chiếc xe cảnh sát nhấp nháy đèn...

Người cảnh sát tiến lên, chỉ vào vị trí anh dừng xe, lên tiếng nghiêm nghị: "Xin lỗi! Thưa anh, tôi xin phép ngắt ngang câu chuyện giữa anh và cô gái trong lòng, chỗ này không được đỗ xe quá lâu!"

Lâm Uyên Bạch cúi gằm như một con đà điểu.

Hoắc Trường Uyên nhú mày không vui, nhưng vẫn sửa chữa lại: "Là bạn gái tôi."

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 125

"Hả?"

Khuôn mặt anh cảnh sát vốn đang nghiêm túc, bỗng dưng hơi hài hước.

Nhưng dù sao cũng là người đã theo nghề nhiều năm, chẳng mấy chốc anh ta đã bình tĩnh trở lại, giữ vững thái độ chuyên nghiệp của mình, chữa lời: "Xin lỗi anh, quấy rầy anh và bạn gái trong lòng một chút, chỗ này không được đỗ xe quá lâu!"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên hài lòng gật đầu.

Cảnh sát giao thông tiếp tục nói: "Phiền anh khẩn trương lái xe đi, sau này muốn thân mật có thể về nhà!"

Lâm Uyển Bạch vui mặt vào lòng anh, chỉ hận không thể hóa thành gió bay đi, bay xa...

Không dám nhìn người cảnh sát nữa, cô cúi thấp đầu, rảo bước định đi về phía ghế lái phụ. Có thể vì quá gấp gáp, lúc cất bước, đầu gối cô huých phải bánh xe, quả thực rất đau đớn, gân cốt tê liệt trong giây lát.

Hoắc Trường Uyên ở bên cạnh đỡ lấy cô: "Sao rồi?"

"Không sao không sao!" Thấy người cảnh sát cũng nhìn qua đây, Lâm Uyển Bạch vội vàng lắc đầu tỏ ý.

Cô muốn tiếp tục đi nhưng cảm giác tê rần truyền tới khiến cô bất chợt loạng choạng vài bước.

Cô đứng lại một lúc cho dịu bớt, đang định cất bước lên thì bất ngờ bị hẫng, cả người được Hoắc Trường Uyên bế bổng lên. Bàn tay không biết đặt chỗ nào của cô đành phải vòng qua ôm lấy vai và cổ anh.

"Hoắc Trường Uyên, không cần đâu..."

Lâm Uyên Bạch xấu hổ giãy giụa, nhưng hoàn toàn vô ích.

Đến tận khi đặt cô xuống ghế lái phụ rồi, anh mới buông tay. Cô len lén ngược nhìn, khi vị cảnh sát kia quay đi rời khỏi đó, vẫn còn đánh mắt nhìn thêm một chút.

Thật xấu hổ...

Hoắc Trường Uyên đứng thẳng người lên, bất ngờ gọi một tiếng: "Đồng chí cảnh sát."

Người cảnh sát bị gọi dừng bước, quay đầu lại nhìn với vẻ khó hiểu.

"Anh có việc gì không?"

Lâm Uyên Bạch cũng ngẩng lên không hiểu. Chỉ thấy anh giật giật khoe môi, hạ giọng cảnh cáo: "Nhớ kỹ, sau này đừng có nhìn bạn gái của người khác như vậy nữa, cẩn thận bị đâm!"

Lần này, cô triệt để vui hân đầu vào đầu gối, không dám ngó nghiêng thêm lần nào nữa.

Chiếc Land Rover trắng lao đi, chỉ để lại khói bụi mù mịt.

Người cảnh sát đứng nguyên tại chỗ, hỗn loạn trong cơn gió.

...

Đèn đường sáng lên, trong phòng toàn là mùi cơm thơm phức, ấm áp.

Về tới nhà, Lâm Uyển Bạch liền vào bếp, chọn lựa mấy món trong tủ lạnh. Khoảng một tiếng sau, cô đã nhanh nhẹn làm xong bốn món để bưng lên, còn làm thêm món trứng xào khô qua và món canh gà nấu rong biển.

Cô gọi với một tiếng "Ăn cơm thôi" ra ngoài phòng khách, Hoắc Trường Uyên bèn đi vào.

Suốt cả bữa cơm, Lâm Uyển Bạch cứ cúi gằm. Lúc gấp thức ăn, hình như cô vẫn cố né tránh ánh mắt, không ngẩng lên.

Im lặng như thế một lúc lâu, Hoắc Trường Uyên ngồi đối diện chột ngừng đĩa.

Lâm Uyển Bạch không nhìn được, lên tiếng hỏi: "Sao vậy, không ngon à?"

"Không, rất ngon." Hoắc Trường Uyên lại cầm đĩa lên.

"Ồ." Lâm Uyển Bạch khẽ đáp.

Sau khi chạm phải ánh mắt anh trong vài giây ngắn ngủi, cô lại khăn trương cụp mắt xuống.

Hoắc Trường Uyên nhướn mày: "Xấu hổ sao?"

Suốt dọc đường về, cô không hề lên tiếng nói câu nào. Về tới nhà là chui vào bếp. Đến tận lúc này, cô cũng rất ít lần nhìn thẳng vào mắt anh, đôi tai ửng hồng một cách đáng ngờ.

"Đâu có..." Lâm Uyển Bạch ánh mắt đảo đảo.

Hoắc Trường Uyên hơi nheo mắt lại, từ tốn hỏi: "Vậy sao mặt em cứ đỏ mãi thế, lại còn không dám nhìn anh?"

"Em đâu có!" Lâm Uyên Bạch gấp gáp phủ nhận.

Cô bầm bụng ngược mắt nhìn lên, nhưng chưa kiên trì được mấy giây đã giả vờ gấp thức ăn, hoảng loạn quay đi.

"Ha ha..." Tiếng cười thấp không chút che giấu vang lên, Hoắc Trường Uyên cố tình rướn môi cười, trêu chọc cô: "Xấu hổ như vậy, lẽ nào trước đây em chưa từng hẹn hò với ai?"

Ai ngờ Lâm Uyên Bạch nghe xong, càng cúi đầu thấp hơn.

Rất lâu sau, cô mới lẩm bầm bật ra một tiếng: "Ừm..."

Năm nay cô 24 tuổi, còn chưa chính thức yêu đương gì. Hồi đại học, hầu như ai cũng có một mối tình rầm rộ, oanh liệt. Ngay cả cô bạn cùng phòng ký túc, Tang Hiểu Du, cũng có một anh bạn trai đã yêu thương suốt bao năm trời. Còn cô thì dồn hết tâm tư cho Yên Phong, chắc cũng chỉ có thể gọi là tình đơn phương, mãi vẫn chẳng thể nở hoa kết quả.

Bây giờ bị anh nhắc như vậy, hình như có phần mất mặt.

Cô len lén liếc về phía đối diện, quả nhiên nhìn thấy đầy sự trêu chọc hiện trên khuôn mặt anh, trong lòng càng bí bách hơn.

Cô nuốt chửng miếng thịt kho tàu trong miệng, tò mò hỏi: "Hoắc Trường Uyên, còn anh thì sao? Vậy anh là lần thứ mấy..."

Giây phút buột miệng hỏi ra, Lâm Uyên Bạch thật ra hơi hối hận.

Cô cảm thấy mình không tránh khỏi việc giống những cô gái khác, sẽ hiếu kỳ đối phương trước kia đã từng hẹn hò với bao nhiêu cô gái, trông

như thế nào, có đẹp hay không.

"..." Hoắc Trường Uyên trầm mặc.

"Hoắc Trường Uyên, vì sao anh không trả lời em?" Lâm Uyển Bạch bắt giác cắn môi.

"..." Hoắc Trường Uyên hơi rướn môi cười.

"Là... rất nhiều lần sao?" Lâm Uyển Bạch nhú mày, lồng ngực hơi tức, cảm giác tự ngược bản thân: "Hai bàn tay đều không đếm hết, lẽ nào là vì quá nhiều, không nhớ rõ được?"

Hai bên khước miệng Hoắc Trường Uyên căng ra. Lát sau, anh gượng gạo bật ra một câu: "Cũng giống với em."

Lâm Uyển Bạch chớp chớp mắt, cũng giống với cô...

Lẽ nào là cũng chưa từng?

Cô nuốt nước bọt, ánh mắt dờ dẫm: "Nhiều năm rồi, anh vẫn luôn độc thân?"

"Ừm."

"Thật sao?"

"Ừm."

Sau khi trả lời, Hoắc Trường Uyên hơi cuộn tay lại thành nắm đấm đặt bên khước môi ho một tiếng, nét mặt có phần không tự nhiên. Thấy môi cô mấp máy, còn có ý lên tiếng tiếp, anh bỗng bực dọc: "Em có thôi đi không!"

Lâm Uyên Bạch cắn đũa, dè dặt nhìn anh.

Vậy há chẳng phải là lần đầu tiên...

Cô nghĩ tới những lời anh từng nói: Lần đầu tiên gọi cả họ lẫn tên anh, lần đầu tiên vì cô đâm người khác, bây giờ lại thêm một lần đầu tiên hẹn hò...

Lâm Uyên Bạch khựng lại, trong lòng có chút hân hoan như sắp bùng nổ.

Hít sâu một hơi, cô cố tình chỉ tay vào anh: "Thế mà ban nãy anh còn dám cười em!"

"Im lặng!" Hoắc Trường Uyên quát.

"Ồ..." Lâm Uyên Bạch rụt vai lại.

Nhưng mắt cô vẫn háp háy, cô lại không nhịn được, lẩm bẩm một câu: "Rõ ràng là vậy mà!"

Thấy khóe miệng anh giật giật, Lâm Uyên Bạch vội vàng cúi đầu xuống và còm.

Ăn tối xong, thu dọn bát đũa trong bếp xong xuôi, cô vừa khóa vòi nước lại thì Hoắc Trường Uyên đi vào, nói di động của cô đổ chuông.

Lâm Uyên Bạch đáp một tiếng, lau tay rồi rảo bước ra phòng khách lấy máy. Là bà ngoại gọi tới. Sau khi về thành phố, cô quên khuấy mất phải báo bình an với bà. Nói chuyện với bà một lúc lâu cô mới tắt máy.

Khi cô quay vào bếp, Hoắc Trường Uyên vẫn còn đứng trong đó.

Dưới ánh sáng màu vàng ấm, anh mặc sơ mi trắng, tay áo xắn lên, để lộ bắp tay rắn rỏi.

Bát trong bồn cũng đã được tráng sạch sẽ, xếp đặt gọn gàng.

Lâm Uyên Bạch sững sốt hỏi: "... Anh rửa sao?"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên khẽ đáp.

Lâm Uyên Bạch nuốt nước bọt, vẫn còn không dám tin thì thấy anh sai bước đi tới như một cơn gió, sau đó cúi người, vòng tay qua eo khiêng cô lên vai, sai bước đi vào phòng ngủ...

~Hết chương 125~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 126

Ban đầu, Lâm Uyên Bạch vẫn còn chìm đắm trong việc vị tổng tài của cả một tập đoàn lớn kia lại đi rửa bát.

Sau đó cô được ném xuống giường như một cơn gió.

Cô nuốt nước bọt, hoảng loạn đẩy cơ thể to lớn cũng nhào tới ngay lập tức ấy: "Hoắc Trường Uyên, đợi đã..."

Nhưng không còn kịp nữa, nụ hôn của anh đã rơi xuống.

Còn mạnh mẽ hơn cả lúc ở bên ngoài, lúc thì hung hãn như mãnh thú, lúc lại mon man tựa gió xuân.

Chiếc áo len đan bị kéo giật ra, khiến cô lạnh lẽo một góc.

"Đợi đã!"

Khi cảm giác được khóa quần bò đang được kéo xuống, Lâm Uyên Bạch gấp gáp lên tiếng ngăn cản.

Trong tầm mắt là lồng ngực rắn chắc mà đầy sức bộc phát của anh. Nhìn lên trên, trong đôi mắt đen sâu hút chứa đựng một trời rực lửa. Ngọn lửa đó là vì điều gì, cô biết quá rõ ràng.

Cô giơ tay chặn anh lại, biết rõ nhưng vẫn hỏi: "Hoắc Trường Uyên, anh định làm gì..."

"Em nói xem?" Hoắc Trường Uyên giật tung cổ áo.

Những chiếc cúc áo văng ra, lồng ngực anh hoàn toàn hở ra trước mặt cô.

"Hoắc Trường Uyên, em không muốn..." Lâm Uyển Bạch quay đi, vẫn rất kháng cự.

"Em không muốn?" Hoắc Trường Uyên nhướn mày.

"Chỉ ít bây giờ không muốn..." Lâm Uyển Bạch cắn môi. Cô bị anh dùng tay nắm chặt cằm, cô đành phải ngược lên nhìn thẳng vào mắt anh, nói ra những suy nghĩ trong lòng: "Hoắc Trường Uyên, hôm nay em vừa mới nhận lời hẹn hò cùng anh, không muốn lập tức lên giường ngay."

"Lâm Uyển Bạch, em đang đùa giỡn anh đấy à?"

"Em không có..."

Cục tức của Hoắc Trường Uyên xông lên, mắc nghẹn lại nơi cổ họng: "Em không cảm thấy đối với chúng ta là rất thừa thãi sao? Dù sao thì việc gì cần làm đã làm cả rồi, hơn nữa bây giờ chúng ta đã hẹn hò, làm việc gì cũng là rất bình thường, em lại coi anh như hòa thượng?"

Thịt đã dâng tới bên miệng rồi, lại không cho kẻ thèm ăn được miếng nào?

Logic quỷ quái gì vậy!

Lúc này Hoắc Trường Uyên thật sự muốn mổ cái não ngốc nghếch của cô ra, xem xem bên trong chứa cái gì.

"Em đâu có bắt anh làm mãi đâu..."

Lâm Uyên Bạch không nhin được, phản bác anh. Thấy gân xanh trên trán anh đã giật giật, nhưng cô vẫn liều lĩnh: "Vả lại, anh làm ít một lần thì chết à!"

Hoắc Trường Uyên dường như đã bị nghẹn lời bởi câu nói của cô, nhất thời không nói được câu nào.

"... Lẽ nào anh là t*ng trùng đầu thai?" Lâm Uyên Bạch không sợ chết, tiếp tục.

"Lâm Uyên Bạch!" Hoắc Trường Uyên hoàn toàn phẫn nộ.

"Tóm lại là em không muốn!" Lâm Uyên Bạch giằng cầm của mình ra khỏi tay anh, rần rỏ quay mặt đi: "Không thì đừng hẹn hò nữa..."

Hoắc Trường Uyên chống hai tay bên cạnh cô, hậm hực trừng mắt nhìn cô.

Cuối cùng, trong màn giăng co vô thanh ấy, anh vẫn lật người ngồi sang bên cạnh như một kẻ bại trận.

"Thôi được rồi, anh tôn trọng em." Hoắc Trường Uyên rút ra một điều thuốc.

Lâm Uyên Bạch sững sờ, cũng ngồi bật dậy: "Cảm ơn anh..."

Khóe miệng Hoắc Trường Uyên giật giật mấy cái. Anh rít một hơi thuốc thật mạnh, cố gắng dùng nicotin để đè nén sự rục rịch trong cơ thể.

Có điều khi vô tình liếc sang, thấy cô đang cúi đầu sửa sang lại quần áo, lồng ngực thấp thoáng một khoảng cảnh xuân, dục vọng miễn cưỡng dịu đi vừa rồi lại bùng cháy. Anh dứt khoát dập tắt điều thuốc rồi đứng dậy.

Thấy anh bất ngờ sai bước đi ra ngoài, Lâm Uyên Bạch sững sốt.

"Hoắc Trường Uyên, anh định về à?"

Hoắc Trường Uyên không dừng bước chân, anh đã đi ra khỏi phòng ngủ, chỉ hơi nghiêng đầu ra sau. Yết hầu nổi cao trượt lên trượt xuống: "Anh e mình còn không đi sẽ không chịu được mà cưỡng bức em mất."

Lâm Uyển Bạch: "..."

...

Sáng thứ Hai, giờ tan ca chập tối.

Khi Lâm Uyển Bạch thu dọn đồ đạc chuẩn bị rời khỏi văn phòng thì di động rung lên.

Cô mở ra xem, là tin nhắn Hoắc Trường Uyên gửi đến: Anh đang ở dưới.

Lâm Uyển Bạch ngẩn ra giây lát rồi vội bước chạy về phía thang máy. Nhìn những con số màu đỏ nhanh chóng thay đổi, trái tim cô cũng đập dữ dội.

Thật ra sáng nay cô tỉnh dậy vẫn còn cảm thấy rất không chân thực.

Mình và Hoắc Trường Uyên đã thật sự hẹn hò với nhau rồi...

Ra khỏi tòa nhà, quả nhiên cô lập tức nhìn thấy ngay chiếc Land Rover trắng. Nhìn trái ngó phải, cô cầm đầu chạy qua. Không giống như trước, giờ đây cô cảm thấy tâm trạng rất kỳ lạ, giống như một thiếu nữ ôm mộng xuân sắp được gặp người trong lòng mình vậy.

"Sao anh lại tới đây?"

Lâm Uyển Bạch ngồi vào xe, vẫn còn hơi thở dốc.

Hoắc Trường Uyên vươn tay qua đeo dây an toàn cho cô, rồi liếc nhìn: "Tới đón bạn gái mình tan làm không phải rất bình thường sao?"

"Ồ..." Lâm Uyển Bạch đỏ mặt quay đi, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Làm sao đây, tim đập nhanh sắp nổ tung rồi!

Đi được một đoạn đường, Lâm Uyển Bạch cảm thấy mình đã dần bình tĩnh hơn, bèn nghiêng đầu hỏi: "Hoắc Trường Uyên, hôm nay chúng ta đi chợ mua thức ăn sao?"

"Không, hôm nay ra ngoài ăn." Hoắc Trường Uyên rướn môi, một tay vòng đánh vô lăng: "Chiều nay anh đã lệnh cho Giang Phóng đặt một nhà hàng. Ăn xong chúng ta ra bờ sông đi dạo rồi đi một bộ phim."

"Hả?" Lâm Uyển Bạch ấp úng nhìn anh.

Hoắc Trường Uyên nhìn thẳng vào mắt cô, có chút uể oải: "Yêu nhau chẳng phải đều đi hẹn hò sao?"

"Ồ..." Lâm Uyển Bạch vẫn ấp úng.

"Mà nói với em cũng phí công vô ích, em đã hẹn hò bao giờ đâu mà."

Lâm Uyển Bạch á khẩu, câm nín, nhưng rồi lại nhanh chóng lảng lạng bĩu môi: "Làm như mình hiểu lắm, anh cũng vậy thôi à..."

"Chưa ăn thịt heo lẽ nào chưa nhìn thấy heo chạy?" Hoắc Trường Uyên nhướn mày.

"..." Thôi được rồi.

Ô tô dừng lại trước cửa một nhà hàng Tây, bên ngoài toàn là các loại xe hạng sang.

Lâm Uyển Bạch xuống xe, nhìn khung cảnh vừa cao cấp vừa xa hoa đó qua cửa sổ. Cô hơi căng thẳng, lòng bàn tay bắt đầu rướm mồ hôi.

Hoắc Trường Uyên vòng qua đầu xe, thẳng thừng nắm lấy tay cô: "Nhìn gì nữa, đi thôi!"

"Ồ." Lâm Uyển Bạch lặng lẽ đi theo anh.

Vào trong đại sảnh, quản lý đã đích thân ra đón tiếp, đồng thời dẫn họ tới vị trí đã đặt.

Nhân viên phục vụ đưa cho họ hai thực đơn, Lâm Uyển Bạch nhìn vào giật mình.

"Sao vậy?" Hoắc Trường Uyên nhìn cô.

Lâm Uyển Bạch liếc nhìn người nhân viên bên cạnh, khẽ hỏi anh với vẻ không chắc chắn: "Anh chắc chắn trên này là nhân dân tệ... không phải yên Nhật chứ?"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên nhướn mày.

Lâm Uyển Bạch im lặng lật một hồi, miễn cưỡng gọi mấy món rẻ nhất.

Khi nhân viên bưng đồ lên, cô cầm lấy đĩa, ăn rất từ tốn và chậm rãi. Mùi vị tuy rất ngon, gần như toàn là những món cao cấp cô chưa ăn bao giờ nhưng cảm giác nhai miếng thịt bò cứ như đang nhai tiền vậy.

Hoắc Trường Uyên có vẻ thấu hiểu suy nghĩ của cô bèn cười: "Ăn không hết, lát nữa em trả tiền!"

"..." Lâm Uyển Bạch kinh hoàng.

Động tác nhai lập tức trở nên nhanh hơn. Cô nhồi nhét cho hai má phồng to, trông giống hệt một con sóc chuột.

Di động của Hoắc Trường Uyên đồ chuông, có vẻ sóng không tốt lắm nên anh nói với cô rồi đi về phía rộng rãi hơn để nghe máy.

Lâm Uyển Bạch sợ ăn không hết anh bắt mình thanh toán thật nên tiếp tục ngồi đó chiến đấu với thịt bò trong đĩa. Cô vừa bung cốc nước bên cạnh lên định uống một ngụm thì trên đỉnh đầu bất ngờ có một cái bóng chiếu xuống.

Cô ngẩng lên, thứ đầu tiên đập vào mắt chính là chiếc túi của Hermès.

Cô nhú mào, nhìn tiếp lên trên, chính là khuôn mặt xinh đẹp nhưng hắc hách của Lâm Dao Dao.

~Hết chương 126~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 127

Nhìn thấy đôi phương xuất hiện, Lâm Uyển Bạch nhú mày nhưng không quá bất ngờ.

Nhưng Lâm Dao Dao nhìn thấy sự xuất hiện của cô lại cực kỳ sửng sốt. Ban nãy cô ta vừa cùng vài thiên kim tiểu thư dùng bữa trên gác. Lúc xuống dưới cảm thấy có một bóng dáng trông rất quen, ban đầu còn nghi ngờ có khi nào mình nhìn nhầm không. Cô ta bảo những người khác về trước, còn mình qua xem một chút, không ngờ đúng là Lâm Uyển Bạch!

Nhà hàng Tây này là một trong những nhà hàng nổi tiếng nhất Băng Thành, không nhận khách vắng lai, xưa nay chỉ tiếp những người đặt bàn trước.

Quan trọng là chỗ này chi phí không hề thấp, một bữa cơm đơn giản có thể cũng bằng cả năm tiền lương của một người bình thường. Ra vào chỗ này đa phần là quý tộc hoặc giới thượng lưu. Thế nên có thể tới đây ăn cơm ngoại trừ tiền bạc ra thì còn phải có thân phận. Ngay chính bản thân Lâm Dao Dao cũng chỉ thi thoảng mới ăn một bữa.

"Lâm Uyển Bạch, sao chị lại ở đây!"

Lâm Dao Dao chỉ tay vào cô, vì quá bất ngờ nên hỏi thêm một câu:
"Chị tới đây làm gì?"

"Ăn cơm." Lâm Uyển Bạch cầm dao đĩa trong tay, lý do rất thân nhiên.

"Tôi đâu có mù!" Lâm Dao Dao bị chọc tức, ngữ khí càng trở nên hách dịch: "Tôi đang hỏi chị, vì sao chị lại chạy tới đây ăn cơm! Chị có biết chỗ này là chỗ nào không? Cũng không biết cầm gương lên soi lại bản thân, đây là nơi loại người như chị được vào à?"

Lâm Uyển Bạch đánh mắt nhìn đĩa bát tí còn lại một nửa.

Nghĩ tới những lời trước đó Hoắc Trường Uyên nói, cô không muốn lãng phí thời gian cãi nhau, tiếp tục cúi đầu chăm chú cắt thịt.

"Lâm Uyển Bạch, chị cảm tạ lời tôi?" Lâm Dao Dao thấy vậy càng bực dọc: "Chị có biết chỗ này một bữa ăn mất bao nhiêu tiền không? Chị ăn nổi sao? Chị xứng sao? Đứa không có mắt nào dẫn chị tới vậy?"

Cô ta có chú ý thấy, phía đối diện tuy không có ai nhưng vẫn sắp một bộ bát đĩa.

"Hoắc Trường Uyên." Lâm Uyển Bạch ngược mắt lên, thật thà nói.

"Ha!" Lâm Dao Dao nghe xong bật cười với vẻ không hề khách khí. Cô ta như vừa nghe câu chuyện đáng cười nhất thế giới: "Lâm Uyển Bạch, bây giờ chị còn dám nói khoác cơ đây? Đúng là dối trá không đở mặt, không sợ người ta cười gãy răng sao? Anh Trường Uyên đã đá chị lâu rồi. Hơn nữa tên của anh ấy là thứ để chị gọi sao? Chị chẳng qua chỉ là thứ đồ chơi anh ấy chơi chán rồi đá đi, còn dám nói anh ấy đưa chị tới đây, vô liêm sỉ!"

Lần trước ở Hoắc Thị cô ta đã tận mắt chứng kiến. Hoắc Trường Uyên hợp xong đến nhìn thẳng còn không nhìn thẳng Lâm Uyển Bạch, quan hệ rõ ràng đã khác trước. Thế nên Lâm Dao Dao chỉ nghĩ cô cố tình nói chứ không hề tin tưởng.

"Nhà hàng này làm sao vậy, loại khách nào cũng tùy tiện cho vào sao! Phục vụ!"

Nói rồi, Lâm Dao Dao quay đầu lại hét to.

Chẳng mấy chốc có một nhân viên từ trước quầy phục vụ chạy tới, thái độ rất cung kính: "Cô Lâm, cô cần gì ạ?"

"Quản lý Vương, các anh quản lý nhà hàng kiểu gì vậy? Loại người nghèo hèn như vậy cũng được vào dùng bữa sao? Khiến người ta nhìn cũng thấy ăn không ngon miệng nữa. Nếu còn làm ăn như vậy, khi về tôi sẽ khiếu nại, sau này các thiên kim trong giới khi tổ chức tiệc tùng cũng sẽ không tới đây nữa!"

Người được gọi là quản lý Vương cũng chỉ vừa tới giao ca, hoàn toàn không biết Lâm Uyển Bạch đi cùng ai đến.

Hơn nữa, ông ta lại thân với Lâm Dao Dao hơn một chút, trước kia cô ta còn từng bo cho ông ta vài lần. So với thân phận của Lâm Dao Dao, Lâm Uyển Bạch đích thực trông thấp kém hơn nhiều, khi so sánh ra rõ ràng không thể đắc tội với Lâm Dao Dao.

Lâm Dao Dao khẽ gỡ cánh tay đeo chiếc túi Hermes lên, đột ngột nói: "Tôi vừa đi ngang qua đây, làm rơi vòng tay, tôi nghi ngờ do cô ta nhặt được!"

"Tôi không hề!" Lâm Uyển Bạch lập tức phủ nhận.

"Rõ ràng tôi tận mắt nhìn thấy chị nhặt mất!" Lâm Dao Dao chỉ tay vào mặt cô, rồi nói tiếp "Quản lý Vương nếu cô ta không thừa nhận, thì cũng đơn giản, lục soát là biết liền! Chiếc vòng đó tôi mới mua không lâu, còn là phiên bản giới hạn!"

Lâm Uyển Bạch nhú mày, rõ ràng Lâm Dao Dao đang cố tình gây khó dễ.

Rơi vòng tay chỉ là một cái cớ, chẳng qua chỉ muốn khiến cô mất mặt trước đám đông. Bây giờ đã có rất nhiều người không còn ăn nữa mà nhìn cô như xem trò vui.

"Xin lỗi cô đây, phiền cô hợp tác một chút."

Quản lý Vương tiếp nhận ánh mắt của Lâm Dao Dao, tiến lên ra hiệu.

Lâm Uyển Bạch nhấn mạnh mình không hề làm nhưng đối phương không hề nghe cũng không chịu mở camera lên xem đã cầm chiếc túi xách trên ghế của cô lên định kiểm tra.

Đây rõ ràng là một sự sỉ nhục. Cô muốn giật lại, Lâm Dao Dao tiến lên ngăn cản cô. Con dao trong tay rơi xuống đất, cô nghiêng rằng: "Lâm Dao Dao, cô nên biết điểm dừng!"

"Nếu tôi không chịu thì sao?" Lâm Dao Dao nhướn cao mày, cười ngạo nghễ: "Sao hả Lâm Uyển Bạch, tôi chính là không muốn để chị sung sướng! Lát nữa tốt nhất là chị tự rút ra ngoài, tránh ở lại đây thêm mất mặt! Còn nữa, tôi sẽ nói hết tất cả mọi chuyện với anh Trường Uyên!"

"Cô định nói gì với tôi?"

Giọng nam trầm đột ngột át tiếng cô ta.

Lâm Dao Dao quá sửng sốt, đến mức biểu cảm trên gương mặt chưa kịp thay đổi: "Anh... Anh Trường Uyên?"

Hoặc Trường Uyên tay nắm di động trở về kéo chiếc ghế ở đối diện ra nhưng chưa ngồi xuống, gương mặt sa sầm như sắp có giông bão kéo tới.

Quản lý Vương đang mở khóa chiếc túi xách chợt giật mình, run rẩy đến mức không dám tiếp tục tìm kiếm vòng tay nữa. Ông ta nhìn sang phía

Lâm Uyển Bạch, không dám cả thở mạnh, sao ngờ được cô lại là người do Hoắc Trường Uyên đưa tới. Lần này chết chắc rồi...

"Hoắc tổng, thành thật xin lỗi!" Quản lý nhà hàng lúc trước nghe tin vội vã chạy tới, không cần anh lên tiếng nói gì đã lập tức nói: "Đám người dưới có mắt không trông, tôi sẽ lập tức xử lý nghiêm! Quản lý Vương, anh thật to gan, dám ngang nhiên lục soát túi xách của khách. Ngày mai không cần đi làm nữa! À không đúng, bây giờ anh hãy lập tức thu dọn đồ đạc và rút!"

Quản lý Vương bị xử lý ngẩn người. Nghĩ trăm phương nghìn kế mới leo lên được vị trí trưởng ca này, thế mà bỗng dưng mất việc.

"Thế thôi ư?" Hoắc Trường Uyên hừ một tiếng.

"Hoắc tổng, anh xem còn chỗ nào chưa hài lòng cứ nói!"

Hoắc Trường Uyên nheo mắt lại, liếc nhìn Lâm Dao Dao: "Sau này động vật và cô Lâm Dao Dao đây không được vào nhà hàng."

Ồ...

Như vậy rõ ràng là coi Lâm Dao Dao ngang hàng với động vật rồi.

Bấy giờ khóe miệng căng chặt của Lâm Uyển Bạch mới nở một nụ cười, mọi âm ức phải nhận tan biến trong giây lát.

"Vâng vâng vâng, chúng tôi sẽ liệt vào nội dung quản lý!" Quản lý nhà hàng dè dặt cười trừ nói luôn.

Ông ta vừa dứt lời không lâu đã có hai nhân viên phục vụ đi tới chịu trách nhiệm đuổi Lâm Dao Dao ra ngoài.

Sắc mặt Lâm Dao Dao đã cực kỳ khó coi rồi. Trước đó trên du thuyền bị đuổi thì cũng bỏ qua, chí ít không có ai cười nhạo. Nhưng bây giờ ở trong một hoàn cảnh như thế này, rất nhiều người đến đây dùng bữa, thậm chí có thể có người quen, đồn thổi ra ngoài sau này cô ta khỏi cần sống nữa!

Nhưng đối diện với một Hoắc Trường Uyên lạnh lùng, cô ta lại không có kế sách gì. Vụ bị chuốc thuốc ở Club lần trước vẫn còn rành rành trước mắt.

"Khoan đã."

Cô ta mới đi được vài bước, Hoắc Trường Uyên lại bắt ngờ lên tiếng.

Lâm Dao Dao vội quay đầu gọi tên anh với nét mặt vừa hân hoan vừa chờ đợi: "Anh Trường Uyên..." Hoắc Trường Uyên đã ngồi xuống ghế, nhẹ nhàng đặt di động sang bên cạnh. Ngón cái gõ nhịp đều đặn lên màn hình điện thoại, cảm hơi ngược lên ra hiệu về một hướng nào đó: "Nhặt con dao dưới đất lên rồi mới được đi."

~Hết chương 127~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 128

"Cái gì?" Lâm Dao Dao hét lên thất thanh.

Hoắc Trường Uyên giữ nguyên tư thế không nhúc nhích, nhưng ánh mắt thì lạnh đi vài phần.

Người phục vụ vốn dĩ đang định tiến lên thu dọn, nghe xong cũng đứng nguyên tại chỗ.

Lâm Uyển Bạch cũng cúi đầu xuống nhìn, là ban nãy khi Lâm Dao Dao tiến lên kéo giật tay cô đã làm rơi xuống.

Dưới sự uy hiếp trong im lặng ấy, Lâm Dao Dao chỉ cảm thấy một bầu không khí u ám bao quanh lấy mình. Trước ánh mắt của bao nhiêu người, cô ta đành quay lại, ngồi sụp xuống, nhặt con dao làm rơi bên cạnh chân Lâm Uyển Bạch lên.

Cô ta đặt lên mặt bàn, không dám ở lại thêm dù chỉ một giây, chạy thật nhanh về phía cửa, giữa chừng đôi giày cao gót còn bị trật một cái nhưng cô ta cũng không dám cúi xuống kiểm tra.

Kết thúc màn náo kịch do Lâm Dao Dao mào đầu, nhà hàng cũng yên tĩnh trở lại.

Người phục vụ đã thay cho họ một bộ dao đĩa mới. Cuối cùng Lâm Uyển Bạch cũng ăn hết thịt bò, chỉ còn bát súp hải sản bên cạnh là không thể uống thêm được nữa.

Hoắc Trường Uyên cầm khăn ăn lau khóe miệng: "Chưa ăn hết, em đi thanh toán."

Lâm Uyên Bạch còn chưa hết khủng hoảng, đã có một chiếc thẻ được đặt ra trước mặt.

Cô cần môi, biết anh làm vậy là có dụng ý gì. Ban nãy Lâm Dao Dao làm mọi chuyện quá âm ỉ, những lời khó nghe cũng có rất nhiều người nghe thấy, nên lúc này cũng có không ít người phóng ánh mắt qua quan sát cô.

Lâm Uyên Bạch "ồ" một tiếng, không hề từ chối.

Người phục vụ đi tới thanh toán, cô đưa thẻ ra, đồng thời ký tên lên bill, mấy ánh mắt kia nhanh chóng tản đi.

Giống như khi đến, Lâm Uyên Bạch được Hoắc Trường Uyên dắt tay ra ngoài.

Nhà hàng Tây khá gần với bờ sông, lái xe không lâu đã tới nơi. Chiếc Land Rover đỗ lại tại nơi đậu xe.

Lúc cởi dây an toàn ra, Lâm Uyên Bạch vẫn không nhin được, khẽ nói: "Hoắc Trường Uyên, lần sau chúng ta cứ ăn ở nhà thôi!"

"Vì Lâm Dao Dao sao?" Hoắc Trường Uyên nhú mày.

"Không phải." Lâm Uyên Bạch lắc đầu.

Cô chỉ cảm thấy quá đắt đỏ, đi suốt cả đường, trước mắt cô vẫn bay bay tờ hóa đơn có đến mấy số không.

Cô nói ra nguyên nhân với vẻ hơi ngượng ngập, Hoắc Trường Uyên nghe xong mỉm cười: "Ừm."

Nhắc tới Lâm Dao Dao, Lâm Uyển Bạch lại nói: "Thật ra lúc đó anh nói với người quản lý rằng động vật và Lâm Dao Dao không được phép vào, có nhiều người nhìn thấy như vậy đã đủ hạ thấp cô ta rồi, không cần thiết phải bắt cô ta nhặt dao nữa."

Không phải cô thánh thiện gì, chỉ là có quá nhiều người đứng xem, cô không muốn khiến anh lưu danh tiếng làm khó phụ nữ.

"Trước kia cô ta từng bắt em nhặt, hôm nay vừa đúng dịp." Hoắc Trường Uyên nói nhẹ tênh.

"Ồ..." Lâm Uyển Bạch sửng người: "Đó đã là chuyện rất lâu trước kia rồi, anh không nói em cũng quên mất..."

"Anh không quên là được." Hoắc Trường Uyên nhướng mày.

Lâm Uyển Bạch khẽ rướn môi, lòng cũng theo đó đổ sập một mảng.

Dường như từ sau khi quen biết anh, mỗi lần gặp phải Lâm Dao Dao, cô không còn chịu ảm ức nữa.

Cảm nhận trong lòng bàn tay có dị vật, cô mới ý thức từ lúc ra ngoài, chiếc thẻ vẫn được mình nắm chặt trong tay: "À, quên không trả anh chiếc thẻ!"

"Em cầm đi." Hoắc Trường Uyên không nhận.

"Em không cần đâu..." Lâm Uyển Bạch mặt đổi sắc, lập tức lắc đầu.

Nó khiến cô kháng cự, cứ như quay trở lại thời gian giao dịch trước kia vậy.

"Vì sao lại không cần?" Hoắc Trường Uyên hỏi.

"..." Cô mím môi không lên tiếng.

Hoắc Trường Uyên nhảy bén liếc nhìn: "Nếu đã đồng ý hẹn hò, tiêu tiền của bạn trai chẳng phải là việc rất bình thường sao?"

Trái tim ngọt ngào của Lâm Uyển Bạch bỗng chốc được thả lỏng, nhưng cô vẫn do dự.

"Cầm lấy!" Hoắc Trường Uyên hạ giọng quát.

"Ồ..." Lâm Uyển Bạch hèn nhát cúi đầu.

Lúc trước không chú ý, bây giờ cô mới phát hiện chiếc thẻ này khác với những chiếc thẻ bình thường, nó màu đen.

Nghe nói loại thẻ này không thể tự đăng ký, mà được chủ động lựa chọn trong số 1% khách hàng. Người sở hữu nó sẽ được hưởng thụ những đãi ngộ đặc biệt đẳng cấp nhất thế giới, từ quyền lợi tới phục vụ, hơn nữa còn không có hạn mức...

Lâm Uyển Bạch sửng sốt, quả thực đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy: "Lẽ nào đây là thẻ đen trong truyền thuyết? Có thể quẹt rất nhiều tiền?"

Hoắc Trường Uyên mấp máy môi, nói ra một con số.

Lâm Uyển Bạch nghe xong suýt ngất xỉu.

Nuốt nước bọt, cô kích động nhét lại thẻ vào tay anh: "Hoắc Trường Uyên, vẫn nên trả lại anh thì hơn..."

"Sao vậy?" Hoắc Trường Uyên nhíu mày.

"Em sợ có ngày em cướp thẻ bỏ trốn..."

Sắc mặt Hoắc Trường Uyên bỗng chốc đen xì lại.

Nhưng khi xuống xe, anh vẫn cưỡng ép đút nó vào trong ví tiền của cô.

Bây giờ vẫn chưa có sóng hay gió, trên bờ sông đèn đuốc sáng trưng, rất nhiều người đi lại tấp nập, nhưng đa phần đều là các cặp đôi, hoặc khoác vai nhau hoặc nắm tay nhau.

Lâm Uyển Bạch cúi đầu, nhìn những ngón tay mình đang đan vào tay anh.

Cô hơi ngẩn ngơ, giống như đang nằm mơ nhưng cảm giác nhiệt độ truyền tới lại hoàn toàn chân thực.

Khóe mắt liếc thấy một tia sáng, Lâm Uyển Bạch cứ nghĩ anh rút bật lửa ra châm thuốc, nhưng khi nhìn qua thì lại tròn tròn mắt.

Trên những ngón tay gầy của anh quấn một sợi dây chuyền bạch kim, mặt dây chuyền bên dưới được gió sông thổi khẽ đưa đưa, chính là một chiếc chìa khóa nhỏ nạm kim cương.

"Đây chẳng phải..." Lâm Uyển Bạch nhìn chằm chằm chiếc chìa khóa nhỏ.

"Hm?" Hoắc Trường Uyên nhướn mày.

Cô nhớ rất rõ, khi ấy anh đã giơ tay ném nó vào thùng rác, không ngờ anh vẫn nhặt về...

Cảm giác mừng rỡ khi tìm lại vật cũ dâng tràn trong lồng ngực.

Khẽ liếm môi, Lâm Uyển Bạch đáp ứng hơi ngượng ngập: "À, sợi dây chuyền này, hình như là của em..."

"Em không cần nữa cơ mà?" Hoắc Trường Uyên hơi động dẩy ngón tay, đuôi mày càng nhướn cao hơn nữa.

"..." Lâm Uyển Bạch bị anh nói, càng xấu hổ, nhưng mắt vẫn không rời khỏi chiếc chìa khóa kia. Cuối cùng cô vẫn mặt dày khẽ lên tiếng: "Hoắc Trường Uyên, anh có thể trả lại nó cho em không..."

"Ồ." Anh không nói có thể hay không thể, chỉ phát ra một âm thanh khó hiểu như thế.

"Ồ?" Lâm Uyển Bạch hơi sốt ruột.

Hoắc Trường Uyên thu chặt ngón tay lại, dứt cả dây chuyền vào túi quần, sau đó từ tốn nói một câu: "Anh sẽ suy nghĩ."

"..." Lâm Uyển Bạch hỗn loạn rồi.

Chẳng trách cô cảm thấy câu thoại này quen thuộc, thì ra là anh cố tình.

Nhìn thấy bờ môi mỏng của anh rướn lên một nụ cười khe khẽ rồi uể oải đi về phía chiếc ghế dài bên bờ sông ngồi xuống, Lâm Uyển Bạch đành phải đi theo. Cô cúi đầu không lên tiếng, ánh mắt cứ vô thức nhìn theo bàn tay dứt túi quần của anh.

Đã vào giữa thu, gió đêm lành lạnh thổi vào mặt. Ngồi trên ghế quá lâu vẫn sẽ cảm thấy lạnh, cô bất giác rụt vai lại.

Bên cạnh lập tức có tiếng cởi áo dạ.

"Không cần đâu..."

Lâm Uyển Bạch lên tiếng, những tưởng anh định cởi ra khoác cho mình.

Nhưng sau khi cởi ra, Hoắc Trường Uyên lại ôm vào lòng rồi vươn tay bế cô lên, để cô ngồi lên chân mình.

Lòng ngực anh rộng lườn là thế, bao trọn lấy cô. Cô cũng không còn cảm nhận được gió sông nữa, nhất thời chỉ còn lại nhiệt độ và nhịp tim của anh.

Có điều tư thế này hình như quá mờ ám.

Men theo con đường, thỉnh thoảng lại có vài ba ánh mắt nhìn qua, Lâm Uyển Bạch dần dần cảm thấy không tự nhiên.

Lại có một người đi qua, mí mắt cô run rẩy, muốn nói không lạnh nữa và chuẩn bị đứng lên.

Có điều lần đầu tiên chân không chịu hợp tác, lần thứ hai nhúc nhích thì bỗng nhiên bị anh ôm chặt eo, bên tai vang lên mấy chữ nóng rực: "Anh có cảm giác rồi."

~Hết chương 128~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 129

Một tiếng nổ ầm vang trong đầu Lâm Uyên Bạch.

Hoắc Trường Uyên thậm chí còn xấu xa hơn, dùng sức thu chặt cánh tay lại, để cô có thể cảm nhận được rõ ràng nguồn sức mạnh thức tỉnh dưới chiếc thắt lưng.

Cuối cùng cô cũng được trực tiếp thấu hiểu bằng cơ thể xem thế nào là như ngồi trên đồng lửa.

Cô cứng đờ cả người, không dám dịch chuyển tùy tiện. Gió sông lạnh lạnh phả vào mặt, nhưng không thể xoa dịu dòng máu sục sôi trong cơ thể cô.

Sợ anh sẽ làm ra hành động gì đó quá giới hạn, Lâm Uyên Bạch hít sâu một hơi, nhân lúc anh không phòng bị, đột ngột nhảy lên, thoát khỏi chân anh, áp úng nói: "Hình như sắp đến giờ chiếu phim rồi, chúng ta phải đi lấy vé nữa..."

Nói xong, cô chạy tức tốc về phía rạp chiếu như một cơn gió.

Hoắc Trường Uyên ở phía sau hình như ngồi đờ ra mất vài giây rồi mới bám theo bước chân cô.

Sau khi xem xong phim trở về nhà cũng đã gần 11 giờ.

Cả khu chung cư cực kỳ yên ắng, hành lang cũng im phăng phắc, chỉ còn những ngọn đèn cảm ứng sáng lên từng tầng theo bước chân hai người họ.

Lâm Uyên Bạch đi phía trước. Khi đi tới tầng trên cùng, cô rút chìa khóa ở trong túi xách ra. Vừa cắm vào ổ thì cánh tay bị người ở đằng nhẹ nhàng kéo lại, sau đó cô xoay cả người lại, bị anh đè lên cánh cửa chống trộm.

Cô vô thức nhắm mắt lại, nụ hôn của Hoắc Trường Uyên tiến tới đúng như dự định.

Có phần quá nồng nhiệt, cứ thế bám riết lấy đầu lưỡi cô.

Khi được thả ra, Lâm Uyên Bạch như con cá bị vớt lên được thả về lại với biển, không ngừng thở dốc. Cô cảm nhận được bàn tay anh giờ lên, như vuốt nhẹ lên vành tai cô, sau đó, xương quai xanh đột ngột lạnh lạnh.

Cô sững người, bất giác cúi đầu xuống.

Chiếc chìa khóa nhỏ đang yên lặng nằm trên đó, kim cương lấp lánh những tia sáng vụn vặt.

Thật ra từ lúc anh lấy nó ra khi ở bên bờ sông, trái tim cô vẫn luôn lơ lửng như bị treo lên, nhưng anh lại cố tình không đưa, còn trả thù nói sẽ suy nghĩ. Đến nỗi suốt cả quá trình xem phim, cô thậm chí còn nghĩ, có nên nhân lúc tối mù này lén lút lấy trong túi anh không...

Lòng ngực trống trải rất lâu lại có chiếc chìa khóa, trái tim dường như cũng được lấp đầy.

Đối với những người khác mà nói, có thể nó chỉ là một món trang sức xa xỉ, nhưng đối với cô, ý nghĩa của nó lại khác biệt.

Lâm Uyên Bạch tỉ mỉ vuốt ve từng đường nét: "Cảm ơn anh..."

"Đừng có làm mất, cũng đừng trả lại anh nữa." Hoắc Trường Uyên khẽ cười.

"Ừm!" Lâm Uyên Bạch nghiêm túc gật đầu, giống như vừa đưa ra một lời hứa hẹn.

Anh tựa trán mình vào trán cô. Trong tầm mắt thẳng băng, là đôi mày hơi hạ xuống của anh ở khoảng cách gần. Quá gần, đến mức cô cảm thấy cháy bỏng, cảm nhận được cả hơi thở phả ra từ mũi anh.

Sau đó, cô nghe thấy anh bất ngờ lên tiếng: "Anh muốn ngủ cùng em."

"Không được..." Lâm Uyên Bạch hít sâu, lắc đầu.

"Lúc ở bên bờ sông, lẽ nào em không cảm nhận được?" Hoắc Trường Uyên chạm cả mũi mình vào mũi cô, cơ thể tráng kiện càng đè sát vào cô, lúc chớp mắt, dường như cả mí mắt của cả hai cũng chạm vào nhau.

Ánh mắt nóng bỏng, ý tứ muốn thể hiện đã quá rõ ràng.

Hơi thở của Lâm Uyên Bạch run rẩy.

Đến bây giờ, cô vẫn còn nhớ rõ cảm giác ấy.

Cô né tránh ánh mắt anh, cắn môi: "Hoắc Trường Uyên, anh đã nói là sẽ tôn trọng em mà!"

"Ồ." Hoắc Trường Uyên đáp mơ hồ một tiếng.

Nhưng đôi mày của anh lại nhíu vào rất chặt, mấy lời nào tàn này chính anh nói ra ư?

Shit!

Lâm Uyên Bạch đẩy anh ra: "Muộn lắm rồi, ngày mai còn phải đi làm, anh cũng ngủ sớm đi..."

"Hay là tối nay chúng ta nằm im, không làm gì cả." Hoắc Trường Uyên không muốn buông tay, tiếp tục dụ dỗ cô: "Không chạm vào em cũng không ôm em, không làm chuyện gì bậy bạ, chỉ thuần túy là ngủ chung thôi, thế nào?"

Lâm Uyên Bạch vẫn cắn môi, không mắc lừa, càng không lên tiếng.

Bất ngờ, bàn tay quấn trên eo cô luồn sâu vào trong lớp áo với một tốc độ cực nhanh.

Cảm nhận được nắm ngón tay của anh thu chặt, cô bất giác kêu khẽ: "Này... Hoắc Trường Uyên!"

"Hét gì chứ!"

Hoắc Trường Uyên bực dọc, dùng sức vạy vò mấy cái như phát tiết: "Khộng cho ngủ, lẽ nào không được chạm mấy cái cho đỡ thèm?"

"..." Lâm Uyên Bạch hoàn toàn câm nín.

Cô bị anh ăn hiếp như vậy khoảng mười giây rồi Hoắc Trường Uyên mới thu tay về với vẻ không mấy tình nguyện, trên gương mặt chỉ toàn là sự bất mãn vì không được thỏa mãn dục vọng.

Lâm Uyên Bạch không dám nhìn nhiều, vội vàng quay người tiếp tục mở khóa.

Trước khi đóng cửa lại, cô bất giác quay đầu nhìn, thấy anh cũng đã đi về phía đối diện. Cái bóng cao lớn trông rất buồn bực, động tác rút chìa

khóa cũng chậm rãi, ánh đèn hắt bóng xuống đỉnh đầu giống như một bóng đen âm u.

Rõ ràng là tổng giám đốc của một tập đoàn đã lên sàn giao dịch khá lâu rồi vậy mà lúc này chẳng khác nào một đứa bé buồn bực vì không được ăn kẹo.

"Này, đợi chút!"

Ngập ngừng nắm chặt tay, cuối cùng cô vẫn kêu lên.

Hoắc Trường Uyên dừng tay, im lặng quay người nhìn cô.

Lâm Uyên Bạch chui ra ngoài, chạy tới trước mặt anh bằng những bước chân rất khễ, rất nhẹ, đôi mày chớp chớp một biểu cảm ngượng ngùng. Băn khoăn một lúc, cuối cùng cô mới lấy hết dũng khí.

Cô kiễng chân lên, hôn chụt một cái lên môi anh.

Đây là lần đầu tiên cô hôn một người trong lúc làm chủ được ý thức của mình.

Trước kia trong thời gian hai người giao dịch, anh cũng từng bắt cô chủ động hôn anh, nhưng rõ ràng là cô làm vì bị anh uy hiếp.

Trong lúc nhịp tim đã đập nhanh tưởng nứt vỡ, thậm chí cô không dám nhìn anh, giọng khề khàng tới khó tin: "Chúc ngủ ngon..."

Nói xong, Lâm Uyên Bạch bèn quay đầu chạy nhanh về nhà.

Cho đến khi cánh cửa đóng lại rất lâu, Hoắc Trường Uyên vẫn đứng sững đó như một bức tượng, có vẻ vẫn chưa ngờ được cô lại có hành động ấy.

Anh đưa tay chạm lên khóe môi, đôi mày cao cao nhướng lên.

Anh mở cửa, sau khi tháo giày da ra, anh không buồn đi dép lê mà đi thẳng chân đất vào phòng ngủ. Anh cũng không tắm, cứ thế nằm thẳng cẳng lên chiếc giường lớn, hai tay gối ra sau gáy, hai chân vắt vào nhau.

Dưới ánh trăng mờ lung, bờ môi anh rướn lên một đường cong, anh nở một nụ cười trong im lặng.

...

Sáng hôm sau, chiếc Bentley đen lăn bánh trong ánh bình minh.

Giang Phóng ngồi ở ghế lái phụ, cứ vài giây lại nhìn vào gương chiếu hậu một lần.

Từ lúc đón sếp lên xe tới giờ, anh ấy phát hiện có những sự bất thường. Khuôn mặt lạnh lùng hằng ngày hôm nay lại rất ôn hòa. Ánh mắt trầm mặc không cảm xúc dường như còn nhuốm ý cười nhàn nhạt.

Ôi trời!

Giang Phóng có phần nghi ngờ cuộc đời.

Theo sếp đã nhiều năm như vậy, chưa nay anh đều là người không bộc lộ hỉ nộ ái ố ra ngoài, lúc nào cũng toát ra một khí thế khiến người khác không dám lại gần. Vậy mà bây giờ, anh lại xoa xoa khóe môi, tự cười một mình như một đứa trẻ khờ khạo?

Quả nhiên, người yêu vào không thể hiểu được bằng tư duy bình thường...

Bentley cán đích Hoắc Thị, dọc đường các nhân viên liên tục chào hỏi.

Lên đến phòng làm việc của tổng giám đốc, Hoắc Trường Uyên không vội vã đi họp Hội đồng quản trị ngay mà cùng trợ lý Giang Phóng ở trong phòng, không cho phép người nào quấy nhiễu, có vẻ rất thần bí.

Dựa lưng vào ghế xoay, Hoắc Trường Uyên đang hút thuốc, mặt có vẻ đắm chiêu.

Anh gạt tàn thuốc, trầm giọng hỏi: "Trợ lý Giang, cậu chắc chắn cách này hiệu quả chứ?"

"Vâng!" Giang Phóng tỏ thái độ chắc nịch như đinh đóng cột.

Ngay sau đó anh ấy xấu hổ gãi đầu, hắng giọng, giọng gào giải thích: "Khụ... Hoắc tổng, cách này thật ra hồi đại học em từng cho bạn gái cũ dùng thử..."

Hoắc Trường Uyên nghe xong, hơi nhướn mày: "Ừm, cậu ra ngoài đi!"

Đóng cửa lại, trong phòng chỉ còn mình anh. Anh từ tốn hút hết điếu thuốc rồi cầm di động lên.

Đầu kia, Lâm Uyên Bạch vừa từ phòng photo đi ra thì nhận được điện thoại của anh. Cô ôm cả chồng tài liệu, ngồi xuống bàn làm việc sắp xếp.

"Lại đi xem phim?"

Nghe anh nói xong, cô cảm thấy rất bất ngờ, tối qua vừa mới xem xong cơ mà.

Ở đầu bên kia, giọng nói trầm của Hoắc Trường Uyên có phần lười biếng: "Hẹn hò đấy, có hiểu không hả?"

"Ồ..." Lâm Uyên Bạch đành ngoan ngoãn đáp lại.

"Tối nay anh phải tăng ca, nên chắc phải xem ca muộn một chút." Đầu kia lại nói.

Lâm Uyên Bạch định nói không xem cũng được, nhưng sợ làm anh không vui, lời đến bên miệng lại bị cô nuốt xuống.

Cô tiếp tục ngoan ngoãn nhận lời, rồi như chợt nghĩ ra điều gì, cô lại nói: "À vừa hay, vốn dĩ em định tối nay tới chỗ Cá nhỏ một chuyến. Trước đó khi cô ấy chuyển đi, có để sót lại hai bộ quần áo, em mang qua cho cô ấy."

"Ừm, anh sẽ tới chỗ đó đón em."

"Em biết rồi..."

Ngắt máy rồi, cô phát hiện người đồng nghiệp ngồi bên cạnh đang phóng về phía mình một ánh nhìn mờ ám.

Lâm Uyên Bạch đỏ mặt, vội vàng đặt di động xuống, giả vờ tiếp tục tập trung sắp xếp tài liệu, có điều khi dùng bút vẽ đại mấy chữ lên giấy, cô mới kinh hoàng nhận ra, mình đang vẽ xiên xẹo ba chữ: Hoắc Trường Uyên.

Cô xấu hổ vo mảnh giấy lại, ném vào trong thùng rác.

Chập tối tan làm, Lâm Uyên Bạch ngồi xe buýt đi thẳng tới chỗ của cô bạn thân Tang Hiểu Du.

Vào trong tiểu khu, từ xa cô đã nhìn thấy Tang Hiểu Du khi khoác một chiếc áo len đan mỏng manh đứng dưới nhà. Cứ nghĩ cô ấy đang đợi mình, nhưng cô lại nhìn thấy bên cạnh đỗ một chiếc ô tô đen. Hình như cô ấy đang nói chuyện gì đó với chủ xe, cái miệng mấp máy.

Chẳng mấy chốc, chiếc xe nổ máy rồi phóng đi.

Hình như người ấy nhấn ga khá mạnh, đi xa rồi vẫn còn để lại một làn gió mạnh.

Lâm Uyên Bạch vội vàng né sang bên cạnh, ôm chặt hai vai. Có điều khi nó đi lướt qua, cô ngược mắt lên nhìn, rồi chợt sững sờ. Người ngồi trong ghế lái là đàn ông, đôi mắt hoa đào cuốn hút ấy quá quen thuộc...

Bác sỹ Tần?

Bên kia, Tang Hiểu Du cũng đã nhìn thấy cô, vẫy tay điên rồ với cô.

Lâm Uyên Bạch mang theo chút ngạc nhiên đi tới, hỏi với vẻ không chắc chắn: "Cá nhỏ, người vừa nói chuyện với cậu là ai thế?"

"Có ai đâu!" Tang Hiểu Du có phần né tránh.

"Chiếc xe vừa lái đi xong ấy..." Lâm Uyên Bạch chỉ vào phía cổng vào khu nhà, trầm tư nói: "Sao càng nhìn mình càng thấy giống bác sỹ Tần, bạn thân của Hoắc Trường Uyên vậy... Hai người quen nhau à?"

"Trờiii, cái gì mà cảm thú rồi bác sỹ Tần chứ, bên ngoài lạnh lắm, chúng ta mau vào nhà đi!" Tang Hiểu Du tiến lên khoác tay cô, lôi thẳng vào trong.

Vào thang máy rồi, cô ấy liền hỏi xem quần áo có mang đến không. Chủ đề bị ngắt ngang, cô cũng không hỏi lại nữa.

Mỗi lần tới chỗ ở của Tang Hiểu Du, Lâm Uyên Bạch đều cảm thán về căn nhà này. Một nơi quá thoải mái lại có giá hời như thế đốt đèn lên cũng chẳng tìm thấy. Lúc này, Tang Hiểu Du đứng bên cạnh cười rúc rích như một con chuột.

Họ ở nhà gọi đồ ăn về để giải quyết bữa tối, chúc chúc Lâm Uyên Bạch lại kiểm tra đồng hồ.

Sau khi biết nguyên nhân, Tang Hiểu Du ngạc nhiên: "Cậu và Hoắc tổng lát nữa còn đi xem phim?"

"Đúng thế!" Lâm Uyên Bạch gật đầu, cũng tỏ thái độ nghi hoặc: "Chẳng biết vì sao lại xem ca muộn như vậy, hình như 11 giờ 30 mới bắt đầu chiếu. Gần đây cũng có phim gì đặc biệt hot đâu..."

"Ca phim 11 giờ 30?" Tang Hiểu Du hỏi.

"Ừm..." Lâm Uyên Bạch gật đầu.

Tang Hiểu Du đảo đảo đôi mắt, lập tức hiểu ra ngay.

Cô ấy vỗ vai cô, nói với vẻ nghiêm túc: "Được rồi! Phim mà Hoắc tổng chọn dĩ nhiên không cần lo lắng. Người ta bận rộn công việc nên mới phải xem ca muộn như vậy, cậu phải thông cảm chứ!"

Lâm Uyên Bạch nhìn bạn thân của mình mấy giây rồi tỏ thái độ: "Cá nhỏ, vì sao mình có cảm giác cậu rất ủng hộ Hoắc Trường Uyên thế nhỉ..."

"Khụ khụ... Mình thể hiện rõ ràng đến thế sao?"

"Đúng vậy..."

"Vậy được rồi!" Tang Hiểu Du ngượng ngập thừa nhận, rồi nhanh chóng giải thích: "Người ta dù gì cũng là ông chủ của một tập đoàn lớn, hô mưa gọi gió ở Băng Thành. Lỡ như ngày nào đó gặp phiền phức biết đâu lại giúp được gì. Hơn nữa, bây giờ anh ấy là bạn trai của cậu, mình ủng hộ chẳng qua là muốn anh ấy đối xử tốt với cậu hơn thôi!"

Nghe cũng có vẻ đầy lý lẽ...

Lâm Uyên Bạch gật gù.

~Hết chương 129~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 130

Gần đến 11 giờ, di động đổ chuông, bên trên hiển thị ba chữ "Hoắc Trường Uyên".

Sau khi ngắt máy, Lâm Uyển Bạch vội vàng khoác túi lên người: "Cá nhỏ, mình phải đi đây!"

"Bye bye nha~" Tang Hiểu Du nhảy chân sáo đằng sau cô, vẫy tay chào: "Chúc cậu và Hoắc tổng xem phim vui vẻ nha~"

"Ừm biết rồi, cậu không cần tiễn đâu, anh ấy tới dưới nhà rồi!" Đi giày xong xuôi, Lâm Uyển Bạch lên tiếng.

Cánh cửa thang máy từ từ khép lại, Tang Hiểu Du vẫn còn đứng đó cười títt mắt.

Cô bất giác xoa xoa cánh tay, sao nụ cười ấy cứ dâm dăng thế nào...

Ra khỏi cửa tòa nhà, chiếc Land Rover màu trắng đã dừng ở đó. Cánh cửa ghế lái phụ được mở từ trong ra, Lâm Uyển Bạch rảo bước, cúi người chui vào trong.

Hoắc Trường Uyên đang hút thuốc, thấy cô đã thắt xong dây an toàn, anh thẳng thừng dập tắt điếu thuốc còn nguyên một nửa.

Lúc khởi động xe, Lâm Uyển Bạch bất giác quay sang nhìn anh một cái.

Cô hơi bất ngờ, vì trên khuôn mặt anh không hề có sự mệt mỏi của một người phải tăng ca quá lâu. Đôi mắt anh rất sáng, ngược lại... còn có chút phấn khích?

Giờ này không còn tắc đường nữa, đèn đường nối thành một đường dài.

Lúc dừng đèn đỏ, Lâm Uyên Bạch tò mò hỏi: "Phim gì thế?"

"Tới đó sẽ biết." Hoắc Trường Uyên khẽ cười.

Lâm Uyên Bạch gật đầu rồi lại hỏi: "À, vé đã đặt sẵn rồi sao?"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên đáp.

Lâm Uyên Bạch lại gật đầu lần nữa. Cô không nói gì, kỳ thực là hơi buồn ngủ, không muốn xem lắm.

Vẫn là rạp chiếu bên bờ sông như hôm qua. Ô tô được đánh xuống hầm gửi xe, hai người họ đi lên bằng thang máy. Có thể vì không phải cuối tuần, cộng thêm việc ca chiếu quá muộn nên chẳng mấy người xem.

Hoắc Trường Uyên bước những bước lớn về phía quầy lấy vé tự động. Khi quay trở lại, anh lại đút vé vào trong túi quần.

Cửa vào đã có nhân viên nhắc nhở soát vé rồi, Lâm Uyên Bạch được anh nắm tay đi qua xếp hàng.

Lúc soát vé, Hoắc Trường Uyên cũng tự đưa vé qua. Cuống vé được xé ra bị anh găm chặt trong lòng bàn tay, suốt cả quá trình không hề đưa cô xem, không biết là sắp chiếu bộ phim gì.

Lâm Uyên Bạch ngo trái ngo phải một chút.

Cô phát hiện người xem toàn là các cặp đôi như họ, gần như không có một người nào đi lẻ hay hai người nữ nào. Hơn nữa dường như ai nấy đều thì thầm nói gì đó, nét mặt rất thái quá.

Cô cảm thán trong lòng, rạp chiếu phim quả nhiên vẫn là nơi dành cho hò hẹn.

Sau khi tìm được chỗ, chỉ chưa đầy hai phút sau, màn hình quảng cáo đã dừng lại, toàn bộ căn phòng được tắt đèn tối om.

Sau đó là những tiếng nhạc dạo đầu có phần khác biệt vang lên.

Màn hình đen thui, cộng thêm nhạc nền tạo ra một bầu không khí rùng rợn.

Khi ghế trước có một cô gái hét ầm lên, Lâm Uyên Bạch mới bàng hoàng nhận ra, họ đang đi xem phim kinh dị...

Cô len lén nuốt nước bọt.

Rõ ràng căn phòng bật điều hòa chiều nóng, nhưng cô chỉ cảm thấy có khí lạnh từ gót chân xộc lên.

Lặng lặng cúi đầu xuống nhìn, Lâm Uyên Bạch mới phát hiện, lòng bàn tay mình đã đổ đầy mồ hôi từ lúc nào, ướt rườn rướt. Cô chùi lên đầu gối, nhưng lớp mới xuất hiện cũng rất nhanh, còn tiếng nhạc khiến người ta sờn gai ốc kia thì mãi chẳng chịu dứt.

Cô bất giác liếc nhìn sang bên cạnh, cô muốn nói mình có thể không xem nữa, đi về nhà không.

Nhưng cô lại thấy Hoắc Trường Uyên lười biếng dựa vào ghế, biểu cảm rất tập trung, có vẻ như đang xem rất say sưa. Cô đành nuốt hết mọi lời

muốn nói xuống bụng.

Trên màn hình bất ngờ xuất hiện thứ gì đó, tiếng hét của cô gái ngồi đằng trước một lần nữa vang lên.

Lâm Uyên Bạch không quan tâm được quá nhiều nữa. Cô nâng tay vịn chặn giữa hai người họ lên, ghé sát về phía anh.

Cô rất ít khi xem mấy loại phim này. Hồi trước khi còn học đại học, Tang Hiểu Du có một thói quen biến thái là cực kỳ đam mê thể loại này, có lần cương quyết kéo cô xem cùng, làm cô sợ hãi đến nỗi cả tối hôm ấy không dám đi vệ sinh. Sau này khi tới mấy công viên trò chơi, cô cũng tuyệt đối tránh xa các khu nhà ma.

"Sao thế?"

Cuối cùng Hoắc Trường Uyên cũng nhìn sang phía cô.

Lâm Uyên Bạch liếm môi, giọng gào áp úng: "À, em hơi lạnh..."

"Ừm." Hoắc Trường Uyên gật đầu, vươn tay khoác vai cô, sau đó hát hàm ra hiệu: "Xem tiếp đi."

Lâm Uyên Bạch đáp một tiếng, đành bấm bụng nhìn lên màn hình.

Bộ phim được chiếu từ từ. Bên cạnh những tiếng động cực kỳ chân thật còn là tiếng hét lúc cao lúc thấp của cô gái kia.

Hoắc Trường Uyên vờ như vô tình cúi xuống, liếc nhìn Lâm Uyên Bạch đang co rụt trong vòng tay mình.

Mỗi lần xuất hiện một cảnh tượng đáng sợ nào đó, cô lại lập tức nhắm chặt mắt, ôm chặt lấy hông anh, hai cánh tay run rẩy nhưng không chịu

buông. Đôi mắt anh lóe lên một tia sáng xảo quyệt, khóe môi bất giác rướn lên.

Bộ phim dài hơn một trăm phút, cuối cùng cũng kết thúc.

Ánh đèn trong phòng chiếu dần dần sáng lên, trên màn hình chỉ còn lại phần credit cuối phim nhưng Lâm Uyên Bạch vẫn chưa thể hoàn hồn lại.

Cùng với các đôi nam nữ đi ra khỏi phòng chiếu, Lâm Uyên Bạch cảm thấy chân mình mềm nhũn, nhất thời chưa thể trở lại thực tại.

Vốn dĩ phim chiếu nửa đêm, lúc họ lấy xe ra cũng đã hơn một giờ sáng.

Đường càng vắng vẻ không chương ngại vật, chiếc Land Rover lao vun vút trong đêm. Trong xe không bật radio, ánh sáng lúc sáng lúc tối hắt vào mơ hồ tạo nên một bầu không khí khác biệt.

Lâm Uyên Bạch nắm chắc dây an toàn, cúi đầu nhìn chằm chằm mắt cá chân suốt cả quá trình.

"Lâm Uyên Bạch?"

Hoắc Trường Uyên bất ngờ gọi một tiếng.

Cô đột ngột ngẩng lên, như bị giật mình, cả người bỗng chốc cứng đờ, sau đó đôi đồng tử co rụt lại, hướng về phía anh.

Hoắc Trường Uyên quan sát biểu cảm rờn rạc của cô, từ tốn hỏi: "Em không sao chứ?"

"... Không sao ạ!" Lâm Uyên Bạch thở hắt ra một đôi.

"Tới nhà rồi, xuống xe đi." Hoắc Trường Uyên ra hiệu.

Nghe vậy, cô mới nhìn sang bên, kinh hoàng phát hiện chiếc xe đã dừng lại từ lúc nào.

Lâm Uyên Bạch khẩn trương tháo dây an toàn, cùng anh xuống xe đi vào trong tòa nhà.

Hành lang im phăng phắc, tiếng bước chân của hai người hòa vào nhau, mỗi bước dường như đều có âm vọng.

Hoắc Trường Uyên nắm lấy tay cô, đôi mắt sâu liếc sang nhìn: "Sao vậy, vẫn đang nghĩ tới bộ phim vừa xem à?"

"Ừm..." Lâm Uyên Bạch mím môi.

"Em sợ sao?" Hoắc Trường Uyên nhướn mày.

"Một chút..." Cô thành thật gật đầu.

"Vô dụng!" Hoắc Trường Uyên tuy chê bai nhưng khóe môi lại nở một nụ cười đáng ngờ: "Mấy bộ phim kinh dị toàn là giả thôi, giữa chừng còn có diễn viên đóng thế nữa. Khi nữ chính đi lên sân thượng nhìn thấy có ma nữ bay bay, ngay cả dây cáp treo trên lưng diễn viên cũng chưa PTS kỹ càng, kể cả cảnh trên mộ cũng vậy."

Lâm Uyên Bạch vốn dĩ đang cố gắng hết sức để quên đi mọi tình tiết. Nghe anh nói xong, dường như chúng lại tự động trở về trong não bộ.

Lòng bàn tay cô lại bắt đầu đổ mồ hôi, nhưng cô nghe thấy anh nói tiếp: "Khu nhà này ở Băng Thành cũng đã xây dựng nhiều năm rồi. Hình như trước kia là đất nhà máy, vì xảy ra hỏa hoạn nên có không ít thương vong. Sau một thời gian bỏ phế, nơi này được xây lại, chưa biết chừng trước kia cũng có ma..."

"Hoắc Trường Uyên, anh có thể đừng nói nữa không?"

Lâm Uyển Bạch cắn môi, không chịu nổi, bực bội ngắt lời anh.

Hoắc Trường Uyên vui vẻ đáp ứng: "Ừm."

Đã lên tới tầng thượng, Lâm Uyển Bạch lần mò mãi mới rút được chìa khóa ra, động tác vặn khóa cũng rất chậm.

Còn người hàng xóm mọi lần vẫn quán lấy cô không buông thì hôm nay lại dứt hai tay vào túi, đứng ở đó: "Muộn lắm rồi, ngày mai còn phải đi làm, về ngủ đi nhé!"

"Ừm..." Lâm Uyển Bạch kéo cửa ra.

"Chúc ngủ ngon." Hoắc Trường Uyên nói, rồi quay người đi.

Thấy vậy, Lâm Uyển Bạch đành lặng lẽ bật đèn đi vào, rồi đóng cửa lại.

Cô vào phòng tắm, dội nước qua loa rồi đi ra, mặc kệ tóc tai, khi chuẩn bị lên giường nằm thì cửa sổ đột ngột vang lên tiếng động.

Cô chạy qua kiểm tra, hình như chỉ là gió lùa vào.

Có điều nghĩ tới bộ phim kinh dị ban tối, cộng thêm những lời quỷ quái của Hoắc Trường Uyên vang bên tai, sống lưng cô bỗng chốc tê rần, thậm chí còn cảm thấy có cơn gió hiềm ác thổi tới. Hơn nữa cô cảm thấy cả căn phòng dường như cũng đang có những bóng ma bay bay.

Lâm Uyển Bạch rút di động dưới gối ra, soạn một tin nhắn.

"Hoắc Trường Uyên, anh ngủ rồi ạ?"

Sau khi gửi thành công, cô ôm di động đợi rất lâu nhưng mãi không thấy động tĩnh gì.

Từng giây từng phút trôi qua, Lâm Uyên Bạch càng lúc càng căng thẳng. Cô sốt ruột gọi điện qua nhưng được thông báo di động đã tắt máy.

Cấn môi, cô dứt khoát chạy nhanh ra ngoài cửa.

Cô lao thẳng sang phía đối diện, mới gõ cửa hai tiếng, bên trong đã có người mở ra.

Hoắc Trường Uyên có vẻ vừa thay xong quần áo, cổ áo ngủ vẫn còn chưa gọn gàng. Mấy lọn tóc trước trán anh rối bời, trong tay cháy một điều thuốc.

"Có việc gì vậy?"

Lâm Uyên Bạch đáp ứng: "À..."

"Ngủ không được à?"

Lâm Uyên Bạch liếm môi, định nói nhưng có phần bối rối.

Ngay lập tức, cô thấy anh lặng lẽ nghiêng người qua. Cô bước thẳng vào trong không chút do dự. Nhìn thấy tấm lưng rộng lớn của anh, mọi cảm giác sợ hãi trong lòng dường như đã hoàn toàn tan biến.

Hoắc Trường Uyên rót cho cô một cốc nước nóng vừa đun.

Lâm Uyên Bạch nhấp ngụm nhỏ, cố gắng thể hiện sự tự nhiên: "À, em nhắn tin không thấy anh trả lời, gọi điện thì tắt máy..."

"Hết pin rồi." Hoắc Trường Uyên khẽ đảo.

"Ra vậy..." Lâm Uyên Bạch gật đầu, một giây sau, thấy anh đột ngột đứng dậy, cô hơi căng thẳng: "Hoắc Trường Uyên, anh định đi đâu vậy?"

"Đi vào nhà vệ sinh." Hoắc Trường Uyên vẫn rất bình thản.

Lâm Uyên Bạch bứt rứt đặt cốc nước xuống, nhanh chóng đứng lên theo: "... Em đi cùng!"

~Hết chương 130~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 131

"Anh đi vệ sinh cơ mà, em chắc chắn muốn đi cùng?" Hoắc Trường Uyên nhướn mày nhìn cô.

Lâm Uyên Bạch xấu hổ, vội giải thích: "Em đứng bên ngoài đợi anh..."

"Ừm." Hoắc Trường Uyên có vẻ do dự giây lát, rồi miễn cưỡng gật đầu. Trước khi đóng cửa phòng tắm lại, anh còn cố gắng đi chậm hơn, từ tốn buông một câu: "Vậy em chờ có nhìn trộm."

"..." Mặt Lâm Uyên Bạch rơi đầy vạch đen nhưng lại không dám phản bác.

Nghe thấy tiếng nước xả bồn cầu vọng ra, cô xấu hổ đỏ mặt nhưng lại thấy rất yên tâm.

Chẳng mấy chốc, Hoắc Trường Uyên đã kéo cửa, nhưng anh không lập tức bước ra ngay, mà dựa vào cạnh cửa, nhìn cô: "Anh còn chưa tắm, bây giờ định tắm đây, cùng tắm không?"

"Không cần!" Lâm Uyên Bạch lắc đầu thật mạnh, khẽ cắn môi: "Em tắm rồi... Em vẫn đứng đây với anh!"

Hoắc Trường Uyên im lặng nhướn mày nhưng không nói thêm gì nữa. Anh lại đóng cửa vào, lần này là tiếng nước vòi sen chảy rào rào.

Lâm Uyên Bạch như cô trò nhỏ bị giáo viên phạt đứng, nghiêm người nép mình bên cạnh cửa, nghe từng động tĩnh của anh ở bên trong, từ tắm rửa đến đánh răng mới cảm thấy không còn quá sợ hãi nữa. Cô quả thực không dám ở một mình lúc này, toàn suy nghĩ những thứ đầu đầu.

Mấy chuyện ma quỷ tuy không có thật nhưng cô vẫn sợ...

Hoắc Trường Uyên tắm khá nhanh, khi anh kéo cửa ra lần nữa, trên hông chỉ còn độc chiếc khăn tắm.

Mái tóc chưa khô hẳn vẫn còn đang rỏ nước. Những giọt nước men theo tóc mai chảy xuống yết hầu gồ lên, khiến người ta nhìn là thất hồn điên đảo. Lâm Uyên Bạch cuống quýt quay đi, cố gắng khiến mình trông tự nhiên hơn một chút.

"Sắp hai giờ sáng rồi đây, còn không về ngủ?" Hoắc Trường Uyên nhìn đồng hồ trên tường.

Nghe vậy, Lâm Uyên Bạch lập tức cuộn chặt tay lại.

Trong lúc do dự, cô lại nghe thấy anh nói: "Anh ngủ đây, buồn ngủ lắm rồi."

Lệnh đuổi khách không thể rõ ràng hơn nữa.

Lâm Uyên Bạch khó xử. Cô cắn môi, càng nắm tay lại chặt hơn, rồi liều mạng lên tiếng: "Em có thể ngủ cùng anh không?"

"Hm?" Hoắc Trường Uyên cao giọng đầy mờ ám.

Lâm Uyên Bạch bị anh nhìn đến đỏ mặt, xấu hổ giải thích: "À... Ý em là, ở chung một phòng, anh ngủ giường, em ngủ đất cũng được..."

Hoắc Trường Uyên không lên tiếng, nhưng đã vượt qua cô đi về phía phòng ngủ, có vẻ như đang lấy chìa khóa trong tủ ra.

Cô thở phào, vội bước chạy qua giúp.

Nằm trong chăn ấm đềm êm, Lâm Uyên Bạch lật người, có thể nhìn thấy khuôn mặt người đàn ông đang nằm dưới đất qua ánh trăng bàng bạc, cảm thấy sắc đẹp một đường nhưng đầy sức mạnh nam tính, khiến người ta an tâm.

Lúc trải chăn xuống đất, Hoắc Trường Uyên ngăn cô lại, bảo cô nằm lên giường.

Câu nói "Sao anh có thể để bạn gái mình ngủ đất" của anh vẫn còn vang vọng bên tai. Sự bá đạo đó dường như đã vượt qua ngàn vạn câu nói ngọt ngào hoa mỹ khác trên đời.

"Ngủ đi."

Cảm giác được ánh mắt chăm chú của cô, Hoắc Trường Uyên lên tiếng.

Lâm Uyên Bạch vội nhắm mắt lại, không còn sợ hãi bất kỳ thứ gì nữa, chẳng mấy chốc đã bước vào giấc mộng.

Sáng hôm sau, cô vẫn còn giãy giụa trong mơ. Cô mơ thấy có một cơ thể cao lớn đè lên người mình, lướt một đường từ trên xuống dưới, liếm lên người cô, khiến cô tê dại, ngứa ngáy...

Cô cảm thấy rất nóng, hơn nữa là càng ngày càng nóng.

Cô mơ mơ màng màng mở mắt ra, ngũ quan đập thẳng vào tầm mắt làm cô giật nảy mình. Điều càng khiến cô sửng sốt là quần ngủ trên người mình đã không cánh mà bay.

Hoắc Trường Uyên đang phủ phục trên người cô.

"Anh... Anh..."

Lâm Uyển Bạch lập tức tỉnh như sáo.

Những tưởng anh sẽ lại vờ như đang nằm mơ không tỉnh táo giống mọi lần, ai ngờ cô ngẩng lên chỉ thấy trong đôi mắt anh là dục vọng chan hòa, đáy mắt anh đỏ rực lên.

Dường như đã chờ đợi rất lâu, thấy cô dậy, anh thẳng thừng hôn cô như khát nước.

Nhất thời, cô chỉ còn phát ra được những tiếng ú ớ.

Khó khăn lắm mới được thả ra, cô thở hồng hộc, đồng thời phát hiện lớp màng che chắn cuối cùng trên người cũng không còn nữa.

"Hoắc... Hoắc Trường Uyên..."

Lâm Uyển Bạch hoảng loạn, lắp bắp.

Hoắc Trường Uyên đè cơ thể trắng kiện xuống, hơi thở nặng nề phả vào mi mắt cô, ngữ khí rất ngang nhiên: "Tự em chui vào hang cọp đấy chứ."

"..." Lâm Uyển Bạch câm nín, hoàn toàn không thể cãi lại.

Tuy rằng anh nói không sai, nhưng tối qua rõ ràng là tình huống đặc biệt mà...

Lâm Uyển Bạch đạp chân đạp tay mấy cái nhưng chẳng có tác dụng gì. Cô vẫn bị anh kìm cặp, hơn nữa cô cảm thấy hình như hơi thở của anh lại nặng nề thêm, nhiệt độ cũng tăng cao.

Hoắc Trường Uyên bất ngờ nâng mặt cô lên, tựa trán anh vào trán cô, giọng nói trầm ấm như đang dụ dỗ: "Uyển Uyển, nhìn anh nào!"

Lại là danh xưng này...

Đầu óc Lâm Uyển Bạch trống rỗng, cô như bị mê hoặc, mơ màng nhìn vào mắt anh.

Một giây sau, cả người Lâm Uyển Bạch cứng đờ, chỉ còn phát ra những tiếng ngâm nga.

...

Nóng bỏng lùi xa, trong không khí chỉ còn lại dư âm của những màn thân mật.

So với một Lâm Uyển Bạch đang nằm rũ ra đó, không mở nổi mắt, Hoắc Trường Uyên tựa đầu vào giường, gương mặt mãi nguyên như một con sư tử đang nhớ lại dư vị của con mồi.

Di động rung lên, anh cầm xem, là trợ lý Giang Phóng gửi tin nhắn tới.

"Hoắc tổng, hiệu quả thế nào ạ?"

Hoắc Trường Uyên lướt nhanh một chữ: "Perfect."

Ngừng một chút, anh gửi thêm một tin thông báo lùi toàn bộ lịch trình sáng nay rồi quăng điện thoại qua một bên, một lần nữa kéo cô vào lòng.

Anh vừa chạm vào, Lâm Uyển Bạch đã run lên: "Đừng..."

Đừng...

Làm sao có thể!

Anh đói bao nhiêu ngày nay, trống trải tưởng chết, bom đạn vẫn còn hùng hực đây!

Yết hầu của anh trượt lên trượt xuống vẻ sốt sắng, anh lại đề lên người cô...

...

Buổi chiều trở lại công ty, bước đi của Lâm Uyên Bạch có phần không tự nhiên.

Cô không chỉ hai chân lão đạo, chủ yếu là quá xấu hổ, vì cái chuyện ấy mà cô xin nghỉ hẳn buổi sáng.

Nếu không phải vì cô khẳng khẳng e là Hoắc Trường Uyên sẽ giữ rịt cô trên giường cả ngày mất. Đôi mắt ấy nóng bỏng tới mức cô sợ hãi!

Nghĩ tới bộ phim kinh dị tối qua, Lâm Uyên Bạch bỗng nhiên cảm thấy con đường sâu nhất mình từng đi chính là bước vào những cái bẫy của Hoắc Trường Uyên...

Cô vừa ngồi xuống, người đồng nghiệp hóng hớt bên cạnh đã nhào tới: "Tiểu Bạch, ôm hả?"

"Ừm..." Lâm Uyên Bạch mệt mỏi gật đầu.

"Rõ ràng trông mặt cậu hồng hào sáng sủa, chẳng giống ôm gì cả!" Người đồng nghiệp quan sát mấy giây rồi cố tình trêu chọc: "Mau nói đi, có phải lại làm mấy chuyện xấu hổ không hả?"

Lâm Uyên Bạch chột dạ, càng gượng gạo, ấp úng hai ba câu cho xong chuyện rồi vội có tới phòng photo.

Lúc cô ôm chồng tài liệu đi về, có một anh chuyển phát nhanh gõ cửa phòng làm việc, tay ôm một bó hoa hồng đỏ to tướng: "Xin hỏi ai là cô Lâm Uyên Bạch ạ?"

~Hết chương 131~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 132

Một bó hoa to tướng như thế, muốn lờ đi cũng khó.

Dưới những ánh mắt đang đồng loạt nhìn qua của đồng nghiệp, Lâm Uyển Bạch hoảng hốt đứng lên: "À, tôi đây..."

"Đây là hoa tặng cho chị, phiền chị ký nhận lên trên này!" Nhân viên chuyển phát đi thẳng về phía cô, đồng thời đưa ra bó hoa trong tay.

Còn chưa kịp phản ứng lại, trong vòng tay Lâm Uyển Bạch đã có thêm một thứ nặng nề.

Mùi hoa hồng thơm ngát vẩn vít quanh mũi, cô mới hít mấy hơi đã suýt ngất xỉu.

Sau khi nhận được chữ ký, người nhân viên nhanh chóng rời đi.

Đồng nghiệp ở bên dĩ nhiên sẽ không bỏ lỡ cơ hội hóng chuyện, đã sớm sấn đến, mắt đảo đảo nhìn bó hoa, rút ra một tấm thiệp nhỏ: "Ấy, sao một cái tên cũng không có vậy? Chỉ có ba chữ: Tặng Uyển Uyển."

Lâm Uyển Bạch cũng đang khó hiểu không biết là ai tặng, nhìn thấy ba chữ này lập tức hiểu ra ngay.

Chỉ có một người duy nhất mới gọi cô như vậy.

Cô lại cúi đầu nhìn bó hoa hồng trong tay, nó bông như lửa vậy.

"Tiểu Bạch, rốt cuộc là ai tặng vậy?"

Lần lượt có đồng nghiệp xúm lại, vây xung quanh bó hoa: "Đúng vậy đây, một bó hoa to như thế này phải đến 99 bông hồng ấy nhỉ? Đúng là đẹp sắp mù mắt đến nơi rồi, quan trọng là hoa này bao nhiêu tiền chứ?"

Lâm Uyên Bạch cup mắt xuống không trả lời mà tạm thời đặt nó lên bàn: "Tôi vào nhà vệ sinh một lát!"

Nói xong, cô cầm di động chạy về phía nhà vệ sinh.

Sau khi đi vào, cô mở cánh cửa trong cùng ra, dựa vào, bình ổn lại nhịp tim mấy giây rồi gọi vào số của Hoắc Trường Uyên.

Đường truyền nhanh chóng được kết nối, vài giây sau đó lập tức có người bắt máy.

Nhưng đầu ấy mãi không lên tiếng. Im lặng quá lâu, Lâm Uyên Bạch đành nói trước: "Hoa rất đẹp..."

"Thích không?" Bấy giờ Hoắc Trường Uyên mới nói.

"Rất thích..." Cho dù biết anh không nhìn thấy, Lâm Uyên Bạch vẫn khẽ gật đầu, giọng nói khẽ khàng như cánh bướm: "Cảm ơn anh."

"Em biết anh cần lời cảm ơn kiểu gì nhất mà."

Cô nói cong lời cảm ơn, anh lập tức đáp lại một câu như vậy.

Nhưng hình như cảm xúc không đúng lắm, hơn nữa nghe kỹ thì có vẻ anh cũng không ở trong phòng làm việc, có chút tạp âm. Cô tò mò hỏi: "À... Hoắc Trường Uyên, anh đang ở ngoài sao?"

"Ừm, vừa tới sân bay." Hoắc Trường Uyên ngừng lại một lát, khi lên tiếng giọng có vẻ buồn rầu: "Đột xuất có một dự án xảy ra vấn đề, cần anh đích thân qua đó, có thể phải đi công tác vài ba hôm."

Lâm Uyên Bạch "ồ" một tiếng, biểu thị sự thông cảm.

Một người như anh, sẽ mãi mãi chẳng bận hết việc.

"Chả muốn đi!" Hoắc Trường Uyên bắt ngờ rầu rĩ lên tiếng.

"Ồ..." Lâm Uyên Bạch chớp chớp mắt.

Đầu kia lại nhanh chóng truyền tới một câu nói như bật ra từ từng kẽ răng: "Sớm biết vậy, trưa nay không nên thả em xuống giường!"

"..." Lâm Uyên Bạch đỏ mặt, người đàn ông này!

"Hay là em xin nghỉ phép, cùng anh đi công tác đi, nhé?"

Âm cuối cùng còn ngân dài mang theo cảm giác dụ dỗ mê hoặc lòng người.

Trước kia khi giao dịch, anh cũng từng "đóng gói" bắt cóc cô đi, nhưng quan hệ giữa hai người bây giờ đã khác. Chuyện này nghe thôi đã khiến người ta thấy xấu hổ, những ngón chân trong đôi giày của cô như co quắp lại hết.

"Đừng mà..."

Lâm Uyên Bạch ngửa ngáy trong lòng nhưng vẫn từ chối: "Em đợi anh quay về!"

Hoắc Trường Uyên có vẻ không mấy vui vẻ nhưng đầu kia, Giang Phóng đã nhắc nhở về thời gian, cuối cùng anh đành thôi.

Ngắt máy xong, giống như ban nãy, Lâm Uyên Bạch phải cần mấy giây bình tĩnh lại mới đẩy cửa đi ra ngoài.

Trở về phòng làm việc, các đồng nghiệp vẫn còn tỏa ra ánh mắt trái tim đầy ngưỡng mộ.

Trước kia hồi đại học, trong ký túc xá luôn có những bạn học nữ nhận được hoa hồng của bạn trai, bầu không khí ngọt ngào đó dường như có thể lan tỏa tới mỗi góc ngách. Đến tận khi tốt nghiệp cô vẫn chưa yêu đương gì, thế nên từ nhỏ tới lớn chưa biết nhận hoa của người khác giới là thế nào.

Lâm Uyên Bạch vuốt ve những cánh hoa hồng, ngón tay thấm đẫm hương thơm.

Hoắc Trường Uyên đâu có biết, anh cũng mang tới cho cô biết bao nhiêu lần đầu tiên.

...

Bó hoa quá to, đến nỗi tối về tới nhà, cô có thể hái vài bông ra để ngâm bồn tắm.

Tỉnh dậy, cô có cảm giác người mình vẫn thơm nức. Lúc ra cửa, cô bất giác nhìn về phía cánh cửa đối diện.

Mới có một ngày mà đã có chút nhớ nhung rồi...

Chập tối tan làm, Tang Hiểu Du qua tìm cô đi dạo phố, hai người chen nhau lên xe buýt. Giờ tan tầm rất đông đúc, gần như không còn khe hở. Khi chiếc di động trong túi đồ chuông, cô trong giây lát không thể rút ra ngay được.

Tang Hiểu Du ở bên cạnh giúp đỡ, nháy mắt nhìn cô: "Này, điện thoại của bạn trai!"

Lâm Uyên Bạch đón lấy, trên màn hình hiển thị ba chữ "Hoắc Trường Uyên".

Dưới biểu cảm trêu chọc của cô bạn nhỏ, cô xấu hổ đặt lên tai.

"Đang làm gì thế?"

Qua đường truyền, giọng nam trầm vang lên.

Lâm Uyên Bạch báo cáo với anh như cô vợ nhỏ: "À, em vừa tan làm, cùng Cá nhỏ ra ngoài đi dạo, lát nữa ăn ở ngoài luôn rồi về nhà..."

"Ừ." Hoắc Trường Uyên uể oải đáp.

Anh kéo hơi khá dài, nếu cô đoán không nhầm, anh nhất định lại đang hút thuốc.

Lâm Uyên Bạch tò mò hỏi: "Khi nào anh quay về?"

"Nhớ anh à?" Hoắc Trường Uyên hỏi ngược lại cô.

Hơi thở của Lâm Uyên Bạch như khựng lại, cô ngượng ngập im lặng.

"Anh nhớ em."

Ba chữ này vọng tới, tai cô nóng rần lên, ngay sau đó, cô lại nghe thấy anh nói tiếp: "Nhớ tới đau cả tay."

"..." Lâm Uyên Bạch hiểu ra chậm một nhịp, khẽ cắn khóe môi.

Thật đen tối...

"Chiều ngày kia anh về."

"Ồ, em biết rồi."

Lâm Uyên Bạch nhắm tính thời gian, vừa hay là thứ Bảy.

Hình như ở bên đó anh vẫn đang bận công việc, có người xin chỉ thị gì đó, trước khi ngắt máy anh khẽ nói một câu: "Đợi anh về, xem anh giải quyết em ra sao!"

Tang Hiểu Du giúp cô nhét lại điện thoại vào túi, dĩ nhiên không buông tha cho cô: "Tiểu Bạch, cậu và Hoắc tổng nói chuyện gì thế?"

"À thì..." Lâm Uyên Bạch ấp úng giây lát.

"Mình biết rồi, nhất định lại là chuyện cấm trẻ con!" Tang Hiểu Du kêu lên.

Trên xe buýt rất đông người, Tang Hiểu Du giọng vốn đã to, tiếng kêu ấy khiến ai cũng quay ra nhìn.

Lâm Uyên Bạch mắt mặt không dám ngẩng đầu lên, cũng may phía trước là tới trạm, cô kéo Tang Hiểu Du bon chen chạy xuống.

Trạm xe cách trung tâm thương mại không xa, qua một con đường là tới. Tuy rằng bẩm sinh con gái sinh ra thích đi mua sắm, nhưng cô thì bình thường, không ghét cũng không quá cuồng nhiệt, cảm thấy mua đủ là được, hơn nữa cô cũng quen mua đồ online, tiện và nhanh chóng.

Tang Hiểu Du vừa vào đã điên cuồng lượn khắp nơi.

Đi tới trước một tủ kính, cô ấy kéo cô lại: "Tiểu Bạch, chiếc váy này đẹp quá! Cậu mặc nhất định rất xinh!"

"Đắt quá!" Lâm Uyển Bạch nhìn giá rồi lắc đầu.

"Không sao!" Tang Hiểu Du dĩ nhiên hiểu tâm ý của cô, kéo cô chạy vào trong quầy: "Chúng ta cứ vào thử đã, cho đỡ nghiệm!"

Sau khi đi vào, cô nhân viên nhiệt tình tới tiếp đón. Nghe Tang Hiểu Du nói xong, cô ấy cởi chiếc váy trên người ma-nơ-canh xuống, đồng thời dẫn cô vào cả phòng thay đồ.

Khi cô đi ra thì thấy Tang Hiểu Du đang nhú mào nhìn về một phía.

"Cá nhỏ, sao thế?" Lâm Uyển Bạch khó hiểu bước qua.

Thấy Tang Hiểu Du hơi ngược lên, lẩm bầm một câu: "Hình như mình nhìn thấy cô em gái khó ưa của cậu đấy!"

Cô cũng nhìn theo hướng đó, trước cửa có một người phụ nữ tóc xoắn đi giày cao gót, khắp người toàn hàng hiệu, kiêu hãnh đối mặt với cô nhân viên như một con chim công, còn ai ngoài Lâm Dao Dao.

"Mình cởi áo ra đã, chúng ta đi thôi!"

Lâm Uyển Bạch không muốn gây thêm nhiều phiền phức không cần thiết, khẽ nói rồi định quay người đi về phía phòng thay đồ.

Nhưng Lâm Dao Dao tinh mắt đã phát hiện ra cô: "Lâm Uyển Bạch!"

"Sao dạo này tôi hay gặp chị thế nhỉ!" Cô ta rảo bước đi tới, khoanh tay nhìn cô.

"Tôi mới là người phải nói câu này đấy." Lâm Uyển Bạch chau mày.

"Ồ! Vậy chẳng lẽ chị cũng vào đây mua quần áo!" Lâm Dao Dao đi giày cao gót, dáng lại càng cao hơn một chút, cô ta như nhìn xuống cô: "Chị có

biết quần áo ở đây bao nhiêu tiền không mà đòi mặc thử? Còn nói, thật ra chạy vào đây mặc thử cho đỡ thèm chứ gì?"

"Cô mặc kệ chúng tôi có mua được hay không!" Tang Hiểu Du tức giận nói.

"Vậy có nghĩa là mua không nổi rồi? Còn vờ vịt nổi gì, tôi cũng thấy mất mặt thay!" Lâm Dao Dao ngạo nghễ.

Lần nhục nhã trong quán ăn Tây trước đó còn chưa dịu bớt, nhưng cũng giống như hôm ở quán bar, cô ta vẫn dồn mọi cảm phẫn lên đầu cô.

Ban nãy Lâm Dao Dao đã đặc biệt nhìn quanh, không hề có bóng dáng Hoắc Trường Uyên, thế nên lại càng hằm hè hơn, muốn nhân cơ hội này đòi lại hết mọi sự ấm ức.

Lâm Dao Dao chỉ vào người nhân viên và nói: "Bộ váy trên người chị ta đẹp đấy, gói lại cho tôi!"

Lâm Uyên Bạch nghe xong bèn cúi đầu xuống nhìn váy.

Đúng là một chiếc váy rất đẹp, thiết kế tỉ mỉ, chất liệu cũng thích hợp mặc vào mùa thu đông. Trên eo còn có hai nút thắt nhỏ hình bướm bướm, thêm vài phần tao nhã. Cô thay xong đã soi gương ở bên trong, rất vừa vặn, rất xinh.

Cô nhân viên thấy vậy, đành khó xử hỏi: "Thật ngại quá thưa cô, hai cô có mua không ạ? Cả tiệm chỉ còn lại một chiếc này. Nếu hai cô không mua thì cô đây..."

"Mua! Ai nói chúng tôi không mua!" Tang Hiểu Du tức giận.

"Cá nhỏ..." Lâm Uyên Bạch vội lên tiếng.

"Không ăn được bánh bao thì cũng phải hít được mùi thơm! Cậu nhìn cái điệu bộ của cô ta đi, lỗ mũi sắp dựng ngược lên trời rồi. Hôm nay mình phải đại diện mặt trăng trừng trị cô ta!" Tang Hiểu Du hậm hực nói xong, bèn cố tình đi tới trước mặt Lâm Dao Dao, khoát tay: "Bộ mặc trên người và mấy bộ kia nữa chúng tôi lấy cả! Làm đơn đi!"

Lâm Dao Dao phá lên cười không chút khách khí, khôì hài nhìn họ, những tưởng họ chỉ đang cố tình phô trương thanh thế.

Cho đến khi nhìn thấy Lâm Uyển Bạch rút chiếc thẻ đen trong túi xách ra, biểu cảm của cô mới cứng đờ lại.

Cô nhân viên cũng nhìn thấy, kích động vô cùng, gần như cúi rạp người xuống: "Thưa chị, mời chị qua bên này thanh toán!"

"Vâng." Lâm Uyển Bạch gật đầu, đi theo.

Dù sao đây cũng là mâu thuẫn giữa cô và Lâm Dao Dao, sao có thể bắt Tang Hiểu Du thanh toán. Hơn nữa tình hình của cô ấy cô hiểu rõ, kiểu gì cũng lại quẹt sạch thẻ tín dụng thôi, huống hồ cô ấy chỉ ra mặt thay mình.

"Nhìn thấy chưa, chúng tôi mua hết rồi!"

Thanh toán xong, Tang Hiểu Du đắc ý như sắp bay lên trời, trước khi đi còn cố tình lớn tiếng: "Tôi khuyên một số người, không mua thì đi ngay cho, đừng chỉ mong vào đây cho đã rồi làm phiền việc kinh doanh của người ta!"

Khi bóng hai người họ khuất hẳn, Lâm Dao Dao tức đến nghiến người.

Giống như muốn chứng thực điều gì đó, cô ta chạy nhanh tới quầy thu ngân: "Xin lỗi, có thể cho tôi xem hóa đơn vừa rồi không?"

Năm phút sau, Lâm Dao Dao bước ra khỏi cửa hàng, suýt giẫm gãy giày cao gót.

Nghĩ tới ba chữ "Hoắc Trường Uyên" vừa nhìn thấy trên hóa đơn, cô ta hận đến nghiến răng kèn kẹt. Chị ta lại được cầm thẻ đen của anh Trường Uyên, xứng sao?

"Lâm Uyên Bạch, chúng ta cứ đợi đó!"

Nắm chặt chiếc túi xách hàng hiệu trong tay, Lâm Dao Dao nghiến răng.

Cô ta cười khẩy, chợt nghĩ tới chuyện gì đó bèn rút di động ra.

Cô ta gọi một cuộc điện thoại quốc tế, khi người kia bắt máy lập tức bày ra vẻ mặt ngây thơ đáng yêu: "Alô? Chị Sunny ạ, em là Dao Dao vẫn luôn tương tác với chị trên instagram đó, khi nào chị về nước thế..."

~Hết chương 132~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 133

Cuối tuần nhanh chóng tới gần.

Sáng sớm tinh dậy, Lâm Uyên Bạch liền ra siêu thị, mua không ít thức ăn về.

Buổi trưa, cô úp mỳ ăn đơn giản, ăn xong thì nhìn đồng hồ, thầm nhẩm tính thời gian trong lòng. Hai giờ chiều chuyến bay của Hoắc Trường Uyên hạ cánh, chỉ còn khoảng gần ba tiếng nữa là anh trở về, cô bỗng có chút chờ mong.

"Đợi anh về, xem anh giải quyết em ra sao!"

Nhớ tới câu nói này của anh trong điện thoại, Lâm Uyên Bạch bỗng đỏ mặt, tim đập nhanh.

Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh nắng chan hòa, có lẽ anh không định ngay ban ngày đã...

Nhưng cô cũng lập tức nhớ tới một ngày nào đó trước đây, đâu phải anh chưa từng, sau đó tim càng đập dữ dội hơn. Lâm Uyên Bạch đứng lên, dùng tay quạt quạt lên mặt sau đó ra ban công đi vòng vòng.

Chuông di động đột ngột vang lên, Lâm Uyên Bạch phản ứng lại, tức tốc nhận máy.

Khi nhìn thấy cái tên trên màn hình, cô không khỏi sững sờ, ngập ngừng đưa lên tai: "À lô, anh Yến Phong ạ?"

"À vâng... em biết rồi... Không sao ạ, đương nhiên là được, vâng! Bye bye!"

Nhanh chóng ngắt máy, Lâm Uyên Bạch khẽ nhíu mày, biểu cảm trở nên hơi bối rối.

Khi kim giờ trên chiếc đồng hồ treo tường chạy tới số 3, trên hành lang loáng thoáng vang lên những tiếng bước chân vững chãi. Khi nó biến mất, cánh cửa ra vào cũng đồng thời vọng tới tiếng gõ.

Lâm Uyên Bạch đang đứng trong bếp rửa hoa quả, bất chấp việc tay đang ướt át chạy vội ra ngoài. Cô kéo cửa ra, bên ngoài là Hoắc Trường Uyên bụi bặm mệt mỏi, thậm chí anh còn chưa về nhà mình đã sang thẳng đây.

"À, anh về rồi sao..."

Lâm Uyên Bạch liếm môi, nín thở nhìn anh.

Rõ ràng mới chỉ có ba ngày không gặp vậy mà giống như rất lâu rồi.

Hoắc Trường Uyên sải bước rộng đi thẳng vào trong. Sau khi đá cánh cửa xong lưng vào, anh ôm chầm lấy cô, cúi đầu xuống hôn.

Nụ hôn không khác gì con người anh, cũng bá đạo và mạnh mẽ.

Lại vì khao khát tích tụ sau nhiều ngày không gặp, anh càng khí thế bùng bùng.

Lâm Uyên Bạch còn chưa kịp thích ứng, hai chân đã rời khỏi mặt đất, bị anh bế bổng lên đè vào tường, bàn tay trống rỗng ra xé quần áo của cô, eo cô

nhANH chóng mát lạnh một mảng.

Trong sự kịch liệt ấy, cô thậm chí có thể cảm nhận được một nơi nào đó trên cơ thể anh đang rục rịch chờ bùng nổ.

Đột ngột nghĩ tới chuyện gì đó rất quan trọng, Lâm Uyên Bạch giật mình, lập tức tỉnh táo lại: "Đừng! Hoắc Trường Uyên, không được..."

Hoắc Trường Uyên làm như không nghe thấy, chỉ nghĩ cô vẫn xấu hổ, ánh mắt nóng rực, đè cô lên khoảng không giữa bức tường và lồng ngực anh, ôm chặt cô không một kẽ hở, máu huyết khắp người như sôi sục.

Việc duy nhất anh muốn làm bây giờ chính là chiếm hữu cô một cách mạnh mẽ.

Lúc này, bất ngờ có tiếng chạy lạch bạch của một đứa trẻ vang lên.

"Tiểu Bạch, ai đến thế ạ!"

Hai người đang quần lấy nhau lập tức dừng lại.

Lâm Uyên Bạch là người phản ứng lại đầu tiên. Cô gần như nhảy xuống khỏi người anh, loạng choạng sửa sang lại quần áo. Cái bóng nhỏ xíu ấy đã thò đầu ra, đang chấp tay sau lưng hỏi như một chủ nhân nhỏ.

Cô nuốt nước bọt, có phần không dám nhìn sang Hoắc Trường Uyên đứng bên cạnh.

Bởi vì khi liếc mắt, cô đã thấy biểu cảm trên gương mặt anh thay đổi trong khoảnh khắc. Đôi đồng tử của anh co rút lại, anh cũng đang trừng mắt về phía cậu nhóc bất ngờ xuất hiện phá ngang chuyện hay của người ta.

"Từ đâu ra thế này?"

Anh gần như bật câu hỏi ra từ những kẽ răng.

Lâm Uyên Bạch liếm khóe miệng, ngượng ngập giải thích: "À, anh gặp rồi mà, con của anh Yến Phong..."

Dĩ nhiên là anh biết!

Cơ hàm của Hoắc Trường Uyên như sắp bung ra hai bên má, anh trầm giọng hỏi: "Vì sao lại ở đây!"

"À thì..." Lâm Uyên Bạch nhún vai, dè dặt chọn lựa câu từ giải thích: "Chuyện là thế này, anh Yến Phong phải nhận nhiệm vụ mới, cô giúp việc mời về lại bỗngưng bị ốm, không ai chăm sóc cho Châu Châu, cũng không kịp tìm người thay thế đột xuất. Thế nên anh ấy đưa nó tới chỗ em, để em tạm thời chăm sóc nó..."

Hoắc Trường Uyên nghe xong câu giải thích của cô, mặt càng lúc càng đen xì lại.

Dĩ nhiên Lâm Uyên Bạch có thể cảm nhận được sự không vui của anh, nhất là những cơn gió lạnh đang lùa vào trong tay áo.

Cô nhất thời không biết làm sao cho phải, há hốc miệng, chột nghe thấy thẳng nhóc chấp tay sau lưng đột ngột hét lên: "Ông nội hung dữ quá!"

Ông nội...

Lâm Uyên Bạch giật giật khóe miệng.

Bình thường tuy rằng Hoắc Trường Uyên đa phần đều mặc quần áo màu đen, nhưng gương mặt nam tính cương nghị đó chỉ cần đứng ở đâu là đủ sức hấp dẫn vô vàn phụ nữ. Nét mặt của anh đúng là có hơi chín chắn nhưng không hề tạo cảm giác già cỗi.

Hơn nữa nếu xét về tuổi tác, anh còn nhỏ hơn Yến Phong sáu tuổi...
Thằng nhỏ này!

Lâm Uyên Bạch lẳng lẳng nhìn sang Hoắc Trường Uyên, quả nhiên thấy mặt anh đã đáng sợ như sắp có dông lốc kéo tới.

"À, Châu Châu, đó là chú!" Cô vội sửa chữa lại.

"Thôi được ạ!" Thằng nhỏ nhún vai, rồi bĩu môi: "Chú này, chú chạy tới nhà người khác làm khách, sao lại hung dữ như vậy!"

"Châu Châu, cháu xuống bếp xem giúp cô nước hoa quả ép ban nãy đã xong chưa?"

"Dạ vâng!"

Nhìn thấy thằng nhỏ chạy lẳng xẵng vào bếp, Lâm Uyên Bạch vội đứng ra trước mặt anh, ấp úng nói: "Hoắc Trường Uyên, chắc anh sẽ không tính toán với một thằng nhóc chứ? Trẻ con ngây thơ mà!"

"Em cố tình hả?" Hoắc Trường Uyên sa sầm mặt lại.

"Đương nhiên là không..." Lâm Uyên Bạch làm mặt oan uổng, nhìn anh: "Em xin lỗi, em cũng không ngờ anh Yến Phong lại đưa nó tới. Sự việc xảy ra quá đột ngột, em cũng không có cách nào từ chối, dù sao cũng đâu làm ảnh hưởng việc gì..."

"Không ảnh hưởng ư!" Hoắc Trường Uyên nổi giận.

"À thì..." Lâm Uyên Bạch á khẩu.

Nhìn thấy khuôn mặt lạnh như tiền của anh, cô tự biết mình đuối lý, bèn chủ động lên tiếng: "Hoắc Trường Uyên, anh vừa xuống máy bay chắc là mệt lắm. Mau vào ngồi đi, hay là anh lên giường em nằm một lát?"

Đến tận lúc đưa vào phòng ngủ, sắc mặt Hoắc Trường Uyên vẫn chưa dịu đi được.

Lâm Uyên Bạch đón lấy chiếc áo vest và áo khoác ngoài của anh, kiễng chân treo lên giá, đồng thời giúp anh trải lại gối và chăn.

Hoắc Trường Uyên không có ý nằm xuống. Anh tựa vào đầu giường, hai chân vắt chéo, hai cánh tay khoanh trước ngực. So với thằng nhỏ ngoài kia, anh càng giống một cậu bé đang hờn dỗi hơn. Mặt anh như viết rành rành bốn chữ "Cực kỳ khó chịu".

"Hay là anh đọc sách một lúc?" Lâm Uyên Bạch cố gắng phân tán sự chú ý của anh.

Hoắc Trường Uyên liếc nhìn sang bên cạnh, cầm cuốn sách đặt trên đầu giường lên, hơi sững người: "Sách dịch tiếng Đức."

"Ừm." Lâm Uyên Bạch gật đầu.

"Em biết cả tiếng Đức?" Hoắc Trường Uyên nhướn mày.

"À, thật ra em không giỏi lắm, một chút thôi!" Lâm Uyên Bạch vuốt vuốt tóc, giải thích: "Đây là cuốn sách mẹ em để lại."

Nghe câu nói cuối cùng của cô, động tác lật sách của Hoắc Trường Uyên rõ ràng cũng trở nên cẩn thận và chậm rãi hơn nhiều.

Lâm Uyên Bạch thấy vậy, lòng trào dâng niềm ấm áp.

Lúc này tiếng bước chân lạch bạch của thằng bé một lần nữa vang lên, sau đó nó thò cái đầu nấp vào trong.

"Nước ép xong chưa?"

"Rồi ạ!" Thằng bé gật đầu.

"Được, cô qua đây!" Lâm Uyển Bạch cũng gật đầu. Nhìn người đàn ông đang sung xĩa, cô nói: "Hoắc Trường Uyên, anh uống gì? Em ép nước hoa quả cho Châu Châu... hay là cà phê nhé!"

Nghe đến chữ nước hoa quả, anh càng đen mặt, nên cô phải chữa lại.

Dù là trước kia khi giao dịch hay sau này khi hẹn hò, hai người cũng đã ở bên nhau một thời gian, cô vẫn khá hiểu một vài thói quen sinh hoạt của anh. Có vẻ anh không mấy thích trà, thường khi có dịp gì, anh đều uống rất ít trà, mà thường uống cà phê, nhất là loại cà phê đen đặc.

Thấy anh không phản đối, Lâm Uyển Bạch vội đi xuống bếp.

Thời gian trôi qua hơi lâu cô mới bung khay lên. Trong phòng một lớn một nhỏ đang trừng mắt nhìn nhau, có mùi thuốc súng trong vô hình.

"Châu Châu, nước ép của cháu này."

Lâm Uyển Bạch đi qua, đưa cốc thủy tinh cho thằng bé, rồi đưa một chiếc cốc sứ cho Hoắc Trường Uyên ngồi trên giường: "À... cà phê của anh!"

"Woa!" Thằng bé ngồi trên ghế tay cầm cốc nước, vắt vẻo hai chân: "Nước ép thật là ngon. Tiểu Bạch giỏi quá! Quả thực còn ngon hơn uống ở quán bên ngoài!"

"Đồ nịnh bợ." Hoắc Trường Uyên hừ lạnh.

Lâm Uyển Bạch ngượng ngập, thấy anh không động vào cà phê cô chợt hỏi: "Hoắc Trường Uyên, anh nếm thử xem?"

Hoắc Trường Uyên miễn cưỡng cầm lên uống một ngụm.

"Không phải cà phê hòa tan?" Anh có phần kinh ngạc.

"Ừm, không phải đâu." Lâm Uyên Bạch giải thích: "Em vừa mới nấu đây, hạt cà phê cũng mới được xay ra. Thế nào, ngon chứ?"

"Mùi vị không tệ, hơn nữa còn rất đặc biệt, em nấu kiểu gì vậy?" Hoắc Trường Uyên lại uống thêm một ngụm, nhắm nháp hương vị.

"À, thì là nấu cà phê bình thường, nhưng lúc bỏ giấy lọc em lấy nước nóng tràn qua, khử đi mùi giấy, sau đó mới bỏ cà phê đã xay! Hơn nữa hạt cà phê không được xay quá nhuyễn, nếu không sẽ bị đắng, lấy nước đã lọc để nấu..." Nói tới đây, Lâm Uyên Bạch dừng lại: "Còn về sự đặc biệt mà anh nói, có lẽ là mùi đường mạch nha, em không thêm sữa cũng không thêm đường trắng mà bỏ vào một ít đường mạch nha!"

Hoắc Trường Uyên trầm mặc lắng nghe, ngón tay vân vê mép cốc.

Hương cà phê không ngừng phả vào mũi. Trong lúc trình bày, đôi mắt cô tỏa sáng, nhận ra được cô đã nấu như vậy nhiều lần, thuần thục như nấu cơm vậy.

"Anh không biết ngoài nấu mì ra em còn biết nấu cà phê đây." Hoắc Trường Uyên hơi nhướn đuôi mày: "Đặc biệt học sao?"

"Không phải, mẹ em dạy đây!" Lâm Uyên Bạch lắc đầu.

Hoắc Trường Uyên hơi sửng người, có vẻ cũng không ngờ đến.

Cuốn sách dịch tiếng Đức bên cạnh và tách cà phê trong tay đây khiến anh bất giác nhớ tới bức ảnh từng nhìn thấy trên bia mộ.

Cậu nhóc nghe thấy họ nói chuyện một lúc, đã sớm sốt ruột, nhảy xuống khỏi ghế: "Thật sự ngon lắm sao? Cho cháu nếm thử đi!"

Nói rồi, nó ghé sát về phía tách cà phê.

Nhưng chưa đợi nó chạm đến, Hoắc Trường Uyên đã ngửa cổ uống cạn, cuối cùng chỉ còn chiếc cốc không.

Thằng bé ngây ngốc.

Lâm Uyên Bạch: "..."

~Hết chương 133~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 134

"Châu Châu, cháu thật sự rất muốn uống sao? Vậy cô làm thêm cho cháu một cốc?"

Lâm Uyên Bạch đành lên tiếng nói. Ai ngờ cô vừa dứt lời, Hoắc Trường Uyên đã hạ giọng: "Không được!"

"Hoắc Trường Uyên..." Cô khó xử gọi tên anh.

Hoắc Trường Uyên hừ một tiếng, lại bắt đầu phát huy thói ngang ngược của mình.

Thằng bé ngẩng đầu lên, cất giọng giòn tan: "Tiểu Bạch, không sao ạ! Cháu không giống như chú kỳ lạ này đâu. Dù sao thì bố có nói, uống nhiều cà phê sẽ không ngủ được! Không ngủ được sẽ rụng tóc đấy, cháu không muốn hói đầu!"

"Khụ!" Lâm Uyên Bạch suýt chút nữa thì sặc nước bọt. Nhân lúc Hoắc Trường Uyên chưa nổi điên, cô vội nói: "Châu Châu, cháu mau uống nốt nước hoa quả ép đi!"

Thấy thằng bé đang tập trung uống nước, cô ngồi xuống bên giường, cố tình an ủi nhân vật lớn: "Hoắc Trường Uyên, em có chuyện muốn nói với anh."

"Nói đi." Hoắc Trường Uyên buông một câu.

Lâm Uyển Bạch khẽ liếm khóe môi, nói với anh: "Hôm trước em đã quẹt chiếc thẻ đen của anh..."

Không phải cô cố tình tìm chủ đề mà chuyện này vốn dĩ nên nói cho anh biết.

Khi trước cuối cùng cô chấp nhận cầm tấm thẻ đen đó phần nhiều cũng là vì câu nói của anh "Nếu đã đồng ý hẹn hò thì tiêu tiền của bạn trai chẳng phải là việc rất bình thường sao". Nhưng tuy đã nhận, cô cũng không định dùng thật, hôm trước chỉ là chuyện ngoài ý muốn...

"Ừm." Hoắc Trường Uyên tiếp tục kiệm lời như ngọc.

Lâm Uyển Bạch thấy anh phản ứng hờ hững, đành ấp úng nói một mình: "Thật ra khi gặp phải Lâm Dao Dao, trong lúc nhất thời tức giận... Tóm lại, cuối cùng em đã mua một chiếc váy, giá có hơi đắt một chút, nhưng rất đẹp. Em mặc thử cho anh xem nhé?"

Thấy anh lạnh nhạt, Lâm Uyển Bạch bèn đứng lên lấy chiếc váy trong tủ ra, phần nhiều là muốn dỗ dành anh.

Đứng trong phòng tắm không bao lâu, khi cô đi ra đã thay xong váy.

Cô xoay trái xoay phải có phần ngượng nghịu rồi kéo kéo vạt váy, hỏi anh: "Thế nào?"

"Tiểu Bạch, cô mặc chiếc váy này đẹp quá đi!"

Còn chưa đợi Hoắc Trường Uyên đưa ra lời bình luận, thằng nhỏ uống xong nước hoa quả đã chạy tới khen.

"Thế sao? Cảm ơn cháu!" Lâm Uyển Bạch có phần xấu hổ, dù sao thì được khen ai cũng vui.

"Vâng vâng, quả thật giống hệt như tiên nữ ấy ạ!" Thằng nhỏ liên tục gật gù, chạy vòng vòng xung quanh cô như một chú cún con, cuối cùng ngoắc ngoắc tay với cô, mắt sáng long lanh.

Lâm Uyển Bạch không hiểu, hơi ngòai sụp xuống.

Sau đó, có một tiếng "chụt" vang lên bên má cô.

Thằng bé xấu hổ bẻ ngón tay: "Hi hi, Tiểu Bạch, cô đẹp quá, cháu không nhận được muốn thơm!"

"Cháu ấy à!" Lâm Uyển Bạch mỉm cười.

Đột ngột, cô cảm nhận được có luồng gió lạnh ủa tới.

Cô ngẩng đầu liền nhìn thấy Hoắc Trường Uyên đang phóng về phía cô một ánh mắt u ám.

Thằng bé cảm nhận được cơn bão tố tới từ người lớn, bèn nghiêng đầu tỏ ý: "Tiểu Bạch, cháu đi xem phim hoạt hình ạ!"

"Đi đi đi đi!" Lâm Uyển Bạch vội gật đầu.

Thấy bóng thằng bé đã biến mất về phía phòng khách, cô ra đóng cửa lại, phía sau vang lên một loạt những tiếng bước chân rất nhanh.

Cô vừa quay đầu, người đã đột ngột bị đè lên cánh cửa.

Khuôn miệng vì sửng sốt mà há hốc ra lập tức bị anh thừa cơ xâm nhập.

Khác với sự kịch liệt ban nãy, nộ hôn này thậm chí còn mang theo vài phần trừng phạt bên trong.

Khi được thả ra, Lâm Uyên Bạch không nhịn được, khẽ kháng nghị:
"Đau quá..."

Hoắc Trường Uyên nghe vậy, lại cúi đầu cắn thêm cái nữa lên môi cô.

Thấy cô nhú mào, nét mặt căng ra của anh mới dịu đi đôi chút. Khi lên tiếng, giọng anh vẫn trầm trầm: "Còn dám để người đàn ông khác hôn em thử xem?"

"Châu Châu chỉ là một đứa con nít thôi mà..." Lâm Uyên Bạch dờ khóc dờ cười.

"Vậy cũng không được!" Hoắc Trường Uyên nhú mào.

Đôi mắt anh hơi nhú lại, anh nói một câu khó hiểu: "Có một tình địch là Yến Phong thì thôi, giờ lại xuất hiện thêm một tiểu tình địch!"

Lâm Uyên Bạch im lặng, không dám lên tiếng.

Cô thực sự có phần câm nín, không ngờ anh lại đi tính toán với một đứa con nít...

Ban nãy đầu lưỡi cô tê dại cả, khó khăn lắm mới dịu đi được đôi chút nhưng anh vẫn ghì chặt mình không buông. Cô ngẩng đầu lên muốn anh buông ra một chút, phát hiện anh đang nhìn mình chăm chăm, ánh mắt hơi dọa người.

Lâm Uyên Bạch cắn môi, dè dặt nói: "Hoắc Trường Uyên, sao anh lại nhìn em như vậy..."

"Lâm Uyên Bạch." Hoắc Trường Uyên bất ngờ gọi một tiếng.

Kiểu gọi cả họ lẫn tên như vậy khiến cô hít thở cũng căng thẳng theo.

Lúc nín thở, cô nhìn thấy anh giơ ngón trỏ ra chấm lên chóp mũi của mình: "Em thành thật trả lời anh, trước kia có phải em rất muốn làm mẹ kế của người ta không?"

"Ồ..." Lâm Uyên Bạch áp ứng.

Nói thật, khi chưa gặp anh, không xảy ra chuyện ngoài ý muốn đó, cô đích thực từng có suy nghĩ này.

Sau khi bị đuổi ra khỏi nhà họ Lâm, cô vẫn luôn sống nương tựa cùng bà ngoại trong một con hẻm cũ kỹ. Quan hệ giữa họ và xóm giềng cũng rất tốt, nhất là những người tầm tuổi bà, họ còn thường âm thầm khen con rể của mình.

Khi cô tốt nghiệp cấp ba, cuối cùng cũng được nhìn thấy vị con rể trong truyền thuyết. Đó là Yến Phong trong trang phục quân nhân tay bế một đứa nhỏ.

Hình ảnh ấy khiến cô cảm thấy giống như một người đàn ông bề ngoài mạnh mẽ, bên trong dịu dàng như trong tiểu thuyết.

Lúc đó vì chăm sóc con, Yến Phong thường xuyên sống bên cạnh. Cô và bà ngoại cũng hay chạy qua giúp đỡ anh. Có thể vì các cô gái nhỏ rất hay hâm mộ những người đàn ông có câu chuyện. Cộng thêm việc hình tượng người đàn ông mất vợ phải gà trống nuôi con đơn độc ấy lại rất hấp dẫn cô...

Hoắc Trường Uyên cảm giác có một ngọn lửa đang bùng lên tận đầu.

Cô lại không hề phủ nhận!

Nguồn sức mạnh trên người đột ngột biến mất, Lâm Uyên Bạch thấy Hoắc Trường Uyên đã sải bước đi về phía cửa sổ, rút một điều thuốc trong

túi ra. Có vẻ vì tâm trạng ảnh hưởng, anh bật bật lửa mấy lần mới châm được điều thuốc, mùi thuốc lá lan ra.

Cô khẽ mím môi, nhìn tức góc độ của cô vừa hay thấy được đôi môi bặm chặt của anh.

Lâm Uyên Bạch đi tới, im lặng nhìn anh mấy giây: "Hoắc Trường Uyên, anh ghen à?"

Hoắc Trường Uyên nghe xong, bàn tay cầm điều thuốc đột ngột bị lỏng.

Anh vô thức buông ta, tàn thuốc rơi xuống cháy vào áo vest của anh. Anh hỗn loạn phúi đi: "Ghen cái đầu!"

Lâm Uyên Bạch đứng nhìn, càng thêm chắc chắn về suy nghĩ của mình.

"Anh ghen rồi!" Lần này cô nói bằng giọng khẳng định.

Cuối cùng cô không nhịn được cười, trong lòng như có một hũ mật bị đánh đổ.

Hoắc Trường Uyên bị cô cười, càng thêm xấu hổ, bực dọc kéo cô qua, một lần nữa nâng mặt cô lên, giận dữ hôn.

Lâm Uyên Bạch bị ép phải ngẩng đầu lên, cảm nhận môi lưỡi của anh.

Trong lúc hơi thở đan cài, cô không nhịn được, giơ tay vòng qua bờ vai dài rộng của anh, non nớt đáp lại anh từng chút một. Chẳng mấy chốc, cô đổi lại là thế tấn công hùng hổ hơn của anh.

Khi nụ hôn này kết thúc, mắt Hoắc Trường Uyên đã đỏ quạch.

Trong mơ hồ, Lâm Uyên Bạch chẳng biết mình đã được anh bế lên giường từ lúc nào, hai cánh tay cô ôm vòng qua cổ anh, hình thành một tư thế mờ ám.

Hoắc Trường Uyên chống hai tay bên cạnh cô, hạ thấp trọng tâm cơ thể rắn chắc, giờ một tay lên vuốt ve vạt váy của cô, rồi luồn vào trong từng chút một. Anh hừ một tiếng: "Tên tiểu quỷ đó thì hiểu gì, em rõ ràng không mặc gì là đẹp nhất."

~Hết chương 134~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 135

Lâm Uyên Bạch đỏ mặt vì câu nói trần trụi của anh.

Nhất là bàn tay tác quái của anh, bụng ngón tay thô ráp cọ lên làn da của cô giống như gồ lên một cục mụn cơm mảnh nhỏ.

Dần dần có phần không kiểm soát được hơi thở dốc, Lâm Uyên Bạch cảm thấy đầu lưỡi khô khốc. Bản thân Hoắc Trường Uyên cũng không thoải mái gì, lồng ngực bên dưới lớp sơ mi trắng phập phồng lên xuống, đôi mắt u tối bùng lên ngọn lửa.

"Rầm rầm..."

Đột nhiên tiếng đập cửa vang lên.

Có vẻ như thằng bé đứng ngoài không đẩy được cửa ra, đành phải dùng tay đập.

Họ suýt nữa thì quên mất, trong nhà không chỉ có hai người.

Lâm Uyên Bạch hít sâu một hơi, để bản thân nhanh chóng bình tĩnh lại, rồi lặng lẽ kéo vạt váy đã tón lên tận eo xuống.

Cô len lén liếc nhìn Hoắc Trường Uyên, quả nhiên sắc mặt anh không vui vẻ gì, cơ miệng vì dục vọng không được thỏa mãn mà căng ra. Anh lại rút một điếu thuốc ra châm lên, dùng nicotine để bình ổn lại mọi thứ.

Khi phả ra một làn khói, anh hần học nói một câu: "Sau này nhất định phải sinh con gái."

"Ồ..." Lâm Uyên Bạch ngượng ngập, quả thực là khinh thường một cách lộ liễu.

Nhưng ngay sau đó trái tim cô lại nảy mạnh lên.

Vì câu nói của anh...

Tiếng đập cửa bên ngoài vẫn còn vang vọng, Lâm Uyên Bạch ấn nhẹ lên ngực, chạy qua mở cánh cửa khóa trái.

Thằng nhỏ đang ôm bụng, vừa nhìn thấy cô lập tức kêu gào: "Tiểu Bạch, cháu đói rồi!"

"Châu Châu đói sao?" Lâm Uyên Bạch nhìn ra ánh hoàng hôn sắp tắt bên ngoài, vội hỏi: "Vậy tối cháu muốn ăn gì? Trong tủ lạnh có nhiều thức ăn lắm, cháu có món gì đặc biệt thích cứ nói với cô, cô sẽ làm ngay cho cháu!"

"À..." Thằng bé nghiêng đầu, nhanh chóng nói ra hai món.

Lâm Uyên Bạch vui vẻ đồng ý, quay đầu nhìn người đàn ông đang hút thuốc: "À, Hoắc Trường Uyên, anh muốn ăn gì?"

Thấy anh không đoái hoài tới mình, cô lặng lẽ đi xuống bếp.

Khi bóng tối đã bao trùm bốn phía, trong phòng ăn cũng đã ảm áp mùi thơm của thức ăn. Hoắc Trường Uyên và Châu Châu chán ghét nhau, dĩ nhiên không ngồi cạnh, dành mỗi người một bên, đối diện không ai nhìn ai.

Hoắc Trường Uyên đến tận lúc ăn cơm, tay vẫn kẹp điều thuốc.

Khi nhìn thấy cô bung bát mỳ ra cho mình, anh mới lẳng lẳng nhượng mỳ, có vẻ như tâm trạng khá hơn không ít, lập tức dập tắt điều thuốc.

Lâm Uyên Bạch làm thêm hai món so với mọi ngày, cả hai người họ đều ăn rất ngon miệng, bầu không khí trong giây lát ôn hòa hơn.

Hoắc Trường Uyên khều được hai đũa mỳ thì nhìn về phía cô: "Uyên Uyên, em không chỉ phải làm no cái dạ dày của anh mà còn phải làm no cơ thể anh nữa."

"Cơ thể thì làm sao no được ạ?" Thăng bé xen vào.

"Trẻ con hiểu gì." Hoắc Trường Uyên nhếch mỳ.

"Xì!" Thăng nhỏ bĩu môi, nhìn sang bên cạnh, nghiêng đầu khó hiểu: "Tiểu Bạch, sao mặt cô đỏ như ớt khi thế ạ?"

"Có thể vì quá nóng..." Lâm Uyên Bạch đảo đảo mắt.

Thấy ánh mắt Hoắc Trường Uyên lộ vẻ trêu chọc, thăng bé lại càng tò mò. Nhiệt độ trên gò má tăng cao, cô gấp một chiếc đũa gà, nói lấy lệ: "Mau ăn đi!"

Cuối cùng họ cũng ăn xong bữa cơm một cách bình an vô sự.

Thăng bé trong lúc gấp đũa gà phút cuối, xương văng vào áo, bắn ra rất nhiều dầu mỡ.

Có mang theo quần áo thay giặt nên Lâm Uyên Bạch đành đưa nó đi thay quần áo ngủ, rồi mang cho quần áo bẩn ngâm vào chậu. Sau khi làm xong mọi việc trở lại bếp, cô thấy Hoắc Trường Uyên đang đứng trước bồn nước, xắn cao tay áo, để nước chảy ồ ồ.

Cô chợt sững người.

Lần từ dưới quê lên và đồng ý hẹn hò, Hoắc Trường Uyên cũng từng rửa bát cho cô.

Sự sững sốt của lần ấy vô cùng lớn rồi. Có điều khi tận mắt bắt gặp lại cảnh này, cảm giác ngỡ ngàng của cô vẫn không thuyên giảm. Một tổng giám đốc cao ngạo lại tình nguyện làm một việc mà không nhiều người đàn ông thèm làm...

Lâm Uyển Bạch đi tới, cơ thể đã tự có ý thức của nó.

Cô từ phía sau vòng tay ôm lấy anh.

Vòng hông tráng kiện, Lâm Uyển Bạch phải rất nỗ lực mới có thể ôm chặt, cảm nhận cơ thể rắn rỏi và nhiệt độ của anh.

Hoắc Trường Uyên nghiêng người nhìn cô, khẽ đáp: "Còn hai cái đĩa nữa là xong rồi."

Lâm Uyển Bạch không nhúc nhích, càng ôm anh chặt hơn một chút, thậm chí còn áp mặt lên lưng anh, cọ qua cọ lại nhẹ nhàng.

"Đừng có dụ dỗ anh nhé?" Hoắc Trường Uyên nuốt nước bọt.

Khi âm cuối cùng kết thúc, khuỷu tay anh cũng cử động, theo đà kéo tay cô xuống dưới.

Qua lớp quần Âu, Lâm Uyển Bạch cảm nhận được sức mạnh của anh đang thức tỉnh.

Gò má hơi ửng hồng, cô vội buông tay ra một chút. Cắn môi một lúc lâu, cuối cùng cô không nhịn được, hỏi lên tiếng lòng bút rút bấy nay: "Hoắc Trường Uyên, à... anh thật sự chỉ có thể... với em?"

"Em nghe ai nói!" Hoắc Trường Uyên khựng lại.

"Bác sỹ Tần đó..." Lâm Uyên Bạch thật thà kể: "Không phải anh ấy cố tình nói với em đâu! Là có một lần em vô tình nghe điện thoại của anh..."

"Em còn từng nghe lén điện thoại của người khác cơ à?" Hoắc Trường Uyên nheo mắt lại.

"Không phải nghe lén!" Lâm Uyên Bạch xấu hổ giải thích: "Là không cẩn thận. Lúc giúp anh treo quần áo, nó rơi từ trong túi áo ra, lúc em nhặt lên thì chạm vào... Rốt cuộc có đúng như vậy không?"

Cuối cùng, cô vẫn gạ hỏi.

Hoắc Trường Uyên đáp cứng ngắc: "Em còn hỏi!"

Lần này, anh thẳng thừng ấn tay cô xuống xuống bằng đôi bàn tay còn ướt nước.

Lâm Uyên Bạch co rụt lại, không dám nói thêm câu nào, mí mắt sụp xuống, run rẩy.

Hoắc Trường Uyên nhìn ngọn đèn đường sáng lên bên ngoài, nhú mày: "Khi nào tên tiểu quỷ kia mới đi?"

"À..."

"Nó không đi?"

Lâm Uyên Bạch nuốt nước bọt, ấp úng: "Có vẻ là như vậy... Tối nay nó sẽ ở lại đây, nhanh nhất cũng phải sáng mai anh Yến Phong mới qua đón nó..."

Sắc mặt Hoắc Trường Uyên đen tới cực điểm.

Khi họ từ trong bếp đi ra, thằng nhỏ trong phòng khách đã dụi mắt:
"Tiểu Bạch, con buồn ngủ rồi!"

"Được, cô dỗ con ngủ nhé!" Lâm Uyển Bạch đành đi qua.

"Đợi nó ngủ rồi thì em qua tìm anh!" Hoắc Trường Uyên bất ngờ hạ giọng nói một câu.

"Vậy sao được!" Lâm Uyển Bạch quay người lại, nhú mày: "Anh Yến Phong gửi con ở đây để em chăm sóc. Nói gì nó cũng là trẻ con, sao có thể bỏ nó một mình ở nhà..."

Dù nói thế nào, đã hứa rồi cô vẫn phải có trách nhiệm.

Cô cắn môi, nhìn anh với vẻ lấy lòng: "Ngày mai em ở bên anh được không?"

Hoắc Trường Uyên im lặng một lúc rồi buông một câu: "Biết rồi."

"Em tiễn anh nhé?"

Thấy anh quay người định đi, Lâm Uyển Bạch vội nói.

Hoắc Trường Uyên chau mày từ chối: "Không cần đâu, dỗ nó đi!"

"Ồ..." Lâm Uyển Bạch gạt đầu, thằng bé ngáp ngủ đã chỵ tới bên cạnh cô.

Nhìn bóng hình cao lớn đã đi ra tới cửa, cô vẫn hơi bất ngờ. Cô những tưởng anh sẽ khó chịu, không ngờ anh đồng ý dễ dàng như vậy.

Thằng bé quần lấy cô đòi ngủ, Lâm Uyển Bạch không quan tâm được nhiều nữa, dẫn nó vào trong phòng.

Còn khi cô quay đi, Hoắc Trường Uyên đang thày giày đã lẳng lẳng lấy luôn chiếc chìa khóa đặt trên túi xách của cô.

Trong đêm khuya khoắt, tiếng thở đều đều.

Loáng thoáng có động tĩnh gì đó rất khẽ, như thực như mơ.

Âm thanh đó mỗi lúc một gần thêm, rơi xuống nên đất. Sau đó bả vai hờ ngoài chăn của cô được ai nắm chặt. Cô mơ màng mở mắt ra, đập phải đôi mắt sâu hút ấy.

Lâm Uyên Bạch trợn trừng mắt: "Anh..."

~Hết chương 135~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 136

"Hoắc Trường Uyên, sao anh lại..."

Lâm Uyển Bạch sửng sốt, chỉ tay vào anh, không còn chút ngái ngủ nào nữa.

Rõ ràng cô đã nhìn thấy anh đi về phía cửa ra vào, hơn nữa trước khi ngủ cô còn đi loanh quanh một vòng. Cửa lớn đóng chặt, anh cũng đã rời đi, sao bây giờ lại đột ngột xuất hiện bên giường cô, hơn nữa lòng bàn tay còn nắm chặt vai cô chứ.

Hoắc Trường Uyên không có ý giải thích, đôi mắt u tối còn đen hơn cả bầu trời đêm ngoài kia.

Anh cúi người xuống, cổ tình phả hơi từ mũi lên đôi má của cô: "Ở đây hay ra phòng khách, em tự chọn đi."

"..." Lâm Uyển Bạch sửng sốt.

"Vậy thì ở đây!" Hoắc Trường Uyên thẳng thừng vươn tay tới.

Thấy anh thật sự không đùa giỡn, liếc nhìn đứa trẻ vẫn đang nằm say ngủ bên cạnh, Lâm Uyển Bạch vội vàng ra hiệu: "Đừng..."

Thật sự làm gì đó trước mặt con nít, cô e sau này sẽ có bóng ma tâm lý.

Vừa nói xong, cô liền bị Hoắc Trường Uyên bế bổng lên, động tác rất khê, rất nhanh, cả quá trình không hề làm đứa nhỏ bên cạnh thức giấc,

trong chớp mắt đã đi gần ra khỏi phòng ngủ.

Cho đến khi cánh cửa bị đóng lại, Lâm Uyển Bạch mới dám nói lớn hơn một chút: "Hoắc Trường Uyên, anh đi rồi cơ mà, vì sao lại... Ừm!"

Cô nói quá nhiều rồi!

Hoắc Trường Uyên hôn lên môi cô một cách chuẩn xác, lấy đầu lưỡi chặn câu nói của cô lại.

Anh vừa kịch liệt vừa khao khát, khí thế như muốn nuốt chửng cô vào bụng vậy.

Anh nói anh nhớ cô đến đau cả tay không phải là trêu đùa. Ba ngày đi công tác, tối nào anh cũng không yên ổn, nín nhịn khó chịu. Anh phát hiện hình như mình còn khao khát cô hơn cả lúc trước nữa.

Khó khăn lắm mới kết thúc công việc để trở về, sao anh có thể để một thằng tiểu quỷ phá hoại chuyện tốt của mình chứ.

Huống hồ, anh cũng đợi không kịp nữa, nhịn cả một buổi chiều đã là giới hạn của anh rồi.

Sofa phải gánh sức nặng của hai con người, lún hẳn xuống. Lâm Uyển Bạch cảm giác như mình không được nằm trên một vật thể nào vậy, cảm giác rõ nét duy nhất chính là nguồn sức mạnh tráng kiện của anh.

Những tiếng sột soạt vang lên, quần áo ngủ biến mất rất nhanh.

Hoắc Trường Uyên cúi mặt thì thầm bên tai cô: "Lát nữa em nhỏ tiếng một chút, đánh thức tên tiểu quỷ đó anh không chịu trách nhiệm đâu."

"..." Lâm Uyển Bạch xấu hổ không chịu được.

Cô nhìn thấy anh biến ra một cái bao cao su trong tay, thuần thục mở ra.

Một giây sau, cả người cô cứng đờ.

Cô suýt nữa hét lên thành tiếng, nghĩ tới những lời anh nói lại lập tức lấy tay bịt chặt miệng lại, sợ bật ra tiếng động gì sẽ đánh thức thằng bé. Mí mắt cô đã nhuốm một lớp đỏ hồng mỏng manh, đáng vẻ vừa đau khổ vừa khó chịu.

Hoắc Trường Uyên cười gian xảo, tiếp tục thì thầm: "Nhớ anh không?"

Lâm Uyên Bạch không trả lời, nhắm mắt lắc đầu.

"Uyên Uyên, có nhớ anh không?"

"Có nhớ anh không?"

Trong đêm khuya yên ắng, giọng khàn phát ra từ cổ họng anh cực kỳ mê hoặc.

Lâm Uyên Bạch dần dần không kiểm soát nổi mà chìm đắm, run rẩy bật ra một câu: "Muốn..."

Hoắc Trường Uyên hoàn toàn điên cuồng.

...

Thứ Hai, ngày làm việc.

Tuy vừa mới kết thúc một kỳ nghỉ cuối tuần nhưng trông Lâm Uyên Bạch có vẻ chỉ càng mệt mỏi hơn.

Buổi tối ngày Hoắc Trường Uyên đi công tác về, mở cửa lên vào lúc nửa đêm, hành hạ cô tới gần sáng. Hôm sau là Chủ Nhật, tuy rằng thằng bé

được đón về nhưng anh vẫn không tha cho cô. Cô bị ấn lên giường không có kết thúc...

Vật vã tới giờ tan làm, Lâm Uyển Bạch đi từ trong thang máy ra.

Bên ngoài tòa nhà văn phòng có hai cái bóng quen thuộc đang chờ đợi. Cô ngạc nhiên: "Anh Yến Phong? Tiêu Vân Tranh?"

"Lần trước bị em cho leo cây, hôm nay tới đây chặn đường em luôn!" Tiêu Vân Tranh uể oải nói.

"Ồ..." Lâm Uyển Bạch ngượng ngập.

Tiêu Vân Tranh bữu môi vẻ không vui lắm: "Anh đặt chỗ ở nhà hàng xong rồi, không được viện lý do từ chối! Chúng ta lâu lắm không ăn với nhau một bữa rồi. Lâm Uyển Bạch, em đừng làm anh mất hứng!"

"Thôi được rồi!" Ngẫm nghĩ một chút, cô đành gật đầu.

Dù sao lần trước cũng là mình bùng hẹn, còn không đi cô sẽ rất áy náy.

Có điều cô vốn đã hẹn Hoắc Trường Uyên tối nay cùng ăn cơm. Bứt rứt giấy lát, cô rút di động ra: "Vây anh đợi em gọi một cuộc điện thoại đã!"

Cô gọi vào số anh, có chuông nhưng mãi không thấy ai bắt máy.

Lâm Uyển Bạch nhớ ra chiều nay có gọi điện, anh nói hình như chập tối có một cuộc họp. Cô nghĩ chắc chắn là anh vẫn chưa xong họp nên không tiện nhận điện. Cô soạn một tin nhắn gửi qua, nói với anh mình đi chơi với bạn.

Vừa bỏ di động xuống, cô đã bị Tiêu Vân Tranh kéo thẳng lên xe.

Nơi họ dùng bữa là một nhà hàng cao cấp, chỉ nhìn cách trang trí và thái độ phục vụ cũng biết chắc là do Tiêu Vân Tranh đặt chỗ.

Căn phòng VIP to nhất chỉ có ba người họ ngồi, rõ ràng cực kỳ trống vắng. Nhưng họ lại gọi rất nhiều món, gần như bày kín chiếc bàn xoay.

Lâm Uyển Bạch chọc hai miếng thịt tôm hùm, bị mùi mù tạc làm cho suýt sặc. Phải uống hai hớp nước vào cô mới bình ổn lại được, ngược mắt lên phát hiện Tiêu Vân Tranh ngồi đối diện có vẻ khang khác. Một người bình thường nhiều chuyện nhất hôm nay lại nói rất ít, hình như còn có tâm sự.

"Anh ấy sao vậy?" Cô bất giác hỏi.

"Không có chuyện gì nghiêm trọng, buồn tình thôi." Yến Phong cười cười.

Lâm Uyển Bạch sững sốt như một người vừa phát hiện ra châu lục mới: "Tiêu Vân Tranh cũng có người thích?"

"Sao hả, Lâm Uyển Bạch, anh không được thích ai hay sao?" Tiêu Vân Tranh nghe xong lập tức phật lòng.

"À, vậy thì không..." Lâm Uyển Bạch vội xua tay, trong lòng ngược lại có suy nghĩ khác.

Bỏ qua thân phận lính cần vụ trước kia, khi gặp lại anh ấy, anh ấy là Vân thiếu, ấn tượng gián tiếp tạo cho cô là hình tượng một công tử ăn chơi. Nhưng bây giờ nghĩ kỹ lại, trước kia khi còn làm ở hộp đêm, cô thường xuyên gặp anh ấy nhưng bên cạnh anh ấy rất ít khi có phụ nữ.

Thì ra anh ấy đã có người trong lòng.

Nhìn thấy anh ấy khẽ vôn vê mặt Phật trên sợi dây chuyền đeo cổ, nghĩ tới chuyện hình như anh ấy luôn mang theo nó bên người, cô hiểu ra và hỏi: "Tiêu Vân Tranh, mặt Phật này của anh không lẽ là người trong lòng anh tặng?"

Tiêu Vân Tranh nhún vai, không hề phủ nhận.

"Lúc ấy nó nói với anh, đôi phương sắp về nước rồi." Yên Phong bật cười xen vào.

"Vậy phải là chuyện tốt rồi! Vì sao trông anh ấy cứ buồn rầu vậy?" Lâm Uyên Bạch tỏ thái độ nghi hoặc, nhưng cũng không khó đoán: "Em hiểu rồi... Là anh thích người ta, nhưng người ta không thích anh sao?"

Nhìn thấy sắc mặt Tiêu Vân Tranh sầm xuống, cô chắc chắn thêm về suy nghĩ của mình.

Sau đó, họ không còn nhắc tới chủ đề này nữa, mà nói những câu chuyện khác để không khí thú vị hơn.

Ăn được nửa chừng, Lâm Uyên Bạch đi vào nhà vệ sinh.

Khi quay lại phòng, cô phát hiện Yên Phong vừa bỏ di động của mình xuống, nhìn thấy cô bèn giải thích: "Ban nãy Hoắc tổng gọi tới, anh nhận máy."

"Hả?" Lâm Uyên Bạch sững người.

"Anh thấy đã gọi hai lần, chắc có chuyện gì gấp nên nhận giúp em." Yên Phong nhìn sắc mặt cô, nói tiếp: "Anh bảo em đi vào nhà vệ sinh rồi, lát nữa sẽ báo lại em."

Thật câu nói này nửa thật nửa giả.

Yên Phong cố tình bắt máy. Từ sau lần đánh nhau với Hoắc Trường Uyên dạo trước, anh vẫn luôn lo lắng cho cô, luôn có cảm giác sẽ có chuyện mình không mong muốn xảy ra, thêm nữa là muốn thăm dò họ, càng muốn biết phản ứng của cô.

Thấy cô nắm chặt di động, vội vàng chạy ra ngoài, ánh mắt Yên Phong tối hắc đi...

~Hết chương 136~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 137

Lâm Uyên Bạch không muốn chần chừ một giây nào, lập tức gọi lại.

Đầu kia bắt máy rất nhanh, cô vô thức đứng thẳng dậy: "Alô?"

"Hoắc Trường Uyên, anh nghe rõ không?"

Mãi không có ai đáp lại, cô hỏi với vẻ ngờ vực.

Đợi thêm vài giây, cuối cùng mới có một câu nói trầm trầm vọng tới:
"Em đang ở đâu!"

"Em ra ngoài ăn cơm..." Lâm Uyên Bạch rụt vai lại, không dám giấu giếm gì anh: "Với anh Yến Phong, còn có Vân thiếu!"

Cô đặc biệt nhấn mạnh câu cuối cùng, tỏ rõ thái độ rằng cô không ra ngoài riêng lẻ cùng Yến Phong.

"Anh đồng ý chưa?" Hoắc Trường Uyên vẫn hạ thấp giọng.

Cho dù cách nhau đường truyền điện thoại, cô vẫn cảm nhận được sự không vui của anh, Lâm Uyên Bạch lí nhí giải thích: "Lúc trước em có gọi điện cho anh, nhưng gọi mãi anh không bắt máy, về sau em có nhắn tin cho anh mà..."

Hoắc Trường Uyên trở nên trầm mặc.

"Em chỉ đi ăn với hai anh ấy thôi, sẽ về nhanh mà..."

Lâm Uyên Bạch cắn môi, khi lên tiếng giọng có chút lầy lờn: "Tối nay, em đến với anh nhé?"

Tuy rằng cảm giác hai chân không thể khép chặt lại rất đáng sợ, cô thật lòng muốn được nghỉ ngơi nhưng vẫn liều mạng.

Nghe xong, Hoắc Trường Uyên lại phản ứng rất bình thản: "Nói sau đi, anh tiếp khách đây."

Ờ!

Lâm Uyên Bạch nhìn màn hình di động sau khi bị ngắt máy, chống tay lên trán.

Không giống trước đó anh chỉ không vui khi bị thằng nhỏ quấy rầy, rõ ràng bây giờ anh đang giận.

Cô nhớ tới câu thoại kinh điển trong một bộ phim điện ảnh nào đó, nhần mặt lại.

Hoắc tổng rất giận dữ, hậu quả rất nghiêm trọng...

Trở về phòng không lâu thì bữa cơm của họ cũng kết thúc. Hôm nay Tiêu Vân Tranh đã uống rượu nên anh ấy tìm tài xế lái thuê. Yên Phong chỉ uống trà nên phụ trách đưa cô về nhà.

Ánh đèn trong tiểu khu đã sáng lên, Lâm Uyên Bạch để ý thấy chiếc Land Rover màu trắng biển năm con 8 vẫn chưa xuất hiện.

Sau khi xe dừng hẳn, Yên Phong ngập ngừng định nói gì đó.

Anh nhíu mày, cuối cùng vẫn lên tiếng: "Tiểu Uyên, lần trước anh có nói với em về chuyện dọn khỏi khu này, em suy nghĩ thế nào rồi?"

"Tạm thời em không muốn đi ạ." Lâm Uyên Bạch lắc đầu, áp ứng: "Chỗ này khá gần công ty của em, em ở cũng quen rồi, hơn nữa tiền phòng còn chưa đến kỳ thanh toán..."

Yến Phong yên lặng ngồi nghe, dường như mỗi lý do của cô đều có vẻ giống viện cớ.

"Tiểu Uyên." Anh nhíu mày, trầm ngâm giây lát mới lại lên tiếng: "Lần trước về nhà Châu Châu có nói với anh, nhìn thấy em và chú sống ở đối diện hôn nhau, em và Hoắc tổng..."

Lâm Uyên Bạch ngượng ngập.

Thì ra vẫn bị thằng bé nhìn thấy, thật không hay chút nào.

Họ đâu chỉ hôn nhau, còn làm chuyện không thể miêu tả kỹ càng, hơn nữa còn làm suốt cả đêm...

Nhìn thấy ánh mắt gấp gáp và quan tâm của Yến Phong, Lâm Uyên Bạch giải thích: "Bọn em đang hẹn hò."

"Hẹn hò? Em và Hoắc Trường Uyên?" Yến Phong sững sờ.

Có vẻ vì quá bất ngờ, anh thậm chí còn không gọi là "Hoắc tổng" như mọi khi.

"Vâng." Lâm Uyên Bạch gật đầu.

Khóe miệng Yến Phong giật giật, nhất thời không kịp tiêu hóa thông tin này. Anh nhìn thấy cô gật đầu, bờ mí sụp xuống run rẩy, hoàn toàn là dáng vẻ của một cô gái đang yêu.

"Anh Yến Phong, cũng không còn sớm nữa, em lên nhà đây." Lâm Uyên Bạch đã tự tháo dây an toàn: "Anh lái xe về chậm thôi, đi cẩn thận nhé!"

Rất lâu sau, Yến Phong mới bật ra một tiếng: "Được!"

Nhìn theo bóng cô biến mất ở cửa tòa nhà, anh vẫn không thể hoàn hồn trở lại.

Bây giờ cho dù không muốn Yến Phong vẫn phải thừa nhận, Tiểu Uyên của anh đã càng ngày càng xa rời anh rồi.

Sau khi leo lên nhà, Lâm Uyển Bạch không tắm rửa ngay mà bò lên cửa sổ ngồi đợi, mãi vẫn không thấy chiếc Land Rover ấy.

Từng giây từng phút trôi qua, đến tận hơn mười giờ tối.

Cô bắt đầu gọi điện thoại cho Hoắc Trường Uyên, lần này không phải không có ai nghe mà vừa "tút" một tiếng thì đã có người ngắt máy, khi gọi lại thì vẫn tình trạng như vậy.

Lần này Lâm Uyển Bạch hoang mang thực sự, cứ đi đi lại lại trong phòng.

Ngẫm nghĩ một chút, cô chỉ còn cách bấm bụng gọi cho một người khác: "Alô, trợ lý Giang ạ? Tôi là Lâm Uyển Bạch, anh đang ở cùng với Hoắc Trường Uyên phải không..."

...

Nửa tiếng đồng hồ sau, taxi dừng lại trước cửa hộp đêm.

Lâm Uyển Bạch cầm lấy chỗ tiền lẻ được trả lại rồi rảo bước chạy vào trong. Ra khỏi thang máy, cô lần theo số phòng mà Giang Phóng nói, nhanh chóng tìm được.

Cửa phòng mở hé, bên trong đang có tiếng hát vọng ra.

Có rất nhiều người, cả nam lẫn nữ, mùi rượu và mùi thuốc lá trộn lẫn vào nhau. Lâm Uyên Bạch đi vào trong, cố gắng kiếm tìm Hoắc Trường Uyên trong không gian u tối. Đi được một nửa, trước mắt bỗng có thêm một cái bóng.

"Ô! Tôi còn tưởng mình nhìn nhầm chứ!"

Lâm Uyên Bạch ngẩng đầu lên lập tức bắt gặp đôi mắt hoa đào đỏ: "Bác sỹ Tần..."

Dường như chỉ cần cởi chiếc áo blouse trắng đó ra là anh ấy sẽ trở về với hình tượng một công tử ăn chơi trác táng. Cứ thay đổi thân phận liên tục như vậy quả thật khiến người ta không thể thích ứng. Nhưng cô bất chợt nhớ tới cảnh tượng đã nhìn thấy ở dưới nhà cô bạn Tang Hiểu Du. Nếu không phải vì bây giờ đang không tiện, cô nhất định phải hỏi rõ ràng.

"Cô Lâm chạy tới đây làm gì vậy?" Tần Tư Niên nhìn thấy cô, có vẻ rất kinh ngạc.

"À, tôi tìm Hoắc Trường Uyên..." Lâm Uyên Bạch ngượng ngập.

"Tìm Trường Uyên? Lần trước gặp, chẳng phải cô nói không có quan hệ với cậu ấy sao?" Tần Tư Niên nhướng mày, cố tình nói. Thấy cô đỏ mặt, anh ấy bèn bật cười xua tay: "Được rồi, không chọc cô nữa, cậu ấy ở kia!"

Nhìn theo hướng ấy, cô quả nhiên nhìn thấy Hoắc Trường Uyên ngồi xoay lưng lại.

Lâm Uyên Bạch thở phào nhẹ nhõm, bên cạnh anh không có cô gái nào, chỉ có Giang Phóng.

Cô nghiêng người đi tới, Giang Phóng thấy cô lập tức đứng dậy: "Cô Lâm!"

Lâm Uyên Bạch gật đầu, ngồi xuống cạnh anh.

Hoắc Trường Uyên chỉ hờ hững liếc nhìn cô một cái, rồi lại tiếp tục hút thuốc, cố tình coi cô như không khí.

"Hoắc Trường Uyên..."

Cô dè dặt gọi một tiếng, rồi lại thận trọng hỏi: "Anh vẫn còn giận à?"

"Con mắt nào của em nhìn thấy anh đang giận?" Hoắc Trường Uyên hừ lạnh một tiếng.

"..." Bên mắt nào cũng thấy cả.

Thấy anh vừa hút hết một điều thuốc lại định rút thêm điều nữa, cô buộc phải giữ tay anh lại: "Anh đừng hút thuốc nữa, uống chút nước đi!"

Hoắc Trường Uyên ném chiếc bật lửa lên mặt bàn, đúng là không hút nữa nhưng vẫn lơ cô đi.

"Hoắc tổng không để tâm đến em, hay là qua đây chơi xúc xắc với mấy anh đi?"

Bên cạnh có người cười trêu chọc ghé sát tới. Nhưng chưa chạm được vào cô, Tần Tư Niên đã giơ chân đá một cái: "Qua bên kia, muốn chết hả!"

"Mình đùa ấy mà!" Đối phương dĩ nhiên sẽ hiểu ngay, vội cười ha ha: "Cô gái, muốn dỗ đàn ông vui quá đơn giản đi, hát cho Hoắc tổng nghe một bài!"

"Thôi bỏ đi, nếu buổi vui này của chúng ta còn muốn tan thì đừng bắt cô đây hát!" Tần Tư Niên lập tức nói.

"..." Lâm Uyển Bạch mất mặt.

"Ai nói vậy!" Có người bất bình thay cô, là Giang Phóng đứng bên:
"Tôi từng nghe cô Lâm hát rồi, không, là ca kịch, kịch Hoàng Mai, cực kỳ hay luôn!"

Trước kia khi đến thành phố S công tác, dưới lời đề nghị của quản lý, Lâm Uyển Bạch đích thực từng hát qua...

Sau câu nói ấy, tất cả mọi người trong phòng đều tập trung sự chú ý lên người cô, đều hô hào muốn nghe, hơn nữa còn gọi sẵn, đưa luôn cả micro cho cô.

Lâm Uyển Bạch như một con vịt bị khiêng lên giá nường.

Cô liếc nhìn Hoắc Trường Uyên ngồi bên cạnh, thấy anh không buồn ngược lên, đành phải đứng dậy đi về phía màn hình. Cô không hề chú ý thấy, một đôi chân dài cũng đồng thời đưa ra khi cô cất bước.

"Rầm..."

Lâm Uyển Bạch ngã sõng soài.

~Hết chương 137~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 138

Một âm thanh rất lớn vang lên.

Những người trong phòng vốn đang đứng hết lên hô hào cô, lúc này đều ngây ngốc cả.

Dưới sàn trải một lớp thảm lông dài, giẫm lên mềm mại, không đến mức bị ngã quá đau, nhưng ngã như vậy trước mặt bao nhiêu người là rất mất mặt, cũng may cô mặc quần dài, nếu là váy ngắn kiểu gì cũng hở hết sạch.

Lâm Uyển Bạch thê thảm bò dưới đất, thật sự muốn cắm mặt vào tấm thảm luôn cho xong.

Một cánh tay rắn chắc chìa ra trước mặt, nhắc cô lên nhẹ nhàng như nhắc một chú chim.

Giang Phóng là người tỉnh lại sớm nhất, vội tiến lên hỏi: "Cô Lâm, cô không sao chứ!"

"Đứng lên xem có bị thương chỗ nào không? Tôi là bác sỹ, có vấn đề gì cứ nói với tôi." Tàn Tư Niên đỡ cô xong cũng đứng dậy.

Lâm Uyển Bạch lắc đầu, tỏ ý không sao.

Nhìn thấy phía xa có người vẫn há hốc miệng chưa thể khép lại, cô thật sự xấu hổ muốn chết.

"Thật ngại quá, tôi ngã làm hỏng micro rồi..."

Chiếc micro tan thành hai nửa, Lâm Uyên Bạch nhìn một Hoắc Trường Uyên im lặng không nói, xua tay tỏ ý với mọi người: "À, tôi cũng xin lỗi, thật ra tôi không biết hát ca kịch gì đâu..."

Nghे cô nói vậy, những người trong phòng đều ngẩn ra, sau đó lập tức bật cười. Có người vì muốn làm cho bầu không khí sôi nổi trở lại, còn cố tình trêu chọc rằng cô không biết hát nên mới căng thẳng đến vậy ngã.

Ngược lại, Giang Phóng ban nãy bất bình thay cô làm mặt không cam tâm: "Cô Lâm, rõ ràng cô hát rất..."

Những lời sau đó khi nhận được một ánh nhìn lạnh lùng quét qua từ phía sếp đã lập tức ngưng lại.

Trên màn hình đã đổi sang một bài nhạc thịnh hành khác. Thấy mọi người trong phòng đã chú ý sang chuyện khác, Lâm Uyên Bạch thở phào, ngồi xuống không bao lâu, cô vẫn đứng lên: "Tôi vào nhà vệ sinh một chút..."

Vào trong rồi, cô mới dám giơ tay ôm cằm.

Ban nãy ngã đến tê dại, chỉ là không thể hiện ra.

"Có bị thương ở đâu không?"

Bất thành linh, có một giọng nam trầm vang lên.

Chỉ có điều, ngữ khí ấy quá lạnh quá cứng nhắc, dường như chủ nhân của nó thật ra cũng chẳng tình nguyện hỏi câu này cho lắm.

Lâm Uyên Bạch ngược mắt lên liền nhìn thấy một bóng hình cao lớn xuất hiện phía sau qua gương, cao hơn cô hẳn một cái đầu.

Cô quay người lại, nhìn về phía cửa, có chút hoang mang: "Hoắc Trường Uyên, sao anh... đây là nhà vệ sinh nữ mà!"

Hoắc Trường Uyên vẫn không buồn đoái hoài như lúc trước. Anh thẳng thừng ngồi xuống, vén gấu quần bò của cô lên. Hai đầu gối hơi tím lại, nhưng cũng không phải là quá nghiêm trọng, có lẽ sau ngày mai sẽ bớt thâm hơn.

Anh rút tay về, đứng lên lại.

Lâm Uyển Bạch cắn môi, không nhịn được nhỏ giọng hờn trách: "... Anh cố tình!"

Hôm nay cô đi giày đế bằng, khả năng tự vấp ngã gần như bằng không. Cộng thêm việc cô đi ngang qua trước mặt anh, khi ngã đã rất chắc chắn là do chân anh chìa ra. Đây rõ ràng là hành động của một đứa trẻ mà...

"Ai bảo em hát cho người ta?" Hoắc Trường Uyên không phủ nhận, hừ một tiếng lạnh lùng.

"..." Thôi được rồi, họa do cô gây ra.

Lâm Uyển Bạch nhớ lại, trước kia anh từng nói, sau này chỉ được phép hát cho mình anh nghe.

Thấy cô có vẻ không bị gì nghiêm trọng, Hoắc Trường Uyên dứt hai tay vào túi, quay người đi ra ngoài.

Thấy vậy, Lâm Uyển Bạch cũng rảo bước bám theo.

Khi đi ra, bắt gặp một nữ nhân viên đi vào, bất chấp sự xấu hổ, cô chạy bước nhỏ đuổi theo bóng hình cao lớn phía trước. Nhưng anh không quay về phòng mà đi thẳng ra thang máy.

Như vậy cũng tốt, ban nãy bị ngã một cú trước mặt bao người, cô cũng chẳng còn mặt mũi nào quay về nữa.

Thang máy từ từ đi xuống, Lâm Uyển Bạch nhìn sang người đàn ông bên cạnh.

Hai tay anh vẫn đút túi, cô chỉ có thể giật giật cổ tay áo của anh, dè dặt: "Hoắc Trường Uyên, anh đã bớt giận chưa?"

"Chưa." Hoắc Trường Uyên lạnh nhạt buông một chữ.

"..." Lâm Uyển Bạch ghen lời.

Đúng lúc này, thang máy tới nơi, từ từ mở ra, những người đợi bên ngoài cũng ủa vào.

Hoắc Trường Uyên vẫn sải bước đi trước. Anh cao lớn chân dài, bước một bước là đi khá xa, lại không định chờ cô, nên chẳng mấy chốc đã cách nhau một quãng.

"S-ss..."

Lâm Uyển Bạch kêu lên thành tiếng.

Cùng với đó cô cũng ngồi sụp xuống ôm lấy đầu gối ban nãy bị ngã, làm ra vẻ đau khổ.

Cô len lén nhìn, bóng dáng cao lớn trong tầm mắt vẫn rất lạnh nhạt, hoàn toàn không có ý dừng lại.

Cô hơi sầu não, đáng nhẽ phải diễn giống hơn chút mới phải...

Đại sảnh người ra người vào tấp nập, Hoắc Trường Uyên đi tới đâu cũng dễ dàng thu hút sự chú ý của người khác. Lúc hai người từ trong

thang máy đi ra đã có ánh mắt phóng qua. Lúc này nhìn thấy cô cố tình ngồi sụp xuống, còn anh thì thản nhiên như không, họ như đang giễu cợt cô định giờ trò mèo nhưng không thành.

Lâm Uyên Bạch đỏ bừng mặt.

Đang chuẩn bị rầu rĩ tự đứng lên thì trước mặt có thêm một cái bóng.

Cả người cô lập tức nhẹ bẫng, cô được anh bế bổng lên rồi đi thẳng ra cửa.

Lâm Uyên Bạch vô thức vòng hai tay ôm lấy cổ anh, mặt càng đỏ lựng, ngoài sự xấu hổ còn có sự ngượng ngùng.

"Em sai rồi..."

Đôi mắt u tối đó liếc qua, tự biết mình đuối lý, cô chủ động thừa nhận sai lầm: "Lần sau nếu còn có chuyện này xảy ra, trước khi đi với các anh ấy, em nhất định sẽ hỏi ý kiến anh!"

Đáp lại cô là một tiếng hừ bật ra từ mũi Hoắc Trường Uyên.

Nhưng tốt hơn lúc trước nhiều rồi, sắc mặt anh không còn quá căng thẳng nữa.

Hoắc Trường Uyên không uống rượu nên tự lái xe đưa cô về. Dọc đường, hình như anh còn gửi tin nhắn báo cho Giang Phóng là mình đã đi trước.

Đêm xuống đường không tắc, họ về tới nhà khá nhanh. Sau khi đỗ xe xong, hai người một trước một sau bước xuống. Lần này anh không cố tình bỏ cô lại nữa, chỉ là đi tận tới nhà rồi, anh vẫn không nói câu nào, tự động mở cửa.

Lâm Uyển Bạch đành mặt dày theo anh vào trong.

"À, anh đi tắm trước đi..." Đóng cửa lại, cô đứng vuốt vuốt mái tóc dài.

Hoắc Trường Uyên cởi áo khoác xuống, đi vào phòng tắm, tiếng nước chảy ồ ồ vang lên.

Lâm Uyển Bạch phồng má, nhún vai rồi thở hắt ra.

Một tiếng đồng hồ sau, trong ánh đèn ấm áp của phòng ngủ, hai người họ đều đã lần lượt tắm rửa xong. Hoắc Trường Uyên ngồi trên chiếc ghế đơn bên cạnh, hong quần khăn tắm, hai chân vắt chéo, ngón tay kẹp điếu thuốc, dáng vẻ thuần thực.

Ngoài cửa có cái bóng lén la lén lút.

Lâm Uyển Bạch đang che loa điện thoại đi, hạ thấp giọng nói: "Cá nhỏ, cậu chắc chắn... cách này có tác dụng chứ?"

"Thì cứ thử xem!" Tang Hiểu Du đáp trong cơn buồn ngủ.

Ngắt điện thoại rồi, Lâm Uyển Bạch nhìn về phía cái bóng bên cửa sổ, đầy áp lực.

Ai cũng bảo dễ con gái không dễ dàng...

Rõ ràng dễ đàn ông vui mới khó!

Cô hít sâu một hơi, dường như đã quyết định điều gì đó, tiến thẳng vào trong.

Thấy cô ngồi xuống trước mặt mình, ngẩng đầu lên ngoan như cún con, Hoắc Trường Uyên hỏi: "Em làm gì vậy?"

Lâm Uyển Bạch im lặng, chỉ liếm môi.

Nghĩ tới việc mình sắp làm, tim cô đập nhanh tới mức gần như sắp bắn ra khỏi lồng ngực.

Dưới cái nhìn của anh, cô vươn bàn tay nhỏ ra, tháo chiếc khăn tắm của anh, đầu ngón tay có phần run rẩy. Như sợ mình sẽ lùi bước, cô quyết tâm cắn đầu làm tới bước cuối cùng.

Sau đó, cô cúi đầu...

~Hết chương 138~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 139

Có lẽ là mười phút, hoặc lâu hơn nữa...

Khi Lâm Uyên Bạch ngẩng lên, đầu óc vẫn còn mơ màng.

Tới bây giờ cô vẫn không dám tin, mình lại dám to gan lớn mật làm chuyện như vậy. Ban nãy trên đỉnh đầu vọng xuống âm thanh bật ra từ cổ họng anh, cô hồi tưởng lại vẫn cảm thấy cả trái tim nóng bừng lên.

Trong miệng ngập đầy mùi vị của anh, mãi không thể tan đi.

Xấu hổ không tưởng được, Lâm Uyên Bạch cuống quýt kéo chiếc khăn tắm giặt xuống ban nãy lên, đắp lại vào hông anh rồi có ý định chạy trốn.

Nhưng sao cô có thể được như ý, một cánh tay đã kịp thời giữ chặt cô lại.

Chỉ trong khoảnh khắc, cô đã bị bế ngồi lên đùi anh, toàn bộ là một sức mạnh kìm kẹp. Cô hoảng loạn ngẩng đầu, đập mắt vào là ánh nhìn u tối ấy. Bây giờ cô mới bàng hoàng phát hiện ra trong đó toàn là sóng dữ, dường như anh vẫn còn đang đắm chìm trong dư âm của sự kích tình.

Lâm Uyên Bạch run rẩy né tránh nhưng nhanh chóng bị anh giữ chặt lấy cằm, ép cô nhìn vào mắt mình.

"Dám làm không dám chịu?"

Giọng nói hơi khàn, Lâm Uyên Bạch bối rối: "Em..."

"Ai dạy em?" Hoắc Trường Uyên nheo mắt lại.

"À..." Cô đáp ứng.

"Tiểu yêu tinh!" Hoắc Trường Uyên bất ngờ mắng một câu rồi thu chặt cánh tay đặt trên eo cô lại: "Lại dám dỗ đàn ông bằng cách này à? Hm?"

Đã làm rồi không thể chối cãi, Lâm Uyên Bạch đành bậm bụng hỏi: "Hoắc Trường Uyên, vậy anh... rốt cuộc đã nguôi giận chưa?"

Hoắc Trường Uyên không lên tiếng, nhưng ánh mắt rõ ràng đã tối đi nhiều.

Lâm Uyên Bạch có phần bối rối, cả người bất ngờ mất đi sức nặng mãnh liệt, cô bị anh bế thẳng lên đi về phía giường.

Gần như chỉ vài ba bước chân, họ đã ngã xuống giường.

Hoắc Trường Uyên một tay nâng mặt cô lên hôn. Giữa lúc môi lưỡi đan cài, anh cất giọng trầm trầm: "Muốn khiến anh nguôi giận, lát nữa em phải bán sức một chút!"

Nguôi giận ư?

Bây giờ anh không những hết giận, còn rất hưng phấn.

Trong âm thanh xé túi bao cao su xen lẫn tiếng thở dốc của hai người nam nữ...

...

Buổi trưa, đa số mọi người đều tới phòng trà nước.

Lâm Uyên Bạch chống tay lên má, màn hình máy tính đen ngòm soi rõ nét mặt bút rút của cô.

Cô cầm chiếc di động vẫn chưa dứt vào ngăn kéo lên, gọi vào một số. Đầu kia bắt máy rất nhanh, trạng thái nhẹ nhõm khác hẳn với cô. Có thể nghe thấy tiếng lật giờ tài liệu và tiếng bút ký tên lên giấy sột soạt.

Lúc này đã là giờ nghỉ trưa mà anh vẫn chưa rảnh.

Đứng trên cao phải chịu được giá lạnh, Lâm Uyên Bạch thậm chí còn tưởng tượng được dáng vẻ của anh: Ngồi trên chiếc ghế tựa, một tay cầm điện thoại, một tay cầm bút mực ký tên, cô chột đau lòng.

"Nhớ anh à?"

Giọng nam trầm đột ngột vọng tới.

Cho dù cách nhau đường truyền điện thoại, Hoắc Trường Uyên vẫn có thể nhẹ nhàng chọc được cô.

"Còn lâu!" Lâm Uyên Bạch vội che loa đi, cũng may mấy đồng nghiệp bà tám xung quanh không có mặt. Cô đỏ mặt giải thích: "Em có chuyện muốn nói với anh..."

"Ừ." Hoắc Trường Uyên khẽ đáp.

"Ban nãy anh Yến Phong gọi điện thoại cho em..." Lâm Uyên Bạch bắt đầu lên tiếng vẽ thăm dò.

"Lại phải đi gặp anh ta?" Còn chưa đợi cô nói hết câu, đầu kia đã hỏi thẳng.

"Vâng..." Lâm Uyên Bạch thành thật đáp: "À, vì em đã hứa với anh, lần sau nếu có hẹn hai anh ấy, em nhất định sẽ hỏi ý kiến anh trước."

Chủ yếu là vì cô sợ chọc giận anh.

Đỗ đàn ông vui tuyệt đối là chuyện khó nhất thiên hạ. Lần trước cô phải tốn rất nhiều sức mới dỗ được anh. Hơn nữa việc ấy cô cũng không muốn làm lại lần thứ hai nữa. Không đúng, không thể làm lại cả đời này!

Quả thực xấu hổ!

"Không cho phép!" Hoắc Trường Uyên trầm giọng, cây bút trong tay chợt dừng lại.

Lâm Uyên Bạch cắn môi, có chút khó xử, cố gắng nói tiếp: "Anh Yến Phong bay chuyến chập tối, em chỉ đi tiễn thôi, chẳng là sẽ về rất nhanh..."

"Anh ta quay về New York?" Nghe xong, Hoắc Trường Uyên khá ngạc nhiên.

"Vâng!"

"Thằng bé cũng đi theo?"

"Ừm."

Lâm Uyên Bạch nắm chặt di động, còn muốn lan man thêm vài câu nhưng đầu kia bất ngờ lên tiếng: "Anh biết rồi, em có thể đi."

Ngày sau đó, hình như có người gõ cửa đi vào báo cáo công việc, anh nói một câu "Anh bận rồi" sau đó cúp máy.

Lâm Uyên Bạch ngẩn người nhìn màn hình di động.

Trở mặt trước sau cũng nhanh quá đấy...

Được sự cho phép của Hoắc Trường Uyên, sau khi tan ca, Lâm Uyên Bạch ngồi taxi tới sân bay.

Khi cô đến nơi, bố con Yên Phong đã check-in xong, Tiêu Vân Tranh cũng đứng một bên, có vẻ đang nói lời tạm biệt.

Thấy cô đi tới, họ đều dừng lại cùng lúc.

Yên Phong khẽ thở dài: "Anh vốn còn định dẫn Châu Châu về nước ở một thời gian, không ngờ gia đình bỗng nhiên có người đổ bệnh. Ông muốn gặp cháu nội, không còn cách nào khác, đành phải về ngay!"

Lâm Uyên Bạch gật đầu. Từ trước đó khi Yên Phong chuyển trọng tâm sang Mỹ, cả nhà anh cũng di dân sang đó theo.

Thằng bé lưng đeo túi sách buồn rầu, chạy qua nắm lấy tay cô lắc lắc: "Tiểu Bạch, cháu sẽ quay lại thăm cô sớm thôi, cô đừng quên nhớ cháu mỗi ngày nhé!"

"Được, cô sẽ nhớ cháu, ngày nào cũng nhớ!" Lâm Uyên Bạch mỉm cười hứa hẹn.

Yên Phong nhìn cô, trong ánh mắt như chất chứa ngàn vạn lời muốn nói, cuối cùng chỉ đúc kết thành một câu: "Tiểu Uyên, nhớ là có bất kỳ chuyện gì cũng gọi điện thoại cho anh nhé!"

"Vâng." Lâm Uyên Bạch gật đầu.

Họ nói chuyện thêm mấy câu thì loa thông báo bắt đầu nhắc nhở chuyến bay.

"Không còn sớm nữa, bọn anh phải qua cửa kiểm tra an ninh đây!" Yên Phong nhìn lên màn hình điện tử, sau đó không quên dặn dò: "Vân Tranh,

giúp anh đưa Tiểu Uyển về nhé!"

"Anh yên tâm!" Tiêu Vân Tranh đồng ý.

Hai người họ nhìn mãi cho đến khi hai bố con Yến Phong qua cửa kiểm tra an ninh, vẫy tay tạm biệt rồi mới rời đi.

Vừa ra khỏi đại sảnh sân bay, Tiêu Vân Tranh bỗng gọi cô một tiếng.

"Lâm Uyển Bạch."

Lâm Uyển Bạch có phần khó hiểu: "Sao thế ạ?"

Hôm nay cô vừa đến đã phát hiện sự khác lạ của anh ấy, anh ấy cứ nhủ mà suốt không biết đang suy nghĩ chuyện gì. Lúc này biểu cảm anh ấy nhìn cô cũng có phần nghiêm nghị, như có lời muốn nói vậy.

"Anh nghe anh Phong nói, em và Hoắc tổng của Hoắc Thị..."

Lâm Uyển Bạch đang nghe thì bỗng nhiên ánh mắt quét phải thứ gì đó.

Cô vô thức nhìn qua, mở to mắt có phần kinh ngạc, như không dám tin.

Nuốt nước bọt, tâm tư cô đã bay đi xa. Lâm Uyển Bạch cầm chặt túi xách vội vàng nói: "À, em xin lỗi, em bỗng nhiên có chút chuyện. Tiêu Vân Tranh, lát nữa anh cứ tự về đi ạ!"

Nói xong, cô bèn rào bước chạy về một phía nào đó.

Lưu lượng người và xe bên ngoài đại sảnh sân bay là rất lớn. Lâm Uyển Bạch rào bước đi, chiếc xe Land Rover màu trắng hoàn toàn lọt vào tầm mắt.

Xe không tắt máy, qua kính chắn gió có thể nhìn rõ gương mặt cương nghị. Trong tay anh kẹp điều thuốc, cùng với động tác nhả khói của anh, làn khói trắng cũng từ từ bay lên.

Đúng là anh thật!

Ban này cô còn tưởng mình nhìn nhầm!

Nhịp tim đập nhanh hẳn lên, Lâm Uyển Bạch đi qua kéo cửa xe, ngơ ngẩn nhìn người đàn ông ngồi trong xe ghế lái.

Hoắc Trường Uyên phóng ánh mắt qua, ngữ khí uể oải: "Tiễn xong rồi sao?"

"Vâng..."

Lâm Uyển Bạch gật đầu, không thể rời mắt khỏi anh: "Hoắc Trường Uyên, sao anh lại tới đây?"

"À, vừa hay có một vị khách hàng phải tiễn." Hoắc Trường Uyên gạt tàn thuốc.

Nghe vậy, Lâm Uyển Bạch bất giác mím môi.

Câu nói này không có quá nhiều sức thuyết phục. Một sếp lớn như anh không thể làm một việc nhỏ như vậy, hơn nữa cho dù là chuyện công, bên cạnh anh cũng còn sự tồn tại của trợ lý Giang Phóng.

Nghĩ tới chuyện mình ra sân bay tiễn bố con Yến Phong, hành động của anh càng giống như đang theo dõi...

Đường như bị cô nhìn chăm chú mãi, Hoắc Trường Uyên nhú mày: "Nhìn gì chứ!"

Lâm Uyên Bạch thoáng thấy chút gương gao ánh lên trong đôi mắt anh, lại càng chắc chắn suy nghĩ của mình.

Tuy rằng cảm thấy anh ấu trĩ, nhưng trong lòng lại như có ai đánh đổ một hũ mật vậy.

Nắm chắc dây an toàn trong tay, cô không cài ngay lập tức, mà đột ngột rướn người về phía anh. Một tiếng "chục" rất khẽ vang lên trong khoang xe. Cô chỉ hôn lên khóe miệng như chuồn chuồn đập nước rồi rời đi ngay.

Hoắc Trường Uyên nuốt nước bọt: "Lại quyến rũ anh?"

"Em còn lâu!" Lâm Uyên Bạch cũng sàu não vì sự kích động của mình, xấu hổ phủ nhận, đồng thời mượn động tác cài dây an toàn để che giấu: "Anh mau lái xe đi, em nhìn thấy phía sau có rất nhiều xe không có chỗ đỗ..."

Nhưng Hoắc Trường Uyên không vội, ngược lại vươn tay về phía cô.

Anh bá đạo giữ lấy gáy cô, tiếp tục lại một nụ hôn sâu.

Anh bắt chập những tiếng còi lia lịa phía sau, hôn đến khi cô xin hàng mới miễn cưỡng thả ra.

Anh khởi động lại xe, Lâm Uyên Bạch bò rạp lên ghế, đỏ mặt như một cô dâu nhỏ.

Tiêu Vân Tranh vẫn đứng nguyên chỗ cũ, nhíu mày nhìn về phía chiếc Land Rover trắng vừa đi khuất.

Những lời ban nãy không cần hỏi nữa, vì anh ấy đã tận mắt chứng kiến hai người họ hôn nhau trong xe như chốn không người, cảnh này đã cho anh ấy đáp án.

Khi thu lại tầm mắt, biểu cảm trên khuôn mặt anh ấy hơi ngập ngừng, lại có chút phức tạp.

...

Từ sân bay trở lại thành phố cũng là lúc nơi đây đã lên đèn.

Hoắc Trường Uyên không lái thẳng xe về nhà mà dừng lại trước cửa một nhà hàng. Đã hơi muộn, anh không định bắt cô về nhà làm nữa mà ăn ở ngoài luôn.

Bãi đậu xe vẫn rất đông những chiếc xe hạng sang. Động tác mở cửa của Lâm Uyển Bạch hơi chần chừ.

Hoắc Trường Uyên đã vòng qua đầu xe, đi sang nắm lấy tay cô: "Chỗ này không đắt, hơn nữa anh là khách VIP, có thể được giảm giá."

"Vâng." Lâm Uyển Bạch gạt đầu, xấu hổ vì bị anh nhìn thấu tâm tư.

Nhà hàng này là nhà hàng đồ Trung, chuyên làm các món Tứ Xuyên. Khác với bố cục của nhiều nhà hàng truyền thống, cho dù là đại sảnh, mỗi bàn cũng đều có không gian riêng tư. Họ ngồi vào một vị trí gần cửa sổ.

Thấy anh mỗi lần lật tờ menu là lại định gọi một món, Lâm Uyển Bạch nhỏ giọng nhắc nhở: "À, Hoắc Trường Uyên, chúng ta ăn không hết đâu..."

"Không sao." Hoắc Trường Uyên khẽ biểu thị, anh gấp thực đơn lại nói với người phục vụ một câu: "Thêm một bát thịt bò sôi sục và một đĩa cà tím xào cay nữa, nhanh một chút!"

Sau khi ghi xong, người phục vụ cúi chào rồi rời đi.

Lâm Uyển Bạch bất giác nhìn về phía đối diện, dường như từ lúc gặp anh ở sân bay tới giờ, đuôi mày của anh luôn giữ trạng thái hơi nhướng

cao.

"Hoắc Trường Uyên, anh vui lắm à?" Cô hỏi dò.

"Ừ." Hoắc Trường Uyên lại nhường mày thêm chút.

Sao lại không vui chứ. Cả hai tình địch lớn nhỏ đồng thời đi một lúc, đáng lẽ phải gọi thêm bát canh!

Nhà hàng có vẻ mời về khá nhiều đầu bếp, nên tốc độ lên món rất nhanh. Chưa đợi bao lâu, phục vụ đã lần lượt bê các món lên.

Lâm Uyên Bạch nhìn cả bàn đầy món ăn, không thiếu món nào mà chỉ có hai người họ, chỉ hận không thể ăn hết sạch. Cô nhú mày quở trách: "Hoắc Trường Uyên, anh gọi nhiều quá..."

"Em gầy lắm, ăn nhiều vào." Hoắc Trường Uyên mỉm cười.

Lâm Uyên Bạch đang định gạt đầu thì nghe thấy anh tiếp tục buông một câu: "Nếu không, buổi tối lấy đầu ra sức cùng anh ngủ?"

Anh vừa dứt lời thì cũng là lúc người nhân viên bê món cuối cùng lên.

Lâm Uyên Bạch lập tức đỏ mặt.

Nhưng anh lại cố tình gi tay ra, nắm lấy tay cô.

Lâm Uyên Bạch hoảng loạn nhìn trái nhìn phải, cũng may bàn họ cách bàn bên một quãng, cô cố gắng rút tay về: "Đừng đùa nữa, em muốn ăn rồi..."

Hoắc Trường Uyên không những không buông, hơn nữa còn xoay tay cô lại, cúi đầu hôn lên lòng bàn tay cô.

Lâm Uyên Bạch đỏ mặt tía tai, cảm giác nóng rực từ lòng bàn tay trào dâng, tràn vào tận trái tim. Cô ngượng ngập, nhất là khi phát hiện gần đó có người đang nhìn mình, thậm chí đi về phía này.

Động tác ngang nhiên ấy bị mọi người nhìn thấy, cô vội rút tay về.

Người đó vẫn tiếp tục đi, có vẻ như lao thẳng về phía cô. Nhưng sau khi đứng lại, người ấy lại lên tiếng nói với Hoắc Trường Uyên: "Trường Uyên, tới đây ăn à?"

Là một người đàn ông trung niên đã có tuổi, khoảng trên dưới năm mươi, ngũ khí rất thân thuộc.

Hoắc Trường Uyên nghe vậy ngẩng đầu lên, đứng hẩn khỏi ghế: "Chú Trịnh."

"Từ xa chú đã ngờ ngờ là cháu, cũng một thời gian không gặp rồi. Sao hả? Gần đây sức khỏe của bố cháu thế nào?"

"Rất tốt ạ." Hoắc Trường Uyên khẽ đáp.

"Vậy là tốt rồi! Gần đây khá bận, chú không có thời gian ghé chơi. Đợi tuần sau rảnh hơn, chú sẽ tới tìm anh Hoắc câu cá. Gần đây mới mở một khu câu, câu cá ở đó đã lắm!" Đối phương cười ha ha nói xong, mới quay sang phía bên cạnh, hỏi với vẻ hơi ngập ngừng: "Cô đây là..."

Thấy người ấy tập trung đến mình, Lâm Uyên Bạch lập tức sốt sắng, cắn môi đứng dậy theo.

Từ câu từ cũng có thể nghe ra, Hoắc Trường Uyên và vị trưởng bối này khá thân, hơn nữa đối phương còn thân với bố của anh hơn. Thật ra cô hơi ngượng, không biết mình có nên tránh mặt không.

Cô bấu hai tay vào nhau, nghe anh lên tiếng giới thiệu: "Bạn gái của cháu."

"Ồ, ha ha..." Đối phương rõ ràng đã sững người, chẳng mấy chốc bật cười: "Hai đứa tiếp tục ăn đi, bên kia chú còn đi với bạn!"

Hoắc Trường Uyên gật đầu nói một câu: "Chú Trịnh đi ạ", rồi ngồi lại xuống bàn.

Lâm Uyển Bạch cũng thở phào nhẹ nhõm, ngồi xuống vị trí của mình.

Cô cầm lại đĩa lên, phát hiện Hoắc Trường Uyên ở đối diện không nhúc nhích, mà nhíu mày, có vẻ đang trầm tư chuyện gì.

Lâm Uyển Bạch nuốt nốt miếng thịt bò, dè dặt hỏi: "Hoắc Trường Uyên, anh sao vậy?"

"À, không sao." Hoắc Trường Uyên cất hết mọi cảm xúc đi.

Thấy cô cứ chớp mắt nhìn mình, anh gấp một ít thịt cho cô: "Ăn nhiều vào!"

"Ồ..." Lâm Uyển Bạch cúi đầu vì hiểu ra ý tứ sâu xa của anh.

Khi cô len lén ngẩng lên nhìn thì anh đang bê cốc nước chậm rãi uống, sự thoải mái trên nét mặt như khiến cô ảo giác về mọi cảm xúc vừa rồi của anh.

Ăn xong một bữa no trở về, dọc đường không tắc nghẽn, chiếc xe nhanh chóng dừng lại trước khu nhà cũ.

Khi vào tòa nhà, Hoắc Trường Uyên đưa tay ôm lấy eo cô, gần như kéo cô đi thẳng lên tầng trên, cũng không tốn quá nhiều sức lực. Anh thẳng thừng rút chìa khóa mở cửa.

Sau khi bước vào, chưa kịp bật đèn, anh đã quay người đè cô lên cánh cửa.

~Hết chương 139~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 140

Lâm Uyển Bạch kháng nghị với anh nhưng không có tác dụng.

Cuối cùng, đừng nói là giường, ngay cả quần áo còn chưa buồn cởi, Hoắc Trường Uyên đã giày vò cô một hồi rồi.

Khi được bế vào phòng tắm, mắt cô run rẩy, nói giọng oán trách: "Sau này có thể có chút trình tự được không..."

Không thể tắm trước rồi làm hay sao...

Hoắc Trường Uyên nhướn mày, trong giọng nói vẫn còn lưu lại sự khản đặc của dấu vết kích tình: "Ai bảo ngay từ lúc ở sân bay đã quyến rũ anh?"

"..." Lâm Uyển Bạch cảm thấy còn oan hơn Đâu Nga*.

*Một nhân vật oan ức trong truyện dân gian Trung Quốc với lời thề tháng 6 trời đổ tuyết nổi tiếng.

"Có cần anh tắm giúp em không?" Hoắc Trường Uyên kéo bộ quần áo đang đưa trên người cô xuống.

"Không cần!" Cô lập tức lắc đầu.

Hoắc Trường Uyên không chọc ghẹo cô nữa, đóng cửa phòng tắm lại.

Sau khi Lâm Uyên Bạch tắm xong, đổi tới anh vào tắm. Khi tiếng nước chảy ồ ồ dừng lại, cô dựa vào đầu giường mới khôi phục lại được chút sức lực. Nhưng khi vừa ngẩng đầu lên, cô lại luống cuống cúi xuống.

Cơ thể cao lớn của Hoắc Trường Uyên hoàn toàn lộ ra ngoài, thậm chí khăn tắm anh còn không buồn quấn.

Trên làn da màu đồng có những giọt nước chưa kịp lau khô. Dưới ánh đèn, cả cơ thể quyến rũ đầy mùi nam tính của anh bung ra, nhất là phần dưới hông, liếc một cái là đỏ mặt.

Người này!

Đúng là có khuynh hướng cuồng bạo mà...

Hoắc Trường Uyên cảm nhận được ánh mắt né tránh của cô, vốn dĩ đang định rút quần lót trong ngăn kéo ra nhưng lại thôi, cố tình cầm trong tay, dùng đưa đi về phía cô.

Chưa thấy ai dễ xấu hổ như cô, động một tý là đỏ mặt, hơn nữa không chỉ tai mà là đỏ khắp người.

Nhưng anh chỉ càng cảm thấy cô đáng yêu, càng không nhịn được muốn chọc cô.

Hình ảnh gần trong gang tấc quả thực khiến người ta muốn chảy máu mũi, Lâm Uyên Bạch không chịu nổi, đành lên tiếng kháng nghị: "Hoắc Trường Uyên, anh có thể đừng trần nhòng nhộng đi lại lung tung trong nhà không..."

"Sao hả?" Hoắc Trường Uyên nhướn mày.

"Thì..." Lâm Uyển Bạch nuốt nước bọt, buột miệng nói: "Hơi gai mắt..."

Hoắc Trường Uyên sững người, rồi lặp lại với vẻ nguy hiểm: "Gai mắt?"

Một tiếng đồng hồ sau, Lâm Uyển Bạch mới như lưng nằm bẹp ra giường, quyết định sau này nói năng phải thận trọng!

Lần này Hoắc Trường Uyên đã mặc quần vào rồi, nét mặt còn thỏa mãn hơn cả ban nãy.

"Chẳng phải đã bảo em ăn nhiều một chút sao?" Thấy cô chớp mắt nằm đó, còn không có sức cựa quậy ngón tay, anh trêu chọc xong lại quát khế một câu: "Thật vô dụng!"

Hoắc Trường Uyên vươn tay ôm cô vào lòng.

Lâm Uyển Bạch người mềm oặt, anh muốn sắp đặt sao cũng được, hơi thở của cô và lồng ngực của anh lên xuống đồng thời.

Bên ngoài trăng sáng sao mờ. Dường như sau hai lần dốc cạn thể lực, ngoài mệt mỏi ra thì không còn cảm giác buồn ngủ nữa. Cô chỉ hơi ngược lên là có thể nhìn thấy khuôn cằm sắc lẹm và yết hầu nhô cao của anh.

Nghĩ tới vị trưởng bối gặp lúc ăn cơm, Lâm Uyển Bạch bất giác gọi anh một tiếng: "Hoắc Trường Uyên..."

"Ừ?" Hoắc Trường Uyên đang cầm bao thuốc trong tay.

"Chuyện gia đình em anh hầu như đã nắm rõ, anh nói cho em nghe về gia đình anh đi?"

Từ sớm, Hoắc Trường Uyên đã từng điều tra về cô, nắm khá rõ tình hình gia đình cô. Ấn tượng của bà ngoại về anh lại càng tốt không thể tốt hơn. Còn cô ngoài danh phận tổng giám đốc tập đoàn Hoắc Thị ra hình như đều chưa hiểu nhiều lắm về anh.

"Nhà anh?" Hoắc Trường Uyên có vẻ hơi bất ngờ, chầm điếu thuốc lên, rít một hơi rồi nói: "Chẳng có gì đáng nói. Mẹ anh xuất huyết rất nặng khi vừa sinh anh ra, vì chuyện này mà bố rất ghét anh, chẳng vì ngứa mắt, thấy phiền nên đã ném anh ra nước ngoài. Bố rất nghiêm khắc, luôn nổi nóng, từ nhỏ tới lớn anh gần như rất ít khi thấy ông cười, đa phần chỉ quát nạt người khác."

Nghe tới đây, Lâm Uyển Bạch lẩm bẩm một câu: "Vậy thì giống anh mà..."

"Em nói gì?" Hoắc Trường Uyên rất thính tai.

Bị anh lừa, cô lập tức im bặt.

Hoắc Trường Uyên với lấy gạt tàn đầu giường rồi nói tiếp: "Anh và một người cô trong nhà khá thân."

"Cô?" Lâm Uyển Bạch ngẩng đầu lên, có chút tò mò.

"Ừm, lúc nhỏ bố không quan tâm tới anh, hầu như chỉ có cô ấy lo cho anh. Lúc đó cô cũng chỉ ngoài hai mươi tuổi, nhưng không hề ngại những lời đồn thổi dèm pha, đi tới đâu cũng dắt anh theo. Ban đầu anh bị đưa qua Mỹ học, cô không yên tâm, thậm chí còn làm thủ tục di dân để đi theo anh. Anh nhớ rất rõ, Giao thừa mấy năm đó, anh và cô hai người cùng ăn bánh mỳ và giấm bông đón tết."

Dường như quan hệ thật sự rất thân thiết nên khi nói những lời này, ánh mắt Hoắc Trường Uyên cũng nhuốm nụ cười.

Lâm Uyên Bạch nghe mà lòng không thoải mái lắm.

Cùng với khoe môi giật giật của anh, có làn khói trắng bay ra, bóng hình anh trở nên rất cô đơn.

Thật ra ấn tượng ban đầu anh dành cho cô chính là sự hờ hững, hơn nữa còn là lạnh lùng vô tình, giống như trên chiếc du thuyền hào hoa đó, anh đứng dựa vào lan can. Một mình xa xăm, lạnh nhạt như ngăn cách với cả thế giới.

Bây giờ, Lâm Uyên Bạch thật ra lại cảm thấy anh rất cô đơn.

Lòng ngực bí bách khủng khiếp, cô chủ động vươn tay ôm chặt anh, vùi sâu vào lòng anh.

Hoắc Trường Uyên nâng cằm cô lên: "Xót sao?"

"Ừm..." Lâm Uyên Bạch chân thành gật đầu.

Phải, cô xót xa.

Rất đau lòng.

Lâm Uyên Bạch không né tránh ánh mắt anh, nhìn thấy một bản thân thu nhỏ qua con ngươi ấy, nỗi đau không thể che giấu.

Hoắc Trường Uyên trầm mặc lấy ngón tay cọ cọ qua cằm cô. Hai giây sau, anh mỉm cười: "Đau lòng rồi, vậy thì phải cố gắng an ủi anh!"

Lại không nghiêm túc!

Lâm Uyên Bạch mắng thầm trong lòng, nhưng cô thấy anh dập tắt điều thuốc, có vẻ định làm thật.

Khi bàn tay nóng rực vươn tới, cô như con chim sợ cành cong lắc đầu:
"Đừng, tối nay em thật sự không ổn đâu..."

Thấy khuôn mặt nhỏ của cô hoảng sợ không giống giả vờ, lại nghĩ đến chuyện vừa rồi mình giày vò đến mức cô sắp ngất xỉu, anh không tiến thêm bước nào nữa, chỉ hôn nhẹ lên khóe môi cô.

"Được, tha cho em đây!"

Lâm Uyên Bạch chưa kịp thở phào, anh đã nóng hồi bổ sung thêm một câu: "Sáng mai tính tiếp."

~Hết chương 140~

*Câu trả lời cho câu hỏi của các bạn về bão biếc gì đó. Thứ nhất là mình không thuộc team thích đi bão, mình thích ở nhà:v (Trừ lý do bóng đá:v) Thứ hai, tác giả quan trọng nhất của mình đã biết mình làm gì rồi. Còn nếu anh Chi không cho phép thì mình sẽ tự động đóng truyện khi anh ấy có lời với mình. Còn bất kỳ câu chuyện nào liên quan đến ai ở ngoài kia đều không liên quan đến mình:3 Vậy ha~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 141

Hoắc Trường Uyên trước nay nói một không nói hai.

Sáng sớm hôm sau thức dậy, cả hai phải mất rất nhiều thời gian mới bò ra được khỏi giường.

Cô đang tắt bếp nấu đồ ăn sáng trong bếp thì sau lưng vang lên tiếng bước chân. Lâm Uyển Bạch quay đầu lại, liền nhìn thấy Hoắc Trường Uyên vừa tắm xong, đang bày ra vẻ mặt lạnh như tiền.

Cô đang khó hiểu thì nhìn thấy anh đưa di động qua: "Điện thoại của Yến Phong."

Lâm Uyển Bạch chớp mắt, bấy giờ mới hiểu nguyên do mặt anh lạnh lùng.

Cô cúi đầu xuống, cuộc gọi đang được kết nối...

Vạch đen bay đầy đầu cô nhưng cô không dám nói nhiều, đành vịn nhỏ bếp ga xuống, đi ra gần cửa sổ để nhận máy.

Đầu kia bố con Yến Phong vừa xuống sân bay, gọi điện chỉ để báo bình an. Anh ấy không nói gì về việc Hoắc Trường Uyên nghe điện thoại của cô. Sau khi cúp máy, Lâm Uyển Bạch bê hai bát mì ra, nhìn thấy người đàn ông ngồi bàn mặt vừa đen xì vừa thối hoắc.

Lâm Uyển Bạch đưa bát mỳ và đôi đũa cho anh, hỏi dò: "Hoắc Trường Uyên, anh lại ghen đây à?"

"Không có." Hoắc Trường Uyên cất giọng khô khốc.

"... Thật sự không có?"

"Ừm."

Lâm Uyển Bạch quan sát sắc mặt anh, sau đó được nước lần tới nói một câu: "Vậy anh cười cái coi..."

"Lâm Uyển Bạch!" Hoắc Trường Uyên phát rồ lên.

...

Buổi trưa, Lâm Uyển Bạch không dùng bữa cùng đồng nghiệp.

Cô nhận được cuộc gọi của Tiêu Vân Tranh, ra khỏi tòa nhà đã nhìn thấy chiếc xe thể thao thời thượng đó.

Nơi ăn cơm vẫn rất quan trọng, ở một nhà hàng khá cao cấp. Nhưng lúc gọi món, Lâm Uyển Bạch cũng tiết chế một chút, không gọi quá nhiều, đủ lượng ăn cho hai người là được.

Đây không phải là lần đầu tiên họ ăn trưa chung với nhau. Trước kia, thường sẽ là Tiêu Vân Tranh chạy tới tìm cô, cho dù không có chuyện gì quan trọng lắm thì vẫn nói mãi không ngừng. Tính cách anh quá ngạo nghễ, không có chỗ cho sự yên tĩnh, vậy mà hôm nay anh lại hơi ít nói.

Có vẻ như thức ăn không hợp khẩu vị, anh cũng ăn không nhiều, phần nhiều là vôn vê mặt Phật trên sợi dây đeo cổ.

Từ lần trước ăn cơm chung với nhau, Yến Phong kể chuyện anh khổ sở vì tình, đã gián tiếp thông báo miếng ngọc này cũng do người trong lòng tặng cho anh. Thế nên mỗi lần nhìn thấy cảnh này, cô đều thấy rõ sự trân trọng của anh dành cho nó.

Lâm Uyên Bạch nuốt nốt miếng tôm trong miệng xuống: "Tiêu Vân Tranh, anh không sao chứ?"

"Không sao, anh thì có việc gì được!" Tiêu Vân Tranh nhướn mày, ưỡn oải đáp.

Lâm Uyên Bạch thấy vậy gật đầu.

Xong bữa cơm từ nhà hàng đi ra, Tiêu Vân Tranh lại lái xe đưa cô về, dọc đường cũng không lên tiếng mấy.

Bữa cơm này ăn có vẻ vô duyên vô cớ, Lâm Uyên Bạch nhún vai. Khi tới tòa nhà, cô cúi đầu tháo dây an toàn.

Chuẩn bị đẩy xe đi xuống thì Tiêu Vân Tranh bắt ngờ lên tiếng: "Lâm Uyên Bạch, anh biết bây giờ em và Hoắc tổng của Hoắc Thị đang yêu nhau."

Lâm Uyên Bạch sững người, mặt hơi đỏ.

Cô từng thẳng thắn với Yến Phong cô đang hẹn hò với Hoắc Trường Uyên, thế nên việc Tiêu Vân Tranh biết không có gì bất ngờ. Huống hồ hôm tới sân bay, lúc ra cô chạy về phía chiếc Land Rover của Hoắc Trường Uyên, chắc là anh cũng đã nhìn thấy.

"Trước kia anh theo anh Phong làm lính cần vụ. Lúc đó em hay ngại, giấu hết mọi suy nghĩ với anh Phong, thế nên anh hay chọc ghẹo em, đùa hớ em vì cảm thấy vui, hơn nữa anh cũng hy vọng em và anh Phong sẽ đến

với nhau! Không ngờ về sau em không cùng anh ấy qua Mỹ, nhưng dù gì thì trong tiềm thức của anh vẫn luôn coi hai người là một cặp. Và lại còn có giao tình trước kia, anh vẫn luôn coi em là một người bạn có thể tâm sự." Tiêu Vân Tranh bỗng dưng nói một đoạn dài.

Lâm Uyên Bạch nghe rất xúc động nhưng cũng rất khó hiểu.

Cô há hốc miệng, còn chưa kịp nói gì thì Tiêu Vân Tranh chột nhứ mày, chuyển giọng: "Lâm Uyên Bạch, đứng ở góc độ bạn bè mà nói, em và Hoắc Trường Uyên, anh thấy không hợp nhau."

Lâm Uyên Bạch nghe xong, đầu tiên là sửng người, sau đó lại cười cười.

Cô không suy nghĩ quá nhiều, chỉ cho rằng Tiêu Vân Tranh cũng giống như lời anh nói, vì luôn coi cô và Yến Phong là một cặp nên nói ra những lời như vậy cũng không bất ngờ.

Lâm Uyên Bạch không phản hồi gì, chỉ dặn dò anh lái xe cẩn thận một chút rồi đi vào.

Lượng công việc buổi chiều không lớn lắm. Có một buổi họp và hai bản báo cáo quý phải hoàn thành xong và nộp trước giờ về.

Cô vừa đi vào phòng trà nước pha một tách café quay về thì đồng nghiệp ngồi bên đã thông báo: "Tiểu Bạchh, di động của cô trong ngăn bàn cứ rung suốt đấy! Bước đầu tôi nghi ngờ chắc chắn là đàn ông gọi tới!"

Lâm Uyên Bạch vội đặt tách café xuống, mở ngăn kéo ra xem, quả nhiên có hai cuộc gọi nhỡ, và cũng bị người đồng nghiệp đoán trúng.

Cô đang định gọi lại thì người đó một lần nữa gọi tới.

"Sao không nghe máy!"

Vừa bắt máy, đầu kia đã cất giọng trầm trầm.

Lâm Uyên Bạch ngồi thẳng dậy một chút, dè dặt giải thích: "À, em vừa đi pha café..."

"Có chuyện gì sao?" Thấy anh không lên tiếng, cô buộc phải hỏi tiếp.

"Bây giờ xuống dưới đi."

"... Dạ?"

"Anh đang ở dưới công ty."

Nói xong, Hoắc Trường Uyên thẳng thừng ngắt máy, Lâm Uyên Bạch phản ứng lại mới vội vàng đi về phía thang máy.

Từ thang máy đi ra, cô hơi do dự, không hiểu vì sao anh lại đến giờ này. Còn hơn ba tiếng nữa mới hết giờ làm, hơn nữa buổi trưa ra ngoài ăn với Tiêu Vân Tranh, cô cũng đã báo trước với anh rồi.

Lẽ nào vì chuyện này anh chạy đến đây?

Vậy thì cũng ấu trĩ quá đi, tuy rằng nghĩ vậy, nhưng bước chân của cô vẫn rảo nhanh hơn không ít.

Bên ngoài không xuất hiện chiếc Land Rover trắng mà là chiếc Bentley đen, hơn nữa ngoài tài xế phía trước, trợ lý Giang Phóng cũng ngồi ở ghế lái phụ.

Giang Phóng xuống trước, mở cửa ghế sau cho cô.

Hoắc Trường Uyên mặc đồ vest ngồi vắt chân, bên tay trái hình như còn đặt một chồng tài liệu nhỏ, trông anh có vẻ vội vã.

"Sao thế?"

Lâm Uyên Bạch ngồi vào, khó hiểu hỏi.

Hoắc Trường Uyên hạ chân xuống, đồng thời cũng gấp tài liệu lại:
"Không sao, lát nữa anh phải ra sân bay."

"Lại phải đi công tác sao?" Lâm Uyên Bạch hiểu ngay.

Cô biết rõ anh bận thế nào, cho dù không đến mức làm ngày làm đêm nhưng ở một vị trí cao, có rất nhiều việc phải làm, có điều anh mới đi công tác bao lâu đâu...

"Ừm." Hoắc Trường Uyên gật đầu.

"Lát nữa đi luôn à?" Lâm Uyên Bạch cắn môi.

"Ừ." Hoắc Trường Uyên lại gật đầu, rồi anh giơ tay lên xem đồng hồ:
"Quyết định đột xuất, có một vụ án cấp bách cần phải giải quyết, chuyển bay bốn rưỡi, tới Macao một tuần."

"Lâu vậy sao!" Lâm Uyên Bạch bất giác kêu lên một tiếng.

Chẳng trách anh không nói gì trong điện thoại, mà qua đây nói trực tiếp với cô.

Thời gian một tuần không dài, nhưng cũng chẳng ngắn.

Hoắc Trường Uyên bật ra một tiếng cười khẽ: "Không đành lòng sao?"

Không đành lòng...

Nhưng Lâm Uyên Bạch vẫn nói: "Còn lâu!"

Vừa nói xong, cô liền bị anh kéo vào lòng, đặt lên môi một nụ hôn ngọt ngào.

Lâm Uyên Bạch lập tức đỏ mặt, tài xế và Giang Phóng vẫn còn ngồi đằng trước mà anh vẫn phóng tưng như vậy.

Cô định giơ tay đẩy anh ra nhưng lại càng bị anh ôm chặt hơn. Trong lúc giây giụa, anh đã cạy mở răng cô, không khí trong khoang miệng bị anh quét sạch.

Nụ hôn ấy kéo dài rất lâu...

Khi anh buông ra, đôi mắt Lâm Uyên Bạch có phần mơ màng.

Cả hai người ở ghế trước đều ngồi thẳng băng, dáng vẻ như chúng tôi chẳng nhìn thấy gì hết.

Sau khi cô xấu hổ bước xuống xe, Hoắc Trường Uyên không bảo tài xế lái đi ngay mà hạ nửa cửa sổ xuống, ngắm nhìn cô.

"Anh nhìn em đi vào!"

"Vâng." Lâm Uyên Bạch ngoan ngoãn đáp.

Rõ ràng anh chỉ đi công tác mà thôi, cô chợt hiểu được tâm trạng khó chia lìa của mấy cặp đang yêu.

Đi được vài bước, Lâm Uyên Bạch lại bịn rịn quay đầu lại.

Thấy anh vẫn đang duy trì tư thế ấy nhìn mình, trái tim cô đập rộn ràng. Cô buộc mình quay đi, khẽ cắn môi rồi rảo bước vào trong tòa nhà.

Cô không chỉ đến Hoắc Thị một lần.

Tuy rằng không phải giờ tắc đường nhưng thời gian vẫn khá gấp. Đi thẳng từ Hoắc Thị đến sân bay khá gần, nhưng anh lại tranh thủ thời gian tới đây một chuyến. Ngoài việc muốn thông báo tận mặt với cô, có lẽ anh chỉ muốn hôn cô trước khi xa cách một thời gian ngắn mà thôi.

Đến tận khi bóng cô khuất hẳn vào trong tòa nhà, chiếc Bentley đen mới từ từ lăn bánh...

~Hết chương 141~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 142

Tan làm, Lâm Uyên Bạch bò chậm chạp như một con ốc sên lên nhà.

Hơi mệt một chút, cô rút chìa khóa từ trong túi xách ra. Rõ ràng là một động tác lặp đi lặp lại hàng ngày, nhưng hôm nay lại cảm thấy cực kỳ cô đơn, nhất là khi quay đầu nhìn cánh cửa đối diện.

Ăn tối xong, sắc trời cũng dần dần tối xuống.

Hoắc Trường Uyên đã xuống sân bay, gửi tin nhắn báo bình an cho cô. Nhưng có vẻ như anh rất bận, nói là muộn một chút nữa mới gọi điện thoại được cho anh.

Trên tivi phát một chương trình không có dinh dưỡng chút nào, Lâm Uyên Bạch xem không nổi, nhưng lại cảm thấy thời gian trôi qua từng giây từng phút.

Nhất là khi đi lòng vòng trong nhà mấy lần, phát hiện chỉ có tiếng bước chân của mình, cô ngẫm nghĩ rồi cầm chìa khóa đi ra ngoài, ngồi xe buýt tới tiểu khu nơi cô bạn thân Tang Hiểu Du ở.

"Tới đây, tới đây!"

Cô vừa ấn chuông, bên trong liền vọng ra giọng nói tràn đầy sức sống của Tang Hiểu Du.

Vì khi tới không báo trước nên cô ấy nhìn thấy cô có phần ngỡ ngàng: "Ấy? Tiểu Bạch, sao tối muộn rồi cậu còn chạy tới đây?"

"Cá nhỏ, mình định tối nay sang ở với cậu!" Lâm Uyên Bạch cũng không giải thích, chỉ nói thẳng như vậy.

"Không được!" Tang Hiểu Du từ chối ngay, không buồn suy nghĩ.

"Vì sao lại không được chứ?" Lâm Uyên Bạch nhú mày.

"Cậu cãi nhau với Hoắc tổng à?" Tang Hiểu Du không trả lời mà hỏi ngược lại.

"Không." Lâm Uyên Bạch khó xử giải thích: "Anh ấy đi công tác rồi, đi Macao, phải đi mất một tuần cơ! Mình ở nhà một mình thấy cũng chán, nên tranh thủ qua đây chơi với cậu! Không chào đón mình à..."

"Vậy thì được!" Tang Hiểu Du nghe xong, lập tức đổi giọng.

Lâm Uyên Bạch nheo mắt lại: "Cá nhỏ, cậu chắc chắn không giấu mình có chuyện mờ ám gì với Hoắc Trường Uyên đấy chứ?"

"Mình không hề! Cậu đừng đổ oan cho người ta chứ, mình thề có chủ tịch Mao đấy!"

Tang Hiểu Du giơ tay lên một cách thái quá, nhưng ánh mắt vẫn lấp lánh. Như sợ tiết lộ chuyện gì, cô ấy vội vàng kéo cô vào nhà, đưa dép lê để chuyển hướng chú ý của cô.

Tắm rửa xong, hai người họ thoải mái nằm vật ra giường, trò chuyện mấy kỷ niệm cũ hồi đại học.

Dần dần, mí mắt Tang Hiểu Du đánh nhau toir bời, nhưng Lâm Uyên Bạch lại kiên quyết kéo cô ấy nói chuyện với mình. "Tiểu Bạch, ngủ đi

được không? Mình thật sự buồn ngủ lắm rồi..."

"Nói chuyện thêm với mình một lúc đi!" Lâm Uyên Bạch cắn môi, không dễ dàng buông tha.

Lại nói chuyện thêm khoảng nửa tiếng nữa, rõ ràng đã ngáp ngủ rồi nhưng cô vẫn chưa có ý đi ngủ.

Tang Hiểu Du cầm chiếc đồng hồ lên, ai oán: "Chúng ta đã bỏ lỡ thời gian tốt nhất dành cho giấc ngủ rồi. Nếu còn không ngủ, cần ngày mai dậy có thêm vài nếp nhăn đấy! Tới lúc đó xem Hoắc tổng còn buồn quan tâm cậu không!"

Lâm Uyên Bạch vẫn không ngủ, cho tới khi chiếc di động trong tay cô cuối cùng cũng rung lên.

Liếc nhìn màn hình, cả người cô lập tức tràn đầy tinh thần. Mắt cô sáng lên, cô đặt di động lên tai: "... Alô? Anh xong việc rồi à?"

"Vẫn chưa ngủ sao?"

"Ừm..."

Hoắc Trường Uyên cười khẽ: "Ha ha, đang đợi anh à?"

"Không phải..." Lâm Uyên Bạch phủ nhận, nhưng nghe chẳng có sức thuyết phục tí nào, cô đỏ mặt chuyển chủ đề: "Anh về tới khách sạn chưa?"

"Ừm, anh vừa về, vẫn chưa kịp thay quần áo. Có khá nhiều việc, người phụ trách dự án bên này xảy ra vấn đề, phải đột xuất thay một người mới để thay thế, thế nên cũng cần chút thời gian làm quen!" Hoắc Trường Uyên cất giọng trầm ấm, còn toát lên chút mệt mỏi.

Lâm Uyển Bạch nghe ra, vội nói: "Vậy anh mau đi tắm rửa rồi nghỉ ngơi đi."

Đầu kia hình như Hoắc Trường Uyên khẽ đáp một tiếng, nhưng lát sau, cuộc gọi vẫn giữ nguyên trạng thái kết nối.

"À..." Lâm Uyển Bạch nhìn với vẻ nghi hoặc: "Hoắc Trường Uyên, sao anh không cúp máy?"

Anh bá đạo cỡ nào cô hiểu, lần nào cũng phải tự cúp máy trước, chính cô cũng không dám cúp trước anh.

"Bây giờ em đang làm gì?" Hoắc Trường Uyên không trả lời mà hỏi.

Lâm Uyển Bạch thay đổi tư thế, thành thật trả lời anh: "Em đến chỗ Cá nhỏ rồi, bây giờ đang nằm trên giường..."

Cô vừa dứt lời, hơi thở trong điện thoại có vẻ nặng nề hơn.

"Trong điện thoại mà cũng quեն rũ anh?" Hoắc Trường Uyên khi cất giọng lên có vẻ hơi khàn.

"..." Cô nào có!

Lâm Uyển Bạch oan ức muôn phần, sợ tiếp theo anh sẽ lại nói câu gì đó nóng nực, vội lên tiếng: "Cũng không còn sớm nữa, anh ngủ sớm đi. Em cũng buồn ngủ rồi, ngày mai còn phải đi làm..."

Hoắc Trường Uyên "ừm" một tiếng, lần này anh cúp máy thật.

Lâm Uyển Bạch quay mặt sang thì nhìn thấy gương mặt ai oán không thể ai oán hơn của Tang Hiểu Du.

Lúc này Tang Hiểu Du đã hiểu rõ nguyên nhân vì sao cô mãi không chịu ngủ. Đã buồn ngủ như chó, lại còn bị bọn họ ngược thành chó*.

*Người Trung Quốc gọi dân FA là cầu độc thân.

"Làm ơn đi, sau này thể hiện ân ái có thể chọn buổi trưa không?"

"Vì sao?" Cô không hiểu.

"Bởi vì sớm muộn* cũng sẽ bị sét đánh!" Tang Hiểu Du nghiêng rằng nghiêng lợi hậm hực.

*Chơi chữ, "sớm muộn" tương đương với buổi sáng và buổi tối.

"..." Khóe miệng Lâm Uyên Bạch giật giật.

Đang định tiếp tục đào vào nỗi đau của cô ấy thêm vài câu thì di động rung lên. nhưng là một tiếng thông báo tin nhắn. Vẫn là của Hoắc Trường Uyên, bên trên hiển thị hai chữ: Ngủ ngon!

Lâm Uyên Bạch trong giây lát không rảnh quan tâm tới Tang Hiểu Du nữa, quay người trở lại, tí mắt cười nằm soạn tin nhắn.

Tang Hiểu Du ôm chặt lồng ngực nội thương.

Ngược quá!

...

Ba ngày sau đó, Lâm Uyên Bạch vẫn cảm thấy trôi qua rất chậm.

Hoắc Trường Uyên sáng tối đều gọi cho cô, hai người nói chuyện không lâu, chỉ qua loa vài câu, nhưng dường như đợi điện thoại của anh đã trở thành một thói quen, nếu không nhận được sẽ thấp thỏm không yên.

Sáng hôm nay, cô quẹt thẻ đi vào văn phòng thì di động đổ chuông.

Ở đầu kia hình như anh cũng đang đi trên đường, có tiếng bước chân vũng vàng. Nhưng rõ ràng là buổi sáng mà chất giọng trầm của anh vẫn có phần mệt mỏi.

"Có phải anh mệt lắm không?"

Hoắc Trường Uyên trả lời cô: "Ừm, mấy hôm nay chẳng ngủ được."

"Bận lắm à?" Lâm Uyển Bạch cắn môi, động tác kéo ghế cũng chậm đi nửa nhịp.

"Một phần." Hoắc Trường Uyên khẽ đáp, ngừng một chút, anh bổ sung thêm: "Chủ yếu là vì hai tối nay hơi mất ngủ."

"Sao đang yên đang lành lại mất ngủ chứ?" Lâm Uyển Bạch nhú mày.

Hoắc Trường Uyên không lập tức trả lời mà im lặng một lúc.

"Nhớ em."

Hai chữ đột ngột vang lên.

Lâm Uyển Bạch suýt nữa làm rơi chiếc smartphone, một bên tai cảm thấy nóng rực lên. Cho dù cách nhau đường truyền điện thoại, cô vẫn cảm nhận được ngọn lửa bùng lên sau hai chữ ấy.

Đầu kia có người cung kính báo cáo gì đó với anh, anh vội vàng nói một câu: "Anh phải họp rồi."

Ngắt điện thoại, Lâm Uyển Bạch từ từ thở hắt ra một hơi.

Cô ngược mắt lên, các đồng nghiệp đang lục tục đi vào, quản lý cũng xách cặp tài liệu đi vào phòng riêng đúng lúc ấy.

Lâm Uyên Bạch cuộn chặt tay lại, như đang suy nghĩ chuyện gì. Khi cô buông ra, có vẻ đã đưa ra một quyết định. Cô không ngồi xuống mà cùng quản lý đi vào phòng.

Khoảng hơn mười phút sau, cô bước ra.

Bước chân có phần nhẹ nhàng nhanh nhẹn, Lâm Uyên Bạch cầm di động lên, giọng nói vì một sự phấn khích nào đó mà hơi run run: "Alô, Cá nhỏ, cậu có thể giúp mình đặt một vé máy bay tới Macao không?"

~Hết chương 142~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 143

Bởi vì đặt vé gấp nên chuyến bay tối đó đã không còn nữa.

Lâm Uyên Bạch ngồi chuyến bay buổi trưa ngày hôm sau. Bay đến Macao mất bốn tiếng rưỡi đồng hồ, chậm nhất là bảy giờ tối mai cô sẽ có thể xuất hiện trước mặt anh rồi.

Đúng lúc chuẩn bị qua cửa bay thì Hoắc Trường Uyên bất ngờ gọi điện tới.

Lâm Uyên Bạch giật thót, không ngờ anh lại gọi ngay lúc này, do dự một lúc cô mới nhận máy.

Thật ra cũng chẳng có chuyện gì, chỉ là lúc này anh đang rảnh, hỏi xem cô đang làm gì. Cô nói dối là đang ăn cơm, sợ lộ ra sơ hở, chưa nói mấy câu cô đã chủ động đề nghị kết thúc cuộc gọi.

Nhớ tới chuyện Hoắc Trường Uyên từng nói cô cứ nói dối là lòng bàn tay sẽ đổ mồ hôi.

Cô bất giác cúi đầu xuống nhìn, quả nhiên lòng bàn tay đầy mồ hôi.

Lâm Uyên Bạch cọ cọ tay vào quần bò, rồi cùng đoàn người tiếp tục tiến bước.

Cô chỉ mới ngồi máy bay hai lần, hơn nữa cả hai lần đều có Hoắc Trường Uyên đi cùng. Một mình đi máy bay như thế này, thật ra trong lòng

cô có chút sợ hãi. Chẳng mấy chốc đã tới lượt, cô hít sâu một hơi, trình ra chứng minh thư và vé máy bay.

Ngồi bên cạnh cô là một đôi vợ chồng đã có tuổi, nhất là người vợ rất thích trò chuyện, khiến cả chuyến bay không còn quá vật vã.

Sau khi máy bay hạ cánh an toàn, Lâm Uyển Bạch liền tháo dây an toàn ra. Ngoài túi đeo trên người, cô còn xách một chiếc túi nhỏ, bên trong có quần áo thay giặt.

Từ sân bay đi ra, cô theo chân những người khác mua vé đi xe buýt.

Theo những gì chuẩn bị trước từ tối hôm trước, Lâm Uyển Bạch đi hết chuyến xe của hãng hàng không thì chuyển sang một tuyến xe khác.

Là loại xe buýt hai tầng, ngoài tầng dưới, còn có nóc xe có hàng ghế lộ thiên ngắm cảnh. Nhưng bây giờ nhiệt độ khá thấp, nên không nhiều người ngồi lên trên, gần như đều ngồi cả trong khoang xe, cộng thêm có mấy đoàn khách du lịch nên xe có vẻ chật chội.

Không còn chỗ ngồi, Lâm Uyển Bạch tìm một vị trí dựa ra sau để đứng vững.

"Anh làm gì vậy!"

"Tôi làm sao hả?"

Xe đi chưa được bao lâu, bỗng có tiếng ồn ào vọng tới, thu hút sự chú ý của mọi người.

Là một cô gái hơi thấp, tóc ngắn, đeo cặp kính gọng rất to, vóc người đầy đặn. Còn cãi nhau với cô ấy là một người đàn ông gầy nhảnh, tướng mạo hơi gian.

Họ nói tiếng Quảng Đông, tuy Lâm Uyển Bạch không biết tiếng nhưng cô cũng xem không ít phim Quảng Đông và TVB nên có thể nghe được phần nào.

Cô gái tức giận, thở hồng hộc chỉ tay vào mặt người đàn ông: "Ban nãy anh sờ mông tôi!"

"Làm ơn đi, trên xe có nhiều cô gái xinh như vậy, tôi lại đi sờ cô?" Người đàn ông cũng không chịu yếu thế, miệng rất độc: "Ra cửa không chịu soi gương à, tự nhìn lại mình xem ra sao mà ảo tưởng bị người ta sờ!"

"Anh..." Cô gái tức run người.

Trong xe không ai can dự, chỉ cười ha ha xem trò vui.

Cuối cùng, cô gái không còn cách nào khác, đành nhịn xuống, đổi sang đứng một chỗ khác cách xa người đàn ông đó hơn. Lâm Uyển Bạch ở bên quan sát, cảm thấy cô gái này rất thật thà, mặt nhịn đến đỏ ửng, không giống như đang nói dối.

Nghĩ bụng mình cũng không quen thuộc gì nơi này, cô bất giác cũng tự động đứng về phía ít người.

Chẳng mấy chốc đã tới trạm đến, Lâm Uyển Bạch dịch chuyển ra phía cửa. Người xuống xe có vẻ rất đông, cô bị chen đến mấy lần.

Túi đồ đựng quần áo được cô ôm trong lòng, còn túi xách trên người bị chen đẩy ra sau lưng. Cô vô thức muốn kéo về, nhưng mu bàn tay chột đau nhói.

Cô thu tay về mới phát hiện có một vết xước, hơn nữa máu nhanh chóng chảy ra ngoài.

Lâm Uyển Bạch quay đầu lại, phát hiện đứng sau lưng cô là gã đàn ông tranh cãi với cô gái ban nãy. Thấy mình cứ nhìn, anh ta lập tức hung dữ trừng mắt: "Mày nhìn gì!"

Cô sợ hãi nhìn đi chỗ khác, không dám nói gì nhiều thêm.

Bản thân không phải người vùng này, sợ chọc phải đối phương bị trả thù, cô nghĩ mình nên cẩn thận một chút.

Khi Lâm Uyển Bạch xuống khỏi xe thì máu trên mu bàn tay đã nhỏ xuống thành giọt rồi. Cô đột ngột ý thức được gì đó, kiểm tra lại túi xách của mình thì phát hiện đáy túi cũng bị rách một đường, ví tiền và đồ vật đi theo người bên trong đã biến mất!

Chết toi!

Gã đàn ông vừa rồi không phải lưu manh mà là kẻ trộm!

Điều may mắn duy nhất là di động được cô giấu trong túi áo nên không bị ăn trộm.

Bên cạnh có một bà cô đã có tuổi, thấy tình cảnh cô gặp phải, bèn tốt bụng đưa giấy ăn, đồng thời chỉ cho cô đồn cảnh sát ở chéch đối diện. Lâm Uyển Bạch gật đầu nói cảm ơn rồi cùng đoàn người đi qua ngã tư.

Sau khi cô làm xong khai nhận, đi ra khỏi đồn cảnh sát, thì trời cũng đã tối dần.

Hôm qua khi quyết định tới Macao, buổi tối nói chuyện với Hoắc Trường Uyên, cô đã cố tình moi ra địa chỉ khách sạn nơi anh ở.

Ai ngờ đen đủi làm sao, túi xách của cô lại bị rách, ví tiền và chứng minh thư bên trong đều không còn. Cũng may cảnh sát đã cử người đưa cô

tới cửa khách sạn.

Nhìn thấy một khách sạn nguy nga tráng lệ, Lâm Uyển Bạch mới bình tĩnh trở lại.

Có điều sau khi đi vào, nói rõ tên người mình muốn tìm thì lễ tân lại tỏ ý không thể tiết lộ thông tin riêng tư của khách hàng. Không còn cách nào khác, cô đành gọi điện thoại cho Hoắc Trường Uyên. Sau khi cuộc gọi được kết nối, không ai nghe máy.

Khoảng hơn mười phút sau anh mới gọi điện lại.

Lâm Uyển Bạch khẩn trương bắt máy: "...Alô?"

"Nhớ anh à?"

Giọng nam trầm vọng đến đầy nóng bỏng.

"Không phải..." Lâm Uyển Bạch đỏ mặt, ánh mắt lấp lánh: "Em chỉ muốn hỏi xem anh đang làm gì, vẫn chưa về khách sạn sao?"

"Không, đang họp thôi, có mấy vấn đề quan trọng vẫn chưa giải quyết xong, hôm nay bắt buộc phải xong. Nếu không nhìn thấy điện thoại của em, anh còn chưa rời khỏi ghế suốt năm tiếng đồng hồ rồi đây."

"Vậy anh ăn cơm chưa?"

"Vẫn chưa, lát nữa sẽ cùng ăn với nhân viên hội nghị. Em thì sao?"

Lâm Uyển Bạch nói dối anh: "Em ăn rồi!"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên khẽ đáp.

Đầu kia hình như có tiếng nói chuyện, Lâm Uyển Bạch sợ ảnh hưởng tới công việc của anh nên không dám nói mình đang ở trong khách sạn mà chỉ nói: "À, Hoắc Trường Uyên, vậy anh cứ bận việc đi, khi nào về tới khách sạn thì tính tiếp!"

Ngắt điện thoại, cô nhìn chiếc túi xách trống rỗng của mình, buông một tiếng thở dài.

Vốn dĩ chỉ là một phút bốc đồng, vì câu "Nhớ em" của anh, cô không kìm được lòng, xin nghỉ phép để chạy qua đây, lòng luôn thấp thỏm và kỳ vọng, không ngờ vừa xuống sân bay đã bị trộm theo dõi, rơi đến bước đường này.

Thế mới nói, bất ngờ không thể tùy tiện tạo ra được...

Đại sảnh khách sạn có chỗ nghỉ ngơi, có điều diện tích quá lớn, người đi qua đi lại, lỡ như không cẩn thận bỏ lỡ mất anh thì phải làm sao?

Lâm Uyển Bạch ngẫm nghĩ, cuối cùng vẫn không ngồi xuống sô pha mà đi tới cửa khách sạn.

Hơn mười giờ đêm, một chiếc xe công vụ màu đen từ từ lái tới.

Chưa đợi bảo vệ tiến lên, người tài xế đã chạy xuống mở cửa phía sau, người xuống trước là Giang Phóng, kế đó là Hoắc Trường Uyên.

Anh mặc một bộ vest thủ công màu đen, tôn lên cơ thể trắng kiêu theo tiêu chuẩn tam giác ngược, gần như hòa vào bóng đêm, gương mặt không che giấu được sự mệt mỏi.

Buổi họp diễn ra không lý tưởng lắm, vẫn không hoàn toàn giải quyết xong mọi vấn đề, có nghĩa là ngày mai vẫn phải tiếp tục. Công việc chất đống như núi, có quá nhiều quyết sách cần anh đích thân giải quyết. Cơ thể

mệt mỏi, trái tim cũng mệt mỏi, đây chính là cái giá phải trả của một người đứng ở vị trí cao.

"Hoắc Trường Uyên..."

Một giọng nữ đột ngột vang lên từ một phía nào đó...

~Hết chương 143~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 144

Bước chân Hoắc Trường Uyên khựng lại.

Có thể gọi cả họ lẫn tên anh ra như vậy, hình như chỉ có một người.

Mang theo sự nghi hoặc trong lòng, anh quay đầu nhìn về phía tiếng gọi, quả nhiên nhìn thấy bên cây cột trụ bằng đá cẩm thạch của khách sạn có một bóng dáng bé nhỏ đang đứng, trong lòng ôm một chiếc túi. Dưới ánh đèn, cô đang mím môi nhìn về phía mình.

Đôi mắt sáng rực tựa như ánh sao trong đêm tối vậy.

Dường như mọi mệt nhọc bao ngày nay cũng theo đó bay mất sạch vậy.

Giang Phóng đứng phía sau càng sừng sốt hơn, lắp bắp mấy tiếng:
"Lâm... Lâm... Cô Lâm?"

"À, tôi đây!" Lâm Uyên Bạch xấu hổ tiến lên.

Cô chưa từng làm chuyện như thế này bao giờ, rõ ràng có phần vụng về.

Thấy Hoắc Trường Uyên cứ im lặng nhìn mình chằm chằm, lại thấy dáng vẻ ngốc nghếch của mình đôi mắt anh, mặt cô nóng bừng, khẽ lên tiếng, có phần gượng gạo: "Hi, Surprise~"

Đúng là một bất ngờ.

Hoắc Trường Uyên im lặng nhường mày.

Macao tuy mang khí hậu phương Nam, nhưng bây giờ đã sắp bước vào mùa đông rồi, buổi tối rất lạnh, chỉ có bốn, năm độ. Chú ý thấy đầu mũi cô đã đỏ ửng vì gió đêm, anh bất giác nhíu mày.

"Đợi bao lâu rồi!" Hoắc Trường Uyên trầm giọng hỏi.

"Thật ra cũng không lâu lắm, lúc em gọi điện thoại cho anh, em cũng vừa tới nơi..." Lâm Uyên Bạch dè dặt.

Hoắc Trường Uyên thâm nhảm tính trong lòng, từ cuộc gọi đó tới giờ chỉ ít cũng phải ba tiếng đồng hồ rồi. Lẽ nào suốt ba tiếng ấy cô cứ ngốc nghếch đứng đây chờ đợi mình? Vậy mà còn nói không lâu lắm?

Hoắc Trường Uyên càng nhíu mày đậm hơn?

Nhất là khi nắm lấy tay cô, nhiệt độ giá lạnh trên đó khiến anh càng phát hỏa: "Sao lại đứng ở đây, sao không vào trong đợi!"

"À..." Lâm Uyên Bạch khẽ cắn môi như một đứa trẻ làm sai, ấp úng giải thích: "Trong khách sạn đông người quá, em sợ bỏ lỡ mất anh, nên ra ngoài cửa đợi, tầm nhìn tốt hơn..."

Hoắc Trường Uyên mím môi lại thành một đường thẳng, chỉ im lặng nắm chặt lấy tay cô.

Lâm Uyên Bạch cẩn trọng quan sát sắc mặt anh, không nhìn ra là vui buồn hay mừng giận. Cô bất giác hơi chột da, không biết mình cứ tự động đến thế này có quấy rầy anh không, nhưng đồng thời trong lòng cũng khó tránh khỏi sự hụt hẫng.

Cô vừa cup mắt xuống thì bỗng nhiên eo được ôm chặt.

Cô cứ thế được kéo vào trong vòng tay của Hoắc Trường Uyên, gáy được một bàn tay lớn giữ chặt lấy.

Cô hơi ngược mặt lên, liền có một nụ hôn mãnh liệt rơi xuống.

Tuy rằng những hành động cuồng nhiệt kiểu này đã không còn là lần đầu nữa, hơn nữa Giang Phóng cũng quay lưng đi đầy ý nhị, nhưng Lâm Uyển Bạch vẫn xấu hổ.

Cô vốn dĩ nghĩ anh chỉ hôn phớt rồi thôi, ai ngờ nụ hôn của Hoắc Trường Uyên rất mạnh mẽ, cuốn lấy đầu lưỡi cô, hoàn toàn bất chấp bàn tay nhỏ đang đẩy ngực anh, khiến cô run rẩy từ trong ra ngoài.

Mặt Lâm Uyển Bạch nóng bừng, cô không dám nhìn những ánh mắt lướt ngang qua.

Thôi được rồi, cũng may ở đây không có ai quen biết mình.

Túi xách trong tay Lâm Uyển Bạch được Hoắc Trường Uyên cầm lấy. Họ ra khỏi thang máy, anh quẹt thẻ, cô tự nhiên theo anh vào phòng.

Đó là một gian phòng tổng thống, rất cao cấp, ngoài phòng khách ra còn có cả một căn bếp nhỏ, gần như không thiếu bất cứ vật dụng gì, nhưng vì không gian quá lớn nên có phần quạnh vắng.

Thấy anh đặt túi xách lên ghế sofa, cô cũng cởi túi xách trên người mình xuống.

Nãy giờ anh chỉ nắm tay phải của cô, lúc này mới để ý thấy mu bàn tay trái của cô dán hai miếng băng cá nhân.

"Tay em làm sao vậy?"

Nghe anh hỏi vậy, Lâm Uyển Bạch mới chú ý tới ánh nhìn của anh.

Băng cá nhân được người trong đồn công an đưa cho cô, cô không kể lại gì, chỉ lắc đầu: "Em không sao, tối qua lúc nấu cơm không cẩn thận bị xước thôi."

Hoắc Trường Uyên gật đầu, không hỏi nhiều nữa, cố chấp nhìn thêm nhưng vì băng dán khá kín nên không nhìn ra bất kỳ vết thương nào.

Anh đi tới chỗ bình nước, rót một cốc nước nóng, nhét vào tay cô: "Em không phải đi làm sao?"

"Em xin quản lý nghỉ phép mấy hôm..." Lâm Uyển Bạch chủ động khai báo, rồi ngẩng đầu lên nhìn anh, tiếp tục nói, có phần ngượng ngập: "Cộng thêm ngày nghỉ, vừa hay có thể cùng anh quay về..."

"Vậy vì sao lại nghỉ phép chạy qua đây?" Hoắc Trường Uyên nhướng mày.

Lâm Uyển Bạch cup mắt xuống, ấp úng nói: "Chẳng phải anh nói nhớ em sao..."

Mặt cô đỏ lựng, không biết là vì hơi nước trong cốc hay vì điều gì khác.

Khi ngước mắt lên, cô phát hiện anh vẫn đang ngắm mình chăm chú, Lâm Uyển Bạch hơi run rẩy: "Hoắc Trường Uyên, sao anh cứ nhìn em mãi thế làm gì..."

"Anh ngắm người con gái của anh, cũng phạm pháp à?" Hoắc Trường Uyên nhàn nhã đáp lại.

"Anh còn cười..." Thấy anh cong môi cười, Lâm Uyển Bạch cảm thấy thật vô duyên vô cớ.

Nhất là sau khi cô nói xong, độ cong của nụ cười ấy càng tăng thêm rõ rệt, còn nửa đùa nửa thật, cô ngượng ngập: "Anh đừng có cười nữa!"

Hoắc Trường Uyên không có ý định dừng lại. Yết hầu của anh bất ngờ di chuyển, có tiếng cười bật ra, sau đó lồng ngực anh cũng phập phồng lên xuống. Tiếng cười tan vào không khí, vắng vắng bên tai cô.

Anh vươn cánh tay dài ra, một lần nữa kéo cô vào lòng, đùa cợt: "Uyên Uyên của chúng ta biết cách thương đàn ông rồi."

"..." Lâm Uyên Bạch đỏ bừng mặt.

Uống hết một cốc nước nóng, người cô cũng thoải mái hơn một chút, ngón tay cũng không còn lạnh lẽo nữa. Hoắc Trường Uyên đề nghị để cô đi tắm trước, cô gật đầu, xấu hổ tìm ra áo ngủ.

Nửa tiếng sau, Lâm Uyên Bạch từ trong bước ra.

Nhìn quanh một vòng, cô phát hiện Hoắc Trường Uyên vẫn ngồi ngoài phòng khách, xoay lưng về phía cô, không biết đang cúi đầu nhìn cái gì.

Hình như nghe thấy tiếng bước chân, chất giọng trầm của anh cũng vang lên: "Em gặp phải ăn trộm?"

"Dạ?" Lâm Uyên Bạch ngẩn người.

Cô đi qua mới thấy anh đang nhíu mày, trong tay đang dốc ngược túi xách của cô xuống.

Vốn dĩ lúc cởi ra, cô đã cố tình để đáy túi hướng về phía sofa, bây giờ bị anh phát hiện ra, cô cũng không thể giấu giếm nữa.

"Vâng..." Lâm Uyên Bạch gật đầu, thành thật nói: "Trên xe buýt đông người quá, lúc xuống xe không chú ý. Khi em phát hiện ra thì đã bị người

đó rạch mắt rồi, đồ bên trong cũng không còn, nhưng em đã báo cảnh sát..."

"Có phải tay em cũng bị rạch không?" Hoắc Trường Uyên bặm môi lại.

"À vâng..." Lâm Uyển Bạch đành phải thừa nhận, ngữ khí cố gắng tỏ ra nhẹ nhàng: "Em không nghĩ là đi tới đâu cũng gặp móc túi đấy, trị an của Macao xem ra phải tăng ca ha~ Cũng may em không mang theo tấm thẻ đen anh cho em, em cắt vào ngăn kéo tủ rồi, nếu không thì..."

Càng nói tới cuối cùng, giọng cô càng nhỏ đi.

Bởi vì sắc mặt Hoắc Trường Uyên đã sầm xuống. Anh không nói năng gì, lập tức rút di động ra.

Rất nhanh, chuông cửa vang lên, Giang Phóng không biết kiểm được ở đâu ra một hộp bông băng.

Hoắc Trường Uyên đón lấy, đóng cửa lại, không cần hỏi lý do, cứ thế kéo cô ngồi xuống sofa.

Thấy anh lục hết chai lọ đến lọ kia, Lâm Uyển Bạch lí nhí hỏi: "Hoắc Trường Uyên, anh không vui à?"

"Em rấp tâm khiến anh lo chết phải không?" Hoắc Trường Uyên trừng mắt với cô.

Hai chiếc băng cá nhân đều được gỡ ra. Miệng vết thương không dài nhưng rất sâu, có thể tưởng tượng ra lúc bị rạch đã chảy bao nhiêu máu. Vậy mà chẳng hề xử lý, có thể vì lúc tắm gặp nước nên giờ đã hơi viêm nhiễm rồi!

~Hết chương 144~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 145

"Không phải vậy đâu..." Lâm Uyển Bạch dè dặt lắc đầu.

Khi ngược mắt lên, cô phát hiện Hoắc Trường Uyên đang nhিম chăm chăm vào mu bàn tay cô. Anh đã lấy tăm bông và nước khử trùng ra, đang tiến hành khử trùng vết thương.

"Có đau không?" Anh nhíu mày mãi.

"Không đau..." Lâm Uyển Bạch lắc đầu.

Khi tăm bông được ấn mạnh lên vết thương, cô bỗng chốc đau đớn kêu lên: "Á..."

"Thôi được rồi, là rất đau..." Thấy anh đen xì mặt lại, cô không dám nói dối nữa, nhưng lại cảm thấy anh đã lo lắng quá mức, cô bèn nâng cao tay lên một chút: "Nhưng anh có thể thôi thôi, thôi chút là hết đau thôi!"

Quả nhiên, khóe miệng Hoắc Trường Uyên giật giật.

Sau khi xử lý xong vết thương bằng nước khử trùng, anh dán lại băng urgo.

Hoắc Trường Uyên vẫn trừng mắt giận dữ nhìn cô, chấn động trong lòng thì rất lớn.

Nghĩ tới chuyện cô chạy qua đây nhưng lại không nói một lời trong điện thoại, cứ thế ngốc nghếch đứng trước cửa khách sạn đợi một mạch ba

tiếng đồng hồ, sao anh không hiểu, cô không chỉ đơn thuần muốn tạo bất ngờ cho anh, cũng là vì sợ làm phiền tới công việc của anh.

Còn cả vết thương trên mu bàn tay nữa, nếu không phải bị anh phát hiện ra, cô có thể sẽ giấu mãi, thậm chí còn nói dối là làm rơi ví tiền, chỉ toàn báo chuyện vui không báo chuyện buồn! Hơn nữa ban nãy còn mừng thầm vì không mang theo chiếc thẻ đen của anh...

"Đồ khờ khạo!"

Hoắc Trường Uyên quát ngoài miệng nhưng không có ý trách cứ.

"..." Lâm Uyển Bạch ngồi khép chặt hai đầu gối như một cô học sinh bị giáo viên quở trách.

Lát sau, cô nhìn anh, đưa tay giựt giựt tay áo của anh: "À, Hoắc Trường Uyên, có thể cho em chút gì ăn được không, em vẫn chưa ăn..."

Lần này, Hoắc Trường Uyên không gọi điện thoại cho Giang Phóng nữa mà gọi thẳng cho phục vụ phòng.

Sau khi anh tắm rửa xong đi ra, phục vụ đã bê đồ ăn từ xe đẩy lên.

Hoắc Trường Uyên không nhúc nhích, chỉ đứng bên cạnh hút thuốc. Dưới cái nhìn chăm chú của anh, Lâm Uyển Bạch ngượng ngùng ăn hết một bát cơm to. Khi đặt đĩa xuống, cô no căng tưởng chừng vỡ bụng.

"Ăn xong chưa?"

"Ăn xong rồi..."

Nghe xong, Hoắc Trường Uyên dập tắt điếu thuốc trong tay: "Vậy ngủ thôi."

Lâm Uyên Bạch như một cô con dâu nhỏ theo sau anh đi vào phòng ngủ. Giường rất rộng, đệm cũng rất êm, nằm lên trên như nằm trên mây vậy.

Đã hơn mười một giờ rồi, bên ngoài đã hoàn toàn im ắng.

Hoắc Trường Uyên vươn cánh tay qua, cô ngoan ngoãn dựa vào anh, trong tầm mắt là yết hầu gồ lên của anh.

"Nếu còn chuyện như vậy xảy ra nữa thì phải thành thật nói với anh."

"Vâng..." Lâm Uyên Bạch khẽ đáp.

Sau đó, cằm của cô được nâng lên, hai người hôn nhau trong bóng tối.

Người ta hay nói "tiêu biệt thắng tân hôn", một khi thân mật rồi, sao còn có thể chia xa được nữa.

Ban nãy lúc tắt đèn, cô chú ý thấy trên tủ đầu giường có để hai hộp đồ nhạy cảm do khách sạn chuẩn bị.

Lâm Uyên Bạch cũng nghĩ anh sẽ muốn mình, ai ngờ anh lại chỉ ôm cô vào lòng: "Em mệt cả ngày rồi, ngủ sớm đi, không vội, cứ hồi phục lại tinh thần rồi tính!"

Giọng nói rất trầm, nhưng toát lên sự xót xa anh dành cho cô.

Lâm Uyên Bạch nằm trong lòng anh, áp sát vào cơ thể anh, có thể cảm nhận được khao khát của anh.

Cô cắn môi, lí nhí nói: "Thật ra không sao đâu mà..."

"Ngủ ngay!"

Lâm Uyển Bạch nhắm mắt lại mà lòng ngọt ngào.

...

Ngày hôm sau, Lâm Uyển Bạch ở yên trong khách sạn không ra ngoài.

Chuyện ăn trộm ít nhiều gì cũng để lại bóng ma tâm lý trong lòng cô. Cô không dám một mình đi lung tung nữa. Hơn nữa cô có âm thầm quan sát giá của căn phòng này, nếu chỉ ở đúng một đêm thì thiệt quá.

Trên tivi có khá nhiều chương trình, một ngày cũng cứ thế nhàm chán trôi qua.

Khi thành phố lên đèn, Lâm Uyển Bạch đi ra khỏi phòng tắm. Cô nhìn chiếc chăn đã được xếp gọn, lại bầu vào gò má đỏ ửng của mình, tự mắng mình không biết xấu hổ, lại xin nghỉ phép để qua đây làm ấm giường cho người ta.

Trước kia khi còn giao dịch, anh cũng từng yêu cầu cô như vậy, nhưng tâm trạng và hoàn cảnh bây giờ đã khác, là cô cam tâm tình nguyện.

Hơn chín giờ tối, Hoắc Trường Uyên quay về.

Anh đã uống rượu, vừa mở cửa ra là mùi rượu ập tới. Giang Phóng đi bên cạnh dìu anh.

Nhìn thấy cô, Hoắc Trường Uyên tự động nhào vào lòng cô, cả người nặng nề đè lên cô. Lâm Uyển Bạch loạng choạng mấy bước, gáy bị anh phả hơi nóng rục vào.

Cuối cùng Lâm Uyển Bạch cũng đứng vậy lại, phát hiện Giang Phóng đã chuồn lẹ từ lúc nào.

Cô đóng cửa lại, nhọc nhằn kéo Hoắc Trường Uyên vào trong phòng ngủ. Họ đi tới bên giường, cô gần như phải cạy tay anh ra, ném anh như một con thú không lồ lên giường.

Đệm giường mềm đến nỗi bật lên mấy cái, Hoắc Trường Uyên lại níu tay cô.

"Cởi quần áo cho anh!"

"..."

Lâm Uyên Bạch cắn môi đứng im. Cô bị anh kéo, ngã ngồi xuống giường. Bàn tay lớn của anh kéo tay cô đặt lên sơ mi của mình: "Mau lên, cởi cho anh! Uyên Uyên!"

"Em biết rồi..." Nghe được tiếng gọi cuối cùng, cô như bị hàng phục vậy.

Lần nào anh gọi cô như vậy, Lâm Uyên Bạch lại không kìm được lòng mình.

Tuy Hoắc Trường Uyên đã uống rượu nhưng không đến nỗi say be bét, mức độ hợp tác vẫn rất cao, áo vest và áo sơ mi đã nhanh chóng được cởi xuống.

Lâm Uyên Bạch như đang cởi đồ cho một đứa trẻ vậy. Tới khi chỉ còn một chiếc quần lót trên người, anh thẳng thừng ấn tay cô lên, cô lắc đầu, tuyệt đối không cởi thêm nữa.

Hoắc Trường Uyên đã nhìn quá lâu, ngồi bật dậy.

Lâm Uyên Bạch không hề phòng bị, cứ thế bị anh bế lên chân, tạo nên tư thế mờ ám, môi anh cũng rơi xuống ngay sau đó.

Mùi rượu rất nồng, cô hơi né tránh, nụ hôn bèn rơi xuống cổ cô.

Làn da nóng rực chột rùng mình.

Thật ra sáng nay tỉnh giấc, anh đã rất muốn, nhưng bị cuộc gọi của Giang Phóng ngắt ngang, tối nay dĩ nhiên sẽ không bình yên.

Lâm Uyên Bạch không kháng cự, nhưng vẫn đẩy đẩy anh: "Hoắc Trường Uyên, anh đi tắm trước đã..."

"Vậy em đợi anh ra đây!" Hoắc Trường Uyên nhướn mày.

Cô không đáp, anh tiếp tục hà hơi vào tai cô: "Nhé?"

Lâm Uyên Bạch đỏ mặt gật đầu: "Vâng..."

Nhận được lời bảo đảm, Hoắc Trường Uyên vươn cánh tay dài ra, tỏ ý cô hãy dìu mình vào phòng tắm như một đại gia.

Đi tới cửa, sợ anh đột nhiên nổi hứng kéo cả mình vào trong, cô hơi buông tay. Nhìn thấy cánh cửa mài cát đóng lại, cô mới thở phào.

Chỉ là khi đang định quay đi, thì cửa phòng đột ngột bật mở.

Có thứ gì được ném ra ngoài.

Lâm Uyên Bạch đứng nguyên tại chỗ đỏ mặt nhìn chiếc quần lót dưới đất lên.

Thật nguy hiểm!

Cũng may trốn nhanh, suýt nữa thì rơi vào đầu cô.

Ngón cái và ngón trỏ của cô vân về một góc quần, trên lớp vải dường như vẫn còn hơi ấm của anh. Cô đi qua, ném nó vào giỏ đồ thay giặt như ném một củ khoai nóng.

Đuôi giường vẫn còn một ít quần áo anh cởi ra, có phần hỗn loạn, cô cũng dọn dẹp lại luôn.

Vào lúc đang vo chiếc áo sơ mi lại, Lâm Uyên Bạch chợt dừng động tác, khòe môi từ từ mím chặt.

Ở phía cổ áo, có một dấu môi son màu hồng...

~Hết chương 145~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 146

Khoảng hai mươi phút sau, Hoắc Trường Uyên tắm xong đi ra ngoài.

Trên hông anh quấn một chiếc khăn tắm, che đi bộ phận quan trọng, dường như mùi rượu đã tan đi không ít, nhưng sức nóng trong ánh mắt chỉ càng hừng hực hơn.

Thấy cô đã nằm lên giường, đắp chăn dựa vào đó, anh đi tới, nhưng cô vẫn nhắm nghiền mắt không nhìn anh. Dưới ánh đèn, mi mắt cô tạo thành hai cái bóng đen, cũng không giống như đang xấu hổ.

Khi anh đi tới, Lâm Uyển Bạch vươn tay tắt ngấm ngọn đèn đầu giường đi.

Hoắc Trường Uyên im lặng nhướng mày, vén chăn lên, gần như nhào tới cùng lúc, giật tung chiếc khăn tắm trên người ra.

Trong bóng tối, có rất nhiều cảm giác càng trở nên rõ nét, nhất là khi trên người cả hai có chung một mùi sữa tắm.

Hoắc Trường Uyên nâng mặt cô lên, vờn lấy đôi môi cô một cách chuẩn xác.

Anh đang cởi cúc áo ngủ ra, bỗng bị cô giữ chặt tay lại.

"Sao vậy?" Hoắc Trường Uyên nhíu mày.

"Không..." Cô lắc đầu.

Khi anh định tiếp tục những động tác mãnh liệt hơn thì vẫn bị cô ngăn chặn. Lâm Uyên Bạch kịp thời nắm chặt bàn tay đang định mon men xuống dưới của anh: "Em đến ngày ấy rồi!"

"Bà con?" Hoắc Trường Uyên lập tức đứng người.

"Ừm..." Lâm Uyên Bạch gật đầu.

Đã tắt đèn nên không gian căn phòng đen xì xì, cũng rất dễ dàng để che giấu sự chột dạ nơi đáy mắt cô.

Hoắc Trường Uyên vẫn vươn bàn tay lớn ra, sau khi chạm phải dị vật, hơi thở phà ra từ mũi dường như cũng trở nên bí bách hơn: "Đến khi nào vậy?"

"Chính là vào lúc anh tắm..." Lâm Uyên Bạch khẽ nắm chặt tay lại.

"Sao lại đến lúc này, chẳng phải còn nhiều ngày nữa mới tới sao?" Hoắc Trường Uyên nhíu mày rất sâu, có phần bức bối.

Trái tim Lâm Uyên Bạch nảy lên mấy cái.

Vì mức độ nhạy bén của anh, cô phải xoay đầu qua, cố gắng để ngữ khí tự nhiên hơn một chút: "Có lúc không chuẩn đâu, tới trước hoặc tới sau chưa thể biết trước được..."

Hoắc Trường Uyên giữ nguyên tư thế chống tay hai bên người cô mấy giây, dường như không thể bình tĩnh lại được, anh lật người trèo xuống giường, đi vào phòng tắm dội nước lạnh.

Khi anh quay lại, cũng đồng thời mang theo bầu không khí mát mẻ.

Có điều lòng bàn tay anh nhẹ nhàng vỗ lên vai cô mấy cái, hơi thở lập tức trở nên nặng nề hơn.

Lâm Uyên Bạch cắn môi, như tự lẩm bẩm: "Em có thể ra sô pha, hoặc đặt thêm một phòng nữa cũng được..."

"Im lặng!" Hoắc Trường Uyên khẽ quát.

Im thì im...

Lâm Uyên Bạch bặm môi lại.

Cô thẳng thừng lật người, quay lưng về phía anh, nằm im như đang hờn dỗi ai đó vậy.

Chỉ có điều không bao lâu sau, cô vẫn bị Hoắc Trường Uyên kéo vào lòng.

...

Ngày hôm sau, khí sắc của Hoắc Trường Uyên hơi tệ một chút.

Người khác không biết nhưng Lâm Uyên Bạch hiểu rõ, tối qua anh phải chạy vào phòng tắm hai lần, lần nào về cũng mát mẻ hơn nhưng vẫn đầy sự bất mãn khi không được làm điều mình muốn...

Sau khi biết cả ngày hôm qua cô chỉ ở trong khách sạn, ăn sáng xong, Hoắc Trường Uyên bảo cô đi thay quần áo cùng anh đi họp. Cô không đồng ý nhưng cuối cùng vẫn không thắng nổi anh, đành phải ngồi vào xe tới công ty con tại đây.

Phòng hội nghị rất lớn, nhiệt độ điều hòa cũng được điều chỉnh vừa phải.

Lâm Uyên Bạch hơi ngượng ngập, cô được sắp xếp ngồi trên chiếc sô pha phía sau bàn hội nghị. Có vẻ vì biết cô là người được Hoắc Trường Uyên đưa tới, ai bước vào phòng họp cũng cực kỳ cung kính với cô.

Hơn nữa vào ngòai chưa được bao lâu, đã có người bê trà và bánh điểm tâm đặt lên chiếc bàn trước mặt cô, còn có một chiếc laptop và iPad, đồng thời tể nhị chuẩn bị tai nghe, không để cô cảm thấy chờ đợi quá lâu.

Chuẩn bị tất cả những thứ này là một cô gái trẻ, trông giống một sinh viên vừa tốt nghiệp, nói giọng phổ thông tiêu chuẩn: "Chào chị Lâm, chị còn cần gì cứ trực tiếp gọi tôi là được! Hoắc tổng ban này có dặn dò riêng, bảo tôi để ý phục vụ chị chu đáo!"

"Cảm ơn cô!" Lâm Uyển Bạch cảm kích nói.

Sau khi cô gái nhỏ cúi đầu rời đi, buổi họp cũng bắt đầu.

Cánh cửa chớp được hạ xuống, màn chiếu ở giữa được bật lên, Hoắc Trường Uyên nghiêng người hướng mắt nhìn về phía đó.

Ánh đèn chiếu hắt lên mặt anh, ngũ quan và những đường nét vốn cương nghị lại càng sâu đậm hơn. Bàn tay đã quen kẹp thuốc lá lúc này cầm một cây bút mực. Khi có ai đó phát biểu anh lại nhìn về phía họ, còn nghe rất nghiêm túc, thi thoảng khẽ gật đầu.

Trên màn hình máy tính trước mặt Lâm Uyển Bạch chiếu những chương trình giải trí đang hot, nhưng cô không thể hoàn toàn tập trung.

Bởi vì cho dù đang có một cuộc họp nghiêm túc diễn tả, luôn có một ánh mắt vụng trộm liếc về phía cô quan sát, khiến cô không khỏi đỏ mặt.

Thật ra ban đầu khi từ chối, cô cũng cảm thấy sắp xếp như thế này là không ổn thỏa, dẫu sao đây cũng không phải là một buổi tiệc rượu tiếp khách, một vị sếp cao như vậy dẫn theo bạn gái của mình còn ra thể thống gì chứ!

Nghĩ như vậy, Lâm Uyển Bạch bất giác lén nhìn về phía anh.

Suốt cả quá trình, Hoắc Trường Uyên đều nghiêm túc tập trung vào buổi họp, biểu cảm trên gương mặt rất thản nhiên, tựa hồ anh không hề cảm thấy lúc làm việc dẫn cô theo là một việc mất hình tượng đến mức nào.

Hội nghị tiến hành có vẻ rất thuận lợi. Khi ánh nắng bên ngoài ngả về Tây cũng là lúc màn chiếu được tắt đi.

Mọi người đều đang lục tục thu dọn đồ đạc ra về. Hoắc Trường Uyên đứng dậy khỏi ghế, đi thẳng về phía cô.

Bước chân của anh vừa dừng lại phía trước sofa, thì Giang Phóng đuổi kịp, nói với anh câu gì đó, đầu tiên anh im lặng nhướn mày, sau đó hơi quay người sang.

Lâm Uyển Bạch đứng lên, cũng nhìn theo hướng họ nhìn, thấy trước cửa phòng hội nghị có một bóng dáng cao gầy bước vào.

Vì ai nấy đều đang đi ra, chỉ có người đó đi vào nên mục tiêu khá rõ ràng. Cộng thêm việc đó là một cô gái xinh đẹp quyến rũ, vóc dáng cũng chuẩn, mặc chiếc váy da, đôi giày cao gót nện xuống sàn nhà vang lên những tiếng lanh lảnh.

Có vẻ như đó là một cô gái con lai, ngũ quan cực kỳ sắc nét, cộng thêm lớp trang điểm vừa phải nên rất hấp dẫn người đối diện.

Lâm Uyển Bạch chú ý đến màu son của đối phương, chính là màu hồng phấn đó, còn vẽ cả viền môi, đủ non nớt.

Cô bất giác nắm tay lại. Cô nhớ tới dấu son dính trên cổ áo Hoắc Trường Uyên tối qua. Giác quan thứ sáu của phụ nữ nói cho cô biết, rất có thể nó xuất phát từ cùng một người.

Cô gái kia cũng đi thẳng về phía này giống Hoắc Trường Uyên lúc này.

Xem ra họ không xa lạ, cô ấy thẳng thừng giờ tay: "Hoắc tổng!"

"Giám đốc Từ!" Hoắc Trường Uyên bắt tay lại.

Lâm Uyển Bạch cắn môi, tầm mắt không thể rời khỏi bàn tay đang siết chặt của họ.

Một giây, hai giây, ba giây...

Khi giây thứ tư vừa qua, họ mới buông ra, cô cũng không hiểu vì sao mình có thể đếm một cách chuẩn xác như thế.

"Em đã đứng ngoài đợi rất lâu rồi, nhưng không dám làm phiền, đợi tới khi cuộc họp kết thúc mới dám gọi cho Giang Phóng!" Người phụ nữ được gọi là giám đốc Từ mỉm cười: "Tối qua em nói rồi, phải đặc biệt mời Hoắc tổng ăn một bữa cơm để tỏ lòng cảm ơn."

"Cũng không cần đâu." Hoắc Trường Uyên cười khẽ một cái.

"Vậy sao được! Nhà hàng em đã đặt xong xuôi rồi, vả lại chúng ta nhân tiện có thể bàn một chút về chuyện góp vốn đầu tư, em còn rất nhiều vấn đề cần hỏi anh đây, Hoắc tổng! Nếu sau đây anh không có hẹn gì thì chúng ta đi luôn nhé?"

Nói rồi, cô ấy cuối cùng cũng nhìn sang cô: "... Vị này là?"

Ban nãy hai người họ trò chuyện khá thân mật, Lâm Uyển Bạch cảm thấy mình như tấm phong nền vậy.

Thấy họ cùng đồng loạt nhìn về phía mình, cô mím chặt môi, khẽ đáp: "À, hai người đi ăn đi, để trợ lý Giang đưa em về khách sạn là được rồi..."

Cô cúi đầu chuẩn bị rời đi nhưng bị Hoắc Trường Uyên nắm chặt lấy tay.

"Cùng đi đi."

~Hết chương 146~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 147

Chiếc xe thương vụ dừng lại bên dưới tháp Macao.

Nơi giám đốc Từ đặt hàng là một nhà hàng xoay nằm trên tầng, không những có thể ăn mà còn có thể ngắm nhìn quang cảnh toàn thành phố Macao về đêm, có thể nói là tốn nhiều tâm sức.

Nghe nói tháp Macao cao 338 mét, xếp thứ tám tại châu Á và thứ mười toàn thế giới về độ nổi tiếng, thậm chí còn cao hơn cả tháp Eiffel của Paris, hơn thế còn có thể nhìn xa tận Chu Hải* và một phần cảnh quan các đảo xa của Hồng Kông.

*Châu Hải hay còn gọi là Chu Hải là một thành phố trực thuộc tỉnh ở bờ biển phía nam tỉnh Quảng Đông, Trung Quốc.

Lâm Uyển Bạch phóng tầm mắt nhìn ra ngoài, đúng là cảnh đêm rất đẹp, nhưng lúc này đây cô lại không có tâm trạng ngắm nhìn, lồng ngực nghẹn lại khó chịu.

Trên chiếc bàn đen có trải một lớp khăn màu trắng tinh. Chiếc ly đế cao bằng thủy tinh trong veo, đĩa cũng sạch bong có thể soi rõ mặt người.

Giám đốc Từ thể hiện rất tốt phong thái của một người chủ nhà, sau khi đặt túi xách xuống, cô ấy mỉm cười lên tiếng: "Đây là nhà hàng buffet, chúng ta đi lấy đồ ăn đã được không?"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên khẽ đáp.

Lâm Uyển Bạch vừa ngồi xuống tức thì, nghe thấy vậy đành đứng dậy theo.

Bữa tối nay nhà hàng phục vụ các món của Bồ Đào Nha và Ấn Độ và cả những món hải sản tươi ngon, phong phú cùng với một vài món ăn đặt làm ngay. Phóng tầm mắt nhìn qua, la liệt, đầy rẫy, Lâm Uyển Bạch lặng lẽ cầm đĩa đi phía sau.

Phía trước là bóng hai người đi song song với nhau, Hoắc Trường Uyên cao lớn, còn giám đốc Từ vừa gầy vừa cao, cực kỳ đẹp đôi.

Dọc đường, cuộc nói chuyện giữa họ chưa lúc nào ngừng.

Đa phần họ bàn luận về những chuyện trong cuộc việc, toàn là các chủ đề cô nghe không hiểu. Mà cho dù có hiểu cũng không đến lượt cô xen vào.

Bàn tay cầm kẹp của Lâm Uyển Bạch siết chặt lại, lồng ngực càng lúc càng bí bách.

Giống như phát tiết vậy, cô chọc mạnh vào con cua đang giương càng trên lớp đá. Nhưng giống như đối đầu với cô vậy, gấp một hồi, con cua cứ trượt xuống. Nhiều lần như vậy, cô chẳng gặp được con nào.

Tức chết đi!

Khi Lâm Uyển Bạch định từ bỏ thì trong đĩa bất ngờ có thêm một con cua to đỏ rực.

Cô ngẩng lên, va phải đôi mắt sâu hút của Hoắc Trường Uyên đang nhìn mình nửa đùa nửa thật.

Lâm Uyển Bạch quay mặt đi, cầm đầu định tới khu bánh trước mặt.

Khi đi ngang qua anh, khuôn mặt cương nghị của anh bất ngờ áp sát cô, yết hầu hơi động.

"Cho phép em ghen đấy."

"..." Bước chân cô hơi khựng lại.

Khi mím môi lại, cô nghe thấy anh lại buông một câu bên tai: "Nhưng không được phép đánh đổ cả thùng giấm."

"Em không có..." Lâm Uyên Bạch phản bác.

Nhưng ngoài miệng thì nói vậy, trong lòng vẫn có một âm thanh nhỏ xíu đang phản bác cô.

Lấy đồ ăn xong, ba người lại trở về bàn. Tuy là nhà hàng xoay ngắm cảnh 360 độ nhưng tốc độ xoay rất chậm, phải một tiếng rưỡi mới xoay được một vòng, sẽ không khiến người ta chóng mặt, cung cấp một trải nghiệm ăn uống rất thoải mái.

Giám đốc Từ và Hoắc Trường Uyên vẫn chuyện trò rất hợp ý, bỗng đầu gối cô chợt ấm lên.

Lâm Uyên Bạch cúi đầu, quả nhiên nhìn thấy bàn tay lớn của anh vươn qua.

Lòng bàn tay lớn đang nắm chặt lấy đầu gối cô, ngón tay ma sát qua lớp vải.

Cô nhúc nhích, không giăng ra, sợ làm ra động tĩnh quá lớn nên đành thôi.

Khi cô nhìn qua lần nữa thì thấy anh vẫn đang nói chuyện với giám đốc Từ, ra vẻ nghiêm túc, giống như bàn tay chọc ghẹo mình dưới gầm bàn

không phải của anh vậy. Tình huống kiểu này thật ra đã không phải lần một, lần hai nữa rồi, chỉ khác trước là lúc này trong ánh mắt cô không có chút khó chịu nào.

Hơn nữa không biết nói đến chuyện gì mà bỗng có tiếng cười khẽ vang lên, nhưng anh lại hơi liếc mắt về phía mình. Lâm Uyển Bạch dám khẳng định, anh đang cười mình.

Cười cái gì mà cười!

Lâm Uyển Bạch trút hết mọi giận dữ vào con cua trên đĩa, bắt đầu dùng dao "giải phẫu" nó.

Trong lúc đang ăn, Hoắc Trường Uyên chợt đứng lên: "Anh đi nghe cuộc điện thoại."

Nói xong, anh bèn cầm di động rời đi.

Giám đốc Từ có vẻ là một người nhanh nhạy, không để không khí đông lạnh mà chủ động mở lời: "Hải sản ở đây đều rất ngon, tôi thấy hình như cô Lâm rất thích ăn cua?"

"À, đúng là rất ngon..." Lâm Uyển Bạch trả lời hơi dối lòng.

"Con trai tôi cũng thích ăn cua ở đây, tuần nào cũng ầm ĩ đòi tôi đưa tới."

"Giám đốc Từ có con rồi ă?" Lâm Uyển Bạch ngẩn người.

"Đúng vậy, năm nay nó đi học mẫu giáo rồi, là con trai nên rất nghịch ngợm, thuê cả người giúp việc về mà có trông được nó đâu!" Giám đốc Từ tươi cười gật đầu, cuối cùng còn hỏi thêm một câu: "Cô Lâm là bạn gái của Hoắc tổng phải không?"

"Vâng..." Lâm Uyên Bạch khẽ gật đầu.

Cô hơi khó hiểu, không biết rốt cuộc đối phương đang suy nghĩ chuyện gì trong lòng.

"Vậy coi như tôi mời bữa cơm này là đúng rồi!" Giám đốc Từ mỉm cười chấp hai tay lại.

"Mặc dù tôi và Hoắc tổng này giờ chỉ bàn công việc, nhưng hôm nay chủ yếu là muốn cảm ơn anh ấy! Bữa cơm tối qua tôi cũng tham gia, không ngờ lại gặp chồng cũ. Anh ta là người cố chấp, ly hôn đã hai năm mà vẫn bám riết lấy tôi không buông, cũng may có Hoắc tổng kịp thời ra tay giúp đỡ! Vì muốn chồng trước từ bỏ, tôi cũng thuận nước đẩy thuyền, cùng Hoắc tổng diễn một vở kịch!"

"Nhưng mà cô yên tâm, chúng tôi chỉ diễn bề ngoài vậy thôi, không làm gì quá đáng đi quá giới hạn đâu, tôi chỉ hôn một cái vào cổ áo Hoắc tổng. Dù sao cô cũng là bạn gái của anh ấy, tôi cảm thấy cùng là phụ nữ, tôi nên nói với cô một tiếng."

"Hả..." Lâm Uyên Bạch lần này ngây ngốc thật sự.

"Cô Lâm đừng để bụng nhé!"

"Không đâu, không đâu..."

Lâm Uyên Bạch hoàn hồn lại, giải thích lia lịa.

Khi nhìn thấy dấu son trên cổ áo, trong lòng cô rất khó chịu. Thật ra tối qua cô cũng chẳng ngủ được, suốt cả buổi tối trong đầu hiện lên rất nhiều hình ảnh.

Trước kia trong hộp đêm hay quán bar, Hoắc Trường Uyên cũng ra vào rất nhiều để tiếp khách, cô cũng nhìn thấy có những cô gái ở bên cạnh anh nhưng anh gần như không chạm vào họ. Vậy mà lại bất ngờ xuất hiện một dấu hôn khiến cô lo được lo mất. Hoặc có thể vì đây là tật xấu đã ăn vào bản chất của đàn ông, cô thậm chí còn nghi ngờ việc mình đến đây đồng thời tưởng tượng ra cảnh một cô gái khác ngồi lên đùi, thân mật với anh...

Cho dù chỉ là mua vui qua đường, cô vẫn khó chịu trong lòng.

Nhưng bây giờ hiểu rõ ngọn nguồn, mọi bí bách nơi lồng ngực Lâm Uyển Bạch đều tan biến sạch sẽ.

Thì ra chỉ là một hiểu lầm...

...

Dùng bữa xong, chiếc xe công vụ đen vẫn đỗ trước cửa khách sạn.

Trong thang máy không đông người, khi đến tầng mười chỉ còn lại hai người họ.

Nghĩ đến những lời tổng giám đốc Từ nói, Lâm Uyển Bạch nhìn người đàn ông đang đứng thẳng bên cạnh, bất giác dịch chuyển bước nhỏ về phía anh, gơ tay khẽ nắm lấy tay anh, sau đó nắm chặt lại từng chút một.

Giống như lúc ăn cơm vậy cô cũng dùng ngón tay cọ cọ.

Hoắc Trường Uyên liếc sang bên cạnh, nói một câu hơi nặng nề: "Bà con của em đang đến, đừng có chọc vào anh nghe rõ chưa!"

"Hoắc Trường Uyên, thật ra..."

Lâm Uyển Bạch liếm môi, thấy anh hơi nhướng mày đợi cô nói nốt, cô bèn nuốt nước bọt, từ từ nói: "Có chuyện này em muốn nói với anh!"

"Chuyện gì?"

Lâm Uyển Bạch cup mắt xuống, sau đó kiễng chân lên, thì thào một câu gì đó vào tai anh.

Con người của Hoắc Trường Uyên đột ngột co rụt lại.

Sau đó eo cô bị anh ôm chặt.

Lâm Uyển Bạch bị anh kéo vào lòng, anh thu mạnh cánh tay lại, ánh mắt nhìn cô như có thể ăn thịt người vậy: "Em dám lừa anh!"

~Hết chương 147~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 148

"Á!"

Cửa thang máy mở ra, Lâm Uyên Bạch bất ngờ bị anh vòng tay qua eo khiêng thẳng lên vai.

Bước chân Hoắc Trường Uyên như mang theo làn gió, cho dù đi trên nền thảm trải sàn dài cũng có âm thanh nặng nề phát ra.

Sự giãy giụa của Lâm Uyên Bạch là phí công vô ích.

Cũng may trên hành lang không gặp nhiều người, cô đành che chặt mặt mình lại, coi như tự lừa dối mình, trốn tránh camera ở mỗi góc tường.

Sau khi thẻ phòng được quét xong, Hoắc Trường Uyên gần như dùng chân đá thẳng cửa ra.

Mục tiêu rất rõ ràng, anh lao thẳng về phía chiếc giường lớn trong phòng ngủ, ném cô lên trên, rồi ngay sau đó đè lên cô, kéo khóa quần bò của cô xuống không chút lãng phí thời gian.

Phải nhìn thấy mới dám chắc chắn.

Sau khi đã tự mình xác nhận, Hoắc Trường Uyên nguy hiểm nheo mắt lại.

Lâm Uyên Bạch như một đứa trẻ mắc lỗi, chớp chớp đôi mắt.

"Lâm Uyên Bạch, em càng ngày càng to gan rồi đấy, lại dám lừa anh?"
Hoắc Trường Uyên nghiêng răng rất chậm, cơ hàm như sắp bung ra tới nơi:
"Em còn biết mình mang họ gì không!"

"Họ Lâm ạ..." Lâm Uyên Bạch lí nhí đáp.

Chỉ đổi lại một ánh mắt càng thêm hung dữ của anh, cô biết điều ngậm chặt miệng lại.

"Xem tối nay anh xử lý em thế nào!"

Hoắc Trường Uyên cảm giác ngọn lửa hừng hực mình nhẫn nhịn suốt hai đêm như bốc thẳng lên, kêu gào trong huyết mạch, xông thẳng tới não bộ.

Anh thật sự sắp tức chết rồi!

Người con gái to gan này lại dám lấy chuyện này ra gạt anh, hại anh tối qua hai lần liên tiếp phải dội nước lạnh. Nếu tối nay không xử lý cô, khiến cô kêu không thành tiếng, anh tuyệt đối không dễ dàng tha cho cô!

Lâm Uyên Bạch như đọc được tiếng lòng của anh, chợt run người.

Lúc này Hoắc Trường Uyên như bị lửa dục vọng thiêu đốt, xem ra...

Thật đáng sợ...

Cô liếm môi, cố gắng cứu vớt cục diện một chút.

Nhưng Hoắc Trường Uyên sao dễ dàng cho phép cô lên tiếng, anh cúi đầu, hàm hực cắn lên môi cô.

Trong phòng chỉ còn tiếng quần áo bị xé rách.

Trong bóng tối, tiếng cầu xin của Lâm Uyển Bạch cũng vỡ vụn ra:
"Hoắc Trường Uyên, anh nhẹ một chút..."

...

Sáng hôm sau, Lâm Uyển Bạch nhất quyết không đi họp cùng anh nữa.

Tối qua bị hành hạ quả nửa thời gian, cô một lòng muốn ở lại khách sạn ngủ bù. Khi cô tỉnh dậy, mặt trời đã chói chang. Cô tắm rửa qua một chút, dùng bữa trưa trong nhà hàng của khách sạn. Hơn hai giờ chiều, Hoắc Trường Uyên xong việc sớm, trở về.

Anh không nghỉ ngơi quá nhiều, mà kéo cô: "Tối nay bay chuyến chín giờ tối, còn vài tiếng nữa, anh có thể đưa em đi mua sắm!"

Sau khi Lâm Uyển Bạch ngủ bù một giấc, tinh thần đã thoải mái hơn nhiều.

Cô những tưởng sẽ là một địa điểm danh thắng, không ngờ lại là một trung tâm giải trí bài bạc với quy mô lớn, nói trắng ra là một sòng bạc.

"Hoắc Trường Uyên, anh còn cò bạc?" Cô nghi ngại hỏi.

"Chúng ta gọi đó là cò bạc, nhưng ở Macao này họ chỉ coi đó là một cái máy trò chơi." Hoắc Trường Uyên khẽ nhướn mày. Cuối cùng, anh cố tình nói một câu bên tai cô: "Nếu thua, anh sẽ gán em lại đây!"

Ánh mắt Lâm Uyển Bạch chuyển sang thẳng thốt trong giây lát, cô căng thẳng nhìn anh.

Nhưng chẳng mấy chốc cô lại lắc đầu, rất chắc chắn: "Anh sẽ không đầu..."

"Uyển Uyển thật thông minh!" Hoắc Trường Uyên rướn môi.

Lâm Uyên Bạch đỏ mặt, xấu hổ thúc giục anh: "Thôi, chúng ta mau vào trong đi!"

Thời gian không dư dả nên cô biết Hoắc Trường Uyên chọn nơi này là có lý do của anh. Thứ đại diện cho Macao chính là bài bạc, nếu không vào sòng bạc một lần coi như chưa đến Macao, hơn nữa cô cũng muốn mở mang thêm hiểu biết.

Đây có vẻ là một trung tâm giải trí đã nhiều năm tuổi, nhưng trang trí vẫn rất hào hoa, đi tới đâu là vàng rực rỡ tới đó.

Sau khi bước vào, Hoắc Trường Uyên liền đi đôi xèng.

Cứ cách một trăm mét là lại có một bàn bài: Baccarat, Five-card stud, xúc xắc, còn cả những trò cá cược như đua ngựa, đua chó, Jai alai*... Một vài trò cô còn chưa nhìn thấy bao giờ, nhưng vẫn có đầy đủ trong sòng bạc này.

*Là một môn thể thao liên quan đến một quả bóng nảy ra từ một không gian có tường bằng cách tăng tốc nó lên tốc độ cao bằng một thiết bị cầm tay.

Lâm Uyên Bạch đi dạo ngắm qua một lượt với anh, cảm thấy chỗ nào cũng mới lạ.

Giữa chừng, Hoắc Trường Uyên vào nhà vệ sinh. Lúc ra, anh thấy cô đang ngốc nghếch ngồi trước một chiếc máy game như một đứa trẻ, nhìn những người bên cạnh kéo gậy.

"Sao em không chơi?"

Lâm Uyên Bạch xua tay: "Em nhìn là được rồi!"

Hoắc Trường Uyên kéo cô lên, ôm cô đi về phía trước: "Phía trước có mấy trò bài bạc, anh dẫn em qua xem!"

Trong phòng có rất nhiều bàn chơi bài, gần như đều hình tròn. Người phát bài đứng giữa, xung quanh có vô số người đứng xem, gần như không còn chỗ trống.

"Ngần người ra làm gì vậy?" Thấy cô nhìn về phía đối diện, Hoắc Trường Uyên hỏi.

Lâm Uyên Bạch không giấu giếm: "Em nhìn thấy Lý Huệ..."

"Bà vợ hai của bố em?" Hoắc Trường Uyên nhú mày.

"Vâng." Cô gật đầu.

Ban nãy chỉ vô thức nhìn qua, cảm thấy quen mắt, khi nhìn kỹ lại, cô phát hiện đích xác là Lý Huệ. Bên cạnh còn có một Lâm Dao Dao không lúc nào rời khỏi bà ta.

Trong ấn tượng, cô nhớ Lâm Dũng Nghị ghét nhất là mấy người cờ bạc, cá độ, trước kia có một thư ký ham mê bài bạc, sau khi biết chuyện hôm sau ông đã đuổi việc luôn...

Hoắc Trường Uyên không nói gì, chỉ khoác vai cô di chuyển sang bàn đối diện, rẽ đám đông ra: "Xin lỗi, nhường chỗ cho chúng tôi!"

Lâm Uyên Bạch định nói không cần, nhưng đã bị anh ấn xuống ghế.

Lâm Dao Dao ngồi đối diện đang nghịch móng tay vừa làm của mình: "Mẹ, sao mẹ vẫn còn chơi! Cứ tiếp tục chơi thế này, cẩn thận một ngày nào đó mẹ thua hết tài sản trong nhà đấy!"

"Phỉ phui!" Lý Huệ lập tức không vui: "Con đúng là đồ mồm quạ, đừng nói linh tinh! Từ lúc mẹ ngồi ở đây tới giờ, lúc nào cũng thắng. Không bao lâu nữa có thể lấy lại hết chỗ thua tối qua, chưa biết chừng có thể..."

Nói tới đây bà ta bất ngờ dừng lại, vì nhìn thấy Lâm Uyển Bạch ở đối diện.

"Anh Trường Uyên?" Sự chú ý của Lâm Dao Dao khác bà. Cô ta nhìn thấy Hoắc Trường Uyên trước rồi mới nhìn thấy Lâm Uyển Bạch, sắc mặt vô cùng khó coi. Cô ta quẹt móng tay lên túi xách: "Sao lúc nào cũng đi cùng chị ta vậy!"

Hai ánh mắt phóng tới quá rõ ràng, Lâm Uyển Bạch cảm nhận được.

Có điều bây giờ có chuyện quan trọng hơn. Cô hoang mang nhìn về phía Hoắc Trường Uyên: "Em không biết đâu..."

"Đừng lo lắng." Hoắc Trường Uyên không ngồi mà đứng ngay bên cạnh cô, chống tay lên thành ghế: "Five-card stud rất đơn giản, chính là năm lá bài, xem điểm số hoặc độ lớn nhỏ của quân bài quyết định sự thắng bại. Ngoài việc phải có chút kiến thức về việc Theo hay Bỏ, còn lại đều dựa vào may mắn!"

"Nhưng mà..." Lâm Uyển Bạch cắn môi.

"Chơi hai ván rồi đi." Hoắc Trường Uyên đặt khay lên bàn.

Lâm Uyển Bạch nhìn xèng của những người khác rồi lại nhìn chỗ của họ, bất giác kéo vạt áo của anh, nhỏ giọng hỏi: "Hoắc Trường Uyên, thẻ màu đỏ là bao nhiêu?"

Hoắc Trường Uyên nói một con số.

Lâm Uyên Bạch trợn tròn mắt, ngón tay run run chỉ vào một phía khác:
"... Vậy còn màu xanh?"

"Em không chơi nữa!"

Nghe xong, Lâm Uyên Bạch kích động định đứng dậy.

Hoắc Trường Uyên giữ lấy vai cô, thản nhiên mỉm cười: "Không sao, em cứ coi như chơi Tá lả trên mạng là được!"

~Hết chương 148~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 149

Tá là...

Đâu có giống nhau chứ!

Lâm Uyển Bạch như ngồi trên đồng lửa, lòng bàn tay túa đầy mồ hôi.

Cô hoàn toàn không có kinh nghiệm bài bạc, cũng vốn không biết chơi, chỉ biết dựa vào những kiến thức Hoắc Trường Uyên dạy tại chỗ. Không có chút may mắn nào, liên tục cả hai ván đều thua, xèng trong đĩa đã ít đi một nửa. Còn hai mẹ con Lý Huệ ở đối diện thì ngược lại, thắng đến tươi rói mặt mày.

Lâm Uyển Bạch kiên trì muốn đứng lên, sợ sẽ thua sạch chỗ xèng còn lại.

Hoắc Trường Uyên như đọc được suy nghĩ của cô, âm thầm dùng sức ấn cô ngồi yên trên ghế: "Đừng sợ, có anh ở đây."

Bàn tay anh trượt xuống, dừng lại trên lưng cô, vô hình trung mang lại cho cô một nguồn sức mạnh.

Lâm Uyển Bạch bắt giác ngồi thẳng lên một chút, trên bàn đã bắt đầu phát bài rồi.

Sau ba vòng phát bài, trên bàn chỉ còn đứng cô và Lý Huệ đối diện. Bài trong tay cô hơi nhỏ, 8, 9, 10 cơ. Lúc lật bài cô đã nhìn thấy rồi, tuy là một

dây liên tiếp nhưng so với ba con K của Lý Huệ thì vẫn không có khả năng chiến thắng.

Cho dù cô không hiểu thì cũng biết cơ hội để đạt được Thùng phá sảnh (Một dây năm quân đồng chất) là rất thấp.

Cô không theo nhiều tiền, Lâm Uyển Bạch muốn từ bỏ. Nhưng Hoắc Trường Uyên lại giữ chặt tay cô, đồng thời đẩy hết số xèng còn lại ra ngoài.

"... Hoắc Trường Uyên!"

Lâm Uyển Bạch thẳng thốt kêu lên.

Hoắc Trường Uyên nhìn cô bằng ánh mắt sâu hút rồi nói: "Chia bài!"

Lý Huệ ở bên kia đã thắng liên tiếp hai ván, đắc ý từ sớm. Thấy cô theo hết, mắt bà ta bỗng sáng rực lên. Bà ta xác nhận lại chỗ bài trong tay, rồi đẩy hết chỗ tiền mình có ra không chút do dự.

Lâm Uyển Bạch căng thẳng tới ngừng thở.

Cô thở dồn dập vì những âm thanh phát bài. Khi nhận lấy bài, cô còn không dám mở lên xem.

Nhà cái và Lý Huệ đều đã mở bài, Lâm Uyển Bạch bấm bụng mở bài ra, cây J cơ xuất hiện khiến cô thẳng thốt tới mức suýt rơi cả con người ra ngoài, kích động không ngừng tiếp tục lật nốt.

Bên cạnh có tiếng trầm trồ, Thùng phá sảnh!

Hoắc Trường Uyên đặt xèng vào đĩa, khoác vai cô đứng lên: "Không chơi nữa, chúng ta đi thôi!"

Lâm Uyển Bạch nhìn chăm chăm hai tay mình, như không dám tin. Cô còn chưa kịp hoàn hồn trở lại sau cơn bất ngờ vừa rồi. Lần đầu tiên tham gia một ván bài, lại còn thắng ư? Không những thắng được vốn mà còn thắng thêm gấp đôi.

Ngoài sự phấn khích nhiều hơn, còn có một nỗi sợ hãi sâu sắc.

Nghĩ tới chuyện ban nãy anh chọn theo hết, cô không khỏi nghiêng đầu hỏi: "Hoắc Trường Uyên, sao anh dám chắc sẽ có Thùng phá sảnh?"

"Chơi đại!" Hoắc Trường Uyên giật giật khóe môi.

"Trời ạ..." Lâm Uyển Bạch ngốc luôn.

Cô không khỏi quay đầu nhìn sang bên kia. Xuyên qua đám đông, cô nhìn thấy hai mẹ con Lý Huệ vẫn chưa rời khỏi bàn chơi, sắc mặt cứng đờ sắp chết, vẫn đang nhìn chăm chăm mấy lá bài.

Chẳng trách người ta nói, bài bạc là bác thẳng bản.

Thắng thua chỉ cách nhau một lần ranh.

Lâm Uyển Bạch mím môi nhìn anh, định nói gì đó lại thôi.

Nhưng có vẻ như Hoắc Trường Uyên biết cô định hỏi gì, đôi mắt hơi nheo lại: "Có phải em muốn hỏi anh có nhiều bàn như vậy, vì sao lại chọn bàn đó không? Nguyên nhân rất đơn giản, gặp lần nào hành hạ lần đó!"

Lâm Uyển Bạch lại ngẩn ra.

Hai người họ không ở lại lâu mà tới trước quầy lễ tân đổi lại tiền. Hai cọc xèng thừa ra được đổi thành tiền mặt, Hoắc Trường Uyên nhét vào tay cô.

Cô chưa bao giờ chạm vào nhiều tiền đến thế.

"Em không cần đâu..." Lâm Uyển Bạch vội vàng trả lại.

"Đây là tiền em thắng được." Hoắc Trường Uyên uể oải nhướn mày.

Lâm Uyển Bạch vẫn lắc đầu từ chối, nhưng bị anh quát: "Cầm lấy!"

...

Hai người khác cũng không ở lại sòng bạc quá lâu còn có hai mẹ con Lâm Dao Dao.

Sắc mặt Lý Huệ rất khó coi. Lúc ra khỏi cửa, bà ta còn cố tình kiểm có chửi bảo vệ một bài. Sau khi lên xe đi xa rồi, bầu không khí trong xe vẫn còn rất nặng nề.

Lâm Dao Dao nhìn vào gương dặm lại phấn, vẽ vờn vài đường, sau đó ném thỏi son trong tay ra ngoài cửa sổ: "Con Lâm Uyển Bạch chết tiệt, rốt cuộc chị ta có chỗ nào tốt đẹp chứ! Sao anh Trường Uyên lại để ý chị ta, lại còn dẫn chị ta tới Macao chơi nữa!"

Lý Huệ cũng bốc hỏa trong lòng, cuối cùng bà ta không những không thắng được tiền mà còn thua sạch sẽ.

"Một con tiện nhân bị đuổi ra khỏi nhà như chị ta rốt cuộc dựa vào đâu mà khiến anh Trường Uyên không buồn nhìn con lấy một cái!" Lâm Dao Dao hậm hực siết chặt chiếc túi xách trên chân, nhất là khi nghĩ tới cảnh hai người họ thân mật như chốn không người ban nãy, cô ta càng đỏ kị tưởng chết.

Lý Huệ nghe vậy, nhúu mày hỏi: "Dao Dao, con vẫn chưa chịu từ bỏ à?"

"Con thích anh Trường Uyên lâu như vậy rồi..." Lâm Dao Dao bĩu môi.

"Lần trước ở nhà không phải bố con chưa nhắc đến chuyện cưới hỏi với Hoắc tổng nhưng đã bị cậu ta từ chối, hơn nữa sau khi biết nguyên nhân, bố con cũng không dám nhắc lại nữa..." Lý Huệ nhìn con gái: "Dao Dao, bây giờ con cũng chưa quá nhiều tuổi, chuyện gì cũng vẫn kịp. Có rất nhiều cậu chủ còn nhà quyền quý, chúng ta còn có thời gian từ từ lựa chọn!"

Nhưng Lâm Dao Dao nghe xong không đồng ý: "Nhưng cả Băng Thành này không ai so sánh được với anh Trường Uyên*!"

*Một cú tát vào mặt Tần Tư Niên, Tần Dịch Niên, Tần Hoài Niên =))

Lý Huệ không lên tiếng, vì đây là sự thật, không thể phản bác. E là cả Băng Thành này, xét về bối cảnh gia đình hay thế lực, địa vị, cũng không tìm ra được người đàn ông nào xuất sắc hơn Hoắc Trường Uyên.

"Nói thì nói vậy, nhưng mà..."

"Mẹ!" Lâm Dao Dao nhăn mặt ngắt lời, ngẩng cao đầu, thái độ kiên quyết tựa như không đạt được mục đích không bỏ qua: "Con không sợ, cho dù không trèo cao tới được nhà họ Hoắc, con chỉ cần là người con gái của anh Trường Uyên cũng được rồi! Mẹ, chẳng phải mẹ đã nhẫn nhịn ở bên bố bao nhiêu năm rồi mới được lên ngôi vị trí bây giờ sao, thế nên mọi chuyện đều không phải vấn đề!"

Lý Huệ nghe xong không lên tiếng, ở một mức độ nhất định cũng ngầm đồng ý với con gái.

Sau khi bà ta được gả về nhà họ Lâm đã thành công đuổi được Lâm Uyển Bạch ra khỏi nhà. Ở bên ngoài, Lâm Dao Dao gần như là cô thiên kim duy nhất của gia đình, cũng là bông hoa được bà ta nâng niu nuôi lớn. Hơn nữa xét về diện mạo hay vóc dáng, có điểm nào kém Lâm Uyển Bạch?

Nghĩ tới chuyện lúc trước Hoắc Trường Uyên bảo vệ Lâm Uyển Bạch, bà ta đã có phần ngạc nhiên rồi, không ngờ ban nãy trên bàn bài lại xuất hiện một lần. Xem ra Lâm Uyển Bạch rất được lòng Hoắc Trường Uyên. Cũng không biết cô ta đã dùng thủ đoạn hồ ly tinh gì, không khác gì người mẹ nhảy lầu kia!

Chết thì cũng chết rồi, bây giờ trong giấc mơ của Lâm Dũng Nghị thì thoáng vẫn lăm lăm bên tên người đó. Khi nghĩ như vậy, bà ta hoàn toàn quên mất mình thực sự là kẻ thứ ba.

Lý Huệ hơi sững người, biểu cảm nhìn con gái tràn đầy tự tin.

"Đúng rồi mẹ! Mẹ bảo liệu Lâm Uyển Bạch có nói với bố không? Bố ghét nhất là bài bạc!" Lâm Dao Dao bỗng nhiên nhớ ra gì đó, vội căng thẳng hỏi.

"Sợ gì chứ!" Lý Huệ không chút lo lắng, nhàn nhã vuốt phẳng lại vạt áo nhàn nhúm: "Cho dù dám mách thì đã sao nào. Tới lúc đó mẹ chỉ cần rũ rĩ vài câu bên tai ông ấy, rồi nhắc đến đứa con bị sảy năm xưa, con nghĩ bố tin nó hay tin mẹ?"

Hai mẹ con họ nhìn nhau, đều không hện mà bật cười...

~Hết chương 149~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 150

Khi từ trong khu giải trí đi ra, sắc trời bên ngoài vừa nhá nhem.

Vẫn còn hai tiếng đồng hồ nữa mới tới giờ bay, họ có thể men theo con đường này, đi dạo thêm một chút.

Buổi trưa, Cục cảnh sát gọi điện thoại cho cô, nói là đã tìm được ví tiền của cô, tiền mặt và thẻ ngân hàng bên trong đều không còn nữa, chỉ còn lại giấy tờ tùy thân, có lẽ tên trộm sau khi lấy hết những thứ có giá trị đã ném nó vào trong thùng rác.

Nhưng đối với Lâm Uyển Bạch mà nói, đây đã là chuyện quá may mắn rồi.

Nhưng cho dù không tìm lại được giấy tờ tùy thân, cô cũng không quá lo lắng nữa. Vì có Hoắc Trường Uyên ở đây, anh nhất định sẽ có cách đưa mình về.

Phần bị rách ra của túi xách được tạm thời khâu lại, bây giờ bên trong đang phồng lên, đựng toàn tiền, mỗi bước đi Lâm Uyển Bạch đều cảm thấy thấp thỏm lo âu, căng thẳng lấy tay đỡ đáy túi, sợ sẽ rơi ra ngoài.

Cuối cùng Hoắc Trường Uyên vẫn kiên trì nhét tiền cho cô.

Có điều chỗ tiền tài nặng trĩu này Lâm Uyển Bạch lại cảm không mấy tự nhiên. Đi được nửa đường, nhìn thấy gì đó, cô khẽ đưa tay Hoắc Trường Uyên: "Chúng ta vào cửa hàng kia xem đi?"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên khẽ đáp.

Sau khi bước vào, anh hơi bất ngờ, hóa ra đây là một cửa hàng đồ hiệu.

Là một thương hiệu nổi tiếng thế giới, chủ yếu kinh doanh các loại đồ da cao cấp, bên trong bày la liệt hàng, toàn là các loại ví da đủ kiểu dáng, bên trong đa phần là các khách nữ.

Lâm Uyển Bạch tay giữ túi xách, hỏi với vẻ dè dặt: "Hoắc Trường Uyên, chỗ tiền này... em có thể chi tiêu tùy ý phải không?"

"Đã nói là em thắng được mà!" Hoắc Trường Uyên mỉm cười.

Nghe vậy, cô khẽ gật đầu, bắt đầu đi theo cô nhân viên lượn khắp các tủ đồ.

Di động đổ chuông, Hoắc Trường Uyên nói với cô: "Em cứ chọn đi, anh đi nghe điện thoại!"

"Vâng..." Lâm Uyển Bạch lại gật đầu lần nữa.

Cuộc gọi tới từ người phụ trách công ty con tại đây, bàn luận về việc công nên kéo dài khá lâu. Sau khi Hoắc Trường Uyên kết thúc cuộc nói chuyện quay trở về, Lâm Uyển Bạch đang cúi đầu đứng trước một khu vực nào đó, rất lâu không nhúc nhích.

Hoắc Trường Uyên từ phía sau đi tới: "Chọn xong chưa?"

"Ừm." Lâm Uyển Bạch liếc nhìn anh, sau đó nói với nhân viên: "Phiền cô thanh toán cái này giúp tôi!"

Cô đi theo người đó đến quầy thu ngân để thanh toán.

Lúc cô nhân viên đưa món đồ đã gói xong xuôi tới, Hoắc Trường Uyên ngờ ngàng. Cuối cùng cô lại chọn một chiếc thắt lưng nam. Cô cầm chưa đầy hai giây đã đưa thẳng cho anh.

"Mua cho anh?" Hoắc Trường Uyên nhướn mày.

"Ừm!" Lâm Uyên Bạch gật đầu.

Đôi mắt Hoắc Trường Uyên hơi tối đi. Đây là kiểu thắt lưng kỷ niệm, ở giữa có một chữ H biểu tượng, giá không hề rẻ. Anh liếc mắt nhìn tờ hóa đơn vừa được in ra, giá vừa vặn bằng số tiền mới thắng được...

Từ cửa hàng đồ cao cấp đi ra, Lâm Uyên Bạch nhẹ nhõm cả người.

Cô nhìn Hoắc Trường Uyên ở bên, ban nãy khi đi ra, anh đã mượn phòng thay đồ để đeo thắt lưng lên.

"Có biết bình thường tặng thắt lưng cho đàn ông có ý nghĩa gì không?" Hoắc Trường Uyên bỗng chốc lười biếng rướn khóe môi.

"... Ý nghĩa gì chứ?" Lâm Uyên Bạch ngẩn người, cô không nghĩ nhiều như vậy.

Số tiền thắng được anh nằng nặc bắt cô nhận, cô không muốn, chỉ có thể nghĩ ra cách thức này.

"Nếu một cô gái tặng thắt lưng cho đàn ông, vậy thì có nghĩa là muốn trói chặt anh ấy cả đời." Nói tới đây, Hoắc Trường Uyên vòng tay qua eo kéo cô vào lòng mình. Anh cúi xuống, ánh mắt tràn ngập mùi vị nam tính: "Sao, em cũng muốn dùng thắt lưng trói chặt anh à?"

"Nếu đúng vậy thì sao..."

Lâm Uyên Bạch nín thở, khẽ hỏi lại.

Đáp lại cô là nụ hôn nồng nhiệt của Hoắc Trường Uyên.

Ăn tối xong trong một nhà hàng ở đầu phố, hai người họ trở lại khách sạn, thu dọn đồ đạc, chuẩn bị xuất phát ra sân bay.

Hành lý của Lâm Uyển Bạch không nhiều, quần áo thay giặt vài ba bộ là được. Hoắc Trường Uyên tới Macao lâu hơn cô, dọn xong đồ của mình cô qua dọn giúp đồ của anh. Cô đang đổ mặt giấu chỗ quần lót của anh vào trong vali thì chợt có tiếng gõ cửa.

Mở cửa ra, người tới là Giang Phóng, nhìn nét mặt có vẻ vội vàng.

"Cô Lâm."

Giang Phóng cúi đầu chào sau đó hỏi ngay: "Hoắc tổng đâu ạ?"

"Anh ấy ở trong..." Lâm Uyển Bạch chỉ vào phòng ngủ bên trong.

Giang Phóng hơi gật đầu tỏ ý đã biết rồi vội bước đi vào trong, cung kính nói gì đó. Hoắc Trường Uyên hơi nhú mày, trầm ngâm mấy giây: "Tôi biết rồi, cậu đi sắp xếp đi!"

Thấy Giang Phóng lại vội vã đi ra, Lâm Uyển Bạch tiến lên hỏi: "Sao vậy?"

"E là anh không thể cùng em quay về."

"Dạ?" Cô không hiểu.

Hoắc Trường Uyên chau mày giải thích: "Anh lại phải bay qua Mỹ một chuyến, giải quyết một vài việc. Nhưng lần này sẽ không quá lâu, tới đó giải quyết xong là có thể về ngay."

Đại sảnh sân bay.

Vì Hoắc Trường Uyên phải đi Mỹ nên anh qua cửa bay quốc tế, khác với cô.

Giang Phóng đã giúp họ check-in xong xuôi. Lâm Uyển Bạch vẫn giống như lúc tới, ôm túi xách của mình đứng đó, nhìn Hoắc Trường Uyên phía trước. Anh bỗng lên tiếng:

"Về tới nơi rồi nhắn tin cho anh, có thể anh đang ở trên máy bay không nhận được, nhưng vẫn phải nhắn, nghe rõ không?"

"Nghe rõ rồi..." Lâm Uyển Bạch gật đầu.

Hoắc Trường Uyên nói tiếp: "Lúc hạ cánh cũng nửa đêm rồi, anh đã bảo Giang Phóng sắp xếp, bảo anh Trần tài xế qua đón em."

"Ừm..." Cô ngoan ngoãn đáp.

Anh Trần là tài xế của anh, nghe sự sắp xếp đâu ra đấy của anh, cô rất an tâm.

Cô đã xin quản lý nghỉ phép, ngày mai là thứ Hai phải đi làm, cô không thể bám theo anh sang Mỹ được.

Thời gian trôi nhanh từng phút từng giây, loa thông báo đã bắt đầu nhắc nhở.

"Qua đây."

Hoắc Trường Uyên đưa tay về phía cô.

Lâm Uyển Bạch không kháng cự mà nghe lời, ngượng ngùng dựa vào anh.

Loa phát thanh vẫn đang ầm ĩ. Cô giãy giụa nhưng không thể thoát ra. Cô nghe thấy anh thì thầm bên tai mình: "Buông ra cũng được, em hôn anh một cái!"

"Ở đây?" Lâm Uyển Bạch sững sốt nhìn anh.

"Ừm." Hoắc Trường Uyên hờ hững đáp.

Lâm Uyển Bạch nhìn trái ngó phải, xấu hổ vờ vờ ngón tay: "Nhưng ở đây đông người quá..."

"Không hôn thì không thả." Hoắc Trường Uyên thu chặt cánh tay lại vẻ uy hiếp.

Dưới cái nhìn chính diện với anh, Lâm Uyển Bạch cuối cùng cũng nhắm lại, từ từ kiễng chân lên.

Năm phút sau, cô ôm hai gò má ửng hồng, chạy qua cửa kiểm tra an ninh.

Đến tận cùng của chỗ ngoặt, Lâm Uyển Bạch quay đầu lại vẫn nhìn thấy bóng Hoắc Trường Uyên đứng sững đó. Dưới ánh đèn, anh như một người đầu đội trời chân đạp đất, khiến người ta không thể rời mắt.

...

Thứ Hai, ngày làm việc.

Cả ngày đúng là chỉ toàn công việc. Ngoài giờ nghỉ trưa ra thì không có lúc nào được nghỉ. Trước khi tan làm, cuối cùng cô mới được thở một chút.

Các đồng nghiệp thích buôn dưa lê bên cạnh dĩ nhiên không rảnh. Họ bắt đầu kéo cô ra hỏi cho rõ ngọn ngành, gạn hỏi cô tuần trước xin nghỉ để

làm gì, có phải cùng bạn trai đi chơi không.

Di động rung lên, Lâm Uyên Bạch vội có đó thoát thân, vào nhà vệ sinh nghe máy.

Nhìn màn hình, cô nhú mào, đó là một số máy lạ.

"Alô?" Lâm Uyên Bạch ngập ngừng.

Đầu kia ngừng lại mấy giây rồi một giọng nói vang lên: "Chào cô, cô là cô Lâm, Lâm Uyên Bạch?"

Lâm Uyên Bạch bày ra vẻ mặt khó hiểu.

Ban đầu cô còn nghĩ là cuộc gọi chào mời dịch vụ, nhưng có vẻ lại không giống, vì ở đầu kia là một chất giọng rất dày dặn, có vẻ như là một người có tuổi, thậm chí là một người đàn ông trung niên.

"Dạ vâng đúng là tôi!" Cô nắm chặt di động, bất giác hỏi: "Xin hỏi, bác là..."

Đầu kia đáp một câu: "Tôi là bố của Trường Uyên!"

Hả!

Lâm Uyên Bạch lập tức bùm chặt miệng.

Quá sững sốt, cô suýt nữa hét lên thành tiếng.

Nghĩ tới chuyện là bố của Hoắc Trường Uyên gọi tới, Lâm Uyên Bạch thiếu nước làm rớt di động. Cô phải cầm hai tay, nuốt nước bọt một lúc lâu, cuối cùng mới tìm lại được giọng nói: "À, không biết bác..."

"Liệu cô Lâm có thời gian rảnh gặp tôi một chút không? Sau khi hết giờ làm, tôi sẽ sắp xếp thư ký qua đón cô.

Còn chưa đợi cô nói xong, đầu bên kia có vẻ như đã ngắt máy. Tuy rằng chỉ là những lời hỏi ý, nhưng rõ ràng ông ta đã thay cô quyết định tất cả.

Ngắt máy rồi, rất lâu sau, Lâm Uyển Bạch mới thở hắt ra một hơi đã nhịn từ lâu.

~Hết chương 150~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 151

Giờ tan tầm cao điểm, chiếc xe lao đi nhanh như bay rồi dừng lại trước cửa một quán trà.

Người thư ký do ông Hoắc sắp xếp mở cửa xe giúp cô. Lúc bước vào, Lâm Uyển Bạch dừng lại trước cửa một lúc, chỉnh trang lại tóc tai, quần áo, điều chỉnh lại nhịp thở rồi mới đi vào.

Tổng cộng chỉ cao năm tầng, nên không có thang máy. Trang trí ở đây trông rất cổ kính, bước chân lên từng bậc thềm gỗ tạo ra những âm thanh bí bách.

Tới tầng ba, đi tới tận đầu hành lang rẽ một vòng, dừng lại trước cửa phòng kín, gõ cửa rồi đẩy ra, người thư ký cung kính cúi đầu nói: "Thưa Chủ tịch Hoắc, người đã đến."

Bên cạnh cửa bằng gỗ lim khắc hoa có một người đàn ông trung niên mặc kiểu Đường Sơn, có vẻ còn nhiều hơn Lâm Dũng Nghị vài tuổi, tầm khoảng năm mươi lăm, trông vóc người rất rắn rỏi, trên đầu không có quá nhiều tóc bạc, trước mặt là một tách trà Bích Loa Xuân còn đang bốc khói nghi ngút.

Có vẻ như đang nhắm mắt nghỉ ngơi, ông vẫn giữ nguyên tư thế ngồi, không mở mắt ra.

Sau khi người thư ký báo cáo xong, bèn lui ra ngoài.

Đóng cửa lại, không chỉ lòng bàn tay mà Lâm Uyển Bạch cảm nhận rõ từng lỗ chân lông trên cánh tay đều đang rướm mồ hôi hột.

Cô không hề nghĩ bố của Hoắc Trường Uyên lại gọi điện thoại cho mình, cũng không biết vì cớ gì ông ấy lại muốn gặp mặt cô. Lễ nào anh đã nhắc đến mình trước mặt bố, nhưng trực giác nói cho cô biết không phải như vậy.

Ông Hoắc không lên tiếng, cô cũng không dám nhúc nhích, đành đứng nguyên tại chỗ âm thầm quan sát.

Ngũ quan của ông có vài phần giống với Hoắc Trường Uyên, nhất là bây giờ khi ông đang bày ra biểu cảm lạnh nhạt, quả thực giống nhau như đúc.

Bên tai Lâm Uyển Bạch chợt vọng về câu Hoắc Trường Uyên từng nói: "Bố anh rất nghiêm túc, luôn nổi nóng, từ nhỏ tới lớn anh gần như rất ít khi nhìn thấy ông ấy cười, đa phần chỉ toàn quát nạt người khác..."

Trăm nghe không bằng một thấy.

Liềm qua đôi môi khô khốc, càng lúc cô càng căng thẳng.

Chẳng biết đã qua bao lâu, cuối cùng ông Hoắc cũng mở mắt ra, ánh mắt có vài phần sắc lẹm, nhìn cô chằm chằm, mang theo ý tứ thăm dò vào tận sâu những suy nghĩ trong lòng đối phương, giống như muốn nhìn rõ toàn bộ từ tâm hồn đến thể xác của cô: "Cô Lâm?"

"Dạ vâng..." Lâm Uyển Bạch vô thức tiến lên trước một bước.

Ông Hoắc gật đầu, bình thản hỏi: "Cô Lâm cũng là người Băng Thành?"

"Vâng..."

"Năm nay bao nhiêu tuổi?"

"24 ạ..."

"Làm công việc gì?"

"Làm nhân viên tại một công ty tài chính..."

Lâm Uyển Bạch không dám thở mạnh, cảm giác như đang bị điều tra nhân khẩu, nhưng lại tuyệt đối không được trả lời qua quýt.

Trong ngữ khí của ông Hoắc mang theo chút khách khí, nhưng ánh mắt lại khiến người ta không thoải mái, nhất là khi ông nhìn về phía cô, rất sắc. Cô vừa buông bàn tay nắm chặt ra lại nghe thấy ông hỏi: "Vậy bố mẹ cô làm nghề gì?"

"Mẹ cháu đã qua đời từ lâu." Lâm Uyển Bạch thành thật trả lời: "Bố cháu đã tái hôn, bây giờ tự kinh doanh một công ty. Cháu còn bà ngoại sống dưới quê..."

"Cô Lâm, cô và Trường Uyên bây giờ đang có quan hệ gì?" Ông Hoắc bất ngờ hỏi.

Trái tim Lâm Uyển Bạch run lên.

Cô cảm thấy mọi câu trước đó chỉ là tung hỏa mù, có vẻ như đây mới là câu hỏi mấu chốt.

"Chúng cháu..." Cô nuốt nước bọt, bình tĩnh lại, trả lời: "Chúng cháu có quan hệ bạn trai bạn gái!"

"Bạn trai bạn gái..." Ông Hoắc lặp lại lời cô nói, hơi kéo dài âm cuối như mang theo ý tứ sâu xa. Sau đó, ông cười với ý gì đó: "Ha ha..."

Mấy hôm trước khi tới hồ chứa nước câu cá, ông Trịnh nói với ông có gặp con trai dẫn theo bạn gái ra ngoài ăn cơm. Lúc đó ông không chịu tin, không ngờ mới điều tra qua một chút đã thật sự xuất hiện một người như thế!

Ông Hoắc nheo mắt lại, chỉ vào chiếc ghế gỗ lim đối diện và nói: "Cô Lâm, đừng câu nệ như thế, tôi đâu phải hổ. Không cần đứng mãi, ngồi xuống đi!"

"Vâng..."

Lâm Uyên Bạch vội trả lời, rồi nói thêm một câu: "Cảm ơn bác..."

Cô dè dặt đặt mông xuống đệm, cũng vẫn như ngồi trên đồng lửa, đôi mắt với khí thế quá mạnh mẽ của ông Hoắc.

Sau khi ngồi xuống, cô không dám tự động lên tiếng. Cô chú ý thấy, có vẻ giống với Hoắc Trường Uyên, hai cha còn đều không quá thích trà, tách Bích Loa Xuân chưa từng được động vào.

Thấy ông Hách bê tách trà lên, Lâm Uyên Bạch vội vàng giơ tay ra: "Bác trai, tự cháu..."

"Gọi tôi là chủ tịch Hoắc." Ông Hoắc lạnh giọng sửa chữa.

Lâm Uyên Bạch xấu hổ, ngượng ngập chữa lại: "Vâng, chủ tịch Hoắc..."

Cốc được rót đầy nước, cô nhìn lá trà trôi nổi trên bề mặt, trái tim trở nên bất an.

Sau khi đặt chiếc ấm xuống, ông Hoắc có vẻ như đã chuẩn bị từ trước, rút một tờ chi phiếu trong cặp ra, ký một chữ rồi đưa cho cô: "Trong này có một triệu*."

*Tương đương 3,5 tỷ VNĐ.

Lâm Uyển Bạch lập tức sững người.

"Bác..." Ý thức được điều bất ổn, cô vội vàng chữa lại: "Chủ tịch Hoắc?"

"Nhận đi, coi như phí bồi thường cho cô." Ông Hoắc hờ hững nói.

Sắc mặt Lâm Uyển Bạch tái nhợt trong khoảnh khắc. Cô mím môi lại, đôi môi cũng mất hết sự hồng hào. Cô lắc đầu, không chấp nhận.

"Sao? Cảm thấy bị hạ thấp danh dự à?" Thấy vậy, ông Hoắc bật cười: "Cô Lâm này, làm người nên thật thà một chút là hơn. Ban đầu khi đi theo Trường Uyên, chẳng phải mỗi tháng nó cũng cho cô hai trăm ngàn đó sao? Hay là cô chê ít? Không sao, hai triệu đủ không? Nếu cần nhiều hơn, xin lỗi, tôi cảm thấy cô không xứng!"

Từng ngón tay đặt trên đầu gối của Lâm Uyển Bạch găm sâu móng tay vào lòng bàn tay. Cô không còn cảm thấy đau đớn nữa.

Chỉ vài ba câu của ông Hoắc đã đủ khiến cô từ sững sốt chuyển sang mất mặt, cuối cùng thậm chí không ngẩng được đầu lên...

Cô cố gắng lắm mới bật ra được thành tiếng: "Rất xin lỗi, cháu sẽ không lấy..."

"Tôi có thể nói rất thẳng thắn với cô, Trường Uyên sẽ không có kết quả gì với cô đâu. Đàn ông ấy mà, chỉ chơi đùa thôi, tôi không tính toán. Nhưng cũng sẽ không cho phép nó tiếp tục làm vậy! Còn về chỗ tiền này..." Ông Hoắc chỉ ngón tay lên chỗ chi phiếu: "Nếu cô đổi ý, bất cứ lúc nào cũng có thể tới tìm tôi, nhà họ Hoắc không thiếu chút tiền này."

Lâm Uyển Bạch lặng lẽ nghe hết, không phát biểu gì, chỉ hỏi: "Chủ tịch Hoắc, cháu đi được chưa?"

"Được rồi."

"Cảm ơn trà của bác, tạm biệt..."

Nói xong, Lâm Uyển Bạch bèn đứng dậy, vội vàng cúi đầu chào rồi ra khỏi quán trà như đang chạy trốn.

Không hiểu sao lại về được tới nhà, khi chìa khóa rơi cách xuống sàn, cô mới ý thức được mình đã đứng đực trước cửa rất lâu rồi.

Nhặt chìa khóa lên, Lâm Uyển Bạch đẩy cửa ra.

Cô vừa vào trong, thay được dép thì di động đổ chuông, là Hoắc Trường Uyên bây giờ đang ở bên Mỹ.

"Tan làm rồi à?"

Nghe được chất giọng trầm của anh, đầu mũi Lâm Uyển Bạch chột cay xè.

Bám chặt tay lên tủ đề giày, Lâm Uyển Bạch cố gắng đè nén cơn chua xót đang trào lên trên mũi.

"Ừm..." Cô nói rất khẽ.

Hình như nghe thấy tiếng cật chìa khóa của cô, Hoắc Trường Uyên hỏi: "Vừa về tới nhà? Đi đâu rồi?"

"Em..." Lâm Uyển Bạch há hốc miệng, sợ sẽ tiết lộ cảm xúc thật sự của mình. Nhưng một chút cô mới lại lên tiếng, nhưng không nhắc một chữ

nào đến chuyện xảy ra tới nay: "Em tới siêu thị, nhà không còn rau xanh rồi."

"Đồ ở đây khó nuốt quá, anh muốn ăn mỳ em nấu."

Chóp mũi Lâm Uyển Bạch lại cay cay: "Được, đợi anh về em sẽ nấu cho anh ăn."

Có vẻ như cảm nhận được sự khác lạ của cô, Hoắc Trường Uyên nhay bén hỏi: "Giọng em sao thế?"

"Chắc là hơi cảm cúm một chút, ngạt mũi..." Lâm Uyển Bạch giải thích qua loa.

"Nặng không? Sao lại cảm chứ!" Hoắc Trường Uyên nghiêm giọng: "Nhà còn thuốc cảm không?"

"Không uống thuốc kịp thời, ngày mai sẽ nặng lên ngay đây. Mùa này mà cảm là không khỏi ngay được đâu! Lát nữa ăn cơm xong em nhớ phải uống thuốc, còn nữa, uống nhiều nước ấm vào! Nếu vẫn không ổn thì nấu ít nước gừng mà uống! Nghe rõ chưa hả!"

Lâm Uyển Bạch yên lặng nghe từng câu dặn dò bằng chất giọng trầm ấm của anh, lòng ấm dần lên từng chút một, cô bỗng nhiên cảm thấy mấy ấm ức chịu đựng phía ông Hoắc chẳng đáng kể gì.

"Sao không nói gì?"

"Đang nghe anh nói mà..."

Đầu kia lập tức vọng tới hai tiếng cười khẽ, anh cất giọng trêu chọc: "Ha ha, có phải nhớ anh rồi không?"

Trước kia, Lâm Uyên Bạch luôn xấu hổ phản bác anh là "Không có" hoặc "Còn lâu mới nhớ". Còn hôm nay, cô nắm chặt di động, trả lời rất thẳng thắn: "Ừm..."

Cô thật sự rất nhớ anh.

Rất muốn được anh ôm chặt vào lòng như mọi khi.

Muốn nhận được sự chở che từ cái ôm rắn rỏi và ấm áp của anh. Nhưng cô biết bây giờ anh đang phải bay ra nước ngoài, có việc cần giải quyết, bản thân không thể gây thêm rắc rối cho anh. Thế nên cô đành lặng lẽ để mọi cảm xúc này tự động tan biến.

Nghe được câu trả lời của cô, Hoắc Trường Uyên ở đầu kia bỗng chốc trầm mặc.

Vài giây sau, anh lại lên tiếng, ngữ khí trầm hơn rất nhiều: "Hôm nay anh sẽ ngồi chuyến bay chập tối trở về, có lẽ khoảng tám giờ tối mai sẽ có mặt tại Băng Thành. Uyên Uyên, tới lúc đó em phải ở nhà đợi anh đấy."

"Ừm..." Lâm Uyên Bạch ngoan ngoãn đáp.

Kết thúc cuộc gọi, cô thở hắt ra một hơi, không ngừng tự nhủ với bản thân.

Không sao đâu, không sao đâu...

Ăn xong một bữa đơn giản, sau khi tắm rửa xong nằm lên giường, màn hình di động lại sáng lên, là một tin nhắn Hoắc Trường Uyên gửi tới: Chúc ngủ ngon, miss you...

Nhìn dòng chữ tiếng Anh kết hợp tiếng Trung trên màn hình, không khác gì được nghe thấy giọng anh văng vẳng bên tai.

Rất nhanh, một tin nhắn khác xuất hiện: Nhớ uống thuốc đấy!

Lâm Uyển Bạch lướt ngón tay lên màn hình, có chút ảm áp truyền tới từ những con chữ. Trước mắt cô hiện lên khuôn mặt cương nghị của Hoắc Trường Uyên, từng cơ quan trong cơ thể cũng dần dần về lại đúng vị trí của nó.

...

Chập tối ngày hôm sau, lúc thu dọn ngăn bàn, Lâm Uyển Bạch nhận được cuộc gọi của Tiêu Vân Tranh.

Nửa tiếng sau, trong một quán ăn bình dân gần công ty.

Địa điểm lần này do Lâm Uyển Bạch chọn. Mỗi lần ăn cơm với Tiêu Vân Tranh, anh ấy đều chọn mấy quán đắt đỏ. Cứ để người ta mời ăn mãi cô cũng ái ngại, còn chỗ đắt quá thì cô không mời nổi. Thế nên, lần này cô chọn một nhà hàng giá cả phải chăng mà lại sạch sẽ.

Ở đây chủ yếu bán đồ Tứ Xuyên, nhân viên phục vụ gợi ý vài món, Tiêu Vân Tranh chọn hai trong số đó.

Nước chanh được mang lên trước, Tiêu Vân Tranh nhướn cao mày: "Lâm Uyển Bạch, anh còn tưởng em đi hẹn hò rồi chứ, vẫn còn thời gian đi ăn cơm với bạn. Ừm, xem ra không quá trọng sắc khinh bạn!"

Ngữ khí giống như đùa giỡn, có vẻ như đã xóa những lời nói trong xe lần trước. Hơn nữa khi đó Lâm Uyển Bạch cũng không coi là thật.

"Anh ấy đi công tác rồi..." Cô giải thích với vẻ ngượng ngập.

"Được! Anh thu lại những gì mới nói!" Tiêu Vân Tranh nghe xong, lập tức lườm nguýt.

Lâm Uyển Bạch bê cốc nước, mặt xấu hổ.

Còn một lúc nữa thức ăn mới được bê lên, Tiêu Vân Tranh đổi tư thế ngồi, không quá hài lòng: "Quán này nhỏ quá, ngồi cứ chật chật. Hơi khó chịu đây!"

"Chỗ này ổn lắm mà, hồi trước buổi trưa bọn em hay gọi ship ở đây về. Mùi vị cực ngon, lát nữa nếm thử là anh biết!" Lâm Uyển Bạch cười khó xử: "Vân thiếu, anh tạm thời trải nghiệm quán bình dân chút đi!"

Đang nói thì thức ăn được bê lên. Một bát canh cá cực to, mùi cay xộc thẳng vào mũi.

Tiêu Vân Tranh có vẻ rất thích mùi vị này, nên không ai oán thêm nữa, bắt đầu cầm đũa ăn.

Có thể vì quá ngon, hai người họ gần như không rảnh nói chuyện. Khi sắp ăn xong, cuối cùng Tiêu Vân Tranh mới ngẩng đầu lên khỏi đĩa thức ăn, hỏi cô: "Lâm Uyển Bạch, lát nữa ăn xong em làm gì?"

"Em phải về." Lâm Uyển Bạch nói dứt khoát.

"Mới có mấy giờ chứ! Còn chưa đến bảy giờ, em về nhà sớm như vậy có gì thú vị!" Tiêu Vân Tranh chỉ tay vào đồng hồ.

Dưới sự ép hỏi của anh ấy, Lâm Uyển Bạch đành đỏ mặt trả lời: "À... hôm nay anh ấy bay về..."

"Trùng hợp quá nhỉ!" Tiêu Vân Tranh bất ngờ nhướn mày nói một câu, rồi hơi ngừng lại một chút mới hỏi: "Anh có một chiến hữu vừa hay cũng bay đến tối nay. Lát nữa anh đi ra sân bay đón, em có muốn tiện đường đi luôn không?"

Đón ở sân bay sao...

Lâm Uyên Bạch suy nghĩ nhanh mấy giây rồi gật đầu: "Được thôi!"

Một tiếng đồng hồ sau, chiếc xe đã lao đi trên đường cao tốc hướng ra sân bay, phía trước là trạm thu phí.

Lâm Uyên Bạch ngồi ở ghế lái phụ có phần căng thẳng, nhưng cũng rất phấn khích. Tưởng tượng lát nữa khi nhìn thấy mình ở sân bay, Hoắc Trường Uyên nhất định rất bất ngờ.

Sau khi đỗ chiếc xe đưa vào bãi đỗ ngoài trời, hai người họ đều tự động cởi dây an toàn, đẩy cửa xe ra. Bấy giờ Lâm Uyên Bạch mới phát hiện chẳng biết di động của mình đã rơi xuống khe ghế từ lúc nào. Cô vội vàng nhặt lên xem, phát hiện có cuộc gọi nhỡ.

Hiện thị người gọi là Yên Phong.

Lâm Uyên Bạch hơi kinh ngạc, vì anh ấy gọi liên tục ba cuộc. Anh ấy không phải Hoắc Trường Uyên, sẽ không gọi không ngừng cho đến khi người ta chịu nhận mới thôi. Lúc trước khi tìm cô, anh ấy thường chỉ gọi một cuộc, đợi cô khi nào nhìn thấy sẽ gọi lại.

Vừa đi vào trong đại sảnh sân bay, cô vừa gọi lại, mang theo chút nghi hoặc.

"Anh Yên Phong? Anh gọi cho em ạ?"

"Đúng vậy! Sao em không nghe máy chứ!"

"Ban nãy em không nghe thấy." Lâm Uyên Bạch giải thích. Nghe ngữ khí của anh ấy có vẻ khác lạ, cô không khỏi tò mò: "Anh Yên Phong, sao vậy, tìm em có phải có chuyện gì quan trọng không?"

Yến Phong ngừng lại mấy giây, rồi bất ngờ lên tiếng với vẻ nặng nề:
"Tiểu Uyên, chia tay với Hoắc tổng đi!"

"Anh Yến Phong..." Lâm Uyên Bạch sửng người.

"Tiểu Uyên, em biết đấy, anh chưa bao giờ làm em tổn thương cả! Hai người không hợp nhau, không thể tiếp tục ở bên cậu ta được nữa, nếu không em sẽ đau khổ!"

"Anh Yến Phong, rốt cuộc anh đang nói cái gì vậy..."

Lâm Uyên Bạch nhú mày, đây không còn là lần đầu tiên cô nghe thấy câu nói này nữa, vô cớ cảm thấy rất khó chịu.

Đã bước vào trong đại sảnh, cô chuẩn bị ngắt máy, đầu kia Yến Phong lại có phản sốt sắng, gần như hét lên: "Hoắc Trường Uyên có vợ chưa cưới rồi!"

Hơi thở Lâm Uyên Bạch như dừng lại.

Trong đầu cô có một tiếng nổ âm vang, loa phát thanh cũng đúng lúc này thông báo chuyến bay từ New York tới đã hạ cánh.

Bên trong liên tục có người đi ra đi vào, hình như cô đã nhìn thấy cái bóng cao lớn ấy. Cô đang chuẩn bị tiến tới thì lại dừng lại. Bên cạnh anh còn có một bóng hình thanh mảnh khác, đang đi song song ra ngoài.

Máu trong người Lâm Uyên Bạch như đông cứng.

Bên tai cô không ngừng lặp đi lặp lại câu nói cuối cùng của Yến Phong:
"Anh đã nhìn thấy cậu ta tại sân bay New York, đi cùng với cô vợ chưa cưới! Họ đã cùng nhau về nước rồi..."

~Hết chương 151~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 152

Hoắc Trường Uyên vẫn mặc bộ vest đen làm bằng thủ công, tôn lên vóc dáng cao lớn vạm vỡ mà không ục ịch, cà vạt thắt chẵn chu không chút xô lệch.

Còn bên cạnh anh có một cô gái đi song song, dáng người cao ráo, ăn mặc tuy không quá nổi bật nhưng nhìn ra được khoác lên mình toàn là hàng hiệu. Mái tóc dài xoắn bồng bênh để thả sau gáy, nhẹ nhàng đung đưa theo từng bước chân.

Giang Phóng đi theo phía sau, giữ một khoảng cách nhất định, có vẻ như để lại khoảng không gian cho hai người phía trước.

Lâm Uyển Bạch đứng lệch sang một bên trước cửa ra, còn hai người họ đi thẳng một mạch ra ngoài. Cô giương mắt nhìn một đôi xứng đôi vừa lứa đi ngang qua trước mắt. Vì Hoắc Trường Uyên đang nói chuyện với cô gái ở bên cạnh nên không hề chú ý tới sự tồn tại của cô.

Ánh mắt mơ hồ, cô không dám tin.

Khi tập trung tinh thần nhìn lại lần nữa thì họ đã đi tới trước cửa đại sảnh. Cho dù cô gái kia đi giày thể thao nhưng cũng không hề thấp. Lúc này hai người họ còn đang tiếp tục nói gì đó, trông khá thân mật và ngọt ngào. Cô ta bỗng nhiên bật cười, góc nghiêng lộ ra má lúm đồng tiền.

Hình ảnh này giống như một bức tường chặn thẳng về phía Lâm Uyển Bạch.

Có một khoảnh khắc, Lâm Uyển Bạch cảm thấy đầu vầng mắt hoa.

Cô hơi hơi nhận ra đối phương...

Chính là người trên bức ảnh mà Lâm Dao Dao gửi tin nhắn đính kèm tệp tin cho cô!

Có điều, khi Hoắc Trường Uyên đưa ra đề nghị hẹn hò, cô đã tự động chọn cách tảng lờ cô ta trong tiềm thức của mình, đơn thuần cho rằng là do Lâm Dao Dao cố tình tung ra mà thôi...

Nếu cuộc điện thoại ban nãy của Yên Phong cô không tin thì giờ đây cô lại không thể lừa dối những gì chính mắt mình trông thấy.

Hai cái bóng trong tầm mắt sắp biến mất, Lâm Uyển Bạch muốn đuổi theo, nhưng gót chân như mọc rễ. Như muốn túm lấy phao cứu sinh cuối cùng, cô cố gắng rút di động ra, tìm số điện thoại và gọi.

Cuộc gọi được nối máy rất nhanh.

Một tiếng, hai tiếng...

Lâm Uyển Bạch tròn mắt quan sát, nhìn thấy bước chân Hoắc Trường Uyên hơi khựng lại, rồi anh rút di động ra.

Cả trái tim cô như bị ai nhấc lên cao.

Vậy mà Hoắc Trường Uyên không hề nhận máy. Anh chỉ nhìn qua rồi ấn nút từ chối, bỏ lại vào túi.

Bóng hình trong tầm nhìn đã khuất, chỉ còn lại một biển người mơ hồ.

Lâm Uyển Bạch buông thông tay, có thứ gì như vừa đánh mạnh vào đầu cô.

"Tôi có thể nói rất thẳng thắn với cô, Trường Uyên sẽ không có kết quả gì với cô đâu. Đàn ông ấy mà, chỉ chơi đùa thôi, tôi không tính toán. Nhưng cũng sẽ không cho phép nó tiếp tục làm vậy..."

Hình như cô đã dần dần hiểu ra ý nghĩa những câu mà ông Hoắc nói lúc trước.

Từ sân bay trở về, Lâm Uyên Bạch ngồi chờ dần trên sofa, tivi cũng không mở, cứ thế ngồi đực ra nhìn màn hình tinh thể lỏng. Không bao lâu sau, di động đổ chuông.

"Gọi cho anh à?"

Bàn tay đặt trên đầu gối Lâm Uyên Bạch co rụt lại: "Vâng, anh không nhận..."

"Ừm." Hoắc Trường Uyên khẽ đáp, im lặng vài giây mới nói: "Lúc đó không tiện."

Đâu có không tiện?

Vì sao không tiện?

Có rất nhiều câu hỏi nghi vấn, trước mắt hiện lên hình ảnh anh và vợ chưa cưới, cuối cùng tất cả biến thành một câu hỏi: "Hoắc Trường Uyên, anh về rồi à?"

"Ừm, đã xuống máy bay rồi." Hoắc Trường Uyên đáp.

"... Vậy khi nào anh về tới nhà?" Lâm Uyên Bạch cố gắng để giọng mình nghe thật tự nhiên.

Giống như ban nãy, Hoắc Trường Uyên cũng ngừng mấy giây mới chậm rãi nói: "Tối nay anh có chút việc, sẽ ở lại chỗ bố anh. Uyên Uyên,

em ngủ đi, không cần đợi anh đâu."

Lâm Uyển Bạch há hốc miệng, muốn hỏi rõ anh chuyện gì, nhưng khi cô lên tiếng thì đầu kia đã nói trước một cách vội vã: "Vây nhé, anh cúp máy đây!"

Rất lâu sau, cô mới bỏ di động xuống.

Lâm Uyển Bạch bỗng nhiên cảm thấy mình hơi khờ khạo. Hoắc Trường Uyên nói có việc nhưng không hề nói là công việc.

Có lẽ anh đi đón vợ chưa cưới của mình...

Ngày hôm sau, Lâm Uyển Bạch mở mắt ra, nhìn trần nhà ngơ ngẩn mấy giây mới đứng lên.

Lúc ra khỏi cửa, cô dừng lại ở cánh cửa nhà đối diện một chút. Cửa đóng kín, không một tiếng động, dưới nhà cũng không thấy dấu vết của chiếc Land Rover màu trắng, chứng tỏ cả đêm qua anh không về.

Cả buổi sáng trôi qua trong sự mơ màng, chớp mắt đã tới giờ nghỉ trưa.

Di động rung lên, Lâm Uyển Bạch rút ngăn kéo ra, nhìn thấy màn hình hiển thị ba chữ "Hoắc Trường Uyên".

Trước kia nhìn thấy vậy, cô đều không giấu được sự phấn khích trong lòng. Lúc này cô thậm chí còn không muốn bắt máy. Mím môi lại, cuối cùng cô vẫn nghe.

"Trưa nay cùng đi ăn cơm nhé."

Giọng trầm của người đàn ông lan ra khắp đường truyền điện thoại.

Lâm Uyển Bạch từ chối: "Không đâu!"

"Sao vậy?" Hoắc Trường Uyên không vui.

Lâm Uyển Bạch nhìn bóng mình phản chiếu lên màn hình máy tính, nói dối: "Đồng nghiệp đã đặt đồ ăn cho em rồi, hơn nữa em còn rất nhiều công việc chưa hoàn thành..."

"Vậy thì thôi." Hoắc Trường Uyên nói vậy rồi bổ sung một câu: "Nhưng có thể anh sẽ phải tăng ca, muộn một chút anh về, đợi anh nhé?"

"Ừm..." Lâm Uyển Bạch cụp mắt xuống.

Ngắt điện thoại, người đồng nghiệp đi từ phòng trà nước về hỏi cô: "Tiểu Bạch, trưa nay cô thật sự không định ăn à? Không đói?"

"Tôi không đói, các cô cứ ăn đi." Lâm Uyển Bạch lắc đầu.

Thời gian trôi qua rất nhanh. Tan ca về nhà, Lâm Uyển Bạch đứng ngăn người trong bếp một lúc lâu, cuối cùng vẫn quay ra mở cửa tủ lạnh, lấy chỗ mỳ vắt và trứng chuẩn bị sẵn từ trước, mở vòi nước, bắt đầu rửa hành.

Hơn bảy giờ tối, cô bắt đầu mở nồi nước dùng sôi sục ra.

Sau khi nấu chín mỳ vớt ra bát, cũng là lúc cửa ra vào có tiếng bước chân vang lên. Cô ra mở, đứng bên ngoài là Hoắc Trường Uyên.

Cô không nhìn thẳng vào mắt anh, mà giúp anh lấy dép ra thay, rồi vội vàng quay đi, nói một câu: "Mỳ vẫn ở trong nồi, em vào múc đã..."

Hoắc Trường Uyên rửa tay rồi ngồi xuống bàn, cô cũng bung mỳ lên đúng lúc này.

Hai bát mỳ bốc khói nghi ngút, trên mỗi bát đều có một quả trứng trần. Lấy đũa chọc ra, lớp lòng đào vàng ruộm chảy tràn ra ngoài.

"Thơm thật!" Hoắc Trường Uyên hít hà.

Lâm Uyển Bạch nhỏ tiếng thúc giục: "VẬY anh mau ăn đi..."

Cô vừa dứt lời, Hoắc Trường Uyên đã động đũa, liên tục gần mười ngày đi công tác, thứ anh muốn ăn nhất chính là bát mỳ do chính tay cô nấu.

Ăn xong, Lâm Uyển Bạch bê bát đũa vào rửa.

Cô vừa vặn vùi nước, nhúng được ngón tay vào thì đằng sau có tiếng bước chân vang lên. Cô chưa kịp quay đầu thì cả người đã bất ngờ bị ai đó vác lên vai, rời khỏi mặt đất. Cô chỉ kịp nhìn thấy vòng ba và đôi chân thẳng tắp của Hoắc Trường Uyên.

"Em đang rửa bát mà..." Cô gấp gáp nói.

Kháng nghị vô hiệu, Hoắc Trường Uyên lao thẳng vào phòng ngủ.

Khi hai người ngã xuống giường, anh giơ tay kéo cô lên: "Trốn đi đâu?"

"Nói nhớ anh cơ mà, hm?" Hoắc Trường Uyên vừa nói vừa đặt xuống những nụ hôn triền miên.

Lâm Uyển Bạch không trốn, cô bị anh hôn đến thở dốc.

Hoắc Trường Uyên nhướn mày, nắm chặt tay cô kéo xuống dưới, giọng nói đã hơi khàn hơn: "Lát nữa để anh xem, em nhớ anh đến mức nào nào!"

Lâm Uyển Bạch co rụt đôi tay nóng bỏng lại.

Sự thân thuộc của cả hai khiến cô biết lúc này anh khao khát dường nào.

Nhưng mọi sự nóng bỏng nơi đáy mắt và phả ra từ mũi anh chỉ khiến Lâm Uyên Bạch cảm thấy lạnh lẽo.

Khi Hoắc Trường Uyên không nói thừa thãi một câu, gấp gáp luồn tay xuống kiểm tìm, cuối cùng cô cũng đưa ra quyết định trong lòng.

"Hoắc Trường Uyên... Chúng ta chia tay đi..."

~Hết chương 152~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 153

Giữa chừng, cô dừng lại hai lần mới nói được một câu hoàn chỉnh.

Động tác của Hoắc Trường Uyên khựng lại, anh nhíu mày: "Đừng giống."

"Chúng ta chia tay đi!"

Lâm Uyên Bạch lặp lại lần nữa câu nói này, còn kiên định hơn ban nãy một chút.

Đôi mắt u tối của Hoắc Trường Uyên hơi nheo lại, đồng tử gần như co rút nhanh chóng dưới ánh đèn, nhưng tay anh vẫn đang vuốt ve cằm cô, cảnh cáo cô: "Lâm Uyên Bạch, đừng cậy được cưng chiều mà làm nũng, đang yên đang lành giờ trò gì vậy!"

"Em nghiêm túc đây..." Lâm Uyên Bạch mím chặt môi, nhìn thẳng vào mắt anh.

Tuần trước tuy rằng cô bay tới Macao nhưng trên thực tế, hai người họ chỉ thật sự quần lấy nhau một tối mà thôi.

Từ lúc vào cửa, Hoắc Trường Uyên đã khó mà kiểm soát. Từ ngày gặp cô, khao khát ngủ vùi suốt ba mươi năm đã thức tỉnh toàn bộ, gần như anh lúc nào cũng nhớ đến cô. Có điều, bây giờ mọi sự rục rịch, kích động sôi trào trong mạch máu đều vì vài ba câu của cô mà tắt ngấm như bị dội nước.

Lần này, Hoắc Trường Uyên đứng lên, đứng xuống đuôi giường, nhìn cô từ trên xuống, rất gay gắt, như chỉ muốn nhìn thấu cô đến tận cùng vậy: "Em đang đùa với anh sao? Không vui đâu!"

Lâm Uyển Bạch chậm rãi ngồi dậy.

Ở góc độ này, cô buộc phải ngẩng đầu mới có thể nhìn rõ khuôn mặt anh.

Tuy rằng trên khuôn mặt không có sự thay đổi cảm xúc quá rõ nét, nhưng Lâm Uyển Bạch biết, thật ra trong lòng anh giận dữ vô cùng, hai khóe miệng đã bắt đầu căng ra rồi.

Cô ngồi thẳng lưng, lặp lại: "Hoắc Trường Uyên, em hoàn toàn nghiêm túc..."

"Em không muốn tiếp tục hẹn hò với anh nữa. Đôi nào yêu nhau cũng có thể đi tới kết cục chia tay, đây là chuyện rất bình thường! Em hy vọng anh có phong độ một chút, sau khi chia tay, đừng quấy rầy em..."

"Nguyên nhân!" Hoắc Trường Uyên quát.

"..." Lâm Uyển Bạch bậm môi.

"Anh đang hỏi em đấy!" Hoắc Trường Uyên lại quát.

Lâm Uyển Bạch rút vai lại, hơi e sợ nhưng vẫn buồn bã ngẩng đầu, đau khổ chỉ ra sự thật: "Hoắc Trường Uyên, anh có vợ chưa cưới..."

"Em biết rồi?" Hoắc Trường Uyên chết sững.

Thấy anh ngẩn ra, lòng Lâm Uyển Bạch đau đớn vô cùng.

Ngoài cái chết sững ấy khiến cô cảm thấy buồn ra, còn vì anh không hề phủ nhận.

Cũng phải, dù sao cũng đã tận mắt chứng kiến rồi, hà tất phải ôm theo chút hy vọng mong manh, bây giờ thì ảo vọng đã vỡ vụn hoàn toàn.

Lâm Uyển Bạch cup mắt xuống, run rẩy, ra sức nắm chặt tay lại. Cô nghe thấy tiếng cười khẽ của mình, còn mang theo vài phần tự chế giễu: "Hoắc Trường Uyên, em biết anh chỉ có cảm giác với cơ thể của em, thế nên bao lâu nay mới không chịu buông tay. Anh đưa ra đề nghị hẹn hò có lẽ cũng chỉ muốn tìm một cái cớ để tiếp tục ngủ với em mà thôi..."

Từ khi anh chuyển tới sống đối diện, cô vẫn luôn giữ thái độ đề phòng.

Nhưng cuối cùng vẫn cứ từng bước đắm chìm mà không thể tự kiểm soát, không tiếc ngàn dặm xa xôi chạy tới Macao làm ấm giường cho anh, hơn nữa còn cam tâm tình nguyện.

Thật ra có khác gì trước kia đâu?

Chẳng qua nói dễ nghe hơn một chút, lấy hình thức hẹn hò mà thôi.

Ngốc, thật ngốc...

Cảm giác được tiếng nuốt nước bọt của anh, sau đó là ngữ khí thăm lạnh, không dám tin: "Lâm Uyển Bạch, hóa ra em nghĩ như vậy?"

"Hm? Nói đi! Em nghĩ như vậy sao?"

Nghe anh một lần nữa lặp lại câu hỏi, Lâm Uyển Bạch vô thức ngẩng đầu lên.

Trái tim như bị đâm một nhát.

Ánh đèn trên đỉnh đầu sáng rực, nhưng trong đôi mắt kia chỉ toàn bóng tối, biểu cảm trên gương mặt gần như có thể hình dung bằng từ "đau lòng".

"... Phải!" Lâm Uyển Bạch nắm chặt hai tay lại, gắng sức tìm lại giọng nói, cố gắng không để bị ảnh hưởng: "Hoắc Trường Uyên, ban đầu chúng ta hẹn hò với nhau là đôi bên tình nguyện, em hy vọng kết thúc cũng vui vẻ. Đây là quyết định của em, em mong anh tôn trọng. Nếu anh đồng ý, em có thể coi anh như bạn. Nếu anh không chấp nhận, chúng ta cũng có thể làm người xa lạ."

"Em chắc chứ?" Hoắc Trường Uyên nhìn cô, ngữ điệu nhạt nhòa.

Khung cảnh và cuộc đối thoại này có phần quen thuộc.

Lần hai người kết thúc giao dịch, cô đề nghị, anh cũng từng hỏi cô như vậy.

Khuôn cằm cứng đờ của Lâm Uyển Bạch hướng xuống: "Ừm..."

Không có tiếng đá cửa nặng nề vọng tới như lần đó.

Hoắc Trường Uyên chỉ đứng đực ra đó, không gào thét, không nổi giận lôi đình, đôi mắt nheo lại cứ nhìn cô chằm chằm, ánh sáng trong đó như bị dập tắt.

Dưới cái nhìn sát sao ấy, mặt hơi ngửa ngáy, Lâm Uyển Bạch giơ tay chạm lên mặt mới phát hiện chẳng biết nước mắt mình đã chảy ra từ lúc nào.

Trước mặt có một bóng đen ập xuống, Hoắc Trường Uyên cúi người, dùng ngón tay cái từ từ lau đi nước mắt của cô.

Có một đôi lông mày được phóng to, sát lại gần, dưới mí mắt có nhiệt độ nóng rẫy từ đôi môi truyền tới. Lâm Uyên Bạch choàng tỉnh mới ý thức được anh đang hôn khô những giọt nước mắt của cô. Mí mắt run rẩy, cô hoảng hốt nghiêng đầu né tránh.

Hoắc Trường Uyên cũng không kiên trì, chống hai cánh tay ở hai bên người cô, tầm mắt nhìn thẳng vào cô.

"Lâm Uyên Bạch, đây là lần thứ hai em khóc vì anh."

"..." Trái tim cô thất lại.

Sau đó, cô nhìn thấy anh đứng lên lại, rút bao thuốc lá từ trong túi quần ra, đổ ra một điếu, nhưng không hút, chỉ vôn vê trong tay, nhẹ nhàng mạn man như cách anh lau nước mắt cho cô ban nãy.

Anh không nhìn về phía cô mà nhìn vào một khoảng vô định nào đó.

Khi lên tiếng lần nữa, giọng anh đã tập trung mọi sự lạnh lẽo: "Uyên Uyên, tốt nhất em hãy suy nghĩ thật kỹ. Không phải lần nào anh cũng sẽ quay đầu đâu."

Anh không gọi thẳng tên cô mà thân mật gọi cô như thế.

Từng đợt căng thẳng tràn qua trái tim Lâm Uyên Bạch, vì xung hô của anh, cũng đồng thời vì những lời anh nói sau đó.

Nhưng chớp mắt cô lại nghĩ, anh đúng là không cần quay đầu, vì vợ chưa cưới của anh đã quay về rồi...

"Em đã nghĩ kỹ rồi..." Cuối cùng cô cũng bật thành tiếng.

Điếu thuốc trong tay Hoắc Trường Uyên bị bẻ gãy, nhưng bờ môi anh thì hơi mấp máy. Anh rướn môi cười.

"Bỏ đi."

Lại là hai chữ này.

Điều thuốc được vút xuống dưới sàn, cùng với động tác quay người, xoay lưng về phía cô. Hoắc Trường Uyên giấu cơn giận dữ u ám sải bước rời đi, cuối cùng, chỉ còn lại tiếng đóng cửa mạnh mẽ vang lên bên ngoài.

Lâm Uyển Bạch nhắm mắt lại. Bỏ đi, vậy thì thôi, đây chẳng phải là những gì cô muốn sao?

Cô chợt nhớ lại lúc hai người mới bắt đầu hẹn hò, Hoắc Trường Uyên nói mình giống cô, khi ấy cô còn kinh ngạc hỏi anh vẫn độc thân bao nhiêu năm qua sao, anh đã đưa ra một đáp án khẳng định.

Ừm, thật ra anh cũng đâu lừa gạt gì mình.

Anh quả thực độc thân, không có bạn gái, nhưng có hôn thê sắp cưới.

Từng tiếng chuông di động vang lên, tiếng rung bật ra trong túi áo, khiến tứ chi của cô cũng tê dại theo.

Lâm Uyển Bạch rút ra, cố gắng mở to mắt mới khiến tầm nhìn mờ hồ trở nên rõ nét hơn. Là bạn thân Tang Hiểu Du gọi tới. Cô bắt máy, đầu kia là chất giọng tràn đầy sinh lực: "Tiểu Bạch, cậu làm gì đó? Sao giờ mới nghe điện thoại. Mình gửi cho cậu link sản phẩm Taobao yêu quý đó, đã nhìn thấy chưa! Mua đôi thì giá hời, siêu rẻ, chúng ta mua chung đi!"

"Tiểu Bạch, cậu sao vậy?"

Dường như rất lâu không thấy cô lên tiếng, Tang Hiểu Du vội hỏi.

Cuối cùng Lâm Uyển Bạch cũng không cần giấu giếm nữa, ghen ngào lên tiếng: "Cá nhỏ, mình thất tình rồi..."

...

Mỗi ngày mặt trời lên đều mang theo nguồn sống vô tận.

Chẳng có chuyện gì thay đổi, tất cả vẫn đang vận hành ổn định.

Chẳng qua chỉ là thất tình mà thôi, giống như bị tai nạn vậy, trên địa cầu bình quân mỗi tiếng, thậm chí mỗi phút, mỗi giây đều có thể có vài người thất tình, cô chẳng qua chỉ là một trong số đó, không có gì to tát.

Lâm Uyển Bạch cố gắng hít thở sâu, để mình tập trung hơn vào công việc.

Sau khi lưu tập tài liệu cuối cùng xong xuôi, cô bắt đầu làm báo cáo quý sau. Đồng nghiệp bên cạnh chạy tới: "Tiểu Bạch, hôm nay phòng kỹ thuật bên cạnh tụ tập, gọi chúng ta đi chúng, bảo thống kê số người, cô đi không?"

"Ăn uống à..." Bàn tay Lâm Uyển Bạch đặt trên bàn phím chợt khựng lại.

"Tôi thấy cô hôm nào tan ca cũng ngoan ngoãn về nhà, chẳng vui gì cả!" Đồng nghiệp tiếp tục thuyết phục cô: "Lâu lắm rồi không có mấy hoạt động thế này, đi cùng nhau đi! Ăn xong còn tới bar nữa, chỗ đó ngoài hát còn nhiều trò vui lắm! Thoải mái chút!"

Lâm Uyển Bạch vốn định từ chối, chỉ muốn về nhà xem tivi và ngủ một giấc.

Nhưng nghe câu "Thoải mái chút" cuối cùng, cô sửa lại: "Vây tính cả tôi đi..."

"Ok!" Đồng nghiệp lập tức đáp.

Lâm Uyên Bạch nhìn những con chữ dày đặc trên màn hình, cảm thấy đúng là mình nên thả lỏng một chút.

Chập tối, cả đoàn người rầm rộ kéo nhau đi ra khỏi tòa nhà văn phòng. Họ chọn ăn thịt nướng. Sau khi ăn xong thì tới một club ở đối diện chơi bời.

Vì đông người lại tụ tập theo kiểu "Cam-pu-chia" nên mọi người chơi rất hăng, ÷i vào phòng to, bên trong chứa được khoảng hơn hai mươi người. Tiếng nhạc của máy hát, tiếng lục lạc, còn cả tiếng đánh bida.

Người đồng nghiệp bình thường ngồi bên cạnh cô sau khi chơi phi tiêu một lượt lúc này mới chạy về.

"Tiểu Bạch, sao cô lại uống bia?" Nhìn cốc nước sủi tăm bọt trong tay cô, cô ấy bỗng chốc khẽ hét lên: "Uống ít thôi, ÷ừng ÷ể lát nữa uống mớ màng, cẩn thận về nhà bạn trai cô không vui ÷ấy!"

Lâm Uyên Bạch khẽ cụp mắt xuống: "Chúng tôi chia tay rồi..."

"Hả?" Người đồng nghiệp ngẩn ra, há hốc miệng, ÷ằng thốt hỏi: "Chính là người tặng cô cả bó hoa hồng to ÷ùng ÷ó sao? Chia tay rồi?"

"Ừm, bây giờ tôi cũng thuộc hàng ngũ FA như cô rồi!" Lâm Uyên Bạch gật ÷ầu, nghiêm túc nói.

Đồng nghiệp ÷ơ ra mấy giấy, sau ÷ó im lặng chuyển toàn bộ bia trên bàn ra trước mặt cô, ÷ồng thời tuyên bố với giọng trịnh trọng: "Uống ÷i! Nếu không ÷ủ, tôi sẽ gọi thêm cho cô!"

Lâm Uyên Bạch thấy vậy, quả thật không biết nên khóc hay cười.

Cô vốn dĩ chỉ uống vài ba hớp tượng trưng, cuối cùng bị đồng nghiệp cổ vũ một hồi, đã uống hơn nửa chai.

Lúc đứng lên đi vào nhà vệ sinh, Lâm Uyên Bạch cảm thấy đầu hơi choáng váng, bia Đức đúng là ngấm rất chậm. Sau khi vớt nước lạnh lên mặt, cô mới miễn cưỡng cảm thấy mình đỡ hơn một chút.

Khi đi ra, cô bỗng nhiên lại thấy mơ hồ.

Hành lang trải thảm đỏ, hình như không thể nhìn thấy điểm tận cùng, thiết kế vừa hiện đại vừa như một mê cung vậy.

Rốt cuộc là rẽ trái hay rẽ phải...

Lâm Uyên Bạch giơ tay ra chỉ, nhất thời không rõ phương hướng.

Trong lúc cô đang do dự định rẽ sang trái thì chợt ngừng thở, ngay cả bước chân cũng cứng đờ ra đó.

Ngay phía trước cách đó không xa có một bóng dáng cao lớn, vai phải hơi dựa vào tường, đang cúi đầu chăm thuốc. Làn khói trắng bay ra, khiến tầm nhìn của người ta mờ đi. Khuôn mặt cương nghị của anh cũng chìm trong cơn thật thật giả giả, xa xôi khó mà với tới.

Lâm Uyên Bạch hơi thất thần.

Hình như đã một tuần rồi không nhìn thấy nhau nhỉ?

Từ sau buổi tối nói lời chia tay đó, anh đóng mạnh cửa bỏ đi.

Từ đó mỗi hôm đi làm hay về nhà, dù sớm hay muộn, Lâm Uyên Bạch đều không còn nhìn thấy con Land Rover trắng đó nữa. Cánh cửa chống trộm của nhà đối diện cũng không hề mở ra. Hơn nữa cuối tuần cô cũng

từng đặc biệt để ý, đèn cửa sổ không hề sáng lên, giống như anh chưa từng xuất hiện vậy.

Nhưng cũng phải, ban đầu anh chuyển tới cũng vì muốn ở gần cô. Bây giờ họ chia tay rồi, chuyển đi cũng đúng. Một sếp lớn như anh, ở một khu chung cư cũ kỹ mới là không nên.

Dường như cảm nhận được ánh mắt của cô, Hoắc Trường Uyên ngừng đầu nhìn qua, ánh mắt không chút nhiệt độ.

Trong mơ hồ, hình như cô nhìn thấy anh đang từng bước đi tới.

Lâm Uyển Bạch tỉnh lại, định quay người bỏ đi thì đã không kịp. Hoắc Trường Uyên đã sải bước đi tới trước. Ở khoảng cách rất gần, đôi giày da sáng trưng gần như chạm vào mũi chân cô.

Cô vội lùi sau nửa bước, ấp úng: "À... Hoắc Trường Uyên?"

"Lạc đường sao?"

"Ừm..." Lâm Uyển Bạch né tránh, gật đầu, rồi lẩm bầm một câu: "Mấy chỗ này ở đâu cũng giống nhau..."

Hoắc Trường Uyên hình như vừa giật khóe môi, ngữ khí rất nhạt: "Còn nhớ số phòng không?"

"Hình như là 0099..." Lâm Uyển Bạch cố nhớ lại.

"Đi bên này."

Nói xong, Hoắc Trường Uyên dứt khoát đi phía trước.

Lâm Uyển Bạch thấy vậy, cũng đành lẳng lặng bám theo phía sau anh như một con cún nhỏ.

Cô không ngờ Hoắc Trường Uyên lại chủ động nói chuyện với mình. Dù sao thì tối đó hai người họ chia tay cũng không quá vui vẻ. Tuy không nổi trận lôi đình nhưng anh rất giận. Hôm sau lúc kiểm tra cửa ra vào, cô phát hiện có hai con ốc bị văng đi, có thể thấy anh dùng sức mạnh cỡ nào.

Thật ra cô muốn nói anh chỉ cần chỉ hướng, mình sẽ tự đi tới đó nhưng Hoắc Trường Uyên không có ý định dừng lại. Thậm chí giữa chừng anh còn đi chậm một chút, cố tình đợi cô đuổi kịp.

Nếu anh đã rộng lượng như vậy thì Lâm Uyên Bạch cũng không muốn giả dờ, cô lên tiếng cảm ơn: "À, Hoắc Trường Uyên, cảm ơn anh..."

Hoắc Trường Uyên đang dứt điều thuốc vào miệng, nghe xong bèn liếc về phía cô.

Sau đó, anh bắt ngờ cười khẽ hai tiếng.

Lâm Uyên Bạch bị cười vô cớ, cuối cùng không nhịn được, cắn môi hỏi: "Anh... Anh cười gì chứ!"

"Ha ha..." Hoắc Trường Uyên lại cười thêm hai tiếng. Giữa làn khói vẩn vút, đôi mắt sâu hút của anh nhìn cô, nửa đùa nửa thật: "Tiền bộ hơn so với lần trước nhiều rồi, không Hoắc tổng Hoắc tổng mãi nữa."

"..." Lâm Uyên Bạch khẽ nắm chặt ngón tay.

"Em uống rượu đấy à?" Hoắc Trường Uyên có vẻ như hỏi băng quơ.

"Ừm." Lâm Uyên Bạch gật đầu, vẫn giải thích một câu: "Em uống ít bia, công ty tụ tập..."

Hoắc Trường Uyên gạt tàn thuốc vào trong thùng rác lúc đi ngang qua: "Lâm Uyên Bạch, xem ra em sống rất tốt."

"Cũng tạm..."

"Tôi không mất ngủ, không trần trọc?"

"Không..."

"Ăn gì cũng ngon miệng, sức khỏe dồi dào?"

"Ừm..." Lâm Uyên Bạch vẫn khẽ gật đầu.

Có điều, câu này nghe hơi kỳ, giống câu quảng cáo...

Đã đi tới trước cửa phòng, cô đang ngập ngừng không biết có nên cảm ơn lần nữa không thì nghe thấy Hoắc Trường Uyên đột ngột hỏi: "Em vẫn chưa chịu khôn ra nhỉ?"

"..." Lâm Uyên Bạch nhú mày.

Đang chuẩn bị lên tiếng thì cửa phòng bên cạnh đột ngột bị kéo ra. Đồng nghiệp tròn mắt nhìn cô, nói vội: "Tiểu Bạch, cuối cùng cô cũng về rồi! Tôi còn tưởng cô rớt xuống bồn cầu rồi chứ, đang chuẩn bị kéo đoàn đội qua vớt cô lên!"

Lâm Uyên Bạch quay đầu, phát hiện Hoắc Trường Uyên đã quay ngoi rồi đi, chỉ để lại một bóng lưng rần rỏi, lạnh lùng.

Cô bất giác mím môi.

Ban này anh đang chế giễu mình?

~Hết chương 153~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 154

Mười rưỡi tối, cả thành phố đều được thắp đèn sáng trưng.

Cánh cửa thang máy từ từ mở ra, mấy người đàn ông mặc vest đi ra ngoài, xem ra là những vị khách vừa kết thúc tiệc tùng chuẩn bị ra về.

Tần Tư Niên đi cuối cùng ăn mặc hơi ít một chút, đang run cầm cập kéo kín cổ áo lại, bỗng nhiên nhìn thấy gì đó, lập tức sai bước tiến lên trước: "Áy, đó chẳng phải là cô Lâm..."

Có điều anh ấy còn chưa nói hết câu thì đã bị người bên cạnh ngáng chân một cái.

"Shit!" Tần Tư Niên lão đảo tiến lên trước vài bước rồi mới miễn cưỡng đứng vững lại được, quay đầu lại vẻ không vui: "Trường Uyên, cậu làm cái gì thế? Tự dưng lại đột kích! Cũng may mình phản ứng nhanh, không thì răng cửa suýt nữa gãy vì cậu rồi! Không có răng cửa thì phải làm sao?"

"Cậu là bác sỹ cơ mà?" Hoắc Trường Uyên hừ lạnh.

"Mình là bác sỹ! Nhưng mình là chuyên gia ngoại khoa Tim mạch chứ không phải chuyên gia chỉnh hình!" Tần Tư Niên tay đỡ cằm, một tay chỉ về phía cửa: "Mình bảo, cậu nhìn qua bên kia đi, chính là chỗ cửa kia, cô mặc áo dạ đỏ, chân đi đôi bệt đen, không phải là cô Lâm hay sao?"

Đôi mắt u tối của Hoắc Trường Uyên nheo lại, chuyển đậm dần.

Trước cửa tập trung không ít người, có lẽ cũng chuẩn bị ra về hoặc đang đợi xe. Lâm Uyển Bạch đứng một góc, buộc cao tóc đơn giản. Gió thổi tới làm đầu mũi cô đỏ ửng lên. Chốc chốc cô lại bỏ tay ra khỏi túi, hà hơi cho ấm, lúc bỏ tay xuống, khói còn bay từ trong miệng ra.

Khẽ nuốt nước bọt, anh hờ hững quay đi: "Mình không mù."

"Sao thế, hai người cãi nhau à?" Tần Tư Niên nhướn mày.

"Không." Hoắc Trường Uyên giật giật khóe môi.

Tần Tư Niên bỗng nhiên cảm thấy đáng vẻ lúc này của anh hơi quen. Nghĩ ra điều gì đó, anh ấy hỏi với vẻ không chắc chắn lắm: "Không phải là chia tay rồi đấy chứ?"

Im lặng...

Một khoảng im lặng dài...

Tần Tư Niên bỗng chốc sửng sốt: "Để mình đoán đúng rồi hả? Trường Uyên, không phải chứ? Cậu lại bị người ta đá?"

Hoắc Trường Uyên vẫn im lặng không đáp, nhưng bờ môi mím lại rất chặt.

"Cô Lâm này cá tính quá đi mất!" Tần Tư Niên khoa trương mở to mắt, thẳng thừng lắc đầu thở dài: "Lợi hại như vậy! Mình bắt đầu khâm phục cô ấy rồi đấy. Không đúng, là phục sát đất mới phải!"

"Được rồi, đừng có lải nhải nữa!" Hoắc Trường Uyên lạnh giọng lên tiếng.

Anh quăng chìa khóa xe trong túi qua: "Nãy mình uống rượu rồi, cậu tối nay không uống, lái xe của mình đi, lát nữa đưa mình về nhà!"

Nửa tiếng sau, dòng xe trên đường thưa thớt dần, chiếc Land Rover màu trắng từ đầu tới cuối vẫn giữ một khoảng cách vừa đủ với một chiếc taxi trước mặt.

Hơi ẩm trong xe vẫn rất đầy đủ, Hoắc Trường Uyên cởi áo vest ra, chỉ còn lại chiếc sơ mi trắng, hai cánh tay áo hai bên được xắn lên tận khuỷu tay, làn da màu đồng lộ ra ngoài. Anh khoanh hai tay trước ngực, góc nghiêng lúc sáng lúc tối dưới ánh đèn đường lướt nhanh qua.

Tần Tư Niên ngồi lái xe, cứ vài giây lại quay đầu sang nhìn anh.

"Tập trung lái xe đi!" Hoắc Trường Uyên nhú mày.

Mấy phút sau, anh càng nhú mày đậm hơn, buộc phải quay mặt sang: "Cậu không nhìn đường phía trước, cứ nhìn mình làm gì thế hả, nguy hiểm lắm!"

"Trường Uyên, cậu không phải là kẻ biến thái có khuynh hướng cuồng theo đuôi đấy chứ?" Tần Tư Niên ngập ngừng hỏi.

Từ lúc ra khỏi club, đám người trước cửa cũng tản đi, có người đợi xe công nghệ, trong đó Lâm Uyển Bạch bắt một chiếc taxi, cũng chính là chiếc xe phía trước. Cách khá xa, thấp thoáng vẫn còn nhìn thấy được chòm tóc đuôi ngựa của người ngồi ở ghế sau.

Tần Tư Niên cuối cùng đưa ra kết luận: "Mình cảm trước hiện tại cậu có khuynh hướng này..."

"Muộn lắm rồi." Hoắc Trường Uyên đánh mắt qua.

"Thì?" Tần Tư Niên nghi hoặc.

Hoắc Trường Uyên nheo mắt lại: "Cô ấy đã uống rượu, không an toàn."

"..." Vẻ mặt Tần Tư Niên như vừa bị ghen vậ.

Suốt cả quá trình họ vẫn giữ khoảng cách, chiếc taxi phía trước cuối cùng cũng dừng lại. Dưới ánh đèn, họ nhìn thấy Lâm Uyển Bạch ngồi ở ghế sau đón lấy chỗ tiền lẻ tài xế trả lại, sau đó mở cửa xe, rồi cầm đầu đi vào trong tòa nhà.

Tần Tư Niên nắm chắc vô lăng, nhướn mày với anh: "Cô ấy đã vào trong rồi, chúng ta có thể đi chưa?"

"Đốt chút nữa, mình hút điếu thuốc." Hoắc Trường Uyên nói.

Anh rút bao thuốc trong túi quần ra, đưa cho người bên cạnh một điếu, rồi tiện tay xoay bật lửa châm cho cả hai. Anh hạ cửa kính xuống, làn khói trắng bị gió đêm dẫn ra ngoài.

Hoắc Trường Uyên dường như không vội hút thuốc, rất lâu sau mới đặt lên miệng rít một hơi.

Anh chống khuỷu tay lên cửa sổ, cảm hơi hướng lên, có vẻ như đang nhìn về một phía nào đó trên tầng.

Cuối cùng, khi một khung cửa sổ nào đó trên tầng cao nhất sáng đèn, Hoắc Trường Uyên mới dập tắt điếu thuốc trong tay, đồng thời nâng cửa sổ lên.

"Đi thôi!"

...

Một buổi chiều đầy nắng, chiếc Land Rover chạy đều đều.

Hôm nay là cuối tuần, nhưng Hoắc Trường Uyên không nhiều thời gian rảnh.

Anh vừa từ công ty đi ra, Tần Từ Niên ngồi bên ghế lái phụ. Anh ấy cũng vừa từ bệnh viện ra, bên trong chiếc áo gió màu xanh quân đội, còn để lộ bộ quần áo phẫu thuật.

Tần Từ Niên dựa vào lưng ghế, cầm di động lên trượt trượt.

Sau đó, anh ấy nhìn sang Hoắc Trường Uyên, bắt đầu làm nhảm: "Làm việc không có cảm hứng, không có sức lực! Ăn không ngon, lại không thích ăn uống gì, cũng không có cảm giác đói..."

"Cậu đang niệm kinh gì đấy!" Hoắc Trường Uyên có vẻ bức bối.

"Ừm, hơn nữa còn dễ nổi nóng!" Tần Từ Niên nhướn mày, sau đó gạt gù ra vẻ, rồi quay màn hình điện thoại về phía anh, nói nghiêm túc: "Đây là tất cả những gì trên mạng viết, thế nên, theo triệu chứng bệnh lý trên đây, cậu đang thất tình!"

"Cậu muốn xuống xe hả?" Hoắc Trường Uyên sa sầm mặt lại.

"Khụ! Mình không chọc cậu nữa!" Tần Từ Niên vội bỏ di động xuống, giơ hai tay đầu hàng: "Tại mình nghe trợ lý Giang nói thôi, hai buổi trưa hôm nay cậu đều bỏ bữa!"

"Hơi bận." Hoắc Trường Uyên hờ hững đáp.

Tần Từ Niên bĩu môi, chẳng đáng tin chút nào, nhưng sợ bị ném xuống xe, anh ấy vẫn tiếp lời: "Có bận cũng phải ăn cơm chứ! Người là sắt, cơm là thép, một bữa không ăn đói kẹp lép! Điều này cậu đừng phản bác mình, mình là bác sỹ! Phía trước có một quán cơm Vân Nam, mùi vị chính tông đấy, nhưng giá thấp nên khá đông, được cái tiện đường, qua đó ngồi đi!"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên không mấy hứng khởi.

Tần Tư Niên thu ánh mắt lại, thâm lắng đầu, thở dài.

Haizz, mình cũng khổ sở ghê!

Vì anh em, sắp vượt ngành chuyển qua làm bác sỹ tâm lý rồi!

Xuống xe đi vào trong nhà hàng, trước cửa có một nhân viên chào đón mặc đồ dân tộc kéo cánh cửa kính từ trong ra. Tần Tư Niên đi vài bước, vẫn không khỏi tò mò: "Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, Trường Uyên, cậu và cô Lâm thật sự kết thúc rồi sao? Không thể tiếp tục gì đó hả..."

"Mình đi nghe điện thoại!"

Hoắc Trường Uyên ngắt lời, tỏ ý rằng điện thoại trong tay đang rung.

Tần Tư Niên đành nhún vai, gật đầu: "Được, vậy mình vào trong tìm chỗ trước!"

Trong nhà hàng rất đông khách, Tần Tư Niên tự động đi thẳng vào trong nhìn ngó một lượt. Các bàn lễ gần như đã kín khách, phòng kín càng khỏi nói. Đang chuẩn bị gọi các nhân viên phục vụ bận rộn không thể đi đâu tới thì bỗng nhiên nhìn thấy gì đó, mắt anh ấy lập tức sáng lên.

Nói tới Tào Tháo, Tào Tháo đã ở trước mặt!

~Hết chương 154~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 155

Ở một vị trí gần cửa sổ, Lâm Uyên Bạch đang cúi đầu lấy giấy ăn lau mép đĩa.

Hôm nay là ngày cuối tuần được nghỉ ngơi, cô cùng Tang Hiểu Du ra ngoài đi dạo phố. Hai người họ không mua sắm gì, chỉ xem một ca phim giá rẻ buổi sáng, đói rồi thì ra ngoài ăn chút gì đó. Sau khi no bụng định sẽ lại đi vào trung tâm mua sắm lượn lờ.

Đã gọi xong món, người cũng khá đông nên tốc độ phục vụ có hơi chậm một chút.

Tang Hiểu Du vừa đi vào nhà vệ sinh, để lại cô ngồi một mình. Cô đang định lau cả đĩa ăn cho Tang Hiểu Du thì bất ngờ có một bóng người ngồi xuống đối diện.

Lâm Uyên Bạch ngỡ tưởng là Tang Hiểu Du, khi ngẩng đầu lên thì chợt sững sờ.

"Bác sỹ Tần?"

Tần Tư Niên ngồi phịch xuống ghế, dựa ra sau: "Trùng hợp thật, cô Lâm cũng ăn cơm ở đây!"

"À, đúng là trùng hợp..." Lâm Uyên Bạch khẽ gật đầu.

"Đồ ăn Vân Nam ở nhà hàng này rất ngon, tôi từng ăn một lần rồi! Nhất là món gà hấp hơi, cực kỳ chính tông, mùi vị y hệt như khi ăn ở Đại Lý vậy!" Tần Tư Niên nói ba lảng nhãng, không giống như khi ở bệnh viện, lúc này anh ấy rất thoải mái và hơi tùy tiện.

"À vâng..." Lâm Uyển Bạch lại gật đầu lần nữa.

Thật ra cô cũng không rõ lắm, là Tang Hiểu Du gợi ý rằng chỗ này rất ngon, hình như cái món gà hấp hơi đó họ cũng mới gọi xong.

Lâm Uyển Bạch ngẩng đầu lên, phát hiện Tần Tư Niên ngồi đối diện đang xoa cằm, nhìn mình chăm chăm, giống như muốn phát hiện ra thứ gì đó trên mặt mình vậy.

Cô cắn môi, có chút thiếu tự nhiên: "Bác sỹ Tần, vì sao anh cứ nhìn tôi như thế hoài vậy?"

"Tôi thấy cô lợi hại lắm!" Tần Tư Niên đặt tay xuống, đổ người về phía trước.

"Hả..." Lâm Uyển Bạch ngẩn người: "Tôi lợi hại chỗ nào chứ..."

"Còn không lợi hại? Chẳng phải cô đã đá đít Hoắc Trường Uyên rồi sao? Tôi thật sự muốn thấp cho cô một cây hương cao, tăng cô lên!" Tần Tư Niên nhướn cao mày: "Này? Cô Lâm, cô nói thật với tôi đi, có phải cô đá Hoắc Trường Uyên rít bị NGHIỆN rồi không?"

"..." Lâm Uyển Bạch ngượng ngập.

Dường như thấy cô quá xấu hổ, Tần Tư Niên cũng không trêu chọc nữa, chỉ hỏi cô: "Một mình à?"

"Không phải, tôi đi cùng bạn thân..." Lâm Uyển Bạch lắc đầu.

"Vây càng hay!" Tần Tư Niên vỗ tay cái bộp: "Nhà hàng hết chỗ rồi, ngồi chung với hai cô đi, sau đó tôi mời! Tôi và Trường Uyên, cùng cô và bạn thân của cô, ghép thành hai đôi! Nam nữ kết hợp, ăn không mệt!"

"..." Lâm Uyển Bạch há hốc miệng.

Trong tầm mắt có một cái bóng quen thuộc lướt qua, Tần Tư Niên nhanh mắt giơ tay lên gọi: "Trường Uyên, ở đây!"

Trong đôi mắt Hoắc Trường Uyên ánh lên một sự ngạc nhiên nhưng nó cũng biến mất rất nhanh. Anh bình thường trở lại, sai rộng bước chân đi về phía đó. Thấy cô ngồi đối diện, anh nghiêm chỉnh ngồi xuống bên cạnh Tần Tư Niên.

"Hết chỗ rồi, cô Lâm nói chúng ta có thể ngồi chung với cô ấy."

"Thế ư." Hoắc Trường Uyên rướn môi cười.

Đương nhiên không phải rồi.

Cô nói vậy khi nào chứ, rõ ràng...

Còn chưa đợi Lâm Uyển Bạch lên tiếng phản bác, Tần Tư Niên đã gọi phục vụ tới, lật thực đơn ra: "Hai người còn muốn ăn thêm gì nữa, gọi thêm vài món đi!"

Tần Tư Niên vung mạnh tay, liên tục gọi thêm bốn món, cộng thêm một bát canh nữa.

Người phục vụ mang thêm hai bộ bát đĩa nữa tới, bầu không khí trên bàn ăn có hơi kỳ quặc.

Lâm Uyển Bạch ngồi đối diện Hoắc Trường Uyên, nhưng vì chiếc bàn hình vuông nên cô chỉ hơi liếc lên là có thể nhìn thấy góc nghiêng cương

ngộ của anh. Suốt cả quá trình cô chỉ cúi đầu, cầm cốc nước lên uống từng ngụm nhỏ, mắt không liếc ngang liếc dọc.

Cho tới khi Tang Hiểu Du tay vung vẩy nước quay lại, phá vỡ bầu không khí trầm mặc: "Mình về rồi đây! Đi vệ sinh còn phải xếp hàng! Ấy, Hoắc tổng? Chẳng phải hai người..."

Nhìn thấy Hoắc Trường Uyên, Tang Hiểu Du kích động suýt nữa nhảy dựng lên. Nhưng ngay lập tức, cô ấy cũng đã nhìn thấy Tần Tư Niên ngồi bên cạnh, bỗng chốc như hóa đá tại chỗ.

Tần Tư Niên cũng vậy, đang cầm cốc nước chột khựng lại, đôi mắt hoa đào hơi nheo vào.

"Ồ, xem ra hôm nay không phải trùng hợp bình thường rồi!"

Trong ngữ khí có hàm ý ám chỉ, Lâm Uyển Bạch liếc nhìn Hoắc Trường Uyên vẻ ngờ vực, kinh ngạc lên tiếng hỏi: "Bác sỹ Tần, Cả nhỏ... hai người quen nhau sao?"

Câu hỏi này thật ra cô đã nhin trong lòng một khoảng thời gian rồi, cuối cùng hôm nay cũng có cơ hội hỏi ra.

"Không quen!"

"Chẳng thân."

Hai người họ gần như trả lời cùng một lúc.

Nữ trước, nam sau.

Ờ...

Rõ ràng có vấn đề rất lớn trong chuyện này, Lâm Uyển Bạch nuốt nước bọt, nhìn sang cô bạn thân Tang Hiểu Du, bất giác hỏi nhỏ: "Rốt cuộc là chuyện gì?"

"Rất đơn giản!" Người lên tiếng là Tần Tư Niên đối mặt. Anh ấy nhẹ nhàng đặt cốc nước lên bàn, sau đó chậm rãi tung ra một thông tin động trời: "Chúng tôi đã ngủ với nhau."

"Hả?" Lâm Uyển Bạch thảng thốt.

"Cái rắm!" Tang Hiểu Du cũng phản ứng rất mãnh liệt, chỉ thẳng vào Tần Tư Niên đang ngồi đối diện mình: "Anh là đồ mặt người dạ thú, có thể cầm cái miệng thối của anh lại không, đừng có ăn nói bậy bạ, đặt điều lung tung! Căn thân tôi kiện anh tội phỉ báng đó!"

"Tôi ăn nói bậy bạ, tôi đặt điều ư?"

Tần Tư Niên dựa người ra sau, đôi mắt hoa đào sáng lên, anh ấy từ tốn nói tiếp: "Vậy thì cô kích động cái quái gì? Chẳng qua là ngủ với cô thôi mà! Cô trùng mắt gì với tôi? Lẽ nào kỹ thuật của tôi không tốt?"

Không chỉ Tang Hiểu Du, ngay cả Lâm Uyển Bạch sau khi nghe những lời trần trụi ấy cũng đỏ mặt tía tai.

"Rắm rắm rắm!" Tang Hiểu Du đã đứng hắn dậy, tức đến mặt lúc trắng lúc đỏ, ngón tay chỉ vào anh ấy cũng run lẩy bẩy: "Anh nào tàn hả? Đừng có dát vàng lên mặt mình! Kỹ thuật của anh thật sự tệ hết biết! Tôi nói rõ cho anh biết, tối đó tôi chỉ không cẩn thận ngủ với anh thôi! Sau này dù anh có tắm rửa sạch sẽ, nằm trần như nhộng trên giường đợi, rồi thất nơ vào cái ấy của anh dâng tặng, tôi cũng không buồn suy nghĩ đâu!"

Nói xong một mạch, Tang Hiểu Du cầm túi xách và áo khoác lên: "Tiểu Bạch, mình bỗng nhiên có chút việc, về trước đây! Hôm khác mình tìm

cậu đi chơi sau!"

"Cô nói rõ ràng tôi nghe xem, tôi ai kỹ thuật tệ hả?" Tần Tư Niên cũng đứng bật dậy ngay. Người đàn ông về phương diện đó là tuyệt đối không thể bị khiêu khích.

"Lời hay không nói lại lần hai!" Tang Hiểu Du lườm nguyệt.

Tần Tư Niên thẳng thừng vòng ra, túm lấy cổ tay của cô ấy, đôi mắt hoa đào nheo lại đầy nguy hiểm: "Vậy được, tôi sẽ tìm một nơi không ai quấy rầy, ngồi nói chuyện nghiêm túc với con cá vàng nhỏ này về vấn đề kỹ thuật!"

"Anh làm gì vậy hả? Anh buông tôi ra!" Tang Hiểu Du bùng nổ, nhưng giây giũa một hồi cũng không thoát được ra.

Tần Tư Niên thoải mái như chỉ bắt một con gà con, giữ chặt không buông, quay người về phía bàn ăn cười: "Nhiều món ăn thế này, hai người từ từ mà ăn! Đúng rồi, cô Lâm, cô giúp tôi khuyên chút, mấy hôm nay Trường Uyên không ăn trưa rồi!"

Nói xong, anh ấy bèn kéo Tang Hiểu Du sải bước rời ra khỏi nhà hàng.

Lâm Uyên Bạch căng thẳng đứng dậy theo, muốn đi kéo họ lại.

"Không sao đây, Tư Niên tự biết chừng mực." Hoắc Trường Uyên ngăn cản cô, giọng nói trầm tĩnh.

Lâm Uyên Bạch nhìn ra ngoài cửa sổ, đã nhìn thấy Tần Tư Niên nhét Tang Hiểu Du vào trong taxi, chớp mắt xe đã phóng vù đi.

Người phục vụ cũng bê thức ăn lên đúng lúc này, cô đành phải ngồi xuống.

Nhưng cô vẫn đang chìm đắm trong sự ngỡ ngàng. Dù có tồn tại nghi hoặc, trước đó cô cũng không dám suy nghĩ táo bạo đến thế...

"Sao ngần người ra vậy?"

Lâm Uyên Bạch giật mình, sau đó lắc đầu: "Chỉ là em cảm thấy... hai người họ thật nóng bỏng!"

Ừm, nóng bỏng!"

Hoắc Trường Uyên nhướn mày, từ tốn mỉm cười: "Lẽ nào chúng ta kém cạnh họ?"

"..."

Lâm Uyên Bạch không nói được lời nào.

~Hết chương 155~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 156

"..." Lâm Uyển Bạch không nói ra được câu gì.

Nếu quay ngược trở về quá khứ, đêm đầu tiên giữa cô và Hoắc Trường Uyên hình như cũng nóng bỏng không hề kém họ...

Trong khoảng thời gian ấy, người phục vụ đã bê đầy đủ các món lên bàn.

Vì Tần Tư Niên vừa mới gọi thêm món, nên bây giờ bàn đầy thức ăn, nhưng không ngờ lại chỉ còn hai người họ, bầu không khí dường như còn quái đản hơn lúc trước một chút.

Bàn bên cạnh toàn tiếng cười tiếng nói, Lâm Uyển Bạch ngập ngừng cầm đũa lên.

Không ngờ sau khi chia tay hai người họ vẫn có thể ngồi đối diện nhau ăn cơm. Cô gạt từng hạt cơm trong bát, không biết nên gấp món gì. Bỗng nhiên nhớ tới lời dặn dò cuối cùng của Tần Tư Niên trước khi đi, cô cắn môi: "Hoắc Trường Uyên, anh..."

Người cũng đang chọc đũa vào cơm là Hoắc Trường Uyên nghe xong, bèn nhìn qua với ánh mắt u tối.

Hơi thở của Lâm Uyển Bạch như khựng lại, bây giờ cô mới tiếp tục hỏi: "Anh thật sự đã mấy hôm rồi không ăn trưa ư?"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên giật giật khóe môi.

"Vì công việc quá bận sao?" Lâm Uyển Bạch đành phải hỏi tiếp.

Hoắc Trường Uyên liếc nhìn cô một cái, không lập tức trả lời mà im lặng hai giây, rồi mới âm ừ bật ra một câu: "Di chứng hậu thất tình."

"..." Lâm Uyển Bạch suýt nữa thì sặc vì miếng cơm vừa đưa lên miệng.

Cô không thể phân biệt được thật giả trong lời anh nói, bất chợt nhớ tới cảnh gặp gỡ hai hôm trước trong club, cuối cùng anh còn đùa giỡn nói cô không chịu khôn ra...

Nếu quan sát tỉ mỉ thì hình như anh có gầy đi một chút, đường nét trên khuôn mặt sâu hơn một chút.

Lúc sau, cô không chủ động lên tiếng nữa, Hoắc Trường Uyên cũng chỉ im lặng ăn cơm. Thức ăn quá nhiều, ăn không hết nhưng món nào anh cũng có động đũa.

Lâm Uyển Bạch nhìn thấy cơ trong bát anh đã hết mới bỏ đũa xuống: "Em no rồi."

"Ừm, anh đi thanh toán." Hoắc Trường Uyên gật đầu.

Lâm Uyển Bạch đi theo anh tới quầy thu ngân, cũng không từ chối. Vốn dĩ Tần Tư Niên nói sẽ đãi, nhưng bây giờ anh ấy đã đưa Tang Hiểu Du đi đâu biệt, Tần Tư Niên lại là bạn tốt của anh, thế nên để anh trả cũng rất bình thường. Chỉ có điều, không biết rốt cuộc Tần Tư Niên đã đưa Tang Hiểu Du đi đâu rồi...

Trong lúc cô suy nghĩ, Hoắc Trường Uyên đã thanh toán xong, cầm hóa đơn đi ra ngoài.

Ra khỏi nhà hàng, Lâm Uyên Bạch hơi nghiêng đầu nói với anh: "Hoắc Trường Uyên, cảm ơn bữa cơm của anh, vậy em về trước..."

"Anh đưa em về!" Hoắc Trường Uyên bất ngờ ngắt lời cô.

Lâm Uyên Bạch lắc đầu, đã nói không cần rồi nhưng anh vẫn cầm chìa khóa sai bước đi về phía bãi đậu xe. Không bao lâu sau, chiếc Land Rover trắng đó dừng ngay trước mặt cô, cửa ghế lái phụ được mở ra từ bên trong.

Cô mím môi, đành bấm bụng ngồi vào trong.

Đang vào lúc nắng chiều rực rỡ nhất, trái đều lên cửa kính chắn gió. Ánh nắng ngày thu sẽ không quá gay gắt, mà vẫn đủ ấm áp.

Dọc đường không ai nói câu gì, Lâm Uyên Bạch nhẹ nhàng nắm chặt hai tay vào dây an toàn phía trước, có phần không tự nhiên.

Nhất là mỗi khi anh tăng tốc hay phanh xe lại, mặt Quan Âm trên sợi tràng ngọc làm bằng trầm hương được treo trước gương chiếu hậu lại khẽ rung đưa, món đồ này trước kia là cô xin ở chùa...

"Sao lại rẽ rồi?"

Chiếc xe đột ngột rẽ sang phải, Lâm Uyên Bạch hoàn hồn lại.

Cô nhìn biển tên đường, kinh ngạc chỉ về phía sau: "Cứ đi thẳng con đường vừa rồi, chẳng mấy chốc đã tới cửa tiểu khu rồi. Anh đi thế này chẳng phải là vòng một vòng sao..."

Con đường này hai người họ đã đi rất nhiều lần, lần nào cũng là lái thẳng tới.

"Anh biết."

Lâm Uyên Bạch càng thêm khó hiểu, biết mà còn rẽ?

Hoắc Trường Uyên đánh mắt qua: "Không muốn đi đường gần."

"..." Lâm Uyên Bạch như ngừng thở.

Nhịp tim hỗn loạn, cô quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Vì đi một vòng nên phải mất thêm mười phút nữa, chiếc ô tô mới dừng lại bên dưới khu nhà.

Lâm Uyên Bạch cúi đầu tháo dây an toàn, không hiểu sao khóa lại kẹt, cô loay hoay một lúc vẫn chưa tháo được, sốt ruột đến toát mồ hôi.

Có một bóng đen ập xuống, và một mùi hương nam tính phả vào mũi.

Hoắc Trường Uyên đã cởi xong dây của mình, nghiêng người qua, giúp cô gỡ rối. Trong suốt quá trình, tay anh chạm vào tay cô, nhiệt độ quen thuộc ấy gần như có thể làm bỏng người ta tới ngạt thở.

Lâm Uyên Bạch rút tay về, vội vàng quay mặt đi: "Cảm ơn anh."

Sau khi dây an toàn được cởi, cô chuẩn bị đẩy cửa đi xuống xe thì nghe thấy một chất giọng trầm bên cạnh truyền tới.

"Lúc vừa vào nhà hàng Tư Niên có hỏi anh..."

"Dạ?"

Lâm Uyên Bạch đành phải tạm dừng động tác. Cô quay đầu lại, đập phải ánh mắt sâu như miệng giếng của anh: "Cậu ấy hỏi anh, đã thật sự kết thúc với em rồi sao, có thể tiếp tục không. Em nghĩ còn cơ hội không?"

"... Không đâu!" Cô cắn môi.

"Thế à." Hoắc Trường Uyên buồn bã.

Lâm Uyển Bạch không muốn bàn luận thêm với anh về chủ đề này, bèn nói: "Em lên trước đây..."

Nói xong, cô bèn rảo nhanh bước chân xuống xe, đi về phía tòa nhà. Khi bước vào trong, cô vô thức quay người lại.

Giống như mỗi lần trước đây, chiếc Land Rover không đi ngay. Bên trong ô cửa sổ hạ xuống một nửa, Hoắc Trường Uyên đang nhìn về phía cô từ xa.

Hoảng loạn quay đi, bước chân của Lâm Uyển Bạch càng nhanh hơn nữa.

...

Lại là một ngày làm việc, Lâm Uyển Bạch từ trong tòa nhà đi ra.

Chưa đi được mấy bước, cô liền nhìn thấy một chiếc xe thể thao đỗ bên đường dưới ánh hoàng hôn cùng bóng Tiêu Vân Tranh đứng dựa vào xe, đang cúi đầu nghịch mặt Phật nhỏ trên cổ mình.

Cảm giác được cô đi tới, anh ấy vội ngẩng lên, tươi cười kéo cửa xe ra: "Vừa hay rảnh rồi tiện đường qua đây, anh đưa em về nhà!"

"Ừm..." Lâm Uyển Bạch không từ chối.

Giờ cao điểm đường hơi tắc, tốc độ đi của họ cũng không nhanh được, trong xe được bật đài radio.

Một người nhiều chuyện như Tiêu Vân Tranh sau khi lên xe lại không nói câu nào, có vẻ anh ấy rất tập trung lái xe và nghe người dẫn chương trình trong đài radio huyền thuyên.

Cuối cùng chiếc xe cũng đi tới dưới nhà, Lâm Uyển Bạch tháo dây an toàn xong nhưng không vội bước xuống mà nhìn sang bên Tiêu Vân Tranh: "Tiêu Vân Tranh, anh muốn nói gì thì nói đi..."

"Thôi được rồi!" Tiêu Vân Tranh nhún vai, biểu cảm và ngữ khí có phần áy náy: "Tiêu Vân Tranh này dám làm dám chịu, chuyện đã làm thì sẽ thừa nhận. Hôm đó anh cố tình đưa em đến sân bay đấy! Lâm Uyển Bạch, anh từng nói anh coi em như bạn bè, không muốn em bị tổn thương!"

Nhắc lại như vậy, cảnh tượng hôm đó một lần nữa hiện về, giống như một bức tường đột ngột sụp đổ và cô bị đập thẳng vào người.

Nắm chặt tay lại Lâm Uyển Bạch mới chịu đựng được cơn thít chặt trong trái tim.

Lâm Uyển Bạch lắc đầu, dường như chỉ còn một câu để nói: "Cảm ơn anh..."

Nói cho cùng, đối phương cũng chỉ đứng từ góc độ bạn bè, muốn tốt cho mình, cô không có lý do để trách cứ.

Nhìn theo bóng chiếc xe đua rời đi, Lâm Uyển Bạch bấy giờ mới quay vào trong.

Vừa đặt chân vào cửa tòa nhà, phía sau bất ngờ có tiếng bước chân vang lên cùng một giọng nam giới: "Xin hỏi, là cô Lâm?"

"Vâng, là tôi..." Lâm Uyển Bạch khó hiểu gật đầu.

Đang định hỏi đối phương có chuyện gì, thì động tác tiếp theo của anh ta lại rất thô lỗ, khác hẳn với ngữ khí lịch sự ban nãy.

Hơn nữa không hiểu từ đâu xuất hiện thêm một người đàn ông nữa, một trái một phải khổng chế cô, cầm một chiếc khăn tay nhét vào miệng cô:
"Này, hai anh làm gì vậy... Hai anh... Ừm..."

~Hết chương 156~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 157

Lâm Uyên Bạch không dám tin, giữa ban ngày ban mặt mà mình lại bị người ta bắt cóc.

Có vẻ như đã chuẩn bị từ trước, hai người đàn ông sau khi không chế cô xong thì thẳng thừng kéo cô về phía chiếc ô tô đen đỗ bên lề đường. Cửa xe vừa đóng, người tài xế phía trước đã nhả chân ga cho xe rời đi, tốc độ cực nhanh, hình như chỉ mất mười mấy giây.

Hai người đàn ông đều rất vạm vỡ, sức vóc khủng khiếp, Lâm Uyên Bạch không có sức kháng cự.

Cô bị ấn ngồi ở giữa, hai người đàn ông bắt cô lên xe lần lượt ngồi hai bên trái phải. Cô chỉ cần hơi nhúc nhích một chút là sẽ lập tức bị giữ chặt. Chiếc khăn tay nhét trên miệng không hề được gỡ ra, cô chỉ có thể phát ra những âm thanh hức hức mơ hồ.

Lâm Uyên Bạch đánh mắt ra ngoài cửa sổ thấy xe đang đi trên một con đường hoa lệ.

Cô không hiểu rõ đối phương rốt cuộc muốn làm gì. Cướp tiền, cô không có, cướp sắc...

Nghĩ tới ý thứ hai, cô hơi sợ hãi, nhưng lại cảm thấy không giống lắm, bởi vì xe này khá cao cấp, trên vô lăng có logo của thương hiệu BMW, hơn nữa hai người ngồi hai bên đều mặc vest, không giống phường lưu manh

cướp giật, ngược lại giống như đám vệ sỹ của được mấy người có tiền thuê về hơn.

"Hai người rút cuộc là ai, định đưa tôi đi đâu?"

"Thả tôi ra, nếu không tôi nhất định sẽ báo cảnh sát! Hai người lẽ nào không biết bắt cóc là phạm pháp sao?"

Lâm Uyên Bạch trừng mắt sang hai bên trái phải, chỉ có thể gào thét nhiều lần trong lòng.

Trong xe chỉ có những tiếng bật ra yếu ớt của cô, không ai quan tâm tới cô. Cho đến khi chiếc xe đi thẳng vào hầm để xe dưới tầng của một nơi nào đó, người bên phải mới lên tiếng: "Tới rồi!"

Lâm Uyên Bạch còn chưa kịp nhìn khung cảnh xung quanh đã bị dẫn xuống xe.

Họ từ tầng B3 đi thẳng vào trong thang máy. Cô vốn dĩ còn ôm chút hy vọng, nhưng thang máy đi thẳng, camera cũng bị che kín. Nó từ từ đi lên, đến khi "ding" một tiếng thì trên màn hình đã hiển thị số 39, là tầng trên cùng.

Vừa ra, trước mặt đã có những cơn gió thu lạnh ngắt phả thẳng vào mặt.

Lâm Uyên Bạch nhìn vào một điểm nào đó, nhanh chóng biết đây là đâu. Tầng trên cùng của trung tâm triển lãm quốc tế, xây một vườn hoa lộ thiên, cung cấp một nơi nghỉ ngơi cho mọi người. Cô từng đọc được trên báo, vì chi phí quá cao nên chưa từng tới đây.

Cô nhìn quanh một vòng, phát hiện bàn ghế xếp thành hàng thành lối đều trống trơn, có vẻ như đã được bao trọn cả tầng.

Giờ này, Lâm Uyên Bạch đã được đưa lên vị trí đẹp nhất để ngắm cảnh trên tầng thượng, bên cạnh đều là dây lan can được sơn trắng, rất hẹp, hơn nữa càng đi gió càng lớn, chỉ hơi nhìn sang bên cạnh một chút là sẽ choáng váng vì độ cao.

Cô thảng thốt thu lại ánh nhìn, nghe thấy người bên cạnh báo cáo: "Dung tổng, đã đưa người đến!"

Nhìn theo hướng người đó nói, ở vị trí tận cùng, ở đó còn không có lan can nhưng có một bóng dáng rất thướt tha đang đứng, bên trên mặc một chiếc áo dạ lông cừu dáng ngắn, bên dưới là một chiếc váy da sát người, chân đi đôi giày da cao gót mảnh màu đen.

Ngũ quan rất sắc nét, cũng rất xinh đẹp, trang điểm tinh tế, không thể phán đoán được tuổi tác, có thể là ba mươi sáu, cũng có thể là ba mươi bảy tuổi? Nhưng trên cổ để lộ ra một sợi dây chuyền ngọc lục bảo, có lẽ phải tới hai karat, rất có giá trị sưu tầm, vừa nhìn đã biết thân thế không tầm thường. Trong tay người đó cầm một ly rượu vang, không cần lắc, chất lỏng đã bung đưa theo gió rồi.

Nghe thấy tiếng, người ấy chậm rãi quay người lại, nhìn về phía cô, trong ánh mắt có vài phần thăm dò, ánh mắt rất nghiêm, nhưng lại không quá sắc bén.

"Ừm." Người đó giơ tay lên, ra hiệu cho hai người đàn ông kia lùi xuống.

Được thả ra, Lâm Uyên Bạch loạng choạng tiến lên trước nửa bước, cuối cùng cũng có thể mở miệng nói chuyện: "Bà là ai? Bà bắt tôi tới đây làm gì..."

"Đừng ồn!" Người phụ nữ đột ngột nói.

"..." Lâm Uyên Bạch tròn mắt.

Không hiểu ý tứ của đối phương, cũng không biết bà rốt cuộc có mục đích gì.

Cô đang chuẩn bị chắt vẩn lại thì thấy người phụ nữ rút di động ra, đang mỉm cười nói vào điện thoại: "Alô, Hoắc tổng, cô đây! Vẫn đang ở công ty hợp sao?"

Nghe thấy hai chữ "Hoắc tổng", Lâm Uyên Bạch không khỏi giật mình.

Cuộc nói chuyện vẫn đang tiếp tục, sắc mặt và ngữ khí của người phụ nữ vẫn rất chậm rãi: "Cô đang ở trên vườn hoa lộ thiên của triển lãm quốc tế, uống rượu vang, ngắm phong cảnh! Cháu thật sự không đến ư? Cũng không sao, dù sao thì vừa bắt cóc được một cô gái họ Lâm, đang ở đây cùng cô..."

Mười lăm phút sau, thang máy một lần nữa mở ra.

Hoắc Trường Uyên mặc bộ vest đen sải bước đi ra, đôi mắt hơi nheo lại, lập tức nhìn thấy cô gái đứng bên cạnh cầu thang và một người đang ngồi sụp đó, tay nắm chặt lan can, sắc mặt nhợt nhạt. Gió thu thổi tung mái tóc của cô.

Hoắc Trường Uyên nhíu mày, bước vội tới.

Anh nhanh chóng đến trước mặt, đưa tay đỡ lấy cô: "Lâm Uyên Bạch, em không sao chứ?"

Lâm Uyên Bạch không nói được gì, chỉ chậm rãi lắc đầu.

Hơi thở của anh phả bên tai, dường như không còn sợ hãi đến mức ấy nữa.

"Chẳng phải có một buổi họp rất quan trọng sao, người bận rộn sao lại chạy qua đây thế này?" Người phụ nữ dùng đũa ly rượu đi tới, móng tay đã sơn đen gõ lên mặt đồng hồ: "Mười lăm phút không năm giây, tốc độ này, chẹp chẹp, Hoắc tổng đi với tốc độ xe đua à?"

Hoắc Trường Uyên không trả lời.

Chạm tới nhiệt độ lạnh ngắt của cô, khi tới gần lại thấy đôi mắt rời rạc của cô, anh hạ thấp giọng: "Cô ấy sợ độ cao!"

Dường như không ngờ được phản ứng của anh lại lớn như vậy, người phụ nữ kia cũng sững người.

Người đó lại nhìn sang phía Lâm Uyển Bạch, thấy mặt cô rất tái, hai chân hơi mềm nhũn, xem ra thật sự có dấu hiệu sợ độ cao.

"Xuống khỏi đây rồi nói tiếp!" Hoắc Trường Uyên ý thức được thái độ của mình, bèn nói.

Lâm Uyển Bạch không còn sức lực, một lần nữa không thể phản kháng, mặc cho Hoắc Trường Uyên ôm vào lòng. Thang máy dừng ở tầng giữa, sau đó anh tiếp tục đi thêm vài bước, mở cửa một phòng cao cấp.

"Cái tay nhỏ lạnh ngắt thế này, vào trong tắm nước nóng đi!"

Sau khi bước vào, người phụ nữ sờ tay vào người cô rồi đẩy cô vào trong phòng tắm.

Lâm Uyển Bạch thật ra không lạnh, cô chỉ hoảng sợ mà thôi.

Nhìn cánh cửa phòng tắm đóng kín, cô thở dốc một hơi, cuối cùng vẫn đi tới dưới vòi sen, mở công tắc. Nước nóng ào ào chảy xuống, có vẻ như cô cũng dần bình tĩnh hơn.

Sau khi tắm nước nóng xong, cả người cô cũng như sống lại.

Lâm Uyển Bạch chậm rãi đi ra, thấy họ đều đang ngồi trong phòng khách. Người phụ nữ ngồi trên sofa, Hoắc Trường Uyên một tay hút túi quần đứng bên cạnh.

"Có phải Tư Niên nói với cô không?"

"Còn ai vào đây!"

Hoắc Trường Uyên nghe xong bèn làm động tác rút điện thoại.

Người kia cũng giơ tay tỏ ý ngăn cản: "Thôi bỏ đi, cháu cũng đừng kiểm nó tính sổ nữa! Chính cô dùng lợi ích ép buộc nó mới chịu nói, cũng bị cô giày vò đủ rồi!"

Bất ngờ, người ấy hướng về phía cô: "Lén la lén lút làm gì đó! Nghe trộm chúng tôi nói chuyện hả?"

"Tôi không..." Lâm Uyển Bạch ngượng ngập.

Người phụ nữ đứng lên đi tới, khoanh tay tỉ mỉ quan sát cô rồi tổng kết: "Ừm, xem ra chưa sợ đến ngốc luôn! Không cần tìm bác sỹ tới khám rồi~"

"..." Khóe miệng Lâm Uyển Bạch giật gai.

Từ cuộc nói chuyện và hình thức giao tiếp của hai người thì họ có vẻ khá thân thiết. Cô không nhìn được, len lén quan sát, vẫn không hiểu. Lẽ nào là vị hôn thê của Hoắc Trường Uyên? Nhưng lại không đúng, tướng mạo và tuổi tác đều không phù hợp...

Có vẻ như đọc được cô đang nghĩ gì, Hoắc Trường Uyên đi tới: "Đây là cô của anh."

~Hết chương 157~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 158

"Cô?" Lâm Uyển Bạch ngẩn người.

Cô hơi tròn mắt, có phần không dám tin, cứ thế nhìn qua nhìn lại hai con người.

Lúc trước người đàn ông bắt cô đến đây gọi "Dung tông", cô còn tưởng đối phương họ Dung, không ngờ lại là cô của Hoắc Trường Uyên!

Hoắc Dung cố tình nhướn cao đôi mày: "Sao hả, không giống à?"

"Không giống lắm..." Lâm Uyển Bạch vô thức lắc đầu, rồi lại giải thích: "À, cháu không có ý gì khác, cháu chỉ thấy..."

"Cháu thấy gì?" Hoắc Dung tò mò.

Lâm Uyển Bạch đáp ứng: "Cháu cứ nghĩ là chị gái..."*

*Bánh bèo mà khôn được như chị Bạch nhà này mị cũng bèo ra nước luôn, ăn nói khéo léo dễ sợ =))

Hoắc Dung ngẩn người, ngay sau đó đôi mày thanh mảnh lại càng nhướn cao hơn.

Nếu là lời người khác nói, bà cũng chỉ coi là những lời a dua nịnh hót, nhưng từ miệng Lâm Uyển Bạch nói ra thì bà lại tin tưởng vô điều kiện. Vì dáng vẻ ngốc nghếch của cô lúc này khiến người ta chỉ muốn bầu má cô một cái.

"Cháu tên Lâm Uyên gì ấy nhỉ?"

"Lâm Uyên Bạch ạ..."

Hoắc Dung nghe xong gật gù: "Ừm, rau cải trắng*"

*Rau cải trắng trong tiếng Trung là "tiểu bạch thái".

"..." Lâm Uyên Bạch ngẩn người.

"Nhìn gì mà nhìn!" Hoắc Dung trừng mắt với cô, sau đó lại lập tức hớn hờ: "Mới đứng trên tầng thượng có chưa đầy hai mươi phút mà đã sợ đến nổi hai chân đứng không vững, mặt tái nhợt như tờ giấy thế kia! Nhìn dáng vẻ của cháu, không phải rau cải trắng thì là gì!"

"Nhưng, rau cải trắng à, nể tình lời nịnh nọt vừa rồi của cháu, cô bỗng nhiên có ấn tượng đặc biệt tốt với cháu!"

"Cháu không nịnh hót..." Lâm Uyên Bạch dờ khóc dờ cười giải thích.

Đồng thời cô cũng bút rứt trong lòng. Cô là Tiểu Bạch chứ không phải rau cải trắng...

"Đừng như đứng phạt thế, ngồi xuống rồi nói chuyện! Cô già rồi, đứng lâu eo không chịu nổi!" Nói xong, Hoắc Dung bèn dứt khoát quay đầu đi vào phòng khách, ngồi phịch xuống ghế sofa, tiện tay túm lấy một chiếc gối tựa đặt ra sau lưng.

"Vậy thì cô đừng đi đôi giày cao gót mảnh như thế, cẩn thận trượt chân lại ngã."

"Đi giày cao gót mới có khí chất! Cái đồ cuồng công việc như cháu hiểu cái quái gì!"

"Cô về khi nào vậy, sao không thông báo cho cháu một tiếng? Bố cháu biết chưa?"

"Vẫn chưa. Không vội, khi nào cần cô sẽ liên lạc với anh ấy! Cô vừa mới xuống máy bay, đã vội vàng tới giải quyết chuyện của cháu rồi!"

Lâm Uyên Bạch lẳng lặng ngồi nghe cuộc trò chuyện của hai người họ.

Hoắc Trường Uyên từng nói với cô, anh và cô của anh khá thân thiết.

Lúc nhỏ ông Hoắc không lo cho anh, toàn cô anh một tay nuôi nấng, lúc đó cô ấy mới chỉ hơn hai mươi tuổi, nhưng không một chút sợ những lời dèm pha ra vào, đi tới đâu cũng dắt anh theo, thậm chí còn vì anh mà làm thủ tục di dân, cùng anh đi học. Còn nhiều năm giao thừa, anh cũng cùng cô hai người ăn mỳ và thịt xông khói đón tết...

Thật ra cũng khó trách cô lại ngỡ ngàng. Hoắc Dung cho dù sắp qua tuổi năm mươi nhưng vẫn không hề xuất hiện quá nhiều dấu vết của thời gian. Bình thường có lẽ bà rất chú ý dưỡng da, bây giờ phải lại gần nhìn kỹ mới thấy vài nếp nhăn đuôi mắt.

Chẳng biết họ đã quay mặt về phía cô từ lúc nào: "Xem ra Hoắc tổng của chúng ta từng nhắc về cô với cháu?"

"À..." Lâm Uyên Bạch áp ứng.

Nửa đùa nửa thật liếc nhìn sang Hoắc Trường Uyên ở bên cạnh, Hoắc Dung tiếp tục: "Sao, bây giờ càng khắc sâu ấn tượng về cô hơn phải không?"

"Vâng ạ..." Lâm Uyên Bạch gật đầu rất thành thật.

"Rau cải trắng, hôm nay cô bắt cóc cháu qua đây là có lời muốn hỏi cháu!" Hoắc Dung ngừng một chút rồi cất giọng lười biếng: "Sao? Sao cô lại nghe nói cháu đá cháu trai của cô hả? Còn không chỉ một lần mà là hai lần? Rốt cuộc Hoắc tổng nhà cô có điểm nào cháu chưa ưng ý? Nói ra đôi ba khuyết điểm xem nào, để cô coi!"

"..." Lâm Uyên Bạch mím môi lại.

Hoắc Dung đột nhiên trở nên sắc sảo, cười ngoài miệng không cười trong lòng: "Sao không nói gì? Có tin một đá là cô cho cháu bay ra ngoài cửa sổ không?"

Nghĩ tới cơn khủng hoảng khi bị đưa lên tầng thượng, Lâm Uyên Bạch sợ hãi nhún vai lại.

"Cô à, cô đừng dọa cô ấy nữa." Hoắc Trường Uyên nhíu mày.

"Xót à?" Hoắc Dung đùa giỡn hỏi.

Hoắc Trường Uyên im lặng.

Bàn tay đặt trên đầu gối của Lâm Uyên Bạch nhẹ nhàng nắm chặt lại.

Hoắc Dung nhìn anh rồi lại nhìn cô, phì cười thành tiếng, sau đó lại thở dài: "Thằng cháu trai của cô có điểm nào không tốt? Cho dù nó không phải loại thanh tao lịch thiệp thì cũng đàn ông ngời ngời! Muốn diện mạo có diện mạo, muốn vóc dáng có vóc dáng, muốn năng lực có năng lực... À, có thể tính tình hơi tệ một chút! Nhưng điểm này cũng không thể coi là khuyết điểm gì, ai mà không có chút thiếu sót trong tính cách chứ, phải không?"

"..." Lâm Uyên Bạch nuốt nước bọt.

Chắc chắn đây là những lời khen cháu trai mình chứ?

Hoắc Dung khoanh tay trước ngực, trầm tư mấy giây rồi bất ngờ đổ người sát về phía cô: "Lẽ nào sinh hoạt không điều độ?"

"..." Lâm Uyên Bạch suýt nữa cắn vào lưỡi.

"Cô!" Hoắc Trường Uyên nổi giận.

"Khụ khụ..." Hoắc Dung hắng giọng, cười ha ha: "Cô đùa ấy mà, xoa dịu bầu không khí chút!"

Lâm Uyên Bạch cảm thấy mình không nên ở đây thêm nữa, bèn đứng dậy: "Cháu phải về ạ..."

"Đợi đã, rau cải trắng!" Hoắc Dung cũng đứng lên: "Cô đưa cháu về! Dù sao cũng là cô trối gô cháu đến, về lý phải đưa cháu về!"

Cuối cùng, dưới lời từ chối khéo léo của Lâm Uyên Bạch, Hoắc Dung vẫn kiên quyết đưa cô về nhà, thế nên sau cùng cô lại ngồi lên chiếc Land Rover trắng của Hoắc Trường Uyên.

Lâm Uyên Bạch không ngồi ghế lái phụ mà cùng Hoắc Dung ngồi ở ghế sau. Chỉ cần hơi ngược lên, cô sẽ nhìn thấy tấm lưng rộng lớn của Hoắc Trường Uyên và một góc nghiêng tuần tú.

Chiếc xe thuần thực dừng lại dưới tòa nhà, Lâm Uyên Bạch cầm chiếc túi xách mới mua lên: "Dung tổng, cảm ơn cô..."

Hoắc Dung thấy vậy bật cười.

Cô gái ngọc này, rõ ràng bị mình bắt cóc mà còn nói cảm ơn!"

"Đừng gọi Dung tổng gì nữa, gọi khô khan chết đi được!" Hoắc Dung đề nghị.

"Vâng, dì Dung..." Lâm Uyên Bạch đổi cách xưng hô.

"Chẳng phải nói ngớ cô như chị gái sao, sao chớp mắt đã gọi là "dì" rồi, già chết!"

"VẬY..." Lâm Uyên Bạch khó xử.

"Cứ gọi là cô đi!" Hoắc Dung nói thẳng.

"..." Lâm Uyên Bạch cắn môi, gọi vậy đâu có trẻ hơn bao nhiêu đâu!

Cô bất giác liếc về ghế trước. Nếu gọi là cô, dường như đã gián tiếp thừa nhận quan hệ giữa cô và Hoắc Trường Uyên...

Dưới cái nhìn chăm chăm của Hoắc Dung, cô bầm bụng gọi ra: "Cô, cháu lên đây..."

"Cho cô số điện thoại!" Hoắc Dung bất ngờ nói thêm.

Lâm Uyên Bạch còn đang do dự không biết có nên nói không thì di động trong túi đã bị người ta lấy mất.

Hoắc Dung túm lấy tay cô, ấn lên nút home mở vãn tay, sau đó tức độ nhập vào một dãy số, đồng thời ấn gọi, rồi lập tức lưu vào: "Đây là số cô, lưu sẵn cho cháu rồi nhé!"

Lâm Uyên Bạch không còn cách nào khác, đành đón lấy di động, gạt đầu.

Đúng là cùng một tác phong làm việc với Hoắc Trường Uyên, hình như cả ông Hoắc cũng vậy. Lần trước hẹn cô, không cần biết cô có đồng ý hay

không đã thay cô đưa ra quyết định, hình như cả gia đình họ đều như vậy.
Bá đạo, ngang ngược!

Lâm Uyên Bạch lặng lẽ đẩy cửa xe ra, đang chuẩn bị xuống xe thì Hoắc Trường Uyên ở bên cạnh ghé tới: "Thật sự không điều độ à?"

Tuy nói nhỏ nhưng Hoắc Trường Uyên ở ghế trước rõ ràng đã nghe được.

Cảm nhận được hai tia nhìn sắc lẹm bắn ra từ gương chiếu hậu, sống lưng Lâm Uyên Bạch lạnh lẽo.

"Không phải..."

Cô run rẩy hai vai, lắc đầu: "Anh ấy rất điều độ..."

Ý thức được mình vừa nói gì, Lâm Uyên Bạch xấu hổ không chịu được, cầm đầu chạy thẳng vào trong tòa nhà.

~Hết chương 158~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 159

Chập tối, sau khi tan làm.

Tại một quán lẩu trong trung tâm thương mại, sự chú ý của Lâm Uyên Bạch không thể dồn vào nồi lẩu đang sôi sùng sục. Cô sốt ruột hỏi: "Cá nhỏ, cậu và bác sỹ Tần... hôm đó rốt cuộc anh ấy đã đưa cậu đi đâu, không làm chuyện gì với cậu chứ?"

Sau hôm đó, cô không thể nào yên tâm được, lại không tiện nói trong điện thoại.

Tang Hiểu Du nhét miếng cá viên vào miệng, nghe xong, hậm hực dùng sức cắn một miếng rồi mắng: "Hừ! Anh ta dám sao!"

Nói thì nói vậy nhưng trên gương mặt cô ấy lộ rõ sự ửng hồng đáng ngờ.

"Vậy rốt cuộc chuyện giữa cậu và anh ấy là sao?" Lâm Uyên Bạch đành đổi chủ đề, hỏi tiếp với vẻ không chắc chắn: "Lời bác sỹ Tần nói là thật sao? Hai người... à... đã quan hệ?"

Tang Hiểu Du nuốt viên cá xuống, do dự gật đầu.

Thấy cô tròn mắt, cô ấy gãi đầu giải thích: "Thật ra là một chuyện ngoài ý muốn thôi!"

Lâm Uyên Bạch phải uống một ngụm nước chanh để bình tĩnh lại.

Xem ra cũng khá giống với cô và Hoắc Trường Uyên, chẳng trách họ là bạn thân, ở phương diện này mà cũng đồng bệnh tương liên.

"Mình nói cho cậu biết, gã Tần Tư Niên đó không phải bác sỹ cứu người gì đâu, hoàn toàn là một tên cầm thú đội lốt người! Tuyệt đối đừng bị mê hoặc bởi diện mạo của anh ta!" Tang Hiểu Du trở nên kích động.

Lâm Uyển Bạch dờ khóc dờ cười lắng nghe, cuối cùng khi sắp ăn xong, cô không nhịn được, nói một câu: "Cá nhỏ, tuy rằng những lời này không hay lắm nhưng cậu làm vậy có phải có lỗi với Trì Đông không..."

Trì Đông là bạn trai quen từ thời đại học của Tang Hiểu Du. Lúc đó cô toàn tâm toàn ý tập trung vào Yến Phong. Hai người họ thường xuyên thể hiện tình yêu nồng thắm trước mặt cô. Đến tận năm thứ tư đại học, Trì Đông được trường bảo lãnh đi nước ngoài theo diện danh sách học bổng. Bao năm nay tuy rằng họ không gặp nhau được mấy lần nhưng vẫn nồng nhiệt như ban đầu.

Bây giờ lại xảy ra chuyện với Tần Tư Niên, cô bất chợt cảm thấy lo lắng cho hai người họ...

"Sau này đừng nhắc tới gã tệt bực đó nữa!" Sắc mặt Tang Hiểu Du bỗng chốc trắng bệch.

"Sao vậy?" Lâm Uyển Bạch kinh ngạc.

"Tiểu Bạch, cậu nói xem! Bao nhiêu năm nay mình ăn tiêu dè xẻn, gần như bao nhiêu tiền làm ra đều tích góp để gửi sang chu cấp cho hấn ta du học, chỉ đợi ngày hấn ta được điều về công ty con tại Trung Quốc rồi cưới mình. Nhưng hấn... hấn lại dám giấu mình tìm người đàn bà khác ở bên ngoài!" Nói đến cuối cùng, mắt Tang Hiểu Du đã ươn ướt.

Lâm Uyên Bạch sửng sốt, nghi ngờ tai mình có vấn đề: "Cá nhỏ, trong chuyện này có phải có hiểu lầm gì không..."

"Ha ha, mình cũng hy vọng vậy!" Tang Hiểu Du cười đàng chất: "Nhưng không phải, ở Vân Nam mình đã tận tay bắt gian tại giường! Hắn ta về nước mà không báo với mình, lại cùng người đàn bà đó đi Vân Nam du lịch! Họ đã chung chạ với nhau lâu lắm rồi, hơn nữa người đàn bà đó còn là con gái của quan to, hắn ta gần như mượn cô ta một bước lên mây. So với người ta, dân thường như mình có đáng gì đâu!"

"Cá nhỏ..." Lâm Uyên Bạch đau lòng.

Từ khi kết thúc chuyến du lịch Vân Nam lần trước đến nay đã qua một thời gian rất dài rồi, nhưng Tang Hiểu Du không hề nhắc đến một chữ. Khoảng thời gian này, cô ấy vẫn bưng bưng sức sống, có thể thấy cô ấy đã giấu hết toàn bộ đau khổ vào tận đáy lòng, một mình âm thầm chịu đựng.

"Không sao!" Tang Hiểu Du quệt tay lau bừa mấy giọt nước mắt chảy xuống, một giây sau lại cười hì hì: "Khả năng tự chữa lành vết thương của mình mạnh lắm, đã sớm nhìn thoáng rồi!"

Lâm Uyên Bạch chỉ còn cách nắm chặt lấy tay cô ấy, cho cô ấy một sự an ủi không lời.

Ăn cơm xong, hai người họ rời thẳng khỏi trung tâm thương mại. Hoàng hôn bên ngoài vẫn chưa hoàn toàn lụi hết, có cảm giác như đang giục giã người ta trở về nhà.

Họ không ngồi xe buýt mà gọi taxi. Đường về tiện thể đi ngang qua tòa nhà Hoắc Thị, Tang Hiểu Du cũng biết, thế nên giơ tay ra chỉ: "Phía trước ngang qua Hoắc Thị ha? Chúng ta có nên xuống xe, xem xem có thể tạo ra một cuộc gặp tình cờ nào đó không?"

"Cá nhỏ!" Lâm Uyên Bạch nhú mày.

"Thôi được rồi, mình không nói là được chứ gì!" Tang Hiểu Du vội nói, nhưng lại không nhận được: "Nhưng chúng ta cũng có thể xem xem, lỡ như gặp tình cờ thật thì sao! Vậy thì đó chính là ý của ông trời rồi! Tiểu Bạch, hay là chúng ta..."

Đột nhiên, nhìn thấy gì đó, cô ấy vội vã muốn chuyển chủ đề.

Nhưng đã không kịp nữa, Lâm Uyên Bạch đã nhìn thấy hai bóng hình đi từ trong tòa nhà ra qua cửa xe.

Người đàn ông cao lớn đỉnh đặc, mặc bộ vest đen tôn lên dáng người tam giác ngược. Cô gái thanh mảnh cao ráo, đi đôi bốt cao quá đầu gối, cực kỳ cá tính. Có vẻ như bước chân của người đàn ông quá lớn, cô gái phải chạy bước nhỏ mới theo kịp, đồng thời giơ tay khoác cánh tay của anh...

Chiếc taxi đi lướt qua rất nhanh, trong gương chiếu hậu cũng chỉ còn lại những dòng xe hai bên đường.

Lâm Uyên Bạch quay về, gượng cười: "Xinh lắm đúng không? Đó chính là vợ chưa cưới của anh ấy."

Nam thanh nữ tú, xứng đôi như vậy, đến cô cũng còn cảm thấy tạo hóa thật vĩ đại.

Tang Hiểu Du ảo não cúi đầu xuống, sau đó, không dám nói thêm dù chỉ một lời.

Về tới nhà, Lâm Uyên Bạch để chìa khóa lên chiếc tủ gần cửa, trong đầu vẫn còn hiện hiện hình ảnh nam nữ thân mật trước cửa tòa nhà. Cô lắc

lắc đầu vẫn không thể xua đi được. Cô bèn dứt khoát rút di động ra để chuyển hướng chú ý của mình.

"Alô, bà ngoại ạ..."

Trong điện thoại truyền tới giọng bà lão hiền từ: "Tiểu Bạch à, tan làm chưa? Ăn cơm chưa?"

"Cháu vừa tan làm, lát nữa sẽ ăn... Bà ăn chưa ạ?"

"Đang ăn đây! Đúng rồi, bà thấy dự báo thời tiết nói cuối tuần hình như có đợt không khí lạnh đấy, cháu chú ý giữ ấm, đừng để bị cảm!"

"Vâng, cháu biết ạ." Lâm Uyển Bạch nắm chặt điện thoại, nghe lời dặn dò ấm áp của bà mà hốc mắt nóng rục lên: "Bà ngoại, cháu nhớ bà rồi, ngày mai là thứ Bảy, cháu muốn về thăm bà..."

Bà ngoại nghe vậy rất vui: "Được, vậy thì về đi!"

Ngắt máy xong, Lâm Uyển Bạch lại cầm chìa khóa lên...

...

Sau khi tàu hỏa dừng lại ở một trạm nhỏ, nó lại một lần nữa lao đi trên đường ray của mình.

Nhưng vì đây là loại tàu vỏ xanh đã cũ nên tốc độ cũng rất chậm chạp. Lâm Uyển Bạch nằm lên ghế, lật người mấy lần, rồi lại rút di động ra, cũng mới có tám giờ mà thôi.

Vẫn chưa đến giờ tắt đèn, dọc hành lang và toa bên cạnh chốc chốc lại có tiếng đi qua đi lại. Cô nhắm mắt lại cũng chẳng ngủ được.

Loáng thoáng nghe thấy tiếng rung của điện thoại, cô rút nó ra từ dưới gối.

Cô đặt lên tai, chưa đợi cô nói "Alô", đầu kia đã lên tiếng trước: "Rau cải trắng, cháu đang làm gì vậy?"

"Dạ, cô?" Lâm Uyển Bạch nhìn lại màn hình, chữ "Cô" to tướng hiện lên. Cô nhìn trái ngó phải rồi trả lời tiếp: "Cháu ạ, cháu bây giờ đang ở trên tàu hỏa..."

"Tàu hỏa? Cháu bỏ trốn?" Hoắc Dung sững sốt.

Lâm Uyển Bạch dờ khóc dờ cười giải thích: "Cháu không chạy trốn, hơn nữa tại cháu phải trốn chứ? Cháu chỉ về quê thăm bà ngoại thôi..."

"À à!" Hoắc Dung nói liền hai tiếng, rồi có vẻ lại lẩm bẩm thêm một câu: "Cô còn tưởng cháu bị cô dọa chứ!"

Lâm Uyển Bạch vẫn đang nhẩn nại đợi câu nói tiếp theo nhưng phát hiện rất lâu không có động tĩnh gì.

Cô cầm xuống xem, hóa ra đã cúp máy từ đời nào rồi...

Vạch đen rơi đầy đầu Lâm Uyển Bạch, gia đình này đúng là giống nhau y như đúc!

...

Biệt thự nhà họ Hoắc.

Đêm xuống, tòa biệt thự ba tầng biệt lập giống như một con quái thú khổng lồ đang mai phục.

Trong biệt thự đèn đuốc sáng trưng. Trong phòng ăn rộng lớn, những ngọn đèn thủy tinh rủ xuống, soi rõ nét từng hoa văn mảnh và nhỏ trên những chiếc đĩa ăn. Trên chiếc bàn ăn dài, gần như bày đủ các món ăn tinh tế nhất, người hầu cung kính đứng trong góc.

Ở vị trí chính giữa là Hoắc Chấn mặc đồ Trung Sơn, bên tai phải là Hoắc Trường Uyên. Anh tựa người ra sau, mặt không cảm xúc.

Lúc này có hai người khác đi vào, một người rất trẻ, một người hơi nhiều tuổi hơn.

Người có tuổi hơn là phu nhân thứ hai vừa được gả về nhà Hoắc một năm trước, Phạm Ngọc Trân. Người trẻ là thiên kim của nhà họ Lục danh tiếng khắp thành Đông, Lục Tịnh Tuyết, vừa về nước hơn một tuần rồi, mái tóc dài buông xõa, khi cười má có hai lúm đồng tiền xinh xinh.

Đi tới trước bàn ăn, hai người lần lượt đi tới ngồi bên trái Hoắc Chấn và bên cạnh Hoắc Trường Uyên.

Phía sau, người làm cung kính tiến lên hỏi: "Thưa ông, có thể bắt đầu ăn chưa ạ?"

"Đợi thêm một chút." Hoắc Chấn hơi giơ tay lên, nhìn về phía vợ.

"Đã gọi điện thoại rồi!" Phạm Ngọc Trân vội nói: "Nói là không về nữa, đang ở cùng vài chiến hữu lúc trước, đã ăn cơm rồi..."

Hoắc Chấn nghe vậy, gật đầu: "Được rồi, vậy bắt đầu ăn đi!"

Chủ nhà đã lên tiếng, bây giờ mới có tiếng động đũa. Có điều chiếc bàn quá dài, cho dù được lấp đầy thức ăn, nhưng trông vẫn rất trống trải.

Suốt cả quá trình, Lục Tịnh Tuyết chỉ quan tâm tới người đàn ông bên cạnh mình, lúc này cô ta nghiêng đầu, dịu dàng hỏi: "Trường Uyên, ăn không ngon miệng sao? Em thấy anh không động đũa mấy!"

Hoắc Trường Uyên chỉ liếc nhìn cô ta mang tính tượng trưng, không nói lời nào.

"Con tôm này trông ngon đây, em bóc vỏ cho anh nhé?" Lục Tịnh Tuyết tươi cười hỏi tiếp.

"Không cần đâu." Hoắc Trường Uyên hờ hững từ chối.

Nụ cười của Lục Tịnh Tuyết càng thêm dịu dàng. Cô ta gấp một con tôm to bỏ vào trong đĩa, đeo găng tay vào rồi nghiêm túc bóc hết vỏ tôm, sau đó còn tỉ mỉ dùng đũa gấp vào một chiếc đĩa ở trước mặt anh: "Không sao, anh vẫn nên nếm thử xem, biết đâu lại rất ngon thì sao!"

Hoắc Trường Uyên không động vào, càng không nhìn, chỉ cúi mặt khều cơm trắng.

Lục Tịnh Tuyết không cảm thấy gì, ngược lại Hoắc Chấn thì tỏ rõ sự không vui, nhíu mày quát: "Trường Uyên! Con còn ra thể thống gì, nói gì thì nói Tịnh Tuyết cũng là khách, từ lúc về con đã mặt nặng mày nhẹ, cho ai nhìn!"

"Trời ơi, bác Hoắc, bác đừng quát Trường Uyên, có trách cũng phải trách bác đây ạ!"

"Trách bác?" Hoắc Chấn ngạc nhiên, cười hỏi: "Nha đầu Tịnh Tuyết, cháu nói thử coi, sao lại đổ tội lên đầu bác?"

"Đương nhiên phải trách bác rồi ạ! Ai bảo bác sinh Trường Uyên ra đẹp như vậy rồi lại nuôi nấng tốt như vậy! Cho dù anh ấy có mặt nặng mày

nhẹ, cháu cũng không nổi giận, ai bảo cháu say mê anh ấy chứ!" Âm cuối của Lục Tịnh Tuyết vút cao, khiến bầu không khí hơi ngưng đọng trở nên vui vẻ hơn.

Khuôn mặt xưa nay vẫn sầm sì của Hoắc Chấn đã lộ ra chút ý cười.

Lục Tịnh Tuyết có phần xấu hổ: "Trời ơi, bác Hoắc, dì Trân, hai người đừng có cười cháu đây!"

"Không sao, ở đây làm gì có người ngoài!" Phạm Ngọc Trân tươi cười giải vây.

Nhất thời, phòng ăn tràn ngập tiếng nói cười, Hoắc Trường Uyên im lặng từ đầu tới cuối, làm như không hề quan tâm bất kỳ chuyện gì xảy ra xung quanh. Náo nhiệt là chuyện của người khác, không liên quan tới anh.

"Nha đầu Tịnh Tuyết, lần này cháu về nước là không đi nữa phải không?" Hoắc Chấn lên tiếng hỏi.

"Vâng, không đi nữa ạ!" Lục Tịnh Tuyết gật đầu.

"Vậy quá tốt!" Hoắc Chấn cũng gật đầu, nhìn con trai, cười nói: "Năm nay Trường Uyên cũng ba mươi rồi, không còn nhỏ nữa. Chuyện của hai đứa cũng nên khẩn trương tìm ngày phù hợp đi. Khi nào có thời gian, bác sẽ qua bàn bạc với bố mẹ cháu..."

"Két..."

Bỗng nhiên, có tiếng ghế cọ xuống sàn nhà vang lên tiếng đing tai.

Hoắc Trường Uyên đứng lên khỏi ghế, bát cơm gần như chưa đụng vào: "Bố, dì Trân, con ăn no rồi."

"Có biết lịch sự không, ai cho con rời khỏi chỗ!" Hoắc Chấn quả nhiên lại nổi điên tại chỗ.

Có điều, bước chân của Hoắc Trường Uyên rất nhanh. Anh đã đi ra khỏi phòng ăn, ông ta cũng chỉ còn nước đập mạnh đũa xuống bàn.

Một người tinh ý như Lục Tịnh Tuyết vội cười nói: "Không sao không sao, chắc công việc của Trường Uyên bận quá. Hôm nay lúc cháu tới tìm, anh ấy còn chưa họp xong ấy ạ! Bác Hoắc, bác và dì Trân cứ ăn đi ạ, cháu tiễn anh ấy rồi về ăn tiếp với hai người!"

Nói rồi, cô ta cũng đứng dậy, rảo bước đi theo.

Ở ngoài biệt thự, Hoắc Trường Uyên đã đi ra vườn, ở đó có chiếc Bentley đen đang đợi.

"Trường Uyên!"

Lục Tịnh Tuyết rảo bước đuổi kịp anh, từ phía sau níu lấy cánh tay anh.

Lúc chập tối, Lục Tịnh Tuyết đã tới Hoắc Thị. Hoắc Chấn ra lệnh, bảo họ phải về nhà họ Hoắc ăn cơm, thế nên họp xong, Hoắc Trường Uyên đành phải đưa cô ta cùng ngồi lên xe.

Hoắc Trường Uyên dừng bước, giống như lúc chập tối, lẳng lặng rút cánh tay ra.

"Trường Uyên, có phải bỗng dưng em quay về nước khiến anh không vui không?" Lục Tịnh Tuyết ngẩng lên, ngữ khí dịu dàng, mang theo một chút âm ức: "Từ lúc gặp ở sân bay New York đến giờ, sắc mặt anh vẫn rất lạnh nhạt. Hơn nữa hôm nay bác Hoắc bảo chúng ta về ăn cơm, anh cũng không để tâm lắm..."

Nói rồi, một lần nữa cô ta định khoác tay anh.

Hoắc Trường Uyên nhú mày: "Sunny!"

Chuông di động vang lên, anh thẳng thừng rút ra bắt máy, cũng đồng thời né tránh sự tiếp xúc của cô ta.

"Alô, cô ạ?"

Chẳng biết đầu kia nói gì mà đôi mắt tối của Hoắc Trường Uyên hơi nheo lại. Ngay sau đó anh cúp máy, nói với Lục Tịnh Tuyết vẫn đang nhìn mình đầy khao khát một câu: "Anh còn có việc, đi đây!"

Rồi anh ngồi vào xe, chiếc Bentley lao vút đi.

Trước cửa, Lục Tịnh Tuyết không lập tức quay vào ngay, trong ánh mắt có những cảm xúc không thể che giấu.

...

Không có nhà lầu xe hơi, không có khói bụi nhà máy, vùng thôn quê trời rất xanh, ánh nắng chiều trông càng thêm đầm ấm.

Lâm Uyên Bạch kéo kín chiếc áo dạ trên người lại, bước trên con đường đá sỏi đi về phía cửa hàng tạp hóa. Sáng nay cô về tới quê, bà ngoại vẫn như lần trước, đứng ngoài cửa đợi cô. Thấy cô về một mình, dĩ nhiên bà sẽ hỏi thăm Hoắc Trường Uyên một lượt.

Cô không nói dối mà thành thật cho bà biết mọi chuyện.

Có vẻ như nhìn thấy biểu cảm chân thật của cô, cuối cùng bà ngoại chỉ xua tay, nói một câu: Thôi vậy, con cháu có phúc của con cháu!

Nhưng Lâm Uyên Bạch biết, bà rất đau lòng. Cơm trưa bà gần như không ăn mấy, cô muốn ra cửa hàng tạp hóa mua ít đồ ăn tươi ngon, định tối nay làm vài món hợp khẩu vị cho bà ăn.

Trên đường xách giỏ thức ăn đầy ắp về nhà, phía sau bỗng có người hàng xóm chạy vượt qua cô: "Tiểu Bạch à, có một chiếc ô tô sang trọng đang lái về phía nhà cháu đấy!"

"Dạ?" Lâm Uyên Bạch không hiểu.

Trong đầu chỉ toàn sự nghi hoặc, khi cô tiếp tục đi về phía trước, thì có tiếng còi xe vang lên.

"Pim pim..."

Lâm Uyên Bạch quay đầu lại liền nhìn thấy một chiếc BMW đen quen thuộc lái thẳng về phía mình. Hai khuôn mặt ở ghế lái và ghế lái phụ cũng rất quen thuộc, là Tần Tư Niên và Hoắc Dung!

Xe dừng lại bên cạnh, cô ngạc nhiên: "... Hai người?"

"Lên xe rồi nói!" Hoắc Dung nói thẳng.

Lâm Uyên Bạch hơi ngần người, vô thức nghe và làm theo. Không hiểu hai người họ chạy xuống quê làm gì, nhưng điều may mắn là không có Hoắc Trường Uyên đi theo.

Có điều, khi cô ôm tâm lý này kéo cửa sau ra, lập tức đối mặt với một đôi mắt sâu hút.

~Hết chương 159~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 160

"Khẩn trương lên xe!" Hoắc Dung ngồi trước thúc giục.

Lâm Uyển Bạch đã giẫm một chân lên xe rồi, đành xách giỏ đồ ngồi vào trong.

Chiếc BMW thẳng tiến, cho tới khi dừng lại trước cửa nhà bà ngoại. Suốt cả dọc đường, Lâm Uyển Bạch vẫn mơ mơ hồ hồ, ba con người bỗng đứng xuất hiện khiến cô chẳng hiểu mô tê gì.

Cửa xe mở ra, Hoắc Dung là người nhảy xuống đầu tiên. Về nơi này mà dưới chân bà vẫn là một đôi giày cao gót. Bà đặt hai tay chống hông: "Ôi trời ơi, cái nơi quỷ quái này cũng xa quá thể, mệt chết tôi mất!"

Người theo xuống là Tần Tư Niên, anh ấy xoay chìa khóa kháng nghị: "Cô à, rõ ràng cháu mới là người lái xe từ đầu tới cuối..."

Có điều, những lời cuối còn chưa kịp nói hết, anh ấy đã bị Hoắc Dung tiến tới véo tai, khiến anh ấy kêu la oai oái.

Cửa xe phía sau mở ra, Hoắc Trường Uyên mặc đồ vest, tay xách giỏ đồ.

"Cô, bác sỹ Tần..."

Lâm Uyển Bạch lẳng lặng liếc nhìn Hoắc Trường Uyên đứng bên rồi áp úng hỏi: "À, mọi người về quê... có chuyện gì ạ?"

"Về nghỉ dưỡng." Hoắc Dung nháy mắt với cô.

"Nghỉ dưỡng ă?" Lâm Uyên Bạch ngẩn người.

Một lần nữa cô nhìn Hoắc Trường Uyên, cái gia đình này...

Hoắc Trường vươn vai vắn vẹo: "Đúng đấy, một vùng thôn quê mới tự nhiên làm sao!"

Lâm Uyên Bạch im lặng, nếu cô không nghe nhầm thì ban nãy cô ấy vừa mới nói là nơi quỷ quái...

"Cô đã liên lạc xong xuôi với gia đình này rồi, họ đã dọn ra ngoài. Cô và tiểu cầm thú, cùng Trường Uyên sẽ ở đây dịp cuối tuần! Ở một tối, tối mai lái xe về, trong đêm là về tới nơi, sáng hôm sau vẫn đi làm bình thường!" Cuối cùng Hoắc Dung bổ sung thêm một câu: "Hoàn hảo!"

Lâm Uyên Bạch nhìn về phía tay Hoắc Dung chỉ, chính là nhà hàng xóm của bà ngoại.

Chẳng trách sáng nay vừa dậy, cô đã nhìn thấy thím trong nhà cầm chổi quét tước nhiệt tình.

"Nhanh nhanh, tiểu cầm thú, dọn hành lý của cô vào trong đi!"

Hoắc Dung bắt đầu chỉ huy Tần Tư Niên làm lao động khổ sai. Rõ ràng chỉ ở đúng một đêm mà bà lại mang một chiếc vali dài 24cm.

"Cô phải tìm một nơi để nghỉ ngơi thoải mái cái đã. Tối này, chúng ta sẽ nướng BBQ!" Nói xong, Hoắc Dung giơ tay chỉ vào cô: "Rau cải trắng, tới lúc đó cháu cũng ăn chung nhé!"

...

Sắc trời dần tối.

Lâm Uyên Bạch ôm một bó củi đặt vào trong thùng rồi xách vào trong bếp.

Tuy rằng cô không cố tình nhìn ngó sang nhà hàng xóm, nhưng vẫn loáng thoáng nghe thấy tiếng của Hoắc Dung và Tần Tư Niên, cùng Hoắc Trường Uyên.

Cô ráo nhanh bước chân, đóng cửa lại, tập trung nấu cơm cho bà. Cô nghĩ bụng lát nữa ăn cơm tối xong sẽ lên giường đi ngủ sớm chứ không định cùng họ nướng BBQ.

Có điều đôi lúc mọi chuyện luôn không phát triển theo ý nguyện của cô.

Vừa thu dọn xong bàn, liền có người đi vào sân.

Lâm Uyên Bạch chưa kịp mở cửa, ba con người đã hùng hùng hổ hổ đẩy cửa đi vào, bà ngoại đang ngồi trên chiếc ghế gỗ đào thấy vậy cũng bất ngờ.

"Bác sỹ Tần?" Bà ngoại rất bất ngờ, nhất là khi nhìn thấy Hoắc Trường Uyên đi sau cùng. Có điều nghĩ ra việc gì đó, ngữ khí của bà mang theo chút tiếc nuối: "Tiểu Hoắc cũng tới à."

Thấy ánh mắt nghi hoặc của bà nhìn về phía mình, Lâm Uyên Bạch lí nhí giải thích: "Họ qua đây nghỉ dưỡng ạ..."

Nghe xong, bà mới gật đầu.

Hoắc Dung đi vào, mỉm cười tới trước mặt bà ngoại, vừa tôn kính vừa dịu dàng: "Cháu chào cô, cháu là cô của Hoắc Trường Uyên, rất vui được

gặp cô! Chúng cháu muốn về quê thả lỏng dịp cuối tuần, biết Uyên Bạch có người thân ở đây nên tiện đường qua thăm nom ạ!"

Nói rồi, bà ra hiệu cho Tần Tư Niên. Anh ấy kéo vali hành lý vào, mở ra, bên trong toàn là đồ bỏ.

Anh ấy đổ ra ngoài, chỗ đó sắp chất thành một ngọn núi nhỏ rồi. Hoắc Dung khoác tay bà ngoại: "Cháu nghe tiểu cảm thú... À, chính là bác sỹ Tần đây nói tim của cô không khỏe, những đồ tẩm bổ này đều rất có lợi cho tim mạch ạ!"

Lâm Uyên Bạch nhìn Hoắc Dung nhiệt tình ngồi bên cạnh bà ngoại, nhất thời không thể nói xen vào.

Bên cạnh có một cái bóng ập xuống. Cô ngược mắt lên, Hoắc Trường Uyên nhìn xuống trong một khoảng cách gần: "Em nói với bà ngoại rồi?"

"Ừm..." Lâm Uyên Bạch mím môi.

Nếp nhăn trên trán Hoắc Trường Uyên càng đậm thêm một chút.

Chỉ trong một thời gian rất ngắn, Hoắc Dung đã thân thiết với bà ngoại. Nguyên nhân chủ yếu là vì hồi Lâm Uyên Bạch còn rất nhỏ, bà ngoại đã phải "người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh", tiễn đưa con gái của mình. Nếu mẹ còn sống thì giờ cũng tầm tuổi Hoắc Dung, thế nên khi thấy một người tươi cười ngồi bên cạnh mình nói chuyện, bà không khỏi cảm thấy thân thiết.

Hoắc Dung đem lời đã kha khá, bèn lên tiếng vào lúc thích hợp: "Cô à, chúng cháu định tìm một nơi rộng rãi để làm bữa thịt nướng ngoài trời, để Uyên Bạch ăn cùng chúng cháu được không ạ?"

"Được, đi đi!" Bà ngoại vui vẻ đồng ý.

"Đi thôi!" Hoắc Dung thẳng thừng kẹp tay vào nách cô.

Cuối cùng Lâm Uyên Bạch vẫn bị lôi ra ngoài. Họ tới bên bờ sông, giá nướng đều được mang theo sẵn, lấy từ sau cốp xe ra là được, đồ ăn cũng đã chuẩn bị xong xuôi.

Vì ba con người đến đây đều chỉ biết ăn không biết làm, thế nên việc nướng đồ đành giao lại cho cô. Hoắc Dung chỉ huy, hai người đàn ông chọn chỗ dựng lều.

Đang chuẩn bị đặt xiên nướng lên giá, Hoắc Dung bỗng hoảng hốt chạy tới trên đôi giày cao gót.

"Trời ơi, cứu mạng!"

Lâm Uyên Bạch vội vã hỏi: "Cô, có chuyện gì thế ạ?"

"Lều bị gió thổi bay xuống sông! Trường Uyên xuống nhặt, rồi rớt xuống đó luôn!" Hoắc Dung chỉ vào dòng sông ở phía sau và nói.

Lâm Uyên Bạch nghe thấy vậy, ném quạt trong tay xuống, thẳng thốt chạy theo.

Nước sông này cô nắm rõ, không chết đuối được, nhưng đó là với những người biết bơi. Chuyện Hoắc Trường Uyên không biết bơi cô cũng rõ, hơn nữa chuyện nguy hiểm này còn từng xảy ra một lần.

Càng nghĩ, tim cô càng đập thành thịch.

Cô và Hoắc Dung thở hồng hộc chạy tới bên bờ sông, Hoắc Trường Uyên đã được Tân Tư Niên kéo vào bờ.

Anh nằm ngửa ra cỏ, bất động, đôi mắt nhắm nghiền.

Dù sao cũng là bác sỹ, Tần Tư Niên bèn quỳ rạp xuống bên cạnh, ấn tay lên ngực anh một cách chính xác. Có chút nước chảy ra từ miệng anh, nhưng anh không tỉnh dậy, sau đó anh ấy trầm ngâm nói một câu: "Phải có người làm hô hấp nhân tạo!"

Nói xong, anh ấy đứng lên, đi tới bên cạnh.

Lâm Uyên Bạch chớp chớp mắt, nhìn hai người họ khó hiểu. Trên gương mặt Hoắc Dung không có quá nhiều sự lo lắng, bà thản nhiên khoanh tay nói: "Rau cải trắng, cháu còn đứng đó nhìn gì nữa! Lẽ nào cháu bắt cô làm?"

"..." Hình như cũng có chút lý lẽ.

"Đừng nhìn tôi! Tôi càng không được, tuy rằng anh là Lý Thời Trân* của thời hiện đại, nhưng tôi là trai thẳng!" Tần Tư Niên cũng xua tay.

*Lý Thời Trân, tự là Đông Bích, lúc già có hiệu là Tần Hồ sơn nhân, là một danh y và nhà dược học nổi tiếng của Trung Quốc thời nhà Minh, người Kỳ Châu. Ông là tác giả của cuốn Bản thảo cương mục hoàn thành năm 1578, viết về công dụng trong đông y của các loại thảo dược, dược liệu Trung Hoa.

Lâm Uyên Bạch: "..."

Lúc này Hoắc Dung bày ra vẻ mặt sốt sắng, thúc giục cô: "Đừng ngây ra đó nữa, rau cải trắng, còn chần chừ cẩn thận mất mạng đấy!"

Nói vậy, Lâm Uyên Bạch cũng không do dự nữa.

Cô đi qua, quỳ xuống rồi cúi đầu.

Cô bóp chặt cái mũi cao của anh, rồi hít sâu một hơi, nhắm chuẩn vào môi anh, phủ lên.

Lâm Uyên Bạch nghiêm túc làm hành động hô hấp nhân tạo, không ngừng truyền khí cho anh, có điều dần dần, cô cảm thấy không ổn.

Bởi vì...

Cô cảm nhận được đầu lưỡi của anh...

~Hết chương 160~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 161

Lâm Uyên Bạch ngẩn người.

Cô rất chắc chắn, và khẳng định rằng mình cảm nhận được lưỡi anh.

Hơn nữa, trong quá trình cô nghiêm túc làm hô hấp nhân tạo, hình như anh còn cố gắng cạy mở răng cô.

Lâm Uyên Bạch ngẩng phắt đầu lên, ngồi phịch xuống cỏ, dùng mu bàn tay che chặt miệng.

"Ừm..."

Hoắc Trường Uyên nằm dưới đất không chút tri giác, cuối cùng cũng mở mắt ra và ngồi dậy.

Lâm Uyên Bạch trừng mắt nhìn anh, mặt đỏ như gấc. Nhưng bên cạnh có mặt Hoắc Dung và Tần Tư Niên, cô không tiện nổi đóa lên, mùi hương của anh vẫn còn đọng đầy khoang miệng.

Hoắc Dung vội vàng đi tới: "Hả? Trường Uyên, cuối cùng cháu cũng tỉnh rồi!"

"Vâng vâng! Thật là làm mọi người lo lắng quá!" Bị ra hiệu bằng ánh mắt, Tần Tư Niên cũng phụ họa theo, cuối cùng còn cố tình thản nhiên nhìn về phía cô: "Đúng không cô Lâm?"

Lâm Uyển Bạch bị chọc càng đỏ mặt hơn, cho dù gió thổi vẫn cảm thấy gò má nóng rực.

Cô hoảng loạn đứng lên, phúi mấy vạt cỏ dính trên người xuống, hậm hực nói: "Cháu đi nướng thịt tiếp đây!"

Nhìn theo cái bóng hoảng loạn bỏ trốn của cô, Hoắc Dung phì cười đi tới bên cháu mình, giơ mũi chân đá vào đôi giày da của anh, trêu chọc: "Hoắc tổng, còn không đứng dậy đi? Cháu tự nói cháu xem, đường đường là sếp lớn của cả một tập đoàn mà lại sử dụng mấy chiêu đều cáng này, có phải là hơi hạ giá không?"

"Hình như có một chút đấy ạ!" Tàn Tư Niên đứng bên hùa theo.

Hoắc Trường Uyên hoàn toàn tảng lờ.

Anh giơ tay chạm lên môi mình, hình như nhiệt độ của cô vẫn còn nguyên vẹn, nụ cười nơi khóe môi rơi thẳng xuống tận đá mắt, có vẻ anh vẫn đang ngồi hời hợt.

Lều đã được dựng xong xuôi, giá nướng cũng bắt đầu bốc khói và thơm phức.

Hoắc Trường Uyên sau một lúc bị giày vò, quần áo trên người đã ướt hết, thế nên phải về thay một bộ quần áo sạch sẽ.

Nhìn cái bóng cao lớn của anh rời đi, Lâm Uyển Bạch mới miễn cưỡng thở hắt ra.

Đồ ăn mang ra nướng rất nhiều, chay mặn đủ cả. Cô kết hợp cả rau và thịt để lên giá nướng. Trước kia khi các đàn anh đàn chị trong trường tổ chức các hoạt động ngoại khóa, cô từng làm, thế nên không khó khăn lắm.

Đồ ăn cũng đã được chế biến sẵn, chỉ cần phết chút dầu, rắc thêm gia vị là được.

Suốt cả quá trình, Hoắc Dung ngồi bên cạnh giá nướng. Lâm Uyển Bạch nướng xong cái nào, bà lập tức ăn ngay cái đó.

"Đồ ở đây đúng là tươi ngon, hơn nữa còn thuần tự nhiên, đừng nói là rau xanh, ngay cả mùi vị của thịt bò cũng ngon chết người! Ở thành phố hoàn toàn không ăn được!" Bà vừa nhai thịt bò vừa tấm tắc khen.

Trong chớp mắt, dưới đĩa chỉ còn lại vài cái xiên sát. Lâm Uyển Bạch từ đầu tới cuối phải đứng trước giá nướng bận rộn, bà có phần ái ngại bèn đứng lên, đi tới muốn giúp: "Rau cải trắng, để cô giúp cháu việc gì đó nhé? Mấy cái này rắc lên mực phải không?"

Nói rồi, bà tóm lấy hành tươi và rau thơm ném lên trên.

"Áy, cô ơi, đừng bỏ cả!" Lâm Uyển Bạch liếc thấy, gần như buột miệng: "Hoắc Trường Uyên không ăn rau thơm..."

Chú ý thấy bầu không khí hơi khác lạ, cô mới chợt nhận ra mình vừa nói gì.

Còn Hoắc Trường Uyên lúc này về thay quần áo, giờ đang rút một tay vào túi quần, lưng thưng đi tới, đôi mắt đó đang khóa chặt lấy cô.

Chỗ này thảm cỏ rộng rãi không có cách âm, anh chắc chắn cũng đã nghe thấy hết...

"Ồ ồ!" Hoắc Dung nhướng cao mày, nháy mắt với Tần Tư Niên: "Tiểu cảm thú, cháu nói xem, hai chúng ta đứng đây có phải hơi thừa thãi không?"

Lâm Uyển Bạch lại xấu hổ, cắn môi: "Cô à, cô còn nói như vậy nữa, cháu về đây..."

"Được được được!" Hoắc Dung thấy thế, đành phải ngừng lại: "Chỉ trêu một câu thôi mà, chuyện có lớn lắm đâu, nhìn da mặt cháu mỏng tang kìa! Mau, nướng thêm cho cô hai xiên cánh gà, ngon quá đi mất. Bác chủ nhà nói, đây toàn gà quê thôi!"

Lâm Uyển Bạch gật đầu, rồi lại lấy mấy xiên cánh gà và cổ gà đặt lên giá, dùng chổi quét dầu.

Hoắc Trường Uyên chẳng biết đã đi tới bên cạnh cô từ lúc nào: "Chỗ này nướng xong rồi sao?"

"Ừm..." Lâm Uyển Bạch gật đầu.

"Ngửi mùi có vẻ rất ngon." Hoắc Trường Uyên bê đĩa lên.

"Vâng..." Cô lại gật đầu.

Cô không dám ngược mắt nhìn anh, luôn nghĩ tới màn hô hấp nhân tạo ban nãy và lưỡi của anh.

"Lại nướng xong rồi sao? Mau mang qua cho cô nếm thử!" Hoắc Dung nhìn thấy đồ ăn, lập tức chìa tay ra.

Hoắc Trường Uyên nhú mày, có vẻ những thứ nướng xong đều sắp bị cô ăn sạch rồi, còn Lâm Uyển Bạch chỉ đứng trước giá nướng không hề dùng tay, dù gió đêm lạnh lạnh, trán cô cũng đã lấm tấm mồ hôi.

"Cô, cô ăn ít chút." Anh nói.

"Sao hả, còn không để cô ăn à?" Hoắc Dung đang ra sức xử lý cái cánh gà, tỏ ra không vui. Bà liếc nhìn Lâm Uyển Bạch, lập tức hiểu ra ngay,

cười nửa đùa nửa thật: "Sao, đau lòng à?"

Hoắc Trường Uyên vẫn im lặng không nói.

Lâm Uyên Bạch đứng bên cạnh không chịu nổi đến lần thứ hai, thế nên viện cớ: "Những cái còn lại cứ nướng từ từ là được ạ, cháu đi gọi bác sỹ Tần qua đây!"

Nói xong, cô bèn tạm để quạt xuống, chạy về phía lều.

"Bác sỹ Tần, đồ nướng xong xuôi rồi, anh mau qua ăn cho nóng."

Tần Tư Niên đang một tay chống hông gọi điện thoại, có vẻ mãi không có người bắt máy, thế nên anh ấy phồng mang trợn má lên, trông rất giận dữ. Nghe cô nói xong, anh ấy đáp một câu: "Ừm được, tôi qua ngay!"

Sau đó, anh ấy một lần nữa chọc tay lên màn hình điện thoại.

Khi quay lưng đi, cô nghe thấy anh ấy giận dữ nói: "Cá vàng, em ngắt điện thoại của tôi lần nữa xem!"

Lâm Uyên Bạch lặng lẽ quay về, nghĩ bụng không lẽ là cô bạn thân Tang Hiểu Du?

Tiểu cầm thú, tiểu kim ngư...

Vì sao bỗng dưng cảm thấy họ rất xứng đôi nhỉ?

Lâm Uyên Bạch đi tới trước giá nướng, giật mình vì cảnh tượng trước mắt. Hoắc Dung tay cầm một cành cây, đang quắc mắt đuổi theo cháu trai của mình mà đánh.

Hoắc Trường Uyên dĩ nhiên không thể đánh trả, hơn nữa dường như sợ Hoắc Dung chạy bằng giày cao gót sẽ trật chân, anh cũng không chạy quá

nhANH, chớp mắt đã bị ăn hai cú đánh. Anh kêu mà cô cũng thấy đau theo.

"Rắc..."

Cành cây trong tay Hoắc Dung bị gãy thành hai nửa.

Lâm Uyển Bạch phản ứng lại, chạy lên trước: "... Cô!"

"Ngại quá, để cháu chê cười rồi!" Hoắc Dung ném cành cây đi, chỉnh trang lại quần áo, chớp mắt cười với cô.

"..." Lâm Uyển Bạch ngây ngốc.

Trong lều được trải một lớp thảm lông dày, rất ấm, ngồi lên mềm mại cực kỳ dễ chịu.

Cuối cùng Lâm Uyển Bạch nướng thêm vài xiên ngô ngọt, xếp thêm một chút salad để làm món ăn ngọt sau bữa nướng. Hoắc Dung ăn một hơi hết hai cái, rồi mới ôm bụng nằm xuống, nói không thể ăn thêm được nữa.

Cô vẫn còn ngỡ ngàng trước cảnh Hoắc Dung đánh Hoắc Trường Uyên, không nhịn được, lên tiếng: "Cô à, sao ban nãy cô lại đánh Hoắc Trường Uyên vậy..."

"Hừ!" Hoắc Dung nghe xong, ngồi bật dậy, rất giận dữ: "Thằng khốn kiếp đó! Vì muốn bắt cô ăn ít đi mà nói với cô thịt nướng không tốt cho da dẻ, ăn nhiều sẽ có nếp nhăn. Còn nói cẩn thận chú ra ngoài nuôi nhân tình, cháu nói xem, cô có nên dạy dỗ nó không?"

Lâm Uyển Bạch ấp úng bày tỏ: "Vậy thì cô cũng không thể đánh anh ấy mà..."

"Sợ gì chứ! Thế là nhẹ lắm rồi, lúc nhỏ cô thường xuyên cho nó đo ván!" Hoắc Dung thản nhiên đáp.

"Dạ?" Lâm Uyên Bạch bất ngờ.

"Cháu không hiểu đâu, đám con trai nghịch như quỷ ấy! Không ăn đòn không được!"

"Thế ạ?" Lâm Uyên Bạch cắn môi.

Cô nhìn theo cái bóng cao cao đang đứng nói chuyện với Tần Tư Niên bên bờ sông, anh mặc bộ vest đen trông giống như đang hòa vào màn đêm. Ánh trăng sáng đổ gót bóng hình anh đẹp như một bức tượng, nếu có thì chỉ có sự quyền rũ của một người trưởng thành.

Cô không nhận được, nhỏ giọng phản bác thay anh: "Nhưng cháu cảm thấy, lúc nhỏ có lẽ anh ấy không giống một đứa trẻ nghịch ngợm..."

"Ha, đúng là sự nghịch ngợm của nó cũng khác những đứa trẻ bình thường! Nhưng nó nghịch ngầm, khiến người ta mệt mỏi vô cùng!" Hoắc Dung nghe vậy, lắc đầu bật cười.

"Rau cải trắng, cháu còn không tin à?" Thấy phản ứng của cô, tinh thần Hoắc Dung phới phới: "Cô nói cháu nghe, lúc nhỏ trông nó có vẻ không hay nói chuyện, nhưng bụng dạ thì nhiều trò lắm, hợn nữa cực kỳ thích nghịch dại! Cháu biết tiểu cảm thú chứ. Cháu có biết vì sao hai đứa chúng nó lại chơi với nhau không?"

"Không biết ạ..." Lâm Uyên Bạch lắc đầu.

"Hai đứa nó học cùng một trường tiểu học tư lập. Mùa đông phương Bắc cực kỳ lạnh, phải âm hai mươi độ, trên sân thể dục có mấy chiếc xà đơn làm bằng sắt, chắc cháu biết? Trường Uyên bảo lấy lưới liềm cái đó đi, cực kỳ ngọt, tên ngốc nghếch tiểu cảm thú đó lại tin thật, đi liềm thử! Sau đó nó nói nó đi gọi giáo viên đến, kết quả tới tận lúc tan học cũng không quay lại. Cuối cùng vẫn là ông bác quét dọn vườn trường phát hiện

ra, đưa tới bệnh viện! Cũng may trên đó có quét sơn bảo vệ, nếu không chẳng biết lưỡi của tiêu cầm thú thiếu mất bao nhiêu miếng thịt nữa!"

"Trời..." Lâm Uyên Bạch không khỏi kêu lên.

Trải qua chuyện ấy mà hai người họ vẫn là bạn tốt như bây giờ, chắc hẳn là tình yêu đích thực...

"Chuyện ấy đã là gì!" Hoắc Dung khẽ cười, nói với cô: "Hồi nhỏ Trường Uyên bày lắm trò lắm! Hình như lúc nó đi học lớp mẫu giáo, chẳng phải buổi trưa sẽ ngủ tại trường sao? Nó còn nhân lúc mọi người đang ngủ, lấy kéo cắt bím tóc của một bạn nữ! Cô bé đó tỉnh dậy khóc ầm lên, cả trường cũng sụp đổ vì tiếng khóc ấy! Vì chuyện này, cô đã phải xin lỗi bố mẹ người ta bao nhiêu lần rồi! Còn cả lúc học tiểu học, bạn cùng bàn không cho nó chép bài. Kết quả nó cắt một lỗ to tướng trên cặp sách của người ta, hại người ta hôm sau mất sách bị giáo viên mắng, còn bị phát đứng! Mấy chuyện kiểu này quá nhiều, chẳng đếm hết được!"

"..." Lâm Uyên Bạch hơi ngơ.

Cô nghi ngờ những gì mình nghe thấy, càng nghi ngờ không biết tại mình có vấn đề gì không.

Hoắc Dung nghĩ ra chuyện gì bèn hỏi cô: "Còn nữa, cháu biết vì sao nó không biết bơi không?"

"À..." Lâm Uyên Bạch gật đầu, nghĩ một chút rồi trả lời: "Hình như anh ấy có nói từng ngộp thở trong bồn tắm một lần..."

Lúc đó hình như cũng ở bên bờ sông này, hai người họ có nhắc đến. Cô không kịp nhin cười, bị anh cảnh cáo và trừng phạt.

"Ha ha! Nó nói với cháu vậy sao? Vậy cháu có biết vì sao nó lại ngộp thở trong bồn tắm không?" Hoắc Dung nghe xong, vui không tả được.

"Vì sao ạ?" Lâm Uyên Bạch không hiểu.

"Lúc đó nhà họ Hoắc nuôi một con chó Bắc Kinh, hình như là bạn của anh trai cô gửi qua nhờ nuôi tạm thì phải. Kết quả một hôm tan học về, Trường Uyên phát hiện đồng đồ ăn vặt của nó bị chó gặm ra ngoài, túi rách như xơ mướp, kẹo rơi đầy ra đất. Nó giành đồ ăn với chó, chạy lung tung khắp biệt thự, cuối cùng sảy chân mới ngã vào bồn tắm! Nghe nói khi người làm kéo nó lên, trong tay nó vẫn còn cầm chặt túi kẹo, nhất quyết không buông!"

Lâm Uyên Bạch sững sốt, rồi ngay lập tức phì cười thành tiếng.

"Ha ha ha!" Hoắc Dung đã sớm không khách khí, cười phá lên.

Lâm Uyên Bạch chưa từng biết một Hoắc Trường Uyên như vậy.

Từ trước tới nay, anh luôn giữ hình tượng sếp lớn không hay nói cười, chỉ âm thầm biểu hiện ra vẻ ầu trĩ của mình, tính tình hơi tệ một chút, nhưng phần nhiều vẫn là nghiêm nghị, sa sầm mặt mày. Không ngờ anh lại có những lịch sử này.

Bây giờ cô đã bắt đầu hoàn toàn đồng tình với lời Hoắc Dung nói rồi.

Hoắc Dung không cười nữa, nét mặt bỗng có thêm nhiều ưu phiền:
"Thật ra làm nhiều chuyện nghịch ngợm phá phách như vậy, nhưng cô biết, chẳng qua nó chỉ muốn tìm một chút quan tâm từ bố mà thôi."

Nghe xong, Lâm Uyên Bạch sững người.

Nhưng đến một chút quan tâm cuối cùng cũng không có, ngược lại còn bị đơn độc ném ra nước ngoài nhiều năm.

Lâm Uyên Bạch nhẹ nhàng nắm chặt tay lại: "Cháu nghe anh ấy kể cho cháu, mấy năm ở nước ngoài, giao thừa đều là cô đón cùng anh ấy."

"Phải đấy!" Hoắc Dung gật đầu, ánh mắt cũng vì kỷ niệm mà trở nên xa xăm: "Nước ngoài không đón âm lịch. Mấy năm đó cô và nó mỗi người đều cầm một hộp mỳ úp đêm giao thừa, trứng ốp cô không biết làm, đành cho nó mấy miếng thịt xiên khói! Lần nào nó cũng đợi tới mười hai giờ đêm, rồi gọi điện chúc mừng năm mới bố. Nhưng những lúc ấy, anh trai cô thường chỉ nói một câu: Lì xì bố đã gửi theo thiệp rồi đấy."

Trái tim Lâm Uyên Bạch nhói lên vì một điều gì đó.

Cô vô thức nhìn về phía bờ sông. Chẳng biết Tần Tư Niên đã chạy đi đâu, chỉ còn lại mình anh.

Dưới ánh trăng, trông anh rõ ràng có phần cô độc.

Anh đang kẹp điều thuốc trong tay, khói trắng bay xung quanh. Nhìn xuyên qua lớp khói mờ ảo ấy, góc nghiêng khuôn mặt anh không có biểu cảm gì, dường như vĩnh viễn lạnh nhạt như một bức tượng bất động.

Cổ họng thắt chặt lại, cô bỗng dung rất buồn.

Quay về, vừa hay anh mắt cô chạm vào ánh mắt nửa cười nửa không của Hoắc Dung. Lâm Uyên Bạch ngượng ngập, vội cụp mắt xuống.

Hoắc Dung tươi cười lên tiếng: "Rau cải trắng, nói thật với cháu, Trường Uyên là đứa cô theo dõi cả quá trình trưởng thành. Ở trong mắt cô, nó chính là một thằng cuồng công việc, gần như ngoài công việc ra chẳng có việc gì khác. Cô chưa bao giờ thấy nó có hứng thú thật sự hay dễ tâm

tới bất cứ thứ gì. Vậy mà ngày cô bắt cháu đi, lần đầu tiên nó giận dữ với cô!"

Lâm Uyên Bạch không ngốc, cô nghe ra được những gì đối phương muốn biểu đạt.

"Cô, hai người yêu nhau, nếu chia tay cũng là quyền tự do của mỗi người, việc này không thể cưỡng ép..." Cô khẽ mím môi, ngừng một chút, rồi cất giọng rất thấp: "Hơn nữa anh ấy có vị hôn thê, cô à, cô phải rõ hơn ai hết."

Hoắc Dung không thể phủ nhận, chỉ thở dài: "Phải, đứa trẻ xui xẻo đó!"

"..." Khóe miệng Lâm Uyên Bạch giật nhẹ.

Hai tay nắm chặt lại, cô buộc phải trần thuật một sự thật: "Thế nên, hai chúng cháu không thể..."

"Ha ha, nói vậy cũng không sai." Hoắc Dung cười tán đồng, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời sao, rồi nói một câu mơ hồ: "Có điều, cô càng tin vào một câu nói khác: Mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên!"

Nghe xong, Lâm Uyên Bạch chỉ cúi đầu.

Lát sau, Hoắc Dung quay đầu về phía cô, nhướn mày: "Rau cải trắng, cô có một cách vện cả đôi đường! Hay là cháu làm vợ bé, để Trường Uyên nuôi vợ bên ngoài nhỉ?"

"Cháu không muốn..."

"Không được!"

Giọng trầm của đàn ông đồng thời vang lên cùng giọng cô.

Lâm Uyên Bạch sống người, quay đầu phát hiện có một cái bóng to lớn bao trùm lấy mình...

~Hết chương 161~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 162

Chẳng biết Hoắc Trường Uyên đã đi tới từ lúc nào, trong tay bấu chặt điều thuốc, đứng sững ở đó, che chặt ánh trăng trên đỉnh đầu.

Cô vẫn còn hơi ngây người vì hai chữ trầm thấp của anh vừa rồi.

Cô bất ngờ vì anh thể hiện ra ngoài sự kiên quyết đó.

Hoắc Dung thấy vậy đành nhún vai, túm lấy một nhúm hạt dưa để cắn, nhưng chỉ một lúc sau đã bắt đầu nghĩ trò mới: "Cô thích cháu lắm! Rau cải trắng, hay là cô nhận cháu làm con gái nuôi nhé? Sau đó, cháu gọi Trường Uyên là anh họ?"

"Dạ?" Lâm Uyển Bạch chưa kịp hiểu chuyện gì.

"Ha ha, rau cải trắng, hay là cháu gọi nó một tiếng anh trai trước nghe xem nào!" Hoắc Dung tiếp tục nói những câu kinh người bằng ngữ điệu thản nhiên.

"..." Lâm Uyển Bạch nuốt nước bọt.

Hoắc Dung tiếp tục ở bên cổ vũ cô, Hoắc Trường Uyên đứng bên cạnh mặt sấp đen xì tới nơi. Anh trầm giọng: "Không còn sớm nữa, đứng đây lạnh lắm, đứng lâu dễ bị cảm. Cháu đi gọi Tư Niên, chúng ta dọn dẹp lều và giá nướng quay về thôi!"

Nửa tiếng đồng hồ sau, chiếc BMW lại dừng trước cổng nhà.

Lâm Uyên Bạch về tới nhà, bà ngoại đang nằm trên giường đất xem tivi. Sau khi đi vào, cô lại nhanh chóng đi ra, trong tay cầm thêm thứ gì đó, đi vào vườn nhà bên cạnh.

Nhà bên lớn hơn nhà họ rất nhiều, có tận hai nhà trong một sân, trong đó nhà sát bên trái là căn được dọn dẹp để đám Hoắc Trường Uyên về nghỉ dưỡng. Lâm Uyên Bạch đẩy cửa đi vào liền nhìn thấy Hoắc Dung đang đứng trước gương.

"Cô, thuốc bôi cô cần đây ạ..."

Lúc về, Hoắc Dung có ghé vào tai cô hỏi có thuốc bôi dành cho vết thương không, bảo cô mang qua.

Hoắc Dung không đón lấy mà đang kéo mặt nạ: "Bây giờ là giờ hoàng kim để cô dưỡng da. Cô phải tranh thủ đắp mặt nạ đã. Cháu mang vào cho Trường Uyên đi, nó ở phòng trong đó!"

Sau khi nhìn trái ngó phải không thấy bóng Tàn Tư Niên đâu, Lâm Uyên Bạch đành gật đầu.

Cửa phòng đóng kín, nhưng có ánh sáng le lói phát ra.

"Cộc cộc cộc..."

Lâm Uyên Bạch giơ tay gõ cửa.

Bên trong không có tiếng động, cô lại gõ tiếp, tình hình vẫn vậy.

Cô thăm dò đẩy cửa ra, bước vào trong, định để thuốc đó rồi đi luôn. Kết quả không ngờ lại nhìn thấy Hoắc Trường Uyên mặc quần tứ giác đang nằm nghiêng hướng về phía cửa, cơ thể trắng kiện lộ ra hoàn toàn.

Lâm Uyên Bạch cuống quýt cúi xuống: "Sao anh không mặc quần áo?"

"Anh đang mặc." Hoắc Trường Uyên kéo chiếc quần dài bên cạnh qua.

Lâm Uyên Bạch cũng không dám ngẩng đầu, cô nhích về phía trước mấy bước, đặt túi thuốc trong tay lên bàn: "Cô bảo em mang thuốc bôi qua cho anh, em để ở đây..."

Nói xong, cô bèn quay người rời đi.

Sau lưng có tiếng bước chân vang lên, còn nhanh hơn cả cô, đột ngột giữ cô lại từ phía sau trước kia cô bước qua cánh cửa.

Lâm Uyên Bạch bị anh kéo ngược lại. Cô nhìn thẳng, chỉ thấy yết hầu gồ lên của anh, xuống dưới là cơ bắp rắn chắc, nhiệt độ nóng rẫy lúc có lúc không. Cô nuốt nước bọt: "... Anh định làm gì?"

"Em căng thẳng vậy làm gì?" Hoắc Trường Uyên nhướn mày.

"Em không... Em không căng thẳng..." Lâm Uyên Bạch sần nảo, đáng chết, tự dưng lại lắp bắp.

"Toàn là vết thương sau lưng. Anh không với tới được, không thể bôi thuốc, em giúp anh đi."

Lâm Uyên Bạch muốn lắc đầu từ chối, để anh nhờ Tần Tư Niên giúp đỡ, nhưng người cô đã bị anh kéo tới bên giường.

Hoắc Trường Uyên xoay người lại, hướng cả tấm lưng về phía cô. Ngoại trừ những múi cơ rõ ràng, bên trên có rất nhiều vết đỏ dài. Lúc đó cô nghe tiếng động đã cảm thấy đau đớn, quả nhiên Hoắc Dung không ra tay đùa chơi.

Lâm Uyên Bạch vặn mở chai thuốc, bên trong không có bông tẩm, chỉ có thể dùng tay bôi lên.

Quá trình chắc chắn là giày vò.

Mỗi lần cô bơi, dù có cẩn thận cách mấy, cũng vẫn chạm vào da thịt của anh.

Sau vài phút, Lâm Uyên Bạch rút tay về, định vặn nắp chai lại ra về thì anh bất ngờ quay người lại, cất giọng trầm trầm, mang tính uy hiếp: "Em dám đồng ý với cô ấy thử xem!"

"..." Cô nhanh chóng hiểu ra anh ám chỉ điều gì.

"Em định gọi anh là anh họ thật à?" Hoắc Trường Uyên sa sầm mặt mày.

Lâm Uyên Bạch lắc đầu: "Em không..."

Hoắc Trường Uyên thấy vậy, sắc mặt mới dịu đi không ít.

Không chút dự báo, anh bất ngờ đổ người về phía cô, rất gần, hơn nữa càng lúc càng gần.

Mười phân, năm phân, ba phân...

Bất ngờ có tiếng động từ ngoài cửa vọng vào.

Hoắc Dung đang bước một chân vào thì nhìn thấy cảnh tượng bên trong bèn quay đầu đi ngay: "Á, hình ảnh nhạy cảm lắm nhìn, lắm nhìn!"

Lâm Uyên Bạch xấu hổ muốn chết.

Cô nhét thuốc cho anh, đỏ bừng mặt, đứng dậy định đi.

"Anh đưa em về."

"Không cần đâu..."

Cô lắc đầu, nhưng Hoắc Trường Uyên đã mặc áo sơ mi vào, cầm cả áo khoác theo.

Từ lúc trong phòng đi ra tới ngoài vườn, Lâm Uyên Bạch đều không ngẩng đầu lên. Ra khỏi cửa lớn, cô vẫn cảm thấy ánh mắt trêu chọc của Hoắc Dung còn đó, thật sự sụp đổ!

Hai căn nhà là hàng xóm, chỉ cách có vài bước chân.

Di động đột ngột rung lên, âm thanh sắc nét giữa một đêm khuya tĩnh mịch.

Lâm Uyên Bạch lúc đi ra ngoài không mang theo di động nên nó phát ra từ di động của Hoắc Trường Uyên.

Lâm Uyên Bạch chỉ vô tình liếc sang, chữ tiếng Anh "Sunny" thấp thoáng trên màn hình, dịch ra là ấm áp, vừa đọc là biết tên một cô gái. Hơn nữa cô dám chắc chắn, nhất định là vợ chưa cưới của anh.

Hoắc Trường Uyên không bắt máy, chỉ hơi nhú mào rồi tắt đi.

Một động tác có phần quen thuộc.

Giống như một gáo nước đá khiến cô bừng tỉnh giữa một đêm hè oi ả.

Lâm Uyên Bạch đẩy cửa ra, chuẩn bị đi vào thì tay một lần nữa bị nắm lấy. Cô cúi xuống, nhìn thấy lòng bàn tay lớn của anh nắm trọn lấy cổ tay cô, không chút dư thừa.

Phải dùng sức một chút cô mới thành công rút được tay mình ra.

"Hoắc Trường Uyên, anh đã có vợ chưa cưới."

Cô buộc phải nhắc lại lần nữa, đồng thời nhấn mạnh, giống như đang nhắc nhở anh, càng giống như nhắc nhở chính mình.

"Ừm." Hoắc Trường Uyên nhíu mày.

Lần này, anh đưa ra một câu trả lời chính diện.

Lâm Uyên Bạch gượng kéo khóe môi: "Em từng gặp hai lần rồi, rất xinh đẹp..."

Hoắc Trường Uyên hơi ngẩn người.

Dường như đã dự liệu trước anh sẽ có phản ứng này, Lâm Uyên Bạch hơi cup mắt xuống, lặp lại những lời đã nói khi chia tay: "Hoắc Trường Uyên, em từng nói nếu anh muốn, em có thể làm bạn với anh. Còn nếu anh không thích, chúng ta có thể làm người xa lạ."

Đôi mày của Hoắc Trường Uyên dần dần nhíu chặt lại.

"Uyên Uyên."

Giọng trầm của người đàn ông bất ngờ vang lên.

Lâm Uyên Bạch giật mình, hoảng loạn ngẩng đầu lên. Cách xưng hô này giống như hai người họ chưa từng chia xa vậy.

Hoắc Trường Uyên nheo mắt lại, không biết có phải vì đứng quay lưng lại cả một bầu trời khuya khoắt hay không mà trong đôi mắt anh có một khoảng tối đậm lại: "Từ lúc giao dịch tới bây giờ, bao nhiêu lâu như vậy, em có bao nhiêu tình cảm với anh?"

Lâm Uyên Bạch hơi bất ngờ, như có tiếng nổ bên tai, dường như cô không nghĩ anh sẽ hỏi như vậy.

"Một chút cũng không sao?" Hoắc Trường Uyên buồn bã gạn hỏi.

Nhớ tới chữ "Sunny" trên màn hình, nhớ tới cảnh hai người ấy đứng xúng đỗi thân mật, lại nghĩ tới chuyện họ không còn tương lai.

Lâm Uyên Bạch đặt tay sau lưng, móng tay lặng lẽ đâm vào lòng bàn tay.

Cơn đau ập tới, cuối cùng cô cũng lấy được sức mạnh: "Ừm..."

Hoắc Trường Uyên đứng đực ra đó, đáy mắt rất tối, có chút thất vọng, có chút hụt hẫng, hoặc còn một vài cảm giác nào khác. Cuối cùng, giọng nói của anh tan vào trong cơn gió đêm.

"Anh nhìn em đi vào."

~Hết chương 162~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 163

Hôm sau, mặt trời lên cao.

Khi Lâm Uyển Bạch đi vào sân nhặt củi thì nghe thấy có tiếng hét loáng thoáng vọng từ ngoài cửa vào.

Cô vội vàng rào nhanh bước chân đi ra ngoài, mở cửa ra, quả nhiên nhìn thấy Hoắc Dung đang đứng xoay tròn tại chỗ, liên tục kêu: "Trời ơi, chỗ này có trộm! Mau tới bắt trộm!"

"Cô ơi, sao thế ạ?"

Lâm Uyển Bạch tiến tới, lo lắng hỏi.

Hoắc Dung chỉ về phía sau, sốt sắng nói: "Xe của cô biến mất rồi! Rau cải trắng, quế của cháu có trộm ăn cắp xe!"

Lâm Uyển Bạch nhìn qua, cuối cùng cũng phát hiện ra có điểm nào không đúng. Chiếc BMW màu đen tối qua đỗ ở đó hình như đã biến mất.

"À, cô ơi, cô đừng sốt ruột quá!" Lâm Uyển Bạch cũng hơi khó hiểu, không biết nên làm sao cho ổn: "Những người ở dưới quê đều rất thật thà, sẽ không làm chuyện này đâu. Lát nữa cháu sẽ hỏi hàng xóm láng giềng xung quanh tìm giúp cô..."

"Không cần tìm đâu, Trường Uyên lái đi rồi!"

Một giọng nam giới ngắt lời cô, là Tần Tư Niên vừa từ nhà bên cạnh đi ra, miệng vẫn còn ngáp ngủ.

Hoắc Dung dường như không ngờ, sững sốt: "Trường Uyên? Nó lái đi?"

"Vâng, nghe nói là có công việc cần giải quyết, sáng sớm nay đã đi rồi." Tần Tư Niên gật đầu, uể oải vươn vai về phía mặt trời: "Hình như trời còn chưa sáng, cháu còn đang mơ màng ngủ, nên chẳng cảm được!"

"Vậy chúng ta phải làm sao?"

"Cậu ấy nói chiều nay sẽ cử chú Trần qua đón chúng ta về thành phố!"

Lâm Uyên Bạch đứng bên lắng nghe, ngón tay hơi cuộn lại. Hoắc Trường Uyên đi rồi ư?

"Có chuyện công việc gì quan trọng phải giải quyết chứ, chẳng phải khi xuống đây nó đã gọi điện cho trợ lý Giang hoãn tất cả các lịch trình sao?" Hoắc Dung lẩm bẩm, sau đó nhướn mày nhìn cô: "Rau cải trắng, tối qua cháu đã nói gì khiến nó kích động rồi?"

"Cháu..." Lâm Uyên Bạch như ngừng thở.

Hoắc Dung thấy vậy càng hiểu rõ hơn, lắc đầu chép miệng: "Khả năng chịu đựng áp lực tâm lý quá kém!"

Lâm Uyên Bạch nhớ lại tối qua, ánh mắt anh tối đi, sau đó anh nói "Anh nhìn em đi vào trong" như mọi lần. Khi đóng cửa lại, ánh mắt kia dường như vẫn còn dính chặt lấy lưng cô.

Buổi chiều, chiếc Bentley đen do chú Trần lái dừng lại trước cửa.

Hoắc Dung bảo cô đi cùng, biết cô không nỡ xa bà ngoại, cũng rất chu đáo đợi cô tới tận chập tối rồi cả đoàn mới lên đường quay lại thành phố.

Lên đường cao tốc, đường sá cũng đẹp hơn, Lâm Uyên Bạch dần dần chìm vào giấc ngủ. Cô mơ thấy nhiều thứ, trong mơ cô một mình bị vây trong một vách núi dựng đứng, bên dưới sâu muôn trượng, cô không thể nhúc nhích, rất sợ hãi.

Lúc này Hoắc Trường Uyên xuất hiện, đứng cách đó vài mét.

Tay anh kẹp điều thuốc nhưng không tiến tới. Cô bắt đầu gọi tên anh, anh vẫn chỉ nhìn cô chăm chú từ phía xa như thế.

Bỗng nhiên, có một bóng hình cao ráo đi tới, khi mỉm cười trên má có lúm đồng tiền. Là vợ chưa cưới của anh, thân mật khoác tay anh, sau đó nói câu gì đó, cuối cùng hai người họ quay đi, từng bước từng bước rời xa cô.

Đá dưới chân bắt đầu lở xuống, cả người cô cũng sắp rơi thẳng.

Hoắc Trường Uyên, đừng mà...

Lâm Uyên Bạch choàng tỉnh giấc, khoang xe lại sắc nét trong tầm mắt, cô dần dần bình tĩnh lại.

Hoắc Dung ngồi bên cạnh mỉm cười: "Tỉnh ngủ rồi à?"

"Vâng..." Lâm Uyên Bạch hơi ngại.

Nhìn Tàn Tư Niên ngồi ở ghế lái phụ cũng đang khoanh tay say giấc nồng, cô mới không còn xấu hổ nữa.

Hoắc Dung vẫn nhìn cô, từ tốn lên tiếng: "Rau cải trắng, ban nãy trong mơ cháu cứ gọi tên của Trường Uyên suốt."

"... Cháu có gọi suốt đâu ạ!" Lâm Uyên Bạch đáp ứng giải thích.

"Xem ra cháu mơ thấy nó thật rồi?" Hoắc Dung phì cười vì vẻ ngốc nghếch của cô.

Lâm Uyên Bạch sần nảo cắn môi, không dám nói thêm một câu nào, sợ càng nói càng sai nhiều.

"Có nhưng nhớ mới có mộng寐." Hoắc Dung thấy cô cúi gằm xuống, không còn trêu chọc nữa, mà nhìn ra ngoài cửa sổ, nói một câu ý tứ sâu xa: "Có nhiều lúc, chúng ta cứ nghĩ mình đã lựa chọn rồi, nhưng lại chẳng thể kiểm soát được trái tim."

...

Thứ Hai, một ngày làm việc bận rộn.

Kết thúc giờ nghỉ trưa, Lâm Uyên Bạch vừa ngồi vào ghế thì quản lý từ trong phòng làm việc đi ra, lao thẳng tới chỗ cô: "Tiểu Lâm à, cô đọc qua chỗ tài liệu này một chút, lát nữa phải họp."

"Đây là..." Lâm Uyên Bạch nhìn chỗ tài liệu, sững người.

"Trước đó chẳng phải Hoắc tổng nói có một dự án hợp tác góp vốn với một công ty liên kết sao. Đây chính là dự án đó, đã thành công bước đầu trong việc đạt được thống nhất chung rồi!" Quản lý giải thích.

Lâm Uyên Bạch mím ômi, cũng nhớ lại hình như đúng là có việc này, nhưng không ngờ nó thật sự tiếp tục.

Một tiếng đồng hồ sau, quản lý một lần nữa đi tới trước mặt cô, gõ lên mặt bàn.

"Đi thôi, cùng tôi tới Hoắc Thị một chuyến!"

"Vâng."

Một lần nữa bước chân vào Hoắc Thị, tâm trạng của Lâm Uyên Bạch không có nhiều khác biệt, chỉ là suốt cả quá trình cô đều bất giác nắm chặt tay.

Cô bỗng phát hiện mình hơi khó hiểu.

Có chút mong chờ sẽ được gặp Hoắc Trường Uyên, nhưng lại có chút không mong sẽ gặp anh.

Thang máy đi thẳng lên tầng cao nhất, họ được thư ký dẫn vào phòng họp.

Người tiếp đón và chủ trì buổi họp là một quản lý cấp cao của một bộ phận, suốt cả buổi không hề thấy bóng dáng Hoắc Trường Uyên. Sau khi kết thúc buổi họp đi ra, Lâm Uyên Bạch ngang qua văn phòng tổng giám đốc, tò mò liếc nhìn, phát hiện bên trong trống trơn, không một bóng người.

Hơn nữa hình như cô phát hiện ra, lần này tới Hoắc Thị cũng không thấy cả Giang Phóng.

Lẽ nào đi công tác rồi?

Lâm Uyên Bạch và quản lý vào trong thang máy không bao lâu thì có một thư ký nhỏ đi tới phòng làm việc, nắm lấy tay nắm cửa định kéo vào. Có điều vừa định làm, cô ấy đã bị một người khác nghiêm giọng ngăn cản: "Cô định làm gì!"

"Giám đốc!" Cô thư ký cuống quýt giải thích: "Tôi thấy Hoắc tổng không đi làm, cửa phòng tổng giám đốc thì cứ để mở, thế nên..."

"Đây là lời dặn dò của Hoắc tổng!" Giám đốc bực dọc nói, đồng thời thông báo: "Bảo xuống dưới, không ai được phép đóng cửa này vào!"

"Vâng!" Cô thư ký lập tức trả lời.

Ngày hôm sau, cùng thời gian ấy, Lâm Uyên Bạch một lần nữa tới đây họp với quản lý. Vẫn như ngày hôm qua, là một quản lý cấp cao đón tiếp họ, tầng trên cùng vẫn không có bóng Hoắc Trường Uyên và Giang Phóng, cửa phòng tổng giám đốc vẫn rộng mở, để lộ một căn phòng trống trơn.

Từ tòa nhà đi ra, di động của Lâm Uyên Bạch đổ chuông.

Là Hoắc Dung gọi tới, không biết có chuyện gì, cô ngập ngừng bắt máy: "Alô..."

"Rau cải trắng, cháu đang làm gì?" Hoắc Dung cười hỏi.

"Cháu vừa cùng lãnh đạo ra ngoài đi họp, bây giờ đang chuẩn bị quay về công ty." Lâm Uyên Bạch thành thật trả lời.

"À, vậy à!" Hoắc Dung khẽ đáp.

Sau đó lại nói đôi ba câu băng quơ như không hề có chuyện gì, Lâm Uyên Bạch đành phải chủ động hỏi: "Cô, cô gọi điện thoại tới có chuyện gì không ạ?"

"Đúng là có chuyện thật." Hoắc Dung hình như chỉ đợi cô hỏi, ngừng một chút rồi tỏ ra thần bí: "Chuyện của Trường Uyên, cháu có nghe không?"

"... Cháu có thể chọn không nghe không?" Lâm Uyên Bạch thăm dò hỏi.

"Đương nhiên là không!" Hoắc Dung trả lời ngay.

"..." Lâm Uyên Bạch dở khóc dở cười, biết ngay sẽ như vậy mà.

Cô đổi di động sang bên cạnh, chờ đợi Hoắc Dung nói tiếp, nhưng không ngờ câu nói bật ra trong điện thoại lại khiến cô suýt làm rơi nó: "Trường Uyên bị tai nạn giao thông rồi."

"... Tai nạn giao thông ạ?" Lâm Uyển Bạch tròn tròn mắt.

"Đúng thế!" Ngữ khí của Hoắc Dung cứ chậm rãi: "Hôm qua nó tự lái xe về thành phố đây, lúc vào trung tâm thì đâm vào dải phân cách! Ôi trời, đó là mẫu BMW mới nhất cô vừa mua, mui xe bị đâm đến biến dạng luôn, gương chiếu hậu và kính chắn gió vỡ hết! Cô vừa từ cửa hàng bảo dưỡng về, họ nói sửa chữa hơi phức tạp..."

Nghe một lúc chỉ toàn xung quanh chiếc BMW đó, Lâm Uyển Bạch hơi sốt ruột, bất giác ngắt lời bà: "Cô, vậy còn Hoắc Trường Uyên ạ? Tai nạn có nghiêm trọng không ạ? Anh ấy sao rồi..."

"Yên tâm đi, chưa chết được!" Hoắc Dung chỉ nói một câu như vậy.

Lâm Uyển Bạch còn muốn hỏi tiếp gì đó thì cuộc gọi đã kết thúc.

Sau đó trở về công ty, đến tận lúc tan làm cô vẫn cứ ngơ ngơ ngẩn ngẩn. Đứng trước bên xe buýt đợi một lúc lâu, sau khi xe đến, cô vẫn lựa chọn bắt taxi, đi thẳng tới chỗ ở của cô bạn thân Tang Hiểu Du.

"Cá nhỏ, cậu giúp mình gọi cho bác sỹ Tần một cuộc được không?"

"Sao thế?" Tang Hiểu Du vừa nghe đã có vẻ không tình nguyện: "Sao phải gọi điện thoại cho loại cầm thú đột lốt người đó! Mình không gọi đâu!"

Lâm Uyển Bạch mím chặt hai môi, đành nói: "Hình như Hoắc Trường Uyên bị tai nạn nhập viện rồi, bác sỹ Tần có lẽ sẽ biết rõ. Cậu hỏi giúp mình xem tình hình thế nào..."

Tang Hiểu Du nghe vậy, không lảng nhăng nữa, lập tức rút di động gọi ngay.

Đường truyền được kết nối, Tang Hiểu Du nhảy dựng lên khỏi sofa, kêu gào ầm ĩ mấy câu rồi mới quay về chuyện chính.

Sau khi ngắt máy, Tang Hiểu Du tường thuật lại cho cô: "Hỏi rõ ràng rồi! Nói là trong xe có túi khí nên người không có nguy hiểm gì. Ngoài một vài vết xước xước ra thì bắp chân phải có dấu hiệu rạn xương nhẹ. Bây giờ không còn việc gì rồi, đang nằm ở bệnh viện nghỉ dưỡng đây!"

Nghe xong, Lâm Uyển Bạch thở phào nhẹ nhõm.

Hoắc Dung tuy không nói bất kỳ chuyện gì về vết thương của anh nhưng luôn nhấn mạnh con BMW đó của mình bị đâm thảm hại đến mức nào, khiến cô thót tim, không thể yên tâm được. Bây giờ đã chắc chắn anh không sao, cuối cùng cô cũng yên lòng.

Cùng nhau ăn cơm tối xong, Lâm Uyển Bạch bắt xe trở về nhà khi trời đã tối.

Vừa mở cửa ra, di động của cô lại đổ chuông.

Là một số điện thoại lạ, cô đặt bên tai, vang lên một giọng nam quen thuộc: "Bác sỹ Tần?"

"Ừm, tôi đây!" Tần Tư Niên ở đầu kia nói: "Cô Lâm, tôi có thể nhờ cô giúp một việc không?"

"Anh cứ nói đi..."

"Cô biết nấu mỳ?"

Lâm Uyển Bạch sửng người: "Tôi biết..."

"Vậy thì đúng rồi!" Tần Tư Niên có vẻ rất vui, như tìm được cứu tinh vậy: "Mấy hôm nay Trường Uyên bị tai nạn nhập viện, gần như chẳng ăn uống gì, làm bác sỹ chữa chính cho cậu ấy sốt ruột ghê gớm, tìm tôi mấy lần rồi! Dù là bữa ăn dinh dưỡng của bệnh viện hay đồ ăn cô và tôi mua ở ngoài về, cậu ấy đều không ăn! Buổi trưa cậu ấy chủ động nói muốn ăn mỳ, kết quả tôi mua về cậu ấy chỉ khều hai gắp, không ăn miếng nào!"

"..." Lâm Uyển Bạch nắm chặt di động.

Ở đầu kia, ngữ khí Tần Tư Niên rất khẩn thiết: "Cô Lâm, thế nên có thể phiền cô không? Cô giúp tôi nấu một bát mỳ mang qua đây, xem cậu ấy có chịu ăn không. Nếu không dù có ở trong bệnh viện cũng không khỏe lại được!"

Câu cuối cùng đã chọc đúng vào điểm yếu của cô, khiến cô không từ chối được.

"Được..." Lâm Uyển Bạch không chần chừ: "Bây giờ tôi sẽ nấu ngay!"

Ngắt điện thoại, Lâm Uyển Bạch liền xỏ giày đi vào bếp.

...

Một tiếng sau, Lâm Uyển Bạch xách hộp giữ nhiệt đi vào khoa nội trú.

Là bệnh viện tư nơi Tần Tư Niên làm việc, trước kia bà ngoại cũng nằm đây thế nên cô rất thạo đường.

Thật ra từ lúc Hoắc Dung gọi tới, cô suýt nữa đã lao tới bệnh viện. Về sau biết anh không sao, cô vẫn muốn đến tận mắt xem thử, nhưng lại cảm thấy không biết nên quan tâm với thân phận gì, việc mang mỳ đã tạo cho cô một cái cớ.

Đi thang máy lên khoa Xương, Lâm Uyên Bạch đi ra ngoài. Đã tối muộn nên bên trong không có nhiều người, thi thoảng lại có những bác sỹ mặc áo blouse trắng hoặc y tá đi ngang qua.

Cô vừa đi về phía phòng bệnh cao cấp vừa nhìn số ngoài cửa phòng.

Bỗng nhiên cô nhìn thấy một bóng người.

Vẫn cao ráo y hệt trong giấc mơ, mặc một bộ đồ kinh điển của Chanel, mái tóc xoắn bồng bênh đung đưa theo từng nhịp bước chân. Cô ta đứng trước một cửa phòng nào đó, khi giơ tay đẩy cửa, cô nhìn thấy góc nghiêng, ngũ quan rất đẹp, khóe miệng còn thấp thoáng ẩn hiện má lúm đồng tiền.

Bước chân Lâm Uyên Bạch khựng lại, cô nắm chặt chiếc hộp trong tay.

Cô cười khổ, đành quay người trở lại thang máy.

Cô đi lên thêm hai tầng nữa, là khoa Tim mạch. Lâm Uyên Bạch đi vào văn phòng của Tần Tư Niên, anh ấy đang trực ban, trên máy tính kẹp mấy ảnh chụp CT của bệnh nhân để nghiên cứu, biểu cảm vừa nghiêm túc vừa tập trung.

Cô bỗng nhiên cảm thấy nên chụp lại một bức ảnh đưa cho Tang Hiểu Du, để cô ấy biết thật ra khi mặc áo blouse trắng, Tần Tư Niên cực kỳ quyến rũ.

"Cô Lâm? Mau vào ngồi đi!"

Lâm Uyên Bạch đi vào, đưa cho anh ấy hộp giữ nhiệt: "À, tôi nấu xong mì rồi đây..."

"Ngửi mùi là thấy ngon rồi!" Tần Tư Niên mở ra rồi cảm thán một câu: "Vây đừng đợi nữa, cô Lâm, đi thôi, chúng ta mau mang qua cho Trường Uyên nào!"

"Tôi chắc không tiện lắm đâu..." Lâm Uyển Bạch đứng im.

"Sao lại không tiện?" Tần Tư Niên không hiểu.

Cô cup mắt xuống, mí mắt hơi run dưới ánh đèn: "Tôi vừa nhìn thấy vợ chưa cưới của Hoắc Trường Uyên..."

Tần Tư Niên nghe xong, sững người, dường như cũng không biết nên nói gì.

Lâm Uyển Bạch ngẩng đầu lên, cố gắng cười, thúc giục: "Bác sỹ Tần, anh mau mang qua cho anh ấy đi, nếu không để lâu mỳ trương lên, nhữn ra ăn sẽ không ngon đâu!"

"Được." Tần Tư Niên cân nhắc rồi nhanh chóng gật đầu, nhưng rồi lại trầm tư nói: "Vây cô ở đây đợi tôi một lát, tôi mang trả hộp cho cô!"

Lâm Uyển Bạch gật đầu ngay không từ chối, nhưng dường như hiểu dụng ý của anh ấy, cô nói một câu: "Bác sỹ Tần, tôi cũng nhờ anh một việc, đừng nói với anh ấy tôi mang đến nhé!"

Mười phút sau, hoặc chưa đến mười phút.

Tần Tư Niên xách hộp giữ nhiệt quay lại, vạt áo blouse tung bay theo động tác của anh ấy.

"Thần kỳ thật đấy! Cô đoán xem, tôi vừa mang mỳ đến, Trường Uyên ngửi mùi đã cầm đũa lên ăn ngay rồi, hơn nữa còn uống sạch cả nước! Xem ra vẫn là đồ cô làm hợp khẩu vị cậu ấy!"

Lâm Uyên Bạch không nói gì, chỉ im lặng đón lấy chiếc hộp.

Cô nhìn đồng hồ, rồi đứng dậy khỏi ghế: "Bác sỹ Tần, mỳ tôi cũng đã mang đến, không còn sớm nữa, tôi về trước đây."

"Cô Lâm!" Tần Tư Niên gọi giật cô lại, hỏi dò: "Hay là cô đợi thêm một lát? Chắc là người ấy cũng sắp về rồi!"

Nhưng Lâm Uyên Bạch lắc đầu.

Như vậy cũng để làm gì chứ, có vợ chưa cưới chính thức của anh rồi, họ vẫn lén lút qua lại ư?

Lâm Uyên Bạch nắm chặt tay lại, miệng đắng như uống rượu mơ tháng sáu: "Tôi chỉ tới đưa mỳ thôi."

~Hết chương 163~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 164

Tần Tư Niên nghe vậy, chỉ có thể nói: "Vậy tôi tiễn cô về!"

"Cảm ơn anh." Lâm Uyên Bạch gật đầu.

Ánh đèn trên hành lang dường như rất yên tĩnh. Khi đi qua hành lang, gặp bệnh nhân nào, Tần Tư Niên cũng sẽ dừng bước, hỏi han đối phương một vài câu đơn giản.

Lâm Uyên Bạch nhìn thấy anh ấy cử động khớp cổ, chân thành nói: "Làm bác sỹ như các anh cũng cực lắm."

"Vẫn ổn, thiên thần áo trắng mà!" Tần Tư Niên nhún vai, rồi kéo kéo chiếc áo blouse trắng: "Mặc bộ đồ này lên người là sẽ mang trọng trách, chúng ta phải học hỏi theo danh ý Lý Thời Trân, phải không?"

Lâm Uyên Bạch nghe xong mà khẽ bật cười.

"Buồn cười vậy sao?" Tần Tư Niên hỏi.

"Không!" Lâm Uyên Bạch lắc đầu giải thích: "Chỉ là bỗng dưng tôi nhớ tới hôm nướng BBQ dưới quê, cô có kể với tôi chuyện hồi nhỏ anh dùng lưỡi liềm xà đơn, thế mà anh cũng bị anh ấy lừa gạt..."

"Chuyện này ấy à! Trẻ con không biết mà, sắp trở thành vết nhơ trong cuộc đời tôi rồi! Nhưng cô không được kể chuyện này cho Cá vàng đâu đấy!"

"Tôi thấy nên trao cho anh giải bạn thân xuất sắc nhất."

"Ừm, cái này nghe không tồi!" Tần Tư Niên nhướn mày. Khi đi tới thang máy, anh ấy nhìn về phía cô, cất giọng chân thành: "Cô Lâm này, cô vừa nói người làm bác sỹ như tôi rất vất vả. Thật ra Trường Uyên còn vất vả hơn tôi. Cô đừng nghĩ cậu ấy là cậu chủ, là con trời, có vẻ như sở hữu mọi thứ. Thật ra cậu ấy rất mệt mỏi, có rất nhiều chuyện không như ý."

"Không giấu gì cô, cô thiên kim nhà họ Lục kia bao năm nay vẫn sống ở nước ngoài, tôi cũng chỉ gặp cô ta vài lần trong một số dịp đặc biệt nào đó. Thật ra Trường Uyên không có cuộc sống riêng tư gì, đa số thời gian đều dành cho công việc. Nếu không cần phải tiếp khách, trừ phi là đám chúng tôi gọi đi chơi cậu ấy mới ra ngoài, sống cũng khá nhạt nhẽo. Tôi cứ nghĩ cậu ấy sẽ sống mãi như vậy, chỉ không ngờ cậu ấy lại gặp được cô."

"Bác sỹ Tần, rốt cuộc anh muốn nói gì với tôi?" Lâm Uyên Bạch mím môi lại.

Cánh cửa thang máy từ từ mở ra. Sắc mặt Tần Tư Niên trở nên nghiêm chỉnh, anh ấy nói rất nghiêm túc: "Tôi muốn nói với cô rằng, khi chưa quen biết cô, nhà họ Hoắc đã quyết định hôn ước này cho Trường Uyên. Thế nên, thật ra việc này không công bằng với Trường Uyên!"

"..."

Lâm Uyên Bạch mang theo một bụng đầy tâm sự về tới nhà.

Vào nhà không lâu, mông còn chưa kịp đặt xuống ghế, chuông di động đã lại inh ỏi.

Có điều khi cầm lên, nhìn thấy ba chữ "Hoắc Trường Uyên" trên màn hình, đầu ngón tay cô hơi co rụt lại.

"... Alô?"

"Anh có việc gì không?"

Đầu kia vẫn im ắng, cô bặm môi: "Anh không nói em ngắt máy đấy..."

Quả nhiên, câu này có tác dụng nhất với anh. Giọng nam lập tức vang lên chất vấn: "Mỳ do em nấu phải không?"

Trái tim Lâm Uyên Bạch nảy lên, cô nhìn về phía chiếc hộp giữ nhiệt để trên bàn.

"Em không hiểu anh đang nói gì..." Cô áp ứng.

"Còn định gạt anh!" Giọng Hoắc Trường Uyên trầm trầm: "Anh chỉ cần ngửi mùi thôi đã biết chắc là do em nấu! Chỉ có em mới làm ra được mùi vị đó! Lâm Uyên Bạch, em đừng hòng lừa anh!"

"..." Lâm Uyên Bạch không nói lên lời.

Không ngờ ngay cả khứu giác của anh cũng nhạy bén như vậy, chỉ ngửi cũng biết là do cô làm.

"Em nói em không có chút cảm giác nào với anh cơ mà? Nấu mỳ cho anh làm gì!" Hoắc Trường Uyên tiếp tục cất giọng u ám, như đang cố nhẫn nhịn điều gì đó. Im lặng vài giây, anh mới bật ra một câu: "Lâm Uyên Bạch, người phụ nữ như em sao giỏi hành hạ người khác quá vậy!"

Lâm Uyên Bạch sững người, ánh mắt hơi rời rạc.

Hành hạ người khác?

Ai, cô sao?

Nhưng vì sao cô lại cảm thấy mình mới là người bị hành hạ vậy...

Một lúc lâu sau, Hoắc Trường Uyên mới lại lên tiếng: "Nếu anh muốn, chúng ta có thể làm bạn, đây là lời em từng nói phải không?"

"Phải..." Trái tim Lâm Uyên Bạch thất lại.

"Ngày mai tan làm, nấu thêm cho anh bát mỳ nữa đưa ra."

"Em..." Cô muốn từ chối.

"Nói là bạn cơ mà? Anh bị thương nằm viện, em mang mỳ cho anh thì làm sao?" Ở đầu kia, Hoắc Trường Uyên ngắt lời cô, rồi nghiêng răng uy hiếp: "Lâm Uyên Bạch, ngày mai anh đợi em, không mang đến anh sẽ nhin đói luôn!"

Nói xong, anh thẳng thừng ngắt máy.

...

Hôm sau, tan làm xong Lâm Uyên Bạch về tới nhà, vẫn nấu mỳ.

Cô bỏ vào trong hộp giữ nhiệt, còn đặc biệt trộn một ít dưa muối, đều khá dễ ăn.

Sau khi tới bệnh viện, cô vốn định giống như tới qua, tới khoa Tim mạch tim Tần Tư Niên. Nhưng khi cô đến thì y tá nói bác sỹ Tần có một ca mổ, hơn nữa vừa vào xong, phải ha ba tiếng nữa mới kết thúc.

Lâm Uyên Bạch đành phải tự cầm hộp tới khoa Xương.

Lúc gõ cửa, cô hơi thấp thỏm.

Bên trong vọng ra giọng nói trầm của Hoắc Trường Uyên "Vào đi". Cô đẩy cửa rất chậm, khi phát hiện trong phòng ngoài anh ra không còn người nào khác, cơ thể căng thẳng mới dần thả lỏng.

Lâm Uyển Bạch đi vào trong: "À, em mang mỳ tới..."

Hoắc Trường Uyên mặc đồ bệnh viện, đang ngồi dựa vào đầu giường, vẫn đầy khí chất. Trán và bàn tay đặt trên đầu gối đều băng trắng. Chỗ rạn xương ở bắp chân phải đã được cố định lại bằng nẹp.

Cô dừng lại đó vài giây, cũng may, có vẻ không nghiêm trọng lắm.

Lâm Uyển Bạch lặng lẽ đi qua, đặt chiếc hộp giữ nhiệt lên bàn. Suốt cả quá trình, đôi mắt u tối của Hoắc Trường Uyên luôn nheo lại, lẳng lẳng quan sát từng cử chỉ, hành động của cô.

Cô mở nắp hộp ra, mùi thơm của mỳ lan tỏa ra ngoài.

Lâm Uyển Bạch nhìn thẳng vào mắt anh: "Anh mau ăn đi, ăn xong, em mang hộp về..."

"Anh muốn đi vệ sinh." Hoắc Trường Uyên bất ngờ nói.

"Ồ..." Lâm Uyển Bạch gật đầu.

"Anh nói anh muốn đi vệ sinh!" Hoắc Trường Uyên lặp lại.

"Thì anh đi đi..." Lâm Uyển Bạch khó hiểu.

"Anh đã thành bộ dạng này rồi, làm sao tự đi?"

Lâm Uyển Bạch nhìn sang bắp chân phải của anh: "Vậy em gọi y tá vào giúp anh..."

"Không nhịn được!" Hoắc Trường Uyên nhú mào, nhìn cô rồi bật ra một câu: "Em dìu anh vào!"

"... Em?" Lâm Uyển Bạch kêu lên.

"Mau lên, không sắp tè ra quần rồi!"

"..."

Cuối cùng, Lâm Uyển Bạch vẫn phải bầm bụng tiến lên, dìu anh dậy khỏi giường.

Hoắc Trường Uyên không thể dùng lực chân phải, gần như quá nửa trọng lượng cơ thể đều đổ dồn sang cô. Cô nhích về phía nhà vệ sinh hơi nhọc sức, cũng may phòng bệnh cao cấp, thiết kế rất khoa học, khoảng cách không quá xa.

Cô mướt mát mồ hôi dìu anh tới trước bồn cầu, rồi buông tay định đi.

Nhưng Hoắc Trường Uyên thu cánh tay lại, kéo cô về, mấp máy môi: "Em không đi được, không có em anh không đứng được! Còn nữa, đừng nhúc nhích, cẩn thận làm ngã anh!"

"..." Cô đành đứng im.

Thấy anh bắt đầu cởi quần, Lâm Uyển Bạch hoảng loạn quay mặt đi.

Không gian trong phòng vệ sinh không nhỏ, nhưng cô vẫn cảm thấy mình sắp không thở nổi nữa, mặt tường chừng sắp nổ tung.

Tiếng nước tí tách chảy xuống, ở khoảng cách gần như vang vọng trong tai cô. Cuối cùng khi tiếng nước dần dần dừng lại, mãi vẫn không thấy có động tĩnh gì, như đã cả thế kỷ trôi qua.

Lâm Uyên Bạch cắn môi, giọng nói như sắp sụp đổ: "Anh, rốt cuộc đã xong chưa vậy..."

~Hết chương 164~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 165

Không ai trả lời cô.

Lâm Uyển Bạch lại càng sụp đổ, tư thế quay người đã cứng đờ cả.

Cô cảm thấy nhất định là Hoắc Trường Uyên cố tình, tức giận nhưng chẳng biết làm sao, cô đành thăm dò quay lại, nhắm mắt, không dám mở ra hẳn, chỉ hơi hé hé. Cho đến khi nhìn thấy anh đã mặc xong quần, đang nhìn mình với vẻ nhàn nhã.

Lâm Uyển Bạch bỗng nhiên có cảm giác mình bị đùa giỡn.

Cô giơ tay xả nước bồn cầu, rồi dùng sức kéo cánh tay anh lên, nghiêng răng nói: "... Em điu anh về!"

Nhưng Hoắc Trường Uyên không nhúc nhích, vẫn sống chết giữ chặt cô ở chỗ cũ. Họ đứng sát gần, mỗi nhịp thở làm lòng ngực Hoắc Trường Uyên phập phồng cô đều cảm nhận được.

Lâm Uyển Bạch giãy giụa một hồi không có bất kỳ tác dụng gì. Cho dù một chân anh đã bị thương, vẫn dễ dàng kiểm soát được cô.

"Vì sao tôi qua lại trốn?"

Cô đang định ngẩng đầu trừng mắt với anh thì bất ngờ vang lên một câu hỏi như vậy.

Mí mắt Lâm Uyển Bạch run lên, cô hạ thấp giọng: "Em đâu có trốn..."

"Còn nói không?" Hoắc Trường Uyên cúi thấp mặt xuống, gần như nhìn cô chăm chú: "Hm? Đồ lừa bịp này!"

Xem ra cuối cùng Tần Tư Niên vẫn nói cho anh biết.

Trái tim cô nhói lên từng cơn, nhất là ngữ khí dồn ép lại mang chút mờ ám này khiến cô không biết trút đâu những bức dọc. Cô thật sự thấy phiền: "Nếu không thì sao? Anh muốn thế nào? Hoắc Trường Uyên, em đã tận mắt nhìn thấy vợ chưa cưới của anh bước vào phòng. Lẽ nào anh bắt em xách hộp mỳ tung tủy đi vào theo sao?"

Nếu thật sự như vậy, anh có muốn ngồi hưởng phúc một ông hai bà thì cô cũng không muốn làm Nga Hoàng hay Nữ Anh!

"Vậy thì đã sao?" Hoắc Trường Uyên đột ngột nói.

"..." Lâm Uyển Bạch mím môi. Vậy thì đã sao? Cô cười khỏ: "Anh không sợ vợ chưa cưới của anh nhìn thấy sẽ không vui à?"

"Vậy thì đã sao?" Hoắc Trường Uyên hừ lạnh một tiếng, chỉ lặp lại câu này.

Lâm Uyển Bạch hơi sững người, nhìn thấy yết hầu bất ngờ trượt đi trong mắt mình, giọng nói trầm cũng theo đó đập vào màng nhĩ của cô: "Người khác anh không quan tâm, anh chỉ quan tâm một mình em!"

"..." Trái tim Lâm Uyển Bạch chao đảo.

Cô cắn chặt môi, bỗng nhiên có phần không hiểu anh, càng không hiểu câu này của anh có ý gì.

Giống như có phần cuồng cuồng bỏ chạy, cũng giống như sợ sẽ thất vọng nên không dám đào sâu thêm, Lâm Uyển Bạch buông cánh tay anh

ra: "Nếu anh còn muốn tiếp tục đứng trước bồn cầu thì em tự ra ngoài đây..."

Cuối cùng họ cũng ra khỏi phòng vệ sinh, có điều cửa mở, cảnh tượng trong phòng khiến họ sững người.

Hoắc Dung đang khoanh chân ngồi trên sofa, đôi giày cao gót rơi xuống thảm, trong tay cầm hộp giữ nhiệt Lâm Uyển Bạch đặt trên bàn, đang ăn ngon lành, tiếng rít mỳ vang lên khá to.

Nghe thấy động tĩnh, Hoắc Dung ngẩng đầu lên, miệng vẫn còn đang cắn nửa miếng trứng ốp la: "Chẹp chẹp, rau cải trắng, mỳ cháu nấu ngon thật đấy!"

Lâm Uyển Bạch nhìn thấy bà đã ăn hết quả nửa hộp, bèn nuốt nước bọt. Cô bất giác quay sang nhìn Hoắc Trường Uyên. Quả nhiên, khuôn mặt anh đã sà sầm lại, muốn thối hoắc bao nhiêu có bấy nhiêu.

Đáng đời...

Ai bảo đòi đi vệ sinh cơ!

Điù anh trở về giường, Lâm Uyển Bạch kinh ngạc: "Cô, cô đến khi nào thế ạ?"

"Một lúc rồi!" Hoắc Dung nhướn mày, chớp mắt với cô: "Tại hai đứa ở trong nhà vệ sinh mãnh liệt quá, đến có người vào phòng cũng không nghe thấy! Cũng may đây là bệnh viện, chứ ở nhà, trộm vào cũng chả biết!"

"Chúng cháu không có..." Lâm Uyển Bạch lập tức đỏ mặt, ấp úng giải thích: "Hoắc Trường Uyên muốn đi vệ sinh, chân anh ấy bị thương không tiện, cháu chỉ điù anh ấy đi..."

"Không sao, thanh niên mà, cô hiểu hết!" Hoắc Dung cất giọng mờ ám.

"Chúng cháu thật sự không có..." Lâm Uyển Bạch ngượng ngập.

Hoắc Dung cũng không chọc cô nữa, tiếp tục tập trung ăn mỳ, cả phòng toàn tiếng húp mỳ rột roạt.

Mới đó, hộp mỳ đã được ăn hết sạch, bà chép miệng: "Mùi vị thật sự không tồi, đến người ghét ăn mỳ như cô mà còn không từ chối được!"

Lâm Uyển Bạch đi qua đón lấy hộp giữ nhiệt, phát hiện bên trong cả nước dùng cũng không còn.

"Cô ăn rồi thì cháu ăn cái gì!" Hoắc Trường Uyên cuối cùng cũng không nhịn nổi.

"Ồ, ở đây còn một phần." Hoắc Dung giơ tay chỉ.

Bấy giờ Lâm Uyển Bạch mới phát hiện ra trên bàn còn một chiếc hộp giữ nhiệt khác màu hồng nhạt. Mở ra, bên trong cũng là mỳ, hơn nữa hình như còn là mỳ tươi, mới được nhào nặn, nấu với xương sườn, còn cao cấp hơn cô nhiều, bên trên rải rất nhiều thịt bò thái lát và hành lá.

"Cô nấu ạ?" Cô hơi bất ngờ.

Hoắc Dung liên tục xua tay: "Cô làm sao xuống bếp được! Là vợ chưa cưới của nó mới mang đến đây!"

Nghe xong, bàn tay Lâm Uyển Bạch đờ ra giữa không trung, cô bắt đầu hồi hận vì đã chạm vào nó.

Đậy nắp hộp lại, cô hơi bối rối. Nghe tin vợ chưa cưới của anh cũng đến, cục diện lát nữa không biết sẽ phức tạp nhường nào.

Hoắc Dung có vẻ nhìn ra tâm tư của cô, đắc ý bật cười: "Yên tâm đi, lúc đến đây cô vừa hay gặp nó trong thang máy, đã đuổi nó về rồi!"

"..." Lâm Uyên Bạch ngẩn người.

Như vậy không hay lắm thì phải...

Lâm Uyên Bạch cầm hộp mỳ vào nhà vệ sinh, lấy nước rửa sạch sẽ.

Khi đi ra, cô phát hiện Hoắc Dung cứ nhìn mình chằm chằm, dần dần rợn cả người: "Cô à, sao vậy?"

"Rau cải trắng, cô nhớ là ai đó đã thắng thắn nói với cô, hai người ở bên nhau dù chia tay cũng là tự do của đôi bên, không thể cưỡng ép!" Hoắc Dung cố tình học ngữ khí của cô, sau đó trêu chọc: "Sao hả, biết nó bị tai nạn lo tưởng chết chứ gì? Còn nấu mỳ mang qua nữa!"

Lâm Uyên Bạch hoảng loạn, nghĩ tới những lời anh nói trong điện thoại tối qua: "Bọn cháu vẫn là bạn..."

"Ồ? Còn là bạn?" Hoắc Dung nhướn mày, nhìn về phía Hoắc Trường Uyên nằm trên giường.

"Vâng." Anh đáp hờ hững.

Hoắc Dung thấy thế, tươi cười nói: "Ồ! Khá lắm, chia tay không cách mặt, còn có thể làm bạn tốt!"

"..." Hoắc Trường Uyên nhúu mày.

Hoắc Dung càng cười thân thiện hơn, kéo tay cô ngồi xuống sofa: "Rau cải trắng, cháu và cháu trai cô không có duyên, lại không muốn làm em gái họ của nó, nhưng mà cô vẫn rất quý cháu! Hay là thế này đi, cô giới thiệu bạn trai cho cháu, thế nào? Trong công ty cô, đám thanh niên trẻ nhiều vô

kể, đa phần đều có thể xanh, vừa cao vừa đẹp trai, lại giỏi ngoại ngữ, biết dỗ cho con gái vui, quan trọng nhất là dễ tính, giới thiệu cho cháu nhé?"

"Dạ..." Lâm Uyên Bạch há hốc miệng.

Nhưng Hoắc Dung không cho cô cơ hội lên tiếng, huyên thuyên nói tiếp: "Cô không đùa gì với cháu đâu! Nếu cháu thích mấy anh trai Tây, chỗ cô tài nguyên cũng nhiều! Nói tóm lại, cháu thích thể loại gì, cô cũng có thể thỏa mãn một trăm phần trăm! Hơn nữa, bảo đảm điều độ!"

Liếc mắt nhìn về phía khuôn mặt càng lúc càng đen xì trên giường bệnh, tâm trạng Hoắc Dung vui không tả được.

Thằng nhóc, cứ giả vờ giấu cái đuôi cáo của cháu nữa đi!

~Hết chương 165~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 166

Trong quán café, Lâm Uyên Bạch ngồi có vẻ thấp thỏm.

Ráng chiều lúc chập tối từ ngoài cửa sổ chiếu vào, đồng thời hắt lên gương mặt người đàn ông ngồi đối diện, giống như quảng cáo kem đánh răng trên tivi, suốt cả quá trình đều lộ ra tám chiếc răng tiêu chuẩn, khiến cô nhìn mà khóe miệng cứng đờ.

Lúc tan làm, còn chưa ra khỏi tòa nhà văn phòng, cô đã nhận được điện thoại của Hoắc Dung.

Bà nói tối nay muốn ăn cơm với cô. Không cho cô cơ hội từ chối, chiếc BMW vừa được mang đi sửa đã đỗ bên lề đường.

Lâm Uyên Bạch đành phải lên xe, nhưng không ngờ mình bị lừa đi xem mặt. Hoắc Dung đã sớm viện cớ chuồn lẹ từ lâu, để lại cô và người đàn ông đối diện mắt lớn nhìn mắt nhỏ.

Hôm trước Hoắc Dung có nói ở bệnh viện, cô còn tưởng bà chỉ đùa giỡn...

Quả nhiên là người nhà họ Hoắc, toàn phái hành động...

Lâm Uyên Bạch cực kỳ khó xử, lại không thể thẳng thừng đi về. Đây là lần đầu tiên cô có trải nghiệm này, không biết phải đối phó ra sao, đành gượng gượng.

Nhưng cô đã len lén nhắn tin cho Tang Hiểu Du, bảo cô ấy khoảng hơn mười phút nữa gọi điện thoại cho mình, sau đó cô sẽ giả vờ có việc phải về.

"Ban nãy thật ra Hoắc tổng giới thiệu chưa toàn diện, quê gốc của tôi thật ra ở Sơn Đông, tôi có may mắn được làm việc tại công ty của Hoắc tổng ở nước ngoài, bây giờ về nước xem có cơ hội nào phát triển tốt hơn không! Nhưng tôi có thể xanh, nếu một nửa sau này..."

Lâm Uyên Bạch im lặng ngồi nghe đôi phương nói, khuấy đều tách trà sữa của mình.

Lúc cô gạt đầu như đang nghe, thì thấy ở bàn kế bên hình như có vị khách đi vào. Cô cảm giác có một luồng khí lạnh ủa tới, nhưng vẫn không quá chú ý, cho tới khi...

"Cho tôi một tách café đen kiểu Mỹ."

Giọng trầm quen thuộc vang lên, Lâm Uyên Bạch thẳng thốt.

Cô quay sang, quả nhiên nhìn thấy Hoắc Trường Uyên đang ngồi trên chiếc sofa ở bên bên cạnh, bên ngoài là một chiếc áo gió dài màu đen, bên trong còn mặc áo bệnh viện, bắp chân phải bị nẹp cố định vẫn quấn băng, động tác hơi chậm rãi.

Chẳng phải anh nên ở bệnh viện hay sao, có gì lại chạy tới đây?

Người đàn ông đối diện thấy vậy hỏi han: "Người quen?"

"À..."

"Vậy có cần chào hỏi không?"

"Không cần đâu!" Lâm Uyên Bạch lập tức lắc đầu.

"Ban này chúng ta nói tới đâu rồi nhỉ?" Người đàn ông thấy biểu cảm hoang mang của cô, cũng không tức giận, rất nhanh lại mỉm cười tiếp tục: "Tôi nhớ ra rồi, nói tới chuyện tôi có thể xanh. Nếu sau này một nửa của tôi muốn ra nước ngoài sinh sống, tôi cũng có thể quay trở về! Không biết hướng đi của cô Lâm như thế nào?"

"Tôi chưa từng nghĩ sẽ đi nước ngoài..." Lâm Uyển Bạch tỏ ý.

"Vậy rất tốt! Không hẹn mà gặp có chung suy nghĩ với tôi. Tôi càng lúc càng cảm thấy cô chính là người thích hợp với tôi!" Người đàn ông có vẻ rất vui, đôi mắt sáng rực lên: "Năm nay cô Lâm bao nhiêu tuổi nhỉ?"

"24..."

"Vừa hay, chúng ta cả tuổi tác cũng thích hợp, nếu hơn trên ba tuổi là có khoảng cách thế hệ rồi!"*

*Lại tát vào mặt ông Dịch Niên, ông này bị tát hơi nhiều =))

Bên cạnh bất ngờ truyền tới tiếng ly café bị đặt mạnh lên mặt bàn cái "cạch".

Hơi thở của Lâm Uyển Bạch như ngừng lại, cô thức nhìn sang bên cạnh.

Nếu ba tuổi là khoảng cách thế hệ thì cô và Hoắc Trường Uyên thật ra cách hai thế hệ, thêm hai năm nữa thôi thì đủ kháng chiến rồi...

Người đàn ông ở đối diện vẫn đang thao thao bất tuyệt, ánh mắt u ám bên cạnh chốc chốc lại liếc qua, quả thật như nước sôi lửa bỏng. Lâm Uyển Bạch nắm chặt di động, không biết Tang Hiểu Du chết đi đâu rồi, còn không gọi điện cho cô.

Cô đành phải đứng dậy: "Thật ngại quá, tôi uống hơi nhiều trà sữa, tôi xin phép vào nhà vệ sinh một lát."

"Vâng!" Người đàn ông cười ôn hòa.

Lâm Uyên Bạch gọi thẳng cho Tang Hiểu Du, thế mà lại quên mất việc quan trọng!

Từ trong nhà vệ sinh đi ra, cô nhìn thấy Hoắc Trường Uyên ở bàn bên đã ngồi sang vị trí của mình, đang nói gì đó với người đàn ông đối diện. Còn anh ta thì nét mặt cứ gọi là đặc sắc, thay đổi màu không khác gì điều khiển chuyển kênh.

Khi cô bước lại gần thì cuộc nói chuyện cũng kết thúc đúng lúc. Anh đứng dậy, bình thần nhìn cô rồi lại trở về vị trí cũ.

"..." Lâm Uyên Bạch mặt đầy khó hiểu.

Cô ngồi xuống, còn chưa đợi Tang Hiểu Du gọi tới, người đàn ông đối diện dường như đã không ngồi tiếp được nữa.

"À cô Lâm! Tôi bỗng dưng cảm thấy chúng ta có thể về mặt tính cách hoặc rất nhiều điểm còn chưa hợp lắm..." Nói đến cuối cùng, người đàn ông hầu như ngồi xoa hai tay, ánh mắt nhìn cô rất phức tạp, dường như còn có chút sợ hãi: "Tôi có việc gấp, tôi đi trước đây!"

Lâm Uyên Bạch còn chưa kịp hiểu chuyện gì, người đàn ông đã đứng dậy.

Người đó xách chiếc cặp công vụ của mình, khi đi ngang qua bàn bên cạnh còn nói một tiếng cảm kích: "Cảm ơn anh!"

"Không có gì." Hoắc Trường Uyên khẽ nói.

Lâm Uyển Bạch nhìn bóng người đàn ông hoảng hốt như bỏ chạy, cảm thấy rất vô duyên vô cớ. Cô cũng đeo balo đứng dậy, có điều sau khi đứng hẳn một lúc, cô vẫn đi sang bên cạnh: "Hoắc Trường Uyên, anh nói gì với người ta vậy?"

"Trò chuyện đôi ba câu." Hoắc Trường Uyên giơ tay xoa cằm.

"Không thể nào..." Lâm Uyển Bạch không tin.

Hoắc Trường Uyên cầm tách café đen lên nhấp một ngụm: "Anh nói với anh ta, anh vừa bị em đá không lâu, rất thảm, bắp chân phải rạn xương. À, chắc là anh ta nghi ngờ em có khuynh hướng bạo lực gia đình!"

"Anh..." Lâm Uyển Bạch tròn mắt.

Nhìn theo bóng cô tức giận thở hồng hộc rời đi, Hoắc Trường Uyên nhướng mày, tâm trạng có vẻ rất tốt.

Anh cũng đứng dậy, nhưng không đi ngay mà từ từ dịch bước chân về phía một vị trí trong cùng gần cửa sổ, nghiêng người, thẳng thùng giật tờ menu dùng để che mặt của hai người đó ra.

"Tại sao hai người lại ở đây?"

Sau khi bị phát hiện, Tần Tư Niên giơ cao tay: "Cô gọi mình tới xem trò vui!"

"Tiểu cầm thú, ban nãy cháu cũng nhìn thấy chứ?" Hoắc Dung nhún vai, cười ngất ngao: "Hoắc tổng của chúng còn chưa truyền xong dịch đã khắp khiêng chạy từ bệnh viện ra đây, còn phá hoại nhân duyên tốt đẹp của người ta! Thất đức!*

*Định dịch chỗ này là "Nghịch" nhưng thôi, nên dịch nghiêm chỉnh =))

Tần Tư Niên cũng không nhịn được cười, khóe miệng giật giật: "Thì đó! Ban này cháu cũng nghe rõ ràng rành. Cậu ấy không hề ám chỉ với người ta cô Lâm có khuynh hướng bạo lực gia đình, mà nói về mặt đó, cô ấy có sở thích đặc biệt, thích nhỏ nhen, thích dùng thắt lưng, dây xích sắt... vân vân... Thế nên chân phải của cậu ấy mới bị rạn xương! Để cô Lâm biết được, chắc là đâm cho cậu ấy ngất luôn không chừng!"

"Ha ha ha!" Hoắc Dung cười điên.

Hoắc Trường Uyên dựa ra sau ghế sofa, mặc cho họ điên loạn.

Tới khi cười chán rồi, Hoắc Dung mới nói vào chuyện chính: "Trường Uyên! Tối qua cô về biệt thự nhà họ Hoắc, mẹ con nhà họ Lục cũng ở đó, cô chắc là đang bàn chuyện cưới hỏi của cháu đấy."

"Vâng." Hoắc Trường Uyên hơi nheo mắt lại.

"Vâng?" Hoắc Dung nhú mày, có chút sốt sắng: "Cháu định thế nào?"

"Kệ thôi." Hoắc Trường Uyên giật giật khóe môi.

"Trường Uyên, cậu thật sự định thôi với cô Lâm như vậy sao? Không tiếp tục nữa? Lẽ nào cậu chấp nhận buông tay?" Tần Tư Niên ngồi bên cũng có phần sốt ruột, hỏi tiếp.

"Mình nói mình buông tay khi nào?" Hoắc Trường Uyên hờ hững hỏi ngược lại.

Hoắc Dung nghe vậy, nhìn thẳng vào cháu trai mình, rồi nhanh chóng mỉm cười: "Có câu nói này của cháu, cô hiểu rồi."

~Hết chương 166~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 167

Một tuần chớp mắt đã lại trôi qua, đến ngày nghỉ.

Thời tiết phương Bắc bước vào tháng 12, nhiệt độ càng trở nên rét buốt, nhưng chỉ cần bước vào phòng là lại ấm áp như xuân. Sau khi Lâm Uyển Bạch và Tang Hiểu Du chui vào trong hiệu sách, cả hai đều xoa tay cho ấm.

Chẳng biết Tang Hiểu Du nảy ra suy nghĩ ở đâu, kéo cô đi mua hai cuốn sách y học muốn nghiên cứu.

"Tiểu Bạch, mình lên gác hỏi ông chủ xem hai cuốn sách đó đã về chưa. Cậu đứng đây đợi mình một lát nhé!"

Lâm Uyển Bạch gật đầu, tiện tay lật giở mấy cuốn tạp chí trên giá bên cạnh.

Cô đang định cầm một quyển khác lên thì có một bàn tay trắng trẻo cũng nắm lấy nó giống cô.

Đôi phương nhanh hơn cô một chút, Lâm Uyển Bạch rút tay về, ngẩng đầu lên nói: "Xin lỗi cô, cô xem trước đi..."

"Cảm ơn!" Cô gái mỉm cười, gò má xuất hiện lúm đồng tiền.

Cô ta cầm thêm hai cuốn tạp chí khác, ôm trọn vào lòng, sau đó từ từ đi về phía quầy thu ngân thanh toán.

Lâm Uyển Bạch đứng đực ra đó, cơ thể hơi cứng đờ. Không ngờ lại gặp nhau ở đây, hơn nữa ở khoảng cách gần như vậy. Cô ta không trang điểm quá lòe loẹt mà trông rất tự nhiên, ăn vận cũng không nổi bật, nhưng vẫn không giấu đi được khí chất cao quý bẩm sinh.

"Sao, có phải cảm thấy người ta rất xinh đẹp, rất có khí chất không? Cảm thấy mình còn không so được với gót chân của người ta?"

Ngữ khí chanh chua hà khắc lại còn xác xược này...

Lâm Uyển Bạch nhíu mày, quả nhiên là Lâm Dao Dao.

Dường như cảm thấy đối phương đã lâu lắm không xuất hiện trước mặt mình với vẻ ngạo nghễ này, cô im lặng một lúc lâu, dường như lần gần đây nhất còn ở Macao.

"Chắc cô không lạ lắm gì phải không? Chị ấy tên là Sunny, thiên kim của nhà họ Lục phía Nam thành phố, là vợ chưa cưới chính thức của anh Trường Uyên! Người ta ở nước ngoài suốt, được hưởng nền giáo dục cao cấp, đã đạt hàm tiến sỹ rồi!" Lâm Dao Dao càng nói càng hăng, đắc ý khoanh tay trước ngực: "Lâm Uyển Bạch, bây giờ chị đang thấy rất khó chịu phải không? Cũng phải, ngay cả kẻ ngốc cũng biết giữa chị và Sunny nên chọn ai, nói chị anh Trường Uyên!"

"Này, cô chặn đường đi của tôi rồi đấy! Chó ngoan không đứng ra giữa đường, phiền cô tránh ra cho!"

Lâm Dao Dao quay đầu lại, liền nhìn thấy khuôn mặt chán ghét của Tang Hiểu Du.

Tang Hiểu Du khoác lấy cánh tay cô, mặc kệ Lâm Dao Dao đứng bên trùng mắt, bức dọc nói: "Tiểu Bạch, mặc kệ nó, mình mua xong sách rồi, chúng ta đi!"

Khi bóng hai cô gái bước lên xe buýt, một ánh mắt trong chiếc xe sang trọng đỗ bên lề đường mới từ từ thu lại.

Lục Tịnh Tuyết vén mái tóc xoắn: "Dao Dao, người em nói là cô ta?"

"Vâng! Chính là chị ta!" Lâm Dao Dao lập tức gật đầu: "Lúc chị không có ở Trung Quốc, chị ta cứ bám lấy anh Trường Uyên, đồng đánh vô cùng! Anh Trường Uyên gần như lúc nào cũng dính lấy chị ta, hơn nữa còn cho chị ta thẻ đen, dẫn tới Macao chơi bài... Thật không hiểu rốt cuộc chị ta đã cho anh Trường Uyên uống thuốc mê gì nữa! Chị ta mà xứng!"

"Nói gì thì nói, cô ta cũng là chị gái của em." Lục Tịnh Tuyết hào phóng lên tiếng.

"Chị Sunny, sao chị lương thiện quá vậy! Em cho chị hay, chị ta không phải dạng vừa đâu!" Lâm Dao Dao sốt ruột, lại tiếp tục lải nhải cả đồng lời xấu xa về Lâm Uyển Bạch mới chịu thôi.

Lục Tịnh Tuyết chỉ cười khẽ, không nói thêm gì.

Chiếc xe này của nhà họ Lục, lái thẳng tới cửa nhà họ Lâm mới dừng. Khi Lâm Dao Dao xuống xe, còn ngọt ngào chào tạm biệt Lục Tịnh Tuyết, thậm chí chân chó hời lần sau gặp mặt là khi nào.

Đến khi người tài xế nổ máy cho xe chạy, Lục Tịnh Tuyết mới lạnh lùng hừ một tiếng: "Cô thì hiểu cái quái gì!"

...

Về tới nhà, Tang Hiểu Du gỡ màng co của sách ra, rồi xếp lên giá. Thấy cô ngồi xuống sofa, cúi đầu nhìn tay mình, cô ấy hỏi dò: "Tiểu Bạch, cậu không vui phải không?"

"Không, mình có gì phải buồn đâu..." Lâm Uyển Bạch lắc đầu.

"Thì cái con em gái của cậu đó, còn cả vợ chưa cưới của Hoắc tổng..."

Tang Hiểu Du nói xong, thấy cô mím môi lại, cô ấy vội nói: "Tiểu Bạch, cậu đừng nghe con em gái đó nói bậy, nó chỉ muốn sỉ nhục cậu thôi! Trước kia nó cực kỳ thêm thuồng Hoắc tổng, vẫn luôn căm ghét cậu. Bây giờ nó cố tình lấy cô vợ chưa cưới ra để đả kích cậu! Có chuyện này thật ra mình đã định nói với cậu từ lâu rồi..."

"Chuyện gì?" Lâm Uyển Bạch không hiểu.

Tang Hiểu Du gãi đầu, do dự lên tiếng: "Lúc trước mình chuyển tới căn nhà này, cậu còn nói mình nhật được của hời phải không?"

"Đúng thế." Cô gật đầu.

Đâu chỉ lúc trước, mỗi lần đến đây chơi cô vẫn cảm thấy cô ấy nhật được của hời.

"Mình chả nhật được của hời nào đâu, trên đời làm gì có chuyện tốt đến vậy chứ. Vả lại, chúng ta là bạn học đại học, mình có bao nhiêu bạn bè lẽ nào cậu còn không rõ? Lấy đâu ra một người bạn hào phóng như vậy chứ. Nhà này của Hoắc tổng đấy!" Tang Hiểu Du nói tới cuối cùng bèn nhún vai.

"Của Hoắc Trường Uyên?" Lâm Uyển Bạch sững người.

Sau đó cô lập tức hiểu ra. Chẳng trách trước kia mỗi lần nhìn cô, ánh mắt Tang Hiểu Du đều sáng lấp lánh, cô đề nghị ở qua đêm cũng bị cô ấy kiên quyết từ chối. Hơn nữa, có cảm giác cô ấy nịnh nọt Hoắc Trường Uyên, thì ra chủ nhà là anh!

"Phải, anh ấy chủ động tìm tới mình, nói có phòng trống, hơn nữa tiền thuê nhà đưa một ít tượng trưng là được rồi! Cộng thêm việc chỉ khi nào mình chuyển đi, để anh chuyển về sống đối diện cậu thì mới nhất cử ly, nhì khoảng cách được!" Tang Hiểu Du cười gian xảo: "Hi hi, mình chỉ giúp đỡ anh ấy tý thôi!"

"Cá nhỏ!" Lâm Uyển Bạch nghiêng răng.

"Trời ơi, mình biết mình bán đứng cậu là mình không đúng, nhưng mình cũng chỉ suy nghĩ cho hạnh phúc của cậu thôi mà!" Tang Hiểu Du lấy cái mặt lấy lòng cọ cọ vào cánh tay cô, rồi lại nghiêm mặt nói: "Không nhắc đến chuyện này nữa. Điều mình thật sự muốn nói là sau khi hai người chia tay, thật ra mình có tới tìm Hoắc tổng, cảm thấy không thể cứ tiếp tục sống ở đây! Nhưng cậu đoán xem, anh ấy nói gì với mình?"

"Nói gì..." Lâm Uyển Bạch bỗng nhiên cảm thấy nghẹt thở.

"Anh ấy nói, mình là bạn của cậu, thế nên cứ yên tâm mà ở."

Hai bàn tay đặt trên đầu gối của Lâm Uyển Bạch từ từ nắm chặt lại.

"Tiểu Bạch, mình không gạt cậu đâu, đây là nguyên văn lời Hoắc tổng!" Tang Hiểu Du nhìn cô, nghiêm túc phân tích: "Cho dù Hoắc tổng có không thiếu tiền thì cũng chẳng tự dưng đi làm việc tốt, phải không? Hơn nữa cậu còn chia tay với anh ấy rồi. Thế mà anh ấy vẫn để mình ở đây, chỉ đơn thuần vì mình là bạn của cậu!"

"..." Lâm Uyển Bạch sững người.

Khi đêm xuống, cô ra khỏi chỗ ở của Tang Hiểu Du, ngồi chuyến xe cuối cùng của ngày trở về nhà.

Xe buýt lắclư đi về tới trạm, cô bước từng bước dưới ánh trăng đi về khu chung cư cũ kỹ của mình. Dọc đường, cô luôn cúi xuống nhìn mũi chân. Gió đêm lành lạnh thổi qua, cô bất giác kéo sát chiếc áo khoác lại.

Khi cất bước đi vào trong hành lang, Lâm Uyên Bạch chợt khựng lại.

Ngay lập tức, cô lùi sau hai bước.

Cô ngược lên không dám tin vào mắt mình. Cô nhìn lên tầng trên cùng, một khung cửa sổ nào đó hắt ra ánh đèn vàng ấm áp.

Cô chớp chớp mắt. Ánh đèn đó vẫn còn nguyên. Cô quay đầu, liền nhìn thấy chiếc Land Rover màu trắng với biển năm số tám đỏ đỗ ngay trước tòa nhà.

Lâm Uyên Bạch mơ hồ đi vào trong, bước chân giẫm lên bậc thềm, đèn cảm ứng liền bật sáng. Mỗi bước đi của cô dường như càng nhanh hơn.

Cô chưa bao giờ chạy lên gác với tốc độ nhanh như thế.

Trái tim đập thình thịch tưởng như sắp bật ra khỏi lồng ngực. Lâm Uyên Bạch đứng trước cánh cửa chống trộm vài giây bình tĩnh lại, rồi mới giơ tay lên gõ cửa.

Giữa hành lang yên ắng, tiếng gõ cửa trở nên rất rõ ràng.

"Cộc cộc cộc..."

Lâm Uyên Bạch nín thở, nghe thấy bên trong loáng thoáng có tiếng bước chân vang lên.

Cánh cửa được mở ra từ bên trong. Ngoài ánh đèn hắt thẳng ra ngoài, còn có sự xuất hiện của gương mặt Hoắc Trường Uyên. Anh mặc đồ ở nhà, bập chân vải hình như đã được tháo băng.

Mái tóc ngắn của anh hơi rối, có vẻ như vừa dậy khỏi giường.

Lâm Uyển Bạch chỉ tay vào anh: "Anh..."

"Sao?" Hoắc Trường Uyên hờ hững hỏi.

Lâm Uyển Bạch chớp chớp mắt: "... Không phải anh đã chuyển đi rồi sao?"

"Ai nói vậy?" Hoắc Trường Uyên vẫn bình thản hỏi.

"..." Lâm Uyển Bạch nuốt nước bọt: "Đã lâu lắm rồi anh không quay về, thế nên, em tưởng..."

"Mấy hôm trước đường ống nước bị vỡ, sàn nhà và gạch đều bong tróc, không thể ở được. Hôm qua thợ sửa chữa mới làm xong." Hoắc Trường Uyên ngắt lời cô.

"À, là vậy sao..." Lâm Uyển Bạch bàng hoàng tỉnh ngộ. Cô nhìn xuống, bất giác lên tiếng: "Bắp chân của anh không sao rồi?"

Hoắc Trường Uyên nghe vậy, cũng tiện thể nhìn xuống chân mình.

"Vết thương xương cốt ít nhất cũng phải trăm ngày, anh thật sự không sao chứ?"

"Quan tâm đến anh vậy sao?" Hoắc Trường Uyên nhướn mày.

Lâm Uyển Bạch ngượng ngập, không dám nhìn thẳng vào mắt anh, ấp úng nói: "Bạn bè quan tâm đến nhau rất bình thường phải không..."

"Bác sỹ nói rồi, không sao." Hoắc Trường Uyên khẽ rướn môi cười.

"Ồ..."

"Em còn việc gì không?"

"... Dạ?" Lâm Uyên Bạch nhìn anh, hơi ngẩn người.

Hoắc Trường Uyên chống một cánh tay lên khung cửa, đôi mắt có phần mệt mỏi: "Không còn chuyện gì nữa thì anh muốn ngủ."

Cô gật đầu rồi lại lắc đầu.

Sau đó cô nhìn thấy cánh cửa trước mắt đóng lại, tiếng bước chân bên trong từ từ xa dần. Lâm Uyên Bạch ngây ngốc đứng tại chỗ vài giây mới tỉnh lại, di chuyển về phía đối diện, vừa đi vừa ngoái lại nhìn.

...

Chập tối tan làm, Lâm Uyên Bạch đi vào siêu thị.

Vì hôm nay là ngày khuyến mại nên cô xuống giữa chừng, muốn đi mua một ít đồ dùng cá nhân và một vài sản phẩm giảm giá.

Cũng may, không quá đông người. Cô đẩy xe đẩy đi vào trong.

Hoắc Trường Uyên đã quay về ở phía đối diện, tối nào khung cửa sổ ấy cũng sáng lên ngọn đèn vàng ấm áp. Anh không còn như trước đây hay chủ động hoặc viện cớ tiếp cận cô, chỉ thi thoảng chạm mặt mỗi lúc đi làm hoặc về nhà và chào hỏi nhau.

Chẳng biết từ lúc nào Lâm Uyên Bạch đã đẩy xe tới khu đồ tươi, phía trước là dãy sườn bò.

Bị thương ở xương, nếu uống canh thịt bò thì sẽ rất bổ...

Ý thức được mình vừa nghĩ đến chuyện gì, cô vội vàng đặt xuống. Có điều, cô lại nhanh chóng bỏ lại vào xe, bạn bè giúp nhau nấu bát canh chắc

là không có vấn đề gì...

Lâm Uyên Bạch cân xong sườn liền đẩy xe tới khu rau xanh, chuẩn bị chọn một ít bỏ vào tủ lạnh.

Khi cô cầm một bó rau chân vịt lên, người bên cạnh cô cũng chìa tay ra.

Khung cảnh này có phần quen thuộc. Lâm Uyên Bạch vô thức nghiêng đầu nhìn và sống người.

Không ngờ lại trùng hợp kinh người đến thế. Cô vội rút tay về, muốn đẩy xe nhanh chóng rời khỏi đó nhưng đối phương có vẻ không muốn như vậy mà tiến thêm một bước mỉm cười bắt chuyện: "Chúng ta gặp nhau rồi phải không?"

"À..." Lâm Uyên Bạch ngừng lại.

Cô cố tình ấp úng, giả vờ không hiểu.

"Đúng rồi!" Lục Tịnh Tuyết nhìn cô, có vẻ nhớ ra rất nhanh: "Lần trước ở hiệu sách, chúng ta cùng cầm một cuốn tạp chí, phải không?"

Thấy vậy, Lâm Uyên Bạch đành phải gật đầu.

Cô không ngờ trong thời gian ngắn mình lại gặp vợ chưa cưới của Hoắc Trường Uyên, cũng ngạc nhiên khi thấy đối phương tới nơi này, nhất là lại xuất hiện ở khu vực đồ tươi và rau xanh. Dường như để hợp cảnh, cô ta ăn mặc cũng bình dị hơn.

Lục Tịnh Tuyết càng cười tươi hơn: "Đúng là trùng hợp thật! Không ngờ lần trước chúng xem chung một cuốn tạp chí, lần này lại ung chung một mớ rau. Xem ra, về phương diện nào đó, gu của chúng ta khá giống nhau đấy!"

Câu nói này có vẻ vô tâm nhưng người nghe lại có ý.

Lâm Uyên Bạch giữ chặt xe đẩy, chuẩn bị gật đầu định đi.

"Cô đi một mình sao?" Lục Tịnh Tuyết lên tiếng kịp thời.

"Vâng..." Lâm Uyên Bạch gật đầu.

"Nếu không ngại, chúng ta đi chung chứ?"

Lâm Uyên Bạch mím môi, viện cớ lắc đầu: "Thôi... Tôi mua cũng khá rồi, định đi thanh toán."

"Vừa hay, chúng ta đi chung đi!" Lục Tịnh Tuyết nghe vậy liền nói.

Đối phương hoàn toàn chặn họng tất cả những lời cô nói. Lâm Uyên Bạch chỉ còn cách bấm bụng đẩy xe cùng cô ta đi về phía quầy thu ngân.

Người thanh toán khá nhiều, họ phải xếp tện cuối cùng.

Lục Tịnh Tuyết hỏi cô: "Nhân tiện hỏi, cô tên là gì?"

"Lâm Uyên Bạch..." Cô trả lời.

"Cô Lâm." Lục Tịnh Tuyết tươi cười, tự giới thiệu: "Tôi họ Lục, Lục Tịnh Tuyết, tên tiếng Anh là Sunny. Cô thích gọi tôi tên nào cũng được! Nhưng người nhà thường gọi tôi là Tịnh Tuyết, chỉ có bố chồng tương lai hay gọi tôi là nha đầu Tịnh Tuyết!"

Lâm Uyên Bạch im lặng lắng nghe, không ngờ tiếng Trung nói cũng hay như vậy.

Câu cuối cùng tuy không nói thẳng điều gì nhưng cũng gián tiếp nhắc tới chồng chưa cưới của mình. Cô bất giác nhớ tới lần ông Hoắc tìm mình

uống trà, nghiêm mặt nói cô không xứng, chắc khi nói chuyện với một Lục Tịnh Tuyết hoàn hảo sẽ hòa nhã lắm nhỉ...

Thanh toán xong, Lục Tịnh Tuyết cùng cô đi xuống thang máy cuốn một cách tự nhiên.

Lâm Uyển Bạch chú ý thấy trong lòng đối phương ôm hai ba cuốn sách dạy nấu ăn rất rõ ràng, có vẻ cũng chú ý thấy ánh mắt cô, Lục Tịnh Tuyết tươi cười giải thích: "Tôi không biết nấu ăn, gần đây đang định học! Có thể kiếp trước tôi có thù với bát đĩa nồi niêu trong bếp chẳng, lần nào làm cũng không ra gì. Ban này tôi có chọn hai cuốn sách, hy vọng có thể giúp ích!"

"Cô Lâm, cô mua nhiều đồ ăn như vậy, chắc cô nấu ăn rất giỏi phải không?"

"Cũng tạm..." Lâm Uyển Bạch nói một câu.

"Vừa nhìn cô là biết tay dao tay thớt rồi. Nếu có cơ hội, có thể nhờ cô dạy thì tốt quá rồi!" Suốt cả quá trình, Lục Tịnh Tuyết luôn giữ nụ cười dịu dàng, ngữ khí cũng ôn hòa: "Ai cũng bảo muốn giữ trái tim người đàn ông trước hết phải giữ được cái dạ dày! Cô đừng cười chê tôi, tôi cũng nghĩ vậy đấy. Thế nên tôi muốn cố gắng học thật tốt nấu ăn, như vậy sau này kết hôn mới có thể làm tốt chức trách một người vợ!"

"Vâng..." Lâm Uyển Bạch gật đầu qua loa.

Cô cảm thấy huyết thái dương đang giật lên đau nhức, nhất là khi cúi đầu nhìn chỗ xương sườn của mình, trông mới khôi hài làm sao.

"Tôi vừa về nước chưa có bạn bè gì, gặp ai là cũng mở chế độ nói nhiều vậy đấy. Cô Lâm, cô đừng để ý nhé!" Lục Tịnh Tuyết nói tới đây, biểu cảm có phần áy náy.

Lâm Uyển Bạch lắc đầu.

Cuối cùng thang máy cũng dừng lại, cô miễn cưỡng thở phào, khóe miệng hơi cứng đờ lại.

"Cô Lâm, cô sống ở đâu?" Lục Tịnh Tuyết nhìn cô: "Tài xế của tôi đang đợi bên đường, tiện thể cho cô đi nhờ nhé?"

"Cảm ơn cô, không cần đâu..." Lâm Uyển Bạch không cần suy nghĩ, lập tức từ chối.

"Reng reng reng..."

Bỗng nhiên chuông báo cháy của tòa nhà đột ngột kêu ầm ỹ...

~Hết chương 167~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 168

Siêu thị vốn dĩ ở tầng B1, bên trên là trung tâm thương mại, bỗng nhiên xung quanh trở nên hỗn loạn.

Vốn có rất nhiều người đang nhàn nhã đi dạo và mua sắm, lúc này tất cả ùn lại thành một đồng. Các nhân viên và bảo vệ kịp thời xuất hiện duy trì trật tự, cầm loa thông báo và di tản dòng người về phía cầu thang thoát hiểm an toàn.

Nhưng cho dù là vậy, họ vẫn như bầy ong vỡ tổ.

Lâm Uyển Bạch bị đám đông xung quanh chen lấn, đứng không vững, chiếc túi trong tay chẳng biết đã rơi mất từ lúc nào, cô cũng không thể nhấc nổi.

Khi tan làm qua đây, cô đi đôi giày đế thấp cao khoảng ba, bốn phân. Lúc cả đám đông chạy vào cầu thang thoát hiểm, có người va vào cô, làm đế giày của cô mắc kẹt vào bậc cửa. Một tiếng giòn tan vang lên, cả người cô ngã nhào về phía trước, cũng may có Lục Tịnh Tuyết ở bên nhanh tay đỡ lấy cô.

"Cô Lâm, cô không sao chứ?"

Lâm Uyển Bạch lắc đầu, cảm kích nói một câu: "Cảm ơn cô..."

"Không sao!" Lục Tịnh Tuyết mỉm cười, nhìn xuống chân cô và hỏi: "Sao, vẫn đi được chứ?"

Lâm Uyển Bạch gạt đầu ra hiệu mình vẫn đi được, hai người bị cả đoàn người đẩy chạy ra phía ngoài.

Cuối cùng cũng ra tới nơi, trung tâm thương mại đã bị phong tỏa, một vài người khách và người dân xung quanh đều quây lại xem. Tình hình có vẻ không quá nghiêm trọng. Tầng hai có một cửa hàng đồ hiệu có dây điện chập cháy, làm bùng lửa. Đội phòng cháy chữa cháy đã có mặt rồi.

Lâm Uyển Bạch nhảy sang bên cạnh vài cái, bám tay vào cột đèn, cởi chiếc giày gãy gót ra kiểm tra.

Hình như mắt cá chân của cô đã bị treo, hơi sưng lên. Cô dùng tay ấn nhẹ lên, lập tức cảm thấy cơn đau buốt tim truyền tới.

Cô cúi người nhặt lại giày lên để đi, nghĩ bụng lát nữa đành phải bắt xe về nhà thôi. Cũng đen đủi thật, không ngờ lại gặp đám cháy, đồ mua được trong siêu thị mất hết rồi, không biết có thể tìm lại không, cho dù tìm lại được chắc cũng đã bị giẫm nát bét.

Đang chuẩn bị đứng thẳng lên thì trước mặt bỗng dung có một bóng dáng cao lớn sải bước đi về phía cô.

Bước chân rất nhanh, cô còn chưa kịp hoàn hồn người ấy đã tới trước mặt.

Lâm Uyển Bạch ngẩn người, nhìn gương mặt gần trong gang tấc, vô thức kinh ngạc hỏi: "... Sao anh lại ở đây?"

"Chân em sao vậy?"

Hoắc Trường Uyên không trả lời mà hỏi đồng thời.

Lâm Uyên Bạch còn chưa kịp lên tiếng, sau lưng bỗng dung vang lên tiếng gọi: "Trường Uyên!"

Cô cứng đờ người, suýt nữa thì quên mất mình vừa gặp Lục Tĩnh Tuyết trong siêu thị, và hai người cùng ra ngoài ban nãy.

"Trường Uyên, sao anh lại ở đây?" Lục Tĩnh Tuyết hỏi một câu giống y hệt cô, có vẻ rất mừng rỡ: "Em vào siêu thị mua ít đồ ăn. Chẳng phải gần đây anh thích ăn mỳ sao, em đã mua sách dạy, bên trong có rất nhiều cách nấu mỳ, đợi em học được rồi sẽ làm cho anh nếm thử, được không?"

Hoắc Trường Uyên không trả lời.

Lục Tĩnh Tuyết có vẻ cũng không để ý, vẫn tươi cười: "Trường Uyên, bắp chân của anh sao rồi? Ra viện cũng không báo với em một tiếng. Hôm đó em tới bệnh viện thăm anh, hỏi bác sỹ mới biết! Thương xương cốt ít nhất cũng trăm ngày, anh nhất định phải chú ý, việc công ty dù có nhiều nhưng vẫn phải cẩn thận sức khỏe của mình!"

Cảnh này cũng thật là nhức mắt.

Lâm Uyên Bạch lặng lẽ quay đi, muốn âm thầm rời khỏi đây.

Có điều cô vừa có động tác, trước mặt đã có một bóng đen bao trùm. Một giây sau, cả người cô bị bế bổng lên.

"Anh..."

Cô tròn tròn mắt, rồi há hốc miệng.

Hoắc Trường Uyên chỉ nâng cao tay lên, trầm giọng nói: "Em bị thương rồi, lập tức tới bệnh viện!"

Nói xong, anh bèn bế cô sải bước đi về phía chiếc Land Rover màu trắng bên kia đường. Suốt cả quá trình không hề nhìn Lục Tịnh Tuyết đứng bên cạnh lấy một cái.

Lâm Uyển Bạch bị anh nhét vào ghế lái phụ, còn chưa kịp hiểu ra chuyện gì.

Anh lại...

Bế cô đi ngay trước mặt vợ chưa cưới của mình?

Lâm Uyển Bạch ngẩn người đang muốn nhìn ra ngoài cửa sổ, đám đông che kín, không nhìn rõ biểu cảm lúc này của Lục Tịnh Tuyết, hơn nữa cũng chẳng có nhiều thời gian cho cô, chiếc Land Rover trắng đã lăn bánh.

Lục Tịnh Tuyết đứng nguyên tại chỗ, im lặng nhìn theo hướng chiếc xe rời đi.

Một chiếc xe sang trọng khác cũng đỗ bên đường. Người tài xế mở cửa xe, cô ta đi qua, quăng mạnh đồng sách dạy nấu ăn trong tay vào trong rồi mới cúi đầu ngồi vào.

Khi đèn đỏ, người tài xế nhìn vào gương chiếu hậu, dè dặt hỏi: "Lâm tiểu thư, cô không sao chứ ạ?"

"Tôi có vấn đề gì chứ!" Lục Tịnh Tuyết lạnh lùng đáp lại.

Người tài xế bỗng chốc không dám thở mạnh, chỉ dám nhìn thẳng, tập trung lái xe.

Lục Tịnh Tuyết nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ mấy giây, biểu cảm dường như dịu đi không ít. Cô ta nheo mắt lại, dặn dò: "Không về nhà, tới biệt thự nhà họ Hoắc!"

...

Bệnh viện.

Lâm Uyên Bạch nằm trên giường bệnh, bên cạnh là bác sỹ mặc áo blouse trắng đang đẩy gọng kính lên sống mũi, nhìn ảnh chụp CT mới nhất của cô.

Thật ra khi bị trọ, cô đã cảm thấy không cần đến bệnh viện rồi, về chườm đá một chút là ổn, không ngờ bị anh thẳng thừng xếp số, sau đó anh còn kiên quyết bắt chiếu chụp.

Sau khi xem xong, bác sỹ cười nói: "Không sao đâu, chỉ là vết trọ chân bình thường, trong phim cũng không thể hiện bị thương vào xương! Không cần quá lo lắng, thông thường trong tình huống này, chỉ cần về bôi chút thuốc giảm đau rồi dùng thêm chút thuốc tiêu viêm, chú ý nghỉ ngơi một chút là được!"

"Cảm ơn bác sỹ!" Lâm Uyên Bạch nói.

"Tôi sẽ tạm thời xịt cho cô một ít thuốc hoạt huyết giảm sưng bầm."

Nói xong, bác sỹ cầm lọ thuốc lên, cúi xuống chạm vào mắt cá chân cô.

Nhưng vì nước thuốc quá lạnh, cũng có thể vì bị chạm vào vết sưng, Lâm Uyên Bạch suýt xoa đau đớn kêu lên.

"Phiền anh nhẹ tay một chút!" Hoắc Trường Uyên nhíu mày.

Bác sỹ trêu chọc cô: "Cô bé, xem bạn trai lo lắng cho cô kìa!"

"À, chúng tôi không phải nữa..." Lâm Uyên Bạch ngượng ngáp giải thích.

Bác sỹ nghe xong hơi ngạc nhiên, bất giác nhìn về phía Hoắc Trường Uyên này giờ vẫn đang chăm chú quan sát, chỉ thấy anh hơi nhếch môi, cất giọng trầm trầm: "Cô ấy trêu ghẹo tôi, sau đó thì ruồng bỏ!"

"..." Lâm Uyên Bạch á khẩu.

Khi nào hả...

Phun thuốc xong, bác sỹ dìu cô xuống giường, trao lại cho Hoắc Trường Uyên, cười ha ha nói thêm: "Đừng lo! Con gái ấy mà, dễ dàng chút là được!"

Lâm Uyên Bạch xấu hổ, cúi đầu không thể thấp hơn.

Ra khỏi phòng khám, Hoắc Trường Uyên dìu cô tới chiếc ghế trên hành lang tạm thời ngồi xuống, trong tay cầm chặt toa thuốc bác sỹ kê.

Hình như có tiếng chuông di động vang lên.

Là của Hoắc Trường Uyên, anh rút máy từ trong túi quần ra. Do góc nhìn, Lâm Uyên Bạch một lần nữa nhìn thấy chữ "Sunny" sáng trên màn hình. Lần này cô không những biết tên tiếng Anh của cô ta nghe hay mà còn biết cả tên tiếng Trung cũng hay không kém.

Không ngắt ngay như lần trước, Hoắc Trường Uyên nghe máy.

Lâm Uyên Bạch lập tức quay đi chỗ khác. Nếu không phải vì bị trẹo chân, cô nhất định sẽ đứng dậy né đi.

Đầu kia, chẳng biết Lục Tịnh Tuyết nói gì, nội dung nghe không rõ, nhưng loáng thoáng có chất giọng dịu dàng cất lên. Có vẻ đợi cô ta nói xong, Hoắc Trường Uyên mới đáp thẳng: "Bây giờ tôi không rảnh, còn có việc! Cúp đây!"

Lâm Uyên Bạch ngăn người nhìn anh ngắt máy rồi đút lại di động vào túi.

Hoắc Trường Uyên trừng mắt với cô: "Nhìn gì mà nhìn!"

~Hết chương 168~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 169

Lâm Uyên Bạch nuốt nước bọt, run rẩy cup mắt xuống.

Lúc này, có tiếng bước chân từ xa tới gần dừng bên cạnh họ, là Tần Tư Niên trong bộ blouse trắng.

"Bác sỹ Tần, anh lại trực sao?" Lâm Uyên Bạch tò mò hỏi.

"Ừm." Tần Tư Niên gật đầu.

"Tôi gọi điện cho Trường Uyên. Cậu ấy nói đang ở phòng cấp cứu, tôi còn tưởng chân cậu ấy bị làm sao! Thì ra là cô Lâm bị thương, xem ra là trẹo chân?" Tần Tư Niên dứt hai tay vào trong túi áo blouse trắng, rồi tiếp tục hỏi: "Sao, có nghiêm trọng không?"

Lâm Uyên Bạch lắc đầu: "À, không sao đâu, chỉ là trẹo chân, ban nãy bác sỹ có kê cho ít thuốc, nói chỉ cần về chăm chỉ bôi là được!"

Tần Tư Niên gật đầu, cũng ngồi xuống trên chiếc ghế bên cạnh cô, nhướn mày có phần mờ ám: "Có phải cung của Trường Uyên lên dây rồi nhưng em không chịu, nên cậu ấy đã bẻ trẹo chân em không?"

"Không phải ạ..." Vạch đen rơi đầy đầu Lâm Uyên Bạch.

Bác sỹ của bệnh viện này sao lại có trí tưởng tượng phong phú vậy chứ...

"Ha ha! Tôi đùa ấy mà!" Tần Tư Niên cười phá lên.

"Em đợi ở đây, anh đi lấy thuốc." Hoắc Trường Uyên cầm toa thuốc lên, nói với cô.

"Chân căng cậu cũng đi ít thôi, để mình đi cho!" Tần Tư Niên lên tiếng.

"Không sao." Hoắc Trường Uyên gượng cười, rồi đi về phía bên trái.

Chỉ còn lại hai người họ, Tần Tư Niên không đùa giỡn nữa, mà hỏi cô: "Cá vàng đổi số điện thoại rồi à?"

"Cá nhỏ sao?" Lâm Uyển Bạch ngẩn người, lắc đầu: "Không có, buổi trưa chúng tôi vừa nói chuyện xong mà..."

Nghe xong, sắc mặt anh ấy lập tức đen xì lại. Tần Tư Niên nhú mày nói: "Cô Lâm, có thể cho tôi mượn di động của cô một chút không?"

"Có thể!" Lâm Uyển Bạch gạt đầu, rút di động từ trong túi quần ra.

Sau khi đón lấy, Tần Tư Niên bèn nhanh chóng ấn một số điện thoại có vẻ đã thuộc nằm lòng. Khi anh ấy gọi đi, trên màn hình hiển thị tên người mà cô đã lưu trong điện thoại: Cá nhỏ.

Đầu kia bắt máy, Tần Tư Niên đứng phắt dậy khỏi ghế.

Bàn tay vốn đang đút trong túi áo blouse trắng chống vào hông, anh ấy nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Cá vàng, em chán sống rồi, dám cho anh vào danh sách đen!"

Chẳng biết đầu kia nói gì, Tần Tư Niên phồng mang trợn má trông rất dữ, rồi sải bước đi về phía cầu thang bộ, khi đóng cửa lại, lớp kính thủy tinh dường như còn rung lên bần bật.

Lâm Uyển Bạch ngẩn người, có vẻ cũng đã quen đối phương một khoảng thời gian rồi. Cô từng gặp anh ấy với dáng vẻ cậu chủ phong lưu đa

tình trong club, rồi cũng từng thấy vẻ nghiêm nghị khi làm việc, nhưng chưa bao giờ thấy anh ấy sùng cồ lên như vậy, giống hệt một con sư tử phẫn nộ.

Hoắc Trường Uyên quay trở về, trong tay có thêm một chiếc túi nhỏ, bên trong đựng thuốc.

"Mua xong thuốc rồi, chúng ta về thôi!"

Nói rồi, anh chìa tay ra trước mặt cô, lòng bàn tay với những đường vân rõ nét.

Lâm Uyển Bạch do dự rất lâu, không biết nên đưa tay ra hay không, giống như trái tim lúc nào cũng bất định của cô, không biết có nên hướng về phía trước.

Hoắc Trường Uyên thẳng thừng nắm chặt lấy tay cô, đồng thời kéo cô dậy khỏi ghế, ôm chầm lấy eo cô.

Thang máy vang lên tiếng động, Tần Tư Niên gọi điện xong quay lại, khắp người toát ra sự bức bối. Anh ấy trả lại di động cho cô, đồng thời cởi áo blouse trắng.

"Bác sỹ Tần, anh không trực nữa sao?" Lâm Uyển Bạch ngạc nhiên.

"Ừm." Tần Tư Niên gật đầu, lập tức quay sang nói với Hoắc Trường Uyên: "Hôm nay mình mỗ năm ca, quá mệt, không lái nổi xe nữa, hai người quay về tiện thể cho mình quá giang một đoạn đường."

Khi chiếc Land Rover lái ra khỏi bệnh viện, trời đã tối hoàn toàn.

Lâm Uyển Bạch vẫn bị nhét vào ghế lái phụ, Tần Tư Niên ngồi phía sau, ngay cả áo khoác cũng không cầm theo, chỉ mặc độc chiếc áo len. Sau

khi lên xe, anh ấy khoanh tay trước ngực nhắm mắt ngủ, mặt có vẻ rất mệt mỏi. Cho tới khi xe đỗ lại, anh ấy mới mở lại mắt ra.

Có điều họ không lái tới nhà Tần Tư Niên mà tới khu chung cư nơi Tang Hiểu Du ở.

Tần Tư Niên đẩy cửa xe ra, sai bước đi vào trong.

Lâm Uyển Bạch nghiêng đầu, nhìn theo bóng hình biến mất hơi thất thần.

"Sao ngăn người ra vậy?" Hoắc Trường Uyên nhíu mày.

Lâm Uyển Bạch lẩm bẩm: "Em đang nghĩ, bác sỹ Tần liệu có phải là người ấy của Cá nhỏ không..."

"Chuyện của mình còn chưa nghĩ cho thông suốt, nghĩ người khác làm gì!" Hoắc Trường Uyên lạnh lùng hừ một tiếng.

"..." Lâm Uyển Bạch mím môi.

"Về nhà!" Hoắc Trường Uyên trầm giọng khởi động xe.

Chiếc Land Rover trắng đỗ ở vị trí cố định bên dưới tòa nhà chung cư. Khi chìa khóa được rút ra khỏi ổ, Lâm Uyển Bạch cũng cúi đầu cởi dây an toàn của mình. Cô vừa đặt một chân xuống đất, Hoắc Trường Uyên cũng đã vòng qua đầu xe, đang cúi người đưa tay về phía cô.

Lâm Uyển Bạch xua tay: "Em tự đi được..."

Âm cuối phía sau ngưng lại nơi đầu lưỡi vì Hoắc Trường Uyên đã bế bổng cô vào lòng.

Lâm Uyên Bạch đành đặt tay lên vai anh. Đèn cảm ứng sáng lên từng tầng. Cô cup mắt xuống, trong tầm mắt là vết hằn của anh.

Lên tận tầng trên cùng, vẫn tư thế bế ấy, Lâm Uyên Bạch rút chìa khóa ra mở cửa. Anh đi thẳng một mạch vào trong nhà, rồi đặt cô lên ghế sofa ngoài phòng khách.

Hoắc Trường Uyên không ngồi xuống, cũng không đi về, mà đút tay vào túi quần, sỏi những bước rộng, lượn tất cả các căn phòng một lượt, đôi mắt u tối hơi nheo lại, quan sát một lượt từ trên xuống dưới, từ trái qua phải.

Lâm Uyên Bạch hơi choáng váng vì hình bóng cao lớn của anh cứ lượn qua lượn lại: "Anh có thể dừng đi lung tung không..."

"Lâu rồi không đến, còn không cho phép anh đi lại?" Hoắc Trường Uyên đánh mắt liếc cô, bước chân vẫn không dừng: "Anh thấy là, sau khi em đá anh, trong nhà không còn dấu tích của người đàn ông nào ở qua đêm cả"

"..." Lâm Uyên Bạch câm nín.

Lượn một vòng lớn, hình như đúng là không có người đàn ông nào từng ở lại, Hoắc Trường Uyên rất hài lòng.

Anh rót hai cốc nước ngồi xuống sofa, đưa cho cô một cốc hết như ông chủ của căn nhà này vậy. Khi anh dùng ngón tay cọ lên miệng cốc, cũng nhúu mày hỏi một câu: "Sao em lại ở chung với Sunny?"

"Gặp nhau trong siêu thị..." Lâm Uyên Bạch khẽ mím môi.

Nghe xong, Hoắc Trường Uyên trầm ngâm mấy giây, rồi hạ thấp giọng: "Sau này tránh xa cô ta một chút!"

"Anh không vui à?" Lâm Uyên Bạch ngập ngừng hỏi lại. Thấy anh im lặng, cô bất giác cup mắt xuống, gượng khoe môi: "Anh yên tâm, hôm nay chỉ là trùng hợp, sau này sẽ không còn chuyện này xảy ra nữa. Cho dù có gặp, em cũng sẽ chủ động né tránh... Đau!"

Những lời phía sau còn chưa nói xong, một cơn đau đớn đã truyền từ tai tới.

Hoắc Trường Uyên đang cạy tay dài, vươn qua chiếc bàn, véo chặt tai cô, hơn nữa là véo thật, không hề đùa giỡn.

Lâm Uyên Bạch tốn rất nhiều công sức mới giãy ra được. Cô cắn môi trừng mắt nhìn anh: "... Anh làm gì vậy? Đau lắm đấy!"

Cô dùng tay xoa tai, thật sự rất đau, giờ đang nóng rát.

Lúc nhỏ cô phạm lỗi, bà ngoại cũng chưa từng véo tai cô như vậy, cùng lắm là bắt cô úp mặt vào tường nhận lỗi mà thôi.

"Ban này đáng lẽ không chỉ kiểm tra chân cho em mà nên kiểm tra cả tai mới phải!" Hoắc Trường Uyên mặt mày sầm xì.

"Thế là ý gì..." Lâm Uyên Bạch nhăn nhó.

"Lẽ nào tai em ỏn? Những lời anh nói không nghe thấy được?" Hoắc Trường Uyên uống một ngụm nước to, ngữ khí hung hãn: "Anh nói rồi, anh không quan tâm đến người khác, anh chỉ để ý tới mình em thôi!"

~Hết chương 169~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 170

Nhưng đó đâu phải "người khác".

Là vợ chưa cưới của anh...

Lâm Uyển Bạch mím môi nhìn anh, cuối cùng vẫn nuốt xuống mọi lời muốn nói dưới ánh mắt sa sầm của anh lại.

Hoắc Trường Uyên hỏi cô: "Em nói đi siêu thị cơ mà, đồ mua được đâu?"

"Lúc còi báo cháy kêu lên, mọi người chen chúc làm rơi túi đồ rồi." Kể lại, Lâm Uyển Bạch vẫn có chút tiếc nuối: "Em còn mua mấy miếng sườn bò tươi ngon, nếu nấu canh sẽ có tác dụng bổ xương cốt..."

Hoắc Trường Uyên nghe được đoạn trước thì gật đầu. Anh cũng chỉ đúng lúc đi ngang qua giờ tan làm. Vì phải nhường đường cho xe cứu hỏa nên giao thông có hơi chậm một chút. Phía trước tòa nhà khu trung tâm thương mại lại có rất nhiều người vây quanh, anh bị thu hút bất giác nhìn qua đó, vừa hay nhìn thấy cô.

Nhưng nghe tới đoạn sau, anh nhướn mày: "Em định nấu canh sườn bò cho anh?"

"Ừm..." Lâm Uyển Bạch thành thật gật đầu, chú ý thấy biểu cảm cười mà như không cười của anh, cô xấu hổ giải thích: "À thì, chính là sự quan tâm bình thường giữa những người bạn với nhau..."

"Nhưng bây giờ chẳng còn gì nữa cả." Cô thở dài.

"Không sao, nấu ít mỳ ăn là được rồi." Hoắc Trường Uyên chỉ nói vậy.

Lâm Uyển Bạch cắn môi, vô duyên vô cớ có chút so đo. Cô vô thức buột miệng thiếu kiểm soát: "Chẳng phải vợ chưa cưới của anh đã nói rồi sao, cô ấy mua sách dạy nấu ăn, bên trong có rất nhiều cách nấu mỳ, sẽ học rồi nấu cho anh nếm thử..."

Nói xong, cô lập tức cảm thấy sầu não.

Bởi vì không cần nhìn nụ cười gian xảo trong ánh mắt Hoắc Trường Uyên, cô cũng tự ngửi thấy một mùi "giảm chua" nồng nặc.

Cô không dám ngẩng đầu lên, ngượng ngập nhảy chân sáo vào trong bếp: "Em đi nấu cho anh đây!"

Trong tủ lạnh có sẵn trứng và hành tươi, còn một ít mỳ vắt mấy hôm trước mua chưa ăn đến. Cô bật bếp lên đun nước, trong bếp nhanh chóng vang lên âm thanh của máy hút khói.

Những sợi mỳ cuộn tròn trong lớp nước xương trắng, cô rắc hành lên cho thơm mùi.

Lâm Uyển Bạch tắt bếp đi, bất giác nghiêng đầu, chột sung người.

Chẳng biết Hoắc Trường Uyên đã đứng dựa vào cánh cửa phòng bếp từ lúc nào, chiếc áo khoác ngoài đã được cởi ra, bên trên là chiếc sơ mi trắng, một tay anh đút túi quần, tay còn lại kẹp điều thuốc, còn chưa châm lên, đôi mắt u tối đang chăm chú ngắm nhìn cô.

Cảnh tượng này rất thân thuộc.

Lâm Uyên Bạch chợt mơ màng, như quay trở về lúc hai người còn chưa chia tay.

Hơi thở của cô run rẩy, cô hoảng loạn thu lại ánh mắt, đổ mỳ ra hai bát: "Có thể ăn được rồi!"

Trước bàn ăn, hai người ngồi đối diện nhau. Sau một hồi, Lâm Uyên Bạch cũng đói thật sự, cô cầm cúi nghiêm túc ăn mỳ.

Hoắc Trường Uyên dường như cũng vậy. Anh bê bát lên húp mấy ngụm canh. Khi đặt xuống dùng đũa khều mỳ, anh chợt lên tiếng: "Em bảo, bát mỳ này trông cũng chẳng có gì đặc biệt, vì sao anh ăn mãi vẫn không thấy đủ?"

Khi nói những lời này, anh nhìn cô, ánh mắt mang theo chút ý tứ sâu xa.

Lâm Uyên Bạch cup mắt xuống: "Làm sao em biết..."

"Kỳ vọng vào cái đầu đơ như gỗ của em, thật vô dụng!" Hoắc Trường Uyên giật giật khóe miệng.

"..." Lâm Uyên Bạch phát rồ.

Ăn mỳ xong, suy nghĩ tới vết thương trên chân cô còn mới, Hoắc Trường Uyên chủ động đứng lên thu dọn bát đũa vào bếp.

Lâm Uyên Bạch ngồi trên sofa, nhưng sau gáy như có thêm đôi mắt vậy, luôn tự động quan tâm tới mọi động tĩnh trong bếp.

Có tiếng chuông di động vang lên, cô nghe theo tiếng động, nó phát từ túi áo vest của Hoắc Trường Uyên.

Trong bếp có tiếng nước chảy rào rào, có vẻ anh không nghe thấy. Lâm Uyên Bạch không rút ra, sợ nhìn thấy những gì không nên nhìn. Thế nên cô

dứt khoát cầm cả chiếc áo khoác lên, nhảy qua.

Hoắc Trường Uyên quay đầu lại, cô đưa cho anh: "À, di động của anh kêu đây..."

Lau khô tay xong, anh đón lấy áo khoác, rút di động ra.

"Alô, bố!"

Lâm Uyên Bạch nghe thấy anh nhú mồm nói to.

Trước mắt hiện lên khuôn mặt nghiêm nghị không nói cười của ông Hoắc, sống lưng cô bất giác thẳng tắp.

Chẳng biết bên kia nói gì, gương mặt Hoắc Trường Uyên càng lúc càng nhăn nhó, cuối cùng bờ môi mỏng mím lại thành một đường thẳng tắp: "Biết rồi, con sẽ qua ngay bây giờ!"

Thấy anh ngắt máy, Lâm Uyên Bạch vội nói: "Chỗ còn lại để em rửa cho, anh mau đi đi!"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên gật đầu.

Dường như có chuyện gì đó quan trọng, anh cầm áo khoác sai bước đi ra ngoài với vẻ rất vội vã. Chẳng mấy chốc, ngoài cửa đã vọng vào tiếng đóng sầm lại.

Đêm xuống, Lâm Uyên Bạch tắm rửa xong nằm lên giường.

Đèn trong phòng đã tắt, cô tuy nhắm mắt nhưng vẫn chưa hoàn toàn buồn ngủ, không biết đang đợi cái gì.

Đến tận khi cô loáng thoáng nghe thấy có tiếng ô tô dưới nhà.

Lâm Uyên Bạch vén chăn ra, lần mò đi tới bên cạnh cửa sổ, nhìn xuống dưới, thấy chiếc Land Rover màu trắng đỏ dừng ngay dưới cột đèn đường.

Sau đó, ánh đèn xe nhấp nháy mấy cái, cửa ghế lái được mở ra, bóng dáng cao lớn của Hoắc Trường Uyên bước xuống.

Anh không lên tầng ngay mà dựa vào thân xe, cúi đầu hút một điều thuốc. Khói thuốc xám trắng dường như nhìn thấy rất rõ dưới ánh đèn, có điều sắc mặt của anh thì không thể thấy rõ.

Hút thuốc xong, Hoắc Trường Uyên dùng giày da đập tắt rồi đi lên gác.

Lâm Uyên Bạch cũng quay về nằm lại lên giường, âm thầm đếm số trong lòng.

Màn hình di động sáng rực lên, có một tin nhắn được gửi tới.

Chúc ngủ ngon.

Lâm Uyên Bạch nhìn thấy mấy chữ này, cuối cùng mới nhắm mắt lại, chìm vào giấc ngủ sâu.

...

Sáng hôm sau, Lâm Uyên Bạch dậy muộn.

Khi cô vội vàng xuống dưới nhà, mới phát hiện chiếc ô tô trắng đã được lái đi. Cô không quá để ý, vội vã chạy về phía trạm xe buýt, sợ tới muộn sẽ bị trừ tiền.

Cuối cùng khi tới dưới tòa nhà văn phòng, Lâm Uyên Bạch còn không có sức mà thở dốc. Cô đi theo đoàn người vào trong. Ngủ một giấc tỉnh dậy, chỗ bị trọ chân đã bớt sưng nhiều.

Vừa đi qua cánh cửa xoay, chuông di động vang lên, cô không dừng bước, cứ thế rút máy ra: "Alô, Cá nhỏ! Có chuyện gì vậy? Mình đang vội tới chấm công..."

"Tiểu Bạch, cậu đọc tin tức hôm nay chưa?"

Ở đầu kia, ngữ khí của Tang Hiểu Du hiếm khi nghiêm túc như vậy.

Lâm Uyển Bạch không hiểu: "Tin tức gì?"

"Chưa thì thôi!" Nghe thấy vậy, Tang Hiểu Du có vẻ như thở phào nhẹ nhõm, rồi lại tiếp tục nói với vẻ nặng nề: "Tiểu Bạch, nghe mình nói đây, tuyệt đối đừng đọc báo hay xem tin tức! Tuyệt đối không!"

Lâm Uyển Bạch chẳng hiểu mô tê gì, khi muốn gạn hỏi xem rốt cuộc có chuyện gì, thì hình như trong điện thoại vọng vào tiếng kêu của Tang Hiểu Du. Loáng thoáng còn có giọng của Tần Tư Niên, sau đó thì cuộc gọi bị ngắt máy.

Cô nuốt nước bọt.

Lẽ nào tôi qua bác sỹ Tần ở lại chỗ Cá nhỏ?

Không kịp suy nghĩ quá nhiều, Lâm Uyển Bạch nhét di động vào túi xách, vội bước vào chấm công.

Cuối cùng cũng không muộn, cô dựa vào ghế, ngảng đầu, cảm thấy thật nguy hiểm, muốn lát nữa đi pha cốc café cho tỉnh táo lại.

Liên tục có đồng nghiệp đi vào, trong đó có một người bước qua, nói bên ngoài có người tìm cô.

Lâm Uyển Bạch nghi hoặc, không hiểu mới sáng sớm ra đã ai tìm mình. Khi cô đi ra khỏi văn phòng, nhìn thấy Lâm Dao Dao khoác chiếc túi

hàng hiệu đứng trước cửa thang máy, cô nhú mày: "Cô đến đây làm gì!"

"Đương nhiên là để tìm chị rồi!" Lâm Dao Dao vẫn rất ngạo nghễ.

"Tôi đang làm việc, rất bận." Nói xong Lâm Uyển Bạch quay người định bỏ đi.

Lâm Dao Dao rảo bước chắn trước mặt cô, nét mặt hòa nhã hiếm thấy: "Yên tâm, tôi không làm mất nhiều thời gian của chị đâu, tôi đến để đưa cho chị chút đồ!"

Nói xong, Lâm Dao Dao bèn thò tay vào trong chiếc túi xách.

Lâm Uyển Bạch cảnh giác, vô thức lùi sau một bước.

Có điều, có vẻ không phải thứ gì nguy hiểm, Lâm Dao Dao chỉ lấy ra một tờ báo.

Cô đứng đó, bị cô ta nhét thẳng tờ báo vào lòng. Lâm Uyển Bạch giờ tay trong vô thức. Nhưng dù cô không muốn mở ra, Lâm Dao Dao cũng đã chuẩn bị sẵn, mở trước nội dung trọng điểm muốn chỉ cho cô.

Có vẻ như đó là một tin hot, được in chữ to, bôi đậm đen xì.

Sau khi đọc rõ dòng tít, Lâm Uyển Bạch đờ cả người, dường như từng chút máu trong người đang từ từ lạnh đi.

"Chuyện liên hôn của hai nhà Hoắc, Lục cuối cùng cũng công khai, họ chaunả bị cử hành một buổi lễ đính hôn long trọng..."

Có rất nhiều chữ quan trọng nhảy ra ngoài.

Nhà họ Hoắc, nhà họ Lục, long trọng, đính hôn...

Lâm Uyển Bạch cảm thấy như có từng đợt sấm vang dội sau lưng.

Có thứ gì nổ tung ngay sát bên tai cô, nổ tung trước mắt khiến cô choáng váng, hoa mắt chóng mặt.

"Nhìn rõ chưa hả?"

Lâm Dao Dao đắc ý, cố tình nói: "Nếu nhìn rõ rồi thì tôi có thể đi rồi! Tôi cũng rất hiếm thời gian, chiều nay còn phải cùng chị Sunny đi chọn lễ phục, mặc quần áo đi dự một dịp quan trọng như thế này đâu thể hàm hồ!"

Nhìn thấy sắc mặt cô từ từ nhợt nhạt không chút huyết sắc, Lâm Dao Dao sung sướng vô cùng.

Không uổng công mới sáng sớm ra, còn chưa kịp ăn sáng, cô ta muốn tận mắt nhìn thấy dáng vẻ thảm hại kia mới cam tâm, bao nhiêu ganh ghét tích tụ bấy lâu bấy giờ cuối cùng cũng được trả thù thoả thuê một chút.

Hất hất mái tóc, cô sung sướng quay ngoắt người rời đi...

~Hết chương 170~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 171

Suốt cả một ngày tiếp theo, Lâm Uyển Bạch không biết mình đã trải qua như thế nào.

Đến tận khi hết giờ làm, phải có người đồng nghiệp bên cạnh nhắc nhở, cô mới ý thức được mình cần dọn đồ đạc. Xuống xe buýt, cô không lập tức đi về nhà ngay mà đi tới một siêu thị nhỏ gần đó. Tối nay không có tâm trạng nấu nướng gì, cô ăn nhanh một bữa trong một cửa hàng bên trong.

Khi đi ra, trên màn hình phát một bộ phim hoạt hình, có rất nhiều trẻ con đang vây lại xem.

Lâm Uyển Bạch cũng ngồi xuống một góc ghế, nội dung và nhạc nền rất vui nhộn. Tới phút cuối cùng, cô phát hiện nụ cười của mình cũng cứng đờ lại, còn sắc trời bên ngoài đã tối từ lúc nào.

Lâm Uyển Bạch đi tới dưới tòa nhà chung cư, phát hiện chiếc Land Rover trắng đang đỗ ở đó.

Hơi thở của cô khựng lại vài giây rồi cô mới lấy lại tinh thần đi vào trong. Khi cúi đầu, cô phát hiện tờ báo Lâm Dao Dao mang qua vẫn được cô vắn vò trong tay suốt.

Thật ra sau khi biết chuyện anh có vợ chưa cưới và đưa ra đề nghị chia tay, cô ít nhiều vẫn có tâm lý né tránh, chính là không muốn đợi tới ngày anh không cần mình nữa. Để tránh bản thân trở nên bi thảm hơn, cô đã còn bỏ anh trước.

Bây giờ sau khi đọc được tin đính hôn của họ, trong lòng Lâm Uyên Bạch cũng cảm thấy may mắn.

Đính hôn rồi, chứng tỏ tiếp theo đây họ sẽ kết hôn...

Lâm Uyên Bạch hít sâu một hơi, nhắm mắt lại, tự nhủ với bản thân không được nghĩ nữa, vậy mà lại bất giác nắm chặt tờ báo hơn.

Cô như một con ốc sên, cuối cùng cũng bò lên được tới tầng cao nhất.

Lâm Uyên Bạch dừng chân lại, vì có mùi khói thuốc lá bay qua. Cô ngẩng đầu, trước cửa chống trộm của căn nhà đối diện, Hoắc Trường Uyên đứng đó, có vẻ như đang đợi cô. Anh chốc chốc lại nhìn xuống mặt đồng hồ đeo tay, bờ môi mỏng vẫn còn vương chút khói, bên chân có một vali hành lý.

Vali hành lý...

Lâm Uyên Bạch sửng người.

Vậy là anh chuẩn bị tạm biệt cô rồi sao...

Nếu trước kia là lý do ống nước hỏng, vậy thì bây giờ chắc anh thật sự định chuyển đi?

Khi thấy cô nhìn qua, Hoắc Trường Uyên cũng đồng thời nhìn thấy tờ báo trong tay cô, lập tức nhú mày.

Hoắc Trường Uyên buông thõng tay xuống, ngập ngừng hỏi: "Em đã đọc báo rồi?"

"Ừm..." Lâm Uyên Bạch gật đầu.

Một nỗi đau giống như rỉ ra từ mái khiến cô dùng sức nắm chặt tay lại, rất ngắn ngủi nhưng rất mãnh liệt.

Cô bước lên bậc thềm cuối cùng, đứng cùng một độ cao với anh.

"Em không có gì cần hỏi anh sao? Muốn nói với anh?" Hoắc Trường Uyên từ từ nhướn đuôi mày lên, đôi mắt hơi nheo lại dưới ánh đèn cảm ứng.

Lâm Uyên Bạch lắc đầu rất chậm rãi.

Cảm nhận được tầm nhìn áp lực của anh, cô gắng sức, ngược mắt lên, phát âm có chút khó khăn: "Hoắc Trường Uyên, em chúc anh hạnh phúc."

"Chúc anh hạnh phúc?" Hoắc Trường Uyên lặp lại, ánh mắt lạnh đi trong khoảnh khắc.

Sau đó, anh cười khẩy hai tiếng: "Ha ha..."

Hoắc Trường Uyên thẳng thừng dùng tay dập tắt điếu thuốc, rồi xách vali bên chân lên, đi tới trước mặt cô thì dừng lại. Ở một khoảng cách rất gần, gần tới mức con ngươi đen láy của anh còn soi rõ bóng cô, anh mấp máy môi, hơi thở vẫn đầy mùi thuốc lá.

"Uyên Uyên, em không hiểu anh cũng không sao."

Khi anh nói câu này, ánh mắt giống như một rừng cây đầy chương khí, ngữ điệu gần như u ám.

Lâm Uyên Bạch còn chưa kịp hiểu rõ ý tứ của câu nói này, anh đã xách vali đi lướt qua cô.

Tiếng bước chân nhanh chóng biến mất, đèn cảm ứng cũng tắt ngấm.

Lâm Uyển Bạch thất thần rút chìa khóa ra, mở cửa đi vào nhà.

...

Liên tục ba ngày sau đó, ngày tháng dường như trở lại với vẻ tĩnh lặng như nước.

Mỗi ngày hết đi làm lại về nhà, quãng đường chỉ nối đúng hai địa điểm, cánh cửa đối diện không mở ra thêm lần nào nữa, ô cửa sổ ở tầng trên cùng cũng không còn sáng lên, và chiếc xe Land Rover trắng cang không hề đỗ dưới nhà.

Buổi chiều thứ Sáu, Lâm Uyển Bạch và quản lý tới Hoắc Thị một chuyến.

Giống như hai lần trước, người chủ trì cuộc họp là quản lý bộ phận. Khi đi ra ngoài, cô thấy cánh cửa phòng tổng giám đốc đóng kín, giống như đã khóa lại, cũng không hề nhìn thấy bóng dáng Hoắc Trường Uyên, ngược lại Giang Phóng vẫn ở đó, nhưng dường như rất nhàn nhã.

Khi cô và quản lý đi vào trong thang máy, Giang Phóng cũng đi theo.

Vì là tầng trên cùng nên muốn đi xuống cũng mất một ít thời gian, trong không gian chật hẹp chỉ có ba con người.

"Trợ lý Giang!" Quản lý xoa tay, ngập ngừng muốn nói gì đó, cuối cùng vẫn lên tiếng về thăm dò: "Có một tin tức nhỏ không biết có phải thật không? Nghe nói bây giờ Hoắc tổng không còn ở Hoắc Thị nữa mà tới công ty con ở Lâm Thành?"

Nghe xong, Lâm Uyển Bạch ngơ ngàng đứng sững tại chỗ.

Cô tròn mắt nhìn về phía Giang Phóng, không dám chớp mắt, căng thẳng nhìn chăm chăm miệng anh ấy, không thể tin đây là sự thật.

"Vâng!" Cuối cùng Giang Phóng gật đầu.

"Trợ lý Giang, anh nói thật sao?" Lâm Uyển Bạch khẽ kêu lên.

Giang Phóng gật đầu, hơi ngập ngừng giải thích: "Vâng, cô Lâm, Hoắc tổng đã không còn ở Hoắc Thị nữa. Là do đích thân chủ tịch Hoắc triệu tập Đại hội cổ đông và ra lệnh này!"

Từ tòa nhà lớn đi ra, bên ngoài gió thu mát rượi. Không biết có phải vì ánh nắng chan hòa hay không mà Lâm Uyển Bạch bỗng thấy choáng váng.

Trong mơ hồ, cô vẫn đang cố tiêu hóa chuyện này. Cô vô thức lục tìm ba chữ "Hoắc Trường Uyên" trong di động, khi gọi qua thì lại có giọng nữ hệ thống báo tắt máy. Cô ngẩng đầu nhìn mặt trời, bỗng cảm thấy rất mơ hồ, cũng rất hoảng loạn.

Đúng lúc này chuông di động vang lên, Hoắc Dung là người gọi tới.

"Rau cải trắng, cháu đang làm gì? Trưa nay đi ăn cơm không?"

Một loạt những nghi vấn trong lòng đang cần tìm đáp án, Lâm Uyển Bạch không buồn suy nghĩ, gật đầu: "Vâng! Cô ơi, cháu sẽ qua tìm cô!"

...

Tại nhà hàng, bên trong có rất nhiều nhân viên văn phòng.

Lâm Uyển Bạch đẩy cửa đi vào, nhanh chóng tìm thấy vị trí của Hoắc Dung, cô rào bước tiến tới.

"Mau qua đây!" Hoắc Dung cười tí mắt vẫy tay với cô, đưa thực đơn cho cô: "Cô vừa gọi hai suất cơm, rau cải trắng, cháu xem còn muốn ăn món gì không!"

"Cháu sao cũng được ạ!" Lâm Uyên Bạch lắc đầu biểu thị.

Hoắc Dung chống cằm, một tay giơ lên gọi phục vụ: "Vậy thì thêm một phần salad và một cốc nước cam đi!"

Lâm Uyên Bạch lại gật đầu qua loa.

Vì là bữa chính nên tốc độ thức ăn lên khá nhanh.

"Đừng tưởng, đồ ăn ở đây ngon thật đấy!" Hoắc Dung tập trung vào ăn uống, cảm thán suốt: "Cô tưởng mấy cửa hàng cơm văn phòng này cực kỳ khó ăn chứ. Cháu không biết đâu, lúc ở nước ngoài cô suốt ngày ăn hamburger, chán muốn chết!"

"Dạ." Lâm Uyên Bạch cắn ống hút, bụng đầy tâm sự.

Cơm và thức ăn trước mặt cô không mấy động vào. Cô đợi mãi, đợi mãi, Hoắc Dung vẫn chưa có ý định lên tiếng.

Đến tận khi thanh toán xong rời khỏi nhà hàng, bà vẫn còn lảng nhảng với cô: "Rau cải trắng, cháu chắc cũng phải được nghỉ trưa khoảng tiếng rưỡi chứ nhỉ? Cô vừa tới, gần đây hình như có một trung tâm thương mại khá ổn. Lát nữa cháu đi dạo với cô được không? Từ ngày về nước, cô chẳng được đi mua sắm mấy, phải mua vài ba bộ quần áo thật đẹp..."

"Cô à, cháu nghe nói Hoắc Trường Uyên anh ấy..."

Cuối cùng Lâm Uyên Bạch cũng không nhịn được, chủ động cắt ngang.

Hoắc Dung chớp mắt: "Làm sao?"

"Anh ấy không còn ở Hoắc Thị nữa..." Lâm Uyển Bạch cắn môi.

"Ồ, chuyện này à!" Hoắc Dung làm ra vẻ bàng hoàng tỉnh ngộ, nhưng lại vòng vèo không nói, mà nhàn nhã đi về phía chiếc BMW ở bên đường.

Lên xe rồi, người tài xế đi với tốc độ vững chãi.

Hoắc Dung rút một chiếc gương nhỏ trong túi ra, hứng khởi soi. Khi liếc thấy cô sắp cắn nát đôi môi tới nơi, cuối cùng bà không nhịn được nữa, bật cười bỏ gương xuống: "Xem cháu sốt ruột kìa! Không chọc cháu nữa, cô kể hết!"

Lâm Uyển Bạch nghe thấy vậy, lập tức chăm chú nín thở.

"Trường Uyên đúng là không còn ở Hoắc Thị nữa." Hoắc Dung nghiêm mặt nói, không đùa giỡn nữa: "Anh trai cô, cũng tức là chủ tịch Hoắc, đã đích thân triệu tập Đại hội cổ đông, tạm thời cử nó sang công ty con ở Lâm Thành. Lâm Thành là một thành phố nhỏ kiểu đô thị loại ba loại bốn, công ty con cũng không lớn. Thật ra ngoài mặt nói là điều phối chức vụ, thực tế là bị cách chức."

"... Nhưng vì sao chứ?" Lâm Uyển Bạch nắm chặt tay lại.

"Rau cải trắng, cháu thật sự rất muốn biết?" Hoắc Dung nhướn mày.

"Đương nhiên ạ!" Lâm Uyển Bạch gật đầu.

Hoắc Dung mỉm cười nhìn cô: "Vì cháu đây."

"..." Lâm Uyển Bạch lập tức giật mình.

Vì cô?

Hoắc Dung gật đầu, chứng thực sự không chắc chắn của cô, lên tiếng: "Nhà họ Hoắc và nhà họ Lục đã sớm đính ước với nhau. Vị hôn thê đó của nó lần này về nước chính là vì chuyện cưới xin của hai đứa! Tối hôm đó cô về nhà họ Hoắc, mẹ con họ Lục cũng ở đấy, bàn bạc lễ đính hôn. Sau đó Trường Uyên cũng bị gọi về. Nó từ chối, anh cô tức gần chết, thế nên mới hạ lệnh, coi như là trừng phạt nhỏ dành cho nó!"

Lâm Uyên Bạch loáng thoáng nhớ lại, có lẽ là buổi tối cô bị trẹo chân.

Anh nhận điện thoại rồi vội vã rời đi, hơn nữa khi quay về còn đứng dưới nhà hút thuốc...

"Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Trường Uyên là đứa lớn lên trước mắt cô. Dù là lúc nhỏ bị đưa ra nước ngoài hay sau này tiếp quản Hoắc Thị, mỗi bước đi nó đều cố gắng làm tốt nhất, để đạt được yêu cầu của anh cô." Nói tới đây Hoắc Dung hơi ngừng lại, một lần nữa nhìn cô: "Đến tận bây giờ, đây là lần đầu tiên cô thấy nó ngang nhiên chống đối anh cô!"

"Anh ấy..." Lâm Uyên Bạch lẩm bẩm.

Mỗi một chữ vọng vào tai đều khiến lòng cô như bị lửa đốt.

Hoắc Dung cười dịu dàng nhìn cô, tốc độ nói chậm rãi: "Tính cách Trường Uyên khá lạnh lùng, nhiều lúc muốn làm gì cả cô cũng không đoán được. Nhưng xưa nay nó chỉ làm chứ không nói! Rau cải trắng, cô gái ngốc à, cháu thật sự không hiểu lòng nó sao?"

Lâm Uyên Bạch há hốc miệng, một tầng uơn ướm che mờ hai mắt.

Không đi dạo trung tâm mua sắm nào đó, người tài xế phía trước đã lái BMW tới dưới tòa nhà công ty.

Phanh xe lại, người tài xế chạy qua mở cửa xe. Cô không nhúc nhích, mà quay người níu lấy tay Hoắc Dung: "Cô à, cô có thể đưa cháu đi tìm anh ấy không ạ?"

...

Hơn hai tiếng đồng hồ sau, Lâm Thành.

Chiếc BMW dừng lại, khi Lâm Uyển Bạch cùng Hoắc Dung bước xuống, họ ngẩng đầu nhìn tòa nhà trước mặt.

Cao ba mươi tầng, không thể so sánh với một Hoắc Thị vút tận trời mây. Cứ nghĩ đến chuyện anh đang ở một vị trí cao cao tại thượng như thế bị ném xuống một nơi bé nhỏ thế này, trong lòng cô lại như có một con sâu nhỏ đang gặm nhấm liên hồi, rất đau đớn.

Hoắc Dung đứng chống hông trước bàn lễ tân: "Gì, không gặp?"

"Xin lỗi ạ!" Cô nhân viên lễ tân lặp lại mệnh lệnh: "Hoắc tổng có dặn lại, đang họp, bất kỳ ai cũng không gặp."

"Thật là tức chết mất!" Hoắc Dung gọi điện thoại cho Hoắc Trường Uyên nhưng anh tắt máy suốt, bà tức giận đi vòng vòng tại chỗ: "Không gặp chứ gì? Máy người đợi đó, tôi sẽ đi mua gói thuốc nổ làm banh cái tòa nhà nhỏ xíu này ra!"

"Cô à!" Lâm Uyển Bạch vội tiến tới.

Nhìn vẻ mặt khó xử của cô nhân viên, cô đành nói: "Người ta cũng chỉ làm tròn trách nhiệm thôi ạ. Hơn nữa còn hơn hai tiếng nữa là hết giờ làm rồi, hay là chúng ta cứ đợi đã rồi tính tiếp ạ?"

"Ừm, về khách sạn đã!" Cuối cùng Hoắc Dung gật đầu.

Khi ra khỏi tòa nhà, bà còn giờ chân đá bay chiếc thùng rác bên cạnh cửa, phát ra một tiếng động cực lớn, làm mọi người trong đại sảnh hoang mang nhìn qua.

Lâm Uyển Bạch lặng lẽ rút vai lại. Tính tình người nhà này quả thật y như đúc...

Chẳng biết trời đã tối từ lúc nào, qua khe cửa cầu thang thoát hiểm, bên ngoài trăng đã lên.

Đây là một tòa chung cư, một tầng bốn hộ, có vẻ đều rất rộng. Lâm Uyển Bạch đang đứng ngay trước nơi ở hiện tại của Hoắc Trường Uyên. Sao cô chịu ở yên trong khách sạn, biết được thông tin từ chỗ Hoắc Dung, cô tới đây ngay.

Cô ôm gối, ngồi sụp ở đó.

Ánh đèn hắt xuống, cô như một con cún nhỏ ngồi đợi chủ nhân của mình.

"Ding!"

Tiếng thang máy đột ngột vang lên giòn tan.

Lâm Uyển Bạch gần như lập tức ngẩng đầu, tròn mắt nín thở nhìn qua.

Khi cánh cửa ấy từ từ rộng mở, một bóng người cao lớn từ trong bước ra. Vẫn là bộ vest đen quen thuộc, khuôn mặt cương nghị nặng nề thêm vài phần dưới ánh đèn, đường khuôn cằm sắc lẹm.

Có vẻ phải tăng ca rất mệt mỏi, người ấy lấy tay day trán, nhíu mày rất sâu.

Lâm Uyển Bạch vừa nhìn đã thấy đau lòng.

Hoắc Trường Uyên dường như cũng phát hiện ra điều khác thường, cúi xuống liền thấy một bóng người ngồi co ro trước cửa. Bàn tay đang rút chìa khóa chợt khựng lại, anh nheo mắt nhìn qua, đáy mắt lóe lên một chút ngờ ngàng.

Lâm Uyên Bạch ngồi xồm qua lâu, hai chân đã tê dại.

Nhưng cô vẫn cắn răng, chống tay lên tường, gượng đứng dậy. Tầm nhìn trước mắt bắt đầu mờ hồ, có điều khi lên tiếng, cổ họng cô đã nghẹn ngào: "Hoắc Trường Uyên, chúng ta quay lại với nhau được không?"

~Hết chương 171~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 172

Ánh mắt u tối ấy cứ thế theo sát lấy cô. Yết hầu của anh chợt trượt đi, có vẻ như vẫn không dám chắc chắn về những gì cô vừa nói.

"Em nói gì?"

Lâm Uyên Bạch nhìn anh không chớp mắt, cắn môi: "Em nói... chúng ta quay lại với nhau được không?"

Cô đã nói ra những lời muốn nói nhất từ tận đáy lòng.

Suốt dọc đường tới Lâm Thành, bao gồm cả khoảng thời gian chờ đợi, cô vẫn luôn nghĩ mãi một chuyện này, muốn được ở bên anh, muốn được ôm lấy anh.

Nhưng thấy anh cứ im lặng không nói gì, Lâm Uyên Bạch lại hơi bối rối, không dám tiến lên.

Hoắc Trường Uyên cứ thế nhìn cô trong chốc lát, không nói đồng ý, cũng không phản đối. Bờ môi mỏng của anh mím lại thành một đường thẳng. Có điều, anh rút nốt bộ chìa khóa đang rút dở ra, đi tới trước cánh cửa, vặn khóa mở cửa ngay trước mặt cô, rồi bước vào trong phòng.

Điều may mắn duy nhất là anh không hề đóng cửa lại.

Không có dép lê, cô đành đi chân đất vào trong. Hoắc Trường Uyên đã đi ra phòng khách, cởi áo khoác ngoài, bên trong là chiếc áo sơ mi trắng đã

mặc cả ngày trời mà vẫn không có lấy một nếp nhăn. Cà vạt được giật xuống, ném sang bên cạnh. Khi anh giơ tay lên xắn tay áo, một chút bắp tay lộ ra.

Lâm Uyển Bạch áp úng nhìn anh, chủ động lên tiếng: "Hôm nay em mới nghe nói chuyện này..."

"Em và quản lý tới Hoắc Thị, nghe thấy anh ta hỏi trợ lý Giang có phải anh không còn ở Hoắc Thị nữa mà đã tới công ty con ở Lâm Thành rồi không. Trợ lý Giang nói bố anh đã đích thân triệu tập cuộc họp cổ đông để công bố lệnh, sau đó em lại hỏi cô, em..."

Cô áp úng xoắn ngón tay, cũng không biết mình đang nói chuyện gì nữa.

Còn Hoắc Trường Uyên thì chỉ im lặng lắng nghe, không nói gì, biểu cảm trên khuôn mặt cũng không có gì thay đổi, mỗi bóng cast những đường nét trên khuôn mặt anh vẫn cứ trầm ổn và bình thản như thế.

"Tôi muốn nói cho cô biết, khi Trường Uyên chưa quen biết cô, nhà họ Hoắc đã định hôn ước này rồi, thế nên thật ra như vậy là không công bằng với Trường Uyên!"

"Anh ấy nói mình là bạn của cậu thế nên có thể yên tâm ở đây."

"Uyển Uyển, em không hiểu anh cũng không sao."

...

Rất nhiều âm thanh vang vọng bên tai lúc này.

Của Tần Tư Niên, của Tang Hiểu Du, bao gồm cả của anh, nhất là câu nói cuối cùng. Lâm Uyển Bạch nhớ tới ngữ điệu u ám của anh khi nói câu

ấy, trong lòng như có một người nhỏ xíu đang rút cây roi ra quất cho cô từng roi một vậy.

"Hoắc Trường Uyên..."

Lâm Uyên Bạch khẽ gọi.

Khi anh đi qua bên cạnh mình, cô giơ tay níu lấy bàn tay lớn đang buông thõng bên cạnh của anh.

Đầu tiên là cái nắm tay rất nhẹ nhàng và dè dặt, sau đó là dùng sức siết chặt từng chút một. Cô khẽ lên tiếng, giọng đáng thương: "Hoắc Trường Uyên, anh... anh có còn cần em nữa không?"

Hoắc Trường Uyên cup mắt xuống, nhìn bàn tay được cô nắm.

Sau đó, anh giơ tay còn lại lên, cạy tay cô ra từng chút một, rồi sai bước đi về phía bình nước.

Lâm Uyên Bạch buông bàn tay trống rỗng xuống, khi nắm chặt lại chỉ còn không khí. Trái tim cô dường như cũng trống rỗng theo.

Cô biết anh đang giận, hôm đó anh xách vali hành lý đứng ở cửa đợi mình, cô đã đọc được tin tức đính hôn, hiểu nhầm rằng anh thật sự định chuyển đi, thế nên nói lời chúc phúc anh, anh khi đó nhất định rất thất vọng...

Lâm Uyên Bạch nhìn anh, trên đỉnh đầu anh là nguồn sáng ấm áp, nhưng chẳng thể làm ấm lên sự hờ hững trên gương mặt anh.

Bỗng nhiên cô nhớ lại, lúc chia tay anh từng hỏi cô có chắc chắn không?

Anh còn nói: Tốt nhất em hãy suy nghĩ cho kỹ, không phải lần nào anh cũng sẽ về với người cũ đâu.

Câu cuối cùng như gõ vào lòng cô, cô dần dần cảm thấy không còn chắc chắn liệu anh có còn muốn mình không...

Lâm Uyên Bạch cắn môi, sống mũi cay cay. Dưới sự im lặng và lạnh nhạt của anh, cô đành quay người đi ra phía cửa. Mỗi bước đi, bả vai cô lại nặng thêm một chút. Khi tay cô vừa chạm vào nắm đấm cửa, phía sau bất ngờ có tiếng bước chân mạnh mẽ vang lên.

Ngay sau đó, sống lưng bị ai từ phía sau giữ lại, cả người cô bị xoay qua.

Cô kinh ngạc ngẩng đầu lên, rơi vào đôi mắt sâu hút đó của Hoắc Trường Uyên, lúc này trong đó chỉ toàn sự giận dữ âm u. Cơ hàm của anh như sắp bung ra tới nơi, anh quát như tát nước vào mặt: "Lâm Uyên Bạch! Em tới xin nối lại tình cũ cơ mà! Từ bỏ nhanh vậy!"

"Em không..." Lâm Uyên Bạch ngăn người lắc đầu.

Cô không hề định từ bỏ, chỉ là thấy anh có vẻ rất không buồn đoái hoài tới mình, lại thấy nét mặt có phần mệt mỏi của anh. Cô vốn định để anh nghỉ ngơi sớm, ngày mai lại qua tìm anh...

Không ngờ anh lại đuổi theo...

Tầm mắt của Lâm Uyên Bạch mờ đi, nước mắt cuối cùng cũng rơi tí tách xuống, không thể kiểm soát, giọng cô nghẹn lại: "Hoắc Trường Uyên, vậy anh còn cần em không?"

Cô không dám chớp mắt, hơn nữa rất sợ, sợ phải nghe thấy một chữ "Không" từ anh.

Nếu như vậy, cô thật sự không biết nên làm thế nào...

Hoắc Trường Uyên trừng mắt nhìn cô, dường như chỉ hận không thể trừng cho cô chết thì thôi.

Ban nãy anh cố tình, rắp tâm. Ai bảo cô nói mấy lời chọc tức người đó, hơn nữa còn ba lần bốn lượt đá anh, cũng nên trừng phạt cô một chút, hành hạ cô một chút, để cô cũng nếm thử cảm giác chủ động quay đầu nhưng bị từ chối đó chứ!

Có điều nhìn thấy cô quay người rời đi, anh bỗng hoang mang, bước chân tự có ý thức của nó.

Nhất là lúc này khi nhìn thấy cô khóc, anh càng không đành lòng. Anh vươn tay, lấy bụng ngón tay lau mạnh nước mắt của cô đi, hậm hực nói: "Em nói chia tay, anh đã nói đồng ý đầu."

Lâm Uyên Bạch không nói được câu nào.

Sao lại có người đàn ông như vậy chứ?

Hoắc Trường Uyên...

Nước mắt càng chảy càng dữ, cô chạy về phía trước, nhào vào lòng anh, ôm chặt lấy hông anh.

Hoắc Trường Uyên cứng đờ người ra, sau đó lại mạnh mẽ ôm cô, thu chặt cánh tay lại, mặc cho nước mắt cô thấm đẫm lồng ngực mình. Những giọt nước mắt mặn đờ đó như chảy cả vào trái tim anh, khiến anh thật sự muốn thẳng thừng nuốt chửng cô vào bụng.

"Đau không?" Anh nghiêng răng.

"Rất đau..." Lâm Uyên Bạch thật thà gật đầu, bả vai như sắp rũ rời tới nơi.

Hoắc Trường Uyên lại hung dữ nói: "Đau cho biết!"

Lâm Uyên Bạch đỏ ửng chóp mũi, không dám giận cũng không dám nói gì, cảm giác hạnh phúc mất đi trở về đang ngập tràn nơi lồng ngực.

"Bây giờ không chúc anh hạnh phúc nữa chứ?" Hoắc Trường Uyên hơi buông cô ra một chút, hờ lạnh.

Lâm Uyên Bạch cúi đầu xuống, vừa thẹn vừa chột dạ.

Cô len lén liếc nhìn anh, rồi lẩm bẩm: "Em xin lỗi..."

"Em không nghe câu nói à? Nếu xin lỗi có tác dụng thì còn cần cảnh sát làm gì! Hoắc Trường Uyên không hề chấp nhận, ngữ khí và sắc mặt đều chẳng thân thiện gì.

"..." Lâm Uyên Bạch ngượng ngập.

Cô đành cúi gằm dựa sát vào lòng anh, lắng nghe những nhịp tim mạnh mẽ, nước mắt đã ngưng rồi lại tiếp tục chảy xuống.

"Uyên Uyên." Hoắc Trường Uyên bắt ngờ gọi.

Lâm Uyên Bạch như chú cún nhỏ ngơ ngác ngẩng đầu nhìn anh.

Xung hô thân mật này khiến cô lại muốn khóc, có điều cô chột giật mình vì chút lạnh lùng dâng lên nơi đáy mắt anh. Cô nghe anh nói, giọng đờ đờ sát khí: "Sau này em dám nói lời chia tay với anh, anh sẽ bóp chết em!"

Lâm Uyên Bạch run rẩy.

Biểu cảm của anh lúc này rất u ám, không giống đang đùa giỡn.

"Nghe rõ chưa!" Hoắc Trường Uyên quát.

Lâm Uyển Bạch dè dặt gật đầu: "... Nghe rõ rồi!"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên rất mãn nguyện, một lần nữa kéo cô vào lòng.

Ôm trong im lặng như thế một lúc, bỗng có tiếng bụng sôi réo vang lên.

Lâm Uyển Bạch ngượng ngập xoa bụng, nghe thấy anh hỏi: "Em chưa ăn gì?"

"Chưa ạ..." Cô gật đầu.

Đang định nói thêm gì thì lại có tiếng "ọc ọc" khác, lần này là tới từ Hoắc Trường Uyên.

Thấy nét mặt anh thoáng qua chút ngượng ngập, Lâm Uyển Bạch cố nhin cười: "Hoắc Trường Uyên, anh cũng chưa ăn?"

"Quá bận, đồ ăn ngoài thư ký gọi khó ăn chết đi được!" Hoắc Trường Uyên nhúu mày.

Lâm Uyển Bạch thấy xót, bèn ngắc đầu nói: "Em nấu mỳ cho anh được không?"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên gật đầu, hơi buông cô ra một chút: "Tủ lạnh ở đây trống rỗng, chẳng có gì cả, anh xuống nhà mua đồ."

"Em đi mua cho!" Lâm Uyển Bạch muốn để anh nghỉ ngơi.

"Không sao, anh đi." Hoắc Trường Uyên giữ cô lại, liếc nhìn cô: "Em khẩn trương đi rửa mặt sạch sẽ đi, xấu chết đi được."

"Ồ..." Lâm Uyên Bạch xấu hổ.

Sau khi nghe thấy tiếng đóng cửa vang lên, cô chạy vào trong nhà vệ sinh, nhìn thấy mình trong gương cô quả thật cũng hoảng hồn.

Mấy lọn tóc trước trán rối bù hết cả, sống mũi đỏ rực lên vì khóc, mí mắt sưng vù như hai quả hạch đào, cũng may cô không có thói quen trang điểm, nếu không đường kẻ mắt sẽ đen xì như mắt gấu trúc không chừng. Cô vội vàng vịn vòi nước ra rửa mặt.

Khi ra ngoài, cô cúi đầu nhìn đôi dép lê dưới chân, là của Hoắc Trường Uyên đưa cô trước khi anh đi.

Hơn mười phút sau, Hoắc Trường Uyên mua trứng gà và mì vắt về. Lâm Uyên Bạch ngoan ngoãn đón lấy rồi chạy vào bếp bắt đầu bận rộn.

Ăn tối xong, cả hai lần lượt đi tắm rửa.

Lâm Uyên Bạch sấy khô tóc rồi đi ra ngoài, vừa lật chăn lên đã bị anh kéo qua.

Đèn phòng ngủ đã được tắt hết, khi nụ hôn của Hoắc Trường Uyên rơi xuống, cô cũng nâng cằm lên chủ động phối hợp, hai tay vòng qua cổ anh.

Nụ hôn này cực kỳ dài.

Sau khi chia tay, ngoài lần hô hấp nhân tạo ngắn ngủi ở dưới quen, đã lâu lắm rồi họ không thân mật như vậy.

Đã là những người giao cả trái tim và cơ thể cho nhau, có rất nhiều động tác nhỏ bé đã đủ để khơi dậy sự rục rịch tận sâu trong trái tim, bầu

không khí cũng tăng lên theo dòng máu sục sôi.

Lâm Uyển Bạch đến rất vội vàng, cô chỉ gọi điện thoại xin nghỉ với quản lý rồi cùng Hoắc Dung lái xe thẳng tới Lâm Thành nên chẳng mang theo quần áo nào thay giặt, ban nãy cả bộ bàn chải đánh răng cũng dùng chung với anh.

Trên người cô chỉ mặc độc áo tắm, rất dễ kéo tuột ra.

Vào lúc đã khó mà tách rời, Hoắc Trường Uyên lại đột ngột dừng lại, tựa trán mình vào trán cô, cọ cọ vào khoe miệng cô với hơi thở dồn dập.

Lâm Uyển Bạch cũng đang thở dốc, cô hỏi với vẻ khó hiểu: "Hoắc Trường Uyên, sao vậy?"

"Không sao." Hoắc Trường Uyên nói một câu rồi lập tức lật người, nằm sang bên cạnh cô.

Lâm Uyển Bạch cắn môi, thế này gọi là không sao?

Người cô bị Hoắc Trường Uyên kéo vào lòng, trong bóng tối chỉ thấy được đường khuôn cằm sắc bén của anh.

"Anh..."

Hoắc Trường Uyên rướn môi: "Anh gì cơ?"

Lâm Uyển Bạch lí nhí: "Sao anh không tiếp tục..."

"Tiếp tục chuyện gì?" Hoắc Trường Uyên vẫn hỏi.

"Anh biết rõ còn hỏi..." Cô đỏ bừng mặt.

Yết hầu của Hoắc Trường Uyên trượt lên trượt xuống trong bóng tối:
"Chỉ muốn hôn em thôi, không định làm gì nữa."

"Vì sao..." Lâm Uyên Bạch ngẩn người.

Hoắc Trường Uyên bất ngờ hừ một tiếng, rồi cố tình nói giọng bức dọc:
"Tránh sau này có người nói anh hẹn hò với cô ấy chỉ để tìm có tiếp tục quan hệ với cô ấy mà thôi!"

Lâm Uyên Bạch ngửi thấy mùi oán khí nồng nặc trong câu nói của anh, câu này cũng hơi quen quen.

"Có người" rõ ràng ám chỉ cô...

Người đàn ông này ghi thù vậy chứ!

Cô cắn môi, chạm vào vòng hông cường tráng của anh: "Thôi, Hoắc Trường Uyên..."

Lòng ngực Hoắc Trường Uyên phập phồng, hơi thở cũng nặng nề hơn một chút.

Lâm Uyên Bạch cũng đã cảm nhận được sự thay đổi của anh, nhưng vẫn bị anh ấn vào lòng, anh khàn giọng nói: "Ngủ nhanh!"

"..."

Suốt cả buổi tối, Hoắc Trường Uyên không hề có ý chạm vào cô.

...

Ngày hôm sau, Hoắc Trường Uyên dậy đánh răng rửa mặt từ sớm.

"Hôm nay là thứ Bảy, anh vẫn phải đi làm?" Lâm Uyển Bạch rất ngạc nhiên về chuyện này.

Hoắc Trường Uyên nhú mày giải thích: "Việc của công ty con bên này còn rất nhiều thứ cần xử lý."

Lâm Uyển Bạch gật đầu, cũng dậy nấu bữa sáng cho anh, rồi tiễn anh đi làm.

Chập tối, tới lúc tan làm, cô bấm giờ đến tòa nhà văn phòng hôm qua.

"Tôi tìm Hoắc tổng của các cô..."

Rõ ràng khác với hôm qua, khi cô nói xong câu ấy, cô nhân viên lễ tân vội nói: "Cô Lâm, mời cô đi theo tôi!"

"Cảm ơn." Lâm Uyển Bạch ngượng ngáp đáp.

Thật ra tối qua cô có kể với Hoắc Trường Uyên rằng hôm qua bị nhân viên lễ tân chặn ở ngoài, khiến Hoắc Dung rời khỏi tòa nhà văn phòng trong tức giận. Bây giờ xem ra anh đã có ý dặn dò từ trước.

Chỗ này không giống Hoắc Thị, không có thang máy chuyên dụng.

Cô nhân viên đưa cô vào tận thang máy mới cúi chào quay về.

Cũng là tầng cao nhất, Lâm Uyển Bạch bước ra là đã có một nữ thư ký tiến lên, tuổi tác không lớn lắm, có vẻ là một người mới tốt nghiệp đại học chưa lâu, trong ánh mắt ngoài sự nhiệt huyết dâng trào ra còn có chút tò mò với cô. Cô ấy dẫn cô đi về phía phòng làm việc của Hoắc Trường Uyên.

Sau khi gõ cửa và mở cửa ra, cô thư ký cúi đầu rời đi, trước khi đi còn len lén nhìn cô mấy lần.

Hoắc Trường Uyên vắt áo vest ra sau lưng chiếc ghế cao, đang cúi đầu trước bàn làm việc, bên cạnh có một chồng tài liệu rất cao.

"Sao em lại tới đây?"

Anh dừng bút, nhìn thấy cô có vẻ rất ngạc nhiên.

Khuôn mặt Lâm Uyển Bạch có chút xấu hổ: "Em tới đón anh tan ca..."

Hoắc Trường Uyên đứng lên khỏi ghế, chú ý thấy hai chiếc túi đầy ắp trong tay cô, bên trên có dán dấu của một siêu thị nào đó.

"Em đi mua đồ rồi?"

"Ừm..."

Hoắc Trường Uyên nhận lấy hết, để cả lên sofa, rồi kéo cô qua: "Sao không đợi anh tan ca rồi cùng đi?"

"À..." Ánh mắt Lâm Uyển Bạch nhấp nháy, cô ấp úng nói gương một câu: "Em cũng rảnh không có việc gì làm..."

Hoắc Trường Uyên đang cúi đầu đặt gói tựa sau lưng cô, không hề phát hiện ra.

"Chỗ này còn một chút tài liệu chưa phê duyệt xong, em ở đây đợi anh?"

"Vâng!" Lâm Uyển Bạch ngoan ngoãn gật đầu.

Hoắc Trường Uyên trở lại trước bàn làm việc, cả căn phòng trong giây lát chỉ còn lại tiếng bút máy sột soạt.

Lâm Uyên Bạch cũng không cảm thấy nhàm chán, cô rút di động ra nhưng chẳng chơi, hơn nữa là đang ngẩn người, không biết nghĩ gì mà khẽ cắn môi, mặt ửng hồng.

"Uyên Uyên, qua đây!"

Bỗng nhiên cô nghe thấy anh nói vậy.

Lâm Uyên Bạch ngẩng đầu lên, thấy anh đang nắm chặt cây bút máy hướng về phía mình, bất giác đứng lên: "Ồ..."

Cô vòng qua bàn làm việc, liền bị Hoắc Trường Uyên giữ chặt cổ tay. Anh kéo nhẹ, cô theo đà ngồi lên đùi anh.

Cô còn chưa lên tiếng, môi đã bị anh hôn nhẹ.

"Đây là phòng làm việc..." Lâm Uyên Bạch nhắc nhở.

Hoắc Trường Uyên im lặng nhường mảy, hơi nhúc nhích chân, chiếc ghế lưng cao được xoay lại. Anh giữ tay sau gáy cô, cúi đầu hôn mãnh liệt hơn.

Không còn chuyện chuồn chuồn đập nước, nụ hôn này rất sâu.

Chẳng biết cửa phòng làm việc đã bị đẩy ra từ lúc nào, cô thư ký kia đang há hốc miệng, con ngươi sắp rớt ra ngoài.

Lâm Uyên Bạch cũng phát giác được.

Cô đẩy Hoắc Trường Uyên còn đang rất nhập tâm ra, hai người đều quay đầu nhìn ra cửa.

"Chuyện gì!" Hoắc Trường Uyên nhíu mày.

Cô thư ký vẫn đang há miệng rất to: "Hoắc tổng, tôi chỉ đến nhắc anh đã hết giờ làm rồi ạ..."

"Biết rồi, ra ngoài!" Hoắc Trường Uyên trầm giọng quát.

Cô thư ký vội gật đầu rồi lại lắc đầu, giọng nói xen lẫn chút nức nở: "Hoắc tổng, ban này tôi không nhìn thấy gì cả!"

Nói xong, cô ấy quay đầu bỏ chạy.

Chỉ là suốt quá trình ấy, cô ấy vẫn quay đầu lén nhìn với vẻ không chắc chắn, trong ánh mắt như có sự vỡ mộng của một cô thiếu nữ.

Lâm Uyên Bạch xấu hổ không chịu được, nghĩ tới bóng dáng hoảng hốt bỏ chạy của cô thư ký, cô cảm thấy hình tượng cao cả khi mới tới công ty của anh đã sụp đổ trong phút chốc...

"Tiếp tục đi!"

Hoắc Trường Uyên nâng cằm lên.

Lâm Uyên Bạch còn lâu mới tiếp tục, cô né tránh bờ môi mỏng của anh: "Đừng đùa nữa, anh mau chóng làm việc cho xong đi..."

"Còn vài tài liệu nữa là duyệt xong rồi." Hoắc Trường Uyên giơ tay chỉ.

"Có phải rất mệt không?" Lâm Uyên Bạch nhìn thấy nếp nhăn trên khuôn mặt anh.

Hoắc Trường Uyên tựa ra sau lưng ghế, hai tay ôm lấy eo cô, ngón tay cọ cọ bên ngoài lớp áo: "Vừa tới đây, công ty còn rất nhiều nghiệp vụ phải làm quen ngay, công việc dĩ nhiên sẽ nhiều, chắc chắn sẽ cảm thấy mệt. Nhưng bây giờ thì không thấy mệt."

Lâm Uyên Bạch hiểu nguyên nhân là gì.

Cô hơi đỏ mặt, tầm nhìn bất giác trở nên bất định.

Khi vào phòng cô không quá chú ý, bây giờ quan sát tỉ mỉ ra mới phát hiện thật ra phòng làm việc của anh không quá lớn, hình như thậm chí còn chỉ ngang ngửa với phòng quản lý của cô, Lâm Uyên Bạch từng tới phòng anh ở Hoắc Thị.

Tuy rằng không quá tráng lệ, nhưng đâu đâu cũng toát lên sự xa hoa kín đáo.

Nghĩ tới chuyện một ông chủ tập đoàn lớn cao cao tại thượng như anh, bây giờ lại phải ầm ỨC xuống một công ty con ở một đô thị loại 3, loại 4, đến cả bàn làm việc cũng chỉ là bàn gỗ bình thường, sự khác biệt quả thật cách biệt như trời và đất, càng nghĩ, lòng cô càng khó chịu.

Hoắc Trường Uyên xưa nay luôn là người nhạy cảm, trong chốc lát đã nhìn thấu lòng cô. Anh nhướn mày: "Sao vậy? Cảm thấy khi không còn là tổng giám đốc của Hoắc Thị nữa trở nên rất giản dị sao?"

"Dù không phải là tổng giám đốc của Hoắc Thị cũng chẳng nói lên được điều gì!" Lâm Uyên Bạch hiếm khi chân thành và nghiêm túc đến thế, khóe miệng còn rướn lên: "Cho dù bố anh bắt anh ở đây mãi mãi, Hoắc Trường Uyên, em tin rằng với năng lực của mình, dù ở đâu anh cũng sẽ có được một bầu trời riêng!"

Một người đàn ông như anh đã định sẵn không thể tâm thường.

Lâm Uyên Bạch luôn kiên định tin tưởng vào điều này.

Trong phòng làm việc chỉ còn hai người họ, giọng cô tuy không quá to nhưng rất rõ nét, chữ nào chữ nấy đều có một sự bảo vệ không chút giấu

giếm. Dĩ nhiên Hoắc Trường Uyên cũng nghe rất rõ ràng. Anh rướn môi, vẫn cố tình muốn chọc cô.

"Lỡ như có một ngày, ngay cả chức tổng giám đốc của một công ty con bố cũng không để anh làm nữa thì sao?"

"Chẳng sao cả." Lâm Uyển Bạch lắc đầu.

Giống như sợ anh không nghe thấy, cô vòng tay ra sau ôm lấy gáy anh, gần như không cần suy nghĩ: "Hoắc Trường Uyên, không sao cả! Em có thể nuôi anh!"

Hoắc Trường Uyên rõ ràng đã ngẩn người.

Anh nuốt nước bọt, có tiếng cười khẽ bật ra: "Em muốn nuôi anh?"

"Phải, có thể em không kiếm được quá nhiều tiền..." Lâm Uyển Bạch hơi ngượng ngập, nhưng ngữ khí rất chân thành: "Nhưng em sẽ nỗ lực làm việc, còn có thể làm thêm! Trước khi quen anh, em cũng làm thêm ở Pub đó thôi, cũng dễ dàng! Ngày ngày chúng ta có thể đi chợ mua thức ăn, sau đó em sẽ về nấu cơm cho anh ăn, muốn ăn gì cũng được!"

Hoắc Trường Uyên không lên tiếng.

Lâm Uyển Bạch hơi căng thẳng, cô khẽ cắn môi: "Hoắc Trường Uyên, có phải anh không tin lời em nói không?"

Hoắc Trường Uyên lắc đầu, nhìn sâu vào mắt cô, cuối cùng nắm lấy tay cô, xòe lòng bàn tay ra, hôn lên, giọng khe khẽ: "Anh sống đến từng này tuổi, chưa có ai nói với anh những lời như vậy."

Lâm Uyển Bạch há hốc miệng, còn muốn nói gì đó nhưng đã bị anh dùng nụ hôn bịt kín miệng.

Còn mãnh liệt hơn nhiều hai nụ hôn vừa rồi.

Sau khi kết thúc, đầu lưỡi cô cũng tê đi.

Hoắc Trường Uyên đứng dậy, kéo cô lên, đóng nắp bút máy lại và nắm lấy tay cô: "Việc còn lại ngày mai tính, chúng ta về nhà!"

...

Vừa vào cửa, Lâm Uyên Bạch đã chạy vào bếp.

Cô rửa sạch tay, quần tạp dề, bắt đầu bận rộn.

Đến siêu thị, cô đã mua vài miếng sườn bò tươi, sau khi dùng nước lạnh rửa qua một lần thì đun sôi bằng lửa to vừa, bỏ hành và gừng vào, thêm chút sữa tươi. Đến khi cô làm xong vài món nhắm khác thì nước xương cũng đã hầm xong, trong bếp toàn là mùi thơm.

Hoắc Trường Uyên cũng ngửi thấy mùi đi vào bếp, thấy cô đang dùng muôi khuấy khuấy, anh trêu chọc: "Muốn được ăn canh sườn bò của em thật không dễ dàng."

Lâm Uyên Bạch ngượng ngập, vội đẩy anh: "Anh đi rửa tay đi, sắp được ăn rồi!"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên quay người đi ra ngoài.

Sau khi bày hết lên bàn ăn, hai người ngồi đối diện nhau. Dường như đã lâu lắm rồi họ không ăn một bữa cơm gia đình ấm cúng như vậy.

Lâm Uyên Bạch liên tục gấp thức ăn cho anh: "Hoắc Trường Uyên, anh ăn nhiều một chút!"

Cô luôn cảm thấy sau khi chia tay, anh dường như gầy rộc hẳn đi, nhất là bây giờ khi tới Lâm Thành. Cô muốn bồi bổ cho anh, trong đầu đã bắt đầu suy nghĩ tới việc ngày mai nên làm món gì cho anh ăn.

"Đề anh rửa bát cho." Hoắc Trường Uyên đề nghị sau khi ăn xong.

Lâm Uyển Bạch không từ chối, ánh mắt chợt sáng lên: "Vậy em đi tắm trước..."

Khi tiếng nước trong bếp ngừng lại, tiếng bước chân cũng đồng thời vang lên.

Hoắc Trường Uyên quay đầu, nhìn thấy Lâm Uyển Bạch vừa tắm rửa xong, anh hơi nheo mắt lại, màu mắt tối dần, vì lúc này thứ cô đang mặc là một bộ quần áo ngủ bằng vải mỏng hoa văn báo vừa mỏng lại còn trong suốt. Anh chợt hiểu ra vì sao hôm nay cô không đợi mình đi siêu thị rồi.

"À... anh rửa xong rồi?" Lâm Uyển Bạch đỏ mặt ấp úng.

Hoắc Trường Uyên không trả lời mà hỏi ngược lại: "Sao lại ăn mặc thế này?"

Lâm Uyển Bạch cắn môi, đón ánh mắt anh: "Anh thích thế này mà phải không?"

"Ồ." Hoắc Trường Uyên đáp một tiếng mơ hồ.

Anh nuốt nước bọt nhưng không có bất kỳ động tác gì, mà vượt qua cô, đi về phía phòng tắm, cũng định đi tắm.

Vừa cởi được ai cúc áo sơ mi, sau lưng lại có tiếng bước chân vang lên, anh nhìn vào gương, cổ tình hỏi: "Sao vậy?"

"Em xả nước tắm cho anh..." Lâm Uyển Bạch mặt dày nói.

Trong phòng tắm, nước đã được chỉnh tới một nhiệt độ thích hợp.

Cô đỏ mặt đi ra, kiễng chân lên trước mặt anh: "Em cởi giúp anh..."

Hoắc Trường Uyên không nói được, chỉ nhìn cô cười nửa đùa nửa thật, mặc cho cô vụng về phát huy.

Một nút, hai nút...

Toàn bộ cúc áo sơ mi được cởi hết, Lâm Uyên Bạch liều mạng ghé lên bờ môi mỏng của anh.

Đáy mắt Hoắc Trường Uyên nóng rực lên, anh cúi xuống nhìn cô như hổ đói nhìn mồi, nhưng hai tay vẫn buông thõng hai bên không nhúc nhích.

Thấy anh từ đầu đến cuối không có bất kỳ phản hồi và phản ứng nào, Lâm Uyên Bạch dần dần như bại trận. Vì chẳng giống những gì cô dự đoán, trước kia khi cô mặc kiểu quần áo này, anh gần như đã xé tan nó ra ngay tại chỗ rồi!

"Anh không thích thì thôi vậy..."

Cô ừ đột nói xong, cúi đầu vừa quay đi thì cả người bất ngờ bị bế bổng lên...

~Hết chương 172~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 173

Hoắc Trường Uyên cũng không tắm rửa nữa mà sai bước đi thẳng ra khỏi phòng tắm, lao về phía chiếc giường lớn trong phòng ngủ.

Sau khi ngã lên giường, những nụ hôn long trời lở đất ập xuống, một khi bắt đầu là không thể dừng lại.

Hoắc Trường Uyên chống một tay lên trên đầu cô, kéo vai áo quai mảnh với hoa văn hình báo của cô xuống, nhướn mày, trêu chọc cô với vẻ rất nghiêm túc: "Xin lỗi, anh không biết là em sốt sáng đến thế."

Lâm Uyển Bạch rất ngượng, mặt đỏ bừng, nhưng lại không tìm được lời nào để phản bác.

"Nếu em đã không nhận được, vậy thì anh đành miễn cưỡng."

Hoắc Trường Uyên lại nói thêm một câu như vậy, ngay sau đó, hơi thở nặng nề phủ kín tất cả.

Nhiệt độ trong phòng càng lúc càng cao. Đôi mắt sâu hút của anh trở nên nóng rực. Anh đang định vươn tay cởi toàn bộ chỗ hoa văn hình báo ấy xuống thì chuông di động đột ngột vang lên.

Hoắc Trường Uyên bỗng chốc nhíu mày, khựng lại: "Anh nhận điện thoại đã, có thể là công việc!"

Lâm Uyển Bạch gật đầu, biết anh vừa tới công ty con bên Lâm Thành này chưa lâu, việc sẽ rất nhiều.

Cô xấu hổ nhìn anh đứng lên. Chiếc áo sơ mi đã được cởi ra, nửa người trên rắn chắc được ánh sáng trực tiếp miêu tả, từng múi cơ bắp khiến người ta máu nóng phun trào, đôi chân vững chãi cũng toát ra một sức hấp dẫn trí mạng.

Nghĩ tới tất cả những điều ấy đều thuộc về mình, trái tim cô đập dữ dội không thể tả.

Sau khi Hoắc Trường Uyên rút di động ra nghe, đầu kia dường như không nói được mấy câu đã vội vàng ngắt máy.

Nhìn thấy anh quay lại với khuôn mặt nhăn nhó hơn, Lâm Uyển Bạch vội quan tâm hỏi: "Sao vậy?"

"Là cô anh!" Hoắc Trường Uyên đen xì mặt lại.

"Hả?" Lâm Uyển Bạch nghe xong ngẩn người, hoàn toàn không ngờ đến: "Cô có chuyện gì sao?"

Mặt Hoắc Trường Uyên càng sa sầm hơn: "Không sao, nói là một cuộc điện thoại quấy rối!"

"..." Lâm Uyển Bạch câm nín.

Nhưng đúng là rất giống với phong cách của Hoắc Dung...

Gần như anh vừa về giường, chuông điện thoại lại réo rắt.

Hoắc Trường Uyên liếc nhìn số điện thoại hiển thị, khóe môi giật giật, bực dọc tắt tiếng di động, rồi tiện tay ném đi.

Sau đó, anh nhào lên như hổ đói, tiếp tục chuyện ban nãy, hôn lên mắt và khước miệng cô: "Uyển Uyển, nhớ anh không?"

Lâm Uyển Bạch ngượng ngập không trả lời, chỉ rút ra một chiếc hộp nhỏ đưa cho anh.

Lần này nhiệt độ trong phòng nâng lên tới điểm cao nhất.

Đúng vào lúc Hoắc Trường Uyên đang xé bao cao su ra, bỗng nhiên một tiếng gõ cửa đình tai nhức óc vang lên.

"Rầm rầm rầm!"

Cả hai người đều đứng hình.

Nói là gõ cửa cho sang trọng, thực chất là đập cửa, đến mức cửa kính trong nhà cũng rung lên theo.

Lâm Uyển Bạch vẫn đang vòng tay qua bờ vai dài rộng của anh, liếm môi: "Hoắc Trường Uyên, bên ngoài có người..."

Dĩ nhiên Hoắc Trường Uyên nghe thấy, anh cũng đang nhú mày nhìn ra cửa chính. Chỉ là anh không hiểu, nửa đêm nửa hôm ai còn đến, không giống như di động có thể tắt máy, đập cửa hoàn toàn không thể tàng lờ.

"Hoắc tổng, mở cửa cho cô!"

"Đừng giả vờ không nghe thấy gì! Cô biết cháu đang ở trong nhà, hơn nữa có cả Rau cải trắng, cô đã nhìn thấy xe của cháu dưới nhà rồi! Khẩn trương mở cửa cho cô, còn tiếp tục đập cửa, hàng xóm sẽ phàn nàn đây!"

Một giọng nữ cao vút rất có khí chất vọng vào nhà qua cánh cửa chống trộm.

Lâm Uyên Bạch nhanh chóng nghe ra: "Hình như là cô..."

Hoắc Trường Uyên không thể bức dọc hơn nhưng cũng lại không thể trút ra ngoài. Bên ngoài Hoắc Dung vẫn đang thúc giục: "Còn không mở cửa, cô sẽ gọi cho quản lý tòa nhà tìm người phá cửa đấy!"

"Đến đây!" Hoắc Trường Uyên nghiêng răng.

Cuối cùng bên ngoài mới tạm dừng.

Lâm Uyên Bạch nhìn thấy một nơi nào đó của anh đã không thể miêu tả, đành nói: "À, em ra mở cửa..."

Hoắc Trường Uyên gật đầu, gượng gạo đi vào phòng tắm dội nước lạnh.

Không kịp thời gian thay quần áo, bên ngoài Hoắc Dung có thể gõ cửa tiếp bất cứ lúc nào. Cô nhìn quanh một lượt, túm đại chiếc áo tắm bên gối khoác vào người, vừa thắt đai ở eo vừa chạy ra phía cửa.

Cánh cửa chống trộm bật mở, Hoắc Dung quả nhiên đang giơ tay định gõ.

"Cô..." Lâm Uyên Bạch kêu to.

Hoắc Dung nhướng mày coi như trả lời, xách túi đi thẳng vào trong, hất giày cao gót ra để lại cửa, còn không quên cầm rằm cô: "Rau cải trắng, cháu cũng thật vô tâm, không chút đạo đức! Quên mất ai đã vượt đường sá xa xôi đưa cháu tới đây à?"

Lâm Uyên Bạch bị nói, rất ngại ngùng.

Tối qua sau khi cô tới chỗ Hoắc Trường Uyên cũng chưa gọi điện báo với Hoắc Dung một tiếng. Cả ngày hôm nay cũng vậy, kể ra thì đúng là cô có chút vong ân bội nghĩa.

"Mãi không chịu mở cửa, hai đứa đang hí húi làm gì trong này hả?"
Hoắc Dung nhướn cao đôi mày thanh mảnh.

Lâm Uyên Bạch ngượng ngập ấp úng: "Không, có hí húi gì đâu ạ..."

"Không?" Hoắc Dung tiếp tục hỏi.

"Cháu chỉ vừa tắm xong..." Lâm Uyên Bạch nhìn lơ đãng đi chỗ khác, không giấu được sự chột dạ trong lòng.

"Nửa đêm nửa hôm không đi ngủ, cô chạy tới chỗ cháu làm gì?"

Vào lúc cô sắp không ngẩng đầu lên nhìn Hoắc Dung được nữa thì Hoắc Trường Uyên từ phòng ngủ đi ra.

Vừa nhìn đã thấy là vừa dội nước xong, mấy lọn tóc ngắn ngắn còn ướt nguyên. Nhưng quần áo thì rất chỉnh tề, chiếc áo sơ mi lúc trước được cô cởi ra giờ đã được anh mặc lại lên người, hai tay anh đút cả vào túi chiếc quần áo, cả người toát ra một bầu không khí lạnh lẽo.

"Ai bảo cháu dám ngắt điện thoại của cô!" Hoắc Dung đứng khoanh tay rồi chỉ vào mặt đồng hồ: "Hơn nữa, mới có mấy giờ hả, tám rưỡi theo chuẩn giờ Bắc Kinh rồi! Hoắc tổng à, cháu có còn là thanh niên không, hãy có chút cuộc sống về đêm đi được không?"

"Cô à, cô tới rồi cuộc có chuyện gì?" Biểu cảm của Hoắc Trường Uyên có phần bức bối.

"Không có việc gì cô không được đến à? Cô đói, còn chưa ăn đây này!" Hoắc Dung đường hoàng ngồi xuống sofa như địa bàn của mình, rồi bô lô ba la: "Đồ ăn của khách sạn quá chán. Cái thành phố Lâm Thành chán đời này, tài xế đưa cô đi lòng vòng cả người mà không tìm được thứ gì cô ưng mắt! Rau cải trắng, cháu nấu cho cô ít đi!"

Lâm Uyên Bạch đang đi rót cốc nước mang qua, nghe thấy vậy liền ngẩng lên gật đầu.

Cô cúi xuống, còn Hoắc Dung ngồi dưới sofa, góc độ vừa đẹp để nhìn thấy bên trong cổ áo cô có mấy hoa văn hình báo đáng ngờ.

Dù sao cũng là người từng trải, Hoắc Dung lập tức hiểu ra mọi chuyện, đáy mắt lấp lánh một nụ cười gian xảo.

"Đợi chút!"

Lâm Uyên Bạch quay đầu về khó hiểu: "Dạ, cô, sao thế ạ..."

"Rau cải trắng, đai áo tắm của cháu tuột kìa..." Hoắc Dung bất ngờ nói.

Khi Lâm Uyên Bạch ý thức được chuyện gì thì đã không còn kịp nữa.

Hoắc Dung vươn tay ra, rõ ràng có ý thắt lại giúp cô nhưng thực tế là cởi ra. Chiếc áo tắm rộng mở, lộ ra bộ đồ ngủ bên trong, lớp vải sa tanh mỏng với họa tiết da báo kích thích thần kinh, một bên vai còn bị Hoắc Trường Uyên kéo xuống...

Hoắc Dung tròn tròn mắt, kêu lên khoa trương: "Ô! Áo ngủ gì đây, khẩu vị nặng quá vậy!"

"Cháu..." Mặt Lâm Uyên Bạch nóng không tả được.

Cô vội quấn lại khăn tắm, ngượng tới mức ngón chân co quắp lại.

"Rau cải trắng, không nhận ra đây, bản chất của cháu cũng biến thái lắm chứ!" Hoắc Dung nhìn cô nửa đùa nửa thật rồi gật đầu về phía ngo: "Chẳng trách, thì ra cháu với Trường Uyên là cùng một loại người. Hai đứa các cháu đúng là nòi nào úp vung nấy nên mới ưng nhau!"

~Hết chương 173~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 174

"..." Cái tính từ này!

Lâm Uyển Bạch nhìn về phía Hoắc Trường Uyên với vẻ cầu cứu, phát hiện mặt anh cũng hơi đỏ.

Cô cắn môi, đành lí nhí nói nhanh một câu: "Cô à, cháu đi làm đồ ăn cho cô!"

Khi cô chạy vào trong bếp, Hoắc Trường Uyên nói thảm một câu bên tai cô: "Không được nấu mỳ cho cô nữa đâu đấy, làm cái khác!"

Lâm Uyển Bạch vốn định làm mỳ để đối phó vì khá nhanh. Nhưng anh đã lời như vậy thì cô đành bận rộn làm món khác. Ban ngày cô đi siêu thị đã mua không ít thức ăn, buổi tối mới dùng một phần nhỏ, còn thừa rất nhiều.

Trước khi nấu nướng cô vào thay chiếc áo tắm ra, nếu không chắc ngượng chết với Hoắc Dung.

Khoảng hơn hai mươi phút sau, Lâm Uyển Bạch bê hai món ăn nóng hổi đặt lên bàn ăn, lại làm thêm một bát cơm rang trứng thơm phức. Hoắc Dung đã sớm không kìm được lòng, rảo bước từ sofa chạy qua, liên tục khen thơm.

Hoắc Trường Uyên cũng đi theo, liếc nhìn hai món ăn trên bàn, khi nhìn thấy cơm rang trứng thì nhíu mày lại.

Anh đi tới bên cạnh cô, tỏ vẻ không vui: "Em chưa bao giờ làm cơm rang trứng cho anh!"

Biểu cảm đó giống hệt một cậu nhóc có tính chiếm hữu cực mạnh.

"Ngày mai em làm cho anh..." Lâm Uyên Bạch đành nói.

Tiếp theo chính là thời gian dùng bữa của Hoắc Dung. Không biết là vô tình hay cố ý, bà ăn với tốc độ rất chậm, giống như đang thưởng thức món ăn vậy. Mỗi món đều phải gấp vào miệng, nhai thật kỹ rồi mới nuốt xuống.

Rõ ràng chỉ có một người và hai món ăn mà bà ăn mất tròn một tiếng đồng hồ.

Lâm Uyên Bạch tay chống cằm, sắp ngủ gật tới nơi.

Chẳng biết Hoắc Trường Uyên đã đánh mất lờm đến lần thứ mấy, cuối cùng Hoắc Dung cũng chịu buông đũa: "Cô ăn xong rồi!"

"Da, cô ăn xong rồi ạ?" Lâm Uyên Bạch vội mở mắt ra.

"Ừm, vất vả cho cháu rồi, rau cải trắng!" Hoắc Dung gật gù.

Lâm Uyên Bạch lắc đầu, mang bát đũa vào trong bếp. Hoắc Dung lấy khăn ăn lau miệng, cũng ngáp ngủ vài cái.

"Mười giờ không tám phút rồi đấy cô." Hoắc Trường Uyên miệng ngậm điều thuốc, cất giọng trầm trầm nhắc nhở.

"Muộn vậy rồi sao?" Hoắc Dung để lộ biểu cảm kinh ngạc, còn cố tình quay đầu nhìn đồng hồ, trầm ngâm giây lát rồi nói: "Cô cảm thấy khách sạn ở Lâm Thành này cũng chẳng thoải mái lắm. Rau cải trắng, hay là tối nay cô ngủ với hai đứa..."

"Dạ..." Lâm Uyên Bạch lại bắt đầu áp ứng.

Hoắc Trường Uyên ngồi đối diện đã bày ra bộ mặt lạnh lùng vô cảm.

Hoắc Dung thấy cũng hòm hòm rồi, nên dừng lại, sợ còn tiếp tục đùa giỡn thẳng cháu mình sẽ nhịn hồng mắt!

"Đùa thôi!" Bà cười phá lên, đứng dậy xách túi đi ra phía cửa: "Cô về khách sạn đây, không được phép ngắt máy của cô nữa đấy! Ngày mai cho hai đứa thời gian, trưa cô lại qua!"

Cánh cửa chống trộm được đóng lại, thế giới dường như trở nên yên ắng hơn.

Lâm Uyên Bạch thở hắt ra một hơi, quay người lại, lập tức bị Hoắc Trường Uyên đang đứng phía sau vác lên vai.

Cô không giãy giụa, để mặc cho anh đi vào phòng ngủ.

Lần này họ chẳng buồn bật đèn nữa. Khi cô được thả xuống giường, hai tay vẫn còn vòng qua cổ anh. Cô cúi đầu nhìn bộ quần áo trên người, cắn môi hỏi: "Hoắc Trường Uyên, có cần em thay lại bộ kia không?"

"Em cảm thấy có cần lãng phí thời gian nữa không?"

Trong lúc hỏi ngược lại, Hoắc Trường Uyên cũng đồng thời kéo tay cô xuống dưới.

Từng đầu ngón tay của cô như phải bỏng, cô liên tục lắc đầu.

Hoắc Trường Uyên xé một chiếc bao cao su khác ra, nghiền răng nói: "Cho dù là ông trời tới kiểm, anh cũng không thể dừng nữa!"

Tuy rằng không có ánh đèn, nhưng lại có ánh trăng hắt vào. Lúc này đôi mắt của anh vẫn nhìn được rõ ràng.

Một chút chăm chú, một chút sa sầm.

Còn lại chỉ toàn là dục vọng muốn tước đoạt.

Giữa sự thân mật, Hoắc Trường Uyên khàn giọng gọi bên tai cô.

"Uyển Uyển..."

Lâm Uyên Bạch nghẹn ngào một tiếng, từ trái tim đến cơ thể đều mềm nhũn.

...

Ngày hôm sau, Hoắc Trường Uyên chỉ làm việc buổi sáng.

Mười hai giờ trưa, Hoắc Dung quả nhiên xuất hiện, nói là vẫn muốn ăn cơm cô nấu. Hoắc Trường Uyên không đồng ý, cương quyết dẫn họ ra ngoài ăn.

Trời đã vào đông, lẩu là món ăn được yêu thích nhất. Họ gọi không ít, mỗi người đều đầy ắp một nồi nhỏ.

Hoắc Dung uống một hớp nước ngô, rồi quan tâm nhìn cháu mình:
"Cháu ở bên phía Lâm Thành này có quen không?"

"Vẫn ỏn ả." Hoắc Trường Uyên giật giật khóe môi.

"Trường Uyên, tiếp theo đây cháu có dự định gì?"

"Dạ?"

Hoắc Dung thấy vậy, không khỏi nhú mày: "Lẽ nào cháu định ở mãi cái nơi nghèo nàn này?"

Hoắc Trường Uyên là đứa cháu bà nuôi từ nhỏ tới lớn, sinh ra đã mất mẹ, bỏ lại dồn hết nỗi đau mất vợ lên đầu nó. Thế nên, khi ấy bà bất chấp cái nhìn của mọi người, một người con gái chưa chồng nhưng đi đâu cũng dẫn nó theo, hoàn toàn coi như con mình đứt ruột đẻ ra.

Tuy rằng bà cảm thấy việc nó từ chối chuyện đính hôn là rất đàn ông nhưng đồng thời cũng rất xót xa. Dẫu sao thì nó sinh ra đã là một cậu chủ quyền quý, chuyện gì cũng làm tốt nhất, xuất sắc nhất, đã quen sống ở nơi cao quý, bây giờ lại phải thiết thòi làm việc trong một công ty con như thế này...

Lâm Uyển Bạch cũng có cảm nhận tương tự, bất giác nhìn anh.

"Nếu không thì sao ạ." Hoắc Trường Uyên lại tỏ thái độ bàng quan.

"Bố cháu cả đời tính vẫn thói hoắc như vậy, nói một là không nói hai, ghét nhất là người khác ngỗ ngược trái ý. Còn cháu lại ngang nhiên đứng ngay hòng súng, e rằng nhất thòi anh ấy không thể nguôi giận..." Hoắc Dung thở dài, ngẫm nghĩ rồi ngẩng đầu hỏi: "Hay là cháu tới Hữu Dung của cô?"

Hoắc Trường Uyên nghe xong, nhướn mày buông đũa xuống.

"Cô à, cháu không định sống nương tựa người già."

Hoắc Dung đang định chửi mắng mấy câu thì nghe thấy anh bất ngờ liếc sang bên cạnh nói một câu: "Uyển Uyển nói cô ấy nuôi cháu, cháu sống dựa vào vợ."

Một màn "câu lương" không kịp đề phòng.

Hoắc Dung đột ngột cảm thấy chân tay ngứa ngáy. Đây là chỗ công cộng, không thể tùy tiện dùng vũ lực. Bà tóm lấy mớ rau thơm bên cạnh, ném vào nồi lẩu của anh.

"Áy!" Lâm Uyển Bạch nhìn thấy cơ miệng Hoắc Trường Uyên giật đùng đùng.

Hoắc Dung rút khăn giấy ra lau miệng, hừ một tiếng: "Dám bày trò khoe khoang tình cảm trước mặt cô à!"

"..." Lâm Uyển Bạch không dám nói nhiều thêm.

Một tiếng sau, ăn xong lẩu họ đi ra khỏi nhà hàng.

Hai cô cháu Hoắc Dung và Hoắc Trường Uyên đi phía trước, Lâm Uyển Bạch lặng lẽ theo sau, nghe cuộc nói chuyện của họ mà mặt càng lúc càng cúi gằm, má đỏ rần.

Sự tình bắt nguồn từ lúc thanh toán, Hoắc Dung nhắc nhở cô chuyện hôm nay họ phải quay về Băng Thành, cô mới nhớ ra ngày mai đã là thứ Hai rồi, hơn nữa cũng không thể cứ xin nghỉ phép mãi, bây giờ vấn đề họ đang thảo luận là...

"Hai tiếng nữa, cô và Rau cải trắng bắt buộc phải trên đường về Băng Thành rồi!"

"Hai tiếng?"

Hoắc Dung đắc ý: "Ừ hứ!"

"Hai tiếng thì đủ làm cái gì!" Hoắc Trường Uyên sa sầm mặt mày, suýt chửi thề.

"Cùng lắm chỉ được thêm ba mươi phút nữa thôi!" Hoắc Dung khó xử nói: "Không thể nhiều hơn!"

Trước khi lên xe, bà vẫy tay với Lâm Uyên Bạch đứng sau, liếc mắt nhìn thẳng cháu dục vọng chưa được thỏa mãn rồi lại nhìn cô gái khờ khạo kia, bầu má cô: "Ngốc ạ, đừng cho nó ăn một lần là no ngay!"

"..." Ráng đỏ trên má Lâm Uyên Bạch như lan ra tận vành tai...

~Hết chương 174~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 175

Thứ hai, một tuần làm việc bắt đầu.

Lâm Uyên Bạch cầm một bó hoa hồng to tướng kiêu diễm bung nở, hương thơm phảng phất bên mũi khiến cô bước đi cũng ngây ngất.

Cô vào trong thang máy, quay người lại, hai người đứng bên đều nhường một chút chỗ cho cô. Tới khi bước vào văn phòng, quả nhiên, gần như thu hút mọi ánh mắt. Cô ngượng ngập muốn vùi đầu xuống bó hoa luôn cho rồi.

Sáng nay cô vừa bước vào tòa nhà thì có nhân viên chuyển phát nhanh đi tới, nhét bó hoa vào trong lòng bảo cô ký tên.

Lâm Uyên Bạch vừa quẹt thẻ xong, không còn cách nào khác, đành ôm bó hoa đi lên tầng.

"Woa, đẹp quá..."

"Tất cả đều là hoa hồng đỏ, mùi hương quá nồng nàn!"

Các nữ đồng nghiệp đều vây xung quanh, cảm thán liên tục.

Giữa một loạt những câu gạn hỏi của mọi người, tiếng chuông di động đã cứu cô thoát khỏi bế khổ. Cô chạy bước nhỏ vào trong nhà vệ sinh.

Gần như vừa đóng cánh cửa lại cô đã lập tức bắt máy. Ở đầu kia là chất giọng trầm của Hoắc Trường Uyên: "Nhận được hoa rồi sao?"

"Ừm..." Lâm Uyên Bạch cắn môi như cô gái nhỏ, e thẹn nói: "Thật sự rất đẹp!"

Nhớ lại hồi họ mới xác nhận quan hệ, anh cũng giống như hôm nay tặng cho cô một bó hoa hồng to như vậy. Không ngờ sau khi họ chia tay rồi quay lại, anh vẫn làm y như thế, giống như khoảng thời gian chia tay gần gũi kia không hề tồn tại.

Ở đầu kia, Hoắc Trường Uyên cười khẽ mấy tiếng.

Sau đó không ai nói thêm câu gì, nhất thời chỉ còn lại tiếng thở của cả hai.

Lâm Uyên Bạch chỉ nắm chặt di động, cảm thấy bao ngọt ngào trong lòng như sắp tràn hết ra ngoài.

"Nhớ em thì phải làm sao?"

Hoắc Trường Uyên như đang thở dài, bất ngờ nói.

Trái tim Lâm Uyên Bạch cũng run rẩy theo. Cô còn chưa kịp bình tĩnh lại đã nghe anh nói một câu: "Hay là bây giờ em qua đây đi!"

"Em đang đi làm mà..." Lâm Uyên Bạch vội nhắc nhở.

"Nhưng anh nhớ em! Muốn hôn em, muốn ôm em!" Hoắc Trường Uyên lên án như một đứa trẻ con.

"Trời, Hoắc Trường Uyên, anh đừng như vậy!" Lâm Uyên Bạch mặt mũi đỏ bừng vì những lời thẳng đuột của anh, ôm lấy tim, sắp không thể chịu nổi: "Lâm Thành cũng không quá xa Băng Thành, tới cuối tuần được nghỉ, em có thể qua tìm anh rồi..."

Thấy bên kia không có tiếng động, hình như cũng đã được cô an ủi ít nhiều.

Nhìn xuống đồng hồ, Lâm Uyên Bạch hỏi với vẻ thăm dò: "Em còn phải đi làm... cúp máy trước nhé?"

"Không được!"

Lâm Uyên Bạch không dám động đậy nữa. Cô đợi thêm vài giây rồi nhìn màn hình, quả nhiên cô bị anh cúp máy trước.

Cô lắc đầu, không biết nên khóc hay cười.

Người đàn ông này...

Tối qua khi ra khỏi quán lẩu, hai cô cháu họ mặc cả được lên hai tiếng rượu, cô liền cùng Hoắc Trường Uyên trở về căn hộ. Gần như vừa vào cửa cô đã chẳng rảnh rang, mãi vẫn không thể xuống giường, đến tận khi Hoắc Dung phải bấm còi gần nổ ô tô, Hoắc Trường Uyên mới miễn cưỡng buông tha cô...

Nghĩ tới hành vi phóng đảng của anh, gương mặt Lâm Uyên Bạch càng đỏ rần lên.

Khi trở lại chỗ ngồi, người đã tản đi không ít. Người đồng nghiệp ngồi ngay cạnh cô xưa nay không bao giờ bỏ qua cơ hội tám chuyện. Lúc này cô ấy đang vôn vê tám thiệp nhỏ trong bó hoa, cũng đã nhìn ra ba chữ "Hoắc Trường Uyên", không khỏi tỏ ra kỳ lạ: "Tiểu Bạch, lần trước cô nói cô và bạn trai đã chia tay rồi mà?"

"À, chúng tôi lại quay về rồi..." Lâm Uyên Bạch xấu hổ đáp.

"Thật ngược! Một lần nữa chỉ còn mình tôi FA!" Người đồng nghiệp bỗng nhiên ném tấm thiệp đi, tru lên một tiếng rồi bò trở về bàn.

Giờ nghỉ trưa vừa kết thúc, các bộ phận đều thông báo họp.

Giờ này tổ chức họp gấp lại huy động toàn bộ lực lượng thế này khiến Lâm Uyển Bạch cảm thấy rất kỳ lạ. Chưa bao giờ trải qua tình huống thế này bao giờ, nhất là khi nghe các đồng nghiệp thì thầm to nhỏ bàn luận về chuyện thu mua.

Cô tò mò hỏi người ngồi bên cạnh: "Công ty của chúng ta bị mua lại sao?"

"Hình như là đúng đây!" Người đồng nghiệp rất bà tám gật đầu: "Nghe nói còn là một doanh nghiệp nước ngoài, quy mô không nhỏ! Vì hình như phải tiến hành kín đáo, thế nên không có động thái gì quá to tát. Tôi nhớ xem nào, hình như là công ty tên Hữu Dung gì đó..."

Lâm Uyển Bạch nhú mày, cảm thấy cái tên này rất quen tai, hình như đã nghe ở đâu rồi.

Còn chưa kịp nghĩ quá nhiều, quản lý đã bắt đầu thúc giục họ đi về phía phòng họp.

Cuộc họp kéo dài hơn hai tiếng đồng hồ. Tin vĩa hè bao giờ cũng chuẩn, nội dung cuộc họp quả thật liên quan đến việc mua lại. Chỉ khác đây là thông báo chính thức. Bây giờ công ty họ đã được công ty nước ngoài kia thu mua và sáp nhập rồi, không có bất kỳ sự thay đổi nhân sự nào mà sẽ trở thành công ty trực thuộc ở trong nước.

Vì đối phương là doanh nghiệp đã lên sàn giao dịch nên việc sáp nhập hoàn toàn là một chuyện tốt.

Có điều tác phong như mưa như gió kiêu này quả thực khiến người ta trở tay không kịp. Tuy rằng công ty ban đầu không lớn, nhưng cũng có hai ba trăm người, chớp mắt đã đổi chủ, Lâm Uyên Bạch cảm thấy sự đời đúng là xoay vần nhanh chóng.

Cuộc họp kết thúc, ai cũng về vị trí làm việc của mình, lãnh đạo mới sẽ lập tức qua thăm một lượt.

"Này, Tiểu Bạch, tôi nghe nói chủ mới của chúng ta là nữ đấy!"

"Là nữ?" Lâm Uyên Bạch ngạc nhiên.

"Phải! Một nữ doanh nhân, nữ cường nhân! Lợi hại thật!"

Nghe vậy, Lâm Uyên Bạch cũng hết sức bất ngờ, bất giác trở nên mong chờ được gặp mặt bà chủ mới.

Có điều nửa tiếng đồng hồ sau, khi cô nhìn thấy một Hoắc Dung đi giữa cả đám người rầm rầm rộ kéo vào, mặc đồ công sở, đi giày cao gót, trên cổ đeo sợi dây chuyền màu lục bích, cô quả thực rớt hàm.

Cuối cùng Lâm Uyên Bạch cũng nhớ ra.

Chẳng trách cô cảm thấy quen tai, buổi trưa hôm qua lúc ăn lẩu, Hoắc Dung còn hỏi Hoắc Trường Uyên có muốn tới Hữu Dung không...

Bước chân của đoàn người thoăn thoắt, mới đó đã vào tới phòng làm việc. Tất cả mọi người đồng loạt đứng lên, cô hoàn hồn lại, cũng vội đứng lên.

Hoắc Dung phát biểu một loạt những lời rất "lãnh đạo", sau đó tiếng vỗ tay vang lên.

Khi quay người đi ngang qua phía cô, bà hơi dừng bước lại.

Lâm Uyên Bạch sống người trong giây lát.

Vì biểu cảm trên khuôn mặt Hoắc Dung rất nghiêm nghị, dù nhìn ai thì ánh mắt cũng rất hà khắc, khác hẳn với vẻ nhường mảy tươi cười hay nháy mắt bình thường, cũng khác với sự nghiêm nghị ngày bắt cóc cô lên sân thượng dạo nọ, ngược lại tạo cho người ta cảm giác giống ông Hoắc...

Người quản lý rào bước đi tới, đẩy cô một cái từ phía sau, nhú mảy: "Tiểu Lâm, còn ngây ra đó làm gì! Mau chào hỏi!"

"À... Chào Dung tổng!" Cô vội cúi đầu.

"Ừm." Hoắc Dung nghiêm nghị đáp lại.

Bà lạnh nhạt thu ánh mắt về, đi thẳng tới bộ phận tiếp theo.

Chập tối tan ca, Lâm Uyên Bạch cũng giống như các đồng nghiệp khác, vẫn chưa hoàn hồn được sau màn đối chủ.

Cô ôm bó hoa to tướng cũng không tiện ngồi xe buýt, thế nên đi qua đường tìm chỗ để bắt xe. Mãi cô vẫn chưa thành công bắt được chiếc xe nào, đang do dự không biết có nên đổi qua ngồi tàu điện ngầm không thì bỗng nhiên có một chiếc BMW màu đen dừng bên cạnh.

Cửa sau được mở ra, Hoắc Dung đang ngồi vắt vẻo.

Lâm Uyên Bạch bò lên xe, dè dặt đặt bó hoa sang bên cạnh.

Liếc thấy gương mặt nghiêm lại của Hoắc Dung, cô ngồi ngay ngắn, căng thẳng chào: "... Dung tổng!"

Vừa chào xong, cô lập tức bị véo má...

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 176

"Au..."

Lâm Uyên Bạch kêu khẽ lên một tiếng, nhìn thấy Hoắc Dung đang nhướn đôi mày thanh mảnh giáo huấn mình: "Không biết lớn nhỏ! Dám không gọi cô là cô?"

Đầu tiên cô ngậy ra, thấy đối phương đã trở lại bình thường, cô lập tức thở phào nhẹ nhõm.

"Dạ, cô..." Lâm Uyên Bạch vội chữa lại.

Cô day day tay vào chỗ vừa bị véo, đau quá!

Hoắc Dung đã sớm chú ý thấy bó hoa hồng to đùng cô ôm, ánh mắt nheo lại sắc bén: "Bó hoa này là tên tiểu khốn kiếp nào tặng?"

"Là Hoắc Trường Uyên ạ..." Mặt Lâm Uyên Bạch vạch đen rơi đầy.

"Vậy còn được!" Biểu cảm trên mặt Hoắc Dung thay đổi trong phút chốc, bà mỉm cười lấy một bông ra đưa lên mũi ngửi, vừa ngửi vừa nói: "Rau cải trắng! Giờ cháu đã là nhân viên dưới quyền cô rồi, do cô quản lý! Mọi hành vi cử chỉ của cháu cô đều sẽ nắm rõ trong lòng bàn tay, cháu mà dám giấu Trường Uyên trêu hoa ghẹo nguyệt thì... Hừ hừ!"

"Cháu không đâu..." Lâm Uyên Bạch khóc dở mếu dở lắc đầu.

Hoắc Dung cũng không chọc cô nữa. Nghĩ tới dáng vẻ ngốc nghếch lúc trước của cô, bà buồn cười không chịu được, bèn dặn dò: "Sau này khi không có người ngoài thì cứ gọi cô là cô như mọi khi. Còn khi có nhân viên khác trong công ty chúng ta thì hãy gọi cô là Dung tổng, biết chưa?"

Nghe bà nói tới "công ty chúng ta", Lâm Uyên Bạch bất giác hỏi với vẻ khó hiểu: "Cô à, sao cô lại thu mua công ty của chúng cháu?"

"Rất muốn biết?" Hoắc Dung nhướn mày.

"Vâng!" Lâm Uyên Bạch gật đầu ngay.

"Bí mật thương mại!" Hoắc Dung lại nhún vai.

Lâm Uyên Bạch: "..."

Hoắc Dung nghĩ ra chuyện gì bèn bỏ bó hoa xuống: "Đúng rồi, rau cải trắng, chuyện cô mua lại công ty của cháu không cần nói với Trường Uyên!"

"... Vì sao ạ?" Lâm Uyên Bạch không hiểu.

"Lẽ nào chuyện gì cháu cũng phải báo cáo với nó? Không thể có chút riêng tư sao?" Hoắc Dung nhìn vẻ mặt bứt rứt của cô, bực dọc cảm râm: "Nhìn cái dáng vẻ vô dụng của cháu kìa! Bảo cháu không nói thì không nói, tới lúc đó cô sẽ để nó biết thôi! Rau cải trắng, cháu mà tự tiện lén lút nói với nó, cô sẽ chiên giòn luôn!"

Nghe được câu uy hiếp cuối cùng, Lâm Uyên Bạch gật đầu lia lịa: "Vâng..."

Vừa mới thẳng thắn nói với Hoắc Trường Uyên có thể nuôi anh, chớp mắt đã mất việc thì vậy quá mất mặt rồi!

Lời của lãnh đạo chính là thánh chỉ, thế nên cô không dám không đồng ý. Có điều khi nhìn về phía Hoắc Dung, nhìn thấy nụ cười xấu xa ẩn hiện bên khóe môi bà, cô lại nghi hoặc rồi. Không biết rốt cuộc lần này bà định làm gì đây...

...

Hôm sau cô vẫn đi làm bình thường.

Vì không có biến động nhân sự nên mọi công việc vẫn được phân công về các bộ phận như trước.

Lâm Uyển Bạch vừa đi photo tài liệu xong trở về chỗ thì nhìn thấy Hoắc Dung đi thẳng qua: "Tiểu Lâm đến rồi?"

"Dung tổng!" Cô vội đứng lên.

"Ừm." Trên khuôn mặt Hoắc Dung không có nhiều biểu cảm dư thừa, bà nói rất công thức: "Đi cùng tôi một chuyến!"

Lâm Uyển Bạch nhìn trái ngó phải rồi vội bỏ đồ đạc trong tay xuống, rảo bước đi theo.

Hoắc Dung gọi cô vào văn phòng nói là công việc, một dự án hợp tác với một công ty khác thành phố, muốn dẫn cô đi công tác, cụ thể là đi đâu thì không nói, chỉ bảo cô giải quyết các công việc trước mắt, sau đó họ sẽ lập tức xuất phát, còn bảo cô tiện đường về nhà lấy mấy bộ quần áo, bởi vì có thể sẽ phải đi vài ba ngày.

Khi chiếc BMW đen lao vút trên đường cao tốc, cuối cùng Lâm Uyển Bạch cũng biết họ sẽ đi đâu.

Ngũ quan trên gương mặt cô nhăn tít lại. Cô nhìn sang Hoắc Dung bên cạnh, ngập ngừng đến lần thứ hai thì lên tiếng hỏi: "Cô à, chuyện chúng ta đang trên đường đến Lâm Thành... cũng không nói với Hoắc Trường Uyên sao?"

Lần công tác này không chỉ là Hoắc Dung và cô mà còn có một thư ký, nhưng mánh cách âm phía trước đã được hạ xuống nên Lâm Uyển Bạch mới yên tâm xưng hô.

Cái gọi là dự án hợp tác đầu tư cũng không phải là suy nghĩ nảy sinh nhất thời. Lần trước khi Hoắc Dung từ Lâm Thành trở về, cô có nghe thấy hai cô cháu họ bàn bạc qua. Hoắc Dung nói là có một khoản đầu tư nước ngoài, nói là muốn suy nghĩ hợp tác với Hoắc Trường Uyên và công ty con ở Lâm Thành, hơn nữa chắc chắn là việc công ra việc công, không có chuyện đi cửa sau.

Chỉ có điều không ai ngờ, Hoắc Dung lại mua công ty của cô, biến cô thành nhân viên, đi công tác cùng bà...

Tối qua trước khi đi ngủ nói chuyện điện thoại với Hoắc Trường Uyên, cô làm theo lời Hoắc Dung nói, một câu cũng không nhắc đến chuyện thu mua.

"Không nói!" Hoắc Dung đáp thẳng thừng.

"Nhưng mà..." Lâm Uyển Bạch cắn môi.

"Sao nhiều nhưng mà quá vậy!" Hoắc Dung ngắt lời cô, nhàn nhã chỉnh lại vạt váy.

Lâm Uyển Bạch đành cụp mắt xuống. Di động trong túi xách rung lên, cô rút ra, lập tức hoảng: "Là Hoắc Trường Uyên..."

"Nhận đi!" Hoắc Dung nhướn mày, rướn môi cười: "Nhưng đừng nói chúng ta đang ở trên xe, đừng mong mơ màng qua cửa, cô theo dõi cháu đấy!"

Trong không gian khoang xe có hạn, Lâm Uyên Bạch cũng không thể né tránh, ngập ngừng một lúc cô vẫn bắt máy.

"... Alô?"

Có vẻ như đã đợi lâu, Hoắc Trường Uyên trầm giọng: "Sao mãi mới bắt máy vậy?"

"Em để im lặng, vừa nghe thấy..." Lâm Uyên Bạch áp ứng.

"Em đang đi làm?"

"Vâng, đang đi làm..."

Lâm Uyên Bạch nói dối trong tuyệt vọng. Liếc nhìn vẻ mặt nửa đùa nửa thật của Hoắc Dung ở bên cạnh, cô gần như sụp đổ.

Đầu kia Hoắc Trường Uyên hơi ngừng lại rồi lên tiếng: "Hôm nay mới là thứ Ba, còn ba ngày nữa!"

"Ừm, cố nhẫn nhịn một chút, sắp qua rồi..." Lâm Uyên Bạch cắn môi.

"Tối thứ Sáu em qua luôn đi!" Hoắc Trường Uyên nói: "Đừng ngồi taxi, anh không yên tâm, đi tàu cao tốc! Tối lúc đó anh ra bến xe đón em!"

Lâm Uyên Bạch sắp không cầm vững điện thoại nữa. Cô nhìn cảnh vật lướt nhanh bên ngoài cửa sổ, chưa đầy hai tiếng nữa thôi cô sẽ tới Lâm Thành, vậy mà cô lại chẳng thể nói gì, chỉ có thể mở to mắt nói dối...

"Sao không nói gì?" Hoắc Trường Uyên không vui.

"Ồ được..." Cô đành lên tiếng.

Đầu kia Hoắc Trường Uyên còn tiếp tục nói gì nữa, cô có phần không gánh đỡ nổi, di động bỗng bị ai đó giật mất.

Lâm Uyên Bạch tròn tròn mắt, nhìn Hoắc Dung ấn nút tắt máy, đồng thời tắt máy.

"Cô..." Cô há hốc miệng.

"Không sao! Cứ coi như hết pin sập nguồn!" Hoắc Dung ném trả lại cô.

Lâm Uyên Bạch: "..."

Cô lại một lần nữa nhìn ra ngoài cửa xe, khoảng cách dường như lại giảm bớt không ít. Cô cảm thấy áy náy vô cùng, thậm chí không dám tưởng tượng, nếu lát nữa Hoắc Trường Uyên biết mình cùng Hoắc Dung đến mà không báo trước...

Hai tiếng trôi qua rất nhanh, sau khi chiếc BMW đi vào trong trung tâm thành phố, nó dừng lại trước một tòa nhà văn phòng nào đó.

Trước khi xuống xe, Hoắc Dung nháy mắt cười trêu chọc cô: "Rau cải trắng, cháu tin không, lát nữa biểu cảm của Trường Uyên nhất định rất đặc sắc!"

Lâm Uyên Bạch chỉ biết cắn môi.

Sau khi vào trong, có người đã đợi sẵn từ trước, đưa thẳng họ lên tầng trên cùng.

Cánh cửa phòng họp được đẩy ra, Lâm Uyên Bạch cúi đầu đi vào sau cùng, giống như muốn gắng hết sức giảm sự tồn tại của mình xuống mức thấp nhất.

Bên trong đã có không ít người đang ngồi. Hoắc Trường Uyên ngồi ở vị trí Chủ tịch của bàn, khi nhìn thấy Hoắc Dung đi vào thì không mấy kinh ngạc. Anh đứng lên ra đón, có điều ánh mắt xa xôi sau khi liếc về phía cô thì chợt sững sờ.

Lâm Uyên Bạch nín thở nhìn sắc mặt anh.

Ừm, quả nhiên rất đặc sắc...

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 177

Đôi đồng tử của Hoắc Trường Uyên thậm chí co rút hẳn lại, giống như đang chắc chắn điều mình nhìn thấy có phải là thật không.

Có điều khi bước tới gần, anh đã nhanh chóng khôi phục lại cảm xúc.

Dù sao trong phòng họp vẫn còn các nhân viên ở các bộ phận khác của công ty đang nhìn, Hoắc Trường Uyên vẫn giữ một phong phạm lãnh đạo nghiêm nghị, bờ môi hơi rướn lên, giơ tay ra mang tính tượng trưng: "Dung tổng!"

"Hoắc tổng, thành thật xin lỗi, để anh đợi lâu rồi!" Hoắc Dung nhướn mày nắm tay, tiện thể mỉm cười nghiêng người qua, giới thiệu: "Hai vị đây lần lượt là thư ký Lý và cô Lâm ở phòng phát triển thị trường của công ty chúng tôi."

Thư ký Lý lập tức tiến lên, bắt tay với Hoắc Trường Uyên.

Tiếp theo, khi tới lượt Lâm Uyên Bạch, trên khuôn mặt Hoắc Trường Uyên không có bất kỳ sự khác thường nào. Chỉ có điều khi rút tay về, khóe môi anh hơi mím lại.

Đau quá...

Lâm Uyên bạch giấu tay ra sau lưng, cảm giác từng khớp xương đều bị anh bóp vỡ vụn.

Thật đáng sợ!

Trên bàn họp còn những vị trí được để lại cho riêng họ. Cô ngồi chung với Hoắc Dung và thư ký Lý, lần lượt ngồi xuống. Sau màn giới thiệu ngắn gọn, cánh cửa chớp được khép vào, màn chiếu trên tường sáng lên, buổi họp chính thức bắt đầu.

Hoắc Trường Uyên vẫn mặc nguyên bộ vest đen, cà vạt thắt chần chu gọn gàng, tay xoay xoay cây bút máy, bên cạnh có tách café nhưng anh không uống mấy.

Lâm Uyên Bạch từng họp với anh mấy lần, biết rõ dáng vẻ của anh lúc làm việc, nghiêm túc cỡ nào, cẩn thận cỡ nào. Có điều hôm nay hình như anh liên tục mất tập trung, đôi mắt thâm sâu ấy từ đầu đến cuối nheo lại, chốc chốc lại liếc về phía cô.

Mỗi cái liếc, trái tim cô lại chột dạ thêm một nhịp.

Khi đến lượt anh phát biểu, anh lại nắm chặt bút máy không nhúc nhích, giữ nguyên tư thế đó. Dần dần, mọi người đều bày ra vẻ mặt khó hiểu nghi hoặc.

"Khụ!" Hoắc Dung ho một tiếng nhắc nhở.

Bấy giờ Hoắc Trường Uyên mới nghiêm mặt lại, cũng nắm hồ tay thành nắm đấm đặt bên miệng ho khẽ, nghiêng đầu nhìn về phía màn chiếu, rướn môi vẻ nghiêm túc.

Trong lúc anh cất giọng trầm phát biểu về dự án hợp tác, Lâm Uyên Bạch đỏ mặt cúi gằm, cũng may không ai nhìn cô.

Sau cuộc họp hơn hai tiếng đồng hồ, vì là dự án hợp tác đầu tư nên phải đi khảo sát thực địa. Tới chập tối, dĩ nhiên còn có một bữa cơm thân mật.

Trong cả căn phòng VIP người ngồi kín, phục vụ đang bê đồ ăn lên.

Khi Lâm Uyển Bạch đi vào, Hoắc Trường Uyên đã ngồi ở đó, bên cạnh còn hai ghế trống.

Cô do dự bước qua, nghĩ bụng chắc là cũng sẽ không có ai chú ý đâu nhỉ?

Cô đang chuẩn bị kéo ghế ngồi xuống bên cạnh anh thì có người rào bước nhanh hơn cô. Hoắc Dung ngồi phịch xuống, nháy nháy mắt với cô. Cô sững người, đành kéo chiếc ghế còn lại ra, còn mặt Hoắc Trường Uyên thì đen xì lại.

Suốt cả bữa cơm, Hoắc Dung đều cười tươi rói, ngồi giữa hai người họ.

"Nào, các vị!" Hoắc Dung đặt đĩa xuống, đứng dậy: "Rất vinh hạnh được hợp tác với quý công ty, cũng rất cảm ơn thịnh tình của chủ nhà. Thế nên ly đầu tiên này tôi mời, coi như mời tất cả mọi người, cũng chúc cho dự án của chúng ta có thể tiến hành thuận lợi!"

"Sao có thể để Dung tổng mời chứ, nên để chúng tôi thể hiện sự hoan nghênh bà đến đây!"

Hoắc Trường Uyên cũng mỉm cười, ngữ khí lại đầy ý tứ: "Giám đốc Vương nói đúng lắm, vô cùng hoan nghênh!"

Trong lúc đó, mọi người trong bàn đều cầm rượu đứng lên.

Lâm Uyển Bạch cũng vội vàng bê cốc rượu trắng đứng lên. Người phục vụ rót đầy, lúc chạm ly có chút rượu sánh ra ngoài, cô ngửi thấy mùi kích thích mũi đó là hơi ngậy ngất rồi.

Hoắc Dung đã bị ánh nhìn sắc như kiếm của Hoắc Trường Uyên phóng qua xuyên thấu.

Vào lúc cô chuẩn bị uống ly rượu, bà vội đưa tay ra, nói dõng dạc không đổi sắc: "Tiểu Lâm, cháu dị ứng với cồn, lấy trà thay rượu đi! Cháu lại là con gái, không ai trách cứ cháu đâu!"

"À vâng!" Lâm Uyển Bạch ngẩn người đáp lại.

Cô đặt ly rượu xuống, cầm tách trà bên cạnh lên, lẳng lặng uống hết quá nửa cốc.

Sau khi cụng ly xong ngồi xuống, Hoắc Trường Uyên bất ngờ đứng lên nói: "Xin lỗi, tôi ra ngoài nghe điện thoại!"

Mọi người đều gật đầu, tiếng cười nói vẫn râm ran. Bóng dáng cao lớn đó đã đi ra tới tận cửa.

"Còn không mau đi theo?" Hoắc Dung đá đá cô dưới gầm bàn.

Lâm Uyển Bạch đỏ mặt tía tai đứng dậy, ngượng ngập nói một câu: "Tôi xin phép đi vệ sinh..."

Ra khỏi phòng, cô nhìn trái ngó phải trên hành lang một hồi mà vẫn chưa thấy bóng dáng Hoắc Trường Uyên, rõ ràng anh cầm di động đi ra ngoài, vậy mà bây giờ biệt tăm biệt tích.

Cô viện cớ đi vệ sinh để ra ngoài, bây giờ cũng không thể quay về ngay, nên đành đi về phía nhà vệ sinh. Dọc đường đi, cô cũng không chạm mặt anh, chỉ gặp người phục vụ.

Hai nhà vệ sinh nam nữ lần lượt ở hai bên trái phải.

Lâm Uyên Bạch vừa đi tới gần thì từ trong nhà vệ sinh có một cánh tay rần chắc thò ra.

Cô kêu khê lên một tiếng, lập tức bị kéo tuột vào trong. Lưng cô chạm lên cánh cửa, sau đó cô nghe thấy tiếng khóa trái cửa.

Cô hoang mang ngẩng lên, quả nhiên là gương mặt Hoắc Trường Uyên hạ thấp xuống. Ngũ quan góc cạnh rõ ràng ép sát cô, ngay cả mí mắt anh dường như cô cũng có thể chạm vào. Ban này có lẽ anh đã hút thuốc, giờ vẫn còn mùi.

"Lâm Uyên Bạch, em to gan thật! Dám lừa anh!"

Hoắc Trường Uyên chống tay lên đầu cô, cơ hàm như sắp bung ra.

Lâm Uyên Bạch co người lại, dè dặt biểu thị: "Em không cố ý đâu..."

"Em còn dám nói!" Hoắc Trường Uyên hằn học trừng mắt với cô: "Vì sao không nói sớm cho anh biết cô anh đã mua lại công ty của em? Cả sáng nay nữa, anh gọi điện cho em, em có phải đang trên đường đến Lâm Thành rồi không?"

Bây giờ anh đã biết Hoắc Dung thu mua công ty của cô, cố tình tiến hành kín đáo là để tránh tai mắt thị phi, hơn nữa e rằng không phải ý đồ nhất thời là dự tính từ trước. Bằng không lần trước rồi đi bà đã chẳng đưa ra dự án hợp tác đầu tư này. Trọng điểm là cô là người biết sự tình mà không hề nói cho anh, còn giấu giếm anh!

Chẳng trách lúc sáng anh gọi cô cứ ấp a ấp úng, cuối cùng còn tắt máy!

Lúc đó anh thật sự nghĩ chỉ là hết pin sập nguồn, không suy nghĩ nhiều. Đến tận khi nhìn thấy cô cùng Hoắc Dung đi vào phòng họp, anh mới cảm giác họ đã liên kết lại lừa anh, thật là tức chết!

Lâm Uyên Bạch đành vô tội lặp lại: "Em thật sự không cố ý đâu..."

"Không cố ý?" Hoắc Trường Uyên hừ lạnh.

"Ừm ừm!" Lâm Uyên Bạch gật đầu lia lịa, sợ anh không tin mình, cô đành bán đứng Hoắc Dung một cách không nghĩa khí, thẳng thắn mong được anh khoan hồng: "Là cô bảo em không nói, cô bảo em mà dám nói cho anh biết, cô chiên em lên như cá chiên giòn!"

"Em nghe lời cô vậy sao?" Hoắc Trường Uyên nghiêng răng kèn kẹt.

Lâm Uyên Bạch lí nhí: "Giờ cô là sếp của em mà..."

Hoắc Trường Uyên trừng mắt với cô, giống như bị chọc tức, trán anh nổi đầy gân xanh.

Lâm Uyên Bạch hơi sợ hãi, lại càng chột dạ, bèn giơ tay nín vạt áo vest của anh, chủ động thừa nhận lỗi lầm: "Em xin lỗi mà..."

~Hết chương 177~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 178

Hoắc Trường Uyên xị mặt không nói gì, vẫn nheo mắt lại, bờ môi mím chặt thành một đường thẳng..

"Hoắc Trường Uyên, lẽ nào gặp em mà anh không vui?"

Lâm Uyển Bạch buông bàn tay nít áo vest của anh xuống, sau đó cúi đầu, hạ thấp vai, giọng nói càng lúc càng lí nhí: "Nếu anh không vui lát nữa ăn cơm xong em quay về Băng Thành là được rồi..."

Nói rồi, cô thật sự cúi xuống, định chui ra ngoài qua nách anh.

"Quay lại!" Hoắc Trường Uyên khế quát.

Đương nhiên anh sẽ không để cô đi, chỉ vươn tay xách cô lên như xách một con gà nhỏ, một lần nữa cố định cô trong phạm vi của mình. Anh cười khẩy một tiếng, hỏi sắc bén: "Lấy lùi làm tiến, học ai vậy?"

"..." Ánh mắt Lâm Uyển Bạch né tránh.

"Có phải cô dạy em không?" Hoắc Trường Uyên nheo mắt lại.

Lâm Uyển Bạch ngẩn người, không nói gì coi như mặc nhận.

Quả thực là Hoắc Dung dạy cô. Lúc đó sau khi ngắt điện thoại của anh, Lâm Thành càng lúc càng gần, cô càng lúc càng thấp thỏm và bất an, nhất là khi nghĩ đến sự phẫn nộ của anh sau cơn sững sốt. Cô nói hết mọi lo lắng của mình cho Hoắc Dung, bà đã cho cô chủ ý như vậy...

Nhưng không ngờ lại bị anh nhìn thấu ngay lập tức!

Lâm Uyển Bạch thấy không thể qua quýt cho xong chuyện, đành ngẩng đầu lên: "Hoắc Trường Uyên, em nhớ anh rồi..."

Giọng nữ mềm oặt như một sợi lông vũ phẩy nhẹ vào trái tim.

Hoắc Trường Uyên vốn đang đầy một bụng lửa giận, cứ thế tắt ngấm sau bốn chữ dịu dàng của cô.

Anh nâng mặt cô lên, làm một chuyện đã muốn làm từ lâu.

Một nụ hôn mãnh liệt ập xuống, Lâm Uyển Bạch bị ép phải há miệng ra, đón lấy hơi thở của anh.

Một nụ hôn rất sâu, rất sâu, cổ áo của cô chẳng biết đã bị giật tung ra từ lúc nào. Dưới ánh đèn, cảnh xuân kiều diễm.

Hoắc Trường Uyên tựa trán mình vào trán cô, hơi thở nặng nề, nhắm nghiền mắt lại, lồng ngực phập phồng như đang cố gắng bình ổn lại những rục rịch phản kích trong huyết mạch, cô luôn rất dễ dàng khơi dậy được dục vọng của anh.

Anh rất muốn, nhưng không thể làm vậy ở đây.

Không sạch sẽ, cũng không vệ sinh, hơn nữa càng không thoải mái đã đời.

Lát sau, Hoắc Trường Uyên buông cô ra, tiện thể giúp cô cài lại cúc áo và chỉnh lại cổ áo bung ra.

Anh hôn nhẹ lên mí mắt run rẩy của cô: "Rửa mặt đi rồi mình về."

"Ồ..." Cô ngoan ngoãn đáp lại.

Lâm Uyên Bạch đi ra trước bồn rửa tay, nhìn thấy mình trong gương, mặt đỏ bừng như khi đốt đỏ vậy.

Cô dùng nước lạnh tấp lên một lúc cho dịu cơn nóng rồi mới chậm rãi quay về.

Hai người một trước một sau rời đi, rồi lại một sau một trước trở lại, như không hề có liên quan gì.

Nhưng Hoắc Dung lại nhạy bén chú ý thấy mặt Lâm Uyên Bạch ngoại trừ việc ửng đỏ thì miêng cũng hơi khác, vừa đỏ vừa sưng, rõ ràng bị ai đó hằn học ngược đãi, bà không khỏi cười mắng trong lòng.

Đúng là sốt sáng!

Một tiếng đồng hồ sau, kết thúc bữa cơm.

Khi đi xuống bậc thềm nhà hàng, nửa người Hoắc Dung dựa cả vào Lâm Uyên Bạch, một tay chống lên trán, nhúu mày, giống như không gượng được khỏi men rượu vậy.

Bên đường có rất nhiều ô tô đang đỗ, rõ ràng mọi người muốn đi tặng nữa.

"Không được, tôi thực sự không ổn rồi! Tặng hai đi hát tôi không tới nữa đâu, bảo thư ký Lý đi cùng mọi người thôi!" Hoắc Dung lắc đầu, thẳng thừng xua tay, sau đó lại quay sang cô: "Tiểu Lâm à, cháu dìu cô về khách sạn đi, cô đau đầu, phải ngủ rồi!"

"À vâng thưa Dung tổng!" Lâm Uyên Bạch không dám chậm trễ.

Cô dìu Hoắc Dung đi về phía chiếc BMW đen trước mắt. Người tài xế đẩy cửa xe ra, cô ngồi cả vào trong. Khi cô định quay đầu nhìn Hoắc

Trường Uyên còn đứng trước cửa nhà hàng thì chiếc BMW đã hòa vào bóng đêm.

Trở về khách sạn, Lâm Uyển Bạch vào phòng ngủ trải giường cẩn thận.

Hoắc Dung đặt một phòng cao cấp, trong phòng ngủ có hai chiếc giường lớn, cô trải xong xuôi rồi mới đi ra ngoài.

Nhìn thấy Hoắc Dung đã thay xong quần áo ngồi trên sofa, đang ngẩng đầu nhìn lên trên, hình như thật sự men rượu bốc lên nên bà cứ nhắm nghiền mắt, day thái dương mãi.

Khi quay lại, Lâm Uyển Bạch nhờ nhân viên mang lên chút mật ong. Cô pha cốc nước mật ong rồi bê qua cho Hoắc Dung.

Thấy bên cạnh còn đặt mặt nạ, bà có vẻ chưa muốn lên giường ngủ ngay, cô tò mò hỏi: "Cô ơi, cô không ngủ sao..."

"Ngủ làm sao được mà ngủ!" Hoắc Dung cười trêu chọc.

Lâm Uyển Bạch tỏ ý không hiểu.

Lúc này đột ngột vang lên một loạt những tiếng gõ cửa.

Hoắc Dung cúi đầu nhìn đồng hồ, nhướn mày, xua tay với cô: "Cô bảo ngay mà, cháu nhìn đi!"

Dưới ánh mắt nghi hoặc của cô, Hoắc Dung từ tốn đứng lên, đi ra phía cửa, mở cửa ra. Quả nhiên, giống hệt như dự liệu, Hoắc Trường Uyên đang đứng bên ngoài, có vẻ cũng vừa từ quán karaoke viện có về đây.

Hoắc Dung nhìn thẳng cháu mình, họ cũng mới về đây được mười lăm phút mà người ta đã sốt sắng đuổi theo rồi.

"Sao hả, niềm vui bất ngờ này không tồi chứ?"

"Đúng là không tồi!" Hoắc Trường Uyên nghiêng răng.

Nhưng anh buộc phải thừa nhận, anh đúng là rất thích sự bất ngờ vui vẻ này, tuy rằng điều kiện tiên quyết là bị lừa lọc.

"Thế này coi như bù đắp được hai tiếng rưỡi của tuần trước rồi nhỉ?"
Hoắc Dung nhướn cao đôi mày thanh mảnh, cố tình nói bằng tông giọng chỉ hai người họ nghe được, sau đó khoanh tay trước ngực: "Cũng không cần quá cảm ơn cô đâu, cô từ nhỏ đã thần tượng Lôi Phong* rồi mà!"

*Một nhân vật trong lịch sử cận đại Trung Quốc, thường được dùng với kiểu ví von, ý nói làm việc tốt không để lại danh tiếng, chỉ coi như chuyện bình thường.

Hoắc Trường Uyên không lãng phí thời gian thêm nữa, đi thẳng vào trong.

Trong phòng khách, Lâm Uyên Bạch cũng loáng thoáng nghe thấy giọng của anh, vẫn còn chưa chắc chắn lắm thì lúc này đã thấy anh sải bước đi vào. Cô chớp chớp mắt.

"Hoắc Trường Uyên!"

Hoắc Trường Uyên nói thẳng: "Đồ đạc đâu, cầm theo, đi theo anh!"

"Việc này..." Lâm Uyên Bạch ngẩn người, ngập ngừng đi phía sau Hoắc Dung: "Cô..."

Khác với lần trước, dù sao lần này cô cũng theo Hoắc Dung qua đây công tác với tư cách đi làm việc, thế nên không dám tự tiện đưa ra quyết định.

Hoắc Trường Uyên thấy cô do dự không quyết bèn nhú mào thúc giục: "Tôi nay anh chưa được ăn no, làm cơm rang trứng cho anh, lần trước em hứa rồi đấy!"

"Mau đi rang cơm cho nó đi!" Hoắc Dung phì cười vì dáng vẻ ngốc nghếch của cô, xua tay rồi đi vào phòng ngủ: "Hai đứa đừng đứng đây làm ồn cô nữa. Cô nhiều tuổi rồi, uống nhiều rượu vào là đau đầu! Cô phải đi ngủ sớm đây, đóng cửa lại cho cô đấy nhé!"

Lâm Uyên Bạch xấu hổ cầm túi xách của mình lên, bỏ mấy món đồ mang theo người vào trong túi, rồi cùng anh rời khỏi khách sạn.

Trở về căn hộ của Hoắc Trường Uyên, vừa vào cửa cô đã định chui xuống bếp, nhưng giữa được bị tóm lại.

"Chẳng phải anh muốn ăn cơm rang trứng sao?" Lâm Uyên Bạch không hiểu, vẫn còn chỉ vào bếp và nói: "Em thấy còn chút cơm hộp thừa, đánh thêm quả trứng rang lên là xong, rất nhanh thôi..."

"Thứ anh muốn ăn là kiểu cơm rang trứng khác." Hoắc Trường Uyên nhìn sâu vào mắt cô.

Là gì?

Lâm Uyên Bạch ngơ ngác, bị anh bế bổng lên đi vào trong phòng ngủ. Anh cũng chẳng buồn bật đèn, cứ thế bỏ nhào vào giữa chiếc đệm êm ái, vừa gập gáp vừa mạnh mẽ.

Trong bóng tối chỉ thấy những nụ hôn miên man của anh.

Tới khi quần áo trên người cô biến mất sạch, cuối cùng cô mới hiểu cơm rang trứng khác nghĩa là gì...

Lúc kết thúc, Lâm Uyển Bạch nằm bẹp trên giường bằng một tư thế rất hút hồn, ngón tay mệt mỏi không gượng lên nổi.

Đàn ông quả nhiên rất đáng sợ...

Động một chút là nói chuyện bằng ngôn ngữ cơ thể!

...

Hôm sau, lại là một ngày mới.

Tối qua Lâm Uyển Bạch bị giày vò tới quá nửa đêm. Khi tỉnh dậy, cơ thể tuy có cảm giác mệt mỏi nhưng thần sắc thì rất tốt, mặt mịn màng, giống như bung ra nước vậy, rõ ràng là đã được tưới tắm.

Bị Hoắc Dung nhìn bằng ánh mắt gian xảo, cô ngượng không chịu được.

Buổi họp kéo dài suốt cả buổi sáng. Buổi trưa họ ăn cơm ở một nhà hàng gần tòa nhà văn phòng. Ăn xong, chiếc BMW đen đã đỗ sẵn bên đường. Dự án hợp tác đầu tư về cơ bản đã đàm phán thành công, Hoắc Dung đột ngột tuyên bố phải quay lại Băng Thành.

Bên kia, thư ký Lý đã ngồi trước vào trong xe, chỉ còn lại ba người họ.

"Dạ?" Lâm Uyển Bạch ngẩn ra, còn chưa kịp phản ứng lại: "Cô, chẳng phải cô nói cần đi ba ngày sao..."

"Đó là cô bảo cháu." Hoắc Dung nghe xong bật cười.

Lâm Uyển Bạch chớp chớp mắt, biểu cảm như bị ai bán đi với một số tiền lớn vậy.

"Rau cải trắng, thứ Hai cháu cứ quay về làm việc đúng giờ là được!"
Hoắc Dung không nhịn được cười, rồi lại nhìn sang cháu trai của mình:
"Ba ngày này, cộng thêm cuối tuần, kiểu gì cũng đủ cho hai đứa triển miên quần quýt tới chân trời góc bể chứ hả? Kiểm chế một chút đi, tháng ngày sau này còn dài đó!"

Câu cuối cùng như có ý ám chỉ, Lâm Uyển Bạch nghe hiểu, cúi gằm mặt xuống.

Hoắc Dung dặn dò xong đôi ba câu liền đi về phía chiếc BMW. Hoắc Trường Uyên đích thân ra mở cửa xe cho bà.

Trong ánh nắng đầu đông, chiếc BMW lao vút đi.

Lâm Uyển Bạch bỗng nhiên như bừng tỉnh ngộ, hình như người thật sự bị cho vào tròng là mình...

Buổi chiều Hoắc Trường Uyên quay về công ty, còn cô về nhà đợi anh. Có vẻ còn rất nhiều việc cần phải giải quyết, đến tận khi trời tối hẳn, bên ngoài cánh cửa chống trộm bỗng có tiếng gõ cửa vang lên.

Lâm Uyển Bạch chạy ra mở cửa, nhìn thấy anh cầm chìa khóa đứng ở ngoài.

Cô ngạc nhiên: "Anh có chìa khóa sao không mở cửa?"

"Đợi em mở!" Hoắc Trường Uyên nhướn mày.

Lâm Uyển Bạch không biết nên khóc hay cười càng không hiểu được logic của anh.

Hoắc Trường Uyên nhìn theo bóng cô vội vã chạy vào bếp, anh thay dép, cởi áo khoác vắt lên giá đồng thời bỏ bộ chìa khóa trong tay xuống.

Có thể cô sẽ không hiểu, khi anh lái xe trở về khu nhà, nhìn lên tầng thấy có một ngọn đèn sáng vì mình, lên tới nhà lại có người mở cửa cho mình, thứ đón đợi anh không chỉ là một căn nhà ấm áp mà còn là một bữa cơm bình dị thân mật, trái tim anh bỗng dưng cảm thấy yên bình.

Giống như một con thuyền suốt bao năm qua cứ mãi miết tiến về phía trước, không có phương hướng, bỗng nhiên nhìn thấy một ngọn hải đăng.

Nghe thấy tiếng bước chân, Lâm Uyên Bạch đang định quay đầu lại thì eo bỗng được ôm chặt.

Hoắc Trường Uyên ôm lấy cô từ phía sau, bàn tay luồn vào trong vạt áo của cô, những ngón tay mang theo hơi lạnh khiến cô không khỏi run lên trong từng nhịp thở. Anh nghiêng đầu cúi xuống ghé bờ môi mỏng lại, khí nóng phả ra.

Trong lúc nóng lạnh giao tranh, Lâm Uyên Bạch né tránh: "Đừng đùa nào... em đang nấu cơm!"

Hoắc Trường Uyên chỉ thu chặt cánh tay lại, nụ hôn nhẹ nhàng rơi xuống tay cô. Anh cắn một cái không hề báo trước, không đau nhưng ướt rượt.

Lâm Uyên Bạch vẫn chưa bỏ nồi niêu trong tay xuống. Sợ anh còn hành động gì đó phóng đảng hơn, cô vỗ về như anh một đứa trẻ: "Chắc là phải một lát nữa mới ăn được! Anh đi tắm trước đi..."

"Ừm." Hoắc Trường Uyên buông tay ra.

Anh quay người đi ra khỏi bếp, dù sao thì anh cũng không sốt rượt, vẫn còn cả một buổi tối đang chờ.

Cho đến khi tiếng bước chân biến mất về phía phòng tắm, Lâm Uyên Bạch mới sờ tay lên vành tay, vẫn còn nóng rực.

Cô bỏ hết nguyên liệu vào nồi thịt bò rồi đổ canh, vừa vặn nhỏ lửa xuống một chút thì bên ngoài bỗng nhiên lại có tiếng gõ cửa. Cô không khỏi nghi hoặc: "Hoắc Trường Uyên, hình như có người gõ cửa!"

"Em mở đi!"

Giữa tiếng nước ào ào trong phòng tắm vang ra một câu nói như thế.

Bây giờ Lâm Uyên Bạch mới nhớ ra anh đang tắm, vội đặt xẻng nấu ăn xuống, rảo bước chạy ra.

Vừa mở cửa, cô chợt ngây người.

Bên ngoài là một cô gái trẻ, khuôn mặt giống như sinh viên đại học mới tốt nghiệp, nhưng ăn mặc thì không phù hợp chút nào. Bên ngoài tuy khoác áo dạ nhưng bên trong còn mặc một chiếc áo ngủ, hơn nữa cổ áo mở khá rộng, vạt váy bên dưới cũng siêu ngắn, đôi chân trắng trẻo cứ thế lộ hết ra ngoài.

Trong tiết trời mùa đông như thế này, Lâm Uyên Bạch cũng cảm thấy rét run hộ.

Bỗng nhiên thấy đối phương trông quen quen, cô nhanh chóng nhớ ra: "À, cô là thư ký của Hoắc Trường Uyên phải không? Muộn vậy rồi cô tìm anh ấy có việc gì không?"

Đối phương thấy cô là người ra mở cửa thì cũng hơi sững sờ, nghe cô lên tiếng mới hoàn hồn lại, biểu cảm thay đổi trong khoảnh khắc.

"À! Vâng, tôi là thư ký của Hoắc tổng!" Cô thư ký gật đầu, hoảng loạn kéo kín vạt áo dạ lại, hộp cơm cầm trong tay cũng không giấu kịp, đành đưa qua và nói: "Cũng không có chuyện gì, tôi sống ở ngay tầng dưới, tối nay có hầm ít canh gà, hơi nhiều một chút nên mang qua cho Hoắc tổng..."

"À, vậy lát nữa tôi chuyển cho anh ấy." Lâm Uyên Bạch cầm lấy.

Đối phương nhìn vượt qua cô ngó vào trong, ánh mắt ngập ngừng, cuối cùng vội vã chạy đi.

Có điều suốt quá trình ấy, cô ta vẫn còn quay đầu lại nhìn với vẻ không chắc chắn.

Đóng cửa lại, Lâm Uyên Bạch ôm hộp canh trong lòng, bĩu môi.

Cô thư ký này cô có ấn tượng.

Lần trước khi tới công ty đón Hoắc Trường Uyên tan làm, chính cô ta dẫn cô vào văn phòng. Lúc ấy cô ta cũng lén la lén lút quan sát cô, khi bắt gặp cảnh họ thân mật, trong ánh mắt còn như vỡ vụn những giấc mộng thiếu nữ...

"Ai gõ cửa vậy?" Hoắc Trường Uyên từ phòng tắm đi ra.

Lại chỉ quần độc chiếc khăn tắm. Mùa đông phương Bắc trong phòng luôn phải đầy đủ độ ấm. Anh để trần nửa người trên, ánh sáng thất lại trong từng thớ thịt, dường như đường nhân ngư còn thấp thoáng hiện ra, khắp người toát ra một mùi đàn ông quyến rũ, khiến người ta nhìn một cái là ngây ngất.

Nhưng đâu phải chỉ mình cô ngây ngất, bất kỳ cô gái nào cũng vậy.

"Hàng xóm tầng dưới..." Lâm Uyển Bạch mím môi, nhìn anh rồi bổ sung một câu: "Hơn nữa còn là thư ký công ty anh!"

Mấy chữ cuối cùng được cô cực kỳ nhấn mạnh.

"Hình như cô ấy sống trong tòa nhà này đây..."

"Thế à, không ấn tượng." Hoắc Trường Uyên đáp hờ hững rồi tiếp tục lau tóc: "Tới làm gì?"

"Nói là tới mang canh cho anh..." Lâm Uyển Bạch hất cằm về phía hộp canh.

Hoắc Trường Uyên nhú mày, không có thêm nhiều biểu cảm dư thừa.

Bữa cơm chẳng mấy chốc đã hoàn thành, Lâm Uyển Bạch bê các món lên bàn, đồng thời bê cả hộp canh của cô thư ký.

Cô mở ra, mùi thơm phả vào mũi, thịt gà đã tróc ra khỏi xương gà, bên trên còn rắc một ít hành tươi. Nhìn kiểu gì cũng không giống một hộp canh nấu dư, ngược lại đã bỏ vào đây khá nhiều tâm tư.

Thấy cô cứ nhìn mình chằm chằm, Hoắc Trường Uyên mỉm cười: "Nhìn gì nữa, còn không ăn cơm đi?"

"... Canh này anh không ăn sao?" Lâm Uyển Bạch cắn môi hỏi.

"Không ăn." Hoắc Trường Uyên không buồn ngẩng đầu lên.

Lâm Uyển Bạch đẩy nắp lại, lòng nhẹ nhàng hơn không ít.

...

Hôm sau tỉnh giấc, dĩ nhiên cả người vẫn mỏi mệt.

Lâm Uyên Bạch không nghỉ ngơi trong chần quá lâu mà dậy đánh răng rửa mặt từ sớm, đồng thời làm đồ ăn sáng. Lúc anh đang nhìn vào gương thất cà vạt, cô ôm áo vest đứng đợi bên cạnh, sau một lúc bút rút, cô lên tiếng: "À... Hoắc Trường Uyên, hôm nay em đi cùng anh tới công ty nhé?"

~Hết chương 178~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 179

"Em muốn đi cùng anh?" Hoắc Trường Uyên rất bất ngờ.

"Vâng..." Lâm Uyển Bạch né tránh ánh mắt anh.

Hoắc Trường Uyên nhướn mày, không nói thêm gì, lúc đi dẫn cả cô theo.

Trong tòa nhà văn phòng toàn các nhân viên công sở ngực đeo thẻ tên. Lâm Uyển Bạch đi theo Hoắc Trường Uyên lên tầng cao nhất, bị ấn ngồi xuống ghế sofa. Anh tìm hai cuốn sách để cô ngồi đọc giết thời gian, còn mình thì vui đầu bận rộn trước bàn làm việc.

Hơn chín giờ, có người gõ cửa phòng làm việc.

Người bước vào chính là cô thư ký trẻ trung tối qua, đang mặc bộ đồ công sở, nhìn thấy cô rõ ràng lại ngỡ người một phen.

Lâm Uyển Bạch vô thức ngồi thẳng lên một chút, khẽ cắn môi.

Tối qua sau khi cô thư ký gõ cửa và rời đi, cô vẫn cứ đứng ngồi không yên, trong đầu luôn hiện lên mấy tình tiết hay xuất hiện trong phim truyền hình: Một ông chủ sự nghiệp thành đạt và một cô nhân viên trẻ trung xinh đẹp cùng một số hành động mờ ám không sạch sẽ âm thầm xảy ra trong văn phòng.

Thật ra cô ít nhiều đã đoán trúng vài phần.

Cô thư ký đích thực có chút mơ mộng với Hoắc Trường Uyên. Dầu sao anh cũng là người trẻ tuổi lại giỏi giang, vừa mới được cử tới nhậm chức, khiến nội bộ công ty có không ít xáo động, nhất là phái nữ. Còn cô thư ký lại vừa tốt nghiệp mới đi làm, càng dễ nảy sinh lòng ngưỡng mộ và dao động.

Trước đó cô ta cũng đã quan sát, Hoắc Trường Uyên sau khi tới Lâm Thành vẫn luôn đi làm và về nhà một mình, ngoại trừ cảnh tượng bắt gặp trong văn phòng tuần trước.

Cô thư ký không suy nghĩ nhiều, ngược lại càng khiến những tâm tư trong lòng cô ta sống dậy, cảm thấy thật ra lúc riêng tư anh cũng cần phụ nữ, nếu mình nỗ lực biết đâu cũng có cơ hội. Thế nên mới có cảnh gõ cửa tặng canh tối hôm qua, ai ngờ...

"Hoắc tổng, mấy tập tài liệu này cần anh đọc qua và ký tên ạ!"

Cô thư ký ôm chồng tài liệu đưa cho anh, rồi lại hỏi: "Anh vẫn uống café đen chứ ạ? Lát nữa tôi sẽ pha cho anh!"

"Đề tôi pha cho!"

Bất ngờ một giọng nữ vang lên.

Cả hai người họ đều đồng loạt nhìn qua. Lâm Uyển Bạch ngượng ngập vô cùng, nhưng vẫn bấm bụng nhìn anh và nói: "Chẳng phải anh thích uống café em pha sao, loại bỏ đường mạch nha bên trong đó..."

Cô cắn môi, nín thở có phần căng thẳng.

Hoắc Trường Uyên cứ thế nhìn cô bằng ánh mắt thâm trầm, khi lòng bàn tay cô sắp đổ mồ hôi, cuối cùng anh cũng rướn môi: "Ừm."

Lâm Uyên Bạch có đường lùi, bỗng chốc thở phào, đi vào phòng trà nước.

Sau khi cô pha xong café quay lại phòng làm việc, cũng đúng lúc cô thư ký kia cầm tập tài liệu đã ký xong chuẩn bị ra ngoài.

Lâm Uyên Bạch đặt tách café lên bàn, đồng thời gọi giật cô ta lại: "Này, đợi chút!"

Cô thư ký quay đầu về không hiểu, nhìn thấy cô đi tới bên cạnh sofa, cầm một chiếc túi lên và đưa cho mình.

"Trả lại cô chiếc hộp, tôi đã rửa sạch sẽ rồi."

"Cảm ơn cô..." Cô thư ký cầm hộp, vội vã rời đi.

Lâm Uyên Bạch nhìn cánh cửa văn phòng khép lại, lẳng lặng buông những ngón tay nắm chặt ra.

Khi cô quay người lại, phát hiện Hoắc Trường Uyên đang ngồi trên chiếc ghế lưng cao tay cầm tách café, nhưng không uống mà vẫn nhìn cô mãi miết như ban nãy, ánh mắt sâu xa đầy ý tứ. Là những nội dung cô không hiểu.

Lâm Uyên Bạch bị nhìn chằm chằm hơi rợn người: "Sao anh cứ nhìn em mãi vậy?"

"Anh đang thấy, có người cũng biết cách bảo vệ thức ăn của mình rồi!" Hoắc Trường Uyên nửa đùa nửa thật.

Cô bỗng chốc có cảm giác thâm hại khi mọi tâm tư bị nhìn thấu.

Cô gượng gạo quay mặt đi, khi quay lại sofa thì nhìn thấy anh đặt cây bút máy trong tay xuống, giờ tay ấn một dãy số nội bộ.

"Hoắc tổng!"

Chẳng mấy chốc, đầu kia vang lên một tiếng chào cung kính.

Hoắc Trường Uyên liếc nhìn cô, mỉm cười nói: "Giám đốc Trương ở phòng nhân sự phải không? Qua phòng tôi một lát."

Năm phút sau, cửa phòng lại được đóng vào.

Vị giám đốc Trương của phòng nhân sự đã đi, chỉ còn lại hai người họ.

Hoắc Trường Uyên vẫy tay với cô, như vẫy một con cún con. Cô nhú mào, không muốn bước qua cho lắm, nhưng cơ thể đã tự động có ý thức. Cô vòng qua bàn làm việc, bị anh kéo lên đùi, ngồi vào một tư thế thân mật.

"Bây giờ em hài lòng chưa?" Hoắc Trường Uyên nhướn mào với cô.

Vị giám đốc Trương phòng nhân sự ấy được gọi vào. Cô nghe thấy anh dặn dò điều cô thư ký kia tới bộ phận khác, đổi thành một thư ký nam...

Lâm Uyên Bạch áp ứng: "Em chả hiểu anh đang nói gì cả..."

"Bình giấm!" Hoắc Trường Uyên ghẹo.

"... Còn lâu ấy!" Lâm Uyên Bạch phản bác.

"Còn không phải?" Hoắc Trường Uyên cười toét miệng, tiếng cười trầm thấp bật ra: "Trong phòng làm việc toàn một mùi chua loét!"

Lâm Uyên Bạch vẫn sống chết không thừa nhận, đôi môi đã bị nụ hôn của anh bịt kín.

...

Thời gian ở bên người mình yêu luôn trôi qua rất nhanh.

Chớp mắt đã lại tới Chủ Nhật. Họ không lái xe mà đi tới một siêu thị ngay bên ngoài tiểu khu.

Họ mua về không ít đồ, đều được Hoắc Trường Uyên xách trong tay. Hoàng hôn buông xuống rực rỡ một nửa bầu trời. Hai người họ tản bước trong bầu không khí ấy, cái bóng được kéo ra dài thật dài.

Tiếng bước chân theo nhịp rơi xuống mặt đất, Hoắc Trường Uyên bỗng nói một câu: "Uyển Uyển, anh rất vui."

Lâm Uyển Bạch ngẩn người, nghiêng đầu nhìn anh.

Chỉ thấy anh xoay lưng về phía chiều tàn, cả người tựa như được mạ lên một màu đỏ hồng, càng nổi bật khuôn mặt cương nghị hút hồn như một tác phẩm nghệ thuật, ánh mắt nhìn về phía cô vẫn sâu hút.

"Em cũng vậy..." Cô xấu hổ nhỏ tiếng đáp lại.

Hoắc Trường Uyên nhìn thấy dáng vẻ ngượng ngùng cúi mặt của cô, trái tim ngứa ngáy, kích động muốn được hôn cô, hơn nữa còn rất muốn rất muốn yêu thương cô. Cũng may, đi thêm khoảng năm, sáu phút nữa là về tới rồi, việc đầu tiên sau khi vào nhà chính là phải đẩy cô lên giường.

Anh cảm thấy mình như một thằng nhóc ngây ngô vừa bước vào thời thanh xuân, mấy hôm nay đêm nào cũng vui vẻ, vậy mà hứng thú dành cho cô không hề thuyên giảm, ngược lại càng quẩn quýt.

Chỉ là nghĩ tới điều gì đó, anh nhú mày: "Đừng quay về nữa!"

"Vậy sao được..." Lâm Uyển Bạch cắn môi.

Hoắc Dung tạo cho cô cơ hội, ở bên nhau chơi bởi mấy ngày rồi, ngày mai là thứ Hai cũng nên quay về. Hơn nữa trước khi đi Hoắc Dung đã có ý đặt sẵn vé cho cô, đi chuyến muộn nhất tối nay.

"Vậy thì sáng sớm ngày mai hãy đi! Mua vé tàu cao tốc chuyển sớm nhất, anh đưa em ra bến tàu!"

"Có thể sẽ muộn đấy..." Lâm Uyển Bạch bứt rứt.

Dù có đi sớm hơn, khi tới công ty có lẽ cũng không thể chấm công đúng giờ...

"Bây giờ cô là sếp của em mà, không sao đâu!" Hoắc Trường Uyên giật giật khóe môi.

"..." Lâm Uyển Bạch không còn lời nào phản bác.

Khi về tới gần tòa chung cư, bên trong có một bóng dáng quen thuộc đang đi ra.

Lâm Uyển Bạch tiến lên mấy bước, chủ động nắm lấy tay anh, sau đó đan chặt từng đầu ngón tay vào tay anh.

"Hoắc tổng!"

Cô thư ký cũng nhìn thấy họ, vội cúi mặt lịch sự chào.

Đợi bóng dáng đó đi khuất, Lâm Uyển Bạch liền nhìn thấy ánh mắt đùa cợt của Hoắc Trường Uyên.

Cô đỏ mặt, buông tay anh ra.

Có điều, cô vừa buông ra chưa được hai giây đã bị Hoắc Trường Uyên thẳng thừng ôm vào lòng, sỏi bước đi vào trong.

Khi họ đi vào không hề chú ý thấy bên đường có một chiếc ô tô hào hoa đang đỗ.

Cửa sổ phía sau xe được hạ xuống một nửa, người tài xế phía trước nhìn vào khuôn mặt cô gái xinh đẹp trong gương chiếu hậu, quay đầu do dự nói: "Đại tiểu thư, người bạn này chẳng phải là Hoắc tổng sao?"

"Còn cần ông nói à! Lẽ nào tôi mù?"

Người tài xế bị quát, khi lên tiếng có thêm vài phần thận trọng: "Đại tiểu thư, vậy chúng ta còn cần vào trong nữa không?"

Dù sao cũng đã lái xe liên tục hơn hai tiếng đồng hồ, vừa mới vội vã từ Băng Thành qua đây, hơn nữa sau cấp còn đựng không ít trang phục và đồ dùng sinh hoạt cho nam giới. Trước khi lên xe còn nghe bà Lục dặn dò: Đây là một cơ hội hiếm có!

Đáp lại ông ta là ánh mắt sắc lạnh của Lục Tịnh Tuyết. Cô ta bỗng chốc cúi gằm xuống, không dám nói thêm một lời.

Trong tầm mắt, bóng hai người kia đã khuất dạng trong tòa chung cư. Lục Tịnh Tuyết nheo mắt lại, tay đã nắm thành nắm, chỉ là đang cố gắng nhẫn nhịn không bùng nổ.

Cho đến khi nhiệt độ trong xe hạ thấp, cô ta mới nâng cửa sổ lên.

Cô ta im lặng, người tài xế cũng không dám hành động bừa bãi, chỉ biết đợi ở đó, bầu không khí như đông cứng.

Sắc mặt Lục Tịnh Tuyết rất tệ, cô ta rút di động trong túi xách ra, nhanh chóng gọi vào một số điện thoại.

"Alô, nha đầu Tịnh Tuyết?"

Đầu kia, một giọng đàn ông trung niên dày dặn vang lên, Lục Tịnh Tuyết lập tức tươi cười để lộ hai má lúm đồng tiền, khác hẳn người ban nãy.

...

Một ngày thứ Hai bận rộn, khi Lâm Uyên Bạch vội vã trở về công ty thì đã trưa rồi.

Tối qua dưới sự khăng khăng của Hoắc Trường Uyên, cô đã đổi vé tàu đột xuất. Sau đó cô bị anh đẩy lên giường, quần áo rơi vãi lung tung ra đất, buổi tối dĩ nhiên không thoát khỏi cảnh bị ép cạn sức lực.

Có điều rõ ràng đã hứa sáng hôm sau ngồi chuyến sớm nhất về, mở mắt ra lại bị anh giằng vò một hồi, khi nhìn lại đồng hồ thì đã chín giờ hơn...

Cho dù là Hoắc Dung mua lại công ty của họ thì cũng không thể quá lộ liễu được...

Lâm Uyên Bạch bước xuống từ taxi, lao vội vào trong tòa nhà.

Đây là giờ nghỉ trưa, người trong phòng làm việc không nhiều, rất nhiều người đã ra ngoài ăn trưa hoặc đang ở trong phòng trà nước. Cô thờ hòng học ngồi xuống ghế, di động vang lên đúng giờ như được hẹn trước.

"Tới công ty rồi?"

Cô khẽ đáp: "Ừm, vừa tới..."

"Ăn cơm chưa?" Hoắc Trường Uyên lại hỏi.

"Em ăn lúc ngồi tàu rồi..." Lâm Uyên Bạch trả lời anh, hộp cơm trên đó đất vô cùng, lúc trả tiền cô cũng thấy xót. Rồi cô hỏi ngược lại: "Anh thì sao?"

"Anh ăn rồi." Hoắc Trường Uyên ai oán: "Khó ăn!"

Lâm Uyên Bạch hơi đánh mắt, nhìn thấy màn hình máy tính phản chiếu hình ảnh mình cầm điện thoại, khóe miệng hơi rướn lên, cô không khỏi phì cười.

"Em cười cái gì!" Hoắc Trường Uyên hỏi ngay.

Cô thành thật trả lời anh: "Em bỗng nhiên cảm thấy chúng ta hơi giống yêu xa..."

Đầu kia Hoắc Trường Uyên im lặng mấy giây rồi lên tiếng, có phần oán trách: "Lát nữa anh sẽ gọi điện bàn bạc với cô một chút, làm thêm một dự án hợp tác lâu dài, tốt nhất là cho em đóng đô thường xuyên ở chỗ anh!"

Trời ạ!

Lấy việc công làm việc tư!

Lâm Uyên Bạch quả thật không thể đồng tình, làm gì có chuyện như thế chứ.

"Thế nếu cô không đồng ý thì sao..." Cô tò mò hỏi.

"Nếu cô không đồng ý, em xin nghỉ việc luôn!" Hoắc Trường Uyên hừ một tiếng.

Lâm Uyên Bạch đầu hàng toàn tập, khi cô định nói gì đó thì bất ngờ nghe thấy đầu kia nói trước: "Anh có cuộc điện thoại, Uyên Uyên, ngắt máy đã nhé!"

Cô vội vàng nói được, sau khi anh ngắt máy cô mới bỏ di động xuống.

Cuộc nói chuyện hơi dài làm màn hình điện thoại nóng lên cô cảm thấy cả ngón tay cũng nóng rực, ngay cả trái tim cũng vậy.

Còn bên kia, Hoắc Trường Uyên đang ngồi trên ghế sau khi ngắt điện thoại của cô thì nhìn thấy cuộc điện thoại tới trên màn hình. Anh nhúu mày giây lát mới bắt máy, bỗng nhiên nuốt nước bọt, ngập ngừng gọi: "Bố!"

...

Đường phố lên đèn, tại một thương hiệu karaoke nào đó.

Tiếng nhạc trong phòng kín xập xình hỗn loạn, Lâm Uyên Bạch rút chiếc điện thoại đang sáng màn hình ra.

"À, tôi ra ngoài nghe điện thoại một chút."

"Bạn trai kiểm tra hả?" Đồng nghiệp trêu chọc.

Lâm Uyên Bạch không trả lời, nhưng biểu cảm xấu hổ đã bán đứng cô.

Cô đi mãi tới tận phòng vệ sinh ở đầu hành lang mới đóng cửa lại, bắt máy: "Alô?"

"Em không ở nhà?" Hoắc Trường Uyên hỏi đột ngột.

"À..." Lâm Uyên Bạch sững người, chớp mắt trả lời: "Không ạ, em ở ngoài!"

Nghĩ rằng ít nhiều gì mình cũng đã bị tiếng nhạc bên này tiết lộ, nên anh phát hiện ra, chưa đợi anh gạn hỏi cô đã bắt đầu khai: "Hôm nay có một đồng nghiệp tổ chức sinh nhật, có rất nhiều người trong phòng đều đi nên em đang ở đây chúc mừng cô ấy!"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên khẽ đáp.

Lâm Uyên Bạch tò mò hỏi anh: "Anh đang làm gì vậy?"

"Hút thuốc."

Khi trả lời hình như anh lại phả ra một làn khói.

Qua đường điện thoại, Lâm Uyên Bạch dường như cũng nghĩ thấy cả mùi thuốc lá. Nghĩ tới chuyện anh lúc nào cũng tay không rời điếu thuốc, cô bất giác nhắc nhở một câu: "Hoắc Trường Uyên, anh cố gắng hút ít một chút, không tốt cho sức khỏe đâu..."

"Anh dập rồi." Hoắc Trường Uyên nói một câu như vậy rồi ngừng lại sau đó đột ngột hỏi cô: "Khi nào em về nhà?"

"Lát nữa còn cắt bánh, chắc là sắp kết thúc rồi." Lâm Uyên Bạch trả lời.

"Ừm. Vậy em cứ chơi đi."

Thấy anh có ý muốn ngắt máy, Lâm Uyên Bạch chợt quyền luyến cô nói: "Không sao đâu, có thể nói chuyện thêm một lúc mà..."

"Bên này anh chuẩn bị họp trực tuyến, anh ngắt máy trước nhé!"

"Vâng..."

Lâm Uyên Bạch cúp máy, lòng có chút hụt hẫng băng quơ.

Nghĩ tới chuyện hôm qua cô nói hai người họ như yêu xa, cô chợt lắc đầu bật cười.

Trở về phòng, bánh gato đã được đặt ra chính giữa. Nhân vật chính đã được đội mũ chóp. Các đồng nghiệp đang chen chúc trước bàn cắm nến. Trên màn chiếu đang bật bài chúc mừng sinh nhật. Cô cũng tiến lên theo, cùng vỗ tay theo điệu nhạc.

Lâm Uyển Bạch kịp ra về trên chuyến xe buýt cuối cùng.

Sau khi bước xuống, cô giẫm lên bóng trắng mờ lung đi về khu nhà cũ. Giờ này đã vắng người qua lại lắm rồi, chỉ còn tiếng giày cao gót ba phân của cô vang vọng.

Cô bất giác rảo nhanh bước chân muốn lên gác thật nhanh.

Bỗng nhiên, phía trước có ánh đèn xe hắt tới.

Vì chói mắt nên mất đi thị giác trong khoảnh khắc, Lâm Uyển Bạch giơ tay lên che theo bản năng.

Là một chiếc ô tô đỗ trước tòa nhà, vì hai ngọn đèn xe nên không thể phân biệt được hình dáng xe, nhưng có vẻ là xe việt dã. Trong ghế lái có một người đàn ông đang ngồi, lúc này người ấy mở cửa xe đi xuống.

Dưới đêm khuya yên ắng, bộ vest đen được cắt may thủ công tôn lên vóc dáng cao ráo.

Cửa xe đóng lại, anh buông thõng tay nhìn cô từ phía xa. Khuôn mặt với đường nét rõ ràng, đôi mắt thâm trầm lúc này đang quay ngược về phía bóng tối giống một vì sao rực rỡ.

Cuối cùng khi khôi phục được ánh nhìn, Lâm Uyển Bạch chột ngây người.

"... Hoắc Trường Uyên?"

Cô tròn tròn mắt, khẽ kêu lên.

Giống như để khẳng định cho những gì cô nhìn thấy, Hoắc Trường Uyên đứng dựa vào xe, nhướn mày: "Về rồi à?"

Lúc này Lâm Uyển Bạch đứng ngậy ra tại chỗ. Sau khi phản ứng lại, cô chạy qua thật nhanh. Hai tay chạm được vào cơ thể ấm áp của anh, niềm hân hoan nổ tung trong lòng. Cô còn chưa dám tin thì đã bị anh ôm chặt...

~Hết chương 179~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 180

Lâm Uyển Bạch nhanh chóng ngẩng đầu lên trong lòng anh, chớp chớp đôi mắt: "Hoắc Trường Uyên, sao anh lại ở đây?"

"Lên nhà rồi nói." Hoắc Trường Uyên mỉm cười.

Anh khóa xe lại, ôm lấy cô rồi đi thẳng vào trong tòa nhà.

Từ sau khi hai người họ chia tay đã lâu rồi không còn cùng nhau lên nhà trong một tư thế thân mật như vậy. Eo bị cánh tay dài của anh ôm chặt, mỗi bước đi lên bậc thêm dường như lại càng thêm dính sát, đèn cảm ứng sáng lên từng tầng.

Mở cửa bước vào nhà, sau khi thay giày, Lâm Uyển Bạch vội vàng hỏi lại lần nữa: "Hoắc Trường Uyên, chẳng phải anh nên ở Lâm Thành sao, sao lại có mặt ở đây? Còn nữa, anh đợi bao lâu rồi, sao không nói luôn với em một tiếng trong điện thoại?"

"Em hỏi liên một lúc nhiều câu như vậy, anh nên trả lời câu nào?" Hoắc Trường Uyên nhìn cô, như đùa như thật.

Lâm Uyển Bạch cup mắt xuống, có phần ngượng ngập.

Ban nãy khi đi lên cô có chú ý, bên cạnh xe có mấy đầu lọc, có lẽ lúc gọi điện thoại cho cô anh đang đợi ở đây rồi. Rõ ràng là anh muốn tạo bất ngờ cho cô, có điều cô lại rất xót xa, cô ngược mắt lên lần nữa: "Hoắc

Trường Uyên, ngày mai anh còn phải đi làm mà đúng không? Quay về cũng phải mất hơn hai tiếng lái ô tô, như vậy có vất vả lắm không..."

"Không quay về nữa." Hoắc Trường Uyên nói như vậy.

"Hả?" Lâm Uyển Bạch sững người.

Sau đó cô lập tức nhíu mày, muốn khuyên anh đừng để ảnh hưởng công việc, nhưng cô nghe anh nói: "Bố anh đã khôi phục lại chức vụ cho anh."

"Hả..." Lâm Uyển Bạch bắt ngờ kêu lên, hỏi với vẻ không mấy chắc chắn: "Thật sao? Anh lại quay về Hoắc Thị?"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên giật giật khóe môi: "Sau này không cần yêu xa nữa."

Lâm Uyển Bạch vẫn còn đang ngơ ngẩn thì bị anh cởi áo khoác ngoài ra, cúi người bế thẳng cô lên.

Cô vô thức níu chặt lấy cổ anh, gò má từ từ ửng hồng. Cô nghe thấy tiếng thở mờ ám của anh: "Chúng ta đi tắm!"

Điều này đã quá rõ ràng rồi.

Cánh cửa phòng tắm được đóng lại, tiếng nước bên trong chan hòa cùng những tiếng thở của đôi nam nữ.

Dĩ nhiên không thoát được một đêm triền miên, sáng hôm sau, dưới nhà xuất hiện chiếc Bentley đen đã mất tích khá lâu, Giang Phóng đứng bên cạnh xe, dáng người thẳng tắp.

Tuy không thể hiện ra ngoài quá nhiều nhưng rõ ràng Giang Phóng cũng rất kích động, đáy mắt tràn đầy những tia sáng nhảy nhót khi nhìn

thấy Hoắc Trường Uyên được quay lại Hoắc Thị. Khi hai người họ đi tới gần, anh ấy cung kính mở cửa xe phía sau.

Chiếc Bentley đen xuyên qua làn xe đông đúc giờ cao điểm buổi sáng.

Lâm Uyên Bạch bất giác nhìn sang Hoắc Trường Uyên. Với bộ vest đen được cắt may thủ công này, cho dù anh đang ngồi vẫn không giấu được vóc người cao lớn. Đôi chân tùy tiện vắt vào nhau. Anh đặt tay lên trên đầu gối, chốc chốc lại gõ theo nhịp, trông rất trầm ổn.

Ánh nắng mai bên ngoài hắt vào trong chiếc xe hào hoa, rất hợp với từng cử chỉ động tác của anh.

Từ tận thâm tâm, Lâm Uyên Bạch cảm thấy mừng cho anh. Được khôi phục chức danh tổng giám đốc Hoắc Thị là một chuyện tốt, vì một người đàn ông xuất sắc như anh nên đứng ở một vị trí cao, luôn luôn thể hiện được khí thế bừng bừng của mình, chứ không thể nhún mình trong một công ty con bé nhỏ tại thành phố Lâm Thành như thế.

Nhưng cô cũng rất bất ngờ, xem ra ông Hoắc đã nguôi giận.

Nghĩ kỹ thì cũng phải, Hoắc Dung cũng từng nói, trên thực tế ông ấy chỉ muốn cho anh một sự trừng phạt nhỏ, dù sao cũng là con trai của mình. Có điều khi nghĩ tới khuôn mặt nghiêm nghị của ông Hoắc, Lâm Uyên Bạch vẫn cảm thấy chuyện kết hôn sẽ không trôi qua đơn giản như thế, trong lòng bỗng dưng cảm thấy bất an vô cớ.

Người tài xế phanh xe lại, đã tới tòa nhà văn phòng.

Lâm Uyên Bạch mở cửa xe, khi đẩy ra thì sau lưng vang lên giọng đàn ông trầm trầm.

"Quay lại!"

Lâm Uyên Bạch quay người, quả nhiên đón lấy bờ môi mỏng của anh.

Giữa lúc môi lưỡi quấn quýt lấy nhau, trái tim cô cũng dần dần trở lại vị trí cũ.

Sau khi mở ra đôi mắt vừa nhắm lại trong phút chốc, mặt Lâm Uyên Bạch đỏ như con tôm luộc dưới ánh mắt còn chưa thỏa mãn của anh, rảo bước chạy vào trong.

...

Thứ Bảy, Lâm Uyên Bạch mơ mơ màng màng mở mắt ra.

Rèm cửa đã không che được mọi tia sáng, cả phòng ngủ sáng bừng. Cô cử động, bàn tay trên eo bỗng siết chặt. Cô bất giác lẩm bẩm hỏi: "Mấy giờ rồi?"

"À, mười rưỡi." Hoắc Trường Uyên lần mò được tới cái đồng hồ.

Trời, đã muộn vậy rồi!

Lâm Uyên Bạch trong chốc lát cảm thấy cơn buồn ngủ giảm đi một nửa. Cũng may là cuối tuần nên không cần lo việc đi làm. Ngủ dậy muộn như vậy có trách thì trách tối qua Hoắc Trường Uyên đi tiếp khách về muộn, uống không ít rượu, lại còn giày vò cô.

Thấy anh không sốt ruột chút nào, cô hỏi: "Hoắc Trường Uyên, hôm nay anh không có lịch trình gì sao?"

"Công việc sao, không có!" Hoắc Trường Uyên day day trán, liếc nhìn cô, đáy mắt ánh lên chút gian xảo: "Còn việc riêng thì, hay là chúng ta quần nhau cả ngày đi!"

Cô không muốn!

Lâm Uyển Bạch đỏ mặt lục tục bò dậy, vội vàng nói: "Em đói rồi, em dậy làm đồ ăn sáng đây..."

Thật ra nói là ăn sáng, hoàn toàn có thể coi là một bữa trưa. Khi hai người họ ngồi xuống bàn, bên ngoài nắng đã lên cao.

Khi dọn dẹp xong bát đĩa đi ra ngoài, Hoắc Trường Uyên đang ngồi dựa vào sofa xem tivi, Lâm Uyển Bạch cũng bê đĩa hoa quả ra ngoài ngồi xuống, nhưng vì câu nói lúc sáng của anh, cô sợ anh nói được làm được, cố tình giữ một chút khoảng cách.

Khi bộ phim bước vào thời gian quảng cáo thì chuông di động vang lên.

Hoắc Trường Uyên vươn tay ra lấy, nhìn màn hình rồi nhú mào bắt máy: "Alô, Sunny."

Nghe thấy cái tên tiếng Anh đó, động tác ăn tảo của Lâm Uyển Bạch chợt khựng lại.

Vợ chưa cưới của anh...

Cô liếc mắt nhìn về phía anh, thấy anh ngồi dựa vào sofa, không có ý né tránh. Cô không nghe rõ tiếng của người ở đầu kia, nhưng có thể nhìn thấy yết hầu của anh trượt lên trượt xuống: "Ừm, được... Gần đây anh cũng đang định hẹn em... Vậy hai giờ chiều nay, ở quán cafe đối diện SOHO!"

Kết thúc cuộc điện thoại, Hoắc Trường Uyên đặt lại di động lên bàn.

Lâm Uyển Bạch nhìn theo tay anh, miệng nhai trong vô thức.

Bên tai cô vẫn còn văng vẳng những từ ngữ máu chốt lúc nãy "Gần đây anh cũng đang định hẹn", "Hai giờ chiều ở quán cafe". Giống như để chứng

minh cô không nghe nhầm, Hoắc Trường Uyên liếc mắt nhìn cô: "Lát nữa anh ra ngoài."

"Em biết rồi..." Lâm Uyên Bạch cắn môi.

Kim giây trên chiếc đồng hồ treo tường xoay từng vòng từng vòng, sau khi Lâm Uyên Bạch ăn xong đĩa hoa quả, rửa sạch sẽ bê ra ngoài thì trong phòng khách chỉ còn lại chiếc tivi đang phát trong cô độc.

Cô nhìn quanh, Hoắc Trường Uyên đang thay quần áo trong phòng ngủ.

Lâm Uyên Bạch chậm chạp đi qua, hỏi băng quơ: "... Anh đi đấy à?"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên thản nhiên.

"Ồ..." Cô khẽ đáp.

Nhìn những cúc áo sơ mi được cài cẩn thận của anh, những ngón tay cô bấu chặt vào nhau.

Người này khác với cô thư ký ở Lâm Thành của anh, đây là vợ chưa cưới danh chính ngôn thuận của anh. Không biết họ gặp mặt sẽ làm gì, lòng cô lúc này rối bời như bị lấy đầy cỏ dại vậy, có một cảm giác gai gai người.

Bất ngờ có một tiếng cười khẽ vang lên.

Lâm Uyên Bạch ngẩng đầu, liền thấy bờ môi mỏng của anh vẽ một đường cong, nụ cười ấy chảy tràn vào trong đáy mắt.

"Anh cười gì mà cười..." Cô lẩm bẩm.

Hoắc Trường Uyên giơ tay chỉnh lại cổ áo, cố tình chậm rãi: "Anh cười có người tỏ ra bình thản, ngoài mặt gượng cười nhưng trong lòng đổ lệ."

"..." Lâm Uyển Bạch bặm môi, thăm mắg anh bằng một loạt thành ngữ loạn cào cào trong lòng.

Cảm giác bí bách khó đỡ, cô không muốn ở đây nữa bèn quay người đi ra ngoài nhưng bị anh giữ cổ tay lại.

"Thay quần áo đi, chúng ta cùng đi!"

...

Chiếc Land Rover màu trắng dừng ở đối diện tòa nhà SOHO.

Biểu cảm trên khuôn mặt Lâm Uyển Bạch vẫn đang ngơ ngẩn. Sau khi Hoắc Trường Uyên nói xong câu đó, anh đã thật sự đưa cô cùng đi ra ngoài, không biết rốt cuộc anh định làm gì.

Sau khi xe đỗ hẳn, Hoắc Trường Uyên tắt máy, nhưng không rút chìa khóa ra ngay.

Sau khi tự cởi dây an toàn của mình, anh rút di động ra.

Ngay sau đó, Lâm Uyển Bạch cảm giác di động của mình trong túi xách kêu lên. Cô rút ra, bên trên hiển thị ba chữ "Hoắc Trường Uyên".

"Hả?" Cô nhìn anh khó hiểu.

"Nhận đi." Hoắc Trường Uyên chỉ rướn môi.

Lâm Uyển Bạch cực kỳ không hiểu, đang yên đang lành sao lại gọi điện thoại cho cô, rõ ràng mình đang ở ngay trước mặt anh mà. Dưới cái nhìn chăm chú của anh, cô vẫn ngoan ngoãn bấm kết nối cuộc gọi theo lời anh.

"Không được ngắt máy đâu đấy!"

Buông một câu như vậy, Hoắc Trường Uyên đóng cửa xe lại.

Lâm Uyên Bạch ù ù cạc cạc nhìn theo cái bóng cao lớn của anh đã đi vào trong quán café. Chiếc xe có vẻ đã tìm được một chỗ đỗ rất đẹp, khiến cô vừa có thể nhìn rõ mọi chuyện trong quán, một vị trí nào đó bên cạnh cửa sổ, Lục Tịnh Tuyết đã ngồi đó đợi sẵn.

Bỗng nhiên hiểu ra gì đó, cô chợt nín thở nhìn màn hình.

Quả nhiên, có tiếng cười của một cô gái dịu dàng vọng qua điện thoại: "Trường Uyên, anh đến rồi à!"

Sau khi ngồi xuống, Hoắc Trường Uyên gọi một cốc café kiểu Mỹ.

Anh uể oải dựa vào ghế sofa, chiếc di động được anh cầm trong tay khi bước vào được lật ngược lại, lưng hướng lên trên, che kín toàn bộ màn hình, nhưng không làm trở ngại tới vị trí thu tiếng của máy.

Có lẽ Lục Tịnh Tuyết đã đợi một lúc rồi, cốc Latte trong tay đã uống gần hết. Lúc này cô ta tươi cười nhìn anh.

Hôm nay cô ta mặc một chiếc váy len cao cổ màu vàng nhạt, bên dưới kết hợp với một đôi ủng gót bằng cao quá đầu gối màu đen, trang điểm trang nhã, tuy rằng cô ta đã nhờ thợ trang điểm đánh cho suốt một tiếng nhưng lại chỉ yêu cầu một kiểu trang điểm nhẹ nhàng, tự nhiên, không phải kiểu yêu nghiệt lòe loẹt.

Mái tóc xoắn được xoa xuống vai nhẹ nhàng. Cô ta biết mình chỉ cần vuốt nhẹ một lọn tóc trông cũng rất có khí chất.

Dù ở nước ngoài hay về nước, lúc nào cũng có rất nhiều người vây quanh cô ta, lấy lòng cô ta, nhưng người Lục Tịnh Tuyết muốn lấy lòng chỉ

có mình anh. Cô ta dịu dàng lên tiếng: "Hay là chúng ta ăn chút gì nhé? Em vừa đến, nhân viên có gợi ý món bánh Macaron rất tuyệt!"

"Thôi, trưa nay anh ăn no rồi." Hoắc Trường Uyên giơ tay lên.

"Cũng phải, em nghĩ anh cũng không thích ăn đồ ngọt lắm, mấy thứ này toàn là các cô gái nhỏ hay thích ăn thôi!" Lục Tịnh Tuyết mỉm cười gật đầu, nho nhã khuấy cốc nước mấy cái, nâng lên nhấp một ngụm, nụ cười càng đậm hơn: "Trường Uyên, từ sau khi em về nước, hai chúng ta toàn gặp nhau ở nhà họ Hoắc, vẫn chưa có thể giới riêng của hai người hôm nào, đúng không?"

Từ nãy tới giờ, trong quán có rất nhiều người đều vô thức hướng ánh mắt về phía họ.

Lục Tịnh Tuyết nhìn rõ, trong những ánh mắt ấy đa phần đều mang theo sự ganh tỵ. Nam thanh nữ tú, dù đi tới đâu cũng khiến người ta không thể rời mắt. Mà bản thân cô ta cũng cảm thấy kiêu hãnh trong lòng, vì họ xứng đôi như vậy.

Hoắc Trường Uyên không đáp lời mà ngồi thẳng lên một chút: "Anh biết, lần này được trở lại Hoắc Thị là em xin bố họ anh."

"Anh biết cả rồi sao?" Lục Tịnh Tuyết cười ngọt ngào.

"Ừm." Hoắc Trường Uyên khẽ đáp, sau đó, biểu cảm trở nên nghiêm túc hơn nhiều: "Thế nên, anh cũng nên mời em uống một tách café, nói một tiếng cảm ơn trực tiếp với em. Còn nữa chính là, xin lỗi."

"Xin lỗi?" Nụ cười của Lục Tịnh Tuyết khựng lại, rồi cô ta bình ổn lại rất nhanh: "Trường Uyên, anh đang nói đến chuyện đính hôn của chúng ta? Anh yên tâm, em không coi là thật đâu."

"Em nghĩ anh chỉ bông bột trong phút chốc?" Hoắc Trường Uyên hỏi.

"Trường Uyên, lẽ nào không phải?" Lục Tịnh Tuyết đồng thời hỏi ngược lại, có điều ngữ khí cố tình buông nhẹ.

Hoắc Trường Uyên chưa nói gì, chỉ im lặng nhìn cô ta.

Lục Tịnh Tuyết dừng việc khuấy Latte lại, trong lòng rất không vui nhưng không bộc lộ ra chút nào, vẫn tươi cười nói tiếp: "Trường Uyên, hai nhà họ Hoắc và họ Lục đã kết giao nhiều năm, hôn ước là chuyện đã được bố mẹ quyết từ trước. Cả hai chúng ta không ai phản đối, coi như đã mặc nhận. Bao nhiêu năm qua chúng ta cũng chưa hề xảy ra chuyện gì. Tuy rằng em thường xuyên ở nước ngoài, cũng có rất nhiều người theo đuổi nhưng em chưa từng động lòng. Vì em biết, em có một người chồng chưa cưới. Em cũng chỉ muốn lấy một người đàn ông duy nhất tên Hoắc Trường Uyên!"

"Trường Uyên, có phải là anh chưa muốn đính hôn ngay bây giờ?" Nói tới đây, cô ta khựng lại, đổi chủ đề: "Em hiểu, anh lâu nay là người cuồng công việc, rất có lòng với sự nghiệp. Không sao, nếu anh không muốn đính hôn, chúng ta có thể lùi lại. Đợi khi nào anh muốn, khi đó chúng ta mới đính hôn và kết hôn. Em có thể nói chuyện với bố mẹ! Em đã đợi được nhiều năm như vậy rồi, không gấp gấp một sớm một chiều đâu!"

"Sunny, xin lỗi."

Sau một tràng giang đại hải những lời của cô ta, Hoắc Trường Uyên chỉ lặp lại câu này.

Anh cũng vươn tay cầm cốc café lên nhưng không có ý uống mà chỉ nhìn chằm chằm màu đen bên trong: "Đúng như em nói, nhà họ Hoắc và nhà họ Lục đã sớm có hôn ước. Bao nhiêu năm qua, hai chúng ta cũng âm thầm

chấp nhận. Bây giờ anh đơn phương đưa ra đề nghị hủy hôn ước, anh nghĩ anh nợ em lời xin lỗi, anh không thể lấy em được."

Nụ cười trên gương mặt Lục Tịnh Tuyết dần dần không thể giữ vững nữa, đôi má lúm đồng tiền cũng biến mất.

Đôi mày lá liễu nhíu lại, thậm chí giọng nói dịu dàng cũng hơi cứng vào: "Trường Uyên, anh hứa ra đây uống café với em chỉ là để nói với em những chuyện này?"

"Không sao." Hoắc Trường Uyên không phủ nhận.

Khi đó anh bị gọi về nhà họ Hoắc, hai mẹ con họ Lục cũng có mặt. Ông Hoắc tuyên bố sẽ cử hành lễ đính hôn cho họ một cách đường đột. Anh từ chối tại chỗ, chắc chắn đã mang đến cho đối phương không ít khó xử. Dù sao hôn ước cũng là của hai người họ, chung quy anh vẫn nên chính thức tỏ rõ thái độ.

Bàn tay Lục Tịnh Tuyết đột ngột nắm chặt thìa café, mắt trào ra những giọt nước.

"Anh..." Cả âm thanh này cũng trở nên run rẩy.

Nụ cười dịu dàng hoàn toàn vỡ vụn, ánh mắt cũng có chút oán trách: "Trường Uyên, anh khiến em quá đau lòng, cũng quá thất vọng!"

Từng giọt lệ như những giọt châu lã chã rơi, đến cả người đàn ông bên cạnh cũng mềm lòng, chỉ muốn lao tới an ủi.

Nhưng Hoắc Trường Uyên ở đối diện thì không hề nao núng, thậm chí đầu mày còn không buồn nhíu lấy một cái. Anh chỉ lẳng lặng đẩy khăn giấy về phía trước.

Dĩ nhiên Lục Tĩnh Tuyết sẽ không cầm giấy ăn lau nước mắt, không xứng với thân phận cao quý của cô ta. Cô ta nhìn anh, nước mắt rung rung.

Lần này cô ta về nước là vì chuyện hôn sự. Nhưng anh không những từ chối đính hôn, bây giờ còn nói với sự bình thản như bàn chuyện thời tiết, dường như chỉ là thảo luận một vấn đề không quá quan trọng.

Đây được coi là một người đàn ông ưu tú mà cô ta quen biết từ thuở thiếu thời, xưa nay tính cách lạnh lùng, nói ít làm nhiều, dù là lúc nào biểu cảm cũng hờ hững, thậm chí hơi lạnh nhạt, nhưng chính vì như vậy mới càng đặc biệt và khiến người ta si mê.

Cô ta đã sớm quen với sự lạnh nhạt ấy của anh. Nhưng bây giờ bỗng nhiên lại cảm thấy rất xa lạ.

Lục Tĩnh Tuyết nắm chặt hai tay lại thành nắm đấm, để mặc cho nước mắt giàn giụa, quay người bỏ đi.

~Hết chương 180~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 181

Lâm Uyên Bạch vẫn ngồi trong chiếc Land Rover trắng. Cô nhìn thấy Lục Tịnh Tuyết đứng lên khỏi chỗ ngồi, sau đó đi ra khỏi quán café.

Bên ngoài gió thổi làm những lọn tóc xoăn của đôi phương tung bay.

Người tài xế đã đỗ sẵn chiếc xe sang trọng bên vệ đường, đồng thời đích thân mở cửa xe ra.

Có điều trước khi bước vào, Lục Tịnh Tuyết hình như đã đánh mắt nhìn về phía cô. Nước mắt trên gương mặt đã cạn khô, dáng vẻ có chút đau lòng, nhưng không biết có phải ảo giác của cô hay không, cô mơ hồ nhìn thấy khóe miệng cô ta thấp thoáng một nụ cười khẩy.

Nhìn chiếc ô tô sang trọng ấy hòa vào dòng xe, Lâm Uyên Bạch thở phào.

Cửa xe bên cạnh bất ngờ được kéo ra, mang theo bầu không khí lạnh lẽo ngoài trời. Cô không khỏi co rụt người lại. Hoắc Trường Uyên ngồi vào trong, thắt lại dây an toàn.

Chiếc xe của họ cũng từ từ rời xa quán café. Đang vào lúc nắng đẹp nhất, hắt vào trong qua cửa sổ mang tới cảm giác ấm áp.

Sau khi Hoắc Trường Uyên trở lại, anh có liếc cô một cái, đồng thời bỏ di động vẫn cầm chặt trong tay này giờ vào hộc đồ, nói một câu "Ngắt máy

được rồi". Bây giờ cô mới hoàn hồn, đỏ mặt ấn nút ngắt máy. Tiếp sau đó anh chỉ tập trung lái xe, mắt nhìn thẳng về phía trước.

Ô tô im lặng suốt dọc đường, không bật đài, chỉ còn lại tiếng động cơ xe.

Khi gặp đèn đỏ phía trước, cuối cùng Lâm Uyển Bạch cũng không nhịn được nữa.

"Này..."

Cô cắn môi, nghiêng đầu nhìn anh. Thấy anh không đáp lại, cô đành chọc chọc vào cánh tay anh: "Hoắc Trường Uyên, sao anh cố tình không nói gì..."

Hoắc Trường Uyên nghe xong, từ tốn đánh mắt sang phía cô.

"Vì sao anh không trả lời em..."

"Sao, bạn này vẫn chưa nghe rõ à?" Hoắc Trường Uyên nhướn mày, chậm rãi hỏi.

"Nghe rất rõ..." Lâm Uyển Bạch hơi xấu hổ.

Nói thật lòng, cô không ngờ anh lại dẫn mình đến đây, còn dùng di động để cô được nghe toàn bộ cuộc hội thoại giữa hai người họ. Hơn nữa từ những gì họ đối thoại, cô cũng biết được mục đích của anh khi đến buổi hẹn này. Sự thẳng thắn ấy ngược lại khiến cô cảm thấy mình như đang "lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử".

Cô càng nghĩ như vậy, đầu càng cúi thấp xuống, có chút không biết giấu mặt vào đâu.

Mất mặt thật!

Nhưng có người lại quyết tâm không để cô sống yên, Hoắc Trường Uyên nhướn mày, rướn môi, cố tình bật ra một nụ cười khế.

"... Anh không được cười!"

Lâm Uyển Bạch giơ tay bịt miệng anh lại.

Nhưng vẫn không ngăn được tiếng cười của anh, lồng ngực anh phập phồng lên xuống, hơi thở phả ra làm bỏng lòng bàn tay ngửa ngáy của cô.

Thấy làm vậy không ích gì, Lâm Uyển Bạch thấy trước mặt vẫn còn phải đèn đèn đỏ, cô một lòng chỉ muốn cản lại nụ cười của anh, nên bất chấp mọi sự mất mặt, nghiêng người qu hôn lên bờ môi mỏng ấy.

Cuối cùng, khoang xe hoàn toàn im ắng.

Cô muốn rời đi, Hoắc Trường Uyên lại khiến cho nụ hôn đó sâu thêm.

Đèn tín hiệu đã chuyển xanh, tiếng còi ô tô phía sau rền rĩ, thậm chí còn có người thò đầu ra cửa thúc giục.

Nhưng hai người họ làm như không nghe thấy, vẫn chìm đắm trong môi lưỡi nồng nàn của nhau.

Khi Hoắc Trường Uyên buông cô ra, bàn tay vẫn giữ sau gáy cô, tựa trán mình vào trán cô. Ở khoảng cách gần, đôi mắt sâu hút đó như muốn thấu tận đáy tim cô mới thôi.

Anh bồng mấp máy môi, giọng nói mang theo chút khàn khàn sau khi vừa hôn xong: "Uyển Uyển, anh sẽ không phụ em."

Sâu sắc là thế nhưng lại được diễn tả bằng hững ngôn từ không thể trịnh trọng hơn.

Trái tim Lâm Uyên Bạch rung lên dữ dội.

...

Hôm sau, Chủ Nhật, khi Lâm Uyên Bạch mở mắt ra, còn muộn hơn hôm qua, bên ngoài mặt trời có vẻ đã lên cao.

Không phải tại cô ngủ nướng mà thật sự đang nửa đêm cô bị đánh thức bởi nụ hôn của Hoắc Trường Uyên. Bộ quần áo ngủ tối vừa miễn cưỡng mặc vào lại bị anh cởi sạch. Cuối cùng cô thiếp đi lúc nào không hay. Chiếc chăn bên cạnh vẫn còn hơi ấm, trong phòng tắm loáng thoáng có tiếng nước chảy róc rách, có lẽ anh cũng vừa dậy chưa lâu.

Lâm Uyên Bạch lật người, vẫn mơ màng ngủ tiếp.

Nhưng mí mắt vừa khép lại chưa lâu, bỗng nhiên có một tiếng rung của di động vang lên.

Cô vô thức vươn tay lần mò về phía gối. Suốt cả quá trình cô không hề mở mắt, cứ thế đặt di động vào tai, mơ hồ nói: "...Alô?"

"Cô là ai!"

Một giọng nam trung niên rất dày dặn vọng tới.

Lâm Uyên Bạch bị chất vấn, ngây người, dường như giọng nói này hơi quen tai. Cô đột nhiên nhớ ra gì đó, choàng tỉnh giấc, phát hiện thứ mình cầm không phải là chiếc smartphone màu bạc của mình là một chiếc màu đen kiểu nam giới.

Bấy giờ cô mới ý thức mình đã nhận nhầm điện thoại!

Tiếng nước ngừng lại, Hoắc Trường Uyên hong quần khăn tay đi ra ngoài, dáng vẻ sáng khoái. Những giọt nước đọng trên đuôi tóc rơi xuống

cổ anh, rồi chảy vào từng múi cơ bắp trên lồng ngực.

Khung cảnh khiến người ta phát hỏa ấy xưa nay luôn khiến Lâm Uyển Bạch đỏ mặt.

Nhưng lúc này cô hoàn toàn không còn để ý đến nữa. Cô thẳng thừng khoác váy ngủ, kéo chặn bước xuống.

"Cuối cùng cũng chịu dậy rồi à?" Hoắc Trường Uyên lau khô tóc.

Lâm Uyển Bạch không trả lời anh mà chạy tới trước mặt anh: "Hoắc Trường Uyên, làm sao đây!"

"Hm?" Hoắc Trường Uyên nhướn mày, bây giờ mới chú ý tới vẻ mặt hoang mang, căng thẳng của cô.

Lâm Uyển Bạch cắn môi, sốt ruột vô cùng: "Ban nãy em ngủ mơ màng, không cẩn thận cầm máy của anh! Em tưởng là máy mình nên đã nhận cuộc gọi... Hình như là bố anh gọi đến..."

Càng nói đến cuối, giọng cô càng lí nhí.

Cô quả thực sâu não vô cùng, lại còn nhận nhầm điện thoại. Nghĩ tới câu hỏi nghiêm nghị ban nãy, cô tựa hồ có thể nhìn thấy khuôn mặt không cảm xúc của ông Hoắc, sau lưng như có gió lạnh thổi phàn phật.

Hoắc Trường Uyên nghe xong, nhú mày lại.

Anh nhận lấy di động từ tay cô, quả nhiên, khi kiểm tra lại thì đúng là ông Hoắc gọi tới. Thấy cô hoàn toàn hoảng loạn, anh ôm lấy vai cô: "Không sao đâu."

"Em đi tắm trước đi, anh gọi lại xem sao."

"Vâng..." Lâm Uyên Bạch gật đầu.

Có điều cô còn bụng dạ nào mà tắm. Cô luôn thấy thấp thỏm, đứng dưới vòi hoa sen gột rửa qua loa, đánh răng rồi chạy ngay ra ngoài.

Hoắc Trường Uyên có vẻ đã gọi xong, đứng xoay lưng về phía cửa sổ, vẫn cảm nguyên di động trong tay. Nghe thấy tiếng bước chân, anh quay người lại, nếp nhăn trên trán dường như còn đậm hơn ban nãy một chút.

"Hoắc Trường Uyên, bố anh... ông ấy nói gì vậy?"

Lâm Uyên Bạch hỏi trong hồi hộp nhưng anh không trả lời ngay nên cô hỏi lại, càng thêm căng thẳng: "Có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không?"

Hoắc Trường Uyên cúi đầu nhìn màn hình điện thoại đen xì trong tay mình, mấp máy môi, ngữ khí hơi ngờ vực: "Tối qua Sunny đã uống thuốc ngủ."

"Cái gì?" Lâm Uyên Bạch bỗng chốc tròn trừng mắt: "Uống thuốc ngủ?"

Đúng là xảy ra chuyện thật rồi!

Vợ chưa cưới của anh tự sát bằng thuốc ngủ?

"Ừ, bố anh vừa nói trong điện thoại, uống nửa lọ." Hoắc Trường Uyên gật đầu, có vẻ cũng rất bất ngờ.

"Thế cô ấy đâu? Bây giờ ra sao?" Cô nuốt nước bọt, vội vàng hỏi.

Ngoài mặt, Hoắc Trường Uyên không thể hiện quá nhiều thay đổi trong cảm xúc. Anh đáp: "Phát hiện kịp thời nên tối qua đã đưa ngay tới bệnh viện cấp cứu, rửa ruột nên giờ không sao nữa, đang ở trong bệnh viện."

Lâm Uyển Bạch gật đầu, thở phào nhẹ nhõm.

Thấy anh cứ nhíu mày suốt, cô đoán ra điều gì đó, mím môi: "Hoắc Trường Uyên, bố anh bảo anh tới thăm cô ấy phải không?"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên không hề phủ nhận.

Cô đoán không sai, đích thực bố muốn anh lập tức tới bệnh viện, hơn nữa còn nổi cơn thịnh nộ.

Lâm Uyển Bạch cup mắt giấy lát rồi nói: "... Hoắc Trường Uyên, anh đi đi!"

"Anh không đi." Hoắc Trường Uyên nhíu mày.

"Nhưng bố muốn anh đến, chắc là cô ấy cũng rất muốn gặp anh..." Lâm Uyển Bạch khẽ nói: "Hơn nữa, anh được quay về Hoắc Thị chẳng phải cũng nhờ cô ấy xin giúp sao..."

Hoắc Trường Uyên đưa tay nâng cằm cô lên: "Em không ghen?"

"Không ghen..." Lâm Uyển Bạch đành quay mặt đi, câu trả lời hơi trái lòng.

"Nói dối!" Hoắc Trường Uyên hừ một tiếng, rõ ràng là không tin, anh buông một câu giống như hôm qua: "Trừ phi chúng ta cùng đi."

"..." Lâm Uyển Bạch nhíu mày.

"Em không đi anh cũng không đi." Hoắc Trường Uyên nói thẳng.

Thấy anh có vẻ không đùa giỡn, Lâm Uyển Bạch mím môi: "Thôi được rồi, vậy em đi cùng anh..."

Cô vào bếp nấu nhanh hai bát canh thanh đạm bung ra. Ăn xong, họ thay quần áo rồi đi ngay.

Quá trình đi xuống dưới, Lâm Uyên Bạch vẫn luôn cúi xuống, đôi mi tạo thành hai cái bóng hắt xuống gò má, giống như đang giấu trong lòng tâm sự gì vậy.

Khi cô mở cửa xe, một cánh tay bất ngờ chặn ở đó.

Lâm Uyên Bạch sững người ngẩng đầu lên, nhìn thấy đôi mắt kia đang nhìn mình chăm chú.

"... Hà?"

Hoắc Trường Uyên nhú mày hỏi: "Đang nghĩ gì vậy?"

"Có nghĩ gì đâu..." Lâm Uyên Bạch lại cụp mắt, lắc đầu.

Hoắc Trường Uyên không nhúc nhích, vẫn giữ nguyên tư thế đó.

Lâm Uyên Bạch khó xử, đành ngẩng lên, do dự nói: "Hoắc Trường Uyên, có phải em... đang phá hoại hạnh phúc của người khác không?"

Trong tình yêu cần có thứ tự trước sau. Trước khi cô quen biết Hoắc Trường Uyên, anh đã hẹn ước với vợ chưa cưới. Đây là sự thật không thể phủ nhận. Bất luận anh có tình cảm với đối phương hay không, thì hình như cô vẫn là người đến sau...

Tối qua nội dung cuộc nói chuyện của họ trong quán café cô đều nghe rõ không sót chữ nào. Việc này đối với vợ chưa cưới của anh lẽ nào không phải là một sự tổn thương. Chắc hẳn cô ấy làm ra hành động quá khích này cũng là vì anh!

Hai bàn tay buông thõng hai bên của Lâm Uyên Bạch từ từ nắm chặt lại.

Hoắc Trường Uyên nhú mào, không trả lời cô điều gì, chỉ tiến lên trước một bước, thẳng thừng cúi xuống hôn cô.

Cô sửng sốt, không ngờ anh lại làm hành động ấy.

Cô giờ tay đẩy cũng không đẩy ra được, ngược lại càng khiến nụ hôn của anh thêm sâu.

Anh cạy mở răng cô, hôn đến mức cô thở dốc, cả người mềm oặt ra trong vòng tay anh, bấy giờ Hoắc Trường Uyên mới buông tha, lau hai khóe miệng ướt ướt của cô: "Bây giờ còn nghĩ vậy nữa không?"

"Không..." Lâm Uyên Bạch mơ màng lắc đầu.

Hoắc Trường Uyên hài lòng gật đầu, nhét cô vào trong xe, cài dây an toàn.

Lâm Uyên Bạch nhìn thấy anh vòng qua đầu xe, cô giờ tay xoa xoa khóe miệng vừa bị anh hôn đến sưng vều.

Thật đáng ghét! Lại dám dùng "nam sắc" quyến rũ người ta...

Chiếc Land Rover phóng lên cầu vượt. Vì là Chủ Nhật nên không tắc đường, sau khi đi xuống chẳng mấy chốc đã tới một bệnh viện tư sang trọng.

Họ lái thẳng qua cửa chính tiến tới tòa nhà nội trú ở phía sau. Có chỗ đỗ xe rộng rãi dành cho ô tô.

Anh phanh xe lại, tắt máy.

Lâm Uyên Bạch nghiêng đầu nhìn qua: "Hoắc Trường Uyên, anh đừng có nhìn em mãi thế..."

Hoắc Trường Uyên hơi nhướn mày.

"Em không ghen." Lâm Uyên Bạch nhìn thẳng vào mắt anh, nói ra suy nghĩ thật sự trong lòng: "Em nghĩ anh nên đến thăm cô ấy, dù anh có thừa nhận hay không thì chuyện này vẫn có liên quan đến anh!"

Hoắc Trường Uyên im lặng mấy giây, bỗng nhiên hỏi: "Uyên Uyên, em liệu có vì một người đàn ông mà từ bỏ tính mạng của mình không?"

Lâm Uyên Bạch sửng người.

"Em không..." Cô lắc đầu.

Tuy rằng vào lúc này, nên nói ra những lời cảm động hơn một chút, vì trên phim ảnh toàn diễn như vậy.

Nhưng cô vẫn chọn cách nói sự thật với anh.

Lâm Uyên Bạch nhìn thẳng về phía trước khẽ nói: "Trước khi ra đi, mẹ em đã nói với em sinh mạng là rất quý giá. Bà nói sau này em phải cố gắng sống, thế nên, em sẽ không bao giờ vì bất kỳ người nào mà tự tử."

Cô hơi nghiêng đầu nhìn sang tòa nhà bên cạnh, dường như vẫn còn nhìn thấy được cảnh mẹ đứng đó năm nào.

Nhưng dù nói như vậy, mẹ vẫn vì một người đàn ông mà từ bỏ tính mạng.

Có lẽ cũng vì bản thân bà không làm được nên mới răn dạy cô như vậy chẳng...

Hoắc Trường Uyên nuốt nước bọt.

Mắt anh hơi tối đi, có vẻ như anh không nghĩ cô sẽ trả lời như vậy. Nhưng suy nghĩ lại thì cô nên trả lời như vậy. Giống như những cảnh tượng thảm hại mà anh từng gặp, bị Lâm Dũng Nghị đánh nặng như thế, gánh nặng cuộc sống lại nhiều như thế nhưng cô vẫn cắn răng mà sống.

Đương nhiên, không bao gồm cảnh cắt tay lúc trước. Lúc đó anh thể hiện sự lạnh lùng cũng là vì nhìn thấu cô đang diễn trò.

Có người vừa đi vào tòa nhà lớn trước mặt, trong tay xách giỏ hoa quả và bó hoa.

"Chết, đi tay không tới thăm bệnh nhân như vậy không hay thì phải?" Lâm Uyên Bạch nhìn thấy, chột sần não.

Dọc đường đúng là cô quên bằng mất việc này.

Cô ngẫm nghĩ rồi chỉ tay về phía trước: "Hoắc Trường Uyên, em vừa nhìn thấy trước cổng có cửa hàng hoa, đi mua một bó hoa đi? Người bệnh nhìn thấy hoa, tâm trạng cũng tốt hơn, cũng có ích cho việc hồi phục sức khỏe!"

"Không mua!" Hoắc Trường Uyên từ chối.

"..." Lâm Uyên Bạch nhíu mày.

"Anh chỉ mua hoa hai người phụ nữ."

Hai người phụ nữ?

Lâm Uyên Bạch ngăn người nhìn anh.

"Một người là em." Hoắc Trường Uyên nói.

Nghe xong, Lâm Uyên Bạch chột đỏ mặt, cũng nhớ tới hai bó hoa hồng nhiệt tình như lửa của anh, ánh mắt ngưỡng mộ của các đồng nghiệp trong phòng, khiến cô bối rối cũng khiến cô hạnh phúc ngọt ngào.

Cô tò mò hỏi: "... Còn một người nữa là ai?"

"Mẹ anh." Ngừng một chút, Hoắc Trường Uyên mới nói.

Trái tim Lâm Uyên Bạch nóng rực lên.

Cô nhìn ánh mắt lặng lẽ tối đi của anh, rất đau lòng nhưng đồng thời tâm trạng cũng rất kích động.

Vì anh đã coi mình có tầm quan trọng giống như mẹ anh vậy.

Lâm Uyên Bạch nắm chặt lấy tay anh: "Hoắc Trường Uyên, có thời gian đưa em đi gặp mẹ anh nhé?"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên gật đầu.

Anh rút chìa khóa, tháo dây an toàn rồi đẩy cửa ra.

Anh quay người phát hiện người bên trong không nhúc nhích, vẫn ngồi yên trên ghế lái phụ, bất giác vòng qua đầu xe.

Lâm Uyên Bạch cũng đẩy cửa xe ra, nhưng không bước xuống mà ngẩng đầu nhìn anh: "Hoắc Trường Uyên, anh vào thăm cô ấy đi! Em không đi đâu, em ở đây đợi anh..."

Thật ra cô vốn không định đi cùng anh.

Hoắc Trường Uyên nói cô không đi anh cũng không đi, nên cô mới đồng ý đi cùng. Cô không muốn làm thánh mẫu, chỉ là bình tĩnh suy nghĩ lại, nếu bản thân cô là Lục Tịnh Tuyết chắc chắn cũng sẽ không muốn nhìn

thấy mặt cô lúc này, chưa biết chừng còn bị kích động, hơn nữa cô e ông Hoắc cũng có mặt.

Nếu nhìn thấy Hoắc Trường Uyên dẫn cô cùng tới thăm vợ chưa cưới, có lẽ ông cũng rất giận, sẽ trách anh không hiểu chuyện.

Cô không muốn anh khó xử, càng không muốn gây thêm phiền toái cho anh...

~Hết chương 181~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 182

Nhìn thấy sự kiên quyết trong ánh mắt cô, cuối cùng Hoắc Trường Uyên cũng gật đầu: "Được."

"Anh sẽ xuống nhanh thôi."

Lâm Uyên Bạch khẽ "ừm" một tiếng đáp lại.

Hoắc Trường Uyên đặt chìa khóa xe vào trong tay cô, quay người đi chưa được mấy bước đã không nhìn được quay lại, hôn nhẹ lên trán cô.

Bên cạnh có một chiếc ô tô hiệu BYD vừa đỗ vào, bước xuống xe là một bà cô cũng khá cao tuổi, nhìn thấy cảnh ấy lập tức quay đầu.

Lâm Uyên Bạch mắt mặt không chịu được, vội giơ tay đẩy anh.

Nhìn thấy cái bóng cao lớn của anh biến mất trong tòa nhà, cô mới khẽ thở hắt ra một hơi.

Tuy rằng tỏ ra không có gì trước mặt anh nhưng sao lòng cô có thể không chịu ảnh hưởng chút nào? Cô cảm thấy trong xe hơi bí bèn thẳng thừng bước xuống, sau khi khóa xe cẩn thận thì cất chìa khóa rồi đi về phía vườn hoa nhỏ bên cạnh đó.

Lâm Uyên Bạch không quá thích bệnh viện, ngoài việc mẹ đã kết thúc sinh mạng tại nơi này thì bà ngoại cũng đã ở đây một thời gian rất dài.

Vườn hoa được xây rất đẹp, tuy rằng thời tiết đã trở lạnh nhưng vẫn có nhiều bệnh nhân đang đi tản bộ, hít thở bầu không khí trong lành.

Đi mãi đi mãi, trên chiếc ghế dài gần đó bỗng xuất hiện một bóng dáng quen thuộc.

Lâm Uyển Bạch vô thức đi qua, rất ngạc nhiên: "Tiêu Vân Tranh?"

Đối phương ngẩng đầu lên, gương mặt quen thuộc khiến cô chắc chắn mình không nhìn nhầm người.

Anh ấy khoác một chiếc áo dạ màu xanh quân đội cổ đứng bên ngoài, nhưng bên trong thì mặc khá mỏng mảnh, cổ áo chữ V để lộ hai bên xương hõm vai, thậm chí cô còn nghi ngờ đó là áo ngắn tay. Trời lạnh như vậy mà anh mặc vẫn yêu nghiệt đến thế.

"Lâm Uyển Bạch?" Tiêu Vân Tranh cũng hơi bất ngờ.

"Sao anh lại ở đây?"

"Còn em ở đây làm gì?"

Hai người gần như hỏi đối phương cùng một lúc.

Lâm Uyển Bạch giải thích trước: "Em đi thăm bệnh nhân cùng một người."

"Vậy cũng tương tự, anh cũng tới thăm bạn." Tiêu Vân Tranh gật đầu biểu thị.

"Bạn anh không sao chứ?" Lâm Uyển Bạch hỏi tiếp.

"Không sao." Tiêu Vân Tranh lắc đầu. Lúc trước anh ấy vẫn luôn cúi đầu vuốt mặt ngọc trên sợi dây đeo trên cổ, lúc này mới từ từ buông ra,

cười khẽ: "Chỉ là cô ấy quá ngốc thôi!"

Sợ sẽ đề cập đến chuyện riêng tư của người khác, Lâm Uyển Bạch không hỏi sâu thêm.

Cô cúi người ngồi xuống, áo khoác ngoài hơi mỏng nên chiếc chìa khóa xe rơi xuống đất.

Tiêu Vân Tranh giơ tay nhặt giúp cô, biết cô không lái xe, hơn nữa lại nhìn thấy biểu tượng Land Rover bên trên, anh ấy cũng không cần hỏi, rõ ràng là loại xe chỉ đàn ông mới lái.

Khi đưa lại cho cô, anh ấy cũng hỏi luôn: "Lâm Uyển Bạch, em chưa cắt đứt với Hoắc Trường Uyên à?"

"Ừm..." Lâm Uyển Bạch gật đầu.

Tiêu Vân Tranh có vẻ không quá bất ngờ, chỉ nói một câu không nghe ra ngữ khí: "Xem ra, anh ta từ chối chuyện đính hôn là vì em."

Lâm Uyển Bạch nghe thấy vậy khá bất ngờ: "Tiêu Vân Tranh, sao tin tức của anh nhanh nhạy vậy..."

Bây giờ nếu lật lại vẫn có thể tìm ra thông tin đính hôn của Hoắc Trường Uyên và vợ chưa cưới trên tuần san. Đến cô cũng còn biết chân tướng qua lời kể của Hoắc Dung, nhưng không ngờ Tiêu Vân Tranh cũng biết rõ nội tình như vậy.

"Ha ha..." Tiêu Vân Tranh cười mấy tiếng mập mờ.

Ngừng một chút, anh ấy hỏi lại cô: "Gần đây em có liên lạc với anh Phong không?"

"Em không..." Lâm Uyển Bạch lắc đầu.

Tiêu Vân Tranh không nói gì nữa, chuyển chủ đề, xoa xoa hai bàn tay:
"Hôm nay lạnh thật đấy! Lạnh đến nỗi hai chân anh cứ run lập cập!"

"Ai bảo anh mặc ít vậy!" Cô dờ khóc dờ cười.

"Không nói với em nữa, còn ở đây thêm anh đông cứng thành tảng băng không chừng. Anh còn nhiều ước mơ vĩ đại chưa thực hiện được lắm, không thể trở thành cảnh đẹp trong vườn hoa này được! Lâm Uyển Bạch, anh về trước đây! Hôm nào có thời gian anh sẽ lại tìm em!" Tiêu Vân Tranh có vẻ đã lạnh không thể chịu nổi, run cầm cập đứng dậy.

"Vâng." Lâm Uyển Bạch gật đầu.

...

Trên tầng, trong phòng bệnh cao cấp.

Hoắc Trường Uyên từ thang máy đi vào phòng bệnh, đúng lúc bắt gặp ông Hoắc ở cửa.

Nhìn thấy anh, Hoắc Chấn trút giận: "Sao mày lè mề giờ mới đến!"

Hoắc Trường Uyên đút hai tay vào túi quần, mặt không cảm xúc.

"Thằng mất dạy!" Hoắc Chấn nghiêm giọng quát: "Hôm qua rốt cuộc mày đã nói gì với con bé Tịnh Tuyết, để tối qua về nó uống thuốc ngủ! Cũng may phát hiện kịp thời, nếu không thì còn ra thể thống gì, mày có gánh nổi trách nhiệm này không?"

"Con đâu có bảo cô ấy tự sát." Hoắc Trường Uyên giật giật khóe môi.

"Mày muốn làm bố tức chết có phải không?" Hoắc Chấn bỗng chốc trừng mắt.

Cô y tá đi ngang qua bước tới, nhú mào nói: "Xin lỗi, hai vị nhỏ tiếng một chút, đây là bệnh viện!"

Bây giờ Hoắc Chấn mới cố kiềm chế cơn giận, đánh mắt vào phòng bệnh rồi lại nhìn về phía con trai: "Thôi, mào tới thăm còn bé bố cũng không tính toán nữa. Nhưng bố không muốn chuyện này lặp lại lần nữa đâu!"

"Tới thăm người bệnh mà còn đi tay không!"

Chú ý thấy hai bàn tay trống trơn của anh, ông lại muốn phát hỏa nhưng vẫn cố nhịn, rồi bảo thư ký đứng sau xách giỏ hoa quả lên, nhét vào lòng anh.

Cánh cửa phòng bệnh được đẩy ra, đầu tiên là một phòng khách nhỏ, bên trong mới là giường bệnh.

Lục Tịnh Tuyết mặc đồ bệnh viện, đang nằm trên giường, trông có vẻ cực kỳ tiêu tụy, trên mu bàn tay còn cắm ống truyền.

Bên cạnh có một người phụ nữ xinh đẹp ăn mặc cao quý đang gọt táo, đó là mẹ của Lục Tịnh Tuyết, Nguyễn Chính Mai. Cũng giống với người vợ thứ hai của Hoắc Chấn, Phạm Ngọc Trân, bà ta cũng chăm sóc da dẻ rất tốt, nên khuôn mặt không có quá nhiều nếp nhăn.

"Trường Uyên!"

Lục Tịnh Tuyết nhìn thấy bóng dáng cao lớn bước vào, lập tức kêu to mừng rỡ.

Dường như sau đó cô ta mới nhìn thấy Hoắc Chấn bèn kêu lên: "Bác trai, bác cũng đến ạ!"

"Nha đầu Tịnh Tuyết, sao rồi, cảm thấy đỡ hơn chút nào chưa?" Hoắc Chấn tiến lên, gật đầu với Nguyễn Chính Mai coi như lời chào.

"Bác trai, con đỡ hơn nhiều rồi ạ!" Lục Tịnh Tuyết vội vàng ngồi dậy, ngữ khí có vẻ rất áy náy: "Con xin lỗi, để bác cũng lo lắng theo, còn hại bác mất công đến đây một chuyến!"

"Nói lời ngốc nghếch gì vậy, đương nhiên là bác phải tới thăm con!" Hoắc Chấn nghe xong, liên tục nói: "Nha đầu Tịnh Tuyết, bác nhớ kỹ lắm đấy, sau này không được hù dọa bác như vậy nữa, nghe được tin mà bác lo hết cả người!"

"Con xin lỗi..." Lục Tịnh Tuyết hiểu chuyện cúi đầu.

Hoắc Chấn thấy vậy, cảm thấy ái ngại bèn trừng mắt nhìn sang phía con trai, ý tứ rõ ràng.

"Trường Uyên, con còn đứng ngây ra đó làm gì!"

Hoắc Trường Uyên nghe xong, bèn im lặng đi lên, đặt giỏ hoa quả bị ép cầm lên chiếc bàn bên cạnh giường, nói rõ: "Đây là hoa quả bố anh mang đến."

Thế diện của Hoắc Chấn sắp không giữ được nữa.

Nhưng ông lại không thể nổi xung lên, đành nhịn xuống và nói: "Con mau an ủi nha đầu Tịnh Tuyết vài câu đi!"

Từ lúc thấy anh vào cửa đến giờ, ánh mắt Lục Tịnh Tuyết không thể rời khỏi anh, cho dù là lúc nói chuyện với Hoắc Chấn cô ta vẫn hơi liếc sang ngang, lúc này thì nhìn anh đầy hứng khởi.

Biểu cảm của Hoắc Trường Uyên vẫn không thay đổi, anh đứng đó, buông thõng tay, trầm giọng nói: "Sunny, sau này đừng làm chuyện ngốc nghếch nữa."

"Trường Uyên, anh đang quan tâm đến em, đúng không?" Lục Tịnh Tuyết bỗng chốc để lộ hai má lúm đồng tiền, rồi lại giống như cảm động, hai mắt cô ta đỏ rực lên: "Em không cố ý đâu, chỉ là nhất thời buồn bã nên suy nghĩ không thông suốt..."

Hoắc Trường Uyên hờ hững ngắt lời, ngữ khí không có chút lên xuống trầm bổng nào: "Em đã là người trưởng thành, nên biết tính mạng không phải là thứ dễ mạng ra đùa cợt."

"Em cố gắng tỉnh dưỡng cho tốt, anh còn có việc."

Ngay sau khi nói xong câu này, Hoắc Trường Uyên cũng quay người bỏ đi.

Hoắc Chấn muốn gọi anh lại nhưng bước chân của anh lại quá nhanh, mới đó đã ra khỏi phòng bệnh, giống như việc anh đến đây vốn không phải để thăm bệnh mà giống hoàn thành một nhiệm vụ hơn, sau khi kết thúc thì lập tức ra về.

Hành động rõ ràng đến thế, Hoắc Chấn còn nhìn ra, hướng hồ là mẹ con nhà họ Lục.

Nguyễn Chính Mai quả nhiên có phần không vui vẻ: "Hoắc đại ca, Trường Uyên này không ra thể thống gì cả!"

"Phải, chuyện này anh sẽ nghiêm túc phê bình nó!" Hoắc Chấn nghiêm mặt.

"Bác trai, bác cũng đừng trách Trường Uyên, tại con cạn suy quá thôi!" Lục Tịnh Tuyết vừa nói vừa không nén nổi nghẹn ngào: "Có điều, con thật sự quá buồn, quá đau lòng. Anh ấy nói không thể cưới con, thế nên rất xin lỗi... Bác trai, bác phải biết, hai gia đình chúng ta có hôn ước nhiều năm như vậy, bố mẹ con cũng rất ưng ý anh Trường Uyên làm rể, con càng một lòng chờ đợi để làm vợ anh ấy!"

Nhìn thấy con bé mặc đồ bệnh viện, tay còn cầm ống truyền, lại rất lương thiện và hiểu chuyện, Hoắc Chấn không tránh khỏi áy náy, ông buông tiếng thở dài nặng nề: "Nha đầu Tịnh Tuyết, con yên tâm, dù Trường Uyên thế nào, bác cũng sẽ đứng về phía con! Con cũng là cô con dâu bác ưng ý, con hoàn toàn có thể yên tâm, chuyện kết hôn của hai đứa sẽ không thay đổi đâu!"

"Bác trai, con cảm ơn bác!" Lục Tịnh Tuyết rơi nước mắt.

"Được rồi, con bé ngoan, đừng khóc nữa!" Hoắc Chấn đưa khăn tay lên.

Lục Tịnh Tuyết liên tục cảm ơn. Sau khi nhận lấy khăn tay, cô ta lau từng giọt nước mắt, cố gượng cười.

"Em dâu, chuyện này cậu Lục đã biết chưa?" Hoắc Chấn nhìn sang Nguyễn Chính Mai.

Có vẻ rất yêu quý chồng mình, sắc mặt Nguyễn Chính Mai cũng dịu đi vài phần: "Hai năm nay đa phần anh ấy đều ở Đức, dự án bên đó đang tới thời điểm mấu chốt nhất, trong điện thoại cũng không tiện nói gì! Hơn nữa anh ấy vẫn luôn rất cưng chiều Tịnh Tuyết, nói với anh ấy em cũng sợ anh ấy lo lắng!"

"Ừm, anh cũng khuyên là nên đợi con bé Tịnh Tuyết hồi phục rồi tính sau." Hoắc Chấn gật đầu đồng ý. Chuông di động vang lên, hình như có

việc gì đó không thể lơ dờ, ông một lần nữa nhìn Lục Tịnh Tuyết, cất giọng hiền hòa: "Con cố gắng ăn uống tinh dưỡng. Ngày mai bác lại qua, muốn ăn gì cứ nói, bác sẽ dặn người giúp việc làm!"

Lục Tịnh Tuyết cảm kích gật đầu.

"Hoắc đại ca, em tiền anh!" Nguyễn Chính Mai đứng dậy.

Sau khi tiễn Hoắc Chấn về và trở lại phòng bệnh, Nguyễn Chính Mai thấy tâm trạng của con gái đã trở nên tốt hơn nhiều, bây giờ mới nói mấy câu: "Tịnh Tuyết, lần này mẹ cũng hết hồn vì con đấy, cả đêm chẳng ngủ mấy! Cũng may phát hiện kịp thời mới cứu được con từ Quỷ môn quan về, nếu không chắc mẹ khóc mù mắt!"

"Mẹ, mẹ nghĩ con ngốc vậy thật à!" Lục Tịnh Tuyết nắm lấy tay Nguyễn Chính Mai: "Con chỉ uống nửa lọ hơn nữa con cũng tính toán thời gian rất chuẩn. Chẳng phải mẹ luôn dặn người làm cứ tám giờ tối lại mang cho con một bát canh hạt sen sao?"

Nguyễn Chính Mai nghe thấy vậy lập tức hiểu ra, thở phào.

Ngừng một chút, bà ta lại nói với con gái: "Nhưng ban nãy con cũng thấy đấy, Trường Uyên e là chưa tin màn này của con đâu!"

"Vâng." Lục Tịnh Tuyết gật đầu, biểu cảm hơi cứng nhắc.

Cô ta cúi đầu nhìn ống truyền trên mu bàn tay mình, rồi lại cười khẽ: "Mẹ, anh ấy tin cũng được, không tin cũng được! Con đâu chỉ tự sát cho Trường Uyên thấy, quan trọng hơn là để bác Hoắc thấy, để ông ấy biết con vì con trai ông ấy mới làm vậy!"

Nguyễn Chính Mai gật đầu, cũng nở một nụ cười sâu xa, tiến lên ôm lấy Lục Tịnh Tuyết, vẫn chưa yên tâm, dặn dò: "Vậy sau này không được

làm chuyện như vậy nữa. Mẹ chỉ có một đứa con gái bảo bồi thôi, nghe rõ chưa!"

"Mẹ, mẹ yên tâm, con sẽ không làm vậy nữa đâu!" Lục Tịnh Tuyết dựa vào bà ta, tươi cười hứa hẹn.

Chuyện đã làm rồi dĩ nhiên sẽ không làm lại nữa, đạo lý già néo đứt dây cô ta hiểu rất rõ.

...

Khi Lâm Uyển Bạch quay trở lại xe thì Hoắc Trường Uyên đã từ trong tòa nhà lớn đi ra.

Cô nhìn đồng hồ, hình như cũng chỉ khoảng hơn mười phút. Khi đi, tuy anh nói sẽ xuống rất nhanh nhưng cô cũng không nghĩ là tốc độ như vậy.

"Anh xuống nhanh vậy sao?"

Hoắc Trường Uyên không trả lời, mà nhú mày quát: "Em chạy đi đâu vậy!"

"Ở trong này chán quá, em vừa tới vườn hoa phía trước đi loanh quanh." Lâm Uyển Bạch nghiêng người chỉ cho anh vườn hoa.

"Đầu mũi đỏ rực rồi kìa!" Hoắc Trường Uyên càng nhú mày đậm hơn.

"Thế ư..." Lâm Uyển Bạch bắt giắc xoa xoa đầu mũi, không nhìn thấy được nhưng có vẻ lạnh buốt.

Hoắc Trường Uyên đón lấy chìa khóa xe từ tay cô, chú ý thấy cả ngón tay cô cũng giá: "Mau vào trong đi!"

Sau khi nhét tuột cô vào trong, anh mới vòng qua ghế lái.

Vì là cuối tuần nên không có kế hoạch gì. Họ tới một rạp chiếu phim gần đó, xem một bộ phim vừa công chiếu gần nhất, khi ra ngoài thì đã chập tối.

"Tối nay muốn ăn gì?"

Lâm Uyên Bạch nhìn hoàng hôn, nghĩ tới việc trưa nay chỉ ăn đại hai bát mì bèn nói: "Vẫn còn sớm, chúng ta đi siêu thị mua thức ăn đi, về nhà em nấu cho anh nhé? Lần trước lúc ở Lâm Thành, chẳng phải anh nói muốn ăn món cơm rang em làm cho cô sao, về sau em cứ quên mãi chưa làm..."

"Cơm rang trứng?" Hoắc Trường Uyên nhướn cao mày.

Lâm Uyên Bạch đỏ mặt chữa lại: "Không phải như anh nghĩ đâu, là cơm rang trứng thực sự!"

Dưới tầng hầm có một chuỗi siêu thị, họ không ra khỏi tòa nhà mà đi thẳng cầu thang cuốn xuống dưới.

Chỗ này không quá lớn nhưng đồ thì đầy đủ, người không vắng cũng chẳng đông. Đi dạo một vòng, trong xe đẩy đã đựng không ít đồ. Khi đi tới quầy thu ngân, Lâm Uyên Bạch nghĩ ra chuyện gì, do dự lên tiếng: "Hoắc Trường Uyên, hình như còn thiếu một thứ chưa mua..."

"Thứ gì?" Hoắc Trường Uyên liếc cô.

"Chính là thứ đó..." Lâm Uyên Bạch hơi xấu hổ.

"Gì cơ?" Hoắc Trường Uyên cố tình hỏi.

"..." Mặt mũi Lâm Uyên Bạch đỏ rần.

Ý cô chỉ là đồ dùng trong sinh hoạt hằng ngày. Sáng nay anh đã dùng bao cuối cùng, hơn nữa cô đảm bảo, anh biết nó là gì.

Thấy vành tai cô đỏ rực lên, Hoắc Trường Uyên không chọc cô nữa, ôm lấy cô: "Đi nào, chúng ta cùng chọn."

Chọn cái gì chứ...

Lâm Uyển Bạch còn lâu mới thỏa mãn tính thích đùa giỡn của anh, cô đẩy xe lên trên, duy trì một khoảng cách vài bước.

Hoắc Trường Uyên đứng thẳng người trước quầy hàng, biểu cảm rất tập trung, không khác gì mỗi khi anh làm việc. Cô cứ ngỡ như anh không phải đang chọn thứ gì trên đó mà đang phê duyệt một tài liệu quan trọng vậy, hoàn toàn không cảm thấy việc làm này hạ thấp thân phận.

Cuối cùng cũng chọn xong, Lâm Uyển Bạch thấy anh bỏ mấy hộp hồng hồng đỏ đỏ vào xe đẩy.

Có điều chưa đợi cô đẩy đi, Hoắc Trường Uyên bỗng nhiên lấy ra lại.

Sau đó để vào chỗ cũ.

"Hả..." Lâm Uyển Bạch không hiểu, rõ ràng anh đã mất rất nhiều thời gian mới chọn xong: "Hoắc Trường Uyên, sao vậy?"

Hoắc Trường Uyên nhìn về phía cô, ánh mắt sâu hút: "Không muốn dùng nữa."

"..." Lâm Uyển Bạch nghi hoặc chớp mắt.

Điều này có nghĩa là gì?

Khi hiểu rõ được mấy chữ anh nói, trái tim cô bỗng đập rất nhanh.

~Hết chương 182~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 183

Chập tối, khi Lâm Uyên Bạch từ trong tòa nhà văn phòng đi ra, chiếc Land Rover màu trắng đã đỗ bên đường.

Một cảm giác ngọt ngào trào dâng trong lòng, cô rảo bước đi về phía đó.

Hoắc Trường Uyên mở cửa xe giúp cô từ bên trong. Cô ngồi vào, một luồng gió ấm áp phả vào mũi. Sau khi bước vào tháng Mười hai, thời tiết mỗi ngày một lạnh hơn, cũng chẳng biết trận tuyết đầu tiên của mùa đông năm nay sẽ đổ xuống khi nào.

Thắt chặt dây an toàn, chiếc ô tô hòa vào dòng xe trên đường.

Hai người không xuống đường cao tốc mà đi thẳng về phía ngoại ô.

Lâm Uyên Bạch len lén liếc nhìn sang bên cạnh, anh đang chuyên chú lái xe, góc nghiêng nghiêm nghị mà tuần tú.

Tối qua khi ở trong siêu thị, đến phút cuối cùng họ cũng không mua mấy chiếc hộp đó nữa, chứng tỏ anh không hề nói chơi, hại cô tim cứ đập dồn dập như đánh trống. Có điều sau khi trở về nhà, hai người họ lại không làm được gì vì người bà con của cô lại đến rất đúng lúc.

Cuối cùng, hai người họ ôm nhau ngủ, trò chuyện băng quơ, đồng thời bàn bạc hôm sau sẽ tới thăm mẹ anh.

Sau khi chiếc ô tô đỗ lại, Hoắc Trường Uyên cầm bó hoa cầm chương đặt ở ghế sau lên.

Giữa đường khi ngang qua một tiệm hoa họ đã mua, chọn hai loại màu, gói cũng khá giản dị, nhưng trông lại rất ấm áp. Lâm Uyên Bạch nghĩ đến chuyện anh chỉ tặng hoa cho hai người phụ nữ là trái tim lại vừa nóng vừa run rẩy.

Nghĩa trang được thiết kế ở lưng chừng núi, cũng phân khu như khi xây một căn nhà vậy. Bia mộ của bà Hoắc được dựng ở trên, cần phải đi một đoạn đường núi rất dài mới tới.

Hoắc Trường Uyên đánh mắt nhìn cô: "Có mệt không?"

"Chẳng mệt chút nào!" Lâm Uyên Bạch lắc đầu.

Khi nói câu này thật ra cô đã bắt đầu thở dốc đôi chút rồi.

Thực ra là vì bậc thềm xi măng rất cao, cộng thêm việc đôi giày của cô lại cao hai, ba phân nữa, không thoải mái như đi giày bệt bình thường. Cô ngẩng đầu ngược mắt nhìn lên, hình như họ vừa mới đi được một nửa.

Đang chuẩn bị nhắc chân đi tiếp, Hoắc Trường Uyên bất ngờ nhét bó hoa trong tay cho cô, sau đó đi đến trước mặt cô, ngồi xuống.

Lâm Uyên Bạch bất giác kêu lên: "Hoắc Trường Uyên..."

Hai chân lại bị nhắc bổng lên, cô đành phải theo đà nằm bò lên bờ vai rộng lớn của anh.

Sau khi đứng thẳng dậy, Hoắc Trường Uyên kẹp hai cánh tay vào hai kheo chân của cô, vững vàng tiến về phía trước, chốc chốc lại xóc lên một chút.

Tuy rằng mặc bộ quần áo rất dày nhưng cô vẫn cảm nhận được tấm lưng rắn chắc của anh. Nguồn sức mạnh dồi dào ấy khiến người cảm thấy chỉ có an tâm, giống như lưng của bố vậy. Thật ra hồi còn nhỏ, Lâm Dũng Nghị đối với cô không tệ, cũng từng cưng cô như thế này.

Có điều sau năm cô tám tuổi, Lâm Dũng Nghị như trở thành một người hoàn toàn khác, dù là đối với cô hay mẹ cô đều rất lạnh nhạt.

Lâm Uyên Bạch khẽ buông một tiếng thở dài.

Hoàn hồn lại, cô phát hiện bước chân của anh chẳng biết đã chậm dần từ lúc nào.

"Đã tới rồi ư?" Lâm Uyên Bạch hỏi.

"Ừm." Hoắc Trường Uyên gật đầu.

Nhìn theo ánh mắt anh, trước mắt không xa có một nơi giống như một ngôi biệt thự độc lập, không gian xung quanh rất lớn. Tại đó dựng một tấm bia mộ màu đen tuyền, bên trên có bức ảnh một người phụ nữ, có lẽ là ảnh bà thời trẻ, rất dịu dàng, hiền thực, nữ tính.

Lâm Uyên Bạch sốt sắng: "Vậy anh mau thả em xuống..."

Nhanh chóng nhảy xuống khỏi lưng anh, cô hơi xấu hổ, cuống cuống sửa soạn lại quần áo.

Hoắc Trường Uyên buồn cười vì dáng vẻ ngốc nghếch đáng yêu của cô, nắm lấy tay cô, sai bước đi tới trước tấm bia, cúi người đặt bó cẩm chương bên cạnh.

Lâm Uyên Bạch thò tay vào trong túi áo khoác: "Hoắc Trường Uyên, anh cho em mượn bật lửa một chút!"

Hoắc Trường Uyên nhú mày có phần nghi hoặc.

Anh vẫn theo lời cô lấy bật lửa trong bao thuốc lá ra, thấy cô rút gì đó trong túi ra, anh hỏi: "Em cầm gì trong tay vậy?"

"À, anh..." Lâm Uyên Bạch thật thà trả lời.

Cô xấu hổ lật lại, bên trên là khuôn mặt của hai người họ. Thật ra sáng sớm lúc ăn cơm cô đã lén chụp rồi mang đến công ty in ra.

Thấy anh nhướng mày, Lâm Uyên Bạch giải thích: "Năm nào em cũng đốt một bức ảnh của em cho mẹ, để bà biết giờ em trông thế nào."

"Em cũng muốn mẹ anh nhìn thấy mặt em..."

Câu nói cuối cùng của cô trong giọng nói có chút ngượng ngập.

Hoắc Trường Uyên nuốt nước bọt. Anh giúp cô bật bật lửa, ngọn lửa bùng lên, mùi cháy khét lan ra. Sau khi bức ảnh được đốt hết, có chút tàn tro vương trên mặt đất, và một ít rơi lên đôi giày da của anh.

Anh nhìn cô: "Bà sẽ nhìn thấy."

"Ừm..." Lâm Uyên Bạch khẽ đáp.

Trời lạnh nên họ không ở lại lâu mà chuẩn bị xuống núi ra về.

Đi được mấy bước, cô lại không kìm được lòng mình quay đầu nhìn ngói mộ, bà Hoắc trên bức ảnh dường như đang mỉm cười tiễn họ.

Thế này cũng được coi là gặp phụ huynh rồi nhỉ?

Lâm Uyên Bạch ngọt ngào nghĩ, nhưng nghĩ tới một ông Hoắc nghiêm nghị, cô lại run rẩy, hơi mím môi.

Tốc độ xuống núi còn nhanh hơn đi lên nhiều, khi Hoắc Trường Uyên mở cửa xe cho cô thì di động đổ chuông. Anh rút ra xem, vừa vòng qua đầu xe vừa bắt máy.

Khi ngồi vào trong, cũng đúng lúc kết thúc cuộc gọi, anh nói với cô: "Cô gọi tới, nói muốn rủ đi ăn lẩu."

"Ồ." Lâm Uyên Bạch gật đầu.

Hoắc Trường Uyên cắm chìa khóa vào, khởi động xe.

Điều anh không nói cho cô biết là Hoắc Dung nhớ mấy món cô nấu nên muốn ăn nhưng đã bị anh thắng thầu từ chối. Không còn cách nào khác bà đành chọn phương án ra ngoài ăn lẩu.

Khi ô tô trở về trung tâm thành phố cũng là lúc đường phố lên đèn. Tới quán lẩu, Hoắc Dung đã ngồi ở bàn đợi họ từ trước, trên bàn bày biện đầy đủ các món nhúng. Người phục vụ vẫn đang bung lên đều đều. Họ ăn món lẩu nòi đồng của Bắc Kinh gốc, nước sôi sùng sục.

"Rau cải trắng, cháu qua đây ngồi chỗ cô!"

Hoắc Dung vừa nhìn thấy cô đã lập tức lên tiếng.

Lâm Uyên Bạch vô thức nhìn sang phía Hoắc Trường Uyên, còn chưa được anh đồng ý cô đã bị Hoắc Dung kéo tuột ngồi xuống ghế.

"Chiều nay facetime với chú cháu, ông ấy làm cô phát điên lên được! Lại dám nói gần đây mặt cô tròn ra. Shit, cô còn chưa chê vòng bụng mỗi ngày một tăng trưởng của ông ấy đâu!" Hoắc Dung hậm hực, vẫn còn rất không vui: "Thế nên, bây giờ cô đang rất khó chịu trong người, không chịu nổi việc ai đưa tỏ ra tình tứ trước mặt cô đâu!"

"..." Lâm Uyên Bạch nằm yên cũng trúng đạn.

Để tránh cho Hoắc Dung bức mình, suốt cả buổi cô không dám giao lưu ánh mắt quá nhiều với Hoắc Trường Uyên.

Ăn được hai miếng thịt bò, Hoắc Dung hỏi cô: "Rau cải trắng, tan làm lâu rồi, hai đứa chạy đi đâu la cà hả?"

"À..." Lâm Uyên Bạch giải thích: "Hoắc Trường Uyên đưa cháu đi thăm mẹ anh ấy ạ..."

Hoắc Dung nghe xong hơi khựng lại, mỉm cười gật đầu.

Dường như nghĩ đến chuyện gì, bà ngẩng đầu nhìn về phía cháu trai mình: "Đúng rồi, Trường Uyên, thứ Sáu này là ngày gì cháu không quên đấy chứ?"

"Không ạ." Hoắc Trường Uyên giật giật khóe môi.

Lâm Uyên Bạch ở bên lắng nghe, hơi tò mò.

Hoắc Dung lại lên tiếng: "Ngày mai cô phải về Mỹ một chuyến, công ty có chút chuyện phải giải quyết."

"Chứ không phải là để tính sổ với chú ạ?" Hoắc Trường Uyên nhướn mày.

"Cô cóc thềm quan tâm ông ấy!" Hoắc Dung như bị chọc đúng tâm sự, thẹn quá hóa giận trừng mắt, sau đó lại nói: "Cô mua vé khứ hồi tuần sau về luôn, tới lúc đó cô mang quà qua cho cháu, tặng cho bố cháu hộ cô nhé."

Lâm Uyên Bạch nghe đến đây đã lò mò hiểu ra, có lẽ là sinh nhật của ông Hoắc chăng...

~Hết chương 183~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 184

Ngày làm việc, không quá bận rộn.

Lâm Uyển Bạch di chuyển con chuột, sửa chữa những con số trong tài liệu thì di động trong ngăn kéo rung lên.

Cô liếc nhìn, nhận máy rồi kẹp di động vào cổ bằng vai trái, khoe miệng tự giác rướn lên: "... Alô?"

"Tối nay không về nhà ăn cơm."

Chất giọng trầm của Hoắc Trường Uyên vọng tới, hình như anh cũng đang làm việc, loáng thoáng có tiếng giấy bút.

Lâm Uyển Bạch nghe xong vội hỏi: "Ồ, là phải tăng ca sao?"

"Không phải." Hoắc Trường Uyên hơi ngừng lại một chút rồi đáp: "Bố anh đón sinh nhật."

Lâm Uyển Bạch lập tức hiểu ra.

Tuần trước khi đi ăn lẩu cùng Hoắc Dung, hai người họ đã bàn luận chuyện này. Sinh nhật ông Hoắc được coi là đại sự, người làm con trai như anh bắt buộc phải có mặt. Có điều nghĩ lại không biết vợ chưa cưới của anh có ở đó hay không...

"Sunny cũng sẽ tới." Như biết những gì cô nghĩ trong lòng, Hoắc Trường Uyên nói.

"Ồ..." Lâm Uyên Bạch đáp rất khẽ.

Hoắc Trường Uyên im lặng mấy giây rồi buông một câu: "Tan làm anh qua đón em!"

Lâm Uyên Bạch ngạc nhiên, cô chưa kịp nói gì thì đầu kia đã ngắt máy.

Cô mím môi nhìn về phía màn hình, làm sao còn tâm trạng làm việc.

Cuối cùng cũng thức tới lúc tan làm, Lâm Uyên Bạch chỉ đợi một chút ngoài tòa nhà văn phòng là chiếc Land Rover trắng đã đến.

Ngồi vào trong xe, cô vẫn còn do dự: "Hoắc Trường Uyên, lát nữa em thật sự phải cùng anh đến đó ư..."

"Ừm." Hoắc Trường Uyên đánh tay lái.

"Nhưng... như vậy không hay lắm thì phải?" Lâm Uyên Bạch hỏi với vẻ không chắc chắn.

"Có gì không tốt?" Hoắc Trường Uyên hờ hững hỏi.

Lâm Uyên Bạch chỉ biết cắn môi.

Thật ra cô có thể hiểu dụng ý của anh khi làm vậy, vì Lục Tịnh Tuyết cũng sẽ đến đó, anh không muốn khiến cô có hiểu lầm hay suy nghĩ lung tung.

Nắm chặt tay vào, sau đó cô lại buông thông: "Hoắc Trường Uyên, bố anh đón sinh nhật, có phải sẽ có rất nhiều người không? Giống như trên phim vậy, người có tiền hay mở các party sinh nhật."

"Nhà anh đâu phải nhà giàu mới nổi." Hoắc Trường Uyên liếc nhìn cô.

"..." Lâm Uyên Bạch ngượng ngập nhưng vẫn cúi đầu, tự nhìn người mình lo lắng: "Vậy em ăn mặc như thế này có ổn không? Có hơi tùy ý quá không, có tỏ ra không tôn trọng người khác không?"

Hoắc Trường Uyên quyết định quá đột ngột, cô còn chưa kịp chuẩn bị tâm lý.

Cô mặc đồ công sở bình thường, rất thoải mái, nhưng không hợp cho một buổi gặp mặt chính thức chút nào.

"Không đâu, bố anh không thích làm âm ỉ, năm nào sinh nhật cũng chỉ tổ chức ở nhà." Hoắc Trường Uyên mỉm cười, cho cô uống "thuốc an thần".

Lâm Uyên Bạch gật đầu, nhìn ra ngoài cửa sổ, giơ tay chỉ và nói: "Phía trước có trung tâm thương mại, chúng ta vào trong chọn quà đi!"

"Không cần đâu!" Hoắc Trường Uyên nhú mào.

"Không được, phải mua!" Lâm Uyên Bạch rất kiên quyết.

Dù sao cũng là ngày quan trọng như sinh nhật, làm gì có ai đến tay không...

Hoắc Trường Uyên làm theo lời cô, khi đến ngã tư phía trước thì đánh tay lái rẽ phải xuống tầng hầm để xe.

Hai người đi thang máy lên tầng B1. Người đi mua sắm không ít, các nhân viên hướng dẫn đứng trước cửa showroom nở nụ cười chuyên nghiệp.

So với vẻ băn khoăn không biết nên tặng quà gì mới ổn của Lâm Uyên Bạch thì Hoắc Trường Uyên có vẻ không vui lắm. Anh chẳng có chút hứng thú nào, sau khi xuống khỏi xe, anh cứ nhăn nhó mặt mũi suốt.

Ra khỏi thang máy, Hoắc Trường Uyên trầm giọng: "Cắm tặng dao cạo râu!"

"... " Lâm Uyên Bạch mím môi.

"Cũng cắm tặng áo sơ mi!" Hoắc Trường Uyên nhú mày.

Cô hoàn toàn câm nín.

Còn chưa chọn được món gì đã bị anh phủ quyết hai món, hơn nữa đều là những món cô từng tặng anh, rõ ràng là anh không muốn cô tặng lại chúng cho ai khác. Chỉ là có cần ngang ngược vậy không, đối phương rõ ràng là bố anh...

Lâm Uyên Bạch nhìn về phía tấm biển chỉ dẫn bên cạnh, bỗng nhiên nghĩ ra gì đó hỏi: "Hoắc Trường Uyên, bố anh thích viết bút lông không?"

"Cũng được đấy." Hoắc Trường Uyên trầm ngâm.

Hình như những lúc nhàn rỗi, Hoắc Chấn đều ở trong phòng làm việc, viết đôi bà đoạn văn bằng bút lông. Lúc nhỏ ông cũng bảo anh viết, nói là để rèn luyện sự kiên nhẫn và tính khí, nhưng Hoắc Chấn viết chữ bao nhiêu năm qua, tính khí có thay đổi chút nào đâu, động một chút là bốc hỏa mắng người, anh chịu nghe lời luyện chữ theo mới lạ.

Lâm Uyên Bạch chỉ tay lên trên: "Vậy chúng ta vào cửa hàng đó xem!"

Theo bảng chỉ dẫn, hai người cùng đi vào trong cửa hàng, bên trong đều là thư hương, mùi mực tàu thơm phức. Trên giá bày đủ các loại bút và giấy tuyên, tất cả đều là những dụng cụ liên quan đến thư pháp.

Thật ra Lâm Uyên Bạch không hiểu nhiều về phương diện này. Dưới sự giúp đỡ của nhân viên, cuối cùng cô chọn một chiếc nghiên đài.

Lúc thanh toán, Hoắc Trường Uyên rút ví ra.

Lâm Uyên Bạch khẳng khăng từ chối: "Không được! Để em trả cho..."

Anh cho cô chiếc thẻ đen đó, thật ra cô vẫn luôn nhét ở ngăn trong cùng của ví nhưng không dùng. Cô rút một chiếc thẻ tín dụng khác ra.

Tuy rằng đã có chút chuẩn bị tâm lý nhưng khi nhìn thấy giá tiền trên hóa đơn, trái tim cô vẫn quả thực đập lỡ một nhịp. Chia ra trả thì cũng mất mấy tháng nhưng dù sao cũng là tâm ý của cô!

...

Nửa tiếng sau, chiếc xe đi vào trong sân một căn biệt thự.

Lâm Uyên Bạch nhìn căn biệt thự ba tầng trước mắt, nuốt nước bọt. Căn biệt thự nhà họ Lâm cũng nằm riêng trong một khu nhà giàu nhưng so sánh với căn này mới hiểu đâu là biệt thự thứ thiệt. Còn chưa bước vào trong đã ngửi thấy mùi hào môn thế gia rồi.

Cô cùng anh mở cửa xe, hai chân vừa chạm xuống đất đã cứng đờ lại, đến cả hô hấp cũng không liền mạch.

Hoắc Trường Uyên đi tới, nhíu mày: "Uyên Uyên, nếu em không thích, bây giờ chúng ta đi về."

"Không." Lâm Uyên Bạch lắc đầu.

Ngảng đầu nhìn đôi mắt của anh, cô có thể khẳng định, lúc này nếu cô nói không muốn, anh nhất định sẽ không làm khó cô. Nhưng e là anh cũng sẽ không vào, sinh nhật của ông Hoắc không có anh sao được!

Lâm Uyên Bạch thở hắt ra một hơi: "Hoắc Trường Uyên, chúng ta vào trong thôi!"

"Chỉ cần em muốn về, chúng ta có thể đi bất cứ lúc nào." Hoắc Trường Uyên nắm lấy tay cô, đan những ngón tay của anh vào thật chặt chẽ.

"Ừm." Lâm Uyên Bạch mỉm cười.

Được anh nắm tay đi từng bước vào trong, cô không ngừng tự cổ vũ cho mình.

Lâm Uyên Bạch, mày không việc gì phải sợ!

Sau khi bước vào biệt thự, là một cánh cửa lớn, hai bên bày những chiếc tủ giày bằng gỗ mun, thảm trải sàn cũng màu đỏ gạch thâm trầm. Trên tường treo rất nhiều tranh chữ đủ kiểu. Đi xuyên vào trong mới là phòng khách sáng rực rỡ.

Bên trong chốc chốc lại có tiếng cười vọng ra, có vẻ rất náo nhiệt.

Có người làm ra ngoài đón, sau khi lấy giày, người đó chạy vào phòng khách cung kính báo: "Thưa ông, cậu cả đã về!"

Trong lúc ấy, hai người đã đi vào trong.

Ông Hoắc ngồi trên chiếc ghế sofa bằng da thật, vẫn mặc bộ đồ Tôn Trung Sơn, khí thế không giận cũng đủ uy nghiêm không hề thuyên giảm. Nhưng lúc khuôn mặt ông ta đang vượng nộ cười, trông sắc mặt rất hồng hào. Có điều vừa nghe xong câu báo quay lại, biểu cảm ấy lập tức thay đổi.

Nhất là khi quét mắt nhìn thấy cảnh họ nắm tay, toàn bộ nộ cười của ông biến mất.

Ánh mắt sắc lẹm đó phóng qua, Lâm Uyên Bạch thở trong run rẩy, vô thức muốn buông tay.

Nhưng Hoắc Trường Uyên không buông, ngược lại càng nắm chặt hơn.

"Trường Uyên, anh về rồi ạ!"

Vẫn là một giọng nữ dịu dàng phá tan cục diện trầm mặc.

Lâm Uyển Bạch nhìn qua, thấy Lục Tịnh Tuyết ngồi trên sofa, mặc một chiếc áo len cao cổ đầy phong cách. Có vẻ như cô ta đã ra viện, nhưng sắc mặt rõ ràng vẫn còn chút tiều tụy, nhưng cũng chẳng ảnh hưởng chút nào đến vẻ đẹp xuất chúng.

Bên cạnh Lục Tịnh Tuyết còn có một quý phu nhân. Hai người họ tương mạo tựa tựa nhau, có lẽ là mẹ con.

Người đó đang quan sát cô, ánh mắt sắc lẹm có vài phần thẳng thốt.

"Trường Uyên, con còn biết hôm nay là ngày gì không, đây lại là đâu!" Hoắc Chấn đặt cốc nước xuống,. Có vẻ vì còn mẹ con nhà họ Lục ở đây nên ông ta tạm thời kiềm chế cơn giận dữ: "Con bé Tịnh Tuyết và em dâu Lục đều là người nhà, ai cho phép con đưa những người không liên quan vào nhà! Quản gia, quản gia đâu? Sao lại tùy tiện để người ngoài vào đây!"

Lâm Uyển Bạch từ từ cúi đầu xuống, không biết nên giấu mặt vào đâu.

Hoắc Trường Uyên nhíu mày trầm giọng: "Uyển Uyển không phải người ngoài."

Giọng anh không to lắm nhưng đủ để rơi vào trái tim từng người một.

Mỗi người ngồi ở ghế ngoài họ ra ai nấy đều khựng lại trong cảm xúc.

"Bác trai, hôm nay là sinh nhật của bác, không được giận dữ! Hơn nữa nếu là bạn của Trường Uyên thì có thêm người tới chúc mừng bác cũng náo nhiệt mà!" Lục Tịnh Tuyết lúc này bạo dạn xen vào, chỉ vài câu đã hóa giải được bầu không khí.

Khi nghiêng đầu nhìn người mẹ ngồi bên, cô ta nhỏ giọng hỏi: "Mẹ, mẹ không sao chứ?"

"Không sao!" Nguyễn Chính Mai có vẻ lúc ấy mới hoàn hồn, cũng tươi cười lên tiếng: "Hoắc đại ca, Tịnh Tuyết nói đúng lắm, có thêm người chúc mừng anh cũng náo nhiệt mà! Ai đến nhà cũng đều là khách, chúng ta không cần phải đuổi họ đi, làm bầu không khí đang yên ổn trở nên không vui!"

Nói tới đây, bà ta quay sang nhìn cô: "Không biết cô đây quý danh thế nào?"

"Cháu họ Lâm..." Lâm Uyển Bạch trả lời.

"Họ Lâm?" Nguyễn Chính Mai nhíu mày, giọng có đôi chút bất ngờ.

Lâm Uyển Bạch nhìn xuống bàn tay của họ, Hoắc Trường Uyên vẫn nắm rất chặt, có thể cảm nhận được một nguồn sức mạnh không hề thuyên giảm. Ngoài việc tự dặn mình không được e sợ, cô cũng tự động đứng thẳng lưng lên một chút.

Nếu cô muốn ở bên cạnh anh thì phải cùng anh đối mặt.

Hít sâu một hơi, Lâm Uyển Bạch tiến lên trước một bước.

"Bác... Thưa Chủ tịch Hoắc!"

Nghĩ tới sự không vui trước đó của Hoắc Chấn, cô cũng vội chữa lại, mang theo chút cung kính: "Rất xin lỗi vì đã tùy tiện đến nhà quý rầy như vậy! Biết hôm nay là sinh nhật bác, thế nên cháu..."

"Đã biết là tùy tiện, thì không nên đến!" Hoắc Chấn thẳng thừng ngắt lời lạnh lùng.

Lâm Uyên Bạch cắn môi, nhanh chóng cup mắt xuống, không muốn bất kỳ ai nhìn thấy nỗi đau trong mắt cô.

Tuy đã chuẩn bị sẵn tâm lý sẽ bị hắt hủi và ghét bỏ, nhưng cô vẫn thấy rất buồn.

"Hoắc đại ca, anh cũng thật là, sao lại xa cách vậy chứ!" Nguyễn Chính Mai tỉnh mắt nhìn thấy thứ trong tay cô, bèn cười nói: "Em thấy cô Lâm còn mang theo quà, anh cũng xem thử đi, nói thế nào cũng là tấm lòng của người ta!"

Lâm Uyên Bạch nghe xong, bèn rút ra chiếc hộp đã được bọc đẹp đẽ, cẩn thận đặt lên mặt bàn: "Chủ tịch Hoắc, đây là món quà sinh nhật dành tặng bác, hy vọng bác sẽ thích..."

Hoắc Chân vẫn hừ một tiếng, rất khinh thường.

"Hoắc đại ca, nếu anh không ngại thì để em mở giúp anh!" Nguyễn Chính Mai sau khi được mặc nhận đã mở hộp ra, kinh ngạc nói: "Là nghiên mực! Anh Hoắc, anh mau xem này, nghiên này do Triệu Khánh sản xuất, hơn nữa quan sát từ màu đá đến loại đá có lẽ là đời Tống."

Hoắc Chân liếc nhìn, đuôi mắt lặng lẽ nhướng lên.

Nghiên mực trên tầng hôm trước bị người làm mở một góc trong lúc thu dọn, cái này vừa hay có thể bù vào?

Nhưng tuy nghĩ vậy, ngoài mặt ông ta vẫn không bộc lộ ra.

Nguyễn Chính Mai vẫn đang cầm nghiên mực, hứng thú nghiên cứu: "Trên này còn có hình khắc nữa. Trước đây khi ông nội Tịnh Tuyết còn sống, em cũng từng giúp bố mua nghiên đài, nên hiểu biết một chút!"

Không biết cô Lâm đây làm nghề gì? Bỏ ra một số tiền lớn như vậy, chắc hẳn nó không rẻ đâu, phải không?"

"À, cháu chỉ là nhân viên công sở thôi..." Lâm Uyên Bạch sững người thành thật trả lời.

Nguyễn Chính Mai nghe xong chỉ cười, không nói thêm nữa.

Quả nhiên, sự khinh thường trong mắt ông Hoắc càng đậm thêm, ông ta cố tình quay mặt sang Lục Tịnh Tuyết: "Nha đầu Tịnh Tuyết, con có chuẩn bị quà cho bác không vậy?"

"Đương nhiên là có rồi ạ, để con lấy cho bác!" Lục Tịnh Tuyết cười tươi, để lộ hai lúm đồng tiền.

Cô ta cũng lấy một chiếc hộp trong túi ra, ngồi xuống bên cạnh Hoắc Chấn.

"Là khăn tay?" Hoắc Chấn mở ra, không quá bất ngờ.

"Vâng." Lục Tịnh Tuyết cười nói: "Bác trai, bác xem kỹ hơn đi ạ!"

Hoắc Chấn theo lời cô ta nói, lại cúi đầu nhìn rồi nhanh chóng nở nụ cười: "Thì ra còn điều đặc biệt khác, bên trên có chữ!"

Chiếc khăn tay có hoa văn chìm màu xanh đậm, có vẻ là một loại vải rất bình thường, không phải thương hiệu nổi tiếng gì, cũng không có điểm nào đặc biệt, nhưng mở ra, góc phải bên dưới có hai hàng chữ khảm thêu thép vàng, lần lượt là "Phúc như Đông Hải trường lưu thủy" và "Thọ tỷ Nam Sơn bất lão tùng".

"Chữ có hơi khó coi một chút, bác trai đừng cười chê nhé! Tự tay cháu thêu lên đấy, lúc ở bệnh viện chẳng phải bác đã cho cháu mượn khăn tay

lau nước mắt sao. Thế nên cháu nghĩ, sinh nhật vừa hay có thể tặng bác một chiếc. Nhưng thời gian quá cấp bách, tìm người dạy ngay nên không thuận thực lắm!" Lục Tịnh Tuyết cười giải thích.

"Tới siêu thị mua là được rồi, sao còn phải tự tay khâu?" Hoắc Chấn bắt ngờ, có vẻ không nghĩ đến.

"Như vậy mới càng thể hiện thành ý ạ!" Nụ cười của Lục Tịnh Tuyết càng đậm hơn.

Nguyễn Chính Mai nói hùa theo rất đúng lúc: "Còn phải nói, vì khâu cái khăn tay này, Tịnh Tuyết đã hai đêm rồi không ngủ, ngón tay bị đâm lỗ chỗ mấy vết đầy!"

"Trời ơi mẹ, mẹ nói cái này làm gì chứ!" Lục Tịnh Tuyết lập tức giấu ngón tay dán băng urgo đi.

"Nha đầu Tịnh Tuyết thật là có lòng! Con cũng mới ra viện vài ngày mà đã không chịu nghỉ ngơi, một lúc muốn chuẩn bị quà cho bác!" Hoắc Chấn gật đầu, rất cảm động, khi liếc mắt sang bên cạnh, sắc mặt ông ta lạnh hẳn đi: "Khăn tay này tuy không đáng mấy đồng nhưng tấm lòng của nha đầu Tịnh Tuyết là vô giá. Không như người khác, chỉ là nhân viên công sở bình thường mà phóng tay mạnh như vậy, nói cho cùng vẫn là hám hư vinh!"

Câu nói cuối cùng của ông ta rõ ràng có ý ám chỉ.

Lâm Uyển Bạch bắt giác lùi sau nửa bước.

Cô vốn nghĩ đến thân phận và địa vị của ông Hoắc, sợ ông sẽ khinh thường nên khi chọn quà mới chọn món có phần đắt giá hơn, nén nỗi đau tiêu nhiều tiền. Không ngờ tới cùng vẫn bị quy chụp là hám hư vinh. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, cô hiểu quá rõ thành kiến sâu đậm của ông

ta với mình, cho dù khăn tay là do cô tặng, ông Hoắc cũng sẽ chẳng có thái độ như thế, sẽ chỉ cảm thấy cô là một kẻ nghèo hèn mà thôi...

Dù có thể nào, cô hiểu rõ tâm ý của mình là được.

Bả vai chợt ảm lên, Hoắc Trường Uyên ôm chặt lấy cô.

Anh nhìn về phía bố mình, nói: "Nếu bố không thích, con có thể cầm về làm gạt tàn!"

~Hết chương 184~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 185

Lấy nghiên mực làm gạt tàn?

Há chẳng phải quá phung phí của trời sao!

Hoắc Chấn suýt nữa tức đến tắt thở. Nếu không có hai mẹ con họ Lục ở bên cạnh, cần phải giữ thể diện vài phần thì chắc chắn ông ta đã nổi trận lôi đình.

Nếu cơn giận đã không thể trút thẳng lên đầu con trai thì ông ta chỉ có thể trút sang một người khác: "Tôi đúng là già thật rồi, không hề biết rằng con gái thời nay thì ra mặt lại dày đến vậy! Cô nói phải không cô Lâm?"

"Cháu..." Hơi thở của Lâm Uyển Bạch khựng lại.

Nếu nói trước đó chỉ là ý ám chỉ thì bây giờ đây ông ấy đã chỉ mặt gọi tên thẳng thừng.

"Tôi cứ nghĩ lần trước mình đã nói đủ rõ ràng rồi, cũng cứ ngỡ cô Lâm là một người hiểu chuyện. Không ngờ, đúng là không thể trông mặt bắt hình dong! Bây giờ lại còn ngang nhiên đến nhà nữa!" Hoắc Chấn lạnh lùng nói: "Tôi không cần biết có phải bạn mà Trường Uyên đưa về hay không. Nhưng hôm nay là sinh nhật tôi, nể mặt con bé Tịnh Tuyệt, ai đến cũng là khách nên tôi không chấp nhận với cô, mong cô cũng tự biết mình là ai!"

Lâm Uyển Bạch khẽ mím môi, cố gắng đứng thẳng lưng như cũ.

Cô biết ông Hoắc cố tình nói nể mặt Lục Tịnh Tuyết là để khiến cô mất mặt, thế nên cô càng không thể dễ bị đánh gục, cứ coi như vào tai này qua tai khác đi.

Hoắc Trường Uyên đứng bên cạnh sau khi nghe xong, khẽ nhíu mày lại.

Hoắc Chấn nói xong, phòng khách chìm vào bầu không khí trầm mặc trong chốc lát, cho tới khi có tiếng bước chân từ trên tầng vọng xuống.

Mọi người đều đồng loạt nhìn qua. Là một người phụ nữ có tuổi tác xấp xỉ Nguyễn Chính Mai, ăn mặc và trang điểm không quá lòe loẹt, da dẻ cũng rất đẹp, bên cạnh có người làm cung kính chào: "Phu nhân!"

Với một xưng hô như vậy, Lâm Uyên Bạch không khó đoán ra thân phận của người ấy.

Không thể nào là mẹ của Hoắc Trường Uyên vì mấy ngày trước cô vừa cùng anh tới nghĩa trang. Người phụ nữ trước mắt đây có lẽ là vợ hiện tại của Hoắc Chấn, việc mấy người nhà giàu lấy vợ mới không có gì quá ngạc nhiên.

Phạm Ngọc Trân xin lỗi: "Thật ngại quá thưa các vị, tôi gọi điện thoại hơi lâu!"

"A Tranh vẫn chưa về sao?" Hoắc Chấn nhíu mày hỏi.

"Nó nói là chưa, đang trên đường!" Nụ cười của Phạm Ngọc Trân có phần khó xử rồi bà nói tiếp: "Ông à, hôm nay nhà có khách, tôi nghĩ hay là chúng ta cứ vừa ăn vừa đợi đi?"

Nghe xong, Hoắc Chấn bèn nhìn sang mẹ con họ Lục, gật đầu đồng ý.

Phạm Ngọc Trân thấy vậy, lập tức nói: "Vậy bây giờ tôi sẽ xuống dọn nhà bếp chuẩn bị dọn bữa!"

"Nhà vệ sinh trên tầng hai, anh đưa em lên!"

Hoắc Trường Uyên bất ngờ nói câu ấy rồi nắm tay cô đi lên gác.

Lâm Uyên Bạch hơi ngần ngừ, vì cô không hề nói muốn đi vệ sinh. Nhưng cô chưa kịp có phản ứng gì đã bị anh kéo tới trước cầu thang.

Lên đến tầng hai, không gian rất lớn, cách trang trí hành lang cũng mang đậm nét cổ phong. Hoắc Trường Uyên không đưa cô tới nhà vệ sinh mà bước vào một gian phòng ngủ ở mé trái.

Không gian không hề nhỏ, màu sắc và đường nét trông có hơi lạnh lùng, cứng rắn.

Giữa phòng đặt một chiếc giường lớn, ga giường màu xám, trên mặt bàn trước cửa sổ có đặt một chiếc khung ảnh.

Lâm Uyên Bạch chớp chớp mắt: "Hoắc Trường Uyên, đây không phải là phòng anh đấy chứ?"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên rướn môi.

Lâm Uyên Bạch không khỏi tò mò, bèn quan sát kỹ càng hơn bốn phía xung quanh. Tuy rằng được quét dọn rất sạch sẽ, nhưng có thể nhận ra đã rất lâu rồi không ai ở đây, không có dấu vết nào của hơi thở cuộc sống.

Cô cầm khung ảnh trên bàn lên, hiếu kỳ hỏi: "Đây là anh lúc nhỏ sao? Trông già đời quá đi..."

Trên ảnh có lẽ là hình anh hồi tiểu học. Lưng đeo chiếc balo to tướng, đầu đội chiếc mũ lưỡi trai nhỏ, từ đường nét khuôn mặt có thể nhận ra

ngay Hoắc Trường Uyên. Có điều mặt anh không có chút biểu cảm nào, cực kỳ nghiêm nghị.

Hoắc Trường Uyên không đáp, chỉ chăm chú nhìn cô.

"Hoắc Trường Uyên, anh sao vậy..."

Lâm Uyên Bạch khó hiểu đặt khung ảnh xuống.

Thấy anh im lặng không nói, ánh mắt hình như còn dần dần tối đi, bờ môi mỏng cũng có dấu hiệu căng ra, cô dè dặt hỏi: "Hoắc Trường Uyên, anh đang giận sao?"

Ở trong biệt thự nhà họ Hoắc cô đã phải ứng xử rất khó khăn rồi, nếu cả anh cũng xì mặt ra, cô thật sự không biết nên làm sao mới phải!

"Không biết anh đang giận gì à?" Hoắc Trường Uyên trừng mắt.

Lâm Uyên Bạch mơ hồ lắc đầu.

Hoắc Trường Uyên kiềm chế lại một chút: "Chuyện bố anh từng đến tìm em, vì sao không nói cho anh biết!"

Anh đúng là rất giận, giận cô không nói gì với mình mà chọn cách âm thầm chịu đựng, nhưng anh càng thương cô hơn. Nếu hôm nay Hoắc Chấn không chủ động nhắc lại, có thể anh sẽ mãi mãi không biết.

"..." Lâm Uyên Bạch bỗng chốc ấp úng.

"Anh hỏi em đó!" Hoắc Trường Uyên trầm giọng.

"Lúc ấy anh đang qua Mỹ công tác, em sợ anh lo..." Cô đành thành thật trả lời, cố gắng nói giảm nói tránh: "Thật ra cũng không có gì đâu, bố anh gọi em ra ngoài uống cốc trà thôi mà..."

"Chỉ uống trà?" Hoắc Trường Uyên hơi nheo mắt lại.

Lâm Uyển Bạch bị anh nhìn đến phát hoảng, biết là chẳng giấu được anh.

Cô liếm môi, giọng lí nhí: "Ông ấy có đưa chi phiếu cho em, nói là bồi thường cho em..."

"Đồ ngốc!" Hoắc Trường Uyên quát khế.

Thấy cô hơi rướn môi cười, anh nhú mày: "Em còn cười được?"

Lâm Uyển Bạch vuốt vuốt lại mái tóc, vui vẻ giải thích: "Vì lần này anh không mắng em là khờ khạo."

"Thế cũng chẳng che giấu được sự thật là em rất khờ khạo!" Hoắc Trường Uyên lạnh lùng hừ một tiếng.

"..." Lâm Uyển Bạch cào anh.

"Uyển Uyển, lúc vào nhà anh đã nói, chỉ cần em muốn về, chúng ta có thể đi bất cứ lúc nào!"

"Em biết..." Lâm Uyển Bạch gật đầu nhẹ nhàng.

Cô ngược mắt lên, ngoài hình ảnh bản thân in trong con ngươi sâu và tối của anh, bên trong còn có một nỗi đau không thể che giấu.

Cô ảm lòng, đặt tay mình lên tay anh: "Hoắc Trường Uyên, em không sao thật mà!"

Sợ anh không tin, cô còn cố gắng nở nụ cười.

"Không được cười! Xấu chết đi được!" Hoắc Trường Uyên nhú mày.

"..." Lâm Uyên Bạch xoa xoa lên khoe môi mình, dờ khóc dờ cười. Nhưng chợt nhớ ra chuyện gì, cô lại nói: "Chúng ta mau xuống thôi, ở trên này lâu quá, bố anh nhất định lại bức mình!"

Nói rồi cô kéo tay anh đi ra ngoài.

Nhưng Hoắc Trường Uyên không nhúc nhích mà dùng sức kéo ngược cô vào lòng, giữ chặt tay sau gáy cô.

Ý thức được anh muốn làm gì, Lâm Uyên Bạch tròn tròn mắt.

"Hoắc Trường Uyên, anh đừng..."

Những âm thanh phía sau đã chìm đắm trong nụ hôn của anh.

Lâm Uyên Bạch không ngờ được anh lại táo bạo đến vậy, đây là biệt thự nhà họ Hoắc đấy!

Ông Hoắc và hai mẹ con họ Lục vẫn còn đang ở dưới nhà...

Có điều Hoắc Trường Uyên không dễ dàng buông tha cô. Anh càng hôn càng sâu, đến mức cô mơ màng hỗn loạn, hai tay đã vòng lấy ôm chặt anh từ lúc nào không biết, bất giác hồi đáp lại anh.

Bất ngờ có một giọng nữ quen thuộc phá tan.

"Hai đứa hôn xong chưa hả?"

Cả hai đều cứng người lại, Lâm Uyên Bạch nhanh chóng thoát ra khỏi vòng tay anh.

Tim đập dữ dội, cô hoảng hốt quay người lại, liền nhìn thấy Hoắc Dung đang khoanh tay đứng bên cạnh cửa, cười mà như không cười...

~Hết chương 185~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 186

"... Cô!"

Lâm Uyển Bạch tròn tròn mắt, khẽ kêu lên.

Sau khi nhìn rõ đó là Hoắc Dung, trái tim căng thẳng của cô dường như cũng thở phào nhẹ nhõm ngay lập tức.

Thấy Hoắc Dung, Hoắc Trường Uyên cũng rất bất ngờ: "Cô, chẳng phải cô nói tuần sau mới về sao?"

"Đúng vậy!" Hoắc Dung tươi cười đứng thẳng lên, cánh tay khoanh trước ngực linh hoạt khua: "Nhưng cô đã bấm độn, ở đây có một đôi uyên ương nhỏ bé số khổ, thế nên không yên tâm được!"

"Cô..." Lâm Uyển Bạch rất cảm động.

Cô hiểu bà đã bay về trước kế hoạch, phần lớn nguyên do là vì hai người họ.

Nhưng nghĩ lại thì cũng thật sự đáng sợ. Cũng may người lên tiếng là Hoắc Dung, nếu màn dữ dội vừa rồi để người làm nhìn thấy còn đỡ, lỡ như để ông Hoắc bắt gặp, há chẳng phải bây giờ cô sẽ bị lột da róc xương sao...

Đang mãi nghĩ, có người làm từ dưới đi lên, cung kính báo: "Thưa cậu cả, thưa chị Dung, ông bảo gọi mọi người xuống ăn cơm, đến giờ rồi ạ!"

"Tôi biết rồi." Hoắc Trường Uyên gật đầu.

Lâm Uyên Bạch hít sâu một hơi, nghĩ tới chuyện lại phải tiếp tục đối mặt với Hoắc Chấn, cô không khỏi căng thẳng.

"Sao hả, có phải sợ rồi không?" Hoắc Dung cười hỏi.

"Vẫn ổn ạ..." Lâm Uyên Bạch ngượng ngáp.

"Sợ gì chứ, nhìn cái vẻ vô dụng của cháu kìa!" Hoắc Dung túm lấy tay cô, nhướn mày: "Rau cải trắng, lát nữa cháu không cần nhìn sắc mặt người ta, muốn ăn cứ ăn, coi như là đi dự đám cưới ấy!"

"..." Lâm Uyên Bạch câm nín.

Đâu ra chuyện như vậy chứ!

Họ đi xuống. Trong phòng ăn, vợ chồng Hoắc Chấn và mẹ con nhà họ Lục đã ngồi vào chỗ, đang chờ đợi.

Hoắc Chấn quả nhiên không vui, ông ta đặt mạnh chiếc cốc trong tay xuống: "Ăn bữa cơm thôi mà cũng phải mời lên mời xuống!"

Bị ánh mắt nghiêm nghị đó quét qua, Lâm Uyên Bạch bất giác rảo nhanh bước chân hơn.

"Trời ơi, ông anh à, sao anh cao tuổi rồi mà còn giận dữ vậy chứ!" Hoắc Dung tươi cười đi phía trước: "Động một chút là tròng mắt phì râu. Anh cẩn thận đấy, đừng để đến hôm nào đó tròng đến độ long con ngươi ra thì em không chịu trách nhiệm ấn nó về chỗ cũ cho anh đâu!"

"Em cũng chỉ giỏi chọc tức anh!" Hoắc Chấn miệng thì mắng nhưng rõ ràng rất thân thiết với cô em gái này.

Một bàn ăn dài bày đủ các món ăn tinh xảo. Với tư cách là người đón sinh nhật cũng là chủ nhà, Hoắc Chấn ngồi ở giữa, bên phải là Phạm Ngọc

Trân và hai mẹ con nhà họ Lục, bên trái là Hoắc Dung, Hoắc Trường Uyên và Lâm Uyên Bạch.

Hoắc Dung lướt mắt nhìn một lượt, nhướn mày hỏi: "Ô, còn thiếu một vị con có hiếu nữa thì phải?"

"Vẫn chưa đến, Tiểu Dung, chúng ta vừa ăn vừa đợi là được rồi!" Phạm Ngọc Trân tươi cười giải thích.

"Cứ ăn trước đi!" Hoắc Chấn giơ tay biểu thị.

Lâm Uyên Bạch cũng chú ý thấy rằng, bên cạnh Phạm Ngọc Trân còn một vị trống khác. Cộng thêm câu nói vừa rồi của Hoắc Dung, khó tránh sẽ khiến người ta liên tưởng, cô bất giác nhìn về phía Hoắc Trường Uyên bên cạnh.

Có vẻ như biết cô đang nghĩ gì, Hoắc Trường Uyên chỉ nói bằng tông giọng đủ cho hai người họ nghe: "Một đứa con trai khác của bố anh."

"Hả..." Lâm Uyên Bạch sững người.

"Dì Trân một năm trước mới được bố anh cưới về nhà." Hoắc Trường Uyên nghiêng mặt nhìn về phía cô, trong ngữ khí không có gì trầm bổng: "Nhưng họ đã sớm có một con trai rồi, chỉ nhỏ hơn anh ba tuổi."

Lâm Uyên Bạch không biết phải nói thêm gì.

Trước kia trong thời gian họ còn giao dịch, dường như cô có loáng thoáng nghe thấy anh nhắc đến chuyện tương tự trong điện thoại. Nhưng vì thân phận khi đó, cô không dám hỏi nhiều nghe nhiều, chỉ coi như quan hệ phức tạp mà gia đình hào môn nào cũng có.

Hoắc Trường Uyên nói câu ấy với vẻ thản nhiên như đang kể chuyện của người khác nhưng hai người ngồi rất gần, màu sắc ảm đạm trong đôi mắt anh cô có thể thấy rõ. Việc cô có thể làm lúc này chỉ là lặng lẽ nắm chặt tay anh dưới gầm bàn.

Gần như một giây sau, Hoắc Trường Uyên trở ngược tay lại nắm chặt tay cô.

Lục Tịnh Tuyết ngồi đối diện bắt được hành động nhỏ của họ, như bị đâm gai trong tim, nhưng ngoài mặt vẫn không thể hiện gì.

"Thưa ông, cậu hai đã về!"

Phía cửa lớn, bỗng nhiên có tiếng cười cung kính báo.

Chẳng mấy chốc, có tiếng bước chân từ xa vọng lại gần, một bóng dáng cao lớn xuất hiện trước cửa phòng ăn.

Nếu không phải vì đang ngồi trong hoàn cảnh này, Lâm Uyển Bạch nhất định sẽ kêu lên thành tiếng.

Tiêu Vân Tranh?

Sao có thể là anh ấy...

Lâm Uyển Bạch vội nhìn sang Hoắc Trường Uyên, thấy mặt anh vẫn bình thản, không hề gợn sóng.

Tiêu Vân Tranh vẫn ăn mặc yêu nghiệt như thế, sau khi giao lại chiếc áo khoác ngoài cho người dưới, bên trong của anh ấy là một chiếc áo len Cashmere rất mỏng, vừa xắn tay áo lên vừa đi vào trong.

"Bố mẹ, con về muộn!"

Khi kéo ghế ra ngồi, anh ấy đã chào Hoắc Dung và mẹ con họ Lục một lượt, cuối cùng mới nhìn Hoắc Trường Uyên, gọi một tiếng: "Anh!"

"Ừm."

"Đây là A Tranh phải không, đúng là càng lớn càng giỏi giang!"
Nguyễn Chính Mai tươi cười lên tiếng.

"Giỏi giang cái nổi gì!" Hoắc Chấn hừ một tiếng, có ý phê bình: "Cả ngày chỉ biết ra ngoài ăn chơi đàn đúm, club nào cũng có dấu chân Vân thiếu!"

"Cũng không thể nói vậy được, đàn ông cần phải ra ngoài tiếp khách nhiều mà! Hoắc đại ca, em ngưỡng mộ anh thật đấy. Trường Uyên rồi A Tranh, hai đứa con trai đứa nào cũng xuất sắc, ưu tú, anh dạy dỗ thật tốt!"
Nguyễn Chính Mai không kiếm lời khen ngợi.

Tiêu Vân Tranh nghe xong, có vẻ băng quơ nhìn sang bên, chỉ thấy Lục Tịnh Tuyết đang nhìn chăm chăm Hoắc Trường Uyên ở đối diện.

"Quá khen, quá khen rồi!" Hoắc Chấn tươi cười xua tay.

"Anh quá khiêm tốn đấy!" Nguyễn Chính Mai bật cười.

Phạm Ngọc Trân đứng dậy: "Được rồi, đủ người cả rồi, cắt bánh gato thôi!"

Mất khoảng hơn nửa tiếng đồng hồ, cuối cùng thì cũng đợi được tới lúc kết thúc, bữa cơm này quả thực có quá nhiều thông tin, Lâm Uyển Bạch cũng không biết rốt cuộc mình đã ăn gì vào bụng.

Hoắc Chấn buông đũa xuống, đứng dậy. Mọi người cũng lục tục đi ra khỏi phòng ăn.

Hoắc Trường Uyên rút di động ra nói với cô: "Anh đi nghe điện thoại!"

"Ừm..." Lâm Uyên Bạch gật đầu.

Cô nhìn thấy cái tên trên màn hình là Giang Phóng, có lẽ là công việc.

Nhìn thấy đoàn người có Hoắc Chấn phía trước đã đi vào phòng khách, cô không dám một mình qua đó, bèn dứt khoát chọn đứng đây đợi anh nghe điện thoại xong quay về. Gắng gượng thêm một lúc nữa là họ có thể rời đi rồi.

"Cô Lâm, thật trùng hợp, chúng ta lại gặp nhau!"

Phía sau vang lên một giọng nữ dịu dàng, là Lục Tịnh Tuyết, người ra khỏi phòng ăn muộn hơn một bước.

Lâm Uyên Bạch quay đầu đáp lại: "Cô Lục!"

Lục Tịnh Tuyết mỉm cười nhìn cô, ngữ khí đầy ý vị: "Xem ra, ở một vài phương diện chúng ta quả thực có cái nhìn rất giống nhau."

Lâm Uyên Bạch hiểu, câu nói này ám chỉ cuốn tạp chí trong hiệu sách và lần họ gặp nhau trong siêu thị, cũng bao gồm cả Hoắc Trường Uyên.

Lục Tịnh Tuyết bật cười, nói với vẻ đáng tiếc: "Tôi vốn dĩ còn rất muốn làm bạn với cô, có điều ông trời không tác thành. Không ngờ, cô và chồng chưa cưới của tôi lại có một mối quan hệ lãng nhăng!"

Lâm Uyên Bạch nhú mày.

Cô ta không còn gọi Trường Uyên như mọi lần mà xưng "chồng chưa cưới của tôi".

Rõ ràng cô ta đang dùng cách khác để tuyên bố chủ quyền.

"Rau cải trắng, cháu đứng đây một mình làm gì vậy!" Hoắc Dung bắt ngờ từ phòng khách quay ngược trở lại.

"Cô!"

Cô còn chưa kịp lên tiếng, Lục Tịnh Tuyết đã tươi cười gọi trước.

Cô ta biết Hoắc Trường Uyên và người cô này xưa nay rất thân thiết, thế nên yêu ai yêu cả đường đi, cũng phải nghĩ cách lấy lòng đối phương.

Hoắc Dung cũng cười, nhưng xua tay nói: "Đừng! Tịnh Tuyết à, tạm thời đừng gọi là cô vội, tôi không quen đâu, cháu cứ gọi là Dung tổng hoặc dì Dung là được rồi!"

"Dì Dung!" Nụ cười của Lục Tịnh Tuyết không hề thay đổi.

"Đúng!" Hoắc Dung thoải mái đáp lại một tiếng, rồi lập tức khoác tay Lâm Uyển Bạch rất thân thiết: "Rau cải trắng, chúng ta ra ngoài phòng khách ăn hoa quả đi, cô đang có chuyện muốn nói với cháu!"

Nói xong, bà bèn dẫn Lâm Uyển Bạch ra ngoài.

Lục Tịnh Tuyết bị bỏ lại đó sắc mặt rất khó coi.

"Đừng sợ, tối nay cô sẽ bảo vệ cháu!" Hoắc Dung ghé sát vào tai cô, thì thầm: "Nếu nó còn lợi dụng cơ hội nói chuyện với cháu, cháu cứ gọi cô, cô sẽ giúp cháu cho nó bài học như vừa rồi!"

"Cảm ơn cô..." Lâm Uyển Bạch chân thành nói.

"Cảm động lắm hả, có phải nên hỏi đáp cô chút gì không?" Hoắc Dung từ từ nhướn mày.

"Cô muốn hỏi đáp gì ạ?" Lâm Uyển Bạch chớp mắt.

Hoắc Dung có vẻ đã chuẩn bị sẵn từ trước, lập tức nói: "Rất đơn giản, làm lại cho cô ăn món cơm rang trứng lần trước!"

"..." Sao lại là cơm rang trứng.

Trong ánh mắt kỳ vọng của Hoắc Dung, Lâm Uyên Bạch ngượng ngập gật đầu.

Hai người họ vừa vào phòng khách ngồi xuống sofa thì Hoắc Trường Uyên cũng nói chuyện điện thoại xong tức thì. Cô được anh và cô Hoắc Dung bao bọc một trái một phải như thần hộ vệ vậy. Cô bỗng dưng cảm thấy yên tâm.

Trên bàn trà bày hoa quả và bánh ngọt điểm tâm. Nguyễn Chính Mai và vợ chồng Hoắc Chấn đang nói chuyện vui vẻ, không khí rất hòa thuận.

"Em dâu này, tối qua cậu Lục còn gọi điện thoại đường dài cho anh, nói là không kịp về, rất áy náy!" Hoắc Chấn cười nói: "Haha, người nhà cả rồi, có ai để ý mấy chuyện này chứ! Nhưng nói đi cũng phải nói lại, lần này cậu ấy ở Berlin cũng hơn một năm rồi nhỉ, xem ra cậu Lục rất chung tình với nước Đức đấy!"

Nguyễn Chính Mai cũng bật cười, khi trả lời chốc chốc lại nhìn về phía Lâm Uyên Bạch: "Bên đó anh ấy có một dự án quan trọng, vẫn còn phải bận rộn một thời gian nữa. Hơn nữa, đúng là anh ấy rất yêu thích văn hóa phương Tây."

"Không phải định định cư ở bên đó luôn chứ?"

"Vậy thì không, dù sao gia đình vẫn ở đây mà!" Nguyễn Chính Mai lắc đầu, rồi cười nói có ý ám chỉ: "Hoắc đại ca, em nghĩ nếu hai gia đình chúng ta có chuyện lớn gì đó, anh ấy chắc chắn sẽ phải bỏ hết công việc quay về nước, anh bảo đúng không?"

Hoắc Chấn tươi cười gật đầu, sau đó đứng lên nói với con trai và Lục Tịnh Tuyết: "Trường Uyên, nha đầu Tịnh Tuyết, hai đứa theo bố lên phòng sách."

Hoắc Trường Uyên nhú mày nhưng không nhúc nhích.

Sắc mặt Hoắc Chân sa sầm lại vài phần.

Lâm Uyển Bạch thấy vậy, khẽ giật giật vạt áo của anh, nhỏ giọng nói: "Anh đi đi, em ở đây đợi anh..."

"Ừm." Hoắc Trường Uyên cuối cùng cũng gật đầu, nhìn về phía Hoắc Dung.

Hoắc Dung cho anh một ánh mắt yên tâm: "Đi đi, đi đi!"

Bên đó, Hoắc Chấn đã dứt khoát đi lên trước, còn Lục Tịnh Tuyết thì đang cười dịu dàng đợi trước cầu thang.

Thấy bóng họ khuất hẳn, Lâm Uyển Bạch mới quay về, trong tay có thêm một quả quýt nhỏ được bóc sẵn, Hoắc Dung đang nhướn mày với cô.

Sau khi Hoắc Trường Uyên rời đi, bỗng nhiên có một người ngồi xuống vị trí trống chiếc sofa bên cạnh.

Tiêu Vân Tranh đặt hai tay lên đầu gối, quay đầu cười với Hoắc Dung: "Cô à, không ngại cho cháu nói với cô ấy mấy câu chứ?"

Hoắc Dung nhướn mày.

Đối với đứa cháu trai còn lại này, không thể so sánh với một Hoắc Trường Uyên được bà nuôi lớn từ nhỏ. Thật ra họ cũng không tiếp xúc quá nhiều, thế nên bà chẳng thể nói là có bao nhiêu thân thiết. Nhưng cũng

không đến nỗi ghét bỏ. Bà dùng ánh mắt hỏi ý kiến của Lâm Uyên Bạch rồi mới đứng dậy ngồi sang bên cạnh.

"Lâm Uyên Bạch, em không trách anh chứ?" Tiêu Vân Tranh thấy cô không chủ động lên tiếng bèn hỏi.

"..." Lâm Uyên Bạch mím môi lại.

Tiêu Vân Tranh hiếm khi nghiêm túc như vậy: "Xin lỗi! Anh không cố tình giấu giếm em, chỉ là chưa có cơ hội nhắc đến."

"Tiêu..." Lâm Uyên Bạch ý thức được có gì đó sai sai: "Có phải em nên sửa lại, gọi anh là Hoắc Vân Tranh không?"

Bây giờ nghĩ kỹ lại, chẳng trách năm xưa Tiêu Vân Tranh nói giải ngũ là giải ngũ, sau đó thoát một cái biến thành thân phận Vân thiếu. Còn cả lần gặp trước đó ở sân bay hay bệnh viện, Tiêu Vân Tranh biết nhiều nội tình như vậy, vì anh ấy vốn là người nhà họ Hoắc.

"Đừng! Còn nhớ lúc gặp ở Pub anh đã nói gì không? Khi đó anh nói, đã lâu không có ai gọi anh là Tiêu Vân Tranh rồi, tốt nhất em cứ giữ nguyên như trước đi!" Tiêu Vân Tranh lập tức xua tay, biểu cảm và ngữ khí đều nghiêm túc: "Lâm Uyên Bạch, anh thật sự coi em là bạn, chuyện này giấu giếm em là anh không đúng. Thế nên anh xin lỗi em, nhưng anh hy vọng, giữa chúng ta không có chuyện gì thay đổi, được không?"

"Được..." Lâm Uyên Bạch gật đầu.

"Vậy anh yên tâm rồi!" Tiêu Vân Tranh thở phào.

"Choang..."

Trên tầng bỗng nhiên vang lên một tiếng động lớn.

Như có thứ gì nặng nề đập thẳng vào tường, tầng dưới nghe rõ mồn một.

Những ai trong phòng khách đều bị giật mình, vô thức đứng dậy, liền nhìn thấy Hoắc Trường Uyên đen xì mặt từ trên gác sải bước đi xuống, bước chân rất nhanh, rõ ràng là đã cãi nhau với Hoắc Chấn.

Hoắc Trường Uyên đi thẳng tới bên cạnh cô, đồng thời nắm lấy tay cô.

"Uyển Uyển, chúng ta đi!"

Những người khác chưa kịp phản ứng lại, Lâm Uyển Bạch đã bị anh lôi ra khỏi biệt thự.

Sau khi chiếc Land Rover rời đi không lâu, một chiếc xe hào hoa khác cũng đánh lái ra khỏi biệt thự họ Hoắc.

Phía trước là người tài xế chuyên tâm lái xe, phía sau là mẹ con họ Lục.

Giây phút bước lên xe, nụ cười của Nguyễn Chính Mai cũng tan biến, bà rất khó chịu: "Trước kia nghĩ thằng Trường Uyên này trầm ổn khép kín, làm việc có suy nghĩ có cân nhắc, bây giờ chẳng ra thể thống gì! Rõ ràng biết chúng ta ở đó lại dẫn người phụ nữ khác về, chẳng phải rắc tâm khiến chúng ta khó xử hay sao?"

"Mẹ, mẹ đừng nói nữa." Lục Tĩnh Tuyết hậm hực nói.

"Cũng may bác Hoắc con đứng về phía con!" Nguyễn Chính Mai thấy con gái mất tinh thần, vội an ủi, ngữ khí có vẻ cũng đầy kinh nghiệm: "Tĩnh Tuyết, con đừng nản lòng! Đàn ông ấy mà, đều như vậy, tính khí bất định. Bây giờ nó chỉ đang bị che mắt nhất thời, chơi đùa mà thôi. Tới khi hai đứa kết hôn, ổn định lại là sẽ không sao cả!"

Lục Tịnh Tuyết dựa vào lòng Nguyễn Chính Mai: "Mẹ, con nhất định phải lấy được Trường Uyên!"

"Ủm, mẹ hiểu, con vẫn luôn thích Trường Uyên mà!" Nguyễn Chính Mai tươi cười vỗ vai con gái. Rồi chợt như nhớ ra chuyện gì, bà ta nheo mắt hỏi: "Đúng rồi Tịnh Tuyết, cô gái họ Lâm đó, con đã điều tra chưa?"

"Chẳng cần phải điều tra." Lục Tịnh Tuyết lắc đầu.

Từ Lâm Dao Dao cô ta đã nắm được thông tin cơ bản. Lâm Uyển Bạch là cô chị không được ưa, từ lâu đã bị nhà họ Lâm quét ra khỏi cửa, không ngờ là lại dính dáng với Hoắc Trường Uyên.

Nguyễn Chính Mai gật đầu, không nói thêm gì nữa, chìm vào trầm tư...

~Hết chương 186~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 187

Trong đêm, chiếc Land Rover dừng lại trước một tòa nhà chung cư cũ kỹ.

Trên đường trở về, Hoắc Trường Uyên không nói gì từ đầu đến cuối, đôi mắt u tối nhìn chăm chăm về phía trước, hai tay nắm chặt vô lăng, có thể cảm nhận được từng múi cơ bắp trên cánh tay đằng sau chiếc áo vest của anh đang căng ra.

Không cần hỏi nhiều, Lâm Uyển Bạch cũng đoán được vài phần.

Hoắc Chấn lần lượt gọi Hoắc Trường Uyên và Lục Tịnh Tuyết lên phòng sách, nhất định là muốn nói chuyện hôn sự giữa hai người họ.

Cởi dây an toàn ra, cô bất giác nhẹ nhàng đặt tay mình lên tay anh.

Quả nhiên, tay anh cứng đến đáng sợ, cô vô thức dùng sức nắm chặt hơn một chút.

Hoắc Trường Uyên cảm nhận được, đánh mắt nhìn sang cô, trở ngược tay lại nắm lấy tay cô, đặt lên khóe môi, hôn nhẹ, sau đó rút chìa khóa, ôm cô đi vào trong tòa nhà.

Vào tới nhà, Lâm Uyển Bạch xuống bếp rót một cốc nước nóng: "Hoắc Trường Uyên, anh uống cốc nước đi..."

"Ừm." Hoắc Trường Uyên không muốn uống lắm nhưng vẫn cầm cốc lên uống một ngụm.

Lâm Uyên Bạch ngồi bên cạnh anh, nhìn thấy anh cúi đầu rút bao thuốc lá ra, ngập ngừng hỏi nhỏ: "Có phải anh lại cãi nhau với bố không?"

Động tác châm thuốc của Hoắc Trường Uyên khựng lại.

"Ừ." Anh giật giật khóe môi, không hề phủ nhận. Khi làn khói trắng bay ra, anh lại liếc nhìn cô, uể oải nói một câu: "Một lần lạ, hai lần quen."

"..." Lâm Uyên Bạch phì cười.

Biết anh không muốn nói chuyện này, cô cũng không nói nhiều nữa, ngược lại hỏi: "À, sao anh không nói cho em biết quan hệ giữa anh và Tiêu Vân Tranh?"

"Chẳng phải em cũng giấu anh chuyện bố anh tới tìm em đó sao?" Hoắc Trường Uyên hờ hững hỏi lại.

"..." Thôi được rồi, nói chẳng lại anh.

Hoắc Trường Uyên cuối cùng vẫn trả lời cô: "Một là lười nhắc, hai là cảm thấy không cần thiết."

Lâm Uyên Bạch gật đầu, đúng là giống phong cách của anh.

"Đang nghĩ gì?"

Thấy cô ngẩn ra, Hoắc Trường Uyên hỏi.

Lâm Uyên Bạch ngược mắt nhìn anh, thành thật nói: "Cảm thấy khó tin..."

"Sau khi mẹ sinh anh ra rồi mất, bố anh buồn bã trầm cảm, một thời gian rất dài hay chạy qua chạy lại bệnh viện. Dì Trân là y tá phụ trách cho ông ấy. Lâu dần, một người cô độc vì mất vợ, một người thương cảm sùng bái, tình cảm cứ thế dần dần nảy nở."

Lâm Uyên Bạch gật đầu, nghe xong có phần chột dạ.

Sao hơi giống tình cảm giữa cô và Yến Phong ngày trước nhỉ, cũng bị cảm giác cô đơn của một người đàn ông mất vợ một mình nuôi con hấp dẫn...

Sợ bị anh nhìn thấu gì đó, cô vội hỏi tiếp: "Sau đó thì sao?"

"Sau đó thì tình chàng ý thiếp, về sau vì một vài nguyên nhân mà chia tay, cụ thể anh cũng không rõ, cũng không muốn biết rõ. Những chuyện này đều là cô kể lại cho anh sau này." Hoắc Trường Uyên dập tắt điếu thuốc mới hút được một nửa vào gạt tàn: "Đến tận hơn một năm trước, bố anh tìm lại được dì Trân và cưới dì ấy, đồng thời đưa A Tranh về."

"Ừm..." Lâm Uyên Bạch gật đầu lần nữa.

Tuy anh nói rất nhẹ nhàng, không quá để tâm, nhưng cô lại không kìm được cơn xót xa dâng lên trong lòng.

Hoắc Trường Uyên nắm lấy tay cô: "Đừng nghĩ mấy chuyện phiền lòng đó nữa. Tối nay chưa được ăn no, Uyên Uyên, em nấu cho anh bát mì đi."

"Được..." Lâm Uyên Bạch ngoan ngoãn đáp lại.

Thật ra tối nay cô cũng chưa ăn no. Trong bầu không khí đó ở biệt thự nhà họ Hoắc, cô đã ăn gì vào bụng cũng chẳng biết. Xem ra không chỉ có mình cô.

Vào bếp nấu mỳ, cô chia làm hai bát. Trong tủ lạnh chỉ còn lại một quả trứng, cô lấy đũa chia làm đôi, mỗi người một nửa. Sau khi uống hết chỗ nước dùng, bụng dường như cũng ấm lên.

Tắm rửa xong, Hoắc Trường Uyên vén chăn lên, kéo cô vào lòng.

"Người bà con của em đi rồi đúng không?"

Lâm Uyên Bạch xấu hổ gật đầu: "Ừm, sáng nay vừa đi..."

Hoắc Trường Uyên nhướng mày, vừa tắt đèn, cơ thể rắn chắc vừa lật lại đè lên cô.

Trong bóng tối, nụ hôn triền miên dữ dội rơi xuống, cả hai trái tim đều không thể yên.

Tiếng cúc áo ngủ bật ra cực kỳ rõ nét.

Lâm Uyên Bạch nuốt nước bọt, cảm giác chỗ nào cũng nóng rực lên, hai tay cô níu chặt vai anh, cứ thế bị anh dẫn dắt rơi xuống vòng xoáy lửa.

Bỗng một tiếng rung di động vang lên.

Vì đặt nó bên cạnh gối nên không ai có thể tảng lờ. Hoắc Trường Uyên giờ tay cầm lên, ánh sáng xanh của màn hình soi rõ đôi mày hơi nhíu lại của anh.

Lâm Uyên Bạch hỏi trong tiếng thở dốc: "Điện thoại của ai vậy?"

"Là cô." Hoắc Trường Uyên trả lời.

Thấy anh chân chừ không có ý bắt máy, cô chớp mắt: "Sao anh không nhận!"

"Chưa biết chừng lại là điện thoại quấy rối!" Hoắc Trường Uyên lạnh lùng hừ một tiếng.

Trước đó khi ở Lâm Thành, Hoắc Dung đã ba lần bốn lượt quấy rối khiến người ta còn dư âm, không muốn nhận lắm.

Lâm Uyển Bạch cũng nhớ ra nhưng càng sợ Hoắc Dung lại đập cửa như lần trước thì sao. Thế nên cô vẫn khuyên anh: "Hoắc Trường Uyên, anh nên nhận đi, lỡ như có chuyện gì thì sao..."

"Ừm." Hoắc Trường Uyên miễn cưỡng.

Hôn nhẹ lên mí mắt cô, anh tạm thời rời khỏi cơ thể cô.

Cuộc nói chuyện không quá dài, nhờ ánh trăng mờ lung bên ngoài cửa sổ hắt vào, Lâm Uyển Bạch nhìn thấy anh buông di động xuống, nhưng tư thế đó thì vẫn giữ nguyên.

"... Hoắc Trường Uyên?"

Cô buộc phải ngồi dậy, nghi hoặc gọi tên anh.

Dường như Hoắc Trường Uyên vẫn chưa hoàn hồn lại. Anh quay mặt về phía cô có phần cứng ngắt, trong đôi mắt lan tỏa một nỗi sợ hãi hoang mang: "Cô nói, bố anh hôn mê, vừa được xe cấp cứu đưa đi."

Trời...

Lâm Uyển Bạch thẳng thốt bịt miệng.

Một giây sau, Hoắc Trường Uyên đứng bật dậy, nhặt quần và áo sơ mi khoác lên người. Dù là trong tình huống đột ngột này, biểu cảm của anh vẫn rất bình tĩnh, đi tất đầy đủ, có điều chút run rẩy trong giọng nói đã tiết

lộ sự căng thẳng của anh: "Uyển Uyển, bây giờ anh phải đến bệnh viện xem bố anh ngay. Em ngủ trước đi, đừng đợi anh!"

"Ừm, em biết rồi!" Lâm Uyển Bạch vội gật đầu.

Hoắc Trường Uyên đã vội lấy di động, sai bước đi ra ngoài phòng ngủ.

"Hoắc Trường Uyên, anh lái xe cẩn thận đấy..."

Đáp lại cô là tiếng bước chân vội vã và tiếng đóng cửa cuối cùng.

Sau khi Hoắc Trường Uyên đi khỏi, Lâm Uyển Bạch cũng không thể ngủ được nữa. Cô nằm trên giường trần trọc và lo lắng, nắm chặt di động nhưng lại không dám gọi cho anh, sợ mình gây thêm phiền toái, thế nên chỉ có thể chờ đợi.

Mơ mơ hồ hồ tới tận hơn ba giờ sáng, cô không không chế lại được cơn buồn ngủ.

Trong mơ, cô loáng thoáng nghĩ thấy mùi thuốc lá.

Từ từ mở mắt ra, cô phát hiện bên ngoài trời đã lờ mờ sáng, cô xoay chuyển tầm mắt, liền nhìn thấy Hoắc Trường Uyên ở cuối giường.

Không biết anh đã về lúc nào, hơi khom lưng, khuôn mặt cương nghị cúi xuống, cánh tay chống lên đầu gối, tay kẹp điều thuốc, làn khói trắng bay ra theo tiếng thở nặng nề của anh.

Lâm Uyển Bạch vội ngồi dậy, chạm vào anh từ phía sau, cơ bắp trên người anh rắn đến đáng sợ.

Cũng không biết anh đã duy trì tư thế này bao lâu, trong gạt tàn bên chân đã có vô số đầu lọc.

"Hoắc Trường Uyên, anh về rồi à?"

Hoắc Trường Uyên nghe tiếng bèn quay đầu nhìn cô: "Làm ồn em à?"

"Không, em ngủ được mà..." Lâm Uyên Bạch lắc đầu, rồi gấp gáp hỏi: "Bố anh không sao chứ?"

Sắc mặt Hoắc Trường Uyên khựng lại.

Anh rít mạnh một hơi thuốc, rồi mới lên tiếng: "Xuất huyết não."

"VẬY... bây giờ sao rồi?" Lâm Uyên Bạch nín thở hỏi, tay bất giác nắm chặt lại.

Hoắc Trường Uyên giật giật khóe môi, thẳng thừng dập tắt điếu thuốc: "Ca phẫu thuật đã kết thúc rồi, không còn gì quá nguy hiểm, bây giờ thuốc mê chưa hết, đã được đưa trở lại phòng bệnh."

"VẬY thì tốt, vậy thì tốt..." Lâm Uyên Bạch thở phào, lẩm bẩm lặp lại hai lần.

"Ông đã đến tuổi này rồi, linh kiện trên người không thể bảo đảm không có vấn đề. Trước kia bác sỹ từng nói ông bị huyết áp cao, bảo ông phải kiềm chế cảm xúc, đừng động một chút là bốc hỏa. Tuy rằng lần này bị đưa vào viện là rất đáng sợ nhưng bác sỹ đã nói không sao rồi. Em đừng lo lắng theo."

Ngữ khí của anh thậm chí còn xen lẫn chút thoải mái, nhưng Lâm Uyên Bạch nghe vẫn cảm thấy rất buồn lòng.

Nhất là câu nói cuối cùng, không giống như đang nói với cô mà có càng giống tự an ủi bản thân anh hơn.

Nhưng mới chỉ qua một đêm thôi mà giọng anh đã khàn đặc đi.

Ở khoảng cách gần, Lâm Uyên Bạch đồng thời cũng nhìn rõ trong ánh mắt anh toàn là tia máu, khuôn cằm đã bắt đầu lún phún râu. Có thể thấy suốt cả đêm qua anh có lẽ không hề chợp mắt.

"Hoắc Trường Uyên, anh cũng đừng lo lắng..." Cô nhẹ nhàng nắm lấy tay anh.

Bờ môi mỏng của Hoắc Trường Uyên rướn lên trong im lặng.

Thật ra anh rất lo lắng, từ giây phút nhận được cuộc điện thoại đó anh đã rất lo lắng. Dọc đường, anh suýt nữa phóng bay con xe Land Rover. Cuối cùng khi anh tới nơi, đèn của phòng phẫu thuật vẫn sáng, mẹ con Phạm Ngọc Trân trông ở đó. Sau khi nhìn thấy anh, Hoắc Dung tiến lên ôm anh an ủi, nhưng sống lưng anh cứ lạnh toát.

Cho đến khi cánh cửa phòng phẫu thuật được đẩy ra, nhìn thấy bờ môi bác sỹ mấp máy, nghe được hai chữ "Không sao", con tim lơ lửng của anh cuối cùng mới được đặt xuống.

Hoắc Trường Uyên đồ một liều thuốc ra, có vẻ như là liều cuối cùng. Anh ngậm vào miệng nhưng chân chừ mãi không châm lên.

Đôi mắt trầm tư của anh nhìn cô chăm chú, chất giọng hơi khàn có phần sâu nã và tự trách khó nói: "Uyển Uyển, em bảo, bố anh bị chọc tức tới mức nhập viện có phải vì anh không?"

"Đừng nói như vậy..."

Lâm Uyên Bạch xót xa nắm chặt tay anh.

Từ trên giường đứng xuống đất, cô ngồi thấp xuống trước mặt anh: "Hoắc Trường Uyên, anh ngủ một lát nhé?"

"Đề em cởi quần áo giúp anh, trông anh mệt lắm, nằm xuống đã!"

Hoắc Trường Uyên không gật đầu cũng không từ chối, để mặc cho cô xoay vần mình.

Sau khi sắp xếp cho anh nằm xuống giường, Lâm Uyên Bạch tỉ mỉ dém lại chăn, nhẹ nhàng cầm áo vest và giày da của anh ra khỏi phòng ngủ, đồng thời khép chặt cửa phòng lại.

Vào phòng tắm đánh răng rửa mặt xong, cô thay quần áo rồi đi ra ngoài. Cô không đi đâu xa, chỉ xuống siêu thị gần nhà mua một ít thịt và rau xanh, muốn làm vài món đợi anh dậy sẽ ăn. Cũng may hôm nay là thứ Bảy, cô có thể yên tâm chăm sóc anh.

Khi Lâm Uyên Bạch làm xong bốn món mặn một món canh đặt lên bàn cũng là lúc Hoắc Trường Uyên tỉnh dậy.

Lúc nấu cơm, cô cũng len lén bò lên cửa nhìn hai lần, biết anh ngủ chẳng sâu gì, tư thế không thay đổi gì nhưng tinh thần rõ ràng đã khá hơn lúc trở về không ít.

Ăn cơm xong, Lâm Uyên Bạch vào bếp rửa bát, khi đi ra, cô thấy anh đã ngồi trên sofa phòng khách, tay cầm điều khiển, đang xem tivi. Chương trình đã kết thúc đang vào thời gian quảng cáo, anh cũng không có ý đổi kênh.

Cô đi tới ngồi xuống bên cạnh, cũng không biết nên nói gì.

Chuông di động vang lên, Hoắc Trường Uyên liếc nhìn rồi bắt máy:
"Alô, cô ạ."

"Đã tỉnh rồi? Vâng... Được, cháu biết rồi."

Sau cuộc nói chuyện ngắn gọn, Hoắc Trường Uyên đặt lại máy xuống mặt bàn.

Lâm Uyển Bạch không nghe rõ Hoắc Dung ở đầu kia nói gì nhưng đa phần có thể phán đoán ra, có lẽ ông Hoắc đã hết hôn mê, bây giờ đã tỉnh...

Cô ngược mắt nhìn góc nghiêng của anh, hỏi dò: "Hoắc Trường Uyên, anh không tới thăm bố anh sao?"

"Không đi."

"Sao lại không đi chứ? Anh nên đi thăm ông!" Lâm Uyển Bạch thở dài trong lòng. Thấy anh tỏ vẻ thản nhiên, cô dịu giọng khuyên nhủ: "Bây giờ ông đang ở trong viện, lại vừa tỉnh dậy, mở mắt ra nhất định rất muốn có người thân ở bên cạnh! Hoắc Trường Uyên, chẳng phải anh cũng rất lo lắng sao, đến xem tận mặt cũng yên tâm hơn. Và lại nếu ông nhìn thấy anh, ông sẽ rất vui..."

Hoắc Trường Uyên buồn bã nói một câu: "Ông sẽ không muốn nhìn thấy anh đâu."

"..." Lâm Uyển Bạch nhe răng.

Trái tim thất lại, cô ngẫm nghĩ rồi cố gắng lần nữa: "Tới thăm ông đi, Hoắc Trường Uyên, em đi cùng anh."

"Em muốn đi cùng anh?" Hoắc Trường Uyên sững người, lập tức nhíu mày.

"Ừm!" Lâm Uyển Bạch gật đầu, không hề do dự.

Không còn giống như hai lần trước, đều là anh yêu cầu cô đi cùng, lần này lại là cô chủ động. Bởi vì hôm qua cô cũng đến nhà họ Hoắc, tuy rằng

nội tâm rất sợ đối mặt với Hoắc Chấn, nhưng cũng rất áy náy, còn một nguyên nhân quan trọng hơn, là muốn ở bên anh.

Đã quyết định sẽ phải đi thăm Hoắc Chấn, Lâm Uyên Bạch đứng lên khỏi sofa.

Nhưng hai người họ không lập tức đi ngay, trong bếp vang lên những tiếng bếp ga xì xèo.

Trên bếp, nồi canh sôi sùng sục, mùi thơm ngon của canh gà chốc chốc lại bay ra. Lâm Uyên Bạch đang đứng đó, nhìn chăm chăm theo dõi lửa.

"Hoắc Trường Uyên, anh qua ném xem thế nào!"

Nghe thấy tiếng bước chân, cô quay đầu, vội múc một muôi đưa qua.

Hoắc Trường Uyên nhú mày uống thử.

"Có phải hơi nhạt không, có cần thêm chút bột canh không?" Lâm Uyên Bạch hỏi ngay, chưa đợi anh trả lời, cô đã tự lảm bảm: "Hay thôi đi, bệnh nhân không được ăn quá mặn, không tốt cho việc hồi phục..."

Hoắc Trường Uyên hơi chau mày: "Em không cần làm mấy chuyện này, ông ấy sẽ không nể mặt đâu!"

"Em biết mà..." Lâm Uyên Bạch gật đầu.

"Biết vì sao còn làm!" Hoắc Trường Uyên trầm giọng, có vẻ một giây sau lại định mắng cô là khờ khạo.

Lâm Uyên Bạch ngẩng lên, chỉ mỉm cười đáp lại: "Hoắc Trường Uyên, đó là bố anh..."

Không có nguyên nhân gì đặc biệt, chỉ vì đối phương là bố của anh.

Hoắc Trường Uyên dang rộng hai tay ôm cô từ phía sau như một quái thú khổng lồ, tựa cằm vào hõm vai cô, như đang nghiêm túc hít hà mùi hương trên người cô.

Lâm Uyển Bạch tắt bếp, mở một chiếc hộp giữ nhiệt sạch sẽ ra, cẩn thận múc từng chút một, rồi vặn chặt tỉ mỉ. Cô hài lòng cầm lên, sau đó quay lại nói với anh: "Xong rồi, chúng ta đi thôi!"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên nắm chặt tay cô.

...

Bệnh viện tư, Lâm Uyển Bạch theo Hoắc Trường Uyên xuống xe.

Tới tầng của khoa Nội Thần kinh, cửa thang máy mở ra, hai người từ trong đi ra. Hành lang cực kỳ yên ắng, vẫn vút quanh mũi là mùi thuốc khử trùng nhức nhối.

Hoắc Trường Uyên giơ tay chỉ: "Chính là phòng phía trước."

"Ừm..." Lâm Uyển Bạch gật đầu.

Rất nhanh đã đi tới cửa phòng bệnh, Hoắc Trường Uyên nhìn cô rồi mới giơ tay gõ cửa, sau đó từ từ đẩy cửa ra...

~Hết chương 187~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 188

Trong phòng bệnh cao cấp, có máy lọc không khí nên mùi thuốc không còn quá nồng nặc nữa.

Hoắc Chấn mặc đồ bệnh viện nằm trên giường, trông còn tiêu tụy và già đi hẳn so với tối qua khi gặp ở nhà họ Hoắc, nhưng trên gương mặt vẫn là vẻ nghiêm nghị không nói cười. Hình như ông không hề ngủ, mà chỉ đang nhắm mắt nghỉ ngơi.

Trong phòng ngoài Hoắc Chấn ra còn có Lục Tịnh Tuyết, có vẻ cũng vừa mới tới chưa lâu, đang ngồi trên chiếc ghế bên cạnh giường chăm chú gọt hoa quả. Còn Hoắc Dung vẫn ở bệnh viện suốt thì đang khoanh chân ngồi trên sofa, nhàm chán lật tạp chí.

Nghe thấy tiếng mở cửa, Hoắc Dung lập tức nhảy lên đón.

"Hai đứa đến rồi đây à!"

"Vâng." Hoắc Trường Uyên khẽ đáp.

Hoắc Dung dẫn họ vào trong, không quên tiện thể vỗ tay Lâm Uyển Bạch động viên.

Lúc này Lục Tịnh Tuyết cũng nhìn qua, mừng rỡ để lộ hai má lúm đồng tiền: "Trường Uyên!"

Có vẻ như nghe thấy tiếng họ, Hoắc Chấn cũng mở mắt ra, có điều khi một lần nữa nhìn thấy Lâm Uyển Bạch đứng phía sau Hoắc Trường Uyên, sắc mặt ông thay đổi trong khoảnh khắc: "Mày lại đưa đứa con gái này đến làm gì!"

"Bố, Uyển Uyển nấu canh gà cho bố." Hoắc Trường Uyên nắm tay dẫn cô tiến lên.

Hoắc Chấn ngồi dậy, không chút nể tình: "Không nhìn thấy con bé Tịnh Tuyết đã mang đến cho bố rồi à, cô cần người khác thể hiện sự nhiệt tình sao?"

Lâm Uyển Bạch cũng đã nhìn thấy chiếc hộp giữ nhiệt màu hồng quen thuộc trên bàn, bất giác nắm chặt tay lại.

Hoắc Dung tiến lên, nháy mắt với cô rồi đón lấy hộp giữ nhiệt trong tay cô, quay người để xuống đầu giường: "Trời ơi, ông anh! Người ta cũng có lòng tốt thôi, sao anh không biết điều vậy chứ!"

Hoắc Chấn bức dọc tròng mắt nhìn em gái mình.

Lâm Uyển Bạch lấy hết dũng khí lên tiếng: "Thưa chủ tịch Hoắc, mong bác sớm ngày bình phục..."

"Tôi không muốn nhìn thấy cô, ra ngoài!" Cô còn chưa nói xong đã bị tiếng quát của Hoắc Chấn ngắt ngang.

"Con biết là bố cũng chẳng muốn gặp con, nhưng Uyển Uyển khuyên con tới thăm bố, thế nên có bức xúc gì bố cứ trút lên đầu con đây, đừng đổ sang cho cô ấy." Hoắc Trường Uyên trầm giọng nói.

"Thằng hỗn xược!" Hoắc Chấn thấy anh bảo vệ Lâm Uyển Bạch lại càng không biết trút giận vào đâu, cơn giận bốc cao, ông nghiêng răng kèn

kẹt: "Mày vẫn đang chê tao chưa đủ tức đúng không! Tao thấy mày bị mê hoặc rồi, hết lần này đến lần khác cãi lại tao, không những phá hỏng ngày sinh nhật của tao, bây giờ còn đưa người này vào bệnh viện, đuổi theo chọc tức tao có phải không? Có phải tao nên tắt thở trước mặt mày mày mới cam lòng không!"

Dường như càng nói càng tức, mặt ông đỏ bừng lên. Ông ngồi phất dậy, tiện tay tóm lấy chiếc hộp giữ nhiệt màu hồng gần nhất bên cạnh.

Hoắc Dung định ngăn cản nhưng đã không kịp nữa.

Tốc độ rất nhanh, Hoắc Trường Uyên đứng yên tại chỗ không hề có ý né tránh.

Lâm Uyên Bạch gần như không cần suy nghĩ, khi chiếc bình giữ nhiệt được ném tới, cô nhanh chóng chặn trước mặt anh. Chiếc hộp nặng đập thẳng vào lưng cô, sau đó rơi mạnh xuống đất, lăn vào góc tường, canh bên trong vung vãi đầy ra đất.

Lâm Uyên Bạch bật ra một tiếng kêu.

"Uyên Uyên?" Hoắc Trường Uyên ôm lấy cô, nhíu mày hỏi: "Đập vào đâu rồi?"

Hoắc Dung cũng rảo bước đi đến, quan tâm: "Rau cải trắng, cháu không sao chứ?"

"Không sao, cháu không sao..." Lâm Uyên Bạch thở dốc, miễn cưỡng lắc đầu.

Chiếc hộp của Lục Tịnh Tuyết cũng đựng đầy canh, rất nặng, hơn nữa bên ngoài lại làm bằng inox. Cô cảm thấy xương sống hình như lệch vị trí rồi, đau tới nỗi phải ngừng thở.

Hoắc Chấn nhìn thấy, hình như cũng ngậy ra giây lát, nhưng cơn giận đã nhanh chóng che lấp tất cả: "Bây giờ tao thật sự hối hận vì đã sinh ra thằng con như mày. Từ lúc sinh ra đến giờ mày chỉ giỏi phá hoại! Ngày xưa nếu không có mày, mẹ mày đã chẳng đến mức không xuống được bàn mổ!"

"Nếu có thể, con cũng không chọn được sinh ra." Hoắc Trường Uyên bất ngờ cất giọng buồn bã.

Hoắc Chấn như bị kích động, cơ thể loạn choạng.

"Bác trai, bác không sao chứ! Bác sỹ đã nói bác nhất định phải kiềm chế cảm xúc, cẩn thận huyết áp lại tăng cao!" Lục Tịnh Tuyết vội tiến lên vuốt ngực cho Hoắc Chấn, sau đó nhìn sang Lâm Uyển Bạch: "Xin lỗi cô Lâm, cô có thể ra ngoài một chút không?"

"Xin lỗi, tôi đi đây..." Lâm Uyển Bạch cúi đầu xuống.

Hoắc Trường Uyên nắm lấy tay cô: "Muốn đi thì cùng đi!"

"Cút!" Hoắc Chấn chỉ tay vào họ, ngón tay run rẩy: "Hai đứa chúng mày cút hết cho tao..."

Nói đến chữ cuối cùng, ông lập tức ngã vật ra giường.

"Bác trai!" Lâm Tịnh Tuyết kêu toáng lên.

Các bác sỹ và y tá nhanh chóng tới nơi, một màn hỗn loạn.

Hoắc Chấn chỉ bị thay đổi cảm xúc quá đột ngột, không có gì đáng ngại, sau khi tiêm thuốc an thần, ông cũng nhanh chóng bình tĩnh lại.

Hoắc Dung tiễn hai người họ đến tận trước cửa thang máy, mỉm cười vỗ về: "Bố cháu ở đây có cô, yên tâm đi! Không xảy ra chuyện gì được

đầu!"

Hoắc Trường Uyên gật đầu, đưa cô rời đi.

...

Sau một màn căng thẳng, khi về nhà đã là chập tối.

Vừa vào cửa, Hoắc Trường Uyên đã bế bổng cô lên, đi thẳng vào phòng ngủ.

Sau khi đặt xuống giường, anh bắt đầu cởi áo của cô ra. Lâm Uyên Bạch đỏ mặt giãy giụa: "Này, anh định làm gì..."

"Ngồi yên! Để anh xem lưng của em nào!"

Hoắc Trường Uyên giữ chặt cánh tay khuỷa của cô, trầm giọng.

Lâm Uyên Bạch xấu hổ không chịu được, đang nghĩ cái gì không biết. Cô không dám nhiều lời nữa, ngoan ngoãn cởi áo ra, có điều cô vốn định giữ lại áo lót, ai dè cũng bị anh cởi tuột nốt, để lộ hai con thỏ trắng.

Hoắc Trường Uyên bắt cô nghiêng người, không có suy nghĩ lệch lạc nào khác, chỉ tập trung nhìn chăm chăm lưng cô.

Ngay chính giữa lưng tím bầm lại một khoảng rất lớn.

Lục hộp bông băng cô hay để dưới giường ra, anh tìm được thuốc bôi, nhưng vẫn nhíu mày: "Đã tím bầm thế này rồi, em chắc chắn không phải đi bệnh viện chứ?"

"Thật sự không cần..." Lâm Uyên Bạch kiên định lắc đầu.

"Nhấn nhin một chút, có thể sẽ đau đấy." Hoắc Trường Uyên bắt đầu bôi thuốc cho cô.

Lâm Uyên Bạch gật đầu, suốt cả quá trình đều không kêu đau tiếng nào.

Sau khi bôi xong, cô xấu hổ mặc lại quần áo, vẫn không thể nào chịu cảnh quá lộ liễu trước mặt anh.

Khi cài đến cúc áo thứ hai, cô khựng lại.

"Sao thế, có phải chạm vào vết thương không?" Hoắc Trường Uyên lập tức hỏi.

"Không phải..." Lâm Uyên Bạch lắc đầu, ngược mắt nhìn anh, bỗng nhiên thở dài ngao ngán: "Chỉ là em hơi hồi hận, sớm biết thế lúc trước nhận hai triệu bố anh đưa, giờ chẳng bị ăn đập..."

Hoắc Trường Uyên từ từ nheo mắt lại.

"Chọc anh đấy!" Lâm Uyên Bạch phì cười.

Thật sự thấy anh quá lo lắng cho mình nên cô mới muốn làm dịu đi bầu không khí, không muốn anh quá căng thẳng thần kinh.

Khóe miệng Hoắc Trường Uyên giật giật, anh chạm vào lưng cô qua lớp áo: "Sau này không được phép làm như vậy nữa, nghe rõ chưa!"

"Nghe rõ rồi..." Lâm Uyên Bạch ngoan ngoãn đáp lại.

Nhưng cô biết rõ, chỉ cần còn xảy ra tình huống như vậy, cô vẫn sẽ làm thế không hề do dự...

~Hết chương 188~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 189

Phòng bệnh cao cấp.

Khi Hoắc Chấn tỉnh dậy lần nữa, bên ngoài hoàng hôn đã bao trùm bốn phía.

Nhìn xung quanh một lượt, thấy Hoắc Dung đang ngồi bên cạnh giường sửa lại móng tay, ông xị mặt lên tiếng hỏi: "Sao chỉ có mình em?"

"À, em đã bảo Lục Tịnh Tuyết và chị dâu về trước rồi!" Hoắc Dung uể oải nói.

"Ừm." Hoắc Chấn gật đầu.

Hoắc Dung thấy ông định đứng dậy bèn tiến lên dìu: "Bây giờ cảm giác thế nào, có cần gọi bác sỹ đến không?"

"Không cần, đỡ nhiều rồi!" Hoắc Chấn xua tay, khí sắc cũng hồi phục lại nhiều, ông hừ một tiếng: "Chỉ cần Trường Uyên không chọc tức anh thì anh khỏe hơn ai hết!"

"Chẳng phải chính anh thích tự nổi giận sao. Người ta có lòng tốt đến thăm anh, kết quả bị anh mắng như tát nước vào mặt!"

"Ai bảo nó dẫn theo cô gái kia đến! Rõ ràng là rắp tâm thị uy với anh!"

"Ông anh à, em nói này, anh đã sống đến từng này tuổi rồi, mà tâm lý vẫn quá u ám đấy, một chút tích cực cũng không có!" Hoắc Dung bĩu môi,

cố tình châm chọc: "Em vốn còn lo lắng cho sức khỏe của anh, nhưng thấy anh răn dạy người ta vẫn còn hùng hổ đầy sức sống lắm, xem ra chắc không có chuyện gì nghiêm trọng!"

"Em cũng muốn chọc tức anh?" Hoắc Chấn quắc mắt.

"Em nào dám!" Hoắc Dung lập tức lấy lòng.

"Hừ, đừng tưởng anh không biết em đã làm chuyện gì. Anh còn chưa tính sổ nghiêm chỉnh với em đâu!" Hoắc Chấn trừng mắt với bà, bực dọc giáo huấn: "Gần đây có phải em đã thu mua một công ty không? Anh ném Trường Uyên về Lâm Thành, muốn cho nó chút trừng phạt. Kết quả thì sao, em hay rồi, mượn việc công dâng người phụ nữ ấy đến trước mặt nó! Em làm vậy là nổi giáo cho giặc, hợp lực lại khiến anh tức chết!"

"Trời! Đúng là việc gì cũng không thoát được khỏi hỏa nhãn kim tinh của ông anh em!" Hoắc Dung bày ra vẻ khâm phục.

"Đừng cười ha ha với anh!" Hoắc Chấn nghiêm mặt lại.

"Được rồi, không đùa!" Hoắc Dung đành nhún vai, nghiêm chỉnh hơn, lên tiếng với giọng thăm dò: "Anh à, Trường Uyên là đứa trẻ em nuôi từ nhỏ đến lớn, em còn hiểu nó hơn anh. Em nhìn ra được, nó không thể rời xa Rau cải trắng, cũng tức là cô gái mà anh nói... Hay là, anh thử thả lỏng đi?"

Sắc mặt Hoắc Chấn bỗng chốc rất khó coi, ông cao giọng: "Tiểu Dung, em có biết em đang nói gì không? Nhà họ Hoắc chúng ta đã sớm có hôn ước với nhà họ Lục, nha đầu Tịnh Tuyết xưa nay rất ưng ý Trường Uyên, cũng chỉ đợi để về làm vợ nó! mấy hôm trước, con bé vừa vì nó mà uống thuốc ngủ, nếu không cấp cứu kịp thời có thể đã chết rồi! Nhà họ Lục

người ta không nói gì, một chút oán trách cũng không! Thế nên sau này, đừng để anh nghe thấy những câu vừa rồi của em nữa!"

Hoắc Dung nghe xong, nhú mày lại.

Bà còn định nói gì thì đó thì nhìn thấy lồng ngực phập phồng của Hoắc Chấn, vội lên tiếng: "Được được, em sợ anh rồi, không nói nữa là được chứ gì!"

Thấy thời cơ chưa chín, cũng sợ tăng thêm bệnh tình cho Hoắc Chấn, bà đành chọn kế tính toán đường xa, không thể giải quyết nhanh một sớm một chiều được. Hoắc Dung không nói đến chuyện này nữa, đứng lên, đi tới bên cạnh bàn, mở nắp chiếc hộp giữ nhiệt.

Mùi canh gà thơm phức lan tỏa khắp gian phòng.

"Chẹp, mùi vị của món canh gà này thật sự không tồi!" Hoắc Dung ghé sát lại ngửi, rồi lầm nhảm: "Còn nóng nguyên này. Anh à, em đổ ra bát cho anh nếm thử chút nhé? Tay nghề nấu ăn của Rau cải trắng ngon thật đấy, người ta nhiệt thành mang đến cho anh, không được câu cảm ơn nào đã ăn đập, thật đáng thương!"

Nét mặt Hoắc Chấn có chút khó xử nhưng ông vẫn rất cố chấp: "Đồ người đó mang đến, anh không ăn!"

"Anh à, anh không ăn thật hả?"

"Không ăn!"

Hoắc Dung cũng không miễn cưỡng nữa, ngồi phịch xuống sofa: "Ok! Vậy em ăn hộ anh!"

Ngay sau đó, trong phòng bệnh chỉ còn tiếng húp canh sột soạt của Hoắc Dung. Không biết có phải cố ý hay không, động tĩnh bà tạo ra không hề nhỏ, mỗi lần húp xong lại chép miệng, cảm giác như đang hồi tưởng lại hương vị, mùi canh gà cũng bay khắp nơi.

Hoắc Chấn sung mặt lên, chỉ nhìn chăm chăm bức tường phía trước.

Thật ra Lục Tịnh Tuyết cũng mang canh đến, có điều còn chưa kịp ăn thì ông đã nổi nóng ném đi, bây giờ đã bị y tá thu dọn đi hết, hộp giữ nhiệt cũng vẫn còn trên bàn, chỉ là bên trong chẳng có gì cả.

Đồ ăn dinh dưỡng trong bệnh viện rất khó ăn, nói là chay mặn kết hợp thật ra chẳng có mùi vị gì, chẳng khác gì nước lã. Bữa trưa ông cũng không ăn mấy.

Đến lúc Hoắc Dung chẳng biết đã chép miệng lần thứ bao nhiêu, cuối cùng ông Hoắc cũng không chịu nổi nữa: "Em cũng cút ra ngoài luôn đi!"

Hoắc Dung nhướn mày, cầm hộp giữ nhiệt đi ra ngoài.

Trong phòng bệnh chỉ còn lại mình Hoắc Chấn, ông vẫn không sao vui vẻ cho được, vớ lấy di động.

"Sao bà còn chưa đến!" Sau khi đầu kia bắt máy, ông hỏi ngay lập tức.

"Ông à, bây giờ tôi chuẩn bị ra khỏi nhà đây, sắp đến bệnh viện rồi..." Phạm Ngọc Trân có vẻ đã quen, vẫn giải thích rất dịu dàng.

Sắc mặt Hoắc Chấn rất tệ, ông im lặng mấy giây rồi gào lên một câu: "Tôi muốn ăn canh gà!"

...

Đêm khuya, Lâm Uyển Bạch từ phòng tắm đi ra.

Cô nhìn thấy Hoắc Trường Uyên quần khăn tắm đứng bên cửa sổ, quay lưng lại hút thuốc, góc nghiêng như một bức tượng, ánh mắt xa xăm hướng về một điểm nào đó, rõ ràng anh tắm xong trước cô, mà mái tóc ngắn vẫn chưa hết những giọt nước.

"Sao anh không lau khô tóc, sẽ cảm đấy..."

Lâm Uyển Bạch đi qua, cầm chiếc khăn lông bị bỏ quên bên cạnh lên.

Hoắc Trường Uyên quay đầu nhìn về phía cô, vươn cánh tay dài ôm eo cô: "Hút hết điếu này."

Mặc cho anh tiếp tục phì phèo, Lâm Uyển Bạch kiễng chân lên, giúp anh lau khô tóc, kiên nhẫn và dịu dàng như đối xử với một đứa trẻ vậy.

Khi điếu thuốc trong tay anh chỉ còn một nửa, những giọt nước trên mái tóc cũng đã được cô lau đi ít nhiều, Hoắc Trường Uyên kéo rèm xuống, ôm cô đi vào trong.

Nhưng Lâm Uyển Bạch không nhúc nhích, cô cụp mắt xuống, ở nơi anh không nhìn thấy, đáy mắt cô là những băn khoăn.

Sau khi từ bệnh viện trở về, tuy anh không nói gì, chỉ quan tâm tới vết thương sau lưng cô, nhưng sau một vụ ầm ỉ tại đó, sao anh có thể cảm thấy dễ chịu cho được! Đều tại cô, anh mới ba lần bốn lượt phải cãi vã với bố...

Nội tâm giống như đang có hai con thú lớn đấu tranh.

Cô cắn môi, bứt rứt ngập ngừng lí nhí: "Hoắc Trường Uyên, hay là chúng ta..."

"Chúng ta làm sao?" Đôi đồng tử của Hoắc Trường Uyên co rụt lại.

"À, hay là chúng ta..." Lâm Uyển Bạch hơi ấp úng.

Cô ngược mắt, chột giật mình, nhìn thấy cơn phẫn nộ tưởng chừng có thể bùng nổ trong khoảnh khắc của anh, giống như có thể cuốn bay người ta đi vậy.

"Sao không nói gì!" Hoắc Trường Uyên nheo mắt.

"..." Cô bất giác co rúm lại.

"Nói!" Hoắc Trường Uyên bỗng nhiên to tiếng.

Lâm Uyển Bạch dè dặt nhìn anh, nghiền răng, cuối cùng vẫn nói ra câu hoàn chỉnh: "Hay là chúng tôi thôi đi..."

"Lâm Uyển Bạch, em có dám nói lại lần nữa không?" Bàn tay vừa kẹp điều thuốc của Hoắc Trường Uyên bất ngờ giơ lên, đặt lên gáy cô, ngữ khí như dụ dỗ, nhưng biểu cảm thì lạnh lùng: "Có dám không, hm?"

~Hết chương 189~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 190

Lâm Uyên Bạch nhìn anh có chút sợ hãi.

Cô bỗng nhiên nhớ lại lời anh nói khi họ quay lại với nhau lúc trước.
Anh nói: Nếu còn dám nói lời chia tay với anh, anh sẽ bóp chết em!

Dường như chỉ cần cô lặp lại lần nữa, bàn tay đang đặt trên cổ cô sẽ lập tức bóp gãy nó không chút do dự, chứ không hề nói chơi.

Liên tục nuốt nước bọt, ánh mắt và ngữ khí của cô đều dè dặt: "À, Hoắc Trường Uyên, em đùa ấy mà..."

"Hừ!" Hoắc Trường Uyên lạnh lùng cất tiếng, buông tay ra, ánh mắt như muốn giết người: "Nếu còn để anh nghe thấy những lời tương tự từ em, anh không dám chắc chắn mình sẽ không lỡ tay đâu!"

"Em xin lỗi mà..."

Lâm Uyên Bạch tiến lên, sầm nảo dựa vào lòng anh.

Cô thận trọng ôm lấy vòng hông cường tráng của anh, áy náy vô cùng vì giây phút hoảng sợ vừa rồi của mình.

Cô áp sát vào lồng ngực anh, nghe những nhịp tim mạnh mẽ bên trong, rồi lí nhí cất lời: "Nhưng, bố anh hình như thật sự không ưng em..."

Không phải là hình như...

Là rất không ưa cô!

Bây giờ tính ra cô mới gặp Hoắc Chấn tổng cộng ba lần, nhưng lần nào cũng không vui vẻ, hơn nữa còn làm người ta tức đến nhập viện, cô thật sự tội lỗi nặng nề.

"Đó là chuyện của ông ấy, anh thích là được." Hoắc Trường Uyên nhú mồm, những chữ cuối cùng nói có hơi nhanh.

Bàn tay lớn của anh đặt lên lưng cô, cố tình né tránh chỗ cô bị thương.

Cảm nhận được hơi ấm từ lòng bàn tay ấy, trong lòng cô cũng ấm áp theo. Cô chìm đắm trong suy nghĩ của mình, cũng chưa thật sự nghe hết những lời anh vừa nói, cô lẩm bẩm tự trách: "Sớm biết vậy, hôm nay em đã không đi cùng anh, em không ngờ lại làm bố anh tức đến mức đó..."

Câu nói "Thôi đi" lúc nãy của Lâm Uyển Bạch cũng chỉ vì cô xót anh, không muốn nhìn thấy anh khó xử.

Từ lúc cô lấy hết dũng khí cùng Hoắc Dung đến Lâm Thành, mặt dày tìm anh đòi quay lại, cô đã tự hạ quyết tâm, nhủ với lòng không được lùi bước, dù có xảy ra chuyện gì cũng phải gánh vác chung với anh.

"Không trách em được, chẳng liên quan đến em." Hoắc Trường Uyên tựa cằm lên đầu cô.

"Sao lại không liên quan..." Lâm Uyển Bạch thở dài buồn rầu, cọ cọ mặt lên lồng ngực màu đồng của anh. Rồi như chợt nhớ ra chuyện gì, cô sững sốt ngẩng đầu: "Hoắc Trường Uyên, ban nãy anh nói gì?"

Hoắc Trường Uyên bị đầu cô đập vào cằm, đưa tay lên xoa: "Không trách em được, chẳng liên quan đến em."

"Không phải câu này, câu trên nữa cơ!" Lâm Uyên Bạch nhìn anh chăm chăm.

"Không biết!" Hoắc Trường Uyên nhú mày.

Lâm Uyên Bạch sốt sắng bậm môi: "Sao lại không biết, rõ ràng anh vừa nói xong..."

"Không nhớ nữa rồi." Hoắc Trường Uyên cất giọng cứng đờ.

"..." Lâm Uyên Bạch bực mình.

Cả người bỗng nhẹ bẫng, Hoắc Trường Uyên đã cúi xuống khiêng cô lên vai, không nói không rằng lao về phía giường.

Lâm Uyên Bạch trông anh có vẻ dùng sức rất mạnh nhưng khi nhẹ nhàng ngã xuống giường, dưới ánh đèn, cô lại phát hiện khuôn mặt tuần tú hơi ửng đỏ.

"Hoắc Trường Uyên, anh xấu hổ rồi..."

Cô chớp chớp mắt như không dám tin.

Hoắc Trường Uyên nhú mày, biểu cảm hơi gượng gạo, chỉ lẳng lặng cởi quần áo của cô ra.

Thấy vậy, Lâm Uyên Bạch càng chắc chắn hơn: "Anh xấu hổ!"

"Im lặng!"

Hoắc Trường Uyên như bị ai giẫm phải đuôi, hung dữ trừng mắt với cô.

Ngay sau đó, anh vân vê cằm cô, đặt xuống một nụ hôn dữ dội, như không muốn cô nói thêm dù chỉ một chữ.

Bỗng nhiên xảy ra quá nhiều chuyện, lại đúng dịp người bà con của cô ghé chơi, hai người họ đã một tuần rồi không tình cảm, lúc này một khi nóng bỏng, sao có thể buông ra.

Mặc kệ ánh đèn còn chưa tắt, bầu không khí đã hùng hực.

Hoắc Trường Uyên chống người nằm trên cô, đáy mắt đã đậm màu, ngũ quan cũng dần dần khác đi vì dục vọng.

"Lưng em bị thương, sẽ đè vào."

Vậy phải làm sao?

Lâm Uyên Bạch chớp chớp hốc mắt hơi ửng đỏ, run rẩy nhìn anh.

Sau đó bất ngờ trời đất xoay chuyển, cô bị anh bế lên: "Em nằm trên."

...

Cuối tuần, người đi xe buýt không nhiều, nhưng con đường sắt gần trung tâm triển lãm đang sửa chữa, đường bộ lại không dễ đi, cứ phải vòng qua vòng lại.

Lâm Uyên Bạch đứng trước cửa, nắm chặt tay vịn. Khi chiếc xe buýt hơi lắc, cô cảm giác các xương khớp trên người mình cũng tê rần theo. Tối qua giày vò rất lâu, không biết mệt mỏi, hơn nữa chẳng ai dùng biện pháp an toàn gì...

Nghĩ tới đây, cô bất giác đỏ bừng mặt.

Phía trước đã tới trạm xe, Lâm Uyên Bạch vội vàng len lỏi bước xuống. Gió thổi tới, cô mới cảm thấy nhiệt độ giảm đi không ít.

Tang Hiểu Du hẹn cô đi dạo phố, Giang Phóng gọi điện tới nói có lịch trình đột xuất, Hoắc Trường Uyên đã đi giải quyết công việc rồi, cô ở nhà đợi anh cũng cảm thấy nhàm chán nên đã đi ra ngoài trước, định qua đó tìm cô bạn thân.

Đã quá quen đường thuộc lối rồi, cô đăng ký tên trước cửa ra vào rồi đi vào trong tòa nhà.

Sau khi ra khỏi thang máy, cô gõ cửa.

Rất nhanh, bên trong có tiếng bước chân vang lên, sau đó cửa bật mở, Lâm Uyển Bạch lập tức sững người.

Người mở cửa cho cô không phải Tang Hiểu Du mà là Tần Tư Niên trong bộ đồ tắm, vóc dáng cao lớn chiếm trọn tầm nhìn. Xem ra anh ấy vừa tắm xong, đôi mắt hoa đào vẫn đầy mị lực.

Có vẻ như thấy cô hơi sững người, anh ấy cũng bật cười rất nhanh, thất lại đai áo tắm trên hông, quay đầu gọi một tiếng nữa: "Cá vàng, tìm em này!"

Có một cái bóng ngoài ban công nghe thấy tiếng gọi. Chính là Tang Hiểu Du, nhìn thấy cô, cô ấy chột hồn loạn.

"Tiểu Bạch, sao không gọi điện trước cho mình mà đã đến!"

Lâm Uyển Bạch nuốt nước bọt.

Nếu gọi điện rồi, còn có thể nhìn thấy cảnh này không?

Sau khi mời cô vào nhà, Tần Tư Niên đã trở về phòng ngủ. Cô thay dép đi vào trong, nhìn một Tang Hiểu Du đang bôi rồi, hỏi với vẻ không chắc chắn: "Cá nhỏ, cậu và bác sỹ Tần... đang sống chung?"

"Khụ..." Tang Hiểu Du suýt cắn vào lưỡi, mặt đỏ rần lên: "Tiểu Bạch, cậu đừng nghĩ vậy! Nghe mình giải thích, tuyệt đối không phải như cậu nghĩ đâu!"

"... Vậy là thế nào?" Lâm Uyển Bạch chớp mắt hỏi.

Chưa đợi Tang Hiểu Du trả lời, cửa phòng ngủ đã bị người ta đẩy ra.

Là Tần Tư Niên đi ra ngoài, đã thay xong quần áo, bên dưới là chiếc quần màu xám nhạt, bên trên là chiếc áo len cao cổ màu trắng thuần, trong tay còn vắt một chiếc áo dạ màu vàng nâu. Chất vải rất đẹp, trông giống như sắp phải ra ngoài.

Tần Tư Niên nhìn thẳng vào mắt cô, nhướn mày: "Cô Lâm, cô cứ ngồi tự nhiên, trong tủ lạnh có hoa quả, bảo Cá vàng lấy cho cô!"

"..." Lâm Uyển Bạch gật đầu.

Cô hết nhìn anh lại nhìn Tang Hiểu Du như sắp nổ tung bên cạnh.

Ngữ khí này quả thực nghiêm nhiên như ông chủ của nơi này...

Tần Tư Niên đã đi ra tới cửa, đi giày xong anh quay đầu gọi một tiếng: "Cá vàng!"

"Nói!" Tang Hiểu Du nghiên răng.

"Anh có một ca mổ, bây giờ phải đi gấp, quần áo bản anh đã cởi ra ném vào máy giặt rồi, em đừng quên giặt!" Tần Tư Niên chậm rãi nói xong. Khi đẩy cửa ra, anh như chợt nhớ ra chuyện gì, đột ngột bổ sung một câu: "Nhớ kỹ, quần lót phải giặt bằng tay đấy!"

...

Màn này chắc chắn là cô tình!

Tang Hiểu Du đi vào trong trung tâm thương mại, vẫn còn tự lảm nhảm trong lòng với vẻ phần nộ.

Lâm Uyên Bạch suy nghĩ rất lâu, vẫn không nhin được lên tiếng: "Cá nhỏ, thật ra bác sỹ Tần cũng rất tốt, tuy rằng về phương diện cuộc sống riêng tư có hơi... một chút, nhưng lúc làm việc rất quynn rũ!"

Lần đầu tiên gặp Tần Tư Niên là ở trong Pub, những người khác đều gọi anh ấy là Tần thiếu, bên cạnh cũng luôn có ong bướm ve vãn, cô cũng đã nghĩ anh ấy là kiểu cậu chủ chơi bời gái gú. Nhưng đến khi bà nội phẫu thuật, nhìn thấy đôi phương trong bộ áo blouse trắng, cô bỗng nhiên cảm nhận được anh ấy khác với tưởng tượng của mình...

"Tiểu Bạch, mình nghi ngờ cậu phải tới khoa Mắt để khám!" Tang Hiểu Du kích động nhảy dựng lên.

"Hai người cũng đâu phải là không có khả năng..." Lâm Uyên Bạch nói ra suy nghĩ trong lòng mình.

"Trời ơi, mình không thể nói rõ ràng trong một chốc một lát được!" Tang Hiểu Du lắc đầu nguầy nguậy, nhìn cô rồi khi lên tiếng giọng hơi thấp xuống: "Tóm lại, Tiểu Bạch, giữa mình và anh ấy tuyệt đối không phải như cậu nghĩ, có rất nhiều chuyện mình không được như ý muốn."

Lâm Uyên Bạch muốn chọc ghẹo mấy câu nhưng lại nhìn thấy sự ảm đạm trong đôi mắt cô bạn thân.

"Ừm..." Cô ấy gật đầu, không nói thêm nữa.

Hai người nhanh chóng bước vào đại lý của một thương hiệu đồ nữ, trông rất cao cấp và xa xỉ.

"Cá nhỏ, cậu chắc chắn muốn mua quần áo ở đây chứ?"

Lâm Uyên Bạch không cần nhìn cũng biết giá đồ ở đây có rất nhiều số không phía sau. Nhưng cô và Tang Hiểu Du đã là bạn thân nhiều năm, biết đối phương cũng giống như mình, không phải là người theo đuổi vật chất.

Tang Hiểu Du bất ngờ nói một câu: "Tuần sau Tri Đông kết hôn."

"Hả?" Lâm Uyên Bạch ngẩn người, đột ngột hiểu ra: "Với cô gái giàu có đó?"

"Ừm." Tang Hiểu Du gật đầu, tức nghiêng răng nghiêng lợi: "Mẹ kiếp! Lại còn dám đưa thiệp mời cho mình, bảo mình tới tham gia đám cưới. Có ý gì! Rõ ràng là cố tình muốn khiến mình khó chịu! Họ nghĩ mình sẽ không đi, nhưng mình lại phải đi, còn phải đi trong tư thế uốn ngực ngẩng cao đầu! Thế nên, hôm nay chủ yếu là tới chăm chút lại diện mạo!"

Lâm Uyên Bạch nghe xong gật gù.

Thật ra cô rất khâm phục Tang Hiểu Du, dám yêu dám hận. Nếu là cô, cho dù cuối cùng tới tham gia đám cưới, cô cũng sẽ ngồi trong một góc, không để bất kỳ ai phát hiện ra mình.

"Tiểu Bạch, cậu thấy bộ này thế nào?" Tang Hiểu Du lượn một vòng rồi cầm bộ cô nhân viên gợi ý lên. Sau khi cô gật đầu, cô ấy nói: "Mình vào trong thử xem sao!"

Lâm Uyên Bạch không có hứng thú với quần áo ở đây, chủ yếu là đi cùng bạn nên định ngồi xuống ghế co dãn hai chân.

Vừa ngồi xuống thì cô nhìn thấy một quý phu nhân đứng trước giá quần áo, rõ ràng là khách quen của cửa hàng, được các nhân viên niềm nở phục vụ.

Lâm Uyển Bạch chỉ vô thức nhìn qua, nhưng cũng nhanh chóng nhận ra đối phương, là mẹ của Lục Tĩnh Tuyết.

Có vẻ như bà ta đến đây một mình, tóc được búi ra sau gáy. Bà ta đội một chiếc mũ lông màu xanh dương đậm, da dẻ căng sáng.

Vội vàng quay đi, Lâm Uyển Bạch tiện tay cầm tờ tạp chí bên cạnh lên, lật ra xem, không muốn khiến đối phương phát hiện ra mình.

Nhưng việc chẳng như ý cô, Nguyễn Chính Mai vẫn đi thẳng về phía cô: "Cô Lâm đúng không?"

"Chào bà..." Lâm Uyển Bạch đành đặt tạp chí xuống.

"Thật ngại quá, có tiện nói chuyện mấy câu không?" Nguyễn Chính Mai nói xong đã tự ngồi xuống bên cạnh cô, gạt gạt chiếc váy của mình như đang phủi bụi vậy, nhưng bên trên đó hoàn toàn sạch sẽ, chẳng có gì.

"Bà có chuyện gì không?" Lâm Uyển Bạch hỏi.

Hôm đó khi ở nhà họ Hoắc, ánh mắt chốc chốc lại quan sát cô của bà ta khiến cô không thoải mái lắm, không quá sắc bén nhưng lại không hề thân thiện.

"Cũng không có gì, chỉ là nói chuyện vài câu thôi." Nguyễn Chính Mai tươi cười, nhưng nụ cười không chân thành.

"..." Lâm Uyển Bạch có chút cảnh giác.

Nguyễn Chính Mai có vẻ trầm ngâm mấy giây rồi mới lên tiếng: "Cô Lâm, cô trước giờ vẫn họ Lâm sao?"

"Vâng..." Lâm Uyển Bạch ngẩn người.

Cô những tưởng đối phương tiến lên là cố tình muốn khiến mình khó xử, cho dù không phải thì chủ đề cũng nên xoay quanh chuyện giữa con gái của bà ta Lục Tịnh Tuyết và Hoắc Trường Uyên mà bóng gió đã kích cô, cô chuẩn bị sẵn tâm lý cho tình huống ấy.

"Mạo muội hỏi một chút, bố mẹ cô làm nghề gì?"

"Bố tôi vẫn đang kinh doanh một công ty riêng..." Lâm Uyên Bạch nhú mày.

"Vậy còn mẹ cô?" Nguyễn Chính Mai hỏi tiếp.

Lâm Uyên Bạch khựng lại, khẽ đáp một câu: "Mẹ tôi đã qua đời rồi..."

Trong cuộc đối thoại ngắn gọn, cô luôn cảm nhận được sự không tôn trọng của đối phương. Cô không muốn tiếp tục ở lại đó, nhìn về phòng thay đồ rồi đứng lên: "Xin lỗi bà, bạn tôi ra rồi."

...

Màn đêm vừa buông, chiếc xe Land Rover trở về.

Khi Hoắc Trường Uyên rút chìa khóa bước xuống xe, bèn nhú mày nhìn về phía một chiếc BMW đen ở bên cạnh. Anh lên gác, gõ cửa, quả nhiên nhìn thấy Hoắc Dung đang nhướn mày cười với mình đi ra mở.

"Hoắc tổng của chúng ta về rồi à?"

Hoắc Trường Uyên khẽ nhú mày: "Cô, sao cô đến đây?"

"Sao hả, không hoan nghênh cô à?" Hoắc Dung khoanh tay vẻ không vui.

"Đâu có." Hoắc Trường Uyên giật giật khóe môi.

Câu trả lời hơi trái lòng một chút, không phải không hoan nghênh mà chỉ muốn trải qua thế giới của hai người.

Lâm Uyên Bạch từ trong bếp thò đầu ra, bị anh quét mắt nhìn qua, cô hơi chột dạ quay đi, vì hai người họ đã hẹn trước tối nay sẽ cùng xem phim: "Sắp xong cơm rồi, rửa tay xong là có thể qua ăn được!"

Lần trước ở biệt thự nhà họ Hoắc, cô đã hứa sẽ làm cơm rang trứng cho Hoắc Dung.

Buổi sáng lúc cô và Tang Hiểu Du đi mua sắm về, đã nhìn thấy trước tòa nhà có chiếc BMW đỗ ở đó, tài xế mở cửa, Hoắc Dung từ trong nhảy ra, thẳng thừng khoác tay cô đi lên tầng.

Cơm canh được bung ra, vì có Hoắc Dung tới thế nên cô làm thêm hai món, tổng cộng là sáu món mặn một món canh, thơm phức.

Ăn chưa lâu thì Lâm Uyên Bạch tò mò hỏi: "Hoắc Trường Uyên, anh đến bệnh viện thăm bố chưa?"

Sáng nay tỉnh dậy, cô còn làm không ít công tác tư tưởng, bản thân cô không dám đến rồi, nên bảo anh tranh thủ thời gian qua thăm Hoắc Chấn.

"Ừm."

Anh tỏ ra hờ hững, Lâm Uyên Bạch không khỏi nghi ngờ.

Hoắc Dung lên tiếng: "Việc này cô có thể làm chứng!"

"Thế bố anh... bớt giận chưa?" Lâm Uyên Bạch yên tâm hơn một chút, lại hỏi.

"Không biết nữa."

"Sao lại không biết chứ?" Lâm Uyên Bạch nhú mày, chỉ sợ quan hệ bố con họ trở nên căng thẳng.

Hoắc Dung và một miếng cơm cuộn trứng, không nhịn được cười: "Vì lúc tới, anh trai cô vẫn đang ngủ, thấy ông ấy sắp tỉnh là nó về luôn!"

"..." Lâm Uyên Bạch câm nín hoàn toàn.

"Hai đứa cũng đừng áp lực quá, lúc thích hợp cô sẽ nói đỡ cho hai đứa! Anh cô là gã bướng!" Hoắc Dung gấp cho họ mỗi người một miếng thịt gà, bỗng nhiên nhướn cao mày: "Thật ra, cô đã nghĩ ra một cách nguy hiểm nhưng sáng sủa!"

"... Cách gì ạ?"

Lâm Uyên Bạch buột miệng hỏi, hỏi xong lại hối hận.

Hoắc Dung nháy mắt nhìn họ, trả lời một câu khiến người ta sững sốt: "Hay là hai đứa tranh thủ làm một thằng nhóc trắng trẻo mập mập đi!"

~Hết chương 190~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 191

"Cạch!"

Đôi đũa trên tay Lâm Uyển Bạch rơi xuống đất.

Mặt cô đỏ bừng, vội vàng nhặt lên, có điều sau đó mặt tướng chừng như cắm vào bát cơm luôn.

Hoắc Trường Uyên ngồi bên cạnh nghe xong, nhú mày một lúc lâu, nhưng rồi lại nói một câu nghiêm túc: "Cháu thích con gái hơn."

Lâm Uyển Bạch bất giác cắn môi.

Cô ít nhiều có lẽ cũng hiểu nguyên nhân, chắc là vì trước kia con trai của Yên Phong, Tiểu Châu Châu, khoảng thời gian chăm sóc ngắn ngủi trước đó, anh đã để lại đôi phần bóng ma tâm lý...

"Hả?" Hoắc Dung suýt chút nữa lờm nguýt.

Làm ơn đi, chỉ nói vậy thôi, trai hay gái chẳng phải đều như nhau sao?

Hoắc Dung tiếp tục nhét thịt gà vào trong miệng, vừa nhai vừa nói: "Cô cảm thấy chưa biết chừng đây lại là một cách, hai đứa có thể suy nghĩ thử xem! Cho dù không có ích thì cũng thêm một đồng minh, hoàn toàn không có hại!"

Lâm Uyển Bạch không lên tiếng, suốt quá trình chỉ cúi đầu, đỏ mặt.

Ăn cơm xong, dùng thêm hoa quả, cứ cách mười phút Hoắc Trường Uyên lại nhắc nhở về thời gian một lần, ý tứ đuổi khách không thể rõ ràng hơn nữa. Cuối cùng Hoắc Dung cũng không địch nổi lệnh giục liên hoàn của anh, đành xách túi chủ động rời đi.

Lâm Uyên Bạch tiến đến tận khi Hoắc Dung ra cửa, nhìn bóng bà biến mất khỏi cầu thang rồi mới quay vào.

Cô thấy Hoắc Trường Uyên đang đứng xoa cằm, có vẻ rất đắm chiêu.

"Sao vậy?"

Cô đi qua, hỏi với vẻ khó hiểu.

Hoắc Trường Uyên liếc cô, mỉm cười: "Anh đang suy nghĩ về khả năng trong lời cô nói."

"..."

Lâm Uyên Bạch quay đi, định đi xa ra một chút, né tránh khỏi chủ đề xấu hổ này. Nhưng cô lập tức bị anh kéo giật về ôm vào lòng hôn, thậm chí còn chưa về đến phòng ngủ, cô đã bị hôn đến choáng váng.

Từ cửa chính vào trong phòng ngủ chỉ có mấy bước chân mà quần áo đã rơi hết xuống sàn.

Ánh đèn soi rõ chiếc quần bốn góc của người đàn ông và hai món đồ nhỏ xíu của người con gái quấn chặt vào nhau...

Đến khi cả hai đã ướt đầm mồ hôi, hai người mới nhớ ra mình chưa tắm.

Sáng hôm sau, chiếc Land Rover màu trắng đứng đón ánh bình minh.

Giống như mọi ngày, Hoắc Trường Uyên đưa cô đi làm trước rồi mới đến Hoắc Thị.

Điện thoại đổ chuông, Lâm Uyên Bạch rút ra nhìn màn hình, có phần bất ngờ, nhưng sau khi liếc trộm sang bên cạnh một cái, cô vẫn chuyển sang chế độ im lặng rồi nhét lại vào túi.

Hoắc Trường Uyên dù đang lái xe, mắt vẫn rất tinh: "Sao không bắt máy?"

"À..." Lâm Uyên Bạch ấp úng giây lát.

"Điện thoại của ai vậy?" Hoắc Trường Uyên hỏi tiếp.

Lâm Uyên Bạch đành rút lại di động ra, đưa ra trước mặt anh, hai chữ "Yến Phong" trên màn hình sáng bừng.

Thấy sắc mặt anh có dấu hiệu trầm xuống, cô vội nói: "Chắc là không có chuyện gì quan trọng đâu, không nghe nữa..."

"Chứ không phải định đợi tới khi đến công ty rồi mới gọi lại?" Hoắc Trường Uyên hỏi ngược lại.

"..." Lâm Uyên Bạch gượng gạo.

Chút tâm tư đó mà cũng bị anh nhìn thấu.

Trước đó khi gặp Tiêu Vân Tranh, anh ấy còn vô tình hỏi cô có liên lạc với Yến Phong không. Bây giờ cô mới bừng tỉnh, hình như từ lần trước khi Yến Phong gọi điện cho cô ở sân bay nói Hoắc Trường Uyên đã có vợ chưa cưới, họ chưa hề liên lạc lại, thật ra cô cũng rất muốn hỏi thăm tình hình đối phương...

Hoắc Trường Uyên trầm giọng: "Nhận luôn ở đây!"

Lâm Uyên Bạch liếm môi, nhìn màn hình vẫn đang sáng, đặt lên tai:
"...Alô?"

"Tiểu Uyên, em đang làm gì vậy?"

Ở đầu kia điện thoại, giọng Yến Phong vẫn luôn dịu dàng như thế.

Lâm Uyên Bạch thành thật trả lời: "Em đang trên đường đi làm..."

"Cũng không có chuyện gì, gọi điện thoại hỏi thăm em thôi! Xem ra anh mà không gọi cho em, em cũng chẳng gọi cho anh!"

"Không phải vậy đâu..."

Mỗi câu nói xong, Lâm Uyên Bạch đều bắt giắc liếc băng quơ sang bên cạnh.

Rõ ràng chỉ là một cuộc gọi thôi, vì sao cô có cảm giác như bị bắt gian trước mặt mọi người vậy...

Yến Phong bật cười: "Tiểu Uyên, vậy em làm việc đi, anh chỉ muốn nói với em một tiếng là nếu không có gì bất ngờ, tuần sau anh sẽ về nước!"

"Châu Châu cũng về cùng anh chứ?" Lâm Uyên Bạch buột miệng hỏi.

"Không, nó qua Los Angeles cùng ông nội rồi."

"À, ra vậy!" Lâm Uyên Bạch hơi hụt hẫng một chút, thật ra cô rất nhớ thằng nhỏ.

"Sau khi về nước, anh sẽ liên lạc với em, cứ như vậy đi!"

"Vâng..." Lâm Uyên Bạch đáp.

Sau khi cô cúp máy, bỏ di động vào trong túi, tòa nhà văn phòng trước mắt đã hiện ra. Cô nghiêng đầu, quả nhiên sắc mặt anh chẳng ổn chút nào, mũi không ra mũi, mắt không ra mắt.

Cô không nhận được lắm lắm một câu: "... Nhỏ mọn!"

Thật sự đấy!

Rốt cuộc ai mới là bình giám đây!

"Em nói ai!" Ngữ khí của Hoắc Trường Uyên rất tệ.

Lâm Uyển Bạch hèn mọn rụt vai lại, biểu thị: "À, nói em ấy mà..."

Chiếc xe vững vàng đỗ lại bên đường. Cô tháo dây an toàn, không dám tùy tiện vượt râu hùm nữa, quan sát sắc mặt anh rồi thận trọng nói: "Hoắc Trường Uyên, anh lái xe cẩn thận đấy, em lên trước đây!"

Nói rồi, cô định đẩy cửa xuống xe.

"Quay lại đây!"

Lâm Uyển Bạch khựng lại, nghiêm chỉnh quay người.

Gần như cô đã sớm đoán ra trước, khi anh vươn tay ra, cô đã ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

Kết thúc một nụ hôn, Hoắc Trường Uyên buông cô ra, khuôn mặt rõ ràng thoải mái hơn hẳn: "Đi đi!"

"Ồ..." Lâm Uyển Bạch gật đầu.

Hai chân chạm đất, cô khoác túi xách lên vai đi vào trong. Không cần quay đầu, cô cũng biết chiếc xe bên vệ đường vẫn đỗ ở đó, bên trong có

một ánh mắt u tối đang nhìn quan sát mình.

Đến tận khi vào trong tòa nhà rồi, cô mới dám giơ tay lên xoa cằm.

Hu hu...

Đầu lưỡi đau quá!

...

Chập tối, khi sắp tan ca, Lâm Uyển Bạch gọi vào số của Hoắc Trường Uyên.

Đầu kia có vẻ vẫn còn bận rộn, âm thanh nền toàn là tiếng lật giở tài liệu. Cô lên tiếng: "Hoắc Trường Uyên, lát nữa anh không cần tới đón em đâu, tối nay có thể anh phải ăn cơm một mình..."

"Sao vậy?" Mọi âm thanh lập tức dừng lại.

"Bố em vừa gọi điện cho em..." Lâm Uyển Bạch khẽ mím môi.

"Bố em?" Hoắc Trường Uyên ngờ vực hỏi.

"Ừm." Lâm Uyển Bạch giải thích: "Ông bảo em tối này về nhà họ Lâm một chuyến..."

Nghe xong, Hoắc Trường Uyên hỏi cô: "Có cần anh đi cùng em không?"

"Không cần đâu..." Lâm Uyển Bạch từ chối.

Trong điện thoại, Lâm Dũng Nghị không nói muốn cô về làm gì. Có cả Lâm Dao Dao, nếu Hoắc Trường Uyên về cùng cô, đối phương nhất định

sẽ ghen tỵ muốn chết, cô không muốn làm đầy lên những phiền phức không cần thiết.

Hoắc Trường Uyên cũng không làm khó dễ: "Vây xong việc gọi điện cho anh, anh đón em."

"Được." Lâm Uyển Bạch ầm lòng.

Sau khi tan làm, cô đi xe buýt tới khu nhà giàu, men theo con đường riêng đi bộ khoảng hơn mười phút thì nhìn thấy căn biệt thự độc lập của nhà họ Lâm, nhưng từ ngày nhìn thấy biệt thự nhà họ Hoắc, cô đã không cảm thấy đây được coi là biệt thự nữa rồi.

Bước vào cửa, vừa nhận lấy dép lê từ tay người làm thì có một cái bóng từ phòng khách đi ra.

"Lâm Uyển Bạch, sao chị đến đây!"

Lâm Dao Dao đang đắp mặt nạ, khi nhìn thấy cô lập tức giận dữ giật mặt nạ xuống.

Lâm Dũng Nghị cũng đúng lúc này từ trên gác đi xuống: "Bồ gọi chị ấy đến!"

"À, thì ra là vậy!" Lâm Dao Dao lập tức nở nụ cười, trở mặt rất nhanh: "Chẳng trách, con đang thấy lạ, chị rất ít khi đến nhà mình, bây giờ thấy chị đến, con thật sự rất vui!"

"Dao Dao, con xưa nay vẫn rất hiểu chuyện." Lâm Dũng Nghị hiền hòa nói.

Lâm Dao Dao vội tiến lên, cười tươi rói: "Chị, chị đừng đứng ở cửa nữa, mau vào trong ngồi đi!"

Có vẻ cũng đã nghe thấy tiếng động, Lý Huệ từ trong phòng ăn đi ra ngoài. Mặt bà ta biến sắc, nhưng ngại vì có Lâm Dũng Nghị ở đó, nên bà ta cũng chỉ im lặng mỉm cười, giữ thái độ của một người mẹ hiền vợ đảm.

"Cơm nước xong xuôi cả rồi chứ?" Lâm Dũng Nghị hỏi vợ.

"Bếp nói đã xong kha khá, có thể ăn cơm được rồi!" Lý Huệ vội gật đầu trả lời.

Lâm Uyển Bạch đã sớm quen với những vở diễn trước mặt Lâm Dũng Nghị của hai mẹ con họ, cô chỉ nhú mày hỏi: "Bố, bố tìm con có chuyện gì không?"

"Không vội, bố đã bảo dì thêm món, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện!" Lâm Dũng Nghị lên tiếng.

Lâm Uyển Bạch khó giấu nổi sự ngỡ ngàng, sau vài giây ngập ngừng, cô gật đầu đi vào.

Lâm Dao Dao tuy chẳng thích thú gì nhưng vẫn tiếp tục giữ hình tượng, khoác tay cô, chị nọ chị kia ríu rít.

Bao nhiêu năm nay, mỗi lần trở về nhà họ Lâm, Lâm Uyển Bạch đều xin tiền rồi đi, không ở lại lâu, cũng sẽ không được níu kéo. Kiểu được chủ động gọi về như thế này hình như chỉ có một lần, còn là khoảng thời gian cô và Hoắc Trường Uyên vừa mới giao dịch.

Lâm Uyển Bạch đi tới trước bàn ăn, ít nhiều có phần thận trọng, sau khi quay đầu thấy không có người dưới sát lại gần cô mới yên tâm ngồi xuống.

Trên bàn bày không ít đĩa thức ăn, hương thơm nức mũi.

Hai mẹ con Lâm Dao Dao và Lý Huệ ngồi đối diện, dĩ nhiên cô chẳng có hứng thú ăn uống gì, chỉ cảm thấy khó chịu. Mà bản thân cô cũng hiểu rõ trong lòng, không có việc gì Lâm Dũng Nghị đã chẳng chủ động gọi cô về nhà họ Lâm, hơn nữa bữa cơm này cũng không đơn giản như vậy.

Quả nhiên, động đũa chưa được bao lâu, Lâm Dũng Nghị đã nhìn về phía cô: "Uyển Bạch, có chuyện này bố muốn nhờ con giúp đỡ."

"... Chuyện gì ạ?" Lâm Uyển Bạch hơi sững người.

"Gần đây công ty có một dự án rất triển vọng, muốn hợp tác cùng Hoắc Thị." Lâm Dũng Nghị hơi ngừng lại một chút rồi tươi cười nói tiếp: "Con xem có cơ hội nào thì ướm lời với Trường Uyên xem sao!"

"À..." Lâm Uyển Bạch cắn môi.

Cô ít nhiều hiểu ra mục đích tối nay ông gọi cô tới rồi.

"Bố!" Lâm Dao Dao phẫn nộ lên tiếng, rồi nhanh chóng ý thức được sự thái quá của mình, cô ta lập tức khôi phục vẻ ngây thơ vô số tội: "Bố, lẽ nào bố không biết anh Trường Uyên sắp cử hành lễ đính hôn rồi sao, khoảng thời gian trước trên báo đã đăng tin rầm rộ! Bố tìm chị là không có ích gì đâu, chị ấy cũng không có tác dụng gì trước mặt anh Trường Uyên!"

"Dao Dao, bố đang nói chuyện với chị con!" Lâm Dũng Nghị nhíu mày, không vui vẻ lắm.

Bên cạnh, Lý Huệ đánh mắt qua, Lâm Dao Dao lập tức ngậm miệng lại, không nói thêm, nghiễm nhiên ra dáng một đứa con gái ngoan ngoãn.

"Uyển Bạch, hãy nhớ lời bố nói, về nhớ tìm cơ hội nói lại với Trường Uyên chuyện này!"

"..."

Cuối cùng bữa cơm cũng kết thúc, Lâm Uyên Bạch không định ở lại lâu.

Trước khi ra khỏi biệt thự, Lâm Dao Dao thân thiết nói: "Bố! Con đi tiễn chị!"

...

"Lâm Uyên Bạch, chị đúng là không biết xấu hổ đấy!"

Khi chỉ còn hai người họ, Lâm Dao Dao không cần giấu giếm nữa, ngạo nghễ vô cùng: "Bố nói muốn nhờ chị nói giúp với anh Trường Uyên về chuyện hợp tác là chị nghĩ mình giỏi à? Hừ, thật sự..."

"Cô nói xong chưa?" Lâm Uyên Bạch nhú mày hỏi.

"Chưa xong đâu!" Lâm Dao Dao nghiêng răng: "Lâm Uyên Bạch, tôi khuyên chị nên biết tự lượng sức mình, đừng ảo vọng giấc mơ làm phượng hoàng nữa! Phiền chị cũng tự soi lại gương đi, xem mình có xứng hay không! Lần trước tôi đã nói rồi, giữ chị và chị Sunny, kẻ ngu cũng biết nên chọn ai..."

Một chiếc Land Rover bất ngờ đỗ lại trước cổng, cửa xe bật mở, bóng dáng cao lớn của Hoắc Trường Uyên đập vào mắt.

Anh đi thẳng về phía cô: "Xong chưa em?"

"Ừm..." Lâm Uyên Bạch gật đầu.

Làm như không nhìn thấy sự tồn tại của Lâm Dao Dao, chào hỏi cũng kiệm lời, Hoắc Trường Uyên khoác vai cô đi về phía xe: "Lên xe thôi, chúng ta về nhà."

"Vâng." Lâm Uyển Bạch cất bước đi theo anh.

Cho đến khi chiếc Land Rover biến mất trong bóng tối, Lâm Dao Dao mới như sức tỉnh khỏi giấc mơ.

Từng cơn gió thổi qua như từng cú tát thẳng vào mặt cô ta, cô ta phần nộ đứng tại chỗ giậm chân bình bịch.

Trở về biệt thự, Lâm Dũng Nghị đã lên tầng hai, trong phòng khách chỉ còn lại Lý Huệ, thế nên không việc gì phải kiêng kỵ, Lâm Dao Dao thử hồng học nói: "Mẹ, mẹ bảo bố rút cuộc có ý gì chứ! Mẹ xem thái độ của bố với chị ta hôm nay đây, rõ ràng là khác biệt hẳn trước kia. Không lẽ bố định đón chị ta quay lại nhà họ Lâm? Tới lúc đó con phải làm sao, con phải là tiểu thư duy nhất của cái nhà này!"

"Không đâu!" Lý Huệ tỏ thái độ kiên quyết.

"Sao lại không, con thấy rất có khả năng!" Lâm Dao Dao cầm gối dựa quăng đi.

Lý Huệ biểu cảm kiên định: "Về điểm này con hoàn toàn yên tâm, vì nó vốn dĩ cũng không phải là..."

Nói tới đây, bà ta như ý thức được việc gì, vội im bặt.

"Vốn không phải là gì ạ?" Lâm Dao Dao mơ hồ.

"Không có gì!" Lý Huệ nói luôn, ánh mắt đảo đảo, dặn dò cô: "Dao Dao, chuyện này không được nói bừa bãi trước mặt bố con, cũng không được phép hỏi linh tinh, con hiểu chưa? Nếu không để bố con nổi trận lôi đình thì gay!"

"Con biết rồi, con biết rồi!" Lâm Dao Dao bĩu môi.

Nghĩ tới cảnh hai người họ ban nãy thân mật, cô ta vừa ghen ghét vừa tức giận, lẩm bẩm trong lòng: Lẽ nào cả chị Sunny mà cũng hết cách...

~Hết chương 191~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 192

Trở về nhà, tắm rửa xong, cả hai người đều phảng phất mùi sữa tắm.

Hoắc Trường Uyên hỏi han cô tối nay đến nhà họ Lâm có việc gì. Lâm Uyển Bạch không giấu nổi, bèn thành thật kể lại toàn bộ.

"Gần đây Hoắc Thị đích thực có một dự án, số lượng công ty muốn hợp tác rất nhiều. Gần đây trợ lý Giang cũng đang phụ trách chuyện này." Hoắc Trường Uyên trầm ngâm nói, sau đó nhìn về phía cô: "Nếu em muốn giúp đỡ, anh có thể cho ông ấy cơ hội."

Lâm Uyển Bạch sửng người, không nghĩ rằng anh lại không cần suy nghĩ như vậy.

Chỉ cần cô gật đầu, anh liền đồng ý.

"Không..." Lâm Uyển Bạch lắc đầu, nói rất kiên định: "Hoắc Trường Uyên, anh tuyệt đối đừng làm vì em, nên hợp tác với ai thì cứ hợp tác với người đó!"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên mỉm cười.

Lâm Uyển Bạch khẽ hít sâu một hơi, áp mặt lên lồng ngực rắn chắc của anh: "Dù có giúp hay không, em cũng không cảm thấy áy náy trong lòng. Từ năm tám tuổi em đã bị đuổi ra khỏi nhà họ Lâm, vẫn luôn sống cùng bà ngoại... Thật ra, trước đó bố đối với em rất tốt, cho dù không hẳn là một người cha hiền từ nhưng cũng được coi là một người cha đủ trách nhiệm,

chỉ ít em cảm nhận được như vậy. Về sau mẹ em ra đi, mỗi lần quay về nhà họ Lâm đều cảm thấy xa lạ. Nhiều năm qua, em có lúc thậm chí còn nghi ngờ, mình rốt cuộc có thứ gọi là tình phụ tử hay không..."

Hoắc Trường Uyên im lặng ôm cô vào lòng, bờ môi mỏng chạm lên đôi má cô: "Em có anh rồi."

Lâm Uyên Bạch vòng tay ôm chặt lấy vai anh.

...

Ngày nghỉ cuối tuần.

Sau khi nghe điện thoại xong, Lâm Uyên Bạch trở về phòng ngủ, mở tủ quần áo ra.

Thay một bộ quần áo, cô bước vào phòng tắm chải lại đầu, buộc cao thành đuôi ngựa đơn giản sau lưng bằng một sợi dây da. Vừa quay đầu, cô chợt giật mình, Hoắc Trường Uyên chẳng biết đã đứng dựa vào cửa từ lúc nào, đôi mắt chăm chú nhìn cô.

"Làm gì vậy!"

Lâm Uyên Bạch chớp mắt vô tội: "À, tối qua em có nói với anh rồi đấy. Anh Yến Phong đã về nước, hôm nay muốn em đi ăn với anh ấy bữa cơm, anh đồng ý rồi mà..."

Thật ra Yến Phong trở về từ chuyến bay tối qua, Tiêu Vân Tranh có gọi điện rủ cô cùng đi đón, nhưng cô viện cớ, bởi vì trước đó từng có bài học, thế nên từ đầu tới cuối cô luôn lo lắng, cuộc hẹn hôm nay cũng phải hỏi ý kiến anh trước.

"Đi ăn bữa cơm thôi mà, còn cần thay quần áo?" Hoắc Trường Uyên cất giọng khó chịu, biểu cảm muốn đấm.

"Không thay quần áo, lẽ nào em mặc áo ngủ đi..." Lâm Uyển Bạch khó xử.

"Còn phải trang điểm?" Ánh mắt Hoắc Trường Uyên quét qua mặt cô như tia ra-da.

"..." Lâm Uyển Bạch ngẩn người nhìn vào gương.

Bên trong là gương mặt mộc thuần túy của bản thân, ngoài kem dưỡng da ra không có bất kỳ loại phấn nào. Ngoài việc bây giờ đã vào mùa đông, miệng hơi khô, cô có bôi chút son dưỡng trong suốt. Nếu đây cũng được tính là trang điểm thì...

Cô rút tờ giấy ăn trong hộp ra, lẳng lặng lau sạch.

Lâm Uyển Bạch mặc áo khoác vào, cuối cùng cũng chuẩn bị ra khỏi cửa. Khi cô đi ra cửa chính, quay đầu thấy một ánh mắt u ám nào đó vẫn quan sát mình chăm chú, cô do dự hỏi: "Hay là... anh đi cùng em?"

"Không đi!" Hoắc Trường Uyên từ chối: "Hôm nay anh có việc!"

"Ồ..." Lâm Uyển Bạch gật đầu.

Ngược lại, cô thở phào nhẹ nhõm. Cô thật sự sợ anh sẽ đồng ý, nếu không bữa cơm này còn ăn kiêu gì được nữa...

"... Vậy em đi nhé?"

Đi giày xong, cô gọi một tiếng do thám vào trong nhà: "Em đi thật nhé?"

Không có bất kỳ câu đáp lại nào, cô lẳng lặng đẩy cửa đi.

Vốn dĩ nghĩ rằng sẽ ra ngoài tìm một nhà hàng ăn, không ngờ Yến Phong lại định làm ngay ở nhà. Chung cư nơi anh ấy ở vẫn là chỗ cũ, Lâm Uyên Bạch trước đó từng đến một lần, cô có thể tìm lại dựa vào trí nhớ.

Khi cô đi vào trong thang máy, Tiêu Vân Tranh cũng đúng lúc xách rượu vang tới.

Từ khi biết quan hệ giữa đối phương và Hoắc Trường Uyên, khi gặp lại vẫn có một chút chưa quen.

Vào cửa rồi, Yến Phong đã làm gần xong bữa ăn, đa phần các món đều đã được bê lên bàn. Lâm Uyên Bạch và Tiêu Vân Tranh giúp anh ấy vài việc vặt, chẳng mấy chốc họ đã có thể bắt đầu ăn.

Tài nghệ nấu nướng của Yến Phong xưa nay rất khá, mùi thơm của thức ăn lấp đầy cả phòng ăn.

Tiêu Vân Tranh mở chai rượu vang mang đến ra, còn chưa ăn xong đã uống gần cạn đáy. Lâm Uyên Bạch chưa uống hớp nào, Yến Phong cũng không uống nhiều, đa phần đều chui vào bụng Tiêu Vân Tranh.

Sau khi uống xong ly cuối cùng, anh ấy chạy tới sofa, nằm thẳng cẳng mặt nhìn trần nhà, trông có vẻ nửa say nửa tỉnh.

Lâm Uyên Bạch không khỏi quan tâm: "Tiêu Vân Tranh không sao chứ?"

"Không cần lo cho cậu ấy, gần đây tâm trạng cậu ấy có lẽ cũng chẳng ra sao." Yến Phong khoát tay.

Lâm Uyên Bạch nhìn Tiêu Vân Tranh lại đang vân vê miếng mặt ngọc trên cổ, nghĩ tới hàm nghĩa đặc biệt của nó, bèn gật đầu.

Không còn Tiêu Vân Tranh, trên bàn ăn chỉ còn lại cô và Yến Phong, Lâm Uyên Bạch hơi căng thẳng.

Kể từ sau cuộc gọi ở sân bay, Yến Phong bảo cô chia tay với Hoắc Trường Uyên, còn nói anh đã có vợ chưa cưới, cả hai không hề liên lạc lại đến tận bây giờ. Chắc hẳn anh ấy cũng sẽ hỏi về quan hệ giữa họ, rốt cuộc đã cắt đứt hay chưa...

Khi Yến Phong nhìn về phía cô với vẻ nghiêm túc, trông anh vẫn khá dịu dàng, anh lên tiếng trước: "Chuyện của em và Hoắc Trường Uyên, Vân Tranh đã nói với anh rồi."

"Em..." Lâm Uyên Bạch cắn môi.

"Nói thật, anh không ngờ cậu ta lại có thể từ chối chuyện đính hôn, anh rất bất ngờ đấy."

Lâm Uyên Bạch mím môi không lên tiếng, thật ra cô cũng không nghĩ đến.

Yến Phong cười, nhưng ngừng lại một chút, giọng nói lại trở nên nặng nề: "Có điều, Tiểu Uyên này, không có người đàn ông nào thật sự muốn từ bỏ hết vinh hoa phú quý vì một cô gái cả. Phụ nữ luôn luôn là vật hy sinh của những người đàn ông ở tầng lớp thượng lưu của xã hội. Tình yêu thật sự rất bé nhỏ trong cuộc sống của người ta. Nhất là kiểu người như Hoắc Trường Uyên, anh vẫn hy vọng em giữ được một cái đầu tỉnh táo."

Lâm Uyên Bạch nhú mày, chỉ nói một câu: "Em tin anh ấy."

...

Mặt trời dần dần ngả về phía Tây, Lâm Uyên Bạch bước xuống xe buýt.

Cả Yến Phong và Tiêu Vân Tranh đều đã uống rượu nên cô không để ai đưa về cả mà tự về.

Nhìn thấy chiếc Land Rover đỗ dưới nhà, cô hơi kinh ngạc. Hình như vị trí của nó không hề thay đổi so với lúc cô ra khỏi nhà.

Cô ráo bước đi lên tầng, mở cửa ra, quả nhiên nhìn thấy đôi giày da nam sáng bóng để trên tủ giày.

Cô ngó vào trong, trong phòng khách có mùi thuốc lá bay ra.

Thay giày đi vào trong, cô suýt tưởng mình vào nhầm tiệc bàn đào của Vương mẫu nương nương, bầu không khí bao phủ một lớp khói trắng, cũng không biết rốt cuộc anh đã hút bao nhiêu nữa.

Có vẻ như nghe thấy tiếng bước chân, bóng Hoắc Trường Uyên ngồi trên sofa cứng đờ lại.

Anh lập tức nhanh chóng dập tắt điếu thuốc, cầm tờ báo bên cạnh lên, cúi xuống đọc như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Lâm Uyên Bạch đi qua, anh còn không buồn ngoái mắt lên, giống như trên đó có nội dung gì rất hấp dẫn vậy.

Cô bỏ túi xách xuống, kinh ngạc nhìn anh: "Anh nói hôm nay có lịch mà, sao về sớm vậy?"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên giật giật khóe môi.

Lâm Uyên Bạch giơ tay xua, khói tản bớt đi một chút: "Anh rốt cuộc đã hút bao nhiêu điếu thuốc vậy..."

"Hút mấy đầu." Hoắc Trường Uyên hờ hững đáp.

1, 2, 3...

Đếm một hồi cũng không đếm rõ được bao nhiêu, Lâm Uyển Bạch lặng lẽ thu lại ánh mắt từ phía gạt tàn.

Nhìn bộ quần áo ngủ trên người anh, nghĩ tới một khả năng nào đó, cô không nhịn được, hỏi thăm dò: "Hoắc Trường Uyên, không phải anh chưa hề ra khỏi nhà đấy chứ..."

"Đừng ồn, anh đang đọc báo!" Hoắc Trường Uyên trầm giọng quát.

"Hoắc Trường Uyên, anh cầm ngược báo kia..." Lâm Uyển Bạch tốt bụng nhắc nhở.

Trên gương mặt Hoắc Trường Uyên thoáng qua chút ngượng ngập, anh gấp báo lại ném lên bàn.

Giống như một cậu nhóc đang hờn giận, anh đứng lên sai bước đi vào phòng ngủ.

Lâm Uyển Bạch ngăn người, vài giây sau cô bám theo, thấy anh đã gói tay nằm ngửa lên giường, nhắm nghiền mắt lại, biểu cảm rất đáng ghét, trên mặt viết bốn chữ to tướng "Tránh xa anh ra".

Cô nhẹ nhàng đi qua, nằm nghiêng sang một bên.

Đợi mãi vẫn không thấy anh có ý định mở mắt ra.

Cô giơ tay đẩy anh, không có phản ứng gì.

Cô lại dùng ngón tay chọc chọc vào ngực anh, lần này có phản ứng rồi nhưng là né tránh tay cô.

Lâm Uyên Bạch nhìn khuôn cằm căng cứng có hơi sắc lẹm của anh nhưng không hề cảm thấy sợ hãi, ngược lại gần như không nhận được, phì cười: "Hoắc Trường Uyên, anh đáng yêu quá..."

Hoắc Trường Uyên đột ngột mở mắt ra, hần học trừng mắt lườm cô: "Em chán sống rồi hả?"

~Hết chương 192~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 193

Trời, nhíu mày mà cũng đáng yêu như vậy...

Lâm Uyển Bạch mím môi, cúi mặt ngoan ngoãn như một cô con dâu nhỏ bé.

Thấy ánh mắt phần nộ của anh quay đi, cô lập tức áp sát vào, ôm chặt cánh tay anh từ bên cạnh như một con cún cưng.

Anh không nói gì, cô cũng không lên tiếng.

Giống như đang đo sự kiên nhẫn của nhau vậy.

Cuối cùng, Hoắc Trường Uyên bất ngờ nuốt nước bọt, cất giọng cứng như gỗ: "Đi đâu ăn, ăn cái gì rồi!"

"À, chỉ là mấy món bình thường thôi..." Lâm Uyển Bạch cố nhin cười, ngoan ngoãn trả lời: "Nhưng mà không đi ăn nhà hàng, chỉ ăn ở nhà thôi..."

"Em nấu cơm cho họ ăn?" Hoắc Trường Uyên sa sầm mặt mày lại.

"Không phải em! Anh Yên Phong nấu mà..." Lâm Uyển Bạch vội xóa sạch hiểu lầm.

Hoắc Trường Uyên hài lòng, im lặng một chút, anh hỏi một câu chưa rõ mục đích: "Yên Phong còn biết nấu cơm?"

"Ừm, làm cũng khá ngon..." Lâm Uyển Bạch gật đầu, trả lời chắc nịch.

Hoắc Trường Uyên có vẻ như đã bấu môi nhẹ một cái, ngữ khí khinh bỉ: "Đàn ông xuống bếp chả ra làm sao!"

"..." Lâm Uyên Bạch tạm bảo lưu ý kiến với nhận định này.

Thấy mặt anh vẫn còn chút khó ở, cô chủ động tìm đề tài: "Hoắc Trường Uyên, chúng ta đi xem phim đi?"

"Gần đây có mấy bộ phim hay lắm, em thấy đánh giá cũng không tệ... Được không?"

Lâm Uyên Bạch rút di động ra, bật app cho anh xem, rồi ngược mặt nói.

Thấy anh mãi không có phản ứng gì, cô giả vờ hụt hẫng đứng lên: "Không xem thì thôi vậy..."

"Anh đặt vé!"

Quả nhiên, cô còn chưa kịp đứng lên hẳn.

Hoắc Trường Uyên nãy giờ nằm im trên giường bất động bực dọc giữ tay cô lại.

Lâm Uyên Bạch lại bò xuống nằm cạnh anh, lòng ngọt như rót mật.

Hoắc Trường Uyên sùng xĩa rút di động ra. Sau khi đặt vé xong xuôi, anh đột ngột kéo cô nằm ngược xuống dưới mình, đè lên cô hôn dữ dội, đến khi cô thở dốc.

Thứ tạm thời cứu vớt cô khỏi màn nước lửa giao hòa chính là tiếng chuông điện thoại. Liếc nhìn màn hình, anh đặt lên tai.

"Alô, cô ạ."

Là Hoắc Dung gọi tới, Lâm Uyên Bạch nằm liếm đôi môi sưng vù.

Sau khi ngắt máy, Hoắc Trường Uyên không tiếp tục chọc cô nữa, tựa trán anh lên trán cô: "E rằng phải đổi ngày xem phim rồi, chúng ta phải đi ra sân bay ngay bây giờ."

Bốn mươi phút sau, tại đại sảnh sân bay.

Nơi đây luôn luôn ồn ã, tiếng người, tiếng loa phát thanh, và cả tiếng bánh xe vali lăn trên sàn gạch.

Khi họ tới nơi, Hoắc Dung đã check-in xong xuôi đang đợi trước cửa kiểm tra an ninh. Vẫn giống như lần đầu gặp mặt, bên ngoài bà mặc chiếc áo dạ lông cừu, bên dưới là chiếc quần da bó sát, chân đi đôi giày cao gót mảnh màu đen tuyền, sợi dây màu lục bích trên cổ rất nổi bật.

"Trường Uyên, Rau cải trắng!"

Lâm Uyên Bạch được Hoắc Trường Uyên nắm tay, rảo bước đi tới.

Dọc đường, cô được biết họ ra sân nay để tiễn Hoắc Dung. Cô không ngờ bà lại đi vội vàng như vậy, không hề báo trước.

Hoắc Trường Uyên nhú mày, có vẻ cũng không hề dự liệu trước: "Cô à, sao cô đi đột ngột vậy>:"

"Cô cũng bất ngờ nhận được điện thoại của chú cháu, tổng công ty bên Mỹ xảy ra vấn đề, cô bắt buộc phải lập tức quay về! Thì đây, vừa mới đặt vé máy bay xong đã lập tức thông báo cho hai đứa đây!" Hoắc Dung nhún vai, vẻ mặt khó xử.

"Rất nghiêm trọng sao?" Hoắc Trường Uyên hỏi với vẻ hoài nghi.

Hoắc Dung lắc đầu: "Vẫn chưa biết, cô phải quay về tìm hiểu tường tận mới biết được. Nhưng trong điện thoại, chú cháu có vẻ rất sốt ruột!"

"Vâng, có chuyện gì cứ gọi điện thoại cho cháu." Hoắc Trường Uyên gật đầu.

"Cô vốn dĩ còn định ở lại trong nước thêm một khoảng thời gian nữa, không ngờ công ty lại xảy ra hỗn loạn!" Hoắc Dung thở dài, nhất là khi nhìn sang dáng vẻ chân thành trong sáng của Lâm Uyển Bạch: "Cô ấy à, thật sự không yên tâm về hai đứa! Nhưng cũng may, bố cháu đã bị cháu chọc tức đến phải nhập viện rồi, trong một chốc một lát sẽ không có tính sát thương quá lớn! Hơn nữa, trước khi đi cô đã có cuộc nói chuyện với bác sỹ chính rồi, cứ để ông già ấy ở lại bệnh viện nghỉ dưỡng thêm một thời gian nữa!"

Nghe xong, Lâm Uyển Bạch ngẩn người.

Không phải chứ? Vậy cũng được sao...

Nhìn dòng người đứng xếp hàng phía sau, Lâm Uyển Bạch cắn môi: "Cô à, khi nào cô mới quay lại?"

"Không biết nữa!" Hoắc Dung bật cười: "Rau cải trắng, không nỡ xa cô hả?"

"Vâng!" Lâm Uyển Bạch gật đầu rất mạnh.

Nụ cười của Hoắc Dung càng lớn hơn. Bà tiến lên nắm lấy tay cô, cố tình lạnh lùng với cháu trai: "Trường Uyên, cháu phải đối xử với Rau cải trắng tốt một chút! Không được bắt nạt con bé, nghe rõ chưa, nếu không, cẩn thận cô phết cháu đó!"

Hoắc Trường Uyên nhướng mày còn Lâm Uyển Bạch rất cảm động.

Lúc chuẩn bị đi vào cửa kiểm tra, Hoắc Dung cố tình kéo cô sang một bên, nắm chặt tay cô, không còn vẻ đùa giỡn ban nãy, mà nói bằng ngữ khí rất trầm và nghiêm túc: "Rau cải trắng, cô giao Trường Uyên cho cháu đấy, cố gắng chăm sóc nó nhé!"

"Vâng..." Lâm Uyên Bạch gật đầu.

Khi Hoắc Dung buông ra, bà vỗ vỗ lên mu bàn tay cô mấy cái, uể oải cười với hai người họ, rồi vẫy vế máy bay và hộ chiếu: "Thôi, cô phải đi đây, không thì không kịp mất!"

Nhìn theo bóng Hoắc Dung cho đến tận khi biến mất sau cửa kiểm tra an ninh, họ mới quay người đi ra khỏi sân bay.

Suốt quá trình, Lâm Uyên Bạch lại không nhìn được quay đầu lại mấy lần, lòng kỳ vọng lần gặp mặt sau đó.

Chỉ là lúc này cô không hề hay biết, lần gặp lại sau cách nhau lâu như đến như vậy.

...

Sáng hôm sau, Lâm Uyên Bạch mở mắt ra, nhưng không nhìn thấy bóng Hoắc Trường Uyên trên giường.

Chiếc chăn bên cạnh đã lạnh, phòng tắm cũng không có tiếng nước chảy.

Cô nghi hoặc dụi mắt bước xuống giường, loáng thoáng nghe thấy trong bếp có tiếng động. Sau khi đi qua, cô sững sốt vì cảnh tượng trước mắt.

Bếp đang bật, hình như trên nồi còn bốc khói. Còn Hoắc Trường Uyên thì đang đứng ở đó, góc nghiêng với những đường nét cương nghị và điển trai. Anh nhúu mày, trên người đeo chiếc tạp dề bình thường cô mặc...

Lâm Uyên Bạch nhắm mắt lại rồi mở mắt ra, cứ ngỡ mình đang nằm mơ.

Tuy rằng rất rõ ràng là nhìn ra được anh đang làm gì, cô vẫn hỏi với vẻ khó tin: "Hoắc Trường Uyên, anh làm gì vậy..."

Hoắc Trường Uyên nghe thấy tiếng bèn nghiêng đầu liếc nhìn cô, nhưng động tác thì không hề dừng lại.

"Đi đánh răng rửa mặt đi, xong ngay đây!"

Lâm Uyên Bạch nuốt nước bọt, khăn trương đi về phía phòng tắm. Ngoài việc sững sốt ra thì cô kỳ thật rất sợ cháy bếp.

Khi cô quay lại, cửa bếp đã được đóng vào, nhưng loáng thoáng vẫn cảm nhận được bên trong rất thảm khốc. Trên bàn bày hai đĩa sứ trắng, trên đó là một thứ đèn sì sì không nhìn rõ là gì, thứ duy nhất có thể nhìn rõ chính là cốc sữa màu trắng.

Lâm Uyên Bạch liếm môi: "... Đây đều là anh làm cả?"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên rướn môi.

Lâm Uyên Bạch càng sững sốt hơn.

Là ai hôm qua mới nói đàn ông xuống bếp chẳng ra làm sao...

Phía trước có thêm một đôi đĩa, Lâm Uyên Bạch kéo ghế ngồi xuống, gấp thứ không rõ tên tuổi kia bỏ vào miệng.

Vừa nhai được mấy miếng, Hoắc Trường Uyên liền hỏi: "Mùi vị ra sao?"

"... Anh muốn em nói thật không?" Lâm Uyên Bạch do dự.

"Ừm." Hoắc Trường Uyên hờ hững đáp.

Lâm Uyên Bạch ngẩng đầu, rơi vào ánh mắt sắc lẹm của anh. Cô không dám nói dối, đành cẩn thận ngẫm nghĩ: "Không ngon lắm..."

Cô vừa dứt lời, Hoắc Trường Uyên lập tức phúi áo bỏ đi.

Lâm Uyên Bạch: "..."

~Hết chương 193~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 194

Lâm Uyển Bạch đánh mắt nhìn ô cửa sổ chớp đã được kéo lên. Ánh mặt trời đã ngả về Tây, chỉ khoảng một tiếng đồng hồ nữa là tan làm rồi.

Cô cúi đầu, lấy di động ra khỏi ngăn kéo, nhìn tin nhắn vừa mới gửi trên màn hình.

"Hoắc Trường Uyên... Anh bận không?"

"Bận."

"Tối nay muốn ăn gì? Đi làm về em nấu cho anh ăn."

"Tùy em."

Lâm Uyển Bạch nhìn những câu trả lời ngắn gọn trên màn hình. Kiểu kiệm lời như ngọc thể này, thậm chí có thể nói là qua loa cho xong.

Cô cắn môi, chống cằm khẽ thở dài.

Rõ ràng chính anh bắt mình nói sự thật mà...

Lâm Uyển Bạch phát hiện ra Hoắc Trường Uyên càng lúc càng thích giở trò hờn dỗi.

Người đồng nghiệp ngồi bên ghé tới, hóng hớt đúng lúc: "Cãi nhau với bạn trai à?"

"Không có..." Lâm Uyên Bạch lắc đầu.

Đây có lẽ không thể coi là cãi vã mâu thuẫn. Nhưng hình như cô đã khiến anh không vui rồi...

Đồng nghiệp bày ra vẻ mặt có thể nhìn thấu tâm tư của cô, nghiêm nhiên như một chuyên gia tình yêu: "Trời ơi, chuyện này rất bình thường! Chẳng phải người ta đều nói thật ra bên trong mỗi người đàn ông đều là một đứa trẻ ấu trĩ sao!"

Lâm Uyên Bạch mặc nhận đồng ý với câu nói này.

Liếc nhìn đồng hồ, cô tắt máy tính đi, ra hiệu bằng ánh mắt với đồng nghiệp bên cạnh, rồi vớ lấy túi xách cúi người chạy đi.

Nói thật, đi làm lâu như vậy rồi, Lâm Uyên Bạch vẫn chưa từng bỏ việc giữa chừng lần nào. Cũng may sắp hết giờ rồi, không có việc gì quan trọng. Nếu quản lý phát hiện, thì cũng có người đồng nghiệp này giúp cô giả vờ ngốc nghếch cho qua chuyện.

Sau khi ra khỏi tòa nhà, Lâm Uyên Bạch bắt một chiếc taxi bên đường.

Bên cạnh có một cửa hàng hoa, cô cắn môi rồi tiến vào trong.

Sau vài phút, cô bước ra, trong lòng ôm một bó hoa hồng. Đương nhiên, về độ hoành tráng không thể so với hai bó hoa anh tặng lần trước.

Đèn cho người đi bộ đang đỏ, rất nhiều người đang đứng bên đường chờ đợi.

Có thể vì trời cũng đã tối, nên bên lề đường ngoài cửa hàng hoa có lác đác vài sạp hàng, bán một số món đồ vặt vặt hoặc trang sức nhỏ xinh. Cô đi

qua xem để giết thời gian, rồi dừng lại ở một thứ: "Cái này bao nhiêu tiền?"

Giây cuối cùng trước khi đèn xanh kịp hết, Lâm Uyên Bạch cũng đã ôm bó hoa chạy qua đường kịp.

Tòa nhà chọc trời của Hoắc Thị đang ở ngay trước mắt. Vẫn chưa đến giờ tan làm chính thức, chưa có ai đi ra. Cô ngẩng đầu nhìn lên trên cao, dường như chỉ trong một cái nhìn đã có thể thấy ngay phòng làm việc nào đó ở tầng trên cùng vậy. Cô rút di động trong túi xách ra, bắt đầu gọi cho anh.

Cuộc gọi nhanh chóng được kết nối, nhưng mãi không ai chủ động lên tiếng.

Lâm Uyên Bạch tự động nói trước: "Hoắc Trường Uyên, anh đoán em đang ở đâu..."

"Ở đâu?"

"Giờ anh đi ra cạnh cửa sổ đi..."

Ngữ khí tuy có hơi gượng gạo nhưng có vẻ anh vẫn làm theo những gì cô nói. Cô nghe được tiếng chiếc ghế lưng cao trượt đi, sau đó là tiếng bước chân. Khi anh dừng lại, cô ngốc nghếch vẩy tay với cửa sổ trên cao: "Hoắc Trường Uyên, anh nhìn thấy em chưa?"

Tuy rằng cô nhìn từ dưới lên cao không mấy rõ ràng, nhưng biết chắc anh nhất định nhìn thấy mình.

Nghĩ vậy, cô càng xua tay mạnh mẽ hơn.

Bên đó không còn âm thanh gì nữa, Lâm Uyên Bạch khua tay có hơi mới: "Alô? Hoắc Trường Uyên... anh có đang nghe không?"

Vẫn không có lời đáp, nhưng anh không ngắt máy, đường truyền vẫn còn.

Chính vào lúc cô do dự không biết có phải tín hiệu không tốt hay không thì giọng nói trầm của anh bất ngờ vang lên: "Em nhìn sang phải đi."

Ngay sau đó, cuộc gọi bị ngắt.

Lâm Uyên Bạch quay đầu ngang, ngẩn người, lập tức nhìn thấy một cái bóng cao lớn từ trong tòa nhà đi ra, mặc bộ vest đen may thủ công tôn lên hai đôi chân dài.

Vốn định tạo cho anh chút bất ngờ, ai dè ngược lại bị anh làm cho sững sốt.

Hoắc Trường Uyên tiến thẳng về phía cô, nắm di động trong lòng bàn tay.

"Sao lại trốn việc?"

Lâm Uyên Bạch không lên tiếng, chỉ chớp mắt nhìn anh.

Hoắc Trường Uyên chú ý thấy bó hoa hồng trong lòng anh, nhú mào nói: "Hoa hồng ở đâu ra vậy?"

"Anh đoán xem!" Lâm Uyên Bạch cố tình nói, nhét vào lòng anh, một giây trước khi mặt anh kịp đen lại. Cô cất giọng hơi ngượng ngập: "Hoa là do em mua, để tặng bạn trai em..."

Hoắc Trường Uyên lẳng lặng nhượng mào, e rằng cả đời này cũng chưa bao giờ được nhận hoa.

Anh rút chìa khóa xe trong túi quần ra, nắm lấy tay cô, thẳng thừng đi về phía chiếc Land Rover đỗ bên đường. Buổi chiều anh ra ngoài làm chút chuyện, lúc về đỗ xe ngay bên đường, không cần phải lặn lội xuống bãi đậu xe dưới tầng hầm nữa.

Lâm Uyên Bạch ngồi vào trong, bất giác hỏi: "Anh xong việc rồi à?"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên không nhìn cô.

Sau khi Lâm Uyên Bạch thắt xong dây an toàn, bèn rút tay vào túi, không biết lấy ra thứ gì rồi giấu vào lòng bàn tay.

Sau đó cô chìa tay ra trước mặt anh, nắm lấy bàn tay lớn đang đặt trên vô lăng của anh. Sau đó ngón tay gầy của anh được đeo lên một chiếc nhẫn bằng bạc thuần, rất bình thường nhưng cũng sáng rực lên dưới hoàng hôn.

Hoắc Trường Uyên nhìn chiếc nhẫn xuất hiện trên tay mình, nhướng mày: "Đây cũng là em mua?"

"Ừm..." Lâm Uyên Bạch gật đầu, mặt vẫn còn đỏ hồng, cũng chìa tay mình ra. Trên tay cô có một chiếc nhẫn bạc giống hệt của anh. Cô ngượng ngùng giải thích: "Em mua bên lề đường thôi, cũng không đáng giá bao nhiêu, hai chiếc hai mươi đồng, nhẫn đôi. Chúng ta mỗi người một cái..."

Hoắc Trường Uyên không nói gì, sau khi khởi động xe, anh nắm chặt lấy tay cô.

Lâm Uyên Bạch len lén nhìn sang bên cạnh cô, thấy nơi khóe mắt anh có chút ý cười, nhưng không hề có ý hờn giận.

Vậy là vui rồi?

Cô không khỏi kinh ngạc. Không phải vì đôi nhãn tình nhân cô mua chứ?

Chiếc xe trắng nhanh chóng len lỏi vào dòng xe. Khi gặp đèn đỏ phía trước, Hoắc Trường Uyên cúi đầu, hôn lên ngón tay đeo nhẫn của cô.

...

Trong quán café, Lục Tịnh Tuyết khuấy tách Latte trong tay.

Ngồi đối diện là Lâm Dao Dao, người gọi cô ta ra. Từ sau khi ngồi xuống, Lâm Dao Dao huyền thuyên không ngừng, bô lô ba la nói cả tràng, đều liên quan tới Lâm Uyển Bạch và Hoắc Trường Uyên.

Lục Tịnh Tuyết nghe mà tâm trạng rất tệ, nhưng ngoài mặt vẫn phải duy trì nụ cười tao nhã.

Cuối cùng khi Lâm Dao Dao nói xong, dường như cô ta đã khẽ buông một tiếng thở dài: "Chị cô đúng là một nhân vật nguy hiểm."

"Em đã nói từ đầu rồi, bản lĩnh hồ ly của chị ta cao lắm! Chị Sunny, chị là vợ chưa cưới danh chính ngôn thuận của anh Trường Uyên, chị ta không xứng giành với chị! Chị nhất định phải giữ chặt anh Trường Uyên đấy, tuyệt đối không được quá hiền lành!" Lâm Dao Dao sốt sắng nói.

Lục Tịnh Tuyết mỉm cười đáp lại, rất có khí chất, cũng rất rộng lượng.

Chuông di động vang lên, cô ta bắt máy rồi nói với Lâm Dao Dao: "Dao Dao, tôi còn có việc, phải đi trước đây! Cảm ơn vì cô đã nói cho tôi biết những chuyện này!"

Lâm Dao Dao nghe xong, lập tức nói với vẻ trung thành một mực: "Chị Sunny, chị yên tâm, dù thế nào em cũng sẽ đứng về phía chị!"

"Dao Dao, cảm ơn cô!" Lục Tịnh Tuyết có vẻ như bị cảm động.

Chiếc xe sang trọng rẽ vào sân một biệt thự. Tài xế cung kính mở cửa xe: "Đại tiểu thư, đến rồi ạ!"

Khi Lục Tịnh Tuyết bước xuống, điện thoại lại đổ chuông, vẫn là Nguyễn Chính Mai gọi. Cô ta ngắt máy.

Cô ta đi thẳng vào trong biệt thự. Người dưới tiến lên đón. Cô ta thay giày xong, vừa cởi áo khoác và túi xách ném cho người dưới, vừa lên thẳng phòng sách tầng hai, gõ cửa đi vào.

Bên trong, Nguyễn Chính Mai đang ngồi trước bàn làm việc rộng lớn, day trán rầu rĩ.

"Mẹ, mẹ gọi con về nhà gấp như vậy có chuyện gì thế?"

Lục Tịnh Tuyết ngồi xuống trước bàn, tỏ vẻ khó hiểu.

Nguyễn Chính Mai ngẩng đầu lên, không nói nhiều, chỉ ném tập tài liệu bên cạnh qua: "Con đọc cái này trước đi đã."

Lục Tịnh Tuyết bày ra vẻ mặt nghi hoặc. Theo lời Nguyễn Chính Mai, cô ta mở túi tài liệu ra, bên trong là một xấp tài liệu. Rõ ràng là thông tin điều tra của một văn phòng thám tử tư. Cô ta đọc qua nội dung bên trên.

Chỉ trong vài phút ngắn ngủi, sắc mặt đã thay đổi nhiều.

Cuối cùng khi xem nốt trang cuối, Lục Tịnh Tuyết đặt mạnh xuống bàn, giọng hơi run rẩy: "Mẹ, bố đã biết chuyện này chưa?"

"Dĩ nhiên là chưa!" Nguyễn Chính Mai lập tức đứng lên.

Sự nghiệp phát triển tại nước ngoài của nhà họ Lục rất tốt. Chồng bà ta ở Berlin phát triển rất nhiều dự án, mấy năm gần đây càng ở bên đó thường xuyên, chỉ khi đón tết hoặc có chuyện quan trọng mới quay về. Huống hồ, Nguyễn Chính Mai cũng tuyệt đối không hé răng nửa lời.

Lục Tịnh Tuyết nhìn lại chỗ tài liệu lần nữa, bỗng nhiên cầm lên, nhanh chóng xé rách, rồi ném vào thùng rác: "Mẹ, con vốn dĩ phải là người lấy Trường Uyên, không bao giờ tùy tiện buông bỏ! Bây giờ, con càng không buông!"

Nguyễn Chính Mai đi tới bên cạnh con gái, vỗ vai cô ta gật đầu, ánh mắt lóe lên một sự tàn nhẫn.

Trở về phòng, Lục Tịnh Tuyết đi đi lại lại trước cửa ban công.

Ánh mắt lóe lên điều gì, cô ta rút di động, gọi vào một số điện thoại.

Sau khi đầu kia bắt máy, cô ta cất giọng dịu dàng.

"A Tranh, em đây."

Lục Tịnh Tuyết thở dài, ngừng lại mấy giây mới khẽ hỏi: "Anh có thể ra ngoài với em một lúc không?"

~Hết chương 194~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 195

Đêm khuya, trong một quán bar ồn ào.

Tiêu Vân Tranh lái xe tới, dọc đường vào ai ai cũng gọi anh Vân thiếu. Tối nay anh không có thời gian quan tâm đến ai, mà đi tìm lần lượt từng chỗ ngồi, cuối cùng tìm thấy Lục Tịnh Tuyết cầm cốc rượu ngồi uống một mình trong một góc khuất.

Nhìn thấy cô để rũ mái tóc xoắn dài, ôm cốc rượu vào lòng, anh vội vàng tiến lên: "Tịnh Tuyết, sao em lại ngồi đây uống rượu một mình vậy?"

Tiếng nhạc đinh tai nhức óc, Lục Tịnh Tuyết dường như không nghe thấy, tự động đổ rượu vào miệng.

"Tịnh Tuyết, em không được uống nữa!" Tiêu Vân Tranh giằng lấy cốc rượu.

Trong mắt Tiêu Vân Tranh, Lục Tịnh Tuyết luôn nho nhã đầy khí chất như vậy, nên ra vào những nơi cao sang, chứ không phải là một nơi thượng vàng hạ cám như thế này, hoàn toàn là một kiểu tự chà đạp bản thân.

Dường như Lục Tịnh Tuyết đã uống không ít, cô ngẩng đầu lên: "A Tranh, anh đến rồi đây à?"

"Em sao vậy? Gặp chuyện gì không vui sao?" Tiêu Vân Tranh nhíu mày hỏi, không giấu nổi vẻ quan tâm trên nét mặt.

"Ha ha, em muốn uống rượu!"

"Vì Hoắc Trường Uyên phải không?"

Thấy Lục Tịnh Tuyết im lặng, Tiêu Vân Tranh càng thêm chắc chắn về suy đoán của mình, anh thở dài: "Anh biết mà, ngoài anh ta ra, không ai có thể khiến em chán chường đến mức này! Tịnh Tuyết, em không được uống rượu nữa, không lâu trước đó em vừa mới vào bệnh viện. Bác sỹ nói là dạ dày của em rất yếu!"

"A Tranh, em buồn lắm, thật sự rất buồn!" Lục Tịnh Tuyết bò rạp ra bàn, nói từng tiếng một.

Tiêu Vân Tranh nắm chặt bàn tay đang buông thõng, cố kìm nén: "Tịnh Tuyết, nhà họ Hoắc không chỉ có mình anh ta là con trai, vì sao em không..."

Những lời phía sau còn chưa nói hết đã bị Lục Tịnh Tuyết ngắt ngang: "A Tranh, anh biết em thích Trường Uyên thế nào mà! Em từng nói với anh rồi, vào năm mười tám tuổi, trong buổi tiệc mừng sinh nhật một tuổi của Hoắc Thị, em và anh ấy đã nhảy một bài. Chính bài nhảy đó đã khiến em yêu anh ấy từ cái nhìn đầu tiên. Về sau khi biết nhà họ Hoắc và nhà họ Lâm có hôn ước, em đã vui biết bao nhiêu, em cảm thấy mình là người hạnh phúc nhất trên đời!"

"Bao nhiêu năm qua em ở nước ngoài luôn nỗ lực khiến mình trở thành một người xuất sắc hơn nữa, để có thể càng xứng đôi với anh ấy. Em muốn khiến tất cả mọi người biết, bọn em là một cặp trời sinh! Em đã đợi nhiều năm như vậy, chỉ đợi tới ngày được làm vợ anh ấy! Nhưng bây giờ em đã trở về, anh ấy lại nói xin lỗi em, không thể lấy em, còn từ chối lễ đính hôn bác trai muốn tổ chức! Nếu không thể lấy anh ấy, em thà cô độc cả đời..."

Nói tới cuối cùng, giọng Lục Tịnh Tuyết đã nghẹn ngào.

Ánh mắt Tiêu Vân Tranh càng lúc càng phức tạp, ngàn vạn lời muốn nói chỉ đọng lại thành một câu: "Tịnh Tuyết, em đừng khóc nữa, mắt sưng húp lên rồi."

Anh rút khăn tay ra, dịu dàng lau khô từng giọt nước mắt trên mặt cô.

"A Tranh, vẫn là anh tốt nhất! Anh tốt với em nhất!" Lục Tịnh Tuyết nắm lấy tay anh, lẩm bẩm trong ánh mắt long lanh nước.

Tiêu Vân Tranh cảm giác trái tim mình như thắt lại trong khoảnh khắc này, nhưng chỉ càng thương cô hơn.

Nước mắt của Lục Tịnh Tuyết vẫn không ngừng chảy, cô như đang chìm đắm hoàn toàn trong nỗi đau của mình. Chẳng biết đã qua bao lâu, cô bất ngờ nắm lấy tay anh: "A Tranh, anh giúp em một việc được không..."

...

Ngoài cửa sổ, hoàng hôn đang dần dần đi từng chút một.

Hoắc Trường Uyên dừng quay lưng về phía cửa sổ gọi điện thoại, ánh sáng đỏ như màu hoa hồng bao trùm lên tấm lưng rộng lớn của anh, khiến người ta nhìn qua phải nheo mắt lại mới thấy rõ, một sự nổi bật.

Trên ngón giữa bàn tay cầm điện thoại, có một chiếc nhẫn bạc phản chiếu ánh sáng.

Lâm Uyển Bạch khẽ cắn môi, là chiếc nhẫn cô mua bên lề đường.

Thật ra hôm đó cô cũng chỉ nhất thời nổi hứng, cảm thấy nó rất đẹp nên mua một đôi, nghĩ là chỉ đeo cho vui thôi. Không ngờ anh đeo vào rồi thì không tháo xuống nữa. Thật ra nó hoàn toàn không ăn khớp gì với bộ vest

sang trọng và chiếc đồng hồ hàng hiệu trên tay anh, nhưng anh không cảm thấy vậy.

Hoắc Trường Uyên gọi một cuộc điện thoại quốc tế. Khi anh bỏ di động xuống, cô cũng ngượng ngập quay đi.

Cô đặt chiếc quần Âu vừa gấp gọn gàng vào trong chiếc vali đã mở sẵn, cuối cùng bỏ vào đồ vệ sinh cá nhân. Cô tỉ mỉ kiểm tra, chỉ sợ sót thứ gì khác.

Cô cúi đầu nhìn đồng hồ, chuyến bay xuất phát lúc tám giờ tối, thời gian vẫn còn dư dả.

Chiều nay Hoắc Trường Uyên gọi điện cho cô, nói anh phải qua Mỹ một chuyến, nhưng có vẻ không đơn thuần chỉ là đi công tác.

Lâm Uyển Bạch bất giác lo lắng hỏi: "Hoắc Trường Uyên, tình hình bên cô rất nghiêm trọng sao?"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên đang rút điều thuốc ra, động tác chậm rãi khựng lại. Anh nhíu mày nói: "Rất gay, trong công ty xuất hiện nội gián, tiết lộ rất nhiều bí mật thương mại cho đối thủ cạnh tranh. Nếu lần này không giải quyết ổn thỏa, công ty của cô rất có thể sẽ phải đối mặt với nguy cơ phá sản."

"Nghiêm trọng đến mức đó?" Lâm Uyển Bạch khẽ kêu lên.

"Ừm." Hoắc Trường Uyên gật đầu.

Lâm Uyển Bạch thật ra cũng đã nghe chút phong thanh. Công ty hiện tại của cô trước đó đã được Hoắc Dung mua lại, thế nên một vài thông tin rò rỉ là chuyện bình thường, trong phòng trà nước có các đồng nghiệp hay đứng bàn tán.

Cũng khó trách anh lại bỏ hết mọi công việc cấp bách trong tay để bay thẳng qua đó.

Hoắc Trường Uyên đi qua, gập một chân ngồi xuống trước mặt cô: "Thế nên, anh buộc phải qua giúp cô vượt qua được cửa ải khó khăn này!"

"Anh làm được mà..." Lâm Uyển Bạch đặt tay mình lên tay anh.

"Tin tưởng anh vậy sao?" Hoắc Trường Uyên nhướn mày.

"Ừm!" Cô cũng gật đầu không chút chần chừ.

Hoắc Trường Uyên thấy vậy, rướn môi cười, bế cô ném lên giường.

Lâm Uyển Bạch vừa ngẩng đầu lên, anh đã bỏ nhào tới.

Bàn tay lớn của anh mới đó đã giữ chuẩn xác vòng eo của cô, cô nhắc nhở anh: "Hoắc Trường Uyên, lát nữa anh còn phải ra sân bay đây..."

"Anh biết, vẫn kịp." Hoắc Trường Uyên ném điều thuốc và bật lửa đi.

Lâm Uyển Bạch nhìn sắc trời, nếu tranh thủ một chút, quả thực vẫn còn dư hơn hai tiếng rưỡi nữa. Đối với anh, đây đích thực là khoảng thời gian có thể làm ra rất nhiều chuyện.

Còn chưa chuẩn bị xong, áo len trên người đã bị giật ra.

Cầm cô bị anh nâng lên, nụ hôn cuồng đoạt rơi xuống, càng lúc càng sâu hơn quần áo cũng lần lượt bay xuống sàn nhà.

Nhiệt độ trong phòng ngủ dâng cao, xen lẫn tiếng thở và tiếng ngâm nga của hai người.

Khi kết thúc, Lâm Uyển Bạch như con cá bị vớt lên bờ, nằm bẹp ra giường, nửa bên mặt vùi sâu vào trong gối, chớp mắt một hồi vẫn chưa tỉnh khỏi cơn dư chấn.

Chẳng biết bên ngoài trời đã tối hẳn từ khi nào.

Trong tầm mắt, cô thấy Hoắc Trường Uyên đang cài lại thắt lưng.

Trong không khí vẫn thoang thoang mùi nồng nhiệt. Ban nãy anh không lãng phí dù chỉ một giây một phút, nên giờ khuôn mặt tràn đầy thỏa mãn.

Đúng là chưa kịp chớp mắt đã diễn màn tình cảm...

Có điều, lần này anh đi Mỹ, lâu hay ngắn cũng chưa thể nói chuẩn xác. Hai người sẽ xa cách một khoảng thời gian, trong lòng cô thật ra vẫn muốn giúp anh thỏa mãn một chút, mà bản thân cô cũng khao khát.

Sau khi cài xong các cúc áo, Hoắc Trường Uyên ngồi xuống trước mặt cô như lúc nãy.

Anh hôn lên lòng bàn tay cô, ngữ khí quyến luyến: "Uyển Uyển, em có thể đi cùng anh!"

"Thôi..." Lâm Uyển Bạch lắc đầu: "Chuyện của cô bên đó rắc rối như vậy, em có đi cũng chẳng giúp được gì, lại gây thêm phiền toái cho hai người thì không hay!"

"Cũng được!" Hoắc Trường Uyên trầm ngâm gật đầu.

Chẳng phải vì anh sợ cô sẽ gây thêm phiền phức, chỉ là lần này sang Mỹ phải tập trung giúp Hoắc Dung giải quyết khủng hoảng, e là không có thời gian rảnh, chủ yếu sợ sẽ không quan tâm được đến cô.

Chuông di động vang lên, màn hình hiển thị số của Giang Phóng. Sau khi Hoắc Trường Uyên bắt máy, anh trầm giọng nói: "Ừm, tôi biết rồi, tôi xuống ngay."

"Giang Phóng đã ở bên dưới rồi."

Ngắt máy xong, anh cụp mắt xuống và nói: "Không cần tiễn đâu, anh xuống dưới lên xe luôn."

Lâm Uyên Bạch cũng không miễn cưỡng, chủ yếu là vì cô vừa mất quá nhiều sức, nên chỉ nhẹ nhàng buông bàn tay quán quýt của anh ra: "Ừm, vậy anh mau đi đi..."

Hoắc Trường Uyên xách vali lên nhưng không đi ngay.

Im lặng mấy giây, anh quay người trở về bên cạnh cô, nhíu mày: "Nếu bố anh lại gọi riêng em ra ngoài, dù là uống trà hay uống rượu đều không được đi, biết không?"

"..." Ông Hoắc nào có mời cô đi uống rượu bao giờ?

Trong ánh mắt anh có sự lo lắng khó che giấu. Cô yếu ớt lên tiếng: "Em hiểu rồi."

Hoắc Trường Uyên gật đầu, dường như vẫn chưa yên tâm, anh lại rút ví ra, lấy vài tờ chi phiếu chưa điền số tiền.

"Đây là gì?" Lâm Uyên Bạch hơi ngây ngốc.

"Em cứ cầm đi đã!" Hoắc Trường Uyên nhét vào tay cô: "Đề phòng vạn nhất. Nếu bố anh lại quăng tiền cho em như lần trước, em cũng quăng lại cho ông ấy!"

"..." Lâm Uyên Bạch suýt ngất.

Quăng đi quăng lại chẳng phải vẫn là tiền nhà họ Hoắc sao?

"Vâng..." Cô càng dụ giọng hơn, hiểu rằng anh suy nghĩ cho mình. Loáng thoáng nghe thấy tiếng còi xe dưới nhà, cô vội thúc giục: "Hoắc Trường Uyên, anh mau đi đi, đừng để trợ lý Giang chờ đợi, lỡ chuyến bay thì toi!"

Hoắc Trường Uyên gật đầu, ánh mắt tối đi: "Uyên Uyên, tự chăm sóc bản thân nhé!"

"Ừm, anh cũng vậy..." Cô xấu hổ đáp.

Nhìn cái bóng cao lớn của anh xách vali đi ra khỏi phòng ngủ, đến tận khi bên ngoài vọng vào tiếng đóng cửa, Lâm Uyên Bạch mới quay vào, lật người. Vừa mới chia tay, cô đã bắt đầu nhớ vòng ôm của anh rồi.

...

Chuyến bay sang bờ bên kia đại dương, phải đến ngày thứ hai, Hoắc Trường Uyên mới tới nơi.

Khi anh gọi điện tới, Lâm Uyên Bạch vừa họp xong, nghe được chất giọng trầm của anh, cô nói ngọt ngào: "Anh tới rồi à?"

"Ừm, đã đi vào trung tâm thành phố, bây giờ đang đi tới tổng công ty của Hữu Dung." Hoắc Trường Uyên trả lời cô, đằng sau hình như còn có tiếng loa bằng tiếng Anh. Anh hỏi cô: "Tối qua em ngủ thế nào?"

"Rất ngon..." Lâm Uyên Bạch thành thật trả lời.

Sau màn tình cảm ấy, cô quả thực quá mệt. Sau khi anh đến sân bay không lâu, cô đã mơ màng thiếp đi, ngủ một giấc đến sáng, hầu như không mơ mộng gì.

"Vô lương tâm!" Hoắc Trường Uyên hờn trách, ngữ khí trở nên ai oán: "Tôi qua ở trên máy bay anh chẳng ngủ được gì. Có một tiểu yêu tinh cứ lượn lờ trong đầu, làm anh chẳng ngủ được gì cả."

"Em không phải tiểu yêu tinh..." Lâm Uyển Bạch cắn môi.

Dù cách nhau cả đường truyền điện thoại, nhưng cũng chỉ cần vài ba câu anh đã có thể khiến cô đỏ mặt.

Lại nói thêm đôi ba câu nữa, đầu kia Hoắc Trường Uyên nghiêm giọng hỏi: "Uyển Uyển, anh tới công ty rồi."

Nghe vậy, Lâm Uyển Bạch ngoan ngoãn đáp một tiếng rồi ngắt máy.

...

Thời gian trôi rất nhanh, mới đó Hoắc Trường Uyên đã sang Mỹ được năm ngày rồi.

Khoảng thời gian này, hôm nào anh cũng gọi điện về, có lúc buổi sáng, có lúc buổi tối. Thời gian tuy không cố định nhưng lần nào nghe giọng anh cũng rất mệt mỏi, có lần anh còn nói mình đã liên tục hai đêm liền chỉ ngủ ba tiếng đồng hồ.

Lâm Uyển Bạch rất xót xa, nhưng ngoài việc cầu nguyện cho công ty của cô bình yên vượt qua được cơn khủng hoảng này, cô cũng chẳng làm được gì hơn.

Cô biết, đây là một cuộc chiến dai dẳng.

Nhưng Lâm Uyển Bạch tin vào năng lực của anh, chắc chắn anh có thể giúp Hoắc Dung hóa nguy thành an. Cô cũng không hiểu mình lấy sự tự tin

này ở đâu ra, chỉ là giống như câu trả lời của cô dành cho anh khi đó, không có bất kỳ hoài nghi nào, chỉ là từ tận đáy lòng luôn nghĩ như vậy.

Tới cuối tuần, buổi chiều cô đi siêu thị trở về nhà, vừa vặn khóa mở cửa, lần lượt bỏ đồ vào tủ lạnh thì chiếc di động trên tủ giày đổ chuông.

Lâm Uyên Bạch đi qua xem, là số máy bàn của nhà bà ngoại.

Cô mỉm cười bắt máy, đặt lên tai: "Alô, bà ngoại ạ?"

"Tiểu Bạch, thím Triệu đây!"

Đầu kia lại không phải chất giọng hiền từ của bà mà là một giọng phụ nữ trung niên sốt sắng.

Lâm Uyên Bạch không hề xa lạ. Thím Triệu là người vẫn luôn được thuê để chăm sóc cuộc sống cho bà sau khi bà xuống ở dưới quê. Có lúc cô và thím Triệu cũng nói chuyện điện thoại, nói mấy chuyện liên quan đến tình hình sức khỏe của bà.

"Thím Triệu, thím vẫn khỏe chứ? Gần đây bà ngoại sao rồi ạ?" Cô cười hỏi.

Đầu kia im lặng giây lát, vào lúc cô đang nghi hoặc thì tiếng khóc của thím Triệu bất ngờ vang lên: "Tiểu Bạch, cháu mau về đi! Bà ngoại cháu có chuyện rồi!"

Sắc mặt Lâm Uyên Bạch lập tức trắng bệch ra.

Trước mắt cô như tối sầm lại, di động cũng lập tức rơi xuống đất, màn hình vỡ tan...

~Hết chương 195~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 196

Bệnh viện huyện.

Trong đêm, chiếc taxi biển số thành phố Băng Thành đỗ trước cửa. Cánh cửa bật mở, một cái bóng mảnh khảnh từ trong lao ra, túi xách trên người còn không kịp khóa cẩn thận, đến cả tiền lẻ người tài xế trả lại cũng quên không lấy.

Bước chân Lâm Uyên Bạch rối loạn, chỉ muốn nhanh một chút, nhanh thêm chút nữa.

Giọng thím Triệu trong điện thoại rất hoảng loạn. Thím ấy nói mình vừa đi ra cửa hàng tạp hóa trở về đã phát hiện bà ngoại ngất ra sàn. Bây giờ đã tìm xe đưa tới bệnh viện gần huyện nhất, tình hình cụ thể không nói rõ, chỉ không ngừng nhấn mạnh cô phải nhanh chóng trở về.

Về đêm, trong bệnh viện cũng trở nên rất yên ắng.

Từ thang máy đi ra, Lâm Uyên Bạch nhìn thấy một cái bóng hơi mập đứng đầu hành lang, đang đi đi lại lại ở đó. Cô chạy qua: "Thím Triệu, bà ngoại cháu đâu ạ?"

Thím Triệu nhìn thấy cô, khóe mắt lập tức đỏ rực.

"Thím Triệu, sao thím không nói gì, bà ngoại cháu đâu?" Lâm Uyên Bạch thấy vậy càng hoang mang hơn. Cô nhìn phòng cấp cứu trước mặt, sốt sắng hỏi: "Đang cấp cứu bên trong ạ? Tình hình sao rồi ạ? Có nguy

hiểm không? Bệnh viện ở đây chưa tốt lắm, cháu phải khẩn trương chuyển bà lên Bệnh Thành!"

"Tiểu Bạch!" Thím Triệu nắm lấy tay cô, mặt đau khổ: "Cháu nghe thím nói, thím cũng hết hồn rồi! Vào nhà thím phát hiện bà ngoại cháu nằm ngất dưới sàn, gọi sao cũng không được, hít vào ít hơn thở ra. Thím liền kêu người gọi xe cấp cứu, đưa thẳng lên bệnh viện huyện. Bác sỹ và y tá cũng hết lòng cấp cứu! Tiểu Bạch, bà ngoại cháu đã đến tuổi này rồi, cho dù có xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn cũng là điều dễ hiểu thôi!"

Nói tới cuối cùng, thím Triệu bật khóc.

Cả người Lâm Uyên Bạch ngơ ra, nỗi hoảng sợ lan đi không bờ bến: "Thím Triệu, bây giờ rốt cuộc bà ngoại cháu sao rồi!"

Thím Triệu biết không thể giấu cô, bèn nắm chặt tay cô, nghẹn ngào nói từng câu từng chữ: "Tiểu Bạch, cháu phải gắng lên! Bà ngoại cháu... đã qua đời rồi..."

"Gì cơ?" Bước chân Lâm Uyên Bạch lảo đảo.

Như bị sấm sét đánh trúng đầu, trong giây phút đó đầu óc cô hoàn toàn trống rỗng, chỉ văng vẳng mấy chữ đó.

Đã qua đời rồi...

Qua đời rồi...

Từ một năm trước khi bà ngoại bị bệnh, ngày nào cô cũng chạy qua chạy lại bệnh viện. Không chỉ một lần bà đối mặt với nguy kịch nhưng lần nào cũng bình an vượt qua. Mà trong suy nghĩ, cô cũng chưa bao giờ nghĩ bà sẽ rời xa mình.

"Không, không thể nào! Bà ngoại rõ ràng rất mạnh khỏe, tối hôm qua cháu còn nói chuyện điện thoại với bà mà, giọng bà còn rất khỏe! Hơn nữa, lúc ở Bệnh Thành bác sỹ Tần đã mổ cho bà, bà hồi phục rất nhanh, sẽ không có vấn đề gì..."

"Tiểu Bạch, cháu nên vào trong xem đi!" Thím Triệu không ngừng lau nước mắt: "Bây giờ bà ngoại cháu vẫn nằm bên trong, cháu vào tiễn bà đi! Nếu thím không can họ đợi tới khi cháu đến, họ đã đẩy bà vào nhà xác rồi!"

Hai chữ nhà xác như kích thích dây thần kinh của cô, bước chân của Lâm Uyển Bạch khuyu xuống.

Thím Triệu vội vàng dìu cô đứng lên, dẫn vào trong phòng bệnh.

Căn phòng rất yên ắng, còn im lặng hơn cả hành lang. Trên giường là một người đã được trùm khăn trắng.

Lâm Uyển Bạch loạng choạng đi tới, bàn tay run rẩy một lúc mới nắm được mép khăn. Trong lòng cô vẫn còn nhen nhóm một niềm hy vọng, những gì mình vừa nghe thấy là ảo giác, người nằm đây cũng không phải là bà ngoại. Nhưng khi cô vén chiếc khăn lên, nhìn thấy khuôn mặt hiền từ nhưng đã không còn sự sống nằm trên đó, trái tim như bị móc đi một góc, hoàn toàn sụp đổ.

Cô giơ tay chạm vào bà, nhưng cơ thể bà lạnh lẽo như băng, một chút nhiệt độ cũng không có.

Dù có xoa, có ủ ấm bằng cách nào cũng phí công vô ích. Bà chỉ như đang nằm ngủ, bất động ở đó, yên lành như một pho tượng, không mở mắt cũng không cười nữa.

Nước mắt trong phút chốc làm nhòa tầm nhìn, rồi tuôn ào ào.

Lâm Uyên Bạch như không dám tin, càng như không thể chấp nhận. Cô lắc đầu, lùi lại phía sau.

Cô hy vọng biết bao đây chỉ là cơn ác mộng. Nhưng khi mở mắt ra, vẫn vít quanh mũi vẫn là mùi thuốc khử trùng gai người, nhắc nhở cô tất cả là sự thật. Bên ngoài có ánh nắng hắt vào, đã là buổi sáng ngày hôm sau rồi.

Nhớ lại khuôn mặt hiền từ của bà khi vén khăn lên, Lâm Uyên Bạch ngồi bật dậy.

Mu bàn tay đau đớn, cô cúi đầu xuống nhìn mới phát hiện chỗ cắm ống truyền dịch đỏ rực lên. Bên cạnh có một bóng người rảo bước tiến lên, vội vàng giữ chặt tay cô.

"... Anh Yến Phong?"

Lâm Uyên Bạch bàng hoàng há hốc miệng, giọng rất khàn.

Yến Phong cúi đầu, xác định mu bàn tay cô không sao rồi mới nhẹ nhàng nắm lấy vai cô, nét mặt không giấu nổi vẻ đau xót: "Anh đây, Tiểu Uyên, em cảm thấy vẫn ổn chứ?"

"Anh Yến Phong, bà ngoại, bà ngoại em..." Lâm Uyên Bạch không nói nổi nữa, giọng nghẹn ngào.

"Tiểu Uyên, anh biết cả rồi! Em quá sốc nên ngất đi, lúc anh gọi điện thoại cho em thì y tá ở đây nhận máy, thế nên tối qua anh lái xe cả đêm đến đây. Người chết rồi không thể sống lại... Em đừng quá đau buồn." Yến Phong nói tới cuối cùng cũng buông một tiếng thở dài.

"Không, em không muốn..." Lâm Uyên Bạch lắc đầu, nhưng cô biết mình lực bất tòng tâm.

"Tiểu Uyển, là con người sớm muộn gì cũng phải chết. Bà ngoại tuổi đã cao, cũng sớm muộn sẽ đến ngày này!" Yến Phong dịu dàng nói tiếp: "Bây giờ bà đã được chuyển tới nhà xác, em phải mạnh mẽ lên, việc tang lễ của bà chắc chắn phải làm. Em không thể để bà cứ ở mãi trong nhà xác lạnh lẽo ấy được, phải không?"

Lâm Uyển Bạch bịt chặt miệng, nước mắt lã chã rơi.

Yến Phong ngồi xuống bên giường, ôm vai cô muốn cho cô thêm sức mạnh: "Tiểu UYÊN, định để bà ở dưới quê hay đưa về Băng Thành?"

Bờ môi cô run lên không thể kiểm soát, rất lâu sau, cuối cùng cô mới bật ra tiếng nói: "Để ở dưới quê..."

Lúc trước sau khi ra viện, bà khẳng khẳng muốn về quê ở. Bà đã nói với cô, vì bà rất nhớ cuộc sống cùng ông ngoại ở quê khi xưa. Ông ngoại cũng được chôn dưới quê, e rằng bà cũng sẽ muốn ở lại đây, ở bên cạnh ông.

"Được rồi, đừng lo lắng, anh sẽ giúp em chuyện hậu sự." Yến Phong gạt đầu.

"Cảm ơn anh..." Lâm Uyển Bạch nghẹn ngào.

Yến Phong thở dài, bê bát cháo mua từ sáng sớm nay đến, muốn cô ăn mấy miếng.

Nhưng sao cô nuốt nổi. Cô lắc đầu từ chối, cả cốc nước ấm anh ấy đưa qua cũng chỉ nhấp một chút, không đủ làm ướt bờ môi khô khốc.

Yến Phong vừa xót xa vừa lo lắng, nghĩ tới điều gì đó, anh ấy nhíu mày hỏi: "Tổng giám đốc Hoắc đâu? Sao lúc này anh ta không ở bên cạnh em?"

Nhắc đến Hoắc Trường Uyên, đôi mắt Lâm Uyển Bạch càng ướt.

Nếu lúc này đây có anh ở bên thì tốt biết bao, cô thật sự rất nhớ anh.

Lâm Uyển Bạch cất giọng khản đặc: "Anh ấy đi Mỹ rồi..."

Có vẻ như nhắc đến Tào Tháo, Tào Tháo liền xuất hiện, di động bên gối của cô vang lên đúng lúc này, màn hình hiển thị ba chữ "Hoắc Trường Uyên".

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 197

"Uyển Uyển!"

Cuộc gọi được kết nối, chất giọng trầm vang vọng bên tai.

Lâm Uyển Bạch nắm chặt di động, nghe thấy giọng anh, cô liền như có được chỗ dựa: "Hoắc Trường Uyên..."

"Hôm nay là Chủ Nhật, đang ở nhà à?" Hoắc Trường Uyên giọng điệu cũng không khá hơn cô là bao, cũng rất khàn, còn toát ra cảm giác mệt mỏi sâu sắc: "Anh vẫn đang ở công ty, ban nãy bảo cô về trước rồi. mấy hôm nay thần kinh của cô cứ căng thẳng, anh sợ sức khỏe cô không trụ nổi. Anh đợi giải quyết xong mấy công việc trong tay là có thể về khách sạn ngủ rồi."

"Em đang làm gì vậy?" Cuối cùng, anh lại hỏi cô.

Lâm Uyển Bạch nhìn màu trắng kính người trong phòng bệnh, rồi lại nhìn ánh nắng đang đậm màu ngoài cửa sổ.

Vào giờ này, ở nơi anh có lẽ đã là đêm khuya rồi.

Cho dù không nhìn thấy, cô cũng có thể tưởng tượng ra, anh đang nằm bò trên bàn họp, phía trước là một chồng tài liệu cao như núi, còn khuôn mặt cương nghị của anh cũng tràn đầy mệt mỏi, đôi mày nhíu sâu lại.

Nhắm mắt lại, cô hít một hơi thật sâu.

Dường như sợ anh nghe ra điều gì khác lạ, cô cố gắng làm như không có chuyện gì: "Em đang xem tivi..."

"Nhớ em rồi."

"Em cũng vậy..."

Sống mũi Lâm Uyên Bạch cay cay, suýt chút nữa để lộ tiếng nức nở.

Hoắc Trường Uyên hình như đã châm một điều thuốc, có tiếng thở ra rất mạnh: "Nếu mọi việc thuận lợi, thêm mấy hôm nữa là anh có thể giúp cô vượt qua khủng hoảng này, tới lúc đó anh sẽ quay về được! Uyên Uyên, ngoan ngoãn ở nhà đợi anh về."

"Ừm..." Lâm Uyên Bạch đỏ mắt gật đầu.

Sau khi cô cúp máy, Yến Phong ở bên cạnh bèn nhíu mày hỏi: "Vì sao không nói cho cậu ta biết?"

Lâm Uyên Bạch không lên tiếng, hốc mắt đỏ rực.

Yến Phong thấy vậy, giống như đã đoán được, lại hỏi: "Sợ cậu ta lo lắng?"

"Ừm..." Lâm Uyên Bạch đáp một tiếng khẽ khàng: "Nếu em nói bà ngoại mất, anh ấy sẽ lập tức mua vé bay vội về đây. Nhưng bên đó cô đang rất cần anh ấy, nếu anh ấy về bây giờ, mọi công sức trước đó sẽ đổ sông đổ bể! Đợi anh ấy giải quyết xong xuôi chuyện bên đó, em sẽ nói với anh ấy..."

Hoắc Dung trước giờ luôn đối xử với cô rất tốt.

Cô không muốn công ty của bà phá sản. Ban nãy trong điện thoại cô cũng nghe thấy rồi, giọng anh rất khàn, cảm giác mệt mỏi mãnh liệt đến

thế. Nếu như cô lại nói chuyện bà ngoại cho anh, cho dù không quay về, anh nhất định cũng lo lắng và sốt ruột theo. Cô không muốn anh rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan.

"Đã tới lúc này rồi mà em vẫn còn nghĩ cho cậu ta." Yến Phong nở nụ cười có phần khiên cưỡng.

Lâm Uyển Bạch không nói gì, chỉ cố gắng chân tĩnh lại.

Yến Phong nói không sai, cô phải mạnh mẽ lên, còn phải làm hậu sự cho bà, không thể để bà ra đi không an lòng như vậy được.

...

Dưới quê có tập tục, phải túc trực bên linh cữu người chết đủ ba ngày.

Xung quanh bà ngoại các cháu chắt chỉ còn mình cô, thế nên những việc này cô cũng phải tự làm. Nơi thấp hương được dựng ngoài vườn, rất nhiều bà con hàng xóm đều tới chia buồn.

Lâm Uyển Bạch mặc đồ đen, lần lượt cúi đầu cảm tạ từng người một.

Yến Phong vẫn chưa đi, từ đầu đến cuối ở bên giúp cô giải quyết chuyện tang lễ. Cô rất cảm kích, lúc này bên cạnh có một người thân quen, dù là sức khỏe hay tinh thần đều có một sự an ủi to lớn.

Bạn thân Tang Hiểu Du sau khi biết tin đã cùng Tần Tư Niên vội tới nơi.

Tang Hiểu Du vừa nhìn thấy cô liền nhào tới, ôm chặt lấy cô, hai mắt đỏ rực. Cuối cùng, cô ấy bị Tần Tư Niên kéo ra. Tần Tư Niên có phần áy náy, dù sao bác sỹ cũng như cha mẹ, bà còn là bệnh nhân anh ấy từng chữa trị.

Nhưng Lâm Uyên Bạch hiểu, không liên quan gì tới anh ấy cả, chuyện bất ngờ như vậy chẳng ai muốn, cô cũng chỉ mong sao bà sống lâu trăm tuổi.

Tần Tư Niên hỏi cô đã thông báo cho Hoắc Trường Uyên chưa. Cô nói chưa, đồng thời nói rõ lý do, nghe xong Tần Tư Niên gật đầu thấu hiểu.

Họ không ở lại quá lâu, Tang Hiểu Du hình như đang ốm, trông có vẻ nhợt nhạt, họ liên tục không ngừng. Bệnh viện cũng gọi liên tục cho Tần Tư Niên, vẫn còn ca mổ phải thực hiện nên Lâm Uyên Bạch giục họ cứ về đi.

Kiên trì tới buổi tối ngày thứ ba, cô gần như không trụ được nữa.

Yến Phong cầm cốc nước ấm đi qua vườn, đưa cho cô đồng thời đưa cả di động: "Tiểu Uyển, máy của em sạc đầy pin rồi này, ban nãy có một số lạ gọi đến, gọi hai lần liền, nên anh đã nghe máy, nhưng hình như gọi nhầm, đầu kia tắt máy rất nhanh."

Lâm Uyên Bạch đón lấy, tìm lại nhật ký cuộc gọi, quả nhiên bên trên hiển thị một số máy lạ.

Cô gật đầu, không quá để ý.

Yến Phong thấy sắc mặt cô hơi tệ, bèn nhẹ nhàng đỡ cô dậy, dịu dàng nói: "Tiểu Uyển, em về phòng ngủ một chút đi, anh trông chừng giúp em."

Giữa Lâm Uyên và anh ấy không cần khách sáo, cô gật đầu không miễn cưỡng.

...

Sau khi nhìn cô đi khỏi, chẳng bao lâu sau, có một chiếc xe đua chạy đến, dừng bên cạnh, rồi một bóng hình quen thuộc bước xuống.

"Anh Phong."

Yến Phong nhìn thấy người đó, đứng dậy đi qua: "Vân Tranh, cậu đến rồi à!"

Buổi trưa, Tiêu Vân Tranh gọi điện thoại tìm anh ra ngoài ăn cơm. Anh nói rõ tình hình bên này, Tiêu Vân Tranh nghe xong lập tức nói sẽ qua.

"Ừm, Lâm Uyển Bạch sao rồi? Nhất định là rất đau lòng phải không?" Tiêu Vân Tranh ngó vào trong sân.

Yến Phong gật đầu, thở dài rất đau lòng: "Đúng vậy. Cô ấy và bố xưa nay quan hệ vẫn chẳng ra sao. Mẹ lại qua đời sớm như vậy, chỉ có bà ngoại và cô ấy nương tựa vào nhau mà sống. Bà gần như là người thân duy nhất của cô ấy trên cuộc đời này rồi, đúng là làm khó cho cô ấy!"

Tiêu Vân Tranh gật đầu, cũng thở dài theo.

Hai người họ nói chuyện băng quơ vài câu, giống như không quá chú tâm, Tiêu Vân Tranh móc một điều thuốc trong túi ra đưa cho anh: "Anh Phong, có làm một điều không?"

"Hút một điều đi!" Yến Phong giơ tay đón lấy.

Sợ lát nữa sẽ buồn ngủ, hút điều thuốc cũng có tinh thần hơn một chút.

Tiêu Vân Tranh nhìn thấy anh đón lấy, lại rút một chiếc bật lửa ra. Khi giúp anh châm lửa, biểu cảm trên khuôn mặt có một khoảnh khắc rất bất rút và phức tạp.

Yến Phong rít mấy hơi, cảm giác có chút khác biệt, như có một mùi hương nào thoang thoảng: "Thuốc lá nước ngoài à?"

"Ừm, người ta tặng em, cũng tạm, không hắc lắm!" Tiêu Vân Tranh không nhìn thẳng anh mà nhìn xuống đất. Khi hút gần xong điếu thuốc, cậu ta cũng không ngước mắt lên mà lên tiếng: "Anh Phong, em trông giúp anh một lúc cho, anh vào xem Lâm Uyển Bạch thế nào đi. Bây giờ cô ấy cũng cần người ở bên!"

Yến Phong gật đầu: "Cũng được, vậy vất vả cho cậu rồi."

"Còn khách sao với em!" Tiêu Vân Tranh uể oải đáp.

Yến Phong vỗ vai cậu ta, không nói thêm nhiều, quả thực có phàn không yên tâm. Anh dập tắt điếu thuốc xuống đất, đứng dậy đi vào sân, không chú ý tới ánh mắt dần tối sầm lại của đối phương.

Vào trong sân, cửa phòng ngủ không đóng, trên trần nhà chỉ có một ngọn đèn vàng leo lắt.

Lâm Uyển Bạch quả nhiên không ngủ, chỉ ôm đầu gối ngồi ở cuối giường.

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 198

Ánh đèn hắt lên người cô, hình bóng đơn độc, khiến người ta thấy mà thương.

Yến Phong bê bát cháo táo đỏ vừa hâm nóng lại tới. Bữa tối cô hầu như chẳng ăn uống gì mấy, chỉ động đũa một chút đã nói là no rồi, anh cảm giác mỗi ngày mình lại thấy cô gầy đi một chút vậy.

Lâm Uyên Bạch như không hề nghe thấy tiếng bước chân của anh, vẫn tựa cằm lên gối, cup mắt nhìn xuống chiếc di động bên chân.

Yến Phong hiểu, cô đang đợi điện thoại của Hoắc Trường Uyên.

Sau khi bà ngoại mất, dĩ nhiên anh sẽ không để cô một mình đối mặt với những chuyện này. Sau khi anh giúp cô giải quyết chuyện hậu sự, trong ba ngày này, cô đều nói chuyện điện thoại với Hoắc Trường Uyên. Vẫn giống như hôm ở trong bệnh viện, cô cố gắng thể hiện sự bình thường. Có mấy lần, anh đã nhìn thấy cô cố gắng gượng ép một nụ cười, sau khi ngắt máy lại dùng hai tay ôm mặt.

Rõ ràng mất đi người thân đau đớn là thế nhưng cô vẫn cố gắng chống chọi, chỉ vì không muốn Hoắc Trường Uyên lo lắng.

Yến Phong vô thức nắm chặt tay lại, có một cảm giác đầu đá trong lồng ngực. Sau khi phát giác ra, anh hơi hoảng hốt lo sợ, bởi vì trong những cảm xúc ấy mơ hồ có vài phần ghen tỵ.

Có lẽ anh nên sớm thừa nhận, vào lần đầu tiên nhìn thấy Hoắc Trường Uyên xuất hiện trong nhà cô, lòng anh đã không còn bình yên được nữa.

Chỉ là anh luôn nhẫn nại theo thói quen, vùi chôn mọi cảm xúc tận sâu nơi đáy lòng, không để lộ chút gì, bởi vì khoảng cách giữa hai người là mười hai tuổi, và còn thân phận đặc biệt của anh khi mang theo đứa con trai...

Khi bát cháo được đưa đến trước mặt, Lâm Uyên Bạch mới từ từ ngẩng đầu lên, nhưng cô không nhận lấy. Dường như cô không muốn ăn uống gì, chỉ nhìn ra ngoài cửa sổ, khẽ hỏi: "Anh Yên Phong, giờ này ở New York chắc là sáng rồi nhỉ..."

"Ừm." Yên Phong gật đầu.

Lâm Uyên Bạch cũng gật đầu, rồi lại tự động nói tiếp: "Tối qua nghe anh ấy nói về khách sạn khá sớm, liên tục thức mấy đêm, cuối cùng chắc cũng được ngủ một giấc ngon rồi..."

"Đừng nhắc tới cậu ta nữa! Tự chăm sóc tốt cho bản thân đi!" Yên Phong nhíu mày ngắt lời, nhìn khuôn cằm gầy rộc đi của cô, hơi tức giận vì cô chỉ nghĩ đến đối phương.

"Ừm, em biết rồi." Lâm Uyên Bạch hít sâu một hơi: "Trước khi đi anh ấy cũng đã bảo em phải tự chăm sóc tốt cho mình."

Lại là Hoắc Trường Uyên...

Cảm giác ghen tức nơi lồng ngực càng lúc càng mãnh liệt, dường như chỉ chờ bộc phát ra ngoài.

Yên Phong đặt bát cháo xuống tủ đầu giường bên cạnh, khi quay về, ánh mắt anh rơi xuống bàn tay nhỏ trắng trẻo của cô.

"Tiểu Uyên."

Chất giọng ấm áp vang lên, Lâm Uyên Bạch sững người.

Cô cúi xuống, nhìn về phía bàn tay Yến Phong đang phủ lên tay mình, bên tai một lần nữa vang lên giọng nói của anh: "Tiểu Uyên, nếu một lần nữa anh nói với em rằng muốn đưa em sang Mỹ sống, em còn chấp nhận không?"

"Anh Yến Phong..." Lâm Uyên Bạch bất ngờ ngẩng đầu lên, lòng hơi sững sốt.

Cô nuốt nước bọt, quan sát thấy biểu cảm và giọng nói của anh đều rất áp lực.

Yến Phong nắm chặt tay cô, đồng thời nhìn sâu vào mắt cô, như sợ bỏ lỡ bất kỳ cảm xúc nào của cô vậy: "Em còn chấp nhận không?"

"Em xin lỗi..." Lâm Uyên Bạch cắn môi.

Một tia sáng nào đó trong mắt Yến Phong giống như bị dập tắt trong khoảnh khắc, có chút đắng chát.

Ba chữ này đã nói rõ đáp án của cô. Anh nên đoán trước sẽ như vậy, nhưng lại không dám hỏi thành lời.

Chẳng hiểu vì sao, một sự rục rịch bỗng cuộn trào lên từ phía bụng dưới. Anh nắm bàn tay dịu dàng mềm mại của cô trong lòng bàn tay, không muốn buông ra quá dễ dàng, không biết là vì không cam tâm hay vì điều gì khác, anh không kiểm soát nổi bản thân.

Lâm Uyên Bạch cảm thấy không ổn, muốn rút tay về nhưng càng bị anh nắm chặt hơn.

Cô nhú mảy, cảm nhận được Yến Phong đột ngột cúi người xuống, ngũ quan của anh được phóng to ra. Cô giật mình, hết hồn một phen, còn chưa kịp phản ứng lại, cơ thể anh đã đột ngột đè xuống.

"Anh Yến Phong, anh..."

Lâm Uyên Bạch hoảng hốt tròn tròn mắt, phát hiện trên khuôn mặt nghiêm nghị của Yến Phong đã bớt đi nhiều sự dịu dàng dành riêng cho cô thường ngày, ánh mắt không còn trong trẻo, có chút ý loạn tình mê ở trong.

Cô không phát ra được âm thanh vì đã bị nụ hôn của anh chặn đứng.

Cả người cô bị đẩy mạnh xuống giường, Lâm Uyên Bạch hoang mang đẩy anh.

Nụ hôn của Yến Phong ngược lại càng vì sự giãy giụa của cô mà trở nên kịch liệt hơn, hai tay anh cũng bắt đầu kéo xộc xệch quần áo của cô ra.

Giống như bị thứ gì mê hoặc vậy, khắp người anh ẩn hiện một nguồn sức mạnh đáng sợ.

Lâm Uyên Bạch và Hoắc Trường Uyên từng nhiều lần thân mật, thế nên cô không thể nào không hiểu. Cô cảm nhận được rất rõ ràng tín hiệu nguy hiểm phát ra từ một người đàn ông vào lúc này.

"Dừng!"

Lâm Uyên Bạch run rẩy kêu lên nhưng Yến Phong hoàn toàn coi như không nghe thấy. Trong mơ hồ, quần áo của cô đã bị xé ra, nụ hôn của anh kiếm tìm lướt xuống, dùng sức ở những nơi da thịt lộ ra.

Thể lực giữa nam và nữ vốn dĩ rất chênh lệch, huống hồ bây giờ cô còn đang tiêu tụy, vốn dĩ đã yếu đuối, nên chẳng thể lay động phần nào.

Lâm Uyển Bạch càng thêm sợ hãi. Yến Phong như biến thành một người hoàn toàn khác, trong ánh mắt cô có sự hoảng sợ, đây không phải là việc mà Yến Phong trong ký ức cô có thể làm ra.

Đẩy không ra, tay cô lần tìm tới bát cháo được đặt trên đầu giường ban nãy, cô đập mạnh vào đầu anh.

Cơn đau đón ập tới, động tác của Yến Phong dừng lại, anh giơ tay ôm lấy trán.

Lâm Uyển Bạch ôm chặt ngực, nước mắt không ngừng chảy xuống, miệng vẫn còn lẩm bẩm: "Anh Yến Phong, đừng..."

Cháo táo đỏ chảy ra từ kẽ ngón tay, bên tai vẫn còn những tiếng thút thít, ánh mắt hoảng loạn của Yến Phong dần dần bình tĩnh lại. Anh nhìn sang cô đang khóc bên cạnh, giống như không dám tin vào chuyện vừa xảy ra.

Anh đã làm gì?

Yến Phong sầu não vô cùng. Bà ngoại cô vừa mất, anh suýt nữa "ức hiếp" cô!

Nếu thật sự xảy ra chuyện gì, anh sẽ không thể tha thứ cho mình. Chỉ là anh không hiểu vì sao cơn mê loạn này lại thiếu kiểm soát như vậy. Có thứ gì đã đánh thẳng lý trí của anh, bây giờ bụng dưới vẫn còn nguyên cảm giác rục rịch, nhưng cơn đau trên đầu đã đánh thức anh.

"Tiểu Uyển, em đừng khóc nữa, anh xin lỗi, anh không cố tình đâu!" Yến Phong vội vàng kéo cô ngồi dậy, không vượt quá giới hạn nữa, cài lại cúc áo cẩn thận cho cô, vừa hối hận vừa tự trách: "Tại anh không tốt, làm em sợ rồi. Anh cũng không biết mình bị làm sao nữa... Em đừng sợ, bây giờ anh sẽ ra ngoài trông linh cữu cho em!"

...

Chín giờ sáng, chuyến bay từ New York trở về vừa hạ cánh.

Giang Phóng trái phải lần lượt kéo túi hành lý, đi theo sau Hoắc Trường Uyên trong bộ vest đen, chốc chốc lại lén lút quan sát sắc mặt sếp.

Sáng hôm qua họ ra sân bay New York, bay hơn mười mấy tiếng đồng hồ, trở về Băng Thành do chênh lệch múi giờ nên vẫn là buổi sáng.

Giang Phóng biết, giây phút giải quyết xong khủng hoảng cho Hữu Dung, sếp dặn mình đặt vé máy bay là cố tình không báo cho cô Lâm biết. Đến tận khi đến sân bay, anh mới định gọi cho cô, có điều có thể vì đi quá gấp gáp, di động bị bỏ quên ở khách sạn, chuyến bay lại rất sát giờ rồi nên khi nhờ người mang đến đã không còn kịp nữa.

Sếp đòi mượn di động của anh ấy, nhưng chẳng biết trùng hợp thế nào lại hết pin.

Trong phòng chờ cũng có những người quen quay về Băng Thành, anh mượn tạm của người ta một chiếc di động.

Sau khi sếp đón lấy thì ấn một dãy số rất quen thuộc. Giang Phóng đứng bên cạnh, vừa hay nhìn thấy bờ môi mỏng của anh hơi rướn lên. Có điều hình như không ai nghe máy, anh gọi lại lần thứ hai.

Cuối cùng khi đầu kia có người nhận máy, sếp chưa nói câu nào đã ngắt máy, sắc mặt trong phút chốc như mây gió sắp kéo tới.

Suốt cả chuyến bay, khuôn mặt Hoắc Trường Uyên đều sa sầm lại, ngay cả cô tiếp viên hàng không cũng không dám tiến lên mời chào.

Giang Phóng ngồi thẳng lưng một chút, tinh thần không khỏi căng thẳng hơn.

Ở cửa ra, tài xế Trần đã sớm đợi sẵn, nhìn thấy họ thì lập tức tiến lên, đón lấy hai vali hành lý, đồng thời đưa một chiếc di động hoàn toàn mới.

Giang Phóng kiểm tra một chút, rồi cung kính ghé qua: "Hoắc tổng, đã lắp lại thẻ, di động đây ạ."

Hoắc Trường Uyên đón lấy, thẳng thừng nhét vào túi quần.

Giang Phóng thấy vậy, há hốc miệng, câu hỏi sao không gọi cho cô Lâm đã ra tận miệng nhưng khi bắt gặp ánh mắt lạnh lùng của sếp, nó tự động được nuốt xuống.

Khi đi ra khỏi đại sảnh sân bay, có một bóng dáng thoăn thoắt chạy đến, tiếng giày cao gót càn cạch.

"Anh Trường Uyên..."

Giang Phóng nhìn qua, là một tiểu thư họ Lâm khác.

Lâm Dao Dao trang điểm cẩn thận, đầu tóc có vẻ cũng được tạo kiểu tỉ mỉ, mặc một bộ đồ Chanel rất nổi bật, lưng đeo túi hàng hiệu, như một con chim công kieu ngạo, khiến người ta muốn tặng lờ cũng khó.

Nhưng Hoắc Trường Uyên vẫn làm như không nhìn thấy, không ngừng đi về phía bãi đậu xe.

Lâm Dao Dao kiên trì đuổi theo, bước chân đi giày cao gót cũng nhanh như bay: "Anh Trường Uyên, sao anh không đái hoài tới em vậy! Em đã đặc biệt đến đây đợi anh, em có chuyện muốn nói với anh!"

"Không hứng thú!" Hoắc Trường Uyên nhìn thẳng.

"Liên quan tới anh và chị, anh cũng không hứng thú sao?" Lâm Dao Dao thấy anh vẫn không đoái hoài tới mình, rảo bước đi theo bên cạnh: "Anh Trường Uyên, anh đừng đi, anh nghe em nói đã! Em hoàn toàn thấy bất bình cho anh, Lâm Uyển Bạch lại dám cho anh mọc sừng!"

"Cô nói cái gì!" Hoắc Trường Uyên trầm giọng.

Lâm Dao Dao hết hồn vì sự u ám trên khuôn mặt anh, sợ hãi vô cùng nhưng cũng nhanh chóng nhớ ra mục đích của mình, bỗng chốc không còn sợ gì nữa. Cô ta rút di động ra khỏi túi xách, đưa qua: "Anh Trường Uyên, em không hề lừa anh, không tin anh xem đi!"

Khi liếc thấy bức ảnh trên màn hình, đôi mắt u tối của Hoắc Trường Uyên nheo lại.

Con người nhanh chóng co lại, bàn tay nắm di động đã nổi đầy gân xanh.

Nhìn thấy vậy, Lâm Dao Dao khó giấu được sự đắc ý. Cô ta nắm bắt cơ hội thêm dầu vào lửa: "Lúc anh qua Mỹ, người ta ở trong nước một ngày cũng không thấy cô đơn! Nhân lúc không có anh, liền cùng người đàn ông khác..."

Hoắc Trường Uyên ném mạnh di động xuống đất.

Gây ra một tiếng động không hề nhỏ, mọi người xung quanh đều nhìn qua.

Lâm Dao Dao đứng gằn, suýt hét lên thành tiếng. Lúc này cô ta đè nén cơn kích động, gọi một tiếng thăm dò: "Anh Trường Uyên..."

"Cút!" Hoắc Trường Uyên lạnh lùng nói.

Nhìn theo hướng bóng dáng đằng đẵng sát khí đó rời đi, Lâm Dao Dao vỗ vỗ ngực như vừa sống lại, nhặt chiếc di động bị ném xuống đất lên, bấu môi, nhưng không hề giận dữ chút nào, ngược lại còn bật cười.

Màn hình tuy đã vỡ nhưng vẫn dùng được.

Cô ta gọi vào một số di động, kẻ công: "Alô, chị Sunny..."

...

Ba ngày trông linh cữu kết thúc, bà ngoại được đưa đi hỏa táng, tro cốt được chôn bên cạnh ông ngoại.

Lâm Uyên Bạch đập đầu mấy cái thật mạnh trước mộ. Khi rời đi vẫn còn quỵén luyến ngoảnh lại, nước mắt không ngừng rơi.

Mấy hôm nay cô luôn nghĩ, nếu lúc trước không đồng ý cho bà ngoại dọn về quê ở, có phải bây giờ bà vẫn ở bên cạnh mình không? Nhưng trên đời chẳng có nếu như, cô chỉ có thể cố gắng không quá đau lòng.

Cô còn nhớ có người nói cô phải ở nhà ngoan ngoãn đợi anh. Cũng may, cô không chỉ có một mình.

Tiền bà ngoại rời, cô quay trở lại Băng Thành.

Yến Phong lái chiếc xe Jeep biển quân đội, có vẻ vì chuyện xảy ra tồi qua nên bầu không khí có phần gượng gạo. Dọc đường, cả hai đều im lặng.

Tới trung tâm thành phố đã là chập tối, một nửa bầu trời nhuộm đỏ hoàng hôn.

"Tiêu Uyên, tới nơi rồi!"

Lâm Uyên Bạch nhắm mắt, đoạn đường dài khiến cô hơi gà gât buồn ngủ. Cảm nhận bên cạnh có người sát lại gần, cô bỗng chốc ngồi bật dậy, ánh mắt có phần cảnh giác.

Yến Phong thấy vậy, cười có chút áy náy: "Xem ra anh thật sự làm em sợ rồi!"

Lâm Uyên Bạch cắn môi, cúi đầu lặng lẽ tháo dây an toàn, muốn đẩy cửa xe ra.

Yến Phong đã hạ chốt cửa xe trước một bước, ánh thấy cô trở nên căng thẳng, lo luangs nhìn mình.

"Tiểu Uyên, anh vẫn muốn xin lỗi em!" Yến Phong thở dài, đến cả anh cũng không biết nguyên nhân là gì, đành viện cớ: "Chuyện tối qua, anh thật sự không cố tình, có thể do tức cảnh sinh tình, nhớ lại lúc mẹ Châu Châu ra đi, nên mới nhất thời mê loạn..."

Nghe xong, Lâm Uyên Bạch khựng lại mấy giây, rồi lập tức thả lỏng hơn.

Cô xóa đi sự phòg bị nơi đáy mắt, lắc đầu nói: "Anh Yến Phong, em không trách anh, em sẽ quên chuyện này."

"Cảm ơn em!" Yến Phong mỉm cười, mở khóa cửa xe, xoa dịu cô: "Đừng suy nghĩ nhiều như vậy, đời người rồi sẽ phải đối diện với ly biệt, bà ngoại cũng chỉ mong em luôn vui vẻ! Mấy hôm nay em mệt quá rồi, khẩn trương lên nhà nghỉ ngơi đi!"

"Ừm, em biết rồi, đừng lo lắng cho em!" Lâm Uyên Bạch gật đầu.

Sau khi xuống xe, thấy Yến Phong vẫn nhìn mình với vẻ không yên tâm, khi đi vào trong tòa nhà, cô còn quay đầu lại vẫy tay.

Dừng hai lần giữa chừng, Lâm Uyển Bạch mới bò lên được tầng trên cùng.

Cô đang chuẩn bị lục tìm chìa khóa trong balo thì hơi trợn tròn mắt. Cánh cửa chống trộm trước mặt hơi mở hé, tuy rằng lúc đi vội vã nhưng cô nhớ là đã khóa cửa.

Nhịp tim bỗng chốc tăng nhanh.

Cô nghi ngờ gặp trộm, nếu là như vậy thì thử thách ông trời dành cho cô cũng quá nhiều rồi.

Lâm Uyển Bạch do dự nắm chặt tay nắm cửa, vớ lấy bình hoa bên cạnh tủ giày ngoài cửa, đi từng bước thăm dò vào trong, bàn tay kia đã cầm chặt di động, sẵn sàng báo cảnh sát.

Bên trong loáng thoáng có mùi thuốc lá bay ra.

Cô nhăn mũi, cảm thấy quen thuộc, tiếp tục đi vào trong, cô nhìn thấy bóng dáng cao lớn đứng bên cửa sổ, bên cạnh còn một chiếc vali hành lý.

"... Hoắc Trường Uyên?"

Lâm Uyển Bạch ngẩn người, không dám chắc chắn.

Nếu không phải vì điều thuốc đang cháy trên tay anh, cô thật sự nghi ngờ mình xuất hiện ảo giác.

Sống mũi bắt đầu cay cay. Có trời biết cô nhớ anh dường nào, muốn gặp anh dường nào. Đặt lọ hoa trong tay xuống, cô đi về phía anh từng bước từng bước. Bây giờ cô chỉ muốn được nép vào lòng anh, hít hà sự ấm áp và sức mạnh của anh...

~Hết chương 198~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 199

Lâm Uyên Bạch vừa đi tới vừa khàn giọng hỏi: "Anh về khi nào vậy? Sao không nói cho em biết..."

"Về từ sáng." Hoắc Trường Uyên mấp máy khóe môi.

Vì anh đứng bên cửa sổ hút thuốc nên khi ánh hoàng hôn bên ngoài hắt xuống, đôi mắt u tối của anh như mờ hắt đi.

Lâm Uyên Bạch cảm thấy kinh ngạc, đồng thời cũng đã nhìn thấy chiếc gạt tàn đầy dầu lọc.

Cô không hỏi nhiều, vẫn nghĩ rằng giống như lần anh từ Lâm Thành trở về, cũng cố tình không nói để tạo bất ngờ cho cô. Cô không dừng bước, tiếp tục đi về phía trước, quan tâm hỏi: "Chuyện của cô giải quyết xong hết rồi chứ?"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên khẽ đáp rồi dập tắt điếu thuốc.

Trái tim lơ lửng của Lâm Uyên Bạch như được hạ xuống, cảm giác cay xè nơi sống mũi càng nghiêm trọng hơn.

Cuối cùng cô cũng đi tới trước mặt anh, còn chưa đợi cô chủ động nhào vào lòng anh, Hoắc Trường Uyên đã giơ tay ra trước, kéo cô vào lòng, trán cô đập mạnh vào lồng ngực anh.

Lâm Uyên Bạch muốn ôm lấy hông anh, cuối cùng cũng có thể tâm sự với anh chuyện của bà ngoại, bỗng nhiên chân cô nhẹ bẫng.

Hoắc Trường Uyên đã bế cô lên, xoay một vòng, rồi tựa vào bức tường bên cạnh.

Anh giữ nguyên tư thế đó, cô đánh mắt trọng tâm, hai chân buộc phải bám vào vòng hông rắn chắc của anh. Cô há hốc miệng, đang định lên tiếng thì nụ hôn mãnh liệt của anh rơi xuống.

Tiểu biệt thắng tân hôn.

Lâm Uyên Bạch hiểu anh nhin lâu như vậy sẽ khao khát biết chừng nào, cả trái tim lẫn cơ thể cô đều mềm nhũn ra vì nụ hôn của anh.

Hoắc Trường Uyên có vẻ rất gấp gáp. Anh chỉ dùng sức của một cánh tay để nâng đỡ cô, cạy mở răng cô, bàn tay kia đã bắt đầu không yên phận.

Có điều giữa ban ngày ban mặt, tuy rằng anh đã né tránh vị trí cửa sổ, sẽ không bị ai nhìn thấy, nhưng cửa lớn vẫn chưa đóng. Dù rằng tầng trên cùng chẳng ai đi qua đi lại, đối diện lại là địa bàn của anh, nhưng lỡ như có ai đi vào...

Càng nghĩ, Lâm Uyên Bạch càng xấu hổ.

Có điều, chia cách nhiều ngày như vậy, cộng thêm chuyện của bà ngoại, cô rất nhớ anh, mí mắt dần dần đỏ rực lên. Cô ghen ngào một tiếng, mọi cảm xúc hóa thành nước mắt.

Thế nên khi anh đột nhiên dừng lại đã khiến cô ngơ ngác, run rẩy mở mắt ra nhìn về phía anh.

Ánh hoàng hôn hắt vào, trải lên khuôn mặt cả hai.

Bao gồm cả đáy mắt như bùng cháy của anh và đôi môi sưng đỏ của cô, cùng với những dấu đỏ in hằn ngoằn ngoèo bên dưới xương quai xanh.

Lâm Uyên Bạch thở dốc, sau đó bị anh đặt xuống, hai chân cũng tìm lại được trọng tâm. Bàn tay lớn ban nãy tác oai tác quái đang từ từ cài lại từng cúc áo một cho cô. Anh hơi cup mắt xuống, khuôn mặt cương nghị không có chút cảm xúc gì.

Hoắc Trường Uyên quay người, trầm mặc sải bước lớn về phía sofa ngồi xuống.

Anh lại đổ một liều thuốc ra khỏi bao, hơi đổ người về phía trước, khuỷu tay chống lên đầu gối, cúi đầu châm thuốc, bật lửa bật tanh tách, Rất nhanh, khuôn mặt anh đã bị làn khói trắng lu mờ.

Lâm Uyên Bạch vẫn tựa lưng vào tường, nhíu mày không hiểu.

Đôi mắt nhuốm màu dục vọng ấy lúc ấy đã từ từ bình tĩnh lại, chỉ có điều dường như còn thứ gì khác ẩn giấu đằng sau mà cô không thể nhìn thấu.

Lâm Uyên Bạch đi qua: "Hoắc Trường Uyên, anh sao vậy..."

Hoắc Trường Uyên liếc nhìn cô.

Trái tim Lâm Uyên Bạch bỗng dưng run rẩy, như nhìn thấy thứ gì khác trong mắt Hoắc Trường Uyên.

Cô bỗng nhiên phát hiện ra anh khác, không giống trước kia lắm. Anh của lúc này rất u ám.

Lâm Uyên Bạch nuốt nước bọt, gơ tay khẽ kháng chạm vào cánh tay anh. Cho dù cách một lớp vải, cô vẫn cảm nhận được từng cơ bắp rắn rỏi,

chỉ là nó hơi cứng đờ. Cô cắn môi: "Hoắc Trường Uyên, anh rốt cuộc làm sao vậy, có phải mệt mỏi quá không..."

Hoắc Trường Uyên không nói, chỉ im lặng hút thuốc.

Rất độc sức, một điếu thuốc anh gần như hút hết trong nháy mắt.

Hoắc Trường Uyên ngồi thẳng người dậy, khi rít hơi cuối cùng vào phổi, có một cảm giác nóng bừng như bị lửa đốt. Anh dần mạnh xuống, rồi lập tức dập tắt điếu thuốc ném vào thùng rác, một lần nữa liếc nhìn cô.

"Uyển Uyển, chúng ta chia tay đi."

Cả người Lâm Uyên Bạch như đứng hình.

Cô tròn tròn mắt, nhìn anh ở khoảng cách gần: "... Anh nói gì cơ?"

"Em nghe thấy rồi đấy." Hoắc Trường Uyên cất giọng không nhiệt độ.

Sao anh có thể gọi cô thân thiết như vậy để rồi lại nói một lời vô tình đến thế?

Lâm Uyên Bạch như phải chịu một sự thẳng thốt lớn, thu tay về, cuộn chặt tay lại: "Em muốn nghe anh nói lại một lần nữa..."

"Chúng ta chia tay đi." Hoắc Trường Uyên có vẻ không ngại lặp lại câu nói này, ánh mắt sắc lẹm như găm sâu vào trong da thịt cô, giọng anh rất tàn nhẫn: "Anh bỗng nhiên cảm thấy không có gì thú vị, không muốn tiếp tục chống đối bố anh nữa, cũng không muốn đánh mất vị trí tổng giám đốc của Hoắc Thị! Anh đợi ở đây từ sáng tới giờ không phải định tạo bất ngờ cho em mà muốn chính miệng nói ra lời chia tay với em."

"Thế nên, trò chơi tình cảm này, anh không muốn chơi cùng em nữa."

Nói xong, đầu mày Hoắc Trường Uyên hơi giật nhẹ, anh từ từ tháo chiếc nhẫn đang đeo trên tay xuống.

Lâm Uyên Bạch như chưa thể phản ứng lại, hoàn toàn không biết rốt cuộc vì nguyên nhân gì mình bị tuyên án tử hình.

Còn Hoắc Trường Uyên thì đã đứng lên, đi tới bên cửa sổ, xách chiếc vali này giờ vẫn yên lặng đứng đó.

Cô nhìn theo anh, một người dù là lúc này khắp cơ thể vẫn toát lên một sự quyền rũ đầy nam tính. Khuôn mặt anh, đôi mắt thâm trầm, chỗ nào cũng không thay đổi, chỉ có trái tim nằm sau chiếc áo sơ mi và chiếc áo vest ấy là bỗng dưng càng lúc càng khó hiểu.

Trò chơi tình cảm...

Hóa ra anh coi tình yêu giữa họ là trò chơi...

Hoắc Trường Uyên không nhìn cô, xách vali bước nhanh vượt qua sofa. Sự lạnh lùng ấy như một lưỡi dao, cứ từng chút từng chút vào trái tim cô.

Lâm Uyên Bạch nhắm mắt, che đi sự run rẩy nơi đáy mắt.

Giống như hai lần trước, cô cũng hỏi anh: "Anh chắc chứ?"

"Ừm." Bước chân của Hoắc Trường Uyên không ngừng lại.

Lâm Uyên Bạch đột ngột cắn răng đứng dậy, nhìn theo bóng lưng cứng rắn của anh đã sắp ra tới cửa chính, lấy hơi, nếu không cô sợ sẽ đánh mất dũng khí chất vấn: "Hoắc Trường Uyên, anh đã nói sẽ không phụ em, lẽ nào đó đều là lời giả dối?"

Bóng Hoắc Trường Uyên cứng lại.

Anh hơi nghiêng người, bờ môi dường như rướn lên.

"... Anh cười gì?" Lâm Uyên Bạch run rẩy hỏi.

Anh dứt tay vào túi quần, nắm chặt tay lại, gồng gượng vài giây anh mới từ từ mở ra, lạnh nhạt nói: "Em đâu còn nhỏ tuổi nữa, không ngờ mấy lời quái quỷ lừa bịp đó em vẫn tin là thật!"

Hốc mắt cô căng ra, dòng nước mặn chát cuối cùng cũng rơi xuống không thể kiểm soát.

Bóng lưng Hoắc Trường Uyên vẫn đứng đó, còn cô nước mắt đã như sợi châu đứt. Đừng nói là anh sẽ như xưa hôn khô những dòng nước mắt của cô, dù là dùng tay lau cho cô anh cũng thấy xa xỉ.

Lâm Uyên Bạch nhìn theo bóng anh, tự đưa tay lên lau nước mắt, sau đó thở hắt ra một hơi, gượng cười nói từng câu từng chữ: "Hoắc Trường Uyên, đây là lần cuối cùng em rơi nước mắt vì anh."

Lâm Uyên Bạch không chớp mắt một cái.

Cô cứ thế giương mắt nhìn theo cái bóng cao lớn lạnh lùng rời đi, cho đến khi cánh cửa đóng lại.

Căn phòng rơi vào im ắng, như chưa hề có chuyện gì xảy ra, chỉ có bản thân cô biết mình vừa trải qua chuyện gì.

Chúng ta chia tay đi.

Không giống như lần cô đề nghị, đằng sau vẫn còn một câu hỏi để ngỏ, lần này anh đã đưa ra quyết định.

Có điều khi anh nói mấy chữ ấy, sao có thể không chút do dự như vậy.

Cô chưa hề biết rằng thì ra đàn ông khi tuyệt tình còn tàn nhẫn hơn phụ nữ rất nhiều. Cũng khó trách có người nói, phụ nữ chia tay, một vạn lần cũng chẳng thể dứt khoát, nhưng đàn ông mà nói chia tay thì vĩnh viễn sẽ không quay đầu.

Lâm Uyên Bạch ngồi phịch xuống sofa, ôm chặt ngực.

Một cơn đau nhói như máu rỉ ra, rất ngăn ngủi, nhưng thật sự rất kịch liệt.

Nếu nói việc bà ngoại qua đời mang tới cho cô không ít sập đồ thì Hoắc Trường Uyên càng đã kích cô thêm một cú nặng nề. Kể từ giây phút anh rời đi sang Mỹ, cô nằm bò trên giường nhìn theo bóng anh, trong lòng đã tràn đầy sự quyến luyến ngọt ngào, gần như ngày nào cũng mong anh quay về.

Nhất là mấy ngày nay, nhớ anh đã trở thành động lực duy nhất để cô bước tiếp.

Cuối cùng anh cũng quay về nhưng không còn cần cô nữa.

Chẳng trách được người ta, chính cô là người lúc trước lấy hết dũng khí, bất chấp mặt dày chủ động tìm anh muốn quay lại.

Lâm Uyên Bạch nhìn chiếc nhẫn bạc bị người ta bỏ lại trên bàn.

Cô cúi đầu, tháo cả nhẫn của mình xuống, đeo lâu nên trên tay đã có cả vết hằn.

Nhìn đôi nhẫn bạc ấy, cô cười vừa đắng chát vừa châm chọc. Loại nhẫn vừa tầm thường vừa rẻ mạt này quả thực không phù hợp với thân phận của anh. Giống như anh nói, cảm thấy nhạt nhẽo, không muốn tiếp tục đối chọi

với ông Hoắc nữa, không muốn mất đi vị trí tổng giám đốc Hoắc, cũng không muốn tiếp tục chơi trò chơi tình cảm với cô...

Không trách anh, thật sự không trách, cô tôn trọng quyết định của anh.

Chỉ là, Lâm Uyên Bạch không kiểm soát được lòng mình nhớ lại lúc trước sau khi từ nhà họ Lâm trở về, buồn bã kể cho anh nghe chuyện giữa mình và ông Lâm. Lúc đó anh đã ôm vài cô, hôn lên trán cô: Em có anh rồi.

Chất giọng trầm tĩnh ấy vẫn còn văng vẳng bên tai nhưng đã như cách mấy đời.

Lần này cô thật sự chỉ còn lại một mình thôi.

Lâm Uyên Bạch vui mặt vào giữa hai bàn tay, nước mắt từ từ rơi xuống từng giọt.

Nước mắt chảy như mưa.

...

Ngày thứ hai, trở về công ty làm việc.

Cuộc sống vẫn vậy, dù có xảy ra chuyện kinh thiên động địa, vẫn phải tiếp tục như thường.

Biết chuyện nhà cô có người mất, quản lý cũng không gây khó dễ, coi như cô xin nghỉ ốm ba ngày, còn an ủi cô mấy câu. Lâm Uyên Bạch cảm ơn rồi quay về văn phòng, tập trung trở lại công việc.

Lúc chập tối, cô nhận được điện thoại của Tang Hiểu Du, đối phương đang ở trong bệnh viện.

Tan làm, Lâm Uyên Bạch bèn bắt taxi qua đó.

Bệnh viện tư, nơi Tần Tư Niên làm việc. Cô mỉm cười, không quá bất ngờ, nhưng cũng nhú mày rất nhanh, vì đây cũng là nơi ông Hoắc đang nằm.

Vào trong khu nội trú, Lâm Uyên Bạch đi thang máy tới khoa ngoại, ngỡ là ở phòng bệnh thường, tới khi hỏi thăm các y tá mới biết là phòng bệnh cao cấp, cô hơi kinh ngạc.

Tang Hiểu Du mặc đồ bệnh viện nằm ngửa trên giường, không quá yếu ớt, sắc mặt vẫn rất khá, miệng ngậm ống hút, bên cạnh có một cốc trà sữa.

Nghe tiếng đẩy cửa phòng, cô ấy cuống quýt nhả ống hút ra, đồng thời kéo ngăn kéo, giấu cốc trà sữa vào trong, quay lưng lại, giả vờ như đang ngủ say, một loạt các động tác rất liền mạch, có vẻ như phạm tội đã thành quen.

Lâm Uyên Bạch quan sát toàn bộ màn biểu diễn, mỉm cười đi tới, chọc chọc từ bên cạnh: "Cá nhỏ?"

"Trời ơi, Tiểu Bạch, là cậu à!" Tang Hiểu Du vừa nghe tiếng cô, lập tức quay lại, vỗ ngực khoa trương: "Làm mình hết hồn, còn tưởng..."

"Tưởng ai?" Lâm Uyên Bạch nháy mắt.

"Có ai đâu!" Tang Hiểu Du hơi đỏ mặt.

"Bác sỹ Tần phải không?" Lâm Uyên Bạch đoán ra ngay tắp lự.

"Chính là gã cầm thú đó!" Tang Hiểu Du tức giận thở hồng hộc, chỉ có điều ngay cả cô ấy cũng không biết, biểu cảm trên khuôn mặt mình lúc này ngượng ngập dường nào: "Mình ở trong viện đã mấy ngày rồi, ngày nào

cũng bắt mình uống cháo ngô. Làm ơn đi, mình sắp nôn ra rồi! Mình muốn ăn gà rán và khoai tây chiên, anh ta bảo là đồ ăn rác rưởi, không cho động vào! Cốc trà sữa này là mình hồi lộ một thằng bé khoa Nhi, nó giúp mình mua về đây, tuyệt đối đừng để anh ấy biết!"

"Bác sỹ Tần chỉ muốn tốt cho cậu thôi, cậu giờ đang là bệnh nhân!" Lâm Uyên Bạch ngồi xuống bên cạnh, lo lắng hỏi: "Cá nhỏ, chuyện là thế nào, sao lại nhập viện?"

Tang Hiểu Du ngồi dậy, động tác hơi chậm rãi, cười tươi với cô: "Không sao đâu! Chỉ là mấy hôm trước mình mổ ruột thừa, kết quả lại đúng lúc biết chuyện của bà ngoại cậu, về quê nên bị nhiễm trùng, phát sốt! Nhưng bây giờ không còn vấn đề gì nghiêm trọng nữa, bác sỹ đã khâu lại rồi, đợi vết khâu lành hẳn là mình có thể ra viện, lại nhảy nhót như thường!"

"Đều tại mình, hại cậu lo lắng." Lâm Uyên Bạch rất áy náy.

"Nói gì vậy! Chúng ta là ai chứ, vả lại, ngày xưa hồi còn học đại học, chẳng phải bà ngoại hay làm tương thịt bò cho chúng ta ăn sao, mình cũng phải về tiễn bà chứ!" Tang Hiểu Du nói mãi giọng chột nhỏ lại. Thấy cô sắc mặt còn tệ hơn cả một người đang ốm, cô ấy thở dài: "Tiểu Bạch, cậu vẫn ổn chứ?"

"Mình vẫn ổn..." Lâm Uyên Bạch gượng cười.

"Chuyện của bà ngoại không ai ngờ tới, nhưng sinh lão bệnh tử cũng khó tránh, cậu đừng quá chìm đắm trong đau thương!"

"Mình hiểu mà."

Tang Hiểu Du yên tâm gạt đầu, rồi lại hỏi: "Mình nghe cảm thú nói, Hoắc tổng quay về rồi hả?"

"Ừm..." Lâm Uyên Bạch nắm chặt tay lại.

"Cũng may, cậu còn có Hoắc tổng!" Tang Hiểu Du nghe xong liền mỉm cười.

"..." Lâm Uyên Bạch cup mắt xuống, trong lòng thật sự không còn cảm xúc gì.

Từ phòng bệnh đi ra, Lâm Uyên Bạch đi theo thang máy cũ ra về, không muốn ở đây lâu thêm, sợ sẽ gặp phải người không nên gặp.

Chỉ là ông trời chẳng tốt với người ta như thế. Vừa ra khỏi tòa nhà nội trú, một chiếc xe limo đi vào trong sân. Người tài xế cung kính mở cửa xe ra, một bóng người vừa cao ráo vừa thanh mảnh bước xuống.

Cô gái ấy đi một đôi giày đế bằng, khoác chiếc áo dạ lông cừu dáng dài màu trắng, để lộ đôi chân nhỏ mảnh dẻ.

Sau khi bước xuống, Lục Tịnh Tuyết không đi ngay mà quay người lại. Ngay sau đó, trong xe lại có một bóng người cao lớn khác xuống theo. Vẫn là bộ vest đen thủ công thường gặp, được cắt may vừa vặn, tôn lên bờ vai dài rộng và đôi chân vững chãi của anh.

Anh kẹp điều thuốc trong tay, ném xuống đất dùng giày dập tắt, đồng thời nhả ra một làn khói trắng.

Một đen một trắng, hình thành một khung cảnh rất nổi bật.

Hai chân Lâm Uyên Bạch như mọc rễ, không nhúc nhích được nửa phần.

Trước tòa nhà vừa hay có hai trụ đá hình tròn rất lớn, do góc độ nên vừa đủ để che đi khiến vị trí Hoắc Trường Uyên đang đứng không nhìn

thấy cô.

Lâm Uyên Bạch chỉ thấy anh cúi xuống, lấy từ trong xe ra một bó hoa bách hợp, sau đó đưa cho Lục Tịnh Tuyết đứng bên cạnh, cô ta đón lấy bằng hai tay.

Vì anh đứng quay lưng lại nên cô không nhìn rõ biểu cảm trên gương mặt anh, nhưng cô có thể nhìn rõ Lục Tịnh Tuyết, trên khuôn mặt cô ta luôn có hai má lúm đồng tiền mờ mờ.

Cô ta mấp máy đôi môi hồng, không biết đã nói gì với Hoắc Trường Uyên. Anh sai bước đi vào trong trước.

Lâm Uyên Bạch mơ hồ nhìn thấy Lục Tịnh Tuyết đã cầm bó hoa đi về mình, biểu cảm rõ ràng cũng có phần bất ngờ.

"Cô Lâm!"

"Cô Lục..."

Lâm Uyên Bạch muốn trốn đã không còn kịp nữa, đành phải lên tiếng chào.

Lục Tịnh Tuyết giữ nguyên tư thế ôm bó hoa, mỉm cười nhìn cô, ngữ khí giống như họ rất thân thiết vậy: "Luôn trùng hợp như vậy, dường như dù đi tới đâu, luôn có thể gặp được cô!"

Lâm Uyên Bạch khẽ cử động khóe môi như đã trả lời.

Ánh mắt cô chăm chú nhìn bó bách hợp trên tay đối phương, cụ thể có bao nhiêu bông cô không thể đếm rõ bây giờ. Có màu trắng, có màu hồng, dường như mỗi bông đều được tỉ mỉ chọn lựa đúng lúc nở đẹp nhất, mùi hương thi thoảng lại bay qua.

Ừm, rất phù hợp với khí chất của Lục Tịnh Tuyết.

"Hoa này Trường Uyên tặng tôi!" Lục Tịnh Tuyết lại tươi cười.

"..." Lâm Uyên Bạch giấu tay vào cổ áo nắm chặt lại.

Cô cảm thấy mạch máu như đang lắng lẽ sục sôi, quán chặt lấy cổ cô, khó mà hít thở.

Lời ai đó nói vẫn còn văng vẳng bên tai, chỉ mua hoa cho hai người phụ nữ, một là mẹ anh, hai là cô...

Lẽ nào đây cũng là lời quỷ quái lừa gạt cô...

"Cô Lục, cô không cần đặc biệt nói rõ với tôi, chẳng liên quan gì tới tôi cả!" Lâm Uyên Bạch âm thầm hít sâu, cố gắng để bản thân không quá thảm hại: "Chúng tôi đã chia tay rồi..."

Ánh mắt Lục Tịnh Tuyết lắng lẽ sáng lên rất khó nhận ra, cô ta càng cười tươi hơn: "Tôi biết, Trường Uyên đã kể với tôi rồi!"

"Ồ." Lâm Uyên Bạch nắm tay gắt gao.

Cô cảm thấy mình buộc phải đi thôi, nếu còn ở thêm một giây nào nữa, cô có thể sẽ sụp đổ.

Vào lúc cô chuẩn bị bước chân đi, Lục Tịnh Tuyết bất ngờ giơ tay lên như rất vô tình, chạm vào vị trí xương quai xanh.

Một động tác nhỏ rõ ràng vậy, Lâm Uyên Bạch đứng đối diện cô ta, cũng vô thức liếc nhìn. Sau cái nhìn ấy, toàn bộ hơi thở của cô như khựng lại.

Giọng cô run lên thiếu kiềm chế: "Sợi dây chuyền của cô..."

"Có phải rất đẹp không?" Lục Tịnh Tuyết gạt rộng cổ áo ra một chút nữa, bên trong đó treo một chiếc chìa khóa nhỏ hình hoa hướng dương, bên trên khảm kim cương, sáng lấp lánh: "Đây cũng là quà Trường Uyên tặng tôi, tôi rất thích!"

Gần như là trong khoảnh khắc, Lâm Uyển Bạch giờ tay che lấy cổ mình.

Cô dùng sức nắm chặt lấy chiếc chìa khóa bên trong bộ quần áo, đã hoàn toàn đại bại: "Cô Lục, xin lỗi, tôi còn có việc..."

Nói xong, cô bỏ đi hoảng hốt như bỏ chạy.

...

Biệt thự nhà họ Hoắc.

Trên gác, phòng ngủ tràn ngập không khí Trung Hoa. Hoắc Chấn vừa ra viện ngồi trên ghế Thái sư, đã bình phục rất nhiều. Ở trong bệnh viện một thời gian dài, bây giờ cuối cùng đã trở về nhà, tâm trạng rất tốt, khuôn mặt nghiêm nghị mọi ngày ôn hòa hơn nhiều.

Trong phòng chốc chốc lại thoảng thoảng mùi hoa bách hợp.

Lục Tịnh Tuyết đứng trước cửa sổ, đang gỡ hoa ra, cắm từng bông vào trong lọ.

Phạm Ngọc Trân rót sẵn trà, đi tới bên cửa sổ: "Tịnh Tuyết, cháu đừng làm nữa, để người dưới làm cho! Mau qua uống trà đi!"

"Không sao ạ, còn hai bông nữa là xong thôi!" Lục Tịnh Tuyết mỉm cười, quay đầu nói với Hoắc Chấn: "Đây là bó bách hợp nhập khẩu cháu đặc biệt chọn cho bác Hoắc, mùi hương không quá nồng, ngửi rất dễ chịu!"

Hơn nữa, lúc ở nước ngoài cháu từng học cắm qua, cháu cắm sẽ đẹp hơn một chút, như vậy bác Hoắc ngắm tâm trạng cũng tốt hơn!"

"Được được, nha đầu Tịnh Tuyết luôn suy nghĩ chu đáo!" Hoắc Chấn hài lòng gật đầu.

Ông xoay chuyển tầm mắt, nhìn về phía cậu con trai vừa đón mình ra viện, tới giờ vẫn không nói một lời, nghiêm giọng hỏi: "Trường Uyên, con giải quyết khủng hoảng cho công ty cô con xong xuôi rồi chứ? Bây giờ không sao rồi?"

"Vâng." Hoắc Trường Uyên khẽ đáp, lập tức đứng dậy khỏi ghế: "Con đi đây."

Hôm nay Hoắc Chấn xuất viện, Phạm Ngọc Trân gọi điện cho anh, bảo anh tới. Bà đã cử tài xế qua Hoắc Thị, thế nên anh vừa ra khỏi tòa nhà đã ngồi thẳng lên xe. Không ngờ là Lục Tịnh Tuyết cũng có mặt trên xe, nói là bác trai muốn cô ta đi cùng.

Mới nói vài câu đã định đi, Hoắc Chấn bực bội nhú mày, Phạm Ngọc Trân vội nói: "Trường Uyên, không ở lại ăn cơm rồi hẵng đi? Dì vừa dặn nhà bếp nấu thêm mấy món!"

"Thôi ạ, con còn có việc." Hoắc Trường Uyên hờ hững đáp.

Anh không dừng bước chân, dứt thẳng tay vào túi quần rồi đi ra khỏi phòng.

Lục Tịnh Tuyết vừa ngồi xuống ghế nghe thấy vậy cũng vội đứng lên: "Bác Hoắc, cháu cũng về trước, hôm khác lại qua thăm bác!"

Sau khi thấy Hoắc Chấn gật đầu, cô ta rảo bước đuổi theo ra ngoài.

Lục Tịnh Tuyết ra khỏi phòng ngủ, nhìn thấy bóng hình cao lớn đó, chỉ là một bóng lưng cũng đủ khiến cô ta mê hoặc không thể thoát ra, ánh mắt chỉ toàn sự si mê. Cô ta chạy bước nhỏ đuổi theo sau: "Trường Uyên, đợi em với! Em vừa hay cũng định về, đi cùng được không?"

"Không tiện đường." Hoắc Trường Uyên từ chối.

Lục Tịnh Tuyết không ngại ngừng chút nào, vẫn giữ vững nụ cười, giọng dịu dàng: "Không sao, vậy em bảo tài xế chờ em một đoạn vậy! Em có thể..."

Hoắc Trường Uyên đột ngột dừng bước.

Đôi mắt u tối nheo lại. Rồi anh bất ngờ từng bước áp sát cô ta, bóng dáng cao lớn bao trùm lên cô ta.

Lục Tịnh Tuyết có lẽ cũng bất ngờ, chột im bật, đầu tiên là sửng sò, sau đó không kiềm chế được niềm hân hoan trong lòng. Nhất là khi anh càng lúc càng tiến gần, lưng cô ta đã sắp áp sát lên vách tường hành lang rồi.

Nhiều năm như vậy, hai người họ chưa từng có bất kỳ hành động thân mật nào, đứng gần như vậy càng chưa từng...

Nhịp tim của Lục Tịnh Tuyết đập rất nhanh, giọng khó giấu được sự xấu hổ: "Trường Uyên?"

Hoắc Trường Uyên từ đầu tới cuối không nhìn cô ta, mà nhìn chằm chằm chiếc chìa khóa nhỏ trên cổ, biểu cảm càng lúc càng lạnh nhạt.

"Cô đeo rất xấu."

Một câu nói lạnh lùng, sau đó anh quay người bỏ đi.

Lục Tịnh Tuyết trắng bệch mặt.

Cô ta cúi đầu nhìn mới ý thức được anh ám chỉ điều gì.

Bóng dáng trước mắt đã xuống nhà, cô ta vòng tay ra sau cổ, chậm rãi tháo nó xuống.

Nhìn chiếc chìa khóa trong tay, Lục Tĩnh Tuyết bật cười, nó tựa hồ chẳng có chút giá trị gì cả. Cô ta không buồn nhìn, tiện tay ném cho một người làm phía trước: "Tặng cho cô."

"Hả!" Người làm sững người, nhìn viên kim cương lấp lánh bên trên, đón lấy một cách hồi hộp. Không ngờ lại may mắn như vậy, người ấy cúi thấp người, không ngừng cảm ơn: "Cảm ơn cô Lục, cảm ơn cô Lục! Cảm ơn cô!"

~Hết chương 199~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 200

Thời tiết càng ngày càng lạnh, dường như nhiệt độ ngày sau lại thấp hơn ngày trước.

Tuy rằng các thiết bị cung cấp nhiệt ở các tỉnh phía Bắc luôn rất đầy đủ nhưng những tệ hại mà nó mang đến cũng rất nhiều: Chất lượng không khí tệ hại, dường như rất hiếm ngày bầu trời xanh tươi hân.

Giờ nghỉ trưa, Lâm Uyên Bạch thường xuyên đứng trước cửa sổ nhìn ra ngoài, luôn cảm thấy tiết trời cũng âm u như cõi lòng cô vậy.

Mấy ngày gần đây cô chẳng thiết ăn uống gì, đồng nghiệp gọi cơm cho cô, rất nhiều bữa cô chỉ ăn đôi ba miếng rồi bỏ lại.

Chuông điện thoại vang lên, là thím Triệu gọi tới, hỏi cô trong điện thoại: "Tiểu Bạch à, di vật của bà ngoại cháu, thím đã thu dọn xong rồi, cháu tính để lại đây hay mang về đó?"

Lâm Uyên Bạch ngẫm nghĩ, còn một ngày nữa là cuối tuần: "Để cháu cầm về đi ạ."

Tối thứ Sáu, cô mua vé tàu hỏa, sau khi ngồi một chuyến tàu, cô lại trở về quê.

Lâm Uyên Bạch đứng một mình trong vườn một lúc lâu.

Lều bạt ngoài vườn đã được thu dọn ngay sau ngày hỏa táng, vườn trong vườn ngoài đã trở về sự im ắng vốn có. Cô nhìn cửa lớn của căn nhà, luôn có cảm giác một giây tiếp theo bà ngoại sẽ loạng choạng bước qua bậc cửa đi ra vườn.

Ngoài cửa vọng tới một chút động tĩnh, một bóng người hơi phấp phấp đi vào.

Thím Triệu nhìn thấy cô đứng ngây người tại chỗ, vội rảo bước tiến lên, phát hiện cả người cô đều lạnh toát: "Tiểu Bạch, bây giờ thời tiết lạnh như vậy, cháu đứng ngoài này làm gì chứ! Đừng để bị cảm lạnh, khăn trương, mau vào trong nhà đi!"

Lâm Uyên Bạch gật đầu, cùng thím Triệu đi vào nhà.

Người già thì có bao nhiêu đồ đạc đâu, di vật cũng ít, tất cả đã được đóng gói xong xuôi, thật ra đều là quần áo và đồ dùng thường ngày, chẳng qua là để lại chút niệm tưởng cho người còn sống mà thôi.

Cô lục từ trong balo ra một chiếc lược, là chiếc lược bà ngoại thường dùng để chải tóc bạc, còn nói đây là ba ngàn sợi phiền não, chải xuống là mọi đau buồn đều theo nó rụng đi.

Lâm Uyên Bạch vuốt ve nó, cẩn thận như đối xử với một báu vật.

Thím Triệu đứng bên quan sát, không nhịn được gạt nước mắt, rất thương cô.

Lâm Uyên Bạch cẩn thận cất chiếc lược đi: "Thím Triệu, mấy hôm nay cháu toàn mơ thấy bà ngoại, trong mơ bà luôn cười với cháu!"

"Cháu nhớ bà quá đấy mà!" Thím Triệu thở dài.

"Vâng..." Lâm Uyển Bạch gật đầu, ánh mắt mơ màng: "Đến bây giờ cháu vẫn không muốn tin, bà rõ ràng đang hồi phục rất tốt, sao bỗng nhiên lại rời xa cháu chứ..."

Thím Triệu cũng gật đầu theo, có điều dường như bất chợt nghĩ ra điều gì đó, thím ngập ngừng rồi nói: "Tiểu Bạch à, sau khi bà cháu mất, vì quá hoảng loạn nên thím quên không nói với cháu..."

"Chuyện gì ạ?" Lâm Uyển Bạch không hiểu.

"Buổi trưa hôm bà cháu mất, có người đến nhà." Thím Triệu nhớ lại và kể.

"Có người đến ạ? Ai vậy?" Lâm Uyển Bạch càng khó hiểu hơn.

Bên nhà bà ngoại đã không còn người thân thích nào nữa, bao nhiêu năm qua cũng chỉ có hai bà cháu sống với nhau.

"Thím cũng không rõ lắm, hình như cũng họ Lâm, ăn mặc đẹp lắm, giống tiểu thư một nhà giàu có. Chiếc túi mà cô gái đó đeo thì thím nhận ra, trước kia từng nghe cô con gái rượu nhà thím nhắc đến, nghe nói đồ nhái cũng phải hơn ngàn, hình như là "Hơ-mac" hay "Hơ-méc" gì đó! Nhưng mà tính khí thì chẳng ra sao, kiêu căng ngạo mạn, nhìn là biết được chiều quá hóa hư, nhìn người nhìn bằng mũi..."

Nghe đến đây, Lâm Uyển Bạch đã có suy đoán trong lòng.

Rất nhiều đặc điểm nhưng đều hướng về một người.

Lâm Dao Dao?

Lâm Uyển Bạch nhíu mày, trong lòng có một dự cảm chẳng lành, nắm chặt tay lại hỏi: "Cô ta đến làm gì ạ?"

"Có vẻ như đặc biệt tới đây tìm bà ngoại cháu, cụ thể nói gì thì thím không rõ, bởi vì lúc đó dì bị đuổi ra ngoài rồi!" Nói tới đây, thím Triệu ngừng lại, có vẻ như nể mặt cô, nên chần chừ mãi mới nói tiếp: "Tới khi thím quay về thì loáng thoáng nghe thấy họ nói về cháu. Đối phương mắng cháu là tiểu tam vô liêm sỉ, quyến rũ người ta, còn nói cháu giật chồng chưa cưới của người khác..."

"... Thím nói sao?" Lâm Uyển Bạch như bị ai giáng cho một cú vào đầu.

Thím Triệu thở dài, nói tiếp: "Tiểu Bạch, bà ngoại cháu mắc bệnh tim, sợ nhất là tâm trạng bị kích động dẫn đến xáo trộn. Đối phương vừa đi khỏi là bệnh của bà cháu tái phát, ngồi ở chiếc ghế gỗ đào trong nhà suốt nửa không đứng lên nổi. Thím vội vàng đi tìm thuốc cho bà uống bà mới dịu đi. Chỉ là thím không ngờ, sau đó thím đi ra cửa hàng tạp hóa một chuyến, trở về thì bà ngoại đã nằm dưới đất rồi..."

Trước mắt Lâm Uyển Bạch như tối sầm xuống, tai như không nghe thấy gì nữa.

Chẳng trách bà ngoại lại ra đi đột ngột như vậy!

Chập tối hôm đó cô cầm theo di vật của bà bước lên tàu hỏa. Tuy rằng mua vé đột xuất nhưng cũng may không phải là thời kỳ cao điểm, cộng thêm mua chuyến tàu chậm nhất nên cũng không quá đông khách, còn rất nhiều giường trống.

Vừa lên tàu không bao lâu thì di động trong túi xách đồ chuông.

"Alô, anh Yến Phong..."

Sau khi từ dưới quê lên, Yến Phong vẫn không yên tâm về cô, muốn gọi điện hỏi thăm, xem tâm trạng cô mấy ngày nay ra sao, cũng muốn gọi cô cùng ra ngoài chơi: "Tiểu Uyển, em ăn cơm chưa? Tối nay đi ăn không?"

"Thôi, em ăn rồi..." Lâm Uyên Bạch không nói dối, trước khi lên xe cô đã gặm một chiếc bánh mì.

Đúng lúc này tàu hỏa dừng ở một ga nhỏ, tiếng loa thông báo vang lên.

"Tiểu Uyên, em không ở nhà?" Yến Phong nghe xong lập tức hỏi.

"Vâng, em về quê lấy di vật của bà ngoại, bây giờ đang trên tàu quay lại thành phố..." Lâm Uyên Bạch nhìn ra ngoài cửa sổ, tàu hỏa đã vào trong sân ga.

Yến Phong hơi ngừng lại một chút rồi hỏi: "Tiểu Uyên, em đi một mình sao?"

"Vâng..." Lâm Uyên Bạch khẽ đáp, có thể nghe ra sự bất ngờ trong giọng nói của anh ấy.

Không muốn giải thích quá nhiều, cô gờ tay day day huyệt thái dương đau đớn: "Anh Yến Phong, em hơi mệt một chút, muốn nằm xuống ngủ, không nói nữa nhé..."

Ngắt điện thoại rồi, tuy cô đã nằm xuống nhưng nào có ngủ được.

Cô mở mắt chong chong cả đêm, mỗi lần lật người, hai bàn tay đều nắm chặt lại thành nắm đấm.

Đến gần trưa ngày hôm sau, xe lửa mới chậm rãi tiến vào ga, giây phút bước xuống, Lâm Uyên Bạch lập tức rút di động ra, gọi vào một số điện thoại rồi bấm môi chất vấn: "Lâm Dao Dao, cô đang ở đâu!"

"Lâm Uyên Bạch, chị uống nhầm thuốc à, chị dám nói chuyện với tôi bằng cái giọng đó à?" Lâm Dao Dao rất không vui, dường như luôn bắt nạt

cô thành quen, giọng cô ta khi nói tiếp vẫn đầy ngạo mạn: "Chị là cái thá gì mà chất vấn tôi! Tôi cần phải báo cáo với chị chắc!"

"Tôi hỏi cô, cô đang ở đâu!" Lâm Uyên Bạch nghiêng răng, gần như gào lên.

Có vẻ sống người vì ngữ khí của cô, Lâm Dao Dao ngừng lại mấy giây, chẳng mấy chốc đã lạnh lùng hừ một tiếng rồi bực dọc nói: "Tôi ăn cơm trong nhà hàng Phi Thường đường Hữu Nghị, sao hả?"

Ngắt máy, Lâm Uyên Bạch bèn rào bước đi ra ngoài theo dòng người.

Cô biết nhà hàng mà Lâm Dao Dao nói, ở ngay gần tòa nhà Hoắc Thị, lúc trước khi đi ăn trưa, Hoắc Trường Uyên lái xe qua đón cô họ từng ăn ở đó mấy lần.

...

Nhà hàng này làm món Hồng Kông, mỗi một món ăn đều rất tinh tế.

Lúc này Lâm Dao Dao đã không còn màng tới thức ăn ngon nữa. Cô ta vừa nhận một món đồ chơi công nghệ mà Lục Tĩnh Tuyết ngồi đối diện đưa qua, sau đó lại có một chiếc hộp rất đẹp khác, bên trên in biểu tượng tiếng Anh của một thương hiệu lớn nào đó.

Đồ chơi công nghệ là một mẫu di động mới nhất, nguyên nhân không cần hỏi cũng biết.

Chẳng phải mấy hôm trước di động của cô ta vừa bị Hoắc Trường Uyên đập vỡ sao. Rõ ràng Lục Tĩnh Tuyết đã mua một chiếc mới bù đắp cho Lâm Dao Dao. Cô ta tiện tay nghịch một chút, sau đó lắp thẻ sim vào, cười tươi rói nói: "Chị Sunny, cảm ơn chị!"

Cô biết, Lục Tịnh Tuyết là vợ chưa cưới của anh Trường Uyên. Nhưng đối phương cũng đã ngầm bộc lộ, sau này kết hôn với Hoắc Trường Uyên rồi sẽ không quá quan tâm vấn đề những người phụ nữ xung quanh. Chỉ cần là loại hiểu chuyện đều có thể nhắm một mắt, mở một mắt.

Nghĩ tới đây, trong lòng Lâm Dao Dao đã có những tính toán riêng, nên nụ cười càng thêm chân tình.

Lúc này sau khi mở chiếc hộp ra, nhìn thấy chiếc túi xách hàng hiệu yên lặng nằm bên trong, cô ta bỗng chốc tròn tròn mắt, không kiềm chế được sự mừng rỡ và phấn khích: "Chị Sunny, thật sự cho em cái này sao?"

"Ừm." Lục Tịnh Tuyết mỉm cười, nhìn thấy hết những niềm vui không che giấu được cô ta, vuốt vuốt mái tóc dài, ngữ khí thân thiết như một chị gái nhà hàng xóm: "Mẫu túi xách này nghe nói đã dừng sản xuất rồi, chị nhờ được một người bạn nước ngoài mua về với giá cao, hôm qua mới chuyển phát nhanh cho chị. Chị nghĩ chắc là em sẽ thích, thế nên mới mang tới tặng em!"

"Em thích, rất thích!" Lâm Dao Dao gật đầu lia lịa, mắt không dời đi được nữa, chạm tay lên trên, giọng run lên vì kích động: "Chị Sunny, chị thật tốt với em!"

Mẫu túi này cô ta ưng ý đã lâu, chỉ có điều giá quá đắt, lại khó mà mua được!

Cô ta thích quá không thể rời tay, lại tiếp tục vuốt ve thêm mấy lần vẫn kích động khó tả.

Đáy mắt Lục Tịnh Tuyết ánh lên sự khinh thường, sau đó lại dịu giọng cười nói: "Dao Dao, chúng ta mau ăn thôi! Không lát nữa sẽ nguội hết đấy!"

"Vâng!" Lâm Dao Dao vội vàng gật đầu, nhiệt tình cầm đũa gấp thức ăn cho Lục Tịnh Tuyết: "Chị Sunny, chị nếm thử món gà say rượu này đi, trông có vẻ rất ngon đấy!"

Bên ngoài nhà hàng, một chiếc xe Jeep biển quân đội dừng bên đường.

Yến Phong ngồi trên ghế lái mắt nhìn GPS, nghiêng đầu hỏi người bên cạnh: "Tiểu Uyển, là chỗ này à?"

"Vâng..." Lâm Uyển Bạch gật đầu.

Khi cô ra khỏi nhà ga, Yến Phong đã đợi sẵn ở đó. Sau khi nhìn thấy cô, anh ấy sai bước tiến tới đón, đỡ lấy túi di vật của bà ngoại trong tay cô, thế nên cô cũng ngồi lên xe luôn.

Cô không về nhà mà đi thẳng tới nhà hàng Lâm Dao Dao nói.

Lúc này, Lâm Uyển Bạch quay đầu nhìn nhà hàng, nhíu mày. Qua cửa kính trong suốt, cô lập tức nhìn thấy khuôn mặt hơn hờ của Lâm Dao Dao.

Chỉ là không ngờ, Lục Tịnh Tuyết cũng ở đây...

Cô rút di động trong túi ra, một lần nữa gọi cho Lâm Dao Dao.

Có điều, lần này Lâm Dao Dao cố tình không bắt máy, mà ngắt luôn. Lâm Uyển Bạch tháo dây an toàn ra, nói với Yến Phong: "Anh Yến Phong, anh ngồi trên xe đợi em một lát..."

Vào trong nhà hàng, Lâm Uyển Bạch lao thẳng tới bàn của Lâm Dao Dao.

Vì giờ này là giờ ăn nên có không ít khách khứa, hơn nữa có mặt Lục Tịnh Tuyết cũng không tiện nói chuyện. Thế nên sau khi cô tới gần, nắm

chặt hai tay thành nắm đấm, cố gắng kiềm chế cảm xúc: "Lâm Dao Dao, cô ra ngoài một lát, tôi có chuyện muốn hỏi cô!"

Lâm Dao Dao ngây người vì giọng nói của cô, quay đầu qua nhìn, khó chịu quát: "Làm gì đấy?"

"Cô ra ngoài một lát!"

Lâm Dao Dao hừ một tiếng, vẫn gấp thức ăn vào miệng, đáng vẻ khinh thường.

Lục Tịnh Tuyết ngồi đối diện cười thành tiếng: "Dao Dao, đi đi!"

Lâm Dao Dao nghe vậy, miễn cưỡng đặt đĩa xuống, lườm cô một cái rồi lấy lòng Lục Tịnh Tuyết: "Dạ vâng chị Sunny! Vậy chị đợi em một lát, em sẽ quay lại ngay!"

Thấy đối phương đã đứng dậy, Lâm Uyên Bạch cũng quay người đi ra ngoài.

Mỗi bước đi, tay cô lại nắm chặt hơn một phần, dường như đã lâu lắm rồi cô không phần nộ đến mức này, cảm giác cả lồng ngực đều như sục sôi. Mỗi bong bóng đều như bắn ra tia lửa, những tia lửa ấy dần dần tụ lại thành ngọn lửa, liếm vào lục phủ ngũ tạng.

Răng cô âm thầm cắn đầu lưỡi, hận không thể tả.

Ở phía sau cô, Lâm Dao Dao khoanh hai tay trước ngực, rất sốt ruột: "Lâm Uyên Bạch, rốt cuộc chị tìm tôi có chuyện gì!"

Lâm Uyên Bạch đột ngột quay người giơ cao tay lên.

"Bốp!"

Một âm thanh giòn giã vang lên.

Mặt Lâm Dao Dao đã quay ngoắt sang một bên, má trái lập tức xuất hiện dấu tay năm ngón đỏ rực.

Dường như không dám tin vào chuyện vừa xảy ra, Lâm Dao Dao rất lâu mới nhớ ra việc ôm mặt, trừng mắt nhìn cô như nhìn thấy ma: "Lâm Uyển Bạch, chị dám đánh tôi?"

Từ nhỏ tới lớn, sau khi cô ta trở thành thiên kim tiểu thư duy nhất được cưng chiều của nhà họ Lâm, có lần nào Lâm Uyển Bạch về nhà họ Lâm xin tiền mà không bị Lý Huệ cho vài bạt tai. Cô ta thêm mắm dặm muối, cô lại bị Lâm Dũng Nghị đánh thêm trận đòn, muốn thảm hại bao nhiêu có bấy nhiêu. Những lúc như thế, cô ta chỉ đứng một bên xem kịch hay. Thế nên khi bị cô đánh, cô ta thảng thốt không ngờ.

"Lâm Dao Dao!" Lâm Uyển Bạch nghiêng răng, chất vấn: "Có phải cô đã chạy về quê tìm bà ngoại tôi không!"

Lâm Dao Dao đang chuẩn bị đánh trả chột khựng lại, ánh mắt né tránh: "Cái gì mà về quê? Cái gì bà ngoại? Tôi không hiểu chị đang nói gì cả!"

"Cô còn vờ vịt! Rõ ràng là cô đã chạy về quê tìm bà ngoại làm âm ỉ một trận, nói rất nhiều lời khó nghe!" Lâm Uyển Bạch giơ tay chỉ vào đối phương, ngón tay run lên vì kích động.

Từ nhỏ cô đã là một đứa trẻ thật thà, cơ hội để nảy sinh xung đột với ai là cực kỳ hiếm hoi.

E rằng nếu nhớ lại, lần duy nhất cô giận dữ như thế này phải là năm tám tuổi, sau khi tận mắt chứng kiến mẹ nhảy lầu, cô đã điên cuồng lao về phía một Lý Huệ đang đứng cười giữa đám đông...

"Tôi đã về đó, thì sao hả!" Lâm Dao Dao bị cô vạch trần, lập tức bày ra bộ mặt điếc không sợ súng, châm chọc: "Ai bảo chị cứ quần lấy anh Trường Uyên không buông? Bà già chết tiệt đó không dạy dỗ được chị, lẽ nào không cho phép tôi nói đôi câu?"

Lâm Uyên Bạch cảm nhận được rõ ràng, toàn bộ máu huyết trong cơ thể đều đang bốc lên cao, sôi trào, cả người cô như sắp bị nó nuốt chửng, trước mắt cũng đỏ rực lên.

Cô sai bước tiến lên, túm lấy vai Lâm Dao Dao, mười đầu ngón tay như muốn găm sâu vào vai đối phương: "Lâm Dao Dao, sao cô có thể ác như vậy! Bà ngoại tôi đã từng ấy tuổi rồi, vẫn còn bệnh tật, khó khăn lắm mới ra được viện, hồi phục sức khỏe khá hơn một chút... Nhưng cô, Lâm Dao Dao, chính cô! Nếu không phải vì cô chạy về nói những lời kích động bà, bà ngoại đã không tái phát bệnh, không đột ngột qua đời! Cô có ngủ ngon giấc không, lẽ nào cô không ác mộng ư? Không cần rút lương tâm ư?"

"Lâm Dao Dao, đều tại cô! Tại cô..."

Lâm Uyên Bạch càng nói càng kích động, ra sức lay cô ta.

Sự phẫn nộ trong lòng cô không ngừng cuộn trào, khiến cô từ trong ra ngoài đều như bị cuộn trong một cơn sóng nóng rực. Cô dùng sức như chỉ hận không thể bóp nát xương cốt Lâm Dao Dao ra vậy.

Nếu lúc này ai đó đưa cô một con dao, cô e mình sẽ mất kiểm soát mà đâm cô ta.

Lâm Dao Dao dần dần cũng tràn đầy lo sợ, mặt mũi tái mét đi, cộng thêm cảm giác chột dạ nên đã sớm không còn khí thế như ban nãy, nhất là lúc này khi bị lắc đến đầu choáng mắt hoa, cô ta thậm chí còn nhìn thấy cả gân xanh nổi trên cổ Lâm Uyên Bạch.

Phải mất rất nhiều sức mới thoát ra được, nghe thấy đằng sau có tiếng bước chân, quay đầu nhìn thấy Lục Tĩnh Tuyết, cô ta lập tức chạy qua, trốn phía sau có phần sợ hãi: "Chị Sunny! Mau cứu em, cô ta điên thật rồi..."

"Cô Lâm, có chuyện gì từ từ nói!" Lục Tĩnh Tuyết khuyên nhủ.

Lâm Uyển Bạch không nghe thấy, lúc này chỉ nhìn thấy một Lâm Dao Dao, đôi mắt đỏ rực.

Cô đang định lao tới tóm lấy Lâm Dao Dao thì bị ai đó ôm chặt lấy eo.

Sống lưng va phải một lồng ngực rắn chắc, không quá đau nhưng nhiệt độ quen thuộc ấy khiến trái tim cô run lên, bên tai là chất giọng trầm: "Sao vậy!"

Trên khuôn mặt Hoắc Trường Uyên ánh lên vẻ sững sốt.

Tuy là cuối tuần, anh vẫn bảo Giang Phóng sắp xếp kín lịch. Vừa gặp xong khách hàng ra khỏi công ty, anh gọi điện cho Tần Tư Niên hẹn cùng ăn cơm. Anh cúi đầu nhìn xuống đồng hồ thì Giang Phóng bỗng kêu lên một tiếng rồi nói: "Hình như là cô Lâm..."

Cụ thể trước mắt đang xảy ra chuyện gì vẫn chưa rõ. Hoắc Trường Uyên chưa từng nhìn thấy cô trong trạng thái mất kiểm soát như vậy, đôi mắt đỏ rực tia máu như sắp rỉ máu ra ngoài.

Anh không chần chừ một giây. Anh Trần tài xế còn chưa cho xe dừng lại anh đã đẩy cửa, sải bước đi xuống, cơ thể tự có động thái của mình không cho trí não kiểm soát, muốn ôm cô vào lòng bảo vệ.

Lâm Uyển Bạch quay đầu, liền đối diện với đôi mắt thâm sâu ấy.

Có điều động tác ấy lúc này ở trong mắt cô lại không khác nào một động tác bảo vệ vợ chưa cưới của mình. Vì ở phía đối diện, Lục Tinh Tuyết đã tiến lên một bước, dịu dàng gọi: "Trường Uyên!"

"... Buông tôi ra!" Lâm Uyển Bạch run rẩy cất lời.

Hoắc Trường Uyên không nhìn Lâm Uyển Bạch, chỉ nhíu mày nhìn cô chăm chú, không hề buông tay: "Đã xảy ra chuyện gì, em rốt cuộc bị làm sao vậy?"

"Buông tôi ra, Hoắc Trường Uyên, anh buông tôi ra..." Lâm Uyển Bạch bỗng nhiên mất hết sức lực, nghẹn giọng lặp lại.

Đồng thời đi qua còn có Yến Phong.

Anh ấy vốn đang kiên nhẫn đợi trong xe, vừa hay có cuộc điện thoại gọi tới. Nói chuyện điện thoại xong, anh phát hiện có rất nhiều người vây trước cửa nhà hàng, giống như có chuyện gì xảy ra vậy. Khi nhìn rõ cô đang nảy sinh tranh chấp với người khác, lập tức rút chìa khóa ra.

"Tiểu Uyên!"

Lâm Uyển Bạch vừa nhìn thấy anh ấy, lập tức như tìm thấy đồng minh, lập tức giơ tay ra: "Anh Yến Phong, đưa em rời khỏi đây..."

Yến Phong nghe xong, nhíu mày nhìn sang Hoắc Trường Uyên đang ôm cô tiến lên cầm lấy cánh tay cô: "Được! Chúng ta đi!"

Khi người trong lòng chủ động nghiêng về phía Yến Phong, cả người Hoắc Trường Uyên cứng đờ. Trong khoảnh khắc đó, cô đã thoát khỏi vòng tay anh, lao về phía Yến Phong. Anh nheo mắt lại, bàn tay buông thõng nắm chặt lại, gương mặt nhìn cô được Yến Phong ôm vào lòng, chiếc xe Jeep nhanh chóng biến mất trong tầm mắt.

Khu vực cửa nhà hàng yên tĩnh trở lại.

Lâm Dao Dao đã bỏ trốn trong lúc hỗn loạn, Lục Tịnh Tuyết nhìn thấy Hoắc Trường Uyên, muốn ăn cơm cùng anh nhưng bị từ chối.

...

Trong phòng VIP, khi Hoắc Trường Uyên hút được nửa điếu thuốc thì cánh cửa được đẩy ra. Tần Tư Niên mặc đồ thoải mái đi vào, theo sau là nhân viên order đồ ăn. Sau một lượt lật giở thực đơn, người phục vụ rời đi.

Anh ấy tự động rót cho mình một cốc nước, nhìn một Hoắc Trường Uyên này giờ không buồn ngó mình một lần, nhướn mày: "Sao hả, tâm trạng không vui?"

Hoắc Trường Uyên không trả lời, tự động rút thuốc.

"Là vì cô Lâm phải không?" Tần Tư Niên cũng rút ra một điếu thuốc, nói với giọng thấu hiểu: "Cũng khó trách, chuyện thường tình thôi. Thật ra mình cũng thấy không dễ chịu chút nào, dù sao mình cũng là người mở cho bà lão. Mình cứ nghĩ hét cũng phải sống thêm được ba đến năm năm nữa. Nói thế nào thì nói, cậu phải cố gắng động viên cô ấy!"

Thấy anh nhúu mày, Tần Tư Niên bất ngờ hỏi: "Trường Uyên, chẳng lẽ cậu vẫn chưa biết gì?"

"Biết chuyện gì!"

"Bà ngoại của cô Lâm mất rồi!" Tần Tư Niên ngồi thẳng dậy, vội nói.

"Cái gì!" Hoắc Trường Uyên thẳng thốt.

Tần Tư Niên cũng rất bất ngờ: "Cô ấy chưa nói với cậu ư? Bà ngoại cô ấy mất rồi, lúc đó cậu vẫn ở nước ngoài, chắc vì sợ thêm phiền nên không

nói với cậu. Lúc đó mình còn dẫn Cá vàng cùng về quê chia buồn..."

Anh ấy chưa kịp nói hết câu, Hoắc Trường Uyên ngồi đối diện đã đứng dậy bỏ đi.

Người phục vụ lần lượt bê đồ ăn lên, từng bát từng đĩa bày đầy chiếc bàn xoay mặt kính.

Tần Tư Niên nhìn cả bàn đầy thức ăn rầu rĩ: Gọi anh ấy đến ăn cơ mà, sao cuối cùng chỉ còn lại mình anh ấy vậy?

Phả ra một làn khói, đôi mắt hoa đào nhuốm vài phần trêu chọc, anh ấy rút di động ra: "Alô, Cá vàng, hôm nay đồ ăn trong bệnh viện thế nào..."

...

Chiếc Jeep đi xuyên qua con phố chật chội, trước mắt chính là khu nhà cũ.

Trên xe vẫn im ắng từ đầu tới cuối. Yên Phong ngồi ghế lái chốc chốc lại hướng ánh mắt sang bên với vẻ quan tâm. Từ sau khi họ lên xe, Lâm Uyển Bạch chỉ co người ngồi trên ghế, cuộn chặt tay đặt trên đầu gối, mắt đỏ rực, không rơi một giọt nước mắt nào.

Nhìn thấy cô như vậy, anh ấy có bao nhiêu lời cũng không thể hỏi nên câu.

Trước cửa nhà hàng xảy ra chuyện gì anh ấy không rõ, chỉ có điều nhìn dáng vẻ của Hoắc Trường Uyên và cô ban nãy, lẽ nào họ đang cãi nhau?

Yên Phong không khỏi nhú mày.

Xe đỗ lại, Lâm Uyển Bạch cúi đầu tháo dây an toàn. Vì cảm xúc bùng nổ dữ dội nên giờ tay cô không còn sức, cảm thấy trán ướt mồ hôi, nhiệt

độ trên người cũng đã tản đi bớt.

Cô biết Yên Phong lo lắng cho mình. Đẩy cửa ra, đặt chân xuống đất, cô định quay người lại nói gì thì trước mắt chợt tối sầm.

Trước khi mất hoàn toàn ý thức, cô chỉ nghe thấy tiếng gọi thảng thốt của Yên Phong: "Tiểu Uyên? Tiểu Uyên, em không sao chứ... Tiểu Uyên!"

...

Lâm Uyên Bạch từ từ mở mắt ra.

Tầm nhìn hơi mơ hồ trong khoảnh khắc, sau đó mới dần dần rõ nét trở lại. Trước mắt là một màu trắng thuần, cô nghiêng đầu, khi nhìn thấy mu bàn tay cầm ống tiêm thì đã hiểu mình đang nằm ở đâu.

Cô cười khổ, gần đây mình đúng là yếu muốn chết.

Cô quay sang, quả nhiên nhìn thấy Yên Phong ngồi bên cạnh: "Anh Yên Phong, khiến anh lo lắng rồi phải không?"

"Bây giờ em cảm thấy đỡ hơn chưa?" Yên Phong lập tức tiến lên.

"Đỡ nhiều rồi ạ..." Lâm Uyên Bạch gật đầu.

Cô hơi ngược mắt lên, phát hiện từ lúc mình tỉnh dậy đến giờ, Yên Phong chưa hề dẫn đôi mày ra, hơn nữa biểu cảm có vẻ ngáp ngừng: "Tiểu Uyên, em..."

"Em làm sao ạ?" Cô hơi khó hiểu.

Yên Phong nhìn cô rất lâu, càng nhíu mày sâu hơn, rồi nghiêm giọng: "Em có thai rồi."

~Hết chương 200~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 201

Chuyện này anh ấy cũng rất bất ngờ.

Lần trước ở bệnh viện huyện, cô bị ngất, có lẽ đã được nhận định là do quá nhung nhớ bà ngoại, thế nên chỉ truyền một chai nước đường. Hôm nay cô ngất trong vòng tay anh ấy, được đưa thẳng vào phòng cấp cứu. Bác sỹ ngoài việc nói do cảm xúc thất thường thì còn do cô đang mang thai.

Mang thai?

Lâm Uyên Bạch rất lâu không thể hoàn hồn.

Cô giơ tay lên, chạm lên cái bụng nhỏ bằng phẳng của mình, sờ qua sờ lại, toàn là thịt.

Nhưng Yến Phong sẽ không bao giờ mang chuyện này ra đùa. Vậy thì bây giờ trong bụng cô đã có một sinh mạng mới rồi sao?

"Bác sỹ nói được hơn bốn tuần rồi, hiện tại thai nhi vẫn đang phát triển ổn định. Chỉ có điều sức khỏe của em quá yếu, thiếu hụt dinh dưỡng trầm trọng. Có phải em không ăn uống gì mấy không? Hơn nữa bác sỹ còn nói em xuất hiện tình trạng thiếu máu, thế nên mới ngất xỉu." Yến Phong lặp lại lời của bác sỹ trước đó, đồng thời đưa cô giấy xét nghiệm.

Lâm Uyên Bạch gần như đón bằng hai tay, chạm lên tờ giấy mỏng manh đó mà cảm thấy nó nặng tựa ngàn cân.

Cô thậm chí còn không nghĩ ra được rốt cuộc nó xuất hiện sau lần tình cảm nào của họ...

Chủ yếu là vì cô không có quá nhiều phản ứng mãnh liệt, chỉ là không thiết ăn uống gì, ngoài ra các hiện tượng như buồn nôn hay thèm ngủ của bà bầu cô đều không có. Hơn nữa, việc bà ngoại đột ngột qua đời khiến cô không có thời gian suy nghĩ quá nhiều. Từ lúc ở bên cạnh Hoắc Trường Uyên, anh luôn đòi hỏi mặt ấy gặt gao, lần nào cũng tự tính ngày người bà con của cô đến cực chuẩn, ngược lại bản thân cô thì hầu như không quá để tâm. Đến bây giờ hoảng hồn nhớ lại, tháng này đúng là chậm một thời gian rồi...

Yến Phong nghiêm giọng nói: "Tiểu Uyên, đứa bé này là của Hoắc tổng, có nên gọi điện cho cậu ta, bảo cậu ta qua đây không?"

Ngón tay Lâm Uyển Bạch co quắp lại, tờ giấy xét nghiệm bị cô vầy vò đến không còn ra hình dạng gì, vang lên những tiếng sột soạt.

"Bọn em chia tay rồi..." Giọng cô như tới từ một nơi xa xôi.

"Chia tay?" Rõ ràng Yến Phong đã sống người.

Tuy rằng biết hai người họ có thể đã phát sinh mâu thuẫn nhưng không ngờ đã đến bước này, bỗng chốc nhú mào hỏi: "Em đề nghị?"

Vừa hỏi ra, Yến Phong cũng đồng thời phủ nhận ngay.

Bởi vì trước đó khi bà ngoại mất anh ấy luôn ở bên, tận mắt chứng kiến cô rõ ràng rất buồn nhưng vẫn nhịn không nói với Hoắc Trường Uyên một câu, chính là sợ cậu ta lo lắng, sao có thể nói lời chia tay chứ!

Quả nhiên, thấy cô im lặng lắc đầu, Yến Phong hỏi tiếp: "Lẽ nào là do cậu ta?"

Lâm Uyên Bạch vẫn lặng im, nhưng lần này là sự mặc nhận.

"Anh đi tìm cậu ta!" Yến Phong đứng bật dậy.

Lâm Uyên Bạch giữ chặt anh ấy lại, mắt long lanh như sắp khóc:
"Đừng! Anh Yến Phong, đừng đi tìm anh ấy. Bọn em đã chia tay rồi, coi như giữ lại cho em chút tự trọng đi..."

"Tiểu Uyên!" Yến Phong buông một tiếng thở dài nặng nề, im lặng mấy giây rồi rút một tờ giấy ăn đưa cho cô: "Giờ em không được khóc đâu."

Nghe xong Lâm Uyên Bạch sững người, hốc mắt lại càng đỏ ửng.

Lại có thêm vài giọt nước mắt rơi xuống, nhưng cũng chỉ vài giọt ấy mà thôi. Sau đó cô ra sức sịt mũi, mặt cũng nhin đến trắng bệch. Không được rơi giọt nước mắt nào nữa, tất cả đều bị ép ngược trở lại. Cô cất giọng khê khàng, nhưng kiên định: "Ừm, em biết rồi..."

Yến Phong nhìn lên chai nước truyền trên đầu cô, dịu giọng nói: "Tiểu Uyên, sắp truyền xong chai này rồi. Anh đi gọi y tá tới rút tiêm, sau đó chúng ta về nhà!"

"Vâng..." Lâm Uyên Bạch gật đầu.

Trong phòng bệnh chỉ còn lại mình cô, cô lại chạm tay lên bụng.

Sau rời khỏi bệnh viện, Yến Phong đưa cô đi ăn chút gì. Phương Bắc bước vào mùa đông, ngày cũng càng lúc càng ngắn hơn. Khi quay trở về khu nhà cũ, đèn đường đã sáng hết lên rồi, trước tòa nhà đã đỗ sẵn một hàng xe ô tô.

Lâm Uyên Bạch tháo dây an toàn. Khi đẩy cửa ra, chợt nhớ tới chuyện gì, động tác của cô trở nên chậm rãi hơn.

Tuy rằng bây giờ trong bụng cô, nó mới chỉ bé bằng hạt đậu, nhưng cô vẫn rất cẩn thận, sợ làm nó bị thương.

Khi bước vào trong tòa nhà, Lâm Uyên Bạch mới chợt nhớ ra túi di vật của bà ngoại vẫn còn trong cốp xe. Yến Phong cầm chìa khóa đi ra, bảo cô cứ lên nhà trước.

Ở đây đã lâu như vậy nhưng chưa lần nào cô leo chậm như lần này.

Gần như lên tầng nào cô cũng phải nghỉ lại rồi mới lại cất bước.

Cuối cùng khi lên tới tầng trên cùng, cô dường như ngửi thấy một mùi thuốc lá quen thuộc.

Đầu óc căng thẳng, cô vô thức ngẩng đầu nhìn cô, quả nhiên trong tầm mắt xuất hiện một hình bóng cao lớn thẳng tắp. Ngọn đèn cảm ứng sáng lên, anh mặc bộ vest đen, điều thuốc trong tay dường như đã để đó một lúc lâu không hút, đã cháy thành cả một đoạn tàn dài.

Đôi mắt ấy cũng đang nhìn về phía cô từ xa.

Hoắc Trường Uyên...

Lâm Uyên Bạch bứt hai tay vào nhau.

Bây giờ chỉ cần lẩm nhẩm tên anh trong lòng một lần, cô lại buồn một lần.

Cô cúi xuống, nhìn thấy xung quanh đôi giày da bóng lộn của anh có rất nhiều đầu lọc, chẳng biết anh đã tới từ khi nào, rồi đã đứng đây bao lâu.

Hoắc Trường Uyên nhìn thấy cô, lập tức dập tắt điều thuốc, sai bước tiến lên: "Bà ngoại đã mất?"

"..." Lâm Uyên Bạch sững người.

"Anh đang hỏi em đấy!" Hoắc Trường Uyên giữ lấy cánh tay cô, trầm giọng quát: "Chuyện lớn như vậy, sao em không nói cho anh biết?"

"..." Lâm Uyên Bạch cắn môi.

"Không phiền Hoắc tổng bận tâm!"

Bất ngờ, một chất giọng ôn hòa mang theo chút nghiêm nghị vang lên.

Yến Phong xách túi di vật của bà ngoại đi lên, đứng bên cạnh Lâm Uyên Bạch một cách tự nhiên, cùng nhìn về phía Hoắc Trường Uyên, tiếp tục nói: "Chuyện hậu sự của bà tôi đã lo liệu xong rồi. Bà đã sớm an nghỉ, thế nên không phiền Hoắc tổng bận tâm nữa! Nếu Hoắc tổng muốn tới thăm viếng thì mộ bà được lập dưới quê, chúng tôi cũng không có bất kỳ ý kiến gì!"

Hoắc Trường Uyên như bị thứ gì chích, buông thõng tay xuống.

Anh suýt nữa thì quên mất, còn có Yến Phong...

Bỗng nhiên cảm thấy mình rất nực cười, Hoắc Trường Uyên đứng chờ ra đó, con người co lại.

Lâm Uyên Bạch giấu cánh tay bị anh giữ ban nãy ra sau lưng, trên đó vẫn còn chút hơi ấm của anh.

Cô cố gắng đứng thẳng lưng, nhìn thẳng vào mắt anh: "Hoắc Trường Uyên, anh còn việc gì không? Nếu không còn việc gì, tôi cần mở cửa vào nhà..."

Hoắc Trường Uyên chờ dẫn dịch người sang bên cạnh nửa bước.

Lâm Uyên Bạch rút chìa khóa ra mở cửa, Yến Phong cũng đi vào theo, chỉ còn lại một mình anh cô độc đứng bên ngoài.

Khi cánh cửa lớn đóng lại, tiếng bước chân đi xuống dưới cũng vang lên.

...

Yến Phong từ trong bếp rót một cốc nước ấm mang ra.

Anh dùng tay thử độ nóng, bây giờ cô không được uống nước quá lạnh. Anh đi vào phòng khách, thấy cô từ lúc vào cửa tới giờ đã ra sofa ngồi, ánh mắt hơi đờ đẫn. Anh đặt cốc nước trước mặt, cô mới phản ứng lại.

Lâm Uyên Bạch đón lấy, không muốn uống lắm, nhưng nghĩ tới chuyện gì đó nên lại uống từng ngụm nhỏ.

Yến Phong nhìn ánh đèn vàng ấm áp hắt lên mặt cô, tuy không đành lòng nhưng vẫn hỏi: "Tiểu Uyên, đứa trẻ này em định thế nào?"

Lâm Uyên Bạch bỗng trở nên hoảng loạn.

"Em muốn giữ lại sao?" Yến Phong hơi nghiêm giọng.

"Em..." Cô há hốc miệng, có chút bối rối.

"Hay phá bỏ?" Yến Phong hỏi tiếp.

Lâm Uyên Bạch trợn tròn mắt, lắc đầu nguầy nguậy.

Yến Phong thấy vậy bèn thở dài trong im lặng. Tuy cô không nói gì nhưng động tác lắc đầu vô thức ấy là không cần suy nghĩ. Hơn nữa từ lúc rời khỏi bệnh viện tới giờ, tay cô chưa hề rời khỏi bụng.

Yến Phong xem giờ rồi dịu giọng nói: "Tiểu Uyển, tối qua nằm cả đêm trên tàu rồi, bác sỹ nói em cần nghỉ ngơi nhiều, em ngủ sớm đi!"

"Vâng..." Lâm Uyển Bạch gật đầu, đúng là cô rất mệt.

"Có chuyện gì cứ gọi anh, anh ở ngay phòng khách! Đợi em ngủ rồi anh mới đi, nếu không anh không yên tâm được!" Nói xong, Yến Phong thấy cô bỗng trở nên căng thẳng. Biết cô kiêng dè chuyện gì, anh vội bổ sung thêm một câu: "Nếu em không yên tâm thì cứ khóa trái cửa lại!"

"Em không có ý đó..." Lâm Uyển Bạch ngượng ngập.

Cô đứng lên đi vào phòng ngủ, khi đóng cửa lại còn nhìn thấy Yến Phong ngồi xuống sofa, mỉm cười với cô.

Tuy rằng đã không còn suy nghĩ nhiều về hành vi của Yến Phong tối hôm ấy, nhưng cô vẫn lặng lẽ khóa cửa. Cô cũng không tắm rửa mà thay quần áo ngủ rồi nằm thẳng xuống giường.

Lâm Uyển Bạch nhắm mắt lại, đầu óc nhanh chóng nặng dần. Từ sau khi bà mất, cô thật sự quá mệt mỏi và tiêu tụy rồi.

Dù đi ngủ sớm nhưng đêm nay cô ngủ cũng không yên giấc.

Sáng hôm sau, Lâm Uyển Bạch tỉnh dậy khi mới hơn sáu giờ sáng. Cô nằm thêm trên giường khoảng hơn nửa tiếng đồng hồ mới chậm rãi dậy thay quần áo. Khi mở cửa phòng ra, nghe thấy trong bếp có tiếng động, cô giật nảy mình.

Cô nín thở đi qua, không khỏi sửng sốt: "Anh Yến Phong... tối qua anh không đi?"

Âm thanh phát ra là của máy hút mùi. Yến Phong đang đứng trước bếp ga, mặc nguyên bộ đồ hôm qua, áo và cổ tay đã có nếp nhăn, không khó nhận ra anh đã nằm ngủ trên sofa cả đêm.

"Tiểu Uyên, em dậy rồi à?" Yến Phong tắt máy hút mùi đi, đi về phía cô: "Phải, tối qua anh không về, thật sự nhìn em, anh không yên tâm lắm, nên ngủ lại ngoài phòng khách một đêm. Cũng may, thoải mái hơn nhiều lúc trước chúng ta diễn tập ngủ trong rừng!"

Yến Phong nói xong, lại thúc giục cô: "Tiểu Uyên, em đi rửa mặt đi rồi qua ăn, anh làm xong bữa sáng rồi, có cháo và trứng rán. Trứng anh chỉ cho một chút dầu ô liu, em ăn sẽ không thấy ngán."

Tối qua tuy họ đã ăn ở ngoài rồi nhưng cô vẫn không thể ăn quá nhiều. Cơm chỉ ăn được nửa bát. Thế nên anh ở lại, muốn làm cho cô một ít đồ dinh dưỡng. Dù sao bây giờ cô cũng là người có thai, cần phải bổ sung dinh dưỡng.

Trước mắt Lâm Uyên Bạch bỗng nhiên trở nên mơ hồ.

Dường như cô nhìn thấy bóng ai đó cao lớn đeo tạp dề, làm ra một món đen xì khó mà phân biệt, còn hỏi cô có ngon không. Cô nói thật lòng, anh còn phải tay áo bỏ đi...

"Tiểu Uyên?" Yến Phong gọi cô.

Lâm Uyên Bạch quay người lại, gật đầu: "À vâng..."

Cô quay người đi vào phòng tắm, khi đi ra, Yến Phong đã bày sẵn các món lên bàn, đưa thìa cho cô.

"Lát nữa ăn xong, anh đưa em đi làm!"

"Cảm ơn anh..." Lâm Uyên Bạch cảm kích.

"Nha đầu ngốc!" Yến Phong vẫn vỗ vỗ vào đầu cô như trước kia.

Ăn sáng xong, hai người đi ra khỏi tòa nhà.

Yến Phong mở cửa ghế lái phụ cho cô, nhìn cô ngồi vào xe rồi mới đóng cửa, còn mình thì vòng sang bên cạnh, nổ máy. Chiếc Jeep lao đi trong bình minh, chẳng mấy chốc đã không còn hình bóng.

Rất lâu sau, một chiếc Land Rover đã đỗ cả đêm trong một góc khuất cũng nổ máy rời đi.

...

Sau khi tan làm, Lâm Uyên Bạch không từ chối được sự nhiệt tình của đồng nghiệp, bị kéo tới một trung tâm thương mại gần đó.

Đồng nghiệp gần đây mới có bạn trai, muốn tặng anh ấy một chiếc sơ mi, thế nên họ bước vào một cửa hàng đồ nam. Vừa bước vào, nhìn thấy cảnh gì đó bước chân cô khựng lại, cô rất muốn kéo người đồng nghiệp đi chỗ khác.

Nhưng nhân viên đã đi tới, chào đón họ bằng những câu chữ nhiệt tình.

Có vẻ như âm thanh ấy đã thu hút sự chú ý của người bên trong. Lục Tịnh Tuyết quay người lại, nhìn thấy cô bẽn mẫn cười, cúi đầu tỏ ý chào hỏi, ánh mắt dường như lại có ý muốn nói: Thật trùng hợp.

Lâm Uyên Bạch mím môi, cũng cúi đầu đáp ứng.

Lục Tịnh Tuyết dựa vào trước quầy thu ngân, rõ ràng không đi một mình, đây lại là cửa hàng đồ nam...

Cô bỗng nhiên cảm thấy toát mồ hôi tay, nhất là khi lúc này cửa phòng thay đồ được đẩy ra. Cô nín thở, cho đến khi nhìn thấy người bước ra không phải bóng dáng quen thuộc, cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng người đó cũng không xa lạ gì, là Tiêu Vân Tranh.

Cô hơi bất ngờ khi hai người họ xuất hiện ở đây. Nhưng nghĩ lại, Lục Tịnh Tuyết giỏi lấy lòng người khác như vậy, đối tốt với em chồng tương lai cũng là chuyện rất bình thường. Hơn nữa lần trước hôm chúc thọ Hoắc Chân, họ cũng có vẻ rất thân thiết.

Tiêu Vân Tranh nhìn thấy cô, hơi sững người: "Lâm Uyên Bạch?"

"Em cùng đồng nghiệp đi mua sắm..." Lâm Uyên Bạch giải thích.

"Anh ơi, đây là miếng ngọc của anh phải không?"

Phía sau, người nhân viên từ trong phòng thay đồ cầm quần áo đi ra, trong tay còn một sợi dây đỏ treo miếng ngọc Phật, hỏi.

Vị trí của Lục Tịnh Tuyết sát gần. Cô ta tiến lên đón lấy, sau khi nhìn thấy thì mỉm cười, ngữ khí có phần kinh ngạc: "A Tranh, không ngờ nhiều năm rồi mà anh vẫn đeo nó!"

"Ha ha, quen rồi!" Tiêu Vân Tranh cúi đầu đón lấy, đeo lại miếng ngọc.

Lục Tịnh Tuyết không quá để tâm, mỉm cười không nói gì thêm.

Xem ra cô ta đến đây mua đồ tặng Tiêu Vân Tranh. Đón lấy hóa đơn của nhân viên, Lục Tịnh Tuyết thẳng thừng quẹt thẻ, ký tên lên trên.

Khi người nhân viên đang gói hàng thì có cuộc gọi tới. Cô ta nhận máy, sau khi ngắt cuộc gọi thì xách túi lên, nói với Tiêu Vân Tranh: "A Tranh,

em không đi ăn cùng anh được nữa! Bác Hoắc gọi điện cho em, em phải về nhà họ Hoắc một chuyến!"

Nói xong, Lục Tĩnh Tuyết vội vàng rời đi.

Lâm Uyển Bạch nhìn theo bóng đối phương, rồi lại quay sang Tiêu Vân Tranh, nuốt nước bọt, kinh ngạc thốt lên: "Tiêu Vân Tranh, người mà anh thích..."

Tiêu Vân Tranh thở dài, không giấu giếm: "Em đoán không sai."

"..." Lâm Uyển Bạch trợn tròn mắt.

Ban nãy nhìn thấy Lục Tĩnh Tuyết cầm miếng ngọc có vẻ thân quen, cô đã không khỏi đoán ra vài phần, lúc này được chứng thực, mức độ sững sốt không hề nhỏ.

Nói như vậy, há chẳng phải em trai thích chị dâu tương lai sao?

"Anh và Tĩnh Tuyết đã quen nhau từ trước." Tiêu Vân Tranh từ tốn nói tiếp: "Lúc đó anh còn chưa đào ngũ, có lần ra ngoài làm nhiệm vụ, vừa hay gặp cả đoàn nghiên cứu sinh của Tĩnh Tuyết đi ngắm mưa sao băng bị lạc trong núi. Lúc đó cô ấy bị thương ở chân, anh đã cứu cô ấy. Về sau cô ấy tặng miếng ngọc Phật mang theo người cho anh, nói là để trừ tà. Từ đó anh đã thích cô ấy rồi."

"Chỉ là anh biết trong lòng cô ấy vẫn luôn có người khác, chính là vị hôn phu của cô ấy. Khi ấy anh không biết sự tình, đến mãi sau này khi về nhà họ Hoắc mới biết thì ra cô ấy là con dâu chưa cưới về nhà, thế giới này lắm chuyện trùng hợp vậy đấy. Trước đó anh cũng từng theo sang tận Mỹ, tỏ tình với cô ấy nhưng bị cô ấy từ chối! Nếu có thể, anh hy vọng biết bao người có hôn ước với cô ấy là anh, thậm chí anh có thể làm vật thay thế."

Nhưng không thể, bởi vì dù là trái tim hay ánh mắt, cô ấy chỉ có một mình Hoắc Trường Uyên, haha..."

Lâm Uyên Bạch hiểu rồi.

Đây là câu chuyện về một mối tình đơn phương, cuối cùng chẳng thể nở hoa kết trái.

Nhìn thấy biểu cảm tự giễu trên khuôn mặt Tiêu Vân Tranh, cô khẽ thở dài: "Xem ra trong lòng anh cũng rất đau khổ..."

"Có lúc anh cảm thấy mình chẳng hiểu gì tình yêu, nó luôn khiến người ta trở nên không giống mình nữa." Ánh mắt Tiêu Vân Tranh trở nên mơ hồ, ngữ khí như đang tự mâu thuẫn hoặc tự phủ nhận mình.

Lâm Uyên Bạch giật giật khóe môi, không nói năng gì.

Tiêu Vân Tranh nhanh chóng cắt hết mọi cảm xúc, nhìn về phía cô, ánh mắt hơi né tránh, lại ngập ngừng: "Lâm Uyên Bạch, chuyện của hai người anh biết rồi, em... vẫn ổn chứ?"

"Vẫn ổn ạ..." Nụ cười của Lâm Uyên Bạch hơi gượng gạo.

"Hai người cũng chưa yêu nhau lâu lắm. Biết đâu lâu dần sẽ quên được nhau. Theo cá nhân anh cảm thấy, em hợp với anh Phong hơn!" Tiêu Vân Tranh nhìn khuôn mặt trắng bệch của cô, có phần không đành lòng, nhưng hình ảnh ai đó nước mắt lưng tròng đã che lấp toàn bộ, cuối cùng vẫn nói: "Còn nữa, gần đây nhà họ Hoắc và nhà họ Lâm đã hợp tác với nhau một trăm dự án, số tiền đầu tư lên tới hàng trăm tỷ, cần một quan hệ hợp tác kiên cố. Muốn duy trì mối quan hệ này nhất định phải có hôn nhân níu kéo. Thế nên, giờ anh ta chọn lựa như vậy cũng khó mà trách được, em hiểu không?"

Lâm Uyên Bạch tự bầu mình vào người mình, khẽ đáp: "Em hiểu..."

Tiêu Vân Tranh nhìn ánh mắt bi thương của cô, cảm giác áy náy nơi đáy lòng càng thêm sâu đậm.

"Lát nữa anh đưa em về nhé?"

"Không cần đâu..." Lâm Uyên Bạch lắc đầu: "'Chúng em"* ngồi xe buýt được rồi."

*Uyên Bạch dùng ngôi số nhiều thay cho con.

...

Tới cuối tuần, Lâm Uyên Bạch chỉ ở nhà không đi đâu.

Trên bàn đặt hai đĩa hoa quả đã được rửa và gọt sẵn, đều do Yến Phong mua mang qua.

Kể từ khi cô có thai, Yến Phong thường xuyên qua đây. Có lúc sáng sớm, có lúc chập tối, lần nào cũng mang không ít đồ, đều là những thứ bổ cho sức khỏe của cô.

Lâm Uyên Bạch xin hai miếng xoài, cảm giác quá nhiều cũng không ăn hết, muốn mời Yến Phong ngồi đối diện ăn cùng.

Có điều, cô gọi ba bốn tiếng, Yến Phong mới nghe thấy.

Thấy khuôn mặt anh nặng nề giống như có tâm sự, cô không khỏi hỏi: "Anh Yến Phong, anh sao vậy?"

Yến Phong đan hai tay vào nhau, bắn khoăn giây lát mới nghiêm giọng nói: "Tiểu Uyên, anh e phải nhờ em giúp một chuyện..."

"Giúp gì ạ? Anh nói đi!" Lâm Uyển Bạch vội nói.

"Thật ra anh vừa từ bệnh viện về, mẹ vợ anh đang bệnh." Yến Phong thở dài.

"Hả, dì Vương sao rồi ạ?" Lâm Uyển Bạch sửng người, quan tâm hỏi.

Trước kia khi cô và bà còn nương tựa vào nhau mà sống, dì Vương ở ngay bên cạnh nhà. Cũng chính vì nguyên nhân này, cô và bố con Yến Phong mới quen nhau, theo dõi anh một mình nuôi Châu Châu khôn lớn. Quan hệ của hai nhà xưa nay rất tốt. Đến mãi về sau khi bà ngoại bệnh phải dọn đi. Lúc đó dì Vương cũng thường xuyên chạy tới bệnh viện thăm nom...

"Không ổn lắm." Yến Phong lắc đầu, sắc mặt càng nặng nề hơn: "Hai hôm trước vừa kiểm tra ra, ung thư gan, đã đến thời kỳ cuối rồi. Bác sỹ nói dài thì cũng chỉ còn khoảng một năm, ngắn thì ba tháng."

Lâm Uyển Bạch sửng người.

Sau khi trải qua chuyện của bà ngoại, cô càng ngày càng thấy sinh mạng vô thường, mà bệnh tật là thứ khó tránh khỏi nhất.

"Anh Yến Phong, vậy anh muốn em giúp chuyện gì?" Lâm Uyển Bạch không hiểu.

"Mẹ vợ anh cảm thấy con gái bà mất quá sớm, vẫn canh cánh trong lòng chuyện bao nhiêu năm qua anh không đi bước nữa. Bà rất mong anh không còn phải gà trống nuôi Châu Châu. Nên bà nói với anh nguyện vọng lớn nhất là muốn thấy anh lấy vợ mới, sống cuộc sống mới, như vậy bà mới nhắm mắt được." Nói tới đây, Yến Phong ngược mắt nhìn cô: "Anh không muốn bà ra đi mà không yên lòng, thế nên muốn nhờ em diễn một vở kịch. Nếu anh tìm đại một cô gái nào đó, anh sợ bà sẽ không dễ dàng tin

tưởng. Chỉ có em, bà coi như đã chứng kiến em từ lúc nhỏ đến giờ, nên mới yên tâm!"

"..." Lâm Uyên Bạch mím môi, không nghĩ sẽ là kiểu giúp này.

Cô hiểu nguyên nhân Yến Phong nói vậy. Trước kia mọi suy nghĩ vẫn vợ của cô, những bậc trưởng bối đều nhìn thấy rõ. Thế nên nếu là cô, đôi phương mới không cảm thấy Yến Phong đang cố tình lừa gạt.

Yến Phong vội nói: "Tiểu Uyên, chỉ là diễn kịch trước mặt bà thôi, em đừng có gánh nặng tâm lý gì. Hơn nữa chuyện này chủ yếu là do ý muốn của em, nếu em cảm thấy có bất kỳ khúc mắc gì, có thể không chấp nhận, tuyệt đối đừng làm khó bản thân!"

Lâm Uyên Bạch suy tư giây lát, cuối cùng vẫn gật đầu: "Em đồng ý..."

Chiều hôm sau, họ đi ra sân bay, đón thẳng bé được nhân viên sân bay đưa ra khỏi cổng rồi lái xe tới bệnh viện.

Kết thúc cuộc thăm viếng, họ tìm một quán ăn gần nhà để ăn tối.

Vì lúc đó đông người, không hẹn trước, họ đều đợi một lúc ở chỗ xếp hàng trước cửa. Khoảng hơn hai mươi phút sau, tới lượt số của họ, có người phục vụ đi tới dẫn họ vào trong.

Lúc này, cửa kính một lần nữa được đẩy ra.

Có vài người đàn ông mặc vest đi vào, xem ra là có bữa tiếp khách. Đã có phục vụ dẫn họ đi lên phòng kín trên tầng.

Giang Phóng điềm đậm đi phía sau nhìn về một phía nào đó: "Hoặc tổng..."

Ngay sau khi nhìn thấy bên cạnh cô còn có một lớn một nhỏ, anh ấy lập tức im bật. Tuy không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng khoảng thời gian này, quan hệ giữa sếp và cô Lâm rất nhạt nhòa, anh ấy chỉ coi như lỗ miêng gọi một tiếng.

Nhưng vẫn muộn mốt rồi, sếp đã nhìn về phía đó...

~Hết chương 201~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 202

Trong căn phòng trên tầng, đã qua ba tuần rượu, toàn là tiếng chạm cốc.

Giang Phóng ngồi trên ghế chốc chốc lại hướng ánh mắt về phía sếp mình, dè dặt quan sát sắc mặt sếp.

Cảnh tượng lúc đó nhìn thấy khi đi lên tầng dường như vẫn còn hiển hiện trước mắt, quả thực quá giống một gia đình ba người. Tuy sếp không nói năng gì nhưng gân xanh gò lên trên mu bàn tay tới bây giờ vẫn còn chưa nguôi ngoai.

Bữa cơm tối nay anh ấy đi cùng. Bình thường, đa phần rượu đều đổ vào bụng Giang Phóng, không ngờ hôm nay sếp không từ chối ai. Chỉ một lúc, nhân viên đằng sau đã lên rót rượu vang mấy lần rồi.

Rõ ràng là mượn rượu giải sầu mà!

Giang Phóng thở dài, xem ra tình yêu cũng chẳng phải chuyện dễ dàng gì!

Sau khi uống thêm nửa cốc, Hoắc Trường Uyên đứng bật dậy, bước chân tuy chưa rồi bời nhưng anh đã đặt tay lên bụng. Cũng khó trách, từ lúc ngồi xuống tới giờ, anh gần như chưa ăn uống gì. Giang Phóng giải thích với mọi người một tiếng rồi vội vàng cầm khăn mặt đi theo.

Hoắc Trường Uyên lao thẳng vào trong phòng vệ sinh, chống hai tay lên bồn rửa mặt, dòng nước mát lạnh ào ào chảy xuống.

Giang Phóng lấy nước nóng từ chỗ người phục vụ đưa cho anh: "Hoắc tổng, anh không sao chứ?"

"Không sao." Hoắc Trường Uyên đáp.

Cánh cửa phòng vệ sinh nam bên cạnh bỗng nhiên bị đẩy ra, có tiếng bước chân tiến lại gần, sau đó là một giọng trẻ con giòn tan vang lên.

"Ông chú kỳ quặc!"

Danh xưng này là đang gọi sếp?

Giang Phóng cúi đầu nhìn theo hướng phát ra giọng nói, là một bé trai chỉ cao tới đầu gối của anh ấy, con trai của Yên Phong.

Anh ấy vội nhìn sang Hoắc Trường Uyên, quả nhiên mặt anh đã sầm xuống.

Tiểu Châu Châu đi tới bệ rửa tay thấp hơn một chút, tự động vịn vòi ra rửa tay, ánh mắt vẫn nhìn Hoắc Trường Uyên, biểu cảm dường như có chút thương cảm: "Ồ, bây giờ chú thua bố cháu rồi phải không?"

Giang Phóng thấy khóe miệng sếp đã sắp căng ra, vội lên tiếng: "Khụ... trẻ con không hiểu chuyện, đừng ăn nói lung tung nhé! Đi vệ sinh xong rồi thì mau quay về đi, đừng để người lớn lo lắng!"

"Cháu không hề nói lung tung!" Tiểu Châu Châu ngẩng đầu lên, như để chứng thực mình không hề nói sai vậy. Thằng bé chớp đôi mắt to, tiếp tục cất giọng lanh lảnh: "Bố sắp cưới Tiểu Bạch rồi, hôm nay còn đi gặp bà ngoại của cháu nữa!"

Bàn tay đang đóng vòi nước của Hoắc Trường Uyên cứng đờ ra.

Giang Phóng đứng thẳng lên, không còn dám nhìn mặt sếp nữa.

...

Ánh nắng ngày đông dường như luôn rất đẹp.

Buổi sáng họp xong, Lâm Uyển Bạch và hai đồng nghiệp cùng ra khỏi công ty. Bộ phận mới nhận một dự án, phải đi tìm sếp của bên đó bàn bạc chuyện hợp tác. Có điều vị giám đốc này hiện không ở trong công ty của mình mà đang ở trong một ngôi chùa nằm ngoài ô dâng hương.

Ngôi chùa này cô từng đến rất nhiều lần, nên đi rất thuộc đường.

Tính ra cô đã lâu lắm rồi cô không tới đây thắp hương nữa, lần cuối cùng hình như còn là đi với Hoắc Trường Uyên...

Người giám đốc đó đã có tuổi, cực kỳ mê tín, mỗi mừng một, ngày rằm đều sẽ ở đây cả ngày, ăn cơm chùa xong mới rời đi.

Khi Lâm Uyển Bạch và các đồng nghiệp tới nơi, rất dễ dàng nhìn thấy bóng vị giám đốc trước lư hương to đùng. Có điều việc khiến cô bất ngờ là Hoắc Trường Uyên cũng có mặt, họ có vẻ khá thân thiết, còn đang trò chuyện.

Cũng may người phụ trách dự án này không phải là cô, cô chỉ tham gia vào trong, thế nên sẽ có đồng nghiệp khác tiến lên giao lưu. Cô chỉ lặng lẽ đi theo phía sau.

Đi từ điện trước ra điện sau, trước cửa bày một chiếc bàn dài, bên trên đặt một ống trúc, bên cạnh có một nhà sư đang đứng.

"Hoắc tổng, không xem một quẻ sao?" Vị giám đốc cười hỏi.

Cô thư ký nhỏ xinh đẹp bên cạnh cũng phụ họa theo, đôi mắt sinh động như hai cánh bướm: "Đúng đấy Hoắc tổng, quẻ bói ở đây rất chuẩn! Rất

nhiều người cất công đến đây chỉ để xin một quẻ, nhất là quẻ nhân duyên! Một người còn trẻ như Hoắc tổng, chi bằng cũng xin một quẻ xem thế nào?"

"Không cần đâu." Hoắc Trường Uyên không hề hứng thú.

Liếc nhìn quẻ bói trong ống trúc, anh hơi rướn môi: "Tôi là người không có tình yêu vẫn sống được."

Giọng anh không to không nhỏ, giống như một chiếc móc sắt, túm chặt lấy trái tim ai đó.

Lâm Uyển Bạch đứng cuối cùng sau đám người, lồng ngực như bị ai chèn cả một nhúm bông vào trong, bí bách khó chịu.

Sau khi kết thúc cuộc đàm phán, cô và hai đồng nghiệp ra khỏi chùa. Nhưng vì cảm thấy bậc thềm quá trơn nên cô bảo hai người họ xuống dưới trước đợi mình, còn mình thì men theo thềm xi măng, đi chậm rãi như một con ốc sên.

Lâm Uyển Bạch từ đầu tới cuối chỉ đi men bên cạnh, sợ bị ai đó va phải, nên rất thận trọng.

Cuối cùng khi đi tới bậc thềm sau cuối, dưới núi có một chiếc xe Land Rover màu trắng đỗ ở đó. Hoắc Trường Uyên đứng bên cạnh xe. Anh đã xuống núi một lúc rồi, không hề về, đang đút hai tay vào trong túi áo, nghiêng đầu không biết nhìn cái gì.

Có vẻ như cảm nhận được ánh mắt cô, anh thẳng thừng nhìn về phía cô.

Trái tim Lâm Uyển Bạch run lên.

Ánh mắt ấy khiến cô ghi nhớ quá sâu, như đang nhìn một kẻ phản bội mình, nhưng ngẫm kỹ thì lại giống như không có cảm xúc gì.

Hít sâu một hơi, cô tiếp tục đi về phía trước.

Khi gần đi ngang qua anh, Hoắc Trường Uyên trầm giọng bất ngờ gọi cô một tiếng.

"Uyển Uyên."

Xung hô này suýt nữa đã khiến Lâm Uyển Bạch bại trận.

Cô dừng bước, sau vài giây im lặng, cô từ từ quay mặt về phía anh.

Sau khi bình tĩnh lại, cô nhìn yết hầu trượt lên trượt xuống sau cổ áo anh: "Chuyện em và Yên Phong định kết hôn, tôi đã nghe nói rồi."

"..." Lâm Uyển Bạch hơi sững sờ.

Chuyện này vốn dĩ chỉ là một màn kịch trước mặt mẹ vợ của Yên Phong mà thôi. Cô mấp máy môi, những lời muốn giải thích xoay tròn nơi đầu lưỡi, nhưng rồi cô lại cảm thấy không cần thiết, cuối cùng cương quyết nuốt xuống.

"Nếu tôi nhớ không nhầm, chúng ta từng bàn luận về chủ đề này rồi. Trước kia em rất muốn làm mẹ kế của người ta mà." Bàn tay rút túi quần của Hoắc Trường Uyên cuộn chặt lại thành nắm đấm, bờ môi rướn lên một nụ cười lạnh: "Chúc mừng em, cuối cùng ước mong cũng thành sự thật!"

Ước mong thành sự thật?

Lâm Uyển Bạch khó chịu: "Cảm ơn anh..."

Con người của Hoắc Trường Uyên co lại, như đang cố gắng kiềm chế điều gì.

Anh rút chìa khóa xe từ trong túi quần ra: "Về công ty hay đi đâu, tôi có thể cho em quá giang."

"Không cần đâu." Lâm Uyển Bạch lắc đầu, chỉ về phía trước và nói: "Xe của công ty chúng tôi ở phía trước kia rồi..."

Nắm chặt tay rồi lại buông ra, cô quay đi, tiếp tục thẳng tiến. Có điều chưa đi được mấy bước, đằng sau lại vang lên giọng trầm của anh, có chút căng thẳng: "Có khi nào em mang thai không?"

Trái tim Lâm Uyển Bạch nhói đau.

"Không đâu..." Bàn tay phía trước bất giác chạm vào bụng. Cô lắc đầu, chưa chát nói: "Tự tôi vẫn luôn có kế hoạch."

Hoắc Trường Uyên ngẩn người, rồi như chợt hiểu ra điều gì.

Anh nở một nụ cười tự giễu, cảm thấy mình nực cười đến cực điểm. Dưới ánh hoàng hôn, đôi mắt u tối ấy không còn chút nhiệt độ nào nữa...

...

Chiếc xe Jeep lái tới bệnh viện.

Lâm Uyển Bạch cúi đầu tháo dây an toàn. Sáng nay cô đã xin quản lý nghỉ vài tiếng, hôm nay là ngày khám thai định kỳ.

Yến Phong nghiêng đầu nhìn cô, do dự lên tiếng hỏi: "Tiểu Uyển, em chắc chắn muốn giữ đứa bé này chứ?"

"Vâng..." Lâm Uyển Bạch đáp khẽ nhưng rất kiên định.

Dường như từ ngày kiểm tra ra kết quả có thai, khi Yến Phong hỏi cô có định phá nó đi không, cô đã tự có quyết định trong lòng rồi.

Mẹ đã qua đời rất lâu, giờ cả bà cũng đi, nếu giữ lại đứa bé này thì cô sẽ không cô độc lẻ loi một mình nữa.

Yến Phong thở dài, vẫn hỏi lại: "Tiểu Uyển, làm mẹ đơn thân không dễ dàng đâu. Có thể em sẽ phải chịu rất nhiều áp lực. Quan trọng nhất là một mình nuôi con rất vất vả. Em chắc chắn đã suy nghĩ kỹ rồi chứ?"

"Em nghĩ kỹ rồi..." Lâm Uyển Bạch gật đầu chắc nịch.

"Được." Yến Phong biết cô đã quyết, cười khó xử: "Nếu tới lúc đó có gì không hiểu, có thể tìm anh lấy kinh nghiệm. Châu Châu lớn từng này rồi, nói gì thì nói, anh cũng khá có kinh nghiệm!"

"Vâng." Lâm Uyển Bạch gượng cười.

Yến Phong rút chìa khóa, cùng cô đẩy cửa ra. Có điều trước khi đóng cửa xe lại, anh ngừng lại mấy giây, đi sang bên phía cô, nhìn cô và nói: "Tiểu Uyển, em cùng anh về Mỹ đi?"

"..." Khuôn mặt Lâm Uyển Bạch có phần hoảng loạn.

"Em đừng hiểu lầm!" Yến Phong thấy vậy, vội thanh minh rõ nguyên nhân: "Ý anh không phải là em qua Mỹ sống với anh. Anh định đưa em qua bên đó dưỡng thai. Mà cũng sắp cuối năm rồi, em có thể đón Tết cùng anh với Châu Châu. Bà ngoại mất rồi, bây giờ ở đây em chỉ còn một mình, anh cũng không yên tâm! Anh có một căn nhà ở Los Angeles còn để trống, tuy không quá lớn nhưng môi trường rất ổn, gần đó có hai công viên, rất thích hợp cho bà bầu!"

"Huống hồ, em không định ở đây mãi chứ? Sau này bụng mỗi ngày một lớn, chuyện đứa bé em không thể giấu được!"

Câu nói cuối cùng đã động chạm tới điểm mấu chốt, cũng là chuyện Lâm Uyên Bạch lo lắng nhất.

Cô cũng đã nhiều lần nghĩ tới vấn đề này. Nếu muốn giữ lại đứa bé này, cô không thể ở lại Băng Thành được nữa. Cô thậm chí còn từng nghĩ tới chuyện về quê, có điều ở đó hoàn cảnh quá tệ, lại hay tức cảnh sinh tình nhớ về bà ngoại, thực sự không tốt với thai nhi.

Cô cúi đầu nhìn xuống bụng mình, cắn môi: "Vâng, em sẽ suy nghĩ..."

Yến Phong đi qua vỗ vai an ủi cô, hai người đi thẳng vào trong tòa nhà.

Trên khoa Sản, Lâm Uyên Bạch từ trong phòng bác sỹ đi ra. Họ vừa làm xong các mục kiểm tra, cái thai vẫn đang phát triển rất tốt, các chỉ số đều chuẩn mực. Cô học thuộc tất cả những gì bác sỹ dặn, chỉ sợ sẽ bỏ sót chuyện gì.

Sau khi cô đi xa, có một bóng hình cao ráo mảnh khảnh từ trong góc nhảy ra.

"Làm phiền cho tôi hỏi, cô Lâm ban nãy có vấn đề gì vậy?"

Lục Tịnh Tuyết gọi giật người y tá chuẩn bị đi vào trong lại. Thấy đối phương nhú mày, cô ta lại cười nói: "Thật ngại quá, cô ấy là bạn tôi, tôi muốn biết cô ấy bị bệnh gì, tôi rất lo lắng!"

Cô y tá thấy vậy mới cúi đầu xem lại ghi chép: "Lâm Uyên Bạch hả? Cô ấy không có bệnh gì, chỉ là đang có thai!"

Lục Tịnh Tuyết thắng thót.

Cô ta vốn định tới đây kê cho bà Lục ít thuốc chữa mắt ngủ, không ngờ lại nhìn thấy Lâm Uyên Bạch ở đại sảnh. Nhất là khi thấy đối phương đi lên khoa Sản, trông ngực cô ta đập thành thịch, không ngờ...

Lục Tịnh Tuyết đi về phía thang máy, lòng đầy tâm sự, trong đầu chỉ văng vẳng lời cô y tá vừa nói.

Giống như kiến bò chảo nóng, cô ta rút di động ra, sau khi đầu kia bắt máy, cô ta vội lên tiếng: "Alô, bác trai ạ..."

...

Hoắc Thị, văn phòng tổng giám đốc.

Giang Phóng đứng ngoài cửa gỗ cửa nhiều lần, bên trong không có bất kỳ tiếng động gì. Anh ấy không dám dừng lại, tiếp tục kiên nhẫn gõ gõ gõ.

Trời không phụ người có lòng, bên trong cuối cùng cũng vọng ra một tiếng "Vào".

Giang Phóng vừa nhắc chân đi vào trong, suýt nữa thì chết sặc, anh ấy phải ngửa cổ lên trời rất lâu mới hoàn hồn lại.

Cả văn phòng rộng lớn khói thuốc bay mù mịt, còn nghiêm trọng hơn bầu trời âm u bên ngoài nhiều lần. Anh ấy suýt nữa muốn quay về phòng thư ký lấy khẩu trang. Nín thở đi tới trước bàn làm việc, anh ấy nheo mắt lại mới phân biệt được vị sắp đang ngồi trên chiếc ghế cao.

Hoắc Trường Uyên mặc bộ vest, áo sơ mi trắng hoàn toàn mới. Vì anh cúi đầu nên khuôn mặt cương nghị chìm trong làn khói, không thể nhìn thấy rõ ràng. Điều thuốc kẹp trên ngón tay đã cháy tới tận cùng, một giây sau là cháy đến ngón tay...

Giang Phóng cung kính tiến lên: "Hoắc tổng!"

Hoắc Trường Uyên không ngẩng đầu, chỉ dập đầu lọc vào gạt tàn, nhưng rồi rút tiếp điều khác ra.

Giang Phóng đưa chiếc di động vẫn cầm mãi trong tay ra: "Dung tổng gọi tới chỗ tôi, nói là gọi cho anh nhưng không ai bắt máy..."

Sau khi châm điều thuốc mới, Hoắc Trường Uyên mới đón lấy di động.

"Cô." Anh mấp máy môi, giọng nói khàn đi vì hút thuốc trong thời gian dài.

Đầu kia điện thoại là giọng Hoắc Dung truyền tới từ bên kia đại dương: "Trường Uyên, vị tổng giám đốc tại Trung Quốc nói với cô Rau cải trắng định nghỉ việc! Hình như nói phải ra nước ngoài gì đó, lẽ nào cháu định dẫn con bé qua đây? Có chuyện gì vậy? Hai đứa đi chuyến nào?"

Vì trước đó Hoắc Dung đã thu mua công ty của Lâm Uyển Bạch. Trước khi về New York, bà có đặc biệt dặn dò mọi người phải chú ý nhiều hơn tới cô, nên sau khi cô nộp đơn nghỉ việc, tổng giám đốc đã gọi điện báo tin cho bà.

Hoắc Trường Uyên bị sặc khói.

Sau cơn ho dữ dội, anh nhắm mắt lại: "Cháu biết rồi."

Nói xong câu ấy, chưa đợi Hoắc Dung nói thêm gì, anh thẳng thừng ngắt máy, ném lại di động cho trợ lý.

Giang Phóng nhìn cả đồng đầu lọc chỉ chít trong gạt tàn, và rất nhiều bao thuốc lá rỗng trong thùng rác, do dự hỏi: "Hoắc tổng, có cần tôi pha cho anh cốc café không?"

"Không cần, cậu ra ngoài đi." Hoắc Trường Uyên xua tay.

Giang Phóng cung kính cúi đầu, lặng lẽ quay người đi ra ngoài.

Trước khi đóng cửa lại, anh ấy bất giác quay đầu nhìn và chột sững người.

Chỉ thấy sếp đang ngồi trên ghế cúi đầu xuống, kéo ngăn kéo bên cạnh, lấy từ trong ra một chiếc hộp gấm màu nâu, ngón tay chạm nhẹ lên trên. Chiếc hộp vuông ấy được mở ra, bên trong là một chiếc nhẫn kim cương.

Tuy rằng bị khói thuốc làm mờ nhưng chẳng hiểu sao lại có một sự tan vỡ hiện lên rất rõ.

Giang Phóng nhớ lại, đây là món quà lần trước qua New York giúp công ty Hữu Dung thoát khỏi khủng hoảng, khi chuẩn bị về nước, tối hôm đó anh ấy đã cùng sếp đi mua. Sếp lựa rất lâu, kiên nhẫn nghe cô nhân viên nhiệt tình quảng cáo và giới thiệu.

Còn nhớ lúc thanh toán, sếp đã rướn môi khẽ cười và nói: "Chuyện mua nhẫn ai lại để con gái làm bao giờ!"

...

Hai giờ chiều, đại sảnh sân bay hỗn tạp.

Thời gian còn rất dư dả, còn hơn một tiếng nữa chuyến bay tới Mỹ mới cất cánh. Ngẩng đầu lên nhìn, Yến Phong đang cầm hộ chiếu và vé máy bay đi về phía cô.

Sau khi lần lượt nhận lấy, Lâm Uyển Bạch nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cuối cùng cô vẫn đưa ra quyết định cùng bố con Yến Phong sang Mỹ. Chẳng bao lâu nữa cô sẽ rời xa thành phố này. Tuy rằng bây giờ chỉ còn lại

một mình cô, nhưng dù sao cũng đã sống ở đây bao năm, rồi đi chắc chắn có rất nhiều quyền luyện.

Ánh mắt Lâm Uyên Bạch dần trở nên mơ hồ. Cô loáng thoáng nghe thấy bên cạnh Yến Phong bất ngờ nói một câu.

"Hoắc tổng, trùng hợp vậy!"

Hơi thở như ngừng lại, cô cứng đờ quay người lại.

Bóng dáng cao lớn của Hoắc Trường Uyên đứng cách cô vài bước chân. Vẫn nghiêm chỉnh trong áo sơ mi trắng vest đen, cà vạt chỉnh tề. Kiểu ăn mặc đơn giản này cũng chỉ lên người anh mới toát ra được cảm giác cao quý, bên cạnh là Giang Phóng đi theo.

Cô bỗng nhiên không muốn quay đi.

Trong lòng thầm nghĩ, có thể được nhìn anh thêm một chút.

Sau khi đối phương gật đầu coi như chào hỏi, Yến Phong hỏi: "Hoắc tổng cũng đi công tác sao?"

"Qua đón một vị khách." Hoắc Trường Uyên hờ hững đáp.

Ánh mắt anh lướt qua cô, cảnh tượng hai người đứng song song lại có thêm một đứa nhỏ thật sự nhức mắt, giống như một gia đình ba người vậy.

"Ồ, ra thì ra là vậy!" Yến Phong gật gù.

Loa phát thanh bắt đầu nhắc nhở, chuyến bay tới Mỹ sẽ cất cánh đúng giờ. Các hành khách còn chưa qua cửa kiểm tra an ninh khẩn trương đi qua.

"Thật ngại quá, Hoắc tổng, chúng tôi phải đi rồi." Yên Phong cúi đầu nhìn giờ rồi nắm lấy tay con trai.

Con người Hoắc Trường Uyên co lại: "Thượng lộ bình an."

"Cảm ơn cậu!" Yên Phong mỉm cười đáp, rồi nhìn sang một Lâm Uyên Bạch từ lúc Hoắc Trường Uyên xuất hiện tới giờ biểu cảm vẫn đờ như khúc gỗ, chủ động nói: "Tiểu Uyên, em có tạm biệt Hoắc tổng không?"

Hoắc Trường Uyên một lần nữa nhìn về phía cô.

Ánh mắt hai người đan vào nhau, giống như có ngàn vạn lời muốn nói đều nghẹn trong cổ họng.

Bàn tay phải buông thõng của Lâm Uyên Bạch lặng lẽ chạm lên bụng. Cô tìm lại được giọng nói: "Hoắc Trường Uyên, chúng tôi đi đây..."

Khóe mắt Hoắc Trường Uyên không thể tàng lờ đôi bố con kia, lẽ dĩ nhiên sẽ nghĩ "chúng tôi" là họ.

"Ừm."

Lâm uyển Bạch cầm chặt hộ chiếu và vé máy bay, theo bố con Yên Phong đi về phía cửa kiểm tra an ninh.

Hơi thở của hai người lướt qua nhau, cuối cùng mỗi người một phía.

Tiếng loa phát thanh của sân bay vẫn không ngừng vang lên, nhắc nhở hết chuyến bay này tới chuyến bay khác. Nhìn qua ô cửa sát sàn trong treo, hình như vừa có một chiếc máy bay lướt ngang qua bầu trời, để lại một vệt trắng.

Hai con người vốn dĩ nói đến đón khách lại chỉ đứng nguyên tại chỗ hơn hai tiếng đồng hồ.

Giang Phóng không biết đã nhìn đồng hồ đến lần thứ mấy, buộc phải tiến lên nhắc sếp: "Hoắc tổng, hội nghị sắp bắt đầu rồi, nếu bây giờ không về ngay, e sẽ không kịp..."

Rất lâu sau, Hoắc Trường Uyên cuối cùng mới có phản ứng.

...

Năm tháng sau, Los Angeles.

Một bóng dáng thanh mảnh men theo con đường nhỏ râm mát của công viên. Nếu chỉ nhìn bóng lưng, rất khó nhận ra cô đã có chửa tới tháng thứ bảy. Đặt tay lên cái bụng nhỏ gồ lên, khuôn mặt cô mang một nụ cười dịu dàng.

Trở về trước cửa chung cư, có hai bố con đứng đó, rõ ràng là đang đợi người.

Lâm Uyên Bạch bất giác rảo nhanh bước chân, cười thành tiếng: "Anh Yên Phong, anh đến đây à!"

Từ sau khi rời khỏi Băng Thành, cô bay thẳng tới Los Angeles, ở lại căn nhà chung cư để trống trước kia Yên Phong nhắc tới. Nơi này đích thực thích hợp dưỡng thai. Ngày nào cô cũng đi tản bộ trong công viên, còn bố con Yên Phong vẫn ở New York, mỗi tháng lại dành chút thời gian tới thăm cô.

"Tiểu Bạch, còn có cháu nữa!" Thăng bé bị tảng lờ tỏ vẻ không vui.

"Phải, con có Châu Châu của chúng ta!" Lâm Uyên Bạch bây giờ không thể ôm thăng bé nữa, chỉ có thể xoa đầu nó: "Châu Châu lại cao lên rồi đấy!"

"Bởi vì mỗi bữa bây giờ cháu đã ăn được hai bát cơm rồi!" Thắng nhỏ đắc ý.

Lâm Uyên Bạch bật cười, chợt liếc thấy gì đó, cô bất giác quay đầu nhìn ra phía sau.

"Tiểu Uyên, sao vậy?" Yến Phong vội hỏi.

Lâm Uyên Bạch nhìn chăm chú một lúc, đằng sau ngoài một chiếc xe vừa đi qua thì xa xa là đám trẻ con chơi dưới bóng cây. Cô nhíu mày lắm bầm: "Em luôn cảm thấy có người theo dõi mình..."

Hình như từ lúc cô chuyển tới đây ở thì cô luôn có ảo giác này.

Có thể do sống ở nước ngoài, bên cạnh có quá ít người da vàng, trong lòng khó tránh khỏi có sự kiêng dè và phòng bị.

"Thế sao?" Yến Phong cũng nhíu mày nhìn ra sau cô: "Có cần báo cảnh sát không?"

Lâm Uyên Bạch nghe thấy vậy, tươi cười lắc đầu: "Không sao, đâu cần nghiêm trọng vậy. Trị an khu này luôn rất tốt. Có thể tại em có bầu nên hơi nhạy cảm chăng. Đừng đứng dưới nhà nữa, chúng ta lên gác ngồi đi!"

"Được, cẩn thận bậc thềm!" Yến Phong dịu giọng xuống.

Sau khi đưa bố con họ vào trong nhà ngồi, chưa được bao lâu, Lâm Uyên Bạch đứng lên đi vào nhà vệ sinh. Xả bồn cầu xong đi ra ngoài, vừa bước ra bậc cửa, cảm giác gót chân bị trượt, cả người cứ thế ngã về phía sau.

Cô muốn túm lấy tay nắm cửa nhưng không kịp nữa, cơn đau bỗng chốc ập tới.

"Anh Yến Phong..."

Yến Phong nghe thấy động tĩnh, vội rào bước chạy qua.

Anh ấy mở cửa phòng vệ sinh ra, nhìn thấy cô ngã dưới đất, đang đau khổ nằm cuộn người ở đó, hai tay ôm chặt bụng, mặt cắt không còn hột máu, mồ hôi nhỏ từng giọt từ trán xuống.

Yến Phong không dám chần chừ, bảo con trai ngoan ngoãn ở nhà, còn mình tiến lên bế cô vội vàng bắt xe vào bệnh viện.

Cuối cùng khi tới nơi, cô đã rơi vào trạng thái nửa tỉnh nửa mê. Lâm Uyên Bạch được đặt lên giường đẩy vào trong. Bác sỹ và y tá chạy tới, vừa đi vào trong vừa kiểm tra: "Chết! Vỡ nước ối rồi, hình như sẽ sinh non!"

"Lập tức sắp xếp phòng mổ!"

Bên ngoài phòng cấp cứu, Yến Phong sốt sắng hỏi: "Bác sỹ, tình hình bây giờ ra sao!"

"Bây giờ sẽ sinh sớm, tình hình hơi nguy cấp!" Bác sỹ đẩy gọng kính, nói tiếp: "Nhưng anh đừng lo lắng, chúng ta đang chuẩn bị làm phẫu thuật sinh sản cho vợ anh!"

Yến Phong biết bác sỹ hiểu lầm, nhưng không còn thời gian giải thích, đành nhờ cậy cả vào bác sỹ.

Lúc này, Lâm Uyên Bạch lại một lần nữa được đẩy ra, đã được y tá thay đồ cho, chuẩn bị vào phòng ngủ.

Yến Phong vội bước lên, nhìn thấy cô đang gắng sức vươn tay về phía mình: "Anh Yến Phong..."

Có thể vì quá đau đớn, tóc cô dính bết vào mặt, đôi môi nhợt nhạt run rẩy, giọng nói rất nhỏ. Yên Phong cúi thấp người xuống mới nghe rõ cô đang nói gì.

"Di động? Em muốn gọi điện thoại?"

Thấy cô gật đầu, Yên Phong vội rút di động ra.

Y tá đứng bên nhú mào thúc giục: "Muốn gọi điện thì nhanh một chút, sắp phải vào phòng mổ rồi!"

Lâm Uyên Bạch cảm thấy trước mắt mờ đi, dường như một giây sau cô có thể chết.

Chạm được vào một thứ rắn chắc và lạnh lẽo, cô khôi phục lại chút sức, gần như đã tâm niệm một số điện thoại trong lòng, nhanh chóng gọi đi.

"... Alô?"

Đầu kia vừa bắt máy, giọng cô lập tức run lên.

Ai cũng nói phụ nữ đẻ một lần như bước qua Quỷ môn quan một lần. Cô rất sợ, hoặc đã phải dùng hết sức lực của mình. Đến khi lên tiếng, giọng cô đã nghẹn ngào: "Hoắc Trường Uyên..."

Đầu kia trầm mặc mấy giây rồi một giọng nữ dịu dàng vang lên: "Trường Uyên đang tắm, bây giờ không tiện nghe điện thoại!"

Lâm Uyên Bạch như rơi xuống hô băng, di động trượt khỏi tay.

Người y tá tiến lên, lấy di động ra, vội vàng đẩy cô vào phòng sinh.

Ngọn đèn mổ chiếu thẳng xuống, Lâm Uyên Bạch nhắm mắt lại, nơi khóe mắt có một giọt nước long lanh chảy xuống.

Xung quanh tất cả như đến từ một phương xa, kết hợp với giọng của các y tá và bác sỹ, không ngừng nỗ lực vì mình...

Chẳng biết đã qua bao lâu, cô loáng thoáng nghe thấy tiếng đứa trẻ con khóc, rất nhỏ, rất yếu nhưng không hiểu vì sao, một lúc là biến mất.

Lâm Uyên Bạch sắp chìm vào đêm đen gắng gượng chút ý thức cuối cùng để tóm lấy bác sỹ hỏi.

"Con tôi đâu? Tôi muốn nhìn thấy con tôi...."

Bác sỹ cười khẫu trang ra, cúi đầu nhìn cô, nói bằng tiếng Anh nặng nề: "Rất xin lỗi! Chúng tôi đã cố gắng hết sức rồi, sinh non dẫn đến cuống rốn rụng sớm, quấn vào cổ làm tắc thở đứa bé. Không giữ được đứa bé!"

...

Chiếc Land Rover trắng đỗ trong sân, Hoắc Trường Uyên rút chìa khóa xe ra, đi thẳng vào trong biệt thự.

Vừa thay xong giày đã có người làm tiến lên, cung kính báo: "Cậu lớn, ông dặn muốn gặp cậu trong phòng ngủ ạ!"

"Ừm."

Đi lên tầng hai, tới căn phòng trong cùng, anh đẩy cửa ra. Hoắc Chấn đang đứng bên cửa sổ, còn một người khác ngồi trên chiếc ghế thái sư. Có điều khác với mọi lần, nhìn thấy anh Lục Tịnh Tuyết không lập tức tiến tới cười nói hân hoan.

Cô ta đan hai tay vào nhau đặt trước đầu gối, nụ cười không mấy tự nhiên.

Hoắc Trường Uyên không nhìn qua. Anh nhú mày, ánh nắng chiếu qua cửa sổ hắt lên khuôn mặt cương nghị của anh. Anh có vẻ gầy đi nhiều, ngũ quan càng thêm sắc nét.

Anh không có ý ở lại đây lâu, thẳng thừng nói: "Bố, bố tìm con có chuyện gì không? Lát nữa con còn cuộc họp!"

"Trường Uyên, con qua đây!" Hoắc Chấn quay người, vẫy tay ra hiệu với anh: "Ở đây có một người con cần gặp."

Hoắc Trường Uyên nheo mắt lại.

Trong phòng ngoài Hoắc Chấn và Lục Tịnh Tuyết ra không còn ai khác. Anh nghi hoặc nhưng sau đó rất nhanh cũng phát hiện ra, bên cạnh Hoắc Chấn có thêm một chiếc giường em bé mới tinh, hoàn toàn không ăn nhập gì với phong cách Trung Quốc của căn phòng này. Anh tiến lên mấy bước, cúi xuống liền nhìn thấy một đứa bé đang nằm ngủ say trong nôi, tay nắm hờ lại.

Chỉ một cái nhìn, lồng ngực Hoắc Trường Uyên như bị ai tóm chặt.

"Đây chính là huyết mạch của nhà họ Hoắc chúng ta!"

Lúc này chất giọng dày dặn của Hoắc Chấn vang lên, chứng thực một suy nghĩ đang rục rịch trong anh.

Như có một tia chớp xoẹt qua lưng Hoắc Trường Uyên.

Trái tim anh đập lỗ nhịp: "Vậy là ý gì ạ?"

"Còn có ý gì được. Đứa trẻ này là nòi giống con gieo, là con trai của con!" Hoắc Chấn cố kiểm soát âm lượng như sợ làm ồn tới giấc ngủ của đứa bé, lạnh lùng tuyên bố với anh: "Chính là cô gái họ Lâm kia đẻ ra. Bây

giờ cô ta đã theo người đàn ông khác ra nước ngoài sống rồi, rõ ràng là cảm thấy trách nhiệm nặng nề, không muốn giữ đứa trẻ này nên quyết tâm không cần nó, sinh xong là mang tới nhà chúng ta luôn!"

Lục Tịnh Tuyết ngồi trên ghế thái sư âm thầm nắm chặt tay lại.

Cô ta nhìn về phía xe nôi, vừa tức vừa hận. Cô ta hiểu rõ hơn ai hết đầu đuôi câu chuyện. Lúc đó sau khi phát hiện Lâm Uyển Bạch đang mang thai, cô ta lập tức báo cho Hoắc Chấn. Cô ta vốn dĩ muốn nghĩ cách ép Lâm Uyển Bạch bỏ cái thai. Ai ngờ nghe xong Hoắc Chấn chần chừ không tính sẽ làm gì tiếp theo, chỉ bảo cô ta cứ yên tâm, dù xảy ra chuyện gì cũng không ảnh hưởng tới việc cô ta làm dâu nhà họ Hoắc.

Bây giờ nguyên nhân quá rõ ràng, Hoắc Chấn muốn giữ lại cháu đích tôn của mình.

Hoắc Trường Uyên một lần nữa nhìn về phía nôi, bàn tay đặt trong túi quần đã nắm chặt lại, anh nuốt nước bọt mấy lần, cuối cùng mới khàn giọng hỏi: "Khi đi cô ấy đã mang thai?"

Anh chợt nhớ ra câu cuối cùng khi ở sân bay, cô nói "Chúng tôi".

"Bây giờ con thấy rồi đấy, đến cả con của con cô ta cũng không cần, một lòng muốn cùng người đàn ông khác cao chạy xa bay. Loại phụ nữ tàn nhẫn vô tình như vậy còn gì để mà lưu luyến. Con còn không khản trương từ bỏ đi, kết hôn với nhà đầu Lục Tịnh Tuyết!" Ông Hoắc hừ một tiếng, còn chưa nói xong, đã thấy anh bất ngờ lao ra ngoài, bước chân nhanh như gió: "Trường Uyên, con đi đâu!"

Đáp lại ông ta chỉ là những bước chân gấp gáp.

Hoắc Trường Uyên ra khỏi biệt thự, lao về phía chiếc xe Land Rover, mở cửa xe, ngồi vào trong nổ máy.

Tiếng bánh xe ma sát với mặt đất tạo thành âm thanh chói tai, khiến những người làm vườn cắt tỉa cây xung quanh giật mình suýt nhảy dựng lên, chỉ thấy chiếc xe đó lao đi như tên bắn, chớp mắt đã biến mất khỏi tầm mắt.

Hoắc Trường Uyên nhấn mạnh chân ga, chiếc xe lao đi như bay.

Khi gặp đèn đỏ, anh rút di động ra gọi nhanh vào một số: "Giang Phóng, đặt vé máy bay cho tôi tới New York, chuyến sớm nhất!"

Đi đâu ư?

Hoắc Trường Uyên muốn hỏi cô rõ ràng.

Vì sao lại lừa anh nói không có thai, vì sao lại không cần con!

Hai mươi phút sau, chiếc xe ra khỏi trạm thu phí, phía trước là cao tốc sân bay.

Trong đầu Hoắc Trường Uyên bây giờ chỉ có một suy nghĩ, nhất định phải hỏi trước mặt cô cho rõ ràng.

Xe trên cao tốc không nhiều, cách vài phút mới có hai ba chiếc.

Hoắc Trường Uyên nhìn chăm chăm phía trước. Khi đi qua một ngã ba có biển chỉ đường, một chiếc ô tô từ phía khác lao đến không chút thông báo. Tiếng còi inh ỏi không ngừng vang lên. Dường như phanh xa có vấn đề, khi anh muốn né tránh thì đã không còn kịp nữa.

"Rầm..."

Giống như tiếng sụp đổ của cả một tòa thành.

...

Bốn năm sau, trên chuyến bay từ Canada về Băng Thành.

Chuyến bay này không phải bay thẳng, mà phải quá cảnh qua New York.

Khi Lâm Uyển Bạch cầm vé máy bay đi lên, bên cạnh cửa sổ đã có một người đàn ông trung niên nhắm mắt say ngủ, ăn mặc rất thoải mái, tuy rằng trên đầu không có sợi tóc bạc nào nhưng nét già nua là không thể che giấu. Có điều dù là vậy, cũng không thể làm lu mờ một khí chất tao nhã toát ra từ người này.

Máy bay nhanh chóng lên một độ cao ổn định, Lâm Uyển Bạch lấy tạp chí ra xem.

Trong tầm mắt, ghế bên cạnh có tiếng động. Cô vô thức quay sang nhìn, thấy người đàn ông trung niên đang giơ tay ấn vào bụng, có vẻ rất đau khổ. Cô do dự lên tiếng: "Chú à, chú không khỏe ạ?"

~Hết chương 202~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 203

Nghe thấy tiếng hỏi thăm, người đàn ông trung niên mới mở mắt ra.

Khi nhìn thẳng vào khuôn mặt cô, trên biểu cảm của ông xuất hiện đôi nét ngỡ ngàng trong phút chốc rồi mới định thần lại.

"À, tiên sinh, ông vẫn ổn chứ?"

Người đàn ông trung niên ho một tiếng rồi trả lời: "Dạ dày hơi đau một chút."

Nghe vậy, Lâm Uyển Bạch gật đầu, cũng đã sớm nhận ra. Có điều thấy biểu cảm của ông quá đau đớn, lại cùng là người Trung Quốc nên cô mới không nhin được, hỏi thăm đôi câu. Nghĩ ra chuyện gì đó, cô nói: "Hình như trong túi của tôi có thuốc đau dạ dày, đợi tôi tìm xem sao..."

Tháo dây an toàn ra, cô đứng lên lấy chiếc túi xách của hành lý xuống, kéo ngăn trong cùng, lục ra mấy loại thuốc.

Cầm một lọ lên tay, Lâm Uyển Bạch vui vẻ vặn mở hộp thuốc đưa cho ông: "Có thật ạ, ông cầm đi, uống hai viên là được rồi. Hiệu quả cực nhanh, uống vào khoảng vài phút sau là hết đau."

Người đàn ông trung niên hơi sững người, giơ tay đón lấy.

Chú ý thấy nước trong cốc đã nguội lạnh, Lâm Uyển Bạch ngăn ông lại, giơ tay ấn chiếc nút trên đỉnh đầu. Khi cô tiếp viên hàng không xinh đẹp đi

tới trước mặt, cô nói: "Phiền cô cho tôi một cốc nước ấm! Cảm ơn cô!"

Uống xong hai viên thuốc, lại uống nửa cốc nước ấm, người đàn ông trung niên tiếp tục ôm bụng.

Khoảng vài phút sau, ông mỉm cười nhìn cô: "Thấy đỡ hơn nhiều rồi, thật sự cảm ơn cô!"

"Tiên sinh đừng khách khí!" Lâm Uyển Bạch cười dịu dàng.

"Đừng gọi tôi là tiên sinh nữa, trông cháu cũng chạc tuổi con gái tôi, gọi một tiếng "chú" là được rồi!" Người đàn ông trung niên cười rất dịu dàng, không khó nhận ra thời trẻ là một người phong độ ngời ngời: "Giờ cháu đang sống ở Canada sao?"

"Vâng..." Lâm Uyển Bạch gật đầu.

Từ sau chuyện xảy ra với con, cô cũng không tiếp tục ở lại Los Angeles nữa mà một mình tới Canada. Suốt ba năm qua cô cũng chỉ sống ở đó. Cô đã gửi rất nhiều CV xin việc, không ngờ cuối cùng lại bước vào làm trong một tòa soạn báo doanh nghiệp, thiên về mảng tài chính, cũng coi như đúng chuyên ngành của cô, bên trong cũng có khá nhiều đồng nghiệp là người Hoa.

"Chú cũng không sống ở Bắc châu Mỹ đâu, chú thường xuyên sống ở châu Âu hơn, tới New York là để làm chút chuyện, bây giờ chuẩn bị về nước." Người đàn ông trung niên nói xong, mỉm cười tiếp tục: "Nghe khẩu ngữ của cháu, cháu cũng là người Bắc Thành?"

"Vâng, đúng ạ..." Lâm Uyển Bạch một lần nữa gật đầu.

"Vậy trùng hợp rồi, không ngờ chúng ta lại là đồng hương. Chú cũng là người Bắc Thành!" Người đàn ông trung niên cười thân thiết hơn nữa:

"Mấy năm nay hầu như chú toàn ở Berlin, vợ con thì ở Trung Quốc. Lần này về nước chắc không đi nữa, còn cháu?"

Lâm Uyên Bạch khẽ đáp: "Bà ngoại cháu mất rồi, cháu về làm giỗ cho bà."

Sau đó hai người họ lại trò chuyện bằng quơ thêm mấy câu. Đêm xuống, cả khoang máy bay mọi người đã ngủ cả. Đến trưa ngày hôm sau, máy bay hạ cánh.

Vì ngồi cạnh nhau nên lúc lấy hành lý, Lâm Uyên Bạch cũng trùng hợp lấy chung với người đàn ông trung niên. Đi ra khỏi máy bay, đối phương rút danh thiếp ra, đưa cho cô.

"Đây là danh thiếp của chú."

Lâm Uyên Bạch đón lấy, chỉ nói một câu: "Cháu họ Lâm..."

Dù sao cũng là bè nước gặp nhau, chưa chắc còn duyên gặp lại, thế nên cũng không cần nói cả họ cả tên ra cho người ta.

Người đàn ông mỉm cười, không quá đề ý. Hình như có xe riêng tới đón ông ấy, tới cửa, ông vẫy tay chào cô: "Cô Lâm, tạm biệt!"

"Tạm biệt..." Lâm Uyên Bạch cúi đầu đáp.

Khi rút danh thiếp vào túi, cô có nhìn qua cái tên bên trên: Lục Học Lâm.

Nhìn lên bầu trời đã lâu không gặp, rời nơi đây tròn bốn năm, khi một lần nữa bước lên mảnh đất này, cô bỗng có chút hồi hộp. Lâm Uyên Bạch hít sâu một hơi, kéo vali đi về phía taxi.

Cô đang chìm đắm trong những cảm xúc của riêng mình, không hề chú ý rằng cửa đại sảnh sân bay đang chìm trong một đồng hỗn loạn.

Từ cao tốc sân bay đi vào trong trung tâm thành phố, Lâm Uyên Bạch từ đầu tới cuối chỉ quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn thành phố thân thuộc đã dần dần trở nên xa lạ này. Nơi đây lại xây thêm rất nhiều công trình mới, con đường trước kia được phong tỏa để làm đường tàu điện ngầm cũng đã hoàn thiện.

Cô cố gắng phân biệt xem đây là đâu, chỗ kia từng là nơi nào...

Lần này về nước không chỉ để làm giỗ cho bà, Lâm Uyên Bạch còn có công việc. Tổng biên tập của tòa soạn đang ở Băng Thành, bên Canada chỉ là một bộ phận chi nhánh tại nước ngoài. Thế nên cô còn phải ở lại đây ít nhất một tháng. Băng Thành rộng lớn như vậy, chắc sẽ không gặp lại đâu nhỉ...

Cô nghĩ thầm trong lòng như vậy.

Nhưng cô rất nhớ cô bạn thân Tang Hiểu Du. Hai người bao năm qua chỉ có thể liên lạc qua email, không biết gần đây cô ấy ra sao rồi. Cô khẽ cười, trước mặt hình như đã đến khách sạn cô đặt phòng rồi.

Lâm Uyên Bạch xuống taxi chuẩn bị đi, người tài xế từ phía sau thò đầu ra.

"Cô ơi, đợi chút!"

Lâm Uyên Bạch dừng bước, bày ra vẻ mặt khó hiểu: "Sao thế ạ, tôi gửi sai tiền sao?"

"Không phải! Lẽ nào cô không phát hiện ra thiếu điều gì sao?"

"..." Thiếu gì chứ?

Lâm Uyên Bạch cúi đầu, nhìn chiếc túi xách trên người và vali hành lý vừa lấy từ sau cốp, không cảm thấy còn thiếu thứ gì, khó hiểu nhìn tài xế.

Người tài xế dường như còn câm nín hơn cả cô, xuống xe mở ghế sau ra.

Lâm Uyên Bạch nhìn qua, giật nảy mình.

Chẳng hiểu từ lúc nào ghế sau xuất hiện một bé trai, đáng vẻ khoảng bốn, năm tuổi, trông đẹp như một bức tượng, mặc bộ Âu phục màu đen, mái tóc đen hình nấm hơi xoăn, nếu không nhìn kỹ e sẽ ngỡ đây là một bé gái.

Ở đâu ra một cục bánh bao thế này?

Người tài xế cất giọng thúc giục, nét mặt đầy oán trách: "Cô à, cô làm mẹ kiểu gì vậy, cũng qua loa hời hợt quá mức đấy! Xuống xe mà quên cả con, còn không mau bế nó xuống!"

"Tôi..." Lâm Uyên Bạch ngẩn người.

Dưới ánh mắt ép buộc của tài xế, cô đành dờ dẩn tiến lên, bế cục bánh bao đó xuống.

Sau khi cô đóng cửa lại, chiếc xe lao vút đi, còn ầm còi hai tiếng, như đang bộc lộ sự bất mãn với cô vậy.

Trước cửa khách sạn, một lớn một nhỏ đứng đón gió.

Lâm Uyên Bạch cúi đầu, nhìn cục bánh bao cao bằng đầu gối mình, nuốt nước bọt, ngồi xuống kiên nhẫn hỏi han.

"Bạn nhỏ, bố mẹ con đâu?"

"Có phải con lên nhầm xe không?"

"Con có muốn ăn kẹo không?"

Hỏi một hồi, cục bánh bao vẫn chỉ bày ra khuôn mặt lạnh lùng.

Lâm Uyển Bạch đang rầu rĩ không biết có nên đưa nó vào đồn công an không thì cục bột nhỏ trước mặt bỗng nhiên ngã thẳng vào lòng cô. Cô giật nảy mình: "Này, bạn nhỏ! Con không sao chứ?"

Cô giơ tay đỡ thẳng bé, chạm phải nhiệt độ trên trán nó.

Chết dở, nóng quá vậy!

Lâm Uyển Bạch đành bế lại cục bánh bao lên, tạm thời giao lại vali cho nhân viên khách sạn quản lý, vội vàng đi sang bên đường đối diện.

Sau khi xếp sổ khám bệnh, rất nhanh có bác sỹ tới khám, tiến lên mắng cô: "Cô làm mẹ kiểu gì vậy, con sốt dữ như vậy, sao giờ mới đưa vào viện!"

Chỉ trong vòng nửa tiếng ngắn ngủi, đã có hai người chất vấn cô làm mẹ kiểu gì rồi...

Lâm Uyển Bạch chống tay lên trán.

Cô có nỗi khổ mà chẳng thể nói ra.

Cô cũng rất muốn tự giải thích vài câu cho bản thân, rằng mình và cục bánh bao này không có quan hệ gì, nhưng vừa mở miệng, bác sỹ và y tá lại giống như anh tài xế kia, trừng mắt nhìn cô bằng thái độ trách móc.

Đến tận khi cô cúi đầu xuống, bày ra vẻ biết lỗi.

Vừa về nước đã liên tục được "làm mẹ" thế này là sao chứ...

Lâm Uyên Bạch cầm sổ khám bệnh đi ra cửa xếp hàng nộp tiền. Tới khi quay lại phòng khám, cô liền nhìn thấy một y tá vội vã chạy ra.

"Chị à, cuối cùng chị cũng đã quay lại!"

Lâm Uyên Bạch còn chưa kịp hỏi có chuyện gì, y tá đã nói liên hồi: "Chị mau lại đây, con trai chị không cho ai động vào! Bây giờ thằng bé đang sốt rất cao, buộc phải tiêm hạ sốt. Nhưng bác sỹ không lại gần nó được, tôi còn bị nó cắn một miếng đây này!"

Cô y tá nói xong, lập tức chìa tay ra cho cô xem, vẻ ảm ức.

Trên mu bàn tay trắng trẻo hiện lên một dấu răng rõ ràng.

Vừa nhìn là biết bị con nít cắn, không có nặng nhẹ, dấu răng rất sâu nhìn là thấy đau.

Ồ...

Lâm Uyên Bạch nuốt nước bọt.

Cô bị cô y tá kéo lại vào phòng khám, lập tức nhìn thấy bánh bao nhỏ lúc này đã hồi phục chút tinh thần, khuôn mặt nhỏ đỏ hồng, ánh mắt hơi mệt vì sốt. Nhưng khi bên cạnh có người tiến lên, nó lập tức bày ra khuôn mặt ngầu, phồng mang trợn má, hung dữ như một con thú nhỏ, chiếc cà vạt đỏ nhỏ xinh trên cổ cũng xiêu vẹo đi.

Vị bác sỹ cầm kim tiêm trong tay, nét mặt đang không biết làm sao cho vừa.

Có một y tá bên cạnh đang tiến lên, vừa định thử chạm vào cánh tay nhỏ của nó, bánh bao nhỏ lập tức né tránh, cái miệng đã há ra kiểu phòng bị. Cô y tá từng bị nó cắn sợ hãi rút tay lại.

Bác sỹ chú ý thấy cô, lập tức thúc giục: "Cô làm mẹ còn đứng đó làm gì, mau lên chứ!"

"À..." Lâm Uyên Bạch một lần nữa bị ép bất đắc dĩ.

Thật ra cô cũng hơi thấp thỏm, thận trọng tiến lên, không lập tức giơ tay ra ngay mà ngồi xuống bên cạnh bánh bao nhỏ rồi mới ôm thẳng bé vào lòng. Điều kỳ lạ là bánh bao nhỏ tuy có hơi rút lại một chút nhưng sau đó đã ngoan ngoãn để cô ôm.

Có vẻ vì trước đó từng ngã vào lòng cô nên nó ít phòng bị cô hơn so với những người khác.

Lâm Uyên Bạch bế nghiêng bánh bao nhỏ vào lòng, vừa hay để lộ ra phần hông, tiện cho bác sỹ tiêm.

Khi chiếc quần nhỏ bị kéo xuống một chút, bác sỹ cầm ống tiêm cúi xuống, bánh bao nhỏ trong lòng một lần nữa giãy giụa dữ dội.

Lâm Uyên Bạch có phần cuống quýt, suýt nữa không kiểm soát nổi. Tốn rất nhiều công sức cô mới ôm chặt được nó, không để bánh bao nhỏ rơi xuống. Cô nhanh chóng nhận ra sự run rẩy khẽ khàng bên trong màn giấy giụa.

Cô chợt hiểu ra, có lẽ bánh bao nhỏ đang sợ hãi.

Tuy rằng từ đầu đến cuối đều bày ra vẻ mặt ngẫu nhiên dù sao cũng chỉ là một đứa trẻ. Đối với hoàn cảnh xung quanh, tất cả đều xa lạ với nó, nhất là khi những dụng và máy móc lạnh lẽo đó cái nào cũng đều là một màu

trắng nhức mắt. Trẻ con thường khi đến những nơi như bệnh viện đều rất sợ hãi. Cô còn nhớ trước kia Yến Phong đưa Tiểu Châu Châu đi tiêm, nó còn gào cha khóc mẹ.

"Ngoan, đừng sợ nhé..."

Lâm Uyển Bạch xốc bánh bao nhỏ lên, giọng càng nhẹ nhàng hơn một chút: "Bây giờ con đang sốt, phải tiêm mới hạ được sốt, nếu không sẽ rất nghiêm trọng. Cố nhịn một chút, sẽ qua rất nhanh thôi. Chúng ta phải làm một nam tử hán mạnh mẽ chứ..."

Bên cạnh những lời thì thầm dịu dàng, cô dùng ánh mắt ra hiệu với bác sỹ.

Bác sỹ cũng nhanh chóng có động thái, chẳng bao lâu nữa thuốc sẽ được tiêm hết.

Lâm Uyển Bạch cúi đầu xuống nhìn, quả nhiên vẫn còn là con trẻ, chỉ vài ba lời đã có thể xoay chuyển được sự chú ý của nó. Tới khi nó tỉnh lại thì thuốc đã tiêm xong. Có thể vì lời cuối cùng cô nói, nó vẫn cố nhẫn nhịn.

Cô cảm thấy trái tim mình như sắp tan chảy vì cậu bé xa lạ trước mặt.

Lâm Uyển Bạch hôn lên má thẳng bé, không kìm được lòng mình: "Con thật tuyệt!"

Bánh bao nhỏ ngẩn người, gò má trắng trẻo ánh lên chút hồng hào.

Hoàn thành xong sứ mệnh, bác sỹ thở phào, nói với cô: "Thuốc hạ sốt đã tiêm xong, tôi sẽ kê thêm ít thuốc tiêu viêm. Tôi khuyên hai người nên tạm thời ở lại bệnh viện quan sát, đợi chắc chắn hạ sốt rồi hãy về, bệnh tình của trẻ con không thể xem thường!"

Lâm Uyên Bạch đành phải gật đầu, bế bánh bao nhỏ cùng cô y tá đi về phòng bệnh.

Trong phòng bệnh có bốn chiếc giường, hai giường trống, còn một giường có một người phụ nữ tuổi đã cao đang nằm, bên cạnh là một cây truyền nước, xem ra đã ngủ thiếp đi rồi.

Lâm Uyên Bạch nhẹ nhàng đặt thẳng bé lên giường, còn mình ngồi lên chiếc ghế bên cạnh giường, nắm lấy tay bánh bao nhỏ, nhìn thẳng vào đôi mắt đen láy như hột nhãn của nó, không nhìn được, lại khen ngợi: "Ban nãy con thật dũng cảm, cô thấy có một bạn nữ ở bên cạnh tiêm xong còn khóc đỏ cả mũi, xem ra con đúng là nam tử hán kiên cường đấy! Năm nay con mấy tuổi rồi?"

"Bốn ạ!" Khi bánh bao nhỏ lên tiếng, còn giờ ngón tay mồm mĩm lên.

Giọng nói mềm mại, giống như một chú mèo con.

Lâm Uyên Bạch chỉ hỏi đại, không ngờ nó trả lời thật, dù sao cũng dẫn theo nó từ lúc xuống taxi tới giờ, nó chưa nói một câu. Ban nãy cô có phần nghi ngờ thẳng bé này phải chăng không biết nói chuyện. Bây giờ thì hiểu rồi, không phải nó không biết nói, chỉ là không muốn tiếp chuyện với người lạ, hoặc không thêm nói, ra vẻ lạnh lùng.

"Bốn tuổi rồi à?" Cô mỉm cười.

"Vâng!" Bánh bao nhỏ gật đầu, có chút bẽn lễn.

Thật ra nó còn chưa chính thức lên bốn, sinh nhật còn chưa tới, chỉ là suýt bốn tuổi thôi.

"Vậy con có thể nói cho cô biết, con tên là gì không?" Lâm Uyên Bạch hỏi tiếp.

Ngoài hiệu kỳ ra thì cô cũng buộc phải biết tên bánh bao nhỏ, như vậy báo cảnh sát mới dễ tìm ra bố mẹ của nó.

"Đậu Đậu ạ." Bánh bao nhỏ đảo đảo mắt.

Trả lời cô như vậy, ai bảo nó không thích cái tên khai sinh của mình chứ, khó nghe chết!

Lâm Uyển Bạch cũng nghe ra, đây dĩ nhiên chỉ là tên ở nhà. Khi cô định truy hỏi tên thật của bánh bao nhỏ thì thấy đôi mắt của nó sụp xuống, có vẻ như thuốc đang có tác dụng.

"Buồn ngủ phải không? Con ngủ đi, ngủ một giấc là khỏe lại." Cô vội vàng kéo chăn qua, đắp lên người bánh bao nhỏ.

Bánh bao nhỏ quả nhiên ngáp một cái thật to, rồi hàng mi dài sụp xuống.

Lâm Uyển Bạch thấy cửa phòng còn mở hé, ngoài hành lang luôn có tiếng đi qua đi lại, sợ làm ồn tới thằng bé, cô đứng dậy định đóng cửa. Nhưng vừa có động tác, vạt áo lập tức bị giữ chặt lấy.

Cô cúi đầu nhìn liền thấy một bàn tay nhỏ xíu.

Lâm Uyển Bạch nhìn lên thấy ánh mắt bánh bao nhỏ hoảng loạn. Cô thẳng thừng nằm nghiêng bên cạnh giường, ấn cái đầu nhỏ vào lòng mình, vỗ nhẹ lên lưng nó: "Con ngủ đi, cô không đi, sẽ ở đây cùng với con!"

Cô đã ngồi hơn mười mấy tiếng máy bay, người đã sớm mệt mỏi, cộng thêm chênh lệch múi giờ, nên vốn dĩ chỉ dỗ bánh bao nhỏ một lúc, cô đã dần dần không gắng gượng được nữa.

Chẳng biết đã qua bao lâu, trong mơ bỗng có người kích động hét to.

"Tiểu thiếu gia..."

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 204

Lâm Uyên Bạch mơ mơ hồ hồ mở mắt ra.

Bấy giờ cô mới ý thức được mình đã ngủ thiếp đi từ lúc nào. Trong tầm mắt có hai người đang đứng trước giường mình.

Trước mặt là một người phụ nữ trên dưới năm mươi tuổi, thể hình không béo cũng không gầy, trông tương mạo có vẻ rất thật thà phúc hậu, nghe xưng hô có vẻ đây là bảo mẫu của bánh bao nhỏ. Theo sau là một người đàn ông cũng xấp xỉ từng ấy tuổi, tay cầm một chiếc chìa khóa ô tô, giống như tài xế của một gia đình có tiền.

Thấy họ cứ nhìn chăm chăm bánh bao nhỏ nằm trên giường, Lâm Uyên Bạch lập tức hiểu ra.

Cô đưa tay lên môi nhắc nhở: "Suýt, nó ngủ rồi..."

Trong lúc bánh bao nhỏ ngủ, cô đã rút di động lặng lẽ gọi 110.

Vốn dĩ từ lúc bước trên taxi xuống, cô đã định đưa thằng bé tới đồn công an, có điều vì phát hiện bánh bao nhỏ sốt rất nghiêm trọng, sau đó thằng bé lại túm chặt tay cô không buông, nên cô đành chọn cách gọi điện thoại. Cô kể đại khái tình hình, rằng mình có gặp một cậu bé khoảng bốn tuổi trên taxi đi từ sân bay ra, mặc áo vest, thắt cà vạt đỏ, đầu nấn, tóc hơi xoắn...

Cô tin rằng nếu bố mẹ thằng bé đang sốt ruột tìm nó, chắc chắn cũng sẽ báo cảnh sát, như vậy sẽ tìm được.

Quả nhiên đã có người tới tìm bánh bao nhỏ.

Lâm Uyên Bạch nhìn giờ, mới hơn một tiếng đồng hồ, chứng tỏ hiệu quả làm việc của cảnh sát cũng rất cao.

Thím Lý căng thẳng vô cùng, mắt đỏ quạch lên: "Trời ơi, tiểu thiếu gia làm sao vậy!"

Bà đã phụ trách chăm sóc nuôi dưỡng tiểu thiếu gia từ khi còn đỏ hỏn, ngoài quan hệ thuê mướn ra, lâu dần bà cũng có không ít tình cảm với thằng bé. Hôm nay lão gia tới một thành phố biển gần đó tham gia hôn lễ. Tiểu thiếu gia khi đó cũng ở biệt thự nhà họ Hoắc, thế nên mới cùng đi đến sân bay. Không ngờ, tiền ông ấy xong đi ra, vì người quá đông đã khiến thằng bé đi lạc, khi đi tìm lại thì không thấy bóng dáng đâu cả...

Cũng may đã tìm thấy rồi, nếu không biết ăn nói sao với anh Hoắc bây giờ!

"Không sao đâu, thằng bé chỉ bị sốt thôi!" Lâm Uyên Bạch vội giải thích, giơ tay sờ lên đầu bánh bao nhỏ, không còn nóng như lúc trước nữa: "Bác sỹ đã tiêm thuốc hạ sốt rồi, còn kê cả thuốc tiêu viêm nữa, chắc là sau khi tỉnh dậy sẽ không sao nữa..."

"Tạ ơn trời đất!" Thím Lý liên tục nói.

Người tài xế đi phía sau bà cũng bày ra vẻ mặt nhẹ nhõm.

Lâm Uyên Bạch chỉ mỉm cười, cô hiểu được cảm giác lo lắng khi đánh mất con mình.

Quay đầu nhìn bánh bao nhỏ vẫn đang say ngủ, cô chợt nhớ tới con mình. Lúc đó cô đã đi xét nghiệm. Khoảng năm tháng, bác sỹ nói với cô đó là một cậu con trai "có cu". Nếu nó còn sống, đến giờ chắc cũng tầm tuổi như bánh bao nhỏ...

Một nỗi buồn trào dâng trong lòng cô.

Thím Lý nắm chặt tay cô, cảm kích vô cùng: "Cô đây, thật sự cảm ơn cô! Cô không biết đâu, tiểu thiếu gia mất tích, tôi như người mất hồn mất vía! Nếu không tìm được, tôi phải làm sao!"

"Cô à, cô tên họ là gì, để lại cho tôi một phương thức liên lạc, tiên sinh nhà tôi nhất định sẽ báo đáp cô tử tế!"

Lâm Uyển Bạch lắc đầu, thấy đã có người đến đón bánh bao nhỏ, cô cũng không cần báo đáp gì, chỉ là tiện tay giúp đỡ mà thôi, nên cầm túi xách lên: "Không cần đâu, tôi còn có việc, xin phép đi trước! Mọi người trông chừng thằng bé, đừng để nó một mình, gặp phải kẻ xấu thì thảm đấy!"

Nói xong, cô vội vàng rời khỏi bệnh viện.

Thật sự vì quá mệt, cô chỉ muốn về khách sạn tắm rửa, ngủ một giấc.

...

Chập tối, chiếc Land Rover trắng đánh lái đi vào trong sân.

Tốc độ xe rất nhanh, đến mức khi phanh lại, bánh xe và mặt đất ma sát tạo thành một âm thanh chói tai.

Sau khi cửa xe mở ra, một bóng dáng cao lớn bước xuống. Anh mặc bộ vest đen, xù xì mà không kém phần cương nghị. Khuôn mặt không có biểu

cảm gì, đôi mắt đen càng thản nhiên không nhiệt độ, khiến người ta khó mà tiếp cận.

"Cậu chủ đã về!"

Vừa bước vào biệt thự, thím Lý nghe thấy tiếng động vội ra ngoài.

Hoắc Trường Uyên nhú mày: "Đậu Đậu sao rồi!"

Lúc đó anh đang tổ chức cuộc họp cổ đông, tắt tiếng di động, nhất thời không biết gì. Họp xong mới phát hiện có mấy cuộc gọi nhỡ, đều là của thím Lý và tài xế ở nhà.

"Đã không sao rồi!" Thím Lý vội nói, rồi lại cúi đầu, áy náy xin lỗi: "Xin lỗi cậu, tại tôi không trông chừng tiểu thiếu gia cẩn thận..."

Hoắc Trường Uyên nhìn đôi mắt đỏ sọng của thím Lý, cũng nuốt hết những lời trách móc xuống, trầm giọng: "Không có lần sau đâu."

Thím Lý cảm kích vô cùng, len lén gạt nước mắt.

Hoắc Trường Uyên không buồn cởi áo vest, sai bước đi vào trong.

Biệt thự cũng không lớn lắm, tổng cộng chỉ có hai tầng. Từ cửa chính đi vào rẽ trái là phòng ăn, lúc này đang sáng đèn. Bánh bao nhỏ ngồi trên ghế, thay bộ đồ ngủ màu xám, mặt đang căng thẳng.

Bên cạnh, tài xế chú Lý đang ngồi xôm ở đó: "Tiểu thiếu gia, cậu ném thử món cháo này đi?"

"Không đâu!"

"Tiểu thiếu gia, hay cậu ném thử món canh bò?"

"Không đâu!"

"Tiểu thiếu gia, vậy ăn tôm thì sao?"

Lần này, bánh bao nhĩ chẳng buồn trả lời nữa, khuôn mặt lạnh nhạt, muốn cao ngạo bao nhiêu có bấy nhiêu.

Thím Lý đi tới bên cạnh Hoắc Trường Uyên, sốt sắng nói: "Về tới nhà, tiểu thiếu gia tỉnh giấc là bắt đầu nổi nóng, lúc ở trên gác đã đập vỡ chiếc xe mô hình mình thích nhất! Tới bây giờ vẫn chưa ăn hạt cơm nào. Bác sỹ còn kê cả thuốc, phải ăn mới uống được..."

Hoắc Trường Uyên nhú mày, có phần đau đầu.

Từ sau khi cai sữa, vấn đề ăn uống của con trai luôn là một nan đề đối với anh. Không đơn thuần là kén ăn, mà nó không chịu ăn cơm. Lúc trước anh cũng đã mời rất nhiều đầu bếp và bác sỹ dinh dưỡng tới nhà, nhưng dù làm món gì, cũng không khiến nó thèm ăn.

"Để tôi." Hoắc Trường Uyên tiến lên.

Anh đón lấy chiếc bát trong tay chú Lý, kéo ghế ngồi đối diện con trai, cầm thìa cháo đưa lên miệng nó.

Bánh bao nhỏ không buồn liếc lấy một cái, vẫn tập trung bày ra vẻ lạnh lùng ngàn năm.

"Hoắc Thần Hạo!"

Hoắc Trường Uyên trầm giọng.

Bánh bao nhỏ rụt vai lại, nhưng vẫn phồng má lên.

Đây chính là nguyên nhân thằng bé ghét tên đầy đủ của mình. Mỗi lần papa gọi cả họ lẫn tên như vậy đều khiến nó giật mình.

Hoắc Trường Uyên giơ tay chọc vào cái má phúng phính, lập tức nó như hai quả bóng da xì hơi.

Như một người bại trận, bánh bao nhỏ há miệng ra với vẻ không mấy tình nguyện. Lần nào cũng phải để papa cưỡng ép nuốt cơm, nó mới miễn cưỡng hợp tác một chút.

Nhìn bát cháo nhỏ đã hết sạch sẽ, Hoắc Trường Uyên mới dẫn mày ra một chút. Anh quay đầu hỏi hai người bên cạnh: "Thím Lý, hôm nay rốt cuộc có chuyện gì?"

"Kể ra chuyện hôm nay cũng tại tôi! Ông Hoắc không nỡ xa cháu nên muốn đưa cả cháu ra sân bay. Chỉ là không ngờ lúc ra có một đoàn khách du lịch chặn kín cả cửa vào. Tôi không cẩn thận làm lạc tiểu thiếu gia, tới khi tôi tìm thì đã không thấy đâu nữa..." Kể lại thím Lý vẫn còn đầy sợ hãi. Bà không nhịn được, lại chột khóc. Cuối cùng vẫn là chú Lý tiến lên vỗ vai bà: "Chúng tôi có xem camera của sân bay nhưng không tìm thấy, có thể là vì gặp góc chết. Về sau chúng tôi báo cảnh sát, không lâu sau cảnh sát nói đã tìm ra, chung quy cũng phải cảm ơn cô gái ấy!"

"Cô gái?" Hoắc Trường Uyên nheo mắt.

"Vâng!" Thím Lý gật đầu: "Có lẽ tiểu thiếu gia đã lên vào ngồi trong xe của cô ấy, lúc xuống xe thì bị phát hiện. Sau đó tiểu thiếu gia phát sốt, cô ấy cũng đã đưa tiểu thiếu gia vào bệnh viện. Lúc tôi và anh Lý tới, tiểu thiếu gia đang nằm ngủ trên giường, hơn nữa cũng đã hạ sốt..."

"Cô ấy đã hôn con!"

Bất ngờ, một giọng nói vang lên.

"..." Hoắc Trường Uyên nhú mảy.

Bánh bao nhỏ ngẩng đầu, mấy lọn tóc hơi xoắn lò xo trước trán.
Khuôn mặt cool ngầu cất giọng nói non nớt: "Sau này cô ấy chính là người
con gái của cục cưng!"

~Hết chương 204~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 205

Ánh đèn phòng phẫu thuật nhúc nhối chiếu thẳng xuống đỉnh đầu.

Suốt cả quá trình, cô đều ngẩng đầu nhìn thẳng lên ngọn đèn đó, cảm giác một giây sau sẽ mù mắt vậy, nhưng vẫn quyết tâm nhìn chăm chăm.

Không biết cụ thể đã qua bao lâu, cô cảm giác sức lực khắp người đều như bị rút sạch sẽ. Cuối cùng cô cũng loáng thoáng nghe thấy tiếng trẻ con khóc, rất nhỏ, rất khẽ. Cô muốn cố gắng lắng tai nghe, nhưng bỗng dưng không nghe thấy nữa...

Ai đó đang nói chuyện, một câu tiếng Anh rất tàn nhẫn: "Rất xin lỗi! Chúng tôi đã cố gắng hết sức rồi, không giữ được đứa bé!"

Không, không thể nào...

Cô như phát điên, muốn nhảy xuống khỏi bàn mổ.

Nhưng vị bác sỹ người nước ngoài đeo khẩu trang lại tiến lên ấn vai cô xuống, ngăn cô điên cuồng. Ngay sau đó, một người khác tay cầm khay, trên đó là một đứa trẻ người đầy máu...

Lâm Uyên Bạch ngồi bật dậy.

Ánh nắng bình minh bên ngoài xuyên qua rèm cửa hắt lên khuôn mặt nhợt nhạt của cô. Hình ảnh chân thực trong mơ vẫn còn lớn vờn trong đầu

óc, đến mức con người rệu rã rất lâu mới tìm lại được tiêu điểm, sống lung uớt đắm mê hồi.

Nhìn cảnh vật xung quanh, cô mới nhớ ra mình đang nằm trong khách sạn.

Vén chăn ra, Lâm Uyên Bạch đi thẳng vào trong phòng tắm, vẩy vòi nước, ngâm cả khuôn mặt vào nước lạnh, cho đến khi cảm giác những hình ảnh vụn vặt trong mơ ấy biến mất khỏi đầu, lục phủ ngũ tạng mới dần dần trở lại vị trí cũ.

Cơn ác mộng này suốt bốn năm qua cô thường xuyên gặp.

Lần nào cô cũng choàng tỉnh giấc, thậm chí một thời gian dài không thể bước qua cơn ác mộng, cần phải vào bệnh viện tiến hành trị liệu tâm lý mới có thể tiếp tục sống qua ngày. Dù là bây giờ, thi thoảng cô vẫn đi kiểm tra bác sỹ.

Nhìn bản thân trong gương, Lâm Uyên Bạch thở mạnh một hơi ra ngoài.

Tắm rửa xong trở lại phòng ngủ, chiếc di động bên gối đang đổ chuông. Cô liếc nhìn, là cuộc gọi của đồng nghiệp bên Canada.

"Lâm, cô tới Băng Thành rồi chứ?"

"Ừm, tới nơi bình an."

Đầu kia nói tiếp: "Tổng biên tập bảo tôi nói với cô, có một cuộc phỏng vấn nhân vật phải đẩy lên sớm, nghe nói tối mai người ấy sẽ qua Nhật công tác, e rằng phải ba tháng nữa mới quay về. Theo giờ địa phương hiện tại của cô, bắt buộc phải hoàn thành trong hôm nay, nếu không cô phải đuổi theo người ta sang Nhật đấy!"

"Được, tôi hiểu rồi..." Lâm Uyên Bạch cầm sổ ghi chép lại.

Lần này cô quay về đây vốn dĩ là có công việc. Tòa soạn muốn tung ra ấn bản kỷ niệm ngày thành lập, trong đó sẽ có những bài phỏng vấn các ông trùm trong làng tài chính. Vì trong chi nhánh tại Canada chỉ có mình cô là người Bằng Thành, liên hệ với trụ sở chính cũng dễ dàng, thế nên nhiệm vụ được giao cho cô.

Cộng thêm việc đã lâu không quay lại, cô cũng muốn về thăm bà ngoại.

Lâm Uyên Bạch gọi một phần quà sáng của khách sạn, ăn xong thì thu dọn đồ đạc đi ra ngoài.

Vì trước đó đã có lời thế nên cuộc phỏng vấn được hẹn trước diễn ra vô cùng thuận lợi.

Sau khi đến nơi, cô thông báo với lễ tân rồi đi thẳng thang máy lên tầng. Cuộc phỏng vấn cũng được tiến hành ngay trong văn phòng, trên chiếc sofa sát cửa sổ, ánh sáng cũng đầy đủ.

Đây là một doanh nghiệp quốc dân lâu đời, vị Chủ tịch hiện tại cũng đã hơn sáu mươi tuổi, chính là người lần này cô sẽ phỏng vấn. Trong quá trình trao đổi, ông ấy cũng không hề kên kiệu, ôn hòa kể lại lịch sử kinh doanh và cái nhìn của mình về ngành tài chính. Lâm Uyên Bạch nghiêm túc ngồi gõ lại tất cả vào máy tính, không bỏ qua bất kỳ câu chữ nào.

Gần hết buổi phỏng vấn, có ai đó gõ cửa phòng.

Người thư ký lúc trước dẫn cô vào giờ đang cung kính cúi đầu: "Chủ tịch Từ, Hoắc tổng đã tới ạ!"

Hoắc tổng...

Bàn tay đang đặt trên bàn phím của Lâm Uyên Bạch chợt run lên.

Trên màn hình xuất hiện vài con chữ lộn xộn, cô cảm thấy hơi thở của mình như sắp tan biến vậy, lòng bàn tay bắt đầu đổ mồ hôi, rồi ướt rượt nhanh chóng.

Trong thành phố rộng lớn này, có thể người họ Hoắc rất nhiều, nhưng được xưng Hoắc tổng cũng chỉ vài ba người...

Rõ ràng đang ngồi trên sofa mà cô lại cảm thấy mình ngồi không vững, bắp chân bé nhỏ đang khẽ run lên.

Chủ tịch Từ có vẻ rất coi trọng Hoắc Trường Uyên, vội vàng dặn dò thư ký: "Được, mau mời vào đây!"

Giây phút tìm lại được hơi thở, Lâm Uyên Bạch nhanh chóng gập máy tính lại.

Khiến chủ tịch Từ ngồi đối diện giật cả mình. Cô gượng cười: "Chủ tịch Từ, cuộc phỏng vấn cũng hòm hòm rồi. Nếu ông chuẩn bị có khách thì tôi cũng không làm phiền nữa. Khi về sửa sang lại bài phỏng vấn, tôi sẽ gửi lại mail cho thư ký của ông!"

Chủ tịch Từ hơi bất ngờ. Nếu ông ấy nhớ không nhầm thì có lẽ vẫn còn hai câu hỏi nữa mà nhỉ?

Nhưng ông ấy chỉ nghĩ là đối phương đã cần đủ nội dung, thế nên cũng không nói thêm nhiều, chỉ mỉm cười gật đầu: "Được!"

Lâm Uyên Bạch cuống cuống thu dọn đồ đạc. Cô vừa đứng lên thì phát hiện chủ tịch Từ cũng đã đứng dậy.

Thằng thốt giây lát, cô nghĩ đối phương định tiến mình. Cô đang định lên tiếng nói không cần, nhưng sống lưng bỗng căng thẳng trong giây lát. Bởi vì hình như cô đã nghe thấy tiếng cửa văn phòng được đẩy ra, sau đó là một tiếng bước chân vững chãi.

Càng lúc càng gần...

Giống y hệt như trong ký ức, vẫn là bộ vest đen ngàn năm không đổi, tôn lên đôi chân dài và thẳng. Cổ áo sơ mi trắng còn mới nguyên. Anh thất cà vạt, dứt một tay vào túi quần đi tới, ánh mắt thâm trầm như miệng giếng khô.

Lâm Uyên Bạch đang chuẩn bị tranh thủ thời gian rời đi, bỗng bất ngờ rơi vào tầm ngắm của anh.

"Hoắc tổng đến đây à!"

"Chào chủ tịch Từ!"

Cô đan chặt hai tay vào nhau.

"Đây là cô Lâm, đến từ tạp chí Times Economic and Trade. Cô ấy qua đây phỏng vấn, nhưng bây giờ cuộc phỏng vấn đã kết thúc rồi, chúng ta có thể bàn bạc về chuyện hợp đồng!" Dường như cảm thấy vẫn còn người khác, sau khi giới thiệu qua, chủ tịch Từ dặn dò thư ký: "Tiễn cô Lâm!"

Lâm Uyên Bạch ôm chặt máy tính, cầm đầu di chuyển như một người máy.

Khi đi lướt qua nhau, đôi mắt u tối ấy cuối cùng cũng nhìn về phía cô, miệng giếng bên trong không một gợn sóng, Nhưng anh cũng dời đi trong chớp mắt, giống như đang nhìn một người xa lạ.

Ra khỏi phòng làm việc, ngón tay Lâm Uyên Bạch sắp bị bóp nát.

...

Thành phố đã lên đèn.

Mùa xuân là mùa đẹp nhất, cho dù là buổi tối, không khí dường như vẫn ngát hương hoa.

Trước quầy thu ngân của một nhà hàng Trung Quốc, đồng nghiệp quan tâm hỏi cô: "Tiểu Bạch, cô không sao chứ? Ăn cơm thôi mà mắt hèn liên tục, có phải lâu rồi không về nước nên không quen không?"

Nữ đồng nghiệp trước mặt chính là người của trụ sở chính đón tiếp cô. Hai người tuổi tác tương đương, cộng thêm việc một tháng tới sẽ có nhiều cơ hội tiếp xúc, thế nên sau khi tan làm cô ấy đề nghị đi ăn. Cô cũng không từ chối, vừa hay có thể bàn bạc thêm một chút về công việc, sau này làm chung cũng dễ hơn.

"À, có một chút..." Lâm Uyên Bạch ngập ngừng.

"Không sao! Có thể vì cô ở nước ngoài lâu quá đấy, bây giờ bỗng dưng quay về, ai cũng cần thời gian thích ứng. Trước kia tôi cũng học đại học ở tỉnh khác, sau này về quê làm việc còn lạ lẫm nữa là!"

Lâm Uyên Bạch chỉ cười.

Suốt cả buổi chiều, trong đầu cô chỉ hiện lên khung cảnh gặp Hoắc Trường Uyên tại công ty Từ Thị. Không ngờ đã bốn năm trôi qua rồi, vậy mà chỉ một lần giáp mặt vội vã vẫn dễ dàng ảnh hưởng tới cô như thế.

Nhớ lại lúc lướt qua nhau, ánh mắt anh điềm nhiên như nhìn một người xa lạ, Lâm Uyên Bạch cười khổ.

Cũng đúng, họ đã sớm chia tay rồi, không còn quan hệ gì nữa, bây giờ có khác gì người lạ.

Chỉ là bỗng dưng, cô cảm thấy có chỗ nào sai sai.

Cánh tay bỗng nhiên bị ai đó huých, tiếng cô đồng nghiệp bên cạnh vang lên: "Á! Mau nhìn kia, Hoắc tổng đấy!"

Lâm Uyển Bạch nhìn theo, có một bóng dáng cao lớn từ trong thang máy đi ra, bước chân từ tốn chậm rãi, khuôn mặt điển trai sáng sủa, chỉ là không mấy thân thiện.

Cô nhìn thấy ánh mắt của các cô gái ngồi trong nhà hàng đều tự động bị hút về phía anh. Nhất là các cô nhân viên đứng đón khách ngoài cửa, ánh mắt như chứa cả một rừng hoa đào. Quả nhiên anh vẫn như xưa, đi đến đâu, sức hấp dẫn nam tính trên người vẫn khiến các cô gái mê mẩn sâu sắc.

"Chắc cô biết Hoắc tổng chứ? Tạp chí của chúng ta cũng rất muốn phỏng vấn anh ấy đấy, tiếc là rất nhiều lần đều bị từ chối! Cô xem, anh ấy quả thực quá đẹp trai, dáng người chuẩn như người mẫu nam. Một người đàn ông như vậy cho dù phát sinh tình một đêm cũng không còn gì phải nuối tiếc kiếp này!"

"Còn cả cậu con trai anh ấy bế trên tay nữa, trời ơi! Đàn ông bế con không thể nào đẹp hơn được nữa!"

Nghe tới câu cuối cùng, ánh mắt Lâm Uyển Bạch hơi sững lại.

Khi nhìn thấy bánh bao nhỏ được anh bế trong lòng, cô càng ngẩn ra.

Chính là cậu bé hôm đó cô nhặt được, lúc này vẫn mặc đồ vest, vẫn là màu đen nhưng kiểu dáng đã khác, phong cách nước Anh, trên ngực phải cài một chiếc khăn tay nhỏ, vẫn là mái đầu nắm hơi xoắn.

Có điều lúc này khuôn mặt ấy đang căng ra, lạnh lùng, lại là dáng vẻ ấy.

Dọc đường đi qua, rất nhiều người nhìn bánh bao nhỏ. Ngoài thân phận và ngoại hình nổi bật của Hoắc Trường Uyên, một diện mạo đẹp như tượng của thằng bé cũng rất thu hút mọi người. Có điều nó đang phồng mang trợn má, trừng mắt với tất cả.

Nhớ lại lời cô đồng nghiệp vừa nói, lại nhìn thấy hai khuôn mặt giống nhau như tạc của Hoắc Trường Uyên và bánh bao nhỏ, ngay cả dáng vẻ mím môi lúc này cũng y đúc, trái tim cô thất lại.

Một suy nghĩ gần như bùng nổ trong lòng trong khoảnh khắc.

Hoắc Trường Uyên có con trai rồi?

Thì ra đó là con trai anh...

Trong phút chốc, Hoắc Trường Uyên đã rảo bước đi tới cửa nhà hàng. Nhân viên mở cửa xoay cho anh. Anh vẫn bế thằng bé bằng một tay, còn tay kia rút túi quần suốt cả quá trình.

Dường như cảm nhận được Hoắc Trường Uyên xoay người về phía mình, Lâm Uyên Bạch giật mình.

Giống như né tránh, cô nhanh chóng quay người về phía quầy thu ngân, hai tay nắm chặt lại, cố gắng điều chỉnh nhịp thở của mình cho ổn định.

Cô hít sâu rồi thở đều...

Vào lúc cô cảm thấy đã ổn hơn thì bỗng cảm thấy dường như có rất nhiều ánh mắt đang nhìn về phía mình, nhất là cô đồng nghiệp bên cạnh, đang kích động giật vạt áo của cô.

Lâm Uyên Bạch không hiểu, ngập ngừng quay người lại.

Liền nhìn thấy bánh bao nhỏ một giây trước Hoắc Trường Uyên còn bế, lúc này đang lao về phía cô.

Đôi chân nhỏ chột ầm lên, bánh bao nhỏ nhào tới, ngẩng mái đầu nắm xoắn lên, dang hai tay ra, chất giọng non nớt vang lên: "Bế!"

Thằng bé ban nãy còn ở trong vòng tay bố ra vẻ cool ngầu, ai nhìn mình cũng trừng mắt lại như một con báo con không dễ chọc vào, bây giờ lại như con mèo nhỏ cute, giờ hai tay đòi bế.

Các vị khách hóng hót trong cửa hàng đều sửng người.

Sự thay đổi này cũng nhanh quá rồi thì phải...

Lâm Uyển Bạch cũng chưa kịp phản ứng lại, khuôn mặt vẫn đang trong trạng thái ngơ ngẩn.

Bánh bao nhỏ vẫn đang ôm chân cô, chuyên tâm ngẩng đầu, đôi mắt đen láy chớp chớp, chỉ đợi cô một giây sau sẽ bế nó lên.

Dưới ánh mắt mong đợi và kỳ vọng của thằng bé, như bị ma xui quỷ khiến, Lâm Uyển Bạch cúi xuống bế nó lên.

Giây phút được cô bế, bánh bao nhỏ bèn vòng tay ôm cổ cô, hai chân bé tí cũng móc vào người cô, bám chặt lấy cô như con mực, chỉ sợ một giây sau cô sẽ thả nó xuống.

Tiếng bước chân vững chãi từ xa vọng tới gần.

Lâm Uyển Bạch ngẩng đầu, hơi thở như dừng lại. Bóng hình cao lớn của Hoắc Trường Uyên ở ngay trước mắt, che đi một góc ánh sáng trên đỉnh đầu. Do ưu thế chiều cao, cả người cô đều đứng trong bóng anh.

Ánh mắt giao nhau, giống như khi gặp mặt ở Từ Thị vậy, đôi mắt anh không chút gợn sóng.

"Tôi..."

Lâm Uyên Bạch há hốc miệng.

Trong cuộc gặp mặt trực tiếp này, cô bỗng nhiên không biết câu đầu tiên nên nói thế nào.

Hoắc Trường Uyên chỉ hờ hững liếc qua cô rồi tập trung vào con trai mình, trầm giọng nói: "Ra ngoài trước đã!"

Lâm Uyên Bạch sững người, vô thức nhìn sang cô đồng nghiệp bên cạnh.

Chút nhay bén này cô đồng nghiệp ấy vẫn có. Chưa đợi cô ra quyết định cô ấy đã lập tức lên tiếng: "Không sao không sao! Cô mau đi đi, tôi ở đây đợi hóa đơn, hơn nữa tôi chợt nhớ ra lát nữa còn có việc!"

Lâm Uyên Bạch gật đầu, nhìn theo cái bóng cao lớn đã quay người bỏ đi.

Có điều cô vừa nhúc nhích, bánh bao nhỏ trong lòng đã lập tức ôm chặt cô hơn, do dự mấy giây cô cũng ra ngoài theo.

Nói sao cũng phải trả lại con cho người ta chứ...

Huống hồ, bây giờ đầu óc cô vẫn chưa hết hỗn loạn, vẫn còn sững sốt vì chuyện bánh bao nhỏ chính là con trai anh.

Trước cửa nhà hàng có một chiếc ô tô đen đang đỗ, người tài xế bên cạnh có vẻ đã lớn tuổi. Đã từng gặp nhau một lần ở bệnh viện, cô không

khó đoán ra đó là người chuyên phụ trách đưa đón cậu nhóc trong lòng mình, chú ấy bèn mỉm cười thân thiện với cô.

Lâm Uyên Bạch khẽ gật đầu.

Sau khi ngồi vào trong, Hoắc Trường Uyên khẽ cười: "Sống ở đâu, tôi đưa cô về."

Lâm Uyên Bạch vô thức đọc địa chỉ khách sạn, người tài xế đã nhanh chóng lái xe đi, lao nhanh ra khỏi khu vực nhà hàng. Chiếc xe hòa vào dòng xe cộ, bên ngoài cửa sổ, ánh đèn đường vùn vụt lao qua.

Bấy giờ cô mới chậm chạp phản ứng lại, mình cứ ngoan ngoãn nghe theo mệnh lệnh của anh như thế.

Vẫn như bốn năm trước, vẫn bá đạo và cường thế.

Không gian trong xe rất rộng rãi, nhưng dù có rộng rãi hơn nữa cũng vẫn là không gian có hạn. Cho dù cô không cố ý cảm nhận, cô vẫn nhận ra mùi hương nam tính tỏa ra từ anh, cứ vẩn vít mũi cô.

"Cô Lâm."

Một giọng nói bất ngờ vang lên.

Lâm Uyên Bạch như ngừng thở vì xung hô lạnh nhạt và xa cách này.

Cô âm thầm cuộn chặt tay lại, cố gắng bày ra vẻ tự nhiên quay sang nhìn anh, thấy anh đã nói: "Tôi có nghe thím Lý nói qua, hôm qua cũng may có cô giữ hộ Đậu Đậu rồi đưa nó tới bệnh viện tiêm thuốc, cảm ơn cô!"

"Anh đừng khách sáo..." Lâm Uyên Bạch cắn môi.

"Con trẻ vẫn còn nhỏ, nó không gây phiền phức gì cho cô chứ?" Hoắc Trường Uyên hỏi tiếp.

Đồng thời lúc này, cậu nhóc trong lòng cô cũng phần nộ trùng mắt nhìn papa mình, như đang tố cáo, nhưng bị anh thẳng thừng tảng lờ.

Lâm Uyển Bạch chậm chậm mím môi lại, nghe thấy giọng nói thân thuộc của anh vang bên tai nhưng ngữ khí lại cực kỳ xa lạ, thậm chí lịch sự tới mức khiến cô bối rối: "Không... Không có..."

"Nếu cô Lâm cần gì, thậm chí là tiền bạc, đều có thể đề cập, tôi cũng rất muốn báo đáp cô chút chút."

Hoắc Trường Uyên nói xong, bèn đổi tư thế vắt chân, ngón tay mảnh khảnh gõ nhịp lên đùi.

Chú ý thấy đôi mày dần dần nhíu lại của anh, Lâm Uyển Bạch hiểu anh sắp hết kiên nhẫn.

"Không cần đâu." Cô hít sâu một hơi, lắc đầu từ chối: "Tôi xin ghi nhận tấm lòng của anh, chỉ là tiện thì giúp thôi..."

Hoắc Trường Uyên im lặng.

Lâm Uyển Bạch quay về, nhìn xuống bánh bao nhỏ đang chăm chú quan sát mình.

Buộc phải thừa nhận, sau khi có sự so sánh lại càng thấy hai bố con họ giống nhau như đúc, nhất là ngũ quan, đường nét, sống mũi cao, bờ môi mỏng, hoàn toàn như đúc từ một khuôn mà ra, nhất là dáng vẻ khi im lặng.

Hai cánh tay ngắn tũn của bánh bao nhỏ bất ngờ buông mạnh xuống, nó phồng má.

Lâm Uyên Bạch ngẩn người: "Hả, sao vậy..."

Cậu nhóc tiếp tục thổi phù phù.

Lâm Uyên Bạch: "..."

Thấy vẻ mặt ngơ ngác của cô, bánh bao nhỏ sắp phì tung hai má rồi, giống như hai quả bóng da.

Hôm qua rõ ràng đã hứa với nó sẽ không đi, sẽ ở bên cạnh nó, thế mà nó mở mắt ra đã từ bệnh viện về tới nhà. Nó nhìn khuôn mặt tươi cười của chú thím Lý, nó nhìn quanh ngó quất nhưng nào thấy bóng dáng cô? Bây giờ sau khi lên xe, cô lại chỉ mãi mê nói chuyện với papa, hoàn toàn tảng lờ nó!

Bảo bảo rất tức giận!

Không ai hiểu lòng bảo bảo...

Chiếc xe đột ngột dừng lại, người tài xế phía trước quay đầu nói: "Cậu Hoắc, đến khách sạn rồi!"

Lâm Uyên Bạch nhìn ra ngoài cửa sổ, đúng là khách sạn cô ở. Nhà hàng này vốn dĩ cũng gần, cộng thêm đường không tắc nên chẳng mất nhiều thời gian.

"Cảm ơn đã đưa tôi về, vậy tôi xin phép..."

Lâm Uyên Bạch nói xong, tay đã chạm lên tay nắm cửa nhưng không nhúc nhích.

Vì bánh bao nhỏ một giây trước còn phồng mang trợn má, trước khi xe dừng đã ôm lấy cổ cô, bám riết lấy cô không buông, hình như không muốn cô đi.

Cô vội nói: "Đậu Đậu, cô tới nơi rồi..."

Bánh bao nhỏ không buông tay.

"Đậu Đậu, bỏ cô ta!" Hoắc Trường Uyên ở bên nhắc nhở.

Bánh bao nhỏ vẫn không buông.

"Hoắc Thần Hạo!"

Ba chữ trầm thấp ấy vang lên, bánh bao nhỏ rút người lại, chờ ra mấy giây, sau đó ử dột cúi đầu buông tay. Một giây sau đã được một cánh tay lớn khác nhắc sang ghế bên cạnh.

Hoắc Trường Uyên cùng cô xuống xe. Bánh bao nhỏ bị để trên xe, đang bò lên cửa sổ chớp mắt nhìn cô, ánh mắt đong đầy sự quyến luyến. Thấy cô nhìn qua, nó chủ động giơ bàn tay nhỏ, muốn đáng yêu bao nhiêu có bấy nhiêu.

Lâm Uyên Bạch khó khăn lắm mới quay mặt đi được, nhìn về phía người đàn ông.

Với khoảng cách cao hơn cả cái đầu, cô thật sự không dễ dàng giải tỏa áp lực: "Cảm ơn anh đã đưa tôi về..."

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 206

"Việc nên làm thôi, cô từng giúp đỡ Đậu Đậu." Hoắc Trường Uyên dứt hai tay vào túi quần, biểu cảm hờ hững: "Cô Lâm, nếu cô thay đổi suy nghĩ có thể tới Hoắc Thị tìm tôi bất cứ lúc nào. Chỉ cần không phải là yêu cầu quá đáng, tôi đều sẽ đáp ứng!"

Lâm Uyên Bạch mím môi lại, cuối cùng không nói thêm gì.

Có điều khi vừa đi được hai bước về phía khách sạn, ngón tay nắm chặt lại, sau cùng không nhìn được vẫn quay người về phía anh.

"Hoắc Trường Uyên, anh..."

Bóng lưng Hoắc Trường Uyên cứng đờ lại.

Hơi thở của Lâm Uyên Bạch như bị gió đêm cuốn bay đi, cô hơi hối hận vì sự bông bột của mình.

Có thể vì bị anh vừa lạnh nhạt vừa xa cách, vì ngữ khí khách sáo đến không thể khách sáo hơn, hoặc có thể vì những tiếng cô Lâm, có thể vì bốn năm rồi không gặp mặt, nên tiến lên hỏi anh một câu "Anh sống có tốt không"...

Cô nhìn anh chăm chú, thấy anh dừng bước quay người lại.

Thật ra chỉ mới vài giây, nhưng cô lại cảm thấy thời gian đã trôi qua rất lâu, như một cảnh quay chậm trên phim truyền hình, từng nhịp, từng nhịp.

Đôi mắt thâm trầm ấy từ từ nhìn thẳng vào cô, vào lúc cô đang nín thở bỗng nghe thấy một câu ngờ vực: "Chúng ta biết nhau?"

Lâm Uyên Bạch như bị thứ gì đánh mạnh vào đầu.

Cô tròn mắt nhìn anh, không giấu nổi sự thảng thốt và bất ngờ, khước miệng bất giác mím chặt lại, nghi ngờ thật ra anh cố tình, hoặc bản thân mình đã nghe nhầm, nhưng về nghi hoặc thật sự nơi đáy mắt anh lại quá rõ ràng.

Lâm Uyên Bạch lùi về sau một bước.

"..." Cô chờ dần lắc đầu, lòng ngực như bị bóng đêm chèn chặt đến tắc nghẹn.

Trở về khách sạn, Lâm Uyên Bạch nhìn xuống dưới qua ô cửa sổ. Trên đường, người xe vẫn tấp nập, chiếc ô tô đen đã biến mất từ lúc nào.

Như có rất nhiều loài vật không rõ tên bay vào trong tai cô, câu hỏi cuối cùng của anh vẫn văng vẳng bên tai. Trước mắt cô như nhòe đi, ẩn hiện ánh mắt u tối của anh cùng sự ngờ vực trong đó...

Lâm Uyên Bạch nhắm mắt lại, lát sau cô mở mắt ra, rút di động.

Đầu kia bắt máy rất nhanh: "Alô, Cá nhỏ, mình đây..."

Nói xong câu này, Lâm Uyên Bạch lập tức để di động ra xa khỏi tai một chút.

Quả nhiên, một giây sau trong loa vọng ra tiếng hét điên cuồng của Tang Hiểu Du, cho dù không bật loa ngoài, tai cô vẫn rung lên ầm ầm.

...

Ngày hôm sau, khi trời vẫn còn âm u mù mịt, Lâm Uyển Bạch đã sớm mở mắt ra.

Trong lòng có tâm sự khiến cô không thể chợp mắt suốt cả đêm dài.

Nằm trên chiếc giường lớn thoải mái của khách sạn, cô cứ thế nằm nhìn bình minh từ từ ló lên qua rèm cửa rồi mới vén chăn ra, thay quần áo, đi vào phòng tắm tắm qua một lượt, đánh răng rửa mặt rồi ra ngoài, đầu tiên là tới tòa soạn.

Mười giờ ba mươi, Lâm Uyển Bạch có mặt tại quán café đã hẹn trước đó.

Đẩy cửa kính đi vào cô liền nhìn thấy ở một vị trí cạnh cửa sổ, Tang Hiểu Du đang ngồi ngóng đợi, chốc chốc lại vươn cái cổ ngo ra ngoài.

"Tiểu Bạch!"

Vừa nhìn thấy cô, Tang Hiểu Du gần như nhảy dựng lên khỏi ghế.

Lâm Uyển Bạch cũng rảo bước qua đó. Tròn bốn năm không gặp, hai cô bạn thân nắm chặt tay nhau, tình cảm và nỗi nhớ nhưng không cần phải nói nhiều.

Cô chú ý thấy Tang Hiểu Du dường như có một sự thay đổi rất lớn, mái tóc ngắn tới vai trước kia đã dài ra hẳn, dịu dàng vén ra sau tai. Nhưng hình như cô ấy gầy đi một chút, cảm giác cầm cũng nhợt hơn.

Sau khi nghe cô nói vậy, Tang Hiểu Du lập tức đáp trả: "Cậu mới gầy thì có! Có phải đồ Tây khó ăn quá không mà trông cậu khổ sở thế này hả!"

"Mình vẫn ổn mà!" Lâm Uyển Bạch dờ khóc dờ cười.

" Bao nhiêu năm như vậy rồi, cậu thật nhẫn tâm! Suýt nữa mình còn tưởng cả đời này cậu cũng không chịu quay lại nữa chứ! Bình thường chỉ biết gửi lá thư báo bình an, bên trong là vài câu tiếng Anh. Biết cậu ra nước ngoài rồi, giỏi giang lắm hả! Mình thấy cậu chẳng nhớ nhung gì mình!"

"Làm gì có chuyện ấy, mình nhớ cậu nhất luôn..." Lâm Uyển Bạch chân thành đáp.

Suốt bốn năm sống ở Canada, ngoài môi trường xa lạ thì cũng chỉ có những con người xa lạ, tuy rằng cũng có những người đồng nghiệp và bạn bè tốt, nhưng chung quy tình cảm vẫn khác. Họ thân thiết nhau từ thời đại học, cô luôn ghi nhớ quãng thời gian họ ở bên nhau.

"Hừ, nghe vậy còn được!" Tang Hiểu Du cũng chỉ cố tình chọc cô, bây giờ được "vuốt lông", cũng dễ tính hơn nhiều: "Mình còn chưa tính sổ với cậu, cậu về nước mà việc đầu tiên cậu làm không phải là tìm mình, hại mình mấy hôm nay cứ ngồi đợi cậu! Tối qua mà cậu còn không gọi điện thoại cho mình, e rằng mình phải tìm lần lượt từng khách sạn rồi..."

Những lời phía sau còn chưa nói hết, Tang Hiểu Du bỗng nhiên im bặt.

Tầm mắt của cô ấy vượt qua cô, biểu cảm trên khuôn mặt lập tức được thu lại.

Lâm Uyển Bạch quay đầu lại, liền nhìn thấy một bóng dáng thẳng tắp mặc chiếc áo blouse trắng vội vàng đi tới, bên trong loáng thoáng lộ ra bộ đồ phẫu thuật màu xanh lá, rõ ràng anh ấy chưa kịp thay đã từ trong bệnh viện đi ra rồi.

Có vẻ như giống với Tang Hiểu Du, cô cũng cảm thấy đôi phương thay đổi không ít.

Vẫn là đôi mắt hoa đào ai nhìn cũng phải choáng váng ấy, ngũ quan cũng vẫn tuần tú, chỉ là không biết ở điểm nào, chỉ biết có phần khang khác, có lẽ là từ đôi mày từ lúc bước vào chưa hề dẫn ra.

"Bác sỹ Tàn!"

Lâm Uyển Bạch mỉm cười gọi một tiếng.

Tối qua cô gọi điện cho Tang Hiểu Du, không chỉ hẹn gặp cô bạn thân mà còn bảo đôi phương liên lạc với Tàn Tư Niên, chủ yếu là vì cô có rất nhiều nghi vấn chưa rõ ràng, nhin trong lòng cô sẽ tiếp tục mất ngủ.

"Thật ngại quá, tôi đến muộn!" Tàn Tư Niên kéo ghế ngồi đối diện, xin lỗi: "Có một ca mổ khẩn cấp, vừa xong việc là tôi vội ra đây ngay! Cô Lâm, đúng là lâu lắm không gặp rồi!"

"Đúng vậy, lâu lắm không gặp..." Lâm Uyển Bạch cũng cảm thán.

"Không ngại nếu tôi hút điếu thuốc chứ?" Tàn Tư Niên rút bao thuốc trong túi ra.

Lâm Uyển Bạch liếc nhìn sang Tang Hiểu Du đang cúi đầu bên cạnh, lắc đầu: "Không ngại, anh hút đi..."

Nhìn động tác rút bật lửa châm thuốc lá thuần thục của Tàn Tư Niên, cô chợt nhớ tới Hoắc Trường Uyên. Trước kia anh cũng có thói quen kẹp điếu thuốc vào tay.

"Bác sỹ Tàn, hôm nay tôi tìm anh..."

"Chuyện của Trường Uyên phải không?" Nhưng Tàn Tư Niên chợt cười, dường như đã sớm đoán ra cô muốn hỏi gì, chỉ là ngoài mặt anh ấy

vẫn cố kiềm chế một chút, ngay cả Tang Hiểu Du bên cạnh cũng vậy. Ngừng mấy giây, anh ấy nói: "Bốn năm trước, Trường Uyên gặp tai nạn."

"... Tai nạn?" Lâm Uyên Bạch sững người.

"Ừm." Tần Tư Niên cất giọng nặng nề.

"Thế có nghĩa là..." Lâm Uyên Bạch cắn môi, thờ dốc rồi hỏi: "Anh ấy không còn nhớ tôi nữa?"

Ban đầu khi gặp lại, cô những tưởng anh cố làm ra vẻ lạnh lùng, coi mình như người qua đường, dù sao thì họ cũng đã chia tay từ sớm. Nhưng câu hỏi ngờ vực "Chúng ta biết nhau" ấy khiến cô thảng thốt vô cùng. Nếu thật sự mất trí nhớ, vậy thì chắc chắn là tình tiết hoang đường nhất chỉ xuất hiện trong các bộ phim hoang đường nhất.

Tần Tư Niên không trả lời, nhưng nét mặt đã ngầm thừa nhận.

"Vụ tai nạn năm đó tôi không có mặt tại hiện trường, về sau mới biết tin. Nhà họ Hoắc phong tỏa tin tức rất tốt, có lẽ vì sợ nội bộ Hoắc Thị xảy ra vấn đề, thế nên không cho phép bất kỳ báo nào đưa tin cả. Nhưng mà..." Nói tới đây, Tần Tư Niên bỗng nhiên ngừng lại, trên mặt bày ra vẻ nghi hoặc: "Có chuyện này tôi vẫn luôn cảm thấy rất kỳ lạ! Tai nạn xe của Trường Uyên thật ra không quá nghiêm trọng. Tuy rằng ở trên cao tốc nhưng khi chiếc xe mất phanh đó lao tới, tốc độ xe chưa vượt quá giới hạn. Hơn nữa chiếc Land Rover của Trường Uyên bị đâm vào biển báo, không hề bị lật xe!"

"Ngoài việc trên người có rất nhiều chỗ bị xương bị lệch vị trí ra, thật ra tổn thương về não bộ không quá nghiêm trọng, chỉ là rung chấn não bộ mức trung. Tôi cũng đã xem qua ảnh chụp CT và ảnh chụp cộng hưởng từ,

trong não không có máu tụ chèn vào dây thần kinh. Ngay cả bác sỹ cũng nói, có lẽ sẽ không dẫn đến mất trí nhớ, thế nên rất khó hiểu..."

Lâm Uyên Bạch nghe xong không nói gì, chỉ chắc chắn một điểm.

Bây giờ anh không nhớ mình là ai nữa.

Thật ra cũng tốt, từ bốn năm trước hai người họ đã không còn duyên phận. Trên thế giới này không phải tất cả mọi người yêu nhau rồi là sẽ đi cùng nhau đến cuối cuộc đời, có lúc lãng quên, mất trí nhớ biết đâu lại là một chuyện tốt đẹp.

Nếu đã giải đáp được khúc mắc trong lòng, Lâm Uyên Bạch cũng không hỏi thêm nhiều nữa, tuy rằng lồng ngực cô vẫn nghẹn lại như tối qua.

Khi vô tình nhìn xuống, cô chợt sững người, tuy rằng cô biết Tần Tư Niên cũng hút thuốc nhưng hiếm khi thấy anh ấy hút dữ như vậy.

Hoặc cô cũng chưa thấy ai hút nhiều như vậy.

Anh ấy ngồi xuống đây chưa lâu mà gạt tàn bên cạnh đã có cả đồng đầu lọc, hơn nữa còn có dấu hiệu chất cao thành núi.

Lâm Uyên Bạch nhìn đồng hồ, rồi lại nhìn một Tang Hiểu Du này giờ toàn cúi đầu, không nhìn rõ nét mặt, mỉm cười nói với Tần Tư Niên: "À, bác sỹ Tần, tôi thấy bên cạnh đây có một nhà hàng, giờ cũng sắp trưa rồi, hay là chúng ta cùng đi ăn một bữa?"

Tần Tư Niên nghe xong lại quay sang nhìn Tang Hiểu Du.

Anh ấy nhìn thấy rõ động tác nắm chặt chiếc thìa café của cô ấy cùng nét mặt căng thẳng. Anh ấy dập tắt điếu thuốc trong tay, đứng lên khỏi chỗ:

"Không cần đâu, trong bệnh viện tôi còn ca mổ!"

Nói xong, anh ấy lao ra khỏi quán café như một cơn gió, chiếc áo blouse trắng tung bay.

Trước đó có thể không quá chú ý, nhưng khi Tần Tư Niên bỏ đi thì mọi thứ quá rõ ràng. Tang Hiểu Du chỉ cần một cuộc gọi là có thể liên lạc được với Tần Tư Niên, chứng tỏ họ chung quy vẫn có mối dây liên hệ.

Lâm Uyển Bạch huých vào tay bạn: "Cá nhỏ, cậu và bác sỹ Tần có chuyện gì vậy?"

Tang Hiểu Du cúi đầu, đặt chiếc thìa café xuống, sắc mặt dường như hơi nhợt nhạt.

"Cá nhỏ, cậu... không sao chứ?" Lâm Uyển Bạch không khỏi quan tâm.

Sau vài giây im lặng, Tang Hiểu Du mới ngẩng đầu nhìn về phía cô: "Bọn mình đã kết hôn, bốn năm trước."

"... Cậu? Cậu và bác sỹ Tần?" Lâm Uyển Bạch sửng sốt gần như rớt cằm.

Chẳng trách lúc đó cô luôn thấy Tang Hiểu Du lén la lén lút có chuyện gì đó.

"Xin lỗi Tiểu Bạch, năm đó mình đã giấu cậu chuyện này." Tang Hiểu Du nắm chặt tay cô, khóe miệng rướn lên, giọng rất chua chát: "Mình không cố tình định giấu đâu, chỉ là chuyện hôn nhân của bọn mình hơi khác biệt, mình không biết nên kể với cậu thế nào, vậy nên đã..."

"..."

Tuy rằng biết Tần Tư Niên đã sớm biến mất trong tầm mắt, nhưng Lâm Uyển Bạch vẫn nhìn ra ngoài cửa, nuốt nước bọt, chưa thể tiêu hóa ngay chuyện này.

Chỉ là, cô còn chưa kịp hoàn hồn sau "cú bom" trước thì đã lại có một cú khác dội xuống ngay sau.

Tang Hiểu Du cũng giống như cô, ngược mắt nhìn về phía Tần Tư Niên vừa đi khỏi, mỉm cười rồi bất ngờ nói một câu: "Chỉ là bọn mình đã ly hôn rồi, bốn ngày trước."

...

Chập tối, Lâm Uyển Bạch mới trở lại khách sạn.

Cô và Tang Hiểu Du nhiều năm không gặp, thật sự có những chủ đề nói mãi không hết chuyện. Nếu không phải vì tối nay cô còn phải chỉnh sửa lại bài phỏng vấn thì đến bây giờ họ cũng chưa chắc đã chia tay được.

Vừa từ trên xe taxi bước xuống, chuông di động vang lên, vẫn là Tang Hiểu Du gọi tới.

Lâm Uyển Bạch nhắc máy, sau khi nghe đầu kia huyền thuyên một hồi thì mỉm cười đảm bảo: "Cá nhỏ, cậu yên tâm, ngày mai mình nhất định sẽ trả phòng rồi dọn đến chỗ cậu..."

Tang Hiểu Du biết từ ngày về nước cô vẫn ở trong khách sạn bên lập tức nói cô phải dọn đến nhà mình, còn ầm ĩ nói lúc trước khi cô ấy tới Băng Thành, cũng chen chúc ở chung với cô trong một căn nhà cho thuê, bây giờ dĩ nhiên phải báo đáp.

Lúc đó Lâm Uyển Bạch không đồng ý ngay, mà hỏi xem đối phương có còn ở trong căn nhà chung cư trước đó không. Cô không mất trí nhớ,

đương nhiên biết rõ thật ra đó là nhà của Hoắc Trường Uyên.

Tang Hiểu Du lập tức phủ nhận, nói là nhà mới của mình ở gần sông. Tuy rằng cô ấy không nói tỉ mỉ nhưng cô cũng ít nhiều đoán ra được, có lẽ là nhà của Tần Tư Niên. Không biết họ đã sống với nhau bao lâu, nhưng điều cô dám chắc chắn là bây giờ Tang Hiểu Du chỉ ở một mình.

Có thể ngoài việc không muốn cô ở khách sạn mãi, cô ấy còn cần một ai đó ở bên nữa.

Từ sau khi nói câu đó, Tang Hiểu Du không nhắc tới chuyện của mình và Tần Tư Niên nữa, chỉ thản nhiên nhắc lại bằng vài câu như vậy. Nếu cô không ngồi ngay bên cạnh, cô còn nghi ngờ cô ấy đang kể chuyện của người nào khác. Nhưng cô cũng hiểu rõ, Tang Hiểu Du chỉ đang cố giấu nỗi đau vào tận sâu trong lòng mình mà thôi.

Nếu không phải cô cản lại, hôm nay Tang Hiểu Du đã nhất quyết tới đây đòi xách hành lý của cô đi.

Lúc ra ngoài cô đã đóng thêm tiền với lễ tân nên tiền của tối nay chắc chắn là không trả lại được, nói gì thì nói cũng phải ngày mai mới có thể chuyển đi.

Lúc sắp bước vào khách sạn, Tang Hiểu Du chú ý thấy có một chiếc Mercedes màu đen lộ liễu đỗ trước cổng, cô vô tình nhớ tới chiếc xe tối hôm qua.

Nhưng cô cũng chỉ nhìn qua, không quá chú ý. Dù sao cô cũng đang ở Băng Thành, số người lái những chiếc Mercedes sang trọng như thế này đếm không hết, hơn nữa cô cũng không nhớ rõ biển số.

Cánh cửa cảm ứng của khách sạn mở ra, cô đang chuẩn bị đi về phía thang máy thì có một vật thể không rõ hình dạng chạy về phía cô từ góc

nghiêng, nhanh như được lắp thêm bánh xe. Cô còn chưa kịp nhìn rõ, đầu gối đã ầm lên.

Động tác quen thuộc này...

Lâm Uyên Bạch cúi đầu, quả nhiên nhìn thấy bánh bao nhỏ.

Có điều giọng cô vẫn mang theo chút ngạc nhiên: "Đâu Đâu?"

Bánh bao nhỏ vẫn như tối qua, sau khi nhào về phía cô thì dang rộng hai cánh tay.

Động tác đòi bế dễ thương này khiến Lâm Uyên Bạch gần như vô thức, đầu óc còn chưa có ý thức, cơ thể đã cúi thấp xuống bế bánh bao nhỏ lên.

Bánh bao nhỏ ôm chặt cô bằng cả tay và chân, cực kỳ quần cô.

Thím Lý đuổi theo phía sau nó nhìn thấy vậy sửng sốt. Bởi vì ngoại trừ Hoắc Trường Uyên ra, bình thường tiểu thiếu gia không cho phép ai bế bao giờ, ngay cả ông Hoắc hay bà cũng chỉ được nắm tay tiểu thiếu gia...

"Cô Lâm!"

Nhìn thấy một khuôn mặt quen thuộc tiến lên, Lâm Uyên Bạch thờ phào.

Thoạt nhìn chỉ thấy mình bánh bao nhỏ, cô còn tưởng nó lại đi lạc như lần trước.

Dường như thấy cô không biết nên xưng hô như thế nào, thím Lý chủ động nói: "Cô cứ gọi tôi là thím Lý được rồi! Từ lúc xuống xe tới giờ, tiểu thiếu gia đã vào khách sạn này đợi cô, cuối cùng cũng đợi được cô rồi!"

"Hả... Đợi tôi?" Lâm Uyên Bạch ngẩn người.

"Đúng vậy!" Thím Lý cười tí mắt.

Buổi trưa ăn cơm xong, tiểu thiếu gia đã tự bò lên chiếc Mercedes đỗ ngoài vườn, rõ ràng là muốn đi ra ngoài, hơn nữa còn chủ động nói muốn đến khách sạn này, vừa bước vào đã tới thẳng sofa khu nghỉ ngơi, khoanh tay trước ngực, ngồi thẳng lưng, bắt đầu bày ra đủ tư thế, có điều mắt luôn để ý xung quanh, không bỏ qua bất kỳ ai đi ra đi vào khách sạn.

Thím Lý cũng không hiểu đầu cua tai nheo ra sao, đến tận khi Lâm Uyên Bạch đi từ ngoài vào trong khách sạn.

Lâm Uyên Bạch liếc nhìn cậu nhóc đang tựa đầu lên vai mình, rồi lại nhìn thím Lý, nghĩ bụng người ta cũng đã đợi lâu như vậy rồi bèn thăm dò hỏi: "Vậy thím Lý hay là mọi người lên phòng ngồi đi?"

"Vâng vâng!" Thím Lý nhận được ánh mắt của tiểu thiếu gia, lập tức gật đầu cuống quýt, đồng thời quay đầu nói với chồng: "Ông à, ông về nghỉ trước đi, lát nữa về tôi gọi điện cho ông!"

Hôm đó ngay ở trong bệnh viện Lâm Uyên Bạch đã nhìn ra rồi, bình thường chăm sóc bánh bao nhỏ là một đôi vợ chồng già trông rất phúc hậu.

Đến tận khi quẹt thẻ đi vào phòng, bánh bao nhỏ mới tụt xuống, nhưng lại đặt bàn tay nhỏ vào tay cô nắm chặt, tò mò nhìn quanh phòng, chỗ này chỗ kia.

Lâm Uyên Bạch nắm tay bánh bao nhỏ đi lấy nước suối: "À, thím Lý, thím cứ ngồi tự nhiên. Tôi vừa về nước, thế nên đành phải ở khách sạn, cũng không có gì tiếp đãi, thím đừng để ý..."

"Không để ý đâu! Cô Lâm mới khách khí rồi!" Thím Lý liên tục nói.

Từ lúc biết bánh bao nhỏ là con trai của Hoắc Trường Uyên, thật ra cảm xúc của Lâm Uyên Bạch rất phức tạp, cũng nghĩ chắc sau này khó mà còn cơ hội gặp lại. Chỉ là cô không ngờ bánh bao nhỏ lại chạy đến đây đợi cô?

Rõ ràng là không có quan hệ nhưng chỉ cần bánh bao nhỏ giờ tay ra đòi bế, cô lại không thể chối từ, có lẽ vì cô cũng từng làm mẹ chẳng.

Ngồi trên sofa, thím Lý có vẻ không định ra về.

Lâm Uyên Bạch đợi mãi, cuối cùng bụng cũng sôi òng ọc rồi. Buổi chiều cô ăn không ít bánh ngọt, buổi tối lại không ăn uống với Tang Hiểu Du, không ngờ lúc này nó đã hát bài ca "vườn không nhà trống" rồi.

Thật sự không chịu nổi nữa, cô đứng dậy: "À, thím Lý, thím cứ ngồi chơi nhé!"

Lâm Uyên Bạch đứng lên khỏi sofa, cậu nhỏ bám sát bên cạnh cô lập tức như được sạc điện, từng bước bám theo sau cô, một phút không rời, như một cái đuôi vậy.

Ban đầu cô không quá chú ý, chỉ lấy hết mỳ vắt và trứng gà mua từ siêu thị ra, rồi lấy thêm một chiếc nồi điện nhỏ, cô cũng vừa mua luôn. Chủ yếu vì gần đây toàn bỏ bữa sáng, nên cô định mua về nấu mỳ ăn.

Cô đun nước, đợi nước sôi thì bỏ trứng gà vào, đợi nó hơi chín tới thì bỏ mỳ vào, trong lúc mỳ chín, cô rắc thêm một ít bột canh và rưới thêm nước cốt gà.

Nấu gần xong, Lâm Uyên Bạch cầm đũa khuấy khuấy. Ở đây không có dao nấu, nên cô chỉ có thể rửa sạch hành, dùng tay bẻ nhỏ rồi rắc vào trong.

Làm sao rồi cô mới phát hiện ra khuôn mặt của bánh bao nhỏ bên cạnh đỏ hồng lên vì hơi nóng.

Lâm Uyên Bạch nghĩ nó cũng thèm ăn. Thím Lý nói nó đã đợi cô cả chiều, cũng không biết đã ăn uống gì chưa, thế nên cô vội hỏi: "Đậu Đậu, con có muốn nếm thử không?"

Thím Lý nghe vậy vội chạy tới: "Cô Lâm à, tiểu thiếu gia..."

"Bảo bảo muốn!" Chát giọng non nớt đã át tiếng của bà.

Cũng may Lâm Uyên Bạch nấu dư thêm một chút. Nhưng bát đĩa có hơi sơ sài. Cô lấy một chiếc bát thủy tinh, múc mỳ ra, rồi lấy thêm một đôi đũa dùng một lần: "Cô chỉ bỏ vào một quả trứng, cô chia đôi ra, chúng ta mỗi người một nửa nhé?"

"Vâng!" Bánh bao nhỏ gật đầu lia lịa.

Sắp xếp xong, cô bèn bế nó ngồi lên ghế, trong phòng chẳng mấy chốc chỉ còn lại tiếng và mỳ.

Thím Lý một lần nữa sừng sốt.

Ban nãy bà định ngăn cô Lâm là để tránh bị tiểu thiếu gia từ chối. Nhưng những gì xảy ra tiếp theo đó khiến bà phải dụi mắt. Vấn đề ăn uống của tiểu thiếu gia xưa nay luôn là vấn đề nhức nhối, lần nào cũng phải dỗ lên dỗ xuống mới chịu ăn một ít. Có lúc phải đích thân cậu Hoắc ra tay mới được. Không ngờ bây giờ thằng bé lại ngồi ăn ngon lành một bát mỳ nhạt nhẽo như thế...

Nếu về nhà kể lại chuyện này cho ông Lý, ông ấy chắc chắn sẽ không tin!

Sau khi ăn sạch sẽ sợi mỳ cuối cùng, bánh bao nhỏ húp nốt cả nước.

"Ăn hết rồi à?" Lâm Uyển Bạch ngạc nhiên, vội lấy giấy lau miệng cho nó. Vừa chạm vào làn da mềm như đậu của nó, cô không nhịn được thom một cái: "Đậu Đậu, con giỏi quá!"

Thím Lý cũng tiến lên, xác nhận đúng là cái bát không còn tí nào.

"..." Tôi im lặng không nói gì hết.

Lâm Uyển Bạch không hiểu nguyên nhân bèn khó hiểu nói: "Thím Lý, thím có muốn ăn không? Tôi có thể nấu thêm..."

"Không cần, không cần!" Thím Lý lắc đầu nguầy nguậy, rồi lại liếc thêm mấy cái vào chiếc bát rỗng không.

Sau khi rửa sạch nồi và bát, Lâm Uyển Bạch nhìn thấy thím Lý đang đứng bên cửa sổ gọi điện thoại. Sau khi ngắt máy, bà sốt sắng đi qua đi lại.

"Thím Lý, có chuyện gì vậy?" Cô vội tiến lên hỏi.

"Nhà tôi xảy ra chuyện rồi!" Thím Lý cũng không giấu giếm, nét mặt càng trở nên sốt sắng.

"Nghiêm trọng lắm sao?" Lâm Uyển Bạch hỏi tiếp.

"Cũng không đến mức, là con gái tôi!" Thím Lý tuy nói vậy nhưng sắp rơi nước mắt đến nơi: "Ban nãy ông Lý gọi điện nói với tôi, nói là nó đang trong lớp tự học thì ngất xỉu, vừa được đưa từ trường đến bệnh viện, bây giờ hình như còn phải mổ! Con gái tôi xưa nay vẫn rất yếu, không biết phải làm phẫu thuật gì nữa. Tôi thật sự rất lo lắng, nhưng lại không thể đến đó..."

Từng câu từng chữ đều là sự lo lắng cho con gái của mình.

Lâm Uyên Bạch liếc nhìn bánh bao nhỏ đang dựa vào sofa ôm cái bụng hơi lồi lên của mình, trong lòng đưa ra một quyết định: "Thím Lý, thím có tin tôi không?"

"Nếu thím tin tưởng tôi, thì cứ tạm thời để Đậu Đậu ở chỗ tôi! Thím tới bệnh viện đi!"

"Được!" Thím Lý liếc nhìn tiểu thiếu gia đang phẫn khích, cảm kích gật đầu: "Cô Lâm, thật sự cảm ơn cô! Tôi sẽ gọi ngay cho ông nhà..."

Thím Lý cũng không phải lo quá mất bình tĩnh. Cô Lâm là người từng nhặt được tiểu thiếu gia, nếu là người xấu hoặc có ý đồ gì thì đã chẳng đi báo cảnh sát, còn tự bỏ túi đưa tiểu thiếu gia đến bệnh viện hạ sốt. Hơn nữa chồng bà cũng về nhà kể lại, cậu Hoắc muốn báo đáp nhưng cô ấy còn không lấy. Thế nên nhiều năm kinh nghiệm nhìn người, bà chắc chắn không nhìn nhầm, cực kỳ yên tâm.

Tiền thím Lý đi, bánh bao nhỏ bèn nhìn cô bừng ánh mắt sáng lấp lánh.

Quá tốt rồi, bảo bảo được ở riêng với cô ấy rồi!

Lâm Uyên Bạch bế bánh bao nhỏ lên chiếc giường của mình. Lúc trước cô đặt phòng trên mạng, vừa có voucher, vừa có khuyến mại nên cô đặt một gian có hai phòng. Nhưng cũng chẳng xa hoa mấy, gần như là giá bằng với những căn phòng bình thường.

Cô phát hiện bánh bao nhỏ thật sự rất ngoan, không làm ồn, không quậy phá, ngoan như một con mèo con vậy.

Lâm Uyên Bạch ôm laptop lên ngồi sửa bản thảo. Nó nép bên cạnh cô, dựa đầu vào người cô, mỗi lần chỉ cần cô quay sang đều nhìn thấy đôi mắt to tròn đen láy của nó chớp chớp, nó còn mím môi cười trộm nữa.

Quả thực quá dễ thương!

Đến hơn mười giờ, mí mắt bánh bao nhỏ bắt đầu sập xuống.

Lâm Uyên Bạch cởi bớt quần áo trên người bánh bao nhỏ xuống, chỉ để nó mặc quần đùi và áo ba lỗ, rồi cho nó nằm lên gối, đắp chăn của mình, vỗ vỗ lưng nó như lúc ở trong bệnh viện.

Bánh bao nhỏ nhanh chóng ngủ thiếp đi.

Có điều lịch sử lặp lại, Lâm Uyên Bạch cũng định gắng gượng nhưng tối qua gần như không ngủ được, trong lòng lại có một cục bột mềm mại, khiến cô bất giác nhắm mắt, cùng thở đều đều theo nó.

Trong mơ hình như có người gõ cửa.

Lâm Uyên Bạch mơ mơ màng màng tỉnh dậy, nghĩ rằng thím Lý quay lại đón tiểu thiếu gia, nên cũng không nhìn trước mà vừa ngáp ngủ vừa thẳng thừng mở cửa ra.

"Tôi ra đây..."

Tới khi mở cửa, bóng dáng cao lớn trùm lên đầu, mọi cảm giác buồn ngủ của cô lập tức tan biến...

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 207

Lâm Uyển Bạch tròn tròn mắt, nhìn một Hoắc Trường Uyên gần như chiếm trọn tầm nhìn.

Bộ vest đen, bên ngoài khoác thêm chiếc áo dạ đen, không thắt cà vạt, áo sơ mi mở rộng hai cúc, rõ ràng có phần xộc xệch, để lộ một chút làn da màu đồng, trong không khí còn thoang thoảng mùi rượu.

Xem ra có lẽ vừa đi tiếp khách về, nhưng mùi rượu không quá nồng nặc.

"Hoắc... tiên sinh!"

Lâm Uyển Bạch nuốt nước bọt, suýt nữa thì buột miệng gọi tên, sau khi ý thức được mình không đúng, cô vội vàng chữa lại.

Con người Hoắc Trường Uyên hơi co lại, anh rướn môi giải thích: "Tôi bảo thím Lý ở lại bệnh viện chăm sóc cho con gái của bác ấy rồi, thế nên tôi qua đón Đậu Đậu."

"À..." Lâm Uyển Bạch hiểu ra, vội gạt đầu rồi nghiêng người sang một bên: "Vậy mời anh vào..."

Hoắc Trường Uyên khẽ gạt đầu, sai bước đi vào trong.

Lâm Uyển Bạch rảo nhanh bước chân tiến lên trước, chủ động dẫn anh vào phòng ngủ. Sau khi nhớ ra chuyện gì đó, cô nhìn đồng hồ và giải thích:

"Đậu Đậu ngủ rồi, cũng được một lúc."

Sau khi Hoắc Trường Uyên bước vào phòng ngủ, quả nhiên đã nhìn thấy cậu con trai say ngủ trên giường.

Được đắp chăn rất kín, chỉ hở đúng cái đầu, hai cánh tay cũng được đặt gọn gàng trong chăn. Không biết nó nằm mơ thấy gì mà ngủ rất ngon, như một chú mèo con không có chút phòng bị gì với thế giới này. Cái miệng nhỏ hơi hé mở, nếu cúi thấp người dựa sát vào còn có những tiếng ngáy khê khàng.

Mà anh cũng đồng thời chú ý thấy, phần đệm bên cạnh con trai có dấu hiệu vừa có ai nằm.

Có thể thấy trước khi anh đến đây, có người đã ôm nó ngủ.

Khi Hoắc Trường Uyên cúi người xuống nhìn con trai, ánh mắt Lâm Uyên Bạch cũng lặng lẽ quan sát gương mặt anh. Tuy không có biểu cảm gì dư thừa nhưng khi ánh đèn êm ái hắt xuống, đó là biểu cảm của một người cha hiền từ mà cô chưa từng thấy.

Chẳng biết đã so sánh bao nhiêu lần, từng đường nét của bố con họ vẫn cứ giống nhau như tạc.

Khi quay đi, cô bất giác nhìn anh thêm vài giây.

Có sự kiểm tìm vì không cam tâm, muốn nhìn thật kỹ, thật rõ ràng, càng giống như không muốn chấp nhận. Anh thật sự không còn nhớ gì nữa rồi...

Cô hiểu cuộc đời vô thường, có lúc cuộc sống luôn hất vào chúng ta những xô máu chó. Nhưng cô cũng không ngờ nó lại lật léo khúc khuỷu

như vậy. Cô có lẽ cũng từng nghĩ tới tình huống khi gặp lại, nhưng tuyệt đối không bao giờ nghĩ anh sẽ quên mình.

Bất ngờ, Hoắc Trường Uyên nhìn về phía cô: "Mặt tôi có gì sao?"

"Không..." Lâm Uyên Bạch hoảng loạn đáp ứng. Tuy rằng vẫn quay đi như chưa hề có chuyện gì xảy ra, nhưng dấu sao vẫn bị bắt tại trận, cô chuyển chủ đề: "À, anh cần gọi nó dậy không?"

"Thôi." Hoắc Trường Uyên một lần nữa nhìn con trai.

Anh chạm những ngón tay gầy lên mặt nó, không đành lòng đánh thức nó dậy: "Để nó tiếp tục ngủ ở đây đi."

"Vậy..." Lâm Uyên Bạch cắn môi.

Ban này cô có nhìn đồng hồ, đã mười hai giờ đêm rồi. Bánh bao nhỏ đúng là ngủ rất ngon. Nếu lúc này đột ngột đánh thức thẳng bé, nhất định sẽ rất khó dỗ nó ngủ lại. Hơn nữa khi đi ngủ, cô đã cởi bớt quần áo ngoài của nó ra, bên trong toàn là áo mỏng, đêm lạnh nếu cứ thế bế ra ngoài sẽ dễ cảm lạnh.

Dù sao bây giờ đối với anh cô chỉ là một người xa lạ, anh không thể để con trai qua đêm ở đây một mình...

Lâm Uyên Bạch đang suy nghĩ tới việc bảo anh quán chần theo bé nó xuống xe thì Hoắc Trường Uyên lên tiếng: "Tôi đi gọi cuộc điện thoại, bảo khách sạn cho đặt thêm phòng nữa."

Cô gật đầu, không phát biểu ý kiến gì.

Hoắc Trường Uyên đứng dậy, đi tới chiếc bàn đối diện, cầm máy bàn lên, gọi vào số phụ trách nói rõ yêu cầu. Không biết đầu kia nói gì mà anh

nhíu mày, rồi cúp máy.

"Sao vậy?" Lâm Uyên Bạch không hiểu.

Hoắc Trường Uyên nhìn cô: "Lễ tân nói hết phòng trống rồi."

Lâm Uyên Bạch nhìn bánh bao nhỏ với vẻ băn khoăn, vậy giờ phải làm sao.

"Tôi cũng ngủ lại đây."

"... Hả?" Lâm Uyên Bạch giật nảy mình, sửng sốt quay đầu nhìn anh, giọng lắp bắp thiếu kiểm soát: "Anh... Anh cũng muốn ngủ lại?"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên rướn môi.

"..." Lâm Uyên Bạch rối trí.

"Tôi nói tôi sẽ ngủ lại đây chứ có nói ngủ với cô đâu." Hoắc Trường Uyên dứt một tay vào túi quần, chậm rãi nói: "Cô Lâm, đừng hiểu lầm, cũng đừng căng thẳng. Cô xem, đây là một phòng đôi, bên ngoài có phòng khách, còn có sofa. Tôi ngủ tạm trên đó một đêm cũng được, ngày mai đợi Đẩu Đẩu đến tôi sẽ đưa nó về."

Tự nhiên nói cô?

Chính anh tự hiểu lầm thì có...

Lâm Uyên Bạch vẫn còn muốn tự phản bác bản thân rằng mình không căng thẳng nhưng chỉ vài giây, lòng bàn tay cô đã đổ đầy mồ hôi.

Cô ngó ra phòng ngoài, phòng khách của căn phòng này không lớn, có một chiếc sofa hình chữ nhật, đúng là có thể ngủ tạm một đêm, nhưng anh to cao thế kia, chắc sẽ không thoải mái lắm. Nhưng người ta tự nguyện,

liên quan gì tới cô, hơn nữa phòng này còn do cô bỏ tiền ra đặt, chẳng có lý do gì cô phải là người ngủ sofa cả.

Có điều, hình như anh không định hỏi ý kiến cô thì phải!

Lâm Uyên Bạch cắn môi, nhưng đã lên tiếng: "Ồ..."

"Không còn sớm nữa, cô Lâm cũng nghỉ ngơi đi, tối nay tôi không quấy rầy cô nữa." Khi Hoắc Trường Uyên nói xong, anh đã đi ra ngoài phòng ngủ.

Lâm Uyên Bạch gật đầu, nhìn thấy anh đóng cửa lại.

Nhìn bánh bao nhỏ vẫn đang ngủ say giấc không biết trời đất gì trên giường, mãi cô mới phát hiện ra vấn đề.

Thế này là anh để cô ngủ với con trai anh?

Sao cứ có cảm giác kỳ lạ...

Tắt lại đèn, Lâm Uyên Bạch nhẹ nhàng bò trở lại giường. Dường như cảm nhận được nhiệt độ cơ thể cô, thằng bé tự động rúc vào lòng cô, bàn tay nhỏ trắng trẻo túm lấy áo cô.

Rõ ràng trước đó buồn ngủ không chịu được, bây giờ chẳng sao chợp mắt được nữa.

Nhất là khi ở ngoài kia, chỉ cách một cánh cửa, Hoắc Trường Uyên đang nằm đó. Dù là bốn năm trước hay bốn năm sau, cảm giác tồn tại của anh đều quá mạnh mẽ.

Cho dù cô nhắm mắt lại, dường như vẫn có thể cảm nhận được mùi hương nam tính của anh lãng vãng quanh đây. Tuy rằng cô đã len lén khóa trái cửa lại nhưng trong lòng vẫn căng thẳng.

Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, bên ngoài có một tiếng động lớn vọng vào.

Có thể vì đêm quá yên tĩnh nên âm thanh ấy càng trở nên rõ nét.

Mượn ánh trăng, Lâm Uyên Bạch nhìn bánh bao nhỏ trong lòng. Nó cũng nhíu mày, nhưng chưa tỉnh hẳn. Cô giơ tay vỗ vỗ lưng, chẳng mấy chốc nó lại ngủ khi, ngáy đều đều.

Lâm Uyên Bạch ngáp ngừng ngồi dậy, mở cửa ra.

Cô nhìn thấy một bóng hình cao lớn trước bàn. Anh đang cúi lom khom. Vì không gian tối tăm, không nhìn rõ anh đang làm gì: "Anh không sao chứ?"

"Không sao." Hoắc Trường Uyên nghe thấy tiếng, quay đầu nhìn cô: "Thật ngại quá, làm cô thức giấc à?"

Lâm Uyên Bạch bật đèn lên mới nhìn thấy chai nước lọc anh đang cầm trong tay. Nếu cô phán đoán không nhầm thì tiếng động lớn ban nãy phát ra từ đây. Có vẻ anh định lấy nước trong bóng tối.

Nhìn thấy lọ thuốc trong tay anh, cô vội hỏi: "Anh ốm sao?"

"Không." Hoắc Trường Uyên cười.

"Thế anh..." Lâm Uyên Bạch đứng sững ra đó.

Hoắc Trường Uyên đổ một viên thuốc màu trắng ra: "Chỉ là thuốc ngủ thôi."

Nghe xong Lâm Uyên Bạch rất sửng sốt: "Anh uống thuốc ngủ?"

Lọ thuốc đó trông giống như mang sẵn theo người, màu trắng, lọ rất nhỏ.

"Ừm, nếu không không ngủ được." Hoắc Trường Uyên mấp máy môi, khẽ giải thích với cô: "Tôi hơi mất ngủ, bốn năm rồi. Nếu không sống dựa vào thuốc, đa phần không chợp mắt được."

"..." Lâm Uyên Bạch mím môi.

Cô nhìn anh bỏ viên thuốc vào miệng, rồi vặn chai nước uống mấy ngụm, nuốt ực một tiếng, hình như viên thuốc đã trôi xuống bụng...

Cô có thể chắc chắn một điều, bốn năm trước anh không hề mắc chứng bệnh này.

Lúc đó, hai người họ tối nào cũng ngủ cùng nhau. Có lúc cô bị anh giằng vò đến thiếp đi. Cũng có nhiều lúc, cô thấy anh ngủ rất say, thậm chí cô còn len lút dùng tay vẽ lại đường nét khuôn mặt anh...

Trong mơ màng, đôi mắt ấy lại chăm chú nhìn cô.

"Cô Lâm, chúng ta quen biết nhau sao?"

Trái tim Lâm Uyên Bạch nhảy dựng lại.

Không ngờ anh vẫn hỏi lại câu này lần nữa, thậm chí phía sau còn có nhiều ngữ khí.

Tuy rằng vẫn ngờ vực như lần trước nhưng phần nhiều có thêm sự thăm dò.

Họ đã sớm trở thành người xa lạ rồi. Nếu có thể, cô mong sao mình là người lãng quên. Ngoài việc thi thoảng lại vô duyên vô cớ "nhặt" được con trai anh ra, họ không còn mối liên quan nào khác, hơn nữa hôm nay cũng chỉ là một sự cố ngoài ý muốn.

Lâm Uyên Bạch vẫn lắc đầu như lần trước: "Không quen..."

Hoắc Trường Uyên im lặng, nheo mắt lại.

"À, tôi quay về ngủ đây..." Lâm Uyên Bạch quay lại đi vào phòng ngủ.

Cô nằm lại lên giường, lần này sau khi nằm đếm năm trăm con cừu, cuối cùng cô cũng ngủ được.

Có điều Lâm Uyên Bạch vẫn không ngủ say giấc. Cô nằm ngủ, lại là cơn ác mộng luôn quấn chặt lấy cô.

Cô nằm trên bàn mổ. Bác sỹ dùng thứ tiếng Anh lưu loát mà tàn nhẫn nói với cô đứa bé không giữ được. Cô không tin, cô phát điên, cho đến khi một đứa bé người đầy máu được mang tới trước mặt cô. Cô giờ tay muốn chạm vào nó, phát hiện nó không còn hơi thở...

Đừng, không...

Khi thở thoát mở mắt ra, Lâm Uyên Bạch cảm nhận được có những giọt mồ hôi từ trên trán chảy xuống.

Trong ánh nhìn rời rạc là bánh bao nhỏ gần trong gang tấc, khuôn mặt nhỏ trắng trẻo, cả người nằm cuộn tròn trong vòng tay cô.

Không hiểu vì sao, chỉ nhìn khuôn mặt ngây thơ trong trẻo này của nó, không cần phải dùng nước lạnh tấp lên mặt như mọi lần là cô như có một bàn tay nhẹ nhàng vỗ về, trái tim bình tĩnh lại một cách kỳ lạ.

Trong tầm mắt bỗng nhiên xuất hiện một bàn tay.

"Cô gặp ác mộng à?"

Lâm Uyên Bạch giật thót, nhìn thấy bên cạnh giường có một bóng dáng cao lớn khác.

Cô nhanh chóng nhớ ra, tối qua sau khi trở vào phòng lần thứ hai cô đã quên khóa cửa.

Thấy Hoắc Trường Uyên không nhìn mình quá lâu. Anh chỉ tới gần, cúi xuống, giơ tay dìm lại góc chăn cho con trai mình. Đôi chân nhỏ bị đá tung ra khỏi chăn được đút lại vào trong. Cô buông bỏ phòng bị, ngượng ngập gật đầu: "Ừm..."

Hoắc Trường Uyên không nói gì, đứng thẳng lên, chỉ để lại tiếng bước chân.

Lâm Uyên Bạch thấy thằng bé chưa có dấu hiệu thức giấc, sợ làm ồn tới nó nên cố tình bước thật nhẹ, sau đó vô thức đi vào phòng tắm.

Cô dụi dụi mắt, đẩy cửa ra.

Trước bồn cầu, Hoắc Trường Uyên đang đứng đó trong tư thế dang rộng hai chân bằng vai, thắt lưng đã tháo ra, quần Âu cũng đã tụt xuống. Toàn bộ chiếc quần lót tứ giác lơ lửng giữa đùi, còn một nơi khác không miêu tả...

Lâm Uyên Bạch tròn tròn mắt, mặt lập tức đỏ bừng.

"... Anh, anh... sao anh lại cởi quần!" Cô giơ tay chỉ vào anh, ngón tay run lên.

Cô chắc chắn không dám nghĩ sau khi bước vào lại nhìn thấy một cảnh tượng không thể nhìn thẳng như thế này.

Hoắc Trường Uyên dường như cũng không ngờ cô sẽ đi vào, cứng đờ người đứng đó, nhất là động tác định rút cái gì đó ra lập tức khựng lại. Nhưng anh cũng biết điều giữ nguyên tư thế, chỉ hơi nghiêng đầu liếc nhìn cô.

"Tôi có nhu cầu sinh lý cần giải quyết, không cởi quần ra giải quyết thế nào?" Anh nhướn mày, biểu cảm và ngữ khí rất thản nhiên: "Trong này chỉ có một phòng vệ sinh, hơn nữa, cô đi vào còn không gõ cửa!"

"..." Lâm Uyên Bạch đỏ bừng mặt.

Ban nãy cô không quá chú ý những động tĩnh, nghĩ rằng Hoắc Trường Uyên chỉ vào xem con trai đã tỉnh hay chưa, thấy nó chưa dậy thì dèm lại chặn. Nghe thấy tiếng bước chân, cô ngỡ anh đã đi ra rồi, không ngờ anh lại đi vào nhà vệ sinh.

Hoắc Trường Uyên kiên nhẫn hỏi cô: "Cô còn định nhìn bao lâu nữa? Tôi không nhìn được lâu lắm đâu."

Vừa dứt lời như để chứng thực, anh định tiếp tục.

"... Xin lỗi!" Lâm Uyên Bạch hoảng loạn quay đi.

Bấy giờ cô mới ý thức được mình còn đứng ngây ngốc ở đó và nhìn người ta chăm chăm!

Nói xong, cô chạy ào ra ngoài như một cơn gió, dùng hai tay quạt quạt lên khuôn mặt tưởng chừng có thể bùng nổ bất cứ lúc nào.

Tuy rằng rút lui nhanh nhưng cảnh tượng vừa rồi vẫn còn in hằn vào đầu, nhất là một nơi nào đó đã phồng lên của anh...

Lâm Uyên Bạch lao thẳng một mạch tới bên cạnh cửa sổ. Dọc đường thấy trên giường có động tĩnh, cô phanh lại, phát hiện bánh bao nhỏ đã thức dậy, dụi dụi mắt ngồi trên giường, còn ngáp ngáp rất đáng yêu.

Sau khi nhìn thấy cô, nó lập tức thay đổi phương thức: "Bé con!"

Lâm Uyên Bạch vội đi qua, bế cục bột nhỏ ấy vào lòng.

Bánh bao nhỏ quay đầu nhìn giường, không chỉ có dấu hiệu nó đã nằm, bên cạnh còn một người khác. Nó nhớ tối qua mình được ôm, được dỗ ngủ. Cứ nghĩ khoảng thời gian hai người ở riêng, nó vụng trộm mím môi cười.

Lâm Uyển Bạch cầm bộ quần áo đã gấp sẵn để bên cạnh gối qua, mặc lên người bánh bao nhỏ.

Suốt quá trình, bánh bao nhỏ nghe lời như một khúc gỗ mặc cho cô bày bố.

Tới khi mặc đồ xong, cánh cửa phòng tắm phía sau cũng được kéo ra, sau đó là tiếng bước chân, cô không dám quay đầu.

"Dậy rồi à?"

Chất giọng trầm vang lên, bánh bao nhỏ ngẩng phắt lên.

Nhìn thấy papa, nó chớp chớp mắt, lập tức không vui, tiếp theo đó càng nói lời khiến nó không vui hơn: "Bố đưa con về nhà!"

"Không đâu!" Bánh bao nhỏ từ chối.

"Đậu Đậu, bố con đưa con về nhà." Hoắc Trường Uyên lặp lại lần nữa.

"Không đâu!" Bánh bao nhỏ vẫn từ chối.

Hai bố con một người ngồi trên giường, một người đứng dưới đất, lạnh lùng nhìn nhau.

"Hoắc Thần Hạo!"

Tuy không quá nghiêm giọng nhưng rõ ràng đủ sức thị uy với bánh bao nhỏ.

Hai má phúng phính không vui lại phồng lên, nhưng nó cũng không phản kháng mà tự nhảy xuống giường, ngoan ngoãn đi theo sau Hoắc Trường Uyên. Có điều cái đầu nhỏ vẫn rũ xuống, hơn nữa còn bịn rịn đi vài bước lại quay đầu nhìn cô.

Lâm Uyên Bạch chỉ biết vầy tay, vầy tay, lại vầy tay.

~Hết chương 207~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 208

Cuối cùng cũng tiễn hai bố con họ ra về, Lâm Uyển Bạch ăn đại chút quà sáng rồi lập tức thu dọn đồ đạc, không hề rảnh rang.

Đến gần trưa, cô xuống lễ tân trả phòng. Vì chỉ có một chiếc vali hành lý, nên cô tự bắt xe tới chỗ ở của Tang Hiểu Du. Đó là một khu chung cư nằm bên bờ sông, vị trí địa lý cực kỳ đẹp, view cũng khoáng đạt.

Khi taxi gần đi tới tiểu khu, từ xa cô đã nhìn thấy Tang Hiểu Du đứng đợi ở cổng.

Bên trong khu nhà không được đi ô tô vào. Lâm Uyển Bạch trả tiền xe,, chiếc vali ở cốp sau đã sớm được Tang Hiểu Du xách xuống. Cô ấy kéo tay cô, hưng phấn đi vào trong.

Căn nhà không quá lớn, là một căn hai phòng ngủ hai phòng khách tiêu chuẩn, thêm một bếp và một nhà vệ sinh, các đồ dùng gia đình đều đã được sắm đầy đủ. Sau khi bước vào, cảm giác đầu tiên là nơi đây rất ấm cúng. Nhìn cách bố trí là đoán được tất cả đều do chính tay Tang Hiểu Du sắp xếp, vì đại bộ phận đều dựa theo sở thích của cô ấy.

Sau bốn năm, hai người họ đã lâu lắm rồi không sống chung với nhau.

Lâm Uyển Bạch và Tang Hiểu Du đều rất hưng phấn, có cảm giác như được quay trở lại thời đại học. Nhưng họ đều hiểu, đã sớm không thể quay về.

Cô kể lại cho Tang Hiểu Du chuyện bố con Hoắc Trường Uyên tới qua, Tang Hiểu Du nghe xong rất ngạc nhiên: "Còn đặc biệt chạy tới khách sạn tìm cậu ư?"

"Đúng thế!" Lâm Uyển Bạch gật đầu.

Lúc đó nhìn thấy Đậu Đậu, cô cũng bất ngờ như vậy.

"Mình từng gặp thằng bé ấy hai lần, mặt lúc nào cũng lạnh lùng, không thích để ý tới người khác lắm, không ngờ nó lại thân thiết với cậu như vậy!"

"Đậu Đậu đáng yêu lắm!" Lâm Uyển Bạch chột nói.

Tuy rằng đúng là nó có hơi xa cách mọi người nhưng trong mắt cô, lúc nào nó cũng đáng yêu. Hơn nữa khi hồi tưởng lại, cô bỗng nhớ cảm giác bánh bao nhỏ được mình ôm vào lòng.

Tang Hiểu Du nhìn thấy biểu cảm mơ màng của cô, do dự hỏi: "Tiểu Bạch, cậu gặp lại Hoắc tổng, không có vấn đề gì chứ?"

"Không..." Lâm Uyển Bạch lắc đầu.

"Vậy thì tốt!" Tang Hiểu Du yên tâm hơn, nhẹ nhàng nắm lấy tay cô: "Mình cũng không biết nhiều lắm. Năm đó cậu đi đột ngột như vậy, mình cũng về sau mới biết tin. Nhưng mà Hoắc tổng cũng quên mất mình là ai rồi. Suốt bốn năm qua, số lần mình và anh ấy gặp nhau cũng không nhiều, anh ấy chỉ coi mình là người phụ nữ của Tần Tư Niên."

"Chuyện của anh ấy không còn liên quan tới mình nữa rồi..." Lâm Uyển Bạch chỉ khẽ nói.

Tang Hiểu Du khoác vai cô: "Tiểu Bạch, vậy thì chúng ta lại cùng nhau hưởng thụ cuộc sống vàng son của kẻ độc thân thôi!"

"Được." Lâm Uyên Bạch mỉm cười.

...

Sau khi chiếc taxi dừng hẳn, Lâm Uyên Bạch lấy tay che mắt, ngược lên nhìn tòa cao ốc sừng sững giữa trời, bỗng chốc thấy hồi hận.

Cô không muốn xuống xe cho lắm, nhưng người ngồi bên đã cưỡng ép kéo cô xuống.

Người kéo cô chính là cô đồng nghiệp hôm trước rủ đi ăn cơm, tên là Chu Thần. Bởi vì có rất nhiều công việc hai người họ làm chung với nhau nên coi như cũng khá thân thiết.

Chu Thần nói cô ấy có một cuộc phỏng vấn, hỏi cô có việc gì không, nếu rảnh thì đi chung với cô ấy. Cô lập tức đồng ý, chỉ là cô hoàn toàn không ngờ, địa điểm cuối cùng của chuyến đi lại chính là Hoắc Thị.

"Tiểu Bạch, cô đã hứa với tôi rồi đấy!" Chu Thần quyết không buông tay.

"Chẳng phải lần đầu tiên chúng ta đi ăn tôi đã nói với cô rồi sao, tạp chí chúng ta muốn phỏng vấn Hoắc tổng lâu lắm rồi, chỉ có điều rất nhiều lần đều bị từ chối! Nhưng cũng không ai chịu từ bỏ, thường xuyên gọi điện tới Hoắc Thị đặt lịch hẹn! Kết quả, cô đoán xem thế nào. Hôm qua tôi lại ôm theo hy vọng gọi điện qua đó, nói mình là biên tập của tờ Times Economic and Trade muốn phỏng vấn Hoắc tổng. Ai ngờ cúp điện thoại chưa lâu đã có người thông báo với tôi, Hoắc tổng chấp nhận!"

"..." Lâm Uyên Bạch nhú mày.

Cô rầu rĩ vì sao mình không nhiều lời hỏi thêm xem họ sẽ phỏng vấn ai. Nếu biết, cô chắc chắn sẽ không đồng ý đâu.

"Đã tới đây rồi, mau vào trong đi!" Chu Thần nhận ra cô đang định gióng trống lui binh, vội vàng kéo cô vào trong tòa nhà: "Tiểu Bạch, cuộc phỏng vấn này tôi đi một mình không ổn đâu! Hoắc tổng là một nhân vật tầm cỡ như thế, đối diện với anh ấy tôi thật sự nhụt lắm, phải có người ở bên mới được!"

Chu Thần không nói dối cô, chỉ là còn giấu chút tâm tư khác.

Bởi vì hôm đó đi ăn, thấy tiểu thiếu gia của nhà họ Hoắc có vẻ rất thân với cô, nghĩ bụng nếu Hoắc tổng nhìn thấy cô đến, có lẽ sẽ hỏi thêm được vài câu nữa.

Vì có hẹn trước nên sau khi trình bày rõ ràng, có người chủ động dẫn họ đi về phía thang máy.

Vì công việc, Lâm Uyển Bạch từng không ít lần chạy qua Hoắc Thị, mọi thứ xung quanh dường như đều mang theo cảm giác thân thuộc đã lâu, nhưng cũng lại có đôi phần xa lạ, có lẽ bắt nguồn từ bốn năm này.

Cô cố gắng đè nén sự xao động tận đáy lòng.

Khi thang máy đến, chuông di động vang lên, là một số máy bàn địa phương.

"Cô Lâm Uyển Bạch phải không ạ?"

"Tôi đây!" Lâm Uyển Bạch nghi hoặc.

Đầu kia giải đáp rất nhanh: "Đây là khách sạn XX, lúc trước cô từng đặt phòng tại khách sạn chúng tôi. Hiện giờ có một bưu kiện chuyển phát

nhanh quốc tế được gửi tới đây. Xin hỏi cô còn ở Băng Thành không, có cần chúng tôi chuyển phát qua chỗ cô không hay cô sẽ tự đến lấy?"

Lâm Uyên Bạch lập tức nhớ ra lúc về nước cô phát hiện có một phần tài liệu quan trọng mình quên cầm theo nên đã nhờ đồng nghiệp chuyển phát qua cho mình.

Chỉ có điều chuyển phát quốc tế sẽ hơi chậm, lúc đó cô chỉ để lại địa chỉ khách sạn.

"Hôm nay e là tôi không có thời gian, có thể phiền anh giữ tạm cho tôi không, ngày mai tôi sẽ qua lấy?" Lâm Uyên Bạch hỏi có phần khó xử.

"Đương nhiên là được!" Khách sạn rất nhiệt tình.

"Vâng cảm ơn anh!"

Khi Lâm Uyên Bạch ngắt máy cũng là lúc cửa thang máy từ từ mở ra.

Họ đi lên tầng cao nhất. Khi đi ra, thang máy chuyên dụng ở chếch đôi diện cũng trùng hợp lên theo. Một bóng dáng cao ráo vừa hay từ phía trước đi ra, đi một đôi giày đế bằng của Chanel, chiếc váy liền màu be kết hợp với một chiếc áo choàng vai cùng kiểu, khi đi mái tóc hơi xoăn hất lên, cực kỳ thần thái.

Hơi thở của Lâm Uyên Bạch chợt căng thẳng.

Là Lục Tĩnh Tuyết...

Quả nhiên, người trước kia vẫn không tránh khỏi gặp lại một lần nữa.

Có lúc thế giới rất rộng lớn, có lúc thế giới lại quá bé nhỏ. Bạn cứ muốn tránh mặt điều gì, thì số phận lại không bao giờ cho bạn toại nguyện, càng khiến bạn né tránh không kịp.

Việc gặp Lục Tịnh Tuyết ở Hoắc Thị là một bất ngờ mà cũng không bất ngờ.

Vì năm xưa hai người họ chia tay, anh không muốn tiếp tục chơi trò tình cảm với cô nữa, quay đầu lựa chọn một Lục Tịnh Tuyết được lòng ông Hoắc vô cùng. Đã bốn năm trôi qua, anh đã có con trai, chứng tỏ có lẽ họ cũng đã sớm kết hôn rồi...

Sau khi biết bánh bao nhỏ là con trai của Hoắc Trường Uyên, thật ra trong đầu cô đã nảy sinh một suy đoán, chỉ là không muốn nghĩ đến mà thôi.

"Tiểu Bạch, cô nhìn thấy không?" Chu Thần đi bên cạnh ghé sát qua, nhỏ giọng thì thầm: "Cô gái đáng người cao ráo, ăn mặc hàng hiệu đi phía trước kia chính là vợ chưa cưới của Hoắc tổng đấy! Không thể không thừa nhận, dù là nhìn từ góc độ một người phụ nữ, cô ta cũng đẹp thật sự, chủ yếu là thần thái!"

Câu nói này đúng là không có gì phải phản bác. Lục Tịnh Tuyết đúng là vừa đẹp vừa cao sang, là kiểu người bỏ vào giữa đám đông bạn vẫn nhận ra từ cái nhìn đầu tiên. Cô chưa bao giờ phủ nhận điểm này, nhưng khoan đã...

Vợ chưa cưới?

Lâm Uyên Bạch không khỏi sửng sò.

...

Sau khi gõ cửa, cửa văn phòng tổng giám đốc được đẩy ra.

Hoắc Trường Uyên đang vui đầu trong đồng tài liệu, không hề ngẩng lên, cứ nghĩ là thư ký vào báo cáo công việc, cho đến khi nghe thấy một

giọng nói dịu dàng.

"Trường Uyên!"

Anh ngẩng đầu, nhìn thấy Lục Tịnh Tuyết đi vào, bèn nhíu mày: "Sao em lại tới đây!"

"Em chỉ đi ngang, tiện thì lên gặp anh thôi! Vẫn đang bận việc à?" Lục Tịnh Tuyết tươi cười đi qua, hai má để lộ hai lúm đồng tiền: "Đây là đồ chơi em mua cho Đậu Đậu, khi nào về anh mang cho nó nhé!"

"Ở nhà nó nhiều đồ chơi lắm rồi." Hoắc Trường Uyên mỉm cười.

"Trẻ con mà, bẩm sinh đã thích chơi rồi, bao nhiêu cũng không thấy đủ đâu!" Lục Tịnh Tuyết làm như không nghe thấy lời từ chối khéo của anh, đặt túi đồ xuống bàn.

Hoắc Trường Uyên đặt cây bút máy trong tay xuống, hơi ngả người dựa vào sau ghế.

Lục Tịnh Tuyết nhìn anh, trong ánh mắt toát lên tình cảm si mê. Làm như vô tình, cô ta nhắc: "Trường Uyên, bố em về nước rồi."

"Ừm, anh biết." Hoắc Trường Uyên gật đầu.

"Hình như lần này quay về bố em cũng không định quay về Berlin nữa! Việc làm ăn kinh doanh bên đó cũng tạm ổn rồi, không cần ông bận ba nữa. Cộng thêm tuổi ông cũng đã cao, em và mẹ càng hy vọng ông có thể ở lại nhà!" Nói tới đây Lục Tịnh Tuyết hơi ngừng lại, khi nói tiếp, giọng càng dịu dàng hơn: "Trường Uyên, bố em hôm qua còn giục chuyện đám cưới của chúng ta đấy..."

Thấy anh vẫn cứ im lặng, Lục Tịnh Tuyết giữ nguyên nụ cười: "Không sao, em nghe anh hết! Anh muốn khi nào thì chúng ta sẽ làm vào lúc đó, dù sao em cũng đợi được!"

Nếu nghe kỹ, mấy chữ cuối cùng còn toát ra vẻ chắc thắng.

"Sunny, anh còn công việc, em về trước đi." Hoắc Trường Uyên lại đỏ người ngồi nghiêm chỉnh vào bàn.

"Vâng!" Lục Tịnh Tuyết gật đầu, dịu giọng: "Vậy anh cũng đừng làm việc vất vả quá, có thời gian em lại qua thăm anh!"

Cửa phòng làm việc đóng lại, Hoắc Trường Uyên mới ngẩng đầu lên lần nữa, đôi mắt u tối hơi nheo lại.

Anh nhẹ nhàng nhún mũi chân xuống mặt đất, chiếc ghế lưng cao quay về phía cửa sổ. Rút một điều thuốc ra khỏi bao, anh châm lên, khói thuốc vẩn vít.

Anh liếc nhìn túi đồ đặt bên cạnh bàn, bên trong lộ ra hộp đồ chơi, bên trên in hình hoạt hình.

Mấy kiểu đồ chơi này, Lục Tịnh Tuyết không chỉ một lần mua cho Đậu Đậu mà gần như cứ cách một thời gian sẽ lại mua.

Bốn năm trước anh gặp tai nạn, sau khi tỉnh lại đã tỉnh dưỡng trong bệnh viện một thời gian. Đến lúc ra viện, Hoắc Chấn đón anh về nhà họ Hoắc, đồng thời thông báo rằng anh có một đứa con trai. Là kết quả của mối tình một đêm với một cô gái khác bên ngoài. Số phận của cô gái đó cũng giống mẹ, chảy máu quá nhiều rồi mất mạng ngay sau khi sinh.

Hoắc Trường Uyên nghe ra được, ban này Lục Tịnh Tuyết đang có ý giục cưới.

Giống như Hoắc Chấn nói, có thể mang một trái tim độ lượng và bao dung, chấp nhận con của anh và một người phụ nữ bên ngoài mà lòng không hề oán thán, một người vợ chưa cưới như vậy, quả thực không thể kén chọn.

Lễ đính hôn chính thức đã qua gần bốn năm rồi. Theo lý mà nói, tiếp theo họ nên suy nghĩ tới chuyện kết hôn.

Chỉ có điều, lòng anh vẫn không hề muốn làm như vậy.

Thậm chí từ trong tiềm thức, anh rất kháng cự, nhưng lại không nói rõ được nguyên nhân cụ thể.

Trong phòng chờ của khách, Lâm Uyên Bạch và Chu Thần đang ngồi đợi.

Người thư ký rất khách khí, đang rót nước pha trà cho họ.

"Tiểu Bạch, không được, tôi thật sự căng thẳng quá!" Chu Thần đứng phắt dậy, xoa hai tay vào nhau: "Chỉ cần nghĩ tới việc lát nữa sẽ tiếp xúc ở khoảng cách gần với nam thần trong một thời gian dài, tôi lại căng thẳng tới đau cả bụng. Cô đợi tôi một chút, tôi đi vệ sinh đã!"

Lâm Uyên Bạch hiểu cô ấy không hề thái quá, mặt cô ấy đã hơi nhợt nhạt, nhìn ra được là lo lắng thật sự.

Sau khi cô gạt đầu, Chu Thần bèn chạy nhanh về phía nhà vệ sinh.

Cô thư ký tiếp đón họ vẫn chưa đi. Lâm Uyên Bạch nắm chặt tay để trên đầu gối, buông ra rồi lại nắm vào, cuối cùng không nén nổi tò mò, cô lên tiếng: "À, ban nãy người vào phòng tổng giám đốc là vợ chưa cưới của Hoắc tổng?"

"Đúng vậy! Thiên kiêm nhà họ Lục, Lục tiểu thư!" Cô thư ký gật đầu.

Dù sao cũng đều là phụ nữ, rất dễ dàng khơi gợi tâm lý nhiều chuyện của cô ấy. Cô ấy không nhịn được, nói thêm mấy câu: "Phòng thư ký chúng tôi thật ra bình thường cũng tầm bần tán, vị hôn phu của Hoắc tổng thật sự xinh đẹp, hơn nữa mặc đồ cũng xinh! Chỉ tính riêng đôi giày hôm nay cô ấy đi, chúng tôi cũng đã lên mạng tìm kiếm, là phiên bản giới hạn, đắt lắm đấy!"

"Họ... vẫn chưa kết hôn?" Lâm Uyển Bạch cắn môi hỏi tiếp.

"Vẫn chưa!" Cô thư ký lắc đầu: "Kể ra cũng lạ, bốn năm trước Hoắc tổng và vợ chưa cưới đã cử hành lễ đính hôn, rất long trọng. Chỉ có điều đến tận bây giờ cũng chưa kết hôn..."

Nói xong, không biết cô thư ký nhìn thấy cái gì, lập tức đứng thẳng lên.

"Hoắc tổng!"

Lâm Uyển Bạch ngẩng đầu, quả nhiên nhìn thấy Hoắc Trường Uyên dứt một tay vào túi quần đi tới, cô chột dạ nhanh chóng quay đi.

Bầu không khí trong phòng có phần kỳ quái, cũng may Chu Thần chạy về kịp thời.

Hoắc Trường Uyên đi tới chiếc sofa đơn, ngồi xuống ngay ngắn: "Có thể tiến hành phỏng vấn rồi chứ?"

Cuộc phỏng vấn diễn ra rất ngắn, chỉ khoảng hai mươi phút. Để đạt hiệu quả cao, Lâm Uyển Bạch phụ trách giúp việc ghi chép, thế nên cô cũng có cơ cớ cúi nhìn màn hình máy tính suốt, chỉ tập trung vào việc gõ máy tính.

Cuối cùng cũng kết thúc, cô gập máy tính lại.

Chu Thần rõ ràng chưa phỏng vấn đã nhưng lại không dám nói linh tinh, đành đứng dậy, theo cô đi ra ngoài.

Khi sắp bước khỏi cửa phòng, sau lưng bỗng nhiên vang lên chất giọng trầm.

"Cô Lâm!"

"...Dạ?"

Hoắc Trường Uyên vẫn giữ nguyên tư thế như lúc phỏng vấn, hai chân dài vắt lên nhau, để lộ một đoạn tất đen. Lúc này anh đang vắt vẻo đôi chân, đuôi mày chậm rãi nhướng lên theo chất giọng của anh: "Nếu có chuyện gì muốn hỏi cô có thể hỏi thẳng tôi, không cần ở sau lưng lén lút vụng trộm."

Vụng trộm...

Lâm Uyển Bạch suýt nữa cắn phải lưỡi.

Mặt cô một lần nữa đỏ rần lên, thậm chí độ nóng lan ra tận vành tai. Cô kéo Chu Thần lao về phía thang máy với tốc độ nhanh nhất có thể.

Hoắc Trường Uyên nhìn đôi tai đỏ ửng của cô, chợt thất thần.

...

Chập tối ngày hôm sau, Lâm Uyển Bạch mới chợt nhớ ra chuyện bưu kiện chuyển phát nhanh tới khách sạn.

Vừa đi vào, cô liền phát hiện bên trong hình như đã xảy ra chuyện gì đó. Trong khu nghỉ ngơi có rất nhiều người vây xung quanh, kín như bưng,

không biết đang xem trò náo nhiệt gì. Cô chú ý thấy không có các bảo vệ đứng xung quanh.

"Tiểu thiếu gia nhà họ Hoắc đang nổi nóng kìa!" Thấy cô nhìn ngó, có người nhiều chuyện nói với cô.

Tiểu thiếu gia nhà họ Hoắc...

Đâu Đâu?

Lâm Uyển Bạch kinh ngạc, đang không dám chắc chắn về những điều mình nghĩ thì lại nghe thấy có người nói: "Rõ ràng là Hoắc tổng đang dạy bảo con trai mình! Trông đáng sợ thật đấy, y như Diêm vương!"

Nghe tới đây, cô không khỏi chạy nhanh về phía đó.

Sau khi len vào được bên trong cô mới phát hiện trong đó là một khung cảnh thảm hại.

Khu vực dành riêng cho khách nghỉ ngơi lúc này đã chẳng ra hình thù gì. Lọ hoa để trên giá trang trí bên cạnh đã vỡ hết dưới đất. Chỉ cần là những thứ nhìn thấy được, tất cả đều không nằm nguyên ở vị trí cũ nữa, gần như không có chỗ để đặt chân.

Trong hoảng loạn, có một đồng nhỏ đứng đó ương bướng sa sầm mặt, phùng mang trợn má, y hệt như hôm đi tiêm ở bệnh viện, giống một con thú nhỏ đang phản nộ.

Còn Hoắc Trường Uyên đứng trước mặt nó cũng đang căng thẳng, lạnh lùng.

Xung quanh có không ít người đứng xem, có cả nhân viên khách sạn và chú thím Lý chăm sóc thằng bé nhưng không ai dám tiến lên, còn không

dám thở mạnh, chỉ biết nhìn hai bố con họ một lớn một nhỏ đứng đối đầu.

Không khí trong đại sảnh như lạnh hẳn đi vài độ.

Lâm Uyển Bạch cũng chưa hiểu chuyện gì đã xảy ra, bên cạnh có người chen vào, người cô lão đảo.

Dường như tinh mắt liếc thấy cô, bánh bao nhỏ ngơ ra mấy giây rồi lao vọt về phía cô.

Đầu gối ấm lên, bánh bao nhỏ đang ôm chầm lấy cô.

Khuôn mặt nhỏ trắng trẻo ngược lên, gần như đôi mắt ấy đỏ rực trong khoảnh khắc, nước mắt lã chã rơi. Trái tim Lâm Uyển Bạch như vỡ làm đôi.

Chất giọng non nớt nghẹn ngào, muốn ấm ức bao nhiêu có bấy nhiêu:
"Cô không cần bảo bảo nữa rồi..."

~Hết chương 208~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 209

Giống như lần trước, buổi chiều tiểu thiếu gia lại tự động bò lên chiếc Mercedes.

Chú Lý làm tài xế lái xe, thím Lý đi theo, một lần nữa tới khách sạn này. Có kinh nghiệm lần trước, thím Lý không còn mù quáng nữa, biết tiểu thiếu gia chạy tới đây ôm cây đợi cô Lâm, nên bà cũng yên tâm chờ đợi.

Chỉ có điều không ngờ được, tới khi mặt trời lặn, rồi đến tận khi trời tối mà vẫn không đợi được bóng dáng cô Lâm.

Thím Lý vội vàng đi hỏi các nhân viên mới được biết cô Lâm đã trả phòng từ sớm.

Bà nói chuyện này với tiểu thiếu gia, nhưng tiểu thiếu gia không nghe cũng hoàn toàn không tin. Bà đành phải đưa tiểu thiếu gia lên gác gỗ cửa, bên trong đúng là có người ra mở nhưng đâu phải là cô Lâm, mà là một đôi vợ chồng trẻ.

Ngỡ rằng sau lần này chuyện đợi người sẽ chấm dứt tại đây, không ngờ sang ngày hôm sau, tiểu thiếu gia vẫn cố chấp muốn tới khách sạn.

Mãi đến tận ngày thứ ba, tiểu thiếu gia cuối cùng cũng bùng nổ!

Ban đầu khi thăng bé nổi nóng, nó làm đổ hết các loại lọ hoa có thể đổ của khách sạn, ném tất cả những thứ nhìn thấy xuống đất, cho bay rào rào, giống như một nơi vừa chịu thảm họa, khiến người gà bay chó chạy. Các

nhân viên khách sạn nhận ra đó là tiểu thiếu gia nhà họ Hoắc, không ai dám nói nhiều hay quản nhiều, đành để mặc thẳng bé.

Thím Lý ở bên hết khuyên lại nhủ, hết dỗ lại dành, miệng sắp mọc da non tới nơi nhưng vẫn không ích gì.

Nhìn thấy tiểu thiếu gia trước mắt sắp rơi vào cảnh giới "quên mình", thím Lý không còn cách nào khác, đành phải gọi điện thoại cầu cứu cậu Hoắc.

Khi Hoắc Trường Uyên tới nơi, bánh bao nhỏ đang đứng trên ghế, cố gắng giật bức bích họa trên tường xuống.

Chú thím Lý ở bên cạnh và cả các nhân viên khác rồi như nù, rất sợ bức tranh rơi xuống sẽ làm thẳng bé bị thương, nhưng cũng lại không dám tới gần. Vì lúc này nó như một con báo nhỏ phần nộ, điên cuồng trừng mắt, bàn tay nhỏ đang khua loạn xạ, còn cắn người.

Hoắc Trường Uyên sai bước tiến lên, nhắc con trai xuống ghế.

Sau khi nhìn thấy anh, bánh bao nhỏ không hề có ý ngừng phá phách, kịch liệt rung lắc cơ thể, cố gắng giăng ra.

"Hoắc Thần Hạo!"

Hoắc Trường Uyên nhíu mày quát.

Bánh bao nhỏ quả nhiên co rụt người lại, khuôn mặt dè dặt sợ hãi. Chỉ có điều lần này không có ích như những lần khác vì rất nhanh sau đó, thẳng bé lại phồng mang trợn má, phần nộ trừng mắt kháng nghị với papa.

Thế nên hai bố con một lớn một nhỏ làm trò đối kháng trong lạnh lùng.

Mỗi lần nó không nghe lời hay bướng bỉnh, Hoắc Trường Uyên cũng chỉ cần hạ thấp giọng quát to tên con trai. Anh chưa bao giờ động vào nó, mà anh cũng không nỡ đánh nó. Thế nên bây giờ anh hơi đau đầu, thậm chí không biết nên thu dọn tàn cuộc như thế nào.

Đang chuẩn bị tóm cổ nó về nhà rồi tính sau thì chẳng biết bánh bao nhỏ nhìn thấy cái gì, lập tức lao phắt về một phía.

Tốc độ nhanh tới mức, tay anh sượt qua người nó, tóm không kịp.

Hoắc Trường Uyên quay đầu, liền nhìn thấy cảnh tượng giống như trong nhà hàng hôm trước. Con trai sau khi liều mạng giăng ra khỏi anh thì lao như bay về phía một bóng dáng thanh mảnh, rồi ôm chặt lấy chân đối phương.

Lâm Uyên Bạch cũng đang cúi đầu nhìn bánh bao nhỏ, khuôn mặt mơ hồ.

Ồ...

Thế này là sao đây?

Chỉ có điều nhìn đôi mắt long lanh nước của nó, rồi giọng nói ảm ức tới không thể ảm ức hơn cô thật sự đau lòng không chịu được. Cô không quan tâm được nhiều như vậy nữa, ngồi sụp xuống, vội vàng lau nước mắt cho thẳng bệ: "Đậu Đậu ngoan, đừng khóc nhé..."

Bánh bao nhỏ được cô dịu dàng dỗ dành, nước mắt càng chảy tonton.

Từng giọt nước mắt ấy như đang chảy vào trong trái tim cô.

"Không phải là cô không cần con..." Lâm Uyên Bạch rút khăn giấy ra, thấy bánh bao nhỏ vẫn nhìn mình ảm ức, cô vội vàng trấn an: "Thật

đấy, cô có thể thề!"

"Bảo bảo không tìm thấy cô!" Bánh bao nhỏ thút thít.

"Đó là bởi vì cô không còn ở trong khách sạn này nữa!" Lâm Uyển Bạch tiếp tục lau nước mắt cho bánh bao nhỏ, dòng nước mắt mằn mặn như làm mòn cả đầu ngón tay cô. Cô dịu dàng và kiên nhẫn giải thích cho thằng bé hiểu: "Bây giờ cô đã chuyển đến ở với bạn, thế nên không quay về khách sạn nữa, chứ không phải là không cần con!"

Bánh bao nhỏ nhìn cô, vẫn mím môi.

Lâm Uyển Bạch khó xử, đành nói như vậy: "Nếu con không tin, thì... lát nữa cô sẽ dẫn con đến chỗ cô đang ở bây giờ được không?"

"Được ạ!" Bánh bao nhỏ bấy giờ mới gạt đầu, chất giọng non nớt vì khóc mà trở nên khàn khàn.

Sau đó nó sụt sịt, giơ hai cánh tay nhỏ ra đòi cô bế.

Lâm Uyển Bạch thấy bánh bao nhỏ đã nín, cũng nhẹ nhõm hơn, vội vàng bế nó vào lòng đồng thời đứng lên vỗ nhẹ lên lưng nó, tiếp tục dịu giọng dỗ dành, không để nó rơi thêm giọt nước mắt nào nữa.

Hoắc Trường Uyên đã đi ra trước mặt giám đốc khách sạn, cầm chi phiếu điền số tiền, có vẻ như đang giải quyết tổn thất do bánh bao nhỏ phá hoại. Giám đốc dĩ nhiên sẽ chẳng truy cứu làm gì, ngược lại cầm lấy tiền cảm kích.

Chủ thím Lý quay sang nhìn nhau, đều thở phào nhẹ nhõm.

Bánh bao nhỏ không bùng nổ nữa, đám người xung quanh cũng nhanh chóng tản đi.

Ra khỏi khách sạn, Hoắc Trường Uyên thấy con trai ôm chặt cổ Lâm Uyển Bạch không buông tay, bèn nói với người phía sau: "Chú thím Lý cứ về nhà trước đi, lát nữa tôi đưa Đậu Đậu qua!"

Hai người họ lần lượt đồng ý, lái xe rời khỏi đó.

Lời hứa với con trẻ là bắt buộc phải thực hiện.

Lâm Uyển Bạch hiểu đạo lý này, thế nên dù không tình nguyện, cô cũng đành bấm bụng. Hơn nữa ban nãy khi ra khỏi khách sạn, thím Lý có len lén nói với cô, tiểu thiếu gia nhà mình đã chạy tới khách sạn đợi cô ba ngày rồi...

Chẳng trách bánh bao nhỏ lại nói cô không cần bảo bảo nữa.

Thở dài trong im lặng, Lâm Uyển Bạch lặng lẽ đi về phía chiếc Land Rover, bế bánh bao nhỏ ngồi thẳng vào ghế sau.

Sau khi nhìn một lớn một nhỏ ngồi vào xe, Hoắc Trường Uyên mới mở cửa ghế lái bước vào.

Dọc đường hơi tắc, nhưng không quá nghiêm trọng.

Khi gặp đèn đỏ, Hoắc Trường Uyên lẳng lặng ngược mắt lên, nhìn qua gương chiếu hậu.

Ở ghế sau, sau khi Lâm Uyển Bạch ngồi vào, ban đầu muốn đặt bánh bao nhỏ sang bên cạnh nhưng vừa định làm vậy, bánh bao nhỏ đã lập tức ôm ghì lấy cổ cô, áp khuôn mặt nhỏ vào hõm cổ cô.

Nếu cô lại có động tác gì, cái miệng nhỏ lại bĩu ra như sắp khóc.

Lâm Uyển Bạch đành đặt nó lên chân mình, lấy tay đỡ lấy thân hình bé nhỏ của nó, một tay còn lại vuốt lại mái tóc đầu nắm, mái tóc hơi xoắn đã

có mấy sợi dựng ngược lên.

Vì lúc trước khóc thảm thiết nên giờ đôi mắt đen láy của bánh bao nhỏ đỏ rực như thỏ trắng, cô thật sự thương không tả được.

Có thể sau màn khóc lóc phá phách quá tốn sức, sau khi đã xác định mình không thể ra khỏi vòng tay cô, bánh bao nhỏ mới yên tâm, mềm oặt người dựa vào cô, ngón tay nhỏ nghịch nghịch lộn tóc cô.

Hoắc Trường Uyên nhú mày nhìn con trai.

Dáng vẻ hồ báo ban nãy trong khách sạn sao còn có thể tìm được, đã sớm biến mất tiêu rồi.

Làm sao để hình dung đây...

Ừm, hết như một con cún con nghe lời chủ vậy.

Trong gương chiếu hậu, một ánh mắt khác nhìn thẳng vào anh.

Hoắc Trường Uyên nhướn mày: "Sao hả?"

Lâm Uyển Bạch không còn nhìn lén lút như trước, chỉ có điều khi bốn mắt nhìn thẳng vào nhau, cô vẫn cup mặt xuống né đi, sau đó mới nhìn lại.

"Anh Hoắc..." Ôm bánh bao nhỏ trong lòng, cô mím môi: "Tôi nghĩ nếu lần sau lại có chuyện này xảy ra, anh không thể cứ quát nạt thẳng bẻ, việc này chẳng giải quyết được vấn đề gì! Bọn trẻ ở tầm này đang là lúc cần người lớn quan tâm chân thành. Nếu nó làm gì không đúng anh có thể dỗ nó, từ từ giảng giải cho nó hiểu..."

Giảng giải?

Hoắc Trường Uyên một lần nữa nhìn con trai lúc này như con mèo mới sinh nằm yên trong lòng cô.

Khóe môi anh giật giật, thì nó cũng phải nghe chứ!

Trước mặt đã đi tới khu chung cư bên sông, sau khi đỗ hẳn xe lại, Hoắc Trường Uyên bất ngờ nhìn tòa nhà phía trước: "Cô sống ở đây?"

Chỗ này anh không lạ lắm gì, nếu anh nhớ không nhầm, cậu bạn thân Tần Tư Niên cũng có một căn nhà ở đây, nhưng bây giờ nơi này hình như để lại cho vợ cậu ấy sống một mình.

Không đúng, bây giờ là vợ cũ.

Nhớ lại vào một ngày nào đó đúng nửa đêm, anh bỗng nhiên nhận được điện thoại của Tần Tư Niên, không còn ngữ khí phóng khoáng bất cần như trước, ngược lại rất trầm buồn, rất lâu sau mới nói rằng sáng hôm sau cậu ấy sẽ tới Cục dân chính ly hôn.

"Ừm..." Lâm Uyển Bạch gật đầu.

Khi chuẩn bị tắt máy xe, chuông di động của Hoắc Trường Uyên vang lên.

Có lẽ còn công việc gì khác, chỉ thấy đầu kia nói còn anh nghe và mấp máy đáp lại mấy tiếng. Sau khi ngắt máy, anh quay đầu liếc nhìn cậu con trai hai tay ôm chặt Lâm Uyển Bạch, chuẩn bị xuống xe cùng cô.

Hoắc Trường Uyên nhíu mày: "Cô Lâm này."

"Bây giờ tôi có bữa tiếp khách, tạm thời phải để Đậu Đậu ở chỗ cô, muộn một chút xong việc tôi qua đón nó!"

"Ồ..." Đúng lúc xuống xe, Lâm Uyển Bạch đáp lại.

Cô muốn nói thật ra anh có thể nhờ chú thím Lý qua đón thằng bé là được rồi, nhưng chiếc xe đã lao vút đi trước mặt cô.

Lâm Uyên Bạch bế xốc bánh bao nhỏ lên, ôm nó đi vào trong tòa nhà.

Khi chỉ còn lại hai người, bánh bao nhỏ tỏ ra rất vui.

Nó nằm rạp lên vai Lâm Uyên Bạch nhìn trái nhìn phải, sau đó lại càng vui hơn.

Ồ, chỗ này gần nhà bảo bảo lắm!

Lâm Uyên Bạch rút chìa khóa mở cửa. Trong nhà im phăng phắc, hai đôi dép lê đều được để trên giá, Tang Hiều Du vẫn chưa về.

Cô đặt bánh bao nhỏ xuống. Không có dép cho thằng bé, cô lấy một đôi mới tinh ra, giúp nó cởi đôi giày thể thao ra, rồi lần lượt cầm hai chân của nó xỏ vào dép.

Vì là dép bông nên đôi chân nhỏ gần như chìm hẳn trong dép, xem vừa khôì hài vừa dễ thương.

Lâm Uyên Bạch ngược mắt lên, phát hiện khuôn mặt bánh bao nhỏ đỏ hồng lên.

Nhìn đồng hồ trên tường rồi lại quay đầu nhìn bánh bao nhỏ lũn cũn theo sau mình như cái đuôi, nhớ tới chuyện thím Lý nói nó vẫn luôn đợi mình ở khách sạn, cô đau lòng xoa đầu nó: "Đậu Đậu có đói không? Con vẫn chưa ăn gì phải không?"

Bánh bao nhỏ chớp chớp đôi mắt to tròn, nghe xong đưa hai tay xoa xoa bụng.

"Cô nấu mỳ cho con ăn được không?" Lâm Uyên Bạch cười.

"Vâng!" Bánh bao nhỏ lập tức gật đầu.

"Được, vậy con đợi cô một lát, sẽ được ăn nhanh thôi!"

Nói xong, Lâm Uyên Bạch bèn đi vào bếp, chỉ có điều không ngoài dự kiến, bánh bao nhỏ vẫn theo sát cô từng bước, níu lấy vạt áo của cô.

Sau khi nấu xong mỳ bê ra, ngoài cửa có tiếng động.

Lâm Uyên Bạch đặt bát mỳ lên bàn, nghe thấy tiếng động bèn đuổi theo ra ngoài. Là Tang Hiểu Du quay về, trông có hơi ủ rũ.

Có vẻ như khi cúi đầu thay giày, nhìn thấy trên giá có thêm một đôi giày thể thao trẻ con, cô ấy ngẩn ra. Khi đi vào trong cô ấy lại nhìn thấy một bóng dáng bé xíu ngồi trên bàn ăn, bèn khẽ kêu lên: "Hả! Đây chẳng phải là..."

"Ừm, con trai của Hoắc Trường Uyên." Lâm Uyên Bạch gật đầu.

"Mình biết!" Tang Hiểu Du cũng gật đầu, rồi không khỏi sùng sốt: "Nhưng tại sao vị tiểu thiếu gia này lại chạy tới đây?"

"Trong chốc lát không thể nói rõ được..." Lâm Uyên Bạch day trán.

Tang Hiểu Du thay giày, vẫn còn nhìn bánh bao nhỏ với sự tò mò. Di động đổ chuông, cô ấy rút ra, chỉ nhìn qua rồi ấn nút tắt.

Nhưng một giây sau, người ấy lại gọi tiếp, lần này cô ấy thẳng thừng tắt máy rồi bỏ vào túi xách.

Lâm Uyên Bạch thấy vậy bèn hỏi: "Cá nhỏ, sao không nghe điện thoại?"

"Không có gì, mấy người quảng cáo bán nhà ấy mà, phiền chết đi được!" Tang Hiểu Du nói đại một câu.

Lâm Uyên Bạch chỉ đáp mơ hồ một tiếng, không hề vạch trần, cô vừa nhìn thấy chữ "Tiểu cảm thú" hiển thị trên màn hình rồi.

Biết rõ chuyện giữa Tang Hiểu Du và Tần Tư Niên hiện tại, cô chuyển chủ đề: "À, mình nấu mỳ, cậu ăn không?"

"Thôi, hai người ăn đi, mình ăn rồi!" Tang Hiểu Du xua tay, thẳng thừng đi vào phòng ngủ của mình: "Hôm nay mình hơi mệt, về phòng trước nhé!"

Lâm Uyên Bạch quay về phòng ăn, bánh bao nhỏ sốt ruột lấm rồi, mắt sắp dòm thẳng vào trong bát mỳ.

Cô mỉm cười, vội đưa nó một đôi đũa sạch, giúp nó vớt mỳ, sau đó nhìn nó cắm cúi ăn rất ngon, mỗi lần ăn hai má lại phính lên, như một con sóc, đến ăn trông cũng đáng yêu.

Cô chắc chắn cũng không thể ngờ được, trước mặt thật ra là một bánh bao nhỏ gắp vấn đề nghiêm trọng trong ăn uống.

Chú ý thấy bát mỳ của nó đã hết sạch, Lâm Uyên Bạch kinh ngạc: "Ăn hết rồi sao?"

Bánh bao nhỏ gật đầu, cái miệng tóp tép, ý vẫn còn thòm thèm.

"Đậu Đậu, con muốn ăn nữa không?" Lâm Uyên Bạch bất chợt hỏi.

"Bảo bảo muốn!" Bánh bao nhỏ gật đầu rất mạnh.

Lâm Uyên Bạch vì sợ thằng bé không ăn được quá nhiều nên chỉ chia cho nó nửa bát, còn lại đa phần để cô ăn. Nhưng cô cũng ăn không hết. Khi

chuẩn bị sẽ cho nó một ít, cô chột khựng lại, dù sao cũng là đồ mình đã ăn rồi, cô do dự không biết có nên vào bếp nấu thêm một ít không.

Bánh bao nhỏ đã không còn đợi được nữa, cái mông nhỏ vênh lên. Nó cầm đũa gấp mỳ từ trong bát cô sang, không hề có ý chê bai.

Lâm Uyên Bạch thấy vậy mới chia mỳ cho nó, nhìn nó ăn say sưa, lòng cô chột mềm nhũn ra.

Sao lại có một đứa trẻ dễ cưng như vậy chứ!

Cô nhìn bánh bao nhỏ hai tay mồm mĩm cầm bát lên, cả cái bát che hết khuôn mặt, rồi ừng ực húp nước. Lúc đặt xuống, nó còn nấc cụt, không cần xoa, cái bụng cũng đã tròn ễnh lên.

Lâm Uyên Bạch đứng lên, chuẩn bị thu dọn bát đũa.

Có điều vừa định bước đi, vạt áo đã bị nó kéo lại.

Cô quay đầu khó hiểu, liền nhìn thấy bánh bao nhỏ ngồi trên ghế đang ngược mắt nhìn mình chăm chú, đôi mắt to tròn ngập tràn kỳ vọng. Chỉ là mãi không thấy cô có động thái gì, nó mím môi hơi âm ức.

Lâm Uyên Bạch chẳng hiểu chuyện gì: "Sao vậy?"

"Bảo bảo muốn được thưởng!"

"... Hả?"

Thấy cô không hiểu, bánh bao nhỏ bèn ghé sát má phải về phía cô.

~Hết chương 209~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 210

Động tác này không thể rõ ràng hơn nữa.

Lâm Uyển Bạch lập tức hiểu ngay. Bây giờ cô mới chợt nhớ ra lần trước ở khách sạn, cô cũng chia mỳ cho bánh bao nhỏ ăn, sau khi nó ăn sạch sẽ, cô đã thơm một cái lên cái má nhỏ của nó coi như một phần thưởng.

Cô không nhận được cười, cúi đầu thơm lên.

Hai mắt bánh bao nhỏ sáng rực lên như sao trong khoảnh khắc, đôi má ửng hồng, nó mím môi lại cười trộm.

Lâm Uyển Bạch xoa đầu nó, giọng càng thêm dịu dàng: "Đậu Đậu, cô đi rửa bát đã, con vào phòng khách chơi một lát được không?"

"Được ạ!" Bánh bao nhỏ gật đầu.

Không cần cô bế, thằng bé tự nhảy xuống khỏi ghế, hai bắp chân ngắn cũn chạy thẳng về phía phòng khách, sau đó lại dùng cả tay cả chân bò lên sofa, cầm chiếc gối ôm bên cạnh lên, cúi đầu mân mê cái miệng khỉ to dùng in trên gối, cực kỳ ngoan.

Lâm Uyển Bạch mỉm cười đi vào bếp. Cô chỉ mong sao rửa bát đĩa xong thật nhanh để ra ngoài với bánh bao nhỏ.

Cuối cùng sau khi cô hoàn thành mọi việc, rửa tay đi ra ngoài, bánh bao nhỏ vẫn ngồi trên sofa.

Có điều nó không còn lẩn trốn hình hoạt hình vừa nãy nữa mà là chiếc túi xách lúc trước cô bỏ xuống rồi tiện tay đặt lên bàn. Có thể ví tiền bị rơi ra, lại được bánh bao nhỏ nhặt lên. Lúc này nó đang nghiên cứu cái chứng minh thư trong tay.

Lâm Uyển Bạch tiến lại gần, phát hiện gương mặt nhỏ của nó cực kỳ chăm chú.

Cô không khỏi cười: "Đậu Đậu, con đã nhận được hết mặt chữ chưa?"

"Rồi ạ!" Bánh bao nhỏ gật đầu.

"Vậy thì con lợi hại lắm đấy!" Lâm Uyển Bạch kinh ngạc, cảm thấy nó cực kỳ thông minh, rồi cô chợt nhớ ra hình như đã gặp mặt tới lần thứ tư nhưng cô vẫn chưa nói cho bánh bao nhỏ biết tên của mình. Cô chợt vân vê một góc chứng minh thư và nói: "Đậu Đậu, đây là chứng minh thư nhân dân, sau này lớn lên con cũng sẽ có!"

Bánh bao nhỏ chớp chớp mắt, bày ra vẻ chờ đợi.

"Con xem, trên này có ảnh của cô đúng không?" Lâm Uyển Bạch chỉ tay.

"Vâng!" Bánh bao nhỏ mỉm cười.

"Còn đây nữa, đây chính là tên của cô!" Lâm Uyển Bạch chỉ tiếp và nói.

Bánh bao nhỏ nghiêng đầu, đôi mắt chợt sáng lên gọi một tiếng: "Uyển Uyển~"

Trái tim Lâm Uyển Bạch chợt run lên.

Cô sống người nhìn khuôn mặt giống Hoắc Trường Uyên trước mắt, không ngờ được hai bố con họ lại gọi cô cùng một kiểu.

Có vẻ bánh bao nhỏ gọi riết thành nghiện, nép sát vào lòng cô, dùng cánh tay mềm mại ôm cổ cô, cất giọng non nớt: "Uyển Uyển, Uyển Uyển~"

Lâm Uyển Bạch vòng tay ôm lấy người thẳng bé. Thời gian trôi qua rất nhanh, tới khi cô nhìn đồng hồ thì đã gần chín giờ tối rồi mà ngoài cửa có vẻ vẫn chưa có động tĩnh gì.

Không biết Hoắc Trường Uyên còn phải tiếp khách bao lâu nữa. Con trẻ không giống người lớn, không thể thức quá khuya, tới một giờ cố định sẽ năng nặc đòi ngủ.

Tuy rằng bánh bao nhỏ không làm phiền người lớn như thế, nhưng chắc chắn thẳng bé sẽ buồn ngủ.

Lâm Uyển Bạch cúi đầu nhìn bánh bao nhỏ trong lòng: "Này, Đậu Đậu, con biết số điện thoại của thím Lý không?"

"Không bít ạ!" Chút giao hoạt lóe lên trong ánh mắt bánh bao nhỏ, thẳng bé lắc đầu.

"Thế số điện thoại của chú Lý thì sao?" Lâm Uyển Bạch lại hỏi.

"Không bít ạ!" Bánh bao nhỏ vẫn lắc đầu.

"Thế..." Lâm Uyển Bạch mím môi.

Bánh bao nhỏ nhìn cô, lặng lẽ nín thở. Nó rất sợ cô sẽ gọi thẳng vào số điện thoại của papa, vì lúc xuống xe, nó nhìn thấy papa có để lại số điện thoại cho cô, để nếu nó có chuyện gì, cô có thể liên lạc ngay.

Lâm Uyên Bạch cũng đã nghĩ tới chuyện này, có điều khi nghĩ tới chuyện gọi điện thoại cho Hoắc Trường Uyên, cô lại vô thức né tránh.

"Phòng khách lạnh, để cô đưa con vào phòng ngủ nhé!"

Bánh bao nhỏ trong lòng cô thở phào nhẹ nhõm.

Quá tốt rồi!

Bảo bảo có thể ngủ chung với Uyên Uyên rồi~

Sau khi vào phòng ngủ, Lâm Uyên Bạch để bánh bao nhỏ lên giường, nhìn nó lăn qua lăn lại.

Cô mỉm cười, vào bếp rót một cốc nước ấm, ăn cơm xong thằng bé vẫn chưa uống nước.

Lâm Uyên Bạch vừa rời khỏi phòng, bánh bao nhỏ đã bật chế độ radar, bò đi khắp bốn phía, ngửi hết một lượt gối và ga giường, gần như có thể chắc chắn mình đang được nằm trên giường của cô.

Bởi vì, toàn là mùi thơm của Uyên Uyên~

Chỉ đi rót cốc nước về, Lâm Uyên Bạch đã ngây người.

Ban này bánh bao nhỏ còn đang lăn qua lăn lại trên giường như một con mèo con, lúc này đã nằm xuống gối, nhắm nghiền mắt lại như đã say ngủ.

Lâm Uyên Bạch đi qua, lại gần chạm vào nó, chỉ cảm thấy hơi thở của nó đều đều.

Ngủ thật rồi ư?

Cô quả thật dở khóc dở cười, đành đặt cốc nước sang một bên, rồi tắt đèn trần, chỉ để lại đèn ngủ trên đầu giường.

Tìm một chiếc chăn mỏng từ trong tủ ra, Lâm Uyên Bạch nhẹ nhàng đắp lên người bánh bao nhỏ.

Sau đó cô lại rút cuốn tiểu thuyết tiếng Đức luôn mang theo trong tủ ra, cũng nằm nghiêng lên giường. Có điều vừa nằm xong, bánh bao nhỏ trong cơn mơ bỗng tự phát lăn vào lòng cô, hơn nữa còn tìm được một tư thế thoải mái.

Lâm Uyên Bạch giờ tay vỗ nhẹ nhẹ, ngửi mùi sữa thơm ngọt ngào trong lòng, lật giờ tiểu thuyết.

Nếu lúc này cô cúi đầu, sẽ phát hiện bánh bao nhỏ trong lòng đang hấp hé mở mắt ra len lén quan sát cô. Sau khi thấy cô chưa phát hiện ra gì, nó lại cười trộm, mặt ửng đỏ.

Có điều giả vờ ngủ không bao lâu, không kháng cự lại được cơn buồn ngủ thật, bánh bao nhỏ cũng dần dần thiếp đi.

Tiếng gõ cửa vang lên lúc 11 giờ.

Lâm Uyên Bạch gập sách lại, đi thẳng ra ngoài phòng ngủ rồi mới rào nhanh bước chân.

Sau khi trở về, Tang Hiểu Du ở lý trong phòng, ngoại trừ lúc đi vệ sinh thì không hề ra ngoài. Cô nghĩ chắc chắn có liên quan tới bác sỹ Tần, có điều là chuyện tình cảm, ngoài người trong cuộc hiểu rõ ra, người ngoài chẳng thể làm được gì.

Lâm Uyên Bạch ngó qua mắt thần quan sát rồi mới từ từ mở cửa.

Trên hành lang sáng ánh đèn cảm ứng, khuôn mặt cương nghị của Hoắc Trường Uyên đập vào mắt, bao gồm nét mọi mệt chưa tan trên mặt anh. Có vẻ như vì phải lái xe nên anh không uống rượu.

Lâm Uyển Bạch giải thích: "À, Đậu Đậu lại ngủ rồi..."

Hoắc Trường Uyên gật đầu, giờ này chắc chắn phải ngủ rồi.

Không giống như ở khách sạn, đây là nhà, anh cũng không thể ở lại như lần trước. Hơn nữa, đề phòng vạn nhất, cô cũng không cởi quần áo của bánh bao nhỏ ra.

Vì không có dép nam nên Hoắc Trường Uyên đi thẳng chân đất vào phòng cô.

Anh bế con lên bằng một tay, rồi lướt nhìn qua cô bằng ánh mắt thâm trầm, nói một câu: "Cô Lâm, làm phiền rồi!"

Lâm Uyển Bạch lắc đầu, tiễn hai bố con họ ra ngoài.

Vóc người Hoắc Trường Uyên vốn cao lớn, chỉ cần một tay cũng đủ đỡ vững vàng thằng bé, nhìn như vậy mới thấy thằng bé nhỏ xíu, tạo thành một hình ảnh ảm áp.

Thang máy "ding" một tiếng báo hiệu đã tới nơi, hai bố con đi vào trong.

Đến khi cửa thang máy từ từ khép lại, Lâm Uyển Bạch mới hoàn hồn.

Có điều sau hai giây căn môi, cô rảo bước quay lại phòng với lấy chiếc chăn, không kịp thay giày, đuổi theo ra ngoài.

Gần như chỉ ra trước ra sau, khi cô chạy ra khỏi tòa nhà, Hoắc Trường Uyên cũng đang cúi người, cẩn thận đặt con trai vào ghế sau.

"Đội đã!"

Lâm Uyên Bạch đuổi theo.

Hoắc Trường Uyên khựng lại, quay đầu nhìn bóng một người đang thờ hồng hộc.

Lâm Uyên Bạch rảo nhanh bước chân, tới trước chiếc Land Rover bèn đưa chân cho anh: "Hôm nay nhiệt độ xuống thấp, Đậu Đậu ngủ rồi, tôi sợ thằng bé bị lạnh! Lần trước nó sốt rất nặng, nếu lại cảm cúm sẽ không tốt, anh đắp cho nó đi!"

Hoắc Trường Uyên liếc qua lồng ngực phập phồng theo từng tiếng thở của cô, con người hơi co lại.

Thấy anh không đón lấy, mà nhường chỗ, Lâm Uyên Bạch đành tiến lên, cúi thấp người vào trong xe, đắp chiếc chăn trong tay lên người bánh bao nhỏ.

Có vẻ nó thật sự đã ngủ rất say, còn không hay biết mình đã bị bế đi.

Trước khi Lâm Uyên Bạch thu tay về, cô còn không nhìn được khe quẹt qua má nó.

Khi đứng lên lại, chẳng hiểu sao chân cô lại bị vấp. Cô lão đảo chực ngã về phía trước, trán sắp đập vào cánh cửa tới nơi. Cô chấp nhận số phận nhắm mắt lại, chỉ cầu mong không gây ra tiếng động lớn làm bánh bao nhỏ thức giấc.

Eo bỗng nhiên bị ôm chặt, có một cánh tay rắn chắc vòng qua.

Lâm Uyên Bạch lão đảo giây lát, không bị đập đầu như tính toán mà ngã vào một lồng ngực vạm vỡ, yết hầu gần trong gang tấc, và một mùi

hương nam tính phả vào mũi.

Lâm Uyên Bạch nuốt nước bọt, hơi thở có phần gấp gáp: "Cảm ơn anh, tôi đứng vững được rồi, anh có thể buông tay..."

Nhưng Hoắc Trường Uyên không nhúc nhích mà đóng cửa xe lại, ngăn thằng bé đang ngủ không biết trời trăng gì ở trong.

Lâm Uyên Bạch giằng ra nhưng không thoát được bàn tay đang ôm eo mình, ngược lại cảm giác nó càng chặt hơn.

Cô nhú mào chuẩn bị nói thêm câu nữa thì Hoắc Trường Uyên đột ngột tiến lên một bước, đôi chân dài chạm vào đầu gối cô, cơ thể cao lớn ép sát cô, cả sống lưng cô phải dựa vào xe, tạo thành tư thế như đang "xe chấn".

Sau đó anh giờ tay chạm vào mông cô.

Lâm Uyên Bạch thậm chí còn cảm nhận được rõ ràng ngón tay anh đang chậm rãi cọ qua cọ lại.

Cô không né tránh được, lại không thoát ra được, giọng nói trở nên run rẩy: "Anh... Anh định làm gì?"

"Mông cô đang run rẩy." Hoắc Trường Uyên cụp mắt xuống, từng góc cạnh của gương mặt cúi sát về phía cô, hơi thở từ mũi phả lên mặt cô, chất giọng trầm tiếp tục vang vọng: "Mí mắt cô đang run, cơ thể cô cũng đang run..."

Bất ngờ anh nâng cằm cô lên.

"Ừm!"

Lâm Uyên Bạch tròn tròn mắt.

Nụ hôn bất ngờ của Hoắc Trường Uyên rơi xuống...

Giây phút bốn cánh môi chạm vào nhau, anh cạy mở răng cô, hơi thở lấp đầy cả khoang miệng cô.

Gáy cô được anh đưa tay giữ lấy, giống như trước kia, nụ hôn của anh vẫn quyền thế và ngang ngược, chỉ muốn hút hết mọi không khí trong ngực cô mới chịu.

Khi anh buông ra, Lâm Uyển Bạch suýt nữa không đứng vững.

Cô không còn nhớ rõ lần thân mật gần đây nhất của họ là khi nào nữa, lâu tới mức cô sắp lãng quên rồi.

Chỉ là không hiểu sao, nụ hôn và đầu lưỡi của anh vẫn hiện lên rõ mồn một trong đầu óc.

Cô dùng tay bịt chặt miệng, trừng mắt khó tin: "... Anh làm gì vậy!"

Có điều cô vừa dứt lời, bờ môi mỏng của Hoắc Trường Uyên một lần nữa phủ xuống.

Khi anh buông cô ra lần nữa, đôi mắt đen hơi nheo lại trong bóng tối: "Đây chẳng phải là thứ cô muốn ư?"

"Anh nói gì?"

Lâm Uyển Bạch nhìn anh không hiểu.

Bờ môi mỏng của Hoắc Trường Uyên chỉ cách cô vài phân. Nó đang rướn lên: "Ha, từ ngày Đậu Đậu lạc ở sân bay được cô nhặt, cô bắt đầu có tình tiếp cận nó, để nó thích cô, quấn lấy cô. Cô còn ngấm ngấm nghe ngóng tình trạng hôn nhân của tôi từ nhân viên Hoắc Thị. Tốn nhiều tâm sức như vậy, lẽ nào không phải vì muốn nhân cơ hội tiếp cận tôi?"

"Bốp!"

Lâm Uyển Bạch giơ cao tay lên.

Hoặc có thể do đêm đã khuya nên âm thanh ấy càng trở nên giòn giã.

Ban đầu cô còn lơ mơ chưa hiểu gì, đợi anh nói xong, trong lòng bỗng bùng lên một sự phẫn nộ. Cho dù biết bây giờ anh đã mất trí nhớ, không còn biết mình là ai nữa nhưng cô vẫn tức giận vì sự đổ oan của anh, gần như là một động tác vô thức, không cần suy nghĩ.

Giây phút buông tay, Lâm Uyển Bạch cũng rất kinh ngạc, trước kia cô không bao giờ dám làm vậy.

Khuôn mặt Hoắc Trường Uyên lệch sang trái, đầu mày nhíu lại.

Hít sâu một hơi, Lâm Uyển Bạch ngược khuôn mặt hơi nhợt nhạt lên, nhìn thẳng vào mắt anh: "Tôi thấy anh uống chưa nhiều, thế nên cái tát này coi như bài học cho sự khinh thường của anh dành cho tôi!"

"Ban nãy anh..." Nói tới đây cô hơi ngừng lại, mặt hơi nóng, cắn răng mới có thể nói tiếp: "Hôn tôi hai lần... còn tôi mới chỉ tát anh một cái, coi như anh vẫn hời rồi. Tôi sẽ coi như chưa có chuyện gì xảy ra. Anh Hoắc, phiền anh tự trọng!"

Nhanh chóng nói xong, cô giăng ra khỏi vòng tay anh, né sang bên cạnh mấy bước.

Ngay sau đó cô quay đầu đi vào trong tòa nhà, bước chân càng lúc càng nhanh, cuối cùng dứt khoát chạy vào.

Tuy rằng tiếng tát nghe rất giòn, nhưng lực của cô không mạnh lắm.

Ban đầu khi đánh vào mặt sẽ hơi rát nhưng về sau chỉ còn cảm giác tê tê. Khi gió đêm thổi qua, chẳng hiểu vì sao cảm giác tê dại ấy lại lan dần vào tận trái tim.

Hoắc Trường Uyên cúi xuống, nhìn cậu con trai say ngủ của mình qua cửa xe.

Rồi lại quay mặt về phía bóng dáng thanh mảnh kia biến mất, ánh mắt anh tối dần đi.

...

Buổi trưa, trong một nhà hàng Tây.

Sau khi Tang Hiểu Du kéo Lâm Uyên Bạch vào trong, nhìn cảnh tượng cả đại sảnh không còn bàn trống thì chợt kêu lên: "Ôi cha mẹ ời, đông người quá vậy!"

"Cá nhỏ, mình thấy chỗ này đắt lắm, hay là thôi đi?" Lâm Uyên Bạch do dự nhìn trang hoàng của nhà hàng.

"Trời ơi không sao đâu! Cậu đừng lo lắng, ở đây mình có hai voucher bạn tặng, trên thực tế tốn không ít tiền!" Tang Hiểu Du nháy mắt với cô, giờ tay gọi phục vụ, hỏi xem còn bàn nào trống không.

Phục vụ nói tạm thời không còn nữa, nhưng bảo họ ngồi đợi một chút, có bàn khách đang đợi thanh toán.

Đợi khoảng hai, ba phút liền nhìn thấy có vị khách xách túi đi ra. Phục vụ thu dọn cũng nhanh, mới đó đã mời họ ngồi vào bàn.

Khi đi vào trong đại sảnh, bước chân Lâm Uyên Bạch chợt khựng lại, cô kéo cô bạn thân Tang Hiểu Du: "Cá nhỏ, hay là hôm khác mình đến ăn

đi? Mình thấy ở đối diện hình như có quán nướng ăn cũng ngon lắm..."

"Sao thế? Có chỗ ngồi rồi mà?" Tang Hiểu Du nghi hoặc.

Lâm Uyên Bạch mím môi, ra hiệu về một vị trí nào đó sát cạnh cửa sổ.

Tang Hiểu Du nhìn theo hướng cô chỉ, lập tức hiểu ngay. Trên bàn đó ngồi khoảng ba bốn cô gái, xem ra đều là các thiên kim tiểu thư quyền quý, trong đó Lục Tịnh Tuyết đang cài tóc vào vành tai là nổi bật nhất.

Tang Hiểu Du vội gật đầu: "Được, mình cũng thấy ăn đồ Tây dở dở ương ương, chả đỏi mà cũng chả no!"

Hai người đều thấu hiểu ý nhau, sau khi nói một tiếng với nhân viên thì quay người đi ra.

Trên chiếc bàn ăn hình vuông, Lục Tịnh Tuyết bỏ dao đĩa trên tay xuống, nho nhã cầm ly rượu vang bên cạnh lên, vừa đưa lên miệng thì bên cạnh có người nói: "Tịnh Tuyết, cái vòng tay này của cậu là phiên bản giới hạn của Cartier phải không?"

"Ừm." Cô ta mỉm cười gật đầu.

"Ôi trời ơi!" Đối phương bỗng kêu lên: "Nghe nói cả thế giới chỉ có hai mươi mấy chiếc, rất nhiều ngôi sao lớn đều đeo. Trước kia mình muốn mua nhưng hoàn toàn không mua được! Đúng rồi Tịnh Tuyết, mình nghe nói cậu đã vào Lục Thị rồi phải không?"

Lục Tịnh Tuyết cười khẽ: "Phải, bố mình muốn mình vào công ty làm quen trước đã, nhưng không có vị trí nào quá cao, từ từ làm lên!"

"Trời! Ai không biết năng lực của cậu chứ, ra nước ngoài đã học tới tiến sỹ rồi, rõ ràng bố cậu muốn giao lại công ty cho cậu!"

"Tịnh Tuyết, bọn mình ngưỡng mộ cậu thật đấy! Sinh ra đã là tiểu thư, còn có một vị hôn phu xuất sắc như Hoắc tổng. Có thể nói là có cả tình yêu và sự nghiệp, quả thực là chiến thắng đời người, hơn nữa hai người còn xứng đôi nữa chứ!"

Những người khác cũng chen vào, đều hết lời khen ngợi.

Nụ cười của Lục Tịnh Tuyết càng thêm đậm, lộ ra cả hai bên lúm đồng tiền, cô ta rất thích nghe người khác xếp mình bên cạnh Hoắc Trường Uyên.

Vừa nhấp một ngụm rượu vang, cô ta lại nghe thấy có người hỏi: "Tịnh Tuyết, cậu và Hoắc tổng làm lễ đính hôn cũng lâu lắm rồi đấy, định khi nào mới chính thức kết hôn? Tới lúc đó, đừng quên mời bọn mình tới uống rượu mừng nhé!"

"Vẫn chưa." Nụ cười của Lục Tịnh Tuyết không thay đổi: "Cả mình và Trường Uyên đều không gấp."

Nhưng bàn tay đang cầm ly rượu vang mỏng manh thì đang siết chặt lại.

Chuyện hôn sự cô ta không chỉ một lần bóng gió nhắc đến nhưng phản ứng của Trường Uyên luôn hờ hững. Hai hôm trước ở Hoắc Thị, cô ta thậm chí còn dẫn cả bố mình ra nhưng vẫn không có hiệu quả gì.

"Ha ha, cũng đúng! Dù sao đến cuối cùng hai người vẫn sẽ lấy nhau thôi, chẳng qua chỉ là chuyện sớm muộn!"

Câu nói cuối cùng có vẻ rất hợp ý Lục Tịnh Tuyết.

Đối với bóng dáng vừa lướt qua vừa rồi, cô ta rất quen thuộc, không thể nhìn nhầm được.

Lâm Uyên Bạch?

Ra nước ngoài rồi cơ mà, vì sao còn quay về...

...

"Cộc cộc cộc..."

Hai người họ ăn đồ nướng xong, khắp người toàn mùi dầu mỡ.

Lâm Uyên Bạch vừa về phòng thay được bộ đồ ngủ thì loáng thoáng có tiếng động bên ngoài, sau đó Tang Hiểu Du đang phơi quần áo ngoài ban công rướn cổ lên: "Tiểu Bạch, hình như có người gõ cửa!"

"Để mình mở cho!" Cô vội nói.

Có điều hơi kỳ lạ một chút, cô luôn cảm thấy cách gõ cửa hơi khác lạ.

Khi ra tới nơi, Lâm Uyên Bạch nhìn qua mắt thần, sau khi nghi hoặc mở ra, cô không nhìn thấy ai, nghi ngờ không biết có nghe nhầm không.

"Uyên Uyên~"

Một giọng nói non nớt vang lên.

Lâm Uyên Bạch cúi đầu xuống nhìn, nhìn thấy bánh bao nhỏ đang nhào vào ôm chân mình.

Cô ngăn người: "Đậu Đậu, sao lại là con?"

Đôi mắt đen láy của bánh bao nhỏ sáng lên, mím đôi môi lại vẽ xấu hổ.

"Con tự chạy ra ngoài sao?" Sau khi nhìn sau lưng nó, Lâm Uyên Bạch lo lắng hỏi.

"Không phải!" Bánh bao nhỏ lắc đầu, nhe răng cười: "Thím Lý đưa bảo bảo đến, nhìn thấy con đi vào cửa rồi, thím Lý mới về!"

Nghe vậy, Lâm Uyên Bạch mới hiểu đầu đuôi câu chuyện ra sao.

Nhưng cô vẫn rất bất ngờ, giống như lần trước ở khách sạn, bánh bao nhỏ có thể nhớ chuẩn xác nơi cô ở đồng thời tìm lại được. Buộc phải thừa nhận thằng bé thật sự rất thông minh.

Sau chuyện tối qua, khi đối mặt bánh bao nhỏ, tâm trạng của Lâm Uyên Bạch có phần phức tạp.

Khi cô còn đang do dự có nên để nó vào nhà hay không thì bánh bao nhỏ đã tự len qua chân cô đi vào thuần thực lấy đôi dép trên giá xuống, rồi gọi: "Uyên Uyên~"

Nhìn thẳng vào đôi mắt to tròn ấy, cô thở dài, đóng cửa lại rồi ngồi sụp xuống.

Cô cởi đôi giày thể thao nhỏ của nó ra, rồi nắm chặt chân nó nhét vào dép.

Sau khi thấy cô làm xong một loạt động tác, khuôn mặt bánh bao nhỏ đỏ hồng lên, cô tự động chìa tay về phía cô.

Lâm Uyên Bạch nghe thấy tiếng thở dài từ tận đáy lòng mình, khó xử nắm lấy tay nó, dặt vào trong phòng khách.

Tang Hiểu Du phơi quần áo xong đi vào liền nhìn thấy, kinh ngạc vô cùng: "Ôi vị tiểu thiếu gia này sao lại chạy đến rồi?"

Lâm Uyên Bạch nhún vai, biểu cảm khó xử.

Ngồi lên sofa, bánh bao nhỏ bắt đầu bò tới bên cạnh cô, dùng tay và mặt áp vào người cô.

Lâm Uyên Bạch để bánh bao nhỏ ôm lấy chân mình, mặt đối mặt. Trầm tư một lúc, cô mới bứt rứt nói: "Đậu Đậu, con không thể cứ đến tìm cô như thế này hay là chạy đến chỗ cô nữa..."

Bánh bao nhỏ nghe xong, lập tức xì mặt xuống, biểu cảm như sắp khóc.

"Bảo bảo làm sai gì ạ?"

Không phải con làm gì sai, mà là bố con...

Đối diện với vẻ đáng thương của bánh bao nhỏ, trái tim Lâm Uyên Bạch thất lại. Những lời Hoắc Trường Uyên nói hôm qua làm cô tức đến mất ngủ, cô không muốn khiến anh nghĩ rằng mình đang lợi dụng con trai để tiếp cận anh thêm nữa.

Tang Hiểu Du từ trong phòng ngủ đi ra, nhận thấy sự khó xử và bứt rứt của cô, bèn ngồi phịch xuống: "Cô nói này, tiểu thiếu gia nhà họ Hoắc, sao cháu cứ quấn lấy Tiểu Bạch thế? Mẹ cháu đâu? Sao không để mẹ chăm cháu?"

"..."

"Thật ra mình luôn rất tò mò đấy!" Tang Hiểu Du tiếp tục lăm bằm: "Theo như mình biết, Lục Tịnh Tuyết không sinh con đẻ cái, thế nên cô ta chắc chắn không phải mẹ thằng bé rồi! Hơn nữa, nếu là con của cô ta, thì cô ta và Hoắc Trường Uyên đã lấy nhau từ lâu rồi! Thế nên, mẹ của tiểu thiếu gia này rốt cuộc là ai chứ..."

Lâm Uyên Bạch nghe vậy cũng nhìn sang bánh bao nhỏ, chỉ thấy nó mím môi lại.

Cô cũng đồng tình với việc nó không liên quan gì tới Lục Tịnh Tuyết. Dù nhìn từ góc nào hai người họ cũng chẳng có nét gì tương đồng. Chẳng hiểu vì sao mà cô cực kỳ chắc chắn về điểm này. Không phải cô không hiểu kỳ mà cho dù mẹ thằng bé là ai, dù là tình một đêm cũng được hay tình nhân ngoài kia cũng vậy, đều là con trai của Hoắc Trường Uyên...

Hoắc Trường Uyên có con trai, đây là sự thật không thể chối cãi.

Bánh bao nhỏ bất ngờ bò xuống khỏi ghế, cúi đầu chạy tới bên cửa sổ.

Chỗ này không có cửa sát sàn như biệt thự, cái bóng nhỏ bé của nó chỉ nhìn được vách tường. Nó cúi thấp đầu, giống như một cây lúa non oằn mình.

"Đậu Đậu?"

Lâm Uyển Bạch đứng lên đi qua.

Thấy bánh bao nhỏ cố làm ra vẻ quật cường, cô lo lắng sát lại gần:
"Đậu Đậu, con sao vậy?"

Vẫn không có hồi đáp gì, Lâm Uyển Bạch đành nắm lấy tay nó, kiên nhẫn hỏi đi hỏi lại.

Rất lâu sau, bánh bao nhỏ mới ngẩng lên nhìn cô, rồi lại nhanh chóng cúi xuống, giọng khe khẽ: "Bảo bảo không có mẹ..."

~Hết chương 210~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 211

Lâm Uyên Bạch sống người.

Lúc này khuôn mặt bánh bao nhỏ xụ xuống như một quả cà bị ngâm sương, đôi mắt đen láy cũng không còn sáng ngời mà ảm đạm, không chút ánh sáng.

Từng đợt khó chịu đẩy lên trong lòng cô.

Có lẽ bánh bao nhỏ dính lấy cô, nảy sinh cảm giác quẩn quýt chẳng qua vì thằng bé không có mẹ.

Nhìn bóng nó một mình ngồi sụp bên vách tường, trong lòng dấy lên một niềm đau khó tả. Lâm Uyên Bạch quỳ xuống đất, từ từ ôm nó vào lòng.

Bánh bao nhỏ một mực cúi đầu, bị thương chảy thành sông.

Nhưng bầu không khí này nhanh chóng bị tiếng bụng sôi "òng ọc" phá vỡ. Bánh bao nhỏ ôm bụng, đỏ mặt.

Bình thường nó không thích ăn cơm lắm, thậm chí có thể nói là không có hứng thú, rất nhiều lúc bị ép mới ăn vài miếng. Trưa nay cũng vậy, thím Lý cầm bát đuổi theo nó một vòng khắp biệt thự, nó chỉ uống hai hộp canh mang tính tượng trưng, một lòng mong ngóng mau đến giờ chạy ra ngoài.

Chẳng hiểu vì sao, nó hơi nhớ món mì Uyên Uyên nấu.

Lâm Uyên Bạch giơ tay xoa đầu thằng bé, dịu giọng hỏi: "Đậu Đậu, cô nấu mỳ cho con ăn được không?"

"Vâng!" Đôi mắt bánh bao nhỏ chột rục sáng.

Lâm Uyên Bạch mỉm cười, khi cô bế bánh bao nhỏ đi vào bếp, liền nhìn bạn thân với ánh mắt có phần trách móc.

Tang Hiểu Du oan uổng, thế là đang trách mình ư?

Trong bếp, Lâm Uyên Bạch một tay cầm nắp nồi, một tay cầm đũa, khuấy chỗ mỳ đang sôi sùng sục.

Ngoài việc bỏ thêm trứng vào trong, cô còn tìm ra rất nhiều dăm bông xúc xích, cắt thành miếng nhỏ bỏ vào.

Bánh bao nhỏ suốt quá trình luôn bám riết sau lưng cô như một con cái đuôi, sốt ruột ôm chân cô.

"Uyên Uyên, bảo bảo thềm~"

Họ đúng là bố con thật rồi.

Cùng thích ăn mỳ, cùng gọi cô là Uyên Uyên...

Lâm Uyên Bạch chỉ vào chỗ hành vụn vừa thái xong trên thớt: "Đừng gấp! Sắp xong rồi! Đợi cô cho chỗ hành kia vào là con có thể ăn được!"

Bánh bao nhỏ nghe thấy vậy, bắt đầu nhìn chăm chăm không chớp mắt.

Đến cuối cùng, khi cô túm đóng hành rắc vào nồi, nó còn thè lưỡi ra liếm liếm khóe miệng.

Lâm Uyên Bạch tắt bếp bê ra ngoài, đặt bát mỳ lên bàn. Bánh bao nhỏ đã dùng cả tay cả chân bò lên ghế, đón lấy bát cô đưa, bắt đầu ăn.

Nhưng vì quá sốt sáng mà bị bỏng, nó phồng má lên bắt đầu thối.

Lâm Uyên Bạch chống một tay lên má ngồi bên ngấm, chốc chốc lại lấy khăn lau miệng cho nó.

Đến lúc ăn xong, bánh bao nhỏ lại chìa má về phía cô đòi thưởng.

Lâm Uyên Bạch thơm một cái lên má nó.

Cô còn chưa kịp thu dọn bát đĩa, mà ngồi đó ngấm bánh bao nhỏ dễ thương trên ghế.

Cô thở dài, nhíu mày gọi: "Đậu Đậu..."

Dường như linh cảm được cô định nói gì, bánh bao nhỏ nhảy vọt xuống ghế, nhào tới ôm chân cô, hai cánh tay bé xiu quăn chặt lấy, ngẩng đầu nhìn cô bằng ánh mắt đáng thương như một chú chó con bị người ta bỏ rơi vậy: "Uyên Uyên đừng bỏ bảo bảo..."

"Được, cô sẽ không bỏ con..." Lâm Uyên Bạch bế bánh bao nhỏ lên: "Nhưng, Đậu Đậu, con phải hứa với cô một chuyện!"

Thấy nó đang đợi mình nói nốt, cô tiếp tục: "Sau này nếu con muốn tìm cô, chỉ được đến âm thầm. Hơn nữa, chuyện này cũng không được kể với bố con. Đây là bí mật giữa hai chúng ta, được không?"

"Vâng!" Bánh bao nhỏ trả lời ngay không cần suy nghĩ.

Nó chớp chớp đôi mắt to tròn. Tối qua nó còn tưởng mình được ngủ với Uyên Uyên, nào ngờ tỉnh dậy lại thấy đang ở trong phòng mình.

Thật là tức!

Hừ, nhất định là papa bé nó về, thế nên bây giờ Lâm Uyển Bạch bảo nó sau này không được nói với papa chuyện đến tìm cô, quả thực quá hợp ý nó!

Lâm Uyển Bạch giờ ngón út ra: "Vây móc ghé nhé!"

Bánh bao nhỏ hiếu kỳ cũng giờ ngón út theo, móc ghé với cô.

...

Cuối tuần, ánh nắng rực rỡ.

Chiếc Land Rover trắng đi vào trong sân biệt thự, Hoắc Trường Uyên từ trên xe bước xuống.

Cầm chìa khóa xe, đôi mắt anh hơi nheo lại, lập tức nhìn thấy bóng một bờ hông nhỏ xíu đang cong lên trên sofa.

Anh thay dép đi vào nhà, thím Lý cười hiền hậu ra ngoài đón: "Cậu đã về!"

"Đậu Đậu hôm nay không chạy ra ngoài?" Hoắc Trường Uyên liếc vào trong phòng khách.

"Không ạ!" Thím Lý mỉm cười lắc đầu, giải thích: "Hình như cô Lâm có việc nên tiêu thiếu gia hôm nay không đòi qua đó! Thì đó, bây giờ nó đang cầm điện thoại nói chuyện với cô Lâm đấy!"

Mấy hôm nay, hầu như ngày nào tiêu thiếu gia cũng chạy tới chỗ cô Lâm một chuyến.

Có điều, hai người họ đã có hẹn ước, nên tiểu thiếu gia thường đi lên lút, cũng không cho phép thím Lý nói với bất cứ ai. Ban đầu bà cũng muốn giấu giúp, có điều tuy Hoắc Trường Uyên ban ngày đi làm nhưng không hề bỏ mặc chuyện con cái, gần như hành tung của thằng bé, anh đều nắm rõ hằng ngày, nó đi tới đâu anh cũng hỏi một lượt.

Thím Lý dĩ nhiên không giấu được, đành phải thành thật khai báo.

Hoắc Trường Uyên gật đầu, đi về phía phòng khách, quả nhiên nhìn thấy con trai đang ngồi ôm chiếc điện thoại bàn, áp ống nghe vào tai. Cái ống nghe ấy gần như có thể che đi quá nửa khuôn mặt nó, chất giọng trong trẻo vang vọng khắp phòng.

"Về quê ạ?"

Bánh bao nhỏ ngồi bật dậy, hai mắt tròn xoe tò mò: "Đó là nơi nào ạ, bảo bảo chưa đến bao giờ!"

Thím Lý đi theo phía sau Hoắc Trường Uyên, để lộ nụ cười mãn nguyện.

Thím Lý đã chăm sóc tiểu thiếu gia từ khi nó còn mặc tã, cảm thấy tiểu thiếu gia thật lòng yêu quý cô Lâm đó. Bình thường lúc nào cũng tỏ ra lạnh lùng, hơn nữa còn kiêu lời, gần như những chuyện có thể dùng một từ để biểu đạt đều không buồn nói. Thế mà mỗi lần gặp mặt cô Lâm, nó đều nói ra những câu dài hiêm hoi.

Xem ra, con trẻ vẫn phải có mẹ mới được!

Thím Lý không nhịn được, muốn lau nước mắt, có điều ngay sau đó chợt nghĩ tới chuyện cậu Hoắc còn có một vị hôn thê, nên bà không dám suy nghĩ nhiều nữa. Mỗi cây mỗi hoa mỗi nhà mỗi cảnh, huống hồ còn là một hào môn phức tạp như thế này, bà chợt lặng lẽ đi ra ngoài.

Bánh bao nhỏ nghe điện thoại rất nghiêm túc, ngay cả việc papa đã ngồi xuống cạnh mình mà cũng không hay.

"Dưới quê hả, chính là một nơi khác với Băng Thành, không có nhiều tòa nhà cao ốc, toàn là nhà nhỏ mái bằng, có rất nhiều hoa cỏ, còn có núi có sông, bầu không khí cũng rất trong lành..."

Bánh bao nhỏ đang nghe say mê, bỗng nhiên có một âm thanh vọng ra trong điện thoại: "Á!"

"Uyển Uyển sao vậy?" Bánh bao nhỏ sốt sắng.

Hoắc Trường Uyên tuy không nghe rõ bên trong nói gì, nhưng nhìn thấy con trai suýt nhảy dựng lên cũng nhú mày.

"Không sao đâu, chỉ là cô gặp tai nạn..."

"Tai nạn ạ?"

Nghe được hai chữ ấy, bánh bao nhỏ càng sốt ruột hơn.

Dường như cũng cảm nhận được, đầu kia Lâm Uyển Bạch vội vàng an ủi: "Đừng lo lắng! Không phải như con nghĩ đâu. Con xem, chẳng phải cô vẫn đang nói chuyện bình thường với con đây sao!"

"Uyển Uyển không sao là tốt rồi ạ!" Bánh bao nhỏ vỗ vỗ cái ngực nhỏ.

"Ừm, không sao đâu! Chỉ là anh tài xế đâm phải dê, xe khách hình như đang gặp chút sự cố, e là cô phải ngồi trên đường một lúc rồi... Đâu Đâu, di động của cô sắp hết pin rồi, không nói với con nữa nhé, cô cúp máy đây!"

Bánh bao nhỏ chỉ kịp gọi một tiếng: "Uyển Uyển~"

Nghe thấy đầu kia chỉ còn lại những tiếng tút tút, bánh bao nhỏ bấu môi, ném điện thoại bàn sang một bên.

"Hoắc Thần Hạo!"

Hoắc Trường Uyên nghiêng đầu né "ám khí", trầm ngâm không lên tiếng.

Bánh bao nhỏ ngây ngốc, thấy chuyện chẳng lành bèn co cẳng chạy khỏi hiện trường.

Thím Lý chuẩn bị xong mọi nguyên liệu cho bữa tối, từ trong bếp đi ra liền thấy bánh bao nhỏ lưng đeo ba lô, đang chạy vào trong nhà kho, thuận thực chuyển một chiếc ghế nhỏ ra, đứng lên trên kéo cửa ra.

Đến khi đi ra, nó đã đẩy theo một chiếc ô tô đồ chơi.

Hình như đây là món đồ ông Hoắc từ nước ngoài mua về cho nó từ sinh nhật năm ngoái, logo BMW bên trên bà còn nhớ rõ. Có điều, bánh bao nhỏ chê nó không phải xe đua, còn không buồn sờ vào, cứ thế bị bỏ quên trong garage.

Bánh bao nhỏ ngồi thẳng lên, xoay vô lăng, chẳng biết lúc ở đâu ra một chiếc khiên của Captain America.

Thím Lý vội lau tay tiến lên: "Ôi trời, tiểu thiếu gia của tôi, con đang làm gì đây!"

"Tai nạn!" Bánh bao nhỏ căng thẳng chỉ vào chiếc khiên bên cạnh, nói với giọng non nớt nhưng nghiêm túc: "Uyên Uyên đang mắc kẹt trên đường, bảo bảo phải qua đó cứu mỹ nhân!"

"Hả?" Thím Lý ngẩn người.

Tuy rằng bà không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng lẽ nào tiểu thiếu gia định lái chiếc ô tô đồ chơi này đi cứu cô Lâm?

Trong chớp mắt, bánh bao nhỏ đã lái xe chạy ra cửa chính, dọc đường còn đâm rầm rầm vào mấy món đồ trong nhà.

Chớp mắt nó đã ra gần tới cửa, cổ áo phía sau bị một bàn tay lớn xách lên, sau đó cả cơ thể nhỏ bé cũng bị xách ra khỏi xe như một con gà con, tay chân khuơ loạn xạ trong không trung.

Quay đầu nhìn thấy khuôn mặt đèn xì xì của papa, nó bỗng chốc phồng má.

Thím Lý nhìn thấy Hoắc Trường Uyên đã khoác áo vest lên người: "Cậu lại ra ngoài sao?"

"Vâng." Hoắc Trường Uyên rướn môi, đưa con trai cho bà: "Thím trông chừng nó!"

...

Giây phút màn hình điện thoại tối đi, Lâm Uyên Bạch dường như vẫn còn nghe thấy giọng nói non nớt đó đang gọi mình Uyển Uyển.

Cô lắc đầu phì cười, nhét chiếc di động còn chưa sập nguồn hẳn vào trong balo, ngó lên phía trước xem xét.

Sau khi về nước, ngoài việc phỏng vấn, cộng thêm chuyện của bánh bao nhỏ, cô vẫn chưa thể dành thời gian về quê. Không ngờ chuyến tàu hỏa duy nhất cũng đã bị hủy, bây giờ muốn về quê chỉ có thể ngồi xe khách đường dài.

Ngoài đường cao tốc ra, còn phải đi một đoạn quốc lộ nhỏ.

Chính đoạn quốc lộ nhỏ này, bỗng nhiên có một người nông dân đuổi cả đàn dê lao tới. Người tài xế xe khách không kịp tránh cứ thế đâm phải, có hai con dê ngã ngoài sắp chết.

Quan trọng là, xe khách cũng vì cú va chạm mà gặp sự cố, không thể khởi động lại, hơn nữa đã đi được nửa đường, hoàn toàn không thể quay lại, mọi người trên xe cứ thế bị mắc kẹt.

Sau khi xe tắt máy, trong xe cũng rất bí bách.

Có rất nhiều hành khách gần như đã đi xuống, xếp thành hàng hoặc ngồi xõm đứng bên lề đường, Lâm Uyên Bạch cũng xuống xe theo, tìm một mỏm đá cao để ngồi xuống.

Thời gian dường như trôi qua rất nhanh, cũng rất chậm.

Xe khách mãi không sửa xong, đoàn người cũng dần dần trở nên sốt ruột, bỗng nhiên có tiếng phanh xe dừng bên tai.

"Ở đâu ra một chiếc Land Rover thế kia!"

"Ôi trời ơi! Biển xe ngẫu quá, năm số 8!"

...

Lâm Uyên Bạch nghe có tiếng người bàn tán, cũng bất ngờ quay đầu sang nhìn, khi chạm phải đôi mắt sâu hút ấy, cô chợt sững người.

Hoắc Trường Uyên?

Lâm Uyên Bạch nhìn qua cửa kính mui xe, hướng thẳng vào mắt anh. Ánh nắng trên đỉnh đầu quá gắt, cô gần như nhìn không chân thực lắm, trong mơ hồ, cô nhìn thấy bóng dáng cao lớn của anh đã bước từ trong xe ra.

Hơn nữa còn đi thẳng về phía mình.

Các vị khách bàn tán xung quanh cũng đều tò mò nhìn theo anh.

Lâm Uyên Bạch ngẩng đầu, nhìn thấy Hoắc Trường Uyên đã đi tới trước mặt mình, che đi quá nửa chỗ ánh nắng. Tầm mắt của cô nhìn được tới yết hầu của anh và một khuôn cằm sạch sẽ, cũng đang cúi đầu nhìn cô.

Cô nuốt nước bọt, vừa kinh ngạc vừa thấy kỳ lạ: "... Sao anh lại ở đây?"

"Trùng hợp đi ngang qua." Hoắc Trường Uyên khẽ rướn môi.

"..." Lâm Uyên Bạch há hốc miệng, vậy thì cũng quá trùng hợp rồi đấy?

Hoắc Trường Uyên liếc nhìn anh tài xế đang nằm bò ra đất sửa xe bên cạnh cùng với một đoàn người sốt ruột ngồi đợi. Vì đây là vị trí đầu đường quốc lộ từ cao tốc đi xuống nên rất dễ phát hiện ra.

Anh nhíu mày, giơ chìa khóa xe trong tay ra hiệu với cô: "Lên xe đi!"

Lâm Uyên Bạch mím môi, không nhúc nhích.

"Vậy cô còn muốn ngồi đây bao lâu nữa? Cứ đợi tiếp, e là trời tối rồi cô cũng chưa về tới quê được đâu." Hoắc Trường Uyên nói xong, ngừng một lát, tiếp tục với ngữ khí thản nhiên: "Vừa hay tôi có việc phải làm nên tiện đường chở cô."

Lâm Uyên Bạch cắn môi, cảm thấy nói chuyện kiểu này không hay lắm, suy nghĩ một lúc bèn đứng lên.

Có điều sau khi từ trên xe xuống cô đã ngồi xuống móm đá này, ngồi một cái là ngồi suốt hơn hai tiếng đồng hồ, hai chân cũng tê đi. Đang định đứng lên theo đà thì lại ngã xuống, trước mắt bất ngờ xuất hiện một bàn tay lớn.

Lòng bàn tay khô ráp chìa ra đó, có thể nhìn rõ từng đường vân tay.

Cô dùng sức cắn môi, đang do dự không biết có nên đặt tay vào đó hay không.

Có lẽ vì mất kiên nhẫn, Hoắc Trường Uyên thẳng thừng chuyển sang nắm lấy tay cô, hơi dùng sức một chút, kéo cô dậy khỏi mòm đá. Sau đó anh quay người, đi thẳng về phía chiếc Land Rover. Nhưng anh vẫn để ý tới cô, bước chân cố tình chậm hẳn.

Anh mở cửa xe, thẳng thừng nhét cô vào trong xe.

Thấy anh giơ tay định kéo dây an toàn, Lâm Uyên Bạch vội lên tiếng: "... Tôi tự làm được!"

Thấy cô thắt xong dây an toàn, Hoắc Trường Uyên mới đóng cửa xe lại, vòng sang bên kia, khởi động xe, chiếc Land Rover lao vút đi trong ánh mắt ngưỡng mộ của bao người.

"Cứ đi thẳng đường này?"

Đi men theo đường quốc lộ khoảng hơn mười phút sau, Hoắc Trường Uyên hơi nâng cằm lên hỏi.

Lâm Uyên Bạch thu lại ngón tay đang chỉ đường: "Ừm..."

"Sao vậy?" Thấy anh nhíu mày, cô bất giác hỏi.

"Không sao." Hoắc Trường Uyên khẽ đáp.

Khuôn cằm anh có hơi căng thẳng. Con đường không có gì đặc biệt này lại thân thuộc một cách khó hiểu, giống như anh đã từng đi qua nó không chỉ một lần vậy...

Lúc chập tối, chiếc xe đỗ lại trước cửa nhà.

Lâm Uyển Bạch tháo dây an toàn bước xuống, cũng cầm theo cả balo. Thấy anh xuống theo, cô hỏi: "Tôi tới rồi, anh nói có việc cần đến đây, là việc gì vậy..."

Ban nãy dọc đường, Hoắc Trường Uyên không có ý định thả cô giữa đường. Anh lái thẳng xe xuống tận quê, nói là muốn tới đây có việc.

"Chụp mấy bức ảnh." Hoắc Trường Uyên rút một điều thuốc ra khỏi bao.

"Ảnh?" Lâm Uyển Bạch nhíu mày.

"Ừm." Hoắc Trường Uyên lắc bật lửa châm thuốc, thuận thực phả khói ra: "Hoa hoa cỏ cỏ, sông núi nước non, còn có nhà mái bằng. Đậu Đậu chưa xuống quê bao giờ, nó muốn ngắm!"

"..." Lâm Uyển Bạch ngẩn người, hỏi với vẻ khó tin: "Anh chạy từ thành phố về đây chỉ để chụp ảnh?"

"Không được?" Hoắc Trường Uyên hỏi ngược lại.

"Được chứ..." Lâm Uyển Bạch ghen lời.

Trước kia cô luôn cảm thấy, người có tiền thần kinh cũng hơi có vấn đề, quả nhiên dù mất trí nhớ hay không cũng vậy thôi.

Nghĩ tới chuyện mình đi nhờ người ta về đây, Lâm Uyển Bạch do dự nói, vẫn lên tiếng: "Vậy anh đợi tôi một lát, tôi sẽ dẫn anh ra bờ sông, ở đó phong cảnh khá đẹp!"

Hoắc Trường Uyên bật ra một tiếng "ừm" từ mũi coi như đáp lại.

Anh thấy cô lục một bộ chìa khóa từ trong balo ra, mở chiếc khóa ngoài cửa lớn. Có lẽ đã lâu không có ai ở, khóa hơi gỉ, một lúc sau mới mở ra được. Cô đẩy cửa ra, bước qua ngưỡng cửa đi vào nhà.

Cô cũng không ngồi xuống mà tạm thời lấy những thứ không cần dùng ngay ra trước, chỉ để lại đồ cúng.

Đóng cửa lại, Lâm Uyên Bạch đi ra ngoài: "Chúng ta có thể đi rồi!"

Bài vị của bà ngoại được lập sau núi. Bà được chôn chung với ông ngoại. Ngoài năm rời đi, cô có về thăm bà một lần thì hơn bốn năm nay, cô vẫn chưa quay về. Nước ngoài không thịnh hành việc đốt vàng tiền, cô chỉ có thể đi xuống chân núi thả một ít hoa cúc vào dịp lễ Thanh minh.

Ở trong mơ, thi thoảng cô cũng gặp lại bà ngoại, vẫn là nụ cười hiền từ ấy, không chút trách cứ.

Hoắc Trường Uyên từ đầu tới cuối chỉ im lặng đi phía sau cô, rút đi động ra chụp mấy bức ảnh non nước. Sau khi đủ số ảnh về đối phó với con trai, anh bèn cắt đi động nhìn sang cô.

Anh thấy cô xoay lưng về phía mình, ngồi trước một bia mộ, trên bia là hình ảnh một bà lão, có lẽ là bà ngoại hoặc cụ của cô.

Suốt cả quá trình cô không nói gì, chỉ giữ nguyên tư thế đó. Cô bày bánh và hoa quả trong balo ra, âm thầm đốt vàng tiền. Khi cô quay lưng lại, mắt cô rõ ràng đỏ hơn như vừa khóc.

Trái tim Hoắc Trường Uyên như bị thứ gì châm chích vậy.

Lâm Uyên Bạch nhìn thấy anh cũng hơi giật mình: "Anh chụp xong hết rồi à?"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên khẽ đáp.

Lâm Uyển Bạch gật đầu, không nói thêm gì nữa. Sau khi viếng bà xong, tâm trạng cô hơi bí bách, cô men theo bờ sông đi về phía thôn.

Chỉ là bỗng dưng nghĩ ra chuyện gì, cô bước chậm lại, sau đó vòng sang phía bên kia của anh. Hoắc Trường Uyên vốn dĩ đang đi sát bờ sông, cô đi qua là vị trí của hai người đã thay đổi.

"Cô làm gì vậy?" Hoắc Trường Uyên nhú mày hỏi.

Lâm Uyển Bạch giơ tay chỉ và trả lời anh: "Gần sông có rất nhiều loại cỏ trơn trượt, đi dễ trượt chân, nếu không cẩn thận sẽ rất dễ rơi xuống sông. Anh không biết bơi, rơi xuống sẽ không hay đâu."

"Sao cô lại biết tôi không biết bơi?" Hoắc Trường Uyên càng nhú mày đậm hơn, ngữ khí nghi hoặc.

"À..." Lâm Uyển Bạch sửng người, bấy giờ mới ý thức được mình đã buột miệng. Cô cắn môi ấp úng mấy giây, rồi vội vàng giải thích: "... Tôi đoán ra thôi! Tôi thấy ban nãy anh đi ven sông đều cố gắng đi sâu vào trong, chắc là anh sợ nước, thế nên mới đoán anh không biết bơi."

"Cô cũng quan sát tôi kỹ quá đấy!" Hoắc Trường Uyên nói một câu đầy ý tứ sâu xa.

Lâm Uyển Bạch chỉ cười ngượng ngập.

Dọc đường trở về, gặp được thím Triệu và mấy người bà con làng xóm.

"Tiểu Bạch! Cháu về thật rồi! Vừa nãy thím nghe bên nhà có tiếng động hơn nữa sau đó còn thấy một chiếc ô tô đỗ trước cổng nên đoán là cháu về. Đã lâu lắm không gặp cháu rồi!"

"Thím Triệu, thím vẫn khỏe chứ?" Lâm Uyên Bạch mỉm cười tiến lên.

"Khỏe lắm!" Thím Triệu nắm tay cô nói xong, rồi lại nhìn về phía bóng dáng cao lớn ngay gần đó: "Về chung với bạn trai à?"

~Hết chương 211~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 212

Những người khác đều cười ha ha nhìn cô.

Trước kia khi bà ngoại chưa qua đời, Hoắc Trường Uyên thường xuyên cùng cô về quê, hơn nữa sự kiện cửa hàng tạp hóa lúc ban đầu đã tạo thành một hiệu ứng khá rầm rộ. Lúc đó có không ít người biết cô đã tìm được một người bạn trai rất giàu có lái xe hơi.

Chỉ tiếc là, vật đổi sao dời...

Lâm Uyên Bạch cười cười, không thể giải thích gì nhiều.

Lần này cô về, trong balo đã sớm chuẩn bị sẵn quần áo thay giặt. Cô định sẽ ở lại đây một đêm. Đi đến cửa nhà, trời cũng đã tối, Hoắc Trường Uyên mở cửa xe, nổ máy nhưng mãi không đi.

"Sao vậy?" Lâm Uyên Bạch hỏi.

"Vạch xăng báo hết rồi." Hoắc Trường Uyên nhú mày nói.

"Hả?" Lâm Uyên Bạch khẽ kêu lên.

Hoắc Trường Uyên càng nhú mày đậm hơn, tiếp tục rướn môi, ngữ khí cũng có phần khó xử nhẹ: "Xăng trong bình cũng không còn lại nhiều, chưa lái ra khỏi quê chắc đã không trụ được nữa."

Lâm Uyên Bạch cũng ngó qua cửa xe nhìn vào, vạch xăng bên trên đúng là đã cảnh báo rồi.

Cô cảm thấy khó tin, không ngờ một người lái xe lâu năm như Hoắc Trường Uyên mà cũng phạm phải sai lầm cấp thấp như vậy.

Thấy anh rút chìa khóa xe xuống, đẩy cửa ra, Lâm Uyên Bạch cũng bắt đầu sầu não: "Vậy phải làm sao? Ở dưới này cũng không có trạm xăng, hơn nữa cho dù có xe cũng chỉ là xe ba gác chở dầu củi, hoàn toàn không giúp được gì. Trong thị trấn thì có đầy, chỉ là giờ này..."

"Xem ra tối nay tôi chỉ còn cách ngủ nhờ nhà cô thôi."

"..."

Cuối cùng, Lâm Uyên Bạch vẫn đồng ý với anh.

Dẫu sao cũng nhờ Hoắc Trường Uyên cô mới có thể thuận lợi quay về quê, coi như trả anh món nợ này.

Đã lâu năm không có ai ở đây rồi, bụi trong nhà để lại một lớp rất dày. Lâm Uyên Bạch quét dọn rất lâu mới miễn cưỡng dọn ra được một căn nhà tạm gọi là nhà. Chẳng mấy chốc đã đến tám giờ, dạ dày bắt đầu kêu bài ca vườn không nhà trống.

Lâm Uyên Bạch nhìn người đàn ông này giờ vẫn ngồi trên chiếc ghế gỗ đào hút thuốc, khoanh tay trước ngực: "Này, tối nay anh muốn ăn gì?"

Ban này vào trong bếp cô đã nhóm lửa lên, chỉ có điều trong nhà không có thức ăn gì, ăn gì cũng là một vấn đề đấy.

Hoắc Trường Uyên nghe vậy, trầm ngâm giây lát: "Ăn mì đi!"

Thím Lý ngoài việc báo cáo với anh con trai vẫn lén lút đi tìm cô thì cũng nói đến vấn đề ăn uống xưa nay luôn là chuyện đau đầu. Thím Lý nói,

bây giờ bánh bao nhỏ thường xuyên đòi cô nấu mỳ, khiến anh cũng không khỏi hiếu kỳ.

"Ồ..." Lâm Uyên Bạch ngẩn ra giây lát rồi gật đầu.

Nếu ăn mỳ thì tốt quá rồi, không quá phức tạp. Cô nói với anh: "Vậy anh vào trong nhà đợi trước, tôi ra tiệm tạp hóa mua gói mỳ vắt về."

Chẳng quá lâu sau, hai bát mỳ nóng hổi bốc khói nghi ngút đã được nấu xong.

Trên hai bát mỳ đều có một quả trứng trần, rắc hành hoa làm điểm xuyết.

Hoắc Trường Uyên dường như không nghĩ lại là kiểu mỳ đơn giản này. Anh cầm đũa khều khều, hơi nóng phả lên mắt. Anh im lặng cúi đầu đưa mỳ vào miệng, từ đầu tới cuối không lên tiếng nói gì, cũng không đưa ra bất kỳ đánh giá nào.

Có điều ăn hết một bát, anh nhìn về phía cô: "Còn nữa không?"

"Còn nữa..." Lâm Uyên Bạch gật đầu.

Cô đổ nốt chỗ trong nồi ra cho anh, sau đó nhìn anh ăn hết, uống cạn cả nước dùng, trong lòng không hiểu đang có cảm xúc gì.

Tới buổi tối khi đi ngủ, Lâm Uyên Bạch nhường phòng ngủ cho anh, còn mình thì ngủ ở phòng cũ của bà.

Vì chăn gối để lâu quá rồi, không thể ngủ được nên cô qua nhà thím Triệu mượn hai chiếc chăn, trong đó một chiếc trải lên giường đất, chiếc kia ôm sang căn phòng ngủ đối diện.

Khác với đêm ở khách sạn, còn có bánh bao nhỏ ở đó, đêm khuya chỉ có cô nam quả nữ, cô bỗng hơi hối hận khi đồng ý cho anh ngủ nhờ.

Cánh cửa khép hờ, nhưng cô không dám mạo muội đẩy ra.

"Cộc cộc!"

Lâm Uyên Bạch giơ tay gõ: "À, tôi tiện đi vào không? Tôi sang hàng xóm mượn chăn, mang qua cho anh..."

"Vào đi!" Giọng Hoắc Trường Uyên vọng ra.

Lâm Uyên Bạch đẩy cửa ra với vẻ thăm dò, nhìn thấy một Hoắc Trường Uyên ngồi trên chiếc ghế trước cửa sổ. Tuy anh đã cởi áo vest nhưng vẫn ăn mặc chỉnh tề, cô thở phào nhẹ nhõm. Cô thật sự rất sợ lại bắt gặp một vài cảnh xấu hổ.

"Để tôi trải giúp anh..." Cô ôm chăn đi về phía giường.

"Làm phiền cô!" Hoắc Trường Uyên ngồi im không nhúc nhích.

Lâm Uyên Bạch đi qua, liếc nhìn, chú ý thấy ngón tay anh kẹp điều thuốc. Thói quen của anh bốn năm rồi vẫn không thay đổi, nhưng cô có chú ý, mỗi lần đứng trước mặt bánh bao nhỏ, anh đều không hút.

Xem ra anh là một người cha tốt.

Lâm Uyên Bạch đặt tạm vỏ chăn sang một bên, thay chiếc cũ trên giường xuống, đổi thành chiếc mới.

Cô cố gắng làm thật tốc độ, nhanh chóng trải xong để ra ngoài. Sau khi đặt gọn gàng chiếc gối lên, cô quay người, nhưng bỗng giật nảy mình.

Hoắc Trường Uyên đã lảng lạng đi ra sau lưng cô từ lúc nào, bóng dáng cao lớn đổ xuống, che đi ngọn đèn trên đỉnh đầu. Vì là tư thế cúi người nên một vài chiếc cúc áo nơi lồng ngực bung ra, để lộ làn da màu đồng rắn chắc loáng thoáng bên trong.

"Anh..."

Lâm Uyển Bạch nuốt nước bọt.

Cô muốn né người sang bên cạnh để đứng thẳng lên nhưng anh bất ngờ giữ chặt tay cô, rồi lập tức đẩy cô ngã ra giường.

Không ngờ anh lại có hành động đột ngột ấy, Lâm Uyển Bạch hoàn toàn không phòng bị. Cô ngã nhào lên giường, ngược mắt lên, cơ thể rắn chắc đã chống bên trên, gần như hoàn toàn kín kẽ, mùi hương nam tính phả tới.

Cô cắn môi, giờ tay đẩy anh: "Hoắc Trường Uyên... Anh định làm gì!"

"Cô nói xem tôi muốn làm gì?" Hoắc Trường Uyên hỏi ngược lại cô, khuôn mặt cương nghị áp sát, nhìn bờ môi mỏng gần trong gang tấc, anh buộc phải khống chế mới không lập tức cúi đầu hôn nó, cảm giác máu trong người đang dần dần sôi sục.

"... Anh buông ra, để tôi đứng dậy!" Lâm Uyển Bạch bắt đầu giãy giụa.

"Nếu tôi không buông thì sao?" Hoắc Trường Uyên nhướn mày, cũng ngạc nhiên vì chất giọng đã khàn đặc đi của mình.

"..." Lâm Uyển Bạch trừng mắt nhìn anh.

Đang định lên tiếng, anh như một chiếc máy đếm giờ, chuẩn xác bịt kín miệng cô.

Cô thậm chí không kịp né tránh, đã cảm nhận được đầu lưỡi của anh.

Cả người Lâm Uyên Bạch bị sức nặng của anh đè chặt, không thể trốn thoát, đành dùng răng cắn anh. Ngay sau đó cô nghe thấy anh kêu suýt xoa một tiếng, nhưng đôi môi không chịu rời đi, mùi máu tanh lan ra ngược lại càng khiến anh hung hãn hơn.

Khi nụ hôn kết thúc, mặt cô đỏ bừng lên vì thiếu khí một thời gian dài.

Giống như lúc trước, Lâm Uyên Bạch phần nộ giờ cao tay lên.

Có điều, lần này ngón tay còn chưa kịp chạm vào mặt anh cô đã bị anh giữ chặt tay rất nhanh, đưa nó vượt qua đỉnh đầu, hình thành tư thế trói buộc, mặc cho người ta muốn làm gì tùy thích.

Lâm Uyên Bạch trợn trừng mắt.

Một bàn tay khác của anh luồn vào trong qua lớp quần áo...

"... Hoắc Trường Uyên!"

Lâm Uyên Bạch gấp gáp khẽ kêu lên.

Đây là lần thứ hai trong tối nay cô gọi cả họ lẫn tên của anh. Một người có thân phận như anh, rất nhiều người sẽ gọi anh một tiếng Hoắc tổng hoặc anh Hoắc, rất ít người dám gọi anh như vậy. Có điều anh không những không bực, ngược lại còn muốn nghe cô gọi thêm mấy tiếng.

Giống như, cô vốn dĩ phải gọi anh như thế vậy.

Bầu không khí trong phòng quá mờ ám, còn sự nguy hiểm nơi đáy mắt anh lại quá mãnh liệt.

Lâm Uyên Bạch cố gắng giãy giụa, nhưng hai cánh tay và đôi chân đều bị chèn chặt, hoàn toàn trở nên vô dụng, ngược lại động tác của cô chỉ khiến mấy cúc áo dưới cổ cô bung ra.

Lớp ren màu đen của áo ngực loáng thoáng lộ ra, lúc có lúc không.

Lâm Uyên Bạch không dám động đây nữa, căn môi trềng mắt nhìn anh, thấy anh bất ngờ giật giật khóe môi: "Những lời lúc đó cô và đám láng giềng kia nói, tôi đã nghe thấy hết rồi."

Cô chợt sống người, mới hiểu thì ra anh đã hiểu lắm.

Nhưng không thể giải thích chuyện này được, điều duy nhất cô có thể làm chính là nghĩ cách thoát ra khỏi vòng vây của anh.

"Nếu thật sự không muốn thì sẽ không đồng ý giữ tôi ở lại." Hoắc Trường Uyên hơi nheo mắt lại, ngữ khí cũng sâu xa đầy ý tứ như lúc đứng bên bờ sông, thậm chí còn nửa đùa nửa thật: "Lâm Uyên Bạch, mấy trò lạt mềm buộc chặt chơi vừa phải thôi là đủ rồi đấy!"

Lâm Uyên Bạch thật sự tức đến muốn bật cười.

Lòng tốt bị coi như lòng lang dạ thú!

Còn nữa, cô mềm mỏng với ai, định buộc chặt ai?

Lâm Uyên Bạch nhắm mắt lại, khi mở ra, cô cười khẩy, không chút khách khí: "Hoắc Trường Uyên, có phải anh thật sự bị mắc bệnh hoang tưởng không?"

Động tác cúi xuống của Hoắc Trường Uyên chợt khựng lại, đôi mày dần dần nhíu lại.

"... Có người đến!"

Lâm Uyên Bạch bất ngờ vượt qua anh, căng thẳng nhìn về phía cửa sổ.

Hoắc Trường Uyên nghe thấy vậy cũng vô thức quay đầu lại nhìn. Mà chính trong khoảng thời gian phân tâm ấy, cô gái bên dưới đã tranh thủ chuồn lẹ, lăn sang bên cạnh, nhảy xuống giường, chạy ra phía cửa.

Bên ngoài cửa sổ tối om om cũng cực kỳ yên ắng, làm gì có chút động tĩnh nào.

Hoắc Trường Uyên ý thức được mình bị lừa, muốn tóm lấy cô nhưng đã muộn.

Lâm Uyển Bạch chạy rất nhanh, lao đi như chạy bút tốc 100m, gần như chớp mắt đã lao ra khỏi phòng ngủ, hướng thẳng về căn phòng đối diện. Sau khi cửa đóng chặt lại, anh còn nghe thấy tiếng khóa kỹ càng.

Trong phòng ngủ chỉ còn lại mình anh mà bầu không khí mờ ám có vẻ vẫn chưa hoàn toàn tản đi hết.

Hoắc Trường Uyên lật người nằm lên giường. Vò ga rất sạch sẽ, có lẽ vừa mới được giặt, nếu ngửi kỹ vẫn còn mùi xà phòng. Anh đổ một điều thuốc ra tay, ngậm lên miệng, làn khói trắng bay đi bốn phía.

Cùng với mỗi làn phả khói, anh cũng như đang cố gắng xoa dịu điều gì đó.

Chỉ là sau khi hút hết hai điều thuốc, khi cúi xuống nhìn, một nơi nào đó dưới hông vẫn không có dấu hiệu xẹp xuống.

Đôi mắt u tối hơi nheo lại, đáy mắt càng lúc càng tối đi, nhất là khi lòng bàn tay phải nắm chặt lại, dường như vẫn còn cảm nhận được cảm giác mềm mại từ làn da cô, giống như một bông dương liễu vậy.

Hoắc Trường Uyên nuốt nước bọt, cổ họng hơi khô.

Anh chưa hề có nhu cầu về phương diện đó đối với phụ nữ, hoặc có thể nói anh không nổi được hứng, hình như cũng không cứng lên được. Sự xuất hiện của con trai khiến anh cũng cảm thấy bất ngờ, không ngờ mình cũng nảy sinh quan hệ với phụ nữ, lại còn để lại mầm mống.

Vì anh gặp tai nạn, có một khoảng gian anh hồi phục sức khỏe trong bệnh viện.

Hoắc Chấn từng cho anh xem ảnh người phụ nữ có số phận giống mẹ, người phụ nữ đáng thương chảy máu quá nhiều, không kịp bước xuống bàn mổ. Trông cũng không lớn tuổi, diện mạo khá tiêu chuẩn. Chỉ có điều anh không có chút ấn tượng nào hết, càng không nổi lên được chút gợn sóng dục vọng nào.

Anh cũng từng nghi ngờ nên cũng từng làm giám định quan hệ cha con. Phần trăm huyết thống giữa bánh bao nhỏ và anh là 99%, thế nên anh chỉ coi như là một chuyện tình một đêm.

Giống như nụ hôn dưới tòa chung cư lần trước, mới đủ đã khiến bụng dưới của anh căng lên, máu huyết sôi sục tưởng phun trào. Bản thân Hoắc Trường Uyên cũng rất kỳ lạ về phản ứng cô mang lại cho mình.

Khi châm lên điều thuốc thứ ba, khát vọng muốn có được đó vẫn không hề giảm bớt.

Hoắc Trường Uyên chỉ rít một hơi rồi dập tắt điều thuốc, cởi thắt lưng bằng kim loại ra, bàn tay lớn trượt xuống dưới.

Rất lâu sau, trong phòng vang lên tiếng kêu hự của người đàn ông...

Hoắc Trường Uyên ném đồng giấy vệ sinh vào thùng rác, tắt đèn, phòng ngủ chìm vào bóng tối.

Sau một khoảng thời gian ngắn được giải phóng, thứ kéo đến ngay sau đó là sự "đói kém". Anh lật người, kéo chăn qua. Khi chuẩn bị nhắm mắt lại, anh bất ngờ nghe thấy tiếng cửa được mở ra, sau đó là tiếng bước chân.

Anh nhìn ra ngoài cửa sổ, loáng thoáng nhìn thấy ánh đèn vàng vọt và một hình bóng nhỏ bé.

Lâm Uyên Bạch tay cầm đèn pin, bước chân vội vàng từ vườn đi thẳng ra ngoài cửa, hướng về phía bờ sông.

Ban nãy khi nằm xuống ngủ, cô chợt phát hiện chiếc chìa khóa nhỏ đeo trên cổ đã biến mất.

Lục tung khắp các góc ngách trong phòng nhưng vẫn không tìm ra. Cuối cùng cô nhớ ra hình như chập tối khi đi thăm mộ bà trở về, cô vòng sang bên kia của Hoắc Trường Uyên, bị chất ván vì sao lại biết anh không bơi được, vì quá chột dạ nên cô đã gượng gạo sờ tay lên cổ, chắc là lúc đó nó đã vô tình bị rơi xuống.

Lâm Uyên Bạch thật sự rất sợ, lỡ bị ai khác nhặt được thì phải làm sao.

Nơi đây không phải thành phố, không thể xem lại camera. Nếu như bị người ta nhặt được thì thật sự sẽ không biết phải đi đâu tìm. Thế nên cô không còn tâm trạng nào mà ngủ, phải tìm đèn pin để ra ngoài tìm.

Dưới quê không có đèn đường, cô chỉ có thể dựa vào nguồn sáng trong tay.

Nhưng khu vực bên bờ sông quá rộng, cộng thêm có bụi cỏ, muốn tìm một thứ bé xiu như dây chuyền, quả thực đã khó còn thêm khó.

Ngay gần đó có một dãy núi, ngoài phần mộ của ông bà ngoại cô, còn có rất nhiều người dân thôn quê cũng đều ở đó. Gió đêm thổi tới, cô cũng cảm thấy lạnh gáy, lòng bàn tay đỏ đẫm mồ hôi lạnh.

Nhưng không còn cách nào khác, cô phải tìm cho ra.

Lâm Uyên Bạch bạo gan, không nhìn về phía núi nữa, men theo bờ sông cúi người lom khom từng bước nhỏ, ánh đèn pin soi vào trong lùm cỏ, tìm kiếm theo kiểu trải thảm từng chút một.

Bỗng nhiên, loáng thoáng có âm thanh gì đó vang lên.

Sóng lưng Lâm Uyên Bạch cứng đờ lại.

Âm thanh đó có vẻ như vọng từ phía sau tới, hơn nữa càng lúc càng gần, càng lúc càng gần...

"Á! Maaa..."

Khi có thứ gì đập vào vai cô, Lâm Uyên Bạch la lên thất thanh.

Cô không dám quay đầu lại, chỉ biết co căng chạy về phía trước, quả thực hồn bay phách lạc. Nhưng có vẻ như thứ đó cứ tiếp tục đuổi theo cô, đột ngột ôm lấy eo cô. Cô cần như sụp đổ: "Buông tôi ra... maaa!"

Người bị gọi là ma chính là Hoắc Trường Uyên, anh âm thầm giật giật khóe môi trong bóng tối.

"Nhìn rõ tôi là ai đã!" Anh xoay người cô lại, quát lên không mấy thân thiện.

Một giọng trầm quen thuộc, sự đụng chạm cơ thể ấm áp...

"... Hoắc Trường Uyên?" Bây giờ Lâm Uyển Bạch mới như tìm lại hồn vía. Cô nuốt nước bọt, vẫn chưa bình tĩnh hẳn: "Sao anh cũng ra đây?"

Hoắc Trường Uyên liếc nhìn chiếc đèn pin, trầm giọng: "Câu này tôi nên hỏi cô mới đúng chứ? Nửa đêm nửa hôm không đi ngủ, lén le lén lút ra ngoài này làm gì!"

~Hết chương 212~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 213

Lâm Uyên Bạch nghe vậy, sửng người nhìn anh.

Có vẻ như nhất thời cô chưa thể thoát ra khỏi bóng ma tâm lý, cô ấn tay lên ngực, lồng ngực phập phồng lên xuống.

"Tôi hỏi cô đó!" Hoắc Trường Uyên nhú mày.

Lâm Uyên Bạch co rụt người lại, bây giờ mới bình tĩnh trả lời: "Đây chuyện của tôi mất rồi..."

Cô len lén nhìn anh, rồi thở hắt ra một hơi.

Đúng là ma không dọa nổi người còn người thì dọa chết người!

"Đây chuyện?" Hoắc Trường Uyên hơi nhú mày một chút.

"Ừm..." Lâm Uyên Bạch gật đầu, giơ tay chạm lên phần cổ trống trơn: "Có lẽ là rơi mất lúc chập tối qua. Tôi sợ sáng ngày mai sẽ có người nhặt mất nên định ra đây tìm xem."

Hoắc Trường Uyên nhìn một vòng bốn phía xung quanh. Tối nay trời nhiều mây, ánh trăng đọng đưa trên đỉnh đầu đã bị mây che đi không ít, chỉ có dòng sông phản chiếu lại chút ánh sáng. Hơn nữa xung quanh toàn là cỏ, tuy thường xuyên có người đi qua đi lại nhưng một thứ như thế bị rơi ở đây rất khó tìm.

"Tối thui thế này cô đi đâu mà tìm!"

Lâm Uyên Bạch ra hiệu: "Tôi có mang đèn pin..."

"Chỉ là một sợi dây chuyền quèn, về đi ngủ đã, mai rồi tính!" Nói rồi Hoắc Trường Uyên kéo cô đi về.

"Không được!" Lâm Uyên Bạch kiên quyết hất tay ra, lắc đầu, ánh mắt mông lung, mím môi lại: "Muốn về anh tự về đi, tối nay nếu không tìm ra, tôi sẽ không về đâu..."

Nghe vậy, Hoắc Trường Uyên hừ một tiếng lạnh lùng, định quay đầu bỏ đi.

Có điều đi được mười mấy bước, anh lại dừng chân, bàn tay đút trong túi quần nắm chặt lại. Trong tầm mắt, cái bóng thanh mảnh kia đã lại cúi lom khom, cầm đèn pin bắt đầu cuộc tìm kiếm trở lại.

Xung quanh thì tối mò mò, chỉ có mình cô lẻ loi.

Chỗ này rất heo lánh, nhà nào cũng đã tắt hết đèn đi ngủ cả. Nghĩ tới dáng vẻ hoảng hồn của cô ban nãy khi nhìn thấy mình, anh nhíu mày, cuối cùng vẫn quay trở lại. Gặp phải người như anh thì còn đỡ, lỡ đụng trúng một kẻ có ý đồ bất chính thì cô có hét khản giọng cũng vô ích...

Dưới ánh trăng mông lung, Hoắc Trường Uyên nhăn nhó mặt mày: "Có biết đại khái rơi ở chỗ nào không?"

"À, không biết..."

Lâm Uyên Bạch quay đầu nhìn thấy anh, không khỏi ngẩn người.

Không ngờ anh đi rồi còn quay lại, cô giơ tay chỉ vào một khu vực, bối rối nói: "Có thể ở trong đám cỏ này..."

"..." Mặt Hoắc Trường Uyên tối sầm lại.

Có điều vì trời cũng tối nên không nhìn ra được.

Tới khi rút di động ra, bật đèn pin lên rồi cúi xuống, anh bắt đầu hối hận. Ban nãy không hiểu anh bị làm sao nữa, cứ thế quay lại như bị ma xui quỷ khiến, nửa đêm cùng cô lần mò tìm dây chuyền trong bụi cỏ này như hai đứa thần kinh...

Lâm Uyên Bạch cũng đang âm thầm liếc anh.

Cả hai đều không nói gì, lần lượt chia ra làm hai hướng trái phải. Có điều mùi hương nam tính cứ phảng phất đâu đây khiến cô không còn sợ hãi như trước nữa.

"Lâm Uyên Bạch!"

Hoắc Trường Uyên đột ngột gọi một tiếng.

Lâm Uyên Bạch ngẩng đầu lên: "... Dạ?"

Hoắc Trường Uyên đã đứng thẳng người, ra hiệu xuống chân mình: "Cô qua đây xem xem, có phải cái này không!"

Nghe vậy, Lâm Uyên Bạch rảo bước chạy qua, ngồi xổm xuống tỉ mỉ nhìn kỹ. Quả nhiên có thứ gì lấp lánh loáng thoáng bên dưới. Cô giơ tay vâng vâng, chẳng mấy chốc chiếc chìa khóa nhỏ có nạm kim cương nhẹ nhàng rụng đưa.

"Là cái này!" Cô mừng rỡ kêu lên: "Làm tôi hết hồn, tôi còn tưởng tối nay sẽ không tìm được..."

"Bây giờ có thể quay về rồi chứ?" Hoắc Trường Uyên cất di động đi.

"Ừm..." Lâm Uyên Bạch gật đầu ngay.

Dọc đường về, cả hai không ai nói gì. Một người đắm chìm trong niềm vui tìm lại được dây chuyền, người kia thì đắm chiêu gì đó không rõ.

Phương Bắc cho dù vào mùa xuân, tối đêm cũng rất lạnh. Vào trong nhà, Lâm Uyển Bạch lúc tối có đun ấm nước nóng, cô rót ra hai cốc, đưa cho anh một cốc.

"Hoắc Trường Uyên, anh uống cốc nước nóng đi..."

Cô rất chân thành nói: "Hôm nay cũng may có anh, nếu không đã chẳng tìm được ra nhanh như vậy, cảm ơn anh!"

Hoắc Trường Uyên cầm cốc nước lên, liếc nhìn bàn tay nắm chặt của cô.

Từ lúc về đến giờ, cô vẫn nắm chặt nó trong lòng bàn tay, chỉ sợ lại đánh rơi thêm lần nữa. Đến hình dáng cụ thể của nó anh còn chưa được thấy rõ. Chỉ biết đó là một sợi dây chuyền bạch kim, có một mặt dây chuyền được nạm kim cương.

"Sợi dây chuyền đó đắt lắm sao?" Hoắc Trường Uyên hỏi vu vơ.

"À, cũng không rẻ..." Lâm Uyển Bạch suy nghĩ một chút rồi gật đầu.

Nếu cô nhớ không nhầm, lúc đó đổi giá của nó sang nhân dân tệ chỉ ít cũng phải hơn bảy mươi ngàn. Ban đầu khi đeo lên cổ, cô thậm chí còn lo lắng sẽ bị một ai đó đi ngang qua giật mất, nghĩ lại đúng là khờ khạo.

Hoắc Trường Uyên bàng hoàng hiểu ra: "Chẳng trách đêm hôm cô cũng phải tìm lại bằng được, sợ người ta nhặt mất!"

"Không phải thứ gì đắt mới là đáng giá." Nhưng Lâm Uyển Bạch lắc đầu. Cô nắm chặt tay lại, cảm nhận cảm giác có vật ấy trong tay, chưa nghĩ

nhiều đã buột miệng nói ra: "Giá của nó không rẻ nhưng đối với tôi, nó có ý nghĩa đặc biệt. Hơn nữa, người tặng tôi món quà này khi đó đã nói sau này đi đến đâu cũng phải đeo nó, lúc nào cũng phải ở trên cổ, đi tắm cũng không được tháo xuống..."

"Ha, bá đạo quá nhỉ!" Hoắc Trường Uyên cười khẩy.

Thì đó...

Có điều bị chính anh nói vậy, cô ngược lại thấy buồn cười.

Lâm Uyên Bạch bật cười, giọng nhẹ nhàng: "Quan trọng nhất là tôi từng hứa sẽ không làm mất cũng sẽ không trả lại cho anh ấy."

Đây chính là nguyên nhân cô cố gắng muốn tìm lại.

Tuy rằng bốn năm trước hai người họ đã chia tay, hơn nữa cô còn từng nhìn thấy một sợi dây chuyền cùng kiểu ở chỗ Lục Tịnh Tuyết, nhưng cô vẫn luôn đeo nó trên cổ, chưa từng tháo ra. Dây coi như là chút kỷ niệm duy nhất của cô còn lại với chuyện tình cảm đó.

Nói xong, Lâm Uyên Bạch thấy anh nhìn mình mới ý thức được mình đã nói nhiều rồi, vội cup mắt xuống, không đề cập thêm nữa.

Hoắc Trường Uyên hơi nheo mắt lại: "Lẽ nào là quà bạn trai tặng?"

"Không phải..." Lâm Uyên Bạch lắc đầu.

Cảm thấy định nghĩa đó không đúng, cô sửa lại: "Bạn trai cũ..."

Giây phút thấy cô lắc đầu, Hoắc Trường Uyên cảm nhận rõ ràng sự nhẹ nhõm nơi lồng ngực, một sự nhẹ nhõm không có lý do.

"Bạn trai cũ?" Anh nhú mảy, bất ngờ vì sự tò mò của mình: "Cô đá anh ta?"

"Không..." Lâm Uyên Bạch lại lắc đầu.

"Vậy tức là anh ta đá cô rồi?"

"..."

Thấy cô không nói gì, rõ ràng là sự mặc nhận. Hoắc Trường Uyên rướn môi hỏi tiếp: "Vì sao lại chia tay, anh ta có người phụ nữ khác?"

"Coi như là vậy đi..." Lâm Uyên Bạch đáp mơ hồ.

Có thể coi là vậy. Khi trước đưa ra đề nghị chia tay với cô, anh nói không muốn tiếp tục chơi trò chơi tình cảm nữa, muốn lựa chọn người vợ tương lai của mình.

"Đồ của gã tệt bạc đó tặng cô, mà cô còn coi như bảo bối làm gì, nửa đêm còn phải chạy ra ngoài tìm? Anh ta đã đá cô rồi, cô còn giữ thứ rẻ rách này làm gì!" Hoắc Trường Uyên sa sầm mặt mày, trầm giọng nói.

Lâm Uyên Bạch tròn tròn mắt, dường như sửng người vì cụm từ "gã tệt bạc" của anh.

Tự nói mình tệt bạc là cái thể loại gì...

"Sao hả, lẽ nào như vậy còn chưa đủ tệt?"

Thấy vậy, ngữ khí Hoắc Trường Uyên càng trầm thêm mấy phần.

Lâm Uyên Bạch nuốt nước bọt, gượng gạo nói một câu: "À, là... đồ tệt bạc..."

Nghe thấy cô cũng nói như vậy, sự khó chịu trên nét mặt Hoắc Trường Uyên rõ ràng có dịu đi không ít.

Lâm Uyên Bạch len lén liếc nhìn anh rồi lại âm thầm quay về.

Cúi đầu nhìn sợi dây chuyền nằm trong tay, cô đi tới trước gương, hơi cúi đầu xuống, muốn đeo lại nó lên cổ. Có điều vì góc nhìn bị khuất nên có đôi chút khó khăn. Cô cố gắng dùng ngón tay lần sờ móc khoá.

"Tôi giúp cô!"

Đằng sau bất ngờ vang lên tiếng bước chân.

Một bóng dáng cao lớn trùm xuống, cô vội lắc đầu: "Không cần đâu..."

Giây phút cô lên tiếng, bàn tay lớn của Hoắc Trường Uyên đã vòng từ phía sau qua.

Lâm Uyên Bạch đành đổi sang vén mái tóc mình sang bên, cúi thấp đầu xuống, quan sát anh đeo dây chuyền của mình qua gương. Khi anh buông ra, ngón tay thô ráp như vô tình lướt qua làn da của cô, để lại những vết bỏng nhỏ.

Dưới ánh đèn vàng vọt, làn da sau gáy cô vừa trắng vừa mềm mại.

Vì lý do chiều cao, khi cúi xuống, tầm mắt của Hoắc Trường Uyên vừa hay rơi xuống hai bên gò lên trước ngực cô.

Bất giác nhớ lại lúc kịch liệt trên giường, bên trong còn loáng thoáng lộ ra lớp ren màu đen của áo lót, bụng dưới của anh lại một lần nữa căng thẳng. Anh liên tục nuốt nước bọt, cố gắng quay đi.

Chỉ có điều hai giây sau anh lại không kìm được lòng, nhìn thêm chút.

Đôi mắt u tối hơi nheo lại, dừng trên sợi dây chuyền đựng đưa trên cổ cô.

Nhớ tới việc trước đó cô trân trọng nó ra sao, anh khinh thường bĩu môi. Hoắc Trường Uyên biết đây là một món đồ đắt giá, mấy nhân viên nữ bên dưới thi thoảng cũng ngồi bàn tán về chuyện này.

Có điều đứng ở khoảng cách gần, khi nhìn rõ chiếc chìa khóa nhỏ đựng đưa ở đó, sau khi biết nó là hình những cánh hoa hướng dương, đầu anh bỗng dựng lên một cơn đau dữ dội.

Lâm Uyên Bạch phát hiện ra sự bất thường của anh, bất giác hỏi: "Hoắc Trường Uyên, anh không sao chứ..."

"Hơi đau đầu một chút." Hoắc Trường Uyên giơ tay day hai bên thái dương.

Khi lại nhìn chiếc chìa khóa đó, cảm giác nhói đau vô lý ấy lại nổi lên.

"Tôi tìm cho anh ít thuốc giảm đau nhé?" Lâm Uyên Bạch vội nói.

Hoắc Trường Uyên lắc đầu: "Không cần đâu, đã đỡ nhiều rồi, có thể là bệnh thần kinh."

Lâm Uyên Bạch đi qua, đưa cốc nước cho anh. Sau khi nhìn thấy anh uống hai hớp nước ấm, đôi mày nhíu chặt dần dần dần ra, có vẻ đã thật sự đỡ hơn một chút.

Cô thở phào rồi chợt nhớ ra chuyện gì, cô nghi hoặc hỏi: "À, đúng rồi, sao muộn vậy rồi anh chưa ngủ?"

Cô nhớ ban nãy khi cô đi ra đã muộn lắm rồi, hơn nữa cô còn bước rất khẽ, vì sợ quấy rầy anh không ngờ anh cũng chưa ngủ.

Nét mặt Hoắc Trường Uyên thoáng qua chút ngượng ngáp.

Không thể nói với cô vì dục vọng không được thỏa mãn, anh nắm hờ tay thành nắm đấm, đặt lên khóe miệng ho khẽ một tiếng: "Quên mang theo thuốc ngủ."

"Ồ..." Lâm Uyển Bạch hiểu ra, gật gù.

Dường như sợ bị cô nhìn thấu gì đó, Hoắc Trường Uyên hạ giọng nói một câu: "Tôi về phòng đây!"

Sau khi nhìn theo cái bóng có phần hơi cứng đờ của anh đi vào phòng ngủ, cô giờ tay chạm lên cổ, cũng lặng lẽ quay vào phòng.

...

Sáng hôm sau, khi mặt trời vừa mọc ngoài cửa sổ, cô đã dậy rồi.

Không phải vì cô dậy sớm mà vì cơn ác mộng cũ lại làm phiền.

Vì còn quá sớm, lại nằm không quen giường đất, cũng vì nhiều năm chưa quay lại quê, Lâm Uyển Bạch quyết định ra ngoài đi lòng vòng.

Dưới quê có một khu vực nằm ở lưng chừng đồi là nơi có phong cảnh đẹp nhất, bên dưới là dòng sông thơ mộng, nhìn ra xa là dãy núi trùng điệp phía sau là những thôn làng nghi ngút khói bếp.

Lâm Uyển Bạch hướng về phía ban mai, đi được nửa đường bỗng phát hiện có một người đứng ở lưng dốc.

Nhìn bóng lưng người đàn ông đó có lẽ tuổi không còn trẻ, nhưng có lẽ không phải người dân ở đây, vì cách ăn mặc của ông không quá mộc mạc, ngược lại rất tỉ mỉ, cổ tay chấp sau lưng còn đeo một chiếc đồng hồ đắt giá.

Giống hệt với Hoắc Trường Uyên, không ăn nhập gì với nơi đây.

Phía trước có một người dân đi tới, nói với cô: "Người đó nghe nói vừa từ thành phố đến đây hai hôm trước! Sống ở ngay nhà lão Lưu bên cạnh cửa hàng tạp hóa, hình như là qua đây du lịch, trả cho nhà lão Lưu không ít phí ăn ở!"

"Du lịch ạ?" Lâm Uyên Bạch ngạc nhiên.

Cô từng nghe nói Hoắc Trường Uyên và Hoắc Dung có vô duyên vô cớ tới đây nghỉ dưỡng khi trước, còn du lịch thì lần đầu nghe thấy.

"Thì đó, mới mẻ không!" Người đó gật đầu: "Chỗ chúng ta vắng vẻ hẻo lánh, làm gì có cảnh quan gì, có gì đáng để chạy tới đây du lịch chứ! Đúng là không hiểu được đám người có tiền bây giờ. Chắc lại muốn bắt chước mấy hoàng đế ngày xưa vi hành, trải nghiệm cuộc sống chăng! Chẹp chẹp!"

Sau khi lăm bằm một tràng, người đó lắc đầu, lững thững bỏ đi.

Lâm Uyên Bạch cũng phì cười lắc đầu. Thấy lưng chừng dốc đã có người, cô định đi tìm chỗ nào khác, vừa quay người thì có người gọi cô.

"Cô Lâm!"

Chính là người có tiền xuống quê du lịch mà cô và người dân kia vừa bàn tán.

Cùng với những bước chân của đối phương đi về phía mình, Lâm Uyên Bạch càng lúc càng cảm thấy đối phương trông quen quen.

Đợi người đó đi đến trước mặt, cuối cùng cô cũng có ấn tượng, cố gắng lục lại nội dung tám danh thiếp trong đầu: "... Ông Lục?"

"Không sai, là chú!" Lục Học Lâm mỉm cười, nụ cười tươi như gió xuân: "Ban nãy chú không dám nhận bừa. Không ngờ chú và cháu có duyên thật đấy, lại gặp nhau lần nữa ở nơi này! Chắc cháu không tới đây du lịch đâu nhỉ?"

"Không không, cháu không phải..." Lâm Uyên Bạch vội xua tay.

"Chú nhớ ra rồi, hôm đó trên máy bay, cháu có nói về nước thăm người quá cố." Lục Học Lâm mỉm cười nói.

"Vâng, bà ngoại cháu được chôn cất ở đây, trước kia khi còn nhỏ cháu cũng từng sống với bà ngoại ở đây!" Lâm Uyên Bạch gật đầu, tò mò xác nhận: "Chú Lục thật sự xuống quê du lịch sao?"

"Haha, cảm thấy kỳ cục phải không?" Lục Học Lâm không phủ nhận.

"Dạ..." Lâm Uyên Bạch ngượng ngập, không dám nói thẳng.

"Thật ra cũng không phải là đi du lịch, chỉ là muốn tới đây sống mấy hôm." Lục Học Lâm giải thích, ánh mắt có vài phần xa xôi: "Chú từng có một mối tình đầu tình cảm rất sâu nặng, nhưng đáng tiếc, tạo hóa trêu ngươi, cuối cùng chú và bà ấy không thể đi hết cuộc đời... Mấy năm nay chú toàn sống ở nước ngoài. Sau khi về nước cứ cảm thấy ở thành phố không có mùi hương của bà ấy. Trước kia chú từng nghe bà ấy kể về quê hương của mình nên rất muốn qua xem sao!"

"Thì ra là vậy..." Lâm Uyên Bạch gật đầu.

Hình như cô cũng thấu hiểu vài phần, sống đến từng này tuổi rồi, luôn rất dễ hoài niệm quá khứ.

Nhìn giờ thấy đã bảy rưỡi sáng, cô nói: "Hôm nay cháu về thành phố rồi, còn chú Lục?"

"Có lẽ chú vẫn còn ở đây thêm vài hôm! Bầu không khí rất trong lành, thoải mái hơn ở thành phố nhiều!" Lục Học Lâm mỉm cười trả lời.

Lâm Uyên Bạch gật đầu, vẫy tay chào tạm biệt.

Có điều sau khi đi được vài bước, cô lại tò mò quay đầu lại nhìn, cảm thấy bóng dáng ấy nhuốm chút buồn thương.

Vào cửa hàng tạp hóa rồi Lâm Uyên Bạch mới về nhà. Vừa bước chân vào vườn, cô liền nhìn thấy Hoắc Trường Uyên đang vội vã từ trong phòng đi ra, thấy cô liền dừng bước, nhíu mày hỏi: "Cô chạy đi đâu vậy!"

~Hết chương 213~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 214

Tối qua uống thuốc ngủ nên anh ngủ hơi say giấc.

Khi anh mở mắt ra đã là hơn tám giờ sáng. Từ phòng ngủ đi ra, anh liền nhìn thấy cửa phòng đối diện mở hé, bên trong, chăn gối trên chiếc giường đất được xếp gọn gàng ngay ngắn, trong phòng cũng không một bóng người. Khi đó suy nghĩ đầu tiên hiện ra trong đầu anh là cô đã tự quay về!

Lâm Uyên Bạch hơi bất ngờ khi anh phản ứng dữ dội như vậy, ngây người giải thích: "Tôi ra ngoài đi dạo một vòng, tiện thể vào cửa hàng tạp hóa mua ít đồ ăn sáng..."

"Ừm." Hoắc Trường Uyên nhú mồm gật đầu.

"À..." Lâm Uyên Bạch cúi đầu nhìn chỗ màn thầu trong tay, hỏi ý kiến anh: "Bữa sáng có trứng gà, có thể ốp hai quả trứng. Làm thêm món canh trứng tảo tía hoặc là canh rau củ gì đó?"

Nghe xong, Hoắc Trường Uyên nói ngay: "Không cần phức tạp vậy đâu, nấu bát mì là được rồi."

Lâm Uyên Bạch ngẩn ra, hỏi với vẻ không mấy chắc chắn: "... Vẫn ăn mì?"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên mỉm cười.

Lâm Uyên Bạch "ồ" một tiếng rồi mím môi đi vào trong bếp.

Mỳ vắt hôm qua vẫn còn một chút, vừa đủ nấu thêm một bữa. Cô cắt màn thầu mua về thành miếng nhỏ, phết một lớp trứng gà lên, rán giòn.

Cuối cùng cô ăn hết màn thầu, còn Hoắc Trường Uyên một mình xơi hai bát mỳ, bao gồm nước dùng.

Tối qua cô đã nhờ sự giúp đỡ của bà con chòm xóm, sáng nay có người vào thị trấn có việc, mang về cho cô một thùng xăng xe. Sau khi thêm xăng vào chiếc Land Rover, lượng vừa đủ để họ lái ra khỏi quê, gắng gượng đi được tới trạm xăng trên thị trấn.

Ăn sáng xong không lâu, hai người họ khởi hành trở về thành phố.

Khi vào trong trung tâm thành phố, tiếng còi xe nhện nhịp bắt đầu vang lên, Lâm Uyên Bạch cũng mơ mơ màng màng mở mắt ra, mới ý thức được mình đã ngủ thiếp đi từ lúc nào.

Hoắc Trường Uyên ở bên ghế lái đang gọi điện thoại, có vẻ như là công việc, một buổi tiếp khách hay đại loại vậy. Anh nhíu mày, góc nghiêng vừa nghiêm túc vừa chăm chú, anh hứa hẹn với đầu kia sẽ có mặt trong bao lâu nữa.

Lâm Uyên Bạch bảo anh cứ để mình bên vệ đường là được rồi, nhưng vẫn kiên trì đưa cô tới tận dưới tòa nhà.

Đẩy cửa xe ra, cô xách ba lô đi qua cửa tòa chung cư.

Chỉ là vô tình, khi quay đầu lại nhìn, cô vẫn thấy chiếc Land Rover đó chưa đi ngay. Bên trong, Hoắc Trường Uyên đang nghiêng nửa khuôn mặt nhìn theo cô, khung cảnh này khiến cô nhớ lại bốn năm trước...

Lâm Uyên Bạch cảm thấy hoang mang trong lòng, vội nhanh bước chân đi vào trong nhà.

...

Đỗ ô tô trong sân, Hoắc Trường Uyên rút chìa khóa đi vào trong biệt thự.

Phòng ăn đang sáng đèn, còn có cả tiếng của thím Lý vọng ra. Anh thay dép lê, dứt một tay vào túi quần, đi về phía đó.

Đúng như dự đoán của anh, trên bàn bày không ít đồ ăn dinh dưỡng. Bánh bao nhỏ ngồi trên ghế ăn dành cho trẻ, thím Lý cúi thấp ở bên cạnh, tay cầm bát cầm thìa, đang không ngừng dỗ dành: "Tiểu thiếu gia, thịt bò này ngon lắm nhé, con nếm thử một miếng xem!"

"Không đâu!" Bánh bao nhỏ hoàn toàn không hứng thú.

Thím Lý nói tiếp: "Vậy thì ăn chút rau xào nhé, giờ vào mùa xuân rồi, là lúc tiểu thiếu gia cao thêm, phải bổ sung nhiều dinh dưỡng một chút mới được."

Bánh bao nhỏ vẫn lắc đầu, còn không buồn nhìn.

"Cậu về rồi!" Nghe thấy tiếng bước chân, thím Lý vội quay đầu.

"Ừm." Hoắc Trường Uyên khẽ đáp.

Bánh bao nhỏ sau khi nhìn thấy papa, bèn phùng cái miệng nhỏ lên, biểu cảm khó chịu.

Papa đã cho nó xem những bức ảnh chụp thôn quê trong di động, có núi có sông, còn một bức chụp một bông hoa rất đẹp. Quá rõ ràng, bố bảo thím Lý trông mình, không cho mình ra khỏi nhà, còn bố thì chạy đi tìm Uyển Uyển...

Papa là kẻ xấu xa, giành giật quyền lợi của bảo bảo!

Bánh bao nhỏ không thèm nhìn anh, coi anh như không khí.

Thím Lý cầm bát cơm dở nửa ngày, vẫn chẳng có chút tiến triển gì, đành nhìn về phía anh nhờ vả: "Cậu..."

Hoắc Trường Uyên gật đầu đồng ý, đi qua đón lấy bát cơm trong tay thím Lý, nhưng anh không đút cho nó ngay mà dùng thìa trộn chỗ thịt bò và rau xào trong bát lên, nhìn cậu con trai này giờ vẫn bày ra bộ mặt lạnh lùng, đuôi mày chậm rãi nhướng lên.

"Không muốn ăn hả?"

"Không!"

Hoắc Trường Uyên kéo ghế ngồi xuống bên cạnh, đôi chân dài vắt vào nhau: "Vậy có muốn ăn mỳ không?"

"Uyển Uyển nấu ạ?" Hai mắt bánh bao nhỏ lập tức sáng rực lên.

"Ừm." Hoắc Trường Uyên mỉm cười.

Bánh bao nhỏ lập tức gật đầu lia lịa như gà mổ thóc: "Muốn ạ! Bảo bảo muốn!"

Ban ngày nó nhờ thím Lý dẫn mình đi tìm Uyển Uyển nhưng gọi điện thoại thì Uyển Uyển nói hôm nay có việc không ở nhà. Thế nên nó đành buồn rầu ở nhà chơi Lego.

Hoắc Trường Uyên nhìn cậu con trai kích động sắp nhảy xuống ghế, bèn đặt bát cơm xuống bàn, chậm rãi nói: "Nếu muốn thì theo thím Lý lên gác thay quần áo!"

Nghe xong, bánh bao nhỏ đã tự động chui ra khỏi ghế, nắm tay thím Lý lao như băng lên tầng.

Nhìn theo bóng con trai khuất trên cầu thang, Hoắc Trường Uyên rút một điều thuốc đặt lên miệng châm lên, thoải mái để chịu phả ra một làn khói.

Cùng lúc ấy, Lâm Uyên Bạch vừa thu xong quần áo ngoài ban công vào, gấp gọn gàng, phân chia từng loại, chuẩn bị ôm đồ của Tang Hiểu Du vào phòng cô ấy.

Vừa đẩy cửa ra, Tang Hiểu Du lập tức chạy từ trong ra ngoài, đã thay quần áo, có vẻ định ra ngoài.

Sau khi chào cô một tiếng, cô ấy lao đi hùng hổ như lửa.

Lâm Uyên Bạch dặn với một tiếng đừng về quá khuya. Sau khi đặt quần áo lên giường, cô quay người đi ra phòng khách, cầm điều khiển bật tivi lên, chuẩn bị xem hai tập phim mạng. Ai ngờ quảng cáo vừa kết thúc, bỗng có tiếng gõ cửa.

Cô nghi hoặc đứng dậy đi ra, sau khi nhìn rõ người đứng bên ngoài qua mắt thần, cô như ngừng thở.

Có vẻ như đang nhiều thời gian chơi với cô, người ấy vẫn đứng ngoài kiên nhẫn chờ đợi.

Lâm Uyên Bạch đứng căn môi một lúc mới do dự mở cửa ra.

Trong tầm nhìn khoáng đạt, bóng dáng cao lớn của Hoắc Trường Uyên đứng trước cửa. Vì đứng ngược sáng nên ngũ quan của anh trông càng sâu đậm, nhất là đôi mắt anh.

Anh bế bánh bao nhỏ trong lòng, cũng mặc một bộ vest đen y như anh.

"Uyên Uyên~"

Bánh bao nhỏ nhìn cô, lập tức giang rộng cánh tay nhỏ.

Giọng nói mềm oặt của con trẻ như một câu thần chú, Lâm Uyển Bạch cũng ngập ngừng đưa tay ra.

Bánh bao nhỏ chống hai chân lên ngực Hoắc Trường Uyên, mượn lực nhào vào lòng cô, ôm chặt lấy cổ cô, giống như lâu lắm không gặp, thằng bé làm nũng như một con cún con: "Uyển Uyển, Uyển Uyển~"

"Hai người..." Lâm Uyển Bạch há hốc miệng.

"Thật ngại quá, làm phiền cô rồi!" Hoắc Trường Uyên khẽ nhú mày, ngữ khí có phần phức tạp: "Đậu Đậu làm loạn không chịu ăn cơm, cứ đòi ăn mỳ của cô, thế nên không còn cách nào khác, tôi đành đưa nó đến tìm cô."

Bánh bao nhỏ nằm trong lòng cô liếc nhìn papa một cái.

Rõ ràng chính bố chủ động tung thính, bảo muốn đưa mình tới ăn mỳ Uyển Uyển nấu.

Ấm ức vô cùng!

Lâm Uyển Bạch cảm thấy hai bên thái dương giật giật, sao lại mỳ nữa rồi...

Nếu không biết rõ nhà họ Hoắc là một gia đình giàu có gốc Băng Thành, cô sẽ hơi nghi ngờ tổ tiên nhà này không biết có phải người Sơn Đông không.

Sao lại chung tình một mực với mỳ như thế chứ!

Lâm Uyển Bạch ôm bánh bao nhỏ trong lòng, không cử động ngay lập tức mà nhú mày đáp ứng: "Nhà này không phải của tôi, tôi và bạn ở chung,

có vẻ không tiện cho lắm..."

"Ban nãy ở dưới nhà tôi nhìn thấy rồi, bạn cô vừa ra ngoài." Hoắc Trường Uyên từ tốn nói.

"..." Lâm Uyên Bạch câm nín.

Lẽ nào hai bố con nhà họ đợi tới khi Tang Hiểu Du đi rồi mới lên nhà gõ cửa?

Cô cắn môi, cố gắng tiếp tục tìm lý do viện cớ.

Có vẻ như nhận ra sự do dự của cô, bánh bao nhỏ ôm cổ cô ghé mặt qua, gọi giọng yếu ớt: "Uyên Uyên, bảo bảo đói~"

"Đậu Đậu trưa nay còn chưa ăn gì." Hoắc Trường Uyên rướn môi cười.

"Trưa nay chưa ăn cơm?" Lâm Uyên Bạch sững người.

Bánh bao nhỏ nhìn papa, nuốt nước bọt cái ực, rồi lảng lảng tựa đầu lên vai cô, ngoài mặt tỏ ra rất yếu ớt, thật ra trong lòng cực kỳ căng thẳng.

Tóm lại bảo bảo chưa nói chữ nào, người nói dối là papa!

Người trưởng thành sáng trưa không ăn gì, tối còn chịu không nổi huống hồ một đứa trẻ, lại đang tuổi ăn tuổi lớn. Lâm Uyên Bạch từ bỏ những đấu tranh trong lòng, nghiêng người sang một bên: "Vào nhà đi đã..."

"Ừm." Hoắc Trường Uyên ngang nhiên rải đôi chân dài đi vào.

Lâm Uyên Bạch lấy hai đôi dép lê từ trong tủ giày ra, đều là dép nữ. Sau khi cho hai bố con họ đi, cô mới thấy một người thì rộng thùng thình, một người thì thừa quá nửa bàn chân, tổ hợp này trông thực sự khôi hài.

Cô nhìn vào bếp, suy nghĩ một chút rồi nói: "Trong tủ lạnh vẫn còn sẵn mỳ. Anh đưa Đậu Đậu ra phòng khách ngồi một lát. Bây giờ tôi nấu, sẽ xong nhanh thôi!"

"Phiền cô rồi!" Hoắc Trường Uyên gật đầu.

Có điều khi cô giao lại một bánh bao nhỏ đang quán chặt lấy mình cho anh, chuẩn bị đi vào bếp thì sau lưng vang lên một giọng nam trầm: "Nấu nhiều chút, tôi cũng chưa ăn!"

"..."

Lâm Uyển Bạch chui vào bếp bận rộn, tiếng máy hút mùi kêu ro ro.

Cô nhớ tới việc bánh bao nhỏ hai bữa chưa ăn, sợ nó đói lả, nên động tác rất nhanh nhẹn. Hơn mười phút sau, cô bung ra hai bát mỳ khói bốc nghi ngút. Trong nồi còn chừa lại một ít, cô sợ bố con họ ăn không đủ.

Khi ra đến nơi, cô phát hiện một lớn một nhỏ đã ngồi sẵn trên bàn ăn.

Bánh bao nhỏ ngồi không vững được như Hoắc Trường Uyên, cái mông nhỏ sắp rời khỏi ghế, đang rướn cổ ngóng. Vừa nhìn thấy cô, nó liền lấy lưỡi liếm khoe môi, đáng vẻ dễ thương khỏi nói.

Lâm Uyển Bạch đưa bát bên trái cho bánh bao nhỏ, bên phải cho Hoắc Trường Uyên.

Sau khi nhận lấy đĩa, động tác của hai bố con giống nhau như đặc, đều thối thối rồi đưa lên miệng.

Ăn được hai miếng, Hoắc Trường Uyên liếc nhìn cậu con trai sắp vùi mặt vào bát mỳ tới nơi, khi quay về, động tác chột khựng lại.

"... Sao thế?"

Lâm Uyển Bạch khó hiểu hỏi: "Không ngon sao, hay mùi vị có chỗ nào không đúng..."

Các bước nấu của cô vẫn luôn như vậy, lần trước về quê, anh còn ăn hai bát mà.

"Vì sao bát của tôi không có xúc xích?" Hoắc Trường Uyên nhúu mày.

"Hả?" Lâm Uyển Bạch ngẩn người.

Nhìn theo ánh mắt u ám của anh, khác với bát của anh chỉ có trứng gà và hành hoa, trong bát của bánh bao nhỏ còn có thêm xúc xích được cắt nhỏ.

Là ảo giác của cô sao...

Sao cô lại nghe thấy một sự ghen tỵ khó hiểu nào đó...

Lâm Uyển Bạch gượng gạo đưa ra lời giải thích: "Tôi tưởng anh không thích ăn, xúc xích ngọt, trẻ con đều thích ăn, trước kia khi nấu cho Đậu Đậu tôi từng cho vào, thế nên ban nãy mới cho vào cho nó..."

"Tôi cũng muốn ăn." Hoắc Trường Uyên càng nhúu mày đậm hơn.

Lâm Uyển Bạch nghe xong càng thêm phần khó xử: "Nhưng trong tủ lạnh chỉ còn lại cây xúc xích cuối cùng rồi..."

Ý tại ngôn ngoại, nó nằm cả trong bát của con trai anh rồi.

Có vẻ như nghe thấy cuộc nói chuyện của hai người, rồi lại nhìn thấy ánh mắt gườm gườm như hổ đói của papa, như sợ bị giạt mất, bánh bao nhỏ lập tức nhanh chóng hơn, và hết xúc xích trôi nổi bên trên vào miệng, cuối cùng gấp không nổi còn thẳng thừng dùng tay.

Đến khi nhét hết vào miệng nó mới yên tâm, vì không gian khoang miệng có hạn, hai má nó phồng to lên.

Nó nhai lầy nhai để như con sóc, miệng lúng búng: "Của bảo bảo hết~"

Hoắc Trường Uyên: "..."

Lâm Uyên Bạch: "..."

Hơn mười phút sau cuối cùng hai bố con cũng ăn no nê.

Ngoài hai bát mỳ trống không, mỳ còn dư trong nồi cũng hết sạch, chỉ còn lại một ít nước dùng, thật sự chỉ là một ít.

Tivi ngoài phòng khách vẫn đang bật, bộ phim đã tự động phát tới tập thứ ba, ồn ào tiếng nói.

Lúc ăn cơm, Hoắc Trường Uyên đã cởi áo khoác, giờ chỉ mặc độc áo sơ mi trắng, lúc này hai tay áo đã xắn lên tận khuỷu, đôi chân dài vắt vào nhau ngồi trên sofa. Còn Lâm Uyên Bạch thì ngồi thẳng đơ ở một góc kia sofa, bánh bao nhỏ ngồi giữa hai người.

Cô chốc chốc lại khẽ liếc sang bên cạnh. Mỳ đã ăn xong mà bố con họ mãi không có ý định ra về. Cô nhất thời cũng chẳng tiện đuổi khách, đành nín nhịn không lên tiếng, mà chỉ ngồi tính toán xem rốt cuộc khi nào đối phương sẽ lên tiếng nói đi về.

Ánh đèn trên đỉnh đầu hắt xuống, phản chiếu lên cửa sổ bóng ba con người.

Lâm Uyên Bạch âm thầm nuốt nước bọt, thế quái nào lại thấy giống một gia đình...

Ban này bánh bao nhỏ như ăn thi với bố vậy, cuối cùng ăn hai bát. Tuy mỗi lần chỉ tính là nửa bát nhưng với một đứa trẻ như nó, sức ăn như vậy cũng là kinh người rồi, lúc này bụng nó tròn vo lên.

Bánh bao nhỏ há miệng rồi lại ngậm miệng, thì thoảng lại ợ ra.

Bánh bao nhỏ ôm bụng mình, đôi mắt to tròn nhìn papa ở ngay gần đó rồi lại bỏ gần chọn xa, bò sang một phía khác, cọ cả tay và mặt lên người cô, giọng non nớt: "Uyển Uyển, bảo bảo đau bụng!"

"Có phải muốn đi nặng không?" Lâm Uyển Bạch nghe xong, lập tức hiểu ra.

Bánh bao nhỏ lập tức gật đầu, xấu hổ chui vào lòng cô.

Lâm Uyển Bạch phì cười, bế bánh bao nhỏ lên, đi về phía phòng tắm, đặt nó lên bồn cầu, rồi lấy một chiếc ghế con ở bên ra cho nó gác đôi chân lơ lửng, tránh rớt xuống.

Khi tụt quần xuống, mặt bánh bao nhỏ càng xấu hổ hơn. Có vẻ như ngượng ngùng, nó cúi mặt xuống, chỉ len lén nhìn cô.

Lâm Uyển Bạch không chịu nổi dáng vẻ dễ thương của nó, véo mũi nó: "Đậu Đậu, con cứ ngồi đây, xong rồi thì gọi cô, biết không?"

"Vâng!" Bánh bao nhỏ gật đầu.

Sắp xếp xong xuôi, Lâm Uyển Bạch mới yên tâm đi ra khỏi phòng tắm.

Ngồi lại sofa, bộ phim kia đã chiếu xong, tập mới nhất còn chưa ra, màn hình cứ dừng lại ở đó. Cô rướn người với lấy điều khiển đổi kênh khác, nhưng vừa thò tay ra, bỗng có một bàn tay khác nắm chặt...

~Hết chương 214~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 215

Nói một cách chính xác hơn, là đặt tay lên trên, phủ lấy tay cô.

Lực không mạnh không nhẹ, vừa hay nắm được bàn tay nhỏ của cô vào lòng bàn tay mình.

Lâm Uyên Bạch nhíu mày, cố gắng muốn rút tay mình lại nhưng cô vừa định làm thế, Hoắc Trường Uyên càng nắm chặt hơn. Rõ ràng, anh không hề có ý định buông ra, hơn nữa còn cố tình dùng ngón tay cọ cọ lên tay cô.

Cô vẫn giữ nguyên động tác rướn người đó, đành phải ngồi lại xuống ghế, khoảng cách giữa hai người chẳng biết đã được kéo gần từ lúc nào.

"Hoắc Trường Uyên, anh định làm gì..."

Lâm Uyên Bạch gượng gạo và căng thẳng nhìn anh, hạ giọng nhắc nhở: "... Đâu Đâu vẫn còn ở đây!"

Không thể để mặc anh muốn làm gì thì làm như ở dưới quên được, cô cũng muốn anh vì thế mà buông tha mình.

"Tôi biết." Nhưng Hoắc Trường Uyên không nhúc nhích, mà chỉ chậm rãi nói.

"..." Lâm Uyên Bạch cắn môi.

Dưới ánh đèn sáng, Hoắc Trường Uyên nhìn cô chăm chú giống như muốn khóa chặt ánh mắt mình lên người cô vậy, cho đến tận khi hơi thở

của cô dần trở nên hỗn loạn, mí mắt sụp xuống hơi run rẩy.

"Lâm Uyên Bạch."

Một chất giọng trầm đột ngột vang lên.

Trái tim Lâm Uyên Bạch nhảy dựng lên, nhưng câu nói ngay sau đó của anh mới càng khiến cô thảng thốt: "Làm người phụ nữ của tôi, có muốn không?"

Cô ngẩng phát đầu dậy, nhìn anh khó tin.

Đôi mắt thâm trầm ấy vẫn như một miệng giếng khô, có thể hút người ta vào trong.

Vòng qua vòng lại, họ dường như đang quay trở về những ngày đầu mới gặp. Anh cũng như thế này, hỏi cô có muốn đi theo mình không. Chỉ là không ngờ, sau khi mất trí nhớ, anh một lần nữa đưa ra đề nghị ấy...

"... Làm người phụ nữ của anh?" Lâm Uyên Bạch lặp lại lần nữa.

"Ừm." Hoắc Trường Uyên rướn môi, rồi nhướn đuôi mày: "Nếu cô đồng ý, tôi sẽ không để cô thiệt thòi..."

Lâm Uyên Bạch bỗng bật cười, lên tiếng ngắt lời anh: "Để tôi đoán nhé. Có phải mỗi tháng anh có thể cho tôi hai trăm ngàn không? Trang sức, túi xách, nhà cửa, xe cộ, muốn gì cũng có thể nói với anh? Chỉ cần anh vui, anh sẽ khiến tôi toại nguyện?"

"Ừm, được." Hoắc Trường Uyên trầm ngâm hai giây rồi gật đầu.

"Thật xin lỗi, anh tìm nhầm người rồi!" Lâm Uyên Bạch kìm nén một cảm giác đang cắn xé nơi lồng ngực, tầm mắt mãi miết nhìn bàn tay được anh nắm chặt: "Bây giờ anh có thể buông tôi ra chưa?"

Sắc mặt Hoắc Trường Uyên trầm xuống, làm như không nghe thấy, anh vẫn nắm chặt tay cô, ánh mắt cũng nhìn cô chăm chăm.

Vào lúc cả hai đang giằng co trong im lặng, một tiếng gọi non nớt vọng trong phòng tắm ra.

"Uyển Uyển~"

Có lẽ bánh bao nhỏ đã đi vệ sinh xong, đang gọi cô.

Hoắc Trường Uyên nhíu mày tạo thành nếp nhăn rất sâu trên trán. Giây phút anh buông ra, Lâm Uyển Bạch liếc tức tốc rút tay về, đứng lên, đi vào trong phòng tắm.

Bánh bao nhỏ đang ngồi trên bồn cầu bẽn lẽn nhìn cô, hai bàn tay nhỏ trắng nõn đang căng thẳng bứt vào nhau.

Cho đến khi nhìn thấy cô đi tới bên cạnh và ngồi xuống. Vài giây sau, trong thùng rác có thêm mấy tờ giấy ăn, bấy giờ nó mới len lén thở phào.

Uyển Uyển không chê bai chút nào...

Bánh bao nhỏ mím môi cười trộm, quả thực vui không kể xiết.

Có điều, nó nhanh chóng phát hiện ra điều bất thường. Bởi vì sau khi bế nó ra khỏi bồn cầu, cô bắt đầu mặc lại chiếc áo vest nó cởi ra lúc vào nhà cho nó, hơn nữa sắc mặt dường như không tốt lắm.

Lâm Uyển Bạch liếc nhìn Hoắc Trường Uyên trên sofa, ra lệnh đuổi khách rất rõ ràng: "Không còn sớm nữa, tôi phải ngủ rồi!"

Bánh bao nhỏ ngẩng đầu nhìn đồng hồ trên tường, rõ ràng còn chưa đến chín giờ, bảo bảo toàn mười giờ mới ngủ...

"Uyển Uyển~"

Làm nũng vô ích, Lâm Uyển Bạch đã bế nó đi ra cửa.

Mười lăm phút sau, chiếc Land Rover màu trắng lao tốc độ trên con đường đêm sáng ánh đèn.

Bánh bao nhỏ ngồi trên chỗ em bé ở ghế sau, khuôn mặt xị ra, cái má phúng phính, suốt cả quá trình vẫn tức giận nhìn Hoắc Trường Uyên.

Rõ ràng trước khi ngồi bồn cầu vẫn còn yên ổn, nhất định tranh thủ lúc không có mặt nó, papa đã chọc cho cô không vui!

Hoắc Trường Uyên kéo kéo cổ áo sơ mi, tâm trạng cũng rất tệ.

Anh chợt nhớ lại câu cô hỏi mình ở dưới quê tối hôm đó: Có phải thật sự mắc bệnh hoàng tử không?

Anh biết bệnh hoàng tử là cái quỷ quái gì...

Liếc về phía bánh bao nhỏ đang hậm hực qua gương chiếu hậu, Hoắc Trường Uyên quát: "Trùng cái gì mà trùng, về nhà ngủ!"

...

Khi chiếc taxi một lần nữa dừng trước tòa nhà lớn Hoắc Thị, Lâm Uyển Bạch hiểu mình lại bị lừa phỉnh rồi.

Hôm nay cô đến tòa soạn một chuyến, có tài liệu cần lấy. Đã sắp đến giờ tan ca, Chu Thần kéo cô đi nói muốn cùng đi ăn tối. Ai ngờ sau khi bắt xe ngồi lên taxi, cô ấy lại nói phải đi đưa bản phông văn.

Lâm Uyển Bạch không suy nghĩ nhiều đã gật đầu đồng ý, không ngờ lại tới Hoắc Thị.

"Chỉ là mang bài phỏng vấn lên một chút thôi, để Hoắc tổng đọc qua, không còn vấn đề gì nữa là có thể về!" Chu Thần khoát chặt tay cô suốt cả quá trình, không chịu buông ra: "Tiểu Bạch, tôi bảo đảm sẽ không mất quá nhiều thời gian đâu. Xong việc chúng ta sẽ đi ăn tối, tôi mời cô!"

Lâm Uyên Bạch nhíu mày khó xử: "Được rồi, tôi theo cô lên nhưng tôi chỉ đợi cô ngoài thang máy thôi..."

Chu Thần nghe thấy vậy, nghĩ bụng chỉ cần cô đi theo là sẽ không còn quá căng thẳng nữa nên lập tức cười tít mắt gật đầu.

Sau khi thang máy lên tận tầng trên cùng, Lâm Uyên Bạch và Chu Thần cùng đi ra. Cô làm theo đúng lời nói lúc trước, không tiếp tục đi sâu vào bên trong mà chọn cách đứng ngay đó chờ đợi.

Chu Thần sợ cô không vui nên cũng không ép buộc quá, cầm bài phỏng vấn của mình theo cô thư ký đi vào.

Bên cạnh thang máy chính là cửa sát sàn, nhìn xuống dưới là dòng xe cộ nườm nượp.

Lâm Uyên Bạch hơi sợ độ cao nên không dám tiến quá gần về phía đó, chỉ nhìn bầu trời xanh mây trắng ở bên ngoài. Lúc này, bỗng nhiên một tiếng "Ding" vang lên, cánh cửa thang máy từ từ mở ra.

Nhớ lần trước đã nhìn thấy Lục Tịnh Tuyết ở bên trong, cô lập tức trở nên căng thẳng.

Khi nhìn thấy người đàn ông mặc đồ vest ở bên trong đi ra, cô kinh ngạc lên tiếng: "Trợ lý Giang?"

"... Cô Lâm!" Giang Phóng nghe thấy tiếng quay qua nhìn, biểu cảm còn bất ngờ hơn cả cô, giọng cao lên mấy tông: "Cô về nước rồi sao?"

"Vâng, tôi về được mấy hôm rồi." Lâm Uyên Bạch mỉm cười, cũng không khỏi nghi hoặc: "Lần trước tôi có đến Hoắc Thị một chuyến nhưng không gặp anh, tôi còn tưởng anh nghỉ làm ở đây rồi chứ!"

Giang Phóng lắc đầu giải thích: "Không phải đâu. Lúc trước tôi được Hoắc tổng cử tới công ty con giúp anh ấy giải quyết một số việc, hôm qua tôi vừa về. Ở ngay Lâm Thành đó, cô Lâm chắc chưa quên chứ?"

Lâm Thành...

Dĩ nhiên Lâm Uyên Bạch sẽ không quên, khoảng thời gian ấy e rằng sẽ là quãng thời gian vui vẻ nhất của cô.

Giang Phóng dường như ý thức được mình đã lỡ lời: "Hoắc tổng anh ấy..."

"Tôi biết cả rồi." Lâm Uyên Bạch cúi xuống, rồi lại ngược lên: "Anh ấy gặp tai nạn, cũng không còn nhớ tôi nữa. Thật ra như vậy cũng tốt, chưa chắc đã quá tệ đối với chúng tôi!"

"Cô Lâm..." Giang Phóng hơi ngừng lại: "Nhưng có chuyện này có thể cô chưa biết, năm xưa Hoắc tổng sở dĩ bị tai nạn là vì anh ấy muốn sang Mỹ. Trước đó anh ấy có gọi điện thoại cho tôi, bảo tôi đặt trước chuyến bay nhanh nhất tới Mỹ. Hơn nữa tôi dám chắc chắn anh ấy nhất định muốn đi tìm cô!"

Lâm Uyên Bạch hơi sững sờ.

Cô không dám tin cho lắm, rằng khi họ đã chia tay Hoắc Trường Uyên còn muốn đi tìm mình, nhưng nét mặt Giang Phóng thì chắc nịch.

Ngón tay từ từ cuộn chặt lại, cõi lòng cô hơi xao động.

Giang Phóng trầm ngâm nhìn cô, hỏi với vẻ thăm dò: "Cô Lâm, tôi còn nghĩ cô ra nước ngoài rồi sẽ không quay về nữa. Bây giờ nếu cô đã quay về, có cần tôi nói với Hoắc tổng chuyện giữa cô và anh ấy..."

"Không cần đâu." Lâm Uyển Bạch lắc đầu. Ánh mắt hơi tối đi, cô khẽ đáp: "Trợ lý Giang, không cần nói gì với anh ấy cả, được như bây giờ thật sự rất tốt rồi! Bốn năm trước chúng tôi đã chia tay, từ lâu đã không còn quan hệ gì nữa. Những chuyện trước kia cũng không cần để anh ấy biết."

Bây giờ anh đã có cuộc sống của mình, có cậu con trai đáng yêu, dễ thương của mình, và một người vợ chưa cưới có thể cùng anh bước vào lễ đường bất cứ lúc nào. Còn cô, không bao lâu nữa cũng sẽ rời khỏi Băng Thành rồi.

Nghe vậy, Giang Phóng hiểu ra, gật đầu.

Dẫu sao mình cũng chỉ là một trợ lý, thêm nữa bốn năm trước quả thực cũng đã nhìn thấy hai người họ chia tay. Anh ấy còn nhớ sau đó mình đã cùng sếp đi ra sân bay, tận mắt chứng kiến cô và Yến Phong rời đi...

Nhất thời, cả hai đều ôm trong lòng nhiều tâm sự.

"Hoắc tổng!"

Giang Phóng bất ngờ nhìn về phía sau, vội cung kính cúi đầu.

Hoắc Trường Uyên mặc bộ vest đen, tay cầm tài liệu, có vẻ như vừa từ phòng họp ra, đang đi về phía văn phòng của mình. Lúc này anh dừng bước đứng đó, đang nhìn họ từ phía xa xa.

Hoặc có thể nói, ánh mắt như một ổ khóa khóa chặt cô.

Lâm Uyển Bạch chợt thấy khó thở.

Cũng may người đi ra cùng còn có Chu Thần, cô ấy rảo bước chạy tới: "Tiểu Bạch, cậu đợi lâu quá, sốt ruột rồi phải không?"

"Không sao!" Lâm Uyên Bạch quay về, kéo Chu Thần đi vào trong thang máy: "Cậu xong việc rồi đúng không. Xong rồi thì chúng ta mau đi thôi..."

Sau khi cửa thang máy đóng lại, Hoắc Trường Uyên dứt một tay vào túi quần, quay người đi vào văn phòng.

Trước bàn làm việc rộng lớn, Giang Phóng cung kính đứng thẳng báo cáo công việc. Sau khi báo cáo xong toàn bộ, không thấy sếp bảo mình rời đi, anh ấy chỉ nghi hoặc hỏi: "Hoắc tổng, anh còn việc gì không ạ?"

Hoắc Trường Uyên đưa ngón tay kẹp điều thuốc lên môi, rít một hơi, làn khói phả ra.

Trong tầm nhìn mông lung, anh bất ngờ hỏi một câu: "Cậu và Lâm Uyên Bạch rất thân?"

"Cũng tạm ạ!" Giang Phóng ngần người.

"Thân đến mức độ nào?" Hoắc Trường Uyên rướn môi.

"Việc này..." Giang Phóng hơi băn khoăn. Nếu nói thân hay không cũng là vì quan hệ với sếp. Giờ hỏi như vậy ngược lại khiến anh ấy không biết nên trả lời sao. Ngẫm nghĩ một lúc lâu, anh ấy đáp: "Chính là ở mức độ cũng tạm ạ!"

Hoắc Trường Uyên dập tắt mới hút một nửa trong tay: "Cậu có thể ra ngoài rồi!"

"Vâng!" Giang Phóng lập tức gật đầu.

Có điều, đi tận ra ngoài cửa văn phòng, anh ấy vẫn cảm thấy sau lưng lạnh ngắt...

~Hết chương 215~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 216

Lâm Uyển Bạch nghĩ vẫn như lần trước, chỉ tìm một nhà hàng, ăn một bữa đơn giản với Chu Thần.

Không ngờ sau khi bước vào cô mới phát hiện đây là một phòng VIP được đặt trước, hơn nữa bên trong đã có không ít người ngồi, nam nữ đủ cả, trông tuổi tác cũng đều xem xem nhau, trong đó có một người hình như còn là đồng nghiệp trong tòa soạn, cô có ấn tượng.

Chính giữa bàn có đặt một chiếc bánh gato, bên cạnh còn có nến. Sau khi hỏi cô mới biết thì ra hôm nay là sinh nhật của Chu Thần, coi cô như bạn thân nên cô ấy dẫn cô đến cùng chung vui. Không nói trước là vì sợ cô sẽ suy nghĩ nhiều.

Dù sao cũng đã đến rồi, cũng không thể cáo lui, Lâm Uyển Bạch đành ngồi xuống.

Không chỉ có các đồng nghiệp của tòa soạn mà còn có cả các bạn học đại học của Chu Thần. Có thể đều là những người cùng tuổi nên chơi cũng khá hòa hợp. Chẳng mấy chốc, tất cả mọi người đã cùng hòa niềm vui, cô không khỏi bị bầu không khí ấy lây nhiễm.

Suốt bốn năm sống ở Canada, tuy rằng quan hệ không tệ với các đồng nghiệp nhưng dù sao cũng là một quốc gia xa lạ, sẽ có những chênh lệch nhất định về văn hóa, lần nào tụ tập cũng sẽ có mặt người nước ngoài, cô không thể nào bung xõa hết mức. Thế nên cô gần như rất hiếm khi tham

gia các hoạt động tương tự. Ngược lại, buổi tiệc sinh nhật hôm nay của Chu Thần là một lần hiếm hoi khiến cô có thể hòa nhập hoàn toàn.

Ăn uống ở nhà hàng xong, họ chuyển thẳng địa bàn tới quán karaoke.

Bầu không khí vẫn rất huyền ảo, tiếng nói cười rộn ràng.

Sau khi vào phòng, gần như ai cũng tặng cho nhân vật chính một bài hát, chỉ có Lâm Uyên Bạch vẫn ngồi trong góc từ đầu tới cuối.

Nghĩ bụng hôm nay là sinh nhật Chu Thần, bản thân đã đến tay không đã rất ngại rồi, tuy rằng là họ nhất quyết kéo cô tới quán nhưng dù sao im ắng quá cũng không tốt. Ngập ngừng một lúc, cô vẫn chủ động cầm micro lên.

Quả có thể bổ sung sau, nhưng phải thể hiện gì đó ngay lúc này.

Lâm Uyên Bạch đứng dậy, có phần bẽn lễn: "Hay là tôi cũng hát một bài nhé, coi như tặng quà sinh nhật cho Chu Thần!"

"Được chứ!" Chu Thần vừa nghe xong, lập tức gật đầu.

"Nhưng tôi không biết hát mấy bài nhạc thịnh hành, tôi hát hí kịch Hoàng Mai được không?" Lâm Uyên Bạch nhìn tất cả mọi người, biểu cảm ngập ngừng: "Không biết mọi người có muốn nghe không..."

Ban nãy khi mọi người chọn nhạc cô đã nhìn thấy rồi, trong danh sách có hí khúc.

"Hí khúc Hoàng Mai? Có vẻ khá thú vị đây!"

"Muốn, chúng tôi muốn nghe! Tôi nhớ lúc trước bà nội tôi hay hát, nghe hay lắm. Sau khi bà qua đời đã nhiều năm rồi tôi không còn được nghe nữa. Tiểu Bạch, cô hát một chút đi! Để tôi cũng hồi tưởng lại!"

Thấy mọi người đều nể mặt, Lâm Uyển Bạch rất cảm kích, qua chọn một bài.

Trên màn hình lớn hiển thị tên những đoạn hí khúc, tiếng nhạc dạo quen thuộc cũng dần dần vang lên.

Giây phút đưa micro lên miệng, Lâm Uyển Bạch bỗng nhiên nhớ lại ngữ khí bá đạo của ai đó, dường như vẫn còn văng vẳng bên tai: Sau này chỉ được phép hát cho một mình anh nghe. Hình như có một lần sau khi cô hát, anh còn chất vấn cô, thậm chí có một lần cô cầm micro lên hát, anh còn cố tình ngáng chân cô...

Những ký ức vụn vặt đó dường như vẫn còn sống động trong đầu óc, chưa từng nhạt nhòa.

Hình như sau lần đó, cô không bao giờ hát trước mặt người khác nữa.

Có điều bây giờ mọi chuyện đã khác, anh cũng không còn nhớ cô nữa, càng chẳng nhớ những gì mình nói. Cô có hát hay không cũng có ý nghĩa gì.

Hắng giọng, cô nhìn lên màn hình bắt đầu hát...

Sau khi kết thúc âm cuối kéo dài, còn lại chỉ là nhạc kết.

Lâu lắm rồi không hát, cô ít nhiều cảm thấy căng thẳng.

Khi Lâm Uyển Bạch đặt micro xuống còn khẽ thở hắt ra một hơi.

Bất ngờ, cánh cửa phòng VIP bị ai đó đẩy từ ngoài vào bằng một lực rất mạnh.

Cảm giác có ai đó đang đi nhanh thẳng về phía mình.

Lâm Uyên Bạch vô thức quay đầu, tay bất ngờ bị ai nắm chặt.

Khi cô nhìn rõ mặt người đàn ông trung niên đứng phía trước thì chợt sững người. Khi vượt qua đối phương nhìn ra phía cửa, lại thấy thêm một bóng dáng cao lớn khác, cô thêm một lần sững sốt. Xem ra hai người họ ban nãy cùng đứng ở bên ngoài.

Không biết có phải vì ánh đèn hay không, đối phương phải xác nhận lại vài giây, sự sững sốt trên nét mặt mới dần dần tan biến.

Người ấy có vẻ cũng bất ngờ y như cô: "Cô Lâm?"

"Chú Lục..." Lâm Uyên Bạch nhú mày.

Đối phương chính là Lục Học Lâm đã hai lần giáp mặt cô. Vẫn là kiểu ăn mặc thoải mái, phong độ ngời ngời. Có điều sắc mặt ông lúc này có phần gượng gạo.

Ông nhanh chóng nhận ra mình quá đà, vội buông bàn tay đang nắm chặt tay cô ra. Sau khi nhìn rõ màn hình bài hát, ông hỏi với vẻ không chắc chắn: "Bài hí kịch Hoàng Mai vừa rồi do cháu hát ư?"

"Vâng..." Lâm Uyên Bạch gật đầu.

Tuy rằng đang nói chuyện với Lục Học Lâm, nhưng tầm mắt lại hướng về phía Hoắc Trường Uyên phía sau.

Lục Học Lâm hỏi xong cũng cảm thấy mình hỏi thừa, vì đến lúc này micro vẫn đang ở trên tay cô.

"Chúng ta có tiện ra ngoài nói chuyện không?"

Lâm Uyên Bạch nghe xong, quay qua nhìn những người đang chẳng hiểu mô tê gì trong phòng, cảm thấy đây cũng không phải là nơi nói

chuyện bèn gật đầu.

Sau khi ra ngoài, Lục Học Lâm áy náy xin lỗi cô: "Thật ngại quá, ban nãy chú hơi kích động một chút, không kiềm chế được cảm xúc, hy vọng cháu không để ý!"

"Không đâu ạ..." Lâm Uyên Bạch lắc đầu.

Cô biết, đôi phương đang nói đến chuyện đột ngột nắm tay mình.

Tuy rằng có chút không thoải mái nhưng cho dù là lúc này, ngoài cảm xúc kích động ra, cô có thể nhận ra không có chút ghê tởm nào, nên cô cũng không để ý.

"Cháu không để ý là tốt rồi!" Lục Học Lâm thở phào, mỉm cười giải thích với cô: "Chủ yếu là vì chú có một người cố nhân cực kỳ thích hát hí kịch Hoàng Mai. Trước kia bà ấy hay hát đoạn trích Nữ phò mã, chú đã nghe qua rất nhiều lần rồi, lời cũng thuộc nằm lòng. Ban nãy mới nghe có người hát, chú ngỡ người tưởng là bà ấy, thế nên mới... Nhưng sao có thể chứ, người cũng đã đi xa rất nhiều năm rồi!"

Lâm Uyên Bạch nhớ tới mối tình đầu mà ông kể lúc ở dưới quê, tò mò hỏi: "Vị cố nhân đó có phải là người hôm trước chú nói không?"

"Đúng vậy." Lục Học Lâm không phủ nhận, ánh mắt vì nhung nhớ mà trở nên xa xăm.

Lâm Uyên Bạch nghe vậy liền hiểu ra, cũng hiểu ngay vì sao ông lại bất thường như vậy.

"Bây giờ đừng nói là hát hí kịch, ngay cả người nghe hí kịch cũng ít đi nhiều rồi!" Lục Học Lâm mỉm cười, giơ ngón cái lên trước mặt cô:

"Không ngờ cháu tuổi con trẻ mà lại biết hát, khiến chú bất ngờ quá! Hơn nữa, ban nãy chú gần như đã nghe trọn vẹn cả bài, cháu hát rất hay!"

"Đúng là hát rất hay!"

Hoắc Trường Uyên im lặng không nói gì từ đầu đến cuối, bỗng nhiên lên tiếng.

Lục Học Lâm nghe vậy, lần lượt quay qua nhìn hai người họ: "Trường Uyên, cháu và cô Lâm quen nhau à?"

"Vâng." Hoắc Trường Uyên khẽ đáp.

"Vậy thì trùng hợp rồi! Chú và cô Lâm cũng từng có duyên gặp nhau hai lần, tính cả hôm nay coi như là lần thứ ba rồi! Hơn nữa chú thấy cô Lâm đây tuổi cũng xấp xỉ Tịnh Tuyết. Có thời gian giới thiệu hai đứa nó với nhau, chưa biết chừng sẽ trở thành bạn bè ấy chứ!" Lục Học Lâm tươi cười nói đến đây, di động trong túi chợt đổ chuông. Ông xin lỗi hai người họ: "Hai cháu nói chuyện đi, chú đi nghe điện thoại!"

Lâm Uyên Bạch vẫn nhất thời chưa phản ứng lại được, bên tai còn văng vẳng cái tên ông vừa nhắc tới.

Hai người họ đều họ Lục, hơn nữa còn có vẻ rất thân với Hoắc Trường Uyên...

Tuy rằng trên đời nhiều chuyện trùng hợp nhưng cũng không thể trùng hợp đến mức này. Cô tuyệt đối không thể ngờ đối phương lại là bố của Lục Tịnh Tuyết. Cô bất giác một lần nữa nhìn về phía Lục Học Lâm. Có vẻ như vì tín hiệu không tốt, ông đã đi ra tận cùng hành lang.

Lâm Uyên Bạch nhớ tới mẹ của Lục Tịnh Tuyết. Đó là một quý phu nhân da dẻ được chăm sóc tỉ mỉ, có điều ấn tượng dành cho cô không tốt.

Vậy mà chẳng hiểu vì sao, tuy biết rõ đối phương là bố của Lục Tĩnh Tuyết, nhưng nụ cười hiền hòa của Lục Học Lâm luôn khiến cô không quá phản cảm về ông...

"Còn định nhìn bao lâu nữa, người ta đã đi xa rồi!" Hoắc Trường Uyên trầm giọng.

"..." Lâm Uyên Bạch lẳng lặng thu lại ánh mắt.

Nhìn thẳng vào anh, cô không khỏi nhú mày, thấy hơi vô lý vô cớ.

Hoắc Trường Uyên móc thuốc lá ra khỏi túi nhưng không châm lên mà nheo mắt nhìn cô chăm chú.

Xuất hiện ở đây là vì có một buổi tiếp khách, anh cùng khách hàng đến đây. Vừa hay Lục Học Lâm cũng có mặt. Hai người cùng đi vào nhà vệ sinh. Dọc đường trở về, Lục Học Lâm đột ngột dừng bước, có tiếng hí khúc từ trong phòng kín vọng ra. Giọng hát đó xuyên vào trong tai anh, chân anh dường như cũng mọc rễ.

Sau khi đẩy cửa ra, Lục Học Lâm sai bước tiến lên trước, rõ ràng muốn xem người hát là ai, còn anh chỉ một bóng lưng anh đã nhận ra là ai.

Hoắc Trường Uyên cọ tay lên điều thuốc, bờ môi mấp máy: "Lâm Uyên Bạch, bản hí khúc cô vừa hát..."

Nhìn chằm chằm bờ môi mỏng ấy, tiếng hí khúc ban nãy dường như vẫn còn văng vẳng bên tai.

Bỗng nhiên một cơn đau nhói thẳng vào tận óc.

Lâm Uyên Bạch vốn dĩ vẫn cúi đầu chờ đợi những lời sau đó của anh nhưng thấy anh rất lâu không lên tiếng. Ngược mắt lên, cô phát hiện anh

nhíu mày rất chặt, sắc mặt có vẻ không được ổn lắm.

"Hoắc Trường Uyên, anh sao vậy..."

Cô tiến lên một bước, vội vàng hỏi.

Hoắc Trường Uyên mím chặt môi: "Đau đầu."

Giống như đêm đó ở dưới quê vậy, sau khi nhìn rõ sợi dây chuyền trên cổ cô, cơn đau nhói y hệt một lần nữa tập kích. Chỉ cần nhớ lại bản hí khúc kia, cơn đau sẽ càng thêm mãnh liệt, anh buộc phải giơ tay ấn thái dương.

"Lại đau đầu?" Lâm Uyên Bạch căng thẳng nhìn anh, cắn môi: "Để tôi đi tìm phục vụ, hỏi xem có thuốc đau đầu hay gì đó không!"

Hoắc Trường Uyên muốn giơ tay giữ cô lại nói không cần nhưng bước chân cô rất nhanh, mới đó đã chạy xa rồi.

"Ai dạy em vậy?"

"Mẹ em dạy."

"Sau này chỉ được phép hát cho một mình anh nghe!"

"Nghe rõ chưa!"

"Nghe rõ rồi..."

Những hình ảnh vụn vỡ lướt qua đầu, còn cả những đoạn đối thoại mơ hồ.

Hoắc Trường Uyên càng cố gắng giữ chặt đầu, muốn tìm kiếm lại những hình ảnh và âm thanh ấy nhưng nó đã biến mất trong chớp mắt, ngay sau đó cơn đau đầu chỉ càng dữ dội hơn.

Lâm Uyển Bạch lấy được thuốc giảm đau từ người phục vụ, đồng thời cầm chai nước suối vội vã chạy về.

Thấy anh vẫn đứng ở chỗ cũ, dựa vào tường, vẫn dùng tay ôm đầu.

Ban nãy anh cúi mặt, ẩn trong bóng tối, không nhìn rõ sắc mặt nhưng đầu mày nhíu lại là rất rõ ràng.

Cô bất giác rảo nhanh bước chân, chạy bước nhỏ tới trước mặt anh, thở dốc: "Hoắc Trường Uyên, tôi mang thuốc giảm đau tới đây..."

Vừa đưa thuốc giảm đau qua, Hoắc Trường Uyên đã như một người khổng lồ, gục ngã vào người cô.

~Hết chương 216~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 217

"Này, Hoắc Trường Uyên..."

Lâm Uyển Bạch vô thức dùng tay đỡ anh, cố gắng hết sức có thể lấy thân mình chống cho anh.

Tư thế của hai người lúc này quá mức thân mật, cô cố gắng tách anh ra một chút, nhất là khi cô có cảm giác Hoắc Trường Uyên áp cô rất sát, thậm chí dồn toàn lực cơ thể lên người cô: "Đứng yên, tôi đau đầu!"

Lâm Uyển Bạch không dám ngo ngoay lung tung. Có người phục vụ nhìn thấy thế chạy qua, có vẻ như nhận ra thân phận của anh, nên cũng không dám qua loa, lập tức thông báo tới quản lý.

"Hoắc tổng, anh không sao chứ?" Quản lý vội vàng tiến tới hỏi: "Club của chúng tôi ngoài bốn tầng karaoke ra, bên trên còn có phòng dành riêng cho khách nghỉ ngơi. Nếu Hoắc tổng cảm thấy không thoải mái, có cần tôi sắp xếp cho anh lên nằm một chút không ạ?"

"Cũng được..." Lâm Uyển Bạch thấy anh cứ nhíu mày suốt bèn gật đầu.

Sau một màn bối rối lộn xộn, Hoắc Trường Uyên đã nằm dựa lên chiếc giường mềm mại trong một căn phòng.

Người phục vụ mang tới một cốc nước ấm. Lâm Uyển Bạch cảm ơn và đón lấy, đồng thời đưa cho anh viên thuốc này giờ cầm trong lòng bàn tay.

Sau khi thấy anh uống xong, cô lại đặt cốc nước lên chiếc tủ đầu giường bên cạnh.

Cô quan sát sắc mặt anh: "Hoắc Trường Uyên, giờ anh thấy đỡ hơn chưa?"

"Ừm."

Không biết có phải do thuốc ngấm nhanh hay không, anh đã không còn cảm giác nhói đau ấy nữa, ngay cả những hình ảnh vụn vỡ và những âm thanh mơ hồ cũng đã biến mất không dấu vết.

Lâm Uyển Bạch không yên tâm, lại hỏi: "À, lại là bệnh thần kinh sao... Anh có cần đến bệnh viện không?"

"Quan tâm tôi vậy sao?" Hoắc Trường Uyên nhướn mày.

"..." Lâm Uyển Bạch trợn tròn mắt.

Trong phòng vẫn còn quản lý và nhân viên phục vụ, cô hèn nhát đỏ mặt.

Vào lúc cô chuẩn bị phản bác thì Hoắc Trường Uyên đã tranh nói trước một câu: "Không cần đâu, nằm một lát là ổn thôi."

Ngay sau đó cơ thể cao lớn ấy trượt xuống, thẳng thừng gối đầu lên gối, nhắm nghiền mắt lại.

Vị quản lý đứng bên cung kính nói: "Hoắc tổng, vậy chúng tôi xin phép ra ngoài trước. Nếu anh thấy không thoải mái thì cứ nằm đây ngủ một đêm, có chuyện gì có thể gọi cho chúng tôi bất cứ lúc nào!"

Hoắc Trường Uyên bật ra một tiếng "ừm" từ mũi.

Dứt lời, người ấy bèn đưa người phục vụ vội vàng đi ra.

Sau khi đóng cửa lại, trong phòng chỉ còn hai người họ. Lâm Uyên Bạch từ đầu tới cuối vẫn quan sát sắc mặt anh. Trông anh có vẻ đã đỡ hơn nhiều, ngoài việc đôi mày vẫn chau lại thì không có gì khác thường.

Cảm nhận được hơi thở của anh đều đều hơn, Lâm Uyên Bạch đoán có lẽ anh định ngủ ở đây một đêm, cũng chuẩn bị đứng lên rời đi.

Có điều cô vừa định làm thế, bàn tay buông thõng đã giữ chặt cô lại.

Lâm Uyên Bạch nhú mày: "Này..."

Hoắc Trường Uyên như đã ngủ say, không hề có chút phản ứng nào.

Cô cúi đầu, cố gắng cạy tay anh ra nhưng loay hoay một hồi vẫn vô ích, còn trán anh vẫn đang nhăn tít lại. Nghĩ tới chuyện lúc trước anh đau đầu dữ dội, cô cũng sợ động tác quá mạnh sẽ làm anh thức giấc.

Không còn cách nào khác, Lâm Uyên Bạch đành ngồi xuống lại.

Di động rung lên trong túi, là Chu Thần gọi tới, có lẽ sốt ruột vì mãi không thấy cô quay lại.

Cô không dám nhận máy sợ tiếng nói làm ồn anh. Sau khi ngắt cuộc gọi, cô gửi qua một tin nhắn, nói mình đột xuất có việc gấp nên đã đi về trước.

Căn phòng càng lúc càng yên ắng, chỉ còn lại tiếng thở của hai người hòa vào nhau.

Lâm Uyên Bạch không thể rời đi, chẳng mấy chốc cơn buồn ngủ ập tới, sau vài cái ngáp, cô cũng gục xuống bên cạnh giường, thiếp đi.

Khi có ánh nắng ban mai rọi vào khóe mắt, cô mới ý thức được trời đã sáng.

Cô lật người lại, có một xúc cảm ấm áp tràn tới.

Lâm Uyển Bạch choàng tỉnh giấc, một gương mặt cương nghị đập thẳng vào mặt, có thể nhìn rõ những sợi râu mới mọc ra dưới cằm anh. Còn cô, khi lật người, một chân đã gác lên người anh, trên eo cô cũng xuất hiện thêm một cánh tay rắn chắc.

"... Á!"

Cô hoảng hốt kêu lên một tiếng.

Hoang mang ngồi dậy, cô dùng sức đẩy mạnh cánh tay vẫn đang quán chặt eo mình ra.

Hoắc Trường Uyên nằm bên cạnh hình như bị cô đánh thức, nhú mày lại, gương mặt vẫn còn mơ ngủ, mơ màng đáp: "Ồ..."

"Anh... Tôi..." Lâm Uyển Bạch chỉ tay vào anh rồi lại chỉ tay vào mình, lắp bắp: "Hoắc Trường Uyên, anh dậy ngay! Chúng ta rốt cuộc bị làm sao, vì sao tôi lại nằm trên giường anh..."

Cô nhớ rõ ràng, khi không chống đỡ nổi cơn buồn ngủ, cô cũng vẫn ngồi bên cạnh giường, sao sau khi tỉnh dậy lại bò lên giường nằm chứ!

Hoắc Trường Uyên cũng chống một cánh tay lên, ngồi dậy, đáy mắt lóe lên một tia sáng, chậm rãi nói: "Câu này tôi nên hỏi cô mới phải chứ!"

"..." Lâm Uyển Bạch cắn môi.

"Tôi ngủ rất ngon, lẽ nào không phải là cô tự nhảy lên giường?" Hoắc Trường Uyên liếc cô, từ tốn hỏi.

"..."

Sự tỏ cáo trong mắt cô dần dần trở nên dao động, bắt giác chìm vào sự tự nghi ngờ.

Lẽ nào thật sự là cô tự bò lên giường?

Cô không nhớ rõ cũng không có ấn tượng, nhưng cũng không thể loại trừ khả năng đó. Bởi vì tối qua Hoắc Trường Uyên thấy trong người không thoải mái nên ngủ trước. Có thể bản thân cô vì ngủ không thoải mái đã vô thức trèo lên. Hoặc cũng có thể bốn năm rồi không có sự tiếp xúc thân mật với người khác giới, cô không tìm được lòng mình...

Đêm hôm trước ở quê, tuy rằng cuối cùng Lâm Uyên Bạch đã chạy đi nhưng cô cũng không thể tảng lờ việc mình vẫn có phản ứng với anh...

Nhiệt độ nơi gò má mỗi lúc một tăng cao, cô không dám nghĩ sâu thêm.

Cúi đầu tự nhìn bản thân, cũng may quần áo ngoài việc hơi nhăn nhúm ra thì vẫn còn nguyên vẹn.

"À, có thể tại tôi ngủ mơ màng..."

Lâm Uyên Bạch áp úng nói xong bèn lật chăn ra nhảy xuống giường:
"À... tôi còn có việc, đi trước đây!"

Vì quá hoảng hốt, lúc bước xuống chân cô mắc vào chăn, cả người ngã nhào xuống.

"Bịch..."

Một tiếng động không nhỏ, Lâm Uyên Bạch lăn tròn.

Hoắc Trường Uyên ngồi trên giường, hỏi cô với vẻ rất tốt bụng:
"Không sao chứ?"

"Không sao..." Lâm Uyên Bạch lắc đầu, cuống quýt đi lại giày, rồi chạy bước nhỏ ra khỏi phòng.

Đóng cửa lại, cô chạy một mạch ra trước cửa thang máy mới dám đổi lại đôi giày đi ngược chân.

Cứ nghĩ tới chuyện ngủ chung giường chung chăn tối qua, cả khuôn mặt Lâm Uyên Bạch lại nóng bừng.

Âm thầm thở dốc một hơi, chẳng hiểu vì sao, cô cứ có cảm giác móc khóa của chiếc áo lót hơi lỏng phía sau lưng, ngực cũng hơi căng lên.

Trong phòng, Hoắc Trường Uyên không đuổi theo cô mà dựng gối lên, dựa vào đầu giường, rút bao thuốc ra, cầm một điếu ngậm vào miệng, tỏ ra rất có nhã hứng. Sau những tiếng "tạch tạch" của bật lửa, một làn khói trắng bay ra.

Có vẻ được nghỉ ngơi rất tốt, trên gương mặt anh không có chút gì mệt mỏi hay khó chịu.

Trong ánh nắng, đôi mắt thâm trầm ấy khẽ nheo lại, nhìn xa xôi.

Suốt bốn năm nay, anh cũng không hiểu vì sao mình thường xuyên mất ngủ. Mỗi khi đêm xuống, anh luôn có cảm giác thiếu hụt một thứ gì đó, nhưng là gì thì lại không thể nói rõ, luôn cần đến thuốc mới có thể ngủ ngon hơn.

Tối qua anh không hề uống, chỉ ôm cô, thế mà lại có một đêm say giấc...

...

Trong một tòa nhà văn phòng nào đó giữa phố phường nhộn nhịp.

Cô nhân viên lễ tân mỗi lần thấy Lâm Uyên Bạch ngó vào trong lại đáp trả một nụ cười mỉm, nhưng vẫn không có ý mời cô vào.

Cô không khỏi cúi xuống nhìn đồng hồ, cô đã ngồi đây đợi tròn một tiếng đồng hồ rồi.

Hôm qua thật ra Lâm Uyên Bạch đã tới một chuyến rồi, có điều bị từ chối. Cô gọi một cuộc điện thoại quốc tế phản ánh với tổng biên tập, nhận được lệnh của đối phương là bắt buộc phải phỏng vấn cho bằng được. Nếu không phỏng vấn thành công thì cuốn tuần san tròn năm lần nay coi như bỏ.

Vốn dĩ nhiệm vụ chuyến công tác lần này của cô đã được sắp xếp xong từ trước, rất nhiều đối tượng cần phỏng vấn đã lần lượt thương lượng xong, chỉ có một vị mãi vẫn chưa đồng ý, chính là chủ tịch kiêm nhà sáng lập của doanh nghiệp Phan Thị này.

Khác hẳn với vị chủ tịch Từ cô tiếp xúc khi mới về nước, nhân vật này rất khó nói chuyện.

Lâm Uyên Bạch một lần nữa nhìn đồng hồ, cảm giác cả một buổi chiều bị lãng phí ở đây rồi. Cô sốt ruột một lần nữa đứng lên, đi tới quầy lễ tân: "Thật ngại quá, có thể hỏi giúp tôi xem ông Phan liệu có tranh thủ được thời gian gặp tôi một chút không?"

"Rất xin lỗi!" Cô lễ tân mỉm cười.

Lâm Uyên Bạch nhíu mày, đang rầu rĩ xem phải làm thế nào thì bất ngờ nghe thấy cô ta gọi một tiếng về phía sau cô: "Chào Hoắc tổng!"

Cô quay đầu, liền nhìn thấy bóng dáng cao lớn đang đi vào.

Có lẽ vì công việc phải qua đây, hơn nữa hình như cũng có hẹn trước, cô lễ tân đã đi ra đích thân chuẩn bị dẫn anh vào trong.

Vẫn là bộ vest đen đó, tôn lên vóc dáng rắn chắc của anh, phía sau là Giang Phóng lần trước đã gặp lại tại Hoắc Thị.

"Cô Lâm!" Người phía sau cũng đã nhìn thấy, bất giác chào một tiếng.

Lâm Uyên Bạch mỉm cười với anh ấy coi như đáp lại.

Cảm nhận được ánh mắt sếp liếc qua, bàn tay xách cặp tài liệu của Giang Phóng chột run lên. Anh ấy ngậm chặt miệng, không lên tiếng nữa, lẳng lặng lùi sang bên cạnh.

Hoắc Trường Uyên dứt một tay vào túi quần: "Cô ở đây làm gì?"

"À..." Lâm Uyên Bạch khẽ nhún vai: "Tôi tới đây muốn gặp chủ tịch Phan một chút. Ông ấy là nhân vật quan trọng chúng tôi muốn phỏng vấn cho tuần san cuối năm. Chỉ là ông ấy mãi vẫn chưa đồng ý, tôi đang cố gắng thuyết phục, nhưng cả gặp mặt ông ấy vẫn chưa chịu..."

Hoắc Trường Uyên nghe xong, im lặng mấy giây rồi hỏi cô: "Nếu tôi có thể giúp cô thuyết phục ông ấy thì sao?"

"Anh giúp tôi?" Lâm Uyên Bạch kinh ngạc.

"Ừm." Hoắc Trường Uyên gật đầu, mấp máy môi: "Nếu tôi giúp cô, cô sẽ cảm ơn tôi bằng cách nào?"

Lâm Uyên Bạch nhíu mày, nhìn anh vừa nghi hoặc vừa cảnh giác: "Anh muốn cảm ơn thế nào..."

"Rất đơn giản." Hoắc Trường Uyên nhướn đuôi mày.

"Gì chứ?" Lâm Uyên Bạch nuốt nước bọt.

Ánh mắt Hoắc Trường Uyên lướt qua sống mũi cao thẳng của cô, dừng lại ở đôi môi cô vừa mím lại, ngữ khí gian xảo: "Tôi muốn một nụ hôn của cô."

"..." Lâm Uyên Bạch tròn tròn mắt.

Giữa đại sảnh tòa nhà mọi người đi qua đi lại nườm nượp, không ngờ anh ngang nhiên nói lời trêu chọc này.

"Đợi ở đây nhé!"

Không đợi cô kịp phản ứng, Hoắc Trường Uyên bất ngờ để lại câu này rồi cất bước đi.

Hoàn hồn lại, Lâm Uyên Bạch vội hét lên: "Đợi chút..."

Cô chưa đồng ý mà!

Nhưng đôi chân dài của Hoắc Trường Uyên lướt rất nhanh, chớp mắt đã đi vào trong thang máy.

Lâm Uyên Bạch ngồi lại xuống ghế, nhìn kim giờ xoay từng vòng trên mặt đồng hồ. Vào lúc cô đang do dự không biết có nên bỏ đi hay không thì cô lễ tân lúc trước chợt đi về phía cô.

"Cô Lâm, chủ tịch Phan bảo tôi mời cô vào!"

"Ồ..."

Lâm Uyên Bạch gật đầu, cầm bút ghi âm đi theo sau.

Từ thang máy đi ra, cô được dẫn thẳng vào văn phòng của chủ tịch. Trên chiếc ghế sofa da thật, Giang Phóng theo lên cùng lúc trước không biết đã đi đâu rồi, chỉ có chủ tịch Phan và Hoắc Trường Uyên ngồi song song. Người phía sau tay cầm điều thuốc, khói bay ra từ kẽ ngón tay anh.

Cô thư ký bê tách trà vào, ra hiệu: "Cô Lâm, mời cô ngồi!"

"Cảm ơn cô." Lâm Uyên Bạch gật đầu.

Đặt cây bút lên đùi, cô ngập ngừng lên tiếng: "Chủ tịch Phan..."

"Cô Lâm, chống lưng của cô lớn thật đấy!" Chủ tịch Phan cười ha ha ngắt lời cô, những nếp nhăn trên mặt như rung lên bần bật: "Tôi biết mục đích của cô, cuộc phỏng vấn này tôi chấp nhận, lát nữa chúng ta có thể bắt đầu!"

"Thật sao?" Lâm Uyên Bạch mừng rỡ: "Chủ tịch Phan, nói vậy là ông thật sự đã đồng ý phỏng vấn?"

"Tôi đã để cô ngồi trước mặt rồi, còn có thể giả được sao?" Chủ tịch Phan mỉm cười nhướn mày, khi liếc sang Hoắc Trường Uyên, nụ cười càng lớn hơn: "Ha ha, tình bạn vong niên giữa tôi và Hoắc tổng cũng phải hai, ba năm rồi. Ngày xưa khi cùng đánh golf, tôi bất ngờ phát bệnh tim, cũng may khi đó có Hoắc tổng ở bên cạnh kịp thời đưa thuốc. Trước nay tôi vẫn nợ cậu ấy một ân tình!"

"Tôi cứ nghĩ cậu ấy sẽ tính ân tình này vào làm ăn, nhưng bao năm qua sau nhiều lần hợp tác, cậu ấy vẫn không hề nhắc đến. Không ngờ bây giờ cậu ấy lại nhắc với tôi về ân tình này, bảo tôi phải chấp nhận phỏng vấn của cô! Thế nên, ban nãy tôi mới nói, cô Lâm, chống lưng của cô rất to!" Nói đến cuối cùng, chủ tịch Phan còn giơ ngón cái lên trước mặt cô.

"Dạ..." Lâm Uyên Bạch bỗng chốc trở nên ngắc ngứ.

Cô liếc sang Hoắc Trường Uyên bên cạnh, đôi mắt thâm trầm đó cũng đang nhìn cô.

Trái tim chợt co rút lại, cô hoảng loạn cup mắt xuống.

Chủ tịch Phan làm như không nhìn thấy sự giao lưu qua lại giữa họ, cười hỏi: "Cô Lâm, bây giờ chúng ta có thể bắt đầu chứ?"

"Vâng..." Mí mắt Lâm Uyên Bạch khẽ run.

Cô không dám ngẩng đầu, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, cả quá trình chỉ chăm chăm để ý chiếc bút ghi âm.

Khoảng hơn bốn mươi phút sau, cuộc phỏng vấn kết thúc.

Lâm Uyên Bạch cất bút đi, vì giữ nguyên một tư thế trong một thời gian dài, bắp chân cô tê cứng. Cô ngẩng đầu, chỉ nhìn đối diện: "Chủ tịch Phan, cảm ơn ông. Sau khi bài phỏng vấn được chỉnh sửa xong, tôi sẽ gửi tới cho ông xem qua!"

"Được!" Chủ tịch Phan mỉm cười gật đầu.

"Vậy chúng tôi xin phép đi trước!" Bên kia, Hoắc Trường Uyên đã đứng dậy.

"Đi đi!" Chủ tịch Phan giơ tay tỏ ý.

Lâm Uyên Bạch đành theo anh đi ra khỏi văn phòng.

Đi tới thang máy, đúng lúc thang dừng lại ở tầng trên cùng, bước vào trong chỉ có hai người họ.

Giữa đường không ai vào thêm. Lâm Uyên Bạch để tay ra sau lưng, bứt ngón tay, áp úng lên tiếng: "À, cảm ơn anh về cuộc phỏng vấn của chủ tịch

Phan..."

"Đừng khách sáo." Đôi môi mỏng của Hoắc Trường Uyên rướn lên như có ý khác.

Cánh cửa thang máy từ từ mở ra, vẫn không thấy bóng Giang Phóng đâu. Hai người họ lần lượt đi ra khỏi cánh cửa xoay, Hoắc Trường Uyên rút chìa khóa xe trong túi ra: "Đợi tôi một chút, tôi đi lấy xe!"

~Hết chương 217~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 218

Vẫn không buồn đợi cô lên tiếng, Hoắc Trường Uyên đã sai những bước chân dài rời đi. Có vẻ vì sợ cô không nghe theo sự sắp xếp của mình, anh còn cầm luôn chiếc laptop của cô theo.

Không còn cách nào khác, Lâm Uyển Bạch đành đứng yên tại chỗ chờ đợi.

Cánh cửa xoay sau lưng bị ai đó mở ra. Có tiếng bước chân vang lên, cô nhích sang bên cạnh.

"Cô Lâm!"

Giọng đàn ông trung niên rất quen tai.

Lâm Uyển Bạch quay đầu lại, liền nhìn thấy Lục Học Lâm trong bộ đồ thoải mái. Cô cúi đầu chào: "... Chú Lục."

Có thể nhìn ra, đối phương có lẽ cũng qua đây giải quyết công việc. Tuy ông ăn mặc thoải mái nhưng người thư ký bên cạnh vẫn áo vest quần Âu, còn xách theo cặp công vụ, trước khi cô chào, người đó đang báo cáo lịch trình với ông.

"Cháu tới đây là..." Lục Học Lâm mỉm cười hỏi cô.

"Cháu qua đây tiến hành một cuộc phỏng vấn, vừa mới kết thúc xong!" Lâm Uyển Bạch trả lời.

Lục Học Lâm gật đầu, ngay sau đó đã nhìn thấy chiếc ô tô đen đỗ trước cửa: "Thì ra là vậy, xem ra chúng ta thật sự rất có duyên! Đi đâu, chú bảo tài xế cho cháu quá giang một đoạn?"

"Không cần đâu ạ!" Lâm Uyển Bạch lắc đầu, áp ứng nói: "Cháu còn đợi bạn..."

Nửa cuối, ngữ khí của cô có phần gượng gạo.

Vì cô bỗng nhiên nhớ ra thân phận của đối phương. Lần trước ở club chỉ là sự trùng hợp. Nếu lại để ông nhìn thấy mình đi chung với Hoắc Trường Uyên, khó tránh khỏi sẽ có hiểu lầm, dù sao ông cũng là bố của Lục Tịnh Tuyết...

Lục Học Lâm nghe vậy, gật đầu: "Vậy được, chú đang có chút việc, có cơ hội nói chuyện sau nhé!"

"Vâng, chú đi cẩn thận!" Lâm Uyển Bạch vội nói.

Lục Học Lâm có vẻ có việc thật, đang rất vội, nên không nói nhiều mà cùng thư ký đi về phía chiếc ô tô đen.

Nhìn bóng ông đi xa, Lâm Uyển Bạch lặng lẽ thở phào.

Cũng may, chưa để ông bắt gặp...

Từ khi biết đối phương là bố của Lục Tịnh Tuyết, trong lòng cô có một cảm giác rất khó nói. Đó là sự mâu thuẫn. Sau vài lần tiếp xúc ngắn ngủi, cô cảm thấy ông khác hẳn với bà Lục, có thể vì từ đầu tới cuối ông không thể hiện sự kên kiệu, khi nói chuyện với người khác cũng tươi cười kiên nhẫn, không khiến người ta cảm thấy khó chịu. Hơn nữa, đối phương là một người rất trọng tình cảm.

"Pim!"

Bất ngờ, một tiếng coi đột ngột vang bên tai.

Lâm Uyên Bạch vẫn đang nhìn bóng lưng của Lục Học Lâm đến thất thần, bị giật mình, mới chú ý thấy chiếc Land Rover màu trắng đã dừng bên cạnh mình từ lúc nào, cửa ghế lái phụ cũng đã được mở ra từ bên trong.

Cô nhìn lại thì chiếc xe đen kia đã đi xa, bấy giờ cô mới cúi thấp người, ngồi vào trong.

Hoắc Trường Uyên không nhìn cô, cũng không lên tiếng nói, hai tay đều nắm chặt vô lăng, có điều sắc mặt u ám, biểu cảm có vẻ không ổn.

Lâm Uyên Bạch không rõ có chuyện gì, chỉ lặng lẽ cài dây an toàn.

Gần như đúng lúc cô cài xong dây an toàn, chiếc Land Rover trắng đã lao vút đi như một mũi tên.

Tốc độ xe rất nhanh, dọc đường liên tục vượt qua mấy chiếc xe, lúc rẽ cũng không có ý định giảm tốc độ, cho đến khi cô hoang mang nắm chặt lấy tay cầm trên đỉnh đầu, phong cảnh bên ngoài mới lướt qua chậm hơn một chút.

Lâm Uyên Bạch cúi đầu nhìn xuống, hồi tưởng lại những nội dung phỏng vấn để sắp xếp cẩn thận.

Chủ tịch Phan là nhân vật chủ chốt, tổng biên tập rất coi trọng. Tiện thể cô cũng nhằm tính trong lòng xem nhiệm vụ lần này còn mấy đối tượng phỏng vấn...

Đến tận khi xe phanh lại, cô mới ý thức được nó đã dừng.

Ngước mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, cô phát hiện họ đã đi tới khu chung cư nơi cô ở.

"Người ta đã đi lâu lắm rồi, vẫn còn nghỉ?"

Một giọng trầm bên cạnh vang lên, Lâm Uyên Bạch nghi hoặc: "Hả?"

"Nghĩ thêm nữa cũng vô ích thôi!" Hoắc Trường Uyên vẫn bày ra bộ mặt u ám, anh cười khẩy: "Hai người không thể đến với nhau được đâu. Với tuổi tác của chú Lục, làm bố cô là quá đủ!"

Nghe đến câu cuối cùng, Lâm Uyên Bạch cũng hiểu ra anh đang định nói gì.

"Anh nói cái gì vậy..." Cô nhú mồm, cảm thấy quá đổi hoang đường: "Khẩu vị của tôi không nặng vậy đâu!"

Hoắc Trường Uyên hơi nheo mắt lại, có vẻ như đang đoán định độ thật giả trong câu nói của cô, sau đó anh im lặng vài giây, bất ngờ nhú mồm buông một câu: "Vậy tức là cô hứng thú với kiểu như Giang Phóng?"

"..." Lâm Uyên Bạch suýt nữa tụt sắc nước bọt.

Chuyện quái gì thế này!

Cô thật sự nghi ngờ sau khi mất trí nhớ, có phải trí tuệ của anh cũng bị ảnh hưởng hay không.

"Cảm ơn anh đã đưa tôi về, tôi phải xuống xe đây!" Lâm Uyên Bạch cởi dây an toàn, lúc cô giờ tay đẩy cửa xe, chợt nhớ ra chuyện gì bèn quay đầu nói với anh: "Laptop của tôi..."

Hoắc Trường Uyên nghe vậy, cũng tự cởi dây an toàn phía mình.

Sau đó anh vươn cánh tay dài về phía sau, với lấy chiếc laptop, đưa cho cô.

Lâm Uyên Bạch lại nói một tiếng cảm ơn rồi đón lấy.

Có điều Hoắc Trường Uyên không buông tay, ngược lại càng nắm chặt thêm. Cô cắn môi: "... Anh còn việc gì?"

"Cô là nhiều việc đăng trí hay định qua cầu rút ván đây? Lâm Uyên Bạch, hình như cô còn nợ tôi việc gì đó." Hoắc Trường Uyên từ tốn nói.

"Chuyện gì chứ..." Lâm Uyên Bạch không hiểu.

Hoắc Trường Uyên giật giật khóe môi, bật ra một chữ: "Hôn."

Hơi thở của Lâm Uyên Bạch như run lên trong khoảnh khắc.

Cô muốn nói đó là yêu cầu tự anh đưa ra, cô không hề đồng ý nhưng tiếng còn chưa kịp phát ra, khuôn mặt cương nghị ấy đã đột ngột đập thẳng vào mắt. Mùi hương nam tính dồn ép sát lại gần cô, một bàn tay vòng ra đặt sau gáy cô.

Rồi bờ môi mỏng rơi xuống.

"Ừm..."

Lâm Uyên Bạch chỉ có thể kêu khẽ lên một tiếng.

Hoắc Trường Uyên có vẻ rất hứng thú, đầu tiên hôn chậm rãi, sau đó dần dần mơn man sâu đậm.

Khoang xe vốn nhỏ hẹp, không khí lưu động có hạn. Cô bị anh giữ chặt gáy, bị ép phải ngẩng đầu lên đón lấy môi anh, mỗi lần giãy giụa chỉ càng

khiến anh hôn sâu thêm, đến mức cuối cùng cô thở dốc, mắt cũng mờ màng mất kiểm soát.

Dù là bốn năm trước hay bốn năm sau, kỹ thuật hôn của anh vẫn tốt như vậy.

Khi anh buông ra, lồng ngực cô phập phồng, chiếc laptop trong tay đã rơi xuống từ lúc nào.

Hoắc Trường Uyên không buông ngay bàn tay sau gáy cô mà chuyển dời ánh mắt: "Người đó là bạn cô phải không?"

"..." Lâm Uyên Bạch ngập ngừng nhìn qua.

Qua lớp kính mui xe, ở một vị trí ngay gần đó, Tang Hiểu Du đang đứng nhìn họ chòng chọc, biểu cảm như vẫn còn chưa ngấm đã. Sau khi bị phát hiện là nhìn trộm, cô ấy chuồn lẹ vào trong tòa nhà như một con thỏ.

Một tiếng nổ ầm vang trong đầu Lâm Uyên Bạch.

Khuôn mặt vốn đã nóng càng thêm đỏ rực, nhất là khi phát hiện tư thế của mình không khác gì đang dựa vào lòng anh, cô vội thoát ra, cầm laptop, đẩy cửa ra, cũng lao vút vào trong.

Từ thang máy đi ra, Lâm Uyên Bạch không rút chìa khóa.

Vừa đi tới cửa, quả nhiên người bên trong tự động mở cửa cho cô. Tang Hiểu Du gần như nhào tới: "Hai người tình cũ tự cháy rồi à?"

Cũng may Lâm Uyên Bạch đã chuẩn bị từ trước, lập tức giơ tay chống lên cửa, bằng không cả hai ngã lăn ra đất không chừng.

Cô lắc đầu: "... Không hề!"

"Tiểu Bạch, với mình mà cậu vẫn không nói thật!" Tang Hiểu Du nhìn gương mặt đỏ hồng của cô, càng thêm ngờ vực: "Làm ơn đi! Mình đã được xem truyền hình trực tiếp rồi. Hai người hôn nhau trong xe cứ gọi là nóng bỏng, suýt nữa bỏng cháy đôi mắt hợp kim titan của mình!"

"À, ban nãy thật ra chỉ là một sự cố..." Lâm Uyển Bạch càng nói càng ấp úng.

Bị bối rối vì ánh mắt mờ ám của Tang Hiểu Du, cô thay giày rồi cầm đầu đi vào nhà.

"Rầm rầm..."

Tiếng gõ cửa đột ngột vang lên.

Tang Hiểu Du càng có thêm tinh thần, nhảy vọt lên tại chỗ: "Ya, có khi nào Hoắc tổng cảm thấy chưa đã, đuổi theo lên tận đây không?"

"..." Mặt Lâm Uyển Bạch như phát sốt.

Nhìn cánh cửa chống trộm đóng kín, trái tim cô đập dồn dập.

"Tiểu Bạch, cậu không mở cửa, vậy mình mở giúp cậu nhé?" Thấy cô đứng im tại chỗ, sau khi trêu chọc, Tang Hiểu Du chỉ muốn hóng trò không sợ âm ỉ, chạy thẳng ra mở cửa, có điều sau khi mở ra, giọng lập tức xuống tông: "Sao lại là anh!"

"Vậy em hy vọng là ai!" Mặt Tần Tư Niên sa sầm lại.

Tang Hiểu Du khoanh tay trước ngực: "Anh có việc gì không, có việc gì thì nói nhanh, không thì về đi!"

Tần Tư Niên lách cơ thể cao lớn vào trong, trùng đôi mắt hoa đào về phía cô ấy, giọng như bật ra từ từng kẽ răng: "Tang Hiểu Du, em chạy đi

xem mặt?"

Tang Hiểu Du run sợ trước khí thế của anh ấy, lùi ra sau một bước.

"Liên quan tới anh à?" Có vẻ như cảm thấy mình hèn, cô ấy nhanh chóng ưỡn ngực thẳng lưng.

"Anh đang hỏi em đây, trả lời anh, có phải lại chạy đi xem mặt không!" Tàn Tư Niên dồn ép.

"Phải!" Tang Hiểu Du thừa nhận.

"Ai cho phép em đi!" Ánh mắt Tàn Tư Niên tăm tối.

"Nực cười thật, chân mọc trên người tôi!" Tang Hiểu Du không hề run sợ, vươn cao cổ: "Hơn nữa ban nãy tôi đã nói rồi, có liên quan đến anh sao? Không lẽ anh nghĩ tôi sẽ chịu chết vì anh, tôi đâu có ngốc! Không ngại nói rõ cho anh biết, ngày mai tôi sẽ đi xem mặt, ngày kia vẫn đi tiếp!"

Nói xong, cô ấy bèn quay người đi vào trong.

Tàn Tư Niên sai bước lên trước, túm lấy cánh tay kéo ngược cô ấy quay lại: "Em nói lại lần nữa xem!"

"Anh buông tôi ra!" Tang Hiểu Du nghiến răng.

"Tang Hiểu Du, em dám!" Bên trong lớp áo dạ của Tàn Tư Niên vẫn thấp thoáng cổ áo của bộ đồ phẫu thuật, có lẽ anh ấy vừa mổ xong một ca. Có điều khác hẳn lúc ở bệnh viện, giờ cả người anh ấy u ám rất đáng sợ, đôi mắt hoa đào như phun lửa: "Em còn dám chạy đi xem mặt kẻ khác thử xem! Anh cũng nói rõ cho em biết, anh không cho phép!"

Tang Hiểu Du bất ngờ gào to: "Tàn Tư Niên, chúng ta ly hôn rồi!"

Mấy chữ ấy như chọc đúng vào tâm sự của ai đó.

Biểu cảm trên khuôn mặt Tần Tư Niên cứng đờ lại trong khoảnh khắc, rồi vụn vỡ từng chút một.

Hai người họ cứ đứng trong thế cầm cự như thế. Lâm Uyên Bạch là người đứng ngoài quan sát, nhìn thấy gân xanh trên mu bàn tay Tần Tư Niên đã nổi đầy. Anh ấy dùng nhiều sức như vậy, tựa hồ một giây nữa thôi sẽ bóp nát cánh tay Tang Hiểu Du.

"À, bác sỹ Tần, Cá nhỏ, hai người có chuyện gì cứ từ từ nói..." Cô vội tiến lên, cố gắng làm dịu bầu không khí: "Hay là bác sỹ Tần, anh vào nhà ngồi đã?"

Tần Tư Niên trầm mặc một lúc lâu rồi buông tay.

"Thôi."

Anh ấy chỉ buông một chữ đó rồi quay người bỏ đi, ngay cả thang máy cũng không đợi mà thẳng thừng mở cửa thoát hiểm.

Lâm Uyên Bạch lo lắng nhìn về phía Tang Hiểu Du, bất ngờ phát hiện đôi mắt cô ấy đỏ rực lên.

Tang Hiểu Du cúi đầu: "Tiểu Bạch, mình không sao đâu, mình vào nhà vệ sinh ngồi bồn cầu nhé!"

Sau khi cánh cửa phòng tắm đóng lại, bên trong chợt vang lên tiếng nước chảy rào rào.

...

Hôm sau, trong trung tâm thương mại náo nhiệt.

Lâm Uyển Bạch và Tang Hiểu Du từ trong tàu điện ngằm chen ra ngoài, đi về phía trung tâm thương mại ở đối diện, định xuống tầng hầm mua ít đồ sinh hoạt và thức ăn, tủ lạnh trống rỗng cả rồi.

Trong lúc đợi đèn, Tang Hiểu Du chẳng hiểu sao bỗng cảm khái: "Tiểu Bạch, cậu sướng hơn mình nhiều! Cậu và Hoắc tổng chia tay, chí ít vẫn là một quý tộc độc thân. Còn mình chia tay với tên cầm thú đó thì thành phụ nữ đã có một đời chồng. Cậu không biết mấy bà chị trong cơ quan giới thiệu cho mình những ai đâu, toàn là người có tuổi từng ly dị! Không công bằng, không công bằng!"

"À..." Lâm Uyển Bạch ngập ngừng hỏi: "Cá nhỏ, cậu thật sự định đi xem mặt tiếp à?"

"Đương nhiên rồi!" Tang Hiểu Du nghe xong lập tức hừ một tiếng: "Không ăn được bánh bao cũng phải được hít mùi chứ! Tên đó cầm thú nói không cho chứ gì, mình cứ đi!"

Lâm Uyển Bạch muốn khuyên thêm mấy câu, nhưng thấy thái độ của cô ấy kiên quyết, cô cũng đành thôi.

Nhưng nhớ tới dáng vẻ sầm chợp hôm qua của Tần Tư Niên, cô luôn có linh cảm việc xem mặt sẽ không thể suôn sẻ.

Chẳng mấy chốc, họ đã sang đường đi vào trung tâm thương mại.

Khi đi tới đầu cầu thang cuốn, Tang Hiểu Du bỗng nhiên kéo tay cô, chỉ về một phía nào đó: "Tiểu Bạch, mau nhìn xem! Đó chẳng phải là tiểu thiếu gia nhà họ Hoắc sao!"

Lâm Uyển Bạch nghe xong, quả nhiên bắt gặp một bóng hình thân thuộc.

Hình như đã hai, ba hôm không gặp mặt rồi, cô thật sự nhớ mùi sữa trên người thằng bé.

Bánh bao nhỏ mặc một bộ vest đen, cổ thắt chiếc cà vạt nhỏ xíu màu trắng bạc, chân đi đôi giày da phong cách Anh quốc. Mái đầu nắm hơi xoắn cùng khuôn mặt nhỏ trắng trẻo khiến thằng bé diễn trai khỏi nói, hết như một người mẫu nhí từ trong quảng cáo bước ra.

Nếu không phải vì nó làm mặt ngầu suốt buổi, bày ra đủ các thể loại mặt muồn đăm, đi dọc đường gặp ai cũng trừng mắt, nó nhất định sẽ càng đáng yêu, dễ thương.

Bên cạnh là thím Lý hiền hậu, nhưng người nắm tay bánh bao nhỏ lại là một bóng dáng cao ráo khác, ăn mặc rất có gu, mái tóc xoắn dài buộc sau gáy, khi cúi xuống nói chuyện với nó, để lộ hai má lúm đồng tiền.

"Nếu mình không nhìn nhầm, bên kia là vợ chưa cưới của Hoắc tổng phải không?" Tang Hiểu Du cũng đã nhìn thấy, bĩu môi bực dọc: "Shit! Thật sự đủ rồi, cậu nhìn cái bản mặt cô ta kia, ra vẻ sắp làm mẹ kế, đúng là niềm nở hết mức!"

Trong tầm mắt, hình như họ đang chuẩn bị đi vào một cửa hàng trang sức bên cạnh, bên trong có quầy hàng đồ trẻ con.

Lâm Uyển Bạch quay về, kéo tay Tang Hiểu Du: "Đừng nhìn nữa, đi thôi!"

Lục Tịnh Tuyết tươi cười, vui vẻ lựa chọn quần áo trên giá, không ngừng dặn dò kích cỡ cho người quản lý phía sau.

Hôm nay cô ta được dẫn bánh bao nhỏ ra ngoài, hoàn toàn là vì sau một chuyến đi tới nhà họ Hoắc, đúng lúc bánh bao nhỏ tới thăm Hoắc Chấn vừa

trở về Bằng Thành. Cô ta chủ động xin Hoắc Chấn đưa thằng bé ra ngoài mua ít đồ, quan trọng là tìm cơ hội thân thiết.

Đón lấy bộ đồ trẻ con quản lý đưa, Lục Tịnh Tuyết đi ra trước mặt bánh bao nhỏ, giọng dịu dàng: "Đậu Đậu, con xem thích bộ nào trong này? Thích bộ nào, chúng ta sẽ vào thử, cô Tịnh Tuyết mua cho con được không?"

Bánh bao nhỏ chấp tay sau lưng, không buồn nhìn dù chỉ một cái liếc mắt.

Thím Lý đi sau không dám thở mạnh, nếu tiểu thiếu gia không vui thì nửa chữ cũng không buồn nói đâu!

"Cô cảm thấy hai bộ này rất đẹp. Đậu Đậu, cô dẫn con vào thử được không?"

Lục Tịnh Tuyết chọn ra một bộ, sau khi cười dịu dàng thì định nắm lấy bàn tay nhỏ của thằng bé.

Bánh bao nhỏ né tránh, rõ ràng không hợp tác.

Lục Tịnh Tuyết thấy vậy không giận cũng không nhụt chí, ngược lại cười rạng rỡ quay người tiếp tục chọn thêm mấy bộ nữa trên giá, dường như có một sự nhẫn nại không thể dùng hết. Có điều dù chọn thêm vài bộ, bánh bao nhỏ vẫn không có ý nể tình.

"Đại tiểu thư, trà sữa đây rồi!" Tài xế của Lục Tịnh Tuyết rảo bước đi vào, tay cầm cốc trà sữa.

"Ừm." Lục Tịnh Tuyết đón lấy, một lần nữa cúi xuống trước mặt bánh bao nhỏ, nói với vẻ rất tự tin: "Đậu Đậu, con xem trong tay cô Tịnh Tuyết cầm gì này? Trà sữa trân châu chocolate, chính là món mà ban nãy chúng

ta đi vào, mấy bạn nhỏ kia cầm trên tay đó, bên trong còn có kem cheese, con mau uống đi!"

Lúc đó, ánh mắt nhìn sang hai bên của bánh bao nhỏ đã bị cô ta chú ý thấy. Thế nên thấy thằng bé không nhiệt tình với mình lắm, ban nãy cô ta đã dặn tài xế đi mua trà sữa, muốn nhân cơ hội này ghi thêm ít điểm.

Ai ngờ sau khi nhìn thấy, bánh bao nhỏ không nhận mà quay ngoắt đi.

"Cái này ngon ngọt, rất dễ uống. Con nếm thử xem, không ngon có thể đổi vị khác!" Lục Tịnh Tuyết dụ dỗ mãi: "Đậu Đậu, con không uống thật sao?"

Bánh bao nhỏ kiên định như một lão tăng đã ngồi thiền.

Lục Tịnh Tuyết mất mặt, đành đứng lên đưa cốc trà sữa cho người bên cạnh: "Thím Lý, vậy thím uống đi!"

"Cảm..." Thím Lý vừa định đón lấy thì cảm nhận được một cái nhìn lạnh lùng từ cậu chủ nhỏ, lập tức rút tay về, gương gạo nói: "Cô Lục, thôi, tôi không thích uống đồ ngọt lắm!"

Lục Tịnh Tuyết cố mỉm cười, đành đưa lại cho người tài xế.

Thím Lý âm thầm lau mồ hôi, áp lực đầy người, một lòng hy vọng chuyến đi mau kết thúc.

Trong siêu thị dưới tầng B1, Tang Hiểu Du và Lâm Uyên Bạch đẩy xe đi xuyên qua các kệ hàng. Nhưng cô mãi vẫn không thể tập trung được, trong đầu luôn hiện lên hình ảnh nhìn thấy trên thang cuốn.

Bánh bao nhỏ được Lục Tịnh Tuyết thân mật nắm tay, như hai mẹ con vậy...

Nắm chặt xe đẩy, cô bỗng thấy rất khó chịu.

Nhất là khi nghĩ tới có thể bánh bao nhỏ cũng sẽ bám lấy cô ta, cát giòng non nớt như khi bám lấy cô vậy, cô càng thêm bức bối. Bản thân cô cũng không tìm ra được nguyên nhân, đến mức vốn dĩ đã liệt kê rất nhiều thứ trong đầu mà cuối cùng chẳng mua được gì, ngược lại cầm theo hai túi mỳ vắt và một hộp trứng gà.

Tang Hiểu Du cũng chẳng khá hơn cô, ánh mắt cũng thi thoảng lại lơ đãn, dáng vẻ đầy tâm sự.

Chưa đầy nửa tiếng, họ đã xếp hàng thanh toán chuẩn bị đi ra.

Xách đồ từ trên cầu thang cuốn đi xuống, đi về phía ngoài trung tâm thương mại, ngang qua một cửa hàng đồ trẻ em nào đó, Lâm Uyên Bạch vô thức liếc vào bên trong.

Quả nhiên, nhìn thấy Lục Tịnh Tuyết ngồi sụp trước gương, đang giơ một bộ quần áo ướm lên người bánh bao nhỏ, chốc chốc lại ngẩng lên tươi cười trò chuyện với nhân viên mấy câu, nét mặt hơn hớn.

Lâm Uyên Bạch vội vàng quay đi, tiếp tục đi ra ngoài.

Khi cô lướt ngang qua, khuôn mặt bánh bao nhỏ đang căng thẳng, đôi mắt to bỗng sáng rực lên trong gương.

Con đường tấp nập bên ngoài trung tâm thương mại rất khó bắt xe. Hai người đợi một lúc lâu cuối cùng mới bắt được xe không có khách. Tang Hiểu Du ngồi vào trong trước. Lâm Uyên Bạch đưa túi đồ trong tay cho cô ấy, rồi cũng chuẩn bị bước lên. Nhưng cô vừa cất bước bỗng có thứ gì nhào về phía chân mình.

Động tác này quá quen thuộc.

Lâm Uyên Bạch cúi đầu, nhìn thấy bánh bao nhỏ đang ngẩng đầu.

"Uyên Uyên~"

Giọng nói mềm oặt ấy khiến cô dờ dẫm.

Cô vô thức nhìn ra phía sau, không có bóng thím Lý, càng không có bóng Lục Tịnh Tuyết. Cô sững sốt không biết nó đột ngột chui từ đâu ra, rõ ràng ban nãy còn thấy nó đứng trước gương trong cửa hàng đồ trẻ em.

Lâm Uyên Bạch cúi xuống bế bánh bao nhỏ lên, còn chưa kịp hiểu chuyện gì: "Đậu Đậu, sao con lại ở đây?"

"Này cô ơi! Cô bế cháu lên xe ngay đi!" Người tài xế ngồi trước quay đầu lại, thúc giục cô: "Chỗ này không cho đỗ xe đâu, sẽ bị phạt đấy! Khẩn trương lên!"

Lâm Uyên Bạch ngó ra phía sau, quả thực có bóng dáng mấy cảnh sát đứng ở ngã tư.

Bị người tài xế giục gắt gao, cô đành ngồi vào trong xe.

Cửa xe vừa đóng, người tài xế liền nhấn ga, len vào dòng xe chính.

Bánh bao nhỏ giữ nguyên tư thế ôm cô, dính chặt vào người Lâm Uyên Bạch, hai cánh tay ghì lấy cổ cô không rời, thân mật không tả được.

Tang Hiểu Du cũng không kém phần kinh ngạc, hơn nữa còn rất tò mò: "Tôi nói này cậu chủ nhỏ! Chẳng phải cháu có mẹ kế tương lai dắt đi mua đồ sao, muốn gì có đó, sao còn chạy tới tìm Tiểu Bạch hả?"

Bánh bao nhỏ nghe xong phồng má: "Bảo bảo không thích người phụ nữ đó!"

"Vậy cháu thích ai?" Tang Hiểu Du tiếp tục gạn hỏi.

Bánh bao nhỏ liếc nhìn Lâm Uyển Bạch, xấu hổ áp mặt qua: "Thích Uyển Uyển~"

Cảm nhận được cơ thể mềm oặt của thằng bé dựa vào lòng, trái tim Lâm Uyển Bạch cũng mềm nhũn theo.

Nhất là khi nghe được bốn chữ ấy, cô không kìm được lòng mình, cúi đầu xuống thơm nó.

Bánh bao nhỏ càng xấu hổ hơn, ngẩng đầu lên, cũng hôn "chụt" lên má cô, rồi lại vùi đầu vào lòng cô mím môi cười trộm.

Chú ý thấy túi đồ bên chân cô, bánh bao nhỏ chìa ngón tay bé xíu ra chỉ: "Uyển Uyển, cô mua gì thế?"

"Một vài đồ dùng hằng ngày, còn có mỳ và trứng gà." Lâm Uyển Bạch trả lời.

"Bảo bảo muốn ăn!" Bánh bao nhỏ lập tức làm nũng.

"Được, vậy lát về sẽ nấu cho con ăn!" Lâm Uyển Bạch cười tíu mắt.

Nhìn đồng nhỏ trong lòng, cô chợt nhớ ra điều gì, không khỏi tò mò: "Đậu Đậu, con vẫn chưa nói cho cô biết sao con lại tới tìm cô, còn nữa, thím Lý có biết không?"

"Bảo bảo lên chạy ra ngoài đó!" Bánh bao nhỏ đắc ý cười toe toét.

Lâm Uyển Bạch: "..."

"Woa! Cậu chủ nhỏ thật là lợi hại đấy!" Tang Hiểu Du ngồi bên phụ họa.

Lâm Uyên Bạch: "..."

...

Trong phòng bảo vệ của trung tâm thương mại, tất cả rối như tơ vò.

Đội trưởng đội bảo vệ nằm rạp ra bàn, nghiêm túc quan sát camera cùng hai nhân viên khác, chốc chốc lại nói vào bộ đàm, hỏi tình hình tìm người.

Thím Lý tay chân bủn rủn, không ngừng đi qua đi lại trong phòng, lo lắng vô cùng.

Một bên là Lục Tịnh Tuyết, biểu cảm cũng không hề bình thản, trong lòng đang nghĩ đôi sách. Khó khăn lắm mới nắm được cơ hội, nhân lúc thằng bé đi ra khỏi biệt thự nhà họ Hoắc để thân thiết với nó, không ngờ thoát một cái trong lúc lựa quần áo đã không thấy nó đâu nữa. Chỉ hy vọng hiệu suất làm việc của bảo vệ ở đây cao một chút, cố gắng tìm bánh bao nhỏ về, cô ta mới thoát được khỏi rắc rối này.

Cánh cửa phòng bảo vệ đột ngột bị ai đó đẩy tung ra. Hoắc Trường Uyên cầm chìa khóa xe sai bước đi vào, hỏi té tát: "Rốt cuộc đã có chuyện gì!"

~Hết chương 218~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 219

Có trải nghiệm lần trước ở sân bay, thím Lý gần như mất hồn, không dám chậm trễ, thế nên sau khi không tìm được cậu chủ đã lập tức thông báo cho Hoắc Trường Uyên.

Vì trung tâm thương mại rất gần Hoắc Thị nên Hoắc Trường Uyên có mặt trong phút chốc.

Sau khi nhìn thấy anh, tâm tư của Lục Tịnh Tuyết cũng trầm hẳn xuống. Cô ta không đồng ý để thím Lý gọi điện thoại cho Hoắc Trường Uyên nhưng cũng không thể cưỡng ép ngăn cản, nên rất thấp thỏm. Lúc này đây, cô ta vẫn rảo bước tiến lên, nước mắt lưng tròng nghẹn ngào nói: "Trường Uyên, em xin lỗi..."

"Rốt cuộc mọi chuyện là sao!" Hoắc Trường Uyên quát lên.

Trong phòng an ninh không chỉ có hai người họ, thể diện của Lục Tịnh Tuyết không thể giữ được nữa, tiếp tục xin lỗi: "Thật sự rất xin lỗi. Bác Hoắc bảo em đưa Đậu Đậu ra ngoài đi loanh quanh. Em định mua cho nó hai bộ quần áo mới, không ngờ chỉ trong chớp mắt nó đã chạy biến đi đâu mất! Bây giờ bảo vệ vẫn đang tìm. Anh đừng lo, trẻ con tuổi nhỏ, chắc là ham chơi chạy ra ngoài, sẽ tìm được nhanh thôi!"

Nét mặt Hoắc Trường Uyên sa sầm lại, khắp người toát ra một sự khó chịu.

Vào lúc anh lôi hai người bảo vệ ra ngoài, định đích thân đứng kiểm tra CCTV thì chuông di động vang lên.

Lúc này bất kỳ chuyện gì khác cũng không quan trọng bằng con trai, Hoắc Trường Uyên định ấn tắt máy. Có điều sau khi nhìn thấy cái tên hiện trên màn hình, anh chợt khựng lại, cuối cùng vẫn bắt máy: "Alô?"

Sau khi kết thúc cuộc gọi, anh nói: "Không cần tiếp tục kiểm tra CCTV nữa, tìm được Đậu Đậu rồi!"

"Thật sao? Trường Uyên, tìm thấy Đậu Đậu rồi ư?" Lục Tịnh Tuyết vội vàng hỏi.

"Ừm." Hoắc Trường Uyên liếc nhìn cô ta.

"Vậy nó đâu!" Lục Tịnh Tuyết hỏi tiếp.

"Anh sẽ đi đón nó." Hoắc Trường Uyên chỉ nói vậy.

"Trường Uyên, em đi cùng anh!" Lục Tịnh Tuyết nghe xong, tiến lên rầu rĩ: "Thành thật xin lỗi! Em cũng không ngờ lại đột xuất xảy ra chuyện này, có lòng tốt lại thành ra hỏng việc. Nếu bây giờ đã tìm được Đậu Đậu thì em muốn cùng đi cùng anh đón nó về, cũng xin lỗi nó một tiếng! Hơn nữa, em cũng muốn được cảm ơn người ta!"

"Không cần đâu, em bận việc của mình đi." Hoắc Trường Uyên không đồng ý, rồi lập tức quay sang nhìn một thám Lý đã nhẹ nhõm hơn, dặn dò: "Thám Lý, thám cũng về nhà trước đi, lát nữa tôi đưa Đậu Đậu về!"

"Được!" Thám Lý lập tức gật đầu.

Ra khỏi trung tâm thương mại, Lục Tịnh Tuyết vẫn rảo bước đi theo phía sau Hoắc Trường Uyên, sợ anh vì việc này mà giận mình, muốn

thuyết phục anh để mình cùng đi đón con: "Trường Uyên..."

"Cứ vậy đi!" Nhưng Hoắc Trường Uyên chặn họng cô ta lại.

Không cho cô ta quá nhiều cơ hội nói thêm, anh cầm chìa khóa sai bước đi về phía chiếc Land Rover.

Sau khi biết tin bánh bao nhỏ lén lút chạy đi, Lâm Uyên Bạch không thể yên tâm. Nhưng không có cách nào liên lạc với thím Lý, cô buộc phải gọi điện cho Hoắc Trường Uyên.

Sau khi ngắt máy, cô liền nhìn thấy bánh bao nhỏ đang ngồi xồm dưới đất, cái mông vênh lên, đang lúi hết những thứ mua được trong túi bóng ra ngoài. Nó lúi ra một cọng rau, nhìn trái nhìn phải một hồi, sau đó lấy lưỡi liếm liếm, cuối cùng nhăn nhó mặt mày nhỏ phì phì.

Cô không nhịn được cười, đi qua bế nó lên, rồi cầm túi đồ đi vào trong bếp.

Khi hoàng hôn sắp khuất dạng nơi chân trời, Lâm Uyên Bạch dắt tay bánh bao nhỏ đi xuống nhà, đi lòng vòng tản bộ trong vườn một lúc. Chưa đầy hai phút sau, cô đã nhìn thấy chiếc xe Land Rover màu trắng ấy từ từ đi tới.

Nhìn thấy bóng dáng cao lớn mở cửa xe bước xuống, bánh bao nhỏ rõ ràng không vui.

Nó buông tay Lâm Uyên Bạch ra, có phần bịn rịn, bước chân ngập ngừng, nhìn về phía papa với vẻ không mấy tình nguyện.

Haizz, khoảng thời gian được ở riêng luôn ngắn ngủi đến thế!

Sau khi nhận được điện thoại của cô, Hoắc Trường Uyên hoàn toàn yên tâm. Anh đi ra từ một buổi họp, trong đó vẫn còn những vị khách đang đợi anh họp nốt, vậy nên anh về Hoắc Thị trước, đồng thời đặc biệt dặn cô chấp tối mình sẽ qua đón con trai.

Anh vốn định lên thang trên tầng, không ngờ cô đã sớm dẫn con trai xuống dưới đợi mình.

Anh quét tầm mắt, nhìn thấy cái bụng nhỏ rõ ràng đã no đến hơi lồi lên của con trai, đến mức đi lại cũng có phần ảnh hưởng, vừa nhìn là biết đã được ăn uống no nê, hơn nữa lúc đi về phía này nó còn nấc một tiếng, thoang thoang có mùi mỳ bay ra, kích thích cái dạ dày vẫn đang trống trơn của anh.

Hoắc Trường Uyên nhú mày: "Hai người ăn rồi sao?"

"Đúng vậy..." Lâm Uyển Bạch gật đầu.

"Uyển Uyển đã nấu mỳ cho bảo bảo!" Bánh bao nhỏ tự động lên tiếng, ngữ khí hớn hở và chút gì kiêu ngạo: "Còn có sườn, sốt chua chua ngọt ngọt! Siêu ngon!"

Hoắc Trường Uyên càng nhú mày thêm sâu. Việc con trai ăn uống ngon miệng là chuyện tốt nhưng sao anh cứ cảm thấy khuôn mặt bánh bao đó nhìn kiểu gì cũng không thuận mắt.

"À, vậy giao lại Đậu Đậu cho anh, đi đường cẩn thận!" Lâm Uyển Bạch chủ động lên tiếng.

"Ừm." Ngữ khí của Hoắc Trường Uyên hơi căng thẳng.

Trước khi lên xe, bánh bao nhỏ bỗng nhiên quay đầu, ngoắc ngoắc ngón tay nhỏ về phía cô.

"Uyển Uyển~"

Lâm Uyển Bạch bất giác cúi thấp người xuống, mỉm cười hỏi: "Sao vậy?"

Bánh bao nhỏ hơi ngập ngừng, khuôn mặt đỏ bừng nói: "Goodbye kiss~"

Nghe xong, Lâm Uyển Bạch cười không ngớt. Cô rất hợp tác, ghé sát mặt mình qua, đón lấy cái thơm tậm biệt của thằng bé.

Bánh bao nhỏ kiễng chân lên, xấu hổ chu môi dán sát vào. Trước mắt đã sắp chạm được vào má cô rồi, cổ áo sau bất ngờ bị một bàn tay lớn túm lấy, ngay sau đó đôi chân nhỏ rời xa khỏi mặt đất, mặt cô cũng mỗi lúc một xa hơn.

Hu hu...

Bảo bảo còn chưa hôn được!

Bánh bao nhỏ phồng má, phần nộ trùng mắt nhìn "tên đầu sỏ" phá hoại, đỉnh đầu suýt chút nữa bốc lên hai ngọn lửa nhỏ. Còn Hoắc Trường Uyên chỉ lạnh lùng trùng mắt lại: "Làm phiền rồi, tôi đưa nó về nhà trước!"

Nói xong, anh nhét thằng con trai lên ghế trẻ con ở phía sau xe, bắt chấp tình hình.

"À, vâng..." Lâm Uyển Bạch ấp úng đứng lên.

Đúng vào lúc cửa xe đóng lại, họ cũng không chú ý thấy, có một chiếc ô tô màu đen, lặng lẽ dừng ngay gần đó.

Qua cửa xe, có một đôi mắt xinh đẹp đang nhìn họ từ xa, lúm đồng tiền hai bên gò má lộ ra vì bờ môi đang mím lại.

Lục Tịnh Tuyết vốn không định bám theo. Có điều sau khi rời khỏi trung tâm thương mại, tài xế vừa hay lại lái ngay sau chiếc xe Land Rover, cô ta phát hiện Hoắc Trường Uyên lại lái xe trở về tòa nhà lớn của Hoắc Thị, điều này khiến cô ta thấy khó hiểu, đồng thời cũng nảy sinh nghi ngờ.

Rõ ràng khi biết con đi lạc ở phòng an ninh, anh cực kỳ phần nộ, vậy mà tìm thấy lại không vội đón về ngay, ngược lại tới công ty giải quyết công việc trước?

Rốt cuộc đối phương là ai mà có thể khiến anh yên tâm như vậy. Thế nên cô ta bảo tài xế bám theo, từ lúc anh rời khỏi Hoắc Thị đến tận bây giờ. Sau đó cô ta nhìn thấy một lớn một nhỏ đứng dưới tòa nhà chung cư, còn Hoắc Trường Uyên thì đánh xe đi vào.

Vì chiếc Land Rover khá to nên che khuất không ít tầm nhìn, nhưng vẫn có thể nhận ra đối phương là một cô gái, biểu cảm của cô ta khó coi trong giây lát.

Cho đến khi chiếc Land Rover lái đi, cuối cùng cô ta mới nhìn rõ tướng mạo của đối phương. Lục Tịnh Tuyết thẳng thốt.

...

Nghe thấy tiếng động cơ xe hơi, thím Lý vội bước đi về phía cửa lớn.

Cửa lớn mở ra, bà liền nhìn thấy tiểu thiếu gia mặt mày sa sầm, đá bay đôi giày trên chân, rồi phần nộ chạy lên gác, rõ ràng đang hờn giận Hoắc Trường Uyên đi phía sau.

Thím Lý thấy vậy vội đuổi theo sau: "Tiểu thiếu gia, con đi chậm thôi, cẩn thận ngã đấy!"

Hoắc Trường Uyên cúi xuống thay giày, rồi đi vào phòng khách. Anh vừa ngồi xuống sofa không bao lâu thì trên gác đã vọng xuống những tiếng rầm rầm.

Anh thản nhiên làm như không nghe thấy, vắt chân vào nhau, rút một điều thuốc từ trong bao châm lên.

Trên gác, thím Lý liên tục ngó xuống dưới nhà. Đến tận khi hút xong điều thuốc, Hoắc Trường Uyên mới đập tắt nó vào gạt tàn, rồi chậm rãi cất bước đi lên gác.

"Thưa cậu, tiểu thiếu gia vừa lên đã nhốt mình trong phòng!"

Thím Lý nhìn thấy anh, trong giây lát như tìm thấy người đáng tin cậy vậy: "Hình như này giờ đang đập đồ..."

Có vẻ như để hợp tác với lời bà nói, bên trong lập tức vang lên những tiếng đồ vỡ lanh lảnh, có lẽ là bình hoa cổ để bên cửa sổ vừa thay tuần trước.

"Tiểu thiếu gia, con mau mở cửa ra!" Thím Lý giơ tay gõ cửa, sốt sắng gọi: "Trời ơi, thế này thì phải làm sao! Lỡ tiểu thiếu gia bị thương vì những mảnh vỡ thì không hay rồi!"

Hoắc Trường Uyên giơ tay day trán, nhíu mày: "Cầm chìa khóa dự phòng qua đây!"

Thím Lý vỗ tay lên đầu, vội đi lấy, chẳng mấy chốc đã chạy về.

Hoắc Trường Uyên vặn mở ổ khóa, bánh bao nhỏ đang đứng trên chiếc ghế đầu, hai tay giơ cao một chiếc bể cá thủy tinh còn to hơn mặt nó, có thể vì quá nặng nên cơ thể bé nhỏ cứ lảo đảo, thì thoảng lại có nước sánh ra.

Bể cá được bê từ biệt thự nhà họ Hoắc về, cá bên trong cũng được Hoắc Chấn chăm sóc tỉ mỉ, mua tận nước ngoài, bình thường người làm mà không cẩn thận chạm vào cũng sẽ bị rầy la nửa ngày. Nhưng bánh bao nhỏ thì khác, chỉ cần cháu nội thích, Hoắc Chấn không buồn chớp mắt, sắm cho nó vài cái.

"Bỏ bể cá xuống!" Hoắc Trường Uyên trầm giọng.

"Không!" Bánh bao nhỏ từ chối.

Nó phòng mang trợn má, dường như đã chuẩn bị tinh thần ngay sau đây papa sẽ gọi cả họ lẫn tên nó.

Có điều rất bất ngờ, Hoắc Trường Uyên không quát mà trở ngược tay, đút tay vào túi quần, chậm rãi nói: "Đậu Đậu, nếu con không bỏ bể cá xuống, bố sẽ nhốt con trong biệt thự một tuần, không được đi đâu hết, đừng hòng được gặp lại Uyển Uyển của con!"

Bánh bao nhỏ nghe xong, gần như đưa ra quyết định trong giây lát, kiễng chân đặt bể cá xuống.

"Thím Lý, vào phòng dọn dẹp chút đi!" Hoắc Trường Uyên quay đầu dặn dò.

Thím Lý thở phào: "Vâng, tôi sẽ quét dọn ngay!"

Hoắc Trường Uyên đi qua, nhắc con trai xuống ghế, nhìn nó vẫn có vẻ không vui, bèn nhướn mày: "Con nóng tính như vậy, Uyển Uyển của con mà biết còn muốn quan tâm đến con nữa không?"

Bánh bao nhỏ một giây sau lập tức biến thành con ngoan.

Nó phát huy sở trường của mình, nhào tới ôm chân Hoắc Trường Uyên:
"Papa, đừng kể nhé~"

Hoắc Trường Uyên hài lòng xoa đầu con trai. Ừm, xem ra kiên nhẫn giảng giải đúng là có hiệu quả...

Nhưng vì nó ôm chân, ở khoảng cách gần, mùi mỳ trên người nó lại phảng phất. Anh bèn đẩy lùi con trai ra phía sau.

Thím Lý cầm chổi từ dưới nhà lên quét rồi báo lại: "Cậu à, cô Lục đến!"

"Tôi biết rồi." Hoắc Trường Uyên nhú mày, nói: "Dọn dẹp xong, thím tắm rửa cho Đậu Đậu nhé."

"Vâng!" Thím Lý vội đáp.

Khi Hoắc Trường Uyên từ trên gác đi xuống, Lục Tịnh Tuyết ngồi trong phòng khách đã đứng dậy khỏi sofa, tiến tới.

"Trường Uyên!"

Hoắc Trường Uyên khẽ đáp một tiếng rồi nhú mày hỏi: "Sao em lại đến đây?"

"Trường Uyên, em thật sự không yên tâm, thế nên vẫn quyết định qua xem Đậu Đậu thế nào! Nó không sao chứ? Có bị sợ hãi hay gì đó không?" Lục Tịnh Tuyết đi tới trước mặt anh, khoác tay anh, biểu cảm trên mặt toàn là lo lắng.

"Không sao đâu." Hoắc Trường Uyên viện cớ cúi người ngồi xuống, lẳng lặng rút tay ra: "Thím Lý đang ở trên gác tắm rửa cho nó, em lên không tiện."

"Không sao đâu! Xác nhận nó đã về nhà bình an là em yên tâm rồi. Bằng không chắc cả đêm em cũng không ngủ được mất!" Nói xong, Lục Tịnh Tuyết thấy anh nhắm mắt suốt, vội ngồi xuống bên cạnh anh: "Trường Uyên, có phải anh giận em không?"

Hoắc Trường Uyên im lặng không nói năng gì.

Hốc mắt Lục Tịnh Tuyết dần dần đỏ lên, ngữ khí có phần vô tội và ảm ức: "Xin lỗi! Em cũng không ngờ, em thật sự chỉ có lòng tốt thôi! Hơn nữa bác trai cũng rất ủng hộ. Em là vợ chưa cưới của anh, sau này chúng ta kết hôn, em dĩ nhiên phải coi Đậu Đậu như con ruột của mình, thế nên em chỉ muốn thân thiết với nó hơn!"

"Anh không muốn có lần sau nữa." Giọng Hoắc Trường Uyên lạnh nhạt.

"Anh yên tâm, em tuyệt đối sẽ không để chuyện này xảy ra lần nữa đâu. Trường Uyên, em hứa với anh đấy!" Lục Tịnh Tuyết nhấn mạnh rồi cầm khăn giấy lau khóe mắt, hỏi dò như vô tình: "Ban nãy em nghe thím Lý nói, đôi phương là cô gái họ Lâm?"

"Ừm."

"Vậy có cần cho người ta chút thù lao không?" Lục Tịnh Tuyết tiếp tục câu chuyện, mắt không rời, sợ sẽ bỏ qua chút biểu cảm nhỏ nào đó trên mặt anh.

"Không cần." Hoắc Trường Uyên khẽ nhú mày.

"Trường Uyên, anh đừng hiểu lầm!" Lâm Uyển Bạch vội giải thích: "Em không có ý gì khác, chỉ là cảm thấy nên cảm ơn cô ấy đang hoàng! Thế nên em định trả cho cô ấy một ít tiền để thể hiện lòng cảm kích, nếu không cứ cảm thấy áy náy sao ấy!"

Hoắc Trường Uyên dựa ra sau ghế, ngữ khí trầm ngâm: "Cô ấy có lẽ không để ý đâu."

Nếu để ý, ban đầu lần ở sân bay anh đề nghị cô đã chấp nhận. Huống hồ, hôm nay không phải là cô nhặt được con trai anh mà là con trai anh tự lén lút chạy ra tìm cô, nhưng anh không định kể lại trước mặt vợ chưa cưới.

"Trường Uyên, anh và cô gái họ Lâm đó hình như rất thân? Quen nhau lâu rồi sao?" Lục Tịnh Tuyết hỏi xong, lại cảm thấy lòng bàn tay đổ mồ hôi vì căng thẳng.

"Cô ấy có lẽ vừa về nước chưa lâu." Hoắc Trường Uyên chỉ khẽ đáp.

Lục Tịnh Tuyết quan sát sắc mặt anh, xác nhận không có gì bất thường, hòn đá tảng trong lòng cũng nhẹ nhàng hơn không ít.

Hoắc Trường Uyên liếc nhìn: "Anh còn một buổi họp trực tuyến."

"Vậy em về trước đây. Trường Uyên, hôm khác em sẽ tới công ty thăm anh!" Mục đích tới đây lần này của Lục Tịnh Tuyết đã đạt, cô ta mỉm cười gật đầu.

Hoắc Trường Uyên ngồi vắt hai chân vào nhau, không nói thêm gì.

Ra khỏi biệt thự, tài xế đã mở cửa xe sẵn cho cô ta. Sau khi cả hai lần lượt ngồi vào trong, tài xế cung kính hỏi: "Đại tiểu thư, bây giờ chúng ta về nhà ạ?"

"Ừm." Lục Tịnh Tuyết gật đầu.

Ô tô bắt đầu lăn bánh, cô ta không có tâm trạng thưởng thức cảnh đẹp bên ngoài.

Lục Tịnh Tuyết không ngờ họ lại gặp nhau nhanh như vậy. Tuy chắc chắn rằng Hoắc Trường Uyên chưa nhớ ra nhưng trong lòng vẫn thấp thỏm, cô ta rút di động, gọi vào một số điện thoại.

"Alô, bác sỹ William..."

~Hết chương 219~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 220

Buổi chiều.

Ngoài cửa có tiếng động vọng vào, Lâm Uyển Bạch đang cầm laptop đi ra thì nhìn thấy Tang Hiểu Du lao thẳng một mạch vào, dép còn không buồn thay, tới thẳng phòng bếp, mở tủ lạnh ra, lục mấy chai nước suối ra uống ừng ực hết quá nửa chai.

Cô chớp chớp mắt, tò mò hỏi: "Cá nhỏ, hôm nay cậu đi xem mặt thế nào?"

Mới sáng sớm, Tang Hiểu Du đã ra khỏi nhà, hơn nữa còn hiếm khi thấy cô ấy trang điểm, nói là phải đi xem mặt.

"Khỏi nhắc nữa!" Nghe xong, Tang Hiểu Du đặt mạnh chai nước xuống.

"Sao vậy..." Lâm Uyển Bạch không hiểu.

"Đều trách tên cầm thú đó!" Tang Hiểu Du nghiến răng nghiến lợi: "Anh ta dám chạy tới chỗ xem mặt của mình, vô duyên vô cớ nói gì mà bảo kê cho mình, thực chất là tới gây rối. Mình nói một câu, anh ta ngồi bên chen vào hai, ba câu!"

"Hả... bác sỹ Tần?" Lâm Uyển Bạch ngẩn người.

"Chính là anh ta!" Tang Hiểu Du tức giận giậm chân bình bịch, bắt đầu xả hết với cô: "Tức chết mất thôi! Tiểu Bạch, cậu không biết đâu, anh ta vô

liêm sỉ lắm ấy, anh ta..."

Có điều, nói mãi nói mãi, mặt cô ấy chợt đỏ bừng lên.

"Thôi bỏ đi! Tóm lại, mình và anh ta không cùng tư duy!" Nói xong, Tang Hiểu Du chuồn lẹ vào trong phòng như một cơn gió.

Lâm Uyên Bạch lắc đầu phì cười. Bốn năm trước cô đã cảm thấy hai người họ là một đôi oan gia vui vẻ. Bốn năm sau cho dù biết họ đã là hai đường thẳng song song nhưng suy nghĩ này vẫn chưa hề thay đổi.

Nhìn đồng hồ, cô còn việc khác nên vội vàng đi ra ngoài.

Lâm Uyên Bạch phải tới Phan Thị một chuyến. Lần trước sau khi chỉnh sửa lại bài phỏng vấn lại gặp đúng đợt nghỉ cuối tuần, thế nên cô vẫn chưa mang qua.

Sau khi ra khỏi cửa tòa nhà, bên ngoài có một chiếc ô tô sang trọng đang đỗ, không hề tắt máy. Có vẻ như sau khi nhìn thấy cô, tài xế đã bước xuống mở cửa xe ra, bước xuống là một bóng dáng dù đi giày bệt trông vẫn rất cao ráo.

Dù là lúc nào, sự xuất hiện của Lục Tịnh Tuyết luôn ngời ngời như vậy.

"Cô Lâm!"

Lâm Uyên Bạch đành phải dừng bước, lên tiếng hỏi: "Cô Lục, có chuyện gì không?"

"Bốn năm rồi không gặp, lẽ nào cô Lâm không muốn ôn lại chuyện cũ với tôi sao? Lên xe đi, chúng ta tìm một quán café nào đó!" Lục Tịnh Tuyết nở nụ cười, để lộ hai má lúm đồng tiền.

"Không cần đâu!" Lâm Uyên Bạch lắc đầu từ chối, không muốn dính dáng quá nhiều: "Có chuyện gì thì cô nói luôn ở đây đi."

"Ok!" Lục Tịnh Tuyết cũng không gây khó dễ, mỉm cười khoanh tay trước ngực, giọng dịu dàng: "Cô Lâm là người thông minh, có lẽ không khó đoán ra nguyên nhân tôi tìm cô là gì! Tôi không biết mục đích quay về nước của cô Lâm lần này là gì, nhưng có một điểm cô nên hiểu rõ. Bốn năm trước, Trường Uyên đã chia tay với cô rồi. Nói lời thật lòng, có lẽ không ai mong muốn chồng chưa cưới của mình và bạn gái cũ lãng nhăng đây dựa... Haizz, xem ra cả tôi cũng không tránh khỏi những chuyện này!"

"Tôi và Trường Uyên không bao lâu nữa sẽ làm đám cưới, thế nên sự xuất hiện của cô sẽ khiến tôi khó tránh khỏi căng thẳng phần nào. Nếu có lời nào khiến cô cảm thấy không thoải mái, tôi có thể xin lỗi cô!" Nói tới đây, Lục Tịnh Tuyết hơi ngừng lại, nụ cười càng đậm hơn một chút:

"Nhưng, có một câu tôi từng nói với cô em gái trước kia của cô, bây giờ cũng có thể nói với cô. Sau khi tôi kết hôn với Trường Uyên, chỉ cần biết điều, tôi vẫn có thể lựa chọn nhắm một mắt, mở một mắt..."

"Cô Lục!"

Trái tim Lâm Uyên Bạch nhói lên, cô lên tiếng ngắt lời.

Hít sâu một hơi, cô nhìn thẳng vào đôi mắt xinh đẹp của cô: "Tôi hiểu ý cô, nhưng cô lo thừa rồi. Giữa tôi và Hoắc Trường Uyên không có gì hết, huống hồ anh ấy đã quên tôi. Vả lại... không lâu nữa tôi cũng sẽ đi khỏi đây."

Nghe đến câu cuối cùng, đôi mày thanh mảnh của Lục Tịnh Tuyết hơi nhướng lên.

"Nếu không có chuyện gì khác, tôi còn có việc, xin lỗi!" Lâm Uyên Bạch nói xong bèn vượt qua cô ta đi ra bên ngoài tiểu khu.

Vừa hay có chiếc taxi trông khách đi qua, cô giơ tay ra bắt. Qua gương chiếu hậu, loáng thoáng vẫn còn nhìn thấy tài xế lại mở cửa ra cho Lục Tịnh Tuyết.

Đến tận khi ô tô đi khỏi khu nhà, cô mới cảm thấy cơn tức ghen nơi lồng ngực dịu đi.

Đến Phan Thị, cô không còn bị chặn ở ngoài mà được cô lễ tân đưa thẳng lên tầng.

Lâm Uyên Bạch đợi một lát trong phòng khách, sau khi chủ tịch Phan kết thúc cuộc họp thì đã gọi cô tới văn phòng. Vẫn là chiếc ghế sofa lần trước. Có vẻ như vì mối quan hệ với Hoắc Trường Uyên mà chủ tịch Phan đã đọc qua bài phỏng vấn ngay trước mặt cô.

Dù sao cũng là một doanh nghiệp lâu năm, luôn rất hà khắc với các bài phỏng vấn trên tạp chí, có mấy chỗ cần phải sửa đổi.

"Chủ tịch Phan, Hoắc tổng sẽ tới ngay bây giờ!"

Tiếng gõ cửa bất ngờ vang lên, cô thư ký cung kính đi vào báo cáo.

"Được, tôi biết rồi!" Chủ tịch Phan nói xong, mỉm cười nhìn về phía cô: "Trùng hợp quá, lát nữa Hoắc tổng qua đây bàn chút việc với tôi. Cô Lâm, cô và Hoắc tổng quen biết từ trước, có lẽ hai vị cũng không ngại! Thế nên, cô cứ ngồi sửa lại bài phỏng vấn đi, hai chúng tôi bàn chuyện xong chắc cô cũng gần xong, có thể đưa cô quá giang!"

"Không cần đâu, tôi còn việc khác!" Lâm Uyên Bạch lắc đầu, gập laptop trên đùi lại: "Chủ tịch Phan, tôi sẽ cầm về sửa lại, qua ngày mai ông

có thời gian lúc nào có thể thông báo với tôi, tôi lại mang qua cho ông xem..."

"Vậy há chẳng phải cô vẫn cần chạy thêm chuyến nữa?" Chủ tịch Phan thấy khó hiểu.

"... Không sao đâu!" Lâm Uyên Bạch vẫn lắc đầu.

Ngay sau đó, cô bèn thu dọn đồ đạc, vội vã rời đi.

Mấy phút sau, cửa văn phòng một lần nữa được đẩy ra. Hoắc Trường Uyên mặc bộ vest đen sải bước đi vào.

Thấy chủ tịch Phan đang đợi mình nhướng cao mày, anh bèn mỉm cười: "Ông Phan, sao vậy?"

"Tôi nói cô Lâm mà lần trước cậu giúp có vẻ không ổn lắm!" Chủ tịch Phan cười phá lên.

"Lâm Uyên Bạch?" Hoắc Trường Uyên nhíu mày.

"Thì đó!" Chủ tịch Phan vỗ lên chân, có vẻ như bất bình thay anh: "Ban nãy cô ấy ngồi trong văn phòng này, đưa cho tôi bài phỏng vấn lần trước. Có chỗ cần sửa chữa, kết quả còn chưa sửa xong, vừa nghe tin cậu tới, cô ấy chạy còn nhanh hơn cả thỏ!"

Hoắc Trường Uyên nghe xong, mặt càng nhăn tợn.

...

Hoàng hôn ngoài cửa sổ trôi qua từng chút một, trời tối dần đi.

Tang Hiểu Du đi ra ngoài, chỉ có mình Lâm Uyên Bạch ở nhà. Cô không muốn ăn uống gì, cũng không nấu cơm, chỉ ngồi xem mấy chương trình

giải trí nhàm chán trên tivi. Khi ở Canada, cũng thu được mấy kênh trong nước, nhưng không nhiều lắm, thế nên cô rất trân trọng.

Khi quảng cáo vang lên thì có chuông di động.

Lâm Uyên Bạch nhìn qua, số máy gọi đến là máy bàn, không quá xa lạ. Cô những tưởng sẽ nghe thấy một chất giọng non nớt vọng tới, ai ngờ lại là một giọng nói khác hẳn lành chất phác: "Alô, cô Lâm à, tôi thím Lý đây!"

"Thím Lý, thím có chuyện gì sao?" Cô vội ngồi thẳng dậy.

Ở đầu kia thím Lý hơi ngừng lại một chút rồi hỏi: "Cô Lâm à, có thể phiền cô tới nhà chúng tôi một chuyến không..."

"... Sao vậy?" Lâm Uyên Bạch không hiểu.

"Tiểu thiếu gia bị ốm rồi." Thím Lý nói với cô.

Lâm Uyên Bạch lập tức hoảng hốt: "Đậu Đậu bị ốm? Có nghiêm trọng không?"

"Cô Lâm đừng lo lắng quá, không nghiêm trọng!" Có vẻ nghe ra được sự sốt sắng từ giọng nói của cô, thím Lý vội an ủi: "Chỉ là tối qua nó hơi nhiễm lạnh, đã đi khám bác sỹ rồi, không có gì đáng ngại! Nhưng tiểu thiếu gia không muốn ăn uống gì, chỉ muốn ăn mỳ cô nấu, thế nên có thể phiền cô tới nhà một chuyến không?"

Nghe đến câu cuối cùng, Lâm Uyên Bạch cắn môi khó xử: "Thím Lý, nếu Đậu Đậu không khỏe, không tiện ra ngoài, thật ra tôi có thể nấu sẵn mỳ, thím qua lấy..."

"Tôi phải ở nhà chăm sóc tiểu thiếu gia, không thể đi được!"

"Vậy nếu nhờ chú Lý lái xe qua đây lấy thì sao?"

"Nhà ngoại tôi có chút chuyện, sáng sớm nay ông ấy đã qua giúp rồi!"
Thím Lý nói tiếp: "Cô Lâm, không giấu gì cô. Thật ra tiểu thiếu gia vẫn biếng ăn xưa nay, nhưng lại cực kỳ ưng món mỳ của cô, thế nên tôi cũng định nhờ cô qua dạy tôi xem nấu thế nào!"

"..." Lâm Uyển Bạch mím môi lại, không lập tức đồng ý ngay.

Đầu dây bên kia bỗng nhiên im ắng hai, ba giây, giọng thím Lý một lần nữa vọng đến: "Cô Lâm, sẽ không chiếm dụng quá nhiều thời gian của cô đâu. Tiểu thiếu gia thật sự rất muốn ăn mỳ. Cậu chủ không ở nhà, đi công tác rồi, trong nhà chỉ có tôi và tiểu thiếu gia thôi..."

"Được, tôi sẽ qua bây giờ!" Lâm Uyển Bạch lập tức đồng ý.

Ngắt điện thoại xong, cô cũng tắt tivi luôn, khăn trương thay quần áo đi ra ngoài.

Vừa đi ra khỏi tiểu khu đã bắt được taxi. Không ngờ hai nhà cách nhau gần đến thế, cho dù đường hơi kẹt xe cũng chưa đầy hai mươi phút cô đã đứng trước cửa một căn biệt thự.

Không đến mức xa hoa như biệt thự nhà họ Hoắc, tuy cũng là biệt thự đơn lập nhưng trông rất ấm cúng.

Khi đi vào bên trong, Lâm Uyển Bạch cố tình nhìn trái ngó phải trong vườn một chút, sau khi chắc chắn không có bóng chiếc xe Land Rover ấy, cô mới yên tâm nhấn chuông.

Người mở cửa là thím Lý. Chẳng bao lâu sau liền có một cái bóng nhỏ xíu lao thẳng ra ngoài.

"Uyển Uyển~"

Bánh bao nhỏ mặc đồ ngủ, cất giọng non nớt gọi cô.

Có vẻ vì thật sự không thoải mái, trong tay nó còn nắm chặt một cục giấy, liên tục lau nước mũi.

Lâm Uyên Bạch xoa lên cái đầu nhỏ đang ôm chân mình, nhìn ngó vào trong, không yên tâm hỏi: "Thím Lý, Hoắc Trường Uyên thật sự đi công tác rồi sao?"

"Vâng..." Ánh mắt thím Lý có đôi chút không tự nhiên, bà dịch chuyển sang bên cạnh: "Nửa tiếng trước cậu chủ vừa đi!"

"Ồ!" Lâm Uyên Bạch thở phào.

Bánh bao nhỏ không đợi nói nữa: "Uyển Uyển, cô vào nhà đi!"

Cũng giống như mỗi lần nó đến chỗ cô, cái móng nhỏ xíu lôi đôi dép lê từ trong tủ giày ra, để trước mặt cô, bàn tay nhỏ năn nỉ cố gắng vươn về phía mắt cá chân, muốn giúp cô cởi giày.

Tiếc là hôm nay cô đi giày cao gót, quai hơi khó cởi, mãi mà bánh bao nhỏ vẫn không cởi ra được, nó sốt ruột vò đầu bứt tai.

Lâm Uyên Bạch mỉm cười, sau khi cúi xuống thay giày ra thì được nó thẳng thừng kéo vào trong nhà.

Nhìn thấy cô, bánh bao nhỏ rất hưng phấn: "Bảo bảo dẫn cô đi tham quan!"

Nói là dẫn cô đi tham quan nhưng hầu như chỉ cưỡi ngựa xem hoa một lượt, rồi đi thẳng lên tầng hai, rẽ vào phòng thứ hai của nó.

Rõ ràng đây là phòng trẻ con đã được cất công trang trí, có điều màu sắc hơi đơn điệu, chỉ có ba màu đen trắng xám. Lâm Uyên Bạch cuối cùng cũng hiểu tại sao mỗi lần ra ngoài, bánh bao nhỏ lại ăn mặc tối tăm như thế, nhất định có liên quan đến Hoắc Trường Uyên.

Nhưng đi tới đâu cũng thấy đồ chơi, cũng thêm thật được một chút năng động.

Thấy cô đi tới trước bàn học, bánh bao nhỏ bỗng nhiên buông tay cô ra, căng thẳng bò lên ghế, ôm chặt cuốn tập vẽ trên bàn vào lòng.

Lâm Uyên Bạch nhướng mày, nghĩ rằng đó là bí mật nhỏ của thằng bé.

Thấy cô cười tí mắt nhìn bản thân mình, bánh bao nhỏ hơi xấu hổ: "Uyên Uyên, cô muốn xem không?"

"... Muốn chứ!" Lâm Uyên Bạch vui vẻ.

Bánh bao nhỏ mím bờ môi nhỏ, đỏ bừng mặt đưa cuốn tập ra.

Lâm Uyên Bạch trịnh trọng đón lấy, sau khi nhìn thấy bức tranh vẽ bằng chì màu bên trên thì rất kinh ngạc. Bối cảnh có lẽ là tòa biệt thự, cô chỉ tay vào hình một người nhỏ nắm tay một cô gái tóc dài, hỏi: "Đậu Đậu, lẽ nào đây là cô sao?"

"Vâng!" Bánh bao nhỏ gật đầu.

Lòng Lâm Uyên Bạch chợt âm ập.

Khi cúi đầu nhìn thêm, cô phát hiện ở sau lưng ngay gần họ còn một người đàn ông cao to hơn một chút, có điều mặt đã bị tô bút chì đen toàn bộ. Cô tò mò: "Vậy cái người đen thùi lùi này là ai?"

"Papa!" Bánh bao nhỏ nháy mắt.

Vì mỗi lần mình ở bên cạnh Uyên Uyên, papa luôn đen xì mặt!

"..." Lâm Uyên Bạch im lặng.

Cô nghĩ bụng nếu Hoắc Trường Uyên mà nhìn thấy bức tranh này chắc hẳn tức hộc máu mất. Con trai vẽ anh xấu như vậy. Để tránh tình cảm cha con họ rạn nứt, cô đưa ra quyết định: "Đậu Đậu, có thể tặng cô bức tranh này không?"

"Ừm!" Bánh bao nhỏ vui vẻ đồng ý, còn xấu hổ nhào vào lòng cô: "Uyen Uyen thích là bảo bảo vui rồi!"

Lâm Uyên Bạch xoa đầu nó, thăm thở dài trong lòng: Cô khổ sở như vậy vì ai chứ...

"Uyen Uyen, tối nay cô có thể ở lại đây ngủ không?"

Bánh bao nhỏ bất ngờ ngẩng đầu lên, mềm giọng đưa ra một yêu cầu.

Lâm Uyên Bạch nhíu mày: "Chuyện này..."

Bánh bao nhỏ dùng mặt cọ vào người cô: "Uyen Uyen, bảo bảo khó chịu, muốn cô ở bên cạnh~"

"Cô Lâm, hay là tối nay cô đừng đi." Nhận được ánh mắt của chủ nhân nhỏ nào đó, thím Lý đành bấm bụng tiến lên: "Cậu chủ không có nhà, tiểu thiếu gia cũng rất cô đơn. Nếu cô ở bên cạnh chắc nó cũng vui hơn một chút!"

"Uyen Uyen, được không ạ?"

"Được không ạ?"

Bánh bao nhỏ như một chiếc máy lặp lại, lặp đi lặp lại nhiều lần.

Lâm Uyên Bạch không còn cách nào khác cuối cùng vẫn mềm lòng gật đầu: "Thôi được rồi..."

Bánh bao nhỏ lập tức mừng rỡ nhào vào lòng cô. Lâm Uyên Bạch xoa cái bụng lép kẹp của nó, không quên chuyện chính: "Thím Lý, bếp ở đâu ạ, thím dẫn cháu tới đó nấu mỳ cho Đậu Đậu đã."

"Vâng vâng! Cô Lâm, vậy cô đi theo tôi!" Thím Lý vội gật đầu.

Lâm Uyên Bạch theo thím Lý đi xuống nhà, tiến thẳng vào bếp. Không gian rất rộng rãi, hai người đứng song song trước bếp mà vẫn khá rộng. Trên bệ bếp bằng đá đã để sẵn mỳ vắt và trứng, ngay cả hành cũng đã được rửa sạch sẽ.

Khi nước trong nồi sôi lên, máy bàn bồng đồ chuông, thím Lý đành rửa tay ra nghe máy.

Vì trong điện thoại thím Lý có nói muốn học nấu mỳ từ mình nên Lâm Uyên Bạch vịn bếp nhỏ xuống một chút, muốn đợi thím Lý nghe máy xong mình sẽ vừa nấu vừa dạy.

Nghe thấy tiếng bước chân lại gần, cô cầm quả trứng lên: "Thím Lý, nấu nước dùng cũng rất đơn giản..."

Những lời còn lại mắc nghẹn trong cổ họng, trước cửa bếp không phải là thím Lý mà là một bóng hình cao lớn khác...

~Hết chương 220~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 221

"Chẳng phải anh..."

Lâm Uyên Bạch tròn tròn mắt, nhìn anh vô cùng sững sốt.

Thím Lý hình như cũng đã nhận xong điện thoại, từ phòng khách chạy vào, ánh mắt vội vàng liếc qua liếc lại: "Ô! Cậu chủ? Chẳng phải cậu đi công tác rồi sao? Sao bỗng dừng lại quay về?"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên rướn môi: "Chuyến bay bị hủy đột xuất."

"Chẳng trách, tôi bảo mà, cậu đã đi công tác rồi!" Thím Lý lẩm bẩm suốt, trong lòng thì cảm thán, cuối cùng cũng giải thích được một cách hợp lý.

Lúc gọi điện thoại, cô Lâm ở đầu kia chần chừ mãi không đồng ý, mãi đến tận khi cậu chủ che loa điện thoại, bảo bà nói với cô mình đã đi công tác rồi. Quả nhiên, nói như vậy xong, cô liền đồng ý...

Sau khi kết thúc cuộc điện thoại ấy, Hoắc Trường Uyên cũng lên gác thay quần áo đi ra ngoài, nhưng ai ngờ được anh bỗng dừng quay về?

"Tôi..." Lâm Uyên Bạch ấp úng. Khi đôi mắt thâm trầm ấy hướng về phía mình nhìn chăm chú, cô ngượng ngập giải thích: "Đậu Đậu nói muốn ăn mì, thế nên tôi qua đây nấu..."

"Ừm." Hoắc Trường Uyên một lần nữa rướn môi.

Lâm Uyển Bạch nhìn thấy anh sai rộng bước chân, tiến thẳng vào trong bếp. Trên người là bộ đồ công sở, cà vạt cũng thắt tỉ mỉ, có vẻ như thật sự định đi công tác.

Hoắc Trường Uyên nhìn lướt qua chỗ mỳ và trứng gà trên bệ bếp cùng với chỗ xúc xích được thái miếng nhỏ trên thớt: "Tối nay tôi chưa ăn cơm, nếu thêm một phần đi!"

"Ồ..." Lâm Uyển Bạch gật đầu.

Dù sao bây giờ anh cũng đang đứng ngay trong bếp, đối với yêu cầu như vậy cô rất khó chối từ.

Hoắc Trường Uyên thu lại tầm mắt, trầm giọng nói: "Chỗ xúc xích đó, tôi cũng muốn!"

"Biết rồi..." Lâm Uyển Bạch vươn tay lấy thêm một quả trứng nữa.

Hoắc Trường Uyên nhướn đuôi mày, hài lòng dứt hai tay vào túi quần đi ra ngoài.

Hơn mười phút sau, máy hút mùi được tắt đi.

Lâm Uyển Bạch cũng chưa ăn. Ban đầu cô nghĩ có thể cùng bánh bao nhỏ ăn một chút, không ngờ Hoắc Trường Uyên lại đột ngột quay về. Đang do dự không biết phải làm sao thì thím Lý đã chia chỗ mỳ trong nồi thành ba bát, lần lượt bê ra.

Trong phòng ăn bên ngoài, hai bố con họ vẫn như lần trước đã ngồi sòng đôi đợi sẵn ở đó.

Lâm Uyển Bạch đành cầm đĩa đi theo phía sau, kéo chiếc ghế đối diện ra, ngồi xuống ăn mỳ.

Bánh bao nhỏ dùng chiếc bát nhi đồng của mình, ăn trọn hai bát. Hoắc Trường Uyên ngồi bên cũng nhanh chóng kết thúc hai bát. So với hai bố con họ, cô chỉ cảm cúi ăn được nửa bát. Ngoài việc ăn không nhiều ra, đa phần còn vì tối nay cô không muốn ăn uống gì.

"Uyển Uyển, có phải cô không ăn được nữa không?"

Bánh bao nhỏ bung bát lên húp nước, nhìn cô chăm chăm, ánh mắt gian xảo.

Lâm Uyển Bạch thật thà thừa nhận: "Ừm, một chút..."

"Vậy bảo bảo giúp cô!" Hai mắt bánh bao nhỏ sáng rực lên.

Nó đứng lên ghé, cầm lấy chiếc bát của cô, có điều còn chưa kịp nhúng đũa vào đã bị một bàn tay lớn bên cạnh giật mất: "Không được, trẻ con buổi tối ăn nhiều quá sẽ không tiêu hóa được đâu!"

Bánh bao nhỏ muốn giật nhưng mới đó nó đã nhìn thấy papa trở tay, đồ hết mỳ vào bát của mình.

"!!!"

Bánh bao nhỏ rất muốn bùng cháy, suýt chút nữa thì ném văng đôi đũa trong tay ra ngoài. Nhưng Hoắc Trường Uyên quắc mắt lườm, nó lập tức nghĩ tới chuyện gì đó, nhanh chóng trở về dáng vẻ của một em bé ngoan, bê bát mỳ, tiếp tục húp nước với vẻ không mấy tình nguyện.

Lâm Uyển Bạch không hiểu được những cơn sóng ngầm giữa hai bố con họ, cũng không thể xen vào việc dạy con của Hoắc Trường Uyên.

Có điều nhìn thấy anh cúi đầu ăn phần mỳ mình vừa ăn qua, bên trong còn có nước bọt của mình, cô bất giác nhớ tới mấy lần hôn nhau trước đó,

nhất là lần cuối cùng trong xe của anh...

Bánh bao nhỏ bỗng nhiên nghiêng đầu: "Uyển Uyển, sao mặt cô đỏ vậy?"

"Đâu có..." Lâm Uyển Bạch cup mắt xuống, áp ứng: "... Có thể tại trong phòng quá nóng!"

Có sao?

Bánh bao nhỏ co rút bàn chân nhỏ lại, vì sao bảo bảo lại cảm thấy hơi lạnh nhỉ!

Hoắc Trường Uyên từ tốn mỉm cười, tốt bụng hỏi thăm: "Có cần mở cửa sổ cho cô không?"

"Không cần đâu..." Lâm Uyển Bạch càng cúi đầu thấp hơn.

Cuối cùng tới khi anh buông đĩa xuống, thím Lý từ phòng khách đi vào dọn dẹp, cô mới giả vờ nhìn đồng hồ: "À, cũng không còn sớm nữa, tôi..."

Bánh bao nhỏ vừa nghe thấy vậy bỏ mặt tất cả, nhảy từ trên ghế xuống, nhào tới ôm chân cô.

"Cô đã hứa với bảo bảo sẽ ở lại ngủ mà!"

"..."

Lâm Uyển Bạch khó xử, đó là vì Hoắc Trường Uyên đi công tác nên cô mới đồng ý...

Đối diện với hai con mắt long lanh như hai hột nhãn của nó, cô ngập ngừng, không thể nhẫn tâm: "Đậu Đậu, cô..."

"Thím Lý, chuẩn bị phòng cho khách."

Chất giọng trầm của Hoắc Trường Uyên che lấp giọng cô, dằn dò.

"Không cần đâu!" Bánh bao nhỏ quay đầu, mừng rỡ dính sát vào cô:
"Uyên Uyên ngủ với bảo bảo~"

Lâm Uyên Bạch há hốc miệng định nói gì đó, nhưng bước chân của thím Lý nhanh hơn, chớp mắt đã đi lên gác.

Cuối cùng, cô vẫn bị ép ở lại, theo bánh bao nhỏ vào căn phòng ngủ của nó.

Bên ngoài trời tối dần, thím Lý đưa bánh bao nhỏ đi tắm, bên trong có tiếng nước chảy rào rào vọng ra, Lâm Uyên Bạch đứng dựa bên cửa sổ chờ đợi.

Khi cửa bị ai đó đẩy ra từ bên ngoài, cô chợt đứng thẳng lưng lên.

Cùng tiếng bước chân trầm ổn, Lâm Uyên Bạch quay đầu, quả nhiên nhìn thấy Hoắc Trường Uyên đã thay bộ đồ ngủ bước vào, hơn nữa rõ ràng cũng vừa tắm xong, tóc còn chưa lau khô hết, có giọt nước tí tách rỏ xuống.

"Đậu Đậu đang tắm à?" Hoắc Trường Uyên hỏi.

"Ừm..." Lâm Uyên Bạch gật đầu.

Cảm nhận được bóng dáng cao lớn của anh đang đi về phía mình, cô mím môi: "À, tôi vào giúp thím Lý một chút..."

Cô cúi đầu, vừa định ra trước cửa phòng tắm, tay còn chưa kịp chạm vào cửa đã cảm giác có một cái bóng ập xuống. Cổ tay cô bị giữ lại từ phía sau, cô xoay tròn tại chỗ, tựa lưng vào bức tường bên cạnh.

Hoắc Trường Uyên chống hai cánh tay lên phía trên đầu cô, bao bọc cô trong phạm vi của mình.

Cô muốn rút người lại né tránh, tay anh vẫn bám theo như hình với bóng.

Ngoài cơ thể trắng kiện, cả ánh mắt Hoắc Trường Uyên cũng dồn ép cô, ép đến tận khi gáy cô áp sát vào tường, mới từ từ lên tiếng: "Lâm Uyên Bạch, cô đang cố tình trốn tôi?"

"Tôi không có..." Lâm Uyên Bạch quay đi.

"Vậy vì sao cô không dám nhìn thẳng vào mắt tôi trả lời?" Hoắc Trường Uyên nheo mắt lại.

"... Tôi không hề!" Lâm Uyên Bạch lặp lại, đồng thời ngẩng đầu lên, nhưng chưa đầy một giây sau, cô lại vội vã cúi xuống.

Hoắc Trường Uyên như cố tình, mỗi chữ bật ra hơi thở đều phả lên mặt cô, nhìn thấy mí mắt cô run lên mới cam tâm: "Hôm đó ở Phan Thị, còn cả hôm nay nữa, cô còn dám nói không?"

"..." Lâm Uyên Bạch cắn môi, đúng là cô cố tình trốn tránh anh.

Bàn tay buông thõng hai bên được nắm chặt lại, lọn tóc mai bên tai bắt ngờ bị ai đó vén lên.

"Hoắc Trường Uyên, Đậu Đậu và thím Lý đều ở bên trong..."

Thấy anh như bỏ ngoài tai, Lâm Uyên Bạch nghiêng đầu né ra. Không ngờ động tác như vậy ngược lại khiến ngón tay anh chạm lên má cô, hơi thở nóng rẫy càng thêm sát gần: "Tôi lại muốn hôn em rồi, phải làm sao đây?"

"Anh đừng làm bừa... Ừm!"

Những âm thanh của Lâm Uyển Bạch bị nuốt chửng bởi môi lưỡi anh.

Cô những tưởng anh chỉ cố tình trêu chọc bằng lời nói, không ngờ lại làm ra hành động lỗ mãng như vậy. Qua một cánh cửa, tiếng nước chảy vẫn rõ mồn một. Nếu để thím Lý và bánh bao nhỏ bắt gặp, cô chắc chắn có thể đập đầu chết ngay...

Hoắc Trường Uyên vốn chỉ định chuồn chuồn đập nước rồi thôi, nhưng lại không kiểm soát được chính mình.

Giống như có thứ gì đó trong cơ thể được đánh thức vậy, hương vị của cô luôn khiến anh nhung nhớ quyến luyến. Khi tách ra, môi anh khẽ cọ vào môi cô, anh cất giọng khàn khàn: "Không chỉ muốn hôn em, còn muốn chạm vào em, muốn..."

Cuối cùng anh không nói, đáy mắt có những dục vọng khó mà che giấu.

Đầu óc Lâm Uyển Bạch như nổ tung vậy, bờ môi cô bị hôn đến sưng tấy, ánh mắt hoảng loạn.

"... Hoắc Trường Uyên!"

Khi bàn tay anh lần mò dưới vạt áo, cô cắn môi kêu khẽ.

Cảm giác gáy đã cứng đờ lại, cô không thể né tránh được nữa, nhưng anh có vẻ như không hề kiên dè, đưa ngón tay thô ráp chạm lên eo cô. "Nếu anh còn làm vậy, tôi hét lên đấy!"

Sắc mặt Hoắc Trường Uyên không chút thay đổi, thậm chí còn có phần châm chọc: "Hét đi, chẳng phải ban nãy em nói Đậu Đậu và thím Lý đều ở đây đó sao?"

"Hoắc Trường Uyên, phiền anh tự trọng!"

Lâm Uyển Bạch lấy cả hai tay chống lại anh, cố gắng kéo giãn khoảng cách của hai người.

Độ nóng dưới lòng bàn tay khiến trái tim cô co rút lại. Cô nhắm mắt lại mấy giây, khi mở mắt ra mạnh mẽ nhìn thẳng vào anh: "Được rồi, tôi thừa nhận đang trốn tránh anh, vì tôi không muốn dính líu quá nhiều tới anh! Tôi hy vọng anh đừng quên, anh đã có vợ chưa cưới, không bao lâu nữa sẽ kết hôn..."

Cô không quên những lời Lục Tịnh Tuyết nói hôm đó, bây giờ chúng vẫn còn văng vẳng bên tai.

Hoắc Trường Uyên nghe thấy vậy, chỉ im lặng nhìn cô chăm chăm.

Trong đôi mắt sâu còn mang theo sự thăm dò rõ ràng.

Hoắc Trường Uyên bỗng nhiên rướn môi cười: "Ghen à?"

"Tôi không hề!" Lâm Uyển Bạch hoảng loạn lắc đầu.

Nhưng Hoắc Trường Uyên có vẻ không từ bỏ, rất muốn xác nhận lại lần nữa, nhìn cô chăm chăm: "Thật sự không?"

"..." Lâm Uyển Bạch mím môi, không hiểu nổi anh đang nhắm vào điều gì.

Cảm nhận được bàn tay trên eo bắt đầu tác quái, cô một lần nữa hoang mang, bàn tay chống lên ngực anh cũng đang dồn sức. Hai người cứ thế chống cự qua lại trong im lặng, không ai có được ưu thế hơn ai, ngay cả hơi thở cũng trở nên hoảng loạn.

"Hai người đang làm gì vậy?"

Chất giọng non nớt bất ngờ vang lên.

Thím Lý hình như vẫn còn ở phía sau, bánh bao nhỏ áp khăn tắm chạy ra ngoài trước, đang đứng nhìn họ.

Hoắc Trường Uyên khẩn trương rút tay về. Lâm Uyên Bạch cũng vậy, guồng gạo dịch sang bên cạnh vài bước, không biết phải nhìn vào đâu.

Bánh bao nhỏ lữ cữ chạy qua, khẽ đưa cánh tay cô, hỏi nhỏ: "Uyên Uyên, có phải papa ức hiếp cô không?"

"Không phải đâu..." Lâm Uyên Bạch càng thêm ngượng ngập.

"Nếu papa ức hiếp cô, cô cứ nói với con, con có thể giúp cô..." Nói tới đây, bánh bao nhỏ khựng lại, nhìn papa đầy áp lực. Dường như cảm thấy cả chiều cao và sức vóc của anh đều rất to lớn, nghĩ mãi một lúc lâu nó mới nói tiếp: "Giúp cô đập vỡ hết đồ đạc trong phòng papa!"

Ừm, chuyện này bảo bảo giỏi nhất!

Lâm Uyên Bạch trở nên bối rối vì ánh mắt quan tâm của bánh bao nhỏ, đúng lúc này thím Lý đi ra: "Cô Lâm, tôi dọn dẹp sạch sẽ rồi, nước cũng đã nóng, cô có thể đi vào!"

"À vâng, cảm ơn thím..." Lâm Uyên Bạch gật đầu.

Cô nhanh chóng đi về phía phòng tắm, khi quay người định đóng cửa lại thì một giọng nói trầm thấp vang lên.

"Lúc tắm nhớ khóa cửa cẩn thận!"

"..." Lâm Uyên Bạch nóng bừng mặt.

Nhìn cánh cửa đóng kín, hình như thật sự còn có tiếng khóa trái, bánh bao nhỏ nghi hoặc nhìn về phía papa: "Vì sao phải khóa chứ, bảo bảo sẽ không vào nhìn trộm đâu!"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên mỉm cười.

Anh sợ mình không tìm lòng được.

Lẽ mề bên trong hơn hai mươi phút, Lâm Uyên Bạch mới từ trong phòng tắm đi ra.

Thím Lý rất chu đáo, còn chuẩn bị áo ngủ cho cô, nhưng là của nam. Cô mặc vào, cổ tay áo và ống chân đều quá rộng, hơn nữa tuy đã giặt rồi nhưng mùi nam giới vẫn thoang thoảng đâu đây.

Hình như có hiểu lầm trước đó, sau khi cô đi ra, bánh bao nhỏ liền nhảy xuống giường.

Sợ cô lại bị ức hiếp, nó nắm tay cô như muốn bảo vệ, đồng thời đuổi papa này giờ vẫn đứng trong phòng mình ra, nói mình buồn ngủ lắm rồi. Sau khi cửa phòng ngủ đóng lại, nó lập tức nhào vào lòng cô: "Uyên Uyên~"

Lâm Uyên Bạch thơm một cái lên má nó.

Có bánh bao nhỏ ở đây, cô yên tâm hơn không ít, không sợ Hoắc Trường Uyên sẽ làm ra hành động gì thái quá, thế nên cả buổi tối cô chỉ ôm chặt bánh bao nhỏ trong lòng.

Cả một tối ngủ ngon, sáng hôm sau tỉnh dậy, bánh bao nhỏ trong lòng đã mở to đôi mắt tròn.

Lâm Uyên Bạch phát hiện có gì mất nên cạy ra cho nó.

Bánh bao nhỏ lập tức xấu hổ, cọ qua cọ lại trong lòng cô: "Cảm ơn Uyên Uyên~"

Lâm Uyên Bạch nhìn giờ, bảy rưỡi, không sớm cũng không muộn. Cô trải lại ga giường cho gọn gàng rồi đưa bánh bao nhỏ đi đánh răng rửa mặt. Trên bệ rửa mặt có bộ bàn chải và khăn mặt hôm qua thím Lý chuẩn bị, một lớn một nhỏ đứng trước gương đánh răng.

Bánh bao nhỏ đứng lên ghé đầu, ánh mắt len lén liếc sang bên cạnh, trong lòng sung sướng.

Giá mà sáng nào cũng được rửa mặt với Uyên Uyên thì hay biết bao~

Lâm Uyên Bạch cũng nhìn đồng hồ nhỏ xíu bên cạnh mình, sợ thằng bé sẽ rơi xuống, đồng thời cũng nhân lúc nó không chú ý cúi xuống nhìn ngực.

Kỳ lạ thật...

Sao cô cứ có cảm giác giống như buổi tối ngủ ở club, cảm giác căng tức.

Hình như thím Lý đã đợi sẵn từ sớm, nghe thấy tiếng động bèn gõ cửa đi vào.

Lâm Uyên Bạch đánh răng rửa mặt xong bèn thay quần áo, vốn dĩ định ra về nhưng thím Lý bảo cô ở lại ăn sáng xong hẵng đi, hơn nữa cũng đã bê phần quà sáng của cô ra. Đối mặt với một thím Lý hiền từ và một bánh bao nhỏ tràn đầy kỳ vọng, cô đành phải đồng ý.

Từ phòng thằng bé đi ra, ngang qua phòng Hoắc Trường Uyên.

Hình như anh cũng mới thức giấc chưa lâu, đang đứng cạo râu. Nghe thấy tiếng động, anh đi ra cửa. Nhìn anh có vẻ rất phấn chấn, đứng nhìn

con trai nắm tay cô nhảy chân sáo, mặt vui như nở hoa, bỗng nhiên anh lại thấy ngửa mặt vô cùng.

"Chào buổi sáng papa!"

Bánh bao nhỏ vui vẻ chào.

Hoắc Trường Uyên lạnh lùng hừ một tiếng: "Tối qua có tè dầm không đấy?"

"..." Bánh bao nhỏ bỗng nhiên giậm chân.

Khuôn mặt nhỏ chuyển sang đen xì, ảm ức như sắp khóc, căng thẳng và lo lắng nhìn sang bên cạnh, sợ cô vì chuyện này mà ghét bỏ nó.

Lâm Uyên Bạch không lập tức vỗ về bánh bao nhỏ, vì tầm mắt của cô đã bị hấp dẫn bởi bàn tay phải của anh, hoặc có thể nói, là vì con dao cạo râu anh đang cầm, nhìn ra được anh đã dùng nó lâu lắm rồi, tróc cả sơn.

Cô không thể nhớ nhầm, đó là món quà sinh nhật cô tặng cho anh.

Lâm Uyên Bạch sững người: "Con dao cạo râu của anh..."

~Hết chương 221~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 222

"Sao vậy?" Hoắc Trường Uyên nhướn mày.

Lâm Uyển Bạch ngăn người lắc đầu: "Không sao..."

Thím Lý xuống nhà trước đã cất tiếng gọi: "Thưa cậu, tiểu thiếu gia, cô Lâm, có thể xuống ăn sáng rồi!"

Giống như tối hôm qua, ba người ngồi quây xung quanh bàn ăn.

Ánh nắng ban mai từ ngoài cửa sổ hắt vào ấm áp trải khắp các góc ngách. Thím Lý đứng trong bếp ngắm nhìn, bất giác mỉm cười.

Tuy biết cậu chủ đã có vợ chưa cưới, nhưng bà luôn cảm thấy tiểu thiếu gia ở bên cô vợ chưa cưới đó không được vui, ngược lại khung cảnh trước mắt mới càng giống một gia đình ba người.

Bánh bao nhỏ rất giận dữ, trừng mắt với papa. Nó vẫn còn giận dữ chuyện bố nhắc đến vấn đề tè dầm. Nhưng vì có mặt Lâm Uyển Bạch ở đây, nên nó không thể nổi đóa, hơn nữa vẫn còn có phần lo lắng, thi thoảng lại liếc mắt sang bên cạnh.

Thấy Lâm Uyển Bạch cứ cúi đầu nhai bánh mì mãi, nó âm ỉ vô cùng.

Toi rồi, thật sự là chán ghét bảo bảo rồi!

Suy nghĩ của Lâm Uyển Bạch vẫn đang chìm đắm trong chuyện chiếc dao cạo râu ban nãy, hoàn toàn không chú ý đến biểu cảm tội nghiệp của

bánh bao nhỏ ở đối diện. Cuối cùng sau khi nuốt miếng bánh mỳ cuối cùng, cô đặt đĩa xuống: "À, tôi ăn đủ rồi..."

"Lát nữa tôi tiện đường đưa cô về." Hoắc Trường Uyên cầm tách café lên.

"Không cần đâu, tôi tự về được rồi..." Lâm Uyên Bạch lắc đầu, cụp mắt xuống mấy giây. Cô làm như bất ngờ nhớ ra: "À, hình như tôi để quên di động trên gác, tôi đi lấy một chút."

"Cô Lâm, để tôi lên nhà lấy giúp cô nhé?" Thím Lý vội từ trong bếp đi ra.

Lâm Uyên Bạch lại lắc đầu: "Không cần đâu, để tôi tự đi..."

Hoắc Trường Uyên dựa lưng ra sau ghế, khẽ nheo mắt lại, không nói gì hết.

...

Biệt thự nhà họ Lục.

Sau khi thay giày đi vào phòng khách, Lục Học Lâm thấy vợ con đang ngồi trên sofa, trên bàn đặt trà và điểm tâm.

Vừa nhìn thấy ông, Lục Tịnh Tuyết đã đi tới khoác chặt cánh tay ông: "Bố!"

"Tùng này tuổi đầu rồi mà còn nhõng nhẽo hả?" Lục Học Lâm bật cười.

Lục Tịnh Tuyết dựa đầu vào vai ông, để lộ má lúm đồng tiền: "Dù có lớn đến đâu, ở trước mặt bố con mãi mãi là một đứa trẻ. Con tình nguyện làm nũng bố!"

"Ha ha, đúng rồi!" Lục Học Lâm mỉm cười gật đầu.

Nguyễn Chính Mai ở bên cạnh cũng mỉm cười nhìn hai bố con họ đùa giỡn, rất mãn nguyện.

Được con gái kéo ngồi xuống sofa, Lục Học Lâm hỏi: "Vừa vào nhà đã nghe tiếng hai mẹ con nói chuyện, nói gì vậy?"

"Còn có thể nói gì chứ, đương nhiên là chuyện cưới xin của Tịnh Tuyết và Trường Uyên rồi!" Nguyễn Chính Mai buông tách trà trong tay xuống, bất giác lẩm bẩm: "Hai nhà họ Hoắc và họ Lục chúng ta có hôn ước bao nhiêu năm qua, hai đứa chúng nó bốn năm trước cũng đã làm lễ đính hôn, cũng nên khẩn trương làm đám cưới đi, tránh để đêm dài lắm mộng! Trường Uyên cũng không còn trẻ nữa, sao lại không biết sốt ruột chứ!"

Lục Tịnh Tuyết đứng lúc này dựa vào ông: "Bố, hôm nào bố nói chuyện với Trường Uyên giúp con đi!"

"Sốt sáng muốn cưới chồng vậy sao?" Lục Học Lâm nghe vậy bật cười.

"Trời ơi, bố! Bố còn chọc con gái của mình nữa!" Lục Tịnh Tuyết bày ra dáng vẻ của một cô con gái ngoan, nũng nịu: "Vậy bố có giúp con không?"

Lục Học Lâm trầm tư giây lát rồi nói: "Ý kiến của bố là thuận theo tự nhiên sẽ tốt hơn!"

"Ông nói vậy là sao chứ! Tôi không đồng ý! Chẳng lẽ, nó cứ chần chừ không chịu kết hôn thì Tịnh Tuyết nhà chúng ta cứ thế chờ đợi nó mãi à?" Nguyễn Chính Mai ngồi bên nghe thấy vậy, lập tức nhú mày.

"Tiểu Mai, chuyện của con trẻ cứ để chúng nó giải quyết. Bậc cha mẹ như chúng ta đừng tạo quá nhiều áp lực!" Lục Học Lâm thở dài nói với vợ,

rồi nhìn sang con gái, dịu dàng nói: "Tịnh Tuyết, bố vẫn chỉ có câu nói đó, thuận theo tự nhiên sẽ tốt hơn. Nếu con và Trường Uyên đã đến lúc phải kết hôn, dĩ nhiên thuyền đến đầu cầu ắt sẽ thắng! Có lúc rất nhiều thứ không thể miễn cưỡng được, nhất là tình cảm!"

Nguyễn Chính Mai có vẻ bị kích động bởi câu nói cuối cùng của ông, sắc mặt không ổn cho lắm.

Lục Học Lâm cũng phát hiện ra, không nói nhiều thêm, đứng lên: "Hai mẹ con nói chuyện đi, bố lên nhà gửi mấy email!"

Khi bóng ông biến mất khỏi cầu thang, Nguyễn Chính Mai mới quay lại, bực dọc nói một câu: "Mẹ đã sớm nói với con rồi, không hy vọng gì được vào bố con đâu!"

Nét mặt Lục Tịnh Tuyết cũng chẳng vui vẻ gì cho cam.

Ngoài cửa có tiếng động vọng tới, người tài xế nhanh chóng đi vào: "Thưa đại tiểu thư, phu nhân!"

"Theo dõi thế nào rồi?" Lục Tịnh Tuyết hỏi thẳng.

"Theo lời đại tiểu thư dặn dò, mấy hôm nay tôi luôn đi theo Hoắc tổng!" Người tài xế cung kính báo lại, trong lòng thật ra kêu khổ liên miên. Công việc thường nhật của ông ta rõ ràng là lái xe, mấy hôm nay lại phải theo đuôi như đặc vụ.

"Anh ấy đúng là không còn tìm cô Lâm đó nữa, nhưng mà..." Nói tới đây, tài xế quan sát sắc mặt Lục Tịnh Tuyết rồi mới nói tiếp: "Cô Lâm tới nhà anh ấy, hơn nữa tối qua còn ngủ ở đó, sáng nay mới rời đi!"

"Ông nói gì!" Lục Tịnh Tuyết đứng phắt dậy.

"Tịnh Tuyết, cô Lâm nào, chẳng lẽ..." Nguyễn Chính Mai nhíu mày suốt. Thấy con gái im lặng ngẫm xác nhận, bà ta cũng không thể ngồi yên nữa: "Bốn năm trước nó đã ra nước ngoài rồi cơ mà, sao lại quay về!"

Lục Tịnh Tuyết nhìn lên gác: "Mẹ, mẹ nói nhỏ thôi, cẩn thận bố nghe thấy đấy!"

"Cô gái đó làm sao thế hả, lại chạy tới đây dựa vào Trường Uyên?" Nguyễn Chính Mai nghiêm mặt.

"Mẹ, mẹ bảo rốt cuộc cô ta đặc biệt ở chỗ nào?" Lục Tịnh Tuyết nhíu mày, rất không thể hiểu được: "Sao bốn năm trước Trường Uyên bị cô ta mê hoặc đến điên đảo còn không tiếc lời hủy hôn ước với con, bốn năm sau dù không còn nhớ gì nữa mà vẫn bị cô ta hấp dẫn!"

"Cũng may Trường Uyên không nhớ gì nữa!" Nguyễn Chính Mai nói.

"Vâng." Lục Tịnh Tuyết gật đầu tán thành.

"Xem ra chuyện cưới xin không thể lần nữa. Còn nữa, Tịnh Tuyết, con phải khẩn trương thân thiết với Trường Uyên đi!"

"Mẹ, con cũng muốn mà! Không chỉ Trường Uyên, con cũng cố gắng gần gũi với cả Đậu Đậu, nhưng không có hiệu quả chút nào!"

"Con trẻ không vội, chủ yếu là Trường Uyên!" Nguyễn Chính Mai trầm tư, kéo sát con gái lại: "Tịnh Tuyết, hai đứa trưởng thành cả rồi, có lúc không cần kiêng dè quá, về mặt ấy nên chủ động một chút. Đàn ông mà, đều có thói hư tật xấu!"

Lục Tịnh Tuyết dĩ nhiên nghe hiểu những lời mẹ nói.

Có điều tròn bốn năm rồi, tuy rằng đi tới đâu cô ta cũng giống trống khua chiêng là vợ chưa cưới, nhưng hai người họ thật sự chưa có giây phút thân mật nào. Đừng nói là hôn, nắm tay cũng rất ít, e rằng chỉ vào những trường hợp đặc biệt, còn đều là cô chủ động.

Hơn nữa về mặt đó cô ta cũng không hề từ bỏ, bóng gió ám chỉ nhiều lần, cũng làm rất nhiều nhưng Hoắc Trường Uyên đều thờ ơ như không. Thậm chí có lần khi anh đi công tác, cô ta còn cất công sang khách sạn bên đó, mặc áo ngủ tình thú cho anh xem, vậy mà anh cũng không có bất kỳ phản ứng nào...

Nguyễn Chính Mai thấy con ử rữ bèn thì thầm bên tai: "Tĩnh Tuyết, nếu thật sự không được, con..."

~Hết chương 222~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 223

Ngoài cửa sổ, bóng tối đã bao trùm.

Lâm Uyển Bạch tắm rửa, ngồi trên sofa vừa lau khô tóc vừa nhìn chăm chăm bản thảo bài phỏng vấn trên laptop, thi thoảng lại xóa hoặc sửa đôi ba chỗ.

Tiếng gõ cửa vang lên rất đột ngột, cô nghi hoặc đi ra cửa chính.

Bò lên mất thần nhìn ra ngoài, Lâm Uyển Bạch bất giác cắn môi. Cúi đầu nhìn bộ đồ ngủ trên người mình, cô cài kín cả cúc áo cổ rồi mới lễ mễ mở cửa ra.

Bên ngoài, bóng dáng cao lớn của Hoắc Trường Uyên gần như che kín toàn bộ ánh sáng của hành lang.

Anh đứng đó bất động trong bộ vest đen, nhưng cà vạt đã biến mất. Khác với cô, hai cúc áo cổ của anh đều để mở, để lộ làn da màu đồng dưới yếm hầu.

Lâm Uyển Bạch nhìn trái ngó phải, không hề thấy bóng dáng bánh bao nhỏ, chỉ có mình anh, quả thực rất kỳ lạ.

Cô nuốt nước bọt: "... Sao anh lại đến đây?"

"Tôi không được đến à?" Hoắc Trường Uyên hỏi ngược lại.

Ngay sau đó, anh cất đôi chân dài ngoẵng thẳng thừng đi qua bậc cửa.

Một động tác quá mức quyền thế, mùi hương nam tính cuồn cuộn ập vào, Lâm Uyển Bạch bất giác lùi sau nửa bước.

Nửa bước lùi sau ấy dường như là một sự dung túng. Hoắc Trường Uyên giẫm chân lên tấm thảm ngoài cửa thay giày. Lần này anh dứt khoát không đi dép nữa mà đi chân đất vào trong nhà, hơn nữa là lao thẳng vào phòng ngủ của cô.

Lâm Uyển Bạch đứng ngây ngốc hai giây, rồi nhú mào gấp gáp đuổi theo: "Anh đến... có chuyện gì không?"

Bước chân Hoắc Trường Uyên rất nhanh, mới đó đã vào trong phòng cô, hai tay dứt túi quần: "Đây là phòng của em, hình như lần trước đến tôi chưa tham quan."

"..." Lâm Uyển Bạch mím môi lại: "Thế nên, tôi muợn rồi anh chạy đến nhà tôi chỉ để tham quan phòng tôi?"

"Có gì không được?" Hoắc Trường Uyên khép đôi chân dài, ngồi xuống bên giường.

"Vậy bây giờ anh tham quan xong rồi, đi được chưa?" Lâm Uyển Bạch đứng bên cạnh.

"E là chưa được." Hoắc Trường Uyên vất hai chân vào nhau, uể oải đáp.

"Rốt cuộc anh định làm gì..." Lâm Uyển Bạch có phần sục sạo.

Hoắc Trường Uyên gõ ngón tay xuống đầu gối, nhướn mày với cô: "Tôi qua đây tìm em đòi một thứ."

"... Gì cơ?" Lâm Uyển Bạch nghi hoặc.

Hoắc Trường Uyên khẽ nheo mắt lại, từ tốn nói tiếp: "Sáng nay khi rời khỏi nhà tôi, em mang theo thứ gì?"

Lâm Uyên Bạch nghe xong, biểu cảm lập tức trở nên hoảng loạn.

Cô quay đi, cố gắng bình tĩnh lại ngoài vẻ mặt: "Tôi không hiểu anh đang nói gì..."

"Con dao cạo râu của tôi đã biến mất, không phải do em lấy đi?" Hoắc Trường Uyên nhướn cao mày hơn một chút.

"..." Lâm Uyên Bạch bất giác nắm chặt tay lại.

Hoắc Trường Uyên hạ bên chân đang gác xuống, ngữ khí như đang thương thảo với cô: "Không thừa nhận là định để tôi tự lực soát?"

"..." Lâm Uyên Bạch như ngừng thở.

Vì chợt dạ, ánh mắt cô khẽ liếc về phía chiếc tủ đầu giường bên cạnh.

Hoắc Trường Uyên bắt ngay được động tác tinh vi của cô, đứng lên vài bước đi thẳng về phía đó. Khi cô hoảng loạn định ngăn cản, anh đã nhanh hơn một bước, kéo ngăn kéo ra.

Bên trong ngoài những đồ lặt vặt, con dao cạo râu hoàn toàn nổi bật.

Hoắc Trường Uyên cầm nó lên, nhìn về phía cô, trêu chọc: "Lâm Uyên Bạch, em còn định nói gì?"

"Tôi..." Lâm Uyên Bạch mất mặt vô cùng.

"Em cái gì, sao không nói?"

Hoắc Trường Uyên cầm con dao cạo râu, nhìn xuống cô, từ từ bước về phía trước cô.

Lâm Uyên Bạch bị bóc mẽ tại chỗ không nói nên lời, không ngừng lùi lại phía sau, cho đến khi bắp chân chạm phải mép giường, hông sau không thể lùi thêm được nữa, cô ngồi phịch xuống giường.

Hoắc Trường Uyên ép sát ngay sau đó, quỳ một gối bên cạnh cô, bóng anh bao trùm, cộng thêm chất giọng dồn ép: "Vì sao lại cầm dao cạo râu của tôi đi, hm?"

"Tôi..." Lâm Uyên Bạch chỉ ấp úng nói được đúng chữ này.

Hơi thở của anh phả vào khiến bờ mi cô run rẩy, hoảng loạn hụt hơi.

"Chẳng phải em nói muốn trốn tôi, không muốn dây dưa với tôi quá nhiều ư? Vì sao còn lấy dao cạo râu của tôi đi?" Hoắc Trường Uyên chống hai cánh tay, cúi sát gương mặt cương nghị xuống, bờ môi mỏng gần như dính sát vào cô: "Em cố tình cầm nó đi chẳng phải đang tạo cơ hội cho tôi sao? Lâm Uyên Bạch, lẽ nào con gái luôn nói một đằng nghĩ một nẻo như vậy sao?"

"Tiểu Bạch..."

Đột nhiên, phía cửa ra vào vang lên tiếng động.

Bước chân của Tang Hiểu Du có vẻ rất vội vàng, cũng không chú ý đến đôi giày da nam thừa ra trước cửa mà xông thẳng vào phòng cô.

Sau khi nhìn thấy cảnh tượng mờ ám trong phòng, cô ấy phanh gấp lại: "Hai người tiếp tục đi, mình về phòng trước!"

Nói xong, trong chớp mắt cô ấy đã quay lại đóng cửa, dáng vẻ như vừa nhìn chuyện thầm kín vậy.

Hoắc Trường Uyên thu lại ánh mắt, hơi nhướn đuôi mày, biểu cảm như đang muốn nói bạn thân của cô rất tinh tế.

Lâm Uyển Bạch đỏ bừng cả mặt, ra sức đẩy. Thấy anh đứng im bất động, cô hít sâu: "Hoắc Trường Uyên, có thể anh hiểu lầm rồi..."

Sáng nay cô viện cớ để quên điện thoại trên nhà, thực chất là lén lút vào phòng anh lấy dao cạo râu đi.

Cô không ngờ anh vẫn còn dùng nó thường xuyên, hơn nữa có thể nhận ra anh đã dùng trong một thời gian rất dài, rất nhiều chỗ trên tay cầm đã tróc sơn. Có điều bây giờ anh đã quên mất cô là ai, càng không nhớ nó do ai tặng. Sở dĩ Lâm Uyển Bạch lén lút cầm đi là vì cảm thấy đồ liên quan tới cô để lại chỗ anh không còn ý nghĩa gì.

"Tôi lấy trộm nó là tôi không đúng, tôi xin lỗi anh!"

"Vậy vì sao em lại lấy?" Hoắc Trường Uyên nheo mắt lại.

"Tôi..." Lâm Uyển Bạch ấp úng.

"Không nói lên lời?" Ánh mắt Hoắc Trường Uyên gian xảo.

"Không phải." Lâm Uyển Bạch cắn môi, ngược mắt lên nhìn anh, đành bầm bụng nói lái: "Tôi lấy là vì bạn trai cũ của tôi cũng có một cái y hệt..."

Nghe xong, Hoắc Trường Uyên chợt nhớ lại lúc trước ở quê, cô đã từng vì muốn tìm lại sợi dây chuyền của bạn trai cũ mà nửa đêm nửa hôm chạy ra ngoài, rõ ràng sợ tưởng chết mà vẫn kiên quyết. Anh dám khẳng định,

nếu bây giờ anh giật tung cúc cổ áo của cô ra, sợi dây chuyền đó vẫn nằm yên đây.

Bỗng chốc đen sì mặt lại, anh nhú mày: "Em vẫn còn nhưng nhớ hẳn ta?"

"Ừm..." Lâm Uyên Bạch gật đầu, nói tiếp: "Tôi đúng là không thể quên được anh ấy..."

Vốn dĩ chỉ là một lời bông quơ nhưng nói ra như vậy, chẳng hiểu sao trái tim cô chột thất lại.

Hoắc Trường Uyên nhớ lại tối hôm qua cô nhắc đến Lục Tịnh Tuyết. Anh hỏi cô có ghen không, cô mãi không chịu thừa nhận. Vậy mà bây giờ, biết cô lấy dao cạo râu chỉ vì bạn trai cũ cũng có chiếc tương tự, bỗng dưng, anh lại cảm thấy chua chát.

"Ha ha, coi như tôi tự mình đa tình đi!" Hoắc Trường Uyên hừ lạnh, giọng trầm trầm.

Nói xong, anh bực dọc đứng lên, cầm lấy dao cạo râu, lạnh lùng rời đi.

Lâm Uyên Bạch ngồi dậy, kéo chiếc áo ngủ hơi tón lên.

Có vẻ như nghe thấy động tĩnh bên này, sau khi cửa nhà đóng lại, Tang Hiểu Du vẫn ăn mặc nghiêm chỉnh như ban nãy, còn chưa tháo balô trên lưng, hoang mang xông vào phòng cô: "Tiểu Bạch, phải làm sao đây!"

"Cá nhỏ, cậu sao vậy?"

Lâm Uyên Bạch ngượng ngập vuốt mái tóc, nhất là sau màn mờ ám vừa rồi trong phòng.

Nhưng Tang Hiểu Du không quá để tâm vì những gì mình nhìn thấy mà nói: "Mình không khỏe lắm..."

"Không khỏe chỗ nào?" Lâm Uyên Bạch nghe xong vội hỏi.

"Bắt đầu từ tuần trước mình đã bắt đầu cảm thấy dạ dày có vấn đề, cả ngày ngủ vẫn không thấy đủ. Hôm qua ngồi ở đài đối chiếu xong bài tin mới, mình ngủ gật luôn... Hơn nữa người dặt dẹo không có sức, không thiết ăn uống gì, ngủ thấy mùi thức ăn là buồn nôn!" Sắc mặt Tang Hiểu Du hơi nhợt nhạt, ngữ khí căng thẳng vô cùng: "Tiểu Bạch, cậu bảo có phải mình đã mắc bệnh nặng không? Mình nghi ngờ mình bị ung thư dạ dày. Trong viện dưỡng lão, bà ngoại mình có một người bạn cũng có những triệu chứng tương tự và mắc bệnh ung thư dạ dày..."

"Cá nhỏ, cậu đừng nói bừa bãi..." Lâm Uyên Bạch nghe vậy cũng lo lắng theo.

"Phải làm sao đây, mình sợ lắm, mình còn chưa sống đủ!" Tang Hiểu Du nhăn tít mặt lại, đứng dậy xoay vòng vòng tại chỗ, sau đó ngửa cổ lên trời thở dài: "Cậu bảo chắc mình không xui xẻo đến vậy đâu nhỉ. Vừa ly hôn, giờ lại mắc ung thư. Mình nghe nói tỷ lệ tử vong khi mắc ung thư dạ dày siêu cao. Nếu thật sự như vậy thì ông trời quá bất công với mình!"

Lâm Uyên Bạch cũng vội đứng dậy theo: "Cá nhỏ! Cậu đừng tự hù mình, ngày mai mình cùng cậu đi bệnh viện, kiểm tra là biết ngay thôi!"

Tang Hiểu Du rầu rĩ gật đầu, như một người sắp từ giã cõi đời vậy.

Vì chuyện này, cả hai trần trọc không yên, sáng sớm hôm sau đã vội vàng ra ngoài, bắt taxi tới thẳng bệnh viện.

Sau khi lên xe, họ chỉ báo với tài xế là cứ đến bệnh viện gần nhất. Xuống xe rồi mới phát hiện đó là nơi làm việc của Tần Tư Niên.

Bước vào tòa nhà khám bệnh, bên trong lúc nhúc người đứng xếp hàng. Lâm Uyển Bạch hỏi dò: "Cá nhỏ, hay là gọi điện thoại cho bác sỹ Tần? Anh ấy có lời, chúng ta có thể đi cửa sau..."

"Không cần đâu!" Tang Hiểu Du lắc đầu.

"Ừm, được, vậy cậu đợi mình!" Lâm Uyển Bạch nghe vậy cũng không cưỡng ép nữa: "Để mình đi lấy số cho cậu!"

Xếp hàng khoảng nửa tiếng, cuối cùng cũng tới số, sau đó họ tới khoa Dạ dày chờ khám.

Suốt cả quá trình, Tang Hiểu Du tỏ ra rất căng thẳng. Mỗi lần loa thông báo đọc một con số, cô ấy lại nắm chặt tay cô, chốc chốc lại hít thật sâu, ngay cả Lâm Uyển Bạch cũng thấp thỏm theo, chỉ sợ lát nữa có kết quả xấu.

Khi đến lượt họ, bác sỹ đẩy gọng kính lên nhưng không nói kết quả.

Cầm tờ giấy xét nghiệm đi ra ngoài, bước chân của Tang Hiểu Du nặng như chì: "Làm sao đây, đang yên đang lành kiểm tra dạ dày, tên bác sỹ đó có vấn đề gì không, sao lại bảo mình sang khoa Sản! Lẽ nào linh kiện trong người mình lắm chỗ có vấn đề đến vậy? Hu hu, Tiểu Bạch, mình sợ lắm..."

"Đừng sợ đừng sợ, mình đi theo cậu, thả lỏng một chút!" Lâm Uyển Bạch chỉ còn biết an ủi.

Tuy vậy trong lòng cô có một linh cảm, chỉ là không dám chắc chắn.

Vì năm xưa bản thân cô thật ra cũng mơ mơ màng màng, hoàn toàn không có kinh nghiệm trong phương diện này, mãi về sau ngất xỉu được đưa vào bệnh viện mới biết...

Sau một loạt các kiểm tra khác, Tang Hiểu Du rõ ràng sắp suy sụp, trắng bệch mặt xua tay: "Tiểu Bạch, mình không đủ dũng khí nữa, cậu đi xem giúp mình!"

Lâm Uyển Bạch gật đầu, vào phòng bác sỹ.

Khoảng năm sáu phút sau, cô đi ra, Tang Hiểu Du ngồi trên ghế đợi, mặt đầy lo lắng.

"Tin tốt!"

Lâm Uyển Bạch vội nói: "Cá nhỏ, yên tâm đi, chỉ là hết hồn một phen, cậu không có bệnh ung thư dạ dày gì đâu!"

"Thật không?" Tang Hiểu Du kích động đứng bật dậy.

"Mình lừa cậu được sao?" Lâm Uyển Bạch dờ khóc dờ cười, làm cô cũng hoang mang. Cô đưa kết quả kiểm tra ra, nhìn xuống: "Cậu không mắc bệnh gì cả, là mang thai rồi!"

Nghe xong, Tang Hiểu Du chết sững, biểu cảm vốn kích động giờ khựng ra đó.

Bây giờ Lâm Uyển Bạch mới chợt hiểu ra điều gì, sắc mặt cũng trở nên nặng nề.

Cô rất hiểu Tang Hiểu Du, quan hệ nam nữ của cô ấy không phức tạp. Ngoại trừ Trì Đông năm xưa làm cô ấy tổn thương ra, người duy nhất có khả năng dây dưa với cô ấy chỉ còn Tần Tư Niên. Đứa trẻ này chắc chắn là con của anh ấy, nhưng bây giờ họ đã ly hôn...

Bỗng nhiên cảm thấy hai người bạn thân như họ đúng là đồng bệnh tương liên.

Lâm Uyên Bạch nhẹ nhàng nắm tay cô ấy: "Cá nhỏ, cậu định thế nào..."

Tang Hiểu Du bối rối nhìn cô, rõ ràng rất hoang mang, còn hoang mang hơn cả tối qua khi nghĩ mình bị ung thư.

Lâm Uyên Bạch thở dài, hiểu tâm trạng ấy, nên không nói gì nhiều, định ra khỏi bệnh viện rồi tính tiếp. Họ bắt thang máy đi xuống dưới, không hiểu là ông trời sắp đặt hay sao mà vừa xuống tầng một liền gặp ngay Tần Tư Niên trong bộ đồ blouse.

Anh ấy vừa từ nhà thuốc đi vào, bước chân vội vã.

Nhưng cho dù là vậy, anh ấy vẫn nhìn thấy họ ngay lập tức, đi thẳng tới, nói chính xác hơn là đôi mắt hoa đào ấy nhìn Tang Hiểu Du chằm chằm, nhíu mày rất chặt, ngữ khí có phần quan tâm: "Sao em lại ở đây?"

Tang Hiểu Du tỏ thái độ hoảng loạn, giấu giấy xét nghiệm sau lưng.

Lâm Uyên Bạch thấy vậy, mỉm cười đáp: "À, em thấy không khỏe trong người nên Cá nhỏ cùng em đến bệnh viện!"

"Là cô Lâm à!" Tần Tư Niên nghe xong, rõ ràng nhẹ nhõm hẳn: "Sao, cô không khỏe chỗ nào? Có cần tôi đưa cô đến chỗ chuyên gia xem sao không?"

"Không cần không cần... À, tại em ăn uống bậy bạ quá, giờ đỡ hơn rồi! Cảm ơn anh, bác sỹ Tần!" Lâm Uyên Bạch tự nhiên xua tay.

Tần Tư Niên có vẻ khá bận, có ý tá chạy đến giục anh về tình hình trong phòng bệnh.

Lâm Uyên Bạch thấy vậy chủ động nói: "Bác sỹ Tần, vậy anh mau đi đi, bọn em xin phép..."

"Ừm." Tần Tư Niên gật đầu.

Sau đó anh ấy lại nhíu mày nhìn Tang Hiểu Du rồi mới rảo bước đi theo cô y tá.

Đến tận khi ra khỏi tòa nhà khám bệnh, Lâm Uyên Bạch mới cảm nhận được Tang Hiểu Du nhẹ nhõm hơn, nhưng có vẻ như phải dựa hẳn vào cô.

"Mình không ổn rồi, hai chân mềm nhũn!" Tang Hiểu Du lẩm bẩm suốt.

Lâm Uyên Bạch dìu cô ấy, vỗ về: "Chúng ta bắt taxi về nhà đã!"

Hai người họ đi ra khỏi bệnh viện, chuẩn bị đứng ra công đợi xe.

Đằng sau thi thoảng lại có tiếng xe ra ra vào vào, Tang Hiểu Du bỗng nhiên giật vạt áo của cô: "Tiểu Bạch, hình như là xe của Hoắc tổng đấy!"

Lâm Uyên Bạch quay sang, quả nhiên nhìn thấy một chiếc Bentley đen vừa đánh lái đi ra, cửa xe phía sau được hạ xuống, vì cổng bệnh viện đông đúc nên tốc độ đi khá chậm.

"Cô Lâm!"

Giang Phóng ngồi bên ghế lái phụ nhìn thấy cô, mỉm cười chào.

Lâm Uyên Bạch gật đầu: "Trợ lý Giang."

"Trùng hợp vậy? Cô cũng tới bệnh viện à? Có khách hàng nhập viện nên tôi cùng Hoắc tổng qua đây..." Giang Phóng cảm nhận được sóng lưng lạnh lẽo nên nói đến đây rồi thôi.

Lâm Uyên Bạch bất giác đánh mắt về phía sau, Hoắc Trường Uyên từ đầu đến cuối chỉ sung mặt nhìn phía trước, không buồn liếc dù chỉ một cái...

~Hết chương 223~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 224

Giống như đang hờn giận ai vậy.

Lâm Uyển Bạch cắn môi, lời chào hỏi vốn dĩ muốn nói cũng bị cô nuốt xuống.

Giang Phóng liếc nhìn dòng xe qua lại trước cổng viện, có vẻ chưa có chiếc taxi nào trống định dừng lại. Cuối cùng anh ấy vẫn không nhìn được, quay về phía sau nhìn sếp, rồi một lần nữa lên tiếng về thăm dò: "Cô Lâm, chỗ này có lẽ không dễ bắt xe đâu, hay là..."

"Quá tốt rồi, chúng ta có thể ngồi quá giang xe của Hoắc tổng!" Tang Hiểu Du nghe xong có vẻ rất vui, còn huých tay vào người cô.

Đúng là không dễ bắt xe, ban nãy họ đã đứng đây một lúc lâu, hơn nữa Tang Hiểu Du vừa làm xong kiểm tra, biết tin có thai, cả cơ thể và tâm lý đều đang rất yếu ớt, quả thực rất cần về nhà sớm.

Thế nên sau khi nghe xong, Lâm Uyển Bạch cũng một lần nữa nhìn qua, có phần chờ đợi.

Hoắc Trường Uyên vẫn bày ra vẻ mặt khó ở, nhìn chăm chăm phía trước, những đường nét góc nghiêng rất trôi chảy, bờ môi mỏng như vừa giật giật mấy cái.

"Lái xe!"

Giang Phóng không dám thở mạnh, tài xế càng thẳng thừng lái xe đi.

Chiếc Bentley nhanh chóng phóng vút đi, chỉ để lại làn khói xe.

Không chỉ Lâm Uyên Bạch sửng người, Tang Hiểu Du đứng bên cạnh cũng ngây ra: "Tiểu Bạch, cậu chọc cho Hoắc tổng giận hả?"

"Cứ coi như vậy đi..." Cô mím môi.

"Không sao không sao!" Tang Hiểu Du hiểu ra ngay lập tức, vội chỉ tay và nói: "Mình thấy phía trước có taxi trống đi tới kìa!"

Sau khi lên xe, Tang Hiểu Du vì mãi chìm đắm trong tin sốc có bầu nên từ đầu đến cuối chỉ ngồi ngây ra, cầm chặt tờ giấy xét nghiệm trong tay.

Lâm Uyên Bạch cũng không quấy rầy nhiều, cho cô ấy một không gian riêng, chỉ lẳng lặng quay đầu nhìn ra những phong cảnh lướt ngoài cửa sổ.

Khi taxi đi qua một ngã tư, cô bỗng nhiên nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc.

Kia là Giang Phóng?

Lâm Uyên Bạch nghiêng đầu nhìn chằm chằm vào gương chiếu hậu, xác nhận mình không nhận nhầm người.

Có điều thật kỳ lạ, vì sao anh ấy lại cúi gằm, tự đứng bắt xe dọc đường...

...

Chiều hôm sau, taxi dừng dưới một tòa nhà văn phòng.

Lâm Uyên Bạch xách laptop đi vào trong. Khi ngang qua cánh cửa xoay, vừa hay cũng có hai người đi từ trong ra, đều mặc vest đen.

Người đi trước cao to vạm vỡ hơn một chút. Giống như hôm qua khi gặp ở cổng bệnh viện, ánh mắt sa sầm của Hoắc Trường Uyên chỉ nhìn phía trước, làm như không trông thấy cô, khóe mắt càng không liếc ngang liếc dọc.

Bước chân anh cũng rất nhanh, lướt qua cô bên ngoài cánh cửa kính.

Phía sau, Giang Phóng có lòng muốn chào hỏi cô cũng chẳng được, chỉ vội vã cúi đầu tỏ ý.

Ra khỏi cửa xoay, Lâm Uyên Bạch vô thức quay đầu, thấy bóng anh trong chớp mắt đã đi sang bên đường, thẳng thừng cúi người ngồi vào trong ô tô. Cửa xe hơi hạ xuống, có cánh tay ban nãy cầm điều thuốc lộ ra ngoài.

Cô hít sâu một hơi, dường như còn cảm nhận được mùi thuốc lá ấy.

Hôm nay sở dĩ Lâm Uyên Bạch tới Phan Thị là vì thư ký gọi điện tới báo với cô chủ tịch Phan có thời gian, bảo cô có thể qua gửi bài phỏng vấn cuối cùng.

Cô đi lên tầng, khi được dẫn vào văn phòng, chủ tịch Phan đang ngồi trên sofa, cốc trà trước mặt đã không còn hơi nóng, còn đối diện là một tách café đen rất đặc.

Gần như không cần suy đoán cô cũng biết ai vừa uống ở đây.

"Chào chủ tịch Phan!"

Lâm Uyên Bạch đi tới, cúi đầu.

Chủ tịch Phan giơ tay ra hiệu: "Cô Lâm đến rồi à? Ngồi đi!"

Lâm Uyên Bạch gật đầu, cầm laptop ngồi xuống, thư ký đã thay chiếc cốc vừa rồi bằng một chiếc mới.

Có vẻ như chú ý thấy tầm nhìn của cô dừng lại trên tách café, chủ tịch Phan bèn mỉm cười lên tiếng: "Khi cô còn chưa vào đây, tôi đang cùng Hoắc tổng bàn chút việc làm ăn! Cậu ấy cũng vừa đi chưa lâu, hai người không gặp nhau ở tầng dưới sao?"

"Vâng, có gặp nhau ở dưới cửa..." Lâm Uyên Bạch cụp mắt xuống.

Cô mở laptop đặt trên đùi, lấy văn bản ra đồng thời xoay máy đặt lên bàn: "Chủ tịch Phan, đây là bản sửa chữa dựa theo vài yêu cầu hôm trước ông có đưa ra, ông xem qua trước đi! Nếu ông xem xong, thấy không còn vấn đề gì nữa, tôi sẽ gửi cho tổng biên tập, tới lúc đó tạp chí sẽ dựa theo bản cuối cùng lần này để tiến hành chế bản và in ấn!"

Có điều sau khi cô nói xong, chủ tịch Phan không hề nhìn vào màn hình ngay lập tức mà cười ha ha nhìn cô.

"Chủ tịch Phan, sao vậy ạ?" Lâm Uyên Bạch không hiểu chuyện gì.

"Hai cô cậu đúng là thú vị!" Chủ tịch Phan nhướn mày, có vẻ như đang đùa giỡn: "Còn nhớ lần trước khi cô đến chỗ tôi, Hoắc tổng cũng vừa hay chuẩn bị qua bàn công việc, cô vừa nghe xong lập tức chạy như một con thỏ! Trùng hợp thật, ban nãy Hoắc tổng đang ở chỗ tôi, tôi cũng nói với cậu ấy cô sắp đến, và cậu ấy nghe xong cũng đứng dậy xin phép ra về, giống như bị sói đuổi vậy! Cô Lâm, cô nói đi, chẳng phải hai người đều rất thú vị sao?"

Lâm Uyên Bạch cắn môi, nắm chặt ngón tay đang đặt trên đầu gối lại.

Cô nuốt nước bọt, ngượng ngập chuyển chủ đề: "Chủ tịch Phan, ông vẫn nên xem bản thảo phỏng vấn đi ạ..."

Chủ tịch Phan nhường mảy, cũng không đùa giỡn nữa mà bắt đầu đọc bản thảo.

Hai mươi phút sau, Lâm Uyên Bạch rời khỏi tòa nhà văn phòng.

Cô lại tới tòa soạn một chuyến, giao một số tài liệu cho Chu Thần, lúc ngồi xe về nhà đã là chập tối.

Thời tiết càng lúc càng nóng, thi thoảng có cơn gió thoảng qua, miễn cưỡng vẫn cảm nhận được chút mát mẻ. Lâm Uyên Bạch không vội nên không bắt xe mà ngồi xe buýt về nhà. Sau khi bước qua cửa tiểu khu, cô đi men theo bóng râm, tới dưới tòa nhà thì có hai người đàn ông từ phía trước đi tới.

Họ đều mặc đồ đen, thân hình vạm vỡ, nét mặt lại nghiêm nghị, khó tránh khỏi trông cực kỳ hung dữ.

"Cô Lâm, phiền cô đi theo chúng tôi một chuyến!"

Lâm Uyên Bạch vô thức lùi sau nửa bước: "... Chuyện gì vậy?"

Nhưng đối phương không nói câu nào mà đánh mắt nhìn nhau, lần lượt tiến lên, một trái một phải giữ hai cánh tay cô.

"Này, các anh thả tôi ra..." Lâm Uyên Bạch hoảng loạn.

Khi phản ứng lại thì họ đã dẫn cô tới chỗ một chiếc xe đỗ bên cạnh. Cô ra sức giãy giụa nhưng không hề có tác dụng. Đúng lúc này dưới tòa nhà lại không có bóng một ai đi qua. Cô muốn hét lên nhưng mới đó đã bị nhét vào trong xe.

Cửa xe đóng lại cái "rầm", tài xế nhún ga.

Lâm Uyên Bạch bị kẹp ngồi giữa, hai người vừa rồi lần lượt ngồi hai bên, không cho cô bất kỳ cơ hội nào giãy giụa.

"Các anh rốt cuộc định làm gì?" Lâm Uyên Bạch nhú mào.

Một trong hai người họ lên tiếng: "Cô Lâm, lát nữa cô sẽ biết thôi!"

"..." Lâm Uyên Bạch chỉ biết tiếp tục nhú mào.

Bỗng dưng cô cảm thấy khung cảnh này có phần quen thuộc.

Trong lòng ôm theo những suy đoán và thấp thỏm, trong lúc đó xe đã dừng trước cửa một khách sạn cấp sao. Sau khi cửa xe mở ra, hai người kia lần lượt xuống xe, dẫn cô bước từng bước một vào trong.

Lần này Lâm Uyên Bạch không chống cự nữa, bước vào thang máy có phần dăm chiêu.

Thang máy dừng lại ở tầng mười hai. Sau khi ra ngoài, chưa đi bao lâu đã dừng trước một căn phòng hạng sang. Cửa không khóa, đẩy thẳng là có thể vào. Bên trong, trước cửa ban công có một bóng dáng thướt tha đang đứng, trên chiếc bàn bên cạnh cửa kính còn có một ly rượu vang.

Lâm Uyên Bạch lập tức nắm chặt hai tay, gọi một tiếng không mấy chắc chắn: "... Cô?"

"Dung tổng, người tới rồi!"

Một hai trong hai người đàn ông này giờ vẫn đứng hai bên trái phải của cô cung kính lên tiếng.

Câu nói này càng giúp Lâm Uyên Bạch xác nhận rõ thân phận của đối phương. Quả không sai, khi bóng dáng trước cửa sổ quay lưng lại, khuôn mặt thân thuộc đập vào mắt, sợi dây chuyền mặt ngọc lục bảo đầy kỷ niệm đang đưa trên cổ, hơn nữa người ấy đang nện những bước giày cao gót đi về phía cô.

Lâm Uyên Bạch nhất thời đứng sững tại chỗ.

Tính ra, thời gian cô và Hoắc Dung không gặp mặt nhau còn dài hơn nữa.

Lúc trước cô và Hoắc Trường Uyên đích thân tiễn bà ra sân bay, chẳng ai ngờ được, lần gặp sau đó lại cách một thời gian dài như vậy. Cảm giác hân hoan khi trùng phùng đang không ngừng dâng trào trong lòng.

Có vẻ bà vẫn không thay đổi gì, vẫn chăm sóc bản thân rất tốt. Chỉ là bà đã đổi kiểu tóc, trông lại càng trẻ trung hơn.

Cảnh tượng này thật sự quá quen thuộc. May mắn là bà không bắt cóc cô như bốn năm trước, cũng không dẫn cô lên thẳng tầng thượng.

Hoắc Dung đi tới trước mặt cô, thẳng thừng giơ tay bầu má cô: "Cháu còn biết gọi một tiếng "cô" à!"

"Ai ui!" Lâm Uyên Bạch kêu lên.

Đau quá...

Hoắc Dung thật sự không bầu chơi chút nào.

E rằng không khác gì năm xưa cảm cảnh cây quật Hoắc Trường Uyên, thậm chí cảm giác còn mạnh tay hơn, như sắp lột da ra tới nơi.

"Cô, sao cô lại ở đây..." Lâm Uyên Bạch vẫn còn ngẩn ngơ.

"Đương nhiên là vì nhận được tin tên vô lương tâm là cháu đã về nước, cô không nên đến góp vui sao?" Hoắc Dung khoanh tay trước ngực, bực dọc hậm hực.

Lâm Uyển Bạch cắn môi: "Cô, bao năm qua, cô... vẫn khỏe chứ?"

"Khỏe cái đầu cháu!" Hoắc Dung giơ tay lên, rất muốn bấu má cô, nhưng nhìn cô vẫn thật thà ngây thơ như ngày trước lại không đành lòng, cuối cùng chỉ trừng mắt: "Không bị cháu và Trường Uyên chọc cho tức chết coi như là phúc lớn mạng lớn rồi! Rau cải trắng, qua đây để cô ngắm nghĩa nào, sao cô lại cảm thấy cháu gây rộc đi nhiều thế. Cái eo này, cô mà bấu mạnh một chút là gãy luôn!"

Nghe được phong cách quen thuộc của Hoắc Dung, trong lòng Lâm Uyển Bạch vừa ấm áp vừa xót xa.

Khi cô và Hoắc Trường Uyên còn ở bên nhau, Hoắc Dung rất tốt với cô, hơn nữa còn là sự tốt bụng không xen lẫn bất kỳ tạp niệm nào. Ngoài miệng cô gọi bà là "cô", trong lòng cũng luôn coi Hoắc Dung như người thân của mình.

Bây giờ cô không còn bà ngoại, xa cách nhiều năm gặp lại Hoắc Dung, lại được nghe tiếng "Rau cải trắng" thân thuộc, khóe mắt Lâm Uyển Bạch chợt đỏ rực lên: "Cô, cháu thật sự rất nhớ cô..."

Hoắc Dung thấy vậy cũng rất xúc động, tiến lên ôm cô đi tới bên cạnh sofa và ngồi xuống.

"Biết nhớ cô là được rồi, coi như trước đây cô không thương nhầm cháu!" Hoắc Dung nắm lấy tay cô, vỗ về an ủi: "Rau cải trắng, tuyệt đối đừng có khóc lóc ừ ừ, hai chúng ta có phải tình cũ gặp lại đâu mà nước mắt

ngắn dài! Cũng đừng chỉ hỏi cô bao năm qua sống có tốt không. Còn cháu mấy năm nay ra sao?"

"Cô, cháu sống rất ổn..." Lâm Uyên Bạch phì cười trong nước mắt.

Hoắc Dung gật đầu, ngừng lại một chút mới hỏi: "Cháu và Trường Uyên gặp nhau rồi?"

"Vâng..." Lâm Uyên Bạch cup mắt xuống.

"Cháu nói xem, cháu và Trường Uyên bị làm sao vậy? Cô chỉ về Mỹ có một chuyện mà hai đứa đã..." Hoắc Dung nói với ngữ khí khó hiểu: "Lúc đó nó nói với cô đã chia tay cháu, còn bảo cô chớ xen vào, cô cứ nghĩ trong lòng nó có dự tính gì khác, nhưng về sau nó lại nói với cô cháu định cưới người khác!"

Lâm Uyên Bạch nhớ lại chuyện năm xưa, chỉ cười cay đắng.

Cô gượng khoe môi: "Cô à, những chuyện đó giờ không còn quan trọng nữa. Hai bọn cháu có thể duyên phận chưa đủ. Chắc cô cũng hiểu rõ, bây giờ anh ấy đã không còn nhớ cháu nữa, cũng chưa hẳn là một chuyện tệ..."

Hoắc Dung nghe xong, bỗng trầm mặc.

Lát sau, bà mới nhú mày nói tiếp: "Ai mà ngờ được cơ sự này! Bỗng dưng lại xảy ra tai nạn, tỉnh dậy sau tai nạn còn xuất hiện tình tiết cầu huyết mất trí nhớ như phim truyền hình. Nó không nhớ cháu nữa, một chút ấn tượng cũng không, đúng là kỳ lạ! Cô cũng tìm chuyên gia hỏi thêm rồi, nói rằng não bộ tổn thương không nghiêm trọng, về lý mà nói đáng nhẽ sẽ không dẫn đến mất trí nhớ, thế mà lại mất trí nhớ!"

Lâm Uyên Bạch gật đầu, những tình hình này Tần Tư Niên đã sớm kể lại hết với cô.

"Cô thấy nó không nhớ cháu, còn cháu thì lại ra nước ngoài từ lâu, cứ nghĩ hai đứa bỏ lỡ nhau như vậy. Thế nên từ sau đó, cô cũng không nhắc lại cháu trước mặt nó..." Nói tới đây, Hoắc Dung quay sang nhìn cô: "Rau cải trắng, bây giờ cháu đã về nước rồi, liệu hai đứa có khả năng nào không?"

Lâm Uyển Bạch mím môi mấy giây rồi lắc đầu: "Cô à, anh ấy đã có con trai rồi, hơn nữa cũng sắp kết hôn với vợ chưa cưới, dĩ nhiên là bọn cháu không thể..."

Hoắc Dung có lẽ cũng đã đoán trước cô sẽ trả lời như vậy, thở dài: "Haizz, đúng là tạo hóa trêu ngươi mà!"

"Cô, dù giữa cháu và Hoắc Trường Uyên ra sao, chỉ cần cô đồng ý, cháu vẫn coi cô như cô ruột của mình." Lâm Uyển Bạch cảm thấy lồng ngực cay xè, nói chân thành.

"Tốt!" Hoắc Dung gật đầu, cười hiền hòa: "Rau cải trắng, lúc trước chẳng phải cô từng nói đùa đấy sao, thích cháu và muốn nhận cháu làm con gái nuôi! Tên khốn Trường Uyên đó không có phúc, nếu hai đứa đã không thể đến với nhau, tới lúc đó cô sẽ về bàn bạc với chú ở nhà, cháu làm con nuôi cô thật luôn!"

Nói xong, Hoắc Dung nheo mắt lại, nói thì nói vậy, nhưng trong lòng bà vẫn có những tính toán khác.

"Vâng..." Lâm Uyển Bạch không hề phát hiện ra, gật đầu.

Cô chỉ cảm thấy lúc trước khi Hoắc Dung đề nghị điều này ở dưới quê, cô quả thực không dám đồng ý, không thể gọi Hoắc Trường Uyên một tiếng "anh họ". Nhưng giờ đã khác rồi...

Hoắc Dung mỉm cười cầm tay cô: "Đi thôi, chúng ta ra ngoài ăn chút đồ, vừa ăn vừa trò chuyện!"

Họ không tìm một nơi quá xa và độc lập, chỉ tới một nhà hàng Tây ngay đối diện khách sạn. Vừa hay đến giờ ăn cơm, bên trong đã có rất nhiều khách khứa dùng bữa. Phục vụ dẫn họ tìm một vị trí có tầm nhìn khá đẹp.

Sau khi ngồi xuống, Hoắc Dung gọi đồ xong, gọi thêm một chai rượu vang.

Lâm Uyên Bạch cảm thấy đã nhiều năm không gặp, hơn nữa Hoắc Dung lại rất thân thiện nên không từ chối.

Salad được bê lên rất nhanh, bát tết còn cần hầm thêm một chút thời gian, người phục vụ rót sẵn rượu vang cho họ.

Khi Hoắc Dung cầm ly rượu lên, Lâm Uyên Bạch cũng vội giơ cốc lên chạm nhẹ. Lúc chuẩn bị uống, bàn ăn phía trước có vẻ xảy ra chút ồn ào.

Vị trí cô ngồi vừa hay có thể nhìn thấy rất rõ. Là một cô phục vụ khi bung đồ lên không cẩn thận làm sót dây ra ngoài, rơi lên quần áo của khách, còn làm người đó bị bỏng. Vị khách có vẻ không hề dễ tính, đứng dậy tát cho cô phục vụ một cái, đồng thời kêu ngạo răn dạy.

Cái tát ấy không hề nhẹ, cô phục vụ ngã thẳng xuống đất, mái tóc buộc cao cũng tung ra, rối bời.

Chuyện ấy làm kinh động tới quản lý nhà hàng. Ông ta cũng chạy tới, hỏi rõ mọi chuyện rồi vội vàng xin lỗi đồng thời nghiêm khắc phê bình nhân viên của mình. Cô nhân viên không dám thở mạnh, chỉ co rụt vai ngồi ở đó, mặc cho những người xung quanh chỉ chỉ trỏ trỏ mình.

Lâm Uyên Bạch nhú mảy, cô chỉ nhìn rõ được bóng lưng của cô nhân viên.

Nhưng sao quen quá...

Vì sợ ảnh hưởng tới những khách khác đang dùng bữa, quản lý thương lượng một lúc lâu cuối cùng mới giải quyết được mọi việc.

Cô phục vụ kia cũng đứng dậy, không ngừng cúi đầu xin lỗi khách. Vị khách nữ hừ lạnh lòng, ném tờ khăn giấy vừa lau quần áo vào mặt cô ta, miễn cưỡng cho qua.

Suốt cả quá trình cô phục vụ chỉ cúi gằm, đáng vẻ tự ti, rồi vội vàng rời khỏi đó.

Hoắc Dung cũng quay đầu nhìn một chút rồi nhún vai: "Làm phục vụ là vậy đấy!"

Lâm Uyên Bạch nghe xong, tỏ ý tán đồng.

Ngày xưa để kiếm tiền thuốc thang cho bà ngoại, cô cũng từng kiêm nhiệm nhiều công việc, thế nên quá hiểu sự vất vả của các nghề phục vụ. Trong công việc họ khó tránh khỏi sai sót, thường xuyên gặp phải những vị khách nhì nhèo quyết không cho qua. Nhưng những người ra tay đánh kiểu này thì chỉ là số ít, coi như cô nhân viên kia cũng đen đủi đi.

Sau một màn xen ngang nhỏ, cũng đến lúc phục vụ bê món bít tết lên.

Hoắc Dung cầm dao đĩa cắt thành từng miếng nhỏ nhưng mắt thì nhìn chằm chằm phía trước. Bà đưa một miếng bít tết lên miệng, nhai kỹ, đồng thời bâng quơ lên tiếng: "Rau cải trắng, bây giờ cháu vẫn độc thân hay là..."

"À, cháu vẫn một mình..." Lâm Uyên Bạch chột khựng lại.

"VẬY Ạ!" Hoắc Dung mỉm cười gật đầu, không hỏi sâu thêm nữa, mà nhướn cao đôi mày thanh thoát: "Ồ khách sạn cô cũng nói rồi, cô định nhận cháu làm con gái nuôi. Thấy cháu một thân một mình cô cũng không yên tâm, hay là cô giới thiệu một người cho cháu?"

"Cô à, không cần đâu ạ..." Lâm Uyên Bạch vội lắc đầu.

Nhớ tới bốn năm trước Hoắc Dung cũng từng làm chuyện tương tự, cô buộc phải nhấn mạnh thêm lần nữa: "Tạm thời cháu vẫn chưa muốn."

"Cũng tốt!" Hoắc Dung cũng không miễn cưỡng, chỉ nở một nụ cười đầy ý tứ.

Trong lúc này, cô phục vụ ban nãy bưng khay đồ đi ngang qua bên cạnh. Có vẻ như cô ta vừa vào trong chỉnh trang lại, tóc đã được buộc lên gọn gàng, nhưng dấu tay trên má thì vẫn sưng vù.

Cũng vì sự thảm hại ấy mà lúc bưng đồ, cô ta luôn cúi gằm. Sau khi đưa khay salad cho khách, cô ta lại cúi đầu rời đi.

Một lần đi lướt qua bên cạnh, lần này Lâm Uyên Bạch loáng thoáng nhìn thấy gương mặt của đối phương...

Cô chớp mắt, nghi hoặc quay đầu nhìn theo bóng lưng cô gái đó.

Thu lại tầm mắt, như dăm chiêu chuyện gì, Lâm Uyên Bạch cắt đại mấy miếng thịt bò rồi buông dao đĩa xuống: "Cô à, cháu vào nhà vệ sinh một chút, cô cứ ăn nhé..."

"Đi đi!" Hoắc Dung nhăm nháp rượu vang, gật đầu: "Mau về nhé, bít tết mà nguội là không ngon nữa rồi!"

"Ừm!" Lâm Uyên Bạch cầm khăn ăn trên đùi lên, rồi đứng dậy.

Có điều sau khi rời khỏi chỗ, cô không đi thẳng vào phòng vệ sinh mà bám theo sau cô gái kia đi vào bếp.

Cách khoảng vài bước chân, cô phục vụ ôm chiếc khay cúi đầu đứng ngoài cửa, người quản lý trước mặt đang lớn tiếng răn dạy: "Cô rút cuộc có làm được hay không! Cô tự nói đi, đây là lần thứ bao nhiêu cô làm rút đồ ăn lên người khách rồi?"

"Tôi xin lỗi!" Cô nhân viên cúi gằm.

"Xin lỗi có ích gì sao?" Quản lý nhà hàng không hề mỉm lòng, ngữ khí còn tệ hơn: "Có mỗi việc bung đồ ăn lên thôi cũng làm không xong. Nếu không vì diện mạo của cô cũng tạm ổn, tôi đã cho cô ra bếp sau rửa bát luôn rồi! Cô khóc lóc cái nỗi gì. Tới đây làm ai cũng chẳng muốn kiếm tiền, cô nghĩ mình là thiên kim tiểu thư à? Cho dù có là vậy, cô cũng chỉ có sứ mệnh làm nha hoàn cho thiên kim tiểu thư sai bảo thôi! Lần cuối cùng tôi cảnh cáo cô, nếu cô còn gây rắc rối cho tôi lần nữa, thì sớm biến đi cho khuất mắt tôi!"

"Vâng vâng!" Cô phục vụ liên tục hứa hẹn, sợ mình bị cho một trận nát đòn.

Quản lý mắng chửi xong rồi, trừng mắt rồi vén rèm đi vào trong bếp.

Cô gái kia vừa gạt nước mắt vừa quay người lại, cúi đầu nhìn hai tay mình, dường như rất ảm ức lại không cam tâm, nhưng ngồi dưới mái hiên nhà người ta không thể không cúi đầu. Cô ta ngẩng đầu lên, chuẩn bị tiếp tục làm việc.

Khi bốn mắt nhìn nhau, Lâm Uyên Bạch quả thực sững sờ.

Đúng là cô ta rồi...

Lâm Dao Dao?

Lâm Uyên Bạch quả thật không dám tin, cô phục vụ trước mặt đích thực là Lâm Dao Dao.

Cảnh tượng ban nãy vẫn còn in hằn trong đầu óc, mức độ thăng thốt quá lớn. Vì theo lẽ thường tình, Lâm Dao Dao và vị khách kia phải đổi chỗ cho nhau. Người thường xuyên dùng tát nói chuyện với nhân viên phục vụ phải là cô ta mới đúng. Thậm chí có mấy dạo cô còn nghi ngờ có thể cô ta từng vào showbiz làm thực tập sinh, có điều không vào vai chính mà thôi...

Vì Lâm Uyên Bạch không thể tưởng tượng nổi, một con khổng tước ngày nào còn kiêu hãnh ngạo nghễ, khắp người toàn dùng đồ hiệu như Lâm Dao Dao lại sa sút đến mức này.

Lâm Dao Dao nhìn thấy cô, mặt cũng biến sắc: "Lâm Uyên Bạch?"

"Sao cô lại..." Lâm Uyên Bạch khó tin.

"Ha, bây giờ chị vui lắm đúng không?" Lâm Dao Dao nghiêng răng nghiêng lợi, chạm tới phần sung vù bên má cô ta đau đớn nhe răng: "Bớt đứng đó vờ vịt đi! Chị nhìn thấy tôi ra nông nỗi này, trong lòng nhất định sướng như nở hoa rồi! Lâm Uyên Bạch, chắc chắn là chị cố tình chạy tới cười vào mặt tôi, sao còn làm ra bộ mặt kinh ngạc như thế hả!"

"Sao cô lại tới đây làm nhân viên phục vụ?" Lâm Uyên Bạch nuốt nước bọt, vẫn còn không khỏi bàng hoàng: "Cô làm việc này... bố có biết không?"

Lâm Dao Dao nhìn cô đầy căm hận, cười khẩy: "Bớt vờ vịt đi, Lâm Uyên Bạch! Vì sao tôi lại ở đây, chị rõ hơn ai hết mà? Mọi thứ bây giờ đều

do chị ban cho tôi mà. Không biết rốt cuộc chị đã cho anh Trường Uyên uống bao nhiêu thuốc mê nữa!"

"..." Lâm Uyên Bạch nhú mày, tỏ ra khó hiểu.

Phía sau có nhân viên thu dọn bát đĩa vội bước đi tới, gấp gáp nói với Lâm Dao Dao: "Lâm Dao Dao, sao cô còn đứng đây, bàn số 16 bấm chuông gọi phục vụ lâu lắm rồi đây!"

"Tôi biết rồi, qua ngay đây!" Lâm Dao Dao vội đáp.

Khi đi ngang qua cô, sự căm hận trong ánh mắt của cô ta như bộc phát từ tận cốt tủy vậy.

Cuối cùng vẫn rẽ vào nhà vệ sinh, Lâm Uyên Bạch trở về trong suy tư, trong lòng còn mãi suy nghĩ vì sao Lâm Dao Dao lại xuất hiện ở đây và rơi vào tình cảnh này. Hơn nữa những lời cô ta nói, cô nghe cũng không hiểu, nhất là câu cuối cùng.

Liên quan gì tới Hoắc Trường Uyên?

Tới khi ngồi xuống chỗ, Lâm Uyên Bạch lại ngẩn ra.

Không biết là vì những suy nghĩ trong lòng, hay vì khuôn mặt Hoắc Trường Uyên đột ngột đập vào mắt.

Hoắc Dung vốn dĩ đang ngồi đối diện cô một mình một ghế, vị trí bên cạnh bỗng dưng xuất hiện thêm một người khác.

Người phục vụ đứng kế đã cầm một bộ đồ ăn mới đến, còn đưa cả thực đơn. Hoắc Trường Uyên đang cúi xuống lật giở. Khi cô đi qua, nghe thấy anh hạ thấp giọng dặn dò phục vụ bít tết cần chín mấy phần, sống mấy phần.

"Trùng hợp quá, Trường Uyên vừa hay lại qua đây ăn cơm với khách mà khách thì đi gấp có việc, cô liền bảo nó ngồi ăn chung luôn!" Hoắc Dung mỉm cười bung ly rượu vang lên, ngữ khí có phần áy náy, hỏi với vẻ rất quan tâm tới suy nghĩ của cô: "Rau cải trắng, cháu không ngại chứ?"

Lâm Uyên Bạch đành phải lắc đầu: "Dạ không ạ..."

Làm gì còn cơ hội cho cô ái ngại, chớp mắt người phục vụ đã bung bát tết lên.

Từ lúc ngồi xuống đến giờ, Hoắc Trường Uyên không nói câu nào, nhưng tốt hơn hai lần trước một chút là thi thoảng anh có liếc nhìn cô rất nhanh.

Sau khi bàn ăn có thêm người, Lâm Uyên Bạch cũng không còn tự nhiên như trước, chỉ cầm cúi cắt thịt bò ăn.

Chỉ mình Hoắc Dung là ăn uống say sưa.

Sau khi dùng bữa xong, Hoắc Trường Uyên gọi phục vụ tới quẹt thẻ, Hoắc Dung nháy mắt với cô: "Sướng nhờ, còn có người bao bữa này!"

Lâm Uyên Bạch đành cười gượng mấy tiếng coi như đáp lại.

Ăn cũng ăn xong rồi, cô đang chuẩn bị rời đi thì Hoắc Dung từ phía sau giữ tay cô lại.

"Rau cải trắng, cháu đã uống nhiều rượu rồi, cô phải đưa cháu về, để cháu về một mình cô không yên tâm!" Hoắc Dung nói xong, lại nhìn sang cháu mình: "Trường Uyên, vậy nhờ xe của cháu nhé!"

Hoắc Trường Uyên đáp hờ hững một tiếng gần như không nghe thấy.

Lâm Uyên Bạch còn không có một cơ hội để từ chối khéo, đã bị Hoắc Dung kéo lên xe.

Chiếc Bentley đen lao đi trong đêm, tài xế lái rất chắc chắn, đi về phía tòa chung cư bên bờ sông.

Cửa sổ hạ xuống một nửa, gió đêm mát mẻ tràn vào trong rất dễ chịu. Hoắc Dung uể oải dựa vào ghế xe, mỉm cười hỏi cô: "Ăn no chưa?"

"À, ăn no rồi ạ..." Lâm Uyên Bạch gật đầu.

"Thế à, cô vẫn chưa no!" Hoắc Dung bĩu môi.

"..." Lâm Uyên Bạch chọn cách im lặng.

Vì khi thanh toán, đĩa bát tết của cô và Hoắc Trường Uyên đều còn một ít, còn đĩa của Hoắc Dung thì hết sạch, cả rau xanh cũng bay biến.

"Cô thấy đầu bếp nhà này nấu ăn bình thường, lát về phải lên mạng cho hai sao mới được!" Nói xong, Hoắc Dung mới lại mỉm cười liếc về phía cô, còn chép miệng: "Rau cải trắng, cô vẫn cảm thấy cơm rang trứng của cháu là ngon nhất đấy! Khi nào lại làm cho cô ăn?"

Lâm Uyên Bạch mỉm cười: "Cô à, cô muốn ăn khi nào cũng được..."

Khi cô gọi Hoắc Dung như thế, Hoắc Trường Uyên ngồi ở ghế trước bèn quay đầu lại nhìn.

Ánh đèn đường lướt ngang vài trong xe, đôi mắt thâm trầm ấy hình như hơi nheo lại.

Ánh nhìn chạm nhau, Lâm Uyên Bạch dứt khoát quay đi.

"Ừm, ngoan!" Hoắc Dung hài lòng vỗ vỗ cô.

Sau khi xe đi được một đoạn đường, Hoắc Dung như chợt nhớ ra điều gì đó, nghiêng đầu hỏi cô: "Hình như cô nghe nói, thằng bé Đậu Đậu rất thân thiết với cháu?"

Lâm Uyên Bạch vô thức liếc nhìn ghế lái phụ.

Hoắc Trường Uyên lần này không quay đầu. Trong gương chiếu hậu, chỉ nhìn thấy ánh mắt như miệng giếng khô của anh. Cô ngẫm nghĩ rồi trả lời: "Cũng tạm ạ..."

"Tôi qua vừa xuống máy bay là cô đã tới thăm nó, miệng cứ liên tục Uyên Uyên, Uyên Uyên! Gọi tới mức lỗ tai cô như sắp mọc kén rồi!" Hoắc Dung nói xong, còn khoa trương day day lỗ tai.

Lâm Uyên Bạch dù không nhìn cũng có thể tưởng tượng ra dáng vẻ đáng yêu của bánh bao nhỏ khi cất tiếng gọi tên mình.

Ánh mắt bất giác trở nên hiền hòa, cô gật đầu: "Đậu Đậu đúng là khiến người ta rất yêu quý!"

Nói như vậy Lâm Uyên Bạch lại nhìn vào gương chiếu hậu, nghĩ bụng nghe thấy người ta khen con trai mình, người làm bố có lẽ sẽ cảm thấy đắc ý. Những tưởng sẽ nhìn thấy đuôi mày anh nhướng lên, nào ngờ chỉ thấy anh nhíu mày.

Hoắc Dung cũng âm thầm quan sát sắc mặt cô, nghe xong lời cô nói, ánh mắt chợt nhuốm nụ cười.

"Xem ra người nhà họ Hoắc mắt nhìn người đều giống nhau." Hoắc Dung càng cười lớn hơn, nói một câu đầy hàm ý.

Nhưng nói trong, bà lại tự bổ sung trong lòng: Ngoại trừ ông anh trai Hoắc Chấn ra.

"..." Lâm Uyên Bạch gượng gạo.

Vì khi Hoắc Dung nói, ánh mắt bà cố tình liếc về phía trước. Cũng may lúc này xe đi chậm lại, đã vào trong cửa tiểu khu, không bao lâu sau sẽ dừng trước tòa nhà. Cô như được giải thoát: "À, cháu đến nơi rồi!"

Hoắc Dung nghe thấy vậy, cũng nhìn ra ngoài cửa xe.

Sau khi chiếc Bentley dừng lại hẳn, tài xế xuống xe kéo cửa ra cho họ.

Hoắc Dung xuống xe trước, Lâm Uyên Bạch đi theo sau, cúi đầu dịch chuyển ra ngoài, không chú ý thấy chút tia sáng lóe lên trong mắt Hoắc Dung và bàn chân lẳng lặng đưa qua cửa bà.

Lâm Uyên Bạch còn chưa đỡ vững đã loạng choạng chực ngã.

Vì vị trí đứng, cô lại ngã đúng vào lòng một Hoắc Trường Uyên vừa từ ghế lái phụ bước ra.

Gần như đồng thời, anh giơ tay ôm chặt lấy cô.

Mặt Lâm Uyên Bạch dán sát vào lồng ngực anh, nhiệt độ ấm áp từ thân nhiệt anh truyền tới. Gáy cô đỏ bừng, cô vội vã đứng dậy, dịch sang bên cạnh: "Xin lỗi, cảm ơn anh..."

"Trời ơi rau cải trắng, cháu có sao không? Cô không để ý, làm vương chân cháu!" Hoắc Dung bấy giờ mới kêu lên.

"Dạ không sao..." Lâm Uyên Bạch ngượng ngập lắc đầu, tức tốc nhìn Hoắc Trường Uyên rồi lại nhìn Hoắc Dung, xấu hổ nói: "Cô, cảm ơn hai người đã đưa cháu về, vậy cháu xin phép lên nhà trước..."

"Đợi đã!" Hoắc Dung bỗng nhiên gọi cô lại, sau đó nói tiếp: "Trường Uyên, rau cải trắng đã uống rượu, cô thấy nó hơi ngà ngà rồi. Tối muộn thế

này, để an toàn, cháu giúp cô đưa nó lên gác!"

"..."

Lâm Uyên Bạch nào có ngà ngà, cô chỉ uống đúng một ly trước khi Hoắc Trường Uyên đến mà thôi.

Tuy rằng rượu vang bốc chậm nhưng cô không cảm thấy trong người có chỗ nào không ổn. Cô định lên tiếng nói không cần nhưng Hoắc Trường Uyên lại lên tiếng trước: "Vâng, cháu biết rồi."

Hai tay dứt túi quần, bóng dáng cao lớn đã sải bước vào trong tòa nhà.

Lâm Uyên Bạch thấy vậy, đành lặng lẽ đi theo.

Phía sau, tiếng của Hoắc Dung còn vờ theo: "Nhất định phải tận mắt nhìn thấy nó vào cửa mới được nhé, đừng vội! Trời ơi, cô cũng đang hơi say say rồi, cô dạo một chút dưới này, đổi gió!"

Nếu không phải vì Hoắc Dung tỏ ra quan tâm cô một cách tha thiết, Lâm Uyên Bạch đã có phản nghi ngờ bà cố tình.

Hai người một trước một sau đi vào trong tòa nhà, thang máy đúng lúc này dừng lại ở tầng một. Họ đi vào, ấn số, thang máy nhanh chóng chạy lên.

Hoắc Trường Uyên cúi xuống, không biết đang dăm chiêu chuyện gì.

"Ding!"

Sau khi thang máy tới nơi, hai người một trước một sau đi ra ngoài.

Có điều lần này Lâm Uyên Bạch đi trước. Tới cửa nhà, cô rút chìa khóa ra mở cửa, bên trong có ánh đèn hắt ra. Có lẽ Tang Hiểu Du đã về rồi,

nhưng không ở phòng khách. Cửa phòng ngủ đóng kín, từ bên trong tiếng phim cung đấu vọng ra ngoài.

"Tôi về tới nhà rồi."

Lâm Uyển Bạch rút chìa khóa ra, quay đầu nói với anh.

Thấy anh im lặng, cô mím môi, nói khẽ một câu: "Vậy tôi vào trong trước, cảm ơn anh..."

Nói xong, cô chuẩn bị đóng cửa, nhưng vừa đóng được một nửa thì cửa kẹt lại. Cô bất giác nhíu mày, cúi đầu nhìn qua, thấy anh đang dùng chân phải chặn cửa.

"Anh..." Lâm Uyển Bạch buộc phải ngược mắt lên.

Hoắc Trường Uyên nheo mắt nhìn cô: "Lâm Uyển Bạch, em nói là chúng ta không quen nhau cơ mà?"

~Hết chương 224~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 225

"... Đúng vậy." Lâm Uyển Bạch áp ứng.

Con người anh hơi co lại một chút, ánh mắt sắc lẹm: "Vậy sao em lại gọi "cô" thân mật như vậy?"

"Cô bảo tôi gọi như thế..." Lâm Uyển Bạch không dám nhìn thẳng vào mắt anh, cúi đầu nhìn đôi giày da chặn bên cánh cửa của anh. Ánh sáng phản chiếu lên mặt giày bóng loáng: "Trước kia tôi từng làm ở một doanh nghiệp tài chính, lúc đó Dung tổng thu mua công ty và trở thành sếp mới của tôi. Thế nên tôi cùng Dung tổng ra ngoài công tác. Có lẽ vì hợp duyên nên bà vẫn rất thân thiết với tôi..."

Những gì cô nói đều là sự thật, chỉ là nhìn nhận theo một góc khác mà thôi.

"Thế ư?" Hoắc Trường Uyên nhíu mày.

"Đúng vậy..." Lâm Uyển Bạch nuốt nước bọt.

Hoắc Trường Uyên đắm chiêu nhìn cô, như đang khóa chặt cô bằng ánh mắt.

Lâm Uyển Bạch cúi đầu, mặc cho anh nhìn ngắm, cố gắng duy trì sự tự nhiên nhất có thể, chỉ có bàn tay giấu sau lưng là lặng lẽ nắm chặt lại.

Bên trong vọng ra một vài tiếng động, có vẻ như Tang Hiểu Du nghe thấy gì đó đã mở cửa, thò đầu ra nhìn ngó. Nhìn thấy có cả Hoắc Trường Uyên, cô ấy nhanh chóng rút đầu lại như một con rùa.

Lâm Uyển Bạch nhân cơ hội ấy lên tiếng: "Không còn sớm nữa, tôi phải vào đi ngủ rồi..."

Hoắc Trường Uyên im lặng mấy giây, rồi mới rút đôi chân phải của mình lại.

Sau khi nhìn thấy cánh cửa chống trộm đóng hẳn lại, anh dứt hai tay vào túi quần, quay người đi về phía thang máy.

Từ tòa nhà đi ra ngoài, trong chiếc Bentley, Hoắc Dung nói là uống nhiều đau đầu muốn đi dạo hóng gió giờ đang uể oải dựa vào ghế xe, tay cầm iPad, bên trong bật một bộ phim nàg dâu mẹ chồng nào đó, cực kỳ ồn ào.

Hoắc Dung xem rất nhập tâm, nghe thấy tiếng mở cửa chợt sững người.

Nghiêng đầu nhìn thấy cậu cháu trai gập chân ngồi vào trong xe, bà kinh ngạc hỏi: "Sao cháu xuống nhanh vậy?"

"Vâng." Hoắc Trường Uyên khẽ đáp.

"Rau cải trắng lên nhà rồi à? Cháu đã nhìn nó đi vào trong nhà chưa? Cô đã bảo là cô không vội mà!" Hoắc Dung ngồi thẳng dậy, nhìn lên tòa chung cư, răn dạy.

"Cô ấy nói muốn ngủ."

Liếc nhìn chiếc iPad trong tay bà, anh lại hỏi đại một câu: "Phim gì thế ạ, xem được cả trong xe?"

"Cháu quan tâm làm gì!" Hoắc Dung bọc bọc nhét iPad vào trong lưng ghế phía trước.

Hoắc Trường Uyên thấy bà bỗng đứng trở mặt, nhú mày: "Cô à, lẽ nào cô đang tới thời kỳ mãn kinh?"

"Cháu nói ai!" Hoắc Dung trừng mắt tỏ vẻ không vui, tức giận thở hồng hộc: "Cháu nói lại lần nữa thử xem! Dám nói cô tới thời kỳ mãn kinh, cô thấy cháu ngứa miệng rồi đấy nhỉ? Có phải nghĩ cô lớn tuổi rồi thì không dám đánh cháu không?"

"Cháu đùa mà." Hoắc Trường Uyên đành xoa dịu.

Hoắc Dung lại hừ lạnh một tiếng, nhìn anh kiêu gì cũng thấy ngứa mắt, bảo tài xế dừng xe lại: "Ngồi lên ghế trên đi, chương mắt cô!"

"..."

...

Hôm sau là ngày nghỉ cuối tuần, ánh nắng rất đẹp.

Khi Tang Hiểu Du ngáp ngủ đi ra khỏi phòng ngủ thì nhìn thấy Lâm Uyển Bạch cũng từ phòng đối diện đi ra, có vẻ như chuẩn bị đi đâu đó.

"Mấy giờ rồi?"

"Sắp ba giờ chiều rồi!"

Tang Hiểu Du bàng hoàng sững sốt, nhìn lên đồng hồ: "Hả? Đã giờ này rồi sao, mình ngủ lâu như vậy sao!"

Lâm Uyển Bạch biết sau khi mang thai, cô ấy càng lúc càng hay ngủ, muốn hỏi mấy hôm nay cô ấy cảm thấy trong người thế nào nhưng đã thấy

cô ấy bùm miệng lao vào trong nhà vệ sinh, tiếng nôn khan vang vọng.

Cô vội chạy vào bếp rót một cốc nước ấm, bên trong Tang Hiểu Du đã nôn đến choáng váng mặt mày.

Lâm Uyên Bạch ngồi bên cạnh bắt lực. Lúc trước mang thai, những phản ứng kiểu thế này không quá dữ dội, bây giờ nghĩ lại cũng thật may mắn, đứa bé đó không hành hạ cô nhiều. Có điều ngay sau đó lại nhớ tới cảnh nó chết, cả người toàn máu, tay chân cô bắt giắc lạnh ngắt.

"Cá nhỏ, cậu sao rồi?" Cô đưa cốc nước qua.

"Ha, sống lại rồi!" Tang Hiểu Du ngồi phịch xuống bồn cầu, sau khi tu nửa cốc nước, thở dốc nói: "Tiểu Bạch, mình nói cho cậu nghe, mang thai chắc chắn không phải việc người làm đâu!"

"..." Lâm Uyên Bạch dờ khóc dờ cười.

Đi cô ấy ra sofa ngoài phòng khách, cô tò mò hỏi: "Cá nhỏ, chuyện có bầu cậu không định nói với bác sỹ Tần sao?"

"Không định!" Tang Hiểu Du trả lời dứt khoát, xem ra đã quyết định xong xuôi rồi.

"Nhưng mà..." Lâm Uyên Bạch nhú mày.

"Bọn mình đã ly hôn rồi, từ nay về sau ai đi đường nấy. Mình không muốn lấy chuyện con cái ra trói buộc hoặc liên lụy tới anh ấy!" Tang Hiểu Du nói xong, biểu cảm lập tức trở nên ủ ê, thanh âm không khỏi run rẩy: "Huống hồ, lỡ anh ấy không muốn giữ đứa bé thì phải làm sao?"

Lâm Uyên Bạch nghe xong, im lặng.

Cô luôn nghĩ là không có chuyện đó, nhất là khi nghĩ tới cảnh Tần Tư Niên mặc chiếc áo blouse trắng. Thân là bác sỹ, anh ấy không thể nào nhẫn tâm bỏ con của mình, hơn nữa còn là con của họ.

Tang Hiểu Du không muốn nhắc đến nhiều nữa, hỏi cô: "Đừng nói mình nữa, cậu ăn mặc thế này định đi đâu à?"

"Tôi qua lúc đi ăn mình đã gặp Lâm Dao Dao..."

Lâm Uyên Bạch kể lại đại khái mọi chuyện, Tang Hiểu Du nghe xong vô cùng sửng sốt: "Cậu chắc chắn là cô ta?"

"Ừm." Cô gật đầu.

"Ôi trời ơi, thế thì quả thật là sung sướng quá rồi!" Tang Hiểu Du kích động, thẳng thừng vỗ đùi: "Chứng tỏ ông trời vẫn còn có mắt. Quả báo kiểu gì cũng đến, chỉ là đến muộn mà thôi! Chính là nhà hàng Tây chéch với cung thể thao Hữu Nghị phải không? Hôm nào mình phải qua đó nhìn tận mắt!"

Lâm Uyên Bạch mím môi: "Mình cũng không biết mọi chuyện là thế nào nữa, thế nên mình đang định về nhà họ Lâm một chuyến..."

Nửa tiếng sau, cô ngồi trên taxi.

Nhìn những căn biệt thự độc lập lướt qua ngoài cửa xe, bốn năm rồi nơi đây vẫn không có quá nhiều thay đổi.

Sau khi ra nước ngoài, Lâm Uyên Bạch rất ít liên lạc lại với nhà họ Lâm, cũng chỉ gọi điện thoại hỏi thăm ngắn gọn Lâm Dũng Nghị vào những dịp tết nhất. Có điều hai bố con cũng không có nhiều chuyện để nói. Lần này về nước cô cũng không thông báo đến ông.

Taxi dừng lại trước cổng một biệt thự, sau khi tìm tiền lẻ trả lại, cô xuống xe.

Giống như mọi lần, sau khi hít sâu một hơi, Lâm Uyên Bạch mới xuyên qua sân đi vào trong nhà.

Không hiểu vì sao cô cảm thấy nơi đây hơi quanh vắng. Sau khi vào cửa, chỉ có một người giúp việc đã lớn tuổi đi ra, không quá quen mặt cô. Sau khi hỏi rõ tình hình, người đó nói với cô ông chủ đang đọc báo trong phòng khách.

Trên đường đi vào trong, Lâm Uyên Bạch tiện thể quan sát bốn xung quanh.

Cuối cùng cô cũng hiểu cảm giác quanh quẽ ấy từ đâu mà ra. Bởi vì ngoài người giúp việc kia ra, trong biệt thự không còn người làm nào khác, càng không có Lý Huệ với ánh mắt khinh bỉ và cao ngạo.

Khi Lâm Uyên Bạch đi vào phòng khách liền nhìn thấy Lâm Dũng Nghị ngồi trên sofa.

Ông mở rộng tờ báo trong tay, đẩy cặp kính giống như đã già đi mười mấy tuổi, hai bên tóc mai cũng đã bạc trắng.

Người giúp việc đi qua nói với ông, ông nhìn về phía cô, kinh ngạc một lúc lâu rồi nghĩ ra việc phải bảo cô ngồi xuống.

Bốn năm khiến hai cha con vốn dĩ cũng chẳng qua thân thiết càng trở nên gượng gạo. Sau khi trò chuyện đôi ba câu đơn giản, Lâm Uyên Bạch kể lại chuyện gặp Lâm Dao Dao trong nhà hàng làm phục vụ. Cho dù muốn tìm việc, chí ít cũng nên về Lâm Thị chứ.

Lâm Dũng Nghị nghe thấy cô nhắc đến Lâm Thị bèn thở dài một tiếng: "Lâm Thị sập từ lâu rồi."

"... Sập rồi?" Lâm Uyển Bạch sững sờ.

"Phải, sập từ lâu rồi." Lâm Dũng Nghị tiếp tục thở dài.

"Sao lại sập chứ, chuyện khi nào vậy..." Lâm Uyển Bạch càng bất ngờ hơn.

"Bốn năm trước đã sập rồi!"

Lâm Uyển Bạch không nghĩ sẽ có một biến cố lớn như vậy xảy ra, nhất thời không tiêu hóa kịp, nhưng cũng rất khó hiểu: "Cho dù là sập, Lâm Dao Dao cũng đâu đến mức phải đi làm phục vụ..."

"Chuyện bà ngoại con năm đó, bố cũng biết cả rồi!" Lâm Dũng Nghị bất ngờ nói.

"..." Lâm Uyển Bạch nhú mày, hoàn toàn không ngờ Lâm Dũng Nghị lại đột ngột nói vậy.

"Bà ngoại con đột nhiên qua đời đều là vì Dao Dao." Lâm Dũng Nghị hơi ngừng lại: "Bây giờ nó ra nông nỗi đó, thật ra đều do Trường Uyên."

"... Hoắc Trường Uyên?" Lâm Uyển Bạch chết sững.

"Ừm, nó làm vậy chẳng phải để trút giận thay cho con sao?" Lâm Dũng Nghị gật đầu: "Bà ngoại con năm xưa chết vì Dao Dao, sao nó dễ dàng bỏ qua cho con bé. Bốn năm trước nó ngồi ngay vị trí con đang ngồi bây giờ, chính miệng nói bắt Dao Dao phải trả giá cho cái chết của bà ngoại! Bây giờ con bé không còn là thiên kim tiểu thư từ lâu rồi, chỉ còn nước sa sút đi khắp các nhà hàng ở Băng Thành bung bê cho người ta!"

Lâm Uyển Bạch nắm chặt hai tay vào nhau, có phần không dám tin.

Chẳng trách Lâm Dao Dao lại nói như vậy, thì ra là vì Hoắc Trường Uyên.

Có điều năm xưa hai người họ đã chia tay rồi, cô biết chuyện của bà ngoại chắc chắn có liên quan đến Lâm Dao Dao nhưng cũng không thể làm gì cô ta. Lúc đó anh cũng không thể hiện thái độ gì, không ngờ anh lại âm thầm làm việc này...

Lâm Uyển Bạch liếm môi: "Vậy Lâm Thị sập... lẽ nào cũng liên quan tới anh ấy?"

"Cho dù không có quan hệ trực tiếp thì cũng có quan hệ gián tiếp!" Lâm Dũng Nghị cười khỏ: "Cậu ấy nói cho bố biết chuyện Lý Huệ thường xuyên cá độ, bài bạc ở Macao, còn thu thập được rất nhiều bằng chứng. Về sau điều tra bố mới biết, thì ra bà ta đã giấu bố huy động tài chính của công ty để bù vào số tiền nợ cờ bạc! Chuyện này bị các cổ đông khác biết, họ lần lượt rút cổ phần. Lâm Thị chỉ còn lại chiếc vỏ rỗng không, đành phải tuyên bố phá sản!"

"Nhưng chuyện này cũng chẳng trách được ai, tất cả đều do Lý Huệ. Tại bố không biết nhìn người, bị ngay người nằm bên cạnh hằng đêm tính kế mà không phát hiện từ sớm! Bố đã đề nghị ly hôn với bà ta, nhưng đến giờ bà ta vẫn lần lữa không chịu làm thủ tục! Bây giờ tài sản duy nhất của bố chỉ còn căn biệt thự này và tiền dưỡng lão thôi!"

Im lặng một lát, Lâm Dũng Nghị thở dài: "Còn về Dao Dao, coi như nó tự tạo nghiệt đi!"

"..." Cảm xúc của Lâm Uyển Bạch rất lâu không thể giải tỏa.

...

Trong một căn biệt thự khác.

Hoắc Trường Uyên cúi người trước bồn rửa mặt, tắt vòi nước, cầm khăn mặt lau tay, vừa hay chạm phải con dao cạo râu bày ở đó.

Anh khựng lại, cầm nó lên.

Nhớ lại buổi sáng hôm đó cô lén lút cầm đi, nguyên nhân lại là nó giống y hệt chiếc mà bạn trai cũ của cô từng dùng, tối đó trở về nhà, anh suýt nữa tức giận ném nó vào sọt rác, cuối cùng vẫn không làm vậy.

Con dao cạo râu này anh đã dùng rất lâu rồi nhưng lại không nhớ ra mình đã mua nó lúc nào, hoặc được ai tặng.

Hoắc Trường Uyên dùng nó cũng quen tay, gần như trở thành thói quen. Trước đó thím Lý từng nhắc nhở anh có nên thay cái mới không, anh không cần suy nghĩ đã từ chối, trong lòng bỗng dưng cảm thấy nó rất quan trọng, thế nên cũng không vứt đi ngay lập tức.

Trong lòng có chút bức dọc, Hoắc Trường Uyên đặt con dao cạo râu lại chỗ cũ.

Lát nữa phải ra ngoài, anh đi vào phòng thay đồ thay quần áo rồi đi ra, đứng đối diện chiếc gương đứng cài cúc cổ áo.

Có tiếng bước chân vọng tới, là thím Lý đi vào, báo lại với anh: "Thưa cậu, cô Lục đến!"

Bà vừa dứt lời, bóng Lục Tịnh Tuyết đã xuất hiện ở phía sau.

Xem ra cô ta đã đặc biệt trang điểm. Bên trong chiếc áo dạ màu be là bộ váy len màu tím nhạt dài tới đầu gối. Đôi chân thon nhỏ lộ ra ngoài. Cô

ta xịt nước hoa lên người, không quá nồng, tạo cảm giác thoải mái và mê hoặc.

Lục Tịnh Tuyết vén tóc ra phía sau, rất tự tin với diện mạo của mình.

"Trường Uyên!"

Hoắc Trường Uyên nhú mày: "Sao em lại đến đây?"

Lục Tịnh Tuyết mỉm cười, dịu dàng giải thích: "Tối nay hai nhà chúng ta ăn cơm, em muốn cùng anh tới đó, nên đã đến đây!"

"Để tôi đi thay quần áo cho tiểu thiếu gia!" Thím Lý đứng cạnh nói.

Hoắc Trường Uyên khẽ đáp một tiếng, tiếp tục cúi đầu cài cổ tay áo.

Nụ cười vẫn thường trực trên khuôn mặt Lục Tịnh Tuyết. Sau khi thấy anh cài cúc xong, cô ta chủ động cầm chiếc áo vest vắt ở đuôi giường lên, tháo mắc, đi về phía anh: "Để em mặc giúp anh!"

"Không cần, để anh tự mặc." Hoắc Trường Uyên khẽ từ chối.

"Không sao mà!" Lục Tịnh Tuyết thùy mị như một người vợ hiền: "Dù sao những chuyện này em cũng sớm muộn phải tập quen, tới khi chúng ta kết hôn, ngày nào anh đi làm em cũng mong sẽ được mặc quần áo cho anh, bây giờ luyện tập trước càng tốt hơn!"

Hoắc Trường Uyên giơ tay lên ngăn cô ta lại: "Tới lúc đó rồi tính."

Biểu cảm của Lục Tịnh Tuyết khựng lại, nhưng cũng nhanh chóng bình thường trở lại.

Vì anh không cần, thế nên cô ta chỉ biết đứng bên cạnh nhìn anh khoác áo lên người. Khi cánh tay dài vươn ra, cơ bắp cũng xuất hiện, một sức

mạnh nam tính tràn đầy, hơn nữa bả vai dài rộng ấy khiến người ta chỉ muốn được ôm vào lòng.

Lục Tịnh Tuyết mỉm cười: "Trường Uyên, cũng sắp đến giờ rồi, chúng ta xuất phát chứ?"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên đáp.

Nhìn vào gương sửa sang lại lần cuối, rồi anh quay người đi ra ngoài.

Lục Tịnh Tuyết bị bỏ lại phía sau vội nhanh mấy bước: "Trường Uyên!"

Hoắc Trường Uyên dừng bước, mang theo nghi hoặc quay người lại. Khi cô ta chìa tay ra, anh nhú mày.

Lục Tịnh Tuyết giữ lấy hai cánh tay, cảm giác rắn chắc khiến nhịp tim cô ta đập nhanh hơn. Chiều cao của họ vừa đẹp để có một nụ hôn hoàn hảo, chỉ cần cô ta hơi kiễng chân lên là có thể chạm tới bờ môi mỏng của anh.

Trên thực tế, cô ta cũng đã làm vậy.

Hoắc Trường Uyên im lặng quan sát mọi cử động của cô ta. Khi đôi môi đỏ như anh đào của cô ta sắp chạm tới, bỗng nhiên anh quay mặt đi.

Kỳ vọng ban đầu của Lục Tịnh Tuyết bị hụt, ngay cả môi anh còn chưa thể chạm vào. Cô ta khó tránh khỏi ai oán lên tiếng: "Trường Uyên, sao anh lại né tránh? Anh đừng quên, em là vợ chưa cưới của anh, chuyện thân mật này là quá bình thường!"

"Mấy hôm nay anh đang cảm cúm, sẽ lây đấy." Hoắc Trường Uyên chỉ khẽ đáp.

Lục Tịnh Tuyết một lần nữa sấn tới: "Không sao, em không sợ..."

"Đi thôi, đi ăn với bố mẹ mà tới muộn là không hay đâu." Hoắc Trường Uyên lên tiếng ngắt lời, đồng thời sải bước tiếp tục đi ra ngoài.

Lại như vậy!

Nhìn theo bóng lưng cao lớn của anh, Lục Tịnh Tuyết rất bất mãn trong lòng.

Gần như lần nào cô ta muốn có hành động thân mật với anh, anh đều tỏ thái độ lạnh lùng như thế, khiến cô ta không sao vui vẻ được. Nhưng nghĩ tới chuyện gì đó, cô ta lại nhanh chóng mỉm cười tươi rói...

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 226

Ra khỏi phòng ngủ, họ liền nhìn thấy một đồng nhỏ xíu.

Bánh bao nhỏ đã thay xong quần áo, cùng là bộ vest đen giống như Hoắc Trường Uyên, có điều trên cổ đeo một chiếc nơ nhỏ màu hồng, có thêm sự non nớt của trẻ con. Lúc này nó khoanh hai cánh tay nhỏ trước ngực, dáng vẻ không mấy vui thú gì.

Hoắc Trường Uyên đi qua, bế bánh bao nhỏ lên bằng một tay.

Bánh bao nhỏ len lén nhìn Lục Tĩnh Tuyết ở phía sau, phồng má, thì thầm bên tai anh: "Bảo bảo nói rồi, không thích cô đó!"

"Vậy con thích ai?" Hoắc Trường Uyên mỉm cười.

Câu hỏi này không phải lần đầu tiên nghe thấy, câu trả lời của bánh bao nhỏ vẫn không thay đổi: "Đương nhiên là Uyển Uyển~"

Lâm Uyển Bạch...

Ánh mắt Hoắc Trường Uyên trở nên sâu xa.

Đúng là từ nhỏ tới lớn, con trai anh rất ít khi thân thiết với người khác, trừ cô ra.

Cũng không biết vì sao, dường như trên người cô có một ma lực luôn có thể hấp dẫn người khác. Hình như không chỉ có con trai, mà còn cả anh...

Không để tài xế qua, Hoắc Trường Uyên đích thân lái chiếc Land Rover màu trắng. Bánh bao nhỏ được sắp xếp ngồi trên ghế trẻ con ở phía sau. Lục Tịnh Tuyết dĩ nhiên muốn thân mật với thằng bé hơn một chút, kéo cửa ghế lái phụ ngồi vào.

Suốt cả quá trình, bánh bao nhỏ đều sưng mặt lên, như một con cóc phồng mang trợn má.

Sự khó chịu của thằng bé chỉ có thể biểu hiện ra ngoài bằng cách trừng mắt, trừng mắt, tiếp tục trừng mắt!

Xe dừng trước cửa một nhà hàng Trung, xe của biệt thự nhà họ Hoắc cũng đến ngay sau đó.

Bánh bao nhỏ cho dù nhìn thấy ông nội cũng không có chút vui vẻ gì. Đến tận khi nhìn thấy Hoắc Dung, nó mới miễn cưỡng gọi một tiếng: "Bà cô~"

Hoắc Dung tuy thường xuyên sống ở nước ngoài, nhưng thời gian này Hoắc Trường Uyên cũng chăm chỉ đưa con trai qua, thế nên bánh bao nhỏ vẫn khá thân thiết với Hoắc Dung.

"Trời ơi! Đậu Đậu, mau qua chỗ bà cô nào!" Hoắc Dung vội vẫy tay.

Nhìn em gái nắm tay cháu trai, trong lòng Hoắc Chấn có chút ganh tỵ, cũng cứng chiều nắm nốt tay còn lại của nó, hiền từ xoa đầu thằng bé.

Lục Tịnh Tuyết bước xuống xe ngay sau đó, tươi cười chào: "Cô ạ!"

Trong bốn năm qua, Hoắc Dung chỉ về nước hai lần. Rất nhiều lúc đều là Hoắc Trường Uyên đưa thằng bé qua Mỹ thăm bà. Nhưng cô ta biết, chỉ cần là người nhà họ Hoắc, ai cũng phải lấy lòng.

"Trời ơi, tôi đã nói rất nhiều lần rồi mà! Cháu và Trường Uyên tuy đã đính hôn nhưng bây giờ vẫn chưa kết hôn. Thế nên không cần gấp gáp gọi tôi là cô, ngày tháng còn dài. Gọi Dung tổng hoặc dì Dung đều được, tùy ý ha!" Hoắc Dung bô lô ba la nói một tràng, cũng không quan tâm tới sắc mặt dần cứng lại của Lục Tịnh Tuyết, hòa nhã cúi đầu nhìn về phía bánh bao nhỏ: "Đâu Đâu, bà đưa cháu vào trong được không?"

Bánh bao nhỏ gật đầu, được ông nội và bà cô nắm hai tay trái phải đi vào nhà hàng.

Hoắc Trường Uyên dứt hai tay vào túi quần đi phía sau, Lục Tịnh Tuyết cũng đành ngượng ngập đi theo.

Căn phòng nằm trên tầng ba, ra khỏi thang máy không bao xa là đến. Người phục vụ đã mở cửa sẵn cho họ.

Sau khi ra khỏi thang máy, Hoắc Trường Uyên một tay bế con trai. Chủ yếu là vì từ khi sinh ra, tính cách của bánh bao nhỏ đã rất xa cách. Ngoài anh ra, nó không để ai bế bao giờ, đương nhiên, bây giờ còn có thêm một Lâm Uyển Bạch.

Hai vợ chồng nhà họ Lục đã ngồi sẵn bên trong.

Hoắc Chấn đi vào bên trong, vội vàng lên tiếng nói: "Em Lục, đợi lâu rồi phải không!"

"Đâu có đâu có, bọn em cũng vừa tới chưa lâu!" Lục Học Lâm đứng lên khỏi ghế ra đón, giơ tay ra bắt tay, rồi bắt tay với cả Hoắc Dung bên cạnh.

Nguyễn Chính Mai giữ vững nụ cười, nhất là sau khi nhìn thấy con gái và Hoắc Trường Uyên vào ngay sau đó, nam thanh nữ tú, muôn xứng đôi bao nhiêu có bấy nhiêu. Tin rằng bất kỳ ai nhìn thấy cảnh này đều sẽ thấy

chúng nó là trời sinh một cặp. Có điều khi nhìn thấy thằng nhỏ trong tay Hoắc Trường Uyên, ánh mắt bà ta vẫn lạnh đi.

Đứa trẻ này là con ai, Nguyễn Chính Mai biết quá rõ...

Nụ cười của Nguyễn Chính Mai không hề thay đổi, bà ta xen vào: "Mau vào ngồi đi, đều là người nhà cả, đừng đứng đó nói chuyện!"

Ba người nhà họ Lục, cộng thêm ba người lớn một trẻ nhỏ của nhà họ Hoắc, cả căn phòng rộng thênh thang cũng không còn quá thừa thãi nữa. Tuy trên danh nghĩa là bữa cơm gia đình nhưng Hoắc Trường Uyên không hề cảm thấy chút âm áp nào, ngược lại không khác gì những bữa cơm tiếp khách bình thường.

Lật giở thực đơn, ngay trước mặt Hoắc Chấn và Hoắc Trường Uyên, Lục Tịnh Tuyết cố gắng tỏ ra thân mật với bánh bao nhỏ: "Đậu Đậu, con thích ăn gì? Nói với cô Tịnh Tuyết đi, cô gọi hết cho con!"

"Bảo bảo chỉ thích ăn mỳ thôi!"

Bánh bao nhỏ ngồi giữa Hoắc Chấn và Hoắc Trường Uyên, ngược mắt lên.

Lục Tịnh Tuyết hầu như lần nào cũng gặp một bức tường khi muốn tiếp cận bánh bao nhỏ, nên không ôm quá nhiều kỳ vọng. Chỉ là có Hoắc Chấn và Hoắc Trường Uyên ở đây, cô ta không thể bỏ đi chút biểu hiện được. Thế nên sau khi có được sự đáp lại đó, cô ta rất vui mừng: "Thích ăn mỳ ư? Vậy Đậu Đậu, con đợi một chút, bây giờ cô sẽ đi gọi phục vụ, xem chỗ họ có loại mỳ nào ngon!"

Nói rồi, cô ta đã định đứng lên.

"Không cần đâu." Hoắc Trường Uyên cản lại, liếc nhìn con trai: "Mày nó thích ăn chỗ này không nấu được đâu, có người đặc biệt làm."

Lục Tịnh Tuyết gương gạo quay về chỗ cũ. Có điều nghe đến câu "có người đặc biệt", cô ta ngửi thấy một mùi nguy hiểm, cũng lơ mờ đoán ra được đó là ai...

Bánh bao nhỏ đưa hai tay ôm lấy cốc nước, uống một ngụm, tâm trạng khá hơn không ít.

Chút xen ngang đó trôi qua rất nhanh, người phục vụ lần lượt bê các món lên.

Nguyễn Chính Mai liên tục ra hiệu bằng ánh mắt với chồng mình, đáng tiếc Lục Học Lâm làm như không nhìn thấy, đồng thời không làm ra bất kỳ phản ứng nào. Không còn cách nào khác, bà ta đành lên tiếng: "Anh Hoắc, Trường Uyên năm nay cũng ba tư rồi nhỉ?"

"Đúng vậy!" Hoắc Chấn gật đầu.

Lục Tịnh Tuyết biết mẹ muốn nói chuyện đám cưới, cúi đầu làm ra vẻ ngượng ngùng.

Nguyễn Chính Mai tiếp tục: "Hai đứa này chớp mắt mà đã đính hôn được bốn năm rồi, có phải cũng nên làm nốt đám cưới cho xong không? Hai hôm trước em cùng bạn bè ra một ngôi chùa ở ngoại thành, tìm một vị cao tăng xem cho. Ông ấy nói chuyện này nên làm sớm chứ không thích hợp trì hoãn. Hơn nữa năm nay còn là năm đẹp, nửa cuối năm có rất nhiều ngày đẹp!"

"Chuyện cưới hỏi đúng là cần khẩn trương rồi!" Hoắc Chấn nghe xong gật gù, nhìn về phía con trai: "Trường Uyên, con thấy sao?"

Hoắc Trường Uyên không trả lời mà đúng lúc ông dứt lời thì anh đứng lên, ra hiệu vào di động: "Xin lỗi, con ra ngoài nhận điện thoại, có việc công ty."

Hai chữ cuối cùng của anh đã giải thích nguyên nhân, Hoắc Chấn cũng không tiện nói gì.

Đương sự đã rời khỏi bàn ăn, bầu không khí trở nên gượng gạo hơn, nhưng cũng không mấy ảnh hưởng. Nguyễn Chính Mai và Hoắc Chấn tiếp tục nói chuyện.

"Trời ơi!" Hoắc Dung bỗng nhiên đặt tách trà trong tay xuống, kêu lên một tiếng: "Kết hôn là chuyện trọng đại của đời người, đâu phải một hai câu là bàn bạc xong xuôi được! Còn nữa, hôm nay bữa cơm này chủ yếu là để mừng em về nước cơ mà! Thế này là sao, em thấy sắp thành bữa cơm ép hôn rồi, có phần chính phụ lẫn lộn đây nhé!"

"Ăn cơm, ăn cơm!"

Hoắc Dung nói xong một tràng bèn đánh mắt sang bên cạnh.

Bánh bao nhỏ lập tức cất giọng non nớt: "Bảo bảo đói rồi~"

Hoắc Chấn vốn dĩ không vui vì bị Hoắc Dung xen ngang như vậy, đang định trừng mắt nhìn qua bỗng nghe thấy cháu trai kêu đói, lập tức quên hết mọi chuyện: "Mau, giục phục vụ mang hết các món còn lại lên đi!"

Lục Tịnh Tuyết và Nguyễn Chính Mai đưa mắt nhìn nhau, đều nhúu mày.

"Đúng đấy, ăn cơm quan trọng! Tiểu Dung đừng lo quá, hôm nay chính là bữa tiệc chúc mừng em về nước!" Lục Học Lâm bật cười thành tiếng.

Nguyễn Chính Mai thấy vậy, ngấm ngấm giật vạt áo chồng dưới bàn, tỏ vẻ không vui.

Khi món ăn cuối cùng được đưa lên, Hoắc Trường Uyên cũng vừa hay nhận điện thoại đi vào.

Thấy Lục Học Lâm rót rượu cho mình, anh khéo léo chối từ: "Chú Lục, cháu không uống rượu đâu ạ, cháu lái xe đến đây!"

"Để hai ông già ấy uống đi, Trường Uyên thì đừng uống nữa!" Nguyễn Chính Mai chen ngang, rồi lập tức rút từ trong túi ra một bình giữ nhiệt: "Ở đây có bình trà hoa cúc cô mang đi từ nhà, vẫn còn nóng hổi. Gần đây thời tiết khô nóng, mấy thanh niên các con nên uống gì bổ sức khỏe ấy! Hơn nữa chỗ hoa cúc này là tháng trước Tịnh Tuyết đặc biệt ra vườn hái, khi về đã dốc sức làm cho con uống đấy!"

Nhận được ánh mắt của mẹ, Lục Tịnh Tuyết hiểu ý đón lấy.

"Trường Uyên, em rót cho anh một cốc!"

Lục Tịnh Tuyết nói rồi rót đầy vào chiếc cốc trước mặt, sau đó dịu dàng đưa tới trước mặt anh.

Hoắc Trường Uyên rướn môi: "Cảm ơn."

Thấy anh không có ý bê lên, sợ ba người nhà họ Lục không vui, Hoắc Chấn nhú mày ho, trầm giọng quát: "Tịnh Tuyết đã cất công hái rồi lại đích thân rót cho con, còn không mau uống!"

Hoắc Trường Uyên nhú mày, đưa lên miệng.

Sợ Hoắc Chấn lại lên tiếng quát, cũng vừa hay đang khát, anh uống gần nửa cốc.

Bên cạnh, Lục Tịnh Tuyết không hề rời mắt khỏi anh. Sau khi thấy anh uống hết, cô ta thấy căng thẳng trong lòng nhưng đa phần là kích động, loáng thoáng còn mang theo chút hưng phấn và chờ đợi, sau đó lại rót đầy cốc cho anh.

Hoắc Dung nhướn mày, mỉm cười hỏi: "Thứ gì mà ngon vậy, cho tôi nếm chút được không?"

Lục Tịnh Tuyết nghe thấy vậy, bàn tay có hơi cứng đờ ra.

"Tiểu Dung, em thích uống dễ quá mà, lát nữa về chị bảo người mang qua cho em một ít." Nguyễn Chính Mai mỉm cười tiếp lời, cầm ly rượu vang lên, chủ động đứng dậy: "Nhưng hôm nay em đừng uống vội, vì chị biết em uống được rượu mà. Đàn ông uống rượu trắng, em phải cùng chị uống rượu vang đây!"

"Ok!" Hoắc Dung nhún vai.

Lục Tịnh Tuyết âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi bữa cơm kết thúc, mọi người lần lượt đứng dậy ra về. Hoắc Dung ngay từ lúc ăn đã nhắc rồi, hết bữa bánh bao nhỏ phải đi cùng bà. Hoắc Chấn nghe vậy rất không vui. Cuối tuần ông rất muốn cháu trai về biệt thự nhà họ Hoắc. Nhưng suy nghĩ tới việc số lần em gái về nước cũng có hạn nên ông không tranh giành nữa.

Khi ra khỏi phòng, Lục Tịnh Tuyết nhận lúc Hoắc Chấn ở phía sau, dịu dàng nói: "Trường Uyên, sau đây em còn một buổi họp mặt bạn bè, anh có thể đi cùng em không? Có mấy người bạn từ nước ngoài về, rất muốn gặp mặt anh, anh chỉ cần lộ mặt chút xíu là được!"

"Việc này có gì mà không thể chứ!" Quả nhiên, Hoắc Chấn đã trả lời thay cô ta.

...

Chiếc ô tô đi đều đều trên đường, bên phải có rất nhiều siêu xe, tài xế cũng vẫn giữ nguyên tốc độ từ tốn của mình.

Qua khoảng hơn mười phút, tài xế quay đầu lại báo: "Dung tổng, xe của Hoắc tổng đã dừng lại phía trước rồi!"

Hoắc Dung đang khoanh hai tay trước ngực, nhắm mắt nghỉ ngơi lúc này mở mắt ra, phóng tầm mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, nhướn mày: "Sao bảo là tụ tập bạn bè, sao lại chạy tới khách sạn chứ?"

Có điều thật là trùng hợp, vừa hay là khách sạn bà ở sau khi về nước.

Thế nên, đâu gọi là theo đuôi!

Hoắc Dung nháy mắt với bánh bao nhỏ ngồi bên cạnh: "Đậu Đậu, chúng ta qua xem trò vui thôi!"

Sau khi chiếc Land Rover màu trắng đỗ hẳn lại, Hoắc Trường Uyên nhú mày cùng Lục Tịnh Tuyết đi vào khách sạn.

Dọc đường, sau khi Lục Tịnh Tuyết gọi điện thoại đã bảo anh lái xe tới đây, nói là vẫn chưa đến giờ hẹn, nên qua khách sạn chỗ bạn ở trước, bảo anh vào chào hỏi là được rồi.

Đối với Hoắc Trường Uyên, đi đâu cũng như nhau cả thôi, anh chỉ đang hoàn thành nhiệm vụ với Hoắc Chấn, chào xong là về.

"Ding!"

Thang máy đến tầng cần đến.

Khi Hoắc Trường Uyên cất bước đi ra ngoài, bỗng dung cảm giác trong người có một ngọn lửa đột ngột bùng lên làm cổ họng khô rát.

Lục Tịnh Tuyết phát giác ra sự bất thường của anh, cố gắng kiềm chế sự kích động trong lòng, nhưng bước chân đã nhanh hơn không ít. Cuối cùng khi đi tới cửa phòng, cô ta lặng lẽ lấy thẻ mở cửa: "Trường Uyên, chính là chỗ này!"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên khẽ giật khóe môi.

Sau khi anh bước vào, cô ta cũng tiện tay khóa trái cửa.

Hoắc Trường Uyên đi vào bên trong nhưng không thấy bóng dáng một ai, càng không có người bạn từ nước ngoài về của cô ta.

Khi anh nhúu mày định quay lại hỏi thì Lục Tịnh Tuyết bỗng nhiên cởi quần áo.

"Em đang làm gì đây!" Hoắc Trường Uyên trầm giọng.

Tốc độ của Lục Tịnh Tuyết rất nhanh, áo ngoài và váy nhanh chóng rơi xuống bên chân, chỉ còn lại hai món đồ bí ẩn nhất trên cơ thể. Một chiếc áo lót viền ren màu đỏ, càng tôn lên khuôn ngực đầy đặn, trong ánh mắt lúc này là sự quyến rũ đong đầy.

Một giây sau, cô ta nhào tới: "Trường Uyên, muốn em đi được không?"

"Sunny, mặc lại quần áo của em đi!" Hoắc Trường Uyên nhăn tít mặt lại, cũng hiểu ra kỳ thật cô ta đã lừa mình tới đây.

Vì đứng trước mặt Hoắc Chấn nên anh không thể từ chối.

Hoắc Trường Uyên giờ tay muốn gạt bàn tay quần lấy cổ anh của cô ta ra nhưng giây phút chạm vào da thịt, ngọn lửa trong người lập tức như

càng bùng lên dữ dội. Không chỉ cổ họng khô rát, cảm giác hơi thở cũng nặng nề hơn.

"Cô đã bỏ gì vào trong trà rồi?" Hoắc Trường Uyên khẽ nheo mắt lại.

"Trường Uyên, anh biết không? Cả đời này em chỉ có một nguyện vọng chính là lấy anh làm chồng, trở thành người phụ nữ của anh!" Lục Tịnh Tuyết ngẩng đầu, si mê nhìn anh, không ngừng áp sát cơ thể vào anh: "Anh muốn thế nào em cũng có thể thỏa mãn anh! Trường Uyên, lẽ nào anh không muốn em sao?"

Lục Tịnh Tuyết hoàn toàn từ bỏ hình tượng thực nữ nho nhã khí chất thường ngày, gần như trở thành một người phụ nữ phóng đảng, chỉ muốn nhanh chóng được quần quýt cùng anh.

Cô ta vươn tay liên tục xé rách quần áo anh. Tính nhảm thời gian, biết thuốc đã bắt đầu có tác dụng, chỉ cần cô ta liều mạng quyến rũ, tiến công và xóa bỏ lý trí của anh, họ sẽ có thể gạo nấu thành cơm, cô ta cũng sẽ thật sự là của anh.

Khi cô ta chạm tới thắt lưng của anh, bàn tay lớn bỗng đặt lên trên.

Lục Tịnh Tuyết mừng rỡ, nghĩ anh không nhịn được nữa, chuẩn bị sẵn tinh thần được anh bế lên giường rồi, hoặc làm ngay tại đây cũng được. Vậy mà lại bị anh giận dữ hất ra.

Ngọn lửa trong người Hoắc Trường Uyên đã không thể kiểm soát, gần như muốn thiêu đốt gan ruột anh, lồng ngực phập phồng kịch liệt, như có ngàn vạn con kiến đang gặm nhấm máu trong người. Nơi nào đó bên dưới quần lại, gấp gáp cần được giải phóng.

Anh buộc phải thừa nhận, vóc dáng của Lục Tịnh Tuyết rất đẹp, là loại có thể khiến đàn ông điên cuồng.

Tuy là như vậy, đối mặt với cơ thể không một mảnh vải của vợ chưa cưới, Hoắc Trường Uyên lại không kích động chút nào...

~Hết chương 226~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 227

Lục Tịnh Tuyết nhìn ra được, cơ thể anh đã có sự thay đổi.

Tồn bao công sức mới làm được đến bước này, dĩ nhiên cô ta không muốn công sức đổ bể. Chỉ cần họ quan hệ, cô ta sẽ không cần cả ngày lo được lo mất nữa.

Nếu có thai được là tốt nhất, cho dù không mang thai được, cô ta vẫn có thể nói dối là có thai. Tới lúc đó Hoắc Trường Uyên sẽ không thoái thác chuyện kết hôn nữa. Hoắc Chấn cũng sẽ không cho phép anh làm vậy.

Trong lòng đã có tính toán, khiến Lục Tịnh Tuyết như nhìn thấy ánh sáng của thắng lợi, một lần nữa dịu dàng nhào tới.

Cô ta giấu hai tay sau lưng, muốn cởi khuy áo.

Lục Tịnh Tuyết rất tự tin về vóc dáng của mình, mỗi lần đi ra biển hay vào bể bơi, luôn nhìn thấy những người đàn ông xung quanh lộ ra ánh mắt thèm khát với mình. Cô ta không tin mình không có chút hấp dẫn nào đối với Hoắc Trường Uyên, huống hồ còn trong tình huống này.

Sau khi cởi, chỉ còn đai áo giữ lại chiếc áo lót, mọi thứ trước ngực gần như không còn gì che đậy.

"Trường Uyên, ôm em đi, muốn em đi!"

Lục Tịnh Tuyết níu lấy cổ anh, hà hơi vào mặt anh, chỉ chực hôn lên bờ môi mỏng của anh.

Vậy mà, ngay cả khóe môi còn chưa kịp suột qua, cả người cô ta đã ngã thẳng xuống đất.

Hoắc Trường Uyên vừa hay buông cánh tay, khó khăn nuốt nước bọt, giọng nói tuy khàn nhưng rất lạnh lẽo: "Sunny, tôi coi như cô đang uống say."

Uống say?

Cả buổi Lục Tịnh Tuyết chỉ uống nước lọc, đâu có thấm giọt rượu nào. Cô ta ngẩng đầu, định tóm lấy bàn tay gần ngay trước mặt, nhưng Hoắc Trường Uyên đã quay người bỏ đi không chút do dự.

"Trường Uyên, Trường Uyên..."

Lục Tịnh Tuyết thấy vậy, vội vàng bò dậy đuổi theo.

Có điều bước chân Hoắc Trường Uyên rất nhanh, chớp mắt đã ra khỏi phòng. Cô ta đuổi gần ra ngoài mới ý thức được điều không ổn, quên bẵng mất lúc này mình trần như nhộng.

Đối diện với ánh mắt của người phòng đối diện đi ra đúng lúc ấy, Lục Tịnh Tuyết kêu lên một tiếng, lập tức lấy hai tay ôm chặt trước ngực, nhưng che được bên trên lại lộ bên dưới. Thấy Hoắc Trường Uyên đi càng lúc càng xa, cô ta đành lùi trở lại phòng.

Cửa phòng đóng lại, Lục Tịnh Tuyết tròn mắt không dám tin.

Đã đến nước này rồi mà anh vẫn có thể thản nhiên như không?

Đai áo đùng đưa tuột xuống, Lục Tĩnh Tuyết xấu hổ nắm chặt hai tay lại.

Bước chân của Hoắc Trường Uyên rải ra rất rộng, gót chân như tạo gió. Nhưng càng như vậy, cơn nóng trong người càng nhiều. Khi đi tới ngã rẽ, tóc mai anh đã rướm mồ hôi, cánh tay anh bất giác chống lên tường.

"Papa~"

Một chất giọng non nớt vang lên.

Hoắc Trường Uyên nhú mào, nhìn thấy con trai và cô đứng trước mặt.

Hoắc Dung còn đang chống tay lên cằm, suy tính xem có nên gọi phục vụ qua gõ cửa hay không đã thấy anh từ trong đi ra.

Có điều hình như hơi khác lúc ở nhà hàng, rõ ràng có phần kỳ lạ, sắc mặt đỏ hồng hơi bất thường, nhú mào như đang chịu một sự dày vò nào đó.

"Trường Uyên, cháu sao vậy?" Hoắc Dung nhướng mào.

Bánh bao nhỏ đứng bên cũng nghiêng đầu, tò mò nhìn papa.

Hoắc Trường Uyên không trả lời, mà hỏi: "Cô, cô ở đây có phòng phải không?"

"Ừm hử!" Hoắc Dung tiếp tục nhướng mào.

"Cho cháu mượn phòng tắm một lát!"

Hoắc Dung chớp chớp mắt, sống đến từng này tuổi lại đầy trải nghiệm, nhanh chóng hiểu ra.

Không nói thêm nhiều nữa, bà trực tiếp rút thẻ phòng rồi quay người dắt bánh bao nhỏ đi về phía trước.

Cũng trùng hợp thật, bà ở ngay tầng này, chỉ là hướng ngược lại. Vào trong phòng, Hoắc Trường Uyên đi thẳng vào phòng tắm, tiếng nước bên trong lập tức ào ào vang lên.

Hoắc Dung cúi người xoa đầu bánh bao nhỏ, cười títt mắt: "Đậu Đậu, lát nữa bà cô đưa con xuống rạp chiếu phim nhé? Có thể xem Đi tìm Nemo đấy!"

Bánh bao nhỏ gật đầu, đồng ý.

Hoắc Dung mỉm cười nói tiếp: "Được, vậy con ngồi lên sofa đợi một lát, bà gọi một cuộc điện thoại rồi đi ngay!"

Bánh bao nhỏ lại gật đầu, dùng cả tay lẫn chân bò lên sofa.

Hoắc Dung đi về phía phòng tắm, áp tai lên cửa lắng nghe động tĩnh bên trong mấy giây, ánh mắt lóe lên một tia sáng. Bà rút di động ra, đợi đầu kia bắt máy mới chống tay lên trán, thể hiện hơi thở không đều: "À lô, Rau cải trắng à, cô đây~"

Lâm Uyên Bạch trước khi nhận được điện thoại của bà đang ngồi ngẩn người trước sofa.

Cô nắm điều khiển trong tay, màn hình tivi đen sì, mãi không được bật lên. Từ lúc ở nhà họ Lâm về, trong đầu cô chỉ toàn là những lời nói của Lâm Dũng Nghị.

"Bây giờ nó ra nông nổi đó, thật ra đều do Trường Uyên."

"Nó làm vậy chẳng phải để trút giận thay cho con sao? Bà ngoại con năm xưa chết vì Dao Dao, sao nó dễ dàng bỏ qua cho con bé. Bốn năm trước nó ngồi ngay vị trí con đang ngồi bây giờ, chính miệng nói bắt Dao Dao phải trả giá cho cái chết của bà ngoại!"

Lâm Uyên Bạch bất giác nhớ lại dáng vẻ thảm hại của Lâm Dao Dao khi gặp ở nhà hàng hôm trước...

Hóa ra ở phía sau anh đã vì cô làm như vậy...

Di động đồ chuông kéo cô thoát khỏi tâm trạng ngơ ngẩn. Lần trước ăn cơm, Hoắc Dung đã lưu lại số của cô, thế nên khi nhìn thấy chữ "Cô" hiện trên màn hình, Lâm Uyên Bạch vội bắt máy.

"Alô, cô ạ..."

Đầu kia, giọng Hoắc Dung là lạ: "Rau cải trắng à, cháu mau đến đây đi, cô không khỏe trong người!"

"Cô sao vậy?" Lâm Uyên Bạch quan tâm.

"Không biết nữa, khó chịu khắp người! Cháu bận không, có tiện qua một chút không?" Hoắc Dung nói tiếp: "Lần trước gặp mặt cháu còn nhớ chỗ khách sạn cô ở không, cô đang ở đây."

Lâm Uyên Bạch không cần suy nghĩ, đáp ngay: "Vâng, cô đợi cháu một lát, cháu qua ngay bây giờ!"

Ngắt điện thoại, cô ném điều khiển xuống, lập tức chạy về phòng ngủ, dùng tốc độ nhanh nhất thay quần áo rồi vội vàng đi xuống.

Hai mươi phút sau, taxi dừng trước cửa khách sạn.

Lâm Uyên Bạch cầm lấy tiền thừa trả lại, nhanh chóng đi vào trong, trước cửa thang máy có không ít người đang đợi.

Sau một tiếng "Ding", cửa từ từ mở ra. Cô và những người khác đứng hai bên, đợi những người bên trong đi ra ngoài. Trong đó có một cái bóng cao ráo, không thể quen thuộc hơn.

Lâm Uyên Bạch mím môi lại.

Có lần chủ động tìm tới trước đó, cô rất không muốn giáp mặt thêm với đối phương, vô thức trốn sang bên cạnh.

Nhưng Lục Tịnh Tuyết có vẻ như không chú ý thấy cô, vừa gọi điện thoại vừa đi ra ngoài, không biết có phải vì tâm trạng không tốt hay không mà mặt mũi cô ta tái xanh, khác hẳn phong thái tao nhã hằng ngày.

Lâm Uyên Bạch không quan tâm được nhiều như vậy. Cô dựa theo trí nhớ tìm tới phòng, đang định giơ tay gõ cửa thì phát hiện cửa không khóa.

Cô nhú mào, đẩy cửa đi vào.

Trong phòng im phăng phắc, Lâm Uyên Bạch nhìn xung quanh một lượt. Sau khi vào phòng ngủ, cô thấy có một người trên giường nhưng không thấy rõ mặt, vì chăn đã kéo cao che đi, chỉ có những đường nét lồi lên.

Lo lắng cho sức khỏe của Hoắc Dung, cô ráng bước đi tới trước giường.

Lâm Uyên Bạch vén chăn lên nhưng đập vào mắt là một gương mặt khiến cô sững người: "... Hoắc Trường Uyên?"

Chớp mắt mấy cái, cô chắc chắn người nằm đó chính là anh.

Như không phát hiện ra sự xuất hiện của cô vậy, đôi mắt trầm ngâm đó nhắm nghiền như đang ngủ say.

Lâm Uyên Bạch nhìn trái nhìn phải. Cả căn phòng ngoài Hoắc Trường Uyên nằm trên giường ra không còn người nào khác, nhưng trong điện thoại rõ ràng Hoắc Dung nói...

Cô cắn môi, có cảm giác bị cho vào tròng một cách quen thuộc.

Lâm Uyên Bạch buông chân ra, đứng thẳng lên định rời đi, có điều vừa lướt qua đôi mày nhíu chặt của anh, cô vẫn khựng lại.

Nín thở quan sát vài giây, cô dần dần cảm thấy có chút bất thường.

Vén thêm chân ra một chút, cô thấy tay phải anh đang túm chặt khoảng áo sơ mi trước ngực, đã có mấy chiếc cúc bị anh kéo tung ra. Cả khuôn mặt anh đỏ rực, như đang ôm một sự dày vò nào đó, khiến anh nhăn mặt càng lúc càng dữ dội. Còn trên mái tóc ngắn, mồ hôi chảy xuống, thấm ướt cả khoảng gối.

Lâm Uyên Bạch giơ tay đẩy khẽ: "Này, Hoắc Trường Uyên..."

Hoắc Trường Uyên không có phản ứng gì, chỉ đột ngột nắm lấy tay cô khi cô định rút về.

Lâm Uyên Bạch giật mình vì hành động của anh, đồng thời cũng choáng váng vì nhiệt độ cơ thể anh. Nóng không tưởng, hơn nữa không phải độ nóng bình thường. Trán và mũi anh đỏ mồ hôi nhưng lại không giống như bị ốm...

Anh đột ngột nuốt nước bọt, vươn cả hai tay ra.

Cô chưa kịp phản ứng, cả người đã bị anh kéo giật tới trước ngực. Trong quá trình giãy giụa muốn đứng lên, Lâm Uyên Bạch cảm nhận được sự thức tỉnh của một nơi nào đó.

Cô cúi đầu nhìn, thấy Hoắc Trường Uyên mở hé đôi mắt, ý thức có vẻ không tỉnh táo lắm.

Từng có những trải nghiệm tương tự, Lâm Uyên Bạch dám khẳng định một điều.

Có lẽ anh đã bị người ta dùng thuốc!

Nhận ra khả năng này, cô chột bối rối.

Vậy thì...

Phải làm sao?

Hơn nữa nhìn dáng vẻ của anh, thuốc có lẽ đã triệt để ngấm vào người. Lâm Uyên Bạch hiểu rõ hơn ai hết tác dụng của nó, nếu là thật, có đi viện cũng chẳng ích gì, chỉ có thể...

Trong lúc cô đang suy nghĩ cách đối phó, Hoắc Trường Uyên bất ngờ lật người lại, đè cô xuống.

"Ừm..."

Anh mạnh mẽ hôn cô, môi lưỡi đan nhau kịch liệt.

Lâm Uyên Bạch vừa kịp thở một chút, chiếc áo trước ngực lập tức bị giật tung ra: "Hoắc Trường Uyên, dừng..."

Những âm thanh sau đó không thể bật ra, tất cả bị vỡ vụn trong bầu không khí.

Trong căn phòng chỉ còn lại những tiếng thở dốc...

~Hết chương 227~

*Vâng, xin giới thiệu ngày mai là sự xuất hiện của một người quan trọng với Bạch, dĩ nhiên là người khiến Hoắc đồ giám =))

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 228

"Không sao đâu!" Tang Hiểu Du lắc đầu.

"Em sao rồi, sắc mặt sao cũng nhợt nhạt như vậy? Theo anh về bệnh viện, anh tìm người kiểm tra cho em!" Tần Tư Niên nhú mày, nói rồi giơ tay định kéo cô ấy.

"Không cần!" Tang Hiểu Du né tránh, khẩn trương tìm một cái cớ: "Chỉ tại tối qua tôi ăn một ít xiên thịt cay nên dạ dày hơi khó chịu thôi!"

"Sao lại ăn mấy thứ đó!" Tần Tư Niên vừa nghe lập tức sa sầm mặt mày, nhất là khi nhìn thấy dáng vẻ yếu đuối của cô ấy, càng không nhịn được cơn giận: "Đã nói với em bao nhiêu lần rồi, sao mãi không nhớ vào đầu vậy! Dạ dày của em rất yếu, mấy đồ ăn lẽ đường mất vệ sinh, lắm vi khuẩn đừng có động vào!"

Tuy giọng anh ấy hơi cao vút lên nhưng sự quan tâm trong ngữ khí là không thể che giấu.

Tang Hiểu Du mấp máy môi, có điều nghĩ tới chuyện gì đó, cô ấy cúi đầu: "Tôi biết rồi, bác sỹ Tần!"

Ba chữ cuối cùng khiến sắc mặt Tần Tư Niên rất khó coi.

Gân xanh trên cổ anh ấy nổi đầy lên. Cũng may đúng lúc này có chuông điện thoại, Tần Tư Niên đặt lên tai.

Hình như có ca cấp cứu, đầu kia bảo anh lập tức qua ngay. Tần Tư Niên im lặng trầm ngâm mấy giây, cuối cùng vẫn phúi tay bỏ đi.

Nhìn cánh cửa đóng lại, Lâm Uyển Bạch thở dài: "Cá nhỏ, cậu đỡ hơn chút nào chưa?"

"Đỡ nhiều rồi!" Tang Hiểu Du gật đầu, nhìn về phía cửa chính, lẩm bầm một câu: "Đúng thật là! Mới sáng ra đã không để cho người ta sống yên ổn! Mình nghĩ mai mình phải đi tìm nuôi một con chó Ngao Tây Tạng, gã cầm thú đó chỉ cần xuất hiện, mình sẽ thả chó cắn anh ta!"

"... Cậu nữ à?" Lâm Uyển Bạch hỏi.

"Có gì không nữ chứ!" Tang Hiểu Du càng nói giọng càng thấp dần.

Lâm Uyển Bạch một lần nữa thở dài, rồi dìu cô ấy quay về phòng ngủ.

Uống xong một cốc nước ấm, tinh thần tốt hơn nhiều, Tang Hiểu Du bắt đầu tra hỏi cô: "Tối qua cậu chạy đi đâu thế? Dám đi cả đêm không về, không lẽ lại ở qua đêm chỗ Hoắc tổng?"

"Không..." Lâm Uyển Bạch gượng gạo lắc đầu.

"Thật không chứ?" Tang Hiểu Du tỏ thái độ nghi ngờ.

"Ừm..." Lâm Uyển Bạch khẽ nói.

Tang Hiểu Du nhướn cao mày, chỉ vào cổ áo cô: "Tiểu Bạch, dấu hôn trên cổ đã bán đứng cậu rồi!"

Lâm Uyển Bạch cúi đầu, chỉ nhìn thấy toàn là những dấu đỏ chi chít.

Sáng nay dậy xong đi vội vã, cô cũng không kịp tự kiểm tra lại mình, chỉ khoác tạm quần áo lên người. Nhưng hôm qua Hoắc Trường Uyên điên

cuồng đến mức nào, cô rõ hơn ai hết, mỗi góc ngách trên người cô đều bị anh hôn qua một lượt...

Giống như một con sói đói mai phục đã lâu cuối cùng cũng tìm ra đồ ăn.

Bị vạch mặt như vậy, Lâm Uyển Bạch có trăm cái miệng cũng không thể ngụy biện, lại đỏ mặt tía tai.

"À, chuyện đó... Cá nhỏ, cậu đang mang thai cần nghỉ ngơi, mình cũng về phòng trước đây!"

Áp ứng nói cho xong, Lâm Uyển Bạch liền chuồn lẹ về phòng, tắm rửa, thay một bộ quần áo sạch sẽ.

Có điều cho dù như vậy, mùi hương nam tính trên người vẫn như hình với bóng, dường như không giảm dù chỉ một chút.

Màn vận động kịch liệt tới qua khiến cô chạm đầu xuống gối là ngủ ngay.

Quần áo đều bị giật tung hết, lồng ngực rắn chắc của Hoắc Trường Uyên như tường đồng da sắt bao trùm lấy cô. Sức vóc của đàn ông và phụ nữ bẩm sinh đã khác biệt, giãy giụa cách mấy cũng vô ích, ngược lại chỉ càng khiến cô hít thở khó khăn.

"Hoắc Trường Uyên, dừng..."

Cơ thể không ngừng bồng bênh, từng cơn run rẩy kéo tới.

Mùi vị ái tình đã lâu không nhắm nháp lôi kéo khao khát nguyên sơ nhất của cô ra ngoài.

...

Lâm Uyên Bạch mơ màng mở mắt ra, mặt và cơ thể đều nóng rực không tưởng.

Tầm mắt khựng lại sau vài giây mới dần dần trở về thực tại. Đầu ngón chân dường như vẫn còn co quắp, cảm giác ê mỏi vẫn còn nguyên. Nghĩ tới hình ảnh trong mơ, cô xấu hổ không tưởng, cắn chặt môi.

Tay cuộn lại thành nắm đấm, cô liên tục lúc lắc đầu mấy cái.

Cho đến khi những hình ảnh ấy hoàn toàn biến mất, Lâm Uyên Bạch mới thở dốc, vén chăn ra, bước xuống giường.

Không ngờ sau khi tỉnh dậy, bên ngoài hoàng hôn đã rợp trời.

Lâm Uyên Bạch ngáp ngủ. Cùng lúc này, chuông di động vang lên. Sau khi nhìn thấy số máy hiển thị trên màn hình, cô hơi khựng lại, chần chừ một lúc lâu mới bắt máy: "Alô, cô ạ..."

"Rau cải trắng, cháu ở đâu đó?"

Trong điện thoại, giọng Hoắc Dung đầy phấn khởi, làm gì có chút yếu ớt tối qua.

Lâm Uyên Bạch mím môi: "Cháu đang ở nhà..."

"Vậy ra ngoài ăn tối đi?" Hoắc Dung cười hỏi.

Lâm Uyên Bạch nói dối: "Thôi ạ, tối nay cháu còn có việc khác..."

Ngắt điện thoại, cô thở dài một hơi. Đẩy cửa phòng ngủ ra, bên ngoài im phăng phắc. Trước cửa dép lê bày ra đó, hình như Tang Hiểu Du đã ra ngoài rồi.

Cô vào bếp rót một cốc nước rồi đi ra, còn chưa kịp ngồi xuống sofa, bên ngoài đã có người gõ cửa.

"Ai đó, đến đây!"

Lâm Uyên Bạch vội đặt cốc nước xuống đi qua.

Cửa mở ra, bên ngoài là Hoắc Dung mỉm cười dặt tay bánh bao nhỏ: "Rau cải trắng, cháu không muốn ra ngoài nên hai bà cháu cô đành qua đây tìm cháu vậy!"

"..." Lâm Uyên Bạch cắn môi.

Bánh bao nhỏ đã nhào tới chân cô, cất giọng non nớt: "Uyên Uyên~"

Lâm Uyên Bạch sao kháng cự lại được sự dễ thương của bánh bao nhỏ, lập tức vươn hai cánh tay ra bế nó vào lòng.

Sau khi vào trong nhà, Hoắc Dung chấp hai tay sau lưng, quan sát bốn xung quanh một lượt như lãnh đạo, cuối cùng ngồi xuống ghế gật đầu hài lòng: "Rau cải trắng, ở đây khá ổn đấy, tốt hơn chỗ ngày xưa nhiều!"

"Vâng, là nhà của bạn thân cháu!" Lâm Uyên Bạch gật đầu.

Cô rót thêm một cốc nước nữa đưa cho Hoắc Dung: "Cô uống nước đi ạ!"

"Đậu Đậu, con uống sữa chua được không?"

"Được ạ!"

Sau khi rút hai hộp sữa chua, Đậu Đậu lại bò lên nằm ườn trong lòng cô, hai tay bịt hai tai cô, bẽn lẽn tỏ tình: "Bảo bảo nhớ cô~"

"Đậu Đậu ngoan nhất!" Lâm Uyển Bạch ầm áp trong lòng.

Hoắc Dung ngồi bên quan sát hai người họ, nhất là khi thấy cô thích bánh bao nhỏ thật lòng thì nở một nụ cười mãn nguyện.

"Rau cải trắng, cháu vừa nói đây là nhà của bạn thân, có phải vợ của tiểu cảm thú không?"

"Vâng ạ..." Lâm Uyển Bạch gật đầu.

"Cô nghe nói hai đứa chúng nó đã ly hôn, bây giờ trở thành vợ cũ rồi?" Hoắc Dung chép miệng, rồi nói tiếp: "Cô còn cảm thấy mừng cho nó chứ, không ngờ. Thằng bé xui xẻo đó, xem ra cũng chẳng khá hơn Trường Uyên chút nào!"

Nhắc đến Hoắc Trường Uyên, Lâm Uyển Bạch không khỏi tố cáo: "Cô à, tôi qua chẳng phải trong điện thoại cô nói không được khỏe sao, nhưng cháu đến phòng lại chỉ có Hoắc Trường Uyên!"

"Áy?" Hoắc Dung tỏ thái độ ngạc nhiên, chớp mắt ra chiều vô tội: "Cô có nói không khỏe đâu, nói Trường Uyên không khỏe đó. Chắc vì tín hiệu chập chờn, cháu không nghe rõ chẳng?"

"..." Lâm Uyển Bạch im lặng.

"Tôi qua ăn cơm xong, Trường Uyên đã có vẻ không khỏe, nên cô bảo nó tới chỗ cô nghỉ ngơi. Nhưng cô lại không thể đi đâu được, mà gọi người khác thì cô không yên tâm nên bảo cháu qua chăm giúp!"

"..."

Hoắc Dung quan tâm hỏi: "Đúng rồi, Trường Uyên không có chuyện gì nghiêm trọng chứ?"

"Không ạ..." Lâm Uyên Bạch đáp ứng.

Khi thấy người bên cạnh quay sang nhìn, cô còn hơi chột dạ sờ tay lên cổ.

Cũng may cô đã thay áo sơ mi, chỗ nào cần che đã che hết cả.

"Vậy thì tốt!" Hoắc Dung như thở phào, cúi đầu nhìn đồng hồ rồi kêu lên: "Sắp sáu giờ rồi! Rau cải trắng, đi thôi, chúng ta ra ngoài ăn cơm!"

Lần trước ở trên xe có nói qua, thật ra Hoắc Dung rất nhớ mấy món cô làm, tới nhà cũng là để ăn chùa. Có điều nhìn thấy nét mặt mệt mỏi khó che giấu của cô, quảng mắt lại hơi thâm đen, có vẻ như không được nghỉ ngơi tốt nên bà cũng thôi.

Lâm Uyên Bạch sợ lại bị cho vào tròng, vô thức lắc đầu: "Cháu không đi đâu, cô à, cô đưa Đậu Đậu đi ăn đi..."

Hoắc Dung không nói gì, nhìn về phía bánh bao nhỏ.

Bánh bao nhỏ ôm chặt cổ cô, ngẩng mặt nhìn cô đầy mong chờ: "Uyên Uyên đi cùng nữa, được không?"

"... Thôi được rồi!" Lâm Uyên Bạch không từ chối nữa.

...

Họ tới một nhà hàng chuyên làm các món Thượng Hải, chua chua ngọt ngọt khá thích hợp với trẻ con.

Sau khi gọi món xong, phục vụ bê trà hoa quả lên trước.

Trong lúc Lâm Uyên Bạch rót cho bánh bao nhỏ thì Hoắc Dung ngồi đối diện nhận một cuộc điện thoại.

Do giác quan thứ sáu, cô ngửi thấy một chút bất thường. Quả nhiên, sau khi Hoắc Dung ngắt máy, nói với cô: "Là điện thoại của Trường Uyên!"

"Anh ấy..." Lâm Uyển Bạch nuốt nước bọt.

Hoắc Dung không đợi cô nói nốt, tiếp tục ngay: "Nó bảo đang ở gần đây, vừa hay qua đây đón Đậu Đậu, chắc khoảng hơn mười phút nữa tới!"

Lâm Uyển Bạch nghe xong, mí mắt chợt run lên không mấy tự nhiên.

Từng giây từng phút trôi qua, người phục vụ lần lượt bê thức ăn lên, đều là những món ăn vừa phải để trong các bát đĩa nhỏ, khiến người ta nhìn mà thèm. Nhưng cô thì đứng ngồi không yên. Khi cảm giác Hoắc Trường Uyên sắp tới nơi, cô đứng dậy: "Cô à, cháu đi vào nhà vệ sinh một lát..."

Đứng nhìn mình trong gương, Lâm Uyển Bạch liên tục liếm môi.

Di động và chìa khóa đều để trong túi quần. Cô không mang theo túi xách, thậm chí còn đang suy nghĩ rốt cuộc có nên đi về thẳng hay không.

Lề mề một lúc rất lâu, cô mới bước ra khỏi nhà vệ sinh.

Có điều chân vừa bước ra ngoài đã rơi vào một ánh mắt u tối.

Hoắc Trường Uyên dựa vào đó, giống như đang đặc biệt đợi một ai đó vậy. Bàn tay kẹp điều thuốc vừa hạ xuống, làn khói trắng cũng bay ra từ miệng anh.

Gạt tàn thuốc sang thùng rác bên cạnh, anh lên tiếng: "Đi vệ sinh thôi mà lâu vậy!"

"..." Lâm Uyển Bạch cố gắng làm ra vẻ tự nhiên.

Hoắc Trường Uyên nheo mắt, ánh mắt sắc lẹm như sắp nhìn xuyên thấu cô.

Lâm Uyên Bạch nuốt nước bọt, hơi cúi xuống: "Ban nãy cô nói anh sẽ qua đón Đậu Đậu, anh cũng đi vệ sinh sao? Vậy anh đi đi, tôi xong rồi, vào trong trước..."

Nói xong, cô định rời đi.

Có điều khi cô đi ngang qua bên cạnh anh, cổ tay bỗng bị giữ lại, ngay sau đó cô bị kéo vào phòng vệ sinh nam kế bên.

"Anh làm gì vậy..."

Lâm Uyên Bạch tròn tròn mắt, kêu khẽ chống cự.

Bên trong có người vừa giải quyết xong đang cài lại thắt lưng, nhìn thấy hai người họ thì giật thót mình, hoảng loạn chạy ra ngoài. Hoắc Trường Uyên quay lại đóng chặt cửa, dập tắt điều thuốc vút vào thùng rác rồi xoay cô lại, chống lưng cô lên cánh cửa.

Khuôn mặt cương nghị ép sát gần, cả cơ thể Lâm Uyên Bạch cứng đờ ra: "Hoắc Trường Uyên, anh định làm gì..."

Vì vừa hút thuốc nên sự nam tính trên người anh như càng toát ra mạnh mẽ hơn, khiến cô bất giác nhớ lại khung cảnh tối qua. Có thể lúc đó do tác dụng của thuốc, đầu óc anh không tỉnh táo nhưng cô thì khác.

"Tối qua có phải em không?" Chất giọng trầm bất ngờ vang lên.

"... Gì cơ?" Lâm Uyên Bạch giật thót.

Hoắc Trường Uyên chống tay hai bên đầu cô, con ngươi co rụt lại: "Người nằm trên giường của tôi tối qua có phải em không?"

"Tôi không hiểu anh đang nói gì..." Lâm Uyển Bạch quay mặt đi.

"Không hiểu?" Hoắc Trường Uyên nhướn mày.

"Không hiểu." Cô liếm môi.

Vì căng thẳng, môi cô khô khốc, nhưng lòng bàn tay thì đỏ đầy mồ hôi.

"Không sao, tôi có thể nói cho em biết." Hoắc Trường Uyên mỉm cười, có vẻ đầy kiên nhẫn giải thích cho cô nghe: "Tôi qua tôi bị người khác dùng thuốc. Loại thuốc đó chỉ có làm tình mới có thể giải tỏa được. Có người đã ở bên tôi suốt cả đêm, hơn nữa còn xoay chuyển rất nhiều tư thế."

Nghe anh đường hoàng nói ra như vậy, nhất là nửa cuối cùng, mặt cô bắt đầu nóng rần lên.

Nhưng cô vẫn không dám lời là: "Liên quan gì tới tôi..."

Lâm Uyển Bạch ngược mắt lên, thấy đôi mắt u tối của anh đang nhìn mình chằm chằm, hơi thở chợt run rẩy vài phần, cô lại hoảng loạn cúi xuống: "Hoắc Trường Uyên, anh nhìn tôi như vậy làm gì, đâu phải là tôi..."

"Không phải ư?" Hoắc Trường Uyên nhướn mày, từ tốn nói ra một câu: "Nhưng tôi lại nhặt được sợi dây chuyền của em ở trong phòng."

Dây chuyền...

Lâm Uyển Bạch hoang mang.

Cô vô thức giơ tay lên, sờ vào cổ mình.

Khi chạm được vào chiếc chìa khóa nhỏ ấy, cô mới hiểu ra mình bị lừa, anh cố tình cho cô mắc bẫy.

Hồi hận không còn kịp nữa, bị ánh mắt của anh khóa chặt, cô nhất thời leo lên lưng cộp không thể xuống, bèn ngập ngừng giải thích: "Tôi qua đúng là tôi có tới khách sạn. Nhưng tôi tới là để tìm cô, thấy cô không có trong phòng tôi đã đi về ngay, còn về người mà anh nói..."

Những lời phía sau cô chưa nói hết, Hoắc Trường Uyên đã đột ngột vươn tay ra.

Động tác của anh rất nhanh, lập tức cởi bung cúc cổ áo của cô.

Một khoảng lớn xương quai xanh lộ ra ngoài. Dưới ánh đèn sáng trưng, vẫn còn những vết hồng hồng có thể nhìn thấy.

Hơi thở của Hoắc Trường Uyên phả vào mặt cô, anh dồn ép: "Vậy những dấu vết trên người em phải giải thích thế nào?"

"..." Lâm Uyển Bạch cắn môi.

Cô sốt sắng, cũng chưa kịp nghĩ ra một cái cớ.

"Tôi có thể giải thích thay em." Hoắc Trường Uyên nói xong, bèn cúi mặt xuống cổ cô khi cô còn đang thẳng thốt.

Anh chọn một dấu hôn, lẳng lặng tạo ra một dấu vết tương tự ngay bên cạnh. Sau khi nghiêm túc so sánh, anh đưa ra kết luận: "Ừm... giống y như đúc."

Cảm giác tê dại lan thẳng vào tận trái tim, cô cảm giác tim mình như sắp nhảy vọt ra khỏi cổ họng.

"Tôi..." Lâm Uyển Bạch hoang mang triệt để.

Hoắc Trường Uyên cất giọng chắc nịch: "Lâm Uyển Bạch, người tôi qua chính là em!"

Sáng nay tỉnh dậy, trong phòng chỉ còn lại một mình anh, nhưng mùi hương sau một màn kích tình thì chưa hề tan biến. Ga giường lộn xộn. Cho dù tối qua ý thức mơ hồ do thuốc tác động nhưng anh vẫn biết đã xảy ra chuyện gì.

Không thể là vị hôn thê Lục Tịnh Tuyết vì anh lúc đó không nảy sinh bất kỳ kích động nào.

Người gần như xuất hiện trong đầu ngay lập tức chính là cô. Vì ngoài cô ra, không ai gọi cả họ lẫn tên anh cả. Cô liên tục: Hoắc Trường Uyên, đừng... Hoắc Trường Uyên, tôi không muốn... Hơn nữa người có thể xuất hiện trong phòng của Hoắc Dung cũng chỉ có mình cô!

Sau khi mọi chuyện xảy ra, anh không hề tìm Hoắc Dung chứng thực, nhưng bây giờ cũng không cần nữa.

Có điều, điểm khiến anh bất ngờ là cơ thể của họ lại hòa hợp đến vậy, giống như đã xảy ra chuyện triền miên ấy vô số lần rồi...

Lâm Uyên Bạch thấy không giấu giếm được nữa cũng từ bỏ, đành nói: "Cho dù là tôi thì sao? Hoắc Trường Uyên, chúng ta đều trưởng thành cả rồi, lẽ nào chơi xong anh lại cần chịu trách nhiệm?"

"Chơi?" Hoắc Trường Uyên trầm giọng lặp lại.

"Không sai!" Lâm Uyên Bạch nắm chặt tay lại, âm thầm hít sâu, cố gắng nói bằng giọng thản nhiên: "Tôi hoàn toàn không quá quan trọng việc này. Người trưởng thành phát sinh chút quan hệ là chuyện quá bình thường. Những năm sống ở nước ngoài, tôi đã sớm quen với văn hóa phương Tây của họ rồi!"

Nét mặt Hoắc Trường Uyên sa sầm lại, từng câu từng chữ như bật ra từ kẽ răng: "Vậy sao? Nếu em thấy thoải mái như vậy, chi bằng chúng ta ôn

lại đêm qua?"

Anh đưa tay ôm chặt eo cô, nâng người cô lên rồi tách chân cô ra để bế cô lên người.

Hai cơ thể áp sát vào nhau, đủ để khiến bụng dưới của anh căng thẳng.

Dưới ánh đèn, trong đôi mắt anh chỉ toàn những mùi nguy hiểm.

"Hoắc Trường Uyên, anh thả tôi xuống..."

Lâm Uyên Bạch hoang mang bối rối, cảm giác lòng bàn tay anh như đang thiêu cháy da thịt mình.

Trong lúc đó, bờ môi mỏng của anh đã đặt xuống một nụ hôn, hơn nữa càng lúc càng sâu, trên eo chợt cảm thấy mát lạnh.

Ý thức được anh không đùa giỡn, khắp người toát ra một nguồn sức mạnh quyền thế, dường như còn cả tiếng thất lung kim loại bật mở, Lâm Uyên Bạch lo lắng không tưởng. Đang đứng lúc không biết phải làm sao, sau cửa chợt có tiếng ồn ào, còn cả tiếng khóa bị xoay vặn.

"Phục vụ, cậu mau tới đây xem sao, cửa phòng vệ sinh chỗ này bị làm sao vậy, không mở ra được!"

"Anh đợi một chút, tôi sẽ tìm chìa khóa ngay!"

Tiếng bước chân rất nhanh, hình như người phục vụ đã chạy đi tìm chìa khóa rồi.

Lâm Uyên Bạch cắn môi nhắc nhở anh: "Hoắc Trường Uyên!"

Sức mạnh trên người chợt nhẹ bẫng, cuối cùng Hoắc Trường Uyên cũng thả cô ra, đồng thời sửa sang lại áo sổng cho cô, sau đó từ bên trong vặn

mở cửa.

Lâm Uyển Bạch sắp vùi đầu xuống đất tới nơi, nhất là khi thấy ánh mắt của người phục vụ cầm chìa khóa tới và rất nhiều vị khách, quả thực khiến cô xấu hổ tới mức muốn đập đầu chết luôn.

Ngược lại, Hoắc Trường Uyên đút hai tay vào túi quần, thản nhiên bước ra ngoài.

Dọc đường, Lâm Uyển Bạch không hề ngẩng đầu lên.

Khi trở lại bàn ăn, thức ăn đã sớm được bung lên hết, Hoắc Dung đang gỡ xương cá cho bánh bao nhỏ. Sau khi nhìn thấy họ, bà nhướng mày rất cao: "Cô bảo này, cả hai đứa không phải đều trùng hợp bị rơi trong nhà vệ sinh đấy chứ?"

"Không ạ..." Lâm Uyển Bạch đỏ mặt.

Bên cạnh có người phục vụ đi ngang qua, cô cũng cảm thấy đôi phương đang nhìn mình.

"Vậy thì mau ăn đi, thức ăn nguội hết cả rồi!" Hoắc Dung quét mắt nhìn lướt qua bờ môi hơi sưng và áo trên hơi nhăn nhúm của cô, cười mỉm cười: "Trường Uyên, cháu cũng chưa ăn phải không, cô vừa bảo phục vụ lấy thêm bát nữa!"

"Vâng." Hoắc Trường Uyên gật đầu.

"Rau cải trắng, sao không ăn đi?" Hoắc Dung quan tâm hỏi.

Lâm Uyển Bạch lặng lẽ cầm đĩa lên, chỉ có điều không còn tâm trạng ăn uống gì.

Cô chú ý thấy bánh bao nhỏ từ lúc mình về bàn tới giờ cứ chớp chớp đôi mắt to tròn nhìn mình chăm chăm, giống như muốn nhìn ra điều gì từ cô vậy.

"Đậu Đậu sao vậy..." Lâm Uyên Bạch khó hiểu hỏi.

Bánh bao nhỏ nghiêng đầu, khuôn mặt nhỏ lộ vẻ nghi hoặc, rồi hỏi: "Uyên Uyên, bà cô nói papa vào trong nhà vệ sinh sẽ giở trò lưu manh với cô. Trò lưu manh là gì thế ạ?"

Trong đầu bánh bao nhỏ chỉ toàn nghi hoặc.

Sau khi thức ăn bê lên hết, mãi không thấy họ quay trở về, nó sốt sắng bò xuống ghế bảo Hoắc Dung đưa mình đi tìm. Nhưng Hoắc Dung không đồng ý, đồng thời nói với nó bây giờ không thể đến đó được, papa đang giở trò lưu manh với Uyên Uyên...

"Uyên Uyên, giở trò lưu manh là gì ạ?"

Bánh bao nhỏ có vẻ cực kỳ muốn tìm hiểu về từ này, kiên quyết gạn hỏi.

Đối diện với ánh mắt trong sáng ngây thơ của thằng bé, mặt Lâm Uyên Bạch đỏ như sắp rỉ máu: "À..."

Thấy hai cô cháu nhà kia không hề có ý giải vây hộ, người trước chỉ mỉm cười, ánh mắt giả hoạt, còn người sau tỏ thái độ như chuyện không liên quan đến mình.

Đến tận khi cô bị bánh bao nhỏ nhìn đến sắp sụp đổ, Hoắc Trường Uyên cuối cùng mới lên tiếng: "Về nhà bố nói cho con biết."

Bánh bao nhỏ bĩu môi, không hỏi tiếp nữa.

Nghĩ cũng đủ biết, bữa cơm này bản thân Lâm Uyển Bạch không rõ mình đã ăn những gì.

Sau khi kết thúc, dưới sự khăng khăng của Hoắc Dung, không còn nghi ngờ gì, cô ngồi chiếc Land Rover của Hoắc Trường Uyên trở về.

Ngoài cửa xe, đèn đường lướt qua vùn vụt, Lâm Uyển Bạch xóc bánh bao nhỏ trong lòng lên. Từ lúc ra khỏi quán, thằng bé liên tục ngáp ngủ, lên xe không lâu đã ngủ gục trong lòng cô, cái miệng nhỏ há ra, cực kỳ đáng yêu.

Hoắc Trường Uyên ngồi một mình trên ghế lái, hai tay nắm chặt vô lăng.

Khi cô vô thức ngược lên, tầm nhìn vừa hay chạm phải đôi mắt ấy trong gương chiếu hậu.

Tim chợt run lên, Lâm Uyển Bạch hoảng loạn quay đi.

Hạ cửa xe xuống một chút, có gió đêm thổi vào, cô mới cảm thấy nhịp thở dần suôn sẻ hơn. Sợ làm lạnh bánh bao nhỏ, cô cũng nhanh chóng nâng cửa lên.

Hai mươi phút sau, chiếc ô tô dừng bên dưới tòa nhà chung cư.

Hoắc Dung ngồi chơi game bên cạnh suốt dọc đường, lúc này buông điện thoại ra đưa tay về phía cô: "Rau cải trắng, trao Đậu Đậu cho cô!"

"Vâng!" Lâm Uyển Bạch gật đầu.

Cô cẩn thận trao lại bánh bao nhỏ. Nó ngủ rất say, chìm đắm trong giấc mơ ngọt ngào. Cô nhìn mà thấy lòng mềm nhũn, không nhin được, quệt tay qua mặt nó rồi mới quyen luyến thu tay về.

Lâm Uyển Bạch nói với Hoắc Dung: "Cô à, vậy cháu về trước!"

"Đi đi, đi đi!" Hoắc Dung vẫy tay với cô.

Sau khi thấy cô đẩy cửa ra, quả nhiên cánh cửa ghé lái cũng đồng thời bị đẩy ra ngoài.

Hai chân Lâm Uyển Bạch vừa chạm đất, bóng dáng cao lớn của Hoắc Trường Uyên đã tới trước mặt.

"Liên quan tới chuyện tôi qua..."

Liếm môi một chút, cô chủ động lên tiếng: "Tôi thật sự không quá để tâm, cũng hy vọng anh sớm quên được! Ở nước ngoài, mấy chuyện này rất phổ biến, chuyện nam nữ trưởng thành gặp nhau và quan hệ gần như là chuyện cơm bữa... À, thế nên anh đừng quá áp lực!"

Câu nói ấy rất chân thành, thậm chí cả ánh mắt cô nhìn anh cũng đầy chân thành.

Hoắc Trường Uyên sa sầm mặt mày, hừ một tiếng lạnh lùng: "Em phải tay sạch sẽ quá nhỉ!"

"..." Lâm Uyển Bạch cắn môi.

Ngữ khí này...

Sao nghe lại thấy có chút ai oán thế nhỉ!

Bị anh nhìn đến đầu óc tê rần, Lâm Uyển Bạch thì thầm một câu: "Tôi vào trước..."

Giống như sợ bị anh giữ tay lại lần nữa, cô bước rất nhanh, không dám ngoảnh đầu lại, đi một mạch vào trong thang máy.

...

Sau khi vào nhà, Tang Hiểu vẫn chưa về, trong nhà im phăng phắc. Lâm Uyên Bạch thay dép vô thức đi tới bên cửa sổ, nhìn xuống dưới qua lớp cửa kính. Hoắc Trường Uyên vẫn đang đứng đó, ngẩng đầu nhìn lên.

Dáng vẻ đó như đặc biệt đợi xem cô đã về tận nhà chưa vậy.

Lâm Uyên Bạch vội lùi sau hai bước. Đợi khoảng mười giây sau, cô mới thăm dò ngó xuống, đúng lúc chiếc Land Rover trắng vừa sáng đèn đuôi xe phóng vút đi.

Tắm rửa xong, cũng chưa vội buồn ngủ, thấy không còn sớm nữa, cô đang định gọi điện thoại cho Tang Hiểu Du thì di động đồ chuông trước. Là một tiếng chuông báo tin nhắn rất ngắn.

Tôi và Đậu Đậu về tới nhà rồi.

Lâm Uyên Bạch đọc được dòng chữ trên màn hình: "..."

Tin nhắn này có nghĩa là gì, sao như đang báo cáo với cô quá vậy.

Do dự không biết có nên nhắn lại một tin hay không đúng lúc này di động lại đồ chuông.

Khi thấy cái tên trên màn hình không phải "Hoắc Trường Uyên", Lâm Uyên Bạch thở phào nhẹ nhõm, cô bắt máy, đặt lên tai.

Ở đầu kia là giọng nam giới dịu dàng: "Hello~"

...

Chập tối hôm sau, kết thúc buổi phỏng vấn, Lâm Uyên Bạch không về nhà ngay mà bắt xe tới thẳng một nhà hàng.

Vì là giờ ăn nên thực khách đã rất nhiều, cô nhìn ngó vào bên trong tìm kiếm.

Trên một chiếc bàn góc trong cùng, có người vẫy tay với cô, chất giọng y hệt như trong điện thoại tới qua: "Tiểu Bạch, come here!"

Lâm Uyển Bạch nhìn về phía có tiếng gọi, liền nhìn thấy một người đàn ông đang đứng mặc bộ vest đen, thắt chiếc cà vạt màu xanh dương, ngũ quan rất tuấn tú, trên mũi là một chiếc kính viền bạc, trông rất nho nhã, học thức.

"Diệp Tu!" Cô mỉm cười đi qua, biểu cảm hân hoan: "Đúng là anh thật rồi. Tôi qua nhận điện thoại em còn tưởng anh trêu em đấy. Sao anh lại tới Băng Thành?"

"Anh về đây thăm họ hàng thay bố mẹ. Trước kia anh từng kể cho em nghe đấy, bố mẹ anh cũng là người Băng Thành, còn nhớ không?"

"Vâng, em nhớ!" Lâm Uyển Bạch gật đầu.

Diệp Tu ngoài việc là đồng nghiệp của cô ở Canada còn có thể được coi là người bạn duy nhất của cô. Tuy rằng cũng có màu da vàng như cô, nhưng khác biệt ở chỗ anh là Hoa kiều, bố mẹ đã di cư sang Canada sống từ nhiều năm trước, sau đó sinh ra anh. Có điều từ nhỏ bố mẹ đã dạy anh tiếng Trung nên anh không nhiễm quá nhiều văn hóa phương Tây.

Cũng sau khi làm bạn cô mới biết bố mẹ anh cũng là người Băng Thành. Không ngờ lại gặp được đồng hương nơi đất khách quê người nên quan hệ giữa họ càng gần gũi hơn.

Diệp Tu đẩy cao kính lên, nụ cười cũng rất hiền từ: "Anh vừa xuống máy bay trưa nay, sau khi sắp xếp xong công việc thì chỉ ngồi đợi gặp em thôi!"

"Lần này anh định thăm người thân bao lâu?" Lâm Uyển Bạch mỉm cười hỏi tiếp: "Đúng rồi, anh đi rồi phía bệnh viện phải làm sao?"

"Thời gian vẫn chưa chắc chắn. Anh đang dịp nghỉ phép, cả năm ngoài có nghỉ ngày nào đâu, cũng nên thả lỏng bản thân một chút. Còn về bệnh viện, anh giao lại cho nhân viên độc lập giải quyết!" Nói xong, Diệp Tu nghiêm mặt nhìn cô: "Tiểu Bạch, dạo này em sao rồi?"

Lâm Uyển Bạch biết đối phương định hỏi chuyện gì, mỉm cười trả lời: "Vẫn ổn ạ..."

"Còn hay mơ thấy chuyện đó không?" Diệp Tu hỏi tiếp.

Nghe xong, biểu cảm của Lâm Uyển Bạch khựng lại, cô thành thật nói: "Mấy hôm vừa về nước, em có mơ thấy hai lần, về sau thì không mơ thấy nữa..."

Diệp Tu không chỉ là bạn bè bình thường mà còn là bác sỹ tâm lý của cô.

Năm đó cô sinh con ra và đẻ con mất ngay tại bàn mổ, rất lâu không thể bước ra khỏi bóng ma tâm lý này, cần phải đi tìm gặp bác sỹ tâm lý một thời gian dài. Hai người họ cũng vì chuyện này mà thêm gắn kết, sau này phát triển thành mối quan hệ bạn bè thân thiết.

"Vậy thì tốt rồi!" Diệp Tu thả lỏng hơn một chút rồi gật đầu: "Biết em về nước, sợ em tức cảnh sinh tình, anh vốn dĩ còn rất lo cho em đấy. Bây giờ xem ra em không tệ."

Lâm Uyển Bạch mỉm cười để anh yên tâm.

Người phục vụ mang thực đơn qua, đúng lúc ấy, di động của cô đổ chuông.

Lâm Uyên Bạch rút ra khỏi túi, nhìn thấy ba chữ "Hoắc Trường Uyên" hiển thị trên màn hình...

~Hết chương 228~

*Tù mó râu: "Cô thấy thanh niên này cũng rất khá, tuổi trẻ tài cao, hình như còn rất có tiếng ở nước ngoài! Cậu ấy và Rau cải trắng có vẻ rất xứng đôi. Trường Uyên, cháu thấy sao?"

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 229

Cô co rút ngón tay lại, ngáp ngừng mấy giây cuối cùng vẫn không bắt máy.

Diệp Tu ngồi đối diện giữ vững nụ cười mỉm. Từ xưa đến nay anh ấy luôn phong độ và ga lăng như vậy, không bao giờ chủ động hỏi chuyện gì, chỉ ngồi lật giở thực đơn.

Lâm Uyên Bạch chuyển di động về trạng thái im lặng, cho đến khi màn hình chịu tối đi mới thôi.

Khi chuẩn bị bỏ vào trong túi, di động lại sáng lên lần nữa, có điều lần này không phải Hoắc Trường Uyên gọi đến mà là Hoắc Dung. Cô nhíu mày, cân nhắc đôi ba lần mới bắt máy: "À lô, cô ạ..."

"Rau cải trắng, đang ở nhà đấy à? Cô qua tìm cháu được không?" Hoắc Dung mỉm cười nói.

"Dạ không, cháu đang ra ngoài ạ..." Lâm Uyên Bạch trả lời.

"Vậy vừa hay, có muốn đi ăn cơm không?" Hoắc Dung tiếp tục hỏi cô.

"Dạ thôi..." Lâm Uyên Bạch nhìn về phía đối diện, giải thích: "Cháu đã hẹn bạn, giờ đang ăn rồi."

"Ăn ở đâu vậy?" Hoắc Dung hỏi đại.

Lâm Uyên Bạch thành thật trả lời: "Ăn ở đối diện quán Tây lần trước chúng ta ngồi..."

Hoắc Dung nghe xong không nói thêm gì nữa: "Cô biết rồi, cháu ăn đi!"

Cô ngắt điện thoại xong, Diệp Tu mới mỉm cười lên tiếng: "Anh vừa gọi hai món đặc sản của quán này. Tiểu Bạch, trước kia em sống ở đây nhiều năm, em gợi ý đi!"

"Ừm, để em xem xem!" Lâm Uyên Bạch gật đầu, cũng đón lấy thực đơn gọi vài món.

Gập thực đơn lại, Diệp Tu rót cho cô một cốc nước, khác hẳn với dáng vẻ nghiêm chỉnh ban nãy, lúc này thêm vài phần trêu chọc: "Thường xuyên nghe em nhắc về Băng Thành, lúc nào cũng nói là món ăn quê hương ngon nhường nào. Nói gì thì nói, em cũng phải khao anh bữa này đây!"

"Có gì đâu!" Lâm Uyên Bạch bật cười.

"Sao em cứ nhìn anh mãi thế?" Thấy cô nhìn mình suốt, Diệp Tu hỏi.

Lâm Uyên Bạch giải thích: "Ở Trung Quốc em có một người bạn, anh ấy cũng là bác sỹ. Hình như bác sỹ các anh ai cũng vậy, mặc áo blouse trắng vào hoặc lúc đang nói về bệnh tật thì đều như biến thành một người khác vậy, trên người như tỏa hào quang ấy!"

"Vậy em thích con người nào của anh hơn?" Diệp Tu vờ vu vơ hỏi.

"Đều rất tốt mà..." Lâm Uyên Bạch nhún vai.

Diệp Tu một lần nữa bật cười, nụ cười lan tràn vào tận nụ cười phía sau cặp kính.

Cả hai đều không uống rượu, thế nên tốc độ dùng bữa rất nhanh. Diệp Tu đề nghị đưa cô ra bên bờ sông đi dạo một lát, nên cả hai không lãng phí thời gian nữa, đồng loạt đứng dậy.

Tới quầy thu ngân, khi Lâm Uyên Bạch định thanh toán thì bị ngăn lại: "Anh bảo để em mời cơ mà..."

"Để phụ nữ trả tiền không phải là hành động của một người đàn ông ga lăng!" Diệp Tu khẳng khái nói.

Lâm Uyên Bạch khó xử, đành mặc kệ anh.

"Rau cải trắng!"

Phía sau bỗng nhiên vang lên một giọng nữ quen thuộc.

Lâm Uyên Bạch quay đầu lại liền nhìn thấy Hoắc Dung xách một chiếc túi, thướt tha đi tới: "Cô giới thiệu hai vị khách nước ngoài cho Trường Uyên, vừa kết thúc buổi họp liền ra đây ăn cơm, không ngờ cháu cũng ở đây, đúng là trùng hợp thật!"

Trùng hợp sao...

Nửa tiếng đồng hồ trước, cô vừa mới thông báo nhà hàng nơi mình đang ngồi...

Lâm Uyên Bạch mím môi nhìn ra phía sau. Hoắc Trường Uyên mặc chiếc áo vest đen được cắt may thủ công, hai tay dứt túi quần. Nhìn cách ăn mặc của hai người họ và hai người nước ngoài đi bên cạnh, có vẻ như đúng là họ vừa kết thúc công việc đi sang đây.

Lúc này Diệp Tu vừa thay toán xong đi tới bên cạnh cô. Hoắc Dung cũng phát hiện ra: "Rau cải trắng, cậu đây là..."

"Là một người bạn của cháu ở nước ngoài." Lâm Uyển Bạch giới thiệu.

"Chào mọi người, cháu là Diệp Tu, đây là danh thiếp của cháu." Diệp Tu rút tấm danh thiếp từ trong túi ra.

"Ồ, bác sỹ hả! Chàng trai, tuổi trẻ tài cao đấy!" Hoắc Dung đón lấy, liên tục khen ngợi, còn uể oải nói một câu: "Rau cải trắng, chẳng trách lần trước cô nói sẽ giới thiệu bạn trai cho cháu, cháu không đồng ý, hóa ra có người mới rồi!"

Bà gần như vừa dứt lời, Lâm Uyển Bạch đã cảm nhận được ánh mắt âm u của Hoắc Trường Uyên liếc qua.

"Không phải đâu ạ..." Cô muốn giải thích nhưng lại cảm thấy không cần thiết. Cô kéo Diệp Tu định đi khỏi đó: "Cô à, bọn cháu còn có việc, xin phép đi trước ạ!"

Ra khỏi nhà hàng, Lâm Uyển Bạch vẫn còn cảm thấy ánh mắt đó hiển hiện sau lưng.

Ngay cả Diệp Tu cũng bất giác giơ tay xoa xoa lên gáy, vô thức cảm thấy lạnh sống lưng.

Đánh xe đi tới bờ sông, giờ này bên sông có rất nhiều người, phía xa xa là những nhà hàng đèn đuốc sáng choang bên bờ sông. Gió sông phả vào mặt, rất lạnh nhưng cũng tạo cảm giác dễ chịu. Đi dạo khoảng nửa tiếng, uống thêm một cốc café, họ mới ra về.

Lâm Uyển Bạch vốn định nói mình có thể tự về nhưng Diệp Tu khẳng định làm một người phong độ, đưa cô về tận nhà.

...

Chiếc taxi dừng dưới tòa nhà chung cư. Cô thấy Diệp Tu bước xuống cùng mình, bèn trả lại áo khoác cho anh: "Diệp Tu, anh mau về đi, bye bye!"

"Bye!" Diệp Tu gật đầu vẫy tay.

Nhìn bóng dáng cao vút của anh ấy ngồi vào trong xe, Lâm Uyên Bạch mỉm cười nhìn theo đến khi nó đi khuất.

Diệp Tu xưa nay vẫn luôn rất phong độ, dịu dàng nho nhã. Ở Canada không chỉ ở bệnh viện của anh ấy, còn cả trong tòa soạn của cô cũng có rất nhiều cô gái đổ anh ấy. Không biết sau này anh ấy sẽ có một nửa ra sao nhưng dù có ra sao thì người ấy cũng cực kỳ may mắn.

Lâm Uyên Bạch tự cười mình nhiều chuyện rồi quay vào trong.

"Ding!"

Cửa thang máy từ từ mở ra, cô bước ra ngoài.

Cô cúi đầu tìm chìa khóa trong túi xách, khi ngược lên, động tác chợt khựng lại.

Trước cửa, Hoắc Trường Uyên đứng yên đó, trong tay kẹp điều thuốc đang cháy, bên cạnh đôi giày da còn vài đầu lọc rơi ở đó, xem ra anh đã đứng ở đây rất lâu rồi, biểu cảm khó nhận ra anh đang nghĩ gì.

Chất giọng trầm vang lên: "Về rồi à?"

"Hoắc Trường Uyên, sao anh lại ở đây..." Lâm Uyên Bạch sửng sốt.

"Đợi em." Hoắc Trường Uyên đáp.

"..." Lâm Uyên Bạch nuốt nước bọt.

Hoắc Trường Uyên bất ngờ dập tắt điều thuốc trong tay, sải bước đi về phía cô: "Em và hắn ta đã từng xảy ra chưa?"

"Vớ ai..." Cô ngẩn người lùi nửa bước về sau.

"Gã đeo kính đó!" Hoắc Trường Uyên dòn ép, ánh mắt sắc lẹm.

Bây giờ Lâm Uyển Bạch mới hiểu ra anh đang ám chỉ Diệp Tu, nhưng cô vẫn thấy khó hiểu: "Xảy ra chuyện gì?"

"Em nói đã sống ở nước ngoài nhiều năm, sớm quen với văn hóa phương Tây của họ, nam nữ thành niên xảy ra quan hệ là chuyện thường như cơm bữa, vậy em và hắn đã từng chưa?" Mũi giày da của Hoắc Trường Uyên đã chạm vào mũi chân cô, cả người anh toát ra một khí thế bức người.

"Chuyện này hình như không liên quan đến anh thì phải..." Lâm Uyển Bạch cắn môi.

"Chuyện từng làm với tôi cũng từng làm với hắn rồi sao?" Đôi mắt Hoắc Trường Uyên nheo lại thành một đường thẳng, ánh lên một tia sáng ớn lạnh, anh đột ngột cất cao giọng: "Trả lời tôi, có từng hay không!"

Lâm Uyển Bạch sợ hãi vì ánh mắt của anh, vô thức trả lời: "Không, chúng tôi không từng..."

"Không từng?" Hoắc Trường Uyên hơi động đuôi mày.

"Không hề..." Lâm Uyển Bạch lắc đầu.

Đuôi mắt căng thẳng của Hoắc Trường Uyên chột thả lỏng, bờ môi nở một nụ cười mãn nguyện, anh khẽ vỗ lên đầu cô: "Ngoan!"

Cửa thang máy kêu lên một tiếng rồi mở ra sau đó đóng lại.

Lâm Uyên Bạch vặn mở ổ khóa, tầm mắt vẫn còn quay lại ngẩn ngơ nhìn theo thang máy.

Trên hành lang vẫn thoang thoảng mùi thuốc lá đầu đây. Bóng dáng cao lớn kia đã đi lâu rồi mà cô vẫn chưa thể hoàn hồn lại. Lẽ nào anh đợi trước cửa nhà cô lâu như vậy chỉ để xác nhận chuyện này?

Vậy thì cũng rảnh quá đây...

Lâm Uyên Bạch thật không thể hiểu nổi.

Nghe thấy tiếng mở cửa, Tang Hiểu Du vừa ngáp vừa từ phòng ngủ đi ra ngoài: "Tiểu Bạch, cậu về rồi à?"

"Ừm, mình về rồi..." Lâm Uyên Bạch gật đầu.

Khi đóng cửa lại, cô một lần nữa nhìn ra thang máy, rồi bất giác giơ tay xoa xoa đầu.

Xúc cảm từ lòng bàn tay thô ráp ấy hình như vẫn còn.

...

Ánh nắng mai rất đẹp, chiếc Land Rover trắng đậu trong sân, Hoắc Dung liếc nhìn, khoanh tay trước ngực đi vào trong biệt thự.

Sau khi bà đi vào, người bảo mẫu được thuê về tới đón. Bà chào hỏi một tiếng, sau khi hỏi hai bố con đang ở đâu liền đi về phía nhà ăn. Tới cửa, bà nhìn thấy một lớn một nhỏ ngồi trước bàn ăn. Nhỏ thì sung xia mặt mày, dáng vẻ không vui vẻ gì, lớn cũng không quá nhiều cảm xúc.

"Bầu không khí này là sao?" Hoắc Dung thấy vậy nghi hoặc.

Thím Lý đánh mắt nhìn vào trong bếp, nhỏ giọng giải thích: "Lục tiểu thư sáng sớm đã tới rồi!"

Hoắc Dung nhướn mày, sau khi vào trong hăn quả nhiên nhìn thấy một bóng dáng cao ráo, đeo một chiếc tạp dề rất ra dáng, tay bê ra hai cốc nước hoa quả mới ép, nụ cười hiền thực như một người vợ vậy.

"Trường Uyên, đây là nước hoa quả em mới ép. Anh và Đậu Đậu nếm thử đi, sáng sớm uống nước hoa quả rất có dinh dưỡng đấy!"

Hoắc Dung mỉm cười xen ngang: "Ồ, xem ra cô đến đúng lúc rồi!"

"Cô, cô qua rồi ạ!" Tuy rằng biết đối phương không thích, Lục Tĩnh Tuyết vẫn gọi như vậy, hỏi rất ngoan ngoãn: "Cô ăn sáng chưa ạ. Không biết là cô đến, để cháu ép thêm một cốc nữa cho cô!"

"Không cần đâu, tôi ăn sáng ở khách sạn rồi!" Hoắc Dung xua tay, cũng lười so đo với cô ta vụ xưng hô, kéo ghế ngồi xuống.

"Trường Uyên, vậy anh nếm thử đi!" Lục Tĩnh Tuyết chuyển sang nhìn Hoắc Trường Uyên, dịu dàng nói.

Hoắc Trường Uyên liếc nhìn cốc hoa quả ép trước mặt, nhú mày.

"Đợi chút!" Hoắc Dung bắt ngờ lên tiếng khi anh còn chưa đưa tay ra, cầm lấy cốc nước của anh, cười mà như không cười: "Để cô uống trước một hớp, lỡ như bên trong lại bỏ thứ gì đó không nên bỏ thì biết làm sao! Cháu nói phải không, Tĩnh Tuyết?"

Sắc mặt Lục Tĩnh Tuyết hơi gượng gạo, cô ép ra nụ cười và nói: "Cô à, cô thật biết đùa!"

Hoắc Dung mỉm cười không nói gì, sau khi uống mấy hớp, bà cố tình chép miệng.

Hoắc Trường Uyên vốn dĩ cũng không có ý động vào, anh liếc sang bên cạnh dặn dò thím Lý: "Thím Lý, pha cho tôi tách café đen, buổi sáng tôi vẫn quen uống café hơn."

"Vâng, thưa cậu!" Thím Lý đáp ngay.

Sắc mặt Lục Tịnh Tuyết cứng hẳn. Cô ta biết sau chuyện lần trước ở khách sạn, Hoắc Trường Uyên chắc chắn đã giận nên đã đặc biệt qua đây từ sáng sớm để chuẩn bị bữa sáng, vì muốn anh tha thứ cho mình. Nhưng còn chưa kịp vào vấn đề chính, không ngờ Hoắc Dung cũng tới.

Rõ ràng là nếu tiếp tục cô ta sẽ tốn công mà chẳng ích gì.

"Cô, Trường Uyên, vậy em xin phép về trước!" Lục Tịnh Tuyết giả vờ đánh mắt nhìn di động, lấy lùi làm tiến.

"Ừm." Hoắc Trường Uyên bình tĩnh nói.

Lục Tịnh Tuyết tháo tạp dề ra trao lại cho thím Lý, cố tình chậm chạp một chút. Nhưng đến tận khi cô ta cầm túi xách đi ra ngoài, đám cô cháu trong phòng ăn cũng không ai níu giữ cô ta dù chỉ mang tính tượng trưng. Cô ta đành ỉu xìu rời đi.

Thím Lý tiễn cô ta ra về rồi quay lại, sắc mặt bánh bao nhỏ rõ ràng tươi tỉnh hơn nhiều.

Hoắc Trường Uyên cầm cốc café lên nhấp một ngụm, vô tình lên tiếng: "Cô à, ngoại thành mới mở một khu vườn câu cá mới. Hôm qua cháu ngồi ăn với tổng giám đốc bên đó, ông ấy có cho cháu vài vé mời. Ngày mai là

Chủ Nhật, cháu không có công việc gì, định dẫn theo Đậu Đậu và cô qua đó chơi một hôm, cô hẹn cả cô ấy nữa!"

"Cô bảo mà, cháu nào có hiếu thuận như vậy thì ra còn ý đồ khác!" Hoắc Dung nghe được câu cuối cùng, bỗng chốc chép miệng thành tiếng, nhìn ra cửa sổ phá lên cười: "Gần đây thời tiết đang đẹp. Quả thật rất thích hợp để ra ngoại ô câu mấy con cá!"

"Cô chắc chắn hẹn được cô ấy đi cùng chứ?" Nhưng đây mới là việc Hoắc Trường Uyên quan tâm.

"Đương nhiên rồi!" Hoắc Dung tràn đầy tự tin, xoa đầu bánh bao nhỏ ngây ngô ngồi bên cạnh.

...

Chập tối, Lâm Uyển Bạch và Diệp Tu hẹn nhau đi ăn cơm.

Đối với cô mà nói, đối phương không chỉ là bạn thân mà trong lòng cô còn có sự cảm kích. Nếu không có anh ấy kiên nhẫn điều trị, e rằng cô chưa thể dễ dàng vượt qua ám ảnh như thế. Thế nên tối qua khi anh ấy khẳng khái đòi trả tiền, cô đã quyết định hôm nay tìm một quán đặc sản thật ngon mời anh ấy một bữa.

Tuy rằng cô cũng đã rời khỏi Băng Thành nhiều năm nhưng chung quy vẫn phải làm tròn trách nhiệm chủ nhà.

"Xin lỗi, em nhận điện thoại một chút!"

Cô nói xong, đặt di động lên tai: "Alô, cô ạ?"

"Rau cải trắng, mai cùng đi chơi đi!" Giọng Hoắc Dung rất có sức truyền nhiễm.

"Chơi ă?" Lâm Uyên Bạch kinh ngạc.

"Đúng!" Hoắc Dung nói nhẹ nhàng: "Ngoài ngoài ô mới mở một khu vườn câu cá, rất đáng chơi thử đây! Trời đẹp như vậy, trong thành phố cũng không có trò gì thú vị. Ngày mai mọi người định đưa Đậu Đậu ra đó chơi, đông mới vui, cháu cũng qua nhé?"

Lâm Uyên Bạch không bỏ qua hai chữ "mọi người".

Chúng tỏ Hoắc Trường Uyên nhất định cũng có mặt.

"Cháu thôi ă..." Lâm Uyên Bạch khéo léo chối từ.

"Đi đi! Ngày mai là Chủ Nhật, chắc cháu cũng không có việc gì! Hơn tám giờ mọi người qua đó, không đi qua đêm đâu, tối là về ngay thôi, không làm lỡ dở việc gì! Nếu thật sự cháu không muốn tới, cô cũng không ép, chỉ là..." Nói tới đây, Hoắc Dung cố tình dừng lại, thở dài: "Đậu Đậu nó rất muốn đi chung với cháu!"

"Cháu..." Lâm Uyên Bạch bứt rứt.

Hoắc Dung không đợi cô nói xong đã nói tiếp: "Chắc cháu không biết, thằng bé này thật ra sợ người lạ lắm, phần nhiều là ở trong nhà, ít có dịp ra ngoài chơi. Trước kia ông nội nó muốn đưa nó đi chơi cũng rất khó! Nhưng vừa nghe nói có cháu, nó lập tức đồng ý ngay, còn vui lắm! Trẻ con tuổi này nên ra ngoài chơi nhiều một chút. Rau cải trắng, cháu mà không đến cô nghĩ Đậu Đậu sẽ rất hụt hẫng..."

Miêu tả đầy sống động, Lâm Uyên Bạch tựa hồ còn nhìn thấy cả hình ảnh bánh bao nhỏ xịu vai trước mặt.

Cô đấu tranh vài giây trong lòng, cuối cùng vẫn mềm lòng: "Thôi được rồi, cháu sẽ đi..."

"Vậy quyết định thế nhé, ngày mai cô qua đón cháu!" Hoắc Dung mỉm cười trả lời.

Ngắt máy xong, Lâm Uyên Bạch thở dài, muốn nuốt lời cũng không kịp nữa.

Cẩn môi nhìn màn hình một lúc lâu, cô chợt nghĩ ra điều gì, ngẩng đầu nhìn về phía đối diện: "Diệp Tu..."

...

Sáng hôm sau, Lâm Uyên Bạch nhận được điện thoại của Hoắc Dung bèn đeo balo đi xuống nhà.

Từ trong tòa chung cư đi ra, cô đã nhìn thấy chiếc Land Rover trắng đỗ ở đó. Hoắc Trường Uyên dựa nghiêng người bên cạnh xe, hai tay đút túi quần, hiếm lắm mới thấy anh mặc một bộ đồ thoải mái, nhưng vẫn là màu đen, bên trong là chiếc áo phông cổ chữ V màu trắng, lộ ra xương quai xanh.

Do tư thế đứng, một chân anh hướng về trước, để lộ ra cổ tất màu đen.

Ánh nắng rải một lớp nhẹ nhàng màu vàng cam lên người anh, khiến khuôn mặt cương nghị ấy càng thêm nổi bật, nhất là đôi mắt sâu của anh, khiến người ta vô tình cũng có thể rơi xuống mắt xác.

Phóng tầm mắt nhìn qua, cô hoảng loạn cụp mắt xuống.

Lâm Uyên Bạch nghĩ mình đã qua cái thời ham mê nhan sắc của đàn ông lâu lắm rồi, không ngờ vẫn còn thất thần vì anh.

Hoắc Dung mặc đồ thể thao mở cửa ghế sau xe, nháy mắt với cô. Bánh bao nhỏ ngồi bên có vẻ vẫn chưa hoàn toàn tỉnh giấc, dáng vẻ lim dim rất

đáng yêu. Sau khi nhìn thấy cô, nó tỉnh táo hơn không ít: "Uyển Uyển~"

Lâm Uyển Bạch đưa tay ra quẹt khế vào khuôn mặt nhỏ phúng phính của nó.

Hoắc Trường Uyên thấy cô đi tới bèn đứng thẳng lên: "Lên xe đi!"

Lâm Uyển Bạch không di chuyển ngay mà cắn môi: "Thật ngại quá, có thể đợi một chút không..."

"Rau cải trắng, đợi gì vậy?" Hoắc Dung không hiểu.

Lâm Uyển Bạch há hốc miệng, đang định trả lời thì một giọng nam dịu dàng vang lên.

"Tiểu Bạch!"

Cô nghe thấy tiếng gọi vội đáp: "Diệp Tu!"

Một chiếc taxi dừng phía trước chiếc Land Rover. Một người đàn ông cao ráo bước xuống, tướng mạo tuấn tú, đeo cặp kính viền bạc trông lại càng học thức hơn.

"Thành thật xin lỗi, có phải tôi đến muộn rồi không, tôi sống khá xa chỗ này!" Diệp Tu áy náy nói.

"Không sao đâu!" Lâm Uyển Bạch lắc đầu, rồi nhìn về phía Hoắc Dung: "À... cô à, cô nói càng đông càng vui nên cháu dẫn theo một người bạn nữa, chắc không ngại chứ ạ?"

Nụ cười của Hoắc Dung không hề thay đổi: "Không ngại, không ngại!"

Người ta đã đến rồi, đâu thể đuổi người ta đi, đúng không. Thêm nữa, bà thì không cần giải thích, chỉ là có người...

Hoắc Dung nhìn sắc mặt cháu mình, nhanh chóng quay đi.

Sau khi chiếc xe đi ra khỏi thành phố, bắt đầu đi lên đường cao tốc. Vì có thêm một người nên hai người đàn ông ngồi phía trước còn Lâm Uyên Bạch và Hoắc Dung ngồi ghế sau.

Trong chiếc gương chiếu hậu treo phía trước cô vẫn cảm nhận được đôi mắt u ám đó trùng trùng nhìn mình.

Suốt cả quá trình, Lâm Uyên Bạch chỉ cúi đầu nói chuyện với bánh bao nhỏ, hoặc quay ra ngắm phong cảnh bên ngoài.

Khoảng nửa tiếng đồng hồ đi xe, sau khi ô tô dừng bánh, Hoắc Dung vừa ngủ một giấc cũng tỉnh dậy vươn vai: "Tới rồi à?"

"Tới rồi ạ..." Lâm Uyên Bạch gật đầu.

Đây có vẻ là một nơi giải trí, nghỉ dưỡng, giống như một trang viên nhỏ. Trang trí trước cổng vào cũng đầy tính nghệ thuật. Nơi này nằm tọa lạc bên bờ sông, đứng cách rất xa vẫn cảm nhận được gió sông thổi vào mặt.

Ngồi xe suốt cả đường, Lâm Uyên Bạch cúi đầu hỏi bánh bao nhỏ vẫn đang nằm ườn trong lòng mình: "Đậu Đậu, con muốn đi vệ sinh không?"

"Bảo bảo muốn~" Bánh bao nhỏ xấu hổ.

Lâm Uyên Bạch mỉm cười, bế thẳng bé xuống xe.

Bánh bao nhỏ thấy cô dẫn mình vào phòng vệ sinh nữ, bèn vùi mặt vào hõm cổ cô, quả thực xấu hổ không tưởng được.

Vừa đi đến trước cửa nhà vệ sinh, cái bóng cao lớn của Hoắc Trường Uyên trùm xuống phía sau. Anh đỡ lấy con trai, mặt sa sầm: "Tôi đưa nó

đi!"

Bánh bao nhỏ chưa kịp giãy giụa đã bị dẫn vào phòng vệ sinh nam.

Nhìn thấy hai cánh tay nhỏ giơ về phía mình, Lâm Uyên Bạch cũng chẳng biết phải làm sao.

Lúc này Diệp Tu đi tới bên cạnh cô, cũng đánh mắt vào nhà vệ sinh nam, do dự hỏi: "Tiểu Bạch, bạn em thấy anh không mời tự đến, liệu có khó chịu không?"

Lâm Uyên Bạch nghĩ tới khuôn mặt sa sầm nào đó, đáp ứng: "Không đâu, anh đừng suy nghĩ lung tung..."

"Ừm!" Diệp Tu mỉm cười.

Sau khi bánh bao nhỏ đi vệ sinh xong, họ đi bộ vào trong trang viên.

Sau khi vào đại sảnh lấy cần câu, họ theo các nhân viên đi ra bờ sông. Ở đây dựng rất nhiều tán ô, ngồi trên ghế câu cá sẽ không bị nắng. Đúng cách vài mét vẫn nhìn thấy có người đang thoải mái nằm ườn ra ghế dài.

Hoắc Dung không hứng thú gì với câu cá, sau khi tới nơi cũng tìm một chỗ để nằm rồi lấy iPad ra chuẩn bị xem phim.

Cảm nhận được bên cạnh có ai đó cũng nằm xuống, bà nhướn mày: "Cháu không đi câu cá à?"

"Không câu!" Hoắc Trường Uyên lạnh lùng, có vẻ rất khó chịu.

"Tên Diệp Tu phải không?" Hoắc Dung không nhịn được cười, cố tình lắc đầu cảm thán: "Cô thấy cậu thanh niên này cũng khá lắm, tuổi trẻ tài cao, hình như còn rất có tiếng ở nước ngoài! Cậu ấy và Rau cải trắng có vẻ rất xứng đôi. Trường Uyên, cháu thấy sao?"

"Cháu không biết!" Hoắc Trường Uyên bực dọc.

"Nhìn qua thế này, nếu ai không biết còn nghĩ là một nhà ba người nữa!"

Thấy anh nhắm mắt lại dáng vẻ không nhìn không phiên, Hoắc Dung bỗng nhiên kêu lên: "Cháu mau nhìn đi, hình như họ nắm tay rồi!"

Bà vừa dứt lời, người nằm ghế bên đã dựng dậy, đi qua đó.

Bánh bao nhỏ ra khỏi nhà vệ sinh giống như một cái đuôi nửa bước không rời Lâm Uyên Bạch, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng.

Diệp Tu đi theo thấy cô không định lấy cần câu bèn hỏi: "Tiểu Bạch, em không câu à?"

"Em không biết câu..." Lâm Uyên Bạch lắc đầu.

Cô không phải không có hứng thú như Hoắc Dung mà là không biết gì hết. Cô đồng ý đến đây cũng hoàn toàn là vì không muốn bánh bao nhỏ thất vọng. Thế nên cô chỉ định ngồi chơi với thằng bé, và nhìn mọi người câu cá.

"Diệp Tu, anh câu cá giỏi lắm à?"

"Cũng tạm, trước kia anh hay đi câu với bố!"

Lâm Uyên Bạch gật đầu, khen một câu: "Vậy thì anh rất lợi hại đấy!"

Diệp Tu dường như được cô khen đến ngại ngùng, ánh mắt sáng lên: "Em không biết cũng không sao, anh có thể dạy em, dễ học lắm!"

"Liệu có rất khó không?" Lâm Uyên Bạch lo mình học không nổi.

"Không đâu, dễ cực kỳ! Đầu tiên anh giúp em quấn dây câu, sau đó sẽ dạy em cách dùng cần câu!" Diệp Tu đẩy kính lên, tỉ mỉ dặn dò: "Nhưng lát nữa em câu phải hết sức cẩn thận. Em xem, trên này toàn là gai móc ngược, lỡ mà không cẩn thận bị móc vào thì không được kéo, kéo là sẽ đau đấy!"

"Ừm, em sẽ cẩn thận!" Lâm Uyên Bạch gật đầu.

Nghĩ ra chuyện gì đó, cô vội bế bánh bao nhỏ ngồi lên chiếc ghế nhỏ bên cạnh: "Đậu Đậu, con không được động vào đâu, biết không?"

"Bảo bảo ngoan lắm~" Bánh bao nhỏ cất giọng mềm nhũn.

Lâm Uyên Bạch không kìm được lòng, cúi xuống thơm nó một cái, lại thành công khiến thằng bé ngượng ngùng.

Cô không chú ý rằng, nhìn thấy cảnh ấy, đáy mắt Diệp Tu dâng lên một niềm ngưỡng mộ thoáng qua.

"Tiểu Bạch, mỗi câu treo xong rồi, bây giờ anh sẽ dạy em buông câu và thu dây!" Diệp Tu làm xong các công việc chuẩn bị xong thì nói với cô.

"Vâng." Lâm Uyên Bạch đón lấy cần câu.

Diệp Tu dịch chiếc ghế về phía trước một chút, ngồi gần cô hơn, vươn dài cánh tay sang bên cạnh cô, kiên nhẫn giảng giải từng bước một: "Em nắm vào chỗ này trước, sau đó dùng tay này lắc lắc thả dây từ từ từng chút một..."

"Bịch!"

Một tiếng động bất ngờ vang lên, Hoắc Trường Uyên đập mạnh dây câu sang bên cạnh.

~Hết chương 229~

*Tù mó rầu: "Em đã quan hệ với tôi, không định chịu trách nhiệm sao?"

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 230

Ngay cả chiếc thùng nhựa dùng để đựng cá câu được cũng lão đảo chực đổ, phát ra động tĩnh không hề nhỏ.

Hai con người đang ngồi học hỏi đều giật nảy mình, ngay cả bánh bao nhỏ ngồi bên cạnh cũng bất ngờ.

Sau khi cầm ghế nhỏ ngồi xuống, ánh mắt âm u của Hoắc Trường Uyên cứ nhìn chăm chăm về phía bên này, sự lạnh lùng nơi đáy mắt là không hề che giấu. Thời tiết rõ ràng là ngày xuân ấm áp nắng đẹp vậy mà anh khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo.

Dù là một người có định lực đến đâu, bị ánh mắt như vậy nhìn chăm chăm cũng không hề dễ chịu.

"Khụ!" Diệp Tu hắng giọng, buông tay ra: "Tiểu Bạch, cứ giống như ban nãy anh dạy em là được rồi. Em ngồi câu đi, nếu có gì không biết thì cứ hỏi anh. Câu cá không khó, chỉ cần tĩnh tâm lại là được!"

"Ừm, vâng..." Lâm Uyển Bạch gật đầu.

Một tay cô ôm bánh bao nhỏ, một tay cầm cần câu.

Ánh mắt mang một sự tồn tại cực kỳ lớn bên cạnh cuối cùng cũng tạm thời biến mất. Trong tầm mắt, cô có thể nhìn thấy anh vùng cánh tay, buông cần câu xuống mặt sông. Sau một màn sóng nước xôn xao, cá bắt đầu nổi lên.

Trong phút chốc, bờ sông trở nên yên ắng.

Diệp Tu nói không sai, câu cá quan trọng nhất là tĩnh tâm, bây giờ chỉ cần tĩnh tâm đợi dây câu động cũng là một cách để thử thách lòng kiên nhẫn của con người.

Lâm Uyển Bạch bắt giắc len lén liếc sang bên cạnh.

Hoắc Trường Uyên ngồi dạng hai chân ra ở đó, khuỷu tay chống lên đầu gối, ánh mắt cũng nhìn về phía mặt sông. Nhưng chẳng bao lâu sau, đầu mày anh quả nhiên hơi nhíu lại.

Cô không quá bất ngờ, hình như còn sớm biết sẽ như vậy.

Bởi vì Hoắc Trường Uyên vốn không phải người có lòng nhẫn nại gì. Máy môn như câu cá không thích hợp với anh, phải nhiệt huyết máu lửa như bắn súng hoặc bóng bàn thì mới hợp.

Thu lại ánh mắt, Lâm Uyển Bạch cũng tĩnh tâm hơn một chút.

Từ sau khi có sự gia nhập của Hoắc Trường Uyên, cô trở thành người ở giữa, bị hai người đàn ông kẹp hai bên trái phải, tóm lại là không hề thoải mái, cũng may có bánh bao nhỏ ở bên cạnh.

Lâm Uyển Bạch bắt giắc ôm thẳng bé chặt hơn một chút.

Trên mặt sông có động, có cá đã cắn câu. Diệp Tu ngồi bên vừa thu dây vừa cười với cô: "Tiểu Bạch, hình như anh câu được cá rồi!"

"Thật sao?" Lâm Uyển Bạch vội ghé qua xem.

Là một con cá chép nặng khoảng một cân, sau khi kéo lên thì được bỏ vào xô, nó bắt đầu bơi thoải mái.

Lâm Uyên Bạch mừng rỡ: "Con cá này cũng khá to đấy..."

"Ha ha, cũng tạm!" Diệp Tu bật cười.

Hoắc Trường Uyên giữ nguyên tư thế hừ một tiếng, biểu cảm khinh bỉ.

Lâm Uyên Bạch cắn môi, vẫn tốt bụng an ủi một câu: "À, Hoắc Trường Uyên, anh đừng sốt ruột, chắc cũng sắp câu được rồi..."

Hoắc Trường Uyên liếc xéo cô, sắc mặt lộ ra vài phần kiêu ngạo: "Lát nữa sẽ cho em biết thế nào mới gọi là cá to."

"..." Được thôi.

Bờ sông trở lại sự im lặng ban nãy. Lâm Uyên Bạch cảm giác mình đã cầm cần câu đến tê tay, cũng mãi không có động tĩnh gì. Cô đang chuẩn bị đặt cần lên giá thì dây câu bên phía Diệp Tu lại có động tĩnh.

Có vẻ khá nặng, Diệp Tu phải ngửa người ra sau, dùng cả hai tay: "Tiểu Bạch, em qua cầm xô giúp anh được không?"

Lâm Uyên Bạch đi qua, con cá chép nhảy nhót tán loạn đang được gỡ ra khỏi dây câu.

"Diệp Tu, anh lại câu được con nữa rồi!" Cô bất giác cảm thán.

"Anh cũng không ngờ luôn, chắc hôm nay anh hên đấy!" Diệp Tu khiêm tốn nói.

"Hình như còn nặng hơn con vừa rồi nhiều đấy!" Lâm Uyên Bạch ngòu xỏm bên chiếc xô, kéo tay bánh bao nhỏ, muốn cho nó trải nghiệm một chút: "Đậu Đậu, con có muốn sờ thử một chút không?"

Bánh bao nhỏ bình thường chỉ chơi cá vàng nhỏ, chưa chạm vào những con cá sống to thế này bao giờ nên hơi nhút nhát. Nhưng dưới ánh mắt cổ vũ của cô, nó dũng cảm chìa tay ra.

Nó chọc chọc vào đầu con cá chép, con cá bèn bật nhảy, thẳng bẻ cười khúc khích thành tiếng.

Tiếng cười này lọt vào tai Hoắc Trường Uyên không chỉ là những nhức nhối nhỏ bé.

Nhất là khi nghĩ tới lời miêu tả "một nhà ba người" trước đó của Hoắc Dung, anh hẳn học quay qua trừng mắt một hồi. Có điều ai cũng tập trung vào con cá trong xô, chẳng ai chú ý tới anh.

Ngọn lửa bực dọc đang không có chỗ để trút, anh bỗng cảm nhận được cần câu trong tay động đập.

Một trọng lượng khá nặng, cần đã oằn cả đi.

Hoắc Trường Uyên nhướng cao đuôi mày, có vài phần đắc ý. Đúng vào lúc anh thu dây câu về, bỗng mặt sông vang lên một tiếng "tùm" rất to.

Con cá lớn vừa mắc câu đã thoát ra ngoài ngay trong lúc anh thu dây, nhảy vọt một cái lên không trung rồi lao xuống sông, nghênh ngang ngoái đuôi bơi đi, chỉ để lại một sợi dây câu trống không trôi qua trôi lại trên sông.

Mẹ kiếp!

Hoắc Trường Uyên chửi thề trong bụng, phần nộ ném cần câu đi.

Lâm Uyên Bạch đang cùng bánh bao nhỏ nghịch con cá trong xô, bỗng có một bóng đen trù xuống đỉnh đầu, sau đó là chất giọng trầm của nam

giới vang lên, có phần cứng nhắc: "Lâm Uyên Bạch, em qua đây với tôi một lát!"

"Sao vậy..." Cô ngẩng đầu lên.

"Có chuyện cần hỏi em." Hoắc Trường Uyên đút hai tay vào túi.

"... Chuyện gì vậy?" Lâm Uyên Bạch nhú mày khó hiểu, vẫn duy trì tư thế ngồi xổm.

Hoắc Trường Uyên nhìn chăm chăm từ trên xuống, liếc sang phía Diệp Tu bên cạnh, rồi nói với vẻ nghiêm túc: "Em đã quan hệ với tôi, không định chịu trách nhiệm à?"

"..." Lâm Uyên Bạch suýt nữa cắn phải lưỡi.

Giọng anh không quá to nhưng cũng không hề nhỏ, vang vang trên đỉnh đầu.

Lâm Uyên Bạch gần như bật dậy ngay lập tức, vội vàng bịt miệng anh lại, sợ anh nói thêm mấy lời khùng khiếp nào khác.

Nhìn về phía một Diệp Tu đang sững sờ, cô quả thực mắt mặt vô cùng, đỏ mặt ấp úng nói: "Diệp Tu, anh cứ câu tiếp đi, giúp em chăm sóc Đậu Đậu một chút, em nói với anh ấy chút chuyện..."

Nói xong, cô bèn lôi kéo Hoắc Trường Uyên đi tới một cây cổ thụ phía xa.

Tán cây rậm rạp, che nắng tốt như tán ô, không có chút nắng nào lọt được qua kẽ lá, nhưng mặt cô vẫn nóng bừng bừng.

Lâm Uyên Bạch quay đầu nhìn bờ sông, tay giấu sau lưng.

Người này...

Ban này còn thè lưỡi liếm tay cô nữa...

Tuy rằng cô đã chùi lên quần nhưng hình như vẫn hơi ướt.

Thấy anh nửa đùa nửa thật nhìn mình, Lâm Uyển Bạch nghiêng rằng:
"Hoắc Trường Uyên, anh có thể đừng nói năng linh tinh trước mặt bạn tôi không!"

"Tôi nói linh tinh điều gì?" Hoắc Trường Uyên dựa nghiêng vào một gốc cây cổ thụ, bờ môi mấp máy như một con thú uể oải nghỉ ngơi.

"Anh..." Lâm Uyển Bạch phần nộ.

Hoắc Trường Uyên ngắt lời cô, từ tốn hỏi ngược lại: "Lẽ nào em không quan hệ với tôi?"

"..." Lâm Uyển Bạch câm nín.

"Nếu đã quan hệ, em không định chịu trách nhiệm?" Hoắc Trường Uyên hơi nheo mắt lại, ngữ khí thản nhiên như đang đàm phán chuyện làm ăn.

"..." Lâm Uyển Bạch ghen ứ không nói được lời nào.

Chuyện này rõ ràng phái nữ chịu thiệt thòi, làm gì có người đàn ông nào điên cuồng đòi chịu trách nhiệm chứ...

Hoắc Trường Uyên giơ tay ra, nhân lúc cô không đề phòng giữ lấy cổ tay cô, ép cô lên thân cây: "Lần trước em nói đúng rồi, tôi thật sự cần chịu trách nhiệm."

Lâm Uyển Bạch rút người về phía sau, mí mắt run rẩy: "Đó là chuyện của anh..."

Hoắc Trường Uyên sải một bước dài về phía trước, cơ thể cao lớn gần như che kín lấy cô, lồng ngực hơi đổ xuống dường như có thể áp sát cô bất cứ lúc nào, đôi mắt anh nhìn chăm chăm vào đôi môi mím chặt lại như đứa trẻ của cô.

Anh vừa nuốt nước bọt, rất muốn hôn lên đôi môi ấy.

Gió sông thổi qua, có lọn tóc mai bay là là qua gương mặt cô.

Cảm giác được anh đưa tay vén lọn tóc ấy ra sau tai, ngón tay thô ráp lướt qua da thịt, Lâm Uyên Bạch né tránh: "Đậu Đậu vẫn còn đang ở bên bờ sông, Diệp Tu chưa chăm sóc trẻ con bao giờ, chúng ta phải quay về nhanh thôi..."

Tuy rằng có cây lớn che chắn, từ xa không thể nhìn thấy tư thế của họ lúc này nhưng cũng không thể duy trì quá lâu.

Lâm Uyên Bạch cảm thấy lý luận với anh chẳng thể rõ ràng được, chỉ cầu mong lát nữa anh đừng nói mấy điều không có trước mặt Diệp Tu.

"Muốn quay về cũng được, trừ phi em hôn tôi một cái." Hoắc Trường Uyên từ tốn rướn môi.

Hôn anh một cái?

Lâm Uyên Bạch còn tưởng mình nghe nhầm.

Ngước mắt lên nhìn thấy một bản thân hoang mang qua con ngươi của anh, cô nhú mày: "Sao anh vẫn còn..."

Vẫn còn giống trước kia vậy...

"Vẫn còn gì?" Hoắc Trường Uyên nhay bén hỏi.

"Không có gì..." Lâm Uyển Bạch khẽ đáp. Tuy rằng họ không làm gì nhưng tư thế quá mờ ám. Cô giơ tay ra sức đẩy anh: "Hoắc Trường Uyên, anh có thể buông tôi ra không, có rất nhiều người đứng nhìn đấy..."

Lâm Uyển Bạch không cố tình nói vậy mà ngay gần đó thực sự có người đang nhìn về phía họ.

Là một cô gái xinh đẹp ăn mặc sang trọng. Có vẻ như từ lúc họ đi tới dưới bóng cây, ánh mắt cô ấy chưa hề rời khỏi họ. Nhưng cũng không có gì lạ, một người đàn ông xuất sắc như Hoắc Trường Uyên, dù đứng ở đâu cũng sẽ hấp dẫn ánh nhìn của phái nữ.

Khi trở về bên bờ sông, vành tai Lâm Uyển Bạch vẫn đỏ ửng.

Dĩ nhiên cô không thể chủ động hôn nhưng không ngờ Hoắc Trường Uyên lại tự động cọt nĩa cô.

Nếu không phải cô quyết tâm cắn vào lưỡi anh, có khi anh định hôn sâu không chừng. Giữa ban ngày ban mặt, anh lại dám to gan như vậy.

Cũng may Diệp Tu là một người đàn ông rất có văn hóa, tôn trọng sự riêng tư của người khác nên thấy cô về cũng không gạn hỏi gì, chỉ mỉm cười nói với cô mình lại câu được cá, xô nhựa đã đầy ắp chiến lợi phẩm.

Có vẻ bánh bao nhỏ không vui lắm, giờ cao hai cánh tay bé xíu đòi bế.

Cũng đã tới giữa trưa, trong trang viên có cung cấp nhà hàng nấu cá câu được. Vì cô và Hoắc Trường Uyên cả sáng không có thu hoạch gì nên trên bàn ăn toàn là cá do Diệp Tu câu.

Một con cá ba người ăn, cực kỳ phong phú.

Tuy rằng đa phần cá là do nhân viên nuôi nhưng dù sao cũng thả dưới sông nên thịt cá vẫn rất tươi.

Hoắc Dung ăn say sưa, không ngừng ngợi khen công thần câu cá mấy câu, nhất là khi thằng cháu bên cạnh mặt càng lúc càng đen sì, bà ngợi khen càng thêm hứng khởi.

Ăn xong đã tới chiều, trong trang viên vẫn còn rất nhiều hạng mục, Hoắc Dung đề nghị ra ngoài đi dạo.

Cả đoàn người vừa từ trong nhà hàng đi ra thì có một bóng dáng cao ráo đi tới.

"Trường Uyên!"

Lục Tịnh Tuyết dịu dàng gọi.

Hoắc Trường Uyên nhìn qua, lẳng lặng nhú mày: "Cô cũng ở đây?"

"Em nghe bạn nói trông thấy anh đến đây câu cá, vừa hay em cũng không có việc gì làm nên qua tìm anh!" Lục Tịnh Tuyết dịu dàng giải thích.

Cô gái nhìn họ lúc sáng chính là bạn của Lục Tịnh Tuyết, gọi điện thoại cho cô ta xả tức. Cô ta gần như lập tức đoán ra người ấy là ai, bây giờ nhìn, quả nhiên là...

Lục Tịnh Tuyết mỉm cười, tiếp tục lên tiếng: "Trường Uyên, anh xem, em đã mang cần câu của ông ngoại đến cho anh rồi, khác hẳn với cần câu bình thường trong thành phố, được đặt làm cả đây! Khi còn sống ông cũng thích câu cá, mẹ em coi nó như báu vật, người thường không được dùng đâu!"

"Chiều nay mọi người không định câu cá nữa." Hoắc Trường Uyên không nhận mà nói.

"Không câu cũng không sao, em có thể đi chơi với anh!" Lục Tĩnh Tuyết không ngại ngần.

Vì không có nhà lầu xe hơi nên ánh nắng ở ngoại ô dường như còn đẹp hơn, hắt xuống người họ khiến người ta không thể tảng lờ. Vẫn như bốn năm trước, họ đứng cạnh nhau chính là một đôi trời đất xứng đôi.

Diệp Tu nhìn theo tầm mắt cô rồi lịch sự hỏi một câu: "Tiểu Bạch, cô gái đó cũng là bạn em sao?"

"Không phải." Lâm Uyển Bạch lắc đầu. Cô và Lục Tĩnh Tuyết sao có thể là bạn bè chứ.

"Vậy cô ấy..." Diệp Tu không hiểu.

Lâm Uyển Bạch quay về, khẽ giải thích: "Là vợ chưa cưới của Hoắc Trường Uyên."

Diệp Tu nghe xong, hiểu ra, gật đầu, có điều dường như nghĩ ra điều gì đó, anh ấy lại nhíu mày nhìn về phía cô ta.

Lâm Uyển Bạch cảm thấy hơi tức ngực, bỗng nhiên không muốn tiếp tục ở lại đây nữa: "Diệp Tu, em thấy hơi khó chịu trong người, muốn về rồi, anh còn định câu tiếp không?"

"Nếu em không khỏe, vậy anh đưa em về!" Diệp Tu nói.

...

Hai mươi phút sau, bánh bao nhỏ kéo tay Hoắc Dung: "Bà cô, tìm Uyển Uyển~"

Hoắc Dung đang cúi đầu uống nước hoa quả, đặt chai nước xuống, nhìn về phía nhà vệ sinh nữ: "Áy, đi vệ sinh vẫn chưa về sao? Còn cả cậu Diệp Tu đó nữa, sao cũng biến mất tăm rồi?"

Hoắc Trường Uyên nghe vậy, nhú mày.

Trong nhà vệ sinh nữ không còn ai nữa. Họ tìm xung quanh rồi hỏi nhân viên thì nhận được câu trả lời là: "Hai anh chị đi cùng mọi người phải không? Họ đi rồi ạ!"

"Đi rồi?" Hoắc Trường Uyên trầm giọng lặp lại.

"Vâng!" Người nhân viên gật đầu, nói tiếp: "Ban nãy chính mắt tôi trông thấy họ đi ra ngoài trang viên. Trước cửa có xe buýt, chắc là họ đã lên xe về từ lâu rồi!"

Lúc này Hoắc Dung rút chiếc di động đang rung lên trong túi ra, sau khi đọc được tin nhắn trên màn hình, bà giơ lên cho hai bố con Hoắc Trường Uyên: "Rau cải trắng nhắn tin nói có việc nên về trước rồi!"

Hoắc Trường Uyên cầm lấy điện thoại, mím chặt môi thành một đường thẳng.

Chẳng bao lâu sau, họ cũng ra khỏi trang viên, chiếc Land Rover đỗ trước cửa nhảy đèn hai cái để mở khóa.

Sau khi Lâm Uyển Bạch lặng lẽ ra về, dĩ nhiên ở lại câu cá cũng chẳng còn ý nghĩa gì, xung quanh hai bố con bao trùm một sự bí bách.

Hoắc Dung bế một bánh bao nhỏ đang xì mặt lên xe. Lục Tịnh Tuyết bị bỏ lại phía sau rảo bước đuổi theo, dụi dụi nói: "Trường Uyên, vậy em cũng ngồi xe anh nhé!"

"Tài xế của cô vẫn đang đợi kìa!" Hoắc Trường Uyên hờ hững từ chối.

Lục Tịnh Tuyết còn chưa chạm được tay vào xe, chiếc Land Rover đã lao vút đi.

Dọc đường về, bầu không khí chẳng khá hơn lúc đến được là bao.

Khi gần vào trung tâm, Hoắc Dung nói: "Lát nữa vào trong thành phố thì thả cô xuống."

"Cô không về khách sạn sao?" Hoắc Trường Uyên nhíu mày hỏi.

"Ừm, không về nữa." Hoắc Dung gật đầu, hơi nheo mắt lại.

Bà cũng không gọi cho tài xế của mình mà thẳng thừng bắt taxi bên đường, báo địa chỉ tới biệt thự nhà họ Hoắc.

~Hết chương 230~

*Tù mó râu: "Tiểu Bạch, cậu thật sự phải quay về Canada à?"

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 231

Sau khi taxi dừng lại trước cửa biệt thự nhà họ Hoắc, Hoắc Dung khoanh tay trước ngực đi vào trong.

Người làm ra ngoài đón, rồi cung kính chào: "Chị Dung đã đến!"

"Ừm." Hoắc Dung thay giày rồi hỏi: "Anh trai tôi có ở nhà không?"

"Lão gia đang ở trong phòng sách trên tầng, để tôi lên thông báo một tiếng ạ?" Người dưới vừa báo vừa hỏi dò.

Hoắc Dung xua tay: "Khỏi cần, tôi đi thẳng lên được rồi!"

"Vậy được!" Người làm cúi đầu, nghĩ ra chuyện gì, người ấy vội bổ sung một câu: "Cô Lục cũng đang ở trên đó ạ!"

Hoắc Dung không quá bất ngờ, cười khẩy: "Ừm, tôi biết rồi!"

Bà đi thẳng lên gác, tới trước cửa phòng sách, Hoắc Dung áp tai lên vách cửa, sau đó đẩy cửa cái "Rầm" một tiếng.

Người bên trong bất ngờ, sửng sốt nhìn qua.

Hoắc Dung nhìn lướt qua Hoắc Chấn ngồi trước bàn làm việc, rồi quay sang bên cạnh. Trên ghế thái sư là Lục Tịnh Tuyết mới chia tay ở trang viên câu cá. Tách trà người làm bê lên vẫn còn bốc khói, xem ra cô ta cũng mới đến đây chưa lâu, có lẽ sau khi về thành phố đã bảo tài xế lái xe thẳng tới đây.

Trước là bỏ thuốc không thành công, sau lại tới nhà làm quà sáng cũng không ích gì, cộng thêm màn hôm nay ở trang viên câu cá, quả nhiên sốt sáng rồi.

Hoắc Dung suy đoán không sai, Lục Tịnh Tuyết quả thực sốt ruột.

Sau khi nhận được tin tức, cô ta lập tức tới trang viên, muốn thể hiện một chút chủ quyền của mình, còn đặc biệt tìm ra cần câu mà ông ngoại thích dùng nhất khi còn sống. Ai ngờ Hoắc Trường Uyên không nể tình. Vì sự xuất hiện của cô ta, chân trước vừa tới, chân sau họ đã vội vã kết thúc, bảo cô ta làm sao bình tĩnh nôi.

Liên tục ba bốn lần gặp khó khăn, Lục Tịnh Tuyết chỉ còn cách tới tìm Hoắc Chấn.

Từ sau khi Lâm Uyên Bạch về nước, cô ta càng lúc càng sốt ruột. Cho dù biết Hoắc Trường Uyên đã mất trí nhớ, cô ta vẫn rất sợ anh bị ảnh hưởng, hơn nữa bây giờ tình thế càng ngày càng nghiêng về hướng đó.

Ban nãy cô ta nói với Hoắc Chấn, chuyện hôn sự cần khẩn trương một chút, nếu không cô ta sẽ lo lắng, sợ sẽ lại gặp chuyện hủy hôn như bốn năm trước. Nếu còn không tranh thủ, e rằng thật sự sẽ đêm dài lắm mộng. Chỉ là còn chưa kịp nói xong, Hoắc Dung đã đẩy cửa đi vào.

"Cửa đóng then cài kín đáo quá vậy, bí mật bàn tính đại sự gì à!" Hoắc Dung bước vào, cất giọng đùa cợt.

"Bàn tính được gì, em vào phòng cũng không biết đường gõ cửa!" Hoắc Chấn vốn nghĩ rằng người xông vào là người làm, đang định quát nạt mấy câu. Nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của em gái, ông đành bỏ qua, bực dọc nói: "Nhưng em đến đúng lúc lắm, anh còn đang định tìm em tính sổ đây!"

"Tìm em tính sổ gì?" Hoắc Dung ngây thơ ngồi xuống ghế.

"Chuyện cô gái đó quay về nước mà em dám giấu anh, không nói một lời!" Hoắc Chấn nhú mày nói.

Hoắc Dung nghe xong bèn nheo mắt nhìn về phía Lục Tịnh Tuyết. Cô ta vẫn nở nụ cười tươi. Bà quay sang kêu lên với Hoắc Chấn: "Oan uổng quá đi mất, em vừa về nước có mấy ngày thôi! Hơn nữa, anh cũng có hỏi đâu, làm sao em biết anh thích hóng hớt mấy chuyện này!"

Hoắc Chấn thẳng thừng tảng lờ màn đùa cợt của bà, lạnh lùng hừ một tiếng: "Tiểu Dung, em đừng tưởng anh không biết em đang tính toán chuyện gì!"

"Thôi được rồi, anh à, xem ra anh vẫn chưa mất mớ chân chậm, vẫn còn tinh tường lắm!" Hoắc Dung cười hì hì, thấy Hoắc Chấn định trừng phất phồng má, bà vội nghiêm chỉnh lại: "Nhưng có chuyện này em cũng muốn hỏi anh lâu rồi. Bốn năm trước Trường Uyên gặp tai nạn, vết thương đầu còn nhẹ hơn vết thương cơ thể rất nhiều, vì sao bỗng dưng lại mất trí nhớ, anh có từng điều tra không?"

"Việc này có gì phải điều tra, bác sỹ lúc đó cũng nói rồi, trong y học có rất nhiều nguyên nhân chưa giải thích được!" Hoắc Chấn nhú mày, dường như không quá để tâm chuyện này: "Huống hồ, Trường Uyên chẳng có vấn đề gì hết đã là quá may mắn rồi!"

"Nhưng mà..." Rõ ràng Hoắc Dung không tán đồng.

Hoắc Chấn thẳng thừng ngắt lời bà, nói tiếp: "Không nhưng nhị gì hết! Theo anh thấy, mất trí nhớ chưa chắc là chuyện tệ. Năm xưa hai đứa nó đã sớm chia tay, cô gái kia còn theo người khác ra nước ngoài, Trường Uyên quên cô ta đi cũng là chuyện tốt! Hơn nữa trong bốn năm nay, nó không hề chịu ảnh hưởng của cô gái đó, quan hệ với Tịnh Tuyết cũng rất tốt đẹp. Có thể đây chính là sắp xếp của ông trời!"

Dường như muốn nhận được sự khẳng định, ông còn quay sang nhìn Lục Tịnh Tuyết nãy giờ chỉ ngồi uống trà: "Bác nói đúng không, nha đầu Tịnh Tuyết?"

"Vâng..." Lục Tịnh Tuyết ngừng một chút rồi gật đầu.

Khi cúi xuống uống trà lần nữa, cô ta cố gắng che giấu chút hoảng loạn nơi đáy mắt.

Hoắc Dung vẫn còn tiếp tục lên tiếng, Hoắc Chân giơ tay lên ngăn cản, biểu cảm vẫn là sự cố chấp không thay đổi: "Nha đầu Tịnh Tuyết, con yên tâm! Tối mai bác sỹ gọi Trường Uyên qua đây, bàn với nó chuyện cưới xin, khăn trương làm cho xong!"

"Con nghe bác hết, bác trai!" Lục Tịnh Tuyết đặt tách trà xuống, cười thùy mị.

"Ừm!" Hoắc Chân rất hài lòng.

Hoắc Dung lườm nguýt, đành đứng lên bỏ đi.

...

Chiều hôm sau, ngoài cửa sổ, thời tiết tuyệt đẹp, nắng lên cao.

Cả ngày Lâm Uyển Bạch ngồi giải quyết email với phía Canada, khi tiếng gõ cửa vang lên, người ra mở cũng là Tang Hiểu Du.

Sau khi cửa mở ra, liền nghe thấy tiếng cô ấy mỉm cười nói: "Tiểu thiếu gia nhà họ Hoắc đến đây!"

Nghe thấy vậy, Lâm Uyển Bạch gấp laptop lại đi ra đón. Quả nhiên, cô vừa tới gần cửa, bánh bao nhỏ đã lao về phía cô, ôm chặt chân cô. Có điều lần này khác biệt, lúc này nó đang bấu môi.

"Đậu Đậu, thím Lý đưa con qua à?" Lâm Uyên Bạch bế bánh bao nhỏ lên sofa.

"Vâng!" Bánh bao nhỏ vẫn bấu môi.

Trẻ con da mềm mại non nớt, gương mặt đáng yêu, cái môi cong vút lên, sắp treo được cả bình xăng lên trên rồi.

Lâm Uyên Bạch sao không đoán được tâm tư của nó. Nó còn giận cô, hôm qua không chào hỏi gì đã lặng lẽ đi về.

Chủ yếu là vì Lục Tịnh Tuyết đến, cô thật sự không muốn ở đó thêm giây nào. Nhưng nếu chào hỏi, đừng nói là không thoát được bánh bao nhỏ, Hoắc Dung chắc chắn cũng không dễ dàng để cô đi, thế nên cô mới "tiền trạm hậu tẩu".

"Đậu Đậu, cô xin lỗi!"

Lâm Uyên Bạch nhìn bánh bao nhỏ ngồi trên đùi mình, cực kỳ thành khẩn: "Hôm qua cô có việc đột xuất nên mới không chào con đã ra về, chỉ là cô muốn để con chơi thêm ở đó một chút! Nhưng, cô hứa là sẽ không có lần sau đâu. Đậu Đậu, con tha lỗi cho cô lần này được không?"

"Được ạ!" Bánh bao nhỏ được cô nhẹ nhàng dỗ dành, đã sớm quên hết khó chịu, đôi mắt tròn xoe ôm chặt cổ cô: "Uyên Uyên~"

Mỗi lần nó cất giọng non nớt gọi tên cô, Lâm Uyên Bạch lại cảm thấy trái tim như tan chảy.

Cô đưa tay nhẹ nhàng xoa đầu nó, mái tóc hơi xoăn mềm như da mặt của nó vậy. Cô không khỏi trêu chọc: "Đậu Đậu, hôm qua chẳng phải chúng ta vừa đi câu cá cùng nhau sao. Sao lại chạy tới đây nữa, nhớ cô à?"

Bánh bao nhỏ xấu hổ gật đầu, mặt hơi đỏ lên.

Đôi mắt to tròn chớp chớp mấy cái, bỗng nhiên nó nói một câu: "Một ngày không gặp như cách ba thu!"

Lâm Uyên Bạch nghe xong sững người, rồi lập tức mỉm cười.

Lúc này tiếng gõ cửa lại vang lên, Tang Hiểu Du nghi hoặc từ trong nhà đi ra.

"Sao lại có người đến rồi?"

Đến khi cửa mở, cô ấy gọi to vào trong: "Tiểu Bạch, hình như là tới tìm cậu đây!"

Lâm Uyên Bạch đặt bánh bao nhỏ xuống, đứng dậy, nhìn thấy một bóng người trắng tấp đứng trước cửa. Người này cũng thích mặc đồ đen như Hoắc Trường Uyên, có điều khí chất hai người hoàn toàn khác biệt, người trước nho nhã hơn một chút, người sau ngang ngược hơn một chút.

"Diệp Tu, anh đến rồi à!" Lâm Uyên Bạch bấy giờ mới nhớ ra mình đã hẹn trước với Diệp Tu, bèn giới thiệu qua về anh ấy cho Tang Hiểu Du.

"Đĩa CD em cần anh mang đến rồi đây!" Diệp Tu mỉm cười.

"Cảm ơn anh!" Lâm Uyên Bạch cảm kích, vội nghiêng người nói: "Anh mau vào nhà ngồi đi!"

"Được!" Diệp Tu cũng thay giày.

Sau khi dẫn anh vào phòng khách, Lâm Uyên Bạch xuống bếp rót trà mời anh.

Tang Hiểu Du trốn bên cạnh quan sát rồi vào theo, vừa nhìn ra phòng khách vừa huých cô, hỏi: "Tiểu Bạch, anh bạn người nước ngoài này của cậu không phải có ý với cậu đấy chứ?"

"Cậu nói nhỏ thôi, để người ta nghe được còn ra thể thống gì!" Lâm Uyển Bạch vội nói, nhú mày giải thích: "Còn nữa, cậu đừng nói bừa, làm gì có chuyện ấy!"

Tang Hiểu Du thì làm mặt không tin, lại nhìn ra bên ngoài, bĩu môi: "Mình nói bừa gì chứ, cậu phải tin giác quan thứ sáu của mình! Anh ấy giống y như Hoắc tổng, ánh mắt nhìn cậu cứ gọi là tỏa sáng!"

Lâm Uyển Bạch đành đáp vội: "Đó là kính của anh ấy phản chiếu đấy..."

Cô không quá để tâm tới câu nói ấy, ngược lại trái tim bỗng khác lạ khi nghe thấy chữ "Hoắc tổng".

Anh có sao?

Một Hoắc Trường Uyên đã không còn nhớ cô là ai nữa, bốn năm sau ánh mắt nhìn cô vẫn tỏa sáng sao...

"Xi, không tin thì thôi!" Tang Hiểu Du hậm hực.

Lâm Uyển Bạch cũng lười tranh luận, dặn dò cô ấy lát nữa không được nói lung tung rồi bê trà đi ra ngoài.

Nhìn thấy cô đưa trà pha sẵn cho Diệp Tu, bánh bao nhỏ sốt sắng chạy xung quanh chân cô: "Của bảo bảo đâu ạ?"

"Ở đây này, sữa chua của con!" Lâm Uyển Bạch mỉm cười chìa bàn tay giấu sau lưng ra.

Bánh bao nhỏ thấy vậy rất vui, đón lấy, hớn hờ mút.

Hôm qua Diệp Tu cũng đi câu cá, suốt cả quá trình bánh bao nhỏ đều bám theo cô như một cái đuôi. Anh cũng đã nhìn thấy họ chơi chung nên mỉm cười lên tiếng: "Tiểu Bạch, cậu nhóc này xem ra rất thân thiết với em!"

"Đúng vậy!" Lâm Uyên Bạch gật đầu: "Em cũng không ngờ. Vốn dĩ chỉ là một cơ duyên trùng hợp, nhưng thằng bé thật sự rất đáng yêu!"

Diệp Tu cũng gật đầu, nhưng là bác sỹ tâm lý, anh ấy lại để ý tới những điểm khác: "Đây thật ra là một dấu hiệu rất tốt. Từ trước đến giờ anh vẫn luôn rất lo lắng, nghĩ rằng sau này chuyện đó sẽ để lại bóng ma tâm lý trong lòng em, khiến em xa cách trẻ con. Xem ra anh không cần lo rồi!"

"Ừm..." Lâm Uyên Bạch khẽ quẹt tay qua má bánh bao nhỏ.

Lời Diệp Tu nói thật ra không sai. Bốn năm qua, cô vô thức né tránh việc tiếp xúc với con nít, vì nó luôn khiến cô nhớ tới cái thai khắp người đầy máu kia. Ngay cả Yến Phong cũng rất lo lắng chuyện này, thi thoảng có cơ hội tới Canada thăm cô, anh ấy cũng cố không dẫn Châu Châu theo.

Có thể đây cũng là sự tránh né trong tiềm thức cô. Chỉ là không ngờ vừa về nước đã vô tình có được một bánh bao nhỏ.

Sự dựa dẫm và niềm yêu quý đứa trẻ này dành cho cô khiến cô cảm thấy kinh ngạc. Hơn nữa cũng không hiểu vì sao, từ tận đáy lòng cô cũng rất muốn gần gũi nó. Không thể nói rõ lý do, chỉ quy về sự đáng yêu của bánh bao nhỏ quá khiến người khác muốn lại gần.

Diệp Tu ngồi bên cạnh nhìn, chẳng hiểu do ánh nắng bên ngoài quá rực rỡ hay gì khác.

Một biểu cảm nào đó của họ có vài phần tương đồng...

Cảm nhận được ánh mắt Diệp Tu, Lâm Uyển Bạch không hiểu: "Diệp Tu, anh sao vậy?"

"Không sao." Diệp Tu hoàn hồn lại, lắc đầu, cảm thấy mình nghĩ nhiều rồi, nói tiếp: "Đúng rồi Tiểu Bạch, công việc của em giải quyết đến đâu rồi? Anh nhớ lúc trước em nói với anh, lần này về nước ngoài việc thăm bà ngoại còn có mấy cuộc phỏng vấn, có phải sắp xong việc rồi không?"

"Ừm, chỉ còn hai buổi phỏng vấn nữa thôi..." Lâm Uyển Bạch trầm ngâm gật đầu.

"Nói như vậy em có lẽ cũng sắp quay về rồi!" Diệp Tu đẩy gọng kính: "Vừa hay, thời gian của anh dư dả, dự định đợi em kết thúc công việc bên này rồi cùng em quay về Canada!"

Còn chưa đợi Lâm Uyển Bạch trả lời, bánh bao nhỏ đang mút sữa chua bỗng nhào tới: "Uyển Uyển cô sắp đi?"

"Đúng vậy..." Lâm Uyển Bạch sửng người rồi gật đầu.

Lần này cô về nước vốn dĩ cũng chỉ định ở lại một tháng, không định ở lại lâu dài.

Gặp được bánh bao nhỏ hoàn toàn là một bất ngờ. Nhắc đến chuyện ra đi, cô cũng có rất nhiều điều khôngỡ, nhưng bốn năm trước khi cô rời đi, thành phố này đã không còn người hay chuyện nào khiến cô không thể buông bỏ nữa.

Bánh bao nhỏ nghe xong, nhả ống mút ra khỏi miệng.

Khuôn mặt nhỏ vốn đang đỏ hồng lúc này nhăn tít lại, sốt sắng vô cùng: "Vậy bảo bảo phải làm sao..."

Lâm Uyển Bạch bị hỏi, lòng chợt chua xót. Về Canada là chuyện nằm trong kế hoạch của cô, nhưng cô thật sự không nỡ xa bánh bao nhỏ. Có điều đôi mắt với đôi mắt trong veo ấy, cô không thể nói dối, nếu không sau này nó cũng sẽ phải thất vọng.

"Đậu Đậu, lần này cô về nước là vì công việc. Làm xong rồi nên cô phải về nhà!" Lâm Uyển Bạch thở dài, bẻ bánh bao nhỏ đặt lên đùi, nén đau buồn nói: "Tuy rằng có thể sẽ không được gặp nhau bất kỳ lúc nào mong muốn như bây giờ nhưng con có thể gọi điện thoại cho cô, chúng ta facetime, hoặc nếu có cơ hội, cô sẽ về Trung Quốc thăm con!"

Bánh bao nhỏ bấu môi, đau khổ vô cùng.

...

Đêm xuống, chiếc Land Rover trắng từ con đường nhỏ đánh lái vào trong sân.

Hoắc Trường Uyên rút chìa khóa ra không xuống xe ngay mà châm một điếu thuốc lên.

Khói bay khắp bốn phía, anh chống khuỷu tay lên cửa xe, hướng ra ngoài. Khi rít sâu, đôi mắt u tối của anh hơi nheo lại. Anh nhíu mày dựa vào lưng ghế, chất nicotin cũng không xoa dịu được sự bức dọc.

Anh không tăng ca ở công ty mà bị gọi về biệt thự nhà họ Hoắc.

Hôm qua Hoắc Dung gọi điện xả hết tức giận với anh, nên anh biết Hoắc Chấn tìm anh vì lý do gì, nhưng lại không thể không về.

Hoắc Chấn nói rất hợp tình hợp lý. Chuyện đính hôn đã qua bốn năm rồi, Đậu Đậu cũng đã sắp tròn bốn tuổi, có thể để nó thử trải nghiệm cảm giác có người thân mới. Một vị hôn thê như Lục Tịnh Tuyết cũng chẳng có

gì phải soi xét, bao năm qua cô ta bao dung, cũng coi như nên cho cô ta một lời giải thích.

Nhưng anh vẫn không thể mở lại, trong lòng vẫn không muốn. Hơn nữa giây phút đó, trong đầu anh lại chợt nghĩ tới Lâm Uyên Bạch, thậm chí muốn chống lại ý của bố.

Cảm giác muốn chống đối này dường như còn không xa lạ...

Hoắc Trường Uyên rít một hơi sâu, dập tắt nửa điếu thuốc còn lại, đẩy cửa xe ra, đi vào trong biệt thự.

Anh thay giày đi vào phòng khách, liền nhìn thấy thím Lý rầu rĩ đứng đó. Nơi thím ấy nhìn về là một bóng hình nhỏ bé ngồi trong góc sofa, cái đầu cúi xuống, đèn hắt lên, bi thương chảy ngược thành sông...

~Hết chương 231~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 232

Hoắc Trường Uyên chưa bao giờ thấy con trai của mình như vậy, khẽ nhúu mày.

"Đậu Đậu sao vậy?"

Nét mặt thím Lý cũng có phần hoang mang: "Tôi cũng không biết nữa!"

Hoắc Trường Uyên nghe thấy vậy bèn lộ ra vẻ nghi hoặc: "Hôm nay nó tới chỗ Lâm Uyển Bạch cơ mà?"

Đối với hành tung của con trai, anh luôn nắm rõ trong lòng bàn tay.

Anh biết sáng nay thím Lý đưa nó tới chỗ Lâm Uyển Bạch. Theo những kinh nghiệm trước đây, mỗi lần từ đó về, khuôn mặt nhỏ của nó đều hớn ha hớn hở, mím môi cười vụng trộm. Có lúc vui quá thậm chí còn ngâm nga mấy câu hát lệch tông của bài nhạc thiếu nhi nào đó.

Nhưng lúc này nó cúi đầu, giống như một bông lúa oằn mình, miệng cũng xịu xuống, xem ra không chút hứng khởi nào.

"Đúng vậy!" Thím Lý cũng tỏ ra khó hiểu, thở dài: "Ban nãy tôi và ông Lý mới đón tiểu thiếu gia về nhà. Nhưng cũng không hiểu làm sao mà từ lúc vào nhà đến giờ, thằng bé cứ ngồi thu lu trên ghế bất động, buồn bã mãi!"

Hoắc Trường Uyên gật đầu: "Được rồi, để tôi qua xem sao!"

Thím Lý đáp lại, quay người đi xuống bếp bận rộn.

Nửa tiếng sau, thím Lý đeo tạp dề một lần nữa quay lại phòng khách, sau đó cũng người đứng yên tại chỗ.

Cứ nghĩ có cậu chủ xuất trận thì không còn vấn đề gì, không ngờ tiểu thiếu gia vẫn giữ nguyên tư thế đó, vẻ buồn rầu trên mặt không hề thuyên giảm chút nào, ngay cả Hoắc Trường Uyên dường như cũng bị lây nhiễm, khuôn mặt bao trùm một tầng âm u.

...

Bảy rưỡi sáng, lúc nắng mai đẹp nhất.

Sau khi trở thành thai phụ, Tang Hiểu Du càng ngày càng lộ rõ bệnh thèm ngủ, bỏ được dậy sớm thế này quả thực hiếm hoi. Cô ấy chép miệng nhai miếng bánh rán xuống, nặng nề tâm sự nhìn về phía đối diện: "Tiểu Bạch, cậu thật sự phải quay về Canada à?"

Hôm qua ở trong phòng khách, cuộc hội thoại giữa cô và Diệp Tu, còn cả bánh bao nhỏ nữa, Tang Hiểu Du cũng nghe thấy.

"Ừm..." Lâm Uyên Bạch gật đầu.

"Vậy chẳng phải chúng ta lại phải chia xa sao? Đừng mà, mình không đành lòng!" Tang Hiểu Du ngẩng đầu thở dài, vụn bánh bên khóe miệng suýt bắn ra ngoài.

"Cá nhỏ, mình cũng không đành lòng xa cậu!" Lâm Uyên Bạch đồng cảm thở dài theo, nhưng cũng rất khó xử, chỉ có thể nói: "Mình hứa, lần này chắc chắn sẽ không cắt đứt liên lạc với cậu đâu!"

"Vậy cậu thề đi!" Tang Hiểu Du hậm hực.

Thai phụ là lớn nhất, Lâm Uyển Bạch dờ khóc dờ cười gật đầu, giọng cao tay hợp tác: "Được, mình xin thề..."

Tang Hiểu Du bĩu môi, còn tiếp tục muốn nói gì nữa nhưng di động để trên bàn bỗng đổ chuông.

Có điều sau khi nhìn vào màn hình, cô ấy lại không bắt máy.

Lâm Uyển Bạch thấy vậy, thăm dò hỏi: "Bác sỹ Tần gọi à?"

"Ừm!" Tang Hiểu Du gật đầu.

Nhiều mày nhìn một lúc, cô ấy ấn nút ngắt máy, có điều chưa kịp đặt di động xuống, người kia lại từ tốn gọi tiếp. Tang Hiểu Du gần như phát rồ, thẳng thừng tắt máy, còn xoay ngược màn hình lại để lên bàn ăn.

Lâm Uyển Bạch không nhin được, nói một câu: "Cá nhỏ, mình cảm thấy bác sỹ Tần vẫn chưa thể buông bỏ được cậu đâu!"

"Anh ấy sao..." Tang Hiểu Du cười khẽ, khóe miệng lướt qua chút đắng chát.

Thấy tâm trạng cô ấy có vẻ không vui, Lâm Uyển Bạch cũng không dám nói nhiều nữa, vội an ủi: "Cậu đang mang thai, phải vui vẻ lên một chút!"

"Haizz, cứ nghĩ đến việc cậu sẽ đi, mình sao còn vui được nữa!" Tang Hiểu Du bực dọc trừng mắt với cô, tiếp tục nói: "Nhưng mà hình như vị tiểu thiếu gia nhà họ Hoắc còn buồn hơn mình nữa, hôm qua lúc về cả người nó cứ ngơ ngẩn!"

Lâm Uyển Bạch nghe xong cũng trầm mặc.

Nhĩ tới dáng vẻ của bánh bao nhỏ khi ôm cô và hỏi nó phải làm sao, lòng cô chua xót, ngay cả dạ dày cũng có vẻ không ổn.

Uống nốt nửa bát sữa đậu nành nhỏ còn lại, Lâm Uyên Bạch ngẫm nghĩ một chút, cuối cùng vẫn không đành lòng, quay về phòng, cầm di động dưới gối lên gọi vào một số máy bàn.

"Alô! Thím Lý ạ, là cháu..."

Ở đầu kia, trong biệt thự, thím Lý đang ngồi trên sofa tay cầm ống nghe, liên tục đáp lời, sau đó đặt ống nghe xuống.

Trên gác vọng xuống tiếng bước chân, Hoắc Trường Uyên vắt chiếc áo vest trên khuỷu tay đi xuống. Anh đang giơ tay cài lại cúc cổ và cúc tay áo, nghe thấy tiếng bèn hỏi: "Điện thoại của ai vậy?"

"Cô Lâm vừa mới gọi điện tới!" Thím Lý quay lại giải thích.

"Lâm Uyên Bạch?" Hoắc Trường Uyên khựng lại.

"Vâng!" Thím Lý gật đầu, báo cáo tiếp: "Cô Lâm ban nãy nói trong điện thoại hôm nay muốn đưa tiểu thiếu gia tới công viên giải trí chơi. Đề tôi đi hỏi xem tiểu thiếu gia có thích không, nếu thích lát nữa cô ấy đến nhà đón!"

Hoắc Trường Uyên khẽ đáp một tiếng.

Bóng thím Lý đi lên gác, tầm nhìn của anh cũng hướng theo.

Sao còn phải hỏi, chỉ cần là chuyện liên quan đến Lâm Uyên Bạch, bánh bao nhỏ đồng ý trăm ngàn lần.

Hoắc Trường Uyên cài xong cúc, đưa tay chỉnh lại cà vạt, tiếp tục đi ra phía cửa. Có điều cầm chìa khóa xe lên chưa đầy hai giây, anh lại đặt về

chỗ cũ, quay ngược trở lại phòng khách.

Áo vest được tiện tay ném lên sofa, anh vừa giật cà vạt xuống vừa rút di động ra.

Sau khi cuộc gọi được kết nối, đầu kia giọng cung kính của Giang Phóng vang lên: "Alô, Hoắc tổng!"

"Nói lại lịch trình hôm nay của tôi đi." Hoắc Trường Uyên lên tiếng.

...

Hơn chín giờ sáng, Lâm Uyển Bạch từ từ đi vào sân.

Trước đó, Diệp Tu có nhắc đến chuyện về Canada, khiến cô nhận ra khoảng thời gian còn được ở bên bánh bao nhỏ không nhiều nữa. Cô luôn thấy có nhiều tiếc nuối, nên cố gắng hết sức để tạo ra nhiều cơ hội hơn.

Khi nhìn thấy chiếc Land Rover trắng đậu giữa sân, cô chợt dừng bước.

Đang băn khoăn không biết có nên tiếp tục đi vào trong không, thím Lý đang tưới hoa đi từ bên cạnh ra phát hiện ra cô: "Cô Lâm, cô vào đi!"

"À..." Lâm Uyển Bạch há hốc miệng.

Nụ cười hiền hậu của thím Lý đã xuất hiện trước mắt, bà nhiệt tình kéo cô: "Cô mau vào nhà đi, tiểu thiếu gia đã đợi cô từ lâu rồi!"

Lâm Uyển Bạch đành theo vào trong. Ngoài cửa, trên giá để giày sáng bừng một đôi giày da nam giới.

"Thím Lý, Hoắc Trường Uyên..."

Cô cần môi muốn hỏi nhưng bị một giọng nói non nớt khác ngắt ngang: "Uyên Uyên~"

Lâm Uyên Bạch ngẩng đầu. Bánh bao nhỏ đã ăn vận cẩn thận lao về phía cô như bay, mái đầu nắm hơi xoắn bay phần phật.

Điều khiến cô bối rối là bóng hình cao lớn sau lưng nó. Anh đang đút hai tay vào túi quần.

Thấy cô nhìn về phía sau, bánh bao nhỏ ngẩng đầu lên, bữu môi vẻ không vui lắm: "Papa nói sẽ làm tài xế cho chúng ta!"

"..." Lâm Uyên Bạch liếm môi.

Có nghĩa là Hoắc Trường Uyên cũng định đi cùng?

Cô đặc biệt chọn hôm nay vì là thứ Hai, dù là ngành nghề nào thì cũng là lúc bận rộn nhất. Huống hồ là một sếp lớn như Hoắc Trường Uyên, hơn nữa cô cũng cố tình chọn giờ mới đến.

Cô ngẩng đầu lên lại, nhìn về phía anh: "... Hoắc Trường Uyên, anh không đi làm à?"

"Nghỉ bù." Hoắc Trường Uyên rướn môi cười.

Nghỉ bù...

Khóe miệng Lâm Uyên Bạch giật giật.

Nếu cô nhớ không nhầm, có lẽ chưa đến ngày nghỉ lễ gì theo quy định, lấy đâu ra nghỉ bù chứ!

Nhìn vẻ mặt đường hoàng ngang nhiên của anh, chớp mắt cô lại nghĩ anh là sếp lớn, làm việc hay nghỉ ngơi chẳng phải do sự hứng thú của anh

mà ra sao.

Lâm Uyên Bạch hơi muốn né tránh: "À, hay là đổi hôm khác..."

"Uyên Uyên không dẫn bảo bảo đi chơi nữa sao?"

Bánh bao nhỏ nghe thấy thế lập tức nhào tới ôm chân cô.

Lâm Uyên Bạch không đành lòng: "Cô..."

"Bảo bảo chưa tới vườn bách thú bao giờ!" Bánh bao nhỏ chớp chớp mắt, đôi mắt to bày ra vẻ chờ đợi.

"Vậy đi thôi!" Lâm Uyên Bạch hoàn toàn từ bỏ việc bắn khoăn.

Cuối cùng, chiếc Land Rover từ trong biệt thự đánh lái ra ngoài, ghé sau ngòi một lớn một nhỏ.

Giờ này đã không còn cao điểm, họ nhanh chóng đi tới vườn bách thú. Vì là ngày làm việc nên người cũng không đông, không ai mặc đồ vest như Hoắc Trường Uyên, trông quá bắt mắt.

Cảm giác này đầy kỷ niệm. Trước kia khi họ đi dạo trong siêu thị hay chợ, anh cũng chẳng ăn nhập gì như thế...

Lâm Uyên Bạch lắc lắc cái đầu, đè nén những ký ức ấy vào tận đáy lòng.

Cúi đầu nhìn bánh bao nhỏ đang nắm tay mình, cô mỉm cười. Chung quy vẫn chỉ là một đứa trẻ, không chứa đầy tâm sự như người lớn.

Nó không còn buồn bã như hôm qua, trông rất hứng khởi. Từ lúc xuống xe, đôi mắt to tròn đã nhìn về góc này, ngó sang góc kia, tràn ngập sự hiếu kỳ đối với vườn bách thú cùng một chút phấn khích.

Sau khi xếp hàng mua vé xong xuôi, họ bắt đầu đi vào tham quan.

Vì thông thường diện tích của một khu vườn bách thú không hề nhỏ, có rất nhiều khu vực tập trung lại với nhau, người lớn còn đỡ, trẻ con về thể lực sẽ tương đối hụt. Sau khi đi vào, Lâm Uyển Bạch bèn bế bánh bao nhỏ lên.

Theo biển hướng dẫn tham quan, họ tới xem những con thú nhỏ có phần hiền lành trước.

Bé trong một thời gian dài, tay cô hơi mỏi. Đến lần thứ hai Lâm Uyển Bạch xốc lại thằng bé, có một cánh tay dài bên cạnh đưa sang, vịn tay rất đậm: "Tôi bế cho!"

Cô ngẩng lên, Hoắc Trường Uyên đang nhú mày nhìn cô.

"Không sao đâu, tôi bế được mà..."

Tuy đã thể hiện như vậy nhưng vòng tay cô vẫn bị trống trải.

Bánh bao nhỏ đang tập trung tinh thần nhìn hỏ con bú sữa mẹ, bỗng nhiên rời khỏi vòng tay cô. Nhìn thấy mình bị papa bế đi, nó bỗng nhiên bĩu môi không vui, dang rộng hai tay đòi về.

Hoắc Trường Uyên nhìn con trai: "Lâu quá rồi, cô ấy mỏi tay đấy."

Bánh bao nhỏ nghe xong, chớp chớp mắt, lập tức rụt tay lại.

Anh không cố tình hạ thấp giọng, Lâm Uyển Bạch nghe rất rõ ràng, nhịp tim có phần bất ổn.

Nhân viên đứng bên cạnh lan can ghé tới cười nói: "Chị à, chồng và con trai chị tốt với chị thật đấy, thương chị lắm!"

Lâm Uyên Bạch sững người, bất giác nhìn về phía hai bố con đang xoa đầu hồ con.

Ý thức được đối phương đã hiểu lầm, cô ngượng ngập giải thích: "Chúng tôi không phải..."

"Sao vậy?" Hoắc Trường Uyên nghiêng đầu nhìn qua.

"À, không sao..." Lâm Uyên Bạch nuốt nước bọt, lắc đầu nói.

Cô nhân viên nhìn họ ánh mắt mang theo chút ngượng mộ, nhìn đến khi cô đỏ mặt lên, cô vội đi qua và nói: "À... Chúng ta đi qua khu khác đi!"

Khi đi về khu thú nuôi thì khá hơn một chút, có xe điện đưa đón miễn phí, chở khách tận nơi. Xe khá nhỏ, bánh bao nhỏ ngồi giữa. Dọc đường có gió mát thổi qua rất dễ chịu.

Không biết có phải vì câu nói của cô nhân viên kia không mà Lâm Uyên Bạch bỗng nảy sinh ảo giác họ là một gia đình ba người.

Xuống xe điện đi lên núi, nhìn từ trên xuống có thể thấy rất nhiều gấu ngựa đang đi lại.

Tới khu vực mãnh thú, có một con đường ngoằn ngoèo được xây dựng, xung quanh là kính, họ đi gần tới nơi có thể tiếp xúc ở khoảng cách gần.

Từ khi đi vào, bánh bao nhỏ đã không hề dè dặt, ngược lại càng lúc càng hứng thú. Khi được Hoắc Trường Uyên thả xuống, thằng bé bèn đi qua nắm tay cô, phấn khích chạy xuống, đứng đó nhìn những con hồ đi qua đi lại.

"Uyên Uyên, hồ kìa~"

Bánh bao nhỏ hai mắt rục rục sáng, không ngừng đưa tay cô.

Lâm Uyên Bạch mỉm cười ngồi xuống: "Ừm, hỏ đấy!"

"Đậu Đậu, con có nhìn thấy con kia không?" Cô giơ tay chỉ, so sánh với phần giới thiệu dán bên ngoài, giảng giải cho bánh bao nhỏ bằng cách thức đơn giản nhất: "Nó thuộc loài hỏ Đông Bắc, là một loài động vật ăn thịt thuộc họ nhà mèo, đuôi của nó dài gần một mét đấy! Con nhìn bộ lông trên người nó đi. Bây giờ lông đang có màu vàng nâu, tới mùa đông, nó sẽ chuyển dần sang vàng nhạt. Hơn nữa con nhìn kìa, trên đầu nó có rất nhiều vạch ngang màu đen, có phải rất giống chữ Vương không?"

Giọng cô nhẹ nhàng thủ thỉ vang vọng bên tai.

Hoắc Trường Uyên đút một tay vào túi quần, đứng sau quan sát, khoe môi bất giác rướn lên mà anh không hay biết.

Đây là chuyến đi chơi hiếm hoi mà hai bố con anh thực hiện từ khi con trai chào đời. Đa phần thời gian anh đều ngập đầu công việc, thi thoảng có lúc nghỉ ngơi lại đưa nó qua New York. Nhưng hầu như đều do Hoắc Dung chịu trách nhiệm trông nó, rất ít có những khoảnh khắc như thế này.

Trước mắt một lớn một nhỏ, khi nói chuyện cô gái quay mặt sang, gương mặt dịu dàng như lấp lánh ánh sáng.

Hoắc Trường Uyên bỗng nhiên cảm thấy cho dù thời gian dừng lại vào khoảnh khắc này cũng rất tốt.

Đột nhiên, có một con hỏ bắt ngờ tới gần.

Bánh bao nhỏ đang nửa hiểu nửa không nghe Lâm Uyên Bạch nói bị giật mình đột ngột, quay người ôm chặt cổ cô: "Uyên Uyên, Uyên Uyên~"

Lâm Uyên Bạch cũng không kịp phòng bị, giật nảy mình, nhưng vẫn lập tức giơ tay bảo vệ thẳng bé.

Một bàn tay lớn khác chìa ra. Cô cảm nhận được mình và bánh bao nhỏ được ôm trong một vòng ôm rắn chắc. Một cơ thể cao lớn chắn trước họ, giọng nam trầm vang lên: "Đậu Đậu, chúng không tới được đâu. Đừng sợ!"

Không hiểu vì sao, hai chữ cuối cùng, Lâm Uyển Bạch cứ có cảm giác anh đang nói với mình.

Hơn nữa khi anh nói, giọng anh ngay sát bên tai, hơi nóng phả vào khiến tai cô ong lên...

Lâm Uyển Bạch thở dốc mấy tiếng rồi mới bình ổn lại nhịp thở, chỉ vào tấm kính: "Đúng đây, Đậu Đậu nhìn kia, có kính bảo vệ rồi!"

Bánh bao nhỏ nghe thấy vậy bèn thò đầu ra khỏi lòng cô, chớp chớp đôi mắt nhỏ như để chắc chắn họ không nói nhảm. Rồi nó nhảy xuống, lấy hết dũng khí thăm dò bước qua.

Dường như vẫn còn chút dè dặt, nó bước từng bước nhỏ cẩn thận, tiến sát tấm kính từng chút một, thân hình bé xiu ấy muốn đáng yêu bao nhiêu cũng có.

Khi họ đi tới một nơi mang tính tượng trưng, tập trung rất đông người đang chụp ảnh.

Lâm Uyển Bạch thấy Hoắc Trường Uyên bế bánh bao bèn suy nghĩ rồi rút di động ra, tiến về phía trước mấy bước: "Chúng ta cũng chụp mấy kiểu đi..."

"Được." Hoắc Trường Uyên gật đầu.

Cô còn chưa kịp lên tiếng, anh đã cầm lấy di động của cô, đi tới trước mặt một cô nữ sinh đeo kính gày đó.

Lâm Uyên Bạch nhìn thấy rõ, con người của cô gái ấy như sắp rớt ra ngoài...

~Hết chương 232~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 233

Hoắc Trường Uyên chìa điện thoại qua, lịch sự hỏi: "Thật ngại quá, có thể giúp tôi chụp một kiểu ảnh không?"

"Dạ, anh nói gì cơ?" Cô nữ sinh trông có vẻ mới chỉ là sinh viên năm nhất, cách ăn mặc rất giản dị, có lẽ là một cô sinh viên chăm chỉ học hành, không tiếp xúc nhiều với nam giới nên lúc này vô cùng căng thẳng.

"Có thể chụp giúp tôi kiểu ảnh không?" Hoắc Trường Uyên lặp lại lần nữa.

"Được mà! Dĩ nhiên là được!" Cô nữ sinh cuống quýt gật đầu, lập tức đón lấy di động.

"Vây phiền cô!" Hoắc Trường Uyên mỉm cười.

Khi nhìn thấy anh đi tới bên cạnh họ, có lẽ bấy giờ mới chợt nhận ra anh đã làm bố, Lâm Uyển Bạch nhìn rõ được ánh mắt phía sau cặp kính của cô nữ sinh có tia sáng nào vừa tan vỡ.

Thấy vậy, cô không khỏi phì cười lắc đầu, thậm chí còn suy nghĩ tới việc lát nữa có nên âm thầm giải thích không.

Xem ra sức hấp dẫn của Hoắc Trường Uyên theo độ tăng của tuổi tác lại càng mạnh mẽ hơn, bây giờ ngay cả nữ sinh anh cũng có thể hạ gục.

"Mọi người nhìn vào camera nhé, tôi chụp đây!"

"1, 2, 3..."

Vào giây phút cô nữ sinh ấn chụp, chợt có một lòng bàn tay dày dặn đặt lên, ôm trọn vai cô.

Lâm Uyên Bạch như ngừng thở.

Sau khi liên tục ấn chụp thêm vài kiểu, cô nữ sinh giúp họ kiểm tra những kiểu ảnh đã chụp. Bé trai nhìn thẳng vào máy mím môi cười bẽn lẽn lại có chút dễ thương. Biểu cảm của hai người lớn thì khác. Người đàn ông ngoài mặt không có cảm xúc gì, nhưng nơi đáy mắt lại bắt được chút ý cười.

Còn cơ thể cô gái hình như hơi cứng, có điều, gò má lại ửng hồng.

Cô nữ sinh nhún vai, đúng là một cặp vợ chồng kỳ lạ!

Liếc mắt nhìn bàn tay vẫn chưa chịu rời đi trên vai mình, Lâm Uyên Bạch nuốt nước bọt, cuối cùng vẫn bấm bụng lên tiếng: "À, tôi muốn cùng Đậu Đậu chụp riêng mấy kiểu..."

Cô vốn dĩ rút di động ra là định chụp ảnh kỷ niệm với bánh bao nhỏ. Chỉ là không ngờ động tác của Hoắc Trường Uyên lại nhanh như vậy. Chưa đợi cô nói xong, anh đã rút lấy di động nhờ người khác chụp giúp.

Nói xong câu này, Lâm Uyên Bạch có phần không dám nhìn sắc mặt anh.

Quả nhiên, cô nghe thấy một câu nói cứng ngắt từ anh: "Biết rồi!"

Hoắc Trường Uyên sầm sì mặt mày đi về phía cô nữ sinh, nói tiếng "Cảm ơn" rồi lấy lại di động quay người giờ lên trước mặt họ.

Lâm Uyên Bạch bế bánh bao nhỏ cùng nhìn về phía ống kính, đang phấn khích chuẩn bị tạo dáng thì Hoắc Trường Uyên đã cất máy đi.

"Xong rồi đây."

Bánh bao nhỏ: "..."

Lâm Uyên Bạch: "..."

Trước sau cộng lại mới được vài giây, e rằng cũng chỉ kịp chụp một, hai bức. Cô nói rõ ràng là mấy bức mà. Nhìn anh đưa trả di động, Lâm Uyên Bạch đành rầu rĩ đón lấy.

Nói không sai, anh chỉ chụp hai kiểu, trong đó có một kiểu còn nhòe hình...

...

Trên khe núi cao bên cạnh xây dựng một đường ray, chốc chốc lại có xe cáp lao vút qua trên đỉnh đầu.

Bánh bao nhỏ bị hấp dẫn, ngửa cổ lên nhìn không chớp mắt một lúc rồi chỉ tay: "Bảo bảo cũng muốn ngồi!"

Vút qua vút lại trên bầu trời, có vẻ còn lợi hại hơn cả máy bay.

Ngầu quá!

Càng nhìn bánh bao nhỏ càng hưng phấn.

Hoắc Trường Uyên nhìn theo hướng ấy, lập tức nhú mày: "Không được, cô ấy sợ độ cao!"

"..." Lâm Uyên Bạch sững người.

Hoắc Trường Uyên dường như cũng ngần ra. Ban nãy anh gần như buột miệng nói. Chính anh cũng không hiểu vì sao, bằng cách nào anh biết được cô sợ độ cao. Dường như tận sâu trong trái tim, anh nên biết điểm này vậy...

Khi cố gắng muốn tìm hiểu sâu hơn về nguyên nhân, một cơn đau nhói quen thuộc lại dội thẳng vào đầu anh một lần nữa.

Anh buộc phải nghiêm cấm mình tiếp tục suy nghĩ, cơn đau đầu ấy mới chấm dứt.

Ánh mắt chạm nhau, cả hai nhất thời im bật.

Trong lúc Lâm Uyên Bạch ngỡ ngàng, bánh bao nhỏ bỗng nhiên méo xệch mặt mũi, gấp gáp nói: "Bảo bảo muốn đi tè!"

Cô vội vàng dẫn bánh bao nhỏ đi tìm nhà vệ sinh. Khi tìm được, kết quả vẫn giống y như lúc đi câu cá, Hoắc Trường Uyên dẫn con trai vào phòng vệ sinh nam.

Tham quan hết cả vườn bách thú cũng là lúc mặt trời ngả về Tây. Khi Hoắc Trường Uyên đánh xe ra khỏi cầu vượt, anh đề nghị họ cùng đi ăn tối.

Bữa trưa họ ăn nhanh gọn ngay trong một quán ăn ở vườn bách thú. Máy đồ ăn trong các khu vui chơi thường không đáng nhắc tới. Lâm Uyên Bạch cũng ăn qua loa cho xong. Bị anh nhắc như vậy, dạ dày cô mới kêu không ngừng. Chưa đợi cô đưa ra câu trả lời, Hoắc Trường Uyên đã tự quyết định dừng xe trước cửa một nhà hàng.

Khi họ trở về khu chung cư, đường phố đã lên đèn.

Bánh bao nhỏ chơi suốt cả ngày, lúc ăn cơm đã bắt đầu ngáp ngủ. Dọc đường trở về khu chung cư, thằng bé nằm trong lòng cô thiếp đi. Cả cơ thể mềm oặt, không hiểu nó mơ thấy gì mà cái miệng cứ nở nụ cười.

Hoắc Trường Uyên đỗ xe chậm rãi và vững vàng, sau khi phanh hãm lại, anh quay về phía sau: "Nó ngủ rồi à?"

"Ừm." Lâm Uyên Bạch gật đầu.

Cô cẩn thận đặt bánh bao nhỏ nằm xuống ghế. Người đằng trước đưa cho cô một chiếc áo vest, cô đón lấy, nhẹ nhàng đắp cho bánh bao nhỏ, kéo cả cánh tay bé xíu thò ra ngoài vào trong.

"Lát về nhớ gửi lại ảnh cho tôi." Hoắc Trường Uyên mỉm cười nói.

"Ừm, được." Lâm Uyên Bạch đồng ý.

Hoắc Trường Uyên hết nhìn con trai lại quay sang nhìn cô, chân thành nói: "Hôm nay Đậu Đậu rất vui, cảm ơn em."

"Anh đừng khách sáo..."

Cô vốn dĩ chỉ muốn có thêm nhiều thời gian ở bên cạnh bánh bao nhỏ một chút. Cuối cùng lại trở thành chuyến đi chơi ba người, hoàn toàn nằm ngoài kế hoạch của cô. Mà suốt cả ngày nay, cô đều có cảm giác bồng bênh như trong mơ, không chân thực chút nào.

"Tôi nghe Đậu Đậu nói rồi, em sắp về Canada sao?"

Chất giọng trầm một lần nữa vọng từ trên xuống. Lâm Uyên Bạch ngẩng đầu, nhìn thấy Hoắc Trường Uyên một tay đặt trên vô lăng, đôi mắt anh đang nhìn chằm chằm vào mình không chớp mắt.

Bình tĩnh lại, cô gật đầu: "Phải..."

Hoắc Trường Uyên nói tiếp: "Đậu Đậu biết cô sắp đi, suốt cả buổi tối hôm ấy không nói câu nào, đã buồn rất lâu."

"Tôi thành thật xin lỗi..." Lâm Uyên Bạch cắn môi.

"Khi nào?" Hoắc Trường Uyên trầm ngâm mấy giây lại hỏi.

"Bây giờ vẫn chưa biết chắc..." Lâm Uyên Bạch lắc đầu, đan hai tay vào nhau, thành thật trả lời: "Tôi còn lại hai buổi phỏng vấn, kết thúc rồi có lẽ tôi cũng về luôn..."

Nghe xong, Hoắc Trường Uyên im lặng.

Bầu không khí trong xe cũng lắng đọng theo, chỉ còn lại tiếng thở phì phò thì thoảng phát ra từ mũi bánh bao nhỏ.

Khi cô nghĩ câu chuyện đã kết thúc định đẩy cửa xe ra thì anh bất ngờ lên tiếng: "Lâm Uyên Bạch, em có thể không đi không?"

"..." Lâm Uyên Bạch sững sờ tại chỗ.

Anh vẫn nhìn cô không rời, giống như bốn năm trước vậy.

Giống như có một ổ khóa từ trong đôi mắt đen ấy khóa chặt lấy cô.

Lâm Uyên Bạch nuốt nước bọt, không biết nên trả lời sao. Cô nghe thấy anh nói thêm, từng câu từng chữ vang vọng trong màng nhĩ: "Nếu tôi muốn giữ em ở lại, liệu em có suy nghĩ không?"

Lâm Uyên Bạch hoàn toàn sững sờ.

Cô không ngờ anh lại nói vậy, có chút hoảng loạn, cũng có phần bối rối.

Có suy nghĩ không...

Cô càng đan chặt hai tay vào nhau hơn. Bản thân cô cũng trở nên hoang mang, nhất là khi đứng trước đôi mắt kia, nhìn dáng vẻ quá giống bốn năm trước của anh. Vào một khoảnh khắc nào đó, cô như ngỡ bốn năm chưa hề tồn tại, họ cũng chưa từng chia tay...

Khoang xe đang yên tĩnh, nên tiếng rung đột ngột của điện thoại trở nên thật sắc nét.

Rời khỏi vườn bách thú, di động của cô hết pin tự động sập nguồn, thế nên chỉ có thể là máy của Hoắc Trường Uyên.

Người gọi điện thoại có vẻ cũng rất kiên nhẫn, cố gắng chờ đợi. Hoắc Trường Uyên nhíu mày, đành lúi di động từ trong hộc đựng đồ ra.

Vì không gian trong xe rất tối nên khi di động được lấy ra, màn hình sáng bừng đập thẳng vào mắt Lâm Uyển Bạch, đồng thời cả chữ "Sunny" hiện trên đó.

Giống như có một gáo nước lạnh từ chính điện tạt thẳng vào mặt.

Lâm Uyển Bạch liếc nhìn bánh bao nhỏ vẫn còn say giấc. Có lẽ mình đã hiểu nhầm ý, sự níu giữ vừa rồi của Hoắc Trường Uyên có thể chỉ đơn thuần là vì con trai anh...

Bàn tay đặt trên cửa hơi dùng sức, cô đẩy ra: "Anh nhận điện thoại đi, tôi lên nhà trước..."

Hoắc Trường Uyên nhíu mày, đang định ấn tắt cuộc gọi thì cửa xe phía sau đã được đóng lại.

Khi anh nhìn ra ngoài, bóng dáng gầy nhỏ ấy lao vút đi như đang thi chạy, chớp mắt đã vào trong tòa nhà.

Hoắc Trường Uyên nhúu mày tháo dây an toàn, chuẩn bị xuống xe, nghĩ tới con trai nằm phía sau, anh lại thôi.

Một lần nữa liếc về phía chiếc di động đang rung, anh tắt máy rồi bỏ vào hộp tủ.

...

Trong trung tâm thương mại, đâu đâu cũng nhìn thấy bóng người đi qua đi lại.

Ở đây, số khách nữ thường đông hơn, mua sắm bao giờ cũng là việc con gái thích nhất.

Có hai cô gái sang trọng từ trong một cửa hàng đồ hiệu nào đó đi ra, mái tóc dài bay bay, vóc người cũng rất cao ráo, xem ra là vừa mua hàng. Trong tay họ xách mấy túi đồ in logo của thương hiệu ấy, vừa đi vừa nói cười.

Một trong hai người bất giác nhìn thấy gì đó, vội nói với người bên cạnh: "Tĩnh Tuyết, đó chẳng phải con trai của Hoắc tổng ư?"

Tâm trạng Lục Tĩnh Tuyết mấy hôm nay cũng chẳng tốt lành gì. Bạn bè rủ cô ta ra ngoài mua sắm, chọn được một chiếc túi xách ưng ý, tâm trạng của cô ta mới được xoa dịu phần nào. Lúc này nghe nói xong, cô ta lập tức lên tiếng hỏi.

"Ở đâu?"

"Cậu nhìn kia, ở thang cuốn trên kia!"

Nhìn theo hướng tay người bạn chỉ, Lục Tĩnh Tuyết quả thật đã nhìn thấy cậu bé đẹp như tranh vẽ.

"Cô gái bên cạnh là ai vậy? Hơn nữa sao trông quen thế nhỉ, hình như đã gặp ở đâu rồi vậy?" Cô bạn của Lục Tịnh Tuyết lẩm bẩm mấy câu, rồi chợt kêu lên: "Trời ơi, Tịnh Tuyết, mình nhớ ra rồi! Người kia chính là người mờ ám với Hoắc tổng cái lần mình gọi cậu tới khu trang viên đó!"

Không cần đối phương nói, Lục Tịnh Tuyết cũng đã nhìn thấy Lâm Uyển Bạch đi bên cạnh bánh bao nhỏ.

Thang cuốn đang đi lên, hai người họ tay nắm tay, nhất là đều mặc đồ đen, nhìn qua như đồ đôi vậy. Hơn nữa cô ta cũng đặc biệt đề ý, xung quanh đó không thấy bóng dáng thím Lý, nhận ra được khác hẳn với sự lạnh lùng dành cho mình, bánh bao nhỏ rất dựa dẫm Lâm Uyển Bạch.

Người không biết có thể sẽ hiểu lầm họ là hai mẹ con.

Tuy rằng Lục Tịnh Tuyết biết rõ mọi chuyện hơn ai hết, đó chính là sự thật, nhưng lẽ nào vì nguyên nhân này mà họ đặc biệt thân thiết với nhau đến vậy ư?

Lục Tịnh Tuyết bỗng nhiên cảm thấy tâm trạng cực kỳ tồi tệ.

"Cô gái đó làm sao thế không biết, thật sự coi mình là hành hoa trang trí cho món ăn à?" Bạn của Lục Tịnh Tuyết cũng bức dọc, vội phần nộ lên tiếng giùm: "Tịnh Tuyết! Cô gái đó vừa nhìn là biết không tốt đẹp gì! Lần trước khi mình gặp ở trang viên câu cá cũng vậy, ra sức bám lấy con trai Hoắc tổng, nửa bước không rời! Lẽ nào cô ta thật sự nghĩ mình có thể dựa vào trò mèo này để được gả về nhà danh giá, trở thành mẹ kế của con trai Hoắc tổng sao?"

Đối phương làm sao hiểu được, không phải Lâm Uyển Bạch bám riết mà chính là bánh bao nhỏ không chịu rời nửa bước.

Nghe xong, tâm trạng Lục Tịnh Tuyết càng tồi tệ hơn, cô ta hiềm có dịp lại quát to trước mặt người ngoài: "Có thể nói ít đi chút không?"

"Xin lỗi nhé Tịnh Tuyết..." Bạn của Lục Tịnh Tuyết vội vàng xin lỗi.

Sắc mặt của Lục Tịnh Tuyết đã tệ hết mức. Cô ta nhét món đồ trong tay cho bạn: "Tặng cậu chiếc túi xách đây, mình còn có việc phải về nhà đây!"

Nhìn thấy Lục Tịnh Tuyết quay người bỏ đi, cô bạn cũng chỉ đành rầu rĩ đi tiếp.

...

Đi cầu thang cuốn lên tận tầng năm, tới cửa hàng đồ trẻ con.

Lâm Uyên Bạch cúi đầu nhìn bánh bao nhỏ vẫn ngoan ngoãn đi theo bên cạnh mình, nét mặt hiền hòa.

Vẫn là suy nghĩ đó, khi cô còn chưa rời khỏi Băng Thành, cô muốn tranh thủ thời gian chơi với bánh bao nhỏ. Hôm nay chủ yếu là muốn mua vài bộ đồ làm quà cho nó.

Từ kinh nghiệm lần trước, cô không gọi điện thoại tới quá sớm mà đợi chắc chắn tới hết giờ đi làm mới gọi vào máy bàn. Được biết Hoắc Trường Uyên đã tới công ty, cô yên tâm tới biệt thự đón bánh bao nhỏ đi ra ngoài.

Chú Lý đánh xe đưa cô tới cửa trung tâm thương mại, có vẻ chú ấy rất yên tâm về cô.

Khu mua sắm ở đây rất rộng. Lâm Uyên Bạch sợ đi lâu bánh bao nhỏ sẽ mệt, bèn dừng bước, ngồi xuống muốn bế thẳng bé lên.

Trước đây mỗi lần như vậy nó lại chủ động vươn hai cánh tay nhỏ ra ôm chặt lấy cổ cô. Vậy mà hôm nay nó lùi lại, lắc đầu: "Bảo bảo không cần

bé đâu!"

"Không cần bé?" Lâm Uyên Bạch khó hiểu: "Đâu Đâu, sao thế?"

Bánh bao nhỏ đặt bàn tay nhỏ vào lòng bàn tay cô, chỉ để cô nắm tay, chân thành nói: "Uyên Uyên sẽ mãi tay đây~"

Lâm Uyên Bạch sửng người, quả thật ấm lòng đến hồ đồ luôn.

Cô đổ người về phía trước, không nhìn được, hôn lên cái má nhỏ của nó.

Bánh bao nhỏ bẽn lễn cúi đầu xuống, khuôn mặt nhỏ đỏ lên, ngại ngùng nhìn xung quanh.

Lâm Uyên Bạch phì cười vì đáng vẻ dễ thương ấy. Cô lại nắm tay nó đi vào một quầy hàng đồ trẻ con. Nhân viên bên trong nhiệt tình ra chào: "Chào chị, em có thể giúp gì cho chị không?"

"Cửa hàng về khá nhiều đồ mới, xin hỏi chị muốn chọn cho con trai phong cách thế nào ạ?"

Cô mỉm cười xua tay: "À, cô hiểu lắm rồi..."

"Không phải mẹ con ạ?" Cô nhân viên nghe thấy vậy vội vàng xin lỗi: "Thật ngại quá, nhưng hai người trông rất giống nhau đây!"

"Chúng tôi... giống nhau sao?" Lâm Uyên Bạch rất ngạc nhiên.

Kể từ ngày cô xuống máy bay về nước, bị tài xế taxi và cô y tá hiểu lầm, cô cũng có thể hiểu được phần nào, nhưng chưa ai nói thẳng như vậy.

Cô nhân viên gật đầu, có vẻ như muốn so sánh một chút. Vài giây sau cô ấy nói: "Đúng vậy, có thể gương mặt nhìn không ra nhưng ban nãy hai

người cười lên trông giống nhau lắm đấy!"

~Hết chương 233~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 234

Lâm Uyển Bạch nghe xong, bất giác đưa tay chạm lên hai khóe miệng, vẫn còn cảm thấy rất kinh ngạc.

Bánh bao nhỏ đứng cạnh dường như cảm thấy rất hiếu kỳ, cũng bắt chước cô sờ sờ lên mặt mình.

Lâm Uyển Bạch thấy vậy chột phì cười.

Đối với những lời của cô nhân viên, cô cũng không quá để tâm, chỉ coi như cô ấy muốn lấy lòng, lôi kéo khách hàng mà thôi. Cô nắm tay bánh bao nhỏ và nói: "Chúng tôi đi xem đã!"

"Vâng, mời chị theo tôi qua bên này!" Cô nhân viên nhiệt tình dẫn đường.

Bốn năm trước khi mang thai, cô cũng hay đi ngắm một số cửa hàng bà bầu và trẻ em ở nước ngoài, chỉ là không nghĩ mình lại không có duyên với đứa con trong bụng. Những bộ quần áo nhỏ xiu ấy sau này mỗi đêm mất ngủ đều được cô lấy ra đốt hết.

Có lần cô suýt nữa làm cháy nhà, phải đền cho chủ nhà và hàng xóm tầng trên không ít tiền.

Sau đó, cô không bao giờ bước vào những cửa hàng liên quan đến trẻ con nữa. Thế nên thực chất đây là lần đầu tiên cô đi vào một cửa hàng đồ trẻ con.

Những bộ quần áo trẻ con đập vào mắt nhỏ xíu, như có thể bỏ túi vậy. Bộ nào cũng rất dễ thương. Lâm Uyên Bạch dù cầm chiếc nào lên cũng cảm thấy đẹp vô cùng, nói chi tới khi mặc lên người bánh bao nhỏ.

Không cần cô nhân viên giới thiệu, Lâm Uyên Bạch đã chọn được mấy mẫu.

Bánh bao nhỏ suốt cả buổi bám theo cô như một cái đuôi, hoàn toàn khác hẳn lúc đi chơi với Lục Tịnh Tuyết. Đôi mắt to tròn chớp chớp, bên trong tỏa sáng lấp lánh.

Lâm Uyên Bạch băn khoăn rất lâu rồi chọn được một bộ, dẫn thẳng bé vào phòng thử đồ.

Khác với bộ vest đen nó đang mặc trên người. Đây là một bộ đồ bò đầy sức sống. Bên dưới là chiếc quần bò ống hơi xắn lên, bên trên là chiếc áo gile bò, bên trong kết hợp với một chiếc áo nỉ, ở giữa in hình khi miệng rộng, từ chiếc mũ của áo còn đựng đưa hai quả cầu nhỏ hình hai con khi.

Lâm Uyên Bạch ngồi xuống bên cạnh, mỉm cười nhìn vào gương.

Vì quần áo trông rực rỡ hơn nên càng lộ rõ khuôn mặt trắng trẻo mềm mại của bánh bao nhỏ, trông nó càng dễ thương hơn.

Trẻ con đáng lẽ phải ăn mặc như thế này, lúc nào cũng mặc vest tối màu trông cứ già đời, xám xịt thế nào đó. Nhưng không cần nghĩ cũng biết, những bộ quần áo nhất định đều là Hoắc Trường Uyên mua, khiến nó trông cũng thâm trầm như anh.

Bánh bao nhỏ chưa từng mặc mấy bộ quần áo kiểu này, đang cúi đầu nghiên cứu hai quả cầu nhỏ.

Túm lấy, nắm chặt...

Sau đó, lại chọt chọt!

Lâm Uyên Bạch xoa đầu nó: "Đậu Đậu, con thích không?"

"Thích ạ!" Bánh bao nhỏ gật đầu, khuôn mặt đỏ hồng lên vì phấn khích. Dường như cảm giác thể hiện chưa đủ sự vui thú, nó còn đặc biệt nhấn mạnh lại lần nữa: "Thích lắm luôn!"

Nhận được sự khẳng định của bánh bao nhỏ, Lâm Uyên Bạch còn vui hơn cả nó.

Dưới sự gợi ý của cô nhân viên, lại có hai bộ khác được mang đến, cô mang hết cả phòng thay đồ cho bánh bao nhỏ thử.

Đều là những bộ đồ hoạt hình đáng yêu, ngập tràn sự trong sáng của trẻ thơ, hơn nữa quan trọng nhất là mặc bộ nào lên, đứng trước gương bánh bao nhỏ đều rất thích, sờ ngấm không chịu cởi ra.

Cuối cùng, Lâm Uyên Bạch tổng cộng mua bốn bộ.

Lúc thanh toán, nhìn con số hiện lên trên hóa đơn, cô giật mình.

Không ngờ chỉ mua có mấy bộ đồ trẻ con mà số tiền đã lên tới năm chữ số. Cô không hiểu rõ về thương hiệu này lắm, chỉ thấy bình thường bánh bao nhỏ hay mặc đồ của hãng này nên mới dẫn nó qua.

Lâm Uyên Bạch không mang đủ tiền mặt, số tiền dư trong thẻ cũng còn thiếu một ít, chỗ thẻ còn lại đều không dùng được tại Trung Quốc.

Cô nhất thời rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan.

Cách giải quyết bây giờ chỉ có thể là nén tiếc nuối, bỏ đi hai bộ.

Lâm Uyên Bạch nhìn chỗ quần áo đã được gói lại, dù bỏ bộ nào đi dường như cũng rất phí. Vì ban nãy lúc thay đồ, bộ nào bánh bao nhỏ cũng thích lắm, nếu không mua, sợ rằng nó sẽ hụt hẫng.

Cô nhân viên dường như cũng nhận ra sự khó xử của cô, tốt bụng nhắc nhở: "Chị à, chiếc thẻ đen đỏ của chị có thể thanh toán đấy ạ!"

Thẻ đen...

Lâm Uyên Bạch sửng người giây lát.

Đồng thời cô cúi đầu nhìn xuống ví tiền. Có vẻ như ban nãy khi rút thẻ, chiếc thẻ được giấu ở góc trong cùng cũng đồng thời bị kéo ra, lúc này nó lộ ra một góc nhỏ.

Chiếc thẻ đen này vốn dĩ là chiếc thẻ năm xưa Hoắc Trường Uyên đưa cho cô.

Ban đầu khi họ mới xác nhận quan hệ yêu đương, lần đầu tiên hẹn hò, anh đã nhét nó cho cô. Cô còn nhớ lúc đó anh đánh mắt sang nhìn cô và nói: Tiêu tiền của bạn trai chẳng phải rất bình thường sao?

Ngữ khí bá đạo đó dường như vẫn còn rõ mồn một bên tai...

Lâm Uyên Bạch vuốt ve lên tấm thẻ, trái tim đang yên bình chợt dậy sóng.

Về sau hai người chia tay, cô ra nước ngoài, cũng quên bằng việc trả lại nó cho anh. Vì nó vốn không phải là thẻ bình thường, có thể quẹt một số tiền cực lớn, cô sợ làm mất hoặc bị trộm nên lúc nào cũng mang theo bên người, giấu ở một góc trong cùng của ví.

Cô nhìn bánh bao nhỏ đang ngẩng đầu ngược nhìn mình, nét mặt phần khích còn chưa tan hết.

Tuy rằng chia tay rồi còn quẹt thẻ của người ta không hay cho lắm. Nhưng cô cũng đâu tiêu cho mình, là tiêu cho con trai anh, thế nên chắc cũng không có vấn đề gì đâu nhỉ...

Do dự vài giây, Lâm Uyên Bạch rút nó ra và đưa cho nhân viên: "Phiền cô thanh toán giúp tôi!"

...

Tòa nhà lớn của Hoắc Thị đứng sừng sững trong ráng chiều chập tối.

Cửa phòng hội nghị mở ra, Hoắc Trường Uyên là người bước ra đầu tiên, theo sau là Giang Phóng tay kẹp một xấp tài liệu, bước theo từng bước một.

Anh đi thẳng về phía phòng làm việc. Sau khi vào trong, anh cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay, đã tới giờ tan ca. Hoắc Trường Uyên ngồi lên chiếc ghế lưng cao, tháo bỏ cả vạt trên cổ, tiện thể cởi luôn hai cúc áo trên cùng.

Giang Phóng đứng nghiêm chỉnh trước bàn làm việc, lễ phép nói: "Hoắc tổng, đây là ghi chép buổi họp vừa rồi, nếu không còn việc gì nữa, thì tôi sẽ..."

"Báo cáo quý nộp trưa nay sửa lại rồi đưa cho tôi!" Hoắc Trường Uyên bắt ngờ ngắt lời anh ấy.

"Hoắc tổng, vừa rồi trong buổi họp chẳng phải đã thông qua báo cáo quý rồi sao?" Giang Phóng yếu ớt lên tiếng.

Hoắc Trường Uyên nheo mắt lại, lạnh lùng quát: "Tôi bảo cậu chỉnh sửa thì cậu chỉnh sửa, cậu có ý kiến à?"

"Dạ không!" Giang Phóng lập tức lắc đầu.

Cứ nghĩ sẽ được tan ca đúng giờ vậy mà bây giờ tan tành thành bong bóng hết cả. Giang Phóng xì mặt đi ra khỏi phòng làm việc, chẳng hiểu sao dạo này sắp hay ngã mặt mình thế không biết...

Haizz, Giang Phóng thầm kêu khổ trong lòng.

Cửa phòng khép lại, Hoắc Trường Uyên quay về, lấy ra một điều thuốc, châm lên.

Cả ngày làm việc bận rộn, mệt mỏi lan tràn trên nét mặt anh. Sau khi rít một hơi thật sau, rồi phả khói, làn khói trắng còn chưa tan hết, di động ban này rút từ túi quần ra để lên mặt bàn chột đồ chuông.

"Chào Hoắc tổng!"

Đầu kia lịch sự lên tiếng rồi nói rõ thân phận của mình.

Sau khi biết đối phương là đại diện của ngân hàng, Hoắc Trường Uyên cảm thấy nghi hoặc bèn nhíu mày hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

"Hoắc tổng, là thế này!" Ở đầu bên kia, người đó tiếp tục nói: "Anh có một chiếc thẻ đen đã hơn bốn năm không thực hiện giao dịch nào. Nhưng sáng nay anh tiến hành một khoản chi tiêu tại trung tâm thương mại Trác Triển. Chúng tôi theo tôn chỉ bảo vệ khách hàng và quyền lợi của khách hàng nên muốn xác nhận lại với anh, khoản chi tiêu này là do cá nhân anh thực hiện có phải không ạ? Nếu không phải, không biết anh có làm rơi hoặc bị đánh cắp thẻ không?"

"..."

Sau khi cuộc điện thoại kết thúc, Hoắc Trường Uyên nắm chặt di động vào tay.

Anh ấn nhẹ lên màn hình, trầm ngâm suy tư nội dung cuộc điện thoại vừa rồi.

Anh chạm hai chân xuống đất, xoay ghế hướng mặt về phía cánh cửa ban công. Cả ráng chiều màu đỏ quạch bên ngoài hắt vào trong, rất nhiều tia sáng len lỏi vào đôi mắt anh, đến mức anh buộc phải nheo mắt lại. Trên gương mặt với những đường nét cương nghị là thần sắc có rất nhiều nghi vấn.

Sau đôi phút trầm ngâm, Hoắc Trường Uyên quay lại, một lần nữa cầm di động lên.

Tìm được số điện thoại đó, anh gọi qua, trầm giọng hỏi: "Ở đâu vậy?"

"Tôi đang ở nhà..."

...

Trong tòa chung cư, Lâm Uyên Bạch ngơ ngác nhìn di động vừa bị ngắt cuộc gọi.

Vì chiều nay vẫn còn buổi phỏng vấn nên mua sắm cùng bánh bao nhỏ xong, ăn thêm bữa cơm, chú Lý cũng đưa nó về. Cô xách laptop về nhà chưa được bao lâu, vừa nói chuyện xong với Tang Hiểu Du. Cô ấy nói phải đi xét nghiệm và có hẹn với một người bạn nên sẽ về hơi muộn.

Còn chưa kịp đặt máy xuống, cuộc gọi của Hoắc Trường Uyên đã đến ngay sau đó.

Ngay cả lời mào đầu cũng không có anh đã hỏi cô đang ở đâu. Sau khi cô trả lời, anh chẳng nói chẳng rằng thẳng thừng ngắt máy, quả thật vô lý vô cớ.

Lâm Uyên Bạch ngồi bặm môi một lúc, rồi ném di động lên sofa, sau đó đi vào bếp, mở tủ lạnh ra lật xem tối nay có gì để ăn.

Cô lấy ra hai quả trứng, còn ít cơm từ tối hôm qua, vừa hay có thể làm món cơm rang trứng.

Có điều cô vừa đánh xong quả trứng và băm xong ít hành, vịn được bếp ga lên thì ngoài cửa có người tới.

Lâm Uyên Bạch vội vàng tắt bếp, chạy nhanh ra cửa.

Cô ngó ra ngoài qua mắt thần, khi nhìn thấy khuôn mặt Hoắc Trường Uyên thì chột nhứ mày. Không biết anh đến đây có việc gì. Tính nhầm thời gian, nếu cô không nhầm thì có lẽ cúp điện thoại xong anh đã lái xe thẳng tới đây.

"Mở cửa!"

Có vẻ như biết cô chắc chắn ở trong, giọng nói trầm của anh vọng tới.

Lâm Uyên Bạch nuốt nước bọt, không lẽ mè nã, mở cửa ra từ bên trong ra: "À, Hoắc Trường Uyên, anh đến..."

Cô còn chưa kịp nói hết câu, Hoắc Trường Uyên đã cất bước đi thẳng vào trong. Anh thẳng thừng cởi giày da, đi chân trần vào nhà. Sau khi vào phòng khách, anh cũng không ngồi xuống mà quay người không chút do dự.

Lâm Uyên Bạch đi theo phía sau, suýt chút nữa thì đâm sầm vào anh.

Anh không thắt cà vạt, cúc áo cổ còn cởi hai nút, ngẩng đầu lên là nhìn thấy vết hằn của anh.

"... Anh đến có việc gì không?" Cô hỏi.

Hoắc Trường Uyên rút tay vào túi quần như chỉ đang nói chuyện bình thường: "Thím Lý nói cho tôi biết hôm nay em đưa Đậu Đậu đi mua sắm?"

"Ừm." Lâm Uyên Bạch gật đầu.

Cô vẫn chưa hiểu ý anh lắm. Lúc vào cửa, rõ ràng anh rất hùng hổ bậm trợn.

Hoắc Trường Uyên nhướn đuôi mày lên, nhìn xuống cô, mỉm cười nói tiếp: "Khoảng một tiếng trước, tôi nhận được cuộc gọi từ ngân hàng, họ nói có người quẹt thẻ đen của tôi."

"Thế sao..." Trái tim Lâm Uyên Bạch chợt nảy lên.

"Lâm Uyên Bạch, tôi rất khó hiểu, thẻ đen của tôi sao lại ở chỗ em nhỉ?" Hoắc Trường Uyên rút một tay trong túi quần ra xoa xoa cằm, tỏ vẻ khó hiểu y như ngữ khí của anh.

Chỉ vì lúc đó số tiền vượt quá dự kiến nên không còn cách nào khác cô mới quẹt thẻ, không ngờ anh lại biết.

Ban nãy thậm chí cô còn ôm tâm trạng hy vọng, cứ nghĩ anh sẽ không biết gì. Nhưng lúc này nghe anh hỏi vậy, cô biết mình không thể né tránh, lòng bàn tay bắt đầu đổ mồ hôi.

Đôi mắt anh cứ nhìn cô chăm chăm, khiến sống lưng cô căng ra.

Lâm Uyên Bạch trở nên ấp úng: "À, tôi nhận được thôi..."

"Em nhật được?" Hoắc Trường Uyên nheo mắt lại.

"Đúng vậy..." Lâm Uyển Bạch gật đầu, tiếp tục trả lời theo lời bịa đặt vừa rồi, nói qua quýt: "Trùng hợp quá, lại bị tôi nhật được! Hôm nay tôi đưa Đậu Đậu đi mua quần áo, không đủ tiền nên quẹt chiếc thẻ đó. Dù sao cũng là mua quần áo cho con của anh, chắc anh không để ý chứ? Bây giờ tôi đi lấy trả anh đây..."

Nói rồi, cô định tranh thủ chuồn đi.

Có điều không được như ý nguyện, Hoắc Trường Uyên tiến lên một bước, đặt ra nghi vấn: "Nhật được khi nào?"

"..." Ánh mắt Lâm Uyển Bạch hoảng loạn.

"Nhật được ở đâu?"

"Nếu đã nhật được, lại còn là thẻ của tôi, vì sao không trả lại cho tôi?"

Hoắc Trường Uyên liên tục hỏi mấy câu, mỗi lần hỏi một câu, anh lại tiến thêm một bước, cơ thể cao lớn gần như bọc kín lấy cô, ánh mắt rất đáng sợ, dường như không có được đáp án là không yên với anh.

Lâm Uyển Bạch phải liên tục lùi về sau.

"Anh..." Cô miễn cưỡng gắng gượng chống chọi với anh, mí mắt run rẩy: "Anh hỏi liên một lúc nhiều câu như vậy, làm sao tôi biết phải trả lời câu nào..."

"Vậy thì em cứ trả lời từng câu một!" Hoắc Trường Uyên ép rất sát.

Lâm Uyển Bạch có phần rối loạn: "Tôi đã trả lời anh rồi, thì là tôi nhật được..."

"Nói dối!"

Hoắc Trường Uyên đột ngột quát to.

"..."

Hoắc Trường Uyên vẫn tiếp tục sải bước tiến về phía trước, ép cô vào sát bức tường, không chịu lùi bước, hai tay đột ngột nắm lấy vai cô, lực mạnh tới mức như có thể nhấc bổng cô lên vậy.

"Em có thể đen của tôi, em cũng gọi cô của tôi là cô, còn rất thân với Giang Phóng. Gần như mọi người quen xung quanh tôi đều không xa lạ gì với em..."

Một loạt các dấu hiệu đều quá đáng ngờ, tuy rằng mỗi câu trả lời của cô đều hợp tình hợp lý nhưng đều chôn một mầm mống nghi ngờ trong lòng anh.

Nói tới đây, Hoắc Trường Uyên dừng lại mấy giây, nheo mắt lại, hỏi rành mạch từng câu từng chữ: "Lâm Uyển Bạch, tôi hỏi lại lần cuối cùng, chúng ta rốt cuộc có quen nhau hay không?"

"... Không, không quen!" Lâm Uyển Bạch lắc đầu một cách cứng ngắc.

Hoắc Trường Uyên lặp lại lần nữa, vẫn là ngữ khí chắc nịch: "Em nói dối!"

Bàn tay đặt trên vai cô giữ chặt như một chiếc kìm sắt. Lúc này khuôn mặt anh căng ra, khí thế quyền uy, như có thể ăn thịt cô ngay lập tức vậy.

Cô cứ thế bị anh nhìn trừng trừng, đang không biết làm sao thì bất thành linh, di động rung lên.

Là âm thanh phát ra từ túi quần Hoắc Trường Uyên.

Lâm Uyên Bạch như nhìn thấy cứu tinh: "Di động của anh kêu kìa..."

Thấy anh đứng im, không có ý định nghe máy, cô cố gắng khuyên nhủ: "Đã gọi đến lần thứ hai rồi, chưa biết chừng là có việc gì quan trọng..."

Cũng có thể là ai đó quan trọng.

Nửa cuối này cô quyết định nuốt xuống.

Hoắc Trường Uyên nhíu mày mấy giây, đúng là di động vẫn rung liên tục, làm rung cả phần đùi của anh lên. Đã có kinh nghiệm để cô tẩu thoát, anh chỉ buông một tay, rút di động ra.

Lâm Uyên Bạch vẫn đứng sát vào tường, không thể nhúc nhích một phân.

Cô nhìn thấy anh áp di động vào tai, sau khi nghe máy thì đánh mắt về phía cô rồi nói: "Không, cô ấy bây giờ đang ở cùng tôi."

Lâm Uyên Bạch nhíu mày, có phần bất ngờ.

Hiệu quả giữ tiếng của di động rất tốt, tuy rằng hai người đang đứng áp sát vào nhau, cô vẫn không nghe rõ đầu kia nói gì, nhưng theo câu trả lời ban nãy của anh có lẽ là nhắc đến cô.

Cô âm thầm thở dốc, cố gắng tranh thủ lúc này bình tĩnh lại.

Khi cô vừa làm xong hai nhịp hít sâu thở đều thì không biết đầu kia nói gì, Hoắc Trường Uyên chợt buông tay ra khỏi cô, mặt biến sắc: "Thím Lý, thím nói sao, Đậu Đậu lại biến mất?"

~Hết chương 234~

*Có thể đen không quan trọng bằng việc anh có thể bỏ rơi nó suốt 4 năm không màng đến. Theo suy luận logic, anh không chỉ có một cái

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 235

Bánh bao nhỏ biến mất?

Nghe xong lời anh nói, Lâm Uyển Bạch mặt cũng biến sắc.

Ban ngày khi chia tay, cô đã đích thân bế bánh bao nhỏ lên xe của chú Lý, cũng tận mắt chứng kiến chiếc xe khuất khỏi tầm mắt. Hơn nữa khi tới công ty hẹn trước để phỏng vấn, bánh bao nhỏ còn gọi điện lại cho cô, ngoan ngoãn thông báo mình đã về tới nhà rồi.

Ngoài lần đầu tiên vô tình nhặt được nó ở sân bay ra, mỗi lần ra khỏi nhà bánh bao nhỏ đều có thím Lý đi theo cùng. Cho dù là lần trước ở trung tâm thương mại cũng vì nhìn thấy cô nó mới lên trốn đi, không thể vô duyên vô cớ biến mất được.

Lâm Uyển Bạch nuốt nước bọt, cũng lo lắng theo.

Khi di động rung lên, Hoắc Trường Uyên đã nghĩ nếu lại là Lục Tịnh Tuyết gọi tới như lần trước thì sẽ thẳng thừng tắt máy.

Về sau nhìn thấy người gọi là thím Lý anh mới nghe.

Trong di động, thím Lý ban đầu hỏi tiêu thiếu gia có ở chỗ cô Lâm không. Anh liếc mắt nhìn cô, trả lời là không, bởi vì bây giờ họ đang ở cạnh nhau. Ngay khi đó anh đã có dự cảm chẳng lành. Quả nhiên, sau đó thím Lý sốt sắng vô cùng nói rằng con trai anh đã mất tích.

Hoắc Trường Uyên sai rộng hai bước đi sang bên cạnh, nhú mào:
"Thím Lý, thím nói từ từ đã, rốt cuộc mọi chuyện là sao!"

"Tôi cắm cúi trong bếp nấu cơm, tới khi tôi nấu xong đi lên tầng thì tiểu thiếu gia đã không còn ở trong phòng nữa! Tôi và ông Lý đã tìm kiếm một lúc lâu ở trong biệt thự, trên gác xếp, bao gồm cả hầm rượu cũng đã tìm khắp lượt nhưng vẫn không tìm thấy tiểu thiếu gia!"

"Đang yên đang lành sao Đậu Đậu lại biến mất?" Hoắc Trường Uyên một tay chống hông, có vẻ như rất khó hiểu.

"Tôi cũng không biết nữa. Lúc ban ngày vẫn còn yên ổn. Nhưng chợt tới, cô Lục có đến nhà chơi!" Thím Lý tiếp tục nhớ lại: "Nói là tới mang đồ chơi cho tiểu thiếu gia, ở lại với tiểu thiếu gia một lúc. Sau đó hình như có một cuộc điện thoại nên cô ấy ra về. Sau khi cô Lục đi, trông tiểu thiếu gia có vẻ không vui cho lắm, còn đập phá đồ chơi cô Lục tặng rồi chạy vào phòng... Tôi cứ nghĩ thằng bé ở yên trong phòng thôi, không ngờ nó lại biến mất!"

"Hơn nữa ban nãy tôi phát hiện cổng lớn ngoài sân mở tung ra, khe hẹp đó chắc chỉ vừa cho một đứa trẻ con chui ra thôi, chắc chắn là tiểu thiếu gia lén chạy ra ngoài rồi! Tôi đoán, không biết nó có đi tìm cô Lâm không, nhưng vừa rồi cậu lại nói là không..." Nói tới đây, ngữ khí của thím Lý càng trở nên sốt ruột hơn: "Tôi và ông Lý hiện giờ đang tiếp tục tìm quanh biệt thự. Cậu à, có cần báo cảnh sát không?"

"Báo đi!" Hoắc Trường Uyên trầm giọng.

Ngắt điện thoại, anh cởi bung cúc áo sơ mi, bọc dọc đi qua đi lại rồi gọi điện thoại cho cảnh sát.

Lâm Uyển Bạch chạy tới, căng thẳng hỏi: "Hoắc Trường Uyên, Đậu Đậu sao rồi, thật sự không thấy nó sao?"

"Phải..." Hoắc Trường Uyên gật đầu, sắc mặt nặng nề.

"Liệu nó có trốn vào đâu không?" Lâm Uyển Bạch nghĩ ra các khả năng.

"Thím Lý nói đã lật tung cả biệt thự lên rồi nhưng vẫn không thấy!" Hoắc Trường Uyên lắc đầu, nhíu mày: "Thím Lý nói có thể nó lén lút chạy ra ngoài tìm em. Anh cũng có suy đoán này, thằng bé này nhiều khi rất làm lì, chỉ thân thiết với em thôi."

Khu chung cư và căn biệt thự đều ở gần sông, không cách xa nhau lắm, bình thường lái xe cũng chỉ mất hơn mười phút.

Nghe thấy anh và thím Lý nói vậy, Lâm Uyển Bạch cũng tự thấy khả năng này rất cao.

Tuy bánh bao nhỏ còn khá nhỏ, nhưng trí nhớ của nó rất siêu phàm. Khi cô vừa về nước, Hoắc Trường Uyên chỉ đưa cô về khách sạn đúng một lần, nó đã tìm cách chạy đến khách sạn của cô. Sau này khi cô dọn qua chung cư, chuyện tương tự cũng xảy ra.

Có điều khác hẳn mọi lần, lần này nó tự ý chạy ra ngoài.

Không có chú thím Lý đi cùng, dù có thông minh nhanh nhẹn đến đâu cũng chỉ là một đứa trẻ chưa đầy bốn tuổi. Có quá nhiều nguy hiểm tiềm tàng bên ngoài, lỡ nó gặp phải kẻ xấu thì biết làm sao...

Lâm Uyển Bạch không dám nghĩ thêm nữa: "Hoắc Trường Uyên, vậy chúng ta cũng khẩn trương đi tìm thôi!"

Không cần cô nói, Hoắc Trường Uyên đã sớm lao ra cửa chính.

Cửa thang máy mở ra, hai người họ gần như chạy bước nhỏ ra khỏi khu chung cư. Lâm Uyên Bạch không ngồi lên ô tô mà giờ cao di động nói: "Chúng ta chia ra tìm đi, tìm được trước thì gọi ngay cho người kia!"

"Ừm!" Hoắc Trường Uyên gật đầu, khởi động xe.

Chiếc Land Rover trắng lao vút đi, còn Lâm Uyên Bạch thì đi theo con đường bình thường tới biệt thự, tỉ mỉ tìm kỹ dọc theo con đường, gặp người nào đi đường cũng hỏi lần lượt.

Tuy rằng đã là chập tối, hoàng hôn cũng đã tắt gần hết nhưng trán và chóp mũi cô vẫn đỏ mồ hôi, cổ họng khô khốc. Nhưng cô không hề có ý định dừng lại, chỉ hy vọng đi thêm để tìm kiếm, hỏi thêm được vài người, mau chóng tìm thấy bóng hình bé nhỏ đó.

Lâm Uyên Bạch cũng chờ đợi một giây sau bánh bao nhỏ sẽ như mọi lần đột ngột xuất hiện, lao về phía mình, sau đó cất giọng non nớt gọi "Uyên Uyên".

Vừa đi qua ngã tư, cô thấy phía trước có không ít người đang đứng túm tụm lại, giống như có tai nạn xảy ra.

"Trời ơi, con cái nhà ai thế này!"

"Tội nghiệp quá, hình như bị đâm nặng lắm, chảy bao nhiêu máu rồi!"

"Bố mẹ thằng bé cũng thật là, sao lại để con cái tự chạy ra đường như vậy chứ, quá nguy hiểm! Cô xem, hình như nó nằm im rồi, bộ quần áo khi miện rộng kia là thấm máu đỏ đấy!"

...

Bộ quần áo khi miệng rộng...

Lâm Uyên Bạch loáng thoáng nghe được phía sau nói, hơi thở như ngừng lại.

Sáng nay đưa bánh bao nhỏ đi mua quần áo, cô thấy nó rất thích khi miệng rộng nên cô chọn mấy bộ đều có hình khi. Nếu cô nhớ không nhầm, trước khi về cô còn thay lại quần áo mới cho nó, giữa chiếc áo nỉ rộng có một hình khi cực kỳ nổi bật...

Trái tim như vọt lên tận cổ họng, cô rảo bước lao nhanh về phía đó, len lỏi qua đám đông.

Hai chân mềm nhũn, suýt chút nữa Lâm Uyên Bạch không thể đứng vững.

Ở giữa đám đông vây kín, bánh bao nhỏ đang nằm giữa vũng máu, mắt nhắm nghiền, cơ thể bé nhỏ run rẩy từng cơn.

"Đậu Đậu! Đậu Đậu..."

Lâm Uyên Bạch nhào tới, quỳ xuống đất, cẩn thận chạm vào bàn tay nhỏ bé của nó, nước mắt trào ra không ngừng: "Đậu Đậu, con đừng dọa cô, có nghe thấy cô nói không? Đậu Đậu..."

Bánh bao nhỏ không phản ứng gì, vẫn nhắm chặt mắt.

Đáy lòng Lâm Uyên Bạch trào lên một sự tuyệt vọng giá lạnh.

Không hiểu sao cô như quay trở về bốn năm trước, khi nỗi sợ hãi sau khi sinh con bao trùm. Cô rất sợ, rất sợ bánh bao nhỏ cũng như đứa trẻ ấy, sinh mạng đột ngột chấm dứt tại đây.

Cô run rẩy hướng tay về phía lỗ mũi bánh bao nhỏ, sau khi hoang mang thăm dò, hơi thở bị nén nơi lồng ngực được bung ra.

Thật may!

Vẫn còn thở...

Lâm Uyên Bạch ôm chặt nó vào lòng, không rảnh tay gọi điện thoại nên cầu cứu mọi người bằng đôi mắt long lanh nước.

"Phiền mọi người hãy gọi giúp tôi xe cấp cứu!"

Người bên cạnh nghĩ cô là mẹ nó nên vội nói: "Chị à, chị cứ bình tĩnh! Ban này có người gọi cấp cứu rồi. Đưa được đến bệnh viện là con chị không sao đâu!"

Trong cơn hỗn loạn, có tiếng còi hú từ xa vọng lại gần.

"Tới rồi tới rồi! Xe cấp cứu tới rồi!"

...

Khi xe cấp cứu dừng trước cổng bệnh viện tư, một chiếc ô tô màu trắng khác cũng phanh gấp lại.

Dọc đường tới bệnh viện, Lâm Uyên Bạch đã gọi cho Hoắc Trường Uyên, nghẹn ngào nói rõ sự tình bên này. Hai tay cô lúc này dính đầy máu, tất cả đều là của bánh bao nhỏ, từng ngón tay đang run lên bần bật.

Cô thật sự rất sợ hãi...

Cậu bé tinh nghịch sáng nay còn đi mua quần áo với cô, mới qua vài tiếng đồng hồ đã biến thành như vậy...

Lâm Uyển Bạch chấp hai tay lại. Cô nhất định không để nó gặp chuyện gì!

Cửa sau của xe cấp cứu được mở ra. Bác sỹ đã sớm đẩy giường bệnh ra ngoài, khiêng bánh bao nhỏ đã hoàn toàn hôn mê lên giường, vừa đeo bình truyền dịch vừa khăn trương đầy vào trong.

Hoắc Trường Uyên không kịp rút chìa khóa xe, sai bước chạy vào.

Hai người nhìn nhau rồi cùng chạy vào trong tòa nhà theo chiếc giường.

Trong phòng cấp cứu, bác sỹ và y tá đang làm kiểm tra và các phương án cấp cứu khẩn cấp cho bánh bao nhỏ. Hai ba phút sau, có một vị bác sỹ đi ra: "Vị nào là người nhà của cháu?"

"Tôi đây!" Hoắc Trường Uyên tiến lên, giọng hơi khàn đi: "Tôi là bố của nó."

"Con trai anh bị va đập não bộ, bây giờ cần tiến hành phẫu thuật ngay!" Bác sỹ nói nhanh.

"Bác sỹ, có nghiêm trọng lắm không?" Lâm Uyển Bạch hoang mang.

"Trước mắt chưa nói được gì, tình hình cụ thể cứ phải đợi phẫu thuật mới biết!" Bác sỹ nghiêm giọng nói xong, bèn cầm bút và giấy từ tay cô y tá đưa cho Hoắc Trường Uyên: "Đây là giấy đồng ý phẫu thuật, anh ký tên vào đây!"

Ký xong họ bắt đầu sắp xếp phẫu thuật.

Lâm Uyển Bạch và Hoắc Trường Uyên đứng trước cửa phòng. Ban này y tá đã thay đồ cho bánh bao nhỏ rồi đẩy nó vào trong.

Tiếng bước chân qua lại vang lên ngoài hành lang. Lâm Uyển Bạch quay đầu lại nhìn thì thấy Tần Tư Niên trong bộ blouse trắng đang hỏi thăm và chạy tới đây. Bất ngờ là sau lưng anh ấy còn có một Tang Hiểu Du lăm lăm chạy tới, bất chấp sức khỏe của mình.

Tần Tư Niên đánh mắt nhìn vào phòng mổ: "Trường Uyên, tình hình bây giờ sao rồi?"

"Bác sỹ nói Đậu Đậu phải làm phẫu thuật." Hoắc Trường Uyên khàn giọng.

"Ừm." Tần Tư Niên gật đầu nặng nề.

Tang Hiểu Du chạy tới trước mặt Lâm Uyển Bạch, căng thẳng nắm chặt đôi tay đầy máu của cô: "Tiểu Bạch!"

Sau khi chắc chắn cô bình an vô sự, cô ấy mới thở phào nhẹ nhõm. Lại thấy cô nhìn mình và Tần Tư Niên, cô ấy gượng gạo giải thích: "Mình không hẹn trước anh ta đâu..."

Lâm Uyển Bạch không nói gì. Bây giờ toàn bộ tâm trí của cô đều dồn cả vào bánh bao nhỏ.

"Tiểu Bạch, cậu đừng lo lắng!" Tang Hiểu Du cũng hiểu tâm tư của cô, vội nắm chặt tay cô an ủi: "Tiểu thiếu gia nhà họ Hoắc dễ thương như vậy, sẽ không có chuyện gì đâu!"

"Ừm..." Lâm Uyển Bạch khẽ gật đầu.

Hít sâu một hơi, cô cũng chỉ mong được như vậy.

Bác sỹ mổ chính đã thay xong đồng phục đang vội vã bước vào. Tần Tư Niên nhìn thấy lập tức tiến tới: "Bác sỹ Trương, bên trong là con trai của

người anh em tôi, cũng không khác gì con tôi cả! Lâu nay anh luôn là một bác sỹ giỏi, tôi giao nó lại cho anh đây!"

"Tư Niên, cậu yên tâm!" Bác sỹ chính giờ hai tay lên, nghiêm túc nói: "Thầy thuốc như cha mẹ, cho dù không có cậu đặc biệt dặn dò, tôi cũng nhất định tận tâm tận lực!"

"Vậy nhờ cậu anh!" Tần Tư Niên trịnh trọng nói.

Bác sỹ gạt đầu, ngay sau đó dẫn theo người trợ lý bước vào phòng, đèn phòng mở nhanh chóng sáng lên.

Sau đó chỉ là thời gian chờ đợi ca mổ kết thúc.

Từng giây từng phút trôi qua, có vẻ rất nhanh nhưng lại cũng thấy rất chậm.

Bên ngoài cửa sổ, trời đã tối dần từ lúc nào. Ánh đèn từ trần nhà hắt xuống, càng khiến cho bức tường trắng thêm nhợt nhạt. Bên ngoài phòng phẫu thuật rất yên tĩnh, rất ít người qua lại. Hoắc Trường Uyên và Tần Tư Niên đứng sững đôi trước cửa. Lâm Uyển Bạch và Tang Hiểu Du ngồi trên ghế.

Không bao lâu sau, cửa phòng lại được ai đó đẩy ra.

Bác sỹ chính bước ra ngoài, đèn vẫn chưa tắt, có nghĩa là ca mổ vẫn đang diễn ra.

Tần Tư Niên nhìn bạn thân rồi hỏi giúp: "Bác sỹ Trương, sao rồi?"

"Tình hình tạm thời ổn định rồi, có điều..." Bác sỹ mổ chính nói tới đây thì hơi ngừng lại.

Tất cả mọi người đều nín thở, sợ nghe được tin gì đó không tốt, cho đến khi người đó nói tiếp: "Bạn nhỏ này nhóm máu B, nhưng bây giờ kho máu của chúng tôi không đủ, cần có người hiến máu ngay bây giờ. Anh Hoắc, xin hỏi trong số mọi người có ai nhóm máu B hoặc O không?"

Hoắc Trường Uyên nghe xong, đôi mày nhú chặt không hề dãn ra.

Việc con trai nhóm máu B anh biết rõ vì năm nào anh cũng đưa nó đi khám sức khỏe định kỳ, bảo đảm cơ thể trưởng thành khỏe mạnh. Nhưng bây giờ vẫn đề là một người nhóm máu A như anh không thể truyền máu.

Tần Tư Niên cũng nhú mày tức là anh ấy cũng không phải.

"Tôi nhóm máu B!"

Lúc này có một giọng nó gấp gáp vang lên.

Lâm Uyên Bạch đứng bật dậy, chạy nhanh tới trước mặt bác sỹ: "Bác sỹ, tôi thuộc nhóm máu B, không có bệnh lý gì, có thể truyền máu cho Đậu Đậu!"

"Được, vậy tôi sẽ bảo y tá đi chuẩn bị cho cô!" Bác sỹ gật đầu.

Hai mươi phút sau, Lâm Uyên Bạch trở lại từ phòng lấy máu.

Nhúm bông được kẹp trên khuỷu tay, đã tạm thời cầm được chỗ chích, nhưng chân cô vẫn đang mềm oặt ra. Y tá đưa cô ăn tạm hai viên chocolate, đề nghị cô nằm xuống nghỉ ngơi nhưng sao cô nằm nổi vào giờ này. Cô nhất định phải thấy tận mắt bánh bao nhỏ bình an vô sự mới được.

Trong hành lang chỉ còn lại Tang Hiểu Du. Tần Tư Niên và bóng dáng cao lớn vẫn đứng đó bây giờ không thấy đâu nữa.

Lâm Uyên Bạch nhìn quanh một lượt, rồi hỏi: "Họ đâu rồi?"

"Hình như Hoắc tổng qua bên kia hút thuốc rồi!" Tang Hiểu Du chỉ về phía khu hút thuốc ở góc không xa, lập tức nhún vai: "Còn về tên cầm thú đó, mình cũng không biết anh ta đi đâu rồi!"

"Ồ..." Lâm Uyên Bạch gật đầu.

Cửa phòng mổ vẫn đóng kín, bây giờ chỉ có thể cầu nguyện và kiên nhẫn chờ đợi mà thôi.

Bỗng có một bóng trắng lượn vào tầm mắt, là Tần Tư Niên quay trở lại, trong tay cầm theo bốn cốc giấy, bên trong chắc là trà sữa nóng, cốc vẫn còn bốc khói.*

*Lão cầm kiểu gì bốn cốc một lúc được ta~~~

Lâm Uyên Bạch cảm ơn, đón lấy một cốc, ngẫm nghĩ rồi cầm thêm cốc khác lên, đi về phía khu hút thuốc.

Cửa mở ra, bên trong Hoắc Trường Uyên đứng quay lưng về phía cô, một tay đặt lên lan can trước cửa sổ, một tay kia kẹp điều thuốc đưa lên miệng, rít liên tục như một con nghiện, hai má phồng ra hóp vào.

Lâm Uyên Bạch hiểu, lúc này anh sốt ruột hơn ai hết.

Bây giờ người nằm trên bàn mổ là con trai anh, là sự tiếp nối cho cuộc đời của anh...

Tuy rằng suốt cả quá trình Hoắc Trường Uyên không thể hiện ra sự thất thường, nhưng cô nhìn rõ được lúc ký giấy đồng ý phẫu thuật, trông đáng vẻ anh thì lạnh lùng, thực chất bàn tay giấu sau lưng đang run lên.

Lúc này anh cũng như một dây đàn đang căng ra.

Cắn môi một lúc, cô không nhin được, đưa tay ra nhẹ nhàng đặt lên tay anh: "Đậu Đậu nhất định sẽ không sao đâu..."

~Hết chương 235~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 236

Gần như trong khoảnh khắc, Hoắc Trường Uyên xoay ngược lại, nắm chặt tay cô.

Lòng bàn tay mọi khi vẫn ấm nóng thô ráp, vậy mà hôm nay lạnh như băng. Có thể thấy được sự chấn động trong tâm lý của anh dữ dội đến nhường nào.

Vốn dĩ chỉ muốn an ủi anh mấy câu, không ngờ anh lại nắm chặt lấy mình. Ý thức được có phần bất ổn, Lâm Uyển Bạch muốn rút tay về nhưng càng bị anh nắm chặt hơn, hoàn toàn bao trọn tay cô.

Cô đang nhíu mày thì nghe thấy anh cất giọng khàn khàn.

"Có thể không?"

Hoắc Trường Uyên nhìn cô chằm chằm, cũng gắt gao như nắm tay vậy.

Lâm Uyển Bạch sửng sốt. Cô bất ngờ bắt gặp sự hoảng sợ nơi đáy mắt anh, cũng vì lý do khoảng cách nên khi nói chuyện, hơi thở anh như làm ướt làn da cô nhưng vẫn không chút nhiệt độ nào như bàn tay anh vậy.

"... Có mà!" Lâm Uyển Bạch gật đầu, kiên định nhấn mạnh lại lần nữa: "Nhất định!"

"Lúc nhận được điện thoại của em nói Đậu Đậu gặp chuyện, tôi rất hoảng. Có hai lần đèn đỏ suýt chút nữa nhấn nhầm chân phanh thành chân

ga." Lòng ngực Hoắc Trường Uyên đập phồng sau lớp áo sơ mi: "Đậu Đậu tính tình rất lầm lì, tôi vẫn luôn quản thúc nó nghiêm ngặt. Hồi nó mới chào đời, thật ra tôi vẫn chưa biết làm cha là như thế nào, tôi đành cố gắng hết sức để hoàn thành tốt vai trò này. Ngoài lần mất tích ở sân bay rồi bị sốt và được em đưa vào bệnh viện ra, tôi luôn bảo vệ nó rất tốt, chưa bao giờ để nó bị bệnh nặng hay bị thương gì..."

Lâm Uyên Bạch lắng nghe, hiểu anh muốn biểu đạt điều gì, bất giác cảm thấy trái tim nhói lên từng cơn.

Anh đúng là một người bỏ trách nhiệm.

"Rất nhiều lúc, tai nạn là không thể dự liệu trước..." Cô khẽ thở dài, chân thành an ủi: "Hoắc Trường Uyên, anh đừng quá tự trách và lo lắng!"

Hoắc Trường Uyên không nói gì, chỉ rút một điếu thuốc ra.

Lâm Uyên Bạch đưa cốc trà sữa trong tay cho anh: "Đừng hút thuốc nữa, uống trà sữa nóng đi..."

"Ừm." Hoắc Trường Uyên cuối cùng cũng bỏ bật lửa xuống.

...

Trên hành lang bên ngoài, Tang Hiểu Du tựa người vào tường, bất giác bên cạnh có người ngồi xuống, cùng với đó là một mùi hương quen thuộc, cô lập tức nhích sang bên cạnh.

Ai ngờ động tác ấy thực hiện xong, Tần Tư Niên cũng trôi dạt theo.

Liên tục mấy lần như thế, cho đến khi cô không còn chỗ để nhích, Tang Hiểu Du phần nọ quay sang trừng mắt.

"Còn nhích nữa em rơi xuống đất đấy!" Tần Tư Niên tốt bụng nhắc nhở.

"Vậy thì anh ngồi lui qua kia!" Tang Hiểu Du chỉ tay ra ngoài.

Tần Tư Niên không có ý nhúc nhích, ngược lại còn vắt hai chân vào nhau: "Anh cảm thấy ngồi đây rất ổn."

Tang Hiểu Du lườm nguýt, muốn đứng lên đi sang bên kia ngồi thì có một chiếc cốc giấy được đưa qua trước mặt.

"Không uống, cảm ơn anh!" Cô không nhận.

Ban nãy khi thấy anh mua về cô đã không có ý muốn uống rồi.

Tần Tư Niên thì cố chấp cầm tay cô lên, nhét nó vào lòng bàn tay cô: "Anh biết em không bao giờ uống trà sữa, mỗi lần uống vào là dạ dày khó chịu nhưng đây là chocolate nóng."

Tang Hiểu Du nghe xong còn cúi đầu uống một hớp vẻ không tin.

Vị chocolate đậm đà từ cổ họng chảy xuống tận dạ dày, mọi cơ quan như được sưởi ấm theo.

"Sao anh..." Cô kinh ngạc.

Đúng là cô không uống được trà sữa, cũng chẳng hiểu vì sao, café cũng không được, lần nào uống xong cũng chướng bụng, hơn nữa có lần còn đau cả tim. Có lẽ trời sinh ra cô đã kị những thứ đó rồi. Chỉ là không ngờ anh lại...

Tần Tư Niên nhìn cô chăm chăm, dịu dàng nói: "Dĩ nhiên là anh biết rồi. Cá vàng, chúng ta đã kết hôn hơn bốn năm rồi."

Tang Hiểu Du sững sờ nhìn anh.

Đột nhiên, cửa phòng phẫu thuật bị đẩy ra.

Tang Hiểu Du và Tần Tư Niên đồng loạt nhìn qua. Lâm Uyển Bạch và Hoắc Trường Uyên cũng chạy nhanh từ khu hút thuốc ra ngoài, vội vàng tiến tới.

Bác sỹ chính cởi khẩu trang xuống, cuối cùng cũng mỉm cười: "Ca phẫu thuật rất thành công!"

"May quá rồi!" Lâm Uyển Bạch thở phào nhẹ nhõm, kích động hỏi: "Vậy bác sỹ, giờ Đậu Đậu sao rồi?"

Bác sỹ chính nói tiếp: "Bạn nhỏ không sao rồi. Lát nữa chúng tôi chuyển thẳng bé về phòng bệnh thường, chắc sáng sớm mai nó mới tỉnh lại, phiền người nhà đi làm thủ tục nhập viện cho cháu!"

"Cảm ơn bác sỹ!" Cuối cùng cơ mặt Hoắc Trường Uyên mới dần ra.

"Không có gì. Tư Niên là người hiểu rõ, đây là việc tôi phải làm thôi!" Bác sỹ nói xong, dặn dò thêm các chuyện cần chú ý sau khi mổ rồi mới rời đi.

Chẳng bao lâu sau, y tá đã đẩy bánh bao nhỏ từ trong ra ngoài.

Trong phòng bệnh VIP, bánh bao nhỏ mặc đồ bệnh viện được chuyển lên giường cứng, bên cạnh là cây truyền nước, ống tiêm được cắm lên mu bàn tay trắng nõn của nó. Vì vừa mổ xong, phần đầu vẫn còn quấn mấy lớp băng, trông rất xót xa.

Khuôn mặt thường ngày hồng hào là thế mà giờ nhợt nhạt, trông cực kỳ yếu ớt.

Lâm Uyển Bạch cúi xuống trước giường, nắm lấy tay thẳng bé, sau khi cảm nhận được nhiệt độ của nó, cô đưa lên bờ môi hôn khẽ.

May quá rồi...

Đằng sau có bóng người hất xuống, Lâm Uyên Bạch quay đầu, suýt nữa rơi thẳng vào vòng ôm của anh.

Cũng may cô phản ứng kịp, loạng choạng ngã sang bên cạnh một bước sau đó đứng thẳng người dậy.

Hoắc Trường Uyên nhìn cô chăm chăm, ngữ khí chân thành: "Lâm Uyên Bạch, cảm ơn em."

"Không có gì đâu!" Lâm Uyên Bạch ngượng ngùng vì những lời trịnh trọng ấy của anh: "Có thể hiến máu cho Đậu Đậu là chuyện rất vui đối với tôi!"

Hoắc Trường Uyên mỉm cười.

Thật ra cô chưa hiểu, anh không chỉ cảm ơn cô mỗi chuyện ấy.

Còn cảm ơn cô đã tìm thấy Đậu Đậu, càng cảm ơn cô hơn vì ban nãy trong quá trình phẫu thuật đã an ủi động viên mình, khiến anh cảm thấy mình không đứng cô độc bên vách đá sừng sững, bên cạnh vẫn còn có ai đó soi đường chỉ lối cho anh.

Lâm Uyên Bạch quay lại nhìn bánh bao nhỏ, khẽ cắn môi.

"À, Hoắc Trường Uyên..."

Cô ngập ngừng rồi nói: "Tối nay tôi muốn ở lại đây chăm sóc Đậu Đậu có được không?"

Tuy bác sỹ đã nói là không sao cả nhưng chưa nhìn thấy bánh bao nhỏ tỉnh dậy, cô vẫn chưa thể an tâm, dù về nhà cũng chưa chắc đã ngủ được.

"Được." Hoắc Trường Uyên thoải mái chấp nhận.

Anh là đàn ông không vấn đề gì, có thể lấy ghế ngồi trước giường nhưng cô thì không được.

Anh nói tiếp: "Bây giờ tôi đi tìm y tá bảo họ cho thêm một giường nữa. Tối nay em cứ ngủ ở đây, sáng mai nếu Đậu Đậu tỉnh lại nhìn thấy em, nhất định sẽ vui lắm."

Lâm Uyên Bạch cảm kích gật đầu.

Sau khi Hoắc Trường Uyên đi khỏi, cô nhìn về phía hai người ở bên kia giường bệnh. Ca mổ kéo dài mấy tiếng đồng hồ, lúc này bên ngoài trời đã tối đen, trăng đã lên cao.

Lâm Uyên Bạch cúi xuống xem giờ rồi nhìn sang Tần Tư Niên: "Bác sỹ Tần, giờ đã muộn lắm rồi, có thể phiền anh giúp tôi đưa Cá nhỏ về nhà không?"

"Tôi không cần đâu!" Tang Hiểu Du từ chối ngay lập tức.

"Được thôi." Tần Tư Niên làm như không nghe thấy, mỉm cười: "Vừa hay tối nay anh không trực, rất dư dả thời gian."

Tang Hiểu Du nhú mào, vẫn muốn tiếp tục phản bác nhưng đã bị Tần Tư Niên nửa ôm nửa kéo đi ra khỏi phòng bệnh, giọng nữ văng vẳng vọng lại.

"Này, cảm thú! Sao anh lại nắm tay tôi..."

~Hết chương 236~

*Suốt ngày bị mang tiếng dịch một chương, hôm nay mình sẽ dịch đúng một chương để anh em "thấu hiểu".

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 237

Lâm Uyển Bạch nhìn theo bóng lưng đôi oan gia đó, mỉm cười.

Bốn năm trước cô đã có cảm giác này rồi, cảm thấy Tang Hiểu Du và bác sỹ Tần có một lực hấp dẫn xuất phát từ đôi phương luôn hút họ vào nhau. Khi ở bên nhau, trông họ rất xứng đôi vừa lứa. Tuy bây giờ họ đã ly hôn nhưng nếu một hành động của cô có thể tạo cơ hội cho họ thì cũng là góp một phần "công đức"!

Sau khi nhìn theo đến khi họ đi khuất hẳn, cũng đúng lúc y tá sắp thêm cho thêm giường vào phòng.

Là một chiếc giường gấp chuyên dụng, tuy không thoải mái như giường ở nhà nhưng cô không ngại, chỉ muốn đợi được bánh bao nhỏ tỉnh dậy.

Sau khi Lâm Uyển Bạch trải xong giường, Hoắc Trường Uyên cũng quay trở lại phòng bệnh.

Ngoài việc làm xong thủ tục nhập viện, khi đẩy cửa bước vào, trong tay anh còn xách theo một túi giấy mua đồ từ ngoài về.

Hoắc Trường Uyên đặt túi giấy lên mặt bàn, rồi lấy từng hộp đồ ăn ra, nói với cô: "Vất vả lâu như vậy rồi, ăn chút gì đi."

Lâm Uyển Bạch nghe xong cũng sờ tay lên da dầy của mình.

Bữa tối cô hoàn toàn không kịp ăn, còn chưa kịp đổ dầu vào chảo anh đã gõ cửa đi vào, ngay sau đó lại phát hiện chuyện Đậu Đậu biến mất, rồi tới bệnh viện. Đến khi đứng ngoài cửa phòng mổ, uống hớp trà sữa cũng không biết là mùi vị gì, làm gì còn muốn ăn uống nữa.

Lúc này được anh nhắc nhở, dạ dày của cô đúng là lép kẹp thật.

Thật ra Hoắc Trường Uyên cũng vậy, anh lái thẳng xe từ Hoắc Thị đi tìm cô, cũng chưa có hạt cơm nào vào bụng.

Thấy có một chiếc bát được đưa qua, Lâm Uyển Bạch kinh ngạc: "Canh gan heo?"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên mỉm cười, đưa luôn cả thìa cho cô: "Lúc phẫu thuật em đã hiến máu cho Đậu Đậu, giờ phải bồi bổ."

Lâm Uyển Bạch gật đầu, cũng chẳng ngờ anh còn cất công chạy ra ngoài mua.

Anh lần lượt mở hết những hộp còn lại ra, cô hơi ngẩn người.

Gan heo muối, gan heo xào cay, cuồng tim xào lăn...

Tuy cô đúng là đã truyền máu cho bánh bao nhỏ nhưng cũng không cần phải bồi bổ như vậy chứ. Chỉ nhìn thôi, cô cũng cảm thấy mình sắp trào máu mũi ra ngoài tới nơi rồi.

Nhiều chủng loại gan heo như vậy dĩ nhiên ăn không nổi. Nhưng dưới sự kiên quyết của Hoắc Trường Uyên, cô vẫn uống hết cả bát canh gan heo. Uống xong, cô cũng cảm thấy máu huyết trong người đang dâng trào.

Sau khi đem rác đi vứt hết, Hoắc Trường Uyên liếc ra ngoài cửa sổ: "Không còn sớm nữa, em ngủ sớm đi!"

"Ừm..." Lâm Uyên Bạch gật đầu.

Sau khi dùng bàn chải và khăn mặt anh mua về làm vệ sinh cá nhân xong xuôi, cô đi về phía chiếc giường gấp.

Tuy không cởi quần áo nhưng Lâm Uyên Bạch vẫn đắp chăn kín lên tận cổ như phòng bị vậy, chỉ thò ra đúng cái đầu.

Cô vốn dĩ không suy nghĩ quá nhiều, chỉ đơn thuần muốn ở lại chăm sóc bánh bao nhỏ, đợi tới khi nó bình an vô sự tỉnh lại. Nhưng khi đêm xuống, tới lúc phải ngủ, trong lòng cô lại bất giác nảy sinh sự phòng bị.

Hai con mắt cô đảo đảo liên hồi, khóe mắt không ngừng để ý tới động tĩnh của Hoắc Trường Uyên.

Nhưng không giống như cô tưởng tượng, Hoắc Trường Uyên chỉ kéo ghế ngồi ra trước giường bệnh, nửa người trên hơi đổ xuống, chăm chú nhìn con trai, bàn tay lớn nhẹ nhàng nắm lấy ống truyền dịch để nước truyền vào cơ thể không bị lạnh quá.

Lâm Uyên Bạch bất giác cảm thấy xấu hổ vì suy nghĩ ban nãy của mình.

Sau khi buông lỏng cảnh giác, cô vô tình quay người sang bên.

"Không ngủ được sao?"

Hoắc Trường Uyên như mọc mắt bên cạnh vậy.

Lâm Uyên Bạch ngượng ngập quay đi: "À, không..."

Chỉ mới qua hai giây, cô lại không nhịn được nhìn về phía anh, do dự lên tiếng: "Hoắc Trường Uyên, nếu cứ ngồi vậy cả đêm sẽ mệt lắm, anh có muốn nằm một chút không?"

Thật ra cô muốn nói rằng có thể nói với y tá để xin thêm chiếc giường gấp nữa.

Có điều hình như Hoắc Trường Uyên đã hiểu sai ý. Anh ngược mắt nhìn cô, nửa đùa nửa thật, vì giọng anh khàn nên nghe cực kỳ quyến rũ: "Anh muốn mời tôi ngủ chung với em à?"

"... Tôi không hề!" Lâm Uyên Bạch vội vàng phủ nhận.

Đỏ bừng mặt lên, cô không dám nói nhiều, quay người lại, xoay lưng về phía anh nhanh chóng nhắm mắt vào: "Tôi ngủ đây!"

Có thể vì sợ lại bị anh trêu ghẹo, cộng thêm thần kinh quá căng thẳng sau chuyện của bánh bao nhỏ, cô thật sự chìm vào giấc ngủ ngay sau đó.

Điều cô không biết là cả đêm đó Hoắc Trường Uyên vẫn ngồi nắm chặt tay con trai, nhưng đôi mắt thì nhắm nhìn cô chăm chú.

...

Rèm cửa trong bệnh viện không như loại rèm cửa ở nhà, ánh nắng như một chú hươu con đầy sức sống nhảy nhót vào phòng.

Những tia sáng đó len lỏi vào trong khóe mắt cô, Lâm Uyên Bạch từ từ tỉnh giấc khỏi cơn mơ.

Khi cô mở mắt ra thì chợt giật mình vì bàn tay thò tới và ngũ quan gần trong gang tấc.

Lâm Uyên Bạch hoàn toàn không còn buồn ngủ nữa, căng thẳng và hoang mang ôm chặt lấy mình: "Hoắc Trường Uyên, anh..."

"Tôi có cưỡng bức em đâu, chỉ muốn đắp lại chăn cho em thôi."

Hoắc Trường Uyên cup mắt xuống nhìn động tác của cô, từ tốn mỉm cười.

Nghe xong, Lâm Uyển Bạch cũng nhìn thấy góc chần trong tay anh, hơn nữa động tác cúi xuống cũng là để dìm lại chần cho cô, có thể trong lúc lật người cô đã không cẩn thận đá rơi chần xuống...

Mí mắt run lên, cô xấu hổ vô cùng: "À, cảm ơn anh, tôi tự làm được..."

Hoắc Trường Uyên không buông ra, sau khi đắp lại chần cho cô, anh cũng không có ý định đứng lên ngay. Vì anh quỳ một chân ở đó nên cả gương mặt càng rất gần cô.

Trong ánh bình minh, từng ngũ quan sắc nét ngập đầy trong đôi đồng tử của cô, còn cả những sợi râu mới mọc dưới cằm.

Đột nhiên, cô thấy anh nuốt nước bọt: "Môi em rất khô..."

"..."

"Tróc da rồi." Ngón tay Hoắc Trường Uyên bắt ngò đặt lên môi cô.

"..." Nhịp thở của Lâm Uyển Bạch như khựng lại.

Vừa mới tỉnh dậy, đầu óc vẫn còn hỗn loạn nhì nhảnh. Điều duy nhất cô biết rõ là cảm giác thô ráp nơi đầu ngón tay anh. Mỗi một nhịp cọ, trái tim cô lại đập dữ dội hơn.

Anh dừng tay nơi khoe môi cô, khuôn mặt đang từ từ hướng xuống.

Bờ môi cũng càng lúc càng sát lại gần cô hơn.

Năm phân...

Ba phân...

Chớp mắt khi dính sát chỉ còn khoảng một phân thì Hoắc Trường Uyên bất ngờ khựng lại, lập tức quay đầu nhìn ra cửa phòng.

Lâm Uyên Bạch cũng nhìn theo, chỉ thấy cánh cửa khép chặt chẳng hiểu đã bị kéo ra một khe nhỏ từ lúc nào.

Trên khung cửa có một bóng dáng thướt tha dựa vào đó. Hoắc Dung khoanh tay trước ngực, đang nhìn họ nửa đùa nửa thật, giống như thưởng thức một màn biểu diễn, tùm tùm cười: "Ồ, hai đứa cứ tiếp tục đi, hay để cô tránh mặt chút?"

Mặt Lâm Uyên Bạch nóng ran lên trong khoảnh khắc.

Ý thức được ban nãy mình đã thất thần, gần như mặc nhận để cho anh hôn, cô quá xấu hổ vì bản thân, nhất là khi ánh mắt mờ ám của Hoắc Dung phóng qua.

Cô vội vàng đẩy Hoắc Trường Uyên ra. Lâm Uyên Bạch nhanh chóng ngồi dậy đi giày vào. Cũng may tối qua đi ngủ cô không cởi quần áo ngoài. Bây giờ ngoài việc hơi nhả nhúm ra thì vẫn còn nguyên vẹn, bằng không, cô nói sao cũng không thể phủ nhận.

Bởi vì từ trong ánh mắt Hoắc Dung, cô đọc được bốn chữ "cầu kết gian tình".

Nói rồi, Hoắc Dung thật sự định quay người bỏ đi.

Lâm Uyên Bạch vội chạy ra, giữ chặt tay cô ấy lại, ngượng ngập và xấu hổ giải thích: "Cô à, cô đừng hiểu lầm..."

"Cô hiểu lầm chuyện gì?" Hoắc Dung cố tình hỏi ngược lại.

"..." Lâm Uyên Bạch cúi gằm, vành tai đỏ lựng lên.

Hoắc Dung thấy cô bị mình dồn ép tới mức không biết để tay chân vào đâu bèn tốt bụng buông tha cho cô, sau đó nhíu mày hỏi: "Trường Uyên, Đậu Đậu sao rồi?"

"Tôi qua đã làm phẫu thuật, rất thuận lợi." Hoắc Trường Uyên nói xong bèn quay đầu nhìn giường bệnh: "Đến bây giờ vẫn chưa tỉnh dậy."

Hoắc Dung cũng nhìn theo. Bánh bao nhỏ yên lặng nằm trên giường, nhợt nhạt đi nhiều, nhất là trên đầu còn quần mấy lớp lớp băng trắng, đáng vẻ yếu ớt khiến người ta nhìn xót xa vô cùng.

Nhìn một lúc, Hoắc Dung quay người giơ cao tay lên.

Có vẻ như bà đã dồn toàn bộ sức lực cơ thể, phát một cái thật mạnh lên lưng Hoắc Trường Uyên. Có điều vì sợ gây tiếng động lớn làm ồn tới bánh bao nhỏ, bà lại kịp thời đổi thành véo.

Cảnh tượng này quá đời quen thuộc, Hoắc Trường Uyên nhíu mày rất chặt, thậm chí còn kêu lên một tiếng.

Hoắc Dung có vẻ vẫn chưa hả giận, liên tục véo thêm mấy cái, hơn nữa còn cố tình véo ở phần dưới nách anh, rất đau đớn.

"Áy, cô..."

"Cô véo chết cái thằng khốn như cháu luôn cho rồi!" Hoắc Dung bực dọc trừng mắt nhìn cháu trai, không biết trút tức giận vào đâu: "Chuyện lớn như vậy mà mày dám giấu cô, để bây giờ cô mới biết! Cô nói cho cháu biết, Trường Uyên, Đậu Đậu mà có mệnh hệ gì, cô đánh gãy xương cháu, ném xuống sông cho cá ăn!"

"..." Lâm Uyên Bạch cũng phải giật mình vì khí thế ấy.

"Cháu sợ cô lo lắng." Hoắc Trường Uyên khó xử giải thích.

"Cháu còn dám nói? Bây giờ cô vẫn lo lắng thôi!" Hoắc Dung lườm anh, miễn cưỡng bỏ qua: "Thôi bỏ đi, may mắn là Đậu Đậu không sao! Nhưng mà, tai nạn xảy ra như thế nào, không bắt được kẻ gây án sao?"

Nghe xong, Hoắc Trường Uyên khẽ nhíu mày nói: "Đã liên lạc với phía cảnh sát rồi. Họ đã điều camera giám sát của ngã tư ra xem, cũng lấy lời khai của những người chứng kiến xung quanh. Đậu Đậu rất biết tuân thủ quy định giao thông. Khi đi qua vạch kẻ đường cũng phải đợi đèn xanh mới sang. Không ngờ lại bị một chiếc xe điện đột ngột lao ra đâm phải, chắc là nhân viên ship hàng hoặc giao đồ ăn. Thấy đâm phải người, sợ quá nên đã bỏ trốn ngay tại chỗ."

"Như vậy cũng quá đáng quá rồi! Đâm phải người ta còn không xem người ta ra sao đưa vào bệnh viện mà còn bỏ chạy nữa, nhất là khi đâm vào trẻ con, đóa hoa của Tổ quốc cơ mà! Người này đúng là mầm tai họa của xã hội, đáng hận quá!" Hoắc Dung nghe xong, phần nộ đến nghiêng răng kèn kẹt: "Bên phía cảnh sát nói thế nào, đã bắt được chưa?"

Lâm Uyên Bạch đứng cạnh nghe cũng rất phần nộ.

Cũng may là ngã tư đông người, nếu là một hời vắng người một chút, cô không kịp thời tìm ra cũng không ai kịp gọi cấp cứu thì sao. Người điều khiển xe điện kia không kiểm tra nạn nhân trước mà lại bỏ chạy, hậu quả thật không dám nghĩ.

Hoắc Trường Uyên mím môi lại: "Vì đội mũ bảo hiểm nên không nhìn rõ mặt người đó, hơn nữa biển xe cũng đã bị che đi, có lẽ cần một thời gian để điều tra."

"Ừm." Hoắc Dung cũng đành gật đầu. Thấy họ có vẻ như vừa tỉnh dậy, bà đề nghị: "Trường Uyên, Rau cải trắng, hai đĩa chưa ăn sáng phải không? Cô ấy ngoài cổng viện có cửa hàng bán bánh bao nhân sốt cua, để cô đi mua cho hai đĩa!"

Ban nãy bị bắt gặp cảnh đó, khắp người Lâm Uyển Bạch đều toát lên sự gượng gạo.

Làm sao còn dám ở riêng với Hoắc Trường Uyên để khiến người ta suy nghĩ lằng nhằng, cô vội nói: "À cô ơi, cháu đi cùng cô!"

Rất nhiều người ra đây ăn bữa sáng, họ còn phải xếp hàng đợi một lúc mới có lượt bánh bao tươi ngon ra lò. Họ mua hai vỉ, xách về tòa nhà nội trú. Hoắc Dung sáng nay nhận được tin, qua đây vội vàng nên cũng chưa ăn gì. Ba người ngồi vây quanh sofa.

Tuy nói là ngồi theo hình tròn nhưng Hoắc Trường Uyên và Lâm Uyển Bạch gần như ngồi cạnh nhau.

Hoắc Dung cắn một miếng bánh bao, sốt cua thơm phức tỏa lan trong miệng, bà vừa nhai vừa mỉm cười nhìn hai người còn lại.

Lần này bà đột ngột quay về hoàn toàn là vì Giang Phóng mật báo Lâm Uyển Bạch đã xuất hiện. Tuy rằng không biết năm đó đã xảy ra chuyện gì nhưng trong thâm tâm bà vẫn không muốn mối duyên phận của chúng nó cứ đứt gãy như thế.

Quả nhiên, sự thật cũng không khiến cô thất vọng.

Cho dù đứa cháu trai này đã mất trí nhớ nhưng vẫn không kiểm soát được mà bị Rau cải trắng thu hút, nghĩ tới cảnh tượng sáng nay, Hoắc Dung thấy thật đáng tiếc, nếu không phải bị phát hiện, bà chắc chắn sẽ được thấy cảnh tượng hai đứa nó hôn nhau.

Haizz~

Thất sách quá!

Hoắc Dung nuốt miếng bánh bao xuống, bỗng nhiên nghĩ ra điều gì đó:
"Trường Uyên, chuyện của Đậu Đậu cháu kể với anh trai cô chưa?"

"Chưa ạ." Hoắc Trường Uyên đáp.

Hoắc Dung nghe xong gật gù.

Cũng đúng, nói cho ông ấy nghe, chẳng phải ông ấy cũng lao tới đây như bà sao.

"Vậy cháu..."

"Cháu tạm thời không nói cho bố biết." Hoắc Trường Uyên trầm ngâm rồi giải thích ngay: "Bác sỹ gia đình nói gần đây huyết áp của ông hay tăng cao, hơn nữa trái tim cũng không ổn. Cháu sợ ông nghe tin sẽ kích động. Hơn nữa bây giờ Đậu Đậu cũng đã không sao, đợi ra viện rồi nói với bố cũng được."

"Ừm, được!" Hoắc Dung cũng gật đầu đồng ý.

Bà âm thầm trao lưu bằng ánh mắt với Lâm Uyển Bạch, cô cũng thầm thở phào nhẹ nhõm.

Nếu Hoắc Chân cũng biết, với mức độ thương con xót cháu của ông, nhất định sẽ thường xuyên chạy tới bệnh viện. Như vậy, Lâm Uyển Bạch sẽ không thể qua thăm bánh bao nhỏ nữa, đây cũng là một sự lựa chọn tốt.

Hoắc Trường Uyên cúi xuống húp cháo nhưng không hề bỏ qua ánh mắt giao lưu giữa hai người họ.

Có điều anh vẫn thản nhiên như không. Từ sau sự kiện thẻ đen hôm qua, anh vẫn còn giữ sự nghi hoặc trong lòng. Nhưng con trai gặp tai nạn nên anh cũng tạm thời bỏ lại đó.

Lâm Uyển Bạch cũng cúi xuống ăn cháo, bỗng nhiên như có cảm ứng gì đó, cô quay đầu nhìn về phía giường.

"... Hình như Đậu Đậu tỉnh rồi!"

Nói như vậy xong, cô cũng đứng ngay dậy.

Bánh bao nhỏ nằm trên giường quả nhiên mí mắt đang run run, ngón tay cũng cử động, rồi từ từ mở mắt ra.

Hoắc Dung kích động kêu lên: "Áy! Tỉnh lại thật rồi này!"

Bà vừa dứt lời, bà người đều đồng loạt vây quanh giường, biểu cảm kích động y như nhau.

Bánh bao nhỏ vẫn còn rất yếu, đôi mắt không còn to sáng, cái miệng nhỏ cũng nhợt nhạt, có vẻ như đã hôn mê một thời gian dài, lại vừa phẫu thuật nên ánh mắt nó hơi lơ đãng.

Sau khi tỉnh lại nó nhìn sang Hoắc Dung bên trái rồi lại nhìn sang Hoắc Trường Uyên và Lâm Uyển Bạch bên phải.

Bà cô và papa đều ở đây...

Sau khi nhìn thấy người cuối cùng, chợt như có tia sáng lọt vào mắt nó.

Khóe miệng bỗng gượng cười, nó cất giọng gọi: "Uyển Uyển~"

"Cô đây!"

Lâm Uyên Bạch vội đỡ người về phía trước, nắm chặt tay bánh bao nhỏ, mỉm cười: "Đậu Đậu, cuối cùng con cũng tỉnh lại rồi, có thấy khó chịu chỗ nào không?"

Cô ở lại đây chính là muốn đợi tới khi bánh bao nhỏ tỉnh lại, bây giờ tâm trạng của cô cũng sáng sủa hơn.

Sau khi nghe cô hỏi, bánh bao nhỏ nhú mồm, giờ tay sờ lên đầu.

"Cháu đi gọi bác sỹ đã." Hoắc Trường Uyên nói.

Rất nhanh, bác sỹ chính đã đeo ống nghe, chạy nhanh vào trong.

Sau khi kiểm tra tỉ mỉ tình hình sức khỏe và vết mổ mới khâu, bác sỹ mỉm cười: "Tình trạng sau mổ của bạn nhỏ này rất ổn, không có di chứng gì. Tiếp theo đây chỉ cần cố gắng tĩnh dưỡng trong bệnh viện là ổn! Người nhà cứ yên tâm, nếu chăm sóc tốt sẽ không có vấn đề về sau đâu!"

"Cảm ơn bác sỹ!"

Một tiếng đồng hồ sau, trong phòng bệnh chỉ còn lại hai bố con họ.

Hoắc Trường Uyên cũng giống như Lâm Uyên Bạch, giây phút thấy con trai mở mắt ra, hòn đá tảng trong lòng dường như mới thật sự được đặt xuống.

Vì bánh bao nhỏ phẫu thuật phần đầu, cần phải nằm yên ít nhất 24 tiếng đồng hồ, thế nên chỉ cần yên ổn nằm trên giường, vậy nên Hoắc Dung và Lâm Uyên Bạch đã rời khỏi phòng bệnh.

Sau khi thằng bé tỉnh dậy, Lâm Uyên Bạch hỏi bánh bao nhỏ muốn ăn gì. Không có gì bất ngờ, nó nói muốn ăn mỳ. Sau khi nghe xong, cô lập tức quay về nhà nấu. Hoắc Dung đi theo, bảo tài xế đưa cô về.

Sau khi gọi y tế tới rút ống truyền, Hoắc Trường Uyên giúp con trai giữ chặt nhúm bông cầm máu.

Cuối cùng vứt nó vào thùng rác rồi, anh mới nghiêm mặt, nghiêm nghị lên tiếng.

"Hoắc Thần Hạo!"

Bánh bao nhỏ nghe thấy vậy, lập tức rụt vai vào.

Có điều dường như khác với mọi lần, tuy rằng cũng đã gọi cả họ lẫn tên của nó nhưng ngữ khí không quá nặng nề.

Hoắc Trường Uyên biết bây giờ con trai vẫn đang bị thương, anh còn xót nó hơn ai hết nhưng có một vài vấn đề bắt buộc phải nghiêm túc chỉnh đốn: "Sau này không được phép một mình chạy ra ngoài, có biết chưa?"

Bánh bao nhỏ phụng phịu, không vui lắm.

"Có biết chưa!" Hoắc Trường Uyên hạ thấp giọng thêm một chút.

Bánh bao nhỏ nhìn anh, nhăn tít lại, âm ỨC kêu lên: "Bảo bảo không muốn có mẹ kế!"

Hoắc Trường Uyên nghe xong, bỗng chốc gương mặt như trùm một màn sương mù âm u.

Quả nhiên, việc con trai lén lút chạy ra ngoài nhất định có nguyên nhân. Thím Lý có nói rồi, lúc ban ngày vẫn còn yên ổn, chỉ đến chập tối Lục Tịnh Tuyết tới mới khiến con trai ra nông nổi này.

Hoắc Trường Uyên đưa tay xoa mặt con trai, chân thành nói: "Đậu Đậu, dù có thế nào, sau này con cũng không được phép lén chạy ra ngoài một mình đâu!"

Bánh bao nhỏ không lên tiếng, vẫn còn xì mặt.

"Con chạy ra ngoài như vậy rất nguy hiểm, lẽ nào con không biết?"
Hoắc Trường Uyên nhíu mày.

Bánh bao nhỏ vẫn không đoái hoài tới anh, không buồn đáp lại.

Thấy rắn mềm đều không được, Hoắc Trường Uyên khẽ nhướn đuôi mày, đổi cách: "Con bị xe điện đâm phải, Uyên Uyên của con sợ hết hồn, hơn nữa còn khóc tè le đau lòng. Tối qua con mồ xong được đẩy ra, cô ấy ở bên con cả đêm không về nhà đấy."

"Đậu Đậu, nếu con không muốn Uyên Uyên của con lo lắng thì sau này tuyệt đối không được phép một mình lén lút chạy ra ngoài!"

Bánh bao nhỏ đang căng thẳng, một giây sau lập tức hạ màn: "Bảo bảo biết rồi~"

"..." Hoắc Trường Uyên chống tay lên trán.

Nuôi con thật sự không dễ dàng gì...

Di động trong túi rung lên, Hoắc Trường Uyên rút ra, nhìn thấy chữ "Sunny" trên màn hình bỗng chốc nheo mắt lại.

Anh vốn dĩ cũng đang định tìm cô ta, không ngờ cô ta tự gọi đến trước.

Hoắc Trường Uyên gọi y tá tới chăm sóc con trai, rồi cầm di động ra khỏi phòng bệnh.

Chưa đợi đầu kia cất giọng dịu dàng gọi "Trường Uyên", anh đã lạnh lùng nói trước: "Sunny, hôm qua cô đã nói gì với Đậu Đậu!"

"Em có nói gì đâu..." Trong điện thoại, ngữ khí của Lục Tịnh Tuyết rất vô tội: "Tháng trước em có nhờ người đi nước ngoài mang về hai chiếc máy bay điều khiển từ xa cho nó. Chập tối hôm qua em mang qua cho Đậu Đậu, sau đó dạy nó sử dụng thế nào!"

"Cô chắc chứ?"

Dường như cũng phát giác ra anh khác thường, Lục Tịnh Tuyết vội giải thích: "Trường Uyên, em thật sự không nói gì, cũng chỉ nói với Đậu Đậu đôi ba câu thôi. Chúng ta sắp kết hôn rồi, sau này em sẽ coi nó như con trai của nó, cũng hy vọng nó coi em như mẹ nó, lẽ nào có gì sai sao?"

"Trường Uyên, có phải Đậu Đậu không vui không?" Thấy anh không lên tiếng, Lục Tịnh Tuyết hỏi tiếp.

Hoắc Trường Uyên cười khẩy: "Cô nói xem, cô đi nói những lời đó với một đứa trẻ bốn tuổi để làm gì?"

"Xin lỗi Trường Uyên, là em suy nghĩ không chu đáo. Nhưng em xin thề, em thật sự không có ác ý! Nếu Đậu Đậu không vui, thì em sẽ đi xin lỗi nó, để nó tha thứ cho em!" Nói tới đây, Lục Tịnh Tuyết ngừng lại, hỏi với vẻ thăm dò: "Đậu Đậu bây giờ đang ở biệt thự sao?"

"Không cần đâu." Hoắc Trường Uyên lạnh lùng từ chối, rồi nói tiếp: "Sunny, một thời gian dài về sau, hy vọng cô đừng xuất hiện trước mặt Đậu Đậu."

"Ding!"

Hai bóng dáng quen thuộc từ trong thang máy đi ra, là Lâm Uyển Bạch và Hoắc Dung đi khỏi lúc trước.

Trong tay cô còn cầm theo bình giữ nhiệt. Hoắc Trường Uyên thẳng thừng ngắt máy.

Bánh bao nhỏ thấy Lâm Uyển Bạch đẩy cửa đi vào, hai mắt sáng lên. Nhất là lúc cô mở hộp giữ nhiệt ra, mùi mỳ thơm lừng bay khắp căn phòng.

Vì bánh bao nhỏ không được ngồi dậy nên Lâm Uyển Bạch cầm một chiếc ghế, ngồi đầu giường lấy đũa đút cho nó từng miếng một.

Bánh bao nhỏ sung sướng ra mặt, cô cũng rất vui vẻ.

Hoắc Trường Uyên im lặng giây lát rồi đi qua nhìn vào hộp. Ngoài trứng trần còn có xúc xích thêm vài miếng sườn nữa. Anh nhíu mày: "Em lại cho nó thêm món?"

Nghe xong, Lâm Uyển Bạch lập tức phản ứng lại.

"Ừm..." Cô gật đầu, giải thích: "Bây giờ sức khỏe Đậu Đậu đang yếu, là lúc cần bồi bổ dinh dưỡng. Tôi xào lăn qua sườn một chút rồi cho vào mỳ!"

"Ngon lắm ạ~"

Bánh bao nhỏ hơn hờ, xương sườn còn mút thêm mấy lần.

Cuối cùng nó cũng ăn xong, Hoắc Trường Uyên chủ động tiến lên đón lấy hộp giữ nhiệt, ánh chừng một chút rồi mở hộp ra xem lại. Bên trong chút nước dùng cũng không còn. Anh ai oán liếc nhìn con trai dù đang nằm ngửa, cái bụng vẫn ềnh lên một chút.

Cửa phòng được đẩy ra, Tần Tư Niên mặc áo blouse trắng đi vào.

Hoắc Dung đang xem di động ngẩng lên: "Tiểu cầm thú đến à?"

"Cô!" Tần Tư Niên chào hỏi rồi lập tức đi tới bên cạnh giường, cười nói với họ: "Hôm nay tôi không khám bệnh, giờ cũng không bận lắm nên tranh thủ qua đây thăm Đậu Đậu một chút."

Lâm Uyển Bạch mỉm cười, cũng chú ý thấy miếng băng urgo dán trên cổ Tần Tư Niên.

Đúng là khiến người ta suy nghĩ xa xôi...

Tần Tư Niên hỏi han tình hình sau mổ, giúp họ phân tích một chút, dù sao cũng chỉ là tranh thủ đi ra ngoài, anh ấy không thể ở lại lâu, nhìn giờ rồi chuẩn bị rời đi.

Có điều trước khi đi, anh ấy liếc nhìn bánh bao nhỏ và Lâm Uyển Bạch, cuối cùng nhìn về phía Hoắc Trường Uyên, ngừng mấy giây mới lên tiếng: "Trường Uyên, lát nữa cậu qua văn phòng mình một chút."

Hoắc Dung có việc, nói là tối lại tới rồi cùng Tần Tư Niên tạm thời rời khỏi phòng bệnh.

Trong phòng phút chốc chỉ còn lại ba người họ.

Giống như hôm đó ở vườn bách thú, nếu không biết chuyện chỉ đi ngang qua, nhìn vào trong sẽ tưởng bên trong là một nhà ba người.

Lâm Uyển Bạch lấy hoa quả rửa sạch mang từ nhà đến ra, cầm dao gọt sạch vỏ. Thấy bánh bao nhỏ cứ chăm chú nhìn tay mình, cô mỉm cười hỏi: "Đậu Đậu, con muốn ăn hình gì?"

"Thỏ con?" Bánh bao nhỏ mắt sáng lên.

Tuy rằng phần đầu băng kín trông vẫn còn hơi đáng sợ nhưng sau khi tỉnh dậy, lại ăn thêm một bát mỳ, bánh bao nhỏ đã khá hơn nhiều, sắc mặt

cũng hồng hào hơn, lúc này gò má hồng hồng.

"Được thôi!" Lâm Uyển Bạch lập tức đáp ứng.

Thỏ con ư...

Cô lấy mũi dao loay hoay một lúc, cố gắng hết sức làm ra hai cái tai thỏ. Sau khi làm xong, bánh bao nhỏ vui đến mức nụ cười sắp ngoác tận mang tai. Nó làm nũng như cún con vậy: "Uyển Uyển thật lợi hại~"

Lâm Uyển Bạch lâng lâng vì lời khen, lấy đĩa chọc vào con thỏ: "Đậu Đậu há miệng nào!"

"A..."

Nghe xong, bánh bao nhỏ lập tức há to miệng như con hà mã.

Lâm Uyển Bạch đút cho nó, nó ăn rất ngon miệng, nhai táo rồm rộp.

"Vui quá đi~" Bánh bao nhỏ nuốt hết, đôi mắt tròn chớp chớp, cất giọng mềm nhũn: "Bảo bảo muốn bị bệnh mãi~"

Như thế thì ngày nào cũng được Uyển Uyển chăm sóc như vậy rồi!

"Vậy sao được chứ!" Lâm Uyển Bạch sốt sắng nhíu mày. Đương nhiên cô không đồng ý với suy nghĩ đó, nghiêm túc nói: "Đậu Đậu nhất định sẽ khỏi lại, nếu không cô sẽ lo lắng đấy!"

Bánh bao nhỏ nghe xong cũng nhận được ánh mắt papa quắc mắt nhìn qua.

Nó nhanh chóng nhớ lại lời dạy sáng nay, sợ cô sẽ lo lắng khóc tèm lem mặt mũi, nó vội nói: "Bảo bảo rất ngoan!"

"Phải, Đậu Đậu của chúng ta là ngoan nhất rồi!" Lâm Uyên Bạch mỉm cười, đưa tay chạm nhẹ lên mặt nó, đặc biệt nhấn mạnh: "Là em bé ngoan nhất trên đời này!"

Tiêu diệt nốt con thỏ cuối cùng, bánh bao nhỏ cứ mỉm môi cười mãi.

Đột nhiên, nó xấu hổ ngoắc ngoắc ngón tay nhỏ về phía cô: "Uyên Uyên~"

Lâm Uyên Bạch thấy vậy, lập tức hiểu ý nó là gì, mỉm cười ghé qua, đưa nửa bên má về phía nó.

Bánh bao nhỏ chu môi lên.

Có điều lịch sử lặp lại tương tự đến kinh người, chớp mắt đã sắp có tiếng "chụt" phát ra thì một bàn tay lớn đột ngột chặn ngang ở giữa.

Lâm Uyên Bạch thấy vậy vội lùi về chỗ cũ.

Hoắc Trường Uyên liếc nhìn đứa con trai đang phụng phịu của mình, điềm đạm giải thích: "Miệng nó dính thức ăn."

"Ồ." Lâm Uyên Bạch ngơ ngác gật đầu.

Hoắc Trường Uyên ngang nhiên chặn đứng cái thơm của con trai, cũng chẳng sợ nó nổi nóng, dù sao bây giờ nó không thể nhúc nhích, chỉ nằm yên trên giường. Huống hồ chỗ này cũng không có bình hoa hay bể cá cho nó đập. Quan trọng nhất là có Uyên Uyên của nó ở đây.

Hiểu con trai nhất là bố. Bánh bao nhỏ tuy có giận nhưng không thể hiện sự tàn bạo như thường ngày. Sợ bị cô ghét bỏ, nó đành cố gắng gượng cười.

Tức quá đi!

Nhưng vẫn phải giữ vững nụ cười!

Lâm Uyên Bạch không hiểu những màn độc thoại nội tâm của bố con họ, cầm ăn ướm lên định lau tay, chợt thấy Hoắc Trường Uyên cứ nhìn chăm chăm giỏ hoa quả trên bàn.

Cô do dự hỏi: "Hoắc Trường Uyên, anh cũng muốn ăn sao?"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên dường như đang đợi cô hỏi.

"Vậy để tôi gọt cho anh một quả nhé." Lâm Uyên Bạch ngẫm nghĩ rồi cầm dao lên.

Dù sao cũng không mất công gì mấy nên cô tốt bụng giúp anh. Khi cô gọt xong lớp vỏ cuối cùng bỏ vào thùng rác, một giọng nam trầm chợt vang lên: "Tôi cũng thích hình thỏ."

Lâm Uyên Bạch: "..."

Rốt cuộc ai là trẻ con, ai mới là người bệnh đây...

Lâm Uyên Bạch nhìn đồng hồ rồi nhắc nhở: "Hoắc Trường Uyên, chẳng phải ban nãy bác sỹ Tần gọi anh qua văn phòng sao? Sao anh chưa đi?"

"Không vội." Hoắc Trường Uyên ngồi vắt vẻo.

"Còn không mau đi đi, chưa biết chừng là có chuyện gì đó!" Lâm Uyên Bạch liếc mắt thấy bánh bao nhỏ đã bĩu môi, bèn nói tiếp: "Anh đi đi, để Đâu Đâu ở đây tôi chăm sóc cho!"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên nhả mặt, cuối cùng bước ra khỏi phòng với vẻ không mấy tình nguyện.

Anh đi thẳng vào thang máy, lên tầng, thông thạo tìm tới văn phòng của Tần Tư Niên.

"Cốc cốc cốc..."

Cửa không đóng, anh vẫn giơ tay gõ mấy tiếng.

Tần Tư Niên mặc áo blouse trắng, đang ngồi trước bàn làm việc, trên đó đặt không ít phim chụp X quang, bên cạnh là máy tính đang mở, anh ấy không nhìn mà đan hai tay trước ngực, dăm chiêu chuyện gì đó, biểu cảm nghiêm nghị.

Nghe thấy tiếng gõ cửa anh ấy mới hoàn hồn lại: "Trường Uyên, cậu tới rồi à!"

"Ừm!" Hoắc Trường Uyên gật đầu, đi qua kéo một chiếc ghế ngồi xuống đối diện, nhíu mày hỏi: "Tư Niên, có phải Đậu Đậu có di chứng gì sau mổ không?"

"Không phải, Đậu Đậu không còn nguy hiểm gì nữa." Tần Tư Niên nghe vậy, vội vàng trả lời.

"Vậy cậu gọi mình đến là..." Hoắc Trường Uyên nghi hoặc.

Tần Tư Niên nghiêm mặt, vẫn như lúc anh đi vào: "Trường Uyên, mình gọi cậu tới là có chuyện khác!"

"Rốt cuộc là có chuyện gì!" Hoắc Trường Uyên nhíu mày chặt hơn: "Có chuyện gì thì cậu cứ nói thẳng. Tư Niên, cậu trở nên rề rà lôi thôi như vậy từ khi nào thế?"

Tần Tư Niên không đùa giỡn như mọi lần mà nói: "Trường Uyên, cậu xem cái này đi đã!"

Nói rồi, anh ấy rút một chiếc túi giấy bằng da bò phía dưới đồng phim X-quang.

Hoắc Trường Uyên nhướn mày làm theo. Sau khi mở ra, anh nhìn chăm chú tờ giấy bên trên, sau khi đọc được mấy chữ in to trên cùng, anh hơi nheo mắt lại.

Giấy giám định huyết thống?

Ngước mắt nhìn người bạn thân, thấy cậu ấy vẫn đang chờ đợi, anh lại cúi xuống đọc tiếp. Đọc tới trang cuối cùng, anh đứng phắt dậy.

Động tác rất mạnh khiến chiếc ghế văng ra sau khá xa, tiếng bánh xe lọc cọc vang lên.

Dường như nghi ngờ mình nhìn nhầm, Hoắc Trường Uyên nhìn xuống những dòng chữ đen in trên giấy trắng một lần nữa, con người như sắp rớt ra ngoài nhất là mấy chữ cuối cùng, anh phải đọc đi đọc lại mấy lượt.

"Tư Niên, chuyện này rốt cuộc là sao!"

Gân xanh nổi đầy trên trán Hoắc Trường Uyên, mọi cảm xúc đều bị thay đổi đột ngột mà khiến anh muốn nhảy dựng lên.

Tần Tư Niên nhú mày nói: "Trường Uyên, cậu không nhìn nhầm đâu. Sau nhiều lần kiểm tra đối chiếu, mười lăm hạng mục kiểm tra gen đều cho kết quả thống nhất: Đậu Đậu và cô Lâm có tỷ lệ là mẹ con lên đến 99,99%!"

~Hết chương 237~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 238

Đây cũng là nguyên nhân Tần Tư Niên đang trên đường đi làm cũng phải đích thân chạy qua phòng bệnh nhắn anh tới.

Cả cơ thể cao lớn của Hoắc Trường Uyên cứng đờ ra, giống như một sợi dây cung căng chặt, anh cố gắng bật ra từng chữ một: "Tư Niên, cậu chắc chắn không đùa với tôi chứ?"

"Trường Uyên, sao tôi có thể đùa cậu vào một chuyện quan trọng như thế này được chứ. Khi biết chuyện này, bản thân tôi cũng sửng sốt!" Tần Tư Niên đứng lên, vượt qua bàn làm việc tới cửa phòng, đóng chặt cửa lại.

"Lúc Đậu Đậu mổ, cô Lâm đã truyền máu cho Đậu Đậu. Nhóm máu B là một nhóm máu không quá hiếm gặp, không có gì đặc biệt, có điều..." Nói tới đây, Tần Tư Niên hơi ngừng lại rồi mới nói tiếp, ngữ khí càng nghiêm túc hơn: "Đại đa số mọi người có thể đều hiểu một nguyên lý, đó là người có huyết thống trực hệ không nên truyền máu cho con mình. Vì nếu làm vậy, rất có thể sẽ dẫn đến di dời kháng thể sống trong bệnh chủ, và có tỷ lệ tử vong rất cao!"

"Nhất là khi Đậu Đậu mới có bốn tuổi,, về mặt này càng cần đặc biệt cẩn thận. Thế nên hôm phẫu thuật, máu của cô Lâm đã được chiếu tia Y, buộc phải tiêu diệt các kháng thể sống trong bạch huyết mới có thể đảm bảo sự an toàn!"

"Y tá trưởng phụ trách lấy máu có nhắc với tôi chuyện này, tôi cũng khó mà tin nổi, thế nên đã âm thầm làm giám định huyết thống với tốc độ nhanh nhất."

Nói tới cuối cùng, Tần Tư Niên đánh mắt về phía bản giám định đã nhàu nhĩ trong tay anh.

Tỷ lệ là mẹ con lên tới 99,99%...

Vậy chứng tỏ Lâm Uyển Bạch chính là mẹ đẻ của con trai anh...

Như có một tiếng nổ lớn vang lên bên tai Hoắc Trường Uyên, làm chấn động toàn bộ màng nhĩ của anh.

Anh không tiêu hóa nổi thông tin mang tính bùng nổ này. Sao mẹ ruột con trai anh lại có thể là Lâm Uyển Bạch. Lúc trước rõ ràng Hoắc Chấn đã cho anh xem ảnh của cô gái kia, cũng đã nói cô gái đó chết trên bàn mổ vì mất máu quá nhiều. Hơn nữa năm nào anh cũng đến ngôi mộ đó thăm viếng, cảm thấy con trai và mình số phận đều bi thảm giống nhau.

Tần Tư Niên không thể nào lừa anh, giấy giám định huyết thống cũng không thể là giả.

Nhưng vì sao...

Hoắc Trường Uyên cuộn chặt bàn tay lại, đột ngột kêu lên: "Không đúng!"

"Trường Uyên?" Tần Tư Niên không hiểu, nghĩ anh nói về giấy giám định: "Bản giám định này tôi dám chắc chắn 100% là nó..."

"Không đúng, có chỗ nào đó không đúng!" Hoắc Trường Uyên như không nghe thấy lời anh ấy nói, nói to hơn rồi đột nhiên giơ tay lên ôm

đầu, có điều không ngừng lặp đi lặp lại: "Nhất định là chỗ nào đó không đúng!"

Là có một số chân tướng anh không biết hay đã có những thứ bị anh lãng quên...

Cảm giác đau nhói quen thuộc dâng lên từng đợt, tờ giấy giám định rơi xuống đất. Hoắc Trường Uyên giống như một con thú bị thương khuyu người xuống, hai tay ôm chặt đầu.

Hình ảnh ai đó cầm micro hát một bài kịch Hoàng Mai hiện lên trong đầu anh...

Giọng hát thánh thót ấy không ngừng len lỏi vào trong tai.

Trong một khoang xe khá rộng rãi, người con trai nắm chặt tay vào vô lăng, còn cô gái ngồi khép hai chân trên ghế lái phụ.

"Ai dạy em?"

"Mẹ tôi."

"Sau này chỉ được phép hát cho một mình tôi nghe thôi!"

"Nghe rõ chưa?"

"Nghe rõ rồi..."

...

Còn cả lúc ở dưới quê, anh cầm đèn pin soi sáng, nửa đêm cùng cô đi bên bờ sông tìm sợi dây chuyền bị đánh mất. Sau khi tìm thấy, cô không hề buông tay ra. Anh hỏi cô: "Sợi dây đó rất quý giá sao?"

"À, không quá rẻ..."

"Chẳng trách nửa đêm cô cũng phải đi tìm về, sợ người ta nhặt mất!"

"Không nhất định cứ phải đồ đắt giá mới là đáng quý. Tuy giá trị của nó không rẻ, nhưng đối với tôi, nó có ý nghĩa đặc biệt. Hơn nữa người tặng tôi khi đó cũng nói rồi, sau này đi đâu cũng phải đeo nó, lúc nào cũng phải ở trên cổ, tắm cũng không được tháo ra..."

"Lẽ nào là bạn trai tặng?"

"Bạn trai cũ..."

...

Ở đầu đường New York, người đàn ông bóng hình cao lớn đứng đó, hài lòng nhìn chiếc chiếc khóa nhỏ đựng đưa trên cổ cô gái. Nó hình cánh hoa hướng dương, dưới ánh nắng, kim cương lấp lánh soi thẳng vào đáy mắt người đó.

"Sau này đi tới đâu cũng bắt buộc phải đeo nó."

"Ồ."

"Lúc nào cũng phải đeo trên cổ!"

"Biết rồi..."

"Đi tắm cũng không được tháo ra!"

"Vâng..."

...

Rất nhiều âm thanh và hình ảnh đồng loạt tràn vào trong đầu và trong tai.

Những cơn nhói đau lúc trước bây giờ như xếp chồng lên nhau.

Hoắc Trường Uyên đau đầu tới ngã bệt xuống đất, lưng tựa vào tường, hai bàn tay ôm đầu nổi đầy gân xanh như sắp nứt ra tới nơi vậy. Từng cơn đau khiến bờ môi mỏng của anh run rẩy, anh chìm vào nỗi đau khổ cực độ.

Tần Tư Niên vội vàng tiến lên, muốn đỡ anh dậy: "Trường Uyên, cậu không sao chứ?"

Hoắc Trường Uyên vẫn ôm chặt đầu, cơn đau khiến mặt mũi anh như méo đi, người co quắp lại như con tôm vậy.

Tần Tư Niên không biết đã xảy ra chuyện gì, nhất là khi nhìn thấy anh đau khổ như vậy, ngón tay dường như một giây sau là có thể găm sâu vào da đầu, đôi mắt thâm trầm như rời rạc hẳn, tiêu cự không thể tập trung.

"Trường Uyên, Trường Uyên..."

Hoắc Trường Uyên cuối cùng chỉ có thể gắng sức nói một câu: "Tu Niên, giúp mình!"

...

Chập tối, hoàng hôn hắt vào trong phòng bệnh.

Lâm Uyển Bạch cúi xuống, nhẹ nhàng kéo dịch chăn lên đắp lại cho bánh bao nhỏ.

Ăn uống no say chưa được bao lâu, nhưng có thể vì cơ thể sau mổ còn khá yếu nên bánh bao nhỏ ngáp ngủ từ sớm. Cô ngồi bên giường chụp ảnh, không ngờ cái miệng hơi há ra cứ thế ngủ luôn.

Trên mu bàn tay đặt bên cạnh vẫn cắm đầu tiêm.

Lâm Uyên Bạch tiến lên, thơm vào má nó.

Lúc này cửa phòng được đẩy ra, cô quay đầu, nhìn thấy Hoắc Dung xách túi đi vào. Có vẻ như chú ý thấy bánh bao nhỏ đã ngủ, bà cũng cất bước chân nhẹ nhàng hơn.

Lâm Uyên Bạch đi qua, tò mò hỏi: "Cô à, cô có nhìn thấy Hoắc Trường Uyên không ạ?"

"Trường Uyên?" Hoắc Dung ngạc nhiên.

Lâm Uyên Bạch gật đầu, đồng thời nhìn đồng hồ: "Đúng vậy, trưa nay anh ấy nói đi tìm bác sỹ Tần vậy mà đến giờ vẫn chưa quay về!"

"Để cô đi xem sao!" Hoắc Dung nghe thấy vậy lại xách túi đi ra ngoài.

Khoảng năm sáu phút sau, Hoắc Dung quay trở lại một lần nữa, lúc đẩy cửa vào tay vẫn còn cầm di động, có vẻ như vừa nói xong một cuộc điện thoại.

Thấy bà nhíu mày đi vào, Lâm Uyên Bạch vội hỏi: "Cô ơi, sao rồi ạ?"

"Cửa phòng tiểu cảm thú khóa kín, điện thoại của Trường Uyên thì khóa máy, nhưng cô đã gọi cho Giang Phóng rồi!" Hoắc Dung lắc lắc di động, tỏ ra ngờ vực: "Giang Phóng nói nó phải qua Mỹ công tác đột xuất. Cô cũng vừa mới phát hiện tin nhắn nó gửi cho cô, bảo cô giúp đỡ chăm sóc Đậu Đậu. Nhưng mà lạ thật đấy, sao nó lại một mình chạy đi công tác mà không dẫn theo trợ lý chứ!"

~Hết chương 238~

*Cuối tuần mình bận đi chơi nên chỉ tranh thủ dịch được tung đây thôi,
cảm ơn mọi người ủng hộ:D

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 239

Lâm Uyển Bạch ngẫm nghĩ rồi nói: "Chắc là Giang Phóng còn chuyện gì khác cần giải quyết chẳng!"

Hoắc Dung nhún vai, đặt túi xách lên sofa, hai người họ cũng không quá để ý nữa. Đến khi trời tối thì cô y tá đi vào rút kim.

Bánh bao nhỏ vẫn luôn ngủ rất yên bình, tuy rằng đầu bị thương nhưng trong mơ nó vẫn mỉm cười. Thật sự là sự ngây thơ và hồn nhiên chỉ có ở trẻ con.

Nói chuyện tới hơn chín giờ, Hoắc Dung đề nghị: "Rau cải trắng, tối nay cháu về nhà nghỉ ngơi thoải mái đi, để cô ở đây cho."

"Vâng." Lâm Uyển Bạch gạt đầu rồi đứng lên: "Cô à, vậy sáng mai cháu tới thăm Đậu Đậu, cháu sẽ mang cả quà sáng cho cô!"

"Được thôi!" Hoắc Dung nghe xong bèn đáp lại vui vẻ, còn mỉm cười hỏi: "Cô có thể đặt một phần cơm rang trứng không?"

"Vâng!" Lâm Uyển Bạch bật cười.

Hoắc Dung tiễn cô ra tận cửa phòng, đồng thời gọi điện kêu tài xế đưa cô về.

Tới tòa nhà chung cư, cô đi thang máy lên nhà cũng chỉ mới chín rưỡi. Trong phòng khách, Tang Hiểu Du đã thay quần áo ngủ, đang ngồi khoanh

chân trên sofa, tivi bật chương trình dạy thai phụ. Cô ấy đặt tay lên vuốt ve cái bụng nhỏ, trên mặt nở nụ cười mãn nguyện.

Lâm Uyên Bạch biết đó là đáng vẽ chỉ có ở một người sắp làm mẹ.

Đã có thời, cô cũng từng như vậy...

Nghe thấy tiếng động ngoài cửa, Tang Hiểu Du cầm điều khiển tắt tạm chương trình, sau khi nhìn thấy cô lập tức nhướn mày: "Ồ, mình còn tưởng mình hoa mắt chứ? Tiểu Bạch, cậu vẫn nở về nhà à?"

"Nếu không thì sao, bảo bác sỹ Tần tới trông cậu nhé?" Lâm Uyên Bạch cố tình bắt chước cô ấy nhướn mày.

"Cậu còn dám nhắc đến, mình chưa tính sổ với cậu đâu!" Tang Hiểu Du xù lông lên: "Tiểu Bạch, cậu thật chẳng ra làm sao, dám bán đứng mình!"

"Mình sai!" Lâm Uyên Bạch vội vàng đầu hàng.

Tang Hiểu Du cầm lấy chiếc gối ôm, hậm hực: "Xét thái độ thừa nhận thành khẩn của cậu, tha cho cậu đó, không có lần sau đâu!"

"Ồ." Lâm Uyên Bạch nháy mắt, ngồi xuống bên cạnh rồi trầm tư mấy giây: "Nhưng mà mình rất muốn biết chỗ bị dán băng urgo trên cổ bác sỹ Tần là thế nào?"

"Làm sao mình biết!" Tang Hiểu Du phản biện ngay, nhưng ánh mắt có vẻ ngập ngừng.

Lâm Uyên Bạch thấy thế cũng hiểu ra phần nào, bèn nháy mắt: "Vậy mình còn muốn biết sau khi đưa cậu về, bác sỹ Tần có lên nhà không, có... ngủ lại đây không?"

Câu nói cuối cùng của cô vốn dĩ chỉ là đùa giỡn, chọc Tang Hiểu Du, không ngờ phản ứng của cô ấy dữ dội như vậy, suýt nữa nhảy từ trên sofa xuống, rõ ràng là giấu đầu lòi đuôi: "Cậu nói linh gì vậy? Sao... Sao có thể chứ!"

"Thật sự ở lại đây sao?" Lâm Uyển Bạch bật cười thành tiếng, sau đó lại nhíu mày: "Nhưng mà Cá nhỏ, với sức khỏe hiện giờ của cậu... ba tháng đầu tiên phải thật cẩn thận đây!"

"Trời ơi thôi ngay! Cất ngay mấy suy nghĩ đen tối trong đầu cậu lại, bọn mình nào có ư ư a a gì đâu!"

Nói xong, Tang Hiểu Du mặt mũi đỏ bừng, vội đổi giọng: "Tiểu Bạch, sao tối nay cậu không ở lại bệnh viện mà về nhà?"

"Hoắc Trường Uyên đi công tác rồi, tối nay cô sẽ ở lại đó, bảo mình về nghỉ ngơi, sáng sớm mai mình lại qua."

"Cậu bảo Hoắc tổng đã đi Mỹ công tác, vậy tên cầm thú đó đi làm gì!"

"Bác sỹ Tần cũng đi theo?" Lâm Uyển Bạch ngạc nhiên.

"Phải đó! Trước khi lên máy bay anh ta còn gọi điện cho mình, nói là phải đi Mỹ. Mình hỏi anh ta đi làm gì, anh ta chỉ nói là đi cùng Hoắc tổng! Xời, mình chỉ là vợ cũ của anh ta thôi, sao phải báo cáo với mình chứ!" Tang Hiểu Du gật đầu, chép miệng: "Nhưng hai gã đàn ông như họ lẽ nào chạy ra ngoài chơi? Nhưng cũng không thể, tiểu thiếu gia nhà họ Hoắc còn đang nhập viện mà, Hoắc tổng không thể chơi lớn vậy được! Theo quan sát của mình, Hoắc tổng cũng là một người cha tốt! Vậy tên cầm thú kia rốt cuộc đi theo làm gì chứ..."

Lâm Uyển Bạch nhìn dáng vẻ suy tư sâu não của cô ấy, trêu chọc: "Ban nãy chẳng phải mới nói cậu chỉ là vợ cũ của anh ấy sao, ra nước ngoài thôi

mà cũng không yên tâm đến vậy!"

"Ai không yên tâm chứ!" Tang Hiểu Du tỏ thái độ ngượng ngập, hoang mang bỏ trốn: "Khụ... Không được, mình buồn ngủ rồi, về phòng ngủ đây!"

Lâm Uyên Bạch nhìn theo bóng cô ấy biến mất vào phòng ngủ, lắc đầu phì cười. Cô cũng đứng lên đi tắm, định tắm rửa thật sạch sẽ. Tuy rằng ban ngày có về rồi nhưng cô chỉ mãi làm mỳ, không làm được gì khác, khắp người giờ toàn mùi hôi.

Liên tục ba ngày sau đó, ban ngày cô đều chạy tới bệnh viện.

Bánh bao nhỏ đã khá lên nhiều. Mỗi ngày bác sỹ chữa chính qua kiểm tra cho nó đều nói nó khỏe nhanh hơn các bạn cùng tuổi. Hơn nữa không biết có phải vì bữa nào cô cũng mang cơm qua hay không mà bữa nào bánh bao nhỏ cũng ăn rất nhiều. Rõ ràng là nằm viện mà trông nó hình như còn béo ra.

Hôm nay cô vẫn đi vào thang máy, chuẩn bị tới bệnh viện như mọi ngày.

Khi ra khỏi tòa chung cư, một chiếc taxi cũng đúng lúc dừng lại ngay lúc này, một bóng dáng quen thuộc từ trên xe bước xuống.

"Diệp Tu?" Lâm Uyên Bạch kinh ngạc.

Một tiếng đồng hồ trước, cô nhận được điện thoại của Diệp Tu. Anh ấy hẹn cô ăn cơm nhưng cô khéo léo từ chối. Khi bị hỏi nguyên nhân, cô cũng thành thật nói là phải tới bệnh viện thăm bánh bao nhỏ.

"Anh qua đây là định cùng em tới bệnh viện mà!" Diệp Tu nói rõ.

"Anh muốn đi cùng em?" Lâm Uyên Bạch không ngờ đến.

"Đúng vậy!" Diệp Tu gật đầu rồi giải thích: "Đậu Đậu là một đứa trẻ rất đáng yêu. Biết nó nằm viện anh cũng muốn đi thăm xem sao. Nói gì thì nói lần trước mọi người còn từng cùng nhau đi câu cá rất vui mà!"

Lâm Uyển Bạch hiểu tâm ý của anh ấy nên gật đầu đồng ý.

Sau khi rời khỏi bệnh viện, họ ăn tối ở ngoài rồi Diệp Tu bắt taxi đưa cô về nhà trước.

Trong xe nhàm chán, hai người họ bèn trò chuyện: "Tiểu Bạch, có phải sắp về rồi không?"

"Vâng." Lâm Uyển Bạch gật đầu: "Em còn buổi phỏng vấn cuối cùng nữa."

Nghe thấy vậy, Diệp Tu chợt nhớ tới bánh bao nhỏ trong phòng bệnh, không khỏi tò mò: "Anh thấy thằng bé ấy thật sự rất quý và quăn em. Sau này về Canada, chắc là em sẽ nhớ nó lắm đấy!"

Phải đó...

Lâm Uyển Bạch thở dài: "Nhưng trên đời có bữa tiệc nào không tàn chứ."

Chiếc taxi đã dần giảm tốc, sau đó dừng lại trước tòa chung cư.

Lâm Uyển Bạch đẩy cửa xe bước xuống, lúc quay người đóng cửa bỗng nhiên bị treo chân, suýt nữa thì ngã ngựa. Diệp Tu vội bước chạy sang bên cạnh, vội vàng đỡ lấy eo cô: "Tiểu Bạch, em không sao chứ?"

Khoảng cách có hơi gần, có hơi mờ ám.

Mượn sức của đối phương để đứng vững lại, Lâm Uyển Bạch cảm kích: "Không sao đâu, cảm ơn anh!"

Diệp Tu nghe thấy vậy cũng tự động rút tay về, nhưng cũng tỉ mỉ ngồi xuống giúp cô kiểm tra bên chân bị trẹo, sau khi chắc chắn không có vấn đề gì mới đứng lên.

"Diệp Tu! Anh mau quay về đi, em đi thẳng qua đó là được rồi!" Lâm Uyên Bạch vội nói.

"Ừm được, về thì gọi điện cho anh nhé." Diệp Tu gật đầu.

Lâm Uyên Bạch mỉm cười vẫy tay chào.

Nhìn theo bóng chiếc taxi dần dần biến khỏi tầm mắt, cô quay người lại, chuẩn bị đi vào trong tòa nhà.

"Pim..."

Bỗng nhiên một tiếng còi ô tô vang lên.

Lâm Uyên Bạch nhìn qua, thấy chiếc Land Rover trắng đỗ trước tòa nhà, bên cạnh là một cái bóng cao lớn. Vì không bật đèn xe nên ban này cô không phát hiện ra.

Anh mặc bộ đồ đen như muốn hòa vào trong màn đêm.

Anh vẫn kẹp một điều thuốc trong tay theo thói quen, đầu điều thuốc nhấp nháy ánh lửa, còn cả làn khói trắng loáng thoáng bay ra.

Cơ thể cao lớn đi về phía cô. Đến một vị trí ánh đèn sáng hơn, cô mới nhìn rõ khuôn mặt cương nghị của anh. Lâm Uyên Bạch vẫn rất bất ngờ: "Hoắc Trường Uyên, anh đi công tác về rồi sao?"

Xem ra có lẽ anh chỉ vừa về, khắp người vẫn toát ra vẻ bụi bặm sau một chuyến đi dài.

Có điều cô không ngờ anh quay về lại không tới bệnh viện mà chạy tới dưới tòa nhà chung cư chỗ mình ở. Hơn nữa trong lòng cô bất giác nghĩ không biết anh có nhìn thấy cảnh tượng vừa rồi không...

Hoắc Trường Uyên lẳng lặng dập tắt điều thuốc trong tay, phóng ánh mắt thâm trầm qua.

Bỗng dưng, Lâm Uyên Bạch rùng mình.

Không hiểu vì sao, cô cảm thấy Hoắc Trường Uyên có chỗ nào đó khang khác, nhất là ánh mắt khi nhìn cô, khiến cô bất giác nắm chặt tay lại.

Đột nhiên anh lên tiếng: "Lâm Uyên Bạch."

Anh gọi rất chậm rãi, mỗi chữ như bật từ trong kẽ răng ra vậy.

Lâm Uyên Bạch có thể cảm nhận được, nhưng không biết vì nguyên nhân gì, cô chỉ có thể hỏi: "... Anh về từ khi nào?"

Ban ngày khi cô ở bệnh viện, cô và Hoắc Dung khi nói chuyện còn từng nhắc tới, nói anh đi Mỹ công tác mãi vẫn chưa về, hơn nữa di động luôn trong trạng thái tắt, cả bánh bao nhỏ hôm nay cũng hỏi anh.

Hoắc Trường Uyên vẫn nhìn cô chằm chằm, không trả lời mà hỏi ngược lại: "Yến Phong của em đâu?"

Lâm Uyên Bạch rùng mình.

Hoắc Trường Uyên hơi nheo mắt lại, liếc về phía chiếc taxi vừa mới rời khỏi, cười khẩy: "Mới đó đã tìm được người khác rồi, chẳng phải năm xưa hai người rất mặn nồng còn dự định kết hôn sao? Là anh ta không cần em nữa hay cũng giống như tôi, em đá anh ta rồi?"

"Hoắc Trường Uyên, anh..." Lâm Uyển Bạch thảng thốt vô cùng, nhìn anh.

Nuốt nước bọt, cô điều chỉnh lại nhịp thở rồi khó tin hỏi: "Anh nhớ lại rồi?"

Hoắc Trường Uyên bật ra một âm thanh từ mũi: "Sao, nếu tôi không nhớ ra, em định tiếp tục giả ngây giả ngô trước mặt tôi?"

"..." Lâm Uyển Bạch mím môi lại.

Cô không trả lời có nghĩa là mặc nhận, hơn nữa quả thực cô cũng ôm theo tâm trạng đó.

Sau khi từ nước ngoài trở về được biết tình tiết câu huyết anh đã mất trí nhớ, cô chưa từng nghĩ tới chuyện sẽ nói thật với anh mình là ai và đoạn tình cảm lằng nhằng dây dưa giữa họ, dù sao thì lãng quên chưa hẳn là chuyện tồi tệ.

Hoắc Trường Uyên sai bước tiến lên một bước lên, nhìn cô từ trên xuống, giọng còn lạnh hơn ban nãy: "Lâm Uyển Bạch, tôi không chỉ từng một lần hỏi em trước kia chúng ta có quen nhau không, em trả lời tôi thế nào?"

"Tôi chỉ nghĩ là không cần thiết phải nói..." Lâm Uyển Bạch nhú mày.

"Không cần thiết phải nói?" Hoắc Trường Uyên cười lạnh lùng, lặp lại.

"Ừm." Lâm Uyển Bạch gật đầu không hề do dự, rồi nghiêng mặt, nhìn chằm chằm xuống bóng đen dưới đất: "Hoắc Trường Uyên, bốn năm trước chúng ta đã chia tay rồi. Có quen hay không, có nhớ nhau hay không cũng có gì khác biệt đâu, cũng không còn quan trọng nữa."

Đôi mắt Hoắc Trường Uyên như hai miệng giếng cạn nước, lúc này chỉ ánh lên những tia sáng lạnh lẽo. Anh tiếp tục cười khẩy: "Lâm Uyên Bạch, những chuyện này đều không có gì khác biệt, không có gì quan trọng. Vậy được, tôi hỏi em, có phải lúc trước tôi từng hỏi em có mang thai hay không, em đã trả lời tôi thế nào?"

"..." Sắc mặt Lâm Uyên Bạch chợt đổi khác.

Chuyện này quả thực cô đuối lý vì năm xưa đã giấu anh.

Hoắc Trường Uyên dồn ép tới cùng: "Bốn năm trước, em lẳng lặng bỏ đi không một lời, trong bụng còn mang theo nòi giống của tôi, em..."

"Chuyện đưa con tôi không có gì để nói!" Lâm Uyên Bạch đột ngột ngắt lời anh.

Nghे anh nhắc đến đứa con đó, trước mắt cô bắt đầu hỗn loạn, rời rạc.

Bỗng nhiên ngã một cái, được đưa tới bệnh viện, bác sỹ nói nước ối đã vỡ phải sinh sớm. Cô đau khổ nằm trên bàn mổ, nhưng trong lòng thì luôn mong chờ sinh mệnh bé nhỏ đó chào đời. Chỉ là tiếng khóc của nó cứ nhỏ dần, đến cuối cùng chỉ còn là một cái thai chết khắp người tím tái...

Không còn hơi thở, chỉ đầy máu...

Đây vẫn luôn là cơn ác mộng của cô.

Bây giờ phải nghe ngữ khí chất vấn của anh nhắc về nó, trái tim cô như bị ngàn vạn sợi tóc mỏng thít chặt, chỉ có cảm giác đau đớn, hơn nữa còn rất chân thực.

Đối mặt với anh bằng ánh mắt rệu rã, khóe miệng Lâm Uyên Bạch nở một nụ cười đắng chát: "Nó không có duyên với tôi..."

Câu nói ấy lọt vào tai Hoắc Trường Uyên lại mang một ý nghĩa khác.

"Không có gì để nói..."

"Không có duyên với em?"

Hoắc Trường Uyên nghiền răng nghiền lợi lặp lại từng chữ, ánh mắt như khóa chặt cô.

Sau đó anh bất ngờ dùng tay giữ mạnh cằm cô, mạnh tới mức ngón tay anh trắng bệch ra: "Lâm Uyên Bạch, đây chính là câu trả lời của em?"

Sau khi khôi phục trí nhớ, việc đầu tiên anh làm khi trở về là tìm cô.

Anh nhớ lại toàn bộ mọi chuyện giữa hai người họ, bao gồm cả chuyện sau khi chia tay cô ra nước ngoài, không cần đứa con nữa giao trả lại nhà họ Hoắc. Bốn năm trước anh gặp tai nạn trên đường đi ra sân bay, muốn tìm cô chất vấn cho rõ ràng, vì sao lại lừa dối anh nói không có thai, vì sao không cần con nữa!

Đây là một nút thắt trong lòng anh, vậy mà bốn năm sau lại nhận được đáp án như vậy.

Lâm Uyên Bạch nhú mày, muốn thoát khỏi bàn tay lớn của anh: "Hoắc Trường Uyên, anh buông tôi ra! Đau lắm đó..."

Anh gần như dồn toàn bộ sức, cảm giác đau đớn từ cằm truyền tới lan đi khắp các giác quan. Nếu anh mạnh tay hơn chút nữa, cô thậm chí nghi ngờ hàm răng của mình cũng lung lay theo.

Trong lúc giằng co, cả hai không ai chú ý một chiếc taxi đã lặng lẽ dừng lại.

"Anh Hoắc, anh đang làm gì vậy!"

Diệp Tu chạy nhanh tới ngăn cản.

Hoắc Trường Uyên lạnh lùng liếc nhìn một Diệp Tu sốt sắng rồi lại quay sang nhìn cô đang đau đớn nhăn nhó mặt mày, nơi ngón tay anh, cảm cô đã sưng đỏ.

Sau khi anh vừa buông tay, Diệp Tu đã đứng ra trước mặt Lâm Uyển Bạch, như một người bảo vệ.

Hoắc Trường Uyên thấy vậy, nhìn họ chằm chằm mấy giây rồi cười khẩy quay người đi về phía chiếc ô tô trắng.

Cửa xe đóng lại, bánh xe ma sát xuống mặt đường tạo ra âm thanh chói tai, rồi gầm rú phóng đi.

Cho đến khi đèn đuôi xe khuất hẳn, Lâm Uyển Bạch mới nhắm mắt lại, rồi mở mắt ra hỏi: "Diệp Tu, sao anh quay lại?"

"Em để quên chìa khóa trên taxi nên anh bảo bác tài quay đầu mang trả em!" Nói rồi, Diệp Tu rút một chùm chìa khóa trong túi ra.

Lâm Uyển Bạch cúi xuống nhìn, khóa túi xách còn để hờ, chắc là trong lúc bất cẩn cô đã làm rơi ra.

"Cảm ơn anh." Lâm Uyển Bạch giơ tay đón lấy.

Diệp Tu lo lắng nhìn chăm chú cảm cô: "Tiểu Bạch, em không sao chứ?"

"Em không sao..." Lâm Uyển Bạch lắc đầu, giơ tay lên xoa cảm, vẫn còn cảm giác đau đớn, chân cũng hơi mềm oặt lại. Cô ho khẽ mấy tiếng: "Diệp Tu, anh dìu em lên nhà được không?"

"Được." Diệp Tu gật đầu.

Đưa cô tới tận cửa, nhìn cho tới khi cô vào trong Diệp Tu mới yên tâm ra về.

Căn phòng tối đen như mực, không có chút ánh sáng nào. Hình như Tang Hiểu Du vẫn chưa về. Lâm Uyển Bạch cũng không bật đèn, thẳng thừng tháo giày lần mò bóng tối đi vào phòng ngủ. Cô không buồn cởi quần áo cứ thế trùm chăn ngủ luôn.

Đêm nay, cô một lần nữa mơ thấy đứa trẻ đó.

...

Nhiệt độ mỗi ngày tăng cao hơn một chút, lúc này ngoài cửa sổ nắng đã gắt gao.

Từ sau hôm Hoắc Trường Uyên tới nhà mình, Lâm Uyển Bạch không tới bệnh viện nữa.

Cô ngồi ở cuối giường, đang cúi đầu gấp quần áo, bên chân là chiếc vali mang theo khi về nước.

Vali để mở, cô gấp gọn được bộ quần áo nào lại đặt vào trong.

Di động đổ chuông, Lâm Uyển Bạch cầm lên xem, người gọi đến là cô Hoắc Dung. Cô không bắt máy ngay, đợi tới hồi chuông thứ ba mới thờ dãi, đặt di động lên tai.

Trong điện thoại không phải là tiếng "Rau cải trắng" của Hoắc Dung mà là giọng nói non nớt: "Uyển Uyển, là bảo bảo~"

~Hết chương 239~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 240

"Đậu Đậu!" Lâm Uyên Bạch mỉm cười.

"Uyên Uyên, cô đang làm gì thế?" Bánh bao nhỏ hỏi.

"Cô ư?" Lâm Uyên Bạch cúi đầu nhìn, mỉm cười đáp lại: "Cô đang gấp quần áo..."

Đầu kia im lặng giây lát. Tới khi bánh bao nhỏ nói tiếp, giọng nói đã có đôi chút tủi thân: "Uyên Uyên, mấy hôm rồi cô không tới bệnh viện thăm bảo bảo!"

"Xin lỗi nhé Đậu Đậu, mấy hôm nay... cô hơi bận!" Lâm Uyên Bạch áp úng giải thích.

"Vậy khi nào Uyên Uyên tới được?" Bánh bao nhỏ hỏi cô.

"Vẫn chưa biết..." Lâm Uyên Bạch cắn môi, đành phải dùng một cách qua quýt.

Bánh bao nhỏ bắt đầu làm nũng: "Bảo bảo rất nhớ cô~"

Lâm Uyên Bạch thở dài trong lòng, sao cô không nhớ bánh bao nhỏ chứ. Nhớ tới khuôn mặt nhỏ đỏ hồng của nó, đáng vẻ khẽ mím môi sau khi được cô khen hoặc thơm lên má, cực kỳ dễ thương. Chỉ là bây giờ Hoắc Trường Uyên đã hồi phục trí nhớ...

Cô đành nói: "Đậu Đậu, cô sẽ cố gắng, được không?"

Bánh bao nhỏ thấy cô không hứa, bị thương đến tột cùng vì bị "thất sủng": "Uyển Uyển không thích bảo bảo nữa sao?"

"Sao có thể chứ?" Lâm Uyển Bạch vội vàng an ủi: "Đậu Đậu ngoan, đừng suy nghĩ lung tung, sao cô lại không thích con chứ? Cô thích con nhất trên đời! Thật sự chỉ vì mấy hôm nay cô hơi bận, nếu có thời gian, cô sẽ cố gắng qua mà..."

Sợ lại nghe thấy chất giọng đáng thương của bánh bao nhỏ, cô viện cớ: "Đậu Đậu, bên này cô còn có việc, tạm thời ngắt máy nhé!"

Đặt di động xuống, Lâm Uyển Bạch buông một tiếng thở dài.

Gần như ngay trước mắt cô hiện lên dáng vẻ hệt hăng của bánh bao nhĩ.

Một cái bóng đi vào cửa phòng ngủ, Tang Hiểu Du gặm quả đào trong tay, kinh ngạc hỏi: "Tiểu Bạch, cậu ngồi đây thu dọn gì vậy?"

"Thu dọn hành lý đó..." Lâm Uyển Bạch trả lời.

"Cậu đi nhanh vậy sao?" Tang Hiểu Du vội tiến lên.

"Chỉ còn một buổi phỏng vấn nữa thôi, mình đã hẹn được vào thứ Sáu tuần này rồi. Sau khi công việc kết thúc, mình sẽ quay về bên kia." Lâm Uyển Bạch giải thích: "Bây giờ mình dọn sẵn đồ trước. Cá nhỏ, cảm ơn cậu thời gian qua đã cho mình ở nhờ!"

"Khách sáo với mình mấy chuyện này làm gì chứ!" Tang Hiểu Du lẩm bẩm một câu, ngay sau đó nhìn cô, muốn nói gì đành thôi: "Tiểu Bạch, cậu không định ở lại thêm có phải vì Hoắc tổng đã nhớ lại không?"

Nghe xong, Lâm Uyển Bạch cúi đầu im lặng mấy giây.

Nắm chặt chỗ quần áo trong tay, cô khẽ nói: "Minh vốn dĩ có kế hoạch quay về Canada rồi, dù anh ấy có khôi phục trí nhớ hay không cũng chẳng ảnh hưởng gì..."

"Thôi đành vậy!" Tang Hiểu Du thở dài, liếc nhìn ra thời tiết bên ngoài: "Lát nữa chúng ta ra ngoài ăn nhé? Đằng nào chiều cũng không có việc gì, mình muốn đi dạo mấy shop bà bầu!"

Lâm Uyên Bạch mỉm cười gật đầu.

Sau khi đóng vali vào, cô khựng lại đó, ngẫm nghĩ một chút rồi ngẩng lên đi ra phòng khách: "Cá nhỏ, trưa nay mình không đi cùng cậu nữa, muốn tới bệnh viện thăm Đậu Đậu, hôm khác được không?"

"Ừm, cậu bận việc của cậu đi, mình cũng không có việc gì làm, hôm nào chẳng vậy!"

Buổi chiều là lúc ánh nắng rực rỡ nhất, Lâm Uyên Bạch cầm hộp cơm từ trong tòa nhà đi ra ngoài.

Trước cửa tiểu khu, cô bắt một chiếc taxi, ngồi vào trong. Đúng lúc này di động đồ chuông, là Diệp Tu gọi tới.

Đợi xe taxi dừng trước tòa nhà bệnh viện, Lâm Uyên Bạch cầm chỗ tiền lẻ được trả lại rồi bước xuống xe, lập tức nhìn thấy Diệp Tu đã đợi sẵn ở đó.

Cô kinh ngạc đi tới: "Diệp Tu, sao anh lại tới đây?"

"Trong điện thoại anh nghe nói em muốn tới thăm Đậu Đậu, tôi đó biểu hiện của anh Hoắc quả thật không đàn ông chút nào..." Diệp Tu sau một hồi biểu đạt qua loa thì nói rõ nguyên nhân: "Anh sợ lại có chuyện tương tự xảy ra nên không yên tâm, muốn qua cùng em!"

"Thật ra không nghiêm trọng như anh nghĩ đâu, giữa chúng em đúng là có một số chuyện..." Lâm Uyên Bạch thấy vậy, buộc phải giải thích.

Lúc đó Hoắc Trường Uyên vừa nhớ lại, có rất nhiều chuyện được gợi mở ra hết, dĩ nhiên cần một mức độ làm quen. Việc anh mất kiểm soát như vậy cũng là điều dễ hiểu, cô không trách móc gì anh.

Lâm Uyên Bạch mỉm cười: "Nhưng, anh ấy đúng là không đàn ông chút nào!"

Không phải cô cố tình bôi đen nhưng Hoắc Trường Uyên và hai chữ "đàn ông" đúng là không dính dáng gì tới nhau. Vừa bá đạo vừa ngang ngược, tính khí còn tệ hại...

Diệp Tu không nói gì, chỉ nhìn cô, đồng thời cũng không bỏ qua những cảm xúc toát lên từ ánh mắt cô. Anh ấy không vạch trần, cuối cùng chỉ nói: "Anh vẫn kiên trì đi theo em!"

"Thôi được rồi!" Lâm Uyên Bạch gật đầu.

Hai người họ đi sánh đôi vào trong tòa nhà nội trú, vẫn người qua người lại liên tục.

"Anh bấm thang máy cho em."

"Cảm ơn anh."

Lên trên rồi, hai người lần lượt đi ra khỏi thang máy. Diệp Tu gõ cửa cho cô.

Hôm nay là thứ Hai, sau khi đẩy cửa đi vào, quả nhiên không thấy bóng dáng Hoắc Trường Uyên. Bánh bao nhỏ đã được bước xuống giường. Nó mặc đồ bệnh viện, lúc này đang quay lưng về phía cửa, giẫm chân lên sofa,

nằm bò trên bậu cửa sổ. Tầng này khá cao, nhìn xuống dưới cũng chẳng thấy gì, nhưng nó vẫn rất kiên quyết.

Hoắc Dung cũng bò bên cạnh nhìn theo, tay chống cằm: "Đậu Đậu, cháu còn không ăn cơm, thức ăn nguội hết rồi!"

Bánh bao nhỏ không nhúc nhích, vẫn duy trì tư thế đó.

Nghe thấy tiếng bước chân, Hoắc Dung quay đầu, lập tức nhướng mày. Bà mỉm cười vỗ vai bánh bao nhỏ: "Đậu Đậu, cháu xem ai tới kìa?"

Bánh bao nhỏ nghe xong, ủ rũ quay đầu lại.

"Uyển Uyển!"

Sau khi nhìn thấy Lâm Uyển Bạch, đôi mắt to sáng rực lên, nó dùng cả tay lẫn chân bò từ trên ghế xuống, phi về phía cô như bước trên bánh xe phong hỏa, rồi dang rộng hai cánh tay.

Lâm Uyển Bạch vội vàng tiến tới, sợ động vào vết mổ trên đầu nó: "Đậu Đậu, con chạy chậm thôi, cẩn thận đầu!"

Bánh bao nhỏ được ôm chân cô như ý nguyện. Đợi cô ngồi xuống ôm lấy mình, nó lập tức áp mặt vào cô như cún con, nước mắt lưng tròng nũng nịu: "Uyển Uyển, cuối cùng cô cũng tới thăm bảo bảo rồi!"

"Phải đấy!" Lâm Uyển Bạch thở dài xoa đầu nó, cố tình nói: "Cô tới kiểm tra xem con có ngoan ngoãn nghe lời như cô dặn không, có ăn cơm không!"

Nghe xong, bánh bao nhỏ xấu hổ cúi đầu xuống.

Sao Lâm Uyển Bạch nở trách móc nó. Cô đưa hộp cơm trong tay ra trước mặt: "Đậu Đậu, con xem cô mang món gì tới cho con này?"

"Woa!" Bánh bao nhỏ đã sớm ngửi thấy mùi mỳ thơm, nhìn thấy lập tức chép miệng: "Bảo bảo đói rồi, bảo bảo muốn ăn!"

Hoắc Dung ngồi bên ai oán, người lúc trước bảo không đói đâu lại là ai đây?

Lâm Uyển Bạch bế bánh bao nhỏ lên giường trước: "Đậu Đậu, con đợi cô một chút, cô đi lấy ghế đút cho con!"

"Tiểu Bạch, để anh lấy cho!" Diệp Tu nói.

"Cảm ơn anh!"

Diệp Tu mỉm cười với cô, rồi chuyển một chiếc ghế sang bên cạnh giường, còn tỉ mỉ hạ lưng xuống.

Hoắc Dung bình tĩnh quan sát một lúc, rồi lẳng lặng rút di động ra khỏi túi xách: "À, cô đi vệ sinh một lát!"

Lâm Uyển Bạch cảm thấy kỳ lạ, phòng bệnh VIP vốn có sẵn phòng vệ sinh bên trong rồi.

Nhưng chưa đợi cô lên tiếng, Hoắc Dung đã biến mất trước cửa phòng bệnh, cô cũng không quá để ý.

Bánh bao nhỏ ngồi trên giường. Mỗi lần Lâm Uyển Bạch đút, nó lại "A" thật to, há lớn miệng như con hà mã, sau đó hai má phính lên nhai đồ, ăn cực kỳ ngon.

Mỳ đã ăn hết sạch, Lâm Uyển Bạch rút khăn giấy ra, bánh bao nhỏ chu miệng lên rất hợp tác.

Lau miệng cho nó xong, cô cười nói: "Đậu Đậu, chúng ta ăn chút hoa quả nhé, có thể hỗ trợ tiêu hóa!"

"Vâng!" Bánh bao nhỏ trước nay đều nghe theo bất kỳ câu nào cô nói.

Diệp Tu đứng bên này giờ tiến lên, chủ động cầm đĩa hoa quả tới: "Em cứ ngồi đó, anh rửa rồi không có việc gì, anh đi rửa cho!"

Lâm Uyên Bạch mỉm cười, một lần nữa cảm ơn.

Diệp Tu bê hoa quả vào nhà vệ sinh, nhưng cũng lại đi ra rất nhanh và giải thích: "Vòi nước trong này hình như bị hỏng rồi, anh ra ngoài rửa, tiện thể báo lại với y tá!"

"Diệp Tu, vậy làm phiền anh rồi!"

"Đừng khách sáo!"

Trong phòng tạm thời chỉ còn lại cô và thằng bé. Bánh bao nhỏ chớp mắt nhìn cô, liên tục Uyên Uyên này Uyên Uyên kia.

Lâm Uyên Bạch biết, bánh bao nhỏ nhớ cô rồi.

Cô kiên nhẫn trả lời từng câu một, cũng mãn nguyện và trân trọng những khoảnh khắc như thế này.

"Rầm!"

Cửa phòng bất ngờ bị ai đó đẩy mạnh ra.

Cả Lâm Uyên Bạch và bánh bao nhỏ đều giật thót, lần lượt quay đầu ra nhìn.

Cô vốn dĩ còn tưởng là Hoắc Dung đi vệ sinh trở về, hoặc Diệp Tu rửa hoa quả quay lại, không ngờ lại là một Hoắc Trường Uyên mặc đồ vest, cổ còn đeo nguyên cà vạt, giống như vừa từ một buổi họp nào đó đi ra.

Lâm Uyên Bạch đứng lên khỏi ghế, giải thích: "Tôi tới thăm Đậu Đậu..."

"Ừm." Hoắc Trường Uyên rướn môi.

Anh lẳng lẳng nhìn xung quanh một vòng, không thấy bóng dáng người đàn ông khác, anh nhướn mày, nghĩ rằng người kia có việc đi trước rồi.

Bánh bao nhỏ không hiểu cảm xúc của người lớn, kéo vạt áo cô: "Bảo bảo vẫn muốn~"

Hoa quả kia chưa rửa xong, Lâm Uyên Bạch ban nãy cho bánh bao nhỏ ăn tạm quýt. Khi Hoắc Trường Uyên đi vào, trong tay cô vẫn còn cầm múi quýt.

Thấy bánh bao nhỏ há miệng chờ đợi, cô vội cúi xuống đút cho nó.

"Ăn chậm thôi kéo sặc!"

Dường như ăn hơi vội nên có phần mắc trong cổ, Lâm Uyên Bạch vội đưa tay vuốt lưng cho nó, đồng thời cầm cốc nước bên cạnh lên: "Nào, Đậu Đậu, mau uống hớp nước cho trôi!"

Bánh bao nhỏ uống ừng ực quá nửa cốc nước, nhanh chóng đỡ hơn, sau đó nó lại nhìn cô cười ngây ngô.

Lâm Uyên Bạch mỉm cười, cầm khăn giấy lau mấy giọt nước rớt bên khóe miệng cho nó.

Hoắc Trường Uyên lẳng lẳng đứng bên cạnh quan sát. Suốt quá trình mất trí nhớ, anh không chỉ một lần nhìn thấy cô và con trai bên nhau, luôn hòa hợp và ấm áp như vậy. Trước kia anh không hiểu vì sao con trai lại dựa dẫm cô như vậy, bây giờ lại thấy là chẳng trách.

Là bẩm sinh...

Bánh bao nhỏ xoa xoa cái bụng tròn vo, sau đó bẽn lễn lên tiếng: "Bảo bảo muốn đi đại tiện~"

Hoắc Trường Uyên nghe thấy vậy bèn bỏ bàn tay đang đút trong túi ra, sải bước đi tới trước giường, định dẫn con trai đi vệ sinh.

Nhưng bánh bao nhỏ né ra, đỏ mặt nhìn sang Lâm Uyển Bạch: "Con muốn Uyển Uyển~"

"À, để tôi làm cho..."

Lâm Uyển Bạch bế bánh bao nhỏ lên, đi vào phòng vệ sinh.

Sau khi sắp xếp cho nó xong, cô tạm thời đóng cửa lại và đi ra ngoài. Bên ngoài, Hoắc Trường Uyên cũng tiến tới, dựa vào bức tường đối diện, ánh mắt thâm trầm: "Lâm Uyển Bạch, em thích Đậu Đậu đến vậy sao?"

"Đậu Đậu rất đáng yêu, cũng rất khiến người ta quý mến." Lâm Uyển Bạch trả lời.

"Chỉ đơn thuần là như vậy?" Hoắc Trường Uyên nheo mắt lại.

"Còn có thể là sao?" Lâm Uyển Bạch nhú mày, nhìn anh khó hiểu.

Hoắc Trường Uyên phóng ánh mắt sắc bén về phía cô, dường như muốn nhìn thấu nội tâm của cô: "Lâm Uyển Bạch, em có làm thêm nhiều việc nữa cũng vô ích thôi!"

"Gì cơ?" Lâm Uyển Bạch vẫn nhú mày.

"Em có làm nhiều hơn nữa, đối xử với nó tốt hơn nữa cũng chẳng thay đổi được gì!" Hoắc Trường Uyên nở một nụ cười lạnh nhạt.

Lâm Uyên Bạch không hiểu ý tứ của anh, chỉ giải thích đơn giản: "Hoắc Trường Uyên, tôi không có ý định thay đổi điều gì. Tôi chỉ muốn cố gắng ở bên Đậu Đậu nhiều một chút, tranh thủ tạo cho nó một vài kỷ niệm, để sau này chúng tôi có thể mang ra hoài niệm."

Cô đúng là thoải mái thật!

Hoắc Trường Uyên nheo mắt lại, lạnh lùng cười: "Ha ha..."

Lâm Uyên Bạch vẫn không hiểu tiếng cười của anh có ý nghĩa gì, nhất là ánh mắt anh lúc này chất chứa những cảm xúc mà cô khó lòng hiểu được. Nhưng cô cũng không muốn hiểu. Chẳng bao lâu sau, bánh bao nhỏ bên trong đã gọi cô.

Lúc ra ngoài, tinh thần của bánh bao nhỏ rất sáng khoái, mang theo cái đầu quần băng không ngừng làm nũng cô.

Không thể rửa tay, Lâm Uyên Bạch lấy khăn ướt trong túi ra tỉ mỉ lau cho nó từng ngón tay, lau cả kẽ móng tay nữa.

Cô cảm nhận được ánh mắt Hoắc Trường Uyên phóng qua. Cô liếm môi, cuối cùng vẫn lên tiếng: "Đậu Đậu, hôm nay cô qua đây ngoài việc thăm con ra còn muốn nói lời tạm biệt."

"Tạm biệt* là gì ạ?" Bánh bao nhỏ ngơ ngác.

*Lâm Uyên Bạch dùng từ tạm biệt khác với từ thông dụng của người Trung Quốc, ngoài tạm biệt còn mang ý nghĩa khó mà gặp lại.

"Còn nhớ lúc trước cô nói với con không? Cô sắp rời khỏi đây rồi, trở về nơi cô cần trở về." Lâm Uyên Bạch kiên nhẫn giải thích với thằng bé: "Nếu không có gì thay đổi, thứ Sáu này kết thúc buổi phỏng vấn, cuối tuần này chắc cô sẽ đi..."

Bánh bao nhỏ nghe tới đây là lập tức hiểu ngay.

Nó cúi đầu xuống, rồi lại ngược lên nhìn cô: "Uyên Uyên, cô có thể dẫn bảo bảo theo không?"

"..." Lâm Uyên Bạch ngượng ngập nhìn ra phía sau. Cô nuốt nước bọt, an ủi: "Đậu Đậu ngoan, cô hứa với con, sau này có cơ hội, có thể chúng ta vẫn còn gặp lại. Cô sẽ còn Facetime với con mà!"

Cô đang kiên nhẫn tiếp tục khuyên răn bánh bao nhỏ, lúc này cửa phòng bệnh được đẩy ra.

Sau khi Diệp Tu đi vào, nhìn thấy Hoắc Trường Uyên cũng rất bất ngờ, bèn lên tiếng chào hỏi: "Anh Hoắc."

Hoắc Trường Uyên đen mặt lại, gật đầu coi như đáp lại.

Diệp Tu đi thẳng tới trước mặt Lâm Uyên Bạch, nụ cười dịu dàng: "Tiểu Bạch, hoa quả rửa xong rồi! Vấn đề vôi nước bị hỏng, anh cũng đã phản ánh với y tá, họ nói lát nữa sẽ cử người qua sửa!"

"Vâng." Lâm Uyên Bạch mỉm cười đáp lại.

Thấy bánh bao nhỏ cứ buồn rầu, cô dịu giọng: "Đậu Đậu, cô lại gọt hình thỏ cho con ăn chịu không?"

"Để anh gọt vỏ cho!" Diệp Tu chủ động giúp đỡ.

Hoắc Trường Uyên đút tay vào túi quần, lạnh lùng nhìn họ đứng trước giường bệnh, Diệp Tu gọt vỏ xong đưa cho cô, cô cầm lấy dao tĩa thành hình tai thỏ, hai người họ phối hợp nhịp nhàng.

Anh nuốt nước bọt, ngọn lửa trong lòng không ngừng bùng lên đỉnh đầu.

~Hết chương 240~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 241

Diệp Tu có vẻ rất giỏi gọt vỏ táo, tay cầm dao gọt hoa quả, gọt xong, cả dây vỏ vẫn còn nối liền với nhau, không hề đứt gãy. Cả đồng táo đầy nhanh chóng được gọt hết, ngay cả bánh bao nhỏ ngồi bên cũng phải mắt tròn mắt dẹt.

Lâm Uyển Bạch cũng rất kinh ngạc: "Diệp Tu, không ngờ ngoài câu cá ra, anh gọt táo cũng thuần thục cũng như vậy!"

"Ha ha!" Diệp Tu vẫn cười rất khiêm tốn, giải thích: "Hồi trước khi đi học đại học, ký túc xá hay tổ chức những hoạt động kỳ lạ, trong đó có kỳ thi gọt vỏ táo. Lúc đó để không bị thua rồi phải đi dọn vệ sinh ký túc, anh đã khổ luyện rất lâu!"

"Thật sự lợi hại!" Lâm Uyển Bạch chân thành nói.

Bên cạnh vọng sang một tiếng hừ khinh bỉ, không cần nhìn cũng biết là của ai.

Bánh bao nhỏ chớp mắt nhìn qua, ngoan ngoãn hỏi: "Papa, có phải bố cũng muốn ăn không?"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên nhướn đuôi mày.

Lâm Uyển Bạch nghe thấy vậy bèn ngáp ngừng đưa tay cầm một quả táo lên.

Cô đang chuẩn bị gọt thì Diệp Tu cầm lấy: "Tiểu Bạch, em nghỉ một lát đi, cứ để anh làm cho!"

"À, vâng..." Lâm Uyển Bạch gật đầu.

Tốc độ của Diệp Tu rất nhanh. Anh ấy cúi đầu chưa đầy mấy giây đã gọt xong, đứng lên đưa qua: "Anh Hoắc, của anh đây!"

"Cảm ơn." Khóe miệng Hoắc Trường Uyên giật giật mấy cái.

"Đừng khách sáo!" Diệp Tu mỉm cười.

Trong tầm mắt, Lâm Uyển Bạch nhìn thấy anh cúi xuống quan sát quả táo tròn vo trong tay, ánh mắt có phần khinh bỉ. Anh không ăn miếng nào, lột miếng giấy để tạm xuống chiếc tủ bên cạnh.

Sau đó anh bất ngờ gọi một tiếng.

"Anh Diệp này! Tôi còn nhớ anh là bác sỹ phải không? Phương diện nào vậy?"

"Tôi là bác sỹ tâm lý." Diệp Tu trả lời.

"Hai người quen nhau ở Canada?" Hoắc Trường Uyên nheo mắt lại.

"Không sai." Diệp Tu gật đầu, nhìn cô rồi giải thích: "Ban đầu tôi và Tiểu Bạch chỉ quen nhau nhờ công việc. Không ngờ sau khi tiếp xúc lại phát hiện tính cách đôi bên khá hợp."

"Quen nhau vì công việc?" Hoắc Trường Uyên nghe thấy vậy, nhú mày có phần nghi hoặc, rồi quay sang liếc về phía: "Em có việc gì mà cần tìm tới bác sỹ tâm lý?"

"..." Lâm Uyển Bạch nuốt nước bọt.

Hơi thở của cô trở nên khó khăn, bàn tay buông thõng cũng cuộn chặt lại.

Diệp Tu biết đó là nỗi đau của cô nên thay cô lên tiếng: "Thật ra cũng không có gì. Có thể là Tiểu Bạch vừa mới tới Canada, chưa quen với con người và môi trường bên đó nên có phần khó thích ứng! Không ngờ, đây lại trở thành duyên phận cho chúng tôi kết giao!"

Hoắc Trường Uyên lạnh nhạt bĩu môi, không muốn đồng tình.

Lâm Uyển Bạch vốn dĩ chỉ muốn qua chơi với bánh bao nhỏ, sợ thẳng bé hệt hẵng, không ngờ Hoắc Trường Uyên lại về đây. Nhưng cô cũng đã sớm đoán được nguyên nhân, có lẽ là Hoắc Dung gọi điện báo anh qua.

Trước kia còn đỡ, bây giờ đối mặt với một Hoắc Trường Uyên đã nhớ lại mọi chuyện, cô bỗng khó xử.

Lâm Uyển Bạch giả vờ cúi đầu nhìn đồng hồ rồi viện cớ: "Lát nữa cô còn có việc, cô phải về trước đây..."

"Uyển Uyển, cô phải đi rồi sao?" Nghe xong, bánh bao nhỏ lập tức bày ra vẻ tội nghiệp nhìn cô.

Trong đôi mắt trong veo ấy, mọi quyến luyến và bịn rịn đều quá rõ ràng. Cô thở dài, khẽ vuốt ve cái má phính của nó: "Đậu Đậu, con ngoan ngoan ăn cơm đi, như thế mới nhanh khỏi ốm được. Cô sẽ còn qua thăm con, chịu không?"

Cuối cùng Lâm Uyển Bạch còn thơm nó hai cái mới coi như dỗ được bánh bao nhỏ.

Nhìn về phía Hoắc Trường Uyên, cô lên tiếng: "Vậy chúng tôi đi trước..."

"Anh Hoắc, xin phép!" Diệp Tu phụ họa theo.

Ra khỏi phòng bệnh, Diệp Tu quay đầu lại, cười nói: "Anh Hoắc, không cần tiền đâu, phía trước là thang máy rồi!"

Hoắc Trường Uyên dứt một tay vào túi quần, đành phải dừng bước.

Vào lúc này, di động vang lên. Sau khi nhìn vào màn hình, anh nhú mào, rồi lại chợt nghĩ tới chuyện gì đó, anh lập tức bắt máy, như sợ người khác không nghe thấy vậy, anh cố tình cao giọng: "Alô, Sunny!"

"Trường Uyên, cuối cùng anh chịu nhận điện thoại của em rồi!"

Đầu kia, Lục Tĩnh Tuyết nghe thấy giọng anh, kích động vô cùng.

Từ sau cuộc điện thoại lần trước, Lục Tĩnh Tuyết gọi lại cho anh vô số cuộc nhưng đều trong trạng thái bị từ chối.

Nhưng Hoắc Trường Uyên không có tâm trạng nghe giọng Lục Tĩnh Tuyết trong điện thoại. Ánh mắt anh chỉ nhìn chăm chăm Lâm Uyên Bạch, thấy cô suốt cả quá trình chỉ cúi đầu, không có chút phản ứng nào, sắc mặt cũng không hề thay đổi, cùng Diệp Tu đứng bên đi thẳng vào thang máy.

Trong tầm mắt, cửa thang máy từ từ khép lại.

Anh nắm chặt di động, đầu kia Lục Tĩnh Tuyết vẫn đang gọi anh: "Trường Uyên, Trường Uyên..."

Hoắc Trường Uyên sa sầm mặt lại, thẳng thừng ngắt máy, nửa câu cũng không muốn nói với đối phương.

Dứt di động vào túi rồi, anh không quay lại phòng bệnh ngay mà nghiêng đầu liếc về một phía khác: "Cậu còn muốn đứng đó nhìn bao lâu nữa?"

Anh vừa dứt lời, Tần Tư Niên đang dựa nghiêng người ở một góc mỉm cười đi tới.

Hiếm có dịp thấy anh ấy không mặc đồ blouse xuất hiện trong bệnh viện. Tối qua anh ấy vừa trực đêm, sáng nay lại nhận một ca phẫu thuật, vừa kết thúc không bao lâu, lúc này dưới mắt đã xuất hiện quầng thâm.

Tần Tư Niên tươi cười trêu chọc: "Ừ, vẫn chưa nhìn đã, Hoắc tổng có muốn biểu diễn tiếp không?"

Hoắc Trường Uyên lạnh lùng liếc xéo.

"Ha ha!" Tần Tư Niên phấn khởi bật cười, ngược mắt nhìn về phía thang máy rồi nhướn mày nói: "Có tình báo, mình nghe Cá vàng tiết lộ, thứ Sáu này kết thúc buổi phỏng vấn cuối, e là cô Lâm sẽ về Canada ngay."

"Ừm, mình biết rồi." Hoắc Trường Uyên nheo mắt lại.

Ban nãy trong phòng bệnh, cô còn tạm biệt Đậu Đậu nữa, e rằng dù con trai có cực kỳ bịn rịn, cô cũng không hề rung động. Hơn nữa lúc còn mất trí nhớ, anh cũng từng đưa ra lời níu giữ, có điều chắc trong mắt cô đó chỉ là một câu nực cười chẳng.

Lần này rời khỏi Băng Thành, lại bỏ rơi bố con anh lần nữa...

Lại một lần bốn năm nữa, hay còn lâu hơn?

Tần Tư Niên nghiêm chỉnh lại, hỏi dò: "Trường Uyên, vậy cậu cam tâm để cô ấy đi thật sao?"

Đi ư?

Hoắc Trường Uyên hừ lạnh: "Không thể nào."

...

Thứ Sáu chớp mắt đã tới.

Lâm Uyên Bạch cầm laptop bước xuống taxi, lấy tay che ánh nắng trên đầu rồi đi vào trong tòa nhà văn phòng.

Sau khi đi tới quầy lễ tân nói về lịch hẹn trước của mình, cô được dẫn tới thang máy một cách khách sáo.

Nhìn những con số màu đỏ nhảy dần lên cao, Lâm Uyên Bạch sàng lọc lại một lần nữa trong đầu những nội dung để lát nữa phỏng vấn, cố gắng đạt được hiệu quả công việc cao nhất.

Chỉ còn đúng một đối tượng phỏng vấn này nữa thôi. Muộn nhất ngày mai cô sửa xong bài phỏng vấn thì cũng kết thúc. Có nghĩa là, cô thật sự sắp phải rời xa Băng Thành, trở về với cuộc sống bình yên bốn năm qua ở Canada...

Khác hẳn với tâm trạng buộc phải ra đi năm nào, cô có rất nhiều lưu luyến.

Ngoài Cá nhỏ còn có bánh bao nhỏ...

Hơn nữa tận đáy lòng còn có điều gì khác mà cô không muốn đào bới sâu hơn.

"Ding!"

Cửa thang máy từ từ rộng mở, Lâm Uyên Bạch điều chỉnh lại tâm trạng rồi bước ra.

Có điều tới khi cô đã ngồi xuống chiếc sofa trong phòng tiếp khách, bật laptop lên, chuẩn bị sẵn sàng mọi thiết bị thì thư ký đi vào, đồng thời

mang tới cho cô một tin tức bất ngờ.

Lâm Uyên Bạch sửng sốt: "Cô nói gì cơ?"

"Thành thật xin lỗi!" Người thư ký áy náy cúi đầu.

"Chẳng phải tôi và chủ tịch Hoàng đã hẹn từ tuần trước là hôm nay tiến hành phỏng vấn rồi sao?"

Lâm Uyên Bạch nhú mào, đứng lên khỏi ghế, mặt ngơ ngác: "Sao đang yên đang lành, bỗng nhiên là hủy bỏ chứ..."

"Cô Lâm, chủ tịch Hoàng gửi lời xin lỗi tới cô!" Cô thư ký đứng dáng tiêu chuẩn, hai tay khép lại đặt trước người: "Chủ tịch Hoàng cũng chỉ đột xuất có việc gấp phải bay sang Úc một chuyến!"

"Nhưng ban nãy khi tôi lên đây, ông ấy vẫn đang bàn chuyện làm ăn trong phòng họp mà?" Lâm Uyên Bạch tỏ thái độ rất khó hiểu.

Từ trong thang máy đi ra, cô được thư ký dẫn vào phòng dành cho khách. Lúc đi ngang, rõ ràng cô nhìn thấy có trợ lý bưng trà vào phòng, hơn nữa còn là hai tách, rõ ràng là ông ấy đang tiếp khách.

"Đúng vậy!" Thư ký gật đầu, nhìn xuống đồng hồ có phần khó xử: "Nhưng bây giờ ông ấy có lẽ đang trên đường đi ra sân bay rồi. Sự việc quá đột ngột, thế nên thực tình không thể nhận phỏng vấn của cô được! E là đành phải đợi tới khi ông ấy xong xuôi công việc trở về! Chủ tịch Hoàng nói, sau khi trở về sẽ lập tức liên lạc với cô!"

"Vậy khi nào chủ tịch Hoàng trở về?" Lâm Uyên Bạch đành hỏi.

"Việc này tôi cũng không rõ!" Cô thư ký nhún vai, dáng vẻ muốn nhưng chẳng thể giúp được gì.

"..." Lâm Uyên Bạch cắn môi.

"Cô Lâm, cô có thể tiếp tục ngồi nghỉ ở đây một lát, có gì cần cứ gọi tôi!" Nói xong, cô thư ký mỉm cười rời đi trước.

Việc đến nước này, cô còn có thể làm gì...

Lệnh đuổi khách không thể rõ ràng hơn được nữa, Lâm Uyên Bạch đành gập máy tính lại, bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Bước vào thang máy, cô tựa người vào tường.

Lâm Uyên Bạch bây giờ thực sự thấy đau đầu, không ngờ lại có rắc rối xảy ra. Nhưng không còn cách nào khác. Cô đành gọi điện báo lại cho chủ biên ở Canada, nói rõ tình hình bên này, như thế, ngày về sẽ phải lùi lại sau...

Chợt nhớ ra chuyện gì đó, cô vội vàng gọi điện thoại cho Diệp Tu.

Lần này Diệp Tu quay về Băng Thành để thăm người thân, đã hứa sẽ cùng cô quay lại Canada, ngày tháng về cơ bản cũng đã chắc chắn rồi, thế nên cô phải khẩn trương thông báo lại cho anh ấy.

"Diệp Tu, anh đặt vé máy bay chưa?"

Diệp Tu trả lời cô trong điện thoại: "Vẫn chưa, anh định tối nay đặt, sao vậy?"

"Vậy anh đừng đặt vội!" Lâm Uyên Bạch thở dài, khó xử chống tay lên trán: "Bên em e là đang có sự cố..."

Kết thúc cuộc gọi, cô cũng bước từ trong thang máy ra.

Chân vừa bước ra ngoài, cửa thang máy đối diện cũng mở ra theo, một bóng dáng cao lớn trong bộ vest đen xuất hiện trước mắt.

Đôi mắt thâm trầm đó lướt qua, bờ môi anh rướn lên: "Trùng hợp quá."

"Trùng hợp quá..." Lâm Uyên Bạch khó giấu nổi sự kinh ngạc.

Không ngờ lại gặp nhau ở đây, tòa nhà này có không ít công ty, xem ra anh đến đây giải quyết công việc, nhưng có vẻ như không nhìn thấy Giang Phóng.

Vì hai thang máy đối diện nhau nên họ cũng trùng hợp đi sánh đôi ra khỏi tòa nhà.

Hoắc Trường Uyên liếc nhìn chiếc laptop cô cầm trong tay, tùy ý hỏi: "Tối đây phỏng vấn?"

"Ừm." Lâm Uyên Bạch gật đầu.

"Kết thúc rồi sao?" Hoắc Trường Uyên nhướn mày.

"Vẫn chưa." Lâm Uyên Bạch lắc đầu, khó xử nhún vai: "Xảy ra chút sự cố..."

"Ồ." Hoắc Trường Uyên hờ hững đáp.

Thấy anh không có ý hỏi thêm, Lâm Uyên Bạch cũng chẳng nói nhiều hơn, chỉ cầm đầu đi một mạch ra ngoài tòa nhà.

Ra khỏi cánh cửa xoay, Hoắc Trường Uyên rút chìa khóa xe ra rồi nhìn về phía cô một lần nữa: "Đi đâu, tôi về công ty, tiện đường đưa em đi."

"Không cần đâu, tôi tự bắt xe cũng được." Lâm Uyên Bạch lắc đầu từ chối.

"Chỗ này không dễ bắt xe đâu." Nhưng Hoắc Trường Uyên nói.

Lâm Uyên Bạch nhíu mày, nhìn về phía chiếc taxi còn trống chỗ ban nãy vừa lái qua.

Cô còn chưa kịp từ chối lần nữa, đã bị anh kéo cổ tay dẫn đi.

Chiếc xe của anh đỗ ngay trước tòa nhà, chỉ vài bước là đến. Cửa ghế lái phụ bật mở, cô bị anh bắt chấp lý do đẩy vào trong. Chiếc xe nổ máy, nhanh chóng hòa vào dòng xe cộ trên đường.

Dọc đường, bầu không khí trong xe rất im ắng.

Anh không mở nhạc, chỉ thi thoảng có tiếng còi xe vang lên.

Sau khi đi qua một ngã tư, Lâm Uyên Bạch giơ tay chỉ: "Anh đỗ trước quán lẩu kia là được rồi."

Nghe thấy vậy, Hoắc Trường Uyên đánh tay lái sang phải, vững vàng đỗ xe trước cửa nhà hàng.

Qua tấm kính chắn gió, anh cũng ngó vào trong nhà hàng quan sát. Khi nhìn thấy một Diệp Tu ngồi ngay cạnh cửa sổ ban công, anh bỗng chốc nheo mắt lại.

"Em bảo tôi đưa em tới ăn cơm với gã đàn ông khác à?" Hoắc Trường Uyên sa sầm mặt mày, trừng mắt nhìn cô.

Lâm Uyên Bạch vô tội: "Chính anh đòi đưa đấy chứ?"

Trong điện thoại, sau khi kể cho Diệp Tu nghe về sự cố, anh ấy vừa hay cũng muốn gọi cô ra ăn cơm, nên hẹn cô gặp mặt sẽ bàn bạc cụ thể.

"..." Mặt Hoắc Trường Uyên thối hoắc.

"Cảm ơn anh đưa tôi tới." Lâm Uyên Bạch tháo dây an toàn ra, cầm laptop lên đẩy cửa ra: "Tôi xuống xe đây, bye bye."

Vào trong nhà hàng, Diệp Tu đã ngồi đó đợi với nụ cười hiền hòa.

Lâm Uyên Bạch rảo bước đi qua, ngồi đối diện: "Anh đợi lâu lắm rồi phải không?"

"Không có, anh cũng vừa đến thôi!" Diệp Tu giải thích: "Bây giờ thời tiết nóng, mặc dù không thích hợp cho việc ăn lẩu lẩu, nhưng nhà hàng này nổi tiếng với món nước lẩu gà tươi hầm hoàng kỳ, rất có dinh dưỡng, hơn nữa điều hòa bát rất mát mẻ. Anh đã đọc đánh giá trên mạng, rất được hoan nghênh!"

"Ừm, anh chu đáo thật!" Lâm Uyên Bạch tươi cười gật đầu.

"Uống chút nước đi. Anh gọi phục vụ lấy nước ấm rồi, con gái không nên uống nước quá lạnh!" Vừa nói Diệp Tu vừa rót nước vào cốc cho cô.

Lâm Uyên Bạch cảm ơn rồi đón lấy, đang định bê lên uống một ngụm thì vị trí bên cạnh bất ngờ có người ngồi vào.

Lâm Uyên Bạch sửng sốt nhìn qua, gương mặt vừa chào tạm biệt cách đây ba bốn phút lại đập vào mắt.

Hoắc Trường Uyên giơ tay gọi phục vụ: "Cho thêm một bộ bát đũa qua bên này."

"..." Lâm Uyên Bạch nuốt nước bọt, bất giác hỏi: "Hoắc Trường Uyên, anh phải về công ty cơ mà, sao lại..."

"Bỗng nhiên cảm thấy đói thôi." Hoắc Trường Uyên khẽ rướn môi, lập tức nhìn về phía Diệp Tu: "Bác sỹ Diệp không ngại có thêm đôi đũa chứ?"

"Đương nhiên không ngại! Ăn lẩu vốn dĩ càng đông sẽ càng vui mà!" Ban này tuy cũng ngạc nhiên trong thoáng chốc nhưng Diệp Tu nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, mỉm cười, giọng nói ôn hòa: "Hơn nữa lần trước được đi chuyển câu cá do Hoắc tổng sắp xếp, tôi vẫn luôn muốn nói lời cảm ơn, vừa hay có thể mời Hoắc tổng bữa này."

Nói xong, Diệp Tu giơ tay gọi phục vụ.

Đưa lại iPad gọi món cho người đó, Diệp Tu lên tiếng: "Anh Hoắc, anh xem muốn ăn món gì, cứ gọi tự nhiên! Vì không biết có anh nên tôi toàn gọi mấy món dựa theo khẩu vị của tôi và Tiểu Bạch, thế nên cũng không biết anh ăn gì hay có kỵ món gì không!"

Sau khi đón lấy iPad, Hoắc Trường Uyên không lật xem mà thẳng thừng ném sang bên cạnh.

"Tôi ăn gì cũng được!"

Anh ngả về phía sau ghế, rướn môi: "Còn về việc tôi không ăn gì, cô ấy nắm khá rõ."

Lâm Uyên Bạch bị ép buộc cầm iPad, đành cắn môi nói: "Phiền anh bỏ rau thơm đi..."

Nghe xong, đuôi mày của Hoắc Trường Uyên tự động nhướng lên mà có khi anh cũng không để ý.

Phục vụ nhanh chóng bê nồi nước lẩu lên. Không phải lò than truyền thống mà trên bàn có gắn bếp điện cố định, bên trên đặt một chiếc nồi đất rất to, bên trong là nước cốt gà thơm lừng, có vài lát hành và gừng nổi lên trên. Sau khi nước sôi, mùi hương lập tức lan tỏa.

Thịt bò được thái lát mỏng và rau xanh lần lượt được bỏ vào nhúng.

Vì nhà hàng thiết kế chỗ ngồi là một chiếc sofa đôi, không thể không chế được, ngồi rất sát nhau nên cảm giác mỗi lần giơ tay lên như sắp chạm vào đối phương vậy.

Lâm Uyển Bạch nắm chặt đôi đũa, bất giác nhìn về phía đối diện: "Diệp Tu, chúng ta đổi chỗ nhé?"

"Được thôi!" Diệp Tu vui vẻ đồng ý.

Hoắc Trường Uyên nhíu mày nhưng họ rất nhanh nhẹn, không đợi anh phản bác đã đổi chỗ xong xuôi.

Suốt cả buổi, Lâm Uyển Bạch cắm mặt xuống ăn, cố gắng không nhìn lên gương mặt lạnh nhạt phía đối diện.

Lục Diệp Tu rót thêm nước cho cô, anh ấy cười hỏi: "Tiểu Bạch, lúc trước trong điện thoại em nói việc về Canada xảy biến cố. Biến cố gì vậy?"

"Chủ tịch Hoàng mà hôm nay em phải phỏng vấn bỗng nhiên có việc gấp phải bay qua Úc, còn chưa biết khi nào quay về..."

"Vậy phải làm sao?" Diệp Tu nhíu mày.

Lâm Uyển Bạch lắc đầu thở dài: "Em cũng chưa biết, có lẽ chỉ biết chờ đợi thôi..."

"Không sao, công việc hay có bất ngờ mà!" Diệp Tu an ủi: "Anh cũng không vội về lắm, có thể đợi cùng em!"

Hoắc Trường Uyên mặt mày đang đen thui bất ngờ cất giọng trầm trầm: "Nếu mãi không quay về, bác sỹ Diệp cũng đợi?"

"Anh Hoắc nói đùa rồi, làm sao có chuyện đó được!" Diệp Tu giơ tay đẩy gọng kính.

"Ha ha." Hoắc Trường Uyên cười hai tiếng khó hiểu, nói một câu đầy ý tứ: "Tôi nghĩ giống như anh nói thôi, thế sự khó lường mà."

Lâm Uyển Bạch cảm thấy bầu không khí hơi khác lạ bèn xen ngang: "Mau ăn đi, lát nữa thịt bò bị dai đấy!"

Ăn lẩu xong, bên ngoài đường phố đã lên đèn từ lúc nào.

Hoắc Trường Uyên rút chìa khóa xe, liếc về phía Lâm Uyển Bạch: "Tôi đưa hai người về."

"Cảm ơn anh, nhưng không cần đâu, tôi vừa gọi xe trên di động rồi. Bây giờ dùng ứng dụng gọi xe đúng là càng ngày càng tiện!" Diệp Tu mỉm cười chìa di động ra, sau đó chỉ tay vào một chiếc taxi dừng lại bên kia đường: "Hình như tới rồi!"

Hoắc Trường Uyên không nói nhiều, có vẻ cũng khá khởi mừng.

Anh tiếp tục nói: "Lâm Uyển Bạch, lên xe đi!"

"À, không cần đâu..." Lâm Uyển Bạch lắc đầu.

Có vẻ như sợ lại bị anh kéo tuột vào ghế ngồi như lúc trước, cô còn lùi về sau nửa bước, sau đó chạy qua: "Diệp Tu, em cũng đi cùng anh!"

Chiếc taxi đi giữa hai bên phố rợp đèn, người tài xế phía trước say sưa nghe nhạc.

Sau khi xuống khỏi cầu vượt, Diệp Tu ngồi bên cạnh bỗng dung lên tiếng: "Nếu anh nhớ không nhầm thì anh Hoắc đi một chiếc Land Rover màu trắng?"

"Ừm, đúng vậy..." Lâm Uyển Bạch gật đầu, hỏi với vẻ khó hiểu: "Sao thế?"

"Không sao." Diệp Tu lắc đầu.

Anh ấy đánh mắt nhìn vào gương chiếu hậu. Chiếc xe trắng bên trong vẫn đang bám theo sau, duy trì một khoảng cách nhất định. Anh ấy để ý nó lâu rồi, rõ ràng không giống như trùng hợp đi chung đường.

Diệp Tu ngập ngừng giây lát cuối cùng vẫn hỏi: "Tiểu Bạch, quan hệ giữa em và Hoắc tổng hình như không chỉ đơn giản là bạn bè?"

Nghe xong, Lâm Uyển Bạch mím môi lại.

Ở Canada, ngoài những đồng nghiệp tiếp xúc hằng ngày ra, kỳ thực cô chỉ có một người bạn chia sẻ tâm sự nổi lòng là Diệp Tu. Cô không muốn giấu anh ấy nhưng những chuyện đã qua cô cũng không muốn nhắc lại nữa, thế nên chỉ đáp: "Không quan trọng, đã là quá khứ rồi..."

Diệp Tu gật đầu, chuyện cô không muốn nói anh ấy cũng không miễn cưỡng.

Có điều sau mấy giây trầm ngâm, anh ấy hỏi: "Con trai của Hoắc tổng đúng là khiến người ta quý mến, mẹ của đứa trẻ đó đâu?"

"Thật ra em cũng không rõ lắm." Lâm Uyển Bạch lắc đầu, ngữ khí mơ màng: "Nhưng chính Đậu Đậu nói nó không có mẹ. Hơn nữa em cũng có tìm hiểu được đại khái, có thể là con của Hoắc Trường Uyên và một cô gái khác, tình một đêm gì đó..."

"Là vậy à!" Diệp Tu gật gù, sau đó lại lắc đầu bật cười, cảm giác một giây trước đó mình đã suy nghĩ quá nhiều.

Taxi dừng phía trước tòa nhà chung cư. Lâm Uyển Bạch đẩy cửa bước xuống xe, vẫy tay chào người ngồi trong: "Diệp Tu, em lên nhà đây, anh cũng về nghỉ ngơi sớm đi, tạm biệt!"

"Được!"

Ngay gần đó, chiếc xe trắng bám đuôi cũng dừng dưới ngọn đèn.

Cho đến khi chắc chắn chiếc taxi đã biến mất trong màn đêm và cái bóng mảnh khảnh của cô xuất hiện bên cửa sổ, nó mới rời khỏi.

...

Chập tối, Hoắc Thị.

Vừa kết thúc một buổi họp, Hoắc Trường Uyên đẩy cửa phòng làm việc ra, cởi bỏ áo khoác ngoài đồng thời lấy cả di động trong túi ra, bên trên có cuộc gọi nhớ từ biệt thự nhà họ Hoắc.

Anh đi tới trước cửa sổ sát sàn, một tay dứt vào túi, gọi lại.

Sau khi cuộc gọi được kết nối, đối phương bắt máy rất nhanh. Chất giọng già dặn của Hoắc Chấn vọng tới: "Gọi điện thoại không bắt máy, đang họp sao?"

"Vâng, vừa kết thúc." Hoắc Trường Uyên đáp. Bên ngoài hoàng hôn đã ngả về Tây, một nửa bầu trời bị nhuộm đỏ, ánh sáng như màu hoa hồng hắt thẳng vào mắt anh: "Bố, bố gọi điện thoại tới có chuyện gì vậy?"

"Tôi nay về nhà ăn cơm đi, đi một mình thôi, không cần dẫn theo Đậu Đậu."

Đến bây giờ Hoắc Chấn vẫn không biết chuyện bánh bao nhỏ nằm viện, nên nói vậy.

Hoắc Trường Uyên nheo mắt lại: "Sao, bố không muốn gặp cháu nội à?"

"Sao lại không muốn!" Hoắc Chấn lập tức phản bác, hơi ngừng lại một chút mới nói tiếp: "Nhưng tối nay không thích hợp lắm. Gọi con về chủ yếu là muốn bàn bạc chuyện đám cưới của con với con bé Tịnh Tuyết! Dù con có viện cớ gì đi nữa, chuyện này cũng không thể lần nữa thêm!"

Hoắc Trường Uyên cười khẩy một tiếng rất khế.

Hoắc Chấn không nghe thấy nên giọng càng nghiêm nghị hơn: "Trường Uyên, con không còn ít tuổi nữa, mà con và nó cũng đã đính hôn bốn năm rồi, chúng ta cũng nên có lời với gia đình nhà người ta. Thế nên, chuyện cưới xin của hai đứa bắt buộc phải sớm chọn ngày tiến hành!"

Hoắc Trường Uyên im lặng lắng nghe, cuối cùng mấp máy môi trả lời: "Con biết rồi."

Anh ngắt điện thoại, ráng chiều bao trùm đôi mắt anh nhưng vẫn chẳng có chút nhiệt độ nào trong đó.

Anh rút điều thuốc ra, châm lên, làn khói trắng bay khắp nơi. Hoắc Trường Uyên rít mạnh một hơi, chất nicotin từ trong cổ họng lan xuống dạ dày, ánh mắt anh càng lúc càng lạnh hơn.

"Cộc cộc cộc!"

Tiếng gõ cửa vang lên, sau đó cửa phòng được đẩy ra.

Giang Phóng mặc vest đi vào, cung kính báo cáo: "Cô Lục đã tới, nói muốn gặp anh!"

Nghe thấy vậy, Hoắc Trường Uyên nghiêng người, khói thuốc bao vây xung quanh anh, khiến khuôn mặt cương nghị của anh trở nên không chân thật.

Giang Phóng quan sát sắc mặt anh: "Hoắc tổng, tôi vẫn từ chối như mọi lần, hay là..."

"Đề cô ta vào." Hoắc Trường Uyên nhả một làn khói.

"Vâng!" Giang Phóng lập tức nghe lệnh.

...

Chiếc Bentley đen lao đi trong bóng hoàng hôn.

Người tài xế chăm chú nhìn đường, tập trung lái xe, thi thoảng lại vô tình nhìn vào gương chiếu hậu.

Lục Tịnh Tuyết từ nhỏ đã được dạy dỗ để trở thành một cô gái hiền thực, dù ngồi ở đâu tư thế cũng rất lịch sự. Từ sau khi lên xe, ánh mắt cô ta chưa hề rời khỏi người đàn ông nhấm nghiền mắt bên cạnh.

Bộ vest thủ công màu đen, dù ngồi cũng không che giấu được vóc người cao lớn. Cổ áo sơ mi được là phẳng, tôn lên yết hầu nhô cao cùng một gương mặt góc cạnh.

Một người đàn ông như vậy luôn toát ra một nét quyền thế trong vô hình.

Bỗng dưng, Lục Tịnh Tuyết thấy bất an trong lòng.

Ban nãy khi ở Hoắc Thị, cuối cùng anh cũng chịu gập mình. Cô lấy Hoắc Chấn làm cớ, nói ông bảo họ cùng về biệt thự nhà họ Hoắc ăn cơm tối, nhất định là để ấn định ngày cưới của họ. Nghe xong, anh nở một nụ cười bí ẩn, nói rằng cũng nên ngồi xuống nói rõ ràng chuyện của họ rồi...

Nụ cười và ánh mắt đó khác hẳn mọi ngày, tuy rằng không có quá nhiều nhiệt tình nhưng không che phủ bằng một tầng sương mù như vậy.

Lục Tịnh Tuyết cảm thấy mình đã suy nghĩ quá nhiều. Có lẽ anh vẫn chưa nguôi ngoai chuyện của Đậu Đậu, huống hồ còn có Hoắc Chấn ở đó, cô ta cũng không sợ.

Ánh nhìn càng lúc càng si mê, cô ta rất muốn sát lại gần, nhưng ngại ngần vì phía trước còn có tài xế, bắt buộc phải giữ sự e thẹn nhất định.

Cô chú ý thấy bàn tay anh đặt đại lên đùi, mu bàn tay rộng lớn, các khớp ngón tay thon dài, thậm chí còn ngời tường tượng cảm giác được bàn tay này nắm chặt.

Sau khi lên xe, Hoắc Trường Uyên nhắm mắt lại như đang ngủ vậy.

Lục Tịnh Tuyết quan sát mấy giây rồi không kìm được lòng, rướn người qua, muốn đặt tay mình lên...

Nhưng đúng lúc chạm vào thì Hoắc Trường Uyên rút về đột ngột, đồng thời mở mắt ra.

Lục Tịnh Tuyết thấy vậy, ngữ khí có phần oán trách: "Trường Uyên..."

"Sao vậy?" Hoắc Trường Uyên hờ hững nhướn mày.

"Hoắc tổng, tới nơi rồi!"

Lúc này người tài xế dừng xe trước cửa biệt thự nhà họ Hoắc, cung kính báo lại.

Hoắc Trường Uyên rướn môi: "Ừm."

Sau khi cửa xe được kéo ra, anh thẳng thừng đi vào trong biệt thự. Bóng hình cao lớn có phần lạnh lùng, không có ý chờ đợi người phía sau. Lục Tịnh Tuyết hệt hẫng trong lòng, đành xách túi rảo bước bám theo sau.

Vừa vào phòng khách, Lục Tịnh Tuyết đã cất giọng ngọt ngào: "Bác trai!"

"Tịnh Tuyết, đến rồi à!" Hoắc Chấn bỏ tờ báo trong tay xuống, nở nụ cười ngay sau đó lại quay sang nhìn con trai với vẻ hài lòng: "Trường Uyên quay về rồi!"

Hoắc Trường Uyên chỉ vất chân ngồi xuống ghế.

"Bác trai, lâu lắm rồi cháu không tới thăm bác! Hôm nay nếu bác không gọi điện, cháu cũng đang định tới chơi!" Lục Tịnh Tuyết tươi cười lên tiếng: "Đây là thuốc viên bổ sung vitamin cháu nhờ người mua từ nước ngoài về, rất hợp với bác đấy ạ!"

"Ha ha, ngoan lắm!" Hoắc Chấn liên tục nói rồi đánh mắt nhìn vào bếp, trầm ngâm giây lát rồi nói: "Cơm vẫn chưa xong, chúng ta vào phòng sách nói chuyện trước đi!"

"Vâng." Từ lúc vào nhà tới giờ chưa nói năng gì, cuối cùng Hoắc Trường Uyên cũng lên tiếng.

Trong phòng sách, Hoắc Chấn ngồi trước bàn làm việc. Hoắc Trường Uyên và Lục Tịnh Tuyết lần lượt ngồi trên hai chiếc ghế thái sư đối diện nhau.

Hoắc Chấn hắng giọng, cực kỳ nghiêm nghị: "Trường Uyên, Tịnh Tuyết, hôm nay gọi hai đứa về chỉ có một mục đích chính là chuyện cưới xin của hai đứa!"

"Bác trai, bác nói đi ạ, cháu nghe bác hết!" Lục Tịnh Tuyết mỉm cười để lộ hai má lúm đồng tiền.

"Em dâu có gửi đến cho bố không ít ngày đẹp, bố cũng đã nghiêm túc xem xét!" Hoắc Chấn nhìn về phía hai người họ, tiếp tục nói: "Ý của bố là càng sớm càng tốt, đầu tháng sau đi. Trường Uyên, Tịnh Tuyết, hai đứa có ý kiến gì không?"

Hoắc Trường Uyên duy trì tư thế ngồi nghiêm chỉnh, trên mặt cũng không có quá nhiều biểu cảm, tựa như chỉ ngồi đây dự thính vậy.

Lục Tịnh Tuyết thấy vậy, cười dịu dàng: "Bác trai, cháu thấy vẫn nên nghe theo bác ạ!"

"Hai nhà Lục Hoắc bao năm qua cũng hợp tác càng ngày càng gắn kết. Bác và bố mẹ cháu đều hy vọng sớm nhìn thấy hai đứa bước vào lễ đường, cũng coi như hoàn thành được một tâm nguyện! Hơn nữa hai đứa cũng đính hôn bốn năm rồi, thật ra chỉ còn thiếu một lễ cưới coi như thủ tục thôi!" Nói tới đây, Hoắc Chấn không quên nhấn mạnh: "Nhưng Tịnh Tuyết à, cháu yên tâm. Tuy rằng thời gian không còn nhiều nhưng đám cưới tuyệt đối không vội vã sơ sài. Bác sẽ tìm một công ty tổ chức tốt nhất, dành một khoản tiền lớn tổ chức một hôn lễ thật long trọng, thể diện để cháu về làm thiếu phu nhân nhà họ Hoắc!"

Sao Lục Tịnh Tuyết quan tâm mấy chuyện này. Nếu được, cô ta chỉ muốn ngày mai cưới Hoắc Trường Uyên ngay, tránh để đêm dài lắm mộng.

Lục Tịnh Tuyết bứt tay, ngữ khí có phần xấu hổ: "Bác trai, cháu không có ý kiến ạ!"

Hoắc Chấn thấy vậy, bất giác bật cười mấy tiếng.

Bầu không khí trong phòng có vẻ rất hòa thuận. Lúc này Hoắc Trường Uyên từ từ ngược mắt lên, thần sắc và giọng nói không nghe ra chút gợn sóng nào: "Hai người nói xong rồi?"

"Thái độ của con là sao!" Hoắc Chấn lập tức khó chịu.

"Ha..." Hoắc Trường Uyên cười lạnh, con người nhanh chóng nheo lại: "Con nên có thái độ gì? Một chuyện hôn sự đã bị con từ chối từ bốn năm trước, bốn năm sau, con còn để mặc cho mấy người sắp xếp?"

"Trường Uyên, con đang nói gì!" Hoắc Chấn sững người.

Hoắc Trường Uyên nhìn thẳng vào mắt bố: "Bố, con đang nói gì, bố nên hiểu rõ."

"..." Biểu cảm nghiêm nghị trên mặt Hoắc Chấn như dần dần đứt gãy.

Hoắc Trường Uyên tiếp tục cất giọng trầm thấp nhưng như đâm thẳng vào trái tim người ta vậy: "Mẹ đẻ của Đậu Đậu có thật là cô gái trên bức ảnh bố đưa cho con không?"

Nghe xong, Hoắc Chấn thảng thốt.

Ông nhìn sang một Lục Tịnh Tuyết cũng đang hốt hoảng, cả hai bối rối khó xử.

Hoắc Chấn nắm chặt hai tay vịn của ghế, trợn trừng mắt, giọng nói bất giác cao vút lên: "Trường Uyên, con... nhớ lại rồi?"

Hoắc Trường Uyên tiếp tục cười khẩy, coi như mặc nhận.

Chung quy cũng không phải người thường, dù trong lòng có cuộn trào cảm xúc, Hoắc Chấn cũng quyết tâm bình tĩnh lại trong một thời gian ngắn. Ông đứng dậy khỏi ghế, vòng qua bàn đi tới trước mặt con trai, chủ động nói: "Chuyện của Đậu Đậu, năm xưa đúng là bố đã gạt con!"

"Nhưng bố cũng có ý của mình!" Hoắc Chấn thở dài, hiếm khi không còn quắc mắt mà chân thành nói: "Lúc đó con bỗng dưng lao ra đường, gặp

tai nạn giao thông, tỉnh dậy cũng không còn nhớ cô gái đó nữa. Nếu con đã quên rồi, sao bố phải nhắc lại? Hơn nữa Trường Uyên, bố cũng không muốn con đắm chìm trong tình cảm đau khổ. Cô gái đó đã theo người đàn ông khác ra nước ngoài, còn nhần tâm không cần con, đương nhiên bố sẽ chọn cách giấu con!"

Lục Tịnh Tuyết nhắm trướng thời cơ, cũng phụ họa thêm bên cạnh:
"Trường Uyên, bác trai thật sự một lòng vì anh."

"Một lòng vì tôi?" Hoắc Trường Uyên nhếch mép, ngẫm nghĩ mấy chữ này rồi nhìn người bố đứng trước mặt cũng từ từ đứng lên.

Anh nheo mắt lại, sự lạnh lùng ẩn giấu nơi đáy mắt như sắp bùng ra ngoài: "Được, chuyện của Đậu Đậu có thể tạm thời không truy cứu, vậy..."

"Chuyện con mất trí nhớ thì sao?"

~Hết chương 241~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 242

Nghe xong, Hoắc Chấn nhú mày, vẻ không vui: "Trường Uyên, ý con là gì?"

"Bố, bố không hiểu thật hay đang giả vờ không hiểu đây?" Hoắc Trường Uyên hỏi ngược lại.

"Bố giả vờ cái gì?" Hoắc Chấn vẫn nhú mày nhìn anh, sau đó mới như bừng tỉnh ngộ, con người trờng như sắp rớt ra ngoài: "Chẳng lẽ con nghi ngờ chuyện con mất trí cũng do bố cố tình giở trò?"

Hoắc Trường Uyên liếc mắt khinh bỉ.

Hoắc Chấn trong phút chốc nổi cơn thịnh nộ, giờ tay gạt phăng cốc trà gần đó bay ra ngoài.

Tách trà trong giây lát vỡ vụn thành nhiều mảnh, lá trà cũng rớt xuống thảm trải sàn một cách thảm hại. Hoắc Trường Uyên lạnh lùng quay đi: "Nếu không phải, tại sao đang yên đang lành con lại mất trí nhớ. Trên bệnh án, con không có bất kỳ tổn thương nào nghiêm trọng về đầu!"

"Lúc đó con gặp tai nạn, khi bố kịp tới bệnh viện thì con đang được đưa vào phòng cấp cứu, khắp người đầy máu! Người làm cha, bố chỉ một lòng mong con trai mình thuận lợi bước ra được khỏi phòng cấp cứu, bình an vô sự, làm sao còn lo được những chuyện khác!"

Ngữ khí của Hoắc Chấn rất kích động, ngay cả lồng ngực cũng thở phập phồng.

Có vẻ như muốn cố gắng chứng minh bản thân, ông ta giơ tay chỉ vào Lục Tịnh Tuyết: "Tịnh Tuyết, con nói đi, những lời của bác có chỗ nào sai không!"

Trong suốt quá trình bố con cãi vã, Lục Tịnh Tuyết luôn cúi gằm mặt không dám lên tiếng, hai tay nắm chặt vào nhau.

"Phải đấy, Trường Uyên, anh hiểu lầm bác trai rồi!" Bấy giờ bị Hoắc Chấn nhìn qua, cô ta run rẩy trong lòng, cũng đứng lên khỏi ghế thái y, dịu giọng: "Chuyện anh mất trí nhớ thật sự là ngoài ý muốn. Lúc đó bác sỹ cũng nói rồi, trong y học có rất nhiều nguyên lý không thể giải thích nổi!"

Hoắc Trường Uyên hờ hững nhìn lướt qua hai người họ: "Chân tướng sự thật thế nào, con sẽ điều tra rõ ràng."

Nói xong, anh phúi tay áo sải bước đi ra khỏi phòng sách.

Bầu không khí trong phòng như đóng băng lại, cùng với đó là hai con người mỗi người một cảm xúc.

Vài phút sau, người làm dè dặt gõ cửa vào báo: "Thưa ông, cơm nước đã chuẩn bị xong, có thể bắt đầu ăn rồi ạ!"

"Tôi biết rồi, cô cứ đi xuống đi!" Hoắc Chấn đứng bên cạnh cửa sổ phất tay.

"Vâng!" Người làm vội vàng quay đi.

Lục Tịnh Tuyết rảo bước đi qua, nét mặt lo lắng: "Bác trai, bây giờ phải làm sao ạ?"

"Đề bác nghĩ đã." Hoắc Chấn day day trán.

Có vẻ như chuyện con trai đột ngột nhớ lại khiến ông trở tay không kịp, vẫn chưa hoàn hồn lại được, tâm trạng vẫn còn trầm mồi tơ vò.

"Trường Uyên đã nhớ lại, hơn nữa bác xem biểu hiện vừa rồi của anh ấy..." Lục Tịnh Tuyết hốc mắt đỏ ửng, giọng nói nghẹn đi vì căng thẳng: "Bác trai, chuyện hôn sự giữa cháu và Trường Uyên lại sắp có biến cố rồi, bác phải làm chủ cho cháu đây!"

"Tịnh Tuyết, cháu đừng khóc!"

"Bác trai, chúng ta rốt cuộc phải làm sao!"

"Đừng nôn nóng, cứ đợi xem sao! Bây giờ Trường Uyên biết bác cố tình giấu nó thân thể của Đậu Đậu, trong lòng rất giận!" Hoắc Chấn cũng đau đầu thở dài: "Hơn nữa không chỉ vậy, nó còn nghi ngờ chuyện mất trí nhớ do bác giả trò! Cháu đừng lo lắng, chuyện liên hôn thương mại của hai nhà Hoắc Lục không ai thay đổi được, chúng ta xuống nhà ăn cơm đã!"

Làm sao còn có tâm trạng ăn uống gì. Sau khi tài xế đến, Lục Tịnh Tuyết thẳng thừng đi ra khỏi biệt thự.

Cửa xe đóng lại, những biểu cảm trên gương mặt Lục Tịnh Tuyết không còn phải che đậy nữa. Ngoài âm u ra, phần nhiều là sự thảng thốt.

Cô thật sự hoang mang trong lòng.

Chuyện Hoắc Trường Uyên nhớ lại đối với cô ta mà nói quả thực như sấm sét giữa trời quang. Vốn dĩ từ lúc Lâm Uyển Bạch trở về, cô ta gần như ngày nào cũng thấp thỏm, lo sợ sẽ gây ảnh hưởng tới chuyện kết hôn với Hoắc Trường Uyên, bây giờ thì càng không cần nói...

Di động để trong túi xách, run rẩy tay một hồi cô ta mới cầm lên được. Cô ta tìm tới một số điện thoại cuối cùng ẩn giữa danh bạ, gọi đi.

Sau khi đầu kia bắt máy, có vẻ như không phải người cô ta cần tìm.

Giọng Lục Tịnh Tuyết vì căng thẳng mà trở nên ghê gớm: "Bác sỹ William đâu, bảo ông ấy nghe điện thoại!"

Chờ đợi khoảng vài giây cuối cùng mới đổi người nghe máy.

"William!" Sau khi nghe thấy giọng người đó, Lục Tịnh Tuyết bắt chập ngữ khí của mình, chất vấn té tát: "Chẳng phải lúc trước ông đã bảo đảm với tôi sao! Chẳng phải ông nói không có vạ nhất sao, rằng anh ấy chắc chắn sẽ không nhớ lại được sao?"

...

Ngoài cửa, ánh trăng đan cài.

Lâm Uyên Bạch và Tang Hiểu Du ngồi trong phòng khách, tivi vang lên tiếng chương trình giải trí ồn ào. Hai người bạn thân vừa xem vừa trò chuyện băng quơ.

Tang Hiểu Du với lấy một chiếc gối dựa, cuối cùng vẫn không nhận được, lặp lại: "Tiểu Bạch, Hoắc tổng thật sự nhớ lại mọi chuyện rồi sao?"

"Ừm..." Lâm Uyên Bạch gật đầu.

"Cậu bảo, anh ấy và tên cầm thú đó đi Mỹ đợt trước, không phải là vì chuyện này đấy chứ?"

"Mình không biết nữa..." Lâm Uyên Bạch lại lắc đầu.

"Mình nghĩ đến tám chín phần là vậy rồi!" Tang Hiểu Du xoa cằm như thám tử Sherlock Homes, nói như đúng rồi: "Nhưng mình luôn cảm thấy tên cầm thú đó có lẽ vẫn còn chuyện gì giấu mình, hình như có liên quan tới tiểu thiếu gia nhà họ Hoắc..."

Lâm Uyển Bạch cười cười, chỉ cho rằng đôi phương rất quan tâm Tần Tư Niên, không quá để tâm.

Khi Tang Hiểu Du vừa từ phòng vệ sinh đi ra thì bất ngờ có tiếng gõ cửa, cô ấy bèn đi thẳng ra mở.

"Tiểu Bạch!"

Rất nhanh, Tang Hiểu Du lại lon ton chạy vào, nhỏ tiếng gọi cô: "Hoắc tổng đến đây!"

Lâm Uyển Bạch sững người nhìn qua. Có bóng dáng cao lớn đập vào mắt, đôi mắt của anh luôn thể hiện một sự nổi bật kinh người.

"Sao anh lại đến đây..." Cô nhíu mày đứng dậy.

"Hôm nay Đậu Đậu làm nũng, bữa tối chẳng ăn uống gì, muốn ăn mỳ em nấu, thế nên tôi qua đây nhờ em nấu giúp một phần!" Hoắc Trường Uyên đi chân đất vào trong, lộ rõ chiếc tất đen, anh đưa chiếc túi trong tay cho cô.

Bên trong là mỳ vắt và trứng gà, còn có xúc xích được gói trong túi vàng.

"Đậu Đậu vẫn đang ở bệnh viện đợi ăn." Hoắc Trường Uyên nhấn mạnh.

Nghĩ tới khuôn mặt nhỏ đáng yêu của bánh bao, cô gật đầu nhận lời: "Vậy anh đợi một lát nhé!"

Lâm Uyên Bạch đón lấy chiếc túi, cúi đầu đi vào bếp, tiếng máy hút mùi kêu ro ro nhanh chóng vang lên.

Nước đã sôi, cô vừa lấy mỳ ra chuẩn bị trần thì ngoài cửa bỗng vang lên giọng nói trầm thấp.

"Nấu nhiều một chút."

Thấy cô nghi hoặc, Hoắc Trường Uyên lại bổ sung một câu: "Mấy hôm nay Đậu Đậu ăn khá lắm."

"À được." Lâm Uyên Bạch gật đầu.

Cô lấy mạnh tay hơn một chút, nhìn chỗ mỳ sôi sùng sục trong nồi, cuối cùng, ngập ngừng mấy giây, cô bỏ nốt toàn bộ chỗ mỳ anh mua vào nồi.

Tiếp theo chính là đợi mỳ chín, Lâm Uyên Bạch chốc chốc lại lấy đũa ngoáy ngoáy.

Khi bất giác nghiêng mặt qua, cô vẫn thấy Hoắc Trường Uyên đứng ngoài cửa, còn anh thì nhìn cô chăm chăm.

Lâm Uyên Bạch thấy khó thở, vội cúi đầu xuống.

Qua một lúc, ánh mắt mang đầy sự dồn ép đó vẫn không quay đi. Cô cảm giác như cơ thịt khắp người sắp cứng đờ tới nơi, không nhin được một lần nữa nhìn qua. Bốn mắt nhìn nhau dưới ánh đèn, có điều, lần này Hoắc Trường Uyên quay đi trước.

Lâm Uyên Bạch tắt bếp, đổ mỳ vào hộp giữ nhiệt.

Trong phòng khách, Tang Hiểu Du đã sớm ngoe nguẩy đuôi đi về phòng ngủ của mình, chỉ còn Hoắc Trường Uyên một mình đứng xoay mặt về phía cửa sổ. Ánh đèn soi sáng xung quanh anh, thân hình cao lớn rõ ràng trông lạnh lùng và cứng nhắc nhưng lại vô hình có chút cô độc.

Lâm Uyển Bạch xách hộp giữ nhiệt đi qua: "À, mỳ nấu xong rồi!"

"Vắt vả rồi." Hoắc Trường Uyên đón lấy.

Cho dù đã đầy nắp, mùi thơm vẫn còn len lỏi vào mũi.

"Không có gì..." Lâm Uyển Bạch lắc đầu.

Hoắc Trường Uyên nhìn về phía cô, nói: "Tuần sau là Đậu Đậu tháo chỉ, tôi e nó sẽ sợ, tới lúc đó em có thể qua cùng nó không?"

"Tuần sau tháo chỉ rồi sao?" Lâm Uyển Bạch vội hỏi.

"Ừm." Hoắc Trường Uyên gật đầu.

Lúc nhỏ, vì trong giai đoạn mất trí nhớ nên anh cũng từng nhắc với cô. Rõ ràng anh rất nghiêm khắc với bánh bao nhỏ nhưng cũng bảo vệ nó rất tốt, chưa bao giờ để nó ốm hay bệnh đến mức phải nhập viện. Hơn nữa bánh bao nhỏ lúc đó nhỏ trong trạng thái hôn mê, tháo chỉ đối với một đứa trẻ là chuyện cực kỳ đáng sợ.

"Được, không thành vấn đề." Lâm Uyển Bạch không từ chối.

Tuy không có bạn thân ở đây nhưng ở riêng với nhau trong một không gian như thế này, nhất là khi bị chiều cao của anh chèn ép vẫn khiến cô rất không tự nhiên. Cô liếm môi, nói: "Hoắc Trường Uyên, anh mau mang qua cho Đậu Đậu đi. Mỳ để lâu sẽ nhũn, không ngon đâu!"

Hoắc Trường Uyên khẽ đáp một tiếng, rồi xách hộp đi ra cửa.

Lâm Uyên Bạch lặng lẽ theo sau. Khi anh vừa bước chân ra khỏi cửa, cô vẫn không tìm được lòng, gọi một tiếng.

"Hoắc Trường Uyên!"

Anh dừng bước, quay đầu nhìn cô.

Lâm Uyên Bạch giấu hai tay sau lưng, quần bện vào nhau, ngược mắt nhìn anh: "Chuyện của Lâm Dao Dao, tôi biết cả rồi..."

"Cảm ơn anh."

Lúc đó khi được biết chuyện này, anh vẫn chưa nhớ ra cô nên cô không thể nói tiếng cảm ơn. Bây giờ cô luôn nghĩ mình nên ở trước mặt anh nói câu này.

"Đừng khách sáo."

"Anh..." Lâm Uyên Bạch cắn môi.

Vì sao lại phải làm thế?

"Sao hả?" Đuôi mày của Hoắc Trường Uyên khẽ nhướng lên.

Lâm Uyên Bạch định nói nhưng cuối cùng vẫn nuốt xuống, lắc đầu: "Không có gì."

...

Những ngọn đèn trong thành phố đã được thắp sáng, sau khi chiếc xe ô tô đi ra khỏi khu chung cư, anh không lái thẳng tới bệnh viện ngay mà xuống cầu, dừng trước cửa một nhà hàng.

Hoắc Trường Uyên tắt máy, cởi dây an toàn, cũng không có ý bước xuống xe.

Anh cầm hộp giữ nhiệt trên ghế lái phụ lên, mở nắp ra. Hơi nóng bốc thẳng lên mắt, dạ dày của anh vì nó mà nhộn nhạo.

Rút đũa ra, Hoắc Trường Uyên cầm cúi ăn luôn trong xe.

Trong khoang xe bỗng chốc ám đầy mùi mỳ và tiếng mút chùn chụt.

Mười lăm phút sau, Hoắc Trường Uyên gác chân lên xe, tay kẹp điều thuốc. Theo mỗi nhịp rít của anh, khói thuốc bay ra bốn phía rồi tan vào gió.

Trong nhà hàng bên cạnh, người phục vụ xách hộp giữ nhiệt chạy ra ngoài: "Thưa anh, mỳ của anh xong rồi! Chúng tôi đã nấu theo đúng yêu cầu của anh, hơn nữa bên trong cũng bỏ thêm xúc xích cắt nhỏ!"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên dập tắt điều thuốc, vứt vào thùng rác rồi giao tay đón lấy.

Người phục vụ cầm tiền chạy lại vào nhà hàng, chiếc xe đỗ mãi bên lề đường lúc này cũng lặn bánh.

"Ding!"

Thang máy tòa nhà nội trú từ từ mở ra.

Giờ này thực ra đã yên tĩnh hơn nhiều. Khi Hoắc Trường Uyên đẩy cửa đi vào, quả nhiên bánh bao nhỏ lập tức ngồi bật dậy, kích động gọi anh: "Papa!"

Hoắc Trường Uyên đút một tay vào túi quần, từ từ đi về phía nó.

Bánh bao nhỏ sau khi gọi anh, mắt không rời khỏi chiếc hộp trong tay anh.

"Bảo bảo muốn ăn!" Nó không nhin nổi, hét lên.

"Ừm." Hoắc Trường Uyên đặt hộp xuống.

Không cần anh giúp đỡ, bánh bao nhỏ đã ôm nó vào lòng, lấy đũa khều mỳ lên ăn. Có điều sau hai miếng, bánh bao nhỏ chột nhứu mỳ: "Không phải mỳ này ạ!"

"Không phải là sao?" Hoắc Trường Uyên liếc qua.

"Mỳ của Uyển Uyển ngon hơn cái này!" Bánh bao nhỏ vẫn nhăn mặt, buồn rầu nói.

Khóe miệng Hoắc Trường Uyên giật giật: "Đây chính là mỳ cô ấy nấu!"

Bánh bao nhỏ mím môi lại, vẻ không tin.

"Bố tận mắt nhìn thấy cô ấy nấu mà." Hoắc Trường Uyên ngồi vắt chân, nghiêm túc chỉ vào lòng con trai: "Con nhìn cái hộp giữ nhiệt này đi, lẽ nào không phải hộp của cô ấy?"

Bánh bao nhỏ nghe xong, giờ hộp lên sờ chỗ này, nhìn chỗ kia.

Hộp này đúng là của Uyển Uyển không sai. Trước đó mỗi lần mang mỳ cho nó, cô đều dùng hộp này, nhưng mùi vị không giống Uyển Uyển làm...

Dường như đọc được suy nghĩ của con trai, Hoắc Trường Uyên thân nhiên nói: "Có thể vì hôm nay quá muộn, cô ấy hơi mệt nên phát huy không được như mọi ngày, mỳ không ngon cũng có khả năng. Nếu con không muốn ăn thì thôi!"

Bánh bao nhỏ nghe xong, ngây ngốc gật đầu tin tưởng rồi bắt đầu hăm hực ăn.

Hoắc Trường Uyên quay đi, cũng đồng thời che giấu những tia sáng giảo hoạt trong đáy mắt.

Cuối cùng cũng ăn sạch mỳ, bánh bao nhỏ ôm cái bụng tròn vo nấc lên một tiếng.

Bảo bảo thật bút rút...

Rõ ràng mùi vị này có chỗ nào không đúng...

Tắm rửa xong xuôi, Hoắc Trường Uyên bế con trai về giường, kéo chăn lên: "Không còn sớm nữa, ngủ thôi!"

"Nhưng bảo bảo nhớ Uyển Uyển!"

Bánh bao nhỏ chớp chớp mắt, cất giọng nũng nịu.

Hoắc Trường Uyên hừ một tiếng: "Vừa mới ăn mỳ cô ấy nấu mà?"

"Nhưng vẫn muốn nhìn thấy Uyển Uyển, muốn nói chuyện với Uyển Uyển, còn muốn được ôm hôn Uyển Uyển!" Nói đến câu cuối, bánh bao nhỏ hình như còn ái ngại, khuôn mặt nhỏ xấu hổ đỏ lựng lên.

Uyển Uyển...

Anh nghe chất giọng non nớt của con trai lặp đi lặp lại hai chữ này, chỉ hận không thể treo luôn bên miệng.

Ha ha, ở một phương diện nào đó, họ đúng là bố con!

Bánh bao nhỏ bất ngờ gọi anh: "Papa!"

Hoắc Trường Uyên cúi xuống, con trai đã nằm giữa chăn, chỉ để hở cái đầu. Tuy không còn quần băng kín mít đáng sợ như mấy hôm trước nhưng vẫn rất rõ ràng, gương mặt nhỏ cũng khiến người ta thương mến.

Đôi mắt to tròn chớp chớp, nó dè dặt hỏi: "Uyển Uyển có khi nào không còn thích bảo bảo nữa không ạ?"

Hoắc Trường Uyên bất giác nuốt nước bọt.

Anh biết con trai nhớ Lâm Uyển Bạch rồi, mỗi ngày lại một quần lấy cô hơn.

Hoắc Trường Uyên xoa gò má mềm mại trắng trẻo của nó: "Muốn gặp mặt Uyển Uyển của con rất dễ thôi, ngày mai chỉ cần khi bố không ở đây, con gọi điện cho cô ấy, cô ấy sẽ đến thăm con."

~Hết chương 242~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 243

Hơn hai giờ chiều, là thời điểm nắng gắt gao nhất.

Lâm Uyên Bạch mặc hơi nhiều một chút, xuống xe đi vài bước, trán cũng đổ mồ hôi. Cho đến khi vào trong tòa nhà nội trú của bệnh viện, cô mới cảm thấy mát mẻ hơn một chút.

Từ trong thang máy đi ra, khi rảo bước đi tới phòng bệnh, cô liền nhìn thấy cái đầu nhỏ quần bằng hé lộ ra qua khe cửa.

"Uyên Uyên~"

Bánh bao nhỏ phát hiện ra cô, lập tức chạy ào ra.

Lâm Uyên Bạch vội vàng chạy nhanh, kịp đỡ lấy nó khi nó nhào tới:
"Con đợi lâu rồi phải không?"

"Hi hi!" Bánh bao nhỏ toét miệng cười.

Lâm Uyên Bạch vuốt má nó, rồi bế nó đi vào phòng.

Y tá tới nhìn thấy cô cũng tạm thời rời đi, để lại không gian riêng cho họ. Bánh bao nhỏ rõ ràng rất hưng phấn, ánh mắt sáng rực lên như chứa muôn ngàn vì sao.

Cô mở chiếc hộp giữ nhiệt trong tay ra, bánh bao nhỏ nhào tới hít ngửi như cún con, chỉ còn thiếu cái đuôi lúc lắc.

Lâm Uyên Bạch phì cùi, vội vàng đặt đĩa vào bàn tay nhỏ của nó, rồi đưa nó thêm một chiếc thìa con.

Cô không chỉ mang mỳ đến mà còn mang theo một đĩa rau chân vịt, chua chua ngọt ngọt, còn đặc biệt có dinh dưỡng.

Bánh bao nhỏ ăn một miếng to, hai má phồng lên như con sóc. Sau khi nuốt xuống, nó chép miệng: "Chính là mùi vị này mới đúng!"

"Sao vậy?" Lâm Uyên Bạch không hiểu.

Bánh bao nhỏ chớp mắt, cất giọng giải thích: "Tối qua bố mang mỳ tới, mùi vị khác với cái này!"

"Thế ư?" Lâm Uyên Bạch lẩm bẩm: "Có thể vì bỏ hơi nhiều nước chăng..."

Cô rút giấy ăn lau miệng cho nó, rồi dịu giọng hỏi: "Bây giờ có ngon không?"

"Ngon ạ!" Bánh bao nhỏ miệng lúng búng thức ăn.

"Ngon thì con ăn nhiều một chút!" Lâm Uyên Bạch chống hai tay lên đầu gối, mỉm cười nhìn nó ăn.

Sau khi ăn xong, quả nhiên bụng bánh bao nhỏ lại tròn ung ung.

Lâm Uyên Bạch sợ nó khó tiêu, tạm thời đập nắp hộp lại, đưa nó đi vòng vòng cho thoải mái một chút.

Vì đây là bệnh viện tư nên môi trường tốt hơn nhiều các bệnh viện công khác. Vườn hoa nhỏ được xây phía sau có độ xanh hóa rất cao, đập vào mắt toàn là cây cỏ. Mùi thuốc khử trùng nồng nặc cũng được che lấp.

Hôm nay thời tiết trong lành nên có không ít bệnh nhân xuống đây đi dạo.

Trong đó có một cậu bé cũng chạc tuổi bánh bao nhỏ, mặc đồ bệnh viện, đang cùng mẹ chơi bóng đá. Hai mẹ con liên tục truyền bóng cho nhau, giữa chừng cậu bé bị trượt chân ngã nhào xuống đất. Người mẹ lập tức chạy đến đỡ cậu bé dậy, sau khi dỗ dành họ lại vui vẻ chơi chung, tạo thành một hình ảnh rất dịu dàng, ấm áp.

Bánh bao nhỏ bỗng nhiên lắc lắc tay cô: "Uyên Uyên~"

"Ừ?" Lâm Uyên Bạch cúi đầu, thấy nó bị hai mẹ con kia thu hút một lúc lâu, cô mỉm cười hỏi: "Đậu Đậu cũng muốn chơi bóng đá sao?"

Bánh bao nhỏ nghe xong lại lắc đầu, rồi lại nhìn hai mẹ con kia, mỉm cười, giọng nhỏ hơn mọi lần: "Vì sao bảo bảo không có mẹ ạ?"

"..." Lâm Uyên Bạch như ngừng thở giây lát.

Nhất là khi đối diện với đôi mắt to tròn ấy, trái tim cô chợt thất lại.

"Papa và ông nội đều nói bảo bảo không giống những bạn nhỏ khác, không có mẹ!" Bánh bao nhỏ càng nói càng nhỏ hơn, đầu cũng càng lúc càng cúi thấp xuống. Nhưng chẳng bao lâu sau, giống như sợ cô lo lắng vậy, nó lại nhanh chóng ngẩng đầu lên, toét miệng cười: "Nhưng không có gì ghê gớm cả, vì bảo bảo đã có Uyên Uyên rồi!"

Lâm Uyên Bạch cảm giác có thứ gì chặn trong cổ họng vậy.

Cô ngồi xuống, tầm nhìn ngang bằng với bánh bao nhỏ, xót xa đưa tay vuốt ve nó.

Bánh bao nhỏ có vẻ như không nghĩ cô bỗng nhiên lại ôm mình, bên cạnh còn biết bao nhiêu người, nó bỗng đỏ bừng mặt, ngại ngùng nhìn trái ngó phải, có điều vẫn xấu hổ lí nhí hỏi: "Có thể thơm thơm không ạ?"

Lâm Uyên Bạch mỉm cười, thơm hai cái lên hai má nó.

Lúc trở về phòng bệnh, bánh bao nhỏ vẫn không ngừng xấu hổ, còn đỏ lựng cả vành tai.

Lâm Uyên Bạch rửa sạch sẽ chiếc hộp đồ ăn lúc trước. Bánh bao nhỏ bám bên cạnh cô. Đợi cô làm xong mọi việc, nó lại len lỏi vào lòng.

Trên tivi chiếu một bộ phim hoạt hình, hai người một lớn một nhỏ ngồi trên sofa. Nếu không phải vì trên người nó vẫn mặc đồ bệnh viện, cô còn nghi ngờ nơi này thoải mái như ở nhà vậy.

Ngoài mấy giây u ám khi ở vườn hoa, lúc nào bánh bao nhỏ cũng cười tí tít mắt.

Nó cầm tóc cô đùa nghịch, rồi vui vẻ nói: "Papa quả nhiên không lừa bảo bảo!"

"Hử?" Lâm Uyên Bạch nhướn mày.

"Papa nói, muốn được gặp Uyên Uyên, chỉ cần không có bố ở đây."

Lâm Uyên Bạch hỏi lại với vẻ không mấy chắc chắn: "Bố con... nói vậy thật sao?"

"Vâng!" Bánh bao nhỏ gật đầu.

Nó giơ tay ôm mắt, biểu cảm đầy ngưỡng mộ: "Papa thật sự rất lợi hại! Trước đó bố còn nói nhất định sẽ khiến Uyên Uyên ở lại đây, quả nhiên Uyên Uyên không đi!"

"Đậu Đậu, con vừa nói gì?" Lâm Uyên Bạch sững người.

Bánh bao nhỏ có vẻ như ý thức được mình nói sai, vội bùm miệng lại.

Đôi mắt tròn vì hoang mang mà chớp đảo liên tục. Ngay sau đó, nó ngáp một cái khoa trương: "Bảo bảo buồn ngủ rồi~"

Đỗ bánh bao nhỏ ngủ xong, Lâm Uyên Bạch nhẹ nhàng khép cửa phòng bệnh lại.

Trước tòa nhà nội trú vừa hay có xe trả khách, cô thẳng thừng cầm hộp cơm ngồi vào trong.

Lâm Uyên Bạch tỉ mỉ nhớ lại. Hôm đó khi cô tới phòng vấn chủ tịch Hoàng, đã gặp anh. Hai người họ gần như bước ra từ trong thang máy cùng một lúc. Sau đó anh còn cùng cô và Diệp Tu ăn cơm. Bây giờ nghĩ lại, hình như có vẻ hơi trùng hợp quá mức. Hơn nữa chủ tịch Hoàng trở mặt cũng quá nhanh, lẽ nào thật sự có liên quan tới anh...

Lâm Uyên Bạch ngẩng đầu lên, nói với về phía trước: "Bác tài, phiền bác anh đổi địa chỉ, cho tôi tới tòa nhà Hoắc Thị!"

Hơn mười phút sau, taxi dừng lại trước tòa nhà lớn.

Nhận lại chỗ tiền lẻ của tài xế, Lâm Uyên Bạch bước xuống, đi vào trong. Cô tới quầy lễ tân nói rõ mục đích. Không có gì bất ngờ, cô bị từ chối vì chưa hẹn trước.

Cô đành rút di động ra gọi cho Hoắc Trường Uyên, đầu kia bắt máy rất nhanh.

"Hoắc Trường Uyên, anh đang bận à?"

"Ừm."

"Tôi có chuyện này muốn hỏi anh, bây giờ tôi đang ở dưới công ty."

"Tôi biết rồi." Hoắc Trường Uyên đáp.

Sau khi kết thúc cuộc gọi chưa đầy hai giây, cô lễ tân vừa rồi đi qua mỉm cười: "Cô Lâm, mời cô đi theo tôi qua phía này!"

Lâm Uyên Bạch gật đầu cảm ơn, theo cô ta đi vào thang máy.

Phòng tổng giám đốc ở tầng trên cùng, cửa đóng kín. Cô giơ tay gõ cửa, bên trong vọng ra một chất giọng trầm: "Vào đi."

Lâm Uyên Bạch đẩy cửa, đồng thời bước vào.

Hoắc Trường Uyên ngồi trước chiếc bàn làm việc rộng lớn, chiếc áo vest đen được anh vắt đằng sau lưng ghế tựa, cổ tay áo sơ mi được xắn lên tận khuỷu, để lộ bắp tay nhỏ. Anh đang cúi đầu phác nhanh chữ ký lên tài liệu khuôn mặt nghiêm nghị và tập trung...

~Hết chương 243~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 244

Sau khi về nước, Lâm Uyển Bạch từng tới Hoắc thị hai lần.

Có điều đều đi cùng Chu Thần ở tòa soạn, cũng không vào văn phòng của anh. Hôm nay bước chân vào đây, mọi đồ trang trí gần như đều không thay đổi, vẫn y hệt bốn năm trước, khiến cô chợt có cảm giác mơ hồ.

Có vẻ như biết là cô, nhưng Hoắc Trường Uyên không ngẩng đầu lên.

Cây bút máy trong tay anh không hề ngừng lại: "Ngồi đi, đợi một chút, tôi phê duyệt nốt chỗ tài liệu này!"

"Ừm." Lâm Uyển Bạch kéo chiếc ghế phía đối diện ra.

Vì anh đang ngồi nên trông bờ vai càng thêm dài rộng, cũng vì đã cởi áo khoác ngoài nên cơ bắp dưới lớp áo sơ mi càng như muốn bung hết trói buộc thoát ra ngoài.

Hoắc Trường Uyên khẽ nhú mày, thần sắc tập trung.

Khung cảnh này có vẻ như rất quen thuộc. Trước kia khi hai người họ còn yêu nhau, nếu gặp ngày tăng ca, cô sẽ qua Hoắc Thị đợi anh. Thường xuyên là cảnh anh ngồi trước bàn làm việc múa bút thành văn, còn cô nằm trên sofa tìm đại một việc gì đó để giết thời gian, kiên nhẫn chờ đợi. Thi thoảng cô lại liếc về phía anh, trong lòng chỉ toàn ngọt ngào...

Ý thức được mình đang nghĩ lại chuyện gì, Lâm Uyển Bạch vội lắc đầu cho hình ảnh tan biến.

Đợi tới khi những chuyện không đâu vào đâu đó ra hết khỏi đầu, chẳng biết Hoắc Trường Uyên ngồi đối diện đã ngẩng đầu lên từ lúc nào, đang chăm chú nhìn cô.

Không đợi cô lên tiếng trước, Hoắc Trường Uyên bắt ngờ nói: "Tôi bỗng nhiên nhớ ra một chuyện."

"Chuyện gì?" Lâm Uyển Bạch nhú mày.

Hoắc Trường Uyên đóng nắp bút lại, đặt xuống bàn, phát ra một âm thanh bí bách rồi từ tốn mở lời: "Khoảng thời gian trước trong lúc tôi mất trí nhớ đã bị bỏ thuốc, sau đó có người dùng cơ thể giải thuốc cho tôi. Nếu tôi nhớ không nhầm, hình như đã làm suốt một đêm!"

"..." Lâm Uyển Bạch nắm chặt hai tay lại.

Cô không ngờ anh bỗng dừng nhắc lại chuyện này, hơn nữa qua miệng anh vẫn còn đầy mờ ám. Tới mức những ký ức xấu hổ ấy cũng ulla vào trong đầu óc cô, cô sắp không kiểm soát được hơi thở của mình rồi.

"Vì sao em phải làm vậy?" Hoắc Trường Uyên nheo mắt lại.

"Lúc đó tôi đã nói rất rõ ràng rồi, đối với tôi chuyện ấy chẳng đáng kể gì, hơn nữa..." Lâm Uyển Bạch liếm môi, bấm bụng bắt bản thân nhìn thẳng vào mắt anh, thản nhiên nói: "Anh không nhắc, tôi quên từ lâu rồi!"

Hoắc Trường Uyên nghiêng rằng: "Lâm Uyển Bạch, em càng ngày càng giỏi đấy!"

Bàn tay giấu bên cạnh chân của Lâm Uyên Bạch sắp đổ mồ hôi tới nơi. Cô bỗng nhiên nhớ ra mình qua tìm anh có việc, lập tức ngồi thẳng lên: "Hoắc Trường Uyên, tôi tới là có việc muốn hỏi anh đây!"

"Hỏi đi." Hoắc Trường Uyên dựa người ra sau ghế.

"Chiều nay tôi tới bệnh viện thăm Đậu Đậu. Nó nói anh rất lợi hại, nói nhất định có cách khiến tôi ở lại, nên tôi không đi được..." Lâm Uyên Bạch đi thẳng vào chuyện chính, nhìn chăm chăm vào mắt anh: "Hoắc Trường Uyên, ngày tôi tới phỏng vấn chủ tịch Hoàng, anh cũng trùng hợp có mặt, chủ tịch Hoàng bỗng dung trở mặt cũng có liên quan tới anh, đúng không?"

Đối mặt với chất vấn của cô, đuôi mày Hoắc Trường Uyên khẽ nhướng lên, có vẻ anh không bắt ngờ.

Thật ra ngay lúc cô ra khỏi bệnh viện, con trai đã mượn điện thoại của y tá gọi cho anh, báo tin rằng nó vừa nhớ lời buột miệng.

Những câu đó đích thực cũng do anh nói. Trước đó cô dẫn theo Diệp Tu tới bệnh viện không chỉ thăm con trai anh, còn nói lời từ biệt. Sau khi cô về, bánh bao nhỏ bắt đầu quấy phá, nếu anh không kìm nén nó xuống, nó định lật tung phòng bệnh lên không chừng.

Hoắc Trường Uyên đã hứa với con trai sẽ có cách khiến cô ở lại, nên về sau nó mới ngoan ngoãn không nghịch phá.

Anh nhướng mày, rướn môi cười: "Đậu Đậu còn chưa tròn bốn tuổi."

"..." Lâm Uyên Bạch nhăn mặt.

"Lâm Uyên Bạch, lời của một đứa trẻ ba tuổi mà em cũng tin?"

"Tôi..." Lâm Uyên Bạch á khẩu.

"Nói là tôi giờ trò bên trong, em có bằng chứng gì không?" Hoắc Trường Uyên gõ tay lên mặt bàn, rồi đột nhiên dừng lại, chuyển giọng: "Nếu tôi nói đúng là tôi làm, em định thế nào?"

Lâm Uyên Bạch vốn dĩ đang chìm trong mâu thuẫn, nghe xong lời anh nói, sừng sốt trợn tròn mắt: "Hoắc Trường Uyên, anh thừa nhận?"

"Nhưng vì sao anh phải làm thế!" Cô có phản kích động.

Hoắc Trường Uyên với tay cầm lấy bao thuốc trên bàn lên, rút một điếu ra, châm lên hút.

"Bởi vì..." Nói tới đây, anh ngừng lại một giây, hướng ánh mắt thâm trầm về phía cô, ngữ khí trầm trầm: "Tôi muốn em ở lại đây chăm sóc Đậu Đậu."

Không phải chỉ là chơi với nó như bây giờ, mà là sống bên cạnh nó, trưởng thành cùng nó.

Lâm Uyên Bạch sửng người.

Trước đó Hoắc Trường Uyên cũng từng hỏi cô có thể ở lại hay không, có điều cô không ngờ, nhớ lại rồi anh vẫn hỏi câu tương tự, nhất thời khiến tâm trạng cô bỗng bẽ mặt, có điều cô cũng nhanh chóng tự nhắc nhở mình đừng có suy nghĩ quá nhiều.

"Cộc cộc!"

Tiếng gõ cửa bất ngờ vang lên.

Cửa được đẩy ra, Giang Phóng đi vào, có vẻ không nghĩ Lâm Uyên Bạch cũng ở đây nên hơi bất ngờ.

Hoắc Trường Uyên nhú mày: "Chuyện gì?"

"Hoắc tổng..." Giang Phóng nhìn Lâm Uyển Bạch rồi ngập ngừng báo: "Lễ tân nói, cô Lục đã đến..."

"Tôi về trước!" Nghe xong, Lâm Uyển Bạch lập tức đứng dậy khỏi ghế.

Không đợi Hoắc Trường Uyên lên tiếng nói gì, cô đã rảo bước đi ra khỏi văn phòng. Vừa đi tới trước thang máy, bên trong có một bóng dáng cao ráo bước ra, ăn mặc rất có khí chất, không nghi ngờ gì, chính là Lục Tịnh Tuyết.

Lâm Uyển Bạch muốn né tránh đối mặt với đối phương, không ngờ lại đụng mặt tại đây.

Lục Tịnh Tuyết rõ ràng bất ngờ khi nhìn thấy cô, rồi lập tức nhú mày.

Cũng may thang máy đi xuống ngay, sau khi Lâm Uyển Bạch sai bước vào trong, cửa thang máy cũng từ từ đóng lại.

Lúc này trong phòng tổng giám đốc, Giang Phóng một lần nữa đi ra.

"Trường Uyên đang bận sao?" Lục Tịnh Tuyết chải chải tóc.

Giang Phóng cúi đầu chào cô ta, đáp giọng công thức: "Thành thật xin lỗi cô Lục, Hoắc tổng nói anh ấy sắp có buổi họp trực tuyến nên không tiện gặp cô!"

Không tiện?

Sắc mặt Lục Tịnh Tuyết khó giấu vẻ cứng đờ.

Ban nãy cô ta tận mắt chứng kiến Lâm Uyển Bạch từ trong văn phòng Hoắc Trường Uyên đi ra, cũng chỉ trước sau vài phút thôi. Anh gặp được

Lâm Uyên Bạch mà lại không gặp được mình...

Sau khi Lâm Uyên Bạch rời khỏi Hoắc Thị, cô không về nhà ngay mà đi tới siêu thị một chuyến.

Khi cô ngồi xe buýt về nhà, mặt trời đã ngả về Tây, hoàng hôn phủ lên mặt người, cảm giác rất dễ chịu.

Siêu thị rất gần nhà, nên cô không bắt taxi mà cầm túi đồ siêu thị cùng các cô, các thím khác đi chuyến xe buýt riêng của siêu thị. Từ cửa tiểu khu đi vào, dọc đường lòng cô như chất đầy tâm sự.

Cô những tưởng chuyện của chủ tịch Hoàng là ngoài ý muốn, không ngờ lại do người ta tác động, hơn nữa còn là Hoắc Trường Uyên...

Trong lòng cô như có vô vàn ngọn cỏ dại mọc đầy, rồi bù thành đồng.

Khi đi tới trước tòa nhà, Lâm Uyên Bạch chợt dừng bước, một chiếc ô tô không mấy xa lạ đỗ ngay đó.

Cô định giả vờ không nhìn thấy, tiếp tục đi vào trong nhưng rõ ràng đôi phương không dễ bỏ qua, đã mở cửa xe đuổi theo cô.

"Cô Lâm!"

Lâm Uyên Bạch tay xách đồ, đành quay đầu lại.

Khi giáp mặt nhau ở Hoắc Thị, cô đã lờ mờ có linh cảm, Lục Tịnh Tuyết sẽ còn tới tìm mình.

Quả nhiên...

Lâm Uyên Bạch nhú mày, mím môi hỏi: "Cô Lục, cô lại tới tìm tôi có việc gì sao?"

Cô nhấn mạnh chữ "lại".

Lục Tịnh Tuyết làm như hoàn toàn không nghe ra ý của cô, nụ cười trên gương mặt không hề thay đổi: "Vì sao tôi lại đến đây, cô Lâm lẽ nào lại không hiểu rõ."

"Hôm nay tôi xuất hiện ở Hoắc Thị, chỉ là vì có việc cần hỏi rõ Hoắc Trường Uyên." Lâm Uyên Bạch bình tĩnh nói, cũng coi như lời giải thích.

"Chuyện gì?" Lục Tịnh Tuyết hỏi.

Lâm Uyên Bạch nhú mày sâu hơn một chút: "Cô Lục, tôi nghĩ tôi có quyền không trả lời."

"Cô Lâm, tôi cũng không cố tình làm khó cô, nhưng mà..." Lục Tịnh Tuyết thở dài, có vẻ rất khó xử: "Tôi không mong cô đăng trí nhanh như vậy. Lần trước khi tôi tới tìm cô, hình như cô đã nói rõ ràng với tôi rằng giữa hai người không có gì, hơn nữa không lâu nữa cô sẽ ra đi! Vậy mà bây giờ cô vẫn đứng đây. Tôi buộc phải lo lắng, cũng buộc phải nghi ngờ."

"Cô Lục, những gì tôi nói tôi luôn nhớ." Lâm Uyên Bạch nắm chặt túi đồ trong tay.

"Mong là như vậy!" Lục Tịnh Tuyết mỉm cười, nhún vai, khi lên tiếng ngữ khí cực kỳ rộng lượng: "Nếu cô vẫn không chịu đi, cũng không sao, tôi cũng không cưỡng ép cô. Thậm chí nếu cô muốn, tới lúc đó tôi còn có thể mời cô đến dự đám cưới của tôi và Trường Uyên!"

Lâm Uyên Bạch không thích phải đối kháng kiểu này với Lục Tịnh Tuyết, cũng không thích nói chuyện với đối phương, vì mỗi lời nói của cô ta đều như giấu kim bên trong vậy.

Cô quay người bỏ đi: "Cô Lục thích thì cứ việc, tôi lên nhà đây."

Lục Tịnh Tuyết nhìn theo bóng lưng cô, móng tay găm sâu vào lòng bàn tay.

Sau khi biết Hoắc Trường Uyên nhớ lại mọi chuyện, cô ta đã trần trọc mấy đêm không ngủ được, chỉ cần nghĩ tới chuyện đám cưới mà mình đã tâm niệm bao lâu nay rất có thể không thực hiện được, cô ta lại hận tưởng chết, cũng sợ vô cùng.

Kể từ lúc xuất hiện trở lại sau bốn năm, Lâm Uyển Bạch không khác gì một cái gai đâm vào trái tim cô ta, lúc nào cũng đầy hăm dọa.

Nếu Lâm Uyển Bạch chần chừ mãi không chịu chủ động ra đi, lại có bánh bao nhỏ ở đây, Lục Tịnh Tuyết thật sự lo lắng mình không có phần trăm thắng lợi nào.

Nheo mắt lại, Lục Tịnh Tuyết cất lời: "Tôi mang thai rồi!"

Lần trước sau khi bỏ thuốc Hoắc Trường Uyên, cô ta đã thẩm tính toán trong lòng, dù có mang thai hay không cũng phải nói dối. Có điều chỉ không ngờ về sau Hoắc Trường Uyên không chịu chạm vào cô ta. Bây giờ tuy nói dối bố con họ Hoắc không còn ý nghĩa gì, nhưng nói với Lâm Uyển Bạch thì có thể!

Lâm Uyển Bạch đã đi vào trong tòa nhà chợt dừng bước.

Cô muốn bỏ ngoài tai, đi tiếp vào trong nhưng cơ thể như không chịu kiểm soát, cô cứng đờ người quay lại.

"Cô..." Cô há hốc miệng không dám tin.

Đáy mắt Lục Tịnh Tuyết lóe lên một tia sáng. Cô ta cố tình đặt tay lên bụng, bày ra điệu bộ nên có của một thai phụ: "Cô không nghe nhầm đâu, tôi nói tôi có thai rồi, con của tôi và Trường Uyên!"

"Ding!"

Cửa thang máy mở ra một lúc rồi mà ánh mắt Lâm Uyên Bạch vẫn có phần rệu rã.

Cho đến khi cửa thang máy đóng lại lần nữa, cô mới phản ứng để đi ra ngoài, bước chân có phần máy móc. Cô rút chìa khóa ra, cắm mãi không vào ổ, sau khi kiểm tra cô mới phát hiện mình cầm nhầm.

Tiếng Tang Hiểu Du chốc chốc lại vọng từ trong phòng ngủ ra, hình như đang nói chuyện điện thoại.

Lâm Uyên Bạch thay giày, đặt túi lên bàn rồi đi tới ngồi xuống sofa, biểu cảm vẫn còn đờ đẫn.

Đến tận bây giờ, lời nói của Lục Tịnh Tuyết vẫn còn văng vẳng bên tai cô, hết lần này tới lần khác.

Mang thai rồi...

Tin tức ai mang thai cũng không khiến cô sững sốt bằng Lục Tịnh Tuyết.

Thật ra nghĩ kỹ lại thì cũng có gì đáng sững sốt. Họ đính hôn đã bốn năm, hơn nữa còn sắp cưới, phát sinh quan hệ là chuyện quá bình thường. Hơn nữa sự xuất hiện của Đậu Đậu đã sớm chứng tỏ anh từng quan hệ với người phụ nữ khác, chuyện trước đây chỉ gặp cô mới có phản ứng chắc đã hết từ lâu...

Có điều, nếu Lục Tịnh Tuyết có con thì bánh bao nhỏ phải làm sao?

Hoắc Trường Uyên là một người bổ trách nhiệm nhưng Lục Tịnh Tuyết thì sao? Có con rồi, cô ta còn đối xử tốt với bánh bao nhỏ hay không? Bánh

bao nhỏ cũng nói rồi, nó không ưa cô ta...

Nếu như vậy, cô lén lút bế bánh bao nhỏ đi cho rồi!

Ý thức được mình bỗng dưng có suy nghĩ này, cô giật nảy mình.

Đó là con trai của Hoắc Trường Uyên, vậy mà cô lại có ý định trộm con người ta...

Lâm Uyên Bạch nhắm mắt lại, để ổn định những suy nghĩ rối bời của mình. Mười giây sau, cô mới mở mắt ra, rút di động ra gọi.

"Alô Tiểu Bạch!"

Ở đầu kia, giọng Diệp Tu ôn hòa vọng tới.

Lâm Uyên Bạch thở hắt ra một hơi, đồng thời quyết định: "Diệp Tu, em định mấy hôm nữa về Canada, anh đặt vé cùng em nhé!"

"Em nói chưa xong việc mà?" Diệp Tu rất bất ngờ.

"Không sao đâu, em sẽ nói chuyện lại với tổng biên tập. Hơn nữa bên này em cũng có một đồng nghiệp thân thiết, đợi chủ tịch Hoàng rảnh rồi, cô ấy sẽ phỏng vấn giúp em." Lâm Uyên Bạch cắn môi, nhìn ra hoàng hôn ngoài cửa sổ: "Em không muốn tiếp tục ở Băng Thành chờ đợi nữa, muốn nhanh chóng trở về!"

"Được, để anh đặt, đặt xong sẽ báo em!" Diệp Tu nhận lời.

"Ừm..." Lâm Uyên Bạch ngắt máy.

Cửa phòng ngủ bên cạnh bật mở, Tang Hiểu Du nãy giờ bò lên khe cửa nghe trộm lúc này chạy ra, len tới bên cạnh cô: "Tiểu Bạch, lần này cậu định đi thật sao?"

"Ừm, mình vừa bảo Diệp Tu đặt vé rồi." Lâm Uyên Bạch gật đầu.

Những tưởng Tang Hiểu Du lại oán thán trách móc cô, ai ngờ cô ấy trầm tư giây lát rồi bất ngờ nói: "Tiểu Bạch, mình đã suy nghĩ mấy hôm rồi, mình quyết định đi cùng cậu!"

"Cậu muốn đi Canada với mình?" Lần này tới lượt cô sững sốt.

"Ừm!" Tang Hiểu Du gật đầu, nhíu mày: "Bây giờ mình có cảm giác ngày ngày sống trong lo sợ, cứ sợ rằng tên cầm thú đó sẽ phát hiện mình có thai. Anh ta cũng là bác sỹ, mình sợ giấu không nổi! Bọn mình đã ly hôn rồi, đứa trẻ này là tự mình muốn giữ lại, không muốn lấy nó ra làm điều kiện khóa chân ai hết. Thế nên mình vẫn cảm thấy tạm xa một thời gian sẽ tốt hơn. Còn về việc sinh con xong khi nào trở về, hoặc có về lại nữa không, tới lúc đó tính tiếp!"

Cô ấy nói rất nghiêm túc, có thể nhận ra đã suy tính kỹ càng một thời gian.

Tuy rằng Lâm Uyên Bạch phải xa Tang Hiểu Du lần nữa rất không nỡ, cũng rất hy vọng cô có thể sang Canada sinh sống cùng mình, nhưng cô vẫn phải xác nhận lại lần nữa: "Cá nhỏ, cậu thật sự quyết định rồi?"

"Quyết định rồi!" Tang Hiểu Du gật đầu rất mạnh.

Lâm Uyên Bạch thấy cô ấy đã quyết, nói nhiều cũng vô ích, đành nhẹ nhàng đặt tay lên.

Tang Hiểu Du cũng nắm chặt tay cô, hai người bạn thân yên lặng tựa vào nhau...

~Hết chương 244~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 245

Kết thúc buổi họp, Hoắc Trường Uyên không trở về phòng làm việc mà đi thẳng về phía thang máy.

Anh xắn tay áo vest lên, cúi đầu nhìn giờ trên đồng hồ. Hôm nay là ngày bánh bao nhỏ tháo chỉ phần đầu. Toàn bộ kế hoạch chiều nay anh đã hủy bỏ hết, bây giờ chuẩn bị lập tức tới bệnh viện.

Sau khi Giang Phóng nhận điện thoại thì rảo bước đuổi theo từ phía sau: "Hoắc tổng!"

"Lúc trước anh dặn tôi để ý cô Lâm..."

Hoắc Trường Uyên ngẩng đầu lên. Sau khi nhớ lại mọi chuyện, anh đã dặn dò và giao việc này cho Giang Phóng. Tuy rằng anh đã dùng chuyện của chủ tịch Hoàng để cố tình ngăn chân cô nhưng vẫn nên đề phòng vạn nhất, không muốn khiến cô lại ra đi rồi biến mất thêm bốn năm nữa.

Giang Phóng cung kính báo lại: "Có một anh họ Diệp đã đặt hai tấm vé máy bay tới Canada, trong đó, có một vé của cô Lâm!"

"Diệp Tu!" Hoắc Trường Uyên nheo mắt lại.

"Vâng!" Giang Phóng lập tức gật đầu.

Gương mặt Hoắc Trường Uyên tối xuống, anh mím chặt môi: "Tôi biết rồi!"

Dọc đường từ Hoắc Thị tới bệnh viện, bầu không khí trong chiếc xe Bentley cực kỳ lạnh lẽo. Từ lúc lên xe, Hoắc Trường Uyên cứ sa sầm mặt mũi, sự lạnh lùng toát ra từ ánh mắt gương như có thể đóng băng mọi thứ. Người tài xế ngồi trước tập trung lái suốt dọc đường, còn không dám cả thở mạnh.

Tới khi chiếc xe dừng lại trước tòa nhà nội trú, ngay khi bóng anh vừa đi khuất, tài xế đã nhún chân ga chạy bay biến.

Từ trong thang máy đi ra, Hoắc Trường Uyên lập tức nhìn thấy cậu con trai thò đầu qua khe cửa.

Gương mặt nhỏ vì một sự phấn khích nào đó mà đỏ hồng lên. Gần như giây phút cửa thang máy mở ra, đôi mắt tròn của nó cũng rực sáng, nhưng sau khi anh xuất hiện, nó cũng nhanh chóng bĩu môi, tiếp tục trông ngóng.

Trong phòng bệnh, máy phun sương kêu ro ro, thân hình ục ịch của thím Lý đang đi qua đi lại. Bà đã thu dọn xong hết đồ đạc của bánh bao nhỏ, lát nữa tháo chỉ xong là có thể làm thủ tục ra viện luôn.

Hoắc Trường Uyên vào khu hút thuốc làm một điều rồi trở lại. Bánh bao nhỏ vẫn như lúc trước, bò lên cửa như con cún chờ đợi, nhìn chăm chăm về phía thang máy không chịu rời mắt. Mỗi lần nơi đó mở cửa ra, nó đều không giấu nổi vẻ mong chờ rồi lại hụt hẫng.

"Đừng đợi nữa, cô ấy không đến đâu." Hoắc Trường Uyên trầm giọng.

Bánh bao nhỏ mặc kệ anh, vẫn kiên định đứng đó, tiếp tục quan sát.

Ở đầu kia vọng tới giọng nữ tổng đài, Hoắc Trường Uyên nhú mào bỏ đi động xuống, dặn dò bằng giọng còn thấp hơn lúc nãy: "Thím Lý, gọi bác sỹ tới đi, chuẩn bị qua phòng khám!"

"Không!"

Bánh bao nhỏ lập tức lắc đầu.

Nó phồng hai má lên, trừng mắt với papa: "Uyển Uyển đã hứa sẽ tới với bảo bảo mà!"

"Rõ ràng cô ấy đang định thất hứa!" Mặt Hoắc Trường Uyên lạnh tanh.

Anh vừa gọi điện thoại, máy cô báo tắt. Lời Giang Phóng nói lúc từ Hoắc Thị đi ra vẫn còn văng vẳng bên tai. Cô còn không định làm phỏng vấn nữa, một lòng muốn bỏ đi, bây giờ cả việc cùng con trai tháo chỉ cũng không muốn luôn!

Bánh bao nhỏ ương bướng mím môi: "Uyển Uyển không tới, bảo bảo không tháo!"

"Hay là mình đợi thêm chút nữa?" Thím Lý không đành lòng, tiến lên.

...

Cùng lúc ấy trong căn nhà chung cư, Lâm Uyển Bạch hai tay day thái dương đi ra ngoài.

Ngoài phòng khách, Tang Hiểu Du đang chăm chú đọc sách hướng dẫn cho phụ nữ có thai, nghe thấy tiếng động bèn quay đầu lại, khoa trương kêu lên: "Ôi trời đất ơi, Tiểu Bạch, cậu sắp thành thần tiên tới nơi rồi!"

"Có phải mình ngủ lâu lắm rồi không?" Giọng Lâm Uyển Bạch hơi khàn.

"Còn không nữa!" Tang Hiểu Du gật đầu, trêu chọc: "Từ lúc ăn sáng xong cậu đã về phòng, đến tận bây giờ mới chịu ra! Mình suýt nữa còn nghĩ cậu cũng có thai như mình, ham ngủ quá vậy!"

Khi Lâm Uyển Bạch vừa tỉnh dậy có chú ý thấy ánh sáng nhúc mắt ngoài cửa sổ, không ngờ cô ngủ mê mệt lâu như vậy.

Cô tiến thêm về phía trước mấy bước, hai chân mềm oặt như bước trên mây, không hạ xuống được. Hơn nữa từng cơn đau cũng dấy lên trong đầu, khắp người có cảm giác khó chịu như bị mất nước nghiêm trọng.

Tang Hiểu Du phát hiện ra sự khác lạ của cô, vội đứng dậy hỏi: "Tiểu Bạch, cậu ổn chứ?"

"Mình không sao." Lâm Uyển Bạch lắc đầu, có điều, động tác ấy rõ ràng quá chậm chạp.

"Nóng thế này còn nói không sao!" Tang Hiểu Du đi tới, sờ tay lên trán cô, rồi tự sờ lên trán mình và nói: "Có phải cậu bị cảm rồi không!"

Lâm Uyển Bạch cũng tự sờ mình, không nhận ra nhiệt độ gì, chỉ thấy mũi phì ra những hơi nóng: "Có thể là vậy, tối qua lúc ngủ cảm thấy nóng, mình mở cửa sổ rồi quên đóng vào. Sau nửa đêm cảm thấy lạnh khắp người, sáng nay lại chảy không ít nước mũi..."

"Không ổn, cậu phải khẩn trương ăn gì vào, rồi uống thuốc!" Tang Hiểu Du nhíu mày.

Lâm Uyển Bạch chợt nhớ ra điều gì: "Cá nhỏ, bây giờ mấy giờ rồi?"

"À, để mình xem nào, sắp hai giờ rồi!" Tang Hiểu Du lục di động ra.

Nghe xong, Lâm Uyển Bạch âm thầm kêu lên một tiếng "Chết toi": "Lát nữa về mình uống thuốc sau, giờ mình phải qua bệnh viện ngay đây, hôm nay Đậu Đậu tháo chỉ!"

Cô nhanh chóng về phòng thay bộ quần áo rồi vào phòng tắm vớt chút nước lạnh lên rửa mặt. Sau khi cảm giác độ nóng trên mặt giảm đi đôi chút, cô bôi thêm một chút kem dưỡng da, tránh để bánh bao nhỏ nhìn thấy sẽ lo lắng.

Cuối cùng, cô vội vã chạy ra khỏi nhà.

...

Trước cửa phòng bệnh, hai bố con một lớn một nhỏ đang đối đầu.

Hoắc Trường Uyên ra lệnh cho con trai lập tức tới phòng bác sỹ để tháo chỉ. Còn bánh bao nhỏ thì không đợi được Lâm Uyển Bạch nói gì cũng không chịu tháo chỉ, hơn nữa còn gào ầm lên nói là không ra viện, tiếp tục ở lại đây.

Thím Lý đứng cạnh cảm thấy khó xử, cũng không biết nên khuyên bên nào, chẳng biết đã thở dài tới lần thứ mấy rồi thì bỗng nhiên thang máy kêu "ding" một tiếng.

Bà nhìn qua với không nhiều hy vọng nhưng lại kích động trong giây lát: "Tiểu thiếu gia, con mau nhìn kìa!"

Bánh bao nhỏ ngược khuôn mặt mếu máo nhìn qua, lập tức mây đen tan biến, ánh mắt rực sáng, rồi chạy vọt qua như chú cún con nhìn thấy chủ nhân.

"Uyển Uyển~"

Dọc đường ngồi xe đến đây, Lâm Uyển Bạch còn lo sợ không biết không có mình, bánh bao nhỏ có sợ hãi hay hụt hẫng không.

Khi muốn gọi điện qua hỏi thì cô phát hiện di động đã sập nguồn. Cuối cùng cũng tới nơi, cô chỉ mong sao thang máy lên trên thật nhanh. Bây giờ nhìn thấy bánh bao nhỏ lao về phía mình, tuy rằng cơ thể hơi mệt nhưng cô vẫn tươi cười ôm trọn nó vào lòng: "Đậu Đậu, thành thật xin lỗi, cô bị tắc đường!"

"Không sao ạ!" Bánh bao nhỏ toét miệng cười.

Cuối cùng, nó còn khẽ đánh mắt về phía papa như muốn nói "Bảo bảo biết ngay Uyên Uyên sẽ tới mà".

Hoắc Trường Uyên nhìn thấy cô, đôi mày căng thẳng cũng không hề dãn ra.

Thím Lý đứng sau âm thầm lau mồ hôi, cuối cùng cũng có thể đi tháo chỉ rồi.

Tới phòng bác sỹ, bánh bao nhỏ được đặt lên ghế. Bác sỹ cầm cái kẹp đã được khử trùng, giải thích với mọi người: "Sau khi phẫu thuật, chỉ mọc sâu vào trong da nên có thể khi tháo xuống sẽ hơi đau một chút. Nhưng yên tâm, rất ngắn cũng rất nhẹ, có thể chịu đựng được thôi!"

"Đậu Đậu, con có sợ không?" Lâm Uyển Bạch lo lắng cúi người xuống.

Bánh bao nhỏ lắc đầu, ngọt ngào nói: "Có Uyên Uyên ở đây, bảo bảo không sợ đâu!"

Bánh bao nhỏ đúng là hoàn toàn không sợ hãi như lời nó nói.

Suốt cả quá trình, nó nắm chặt tay cô, biểu hiện như một cậu bé mạnh mẽ.

Cuộc tháo chỉ nhanh chóng kết thúc, bác sỹ dặn dò thêm một số việc cần lưu ý: "Sau khi tháo chỉ, phải ba ngày trở lên mới được đụng vào nước. Chú ý tránh vận động mạnh, để vết thương không bị rách. Bạn nhỏ vẫn đang hồi phục rất tốt, gia đình yên tâm!"

"Cảm ơn bác sỹ!"

Sau khi trở về phòng bệnh, Lâm Uyển Bạch bế bánh bao nhỏ lên giường, cởi bộ đồ bệnh viện trên người thằng bé ra.

Khi chỉ còn lại đồ lót, bánh bao nhỏ lằm bằm mấy tiếng ngại ngùng.

Lâm Uyển Bạch phì cười, thom lên mặt nó, nó lại càng đỏ mặt hơn.

Hoắc Trường Uyên đứng bên cạnh nhíu mày quan sát, tuy không nỡ phá tan sự vui vẻ của con trai nhưng anh vẫn lên tiếng: "Em vẫn cố chấp muốn ra đi?"

"Sao anh..." Lâm Uyển Bạch sửng người.

"Tôi biết em đã đặt vé máy bay rồi!" Hoắc Trường Uyên nheo mắt lại.

Thấy anh đã biết hết, Lâm Uyển Bạch cũng không giấu giếm nữa, gật đầu: "Ừm."

Cô cúi xuống nhìn bánh bao nhỏ, quả nhiên khuôn mặt nó lập tức như phủ một lớp sương mù.

Lâm Uyển Bạch rất khó xử đối với việc này, chỉ có thể dịu giọng an ủi. Cô liếc nhìn Hoắc Trường Uyên đứng sau, nói bằng giọng chỉ hai người họ nghe thấy: "Đậu Đậu, con nhất định phải ghi nhớ số điện thoại của cô, biết không? Cô sẽ không đổi đâu. Nếu sau này con nhớ cô, thì gọi cho cô!"

Có Hoắc Trường Uyên đứng đây, cô không tiện nói gì, đành miễn cưỡng nói câu "Nếu con nhớ cô".

Thật ra cô nói vậy còn một lớp nghĩa khác. Nếu sau này Hoắc Trường Uyên và Lục Tịnh Tuyết kết hôn, cô ta đối xử không tốt với bánh bao nhỏ, chỉ cần gọi điện cho cô, cô sẽ lập tức quay về đón nó đi...

Làm xong thủ tục xuất viện, chiếc BMW màu đen đã sớm đợi trước cửa tòa nhà nội trú.

Chú thím Lý vội vàng xếp hành lý vào sau cốp, sau đó lên xe, lái nhanh về biệt thự.

Thím Lý ngồi ở ghế lái phụ, nắng quá gắt nên buộc phải hạ tấm che nắng xuống. Trong lòng bà vẫn lẩm bẩm: Dự báo thời tiết chẳng chuẩn chút nào, rõ ràng báo hôm nay có mưa rào, thế mà từ sáng đến giờ có thấy giọt nào đâu!

Bà đánh mắt nhìn vào gương chiếu hậu, Hoắc Trường Uyên và Lâm Uyển Bạch ngồi sòng đôi ở ghế sau, bánh bao nhỏ ngồi giữa hai người họ.

Ánh nắng chiếu vào trong qua tấm kính chắn gió trước mặt, hắt lên mặt họ, nhìn sao cũng thấy giống một gia đình ba người. Nhưng thím Lý cũng cảm thấy rất buồn, ban nãy trong phòng bệnh bà cũng đã nghe thấy cuộc trò chuyện giữa họ, cô Lâm sắp đi rồi...

Từ lúc Hoắc Trường Uyên xách bánh bao nhỏ ra khỏi phòng bệnh, thằng bé cứ buồn buồn.

Lâm Uyển Bạch cũng chỉ biết vuốt ve vỗ về nó.

Bánh bao nhỏ nhận được ánh mắt papa nhìn sang, bèn rướn người áp sát vào cô, ngửa cổ lên cất giọng đáng thương: "Uyển Uyển, cô không đi

được không ạ?"

"... Đâu Đâu ngoan nào!" Lâm Uyên Bạch vừa thấy xót trong lòng vừa thấy khó chịu.

"Uyên Uyên, bảo bảo không muốn cô đi!" Bánh bao nhỏ ầm ức dùng hai tay ôm chặt lấy cô.

"Đâu Đâu à..." Lâm Uyên Bạch thở dài!

"Uyên Uyên, cô đừng đi, ở lại đây với bảo bảo được không?" Bánh bao nhỏ thẳng thừng bò lên chân cô, chui vào lòng cô, van nài: "Bảo bảo thật sự không muốn cô đi, nếu như vậy bảo bảo sẽ không gặp được cô nữa, cũng không được nói chuyện với cô, thơm má cô. Bảo bảo ngày nào cũng sẽ nhớ cô. Vì bảo bảo cô có thể không đi không..."

E rằng bánh bao nhỏ chưa bao giờ nói một hơi nhiều câu như vậy, tới cuối cùng giọng nó cũng nghẹn đi.

Lâm Uyên Bạch nâng đầu nó lên, đôi mắt to tròn đã ầng àng nước, đầu mũi cũng đỏ ửng lên.

Cô xót xa thở dài. Những giọt nước mắt ấy như hóa thành ong mật chích vào thần kinh và trái tim cô, nhưng cô cũng chỉ biết dùng khăn giấy lau nước mắt cho nó: "Đâu Đâu à, xin lỗi con. Có một câu nói mà sau này lớn lên con sẽ hiểu, không có bữa tiệc nào không tàn..."

"Hu hu, bảo bảo mặc kệ, muốn được nhìn thấy cô cơ!" Bánh bao nhỏ khóc cực kỳ đau lòng, nước mắt nước mũi giàn giụa, tuy rằng trước khi lên xe Hoắc Trường Uyên dạy nó làm như vậy, nhưng bây giờ rõ ràng là chân tình bộc lộ, nó thút thít liên tục: "Uyên Uyên đừng đi..."

Lúc này chiếc BMW phanh lại, đánh lái vào trong sân.

Thấy Hoắc Trường Uyên cứ mãi nhìn mình bằng ánh mắt u ám, cô cắn môi: "Rất xin lỗi..."

Lâm Uyên Bạch vốn dĩ đang bị ốm, suốt quá trình vì không muốn bánh bao nhỏ lo lắng nên mới gắng gượng, dọc đường nghe nó khóc cô càng khó chịu hơn, hơi thở yếu dần đi. Nên cô cũng không định xuống xe nữa, chú Lý sẽ đưa thẳng cô về nhà, bây giờ cô chỉ muốn được uống thuốc và lên giường nằm nghỉ.

Hoắc Trường Uyên lạnh lùng đón lấy con trai từ tay cô. Anh ngồi nghe suốt buổi, mãi cô vẫn không đồng ý.

"Đừng có khóc nữa!" Anh quát, sa sầm mặt mày bế con trai xuống xe: "Con có khóc nữa cũng vô ích thôi, cô ấy đâu có mềm lòng!"

"..." Lâm Uyên Bạch nắm chặt tay lại.

Bánh bao nhỏ được giao lại cho thím Lý, đi được vài bước nó lại quay đầu ngoái nhìn, mãi mới vào trong nhà.

Hoắc Trường Uyên đứng bên cạnh xe, nhìn cô chằm chằm bằng ánh mắt u ám: "Lâm Uyên Bạch, những lời tôi nói trước đó, em không định cân nhắc chút nào?"

Lâm Uyên Bạch từ từ mím môi lại.

Giọng của một cô gái nào đó văng vẳng bên tai, cô lắc đầu.

Hoắc Trường Uyên giơ tay đóng cửa xe lại cái rầm rồi sải bước đi vào trong biệt thự.

Nhìn bóng hai bố con họ đều đã khuất, Lâm Uyên Bạch nhắm mắt lại dựa ra sau ghế, cánh tay mệt mỏi chống lên trán.

Sau khi trở về nhà, Tang Hiểu Du đã đi ra ngoài, trên bàn có một bát cháo và một lọ thuốc, bên cạnh chèn một mảnh giấy, do Tang Hiểu Du để lại, bảo cô về nhà nhớ hâm lại cháo cho nóng để ăn còn uống thuốc.

Lâm Uyên Bạch ăn được vài ba miếng rồi đổ viên thuốc ra, nhét vào miệng.

Sau khi cảm sặc điện thoại, cô uể oải nằm vật ra giường, kéo kín chăn, hy vọng sau một giấc ngủ sẽ ổn.

Trong cơn mơ màng, hình như cứ có con ruồi nào đó bay qua bay lại bên tai quấy rầy cô.

Lâm Uyên Bạch xua đuổi nó rất lâu nó cũng không đi. Cô miễn cưỡng mở mắt ra mới phát hiện làm gì có ruồi, là di động của mình đang rung rung, màn hình sáng chói mắt trong bóng tối.

Cô nheo mắt lại, giơ tay lần sờ tìm di động.

Cơn buồn ngủ tan đi mấy phần, bên trên hiển thị ba chữ "Hoắc Trường Uyên".

Lâm Uyên Bạch do dự áp vào tai phát hiện giọng mình khàn khó tả: "... Alô?"

"Tôi đang ở dưới nhà!"

Trịnh trọng buông một câu nói như vậy rồi ngắt máy.

Lâm Uyên Bạch lại nhắm mắt vào, thở cũng khó nhọc. Khấp người cô ướt đẫm mồ hôi nhưng cô lại cảm thấy lạnh. Cho dù đang nằm trên giường, cả người cũng như sắp lả đi.

Liềm môi mấy cái, cuối cùng cô vẫn gượng dậy.

Nhìn đồng hồ thấy đã hơn chín giờ tối. Bên ngoài, trời không những tối từ lâu rồi mà thời tiết ban ngày còn sáng sủa giờ lại đổ mưa, từng giọt to tướng đập vào cửa sổ...

~Hết chương 245~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 246

Tang Hiểu Du không có ở nhà, Lâm Uyên Bạch tìm mãi không tìm ra ô.

Cuối cùng, cô đành khoác tạm chiếc áo rồi chạy ra ngoài.

Ra khỏi tòa nhà, cô liền nhìn thấy chiếc Land Rover trắng đậu ở đó, cần gạt nước mưa vẫn đang hoạt động, mưa hắt liên tục lên thân xe.

Lâm Uyên Bạch ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đen kịt, lấy tay che đỉnh đầu rồi khần trương chạy qua kéo cửa xe ra.

Sau khi ngồi vào trong, cô ngửi thấy có mùi mưa ẩm ướt, mùi thuốc lá gây mũi và mùi rượu nồng nặc.

Mùi rượu...

Lâm Uyên Bạch bắt giác nhú mày.

Nghe thấy động tĩnh, Hoắc Trường Uyên quay đầu lại, thấy mấy lọn tóc trên trán cô ướt sũng, anh nhú mày: "Sao không che ô?"

"Anh uống rượu đấy à?"

Hai người họ gần như hỏi cùng một lúc.

Lâm Uyên Bạch nhú mày, nhìn thấy trong đôi mắt anh hằn lên vô số những tia máu đỏ cùng với mùi rượu phả ra cùng những nhịp thở của anh. Chắc chắn một trăm phần trăm anh đã uống rượu, hơn nữa còn uống không

ít, rồi lại nhìn chìa khóa xe cắm trên ổ, cô sốt sắng lên tiếng: "Hoắc Trường Uyên, anh không muốn sống nữa sao? Đã uống rượu còn lái xe qua đây, lỡ xảy ra chuyện thì phải làm sao?"

Lái xe sau khi uống rượu là quá nguy hiểm, cứ cho là không gặp tai nạn, lỡ bị cảnh sát bắt thì thế nào...

Hoắc Trường Uyên không tự lái xe tới đây. Sau khi kết thúc buổi tiếp khách, anh gọi điện thuê tài xế chở thay, sau khi đưa tới đây thì người đó cũng đi rồi.

Anh nhìn thẳng vào gương mặt nhẵn lại của cô, nheo mắt: "Lâm Uyên Bạch, em đang quan tâm tới tôi?"

"Tôi không..." Lâm Uyên Bạch vội vàng phủ nhận, giải thích cho chính mình: "Nếu là người lạ, tôi cũng sẽ tốt bụng nhắc một câu, vì người hay vì mình cũng đừng lái xe sau khi uống rượu."

"Ha ha..." Hoắc Trường Uyên cười tự giễu.

Sau đó anh không nói gì nữa, tự động ngồi hút thuốc. Anh hạ một nửa cửa xe xuống, mỗi lần anh hướng ra ngoài hút thuốc lại có hạt mưa rơi xuống mu bàn tay anh, nhưng anh vẫn tỏ ra không có cảm giác.

Ngoài nước mưa còn có khí lạnh len lỏi vào.

Bả vai Lâm Uyên Bạch run lên, cảm giác những ngón tay co quắp của mình cũng lạnh ngắt. Cô nhíu mày hỏi: "Hoắc Trường Uyên, anh đến đây rốt cuộc có việc gì, nếu không có việc gì tôi lên nhà đây..."

"Vì sao em sốt sắng muốn đi như vậy?" Hoắc Trường Uyên bất ngờ trầm giọng quát.

"..." Lâm Uyên Bạch mím môi.

"Canada tốt như vậy, khiến em bắt buộc phải về đến thế sao?" Hoắc Trường Uyên đập tắt điều thuốc trong tay, ánh mắt như khóa chặt cô lại, ngữ khí dồn ép: "Tôi hỏi em đó, trả lời tôi!"

Bấy giờ Lâm Uyên Bạch mới hiểu anh muốn hỏi gì, nắm chặt tay lại, chỉ khẽ đáp: "Tôi đã đặt vé máy bay rồi."

"Rầm!"

Hoắc Trường Uyên giơ tay đập thẳng lên vô lăng.

Anh gây ra một tiếng động rất lớn, gây ra những ù ù văng vẳng trong tai.

Lâm Uyên Bạch giật thót mình, hoảng hốt nhìn về phía anh, chỉ thấy khuôn mặt anh áp sát cô. Cô còn chưa kịp phản ứng lại, gáy đã bị anh ghì giữ: "Ừm..."

Bờ môi mỏng của anh phủ lên, đầu lưỡi đan vào nhau kịch liệt.

Hơi rượu cay nồng lan tỏa, cuốn phăng toàn bộ vị đắng trong miệng cô. Có những lúc cô tưởng mình sắp ngất xỉu, không thở nổi nữa.

Vốn dĩ cơ thể đã yếu đuối, hoàn toàn không còn sức kháng cự. Cô ra sức giãy giụa một hồi cũng không có chút tác dụng gì, cuối cùng chỉ có thể dùng răng cắn vào lưỡi anh. Vị tanh của máu lan ra nhưng chỉ càng khiến anh thêm điên cuồng.

Khi được thả ra, lồng ngực cô đã phập phồng những nhịp thở dốc.

Lâm Uyên Bạch giơ tay đẩy anh, mùi rượu còn sót lại trong miệng khiến cô không muốn so đo với anh: "Hoắc Trường Uyên, anh uống nhiều

rượu rồi..."

"Anh tìm người lái thuê đưa về nhà đi, tôi lên đây!"

Nói xong, cô nhanh chóng mở cửa ra, muốn chạy vào trong tòa nhà.

Có điều Hoắc Trường Uyên cũng đuổi theo cô xuống xe. Vì vóc người cao lớn, chỉ vài bước anh đã bắt kịp cô, giữ chặt cánh tay cô từ phía sau, kéo cô quay ngược lại như một con gà con, dùng sức giữ chặt vai cô.

Những hạt mưa lớn rơi xuống người, khiến cả người cô run rẩy.

Mà điều càng khiến cô run rẩy hơn là khuôn mặt u ám dưới ánh đèn đường của Hoắc Trường Uyên lúc này. Anh lạnh lẽo như một cơn gió độc quét từ dưới vực thẳm lên.

"... Hoắc Trường Uyên!"

Lâm Uyên Bạch không còn sức giãy giụa, chỉ biết gào lên trong phần nộ.

Hoắc Trường Uyên cũng nghiêng răng nghiêng lợi: "Lâm Uyên Bạch!"

"Em nói rõ cho tôi biết đi rốt cuộc vì sao em không cần con!" Anh tựa hồ muốn bóp nát bả vai cô, nhìn cô ánh mắt chỉ còn căm hận: "Sao em có thể tàn nhẫn như vậy! Sao em có thể!"

Bốn năm trước đã đủ tàn nhẫn, bốn năm sau vẫn cứ tàn nhẫn!

Anh dùng mọi thủ đoạn giữ cô lại, nhưng cô biết rồi cũng không hề cân nhắc chút nào. Nếu anh không sai Giang Phóng để ý tới cô, có lẽ một lúc nào đó cô đã lẳng lặng bỏ đi...

Ban ngày trên đường từ bệnh viện về nhà, con trai khóc lóc níu giữ cô. Anh ngồi bên thấy nó sưng mắt mà khó chịu trong lòng. Nhưng cô thì không hề xúc động, tới cuối cùng vẫn không thay đổi ý định.

Đây đã là lần thứ hai anh nhắc tới đứa trẻ đó...

Cơn ác mộng bám riết cô bao năm qua như lại ủa về, sinh động hiện lên ngay trước mắt.

Lâm Uyên Bạch bỗng trào nước mắt: "Tôi không cố ý đâu..."

"Ha, em không cố ý?" Hoắc Trường Uyên cười khẩy, biểu cảm đáng sợ như muốn ăn thịt người.

"Tôi không cố ý..." Lâm Uyên Bạch lắc đầu lặp lại, ý thức cũng như bị hủy hoại. Cô lấy tay đặt lên ngực, miệng run lên trong cơn mưa: "Chuyện đứa bé, tôi thật sự không cố ý. Tôi cũng muốn giữ nó lại, muốn chăm sóc nó lớn khôn, muốn nghe nó gọi tôi một tiếng "Mẹ" mà..."

Hoắc Trường Uyên khó giấu nổi sự ngạc nhiên, anh nheo mắt lại: "Lâm Uyên Bạch, em nói sao?"

"Tôi xin lỗi, xin lỗi..."

Lâm Uyên Bạch nhợt nhạt như đóa hoa tàn, cúi người mặc cho anh ôm vai.

Nỗi đau trào dâng từ đáy lòng, dâng lên vừa dữ dội vừa trực diện. Tay kia cô nắm lại thành nắm đấm, cắn chặt răng, nước mắt tuôn ra còn nhiều hơn cả nước mưa: "Hoắc Trường Uyên, anh không biết tôi yêu đứa bé ấy đến mức nào đâu... Xin lỗi, tôi biết là tôi rất tệ, tại tôi vô dụng, nhưng tôi cũng không còn cách nào khác... Nó vừa sinh ra không lâu đã tắt tiếng khóc. Tôi không tin, tôi muốn nhìn thấy nó, nhưng khi bác sỹ bế nó tới

trước mặt tôi... Nó đã nhắm mắt, khắp người toàn máu, không còn âm thanh, cũng không còn hơi thở..."

Hoắc Trường Uyên chấn động.

Đôi đồng tử của anh như sắp rơi ra ngoài. Anh nhìn cô không dám tin, như nghi ngờ tai mình có vấn đề.

"Tôi chạm vào nó, muốn đánh thức nó dậy, muốn được nghe lại tiếng khóc của nó, nhưng vô ích, vô ích..." Giọng Lâm Uyên Bạch càng lúc càng nhỏ lại, càng lúc càng khế khàng, sức mạnh cơ thể của cô cũng từ từ bị rút cạn.

Trước mắt cuối cùng cũng tối đen, cô ngã về phía sau, ngất lịm.

Khuôn mặt Hoắc Trường Uyên chỉ toàn thẳng thốt, nhưng anh cũng không thể để cô nằm đó được.

Vào lúc cô ngửa người ra sau anh đã nhanh chân nhanh tay đỡ lấy cô, để cô dựa vào ngực mình. Nước mưa thi nhau hắt xuống, hắt lên đôi hàng mi run rẩy của cô, cô không còn chút ý thức nào.

"Lâm Uyên Bạch! Lâm Uyên Bạch!"

Hoắc Trường Uyên gọi mấy lần cũng không thấy cô có bất kỳ phản ứng gì.

Khi đưa tay chạm vào má cô, ngón tay anh bị bỏng bởi nhiệt độ trên đó, phải rút lại. Nước mưa lạnh ngắt mà cô thì nóng bừng!

Không chần chừ thêm, Hoắc Trường Uyên cúi người luồn tay qua nách và khuỷu chân cô, bế bổng cô lên.

Ý thức được mình không thể lái xe, Hoắc Trường Uyên bế cô sai bước chạy ra ngoài tiểu khu, không hề có ý định nghỉ ngơi. Cũng may bắt được một chiếc taxi trước cổng, tài xế cũng không chê hai người họ ướt rượt cả người.

Hoắc Trường Uyên bế cô ngồi lên ghế sau. Cửa xe chưa đóng hẳn lại, anh đã sốt sắng nói: "Bác tài, cho tôi tới bệnh viện gần nhất!"

Bác tài cũng nhận ra điều khác thường, biết có bệnh nhân nên không lảng nhãng, tập trung lái xe, còn nhấn chân ga nhanh hơn một chút, chẳng mấy chốc đã dừng trước cửa bệnh viện.

Sau một hồi hỗn loạn, Lâm Uyển Bạch cũng nằm được lên giường bệnh trong tình trạng hôn mê.

Hoắc Trường Uyên nhíu mày tiến lên: "Bác sỹ, tình hình cô ấy sao rồi?"

"Đang ốm như vậy sao còn dầm mưa!" Bác sỹ là một bà cô đã có tuổi, không nhịn được, răn dạy mấy câu: "Sốt ba tám độ chín. Nếu còn tiếp tục sốt cao, có khi nặng lên thành viêm phổi không chừng! Đám thanh niên các cô các cậu bây giờ cũng thật là, động một chút là lấy sức khỏe của mình ra đùa giỡn! Có gì mâu thuẫn không thể nói chuyện bình thường với nhau sao, cứ phải làm ầm lên!"

Hoắc Trường Uyên nhíu mày rất chặt.

Đúng là anh sơ suất. Lúc trước cậ uống chút rượu đến tìm cô, khắp người anh chỉ toàn phần nộ và giận dữ, cộng thêm trong xe lúc sáng lúc tối nên anh không để ý nét mặt khác lạ của cô. Lúc đó nhận điện thoại, giọng cô đã khàn rồi...

Thấy anh không có ý phản bác, dảng vẻ chịu đựng cho mắng chửi, vị bác sỹ cũng không đành lòng mắng thêm, bà vỗ về: "Yên tâm đi! Tôi vừa

tiêm cho cô ấy một mũi hạ sốt, bây giờ sẽ truyền một chai tiêu viêm và một chai đường nho. Ở lại bệnh viện quan sát đêm nay, ngày mai hạ sốt hẳn về!"

"Vâng!" Hoắc Trường Uyên gật đầu.

"Chỗ này có tôi rồi, cậu đi nộp viện phí trước đi!" Bác sỹ tốt bụng nhắc nhở.

Hoắc Trường Uyên cảm ơn rồi cầm hóa đơn đi xếp hàng nộp viện phí.

Giờ này người khám bệnh cũng không quá đông, đợi anh quay về bác sỹ mới đi.

Cây truyền được đặt bên cạnh giường, ống kim cắm vào mạch máu trên mu bàn tay Lâm Uyển Bạch. Cô nhắm mắt lại, bộ quần áo bệnh nhân trên người càng tôn lên vẻ nhợt nhạt trên mặt cô, nhưng gò má lại đỏ hồng lên vì sốt.

Trong phòng bệnh rất yên tĩnh, chỉ còn tiếng nước truyền nhỏ từng giọt.

Hoắc Trường Uyên ngồi xuống bên cạnh, sự thẳng thốt nơi đáy mắt còn chưa tan đi.

Mạch máu trong người anh vẫn đang chảy ngược, anh từ từ nhắm mắt lại, tay phải bỗng nhiên bị ai nắm chặt.

Hoắc Trường Uyên mở mắt ra liền thấy Lâm Uyển Bạch giống như đang gặp ác mộng, đầu khể lắc lắc, lồng ngực cũng phập phồng, sắc mặt đau khổ.

"Con tôi, xin các người, cho tôi gặp con tôi..."

"Không, con của tôi..."

Hoắc Trường Uyên cúi xuống, những tiếng lẩm bẩm ấy lọt vào tai anh không sót chữ nào.

Giống như trước khi hôn mê, cô vẫn không ngừng nhắc đến đứa con, một giọt lệ theo thái dương chảy xuống.

Hoắc Trường Uyên nuốt nước bọt mấy cái, giơ tay kia lên, cẩn thận kín kẽ bọc bàn tay cô lại, đặt lên môi.

Dường như cảm nhận được hơi ấm của anh, dần dần, Lâm Uyên Bạch nằm yên, hơi thở cũng đều đặn.

Hoắc Trường Uyên lấy ngón tay từ từ lau đi nước mắt của cô.

Lúc này bên ngoài vang lên hai tiếng gõ cửa rất khẽ, rồi có người hộ lý đi vào.

Hoắc Trường Uyên buông tay cô ra, bỏ vào trong chăn. Lúc đứng lên, anh còn tỉ mỉ dếm góc chăn lại rồi quay sang cô hộ lý: "Phiền cô chăm sóc cô ấy một lúc giúp tôi, tôi sẽ trở lại nhanh thôi!"

Ra khỏi bệnh viện, anh bắt một chiếc taxi.

Ở phía Đông thành phố tọa lạc một khu biệt thự kiểu cũ, đa phần các gia đình sống bên trong cũng là gia đình kiểu cũ. Trong đó nhà họ Diệp hiện còn hai người già, con cái đều đã ra nước ngoài cả. Những người có tuổi không quen được với cuộc sống và văn hóa xứ người nên vẫn một mực ở lại quê hương.

Nhưng gần đây cháu đích tôn của nhà họ Diệp hình như đã về nước thăm người thân.

Chiếc taxi dừng ở bên ngoài, sau khi mở cửa xe, Hoắc Trường Uyên sai bước đi thẳng vào trong.

Trong phòng ngủ của mình, Diệp Tu đã thay bộ đồ ngủ nằm lên giường. Thấy không còn sớm nữa, anh ấy đang định tắt đèn đi ngủ thì có người làm gõ cửa vào báo: "Tu thiếu gia, có vị khách tới tìm cậu!"

Khách?

Diệp Tu nhìn lại đồng hồ, ngạc nhiên ngồi dậy đi xuống nhà.

Khi nhìn thấy Hoắc Trường Uyên ngồi ở sofa, mức độ kinh ngạc của anh ấy lên tới tột cùng. Anh ấy không ngờ đối phương lại biết nơi ở của mình, quan trọng hơn là còn tới tìm mình nửa đêm nửa hôm.

"Thật ngại quá, muộn vậy rồi còn quấy rầy." Hoắc Trường Uyên đứng lên nói.

Diệp Tu đẩy gọng kính, mỉm cười đáp lại, rồi gọi người làm bưng trà lên tiếp khách.

Khi ngồi xuống, Diệp Tu âm thầm quan sát Hoắc Trường Uyên. Việc anh xuất hiện trong nhà kỳ lạ một thì đáng về lúc này của anh kỳ lạ mười. Có vẻ như anh bị ướt mưa khắp người, bộ quần áo vest trên người càng thêm đậm màu hơn, tóc cũng có mấy lọn dính lên trán.

Nhưng cho dù là vậy, trông Hoắc Trường Uyên vẫn không hề thảm hại, gương mặt anh vẫn nổi bật hơn người.

Sau khi trà được mang lên, Diệp Tu chủ động mở lời: "Anh Hoắc tới đây có việc gì sao?"

"Có việc."

"Liên quan tới Tiểu Bạch?" Diệp Tu suy nghĩ rồi hỏi.

Vì người duy nhất khiến họ dây dưa với nhau chỉ có Lâm Uyển Bạch mà thôi.

"Đúng vậy." Hoắc Trường Uyên ngược mắt lên: "Tôi muốn biết, vì sao Lâm Uyển Bạch phải đi khám bác sỹ tâm lý."

Nghe xong, Diệp Tu tươi cười giải thích: "Vấn đề này lần trước ở bệnh viện tôi đã trả lời rồi."

"Anh Diệp! Tôi cần biết nguyên nhân thực sự!" Hoắc Trường Uyên trầm giọng.

Diệp Tu từ từ nhíu mày, có vẻ như rất khó xử vì câu hỏi của anh, đồng thời cũng băn khoăn không biết có nên nói sự thật hay không. Xét về công, đây là bí mật của bệnh nhân. Xét về tư, anh ấy và Lâm Uyển Bạch là bạn bè, anh ấy cũng nên giữ kín cho cô.

Có vẻ như Hoắc Trường Uyên có thể đoán được những cân nhắc trong lòng Diệp Tu. Anh đỡ người về phía trước, nói rành mạch từng chữ: "Đứa trẻ đó là con của hai chúng tôi, tôi cần phải biết!"

Nghe xong, Diệp Tu sửng sốt.

Anh ấy nhìn anh không dám nhìn, rất lâu sau mới đẩy kính lên cao, giống như bao suy đoán trong một thời gian dài cuối cùng cũng có được đáp án: "Thì ra... người đàn ông năm xưa khiến Tiểu Bạch mang thai thật sự là anh!"

~Hết chương 246~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 247

Dù sao cũng đã biết rồi, Diệp Tu cũng không giấu giếm nữa.

"Không sai, ngoài là bạn của Tiểu Bạch ra, tôi đúng là bác sỹ tâm lý của cô ấy. Lần trước ở bệnh viện, nói như vậy chẳng qua là gạt anh thôi, đó không phải là nguyên nhân thật sự khiến cô ấy tới tìm tôi, nguyên nhân thật sự là..." Anh ấy hơi ngừng lại một chút rồi mới từ từ nói tiếp: "Cô ấy không thể bước ra khỏi bóng ma tâm lý của việc mất con."

Bóng ma tâm lý của việc mất con...

Hoắc Trường Uyên cuộn chặt hai tay lại thành nắm đấm.

Anh lặp đi lặp lại mấy chữ này trong lòng, nơi đầu ngón tay dường như vẫn còn cảm nhận được sự đắng chát trong giọt nước mắt của cô, trái tim anh như bị một con côn trùng cắn mạnh một miếng.

"Bốn năm trước, sau khi tới Canada, cô ấy đã tìm tới tôi!" Diệp Tu hỏi ngược lại: "Khi cô ấy mang thai được bảy tháng thì có một lần đi vào nhà vệ sinh và trượt chân té ngã. Sau khi được đưa đến bệnh viện, bác sỹ nói cô ấy phải sinh non và đẩy ngay vào phòng phẫu thuật. Chỉ là không ngờ tới cuối cùng vẫn không giữ được đứa bé!"

"Hình như sau khi chào đời không bao lâu, đứa bé đã nín khóc và ngừng thở. Khi cô ấy nhìn thấy con, nó đã chết rồi. Thế nên, một khoảng thời gian rất dài sau đó, đêm nào cô ấy cũng gặp ác mộng. Nghiêm trọng tới mức thậm chí cô ấy không thể sống bình thường, giây phút nào cũng đắm chìm

trong niềm đau mắt con, cuối cùng phải dựa vào sự giúp đỡ của bác sỹ tâm lý!"

Với tư cách là bác sỹ chữa chính cho cô, Diệp Tu hoàn toàn nắm rõ mọi chuyện.

"Tình hình đó duy trì khá lâu. Nhưng bây giờ cô ấy đã đỡ nhiều rồi, nhất là thời gian gần đây. Tôi vốn dĩ còn rất lo lắng cho chuyện về nước lần này của cô ấy, sợ cô ấy tức cảnh sinh tình. Không ngờ cô ấy không còn mơ thấy cơn ác mộng ấy nữa."

Diệp Tu mỉm cười, mừng thay cho cô: "Hơn nữa, ban đầu tôi cũng nghĩ có thể cả đời này cô ấy sẽ ái ngại trẻ con, không ngờ lại khá là... với con trai anh."

Nói được một nửa, anh ấy chợt khựng lại.

Anh ấy một lần nữa nhìn về phía Hoắc Trường Uyên. Đôi mắt thâm trầm ấy giờ giống hệt một miệng giếng khô cạn. Diệp Tu chợt hiểu ra điều gì.

Chẳng trách...

Qua vài lần quan sát, Diệp Tu luôn cảm nhận được Lâm Uyên Bạch và bánh bao nhỏ rất gần gũi, hơn nữa họ ở bên nhau trông cũng ấm áp vô cùng. Nhất là ở một góc độ nào đó, hoặc một ánh mắt nào đó, họ còn rất giống nhau. Bây giờ xem ra mọi chuyện đã hoàn toàn chứng thực được suy đoán của anh ấy vào một khoảnh khắc nào đó!

Có điều Diệp Tu không hiểu. Nếu Đậu Đậu chính là đứa trẻ đó thì đứa bé đã chết kia lại từ đâu mà ra...

Có lẽ đây chính là những bí mật khó nói của những gia đình giàu có chẳng!

Đối diện, Hoắc Trường Uyên giơ tay day day trán. Dưới ánh đèn, những gân xanh gò lên trên mu bàn tay anh rõ nét đến kinh người.

Từ sau khi Diệp Tu nói xong, sắc mặt anh giống như một chiếc gương đang từ từ xuất hiện những vết nứt, anh chậm rãi nuốt nước bọt.

Diệp Tu thấy vậy, lên tiếng hỏi: "Anh Hoắc, anh vẫn ổn chứ?"

"Vẫn ổn." Hoắc Trường Uyên đứng lên khỏi sofa.

Tuy rằng gương mặt anh vẫn lạnh nhạt không một gợn sóng nhưng giọng nói thì đã khàn đi, giống như miếng sắt bị lớp cát quét qua.

Hoắc Trường Uyên nhìn về phía Diệp Tu, chân thành nói: "Cảm ơn anh."

Ngay sau đó, anh sai bước rời khỏi nhà họ Diệp, bóng lưng biến mất giữa cơn mưa.

...

Lâm Uyển Bạch mở mắt ra, đảo đảo ánh nhìn một chút.

Cảm giác nặng nề trên người rõ ràng đã dịu đi, hơn nữa tứ chi cũng không còn nhức mỏi, cổ họng có vẻ cũng dễ chịu hơn nhiều, nuốt nước bọt không còn cảm giác đau tức nữa.

Tối qua hình như cơn ác mộng ấy lại ủa về với cô. Chỉ là trong mơ chợt có một bàn tay ấm áp nắm chặt lấy cô, không ngừng truyền sức mạnh tới cho cô, giúp cô bước ra khỏi những đau khổ...

"Cô Lâm, cô tỉnh rồi sao!"

Bên cửa sổ bỗng có bóng người lướt qua, là một cô hộ lý mặc áo xanh lá.

Lâm Uyên Bạch chỉ nhớ hôm qua cô nhận được điện thoại của Hoắc Trường Uyên, sau đó xuống nhà. Họ nhắc lại về đứa bé đó, cô bộc phát cảm xúc giữa đêm mưa, sau đó cơ thể không gắng gượng được nữa mà mất đi ý thức...

Nhìn trái phải một lượt, xem ra bây giờ cô đang ở trong bệnh viện.

Y tá nghĩ rằng cô đang tìm người bèn cười ha ha nói với cô: "Chồng chị đi mua quà sáng cho chị rồi!"

"Chồng tôi?" Lâm Uyên Bạch sững người.

"Chính là anh Hoắc đó!" Cô y tá vẫn cười tíu tít, rồi chỉ vào chiếc ghế bên cạnh giường bệnh: "Tối qua anh ấy ở đây trông chị cả đêm. Trời sáng thì anh ấy ra ngoài rồi, nói là mua quà sáng cho chị, đợi chị dậy là có thể ăn được!"

Đây đã là lần thứ hai người ta hiểu lầm Hoắc Trường Uyên là chồng cô rồi.

Lần trước đó còn đỡ, vì bên cạnh có bánh bao nhỏ, dễ bị hiểu lầm là một nhà ba người. Vậy mà bây giờ chỉ có hai người họ, không ngờ vẫn bị hiểu lầm như thế...

Lâm Uyên Bạch đang định giải thích thì cửa phòng bỗng bị ai đẩy ra.

"Đó, anh ấy về rồi!" Cô hộ lý lập tức bật cười.

Bóng dáng cao lớn của Hoắc Trường Uyên len vào phòng bệnh. Bộ áo vest trên người anh vì ngấm nước mưa cả buổi mà nhăn nhúm lại. Anh xách túi quà sáng trong tay, hơi nóng vẫn còn bốc ra ngoài qua khe túi.

Thấy cô đã mở mắt, anh sai bước đi vào: "Em tỉnh rồi à?"

"Ừm..." Lâm Uyên Bạch đáp.

Hoắc Trường Uyên đặt túi quà sáng xuống rồi chìa tay ra, áp mu bàn tay lên trán cô rồi tự áp lên trán mình, không còn sốt nữa.

Lâm Uyên Bạch không kịp phòng bị, ánh mắt đờ đẫn. Tới khi anh rút tay về, da thịt cô hình như vẫn còn gòn gợn.

Trong tầm mắt, cô hộ lý đang rời đi nhìn thấy cảnh này bèn nở nụ cười mờ ám.

Lâm Uyên Bạch ngượng ngập không tưởng, cô thở dài nhìn cánh cửa đóng lại rồi nhìn sang Hoắc Trường Uyên đang đứng mở túi: "À, cảm ơn anh đã đưa tôi tới bệnh viện..."

Sau khi tỉnh dậy, cô biết chắc chắn là anh đưa mình đến đây.

"Ăn sáng đi đã." Hoắc Trường Uyên không nói gì khác, chỉ nói: "Bị ốm rồi phải ăn nhiều thì mới mau khỏe lại được."

"Ừm..." Lâm Uyên Bạch gật đầu.

Cô chống tay lên cạnh giường để ngồi dậy, chiếc gối sau lưng đã được anh dựng lên, cô tựa vào.

Cô nhìn thấy Hoắc Trường Uyên kéo ghế ngồi ra trước, cầm thìa khuấy khuấy bát cháo cho nguội bớt, dáng vẻ như định bón cho cô.

Lâm Uyển Bạch vội vàng ra hiệu: "Tôi tự làm được mà!"

Cô không bị thương cánh tay, chỉ cảm sốt thông thường, hơn nữa giờ đã không sao rồi, hoàn toàn không cần chăm nom đến mức này.

"Há miệng!" Hoắc Trường Uyên không mảy may suy suyển.

"..." Lâm Uyển Bạch nhú mày.

Hoắc Trường Uyên nhượng mày, từ tốn nói: "Có cần tôi dùng cách khác để giúp em há miệng không?"

"..." Lâm Uyển Bạch hoảng loạn.

Gần như trong khoảnh khắc, cô lập tức hiểu được ý nghĩa câu nói của anh, không dám nhiều lời. Khi chiếc thìa được đưa tới, cô ngoan ngoãn há miệng, không dám phản bác câu gì nữa.

Là cháo trắng trộn lẫn giữa gạo xay nhuyễn và gạo vỡ, còn bỏ thêm ít rau, rất thanh đạm.

Hoắc Trường Uyên tay bê cháo, trước khi dứt thìa nào anh đều thổi thổi, rồi mới mớm cho cô.

Bây giờ không chỉ cô hộ lý kia, chính bản thân Lâm Uyển Bạch cũng cảm thấy thật mờ ám.

Khó khăn lắm mới ăn xong hết bát cháo, Lâm Uyển Bạch cảm giác hình như lại hơi sốt rồi.

Khung cảnh này quá quen thuộc, trước kia có một lần ngộ độc thức ăn anh cũng từng làm chuyện tương tự...

Lâm Uyên Bạch rút một tờ giấy muốn lau miệng nhưng Hoắc Trường Uyên nhanh hơn cô, ngón tay thô ráp đã chạm tới.

Cô muốn tránh thì đã bị anh nâng cằm lên.

Hoắc Trường Uyên lấy ngón tay lau đi vệt cháo nơi khóe miệng cô, lau sạch từng chút một.

Lâm Uyên Bạch cắn môi nhìn anh, không hiểu anh đang làm vậy là sao, lẽ nào chỉ vì anh hại cô nhập viện? Cô luôn có cảm giác sự mờ ám nào đó đang quán bện giữa hai người họ...

Lúc này, cửa phòng bị ai đó đẩy ra.

Người đi vào là một bác sỹ mặc đồ blouse trắng, nhưng có một đôi mắt hoa đào quen thuộc.

Sau khi nhìn thấy người quen, Lâm Uyên Bạch mỉm cười, ngay sau đó lại có phần kinh ngạc, bởi vì trong ấn tượng của cô, hình như chưa bao giờ nhìn thấy Tần Tư Niên rệu rã như vậy, sắc mặt cũng không tốt, dưới mắt còn là đôi quầng thâm đen xỉ, hơn nữa râu cũng không cạo...

Tần Tư Niên tươi cười lên tiếng: "Ban nãy đi làm tôi gặp Trường Uyên, mới biết cô đang nằm viện, thế nên qua đây thăm cô!"

"Tôi chỉ bị sốt thôi, không có gì đáng ngại..." Lâm Uyên Bạch trả lời.

"Vậy thì tốt!" Tần Tư Niên gật đầu.

"Bác sỹ Tần, cảm ơn anh qua thăm tôi." Lâm Uyên Bạch cảm kích.

"Đừng khách khí." Tần Tư Niên đáp lại, cuối cùng lại bất ngờ ngập ngừng gọi cô một tiếng: "Cô Lâm..."

"Vâng?" Lâm Uyên Bạch nghi hoặc.

Tần Tư Niên nhú mày, hỏi với giọng rất gấp: "Cá vàng thật sự định cùng cô qua Canada sao?"

"Anh biết rồi sao?" Lâm Uyên Bạch ngạc nhiên.

"Ừm." Tần Tư Niên gật đầu, đôi mắt hoa đào rất tối: "Hôm qua cô ấy hẹn gặp tôi và nói lời từ biệt!"

Lâm Uyên Bạch sửng sốt. Chẳng trách hôm qua về nhà không nhìn thấy Tang Hiểu Du, cô vô thức hỏi: "Vậy bác sỹ Tần, anh... không giữ cô ấy lại sao?"

Nghe xong, Tần Tư Niên im lặng.

Lát sau, anh ấy mới gượng cười: "Ha ha, cô ấy bảo tôi cho cô ấy tự do, đừng can dự vào cuộc sống và quyết định của cô ấy."

"..." Lâm Uyên Bạch mím môi, cũng không biết nên nói gì nữa.

Tần Tư Niên rõ ràng biết sự thật nhưng vẫn không cam tâm muốn xác nhận từ cô, cảm thấy mình nực cười vô cùng. Sau khi chinh đốn lại cảm xúc, anh ấy đút hai tay vào túi quần: "Cô Lâm, lát nữa tôi còn phải đi kiểm tra bệnh nhân, tôi về trước!"

Lâm Uyên Bạch gật đầu.

Hoắc Trường Uyên tiễn Tần Tư Niên ra ngoài, tiện thể đi làm thủ tục xuất viện, lát nữa chuyển xong một chai muối là cô có thể về nhà rồi.

"Trường Uyên, giờ cậu vẫn bình tĩnh vậy sao?" Dọc đường đi về phía thang máy, Tần Tư Niên trêu chọc: "Những lời vừa rồi chắc cậu cũng đã

nghe thấy, hơn nữa vé máy bay đã đặt rồi, ngày kia là cô ấy sẽ cùng Cá vàng ra đi, bây giờ cậu định thế nào?"

Sắc mặt Hoắc Trường Uyên không hề thay đổi, bờ môi hơi rướn lên, ánh mắt lóe sáng một sự chắc thắng.

"Tôi sẽ không buông tay."

Tần Tư Niên nghe xong, vô thức nhướn mày.

Hoắc Trường Uyên khế liếc: "Tư Niên, lẽ nào cậu đành lòng buông tay?"

Tần Tư Niên không lên tiếng, bàn tay bỏ trong túi áo blouse từ từ cuộn chặt lại, sau đó lại bất lực buông ra.

Một tiếng rưỡi đồng hồ sau, chiếc Bentley đen dừng lại trước tòa nhà chung cư.

Lúc ra khỏi bệnh viện, tài xế đã đợi sẵn trước cửa. Rõ ràng tối qua Hoắc Trường Uyên không lái xe. Bây giờ sau khi xe dừng, bóng hình cao lớn cùng cô đi thẳng vào trong thang máy, có vẻ như muốn thấy cô đi vào trong nhà mới được.

Thang máy nhanh chóng đi lên, mu bàn tay của Lâm Uyển Bạch vẫn còn mất kim.

Trong tầm mắt là khuôn mặt góc cạnh của Hoắc Trường Uyên.

Dọc đường về, anh không nói nhiều, Lâm Uyển Bạch vô thức thở dài trong im lặng, Tối qua nhắc đến đứa con e rằng trong lòng anh cũng không dễ chịu gì...

Dù sao đó cũng là sự tiếp nối cho sinh mệnh của anh.

"Ding!"

Cửa thang máy mở ra, Hoắc Trường Uyên đợi cô ra trước rồi mới ra.

Tới cửa nhà, Lâm Uyển Bạch rút chìa khóa mở cửa rồi quay lại: "Hoắc Trường Uyên, cảm ơn anh đã đưa tôi về..."

Khi chữ cuối cùng kết thúc, người đàn ông trước mặt bỗng nhiên dang rộng hai tay mình.

Lâm Uyển Bạch còn chưa kịp phản ứng lại đã bị anh cứ thế ôm trọn vào lòng. Là một cái ôm rất chặt. Cô bối rối đến mức có cảm giác một giây tiếp theo sẽ bị anh khảm vào lồng ngực rắn chắc ấy.

Lòng bàn tay dày dặn của anh chạm lên đầu cô rồi nhẹ nhàng vuốt ve.

Lâm Uyển Bạch giãy giụa, rồi cự quạ.

Hai tay cô buông thõng hai bên không có ích gì, cô hơi bực: "... Hoắc Trường Uyên!"

Hoắc Trường Uyên không hề làm gì, mà từ từ buông cô ra. Đối mặt với ánh mắt bực dọc và đôi mày nhíu lại của cô, anh một lần nữa giơ tay, vuốt lên đầu cô: "Tôi nhìn em đi vào!"

Lâm Uyển Bạch: "..."

Cô lùi về sau hai bước, sau khi chắc chắn mình đã vào khu vực an toàn, cô mím môi, đóng cửa lại.

Cô bò lên cửa nhìn ra ngoài qua mắt thần, bóng hình cao lớn đó dừng lại mấy giây rồi anh quay người, đút hai tay vào túi quần đi vào trong thang máy, biến mất sau thang máy.

Lâm Uyên Bạch càng lúc càng thấy khó hiểu, ngược mắt lên thì phát hiện Tang Hiểu Du đang đứng khoanh tay trước ngực, dựa vào khung cửa phòng ngủ.

Tang Hiểu Du giơ tay ra che kín hai mắt, ngữ khí trêu chọc: "À, mình không nhìn thấy gì cả đâu!"

"..." Lâm Uyên Bạch xấu hổ.

Lê dép đi vào trong, Tang Hiểu Du bám riết sau lưng cô, lắc đầu suốt, hỏi: "Tiểu Bạch, có phải cậu sắp đổi ý không đi nữa không?"

"Sao có chuyện có!" Lâm Uyên Bạch nhú mày.

"Vậy cậu và Hoắc tổng..." Tang Hiểu Du chỉ tay về phía cửa.

Lâm Uyên Bạch cắn môi, cô cũng chẳng hiểu Hoắc Trường Uyên có vấn đề gì.

Tối qua trước khi mất hoàn toàn ý thức, ánh mắt anh nhìn cô vẫn còn đầy hân học, chỉ hận không thể bóp nát cô. Thế mà chỉ sau một giấc ngủ trong bệnh viện, anh đã khác hẳn, như tối qua chỉ là cơn phát tác sau khi say, hơn nữa mọi hành vi và cử chỉ của anh cũng hơi kỳ lạ...

Lâm Uyên Bạch lắc đầu, cô nói: "Mình vẫn phải đi mà!"

...

Hôm sau, trong căn nhà chung cư mọi thứ đều tắt bật.

Trong phòng khách bày hai chiếc vali to tướng, bên trong là đồ đạc và quần áo sắp xếp ra.

Vé máy bay là chiều hôm sau, ra sân bay phải mất một thời gian nên hai người họ quyết định sắp xong hành lý từ hôm nay, tránh để ngày mai cuống quýt tất bật.

Tang Hiểu Du ngồi xổm ở đó, nhún vai cảm khái: "Cứ nghĩ sẽ nhiều đồ lắm, không ngờ tới lúc sắp xếp mới phát hiện, thật ra cũng có mang nhiều lắm đâu!"

"Đúng vậy!" Lâm Uyển Bạch đi qua vỗ vai cô ấy, giống hệt cô năm xưa.

Tang Hiểu Du kéo khóa vali lại, nghĩ ra chuyện gì bèn hỏi cô: "Tiểu Bạch, ngày mai chúng ta đi rồi, cậu không gặp tiểu thiếu gia lần nữa sao?"

"Thôi đi..." Lâm Uyển Bạch lắc đầu, cụp mắt xuống: "Như thế chỉ càng khiến thằng bé thêm đau lòng."

Nói thì nói như vậy nhưng cô vẫn đánh mắt vào trong bếp.

Do dự mấy giây, cô vẫn rút di động ra: "Alô, Hoắc Trường Uyên..."

~Hết chương 247~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 248

Trời mới nhá nhem tối, những ngọn đèn dưới tòa nhà chung cư đã dần dần sáng lên.

Lâm Uyên Bạch nhắm tính thời gian rồi tắt bếp, cho phần mỳ sôi sùng sục trong nồi bỏ vào hộp giữ nhiệt, đổ hết cả nước dùng ra không sót giọt nào.

Buổi chiều sau khi gọi điện thoại xong, cô liền ra siêu thị mua phần xương sườn tươi ngon để hầm nước dùng, lại thái rất nhiều miếng xúc xích nhỏ tạo hương vị thơm ngon và ngọt nước, bánh bao bao nhỏ chắc chắn sẽ rất thích.

Lâm Uyên Bạch vặn nắp hộp lại rồi bê ra bàn ăn chờ đợi.

"Cộc cộc cộc..."

Khi tiếng gõ cửa cuối cùng cũng vang lên, cô vội cầm hộp đứng lên, bò lên mắt thần nhìn ra ngoài.

Cánh cửa chống trộm được mở ra, bên ngoài quả nhiên là bóng dáng cao lớn của Hoắc Trường Uyên.

Có lẽ anh vừa làm việc xong trở về, vẫn mặc bộ vest đen, cà vạt còn thắt trên cổ. Nhưng có vẻ như trong quá trình lái xe đã bị anh giật ra, bây giờ trông nó hơi lỏng lẻo.

"Tôi nấu xong mỳ rồi, anh mang về cho Đậu Đậu đi!" Lâm Uyên Bạch chủ động nói.

Bánh bao nhỏ rất thích ăn mỳ cô nấu, đến cả cô cũng không lý giải được vì sao, có thể vì họ là bố con chẳng, đến một sở thích cũng tương đồng.

Trong điện thoại, cô đã nói với anh, trước khi đi muốn nấu thêm cho Đậu Đậu bát mỳ, hỏi anh tối nay có thời gian qua lấy không.

Khi đưa cho anh, Lâm Uyên Bạch bỗng cảm thấy đau lòng.

E rằng đây là lần cuối cô được nấu mỳ cho bánh bao nhỏ...

Có điều dù bao lưu luyến, cô cũng chẳng thể làm được gì, bởi vì đối với cuộc đời tương lai của bánh bao nhỏ, cô cũng chỉ được coi là một người qua đường, không thể bầu bạn vĩnh viễn. Sau này Hoắc Trường Uyên lấy Lục Tịnh Tuyết rồi, họ mới thật sự là người một nhà, cô không là gì cả...

"Được." Hoắc Trường Uyên đưa tay đón lấy.

Thật ra Lâm Uyên Bạch cũng có thể gọi điện thoại cho thím Lý nhưng cuối cùng cô vẫn chọn cách gọi cho anh, có thể vì cô cũng muốn trước khi ra đi được gặp anh lần cuối chẳng.

Thang máy sau lưng kêu lên một tiếng rồi từ từ mở ra.

Tang Hiểu Du xoay chìa khóa bước ra ngoài. Sau khi nhìn thấy cảnh tượng trước cửa, cô ấy khẽ kêu lên một tiếng: "Ày, có phải mình về không đúng lúc không?"

"À thì, mình mang đồ vào rồi vào phòng ngủ luôn đây, tuyệt đối không quấy rầy!"

Tang Hiểu Du nháy mắt ra hiệu nói xong lập tức chui tọt vào trong nhà. Lúc cô cúi xuống thay giày ngay trước cửa, khóa của chiếc túi xách chưa kịp kéo, một lọ thuốc nhỏ rơi ra từ bên trong, lăn thẳng ra ngoài.

Tang Hiểu Du muốn giờ tay lấy thật nhanh, không ngờ lọ thuốc lại trùng hợp rơi ngay xuống dưới chân Hoắc Trường Uyên.

Lúc này anh đã cúi người xuống, cầm lọ thuốc lên tay.

Anh lẳng lặng liếc nhìn rồi đưa trả lại: "Cô Tang, thuốc của cô sao?"

"À vâng... Cảm ơn anh!" Bấy giờ Tang Hiểu Du mới chợt tỉnh lại, vội vàng đón lấy.

Lâm Uyển Bạch đứng rất gần, lúc lọ thuốc rơi ra cô đã nhìn rất rõ ràng. Đó không phải loại thuốc bình thường, là thuốc dưỡng thai được kê đặc biệt cho Tang Hiểu Du. Nếu để Hoắc Trường Uyên phát hiện ra điều gì bất thường thì...

Liếc nhìn Tang Hiểu Du nét mặt đang căng thẳng, Lâm Uyển Bạch vội vàng lên tiếng: "À, Hoắc Trường Uyên, để tôi tiễn anh xuống nhà!"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên gật đầu.

Lâm Uyển Bạch vớ lấy chìa khóa, sau khi ra hiệu bằng ánh mắt cho Tang Hiểu Du thì lập tức đóng cửa lại.

Chẳng biết từ lúc nào thang máy đã chạy xuống tầng một, Lâm Uyển Bạch tiễn anh một mạch ra khỏi cửa tòa nhà.

Bên ngoài đèn đường sáng trưng. Gió đêm thổi tới, khi cô bước xuống bậc thềm cuối cùng thì một chất giọng trầm vang lên:

"Đứa bé đó..."

Bàn tay buông thõng của Lâm Uyên Bạch bất giác nắm chặt lại.

Những tưởng trong ánh mắt anh lại hiện lên nét phẫn nộ và căm hận như đêm mưa hôm trước, vậy mà không. Dưới ánh đèn, nó vẫn sâu hút tựa như có thể hút trái tim con người ta vào trong.

"Lần trước em nói, em muốn giữ nó lại, muốn chăm sóc nó khôn lớn, còn muốn nghe nó gọi tiếng "Mẹ", đúng không?"

"Ừm..." Lâm Uyên Bạch gật đầu.

Tuy rằng hôm đó nói tới cuối cùng cô ngắt lịm đi nhưng những lời từng nói cô đều nhớ rõ.

Hoắc Trường Uyên rướn môi, tiếp tục hỏi: "Thật ra em rất yêu nó, đúng không?"

"Ừm..." Lâm Uyên Bạch gật đầu lần nữa. Có điều giờ nói những điều này có ích gì đâu, cô đổi chủ đề: "Hoắc Trường Uyên, ngày mai tôi quay về Canada rồi."

"Ồ." Hoắc Trường Uyên đáp một tiếng mơ hồ.

Lâm Uyên Bạch không quá để ý, tiếp tục mím môi nói: "Có thể sau này sẽ không quay trở lại nữa, thế nên... Phiền anh giúp tôi nói lời tạm biệt với Đậu Đậu!"

Nghe xong, dưới ánh đèn, khóe miệng Hoắc Trường Uyên từ từ vẽ ra một đường cong rất khẽ.

"Uyên Uyên, có thể không cần nói đâu." Cả giọng anh dường như cũng mang theo ý cười.

Uyên Uyên?

Lâm Uyên Bạch giật mình.

Cô đang ngẩn người và hoảng loạn nhìn anh, bất ngờ vì sự thay đổi xung hô có phần đột ngột ấy, và cả nụ cười lan từ khóe môi tới đáy mắt kia.

Nuốt nước bọt, Lâm Uyên Bạch nắm chặt chìa khóa: "... Anh đi đường cẩn thận, tôi lên nhà đây!"

Cuối cùng giống như một sự trốn chạy, nói xong cô quay người, nội tâm vì quá hoảng loạn mà còn suýt vấp chân vào bậc cửa.

Hoắc Trường Uyên đứng nguyên tại chỗ, nhìn theo bóng cô, vẫn tỏ thái độ nhàn nhã.

Cho đến khi bóng hình cô biến mất khỏi tầm mắt, anh mới cảm hộp giữ nhiệt quay người đi.

Giống như lần trước, Hoắc Trường Uyên không vội về biệt thự mà lái xe tới một nhà hàng. Anh phanh xe lại, mở hộp ra, mùi mỳ thơm xực lên mũi.

Tới khi anh ăn xong, cũng đúng lúc di động đổ chuông.

Hoắc Trường Uyên liếc nhìn, đặt lên tai, bên trong vọng ra tiếng cung kính của Giang Phóng.

"Hoắc tổng!"

Âm thanh phía sau rất ồn ào, có người đang nói tiếng Anh, rõ ràng là chênh lệch múi giờ với bên này.

Hoắc Trường Uyên uống nốt hớp mỳ cuối cùng rồi đặt nắp lại, hỏi: "Điều tra sao rồi?"

"Hoắc tổng, giống như anh dự liệu!" Giang Phóng ngừng một chút rồi nói tiếp: "Bốn năm trước, chủ tịch Hoắc đúng là đã cử người sang New York theo dõi cô Lâm. Đợi tới khi cô ấy sinh xong thì mua chuộc bác sỹ, tráo đổi đứa bé ngay trên bàn mổ, lừa cô ấy là do sinh sớm khiến cuống rốn rụng sớm, thắt vào cổ đứa bé khiến nó chết ngạt nên không giữ được nó! Hơn nữa, chuyện này cô Lục cũng biết rõ sự tình!"

"Ừm, tôi biết rồi!" Hoắc Trường Uyên hạ thấp giọng.

Sau khi ngắt điện thoại xong, anh lạnh lùng nheo mắt lại, bên trong khí lạnh tỏa ra bốn phía.

Lại mười lăm phút nữa trôi qua, có người phục vụ chạy ra, đưa cho anh một chiếc hộp có món mỳ nóng hồi mới nấu. Có vẻ như đã có kinh nghiệm, họ không hỏi nhiều, chỉ một tay giao hộp, một tay nhận tiền.

Sau khi đón lấy, Hoắc Trường Uyên cứ cảm thấy mình còn bỏ sót điều gì đó.

Đột nhiên, anh nghĩ ra điều gì, một lần nữa rút di động ra, gọi vào một số điện thoại trong danh bạ.

Chuông kêu mấy hồi đầu kia mới bắt máy, giọng Tần Tư Niên nghe cực kỳ mệt mỏi: "Alô, mình vừa mổ xong, có chuyện gì nói nhanh đi, không thì mình cúp máy đi ngủ đây..."

Mười rưỡi sáng, Diệp Tu gõ cửa căn nhà chung cư.

"Chúng ta bay chuyến 13 giờ 45 phút chiều nay, bây giờ cố gắng tới sân bay trước trưa nay, tránh để việc check-in làm lỡ dở thời gian. Bữa trưa đến sân bay chúng ta sẽ ăn sau!" Diệp Tu mỉm cười nói về lịch trình của mình.

"Diệp Tu, vất vả cho anh rồi!" Lâm Uyên Bạch cảm kích.

Diệp Tu mỉm cười xua tay nói không cần, rồi bắt đầu giúp họ chuyển hành lý ra thang máy.

Lâm Uyên Bạch quay đầu nhìn Tang Hiểu Du vẫn đang đứng giữa phòng khách, bất giác tiến lên: "Cá nhỏ, cậu thật sự quyết định muốn đi cùng bọn mình sao?"

"Ừm, mình quyết định rồi." Tang Hiểu Du gật đầu.

"Thật ra nếu cậu có bất kỳ quyền luyện nào với nơi này, cũng có thể..."

Lâm Uyên Bạch ngập ngừng, thật ra cô không chỉ riêng mỗi căn nhà này, còn có Tần Tư Niên.

Tang Hiểu Du ngắt lời cô, giống như không muốn nghe nữa, cũng như sợ mình sẽ bị lay động, lắc đầu: "Tiểu Bạch, đừng khuyên mình nữa! Ý mình đã quyết, trước mắt vẫn nên rời xa nơi này là hơn. Chưa biết chừng ra nước ngoài, mình còn gặp được một anh Tây điển trai nào đó, và phát triển mùa xuân thứ hai! Nhưng mà, điều kiện tiên quyết anh ấy bắt buộc phải rất yêu con của mình!"

"Tiểu Bạch, thang máy đến rồi!" Diệp Tu đứng ngoài hét to.

Lâm Uyên Bạch nhún vai, tiến lên nắm tay bạn thân: "Chúng ta đi thôi!"

Khóa cửa lại, họ lần lượt đi vào thang máy.

...

Đồng thời lúc đó, trong biệt thự.

Thím Lý đang bận rộn trong bếp, cứ hai phút một lần lại ngó ra ngoài phòng khách.

Hôm nay Hoắc Dung mặc một bộ đồ đỏ, đi đi lại lại xung quanh bàn uống nước. Khi sắp đi tới vòng thứ một trăm, bà không nhịn được, một lần nữa nhìn về phía cháu trai: "Trường Uyên! Sao cháu vẫn còn ngồi đọc báo được thế! Cô phải nói với cháu bao nhiêu lần nữa? Chiều nay chuyến bay của Tiểu Bạch sẽ khởi hành đây!"

Hoắc Trường Uyên làm như không nghe thấy, bình thản lật tờ báo trong tay.

Hoắc Dung giơ tay lên giữ gáy, cảm giác huyết áp đang tăng rần rần.

Từ lúc Hoắc Trường Uyên ra nước ngoài, không biết dùng cách thức gì để nhớ lại mọi chuyện, nó liền nói với bà chuyện giữa nó và Tiểu Bạch không cần bà lo. Thế nên khoảng thời gian này, bà nhẫn nhịn không xuất hiện, để lại không gian riêng cho hai chúng nó.

Nhưng không ngờ, Tiểu Bạch vẫn cứ đi!

Sau khi biết thông tin này, Hoắc Dung lao thẳng tới đây, đáng ghét hơn là thằng cháu trai này không biết sốt ruột là gì.

"Trường Uyên, cháu nói câu gì đi chứ!" Hoắc Dung lại sốt ruột đi thêm một vòng nữa quanh bàn, cuối cùng giơ chân giẫm lên: "Hay là để cô ra trận cho, cô sẽ đưa Tiểu Bạch về! Haizz, mà cũng không được, cho dù có giữ được người thì cũng chẳng giữ được trái tim. Không thể giờ trò giam cầm như thời cũ được!"

Nói xong, Hoắc Dung lại tự phủ nhận chính mình, thở dài ngồi xuống sofa.

Bánh bao nhỏ ngồi bên cũng vì sốt sáng mà mặt nhăn tít lại, nghẹn ngào kêu lên: "Papa!"

Cuối cùng, Hoắc Trường Uyên cũng gấp tờ báo lại, ngược mắt nhìn cậu con trai sắp sụp đổ.

Bánh bao nhỏ trên người vẫn mặc nguyên đồ ngủ, mái đầu nắm hơi xoắn rồi bù như cỏ dại, khuôn mặt cũng chẳng ra sao, hai quầng mắt thâm xì, tối qua sau khi ăn món "mỳ Lâm Uyển Bạch nấu", nó hờn dỗi cả đêm không ngủ.

Hoắc Trường Uyên đặt tờ báo sang bên cạnh, lên tiếng: "Đậu Đậu, nếu con muốn Uyển Uyển, thì bây giờ phải để thím Lý đưa con lên gác ngủ."

"Không đâu!" Đậu Đậu bĩu môi.

"Khi nào con dậy, Uyển Uyển sẽ xuất hiện." Hoắc Trường Uyên từ tốn nói.

"Papa gạt con!" Bánh bao nhỏ bày ra vẻ không tin.

"Tin hay không tùy con!" Hoắc Trường Uyên nhún vai.

Hoắc Dung đứng bên thấy vậy, thở dài, đỡ dành giúp: "Đi ngủ thôi nào, Đậu Đậu!"

Bánh bao nhỏ nhìn papa của mình một lúc lâu, có vẻ như đang cân nhắc độ tin cậy trong lời nói, sau đó nó bò xuống ghế, nhúu mày nói một cách nghiêm túc: "Lừa bảo bảo là con cún!"

"Được." Hoắc Trường Uyên vui vẻ gật đầu.

Nghe thấy vậy, bánh bao nhỏ quay người chạy vào bếp tìm thím Lý, bảo bà đưa mình lên gác ngủ.

Hoắc Dung không nghĩ gì nhiều, chỉ nghĩ anh đang đồ dành con trai. Bà tiếp tục thở vắn than dài tiếc cho duyên phận sắp chấm dứt của Rau cải trắng và cháu trai mình thì bỗng nhiên Hoắc Trường Uyên ở phía đối diện đứng lên, đồng thời cầm chiếc áo vest vắt trên tay vịn lên.

Anh cúi đầu nhìn đồng hồ, mười hai giờ mười phút, lái xe ra sân bay mất một tiếng, vẫn đủ.

"Trường Uyên?" Hoắc Dung không hiểu.

"Cô à, cô cũng về khách sạn nghỉ ngơi đi ạ." Hoắc Trường Uyên vừa mặc áo vừa cười.

Hoắc Dung thấy anh nói xong đã sai bước đi ra phía cửa, quả thực không yên tâm bèn đuổi theo giơ tay chặn cửa xe lại: "Trường Uyên, rốt cuộc cháu định làm gì!"

"Đưa mẹ của con trai cháu trở về!" Hoắc Trường Uyên từ tốn đáp.

Hoắc Dung ngẩn người.

Nhìn con xe Land Rover lao vút ra khỏi sân, sau khi tỉnh ra, Hoắc Dung lập tức bật cười, mắng một câu: "Thằng nhóc thối này!"

Mọi người tìm một quán ăn ở sân bay, giải quyết xong bữa trưa rồi đi ký gửi hành lý, sau đó vào phòng đợi bay chờ đến giờ lên máy bay.

Lâm Uyên Bạch và Tang Hiểu Du không hẹn mà gặp đều nhìn ra ngoài cửa sổ. Từng chuyến bay liên tục cất cánh, trong lòng họ mang theo những tâm trạng khác nhau.

"Vẫn ổn chứ?" Lâm Uyên Bạch nắm chặt tay bạn.

"Yên tâm! Mình vẫn ổn!" Tang Hiểu Du mỉm cười.

Lâm Uyên Bạch nhìn đồng hồ: "Còn nửa tiếng nữa là đến giờ lên máy bay rồi."

"Ừm!" Tang Hiểu Du gật đầu, làm động tác hít sâu thở đều rồi kéo tay cô đặt lên ngực mình: "Tiểu Bạch, cậu đừng nói nữa. Mình chưa ra nước ngoài bao giờ, quả thật rất lo lắng, cậu xem tim mình đập này..."

"Tang Hiểu Du!"

Bất ngờ, có tiếng ai như đang nghiêng răng nghiêng lợi hét.

Lâm Uyên Bạch ngẩng đầu, nhìn thấy Tần Tư Niên trong bộ đồ phẫu thuật chẳng biết đã đứng trước mặt từ lúc nào, khí thế bùng bùng, túm chặt cánh tay Tang Hiểu Du.

Tang Hiểu Du kích động nhảy dựng lên: "Giật cả mình! Anh làm gì đấy!"

"Em hỏi anh làm gì hả?" Tần Tư Niên nhướn mắt nhìn cô ấy, cao giọng chất vấn: "Em định mang con anh chạy đi đâu?"

"Sao anh..." Tang Hiểu Du bàng hoàng.

Tần Tư Niên giơ nốt tay kia lên, khống chế cả hai cánh tay cô ấy, tức giận vô cùng: "Tang Hiểu Du, em mang thai con của anh, bây giờ còn muốn mang nó chạy trốn, em đừng hòng!"

Dứt lời, Tần Tư Niên lập tức kéo Tang Hiểu Du đi.

Dường như lại chợt nhớ ra điều gì, anh ấy liếc nhìn xuống cái bụng vẫn còn khá bằng phẳng của cô ấy, rồi cúi xuống bế bổng cô ấy lên.

"Này này..."

Tang Hiểu Du điên cuồng gào thét.

Tần Tư Niên coi như gió thoảng bên tai, sai bước đi ra, nhanh chóng biến mất dạng.

Lâm Uyên Bạch nuốt nước bọt, tình huống xảy ra quá đột ngột, mới đó giọng Tang Hiểu Du đã biến mất tăm, đến giờ cô vẫn còn chưa kịp hoàn hồn.

Tần Tư Niên đã biết chuyện đưa bé, dĩ nhiên không bao giờ để Tang Hiểu Du đi...

Bên cạnh, Diệp Tu bỗng nhiên huých tay vào cô: "Tiểu Bạch..."

"Dạ?" Lâm Uyên Bạch không hiểu.

Nhìn theo hướng Diệp Tu, cô sững người, đập vào tầm mắt là một ai đó cao lớn nổi bật.

Hoắc Trường Uyên?

Sao cả anh cũng đến vậy?

~Hết chương 248~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 249

Giữa đám đông, Hoắc Trường Uyên vẫn mặc bộ vest đen làm tôn lên dáng người cao ráo. Cho dù khung cảnh xung quanh hỗn tạp, dày đặc những người, anh vẫn luôn nổi bật.

Anh dứt một tay vào túi quần, đi thẳng về phía cô.

Không giống như sắp đi công tác, bước chân của anh trông rất nhàn nhã, hơn nữa tay phải không biết cầm theo cái gì, từ xa trông giống một túi tài liệu.

Lâm Uyển Bạch vừa ngồi xuống lại bất giác hoảng sợ đứng lên.

"Anh Hoắc!" Diệp Tu thay cô lên tiếng trước.

"Ừm!" Hoắc Trường Uyên khẽ gật đầu.

Lâm Uyển Bạch nắm chặt hộ chiếu và vé máy bay trong tay: "Hoắc Trường Uyên, anh... tới đây làm gì vậy?"

"Anh tới tiễn em." Hoắc Trường Uyên tỏ vẻ lười biếng.

"..." Lâm Uyển Bạch nhú mày.

Cô đã qua cửa kiểm tra an ninh, nơi này người nhà đi tiễn không được phép vào. Ban nãy khi Tần Tư Niên xuất hiện, trong túi anh ấy có vé máy bay, rõ ràng là mua gấp tại chỗ, vì không thể Tang Hiên Du và con của

mình đi thì cũng có thể hiểu được. Nhưng người này thì quả thực khiến người ta khó hiểu...

Hoắc Trường Uyên lại nhướn mày nói: "Tiện thể, có thứ này đưa cho em."

"Thứ gì vậy?" Lâm Uyển Bạch nghi hoặc.

Hoắc Trường Uyên giơ tay, đưa tập tài liệu bằng da bò cho cô.

"..." Lâm Uyển Bạch khó hiểu đón lấy.

Bên trong có vẻ đựng khá nhiều giấy tờ.

"Em xem đi, anh vào phòng vệ sinh hút điếu thuốc đợi em." Nói xong, Hoắc Trường Uyên thật sự quay người đi về phía nhà vệ sinh.

Lâm Uyển Bạch nhìn theo bóng lưng anh, rồi lại cúi đầu nhìn tập tài liệu trong tay.

Cô không hiểu rốt cuộc Hoắc Trường Uyên đang bày trò gì, sắc mặt do dự, không biết có nên mở ra xem không. Bỗng dưng, tim cô đập rất dồn dập, giống như trong này không đựng một thứ gì tầm thường vậy.

Diệp Tu đẩy gọng kính lên, cũng ngập ngừng một lúc, cuối cùng vẫn lên tiếng: "Tiểu Bạch, em vẫn nên xem là hơn, biết đâu là thứ gì quan trọng."

"Vâng..." Nghe vậy, Lâm Uyển Bạch gật đầu.

Kéo sợi dây màu trắng, cô từ từ cởi từng vòng, sau đó rút tập tài liệu bên trong.

Khi nhìn thấy dòng chữ "Giấy giám định quan hệ thân thích", cô kinh ngạc vô cùng. Tới khi lật đến trang cuối cùng, nhìn thấy dòng chữ ghi cô và bánh bao nhỏ có tỷ lệ là mẹ con lên đến 99%, một tiếng nổ ầm vang trong đầu cô, cô sững người đứng đực tại chỗ.

Cũng giống như Hoắc Trường Uyên lúc trước, cô đọc đi đọc lại nhiều lần.

Con người như sắp rớt ra ngoài, đầu ngón tay Lâm Uyển Bạch bắt đầu run rẩy, tựa như không còn nghe được gì, không còn nhìn được gì nữa.

Rốt cuộc chuyện này là sao...

Năm đó rõ ràng đứa bé cô sinh ra đã chết, hơn nữa bác sỹ còn bế nó tới trước mặt cô, cô từng ôm lấy nó...

Sao bánh bao nhỏ có thể...

Trong phòng vệ sinh nam, hút xong điếu thuốc, Hoắc Trường Uyên không vội ra ngoài ngay.

Anh đi tới trước gương, chỉnh sửa lại cổ áo sơ mi, rồi cuối cùng mới từ tốn đi ra.

Quả nhiên, bên ngoài là Lâm Uyển Bạch đang ôm ghì túi tài liệu trong lòng, đi đi lại lại trước phòng vệ sinh với nét mặt bàng hoàng, có phần bối rối.

"Khụ..." Hoắc Trường Uyên háng giọng.

Sau khi nghe thấy, Lâm Uyển Bạch lập tức lao tới như tên bắn: "Hoắc Trường Uyên, bản giám định huyết thống này rốt cuộc là sao!"

"Em đọc không hiểu?" Hoắc Trường Uyên hỏi ngược lại cô.

"Không phải!" Lâm Uyên Bạch sao có thể không hiểu. Khi lên tiếng, sự run rẩy đã tiết lộ cảm xúc trong lòng cô: "Tôi muốn hỏi anh, kết quả hiển thị trên này rốt cuộc là sao. Sao tôi và Đậu Đậu lại là mẹ con? Nó... là con của tôi?"

"Lẽ nào em nghĩ anh đang trêu chọc em?" Hoắc Trường Uyên vẫn trầm giọng hỏi ngược lại.

"Tôi..." Lâm Uyên Bạch há hốc miệng.

Hoắc Trường Uyên giật lại túi tài liệu trong tay cô, giọng cao: "Trong này không chỉ có giám định huyết thống, còn có cả giám định nước bọt, không lẽ em nghĩ anh nhầm chán tới mức đi làm giả?"

"..." Đầu óc Lâm Uyên Bạch đã hoàn toàn không thể tải nổi chuyện này.

Lúc này mỗi câu mỗi chữ anh nói đều đâm thẳng vào trái tim cô.

"Anh hiểu tâm trạng lúc này của em, anh cũng chỉ mới biết chuyện này chưa lâu. Cũng giống như em, anh cũng rất bất ngờ." Hoắc Trường Uyên như vừa thở dài, giọng nói dịu đi một chút, có điều một giây sau anh lại nghiêm nghị, giống như tuyên bố một sự thật không ai có thể phủ nhận: "Nhưng, đây chính là sự thật, Đậu Đậu và em là mẹ con!"

Lâm Uyên Bạch lùi sau nửa bước, suýt nữa không đứng vững nổi.

Cô phải dùng một lực rất mạnh để bầu vào đùi mình. Con đau đón ập tới khiến cô cảm nhận mọi bất ngờ này đều là sự thật.

Cô vẫn cảm thấy thật điên rồ. Rõ ràng đứa con mình sinh ra đã mất, mình còn tận mắt chứng kiến. Nhưng bây giờ tất cả những điều này đều không còn quan trọng, Đậu Đậu và cô là mẹ con, cô là mẹ ruột của Đậu Đậu...

Nếu sự thật này được xác nhận thì sự yêu quý và dựa dẫm vô điều kiện, không lý do của Đậu Đậu dành cho cô, bao gồm cả việc ngay từ đầu cô đã không kháng cự nổi thằng bé là đều có nguyên nhân, vì họ là mẹ con...

Hai chân Lâm Uyên Bạch mềm nhũn, cảm giác bắp chân bắt đầu run rẩy.

"Còn mười phút nữa là tới giờ em lên máy bay."

Hoắc Trường Uyên cúi đầu giơ tay lên, chấm ngón tay lên mặt đồng hồ nhắc nhở.

Lâm Uyên Bạch nuốt nước bọt, quay đầu lại như một cái máy. Bên kia Diệp Tu đã đứng lên, hơn nữa chỗ cửa vào cũng bắt đầu nhốn nháo người. Có người sốt ruột đã chạy ra xếp hàng sẵn từ giờ.

Hoắc Trường Uyên buông tay xuống, đút lại vào túi quần, nhìn cô chăm chú, giọng lại rất dịu dàng: "Bây giờ muốn quay về Canada hay ở lại đây với Đậu Đậu, em tự quyết định đi! Yên tâm, anh sẽ không can dự, cũng không cưỡng ép, dù quyết định của em là gì, anh đều tôn trọng!"

Cuối cùng, anh còn bày ra vẻ mặt chân thành.

"..." Lâm Uyên Bạch cắn môi, trước mắt như choáng váng.

Đây đâu phải là chuyện để cô lựa chọn, rõ ràng là ép cô phải lựa chọn...

Trước mặt cô một lần nữa hiện lên khuôn mặt đỏ hồng của bánh bao nhỏ, dáng vẻ mím môi vụng trộm cười với cô, rồi bên tai là âm thanh non nớt của nó gọi Uyên Uyên, Uyên Uyên...

Bất ngờ, Hoắc Trường Uyên quay người đi ra ngoài, chỉ để lại cho cô một bóng lưng rộng lớn.

Lâm Uyên Bạch hoảng hốt, thấy anh có vẻ định đi thật chứ không đùa, cô hoảng loạn vô cùng. Khi anh sải bước chân dài thứ hai, cô sốt sắng kêu lên: "Hoắc Trường Uyên!"

"Sao?" Hoắc Trường Uyên từ từ quay đầu lại.

"... Tôi không đi nữa!" Lâm Uyên Bạch cuộn chặt tay lại.

"Ồ." Hoắc Trường Uyên thể hiện một sự bình thản vô cùng, vẻ như đã biết rõ từ trước, đáy mắt lướt qua một tia sáng.

Hoắc Trường Uyên nhướn mày: "Em quyết định rồi sao?"

"Ừm." Lâm Uyên Bạch từ từ gật đầu.

Hoắc Trường Uyên cũng gật đầu, không quên khẽ rướn môi tỏ rõ thái độ: "Đây là sự lựa chọn của em, không ai cưỡng ép đâu."

"Phải..." Lâm Uyên Bạch cắn môi, nhìn thẳng vào mắt anh: "Hoắc Trường Uyên, tôi muốn gặp Đậu Đậu!"

"Thằng bé là con trai em, em muốn gặp nó dĩ nhiên là được." Hoắc Trường Uyên vui vẻ đáp.

Lâm Uyên Bạch quay đầu, nhìn lại về phía cửa ra tàu bay. Diệp Tu vẫn còn cầm vé máy bay đứng đó. Cô nói: "Phiền anh đợi tôi một chút..."

Hoắc Trường Uyên dứt hai tay vào túi quần, biểu hiện rất kiên nhẫn.

Lâm Uyên Bạch trở về trước mặt Diệp Tu, liêm liếm đôi môi đã khô cong, áy náy lên tiếng: "Diệp Tu, em xin lỗi, bây giờ em phải ở lại, hơn nữa buộc phải tới gặp Đậu Đậu, e là không thể cùng anh về Canada!"

"Được, anh hiểu mà." Diệp Tu mỉm cười dịu dàng.

Nét mặt anh ấy cũng không có quá nhiều bất ngờ, có vẻ như từ lúc nhìn thấy tờ giấy giám định kia, anh ấy đã hiểu ra mọi chuyện.

"Thật sự xin lỗi, nhưng... còn anh thì sao?" Lâm Uyên Bạch áy náy vô cùng.

Diệp Tu vốn đợi cô cùng bay về Canada, trước đó còn vì cô trì hoãn lịch trình, hơn nữa vé máy bay cũng do anh ấy đặt giúp. Ba người họ ra sân bay, Tang Hiểu Du bị Tần Tư Niên kéo về thì cũng thôi đi, giờ cả cô cũng định bùng, trong lòng cô không sao thoải mái được.

"Tiểu Bạch, không sao đâu!" Diệp Tu đẩy kính lên, vẫn luôn mỉm cười.

Hiểu được sự dữ dội dâng trào trong lòng cô lúc này, Diệp Tu tiến lên vỗ vai cô, khi buông tay xuống, cảm nhận được một ánh mắt lạnh lùng từ phía khác hướng tới, anh ấy thản nhiên như không thấy, dịu dàng nói:
"Không cần lo cho anh đâu, em đi với anh Hoắc đi!"

"Xong việc chưa?"

Một giọng nam trầm đột ngột vang lên.

Lâm Uyên Bạch quay qua, phát hiện Hoắc Trường Uyên đã đi theo cô tới đây từ lúc nào.

Diệp Tu thúc giục: "Đi đi!"

Lâm Uyên Bạch gật đầu rồi theo Hoắc Trường Uyên đi lấy lại hành lý rồi rời khỏi sân bay.

Chiếc Land Rover đi nhanh trên đường cao tốc, hai bên cửa sổ là vành đai ngăn cách lướt qua rất nhanh. Lâm Uyên Bạch ngồi trên ghế lái phụ,

sống lưng dán chặt sau ghế, trên đầu gối vẫn đặt bản giám định huyết thống kia.

Độc đường, cô sắp đọc thuộc lòng nội dung trong đó rồi.

Hoắc Trường Uyên liếc mắt nhìn, hừ một tiếng: "Nếu em vẫn còn ngờ vực, tới lúc đó có thể dẫn Đậu Đậu tới bệnh viện, làm lại giám định ADN!"

"Không phải!" Lâm Uyển Bạch lắc đầu, ánh mắt dừng lại trên tờ giấy trắng mực đen, giọng nói nếu nghe kỹ sẽ có một sự run rẩy nhẹ: "Chỉ là tôi cảm thấy không dám tin, không giống thật..."

Giấy giám định viết rất rõ ràng, hai phần, một phần nhóm máu và một phần dịch nước bọt.

Hơn nữa, không chỉ vậy, hơn nữa còn có cả tình hình ngày bánh bao nhỏ bị tai nạn. Vì trực hệ không nên truyền máu cho nhau, nên máu cần được qua xử lý đặc biệt, tất cả mọi thứ đều chứng minh họ là mẹ con.

Chỉ là suốt bốn năm qua, cô vẫn luôn nghĩ đứa bé đó đã chết rồi, không ngờ nó vẫn còn sống trên thế gian, làm thay đổi mọi nhận thức của cô, nên trong một thời gian ngắn cô vẫn chưa thể tiêu hóa ngay được, cảm thấy không chân thực, không dám tin tưởng...

Đột nhiên, bàn tay cô chợt ấm áp.

Lâm Uyển Bạch cúi đầu, liền nhìn thấy có một bàn tay lớn khác phủ lên trên.

Nhiệt độ khô nóng đang truyền tới, dường như muốn vỗ về cảm xúc của cô, nhưng lại khiến hô hấp của cô trong phút chốc trở nên rối loạn. Cô vội vàng rút tay về, đáp ứng: "... Hoắc Trường Uyên, anh lái xe cẩn thận đi!"

Phía sau đúng lúc này có xe vượt lên, để an toàn, Hoắc Trường Uyên cũng thu tay về, tập trung giữ vô lăng.

Lâm Uyên Bạch nhìn ra ngoài cửa xe, điều chỉnh hô hấp.

Không biết từ lúc nào, chiếc xe đã đi vào trung tâm thành phố, lái tới khu biệt thự gần bờ sông, sau đó dừng lại trong sân của một căn biệt thự.

Hoắc Trường Uyên rút chìa khóa xe ra. Lâm Uyên Bạch tháo dây an toàn, nghiêng đầu nhìn ra ngoài. Tuy đã không phải lần đầu tiên đến đây nhưng cô thấp thỏm hơn bất kỳ lần nào khác.

Hoắc Trường Uyên chú ý thấy tay cô khựng lại đặt trên cửa xe, sắc mặt bỗng nhiên trầm xuống: "Nếu bây giờ em hối hận, anh vẫn có thể đưa em quay lại sân bay."

"Tôi không..." Lâm Uyên Bạch lắc đầu.

Sao cô có thể hối hận. Chỉ là nghĩ tới mối quan hệ giữa mình và bánh bao nhỏ, cô bỗng nhiên rất căng thẳng mà thôi, tim đập rất dồn dập.

Lâm Uyên Bạch cũng không giải thích nhiều, hít sâu một hơi rồi đẩy cửa xe ra.

Cô đi theo Hoắc Trường Uyên vào trong biệt thự, bên trong có tiếng thím Lý vọng ra, nhìn thấy cô, bà vẫn nở nụ cười hiền hậu: "Cô Lâm đến rồi đấy à!"

Lâm Uyên Bạch gật đầu, cảm ơn rồi đón lấy dép lê.

Đi qua cửa chính, cô sốt sáng hỏi: "Hoắc Trường Uyên, Đậu Đậu đâu rồi?"

"Nó đang ngủ trên gác." Hoắc Trường Uyên hất cằm hướng lên trên, rồi lập tức nhíu mày, cố tình nói: "Tôi qua ăn mỳ của em xong, nó hờn dỗi suốt cả đêm không chịu ngủ, đến tận trưa nay bị anh ra lệnh mới miễn cưỡng đi ngủ."

Thím Lý đứng bên lắng nghe, có vẻ đúng là như vậy nhưng cũng có vẻ có chỗ nào sai sai.

Lâm Uyển Bạch càng nghe tới đoạn sau, càng cảm thấy khó chịu trong lòng.

Không đợi Hoắc Trường Uyên dẫn mình lên gác, cô đã chủ động rảo bước.

Trên tầng hai im phăng phắc, cánh cửa phòng thẳng bé khép hờ. Cô nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào trong, lập tức nhìn thấy bánh bao nhỏ nằm trên giường, mặc một bộ đồ ngủ màu xám, đang rất say giấc. Hai cánh tay giơ cao lên đầu như đầu hàng, cái miệng hơi há ra trông rất dễ thương.

Có điều lại gần nhìn, quả nhiên đã xuất hiện quầng thâm mắt.

Nghĩ tới những lời Hoắc Trường Uyên vừa nói bên dưới, Lâm Uyển Bạch thấy lòng chua xót vô cùng. Cô cẩn thận giơ tay nắm lấy tay bánh bao nhỏ. Xúc cảm mềm mại truyền tới, trước mắt cô bỗng có một tầng hơi nước dâng lên.

Đây là con của cô...

Nghĩ tới bốn năm chia cách, cô buồn đến muốn khóc.

"Uyển Uyển~"

Một giọng con nít vang lên, Lâm Uyển Bạch vội vàng gạt nước mắt.

Ngẩng đầu lên cô mới phát hiện hóa ra bánh bao nhỏ chỉ nói mơ, chột mồm cười. Có điều sau khi nghĩ đến chuyện trong mơ nó cũng gọi tên mình, sống mũi và hốc mắt của cô bỗng cay xè, cảm giác chua xót lại ập tới.

Lâm Uyên Bạch nhẹ nhàng ngồi lên giường, ôm bánh bao nhỏ vào lòng.

Có vẻ như người thấy mùi thơm của cô trong mơ, thằng bé lập tức xoay về phía cô, mặt đỏ hồng.

Trái tim Lâm Uyên Bạch mềm nhũn ra. Cô nhẹ nhàng vỗ về, trước kia cũng từng làm như vậy, nhưng tâm trạng lúc này hoàn toàn khác. Cô nhìn chằm chằm khuôn mặt trắng trẻo mịn màng của nó, như nhìn mãi vẫn không thấy đủ.

Cuối cùng, cô cúi đầu hôn nó.

Trước cửa phòng, bóng dáng cao lớn của Hoắc Trường Uyên dựa vào đó, đứng nhìn cảnh hai mẹ con ở bên nhau bằng khoảng cách không xa không gần, bờ môi nở một nụ cười nhẹ nhàng, lan tràn vào tận đáy mắt...

~Hết chương 249~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 250

Chập tối, hoàng hôn đẹp vô cùng.

Tầng hai yên ắng bỗng vang lên một tiếng "Két", một bóng hình bé nhỏ từ phòng ngủ đẩy cửa đi xuống.

Bánh bao nhỏ vẫn còn mặc nguyên đồ ngủ, chân loẹt quẹt dép lê, hai bàn tay mũm mĩm đang dụi dụi đôi mắt ngái ngủ. Rõ ràng nó vừa thức giấc, miệng đồng thời còn há to ngáp ngủ.

Quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, nó lập tức nhú mày.

Nó xỏ vội dép chạy xuống dưới nhà. Chú Lý đang đứng bên ngoài ban công cắt tia chậu cảnh. Thím Lý thì cầm giẻ lau chiếc bình hoa cổ. Bánh bao nhỏ nhìn thấy papa vắt chân ngồi trong phòng khách xem tivi, bỗng chốc phòng mang trọn má.

Hoắc Trường Uyên đã sớm nghe thấy tiếng chân con trai. Khi nó trừng mắt nhìn qua, anh đã ngược lên, gơ điều khiển chỉ vào trong bếp.

Bánh bao nhỏ nhìn theo, lập tức ngây người.

Một giây sau đó, nó lao vội vào trong bếp.

Rất nhiều ráng chiều hắt vào bếp, máy hút mùi đang kêu ro ro. Lâm Uyển Bạch đeo tạp dề đứng trước bếp ga, đang cúi đầu bận rộn. Hai chiếc nồi đều sôi sùng sục, khói bay nghi ngút.

"Uyển Uyển!"

Nghe thấy chất giọng non nớt, Lâm Uyển Bạch lập tức quay đầu.

Đầu gối ấm áp, cô vội đặt chiếc nôi trong tay xuống, lập tức ngồi xuống ôm chầm lấy bánh bao nhỏ, giọng dịu dàng như tan chảy: "Bảo bối, dậy rồi à? Sao không ngủ thêm lúc nữa?"

"Uyển Uyển, đúng là cô thật rồi!" Bánh bao nhỏ đáng yêu dụi mắt.

Nó vòng hai tay ôm chặt lấy cổ cô, sau khi chắc chắn là cô, bánh bao nhỏ kích động toét miệng: "Bảo bảo không nằm mơ!"

Papa thật sự không lừa người, sau khi tỉnh giấc đúng là đã nhìn thấy Uyển Uyển rồi!

Lâm Uyển Bạch bế bánh bao nhỏ đứng trước bếp, chỉ vào nôi và nói với nó: "Đương nhiên không phải mơ rồi. Mẹ* đang nấu mỳ cho con, còn làm rất nhiều món ngon khác. Con ngửi thử xem có thơm không?"

*Người Trung Quốc không phân xưng hô. Ở đây mình dịch Uyển xưng mẹ cho hợp tâm lý của Uyển, nhưng bánh bao nhỏ vẫn sẽ không biết.

"Thơm ạ~" Bánh bao nhỏ hít hà như con cún con.

"Bảo bối, con đói chưa?" Lâm Uyển Bạch đưa tay vuốt má bánh bao nhỏ, dịu giọng: "Đợt thêm chút nữa nhé, sẽ được ăn nhanh thôi!"

Bánh bao nhỏ gật đầu rồi nghi hoặc nghiêng đầu: "Vì sao lại gọi là bảo bối ạ?"

Trước kia toàn gọi tên của bảo bảo, sao bỗng dưng đổi xưng hô!

"Không thích sao?" Lâm Uyển Bạch vội hỏi.

"Thích ạ~" Bánh bao nhỏ cất giọng mềm oặt.

Lâm Uyên Bạch mỉm cười, thủ thỉ như nói chuyện với người yêu: "Đậu Đậu, sau này mẹ sẽ luôn gọi con là bảo bối, bởi vì con là báu vật duy nhất, cũng là báu vật mẹ yêu nhất đời này!"

Nói tới cuối cùng, vì quá xúc động, cô lại thom lên má nó.

Mặt bánh bao nhỏ lập tức đỏ bừng, xấu hổ nép vào lòng cô. Bảo bảo bây giờ lại càng thấy thích hơn!

Hơn mười phút sau, trên bàn ăn được bày ra sáu món mặn một món canh, món nào cũng do Lâm Uyên Bạch đích thân làm, hơn nữa toàn là mấy món cô học được trên mạng, đa số đều có vị ngọt và chua chua mà trẻ con hay thích.

Bánh bao nhỏ đã ngồi sẵn xuống bàn từ trước, mặt mũi hớn hở.

Cuối cùng khi cơm được xới ra, Hoắc Trường Uyên cũng đi vào phòng ăn, kéo chiếc ghế đối diện ra.

Đôi đũa trong tay Lâm Uyên Bạch suýt rơi xuống đất.

Không ngờ trong thời gian đó, Hoắc Trường Uyên đã kịp tắm rửa, hơn nữa bên dưới mặc một chiếc quần ngủ rộng rãi, chiếc áo phông bên trên cũng không cài cúc, lồng ngực hở ra đập thẳng vào mắt cô.

Nước rớt từ trên những lọn tóc của anh xuống, cơ bắp men xuống tận đường nhân ngư.

Lặng lẽ nuốt nước bọt, Lâm Uyên Bạch hoảng loạn quay đi, nghiêng đầu nhìn sang bánh bao nhỏ.

Suốt cả bữa cơm, cô đều bê bát đút: "Bảo bối, còn muốn ăn gì nữa?"

"Cá ạ!" Bánh bao nhỏ nói ngọt xót.

"Được, vậy chúng ta làm một miếng thịt bụng nào! Bảo bối há miệng!"

"A..."

Hình ảnh hai mẹ con cực kỳ ấm áp, thím Lý đi qua cũng cảm thấy thật khó tin.

Chỉ có một người rõ ràng không đồng tình, trầm giọng quát: "Nó sắp bốn tuổi rồi!"

Ý tứ quá lộ liễu, không còn ở tuổi cần dỗ khi ăn nữa, có thể tự cầm bát đũa ăn cơm rồi hoàn toàn không cần đút.

"Ừm, tôi biết..." Lâm Uyên Bạch gật đầu, quay mặt đi, nhưng vẫn tươi cười nhìn bánh bao nhỏ: "Bảo bối, chúng ta ăn ít rau xanh nhé? Vừa ăn rau vừa ăn thịt như thế mới cân bằng dinh dưỡng, con mới cao lớn lên được!"

"Vâng!" Bánh bao nhỏ gật đầu lia lịa.

Khóe miệng Hoắc Trường Uyên giật giật.

Thôi bỏ đi, hôm nay cô cũng vừa mới nhận con, không tính toán nữa!

Ăn xong bát cơm chất cao trước mặt, Hoắc Trường Uyên đặt đũa xuống, đứng lên. Có điều hai người một lớn một nhỏ ở đối diện không buồn để ý. Người lớn thì tràn ngập ánh sáng của tình mẹ, người nhỏ từ đầu tới cuối cứ cười ngây ngây ngô ngô.

Anh như hờn giận ai đó, dịch ghế ra, làm vang lên một âm thanh không hề nhỏ rồi sải bước đi ra phòng khách.

Sau đó đằng sau vẫn vang lên đoạn hội thoại ấm áp.

"Bảo bối, ăn thêm miếng nữa đi!"

"A!"

...

Hoắc Trường Uyên ngồi xuống ghế sofa, khi anh sắp ấn nút điều khiển thì cuối cùng trong phòng ăn cũng có tiếng động.

Bánh bao nhỏ bỗng nhiên lon ton chạy tới: "Papa~"

Hoắc Trường Uyên thản nhiên liếc qua: "Chuyện gì?"

"Uyển Uyển nói, tôi nay muốn ở lại ngủ cùng con!" Bánh bao nhỏ lộ ra biểu cảm xấu hổ lại có chút mừng thầm.

Lâm Uyển Bạch đi theo sau, thấy anh nhìn về phía mình bèn nói gấp: "Nếu anh không đồng ý, tôi cũng có thể đưa Đậu Đậu về chung cư..."

"Tai nào của em nghe thấy anh nói không đồng ý?" Hoắc Trường Uyên hừ lạnh.

Vậy tức là đồng ý rồi...

Lâm Uyển Bạch và bánh bao nhỏ đều mừng rỡ, rồi lập tức nắm tay nhau đi lên gác.

Hoắc Trường Uyên mấp máy môi định nói gì tiếp nhưng nhìn bóng một lớn một nhỏ hơn hờ đi lên, mặt anh đen hằm lại.

Trở về phòng, khác với lần trước đến đây, Lâm Uyển Bạch xem và sờ từng món đồ dùng cũng như đồ chơi của bánh bao nhỏ.

Khi ngoài trời tối hẳn xuống cũng đến giờ bánh bao nhỏ đi tắm.

Thím Lý đã chuẩn bị xong đồ đạc, bà nắm tay tiểu thiếu gia đi vào phòng tắm như mọi ngày, có điều vừa đặt bánh bao nhỏ xuống bồn tắm, đằng sau đã có tiếng bước chân vang lên, sau đó là một giọng nói dịu dàng và chờ đợi: "Thím Lý, để tôi cho!"

"Được thôi!" Thím Lý vui vẻ gật đầu.

Lâm Uyên Bạch cầm bông tắm làm tung bọt xà phòng trên người bánh bao nhỏ. Cô không bỏ qua bất cứ chỗ nào, ngay cả kẽ ngón chân cũng tỉ mỉ làm sạch.

Tắm xong, cô lại đánh răng cho nó, cuối cùng thay một bộ đồ ngủ sạch sẽ.

Chuyện gì cô cũng tự tay làm, cuối cùng cô bế bánh bao nhỏ lên giường. Lâm Uyên Bạch cầm máy sấy cầm điện: "Bảo bối, bây giờ chúng ta sấy tóc nhé!"

Sau khi bánh bao nhỏ tỉnh dậy, cô liên tục gọi bảo bối, khiến thằng bé nghe mà hạnh phúc tưởng chết.

Người cũng hạnh phúc như vậy là Lâm Uyên Bạch. Cô vượt qua từng lọn tóc rồi mới đặt máy sấy xuống.

Khi xong việc, giọng nói non nớt cũng vang lên.

"Uyên Uyên~"

Lâm Uyên Bạch cúi đầu, phát hiện tâm trạng bánh bao nhỏ có phần căng thẳng.

Lâm Uyên Bạch vội quan tâm hỏi: "Bảo bối, sao vậy?"

"Hôm nay Uyên Uyên đối xử với bảo bảo cực kỳ tốt!" Bánh bao nhỏ mím môi, biểu cảm như sắp "thất sủng", cả giọng cũng nghẹn ngào: "Uyên Uyên, có phải sau này cô không cần bảo bảo nữa không?"

Biểu hiện của Lâm Uyên Bạch tối nay quả thực rất rõ ràng.

Có thể vì nó đã thiếu hụt tình mẫu tử suốt bốn năm trời, cô chỉ hận không thể rút hết ruột gan ra.

Bây giờ nghe bánh bao nhỏ nói xong, cô cũng hoảng loạn theo: "Vì sao con lại nói vậy?"

Bánh bao nhỏ như một con cún bị bỏ rơi, đáng thương ngược lên nhìn cô, khuôn mặt ngây thơ nhăn tít lại: "Trên tivi có diễn đây ạ, có một chị gái bỗng dưng cực kỳ tốt với một anh trai sau đó thì bỏ mặc anh ấy luôn..."

Thím Lý đang dọn máy sấy chọt chọt dạ.

Chắc tại bình thường bà hay xem phim Hàn Quốc quá...

Lâm Uyên Bạch ôm chặt bánh bao nhỏ vào lòng: "Mẹ*... sẽ không bao giờ bỏ rơi con cũng sẽ không rời xa con!"

*Ở đây Uyên Bạch lỡ miệng xưng mẹ.

Thật ra tối nay có mấy lần cô buột miệng như vậy rồi.

Có điều bánh bao nhỏ hiện giờ còn nhỏ, rất nhiều chuyện cần thời gian để chấp nhận. Dẫu sao thì ban đầu mẹ con họ cũng không biết nhau, chỉ là tình mẫu tử bản năng khiến họ thu hút lẫn nhau.

Bây giờ một giây một phút Lâm Uyên Bạch cũng không muốn rời xa con trai.

Không, phải nói là muốn dính lấy nó suốt ngày, dính chặt luôn.

"Uyển Uyển không bay đi nữa ă?" Bánh bao nhỏ kích động.

"Không!" Lâm Uyển Bạch biết nó ám chỉ điều gì, mỉm cười gật đầu:
"Mẹ sẽ mãi mãi ở bên cạnh con, nhìn con trưởng thành!"

"Thật không ă?"

"Thật!"

Bánh bao nhỏ chui tọt vào lòng cô, vài giây sau nó lại thò đầu ra, chìa một ngón tay nhỏ ra ngoài: "Uyển Uyển, có thể ngoắc tay với bảo bảo không?"

"Được, ngoắc tay nào!" Lâm Uyển Bạch mỉm cười.

Ngón tay hai người quấn chặt vào nhau, sau đó họ cùng "đóng dấu".

Bánh bao nhỏ nhận được bảo đảm, nở nụ cười tươi như hoa, không ngừng cọ cọ vào lòng cô làm nũng.

"Mười giờ rồi, đến giờ đi ngủ!"

Bất ngờ, một giọng nói trầm vang lên.

Lâm Uyển Bạch ngẩng lên, nhìn thấy Hoắc Trường Uyên khoanh hai tay trước ngực đứng ngoài cửa, áo trên vẫn để mở cúc. Tuy tóc anh đã khô, hơn nữa cũng được cánh tay che đi không ít nhưng những cơ bắp rắn chắc vẫn rất nổi bật.

Cô liếm môi: "Ồ, tôi biết rồi..."

Hoắc Trường Uyên nheo mắt lại, nhìn chăm chăm hai mẹ con họ. Khi nhìn thấy cả khuôn mặt con trai đang áp sát vào vòm ngực cô, đôi đồng tử của anh như co lại, cơ hàm hai bên cũng căng cứng.

Anh bỗng dung nuốt nước bọt, bực dọc tắt đèn.

...

Hôm sau, mặt trời vừa lên.

Lâm Uyên Bạch dậy rất sớm, tắm rửa xong là xuống bếp chuẩn bị. Trước kia cô chỉ nấu mì và bữa trưa cho bánh bao nhỏ, hôm nay đặc biệt làm một bữa sáng kiểu Tây, không ngờ nó vẫn ăn rất ngon.

Tiếng hỏi han của thím Lý vang lên: "Hôm qua cậu không ngủ được sao?"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên giật giật khóe miệng.

Tối qua đúng là anh không ngủ ngon giấc. Chỉ cách một bức tường, sau khi tắt điện anh về phòng ngủ nằm. Trong phòng con hình như hai người họ không ngủ ngay, chốc chốc lại vọng tới tiếng cô thì thầm kể chuyện cổ tích, nó cứ len lỏi vào trái tim anh, chọc phá khiến anh không sao ngủ được.

Lâm Uyên Bạch ngược lên, nhìn thấy chiếc ghế đối diện bị kéo ra.

Rõ ràng anh đã tắm rửa xong thay quần áo, chiếc áo vest được vắt lên lưng ghế, còn vắt vẻo chiếc cà vạt. Nhưng khuôn mặt cương nghị có phần tiều tụy vì không được nghỉ ngơi, sắc mặt cũng không ổn lắm...

Cô tò mò hỏi một câu: "Anh lại mất ngủ à?"

"Uyển Uyển, bảo bảo muốn ăn bánh mỳ!" Lúc này bánh bao nhỏ lên tiếng.

Hoắc Trường Uyên nhìn cô rồi liếc con trai, hậm hực một tiếng.

Thấy anh không muốn để tâm tới mình, Lâm Uyển Bạch cũng không tự tìm chuyện mất mặt. Cô cầm miếng bánh mỳ vuông phết mứt rồi đưa cho bánh bao nhỏ.

Bánh bao nhỏ không chờ đợi được nữa, há miệng cắn cùi ăn say sưa.

Lâm Uyển Bạch vừa lau khóe miệng cho con trai vừa cười hỏi: "Bảo bối, ngon vậy sao?"

"Chỉ cần là món Uyển Uyển làm, bảo bảo đều thích ăn!" Bánh bao nhỏ nhét đầy bánh mỳ trong miệng nhưng cũng không ngăn nó nói lời ngọt ngào.

"Con thích là được!" Lâm Uyển Bạch rướn môi cười: "Bảo bối, vậy tối nay mẹ sẽ làm cho con món ngon hơn, thịt bò om và tôm rim, thêm một đĩa rau chân vịt xào lạc và một bát canh ngao nữa!"

Hoắc Trường Uyên vẫn nhìn bữa sáng không cảm xúc như hôm qua.

Lâm Uyển Bạch quay mặt về phía đối diện, ngáp ngừng lên tiếng: "Hoắc Trường Uyên, lát nữa ăn sáng xong tôi có chuyện muốn nói..."

"Ừm..." Hoắc Trường Uyên đáp khẽ.

Ăn sáng xong, hai người một trước một sau đi vào phòng sách.

Hoắc Trường Uyên vào trước, tới trước cửa sổ thì xoay người lại, dựa vào bậu cửa, lập tức ném món đồ trong tay lên sofa bên cạnh: "Em muốn nói chuyện gì?"

Lâm Uyển Bạch nhìn thẳng vào mắt anh, nhíu mày: "Có hai chuyện, nhưng đều liên quan tới Đậu Đậu..."

"Nói đi." Hoắc Trường Uyên dứt hai tay vào túi, không hề cảm thấy bất ngờ.

"Tôi muốn biết sự thật!" Lâm Uyển Bạch nói rõ ràng từng câu từng chữ, sau đó đứng thẳng lưng: "Đầu tiên, tôi không hề nghi ngờ tính chân thực của việc tôi và Đậu Đậu có quan hệ huyết thống. Có điều, bốn năm trước, đứa bé tôi sinh ra rõ ràng đã chết, hơn nữa tôi còn tận mắt chứng kiến. Vì sao Đậu Đậu lại bình an vô sự lớn lên bên cạnh anh? Hoắc Trường Uyên, tôi có quyền được biết!"

"Xin lỗi em." Hoắc Trường Uyên bất ngờ lên tiếng.

"..." Lâm Uyển Bạch sững người, không ngờ bỗng dưng vô duyên vô cớ nghe thấy anh xin lỗi.

"Tiếng xin lỗi này, anh thay bố nói với em." Ngữ khí của Hoắc Trường Uyên rất trầm: "Bốn năm trước, chính ông ấy sai người nắm bắt hành tung của em. Khi em sinh đã mua chuộc bác sỹ, tiến hành cái gọi là "Ly miêu đánh tráo thái tử". Năm đó anh gặp tai nạn, trong suốt bốn năm sau đó, ký ức luôn thiếu hụt, chuyện này anh cũng mới được biết."

Bây giờ nhớ kỹ lại, Lâm Uyển Bạch dường như mang máng nghĩ ra khi mình mang thai quả thực có mấy lần bắt gặp ai đó như theo dõi mình, có điều lúc đó không quá để tâm, cảm thấy vì đang mang thai nên quá nhạy cảm mà thôi, không ngờ...

Cô nắm chặt hai tay lại, từng khớp xương vì kích động mà đỏ rực lên: "Sao ông ta có thể làm vậy, thật sự quá đáng!"

Cốt nhục bị phân ly tròn bốn năm trời, quan trọng nhất là bốn năm qua cô phải ôm nỗi đau mất con...

"Phải." Hoắc Trường Uyên không có ý thoái thác hay biện bạch. Anh nhú mày rất sâu, ánh mắt tối đi: "Thế nên, anh mới thay ông ấy xin lỗi em, em không cần tha thứ."

"..." Lâm Uyên Bạch mím môi lại.

Cô biết, chuyện này không thể trách anh.

Vì năm đó anh gặp tai nạn, vẫn luôn mất trí nhớ. Hơn nữa Giang Phóng cũng từng nói với cô, lúc xảy ra tai nạn anh đang trên đường cao tốc, muốn ra sân bay tìm mình...

Lâm Uyên Bạch nhắm mắt lại, cố gắng ép bản thân phải bình tĩnh: "Tạm thời không nhắc đến nguyên nhân kết quả của sự việc thế nào. Hoắc Trường Uyên, tôi vẫn cảm ơn anh, cảm ơn anh nói rõ sự thật, để tôi biết Đậu Đậu là con mình!"

Tiếng cảm ơn này khiến Hoắc Trường Uyên chột dạ, dù sao anh cũng có mục đích của mình.

Anh giơ tay xoa cằm, thản nhiên chuyển chủ đề: "Chuyện còn lại là gì?"

Chuyện còn lại...

Lâm Uyên Bạch khẽ cắn môi, sau đó từ từ nói: "Tôi muốn được chăm sóc Đậu Đậu."

"Chăm sóc thế nào?" Hoắc Trường Uyên nhướng mày.

"Nếu có thể, tôi hy vọng chúng ta có thể chăm sóc luân phiên, anh thứ hai, thứ tư, thứ sáu, tôi thứ ba, thứ năm, thứ bảy. Nếu anh không chấp

nhận, anh chăm luôn cả Chủ Nhật!" Lâm Uyển Bạch nhìn anh, nói ra suy nghĩ của mình.

"Nói xong rồi?" Hoắc Trường Uyên nheo mắt lại.

"Nói xong rồi..." Lâm Uyển Bạch gật đầu.

Hoắc Trường Uyên đứng phắt dậy, từ từ đi về phía cô, cho đến khi dép lê chạm vào dép của cô mới cất giọng trầm trầm: "Lâm Uyển Bạch, em làm vậy là định giữ con bỏ bố sao?"

~Hết chương 250~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 251

Bỏ bố giữ con...

Lâm Uyển Bạch sững người.

Nhìn gương mặt sa sầm lại của anh, nhịp tim cô bỗng dưng đập nhanh hẳn lên.

Hoắc Trường Uyên nhìn cô từ trên xuống, nhìn đến mức cô sắp lão đảo chực rơi xuống anh mới lại nói: "Lâm Uyển Bạch, anh nhắc nhở em. Đậu Đậu cũng là con trai anh, hơn nữa anh cũng không định để Đậu Đậu sống một cuộc sống nay có bố mai có mẹ. Thế nên, chỉ có một cách hoàn hảo nhất."

"Cách gì?" Lâm Uyển Bạch vội hỏi.

"Em có thể ở lại đây." Hoắc Trường Uyên khẽ nhướn mày.

"... Ở lại đây?" Nghe tới câu cuối, Lâm Uyển Bạch kinh ngạc.

Tối qua cô chỉ đưa ra đề nghị muốn ngủ với Đậu Đậu một đêm, nhưng không hề nghĩ đến chuyện sẽ ở lại biệt thự này không đi...

"Lẽ nào em còn định quay về căn nhà chung cư đó?" Hoắc Trường Uyên hờ hững hỏi ngược lại. Khi cô còn chưa kịp lên tiếng trả lời, anh tốt bụng nhắc nhở: "Tư Niên đang ở đó chăm sóc cô bạn thân thai phụ của em, em chạy qua đó, định làm bóng đèn bao nhiêu Watt?"

"..." Lâm Uyên Bạch nhất thời á khẩu.

Cô suýt nữa thì quên mất, căn chung cư ấy là của Tần Tư Niên cho Tang Hiểu Du. Hôm qua Tần Tư Niên cướp Tang Hiểu Du từ sân bay về, đã biết chuyện về đứa con, bây giờ dĩ nhiên không dễ dàng buông tay. Cô quay về quả thật không tiện...

Lâm Uyên Bạch bỗng nhiên thấy đau đầu, cảm giác mình nhất thời không có chỗ dừng chân.

Hoắc Trường Uyên nói tiếp đúng lúc: "Tuy rằng căn biệt thự này không lớn lắm, nhưng không gian vẫn rất dư dả. Anh sẽ bảo thím Lý dọn một phòng cho khách, em ở tạm đây đi."

"Tôi..." Lâm Uyên Bạch nhú mày, định nói mình có thể qua ở khách sạn.

"Nếu em cảm thấy không tự tại, em cũng có thể trả ít tiền thuê nhà mang tính tượng trưng, như vậy được rồi chứ?" Hoắc Trường Uyên mỉm cười ngắt lời cô. Khi anh lên tiếng lần nữa, ngữ khí đã xen lẫn chút dụ dỗ: "Đậu Đậu nhất định sẽ rất vui, lẽ nào em không muốn ngày ngày mở mắt ra là được thấy ngay con trai?"

"Dĩ nhiên là tôi muốn!" Lâm Uyên Bạch gấp gáp tỏ ý.

Cô không chỉ muốn được ngày ngày mở mắt ra nhìn thấy con trai ngay, còn muốn từ từ bù đắp tất cả những gì đã bỏ lỡ suốt bốn năm qua, cùng nó ăn cơm, cùng nó ngủ, cùng từ từ khôn lớn trưởng thành...

"Vậy cứ quyết định thế đi." Hoắc Trường Uyên hạ thấp giọng.

Lâm Uyên Bạch mím môi lại, rõ ràng vẫn còn bứt rứt. Khuôn mặt cương nghị cúi thấp xuống, bỗng chốc gần cô trong gang tấc, hơi thở nam

tính phả tới. Cô quên cả lùi về phía sau, cứ đứng đực ra đó như một khúc gỗ.

Giương mắt nhìn anh càng lúc càng gần, sống mũi cao thẳng sắp chạm vào cô rồi...

Cô hoảng loạn nhắm mắt lại.

Vậy mà, lại không có nhiệt độ từ bờ môi mỏng truyền tới.

Hai tay cô căng thẳng nắm chặt lại. Lâm Uyển Bạch từ từ mở mắt ra, liền thấy Hoắc Trường Uyên đang nhìn mình nửa đùa nửa thật, rồi từ tốn nói một câu: "Ban nãy trên đầu em dính thứ gì đó."

"..." Lâm Uyển Bạch bỗng chốc đỏ bừng mặt.

Cô giơ tay sờ lên đầu, chẳng sờ được thứ gì, cô xấu hổ chỉ muốn tìm một cái lỗ để chui xuống.

Hoắc Trường Uyên bước vượt qua cô đi ra cửa phòng sách, rồi quay người lại nói: "Còn đứng ngây ra đó làm gì, cầm áo khoác qua đây giúp anh!"

"Ồ..." Lâm Uyển Bạch khẽ đáp.

Cô đi qua cầm chiếc áo vest trên sofa lên rồi đưa tới cho anh, hoàn toàn không ý thức được, biểu hiện của mình lúc này giống một người vợ hiền đến mức nào.

Hoắc Trường Uyên mặc áo vest lên người, chỉnh sửa lại vạt áo và cổ tay áo, đồng thời nói: "Hôm nay Giang Phóng bay từ Mỹ về, tới lúc đó cậu ấy sẽ lấy luôn cả hành lý ký gửi hôm qua của em về."

"Cảm ơn anh." Lâm Uyển Bạch gật đầu.

Trước khi đi ra khỏi phòng, Hoắc Trường Uyên buông một câu: "Tối nay anh về ăn cơm."

Lâm Uyên Bạch đứng trước cửa, căn môi nhìn theo bóng lưng anh mỗi lúc một xa, rồi biến mất ở cuối cầu thang.

Cô cứ thế vô duyên vô cớ ở lại đây thật sao?

Sao lại có cảm giác như đã về chung nhà vậy...

Bánh bao nhỏ chạy rầm rầm từ trên tầng xuống, làm rối suy nghĩ của cô. Đầu óc đã bị gương mặt trắng trẻo và đôi mắt tròn xoe của nó chiếm trọn.

Suốt cả ngày trời, Lâm Uyên Bạch đều ở bên con trai không rời nửa bước.

Đến tận chiều, bánh bao nhỏ ngủ rồi, cô mới khẽ khàng rời khỏi phòng con. Vì sáng nay đã hứa với thằng bé tối sẽ nấu rất nhiều món, cộng thêm câu hẹn tối nay về ăn cơm của Hoắc Trường Uyên, thức ăn không đủ, cô định ra siêu thị.

Dù sao giờ cô cũng coi như sống tạm ở đây, nấu cơm là chuyện nên làm.

Chú Lý lái xe đưa cô tới siêu thị. Vì sợ hơi lâu nên cô bảo ông về trước. Chú Lý dặn đi dặn lại nhiều lần, bảo cô khi nào xong thì gọi điện trước báo cho ông, đến khi cô gật đầu ông mới ra về.

Trong siêu thị rất đông người, cũng có rất nhiều hoạt động khuyến mại. Lâm Uyên Bạch đi lòng vòng trong đó gần hai tiếng đồng hồ.

Khi chuẩn bị xếp hàng thanh toán, cô theo lời hẹn gọi điện thoại cho chú Lý.

Hàng xếp rất dài, phải rất lâu mới tới lượt Lâm Uyên Bạch. Cô lần lượt đặt hết những đồ trong xe đẩy lên băng chuyền để quét mã thanh toán rồi lại xếp vào trong túi xách. Khi chuẩn bị xách lên thì bỗng có một bàn tay lớn vươn ra.

Giây phút ngón tay chạm nhau, cảm giác thô ráp quen thuộc ập tới.

Lâm Uyên Bạch kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn người đàn ông như từ trên trời rớt xuống: "Hoắc Trường Uyên? Sao lại là anh, ban nãy tôi rõ ràng gọi cho chú Lý mà..."

"Anh tan làm tiện đường qua thôi." Hoắc Trường Uyên mỉm cười, coi như giải thích.

Sau đó anh xách cả hai túi đồ lên rồi quay đầu nhìn cô: "Còn chưa đi?"

Lâm Uyên Bạch thấy vậy đành chạy bước nhỏ theo anh.

Cô mua không ít đồ, tất cả đều nằm trong tay anh, nặng trình trịch, nhìn bắp tay của anh thì độ nặng càng rõ ràng hơn. Tay anh như sắt đá, chốc chốc anh lại xách cao lên.

Bỗng nhiên, Hoắc Trường Uyên dừng bước.

Lâm Uyên Bạch bất giác quay đầu, nghi hoặc nhìn anh: "Sao vậy?"

"Nhìn có vẻ ngon đấy." Anh liếc cô và nói.

Hướng về phía thang máy có rất nhiều thương hiệu độc lập dựng quầy hàng, gần như mỗi cửa hàng đều có nhân viên đứng ngoài chào mời, bên một chiếc khay nhỏ, trên khay là mấy món đồ ăn thử hoặc uống thử.

Còn lúc này, Hoắc Trường Uyên đã đứng trước một quầy hàng.

Lâm Uyển Bạch nhíu mày, không suy nghĩ gì đã buột miệng: "Chẳng phải anh thích uống café hơn, không hứng thú mấy với trà ư..."

Thấy ánh mắt anh đột nhiên tối đi, cô mới ý thức được mình vừa nói gì.

Suýt nữa cắn đứt lưỡi, Lâm Uyển Bạch gượng gạo quay đi nơi khác, cố gắng che giấu.

"Có thể mang về tặng khách hàng." Hoắc Trường Uyên nhướn mày, không hề vạch trần.

Lúc này nhân viên chào hàng đi tới, đưa ly nhỏ trong khay cho cô: "Chị à, chỗ này được thưởng thức miễn phí, chị nếm thử lá trà của bọn em đi, đều là sản phẩm mới năm nay! Ly này là lá trà Lục An, không những có thể giải khát mùa hè, còn giúp thanh tâm sáng mắt, nâng cao tinh thần nữa!"

Thịnh tình khó khước từ, Lâm Uyển Bạch đành nhận lấy.

Cô không nghiên cứu nhiều về trà nhưng khi uống thấy trà này không quá nồng, có điều một lúc sau lại muốn uống tiếp.

"Anh cũng nếm thử đi ạ?" Người nhân viên nhìn về phía Hoắc Trường Uyên.

"Được." Anh khẽ rướn khóe môi.

Sau đó hai người họ không hẹn mà gặp đều nhìn về phía Lâm Uyển Bạch, người nhân viên cũng chìa khay trà về phía cô.

Lâm Uyển Bạch cúi đầu nhìn hai tay xách đồ đã quá bận của anh, đành bấm bụng cầm một tách trà lên, rồi đi tới trước mặt Hoắc Trường Uyên.

Dưới cái nhìn nhiệt thành của người nhân viên, cô đưa tách trà lên môi anh.

Hoắc Trường Uyên có vẻ như nghiêm túc nhấm nháp, tốc độ rất chậm.

Khi anh đã uống hết cốc trà, cánh tay Lâm Uyển Bạch cũng ê ẩm.

"Mùi vị không tệ, giúp chúng tôi gói hai hộp." Hoắc Trường Uyên đưa ra đánh giá.

Người nhân viên lập tức kích động, nhiệt tình nói: "Được thưa anh! Phiền anh qua bên này thanh toán!"

Hoắc Trường Uyên đứng trước quầy thu ngân. Người nhân viên giúp anh gói trà còn không quên chức trách của mình, tiếp tục hớn hờ nói: "Anh à, ban nãy em thích vợ anh rất thích loại trà Lục An này, anh có muốn lấy thêm mấy hộp về uống không?"

Vợ?

Hoắc Trường Uyên nhướng mày, trịnh trọng nói: "Cho tôi mười hộp."

Đi thang máy xuống tầng B3, hai người họ men theo khu A đi sang khu B rồi lại đi khoảng hai ba mét nữa, Lâm Uyển Bạch không nhận được nữa, lên tiếng hỏi: "Hoắc Trường Uyên, anh không nhớ mình đậu xe ở đâu sao?"

"Lúc xuống xe không chú ý." Hoắc Trường Uyên nhú mày, có vẻ rất phiền não.

"..." Lâm Uyển Bạch câm nín.

"Lấy chìa khóa xe mở khóa có lẽ sẽ dễ tìm hơn."

"Ừm." Cô gật đầu tán đồng.

Hoắc Trường Uyên nhìn cô: "Giúp anh."

Giống như lúc nãy trước quầy trà, hai tách anh xách cả hai, cộng thêm túi trà vừa mua, một hộp cũng không chia cho cô, thế nên không rảnh tay để lấy chìa khóa.

"Ồ..." Lâm Uyển Bạch lại gật đầu rồi hỏi: "Anh để chìa khóa xe ở đâu?"

"Trong túi quần." Hoắc Trường Uyên trả lời.

Lâm Uyển Bạch liếm khóe môi, chần chừ sát lại gần anh.

Khác với ban nãy, tay cô phải xuyên qua mép quần Âu, thò sâu vào trong túi quần của anh. Cho dù qua một lớp vải, cô cũng cẩn thận hết sức để không chạm vào cơ thể anh, nhưng ngón tay vẫn vô tình cọ qua.

Giống với da thịt sắt đá trên bắp tay, đùi anh cũng cứng vô cùng.

Lâm Uyển Bạch lần sờ một lúc rồi cắn môi: "Bên này hình như không có..."

"Có thể ở bên kia chẳng." Hoắc Trường Uyên nuốt nước bọt.

"Ồ." Lâm Uyển Bạch khẽ đáp.

Cô đành vòng sang bên kia qua lưng anh, lặp lại động tác vừa rồi. Có điều sau khi thò vào, hình như cô vẫn không sờ thấy chìa khóa xe, hơn nữa còn chẳng có gì hết, cô suýt nữa chọc thủng túi quần.

Trên đỉnh đầu vọng lên giọng nói trầm thấp của Hoắc Trường Uyên, trầm đến khản đặc: "Nếu em còn tiếp tục sờ, anh không nhịn được nữa đâu."

Động tác của Lâm Uyển Bạch khựng lại.

Cô ngẩng đầu, quả nhiên nhìn thấy dưới không gian có phần tối tăm của bãi đậu xe, đôi mắt thâm trầm đó đã bùng lên ngọn lửa dữ dội, hơn nữa cơ thể rắn chắc cũng đã đẩy lên sự thay đổi rõ ràng.

Ngay cả hơi thở dường như cũng thô và nặng hơn.

Lâm Uyển Bạch đỏ mặt tía tai rút tay về sau lưng, giọng nói cũng run rẩy: "Túi bên này cũng không có. Hoắc Trường Uyên, rốt cuộc anh để đâu..."

"À..." Hoắc Trường Uyên trầm ngâm, làm như chợt nhớ ra: "Anh quên mất, để trong túi áo."

"..." Lâm Uyển Bạch bậm môi lại.

Hít một hơi sâu, cô thò tay vào túi áo khoác của anh, cảm giác cứng rắn bỗng chốc ập tới.

Cầm được chìa khóa xe, cô nghiêng răng, nghi ngờ anh cố tình bày trò...

Dọc đường, anh ấn chìa khóa hai lần, từ góc nghiêng bốn mươi lăm độ vang lên tiếng kêu, chiếc Land Rover đứng chình ình ở đó.

Cả đường về, Lâm Uyển Bạch đều quay đầu ra nhìn ngoài cửa sổ. Ráng chiều hắt vào qua cửa mui xe, màu đỏ trên gương mặt cô mãi vẫn chưa tan đi hết. Khi cuộn ngón tay lại, cô vẫn cảm nhận được xúc cảm như truyền tới từ chân anh.

Cuối cùng chiếc xe cũng đánh lái vào trong sân. Cô lẳng lặng tháo dây an toàn, bây giờ chỉ muốn cầm đầu chui thẳng vào bếp.

Hoắc Trường Uyên cũng cởi dây an toàn bước xuống xe, vòng ra phía sau lấy túi đồ. Có thể vì lúc xuống vật áo quẹt qua vô lăng, làm rơi chiếc di động trong túi áo ra ghế xe.

Lâm Uyên Bạch nhìn thấy bèn giúp anh cầm lên.

Có điều cô không cẩn thận chạm tay vào nút âm lượng, màn hình sáng lên, cô bất giác sững người tại chỗ.

Hình nền điện thoại hóa ra là một bức ảnh chụp chung, khuôn mặt cô nghiễm nhiên xuất hiện trên đó.

Là bức ảnh lần trước ở thảo cầm viên. Cô bế bánh bao nhỏ trong lòng, còn giây phút người kia bấm máy, Hoắc Trường Uyên đã lẳng lẳng khoác tay lên vai cô. Cơ thể cô còn cứng đờ rõ ràng, mặt rất đỏ.

Bức ảnh này trong di động của cô cũng có, có mấy lần cô định xóa đi nhưng cuối cùng vẫn giữ. Thế mà anh lấy làm hình nền điện thoại...

Lúc ấy, bóng ục ịch của thím Lý đã chạy từ trong nhà ra đón, giúp anh cầm đồ vào trong biệt thự.

Lâm Uyên Bạch đóng cửa xe lại, đi tới trước mặt anh: "Hoắc Trường Uyên, di động của anh rơi này..."

"Ừm." Hoắc Trường Uyên tiện tay đút vào túi.

Lâm Uyên Bạch đi theo phía sau, ngẩn ngơ nhìn bóng lưng cao lớn của anh.

Cô nuốt nước bọt, cả nhịp tim và hơi thở đều rối loạn.

Ăn tối xong, Lâm Uyên Bạch được bánh bao nhỏ nắm tay kéo vào phòng. Nhưng cô vừa bước chân vào, cánh cửa bên cạnh bỗng bị đẩy ra.

Hoắc Trường Uyên hông đeo khăn tắm, mặt thối hoắc đứng đó: "Chẳng phải thím Lý thu dọn phòng cho em rồi sao?"

"Đúng vậy..." Lâm Uyên Bạch gật đầu.

Không đợi cô nói tiếp, bánh bao nhỏ đã cất giọng non nớt nói thay:
"Uyên Uyên tối nay vẫn ngủ với bảo bảo~"

Cánh cửa phòng ngủ vừa mở ra bị đóng sầm lại.

Đề lại một lớn một nhỏ ngơ ngác nhìn nhau. Bánh bao nhỏ kéo tay cô, mặt ngọt ngào: "Uyên Uyên, chúng ta đi ngủ thôi!"

"Được!" Lâm Uyên Bạch dịu giọng.

Trước khi đóng cửa, cô lại vô thức nhìn về phía cánh cửa phòng ngủ ấy.

Hình như cô vừa đọc được sự ghen tỵ trên nét mặt Hoắc Trường Uyên, không lẽ cô nhìn nhầm?

~Hết chương 251~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 252

Chập tối.

Bánh bao nhỏ đang ngồi ngoài phòng khách cầm cúi vẽ tranh rồi lon ton chạy tới trước mặt Lâm Uyên Bạch, xoa xoa cái bụng của mình: "Uyên Uyên, còn bao lâu nữa ạ?"

"Đợi thêm khoảng mười phút là có thể ăn cơm rồi!" Lâm Uyên Bạch mỉm cười.

"Vâng!" Bánh bao nhỏ gật đầu rồi lại chạy về cầm bút sáp lên.

Lâm Uyên Bạch ngẩng đầu lên nhìn đồng hồ trên tường. Cô dùng lửa nhỏ hầm canh chim bồ câu, đợi lâu một chút sẽ càng ngon hơn. Hơn nữa Hoắc Trường Uyên cũng chưa tan ca, sáng nay trước khi đi làm anh có dặn là sẽ về ăn cơm.

Đang mãi nghĩ thì bên ngoài chợt vọng vào tiếng động cơ xe.

Lâm Uyên Bạch nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy chiếc Land Rover màu trắng đánh lái vào sân. Ngay sau đó cửa xe bật mở, một bóng dáng cao lớn bước xuống.

Có điều bên ngoài sân lúc này cũng có một chiếc xe hạng sang khác dừng ngay phía sau.

Chiếc xe ấy không xa lạ gì với Lâm Uyên Bạch.

Người tài xế phía trước chạy xuống, cung kính kéo cửa xe phía sau ra, quả nhiên một bóng dáng cao ráo bước xuống.

Hoắc Trường Uyên nghe thấy xong cũng dừng chân nhìn qua.

Lục Tịnh Tuyết cười tươi, trong đôi mắt xinh đẹp dường như chỉ có mình Hoắc Trường Uyên. Cô ta rảo bước đi thẳng về phía anh, dịu dàng gọi: "Trường Uyên!"

"Sunny, cô tới đây làm gì?" Hoắc Trường Uyên lập tức chau mày.

"Trường Uyên, đừng như vậy được không?" Biểu cảm của Lục Tịnh Tuyết rất ấm ức: "Em chỉ muốn qua thăm anh, tiện thể xin lỗi anh. Bốn năm qua, không phải em cố tình giấu anh chuyện thân thể của Đậu Đậu, cũng không cố tình cùng bác Hoắc che giấu anh. Chỉ là mọi người cảm thấy như vậy mới tốt cho anh, hơn nữa em cũng không biết nên nói thế nào, cứ nghĩ anh sẽ không bao giờ nhớ lại nữa!"

"Haha..." Hoắc Trường Uyên cười khẩy.

Thấy vậy, Lục Tịnh Tuyết biết chùng biết mực, chuyển chủ đề: "Trường Uyên, chắc là anh vừa mới tan làm? Bác trai có gọi điện thoại cho em, chúng ta cùng qua đó ăn cơm được không?"

"Xin lỗi." Hoắc Trường Uyên hờ hững đáp.

Sau khi bị từ chối, Lục Tịnh Tuyết đánh mắt nhìn biệt thự, đành lùi bước, cố gắng dịu giọng: "Trường Uyên, vậy anh cũng không mời em vào trong ngôi sao? Lâu lắm rồi em không được nhìn thấy Đậu Đậu rồi, cũng rất nhớ nó..."

"Sunny."

Hoắc Trường Uyên bỗng nhiên lạnh lùng hừ một tiếng.

Lục Tịnh Tuyết vô thức cảm thấy một luồng lạnh lẽo, nhất là khi anh nheo mắt lại, sau đó cô ta nghe thấy anh lên tiếng cảnh cáo: "Lần trước tôi đã nói rất rõ ràng với cô rồi, mong cô đừng xuất hiện trước mặt Đậu Đậu nữa."

"Trường Uyên, anh vẫn không định tha thứ cho em sao?" Lục Tịnh Tuyết chớp chớp mắt, hốc mắt chột đỏ ửng.

Sự lạnh nhạt trên khuôn mặt Hoắc Trường Uyên không hề giảm bớt, anh lạnh lùng liếc chiếc ô tô sang trọng bên ngoài: "Bảo tài xế của cô lái xe đi đi, đừng chắn trước cổng, lát nữa chú Lý không vào được."

Lệnh đuổi khách này đã quá rõ ràng.

Dứt lời, Hoắc Trường Uyên quay đi, không muốn tiếp tục lãng phí thời gian thêm nữa.

"Trường Uyên..."

Có điều vừa sải bước chân, cánh tay bỗng bị Lục Tịnh Tuyết giữ lại từ phía sau.

Khi Hoắc Trường Uyên quay lại lần nữa, tầm mắt vừa hay liếc qua một bóng dáng thanh mảnh đứng bên cửa sổ sát sàn. Có vẻ như thấy bị phát hiện, người đó hoang mang trốn sang bên cạnh rèm cửa, nhưng bóng vẫn hất nghiêng lên sofa.

Khẽ nhú mào, anh quay đầu hất tay Lục Tịnh Tuyết ra, không chút thương hoa tiếc ngọc, sau đó không nói một câu, sải bước đi vào trong biệt thự.

Lục Tịnh Tuyết bị hất, loạng choạng lùi ra sau mấy bước rồi mới miễn cưỡng đứng vững.

Nhìn theo bóng lưng lạnh lùng của anh, sắc mặt cô ta không kiểm soát được độ khó coi, cô ta cắn răng nhìn về phía cửa sổ sát sàn!

Bóng hình vừa lướt qua cô ta không nhìn sai được!

Là Lâm Uyển Bạch!

Trước đó cô ta đã sai người đi điều tra, biết Lâm Uyển Bạch sắp về Canada. Hơn nửa ngày Lâm Uyển Bạch xuất phát, cô ta còn đặc biệt sai tài xế qua, tận mắt chứng kiến Lâm Uyển Bạch đi lên đường cao tốc. Vậy mà vẫn chưa đi, còn đường hoàng xuất hiện trong biệt thự...

Giây phút quay người lại, trong đôi mắt xinh đẹp của Lục Tịnh Tuyết trào ra chỉ toàn đổ kỵ.

Sau khi thay giày, Hoắc Trường Uyên xuyên thẳng qua cửa chính đi vào phòng khách, quả nhiên nhìn thấy Lâm Uyển Bạch ngồi trên sofa với nét mặt không mấy tự nhiên. Anh nhíu mày: "Lén la lén lút làm gì vậy!"

"Ai lén la lén lút chứ..." Lâm Uyển Bạch đáp ứng.

Đến tận khi nhìn thấy Lục Tịnh Tuyết ngồi lên xe, cô mới đi ra khỏi rèm cửa.

Trong lòng trào dâng một sự bí bách, cô nói nhanh một câu: "Có lẽ ăn cơm được rồi, tôi vào bếp xem một chút!"

"Uyển Uyển, con cũng đi!" Bánh bao nhỏ lon ton chạy theo sau.

Suốt cả bữa cơm, Lâm Uyển Bạch chỉ cúi gằm, nhìn chằm chằm bát cơm. Ngoại trừ những lúc gấp thức ăn cho bánh bao nhỏ, suốt cả bữa cô

không hề nhìn thẳng Hoắc Trường Uyên ngồi đối diện lần nào, cũng cố gắng hết sức né tránh đụng chạm.

Trong nhà có thím Lý, thế nên rất nhiều việc vặt cô không cần làm.

Ăn cơm xong, Lâm Uyên Bạch dẫn bánh bao nhỏ lên tầng từ sớm, không cho Hoắc Trường Uyên cơ hội mở lời.

Suốt cả buổi tối hôm ấy, cô trần trọc khó ngủ.

Ôm chặt bánh bao nhỏ vào lòng, cô nhắm mắt lại, nhưng trong đầu chỉ hiện lên hình ảnh lúc chập tối. Lục Tịnh Tuyết từ phía sau thân mật kéo cánh tay anh, còn cả khi cô ta ôm bụng, dịu dàng nói "Tôi mang thai rồi"...

Sáng hôm sau, khi tỉnh dậy, quầng mắt Lâm Uyên Bạch hơi thâm đen.

Khi đưa bát đĩa, thím Lý quan tâm nói: "Cô Lâm, trông sắc mặt cô không tốt lắm, không sao chứ?"

"Tôi không sao..." Lâm Uyên Bạch lắc đầu.

"Có phải tôi qua không được nghỉ ngơi tốt không?"

"Chắc vậy thôi..."

Bánh bao nhỏ ngồi bên nghe vậy bèn lo lắng hỏi: "Uyên Uyên, có phải hôm qua cô kể chuyện cổ tích cho bảo bảo mệt quá không?"

"Không phải đâu!" Lâm Uyên Bạch mỉm cười, xoa đầu bánh bao nhỏ: "Bảo bối ngoan, ăn nhiều vào!"

Bánh bao nhỏ nghe lời há to, đưa toàn bộ phần bánh mỳ gối còn lại vào miệng, phát ra những tiếng nhai hỏn hển.

Ngoài cửa bếp vang lên tiếng bước chân từ xa tới gần. Sau đó, bóng Hoắc Trường Uyên đập vào mắt. Hình như anh vừa tắm rửa xong, mái tóc ngắn còn chưa khô nước, vẫn vắt áo vest và cà vạt lên lưng ghế.

Khi anh ngồi xuống, Lâm Uyển Bạch cũng buông đũa, viện cớ: "À, tôi lên gác nằm một lúc..."

Hoắc Trường Uyên nhú mào nhìn theo cái bóng hoảng hốt như bỏ chạy của cô, lên tiếng dặn dò: "Thím Lý, làm nóng một cốc sữa đi!"

"Vâng!" Thím Lý đáp ngay.

Khi thím Lý mang cốc sữa nóng lên gác rồi đi xuống, bà bước nhỏ ra trước mặt Hoắc Trường Uyên: "Cậu à!"

"Sao vậy?" Hoắc Trường Uyên nhú mào.

Thím Lý hoảng hốt nhỏ giọng báo lại: "Hình như cô Lâm đang thu dọn hành lý, vừa nãy tôi nhìn thấy cô ấy kéo vali ra ngoài!"

Bà vừa dứt lời, bóng Hoắc Trường Uyên đã khuất dạng nơi góc cầu thang.

Trong phòng ngủ của khách, Lâm Uyển Bạch mở rộng vali ra trước mặt. Vali này trước đó được Giang Phóng chuyển về, lúc này đang xếp những bộ quần áo hôm trước còn treo trong tủ. Cô gấp lại lần lượt từng bộ rồi bỏ vào, đang định kéo khóa vali thì cửa bị ai đó đá ra cái "rầm".

"Em đang làm gì!"

Tiếng quát đột ngột vang lên trên đỉnh đầu.

Lâm Uyển Bạch chau mày, đứng lên, ổn định lại hơi thở: "Vừa hay tôi cũng có chuyện muốn nói với anh."

"Tôi qua tôi đã nghiêm túc suy nghĩ rồi, vẫn quyết định không tiếp tục ở đây nữa. Tôi sẽ tìm tạm một khách sạn rồi đi xem có căn nhà nào ổn để thuê không. Nếu anh không đồng ý chuyện chia con ra chăm theo ngày như ý tôi hôm trước vậy thì ban ngày anh đi làm, tôi sẽ qua với Đậu Đậu, mỗi tối tôi sẽ đưa nó về nhà đúng giờ!"

"Nguyên nhân." Hoắc Trường Uyên trầm giọng.

"Không tiện..."

"Không tiện chỗ nào?" Hoắc Trường Uyên tiếp tục chất vấn.

"Chỗ nào cũng không tiện!" Lâm Uyển Bạch cắn răng phản bác.

Hoắc Trường Uyên nheo mắt lại, hiếm khi thấy dáng vẻ sắc bén này của cô.

Bỗng nhiên nghĩ ra điều gì, anh nhướn mày hỏi: "Vì Sunny?"

"Phải, thế nên tôi ở lý đây thật sự không thích hợp!" Lâm Uyển Bạch khựng lại giây lát nhưng không né tránh chỉ gật đầu nói tiếp: "Nếu để cô ta biết có lẽ cô ta sẽ không vui. Vả lại chắc không bao lâu nữa là hai người kết hôn rồi. Thật ra tôi luôn biết, quan hệ hợp tác làm ăn của hai nhà Hoắc Lục là rất mật thiết, việc dùng hôn nhân làm trói buộc cực kỳ cần thiết. Hai người đính hôn đã bốn năm rồi, anh cũng nhất định sẽ cưới cô ta thôi..."

Hoắc Trường Uyên kiên nhẫn lắng nghe từ đầu tới cuối. Đợi cô nói xong, anh từ tốn hỏi ngược lại: "Ai nói anh nhất định sẽ cưới cô ta?"

"Anh không cưới cô ta?" Lâm Uyển Bạch sững sốt nhìn anh, liên tục nuốt nước bọt: "Vậy sao được, cô ta đã mang thai đứa con của anh rồi..."

"Ai nói với em?" Ánh mắt Hoắc Trường Uyên chột tối đi.

"..." Lâm Uyên Bạch nhất thời đứng sững ra đó.

Lời này do chính Lục Tịnh Tuyết nói với cô, hơn nữa lúc đó cô ta còn xoa xoa cái bụng, trên khuôn mặt bày ra nụ cười hiền từ của người sắp làm mẹ. Hơn nữa tối qua cô thậm chí còn nghĩ, nếu sau này Lục Tịnh Tuyết sinh con xong, không muốn nuôi bánh bao nhỏ, biết đâu có thể để cô nuôi thằng bé. Nhưng biểu hiện của anh bây giờ...

Khi đầu óc cô còn chưa kịp sắp xếp lại các suy nghĩ thì chợt nhìn thấy anh đổ người về phía trước, rướn môi: "Bốn năm nay, đến chạm tôi còn chưa từng chạm vào cô ta, cô ta mang thai kiểu gì?"

"Anh chưa từng chạm vào cô ta?" Lâm Uyên Bạch kinh ngạc nhìn anh.

"Ừm." Hoắc Trường Uyên rướn môi cười.

Lâm Uyên Bạch chớp chớp mắt, tiếp tục hỏi với vẻ không dám tin và không chắc chắn: "Suốt bốn năm qua, chưa từng... một lần nào?"

Họ là vợ chồng chưa cưới, cũng đã trưởng thành cả rồi, phát sinh chuyện ấy là quá đổi bình thường.

"Ừm." Hoắc Trường Uyên vẫn chỉ phát ra một câu trả lời đơn âm tiết.

"Vậy sao cô ta lại..." Nói tới đây Lâm Uyên Bạch khựng lại vì chợt hiểu ra mọi vấn đề.

Hoắc Trường Uyên xưa nay luôn là người nói một không nói hai, chuyện gì đã làm cũng không thêm phủ nhận. Thế nên cô tin những lời anh nói. Vậy thì đáp án chỉ có một, là Lục Tịnh Tuyết cố tình lừa gạt cô.

Giọng nói trầm thấp của Hoắc Trường Uyên vẫn tiếp tục vang lên, mỗi chữ đều phả một ít hơi thở từ mũi anh vào mặt cô: "Chưa từng nắm tay cô ta, chưa từng hôn môi cô ta, càng chưa từng ngủ qua đêm với cô ta, em còn nghi vấn gì nữa không?"

Nghe được hai chữ mấu chốt "ngủ" và "qua đêm", Lâm Uyển Bạch luôn cảm thấy anh có ý ám chỉ.

"Không..." Cô gượng gạo quay mặt đi.

Nhưng Hoắc Trường Uyên có vẻ không định tùy tiện buông tha cô. Anh nói bằng giọng đầy ý tứ: "Anh có ngủ được với người con gái nào khác không, chẳng phải xưa nay em luôn biết rõ sao?"

"..." Lâm Uyển Bạch cắn môi.

Nếu nói là trước hôm nay, có thể cô sẽ không nghĩ như vậy.

Trong bốn năm nay, nếu anh chưa hề chạm vào Lục Tịnh Tuyết. Cộng thêm việc bây giờ đã biết mình và bánh bao nhỏ là mẹ con, mọi suy nghĩ liên quan đến tình một đêm hay tình nhân đại loại vậy đều bị lật đổ. Vậy thì anh vẫn như trước đây, chỉ "cứng" lên với một mình cô...

Lâm Uyển Bạch cup mắt xuống, hô hấp có phần không ổn định.

"Còn hờn dỗi nữa không?" Hoắc Trường Uyên nhướn mày với cô.

"Em hờn dỗi hồi nào..." Lâm Uyển Bạch xấu hổ phản bác.

Hoắc Trường Uyên liếc nhìn xuống chiếc vali dưới chân, hỏi cô: "Vậy còn đi nữa không?"

"..." Lâm Uyển Bạch không lên tiếng.

Bị anh nhìn chăm chăm đến mức không thoải mái nổi, cô muốn né tránh sang một bên, nhưng quên mất chiếc vali đang bị mở toang dưới chân. Khi nhắc chân lên cô bị vấp ngã, cả người chực ngã về phía sau.

Có điều cô không ngã hoặc vấp vào đâu, vì đã có một cánh tay vững vàng ôm chặt lấy cô.

Bàn tay buông thõng của Lâm Uyên Bạch vô thức đưa lên, vừa hay đặt lên ngực anh.

Dưới lòng bàn tay, cô cảm nhận được từng múi cơ căng tràn của anh và nhịp tim rộn ràng phía sau.

Hết nhịp này, tới nhịp khác.

Lâm Uyên Bạch cảm giác hơi thở của mình càng lúc càng chậm lại.

Khuôn mặt cương nghị ấy như được phóng to trước mặt, hơn nữa cũng càng lúc càng gần, rõ ràng tới mức cô có thể nhìn thấy yết hầu của anh nổi lên và những sợi râu lún phún mới mọc dưới khuôn cằm chưa được cạo sạch sẽ.

Trong đôi mắt Hoắc Trường Uyên ánh lên một tia sáng giao hoạt: "Lần này em có thể nhắm mắt lại."

"..." Lâm Uyên Bạch bị chọc đến mức mặt sắp nổ tung vì đỏ.

Cảm giác phần đỏ ấy lan ra vành tai rồi ra tận sau gáy, như cỏ dại mọc lan tràn.

"Uyên Uyên~"

Một giọng trẻ con vang lên đúng lúc này.

Hai người lập tức tách nhau ra. Khi đứng vững lại, có một cái bóng nhỏ xiu chạy vào trong phòng.

Trên mép bánh bao nhỏ vẫn còn dính vụn bánh mỳ chưa lau sạch. Sau khi vượt qua papa, thằng bé lao tới ôm đầu gối cô, ngẩng mặt lên, vừa quan tâm vừa lo lắng hỏi: "Có phải cô thấy không thoải mái chỗ nào không, cô bệnh ă?"

Ngay sau đó, bàn tay nhỏ lại thò vào trong túi áo, lục ra một viên kẹo cam: "Con cho cô viên kẹo, mỗi lần bảo bảo bị bệnh chỉ cần ăn kẹo là hết bệnh!"

"Cảm ơn bảo bối!" Lâm Uyên Bạch cúi người xuống.

"Hi hi~" Bánh bao nhỏ cười xấu hổ.

Hoắc Trường Uyên ở bên cạnh lẳng lặng nhìn hai mẹ con âu yếm nhau, lên tiếng ngắt lời, cố tình phá vỡ bầu không khí: "Đậu Đậu, Uyên Uyên của con vừa mới nói quyết định không sống ở đây nữa."

Cuối cùng, anh còn giơ chân đá đá vào chiếc vali coi như bằng chứng.

Nghe xong, sống lưng Lâm Uyên Bạch cứng đờ.

Người đàn ông này!

Dám mách lẻo với con trai!

Quả nhiên, bánh bao nhỏ nghe xong lập tức như mây đen bão bùng kéo tới, bỗng chốc nước mắt ròn ròn: "Uyen Uyen..."

Lâm Uyên Bạch hoang mang vô cùng, cô không tìm được giấy, vội hoảng loạn lấy cổ tay áo lau nước mắt cho bánh bao nhỏ, nhẹ nhàng dỗ

dành: "Không đâu, bảo bối, con đừng khóc. Thật ra ban nãy mẹ chỉ đùa thôi! Mẹ không đi đâu mà, sẽ tiếp tục ở lại đây..."

Câu cuối cùng không chỉ là nói với bánh bao nhỏ mà cũng là lời đáp dành cho Hoắc Trường Uyên, coi như cho anh một câu trả lời.

"Bảo bối, đừng quên, chúng ta đã móc ghéo mà!" Lâm Uyển Bạch thò ngón tay ra ám chỉ.

Nghe vậy, bánh bao nhỏ được an ủi, gật đầu sau đó chìa hai cánh tay mũm mĩm về phía cô: "Uyển Uyển, ôm ôm~"

Lâm Uyển Bạch lập tức ôm bánh bao nhỏ vào lòng, lần lượt thơm lên hai má trái phải.

Sự việc được giải quyết ổn thỏa, Hoắc Trường Uyên nhìn đồng hồ: "Anh đi làm đây, em ở nhà chăm sóc nó nhé."

"Em biết rồi..." Lâm Uyển Bạch hậm hực.

Xem ra những tháng ngày sống chung vẫn còn tiếp tục.

...

Buổi chiều, tại cửa hàng bách hóa.

Lâm Uyển Bạch bên trái dắt bánh bao nhỏ, bên phải khoác tay Tang Hiểu Du, uống xong bữa trà chiều ở nhà hàng trên tầng liền đi xuống tầng B tiếp tục mua sắm trong siêu thị.

Hai người gặp lại nhau, đều bất giác nhìn nhau mỉm cười.

Vốn dĩ cứ tưởng có thể nắm tay nhau ra nước ngoài sống, không ngờ đến cuối không một ai đi được.

Tang Hiểu Du nhìn bánh bao nhỏ đang bò lên quầy hàng chọn đồ chơi, cảm thán mãi: "Tiểu Bạch, việc này thật quá bất ngờ, đến tận bây giờ mình vẫn không dám tin vào sự thật! Tiểu thiếu gia nhà họ Hoắc hóa ra lại là con trai cậu, chui từ trong bụng cậu ra ngoài! Mình nói mà, nó thân với cậu như thế, hai người có quan hệ huyết thống, tất cả đều được giải thích rõ ràng, đây chính là tình mẫu tử!"

Năm xưa chuyện có thai, ngoài Yến Phong ra cô không kể cho ai hết.

Sau này ra nước ngoài, không giữ được con, sau khi về nước vì quá đau lòng cô cũng không kể lại với Tang Hiểu Du, nhưng bây giờ thì không cần giấu giếm gì nữa.

"Mình cũng giống như cậu, có lúc sáng sớm tỉnh dậy, nhìn thấy Đậu Đậu vẫn cảm thấy như một giấc mơ. Nhưng mình rất may mắn, mình rất cảm kích ông trời!" Lâm Uyển Bạch nhìn con, gương mặt hiền hòa, rồi quay sang bạn: "Cậu thì sao, mấy hôm nay thế nào, thằng nhóc trong bụng có giày vò cậu nữa không?"

"Đỡ hơn nhiều rồi!" Tang Hiểu Du cười tí mắt, rồi buột miệng nói: "Cần thú tìm cho mình một chuyên gia phụ sản, rất có kinh nghiệm..."

Càng nói tới cuối, cô ấy càng lí nhí, mặt đỏ lên ngượng ngáp.

Lâm Uyển Bạch cũng không vạch trần, chỉ mỉm cười vỗ tay cô ấy.

Thật lòng cô vẫn rất mong Tang Hiểu Du và Tàn Tư Niên có thể quay lại với nhau, luôn cảm thấy cuộc hôn nhân bốn năm qua của họ nếu kết thúc bằng cách mỗi người mỗi ngả thì quả thật có phần đáng tiếc.

Bánh bao nhỏ bắn khoăn mãi giữa hai chiếc máy bay điều khiển từ xa, chạy qua cầu cứu cô.

Lâm Uyển Bạch chọn giúp thằng bé một cái. Bánh bao nhỏ toét miệng cười rồi giơ cao máy bay bỏ vào xe đẩy, sau đó trả chiếc kia về quầy hàng.

Nhân lúc bánh bao nhỏ chạy đi, Tang Hiểu Du lên tiếng hỏi: "Tiểu Bạch, cậu và Hoắc tổng dự định thế nào?"

~Hết chương 252~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 253

Nghe xong, Lâm Uyển Bạch lặng lẽ lắc đầu: "Mình không biết..."

"Cá nhỏ, mình thật sự không biết." Cô thở dài rất khẽ, rồi nhìn về phía bánh bao nhỏ đang ngồi sụp xuống: "Bây giờ cả trái tim mình đều dồn vào Đậu Đậu, ngày ngày trong đầu chỉ có nó. Có thể cậu không hiểu được cảm giác hạnh phúc khi tưởng đã mất rồi lại có được đâu, không phải một đồ vật càng không phải một sự việc, mà là con của mình. Mình thật sự chỉ mong có thể bù đắp toàn bộ tình mẹ thiếu hụt của thằng bé suốt bốn năm qua!"

Cô quả thực không biết, bởi vì cô chưa bao giờ nghiêm túc suy nghĩ về vấn đề này.

Bốn năm trước cô và Hoắc Trường Uyên đã chia tay, hơn nữa còn do anh đề nghị. Không ngờ bây giờ con của họ lại vẫn còn sống, trở thành sợi dây trói buộc họ với nhau. Giờ Hoắc Trường Uyên đang suy nghĩ gì cô chưa biết. Bản thân cô chưa nghĩ đến chuyện nói lại tình xưa, ít nhất là trong thời điểm này...

Tang Hiểu Du hiểu suy nghĩ của cô, vỗ vỗ tay cô: "Chúng ta đi về phía trước đi!"

Lúc xếp hàng thanh toán, Lâm Uyển Bạch nhìn thấy cả một xe đẩy đầy hàng, kinh ngạc vô cùng: "Cá nhỏ, cậu mua nhiều quá vậy?"

"Đúng thế, mình cũng không ngờ!" Tang Hiểu Du nhún vai.

Lâm Uyên Bạch lo lắng cho sức khỏe của cô ấy, ba tháng đầu mang thai là khoảng thời gian cần thận trọng nhất: "Lát nữa mình đưa cậu về nhà trước, nếu không cậu cảm sao nổi!"

Tang Hiểu Du mỉm cười gạt đầu, ôm chầm lấy cô suýt xoa mãi "Cậu tốt nhất".

Sau khi ra ngoài, trên trời hoàng hôn đã đỏ nghiêng, đúng vào giờ tan tầm cao điểm, rất khó bắt xe.

Lâm Uyên Bạch nhìn những chiếc xe taxi đầy khách, bèn rút di động ra gọi cho chú Lý, phiên chú ấy chạy qua một chuyến. Cô còn chưa kịp gọi, Tang Hiểu Du đứng bên cạnh đã vẫy tay về một phía nào đó.

"Hoắc tổng! Bên này!"

Lâm Uyên Bạch và bánh bao nhỏ đều nhìn qua, một chiếc Land Rover trắng dừng lại bên đường.

Tang Hiểu Du mỉm cười giải thích: "Mình gọi điện thoại cho Hoắc tổng đấy! Anh ấy sẽ đưa mình về chung cư trước, sau đó đưa hai mẹ con cậu về nhà, tiện đường hơn nhiều!"

Lâm Uyên Bạch đành bế bánh bao nhỏ cùng ngồi lên xe.

Chiếc xe đỗ lại dưới tòa nhà chung cư. Nghĩ tới chuyện trong cốp xe phía sau có rất nhiều đồ của Tang Hiểu Du, cô mở cửa xe ra định xuống giúp. Nhưng Hoắc Trường Uyên đã nhanh chân hơn cô một bước, quay đầu dặn dò: "Em và Đậu Đậu ngồi trong xe đợi, anh mang lên giúp cô ấy!"

"Được." Lâm Uyên Bạch cảm kích gạt đầu.

Hoắc Trường Uyên xách theo hai túi đầu sau cốp rồi cùng Tang Hiểu Du đi vào trong tòa nhà.

Hai người họ từ đầu tới cuối không nói gì cả. Sau khi vào trong thang máy, Hoắc Trường Uyên mới mấp máy môi: "Sao rồi?"

"Hôm nay tôi đã thăm dò giúp anh rồi. Tôi hỏi Tiểu Bạch có dự định gì với anh!" Tang Hiểu Du báo cáo lại thành quả, kể hết với anh mọi chuyện: "Cô ấy nói với tôi là không biết. Bây giờ toàn bộ tâm tình của cô ấy đều đặt cả vào con, không nghĩ đến những chuyện khác. Chỉ muốn bù đắp tình mẫu tử bị thiếu hụt cho thằng bé!"

Nghe xong, Hoắc Trường Uyên khẽ mím môi: "Ừm, tôi hiểu rồi."

Thấy trên trán anh xuất hiện nếp nhăn, Tang Hiểu Du lại vội vàng nói tiếp một câu: "Hoắc tổng, anh đừng nản lòng. Tôi cảm thấy trước mắt suy nghĩ này của Tiểu Bạch là không sai. Nhưng có một chuyện tôi dám khẳng định, bao năm nay Tiểu Bạch vẫn chỉ một mình!"

"Cô Tang, cảm ơn cô! Sau này còn rất nhiều lúc cần cô giúp đỡ." Hoắc Trường Uyên khẽ rướn môi cười, chân thành nói.

"À còn..." Tang Hiểu Du gãi đầu, rồi lại thở dài: "Hoắc tổng à, sau này mấy chuyện như vậy tốt nhất đừng nên để một thai phụ làm nữa!"

"Thai phụ thì sao?" Hoắc Trường Uyên nhướn mày.

"Tôi không muốn làm nội gián..." Tang Hiểu Du mếu máo.

Hoắc Trường Uyên gật gù, sau đó lại nói rõ với cô ấy: "Đừng có quá nhiều gánh nặng tâm lý, cô là gián điệp."

Tang Hiểu Du: "..."

Lẽ nào không phải là một?

Thôi bỏ đi, từ bốn năm trước khi tới ở trong căn nhà của Hoắc Trường Uyên, cô ấy đã là nội gián rồi, bây giờ làm nhiều cũng thành quen.

Thang máy đi lên tầng trên cùng, Hoắc Trường Uyên giúp cô ấy cầm đồ đạc tới tận cửa nhà.

Lấy chìa khóa mở cửa ra, Tang Hiểu Du ngáp ngừng mấy giây, cuối cùng vẫn chân thành nói: "Hoắc tổng, tôi hy vọng anh đừng quá cưỡng ép Tiểu Bạch, dù sao thì hai người cũng đã chia cách suốt bốn năm, tôi vẫn cảm thấy nên từ từ!"

Hoắc Trường Uyên đặt túi đồ xuống thảm lót chân trước cửa ra vào, rồi đứng thẳng người dậy.

Trong đôi mắt thâm trầm của anh xuất hiện những tia sáng xa xôi: "Yên tâm đi, tôi có đủ sự kiên nhẫn cả đời."

Nghe xong Tang Hiểu Du sững người, sau đó nở nụ cười yên lòng.

"Bà xã, em về rồi à!"

Có vẻ như nghe thấy tiếng nói chuyện, một giọng nam trầm vọng từ trong nhà ra.

Ngay sau đó họ nhìn thấy một người bình thường khi làm việc thì mặc blouse trắng, lúc ăn chơi cũng ra dáng cậu chủ trác táng, Tần Tư Niên đeo một chiếc tạp dề đi ra ngoài, hơn nữa còn là kiểu hoa nhí Hàn Quốc.

Sau khi nhìn thấy Hoắc Trường Uyên, Tần Tư Niên có vẻ ngượng ngáp, muốn trốn cũng không còn kịp nữa.

"Tư Niên, mình không biết cậu còn năng khiếu bẩm sinh về mặt này đấy." Hoắc Trường Uyên nheo mắt lại, giọng trêu chọc.

"Khu!" Tần Tư Niên hăng giọng, ngượng ngập giải thích: "Đừng hiểu lầm, là cô giúp việc mời về nấu đấy, mình chỉ xuống giúp người ta làm mấy việc lật vớt thôi!"

Mùi thức ăn liên tục bay ra, Tang Hiểu Du tốt bụng không vạch trần, giúp anh ấy che giấu, hỏi: "Hoắc tổng, tay nghề của cô giúp việc này khá lắm, hay là gọi Tiểu Bạch và Đậu Đậu lên đây, hai người ở lại ăn xong hăng về?"

"Không được, anh chỉ nấu cho hai chúng ta ăn thôi!" Tần Tư Niên buột miệng.

"..." Tang Hiểu Du thật sự phục đồ đầu heo này.

Mặt Tần Tư Niên đỏ bừng, nhất là khi thấy ánh mắt cậu bạn thân nhìn qua, anh ấy bực dọc thẳng thùng đóng cửa lại.

Hoắc Trường Uyên nhìn cánh cửa chống trộm bị đóng lại trước mặt, cũng không bực dọc, lập tức quay người rời đi.

Nhưng anh không ấn thang máy mà đẩy cửa cầu thang thoát hiểm, bước xuống từng bậc, từng bậc.

Khi anh quay trở lại xe, Lâm Uyển Bạch ngồi sau nhúu mày hỏi: "Sao lâu quá vậy?"

"Thang máy hỏng rồi, phải chuyển bằng thang bộ lên tận tầng trên giúp cô ấy đấy." Hoắc Trường Uyên hồ hững giải thích.

"Leo cầu thang? Thế thì mệt chết mất!" Lâm Uyển Bạch thảng thốt.

Cô ngược mắt nhìn về phía anh, quả nhiên, trán và phía thái dương hình như đều đang đổ mồ hôi.

Cô rút một tờ khăn giấy trong túi xách ra, đưa cho anh: "Hoắc Trường Uyên, anh lau mồ hôi đi đã..."

Nhưng Hoắc Trường Uyên không nhận lấy mà quay người nâng cằm lên, ý tứ quá rõ ràng là muốn cô lau giúp.

Lâm Uyên Bạch liếm môi, mặt hơi đỏ lên.

Cô cầm khăn giấy đang định tiến tới thì bánh bao nhỏ ngồi bên cạnh nhảy xuống, giật lấy thứ trong tay cô, nét mặt tinh ranh muốn được cô khen ngợi: "Bảo bảo giúp cô!"

Bánh bao nhỏ kiễng chân lên, cố gắng muốn với tới mặt papa.

"Không cần nữa!" Hoắc Trường Uyên sa sầm mặt lại từ chối.

"..." Bánh bao nhỏ bĩu môi.

Hừ, làm việc tốt không được công nhận!

Không muốn ở cùng đẳng cấp với papa, bánh bao nhỏ bò trở lại ghế, sau khi thắt xong dây an toàn cho chính mình, nó làm nũng với Lâm Uyên Bạch, hoàn toàn không bị anh ảnh hưởng: "Uyên Uyên, con muốn ăn kẹo chipchip!"

Ở phía trước, Hoắc Trường Uyên nhắc chân nhấn ga xả hết mọi tức giận.

...

Lâm Uyên Bạch mở mắt, bánh bao nhỏ trong lòng vẫn đang say giấc.

Cái miệng nhỏ há ra, không biết đang mơ giấc mộng đẹp nào mà đuôi mày và khóe miệng đều khẽ rướn lên.

Sợ làm bánh bao nhỏ kinh động, cô dậy rất khẽ khàng, đặt lại cánh tay thò ra ngoài của nó vào trong chăn rồi mới thay quần áo đi đánh răng rửa mặt.

Hôm nay ngoài trời thời tiết rất đẹp, nắng mai như một chú nai đầy sức sống lao đi khắp nơi. Hôm nay là thứ Bảy, không phải ngày gì đặc biệt, nhưng Lâm Uyên Bạch sau khi nhìn lịch đã chột sững người, khóe miệng hơi mím lại.

Cô hôn bánh bao nhỏ một cái, rồi xuống bếp bắt đầu bận rộn.

Nửa tiếng sau, bố con họ lần lượt xuống nhà, một nhà ba người ngồi quây quần trước bàn ăn.

Bánh bao nhỏ sau khi bò lên bàn thì nhìn món ăn trước mặt Lâm Uyên Bạch rồi lại nhìn món ăn trước mặt Hoắc Trường Uyên, mừng rỡ chớp chớp mắt: "Chỉ nấu mì cho bảo bảo thôi ạ~"

"Ừm!" Lâm Uyên Bạch mỉm cười, xoa đầu bánh bao nhỏ: "Bảo bối, mì này khác với mọi lần con ăn, đây là mì trường thọ!"

"Mì trường thọ?" Bánh bao nhỏ nghi hoặc.

"Chính là loại mì người ta chỉ ăn khi đón sinh nhật!" Lâm Uyên Bạch giải thích cho nó nghe: "Bởi vì nếu ăn mì trường thọ vào ngày sinh nhật sẽ khỏe mạnh rắn rỏi, sống tới trăm tuổi!"

Bánh bao nhỏ nghiêng đầu, cất giọng non nớt: "Nhưng vẫn chưa đến sinh nhật của bảo bảo mà!"

Tuy còn nhỏ nhưng nó đã sớm hiểu thế nào là ngày sinh nhật. Vì mỗi năm vào sinh nhật lại có rất nhiều người tặng quà cho nó. Ông nội sẽ tặng cho nó một phong bao lì xì còn to hơn cả mặt của nó, có điều sau khi chia bàn tay mồm mĩm ra đếm, nó phát hiện còn rất nhiều ngày nữa mới tới!

"Không, bảo bối, hôm nay là sinh nhật của con!" Nhưng Lâm Uyên Bạch vẫn lắc đầu, đáp chắc nịch.

Lúc dậy cô đã xem lịch, hôm nay chính là ngày mà bốn năm về trước cô hạ sinh bánh bao nhỏ.

Hơn nữa mỗi năm vào ngày này, cô đều tưởng nhớ tới đứa con không thể bảo vệ. Có điều bây giờ đã khác, bánh bao nhỏ của cô vẫn hoạt bát chạy nhảy trước mặt cô, thế nên phải chúc mừng cho thằng bé.

Hoắc Trường Uyên thấy vậy, trong lòng đã hiểu rõ.

"Đậu Đậu, là sinh nhật của con đấy." Anh đặt chiếc đĩa trong tay xuống, nói với con trai: "Sau này sinh nhật của con sẽ đổi thành ngày này."

Tuy rằng bánh bao nhỏ không hiểu vì sao nhưng nhìn thấy Lâm Uyên Bạch tươi cười nó cũng lập tức gật đầu: "Bảo bảo biết rồi ạ!"

Sau đó, nó bèn cúi đầu hăng say ăn bát mì trường thọ.

Ăn sáng xong, Lâm Uyên Bạch gọi giật cái bóng đang định đi lên gác lại: "Hoắc Trường Uyên, em muốn tổ chức sinh nhật cho Đậu Đậu."

Đây là lần đầu tiên cô tổ chức sinh nhật cho con trai, không muốn tùy tiện, đối phó cho xong.

"Em muốn tổ chức thế nào?" Hoắc Trường Uyên quay người lại, đứng dựa vào tay vịn cầu thang.

"À..." Lâm Uyển Bạch trầm tư: "Thật ra em cũng chưa nghĩ được gì trọn vẹn, nhưng không định làm tiệc tùng quá long trọng, chỉ muốn dẫn nó ra ngoài chơi vui vẻ một ngày!"

"Được thôi." Hoắc Trường Uyên vui vẻ gật đầu.

Lâm Uyển Bạch ngẫm nghĩ rồi nói: "Thế dẫn nó tới công viên thiếu nhi vậy?"

Trước đó họ đã đưa bánh bao nhỏ tới vườn bách thú, một ngày đi chơi thẳng bé rất vui. Nếu được đi tới công viên trò chơi, nó nhất định càng vui hơn. Hồi còn rất nhỏ, khi cô còn sống ở nhà họ Lâm, đến ngày sinh nhật, mẹ cũng thường dẫn cô tới công viên trò chơi.

Sau khi quyết định, họ cũng không lẩn lữa thêm mà nhanh chóng chuẩn bị.

Lâm Uyển Bạch về phòng thay cho bánh bao nhỏ bộ đồ hoạt hình, rồi cả gia đình lái xe đi ra ngoài.

Vì là cuối tuần, lại là một khu vực hoạt động ngoài trời nên công viên giải trí rất đông khách. Đa phần cũng giống như họ, các ông bố bà mẹ dẫn con cái tới đây, mua vé vào chơi.

Trước khi gặp Lâm Uyển Bạch, tính tình bánh bao nhỏ rất khép kín, cộng thêm Hoắc Trường Uyên bận rộn công việc, nên gần như nó rất ít tới những địa điểm như thế này vui chơi.

Vì vậy giống với vườn bách thú, đây cũng là lần đầu thẳng bé tới công viên trò chơi. Bánh bao nhỏ sau khi đi vào thì tỏ ra rất phấn khích, nhìn thấy thứ gì cũng mừng rỡ há hốc miệng.

Suốt cả quá trình, Lâm Uyên Bạch đều tươi cười chơi cùng bánh bao nhỏ.

Từ trò tàu hải tặc tới tách café khổng lồ xoay tròn, rồi vòng đu quay cho trẻ nhỏ... Trò nào cô cũng kiên nhẫn chơi với thằng bé một lượt.

Hoắc Trường Uyên giống với các ông bố khác, đứng ngoài lan can trong khu vực chờ. Ngồi trên vòng xoay ngựa gỗ lúc cao lúc thấp, mỗi lần Lâm Uyên Bạch vô tình quay đầu lại là đều có thể nhìn thấy ánh mắt Hoắc Trường Uyên chăm chú nhìn hai mẹ con cô.

Hoặc nói chính xác là nhìn cô không rời mắt.

Ánh mắt đó quá lộ liễu, muốn tảng lờ cũng khó, khiến đến mức cô cảm giác mình như thở hụt hơi, người nóng bừng lên. Khi xuống khỏi vòng xoay ngựa cô, chân cô còn như bước trên mây.

Cô nắm tay bánh bao nhỏ đi ra ngoài, không nhìn được, cắn môi nói nhỏ: "Hoắc Trường Uyên, anh có thể đừng nhìn em chăm chăm suốt như vậy được không..."

"Em không nhìn anh chăm chú làm sao biết anh đang nhìn em?" Hoắc Trường Uyên dứt một tay vào túi quần, nhướn mày hỏi ngược lại cô.

"..." Lâm Uyên Bạch nghẹn lời, không biết phản bác ra sao.

Liếm bờ môi khô khốc, cô ấp úng nói: "Hai người đợi em một lát, em đi mua nước!"

Sau khi đi vào công viên, bánh bao nhỏ rất điên cuồng, không còn bám riết theo cô như cái đuôi mà bò lên chiếc ghế nghỉ bên cạnh để ngồi.

Đôi mắt to tròn chớp chớp lia bốn phía xung quanh, tìm kiếm những trò mà nó thích.

Bỗng nhiên, một cặp bố con lọt vào tầm ngắm của nó.

Ở ngay gần đó, một cậu bé tầm tuổi nó đang chạy lon ton về phía trước, bố cười đùa đuổi theo phía sau.

Rồi bất ngờ ông bố rảo bước tiến lên, nhắc bổng cậu con trai đặt lên cổ mình cho nó cười, sau đó túm hai tay nó đặt sang hai bên trái phải, đung đưa lắc lư. Tiếng cười khúc khích của cậu bé đó vang lên không ngớt, cơ thể nhỏ lắc lư trong nhịp điệu.

Bánh bao nhỏ bỗng quay mắt sang bên cạnh, mắt sáng như sao: "Papa~"

Hoắc Trường Uyên vừa rồi cũng đã nhìn thấy cặp bố con kia, hơn nữa còn dễ dàng đọc vị được con trai nghĩ gì.

"Con đừng hòng!" Hoắc Trường Uyên đen mặt lại, đáp thẳng thừng.

Bánh bao nhỏ bĩu môi, quay phắt đi, đưa lưng về phía anh, mặt tỏ ra không vui.

Sau khi mua nước trở về, Lâm Uyển Bạch phát hiện bầu không khí có phần bất thường, nhất là bánh bao nhỏ đã hoàn toàn mất đi vẻ phấn khích lúc trước. Nó cúi đầu ủ rũ ngồi đó, biểu cảm buồn bã không vui.

Cô hoảng hốt tiến lên hỏi: "Bảo bối, con sao vậy?"

Bánh bao nhỏ thấy cô quay về, lập tức nhào vào lòng cô.

"Bảo bối, rốt cuộc có chuyện gì thế?" Lâm Uyển Bạch đau lòng không chịu nổi.

Bánh bao nhỏ càng bấu môi hơn, chỉ vào hai bố con vẫn chưa đi xa, giọng nói muốn ầm ức bao nhiêu có bấy nhiêu: "Bảo bảo cũng muốn được như thế~"

Lâm Uyển Bạch nghe xong bèn nhìn sang Hoắc Trường Uyên đang ngồi đó, mặt đen sì, lập tức hiểu ra vấn đề.

Cô vỗ về con trai mấy câu rồi dịch sang bên cạnh.

"Này, Hoắc Trường Uyên..."

Lâm Uyển Bạch dè dặt lên tiếng: "Đậu Đậu muốn cưới ngựa, anh cho nó cưới một tý thôi..."

"Không được!"

"Đừng có như thế!" Lâm Uyển Bạch cắn môi, có chút khó xử: "Chỉ cưới một chút thôi mà, có gì to tát đâu, vả lại hôm nay là sinh nhật của nó, em không muốn nó buồn..."

Hoắc Trường Uyên mặt lại đen hơn chút nữa, có điều anh bỗng nhiên nói một câu đầy ý đồ: "Cho nó cưới ngựa cũng được, trừ phi anh phải được lợi gì đó từ em."

~Hết chương 253~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 254

"... Được lợi?" Lâm Uyển Bạch chau mày.

"Ừm." Hoắc Trường Uyên rướn môi cười.

Bỗng dưng, cô ngửi thấy mùi lửa lọc.

Lâm Uyển Bạch mím môi, ngập ngừng hỏi: "Anh muốn được lợi gì..."

"Em cứ nói có đồng ý hay không đã." Hoắc Trường Uyên không trả lời cô, chỉ nói.

"..." Lâm Uyển Bạch có phần do dự, không lập tức đồng ý ngay.

Hoắc Trường Uyên cũng không có ý miễn cưỡng, chỉ hờ hững buông một câu: "Không đồng ý thì thôi!"

Sau đó anh rút bao thuốc trong túi ra, định đi tới khu vực hút thuốc lá.

Lâm Uyển Bạch đánh mắt nhìn bánh bao nhỏ vẫn đang ngồi trên ghế rầu rĩ, cúi gằm đầu xuống, khuôn mặt nhỏ vì cảm xúc không vui mà trông xám xịt, cũng khiến tâm trạng của cô chua xót theo.

Cô cắn răng, nói với theo bóng lưng cao lớn: "... Em đồng ý!"

Hoắc Trường Uyên nghe thấy vậy bèn dừng bước, quay người lại. Anh không nói gì, nhưng đã dứt cả thuốc lá và bật lửa trở lại túi.

Lâm Uyên Bạch thắm thở hắt ra một hơi, trở về trước mặt bánh bao nhỏ, giơ tay xoa xoa mái đầu nắm hơi xoắn của nó.

Xúc cảm mềm mại từ bàn tay truyền tới, cô bỗng nóng đầu mà nghĩ, vì con trai thì dù có làm chuyện gì cũng xứng đáng cả.

Cô mỉm cười, nhẹ nhàng vỗ về thằng bé: "Bảo bối, con đừng buồn, con rất muốn được như bạn nhỏ kia cười ngửa lớn đúng không? Bạn này mẹ giúp con nói với bố rồi, bố con đã đồng ý cho con cười!"

"Thật không ạ?" Bánh bao nhỏ ngẩng phắt đầu lên.

Đôi mắt to tròn tràn đầy kỳ vọng. Thằng bé nhìn cô rồi lại đi về phía papa như không dám tin.

Hoắc Trường Uyên trầm mặc tiến lên, cởi áo vest ngoài ra, sau đó cúi người xuống, vòng tay luồn qua nách bánh bao nhỏ giống như hai bố con vừa nãy, rồi nhẹ nhàng nhắc nó đặt lên cổ mình.

Khi anh đứng dậy, còn không quên thì thầm một câu bên tai cô: "Hãy nhớ lời em hứa."

Lâm Uyên Bạch ngượng ngập gật đầu.

"Woa, cao quá!"

Sau khi ngồi lên, bánh bao nhỏ hưng phấn kêu to.

Hoắc Trường Uyên tóm lấy hai tay của con trai, kiểm soát thăng bằng, tránh không để cho nó ngã xuống.

Bánh bao nhỏ không sợ sệt chút nào, mắt sáng rực lên. Thấy hai bố con phía trước đang rào nhanh bước chân, nó cũng lắc lư hai bắp chân, chỉ huy: "Papa, chạy về phía trước nào!"

"Đừng có được nước lần tới!" Hoắc Trường Uyên trầm giọng.

Phía sau, một giọng nữ dịu dàng nói giúp: "Hoắc Trường Uyên..."

Hoắc Trường Uyên đen mặt lại, đành giữ chặt con trai, sai rộng bước chân lao thẳng về phía trước như một kẻ ngốc.

Lâm Uyển Bạch tay ôm bình nước chạy bước nhỏ theo sau. Từ xa, cô nhìn thấy bóng hai bố con họ, tiếng cười của bánh bao nhỏ chốc chốc lại vọng tới. Dưới ánh nắng, hình ảnh ấy giống như một khung ảnh viền vàng, khiến cô không thể rời mắt.

Khi vô tình quay đầu lại, ánh mắt Hoắc Trường Uyên chạm phải đôi mắt dịu dàng như nước của cô, chút khó chịu vì bị coi là ngựa đề cười của anh cũng tan biến thành mây khói.

Gia đình họ chơi trong công viên tới rất muộn, mặt trời xuống núi rồi mới ra về cùng đoàn người.

Họ không về thẳng biệt thự mà dọc đường tìm một nhà hàng Tây có phong cách trang trí không tệ để dừng chân.

Sau khi dắt tay bánh bao nhỏ bước xuống xe, Lâm Uyển Bạch cảm thấy nơi đây rất quen. Sau khi nhìn thấy biển hiệu, cô chột nhứ mày: "Ăn ở đây sao?"

"Có vấn đề gì?" Hoắc Trường Uyên nhướn mày.

"Không có gì..." Thấy thế, Lâm Uyển Bạch lắc đầu.

Nhà hàng này cô từng tới một lần, là nhà hàng trước đó cô và Hoắc Dung dùng bữa khi cô Hoắc Dung mới về nước. Tay nghề của đầu bếp

chính nơi này rất tuyệt, có điều cũng chính ở đây cô đã gặp lại một Lâm Dao Dao giờ sa sút trở thành nhân viên phục vụ để khách hàng răn dạy.

Tuy rằng đây là kết quả do chính Hoắc Trường Uyên trừng phạt nhưng chắc anh cũng không cần tự mình ra tay, chỉ cần sai người đi làm là được rồi, vì vậy có lẽ anh không biết rõ sự tình.

Không phải cô sợ gặp Lâm Dao Dao, mà sợ đối phương phá hỏng tâm trạng của mình.

Vào trong nhà hàng, sau khi được sắp xếp ngồi vào chỗ, Lâm Uyên Bạch cố tình nhìn xung quanh một vòng, không hề nhìn thấy bóng Lâm Dao Dao. Nhớ lại lần trước nghe thấy cô ta bị quản lý quát nạt không chút nể tình, biết đâu cô ta đã nghỉ việc hoặc bị đuổi rồi cũng nên.

Không biết có phải cố ý hay không, Hoắc Trường Uyên gọi ngay một combo gia đình.

Nụ cười mỉm của người phục vụ sau khi gọi đồ xong khiến cô có phần ngượng ngập, giấu tay dưới ngăn bàn mãi.

Bánh bao nhỏ có vẻ từ bé đã rất quen với khung cảnh này. Nó tự cúi đầu mân mê một lúc, cuối cùng cũng nhét được khăn ăn lên cổ. Bàn tay mũm mĩm cầm sẵn dao đĩa, trông cực kỳ dễ thương.

Lâm Uyên Bạch không nhìn được, ghé tới thơm má nó.

Quả nhiên nó lại đỏ mặt, mím môi cười xấu hổ.

Ngược lại, sắc mặt của Hoắc Trường Uyên ngồi đối diện thì lập tức u ám đi vài phần. Cũng may đúng lúc này phục vụ bê các món khai vị lên, để thu hút được không ít sự chú ý của anh.

Vì sau khi ngồi xuống, họ có đưa ra yêu cầu đặc biệt nên ăn được nửa bữa, phục vụ bê lên một chiếc bánh gato nhỏ rất xinh xắn, tạo hình khi miệng rộng, giống hệt bộ quần áo trên người bánh bao nhĩ. Bên má phải của con khi có một dòng chữ Happy birthday được viết bằng chocolate.

Vừa mới bê lên, chiếc bánh đã thu hút được bánh bao nhỏ.

Lâm Uyên Bạch ngấm nhìn gương mặt nhỏ trắng trẻo, ngoài niềm vui ra còn cả sầu não vì những khoảng thời gian mình để lỡ mất. Cô thầm thề thốt trong lòng, sau này mỗi năm tới sinh nhật con trai, cô nhất định đều phải tham gia, đều phải tổ chức cho nó, để nó được vui vẻ, trưởng thành mạnh khỏe, mập mạp.

Khi ngẩng lên, cô chợt va phải ánh mắt thâm trầm phía đối diện.

Không biết có phải vì ánh nến quá gắt hay không, sức nóng của nó như khiến cả trái tim cô nóng rực lên. Còn dưới gầm bàn, bàn tay lớn của anh bỗng thò tới, nhẹ nhàng đặt lên bàn tay trên đầu gối của cô, như đã nhìn thấu tâm tư của cô và vỗ về cô trong im lặng.

Động tác nhỏ ấy, không ai phát hiện ra.

Cả người Lâm Uyên Bạch cứng đờ, bắp chân mềm nhũn. Cũng may anh chỉ đặt tay lên nhẹ nhàng chứ không nắm chặt. Cô hoảng loạn rút về, rồi ngượng ngập vén mấy lọn tóc ra sau tai, sau cùng cầm nến cắm lên bánh: "Bảo bối, chúng ta ước nguyện nhé!"

"Vâng!" Bánh bao nhỏ gật đầu lia lịa.

Nó tròn mắt nhìn cô cắm cây nến hình số 4 lên bánh, sau đó cũng bắt chước cô chấp tay lại ra dáng.

Nó xấu hổ len lén liếc nhìn cô một cái, gương mặt hiện lên nụ cười ngọt ngào, rồi bắt đầu lên tiếng ước nguyện: "Bảo bảo mong sao sẽ mãi mãi được ở bên cạnh Uyên Uyên! Còn cả papa nữa!"

Câu nói cuối cùng vì Hoắc Trường Uyên cứ nhìn chăm chăm nên nó mới thêm vào.

Nghe được ước nguyện của con trai, sông mũi Lâm Uyên Bạch chột cay xè, trước mắt long lanh nước.

Trẻ con không nhiều suy nghĩ, lắm bụng dạ như người lớn, trong lòng nó nghĩ gì nó sẽ nói ra y như vậy.

Nghe được lời của con trai, khuôn mặt lãnh đạm của Hoắc Trường Uyên cũng có phần xúc động. Anh chậm rãi nuốt nước bọt, nhưng cũng không quên tạt nước lạnh cho nó: "Đồ ngốc, ước nguyện mà nói ra thì còn gì linh nữa!"

Nghe xong, bánh bao nhỏ lập tức hoang mang: "Vậy bảo bảo ước lại lần nữa!"

"Được!" Lâm Uyên Bạch dịu dàng nói.

...

Ăn tối xong, Hoắc Trường Uyên gọi phục vụ tới tính tiền.

Có vẻ như bánh bao nhỏ đã ăn quá nhiều bánh gato bơ sữa, lại uống không ít nước ngọt nên lúc sắp ra về thẳng bé bỗng ôm bụng, hai chân khép chặt lại, mặt mũi nhăn nhó: "Uyên Uyên~"

"Bảo bối sao vậy?" Lâm Uyên Bạch vội quan tâm hỏi.

"Bảo bảo đau bụng, muốn đi đại tiện!" Bánh bao nhỏ giải thích.

Lâm Uyên Bạch nhìn lên bàn ăn, lập tức hiểu ra, bèn nắm lấy bàn tay nhỏ của nó: "Đừng sốt ruột, chỗ này có nhà vệ sinh, con cứ đi đi, rồi chúng ta xuất phát!"

Vì đã từng tới đây dùng bữa một lần nên cô cũng nhớ rõ nhà vệ sinh ở đâu. Cô cầm túi xách dẫn bánh bao nhỏ đi về hướng đó. Chỉ là khi sắp tới nơi, Hoắc Trường Uyên bỗng rảo bước đuổi theo: "Để anh đưa nó đi, em vào xe ngồi đợi trước đi!"

Nói xong, anh đưa luôn chìa khóa cho cô.

Lâm Uyên Bạch gật đầu, đón lấy chìa khóa rồi đi ra ngoài nhà hàng.

Hoắc Trường Uyên dẫn bánh bao nhỏ chuẩn bị đi vào nhà vệ sinh nam, bỗng có một người cao ráo từ trong nhà vệ sinh nữ đi ra.

Lục Tịnh Tuyết vung tay vẩy mấy giọt nước còn vương lại, tâm trạng có vẻ không tốt lắm.

Tối nay, cô ta đặc biệt rủ bố, Lục Học Lâm ra ngoài ăn cơm, chính là muốn nhờ ông giúp đỡ tác động từ bên trong cho chuyện hôn sự của mình và Hoắc Trường Uyên. Nhưng sau khi nghe tin chuyện cưới xin của con gái bị tạm dừng, Lục Học Lâm lại không nói năng gì, vẫn chỉ có một câu "Cứ thuận theo tự nhiên, đừng quá cưỡng ép".

Không cưỡng ép ư?

Lục Tịnh Tuyết không biết xả những cảm hận và không cam tâm trong lòng mình vào đâu.

Cô vốn được định sẵn trở thành vợ của Hoắc Trường Uyên, khó khăn lắm mới thuận lợi cử hành được lễ đính hôn, để cả Băng Thành đều biết cô ta là vợ chưa cưới của Hoắc Trường Uyên. Lại đợi đằng đằng bốn năm

trời, bảo cô ta làm sao có thể đợi cho mọi chuyện thuận theo tự nhiên, đừng quá cưỡng ép chứ!

Tâm trạng đang bức dọc, không ngờ bóng dáng cao lớn ấy lại đập vào tầm mắt.

Nét mặt u ám của Lục Tịnh Tuyết lập tức tan biến, cô ta hân hoan kêu lên: "Trường Uyên!"

Hoắc Trường Uyên nghe tiếng gọi ngẩng đầu lên, ngược lại với vẻ kích động của cô ta, anh khẽ nhú mày.

"Anh cũng ăn cơm ở đây sao?" Lục Tịnh Tuyết cười tươi, rất vui vẻ: "Trùng hợp quá, em và bố cũng vừa ăn xong! Hai bố con còn nhắc đến anh đấy. Anh có muốn em nói với ông một tiếng, chúng ta đi đâu đó uống rượu vang trò chuyện không?"

"Không cần đâu." Hoắc Trường Uyên nhếch mép.

Bánh bao nhỏ ngẩng đầu thúc giục: "Papa~"

"Biết rồi!" Hoắc Trường Uyên vỗ đầu con trai, dắt tay nó đi vào trong.

Trước khi bước qua cửa, anh chợt dừng lại, rồi quay người.

"Sunny."

Thấy anh gọi tên mình, Lục Tịnh Tuyết mừng ra mặt: "Trường Uyên?"

"Những lời tôi nói lúc trước không phải đùa giỡn, hy vọng lát nữa khi chúng tôi đi ra cô không còn ở đây nữa." Giọng nói của anh cũng lạnh lùng như biểu cảm của anh vậy.

Lục Tịnh Tuyết nhìn theo bóng hai bố con biến mất trước cửa nhà vệ sinh nam, găm sâu móng tay vào lòng bàn tay.

Dĩ nhiên cô ta hiểu rõ, anh ám chỉ câu nói trước đây rằng đừng xuất hiện trước mặt Đậu Đậu nữa...

Cô ta đứng yên tại chỗ bình tĩnh lại mấy giây, rồi khôi phục nét mặt, quay người lại. Có điều, vừa đi vào một lối rẽ, cô ta phát hiện ngay phía trước cách đó không xa có một cô gái mặc đồ nhân viên phục vụ. Không phải phục vụ ở đại sảnh, mà chỉ xuất hiện ở bếp sau, trên chiếc tạp dề trắng quần ở eo còn dính đầy dầu mỡ.

Lúc này, đối phương đang nực cười nhìn cô ta.

Lục Tịnh Tuyết bỗng chốc sa sầm mặt lại: "Cô cười cái gì!"

"Tôi chỉ cảm thấy buồn cười thôi!" Cô gái kia nhún vai, sau đó nói như vừa xem một câu chuyện hài hước: "Thật ra chị và tôi cũng có khác gì nhau đâu. Anh Trường Uyên cũng chưa từng đặt chị vào trong lòng, thậm chí đến nhìn thẳng còn chưa bao giờ!"

"Lâm Dao Dao, cô nói xong chưa?" Ánh mắt Lục Tịnh Tuyết như lạnh hẳn đi.

Không sai, đối phương chính là Lâm Dao Dao. Lâm Dao Dao chưa bị đuổi cũng chưa nghỉ việc, mà sau nhiều lần bị khách hàng phàn nàn đã bị quản lý điều ra sau bếp phục vụ, ngày ngày tiếp xúc với đồng bát đĩa dầu mỡ, sắp phát điên rồi!

"Lục Tịnh Tuyết, trước kia chị bảo tôi làm gì tôi đều làm cả, ai ngờ tên tiểu tạp chủng kia..." Lâm Dao Dao nói tới đây không nói thêm nữa, nhìn cô ta chăm chăm: "Có phải chị nên thực hiện lời hứa hẹn của mình rồi

không? Rốt cuộc tới khi nào chị mới giúp tôi ra nước ngoài, tôi không muốn tiếp tục ở lại thành phố này làm nhân viên phục vụ nữa!"

Lục Tịnh Tuyết nheo mắt lại, cười khẩy trong lòng.

Vậy mà vẫn còn mặt nhắc lại với cô ta. Làm mọi chuyện đến nông nổi đó, nhưng ngoài mặt cô ta chẳng thể hiện điều gì, chỉ nói: "Vội gì chứ, cứ từ từ đợi đi!"

Sửa soạn lại mái tóc xoắn rủ xuống, Lục Tịnh Tuyết tao nhã rời đi.

Lâm Dao Dao trừng mắt nhìn theo, không dám nổi đóa, chỉ nhấn mạnh: "Lục Tịnh Tuyết, chị đừng có nuốt lời!"

Ngoài cửa nhà hàng, Lâm Uyển Bạch không ngồi lên xe mà cầm chìa khóa đứng đợi trước cây cột trang trí. Bánh bao nhỏ đi vệ sinh gấp gáp, áo khoác ngoài vẫn còn trong tay cô. Buổi tối phương Bắc thường nổi gió se lạnh, cô sợ nó bị cảm lạnh nên đợi sẵn ở đây.

"Cô Lâm?"

Đằng sau bỗng vang lên một giọng đàn ông trung niên quen thuộc.

Lâm Uyển Bạch quay đầu, kinh ngạc chào: "Lục tiên sinh!"

Lục Học Lâm ăn mặc thoải mái, tươi cười thân thiện như mọi lần: "Tôi nhớ hình như trước đó đã nhắc là không cần khách sáo vậy mà, cháu có thể gọi một tiếng chú Lục!"

"Cháu vẫn nên gọi chú là "Lục tiên sinh" đi ạ!" Nhớ tới chuyện ông là bố của Lục Tịnh Tuyết, cô nghĩ mình vẫn nên giữ chút khoảng cách là hơn, vì thế chỉ mỉm cười.

Lục Học Lâm thấy vậy cũng không làm khó cô, rất tôn trọng ý nguyện của cô, mỉm cười nói tiếp: "Tính ra, tôi và cô Lâm quả thật đã một thời gian rồi không gặp nhau đấy! Thời gian gần đây dạ dày tôi có chút vấn đề, nên phải ở trong bệnh viện suốt. Hôm trước tôi còn nhầm tính, không biết cô Lâm đã về Canada chưa, không ngờ vẫn còn cơ hội gặp lại nói chuyện đôi câu!"

"Chú không sao chứ?" Lâm Uyên Bạch mặt biến sắc, vội hỏi.

"Không sao." Lục Học Lâm tươi cười xua tay: "Đến tuổi này rồi, một vài cơ quan trong cơ thể cũng phải có vấn đề chứ! Không có gì đáng ngại, chỉ là bệnh cũ tích tụ nhiều năm thôi. Thủng dạ dày, cộng thêm viêm dạ dày cấp độ chậm."

"Nếu dạ dày không tốt, chú nên ăn nhiều cháo, có thể bổ sung thêm dinh dưỡng!" Ngẫm nghĩ một chút, Lâm Uyên Bạch lại nói thêm: "Còn nữa, cháu biết có một cách thức dân gian, mỗi ngày sau khi ăn và trước khi đi ngủ lại xoa nóng hai bàn tay, lấy rốn làm tâm xoa đều, mát xa khoảng 64 vòng theo chiều kim đồng hồ, rất có ích đấy ạ. Lục tiên sinh, hay là về nhà chú thử xem!"

Lục Học Lâm chột sững người, sau đó mỉm cười gật đầu: "Được, cảm ơn cháu!"

Đối mặt với sự quan tâm của cô gái trẻ này, ông bỗng có cảm giác ấm áp vô cớ.

Thật ra họ cũng chỉ là những người có duyên quen biết, giống như cuộc gặp vô tình trên máy bay hôm nào vậy. Ông thấy dạ dày khó chịu, cô đưa thuốc cho ông. Nhưng không hiểu vì sao, ông luôn cảm thấy giữa họ có duyên phận, và rất muốn lại gần cô.

Trong lúc họ đang nói cười thì từ xa bỗng vọng tới một giọng nữ có phần gấp gáp.

"Bồ!"

~Hết chương 254~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 255

Hai người họ nghe thấy tiếng gọi bèn nhìn qua, liền thấy Lục Tịnh Tuyết đang chạy nhanh tới.

Lâm Uyên Bạch nhú mày, không ngờ Lục Học Lâm lại tới đây cùng con gái, có điều bây giờ muốn tránh mặt đã không còn kịp nữa.

Nhưng Lục Tịnh Tuyết trông có vẻ cũng rất căng thẳng. Cô ta tiến lên, đứng giữa hai người họ, khoác tay Lục Học Lâm: "Bố! Chẳng phải con nói bố thanh toán xong cứ ngồi ở sofa đợi con sao!"

"Bố thấy hơi nóng nực nên ra ngoài hóng gió!" Lục Học Lâm tươi cười giải thích.

Lục Tịnh Tuyết nghiêng đầu liếc nhìn cô rồi lại nhìn sang bố mình, hỏi với vẻ thăm dò: "Bố, bố quen với cô Lâm đây từ khi nào vậy?"

"Cũng chỉ là một cơ duyên trùng hợp thôi." Lục Học Lâm trả lời, ngữ khí luôn mang theo nụ cười: "Không ngờ lại gặp nhau ở đây. Vừa nói chuyện mấy câu, cô Lâm còn chỉ cho bố một cách dân gian để chữa bệnh dạ dày, về phải thử xem sao!"

Lục Tịnh Tuyết giữ nguyên biểu cảm của mình, khoác tay bố đi sang bên đường: "Bố, tài xế đánh xe qua rồi, chúng ta mau đi thôi!"

"Được!" Lục Học Lâm đáp, sau đó gạt đầu coi như chào Lâm Uyên Bạch.

Lâm Uyên Bạch cũng gật đầu chào lại.

Nhìn hai bố con họ ngồi vào chiếc xe ô tô sang trọng, không biết có phải ảo giác ban nãy của cô không mà cô lại cảm thấy Lục Tịnh Tuyết có vẻ không muốn để bố mình quá thân thiết với cô...

"Uyên Uyên, cô đang nhìn gì thế?"

Đầu gối chợt ảm áp, cùng với đó là một giọng con nít vang lên.

Lâm Uyên Bạch ngồi xuống, khoác áo lên người bánh bao nhỏ, sau đó bế nó lên, thấy Hoắc Trường Uyên đứng bên cũng đang nhìn mình chăm chú, cô lắc đầu: "Không nhìn gì cả..."

Họ lên xe, chiếc Land Rover nhanh chóng đi về phía biệt thự.

Chơi điên cuồng cả một ngày, bánh bao nhỏ vừa lên xe đã ngáp suốt, đầu gục như gà mổ thóc, mơ màng buồn ngủ. Nhưng nó vẫn gắng gượng, đợi đến lúc về nhà để Lâm Uyên Bạch ôm mình ngủ.

Sau khi về tới nhà, Lâm Uyên Bạch ôm bánh bao nhỏ vào lòng, Hoắc Trường Uyên đã mở cửa xe hộ cô.

Cô khẽ nói một tiếng "Cảm ơn" rồi xóc mông thẳng bé lên, đi vào trong nhà.

Tầng một im phăng phắc, lúc chập tối họ có gọi điện thoại về nhà, bảo mọi người không cần đợi cửa. Vậy nên chú thím Lý đã đi ngủ rồi. Họ lên thẳng tầng hai.

Cái bóng cao lớn của Hoắc Trường Uyên đi ngay sau cô, che hết ánh đèn.

Giống như lúc xuống xe, khi sắp tới phòng của con, Hoắc Trường Uyên sai bước tiến lên, giúp cô vặn mở cửa.

Bên trong không bật điện, nhưng ánh trăng thanh từ ngoài cửa sổ tràn vào nhà và ánh đèn hành lang đã hòa vào nhau.

Lúc lướt qua nhau, chất giọng trầm của Hoắc Trường Uyên vang lên bên tai cô: "Đừng quên chuyện ban ngày em hứa."

"Không quên mà..." Lâm Uyển Bạch cắn môi.

Bánh bao nhỏ gục đầu lên vai cô, dụi dụi hai mắt: "Uyển Uyển ơi, chuyện gì ạ~"

"À, không có chuyện gì! Bảo bối, buồn ngủ rồi phải không, chúng ta mau về phòng ngủ nào!" Lâm Uyển Bạch vội vỗ vỗ lưng nó. Nói xong, cô rào bước đi vào trong phòng, cho đến khi cánh cửa được người bên ngoài đóng lại, cô mới dám quay đầu nhìn.

Bánh bao nhỏ buồn ngủ lắm rồi, vừa đặt đầu xuống gối không bao lâu đã khò khò ngủ say.

Lâm Uyển Bạch vắt khô chiếc khăn mặt ẩm, quỳ xuống bên giường, tỉ mỉ lau sạch sẽ tay chân cho nó rồi thay một bộ quần áo ngủ. Bây giờ cô mới đi vào phòng tắm.

Sau khi ra ngoài, cô vén chăn nằm vào trong. Bánh bao nhỏ cảm nhận được mùi hương của cô, lập tức lặn vào lòng cô.

Hôn lên trán con trai, Lâm Uyển Bạch không lập tức ngủ ngay mà cầm di động lên.

Qua một bức tường, cô bắt đầu soạn nội dung tin nhắn, sau đó gửi vào một số điện thoại nào đó: Anh vẫn chưa nói là lợi ích gì...

Ngày mai nói cho em biết.

Tốc độ nhắn trả rất nhanh, màn hình sáng rực lên.

"..." Lâm Uyển Bạch cắn môi.

Cô tắt máy đi, để xa di động ra một chút, nhẹ nhàng đôi tư thế nhưng vẫn không ngủ được.

...

Trong một phòng ngủ đầy mùi đàn ông, Lâm Uyển Bạch sốt sắng giấu hai tay ra sau lưng.

Liêm liêm môi, cô nhìn về phía người đàn ông tỏ thái độ nhàn nhã: "À, Hoắc Trường Uyên, rốt cuộc anh muốn được lợi ích gì..."

"Cởi quần áo ra!" Hoắc Trường Uyên nhướng mày.

"Anh..."

"Em tự hứa mà, em không nhớ à?" Hoắc Trường Uyên vất vèo, đứng đưa hai chân.

"..." Lâm Uyển Bạch nuốt nước bọt.

Nhớ tới lời hứa của mình, cô đành cúi đầu, cô cởi cúc áo ra rồi bắt đầu cởi áo.

Hoắc Trường Uyên nhìn cô chăm chú, giơ tay lên: "Còn cả bên trong nữa, cởi hết toàn bộ!"

"..." Lâm Uyên Bạch đành tiếp tục làm.

Trong không khí, từng cơn gió lạnh dội tới, cô cố gắng dùng hai tay ôm trọn cơ thể mình, mặt nóng bừng như người phát sốt, hô hấp cũng không kiềm chế nổi. Cô cảm giác mỗi tế bào trên người mình đều đang run rẩy.

"Hoắc Trường Uyên, anh rốt cuộc định làm gì..."

Khi cô nói xong, Hoắc Trường Uyên cũng đứng phắt dậy, sải bước đi sát về phía cô.

Ngay sau đó eo cô bị ôm chặt, anh đẩy cô lên chiếc giường lớn. Trên ga giường và gối ngủ cũng toàn mùi đàn ông. Cô đang định nói gì thì bờ môi đã bị chặn đứng: "Ừm..."

Khắp người càng lúc càng nóng rực, trần nhà cũng mỗi lúc một xa cô hơn...

Nơi khoe mắt có ánh nắng mai rọi vào, Lâm Uyên Bạch gượng mở mắt ra, mới ý thức được mình vẫn đang nửa tỉnh nửa mê.

Khi cúi đầu, cô phát hiện cảm giác nóng rực trên cổ không tới từ Hoắc Trường Uyên mà từ một cậu bé có khuôn mặt nhiều nét tương đồng với anh, bánh bao nhỏ. Lúc này nó đang chớp chớp mắt, dùng tay chọc chọc vào má cô.

Thấy cô đã tỉnh dậy, thằng bé lập tức nói: "Uyển Uyển, mặt trời soi vào mông rồi đó nha~"

Lâm Uyên Bạch nuốt nước bọt, chột tỉnh ngộ mình vừa mới nằm mơ.

Cô vội đỏ mặt tía tai ngồi dậy, giơ tay lên mới phát hiện rèm cửa đã không còn che được ánh nắng nữa.

Cô vội tung chăn ra, bế bánh bao nhỏ đi tắm.

Nửa tiếng đồng hồ sau, hai mẹ con họ đi xuống nhà. Thím Lý đã làm xong bữa sáng. Trong phòng ăn, Hoắc Trường Uyên đang ngồi trước bàn ăn, tay cầm cốc café đen, bên cạnh là Hoắc Dung đang vắt vẻo chân.

Lâm Uyển Bạch nhìn thấy, ngạc nhiên kêu lên: "Cô, cô đến à!"

"Phải!" Hoắc Dung nháy mắt với cô.

"Bà cô~" Bánh bao nhỏ cũng ngoan ngoãn chào to.

"Đậu Đậu mau qua đây, tới ngồi với bà cô nào!" Hoắc Dung bỏ lát bánh mì gói đang cắn trong miệng xuống, vội vẫy tay chào.

Nhìn bánh bao nhỏ hai tay cầm cốc uống sữa, Hoắc Dung hiền từ xoa đầu thằng bé, đánh mắt sang cháu trai, cuối cùng nhìn về phía cô: "Rau cải trắng, hôm nay cô qua đây là để mượn Đậu Đậu một hôm! Thật ra là muốn dẫn nó về nhà họ Hoắc. Trước đó Đậu Đậu bị thương không nói năng gì với anh trai cô. Lâu lắm rồi không được gặp nội ông ấy rất nhớ, thế nên cô định đưa nó qua chơi một hôm!"

Chuyện của bốn năm trước tạm thời gác lại, bánh bao nhỏ nói sao cũng vẫn là người hương hỏa, là huyết thống của nhà họ Hoắc. Hoắc Chấn nhớ cháu nội là chuyện thường tình, hơn nữa bánh bao qua thăm ông nội cũng là lẽ đương nhiên, về công hay tư cô đều không thể ngăn cản.

"Ừm..." Lâm Uyển Bạch khẽ gật đầu.

"Vậy thì được rồi!" Hoắc Dung mỉm cười.

Ăn sáng xong, cô thay quần áo cho bánh bao nhỏ, sau đó nó được Hoắc Dung dẫn đi.

Chiếc BMW đen đã được lái vào trong sân. Sắp xếp xong ghế ngồi an toàn, Hoắc Dung vẫy tay với họ: "Trường Uyên, rau cải trắng, hai đĩa vào nhà đi! Yên tâm, ăn tối xong cô đưa nó về!"

Lâm Uyên Bạch gật đầu nhưng vẫn không nhúc nhích.

Thật ra nếu nói lời thật lòng, cô vẫn mong được ở bên con trai hằng ngày.

Nhìn ô tô biến mất khỏi tầm mắt, tiếng động cơ cũng không còn vang vọng bên tai, cô mới quay trở vào biệt thự.

Khi đi qua cửa thay dép, Hoắc Trường Uyên ở phía trước buông một câu: "Lát nữa vào phòng ngủ của anh."

Gần như trong khoảnh khắc, Lâm Uyên Bạch liền nhớ tới tin nhắn tối qua.

"Ồ..." Cô ngập ngừng gật đầu.

Hoắc Trường Uyên thay giày, dứt hai tay vào túi rồi đi lên gác, bước chân nhàn nhã.

Nhớ lại giấc mơ sáng nay, trái tim Lâm Uyên Bạch như sắp quá tải, ngay cả mạch đập có vẻ cũng không ổn định.

Cô không lập tức đi theo mà lẻ mề đi về phía bếp. Bên trong, thím Lý đứng trước bếp gas đang bận rộn, trên bề mặt bếp lát đá hoa cương còn đặt bó rau tươi chưa nhặt.

Cô lẳng lặng tiến lên, chủ động định giúp đỡ.

Thím Lý vừa tắt vòi nước xong, phát hiện ra lập tức hoang mang ngăn cản: "Trời ơi, cô Lâm, chuyện vặt này sao có thể để cô làm được! Cô cứ để

đây, lát nữa lau máy hút mùi xong, tôi làm được rồi!"

"Không sao đâu, để tôi giúp thím!" Lâm Uyên Bạch vội nói.

"Không sao! Thật sự không cần mà, nếu không lát nữa tôi cũng không có việc để làm." Thím Lý vẫn lắc đầu, giật hết chỗ rau trong tay cô lại.

Tuy rằng mỗi ngày cô đều đảm nhiệm các bữa ăn của Hoắc Trường Uyên và bánh bao nhỏ, nhưng cũng chỉ có trách nhiệm nấu, những việc vặt khác thím Lý hầu như không để cô làm. Đối với một người từng trải có con mắt tinh tường như thím Lý, cô không chỉ là một vị khách ở tạm trong nhà này, không chừng sau này chính là nữ chủ nhân!

"Vây, hay là để tôi giúp thím lau máy hút mùi!" Lâm Uyên Bạch đi tới trước bếp, cầm chiếc giẻ lên.

"Không cần không cần!" Thím Lý một lần nữa ngăn cản: "Cô Lâm, đây đều là công việc trong bốn phận của tôi. Cô mà làm hết thì đến lúc cậu chủ phát tiền lương, tôi cũng không dám nhận nữa!"

Sao thím Lý hiểu được tâm tư của cô lúc này, chỉ nghĩ cô đang hụt hẫng vì không có tiểu thiếu gia ở nhà, bèn mỉm cười vỗ về: "Cô Lâm, cô lên gác nằm nghỉ một lúc đi. Hay là lên mạng hoặc xem tivi cũng được. Cuối tuần thời gian trôi nhanh lắm, tiểu thiếu gia tối là về thôi!"

Lâm Uyên Bạch cắn môi, im lặng thở dài.

Di động trong túi rung lên một tiếng ngắn gọn.

Cô rút ra xem, là tin nhắn Hoắc Trường Uyên gửi tới, thúc giục cô: Sao còn chưa lên?

Lâm Uyên Bạch liếm môi, đành từ trong bếp đi ra, lần chân thêm hai ba phút rồi mới từ từ đi lên gác.

Cửa phòng ngủ đầu tiên trên tầng không đóng, mở rộng ở đó. Hoắc Trường Uyên đứng quay lưng lại hút thuốc trước cửa sổ. Ánh nắng soi chiếu vào người anh, khiến anh như đứng giữa một khung ảnh viền vàng.

Lâm Uyên Bạch hít sâu một hơi, biểu cảm bình tĩnh hơn chút.

Cô giơ tay gõ cửa.

Nghe thấy tiếng động, Hoắc Trường Uyên quay đầu, vừa hay nhả ra một làn khói trắng. Làn khói tan đi xung quanh gương mặt anh. Sau đó anh giơ bàn tay kẹp điếu thuốc về phía cô: "Đóng cửa lại."

Đầu óc Lâm Uyên Bạch tê rần.

~Hết chương 255~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 256

Lâm Uyên Bạch do dự quay đầu rồi từ từ đóng cửa lại.

"Cạch" một tiếng, cửa được đóng lại, cô lập tức nuốt nước bọt.

Khung cảnh trong mơ hiện rõ mồn một trong đầu, Lâm Uyên Bạch căng thẳng tới mức lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi. Bỗng dưng cô bắt đầu hồi hận hôm qua mình đồng ý quá qua quýt, nên hỏi rõ mới phải...

Đợi cô lè mề quay lại, Hoắc Trường Uyên đã hút xong điều thuốc. Anh cầm thứ gì đó đi về phía cô, bóng dáng cao lớn che đi quá nửa nguồn sáng. Anh lên tiếng: "Thay quần áo đi."

"Em không cởi quần áo đâu!" Lâm Uyên Bạch buột miệng.

"Em vừa nói gì?" Hoắc Trường Uyên chậm rãi nhướn đuôi mày.

"À..." Lâm Uyên Bạch cắn môi, mãi mới ý thức được hình như có chỗ nào sai sai. Cô nắm chặt tay lại, vì quá căng thẳng nên hoàn toàn không nghe rõ anh nói gì. Cô ngập ngừng hỏi: "Vậy ban nãy... anh đã nói gì?"

"Anh bảo, em vào phòng thay đồ bên trong thay quần áo đi."

Hoắc Trường Uyên nhìn cô từ trên xuống, nhần nại lặp đi lặp lại từng chữ một.

Ngay sau đó, trong đôi mắt thâm trầm ánh lên nụ cười nửa đùa nửa thật: "Ồ, nếu em muốn thay luôn ở đây, anh cũng không ngại."

Một tiếng nổ ầm vang trong đầu Lâm Uyên Bạch, đầu ngón chân giấu trong đôi dép lê cũng co quắp lại.

Bây giờ cô mới để ý thấy trong tay anh cầm một bộ quần áo. Cả khuôn mặt cô đỏ bừng lên, cô đón lấy rồi cầm đầu chạy về phía phòng thay đồ: "Bây giờ em sẽ đi thay..."

Cô khóa trái cửa phòng lại, giơ tay lên cuộn chặt thành nắm đấm, đấm từng cú xuống đầu mình.

Đúng là mất mặt chết đi được!

Sau khi bình tĩnh lại, Lâm Uyên Bạch phát hiện hóa ra đó là một bộ đồ cưới ngựa.

Khuôn mặt cô bày ra vẻ khó hiểu, cũng không biết rốt cuộc anh đang âm mưu chuyện gì. Vì ban nãy bản thân đã mất mặt, cô cũng không lảng nhảng nữa. Sau khi tức tốc thay quần áo, cô nhìn vào gương tự soi lại bản thân.

Một bộ đồ cưới ngựa kiểu Anh, áo màu đen, hai hàng cúc, thu gọn phần eo, quần màu trắng được nhét vào trong đôi bốt đen.

Lâm Uyên Bạch cũng không khỏi đứng nhìn thêm một chút, cảm thấy mình chưa bao giờ "oai phong" đến vậy. Trước khi ra ngoài, cô ngẩng đầu buộc cao mái tóc lên thành đuôi ngựa.

Cô đẩy cửa ra, phát hiện Hoắc Trường Uyên cũng đã thay một bộ đồ cưới ngựa tương tự, quần áo lúc trước được anh đặt ở cuối giường.

Nghe tiếng, Hoắc Trường Uyên quay đầu nhìn lại: "Thay xong rồi à?"

"Ừm..." Lâm Uyên Bạch gật đầu.

"Đi thôi." Anh rướn môi.

"Đi đâu vậy?" Lâm Uyên Bạch nghi hoặc.

"Trường đua ngựa." Hoắc Trường Uyên liếc nhìn cô, lên tiếng giải thích: "Anh đã gọi điện hẹn trước rồi."

Lâm Uyên Bạch nhìn theo bóng anh dứt khoát đi ra ngoài trước, cũng lặng lẽ bám theo sau.

Chiếc Land Rover trắng đi men theo bờ sông khoảng hơn nửa tiếng, ra khỏi thành phố, tới một trường đua ngựa ngoài trời ở ngoại ô.

Sau khi đỗ xong xe, Lâm Uyên Bạch vẫn đi theo sau anh vào trong. Lúc ở trên xe cô đã âm thầm quan sát. Không biết có phải cố tình hay không, bộ đồ trên người Hoắc Trường Uyên giống cô y hệt, có vẻ như là một bộ đồ cặp.

Sau khi qua cửa, có nhân viên đưa cho họ mũ bảo hộ và yên ngựa chuyên dụng rồi dẫn họ vào trong chuồng chọn ngựa.

Từ những chiếc xe xa hoa đỗ ngoài kia có thể thấy, đây là một trường đua sang trọng. Phóng tầm mắt nhìn ra, rất nhiều con ngựa thuần chủng đập vào mắt, lông con nào con nấy đều sáng bóng.

Lâm Uyên Bạch ngoại trừ lúc xem tivi ra chưa bao giờ được nhìn thấy nhiều ngựa như vậy.

Có vẻ như Hoắc Trường Uyên rất sành cưỡi ngựa. Sau khi đi vào không lâu, anh lập tức đứng trước một chú ngựa nâu có chòm lông màu trắng như tia chớp, giơ tay vuốt vuốt bờm của nó.

Lâm Uyên Bạch hỏi với vẻ không mấy chắc chắn: "Chúng ta đi cưới ngựa thật sao?"

"Hôm qua lúc ở trong công viên, em cứ nhìn anh chăm chăm, không phải là vì rất muốn cưới ngựa sao?" Hoắc Trường Uyên nghiêng mặt nhìn về phía cô, nhướn mày, chậm rãi hỏi: "Hay là, em cũng muốn cưới anh giống như Đậu Đậu?"

Cưới anh ư...

Có cần phải ăn nói mờ ám vậy không, hơn nữa cô nào có nghĩ vậy...

Lúc đó đúng là cô nhìn hai bố con họ chăm chú, nhưng chỉ đơn thuần là vì cảnh tượng ấy rất ấm áp mà thôi.

Lâm Uyên Bạch chẳng buồn cải chính với anh, chỉ là trong lòng đã sớm không nén nổi tò mò. Cô hỏi dò anh: "Hoắc Trường Uyên, hôm qua anh nói muốn được lợi... Lẽ nào chỉ là muốn em đi cưới ngựa cùng anh?"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên gật đầu.

Thấy cô tỏ vẻ ngỡ ngàng, anh cố tình nói: "Sao hả, em còn suy nghĩ nào khác sao?"

"..." Lâm Uyên Bạch cắn môi.

Cô nhìn anh, ánh mắt hơi ngờ vực, vẫn có vẻ không dám tin lắm.

Trước kia từng có chuyện như vậy rồi. Anh giúp cô thuyết phục được đối tác thành công. Lúc đó anh kiên quyết đòi tiền thù lao từ cô, là một nụ hôn. Cô cứ nghĩ lần này anh sẽ đưa ra yêu cầu tương tự, có khi còn quá đáng hơn, không ngờ chỉ là đi cưới ngựa?

Hoắc Trường Uyên vỗ vỗ vào ngựa, ánh mắt sâu xa: "Nếu em có yêu cầu, anh sẽ miễn cưỡng chấp nhận vậy."

"Mau chọn ngựa đi!" Lâm Uyển Bạch ngượng ngập.

Năm phút sau, Hoắc Trường Uyên dắt con ngựa nâu đỏ đi vào trong trường đua, sau đó dẫn cô tới trước, đồng thời nói rõ cho cô những chuyện cần chú ý.

Giống như trước kia anh dạy cô bắn súng vậy, cả cuộc đời Lâm Uyển Bạch chưa từng cưỡi ngựa bao giờ, ít nhiều có chút sợ hãi.

Có vẻ như Hoắc Trường Uyên nhìn ra được, anh thì thầm bên tai cô: "Không cần sợ hãi, những con ngựa này đều đã được huấn luyện, không có tính công kích, đều rất hiền lành!"

"Ừm..." Cô khẽ gật đầu.

Giảm chân lên bàn đạp, Lâm Uyển Bạch trèo lên lưng ngựa.

Hoắc Trường Uyên không cưỡi mà suốt cả quá trình đi bên cạnh dắt dây cương cho cô, chậm rãi đi vòng vòng quay trường đua.

Có lẽ cũng vì có anh ở bên nên trong lòng cô ít nhiều không còn cảm giác sợ hãi nữa.

Bởi vì ngồi lên lưng ngựa, tầm nhìn khoáng đạt hơn nhiều. Lâm Uyển Bạch rất ít khi được ngắm anh từ trên cao. Ánh nắng vòng vèo chiếu lên gương mặt cương nghị của anh. Từng đường nét mượt mà, bờ môi mỏng như đang khẽ rướn lên, mê hoặc khiến người ta rung động.

Cô quay sang bên cạnh vài giây mới bình tĩnh lại được.

Không hiểu vì sao, từ lúc họ dắt ngựa đi vào trường đua, trong này cũng chỉ có đúng hai người họ. Ngoài các nhân viên thi thoảng đi qua đi lại thì không còn một ai khác.

Đi thêm hai vòng nữa, Lâm Uyển Bạch một lần nữa quay sang nhìn anh, có phần ái ngại trong lòng. Bắt anh dắt ngựa cho mình như người chăn ngựa vậy. Cô chột lên tiếng: "À, Hoắc Trường Uyên, anh có muốn lên ngựa luôn không?"

Ý của cô là muốn anh cũng chọn một con ngựa để cưỡi.

Ai ngờ, nghe xong, Hoắc Trường Uyên bèn giẫm chân lên bàn đạp, trèo thẳng lên ngựa của cô, ngồi ngay sau lưng cô.

Chỗ ngồi trên yên ngựa không rộng. Một mình Lâm Uyển Bạch thì còn dư dả một chút. Nhưng sau khi Hoắc Trường Uyên cũng lên, rõ ràng nó đã chật chội hẳn. Hai người họ buộc phải dựa sát vào nhau, gần như không còn khoảng cách...

Không biết có phải ảo giác của cô không, cô luôn cảm thấy có điều gì đang âm thầm biến đổi.

Lâm Uyển Bạch thử nhúc nhích, bên tai vọng tới một giọng nói khàn khàn: "Đừng cử động!"

"..." Cô hoảng loạn cắn môi.

Cưỡi chung trên một con ngựa như thế này, tuy rằng chỉ có thể nhìn về phía trước nhưng mọi cảm quan trên cơ thể lại quá rõ ràng.

Cả cơ thể Lâm Uyển Bạch cứng đờ, cô thật sự không dám nhúc nhích lung tung.

Giữ chặt yên ngựa, cô không ngừng liếm liếm đôi môi khô khốc: "Cưỡi thế này rất không thoải mái..."

"Anh cảm thấy rất thoải mái." Hoắc Trường Uyên đưa ra quan điểm khác.

"..."

"Có muốn nhanh một chút không?" Cánh tay ngả về phía trước của Hoắc Trường Uyên nắm lấy dây cương. Mỗi lần cười, anh lại cố tình áp má lên tai cô, hơi thở nóng rực len lỏi vào trong tai cô.

"..." Lâm Uyển Bạch nuốt nước bọt.

Rõ ràng là ban ngày ban mặt, hai người họ đang cưỡi ngựa rất bình thường, nhưng lời anh nói nghe lại đầy mờ ám.

Giống như trước kia khi họ nằm trên giường vậy...

Lâm Uyển Bạch phải liên tục hít sâu, cảm giác đại não dần dần có phần thiếu khí.

Cô thậm chí bắt đầu sợ hãi, lát nữa liệu mình có ngất xỉu ngã ngựa không...

Bỗng nhiên, Hoắc Trường Uyên nói bên tai cô: "Ngả ra sau dựa sát vào anh!"

"Không..." Lâm Uyển Bạch nhú mày.

Cô vừa từ chối một tiếng, Hoắc Trường Uyên đã bất ngờ giơ cổ tay lên, cương ngựa vút một tiếng, tung lên không trung, hai chân anh ép chặt vào bụng ngựa, miệng kêu một tiếng: "Jia*!"

*Âm thanh sử dụng khi quát cương ngựa.

Con ngựa đang chở hai người họ bỗng dừng chạy nhanh nhện hẳn lên.

Dọc đường, ngựa đảo qua đảo lại, Lâm Uyển Bạch sợ ngã xuống, đành chủ động dựa ra sau, còn gơ tay bám vào cánh tay anh.

Hoắc Trường Uyên ôm hờ cô vào lòng, hưởng thụ cảm giác được có cô trong vòng tay, trong đôi mắt ánh lên một nụ cười đắc thắng.

Dần dần, Lâm Uyển Bạch từ sự sợ hãi ban đầu cũng từ từ hưởng thụ cảm giác thoải mái khi vó ngựa vút bay.

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 256+2

Chẳng trách trên thảo nguyên có nhiều người thích cuộc sống trên lưng ngựa đến vậy. Đây là một niềm vui không thể miêu tả. Gió tấp vào mặt, mỗi một té bào trên người dường như đều đang nhảy nhót, đầu óc và hơi thở đều trở nên thoải mái, nhẹ nhàng hơn.

Chẳng mấy chốc, sắc trời đã tối xuống.

Hoắc Trường Uyên phi ngựa trở về chỗ ban đầu, rồi nhảy xuống trước, có nhân viên đã chạy tới chuẩn bị dắt ngựa.

Lâm Uyển Bạch cũng bám vào yên, chuẩn bị xuống ngựa. Ai ngờ anh đã đứng đó, đưa tay ra.

Cô đánh mắt nhìn sang người nhân viên bên cạnh, tỏ thái độ: "Em tự xuống được..."

Hoắc Trường Uyên không nhúc nhích, mà tiến thẳng tới, bế cô xuống khỏi yên ngựa.

Khi hai chân chạm đất, gò má Lâm Uyển Bạch đã ửng hồng.

"Sao, có vui không?" Hoắc Trường Uyên nhướn mày hỏi.

"Ừm..." Lâm Uyển Bạch gật đầu, chân thành nói: "Rất vui, Hoắc Trường Uyên, cảm ơn anh!"

Vốn dĩ cô đã mang tâm trạng "liều chết" để theo anh ra ngoài. Không ngờ thứ mà anh mong muốn, chẳng qua là một ngày được ở bên nhau, cùng cưỡi ngựa.

Nghे được cô nói vậy, khuôn mặt Hoắc Trường Uyên lộ rõ vẻ đắc ý. Có điều không bao lâu sau, anh đã nghe thấy cô nói một câu phá tan khung cảnh: "Sớm biết vậy, dẫn Đậu Đậu đi chung thì tốt rồi! Nó nhất định vui phải biết!"

"..." Khóe miệng Hoắc Trường Uyên giật giật.

Thấy anh đưa cả mũ và yên ngựa cho người nhân viên, Lâm Uyên Bạch nói một câu: "Em muốn đi vệ sinh!"

"Ừm, vậy anh ra cửa đợi em." Hoắc Trường Uyên mỉm cười, giờ ngón tay chỉ.

"Em biết rồi." Lâm Uyên Bạch gật đầu.

Nhà vệ sinh nằm trong một căn nhà nhỏ bên cạnh trường đua. Giải quyết xong nhu cầu sinh lý, cô đang cúi đầu chỉnh trang lại quần áo thì phòng bên cạnh hình như lần lượt có người đi ra. Có lẽ là nhân viên ở đây, còn có tiếng nói chuyện vọng vào.

"Hôm nay chẳng phải là Chủ nhật sao, sao trường đua lại vắng vẻ vậy chứ?"

"Cô thì biết gì?" Một người khác trả lời: "Đâu phải tại việc kinh doanh của trường đua. Là có một vị khách đã bao trọn chỗ này. Không có ai hết, chỉ có anh ấy và bạn gái hẹn hò ở đây thôi!"

"Thật hay giả vậy! Người có tiền đúng là ngang bướng mà!"

"Sao có thể giả được. Họ vừa mới đi xong. Hơn nữa tôi còn tận mắt nhìn thấy, anh đó còn bế bạn gái mình xuống ngựa nữa! Chao ôi, không nói cũng biết hạnh phúc nhường nào. Nếu là tôi, chắc tôi vui đến ngất xỉu luôn quá!"

...

Lâm Uyên Bạch đưa tay sờ lên gò má nóng bừng.

Hẹn hò ở trường đua ư...

Đôi tình nhân họ nói không phải là họ đấy chứ?

Chẳng trách cả ngày hôm nay, ngoài họ và các nhân viên ra không còn nhìn thấy ai khác nữa.

Đợi hai người nhân viên đó đi xa rồi, Lâm Uyên Bạch mới chậm rãi đi ra. Trong gương, quả nhiên hai gò má cô đỏ lên như hai bông hoa.

Từ xa, cô nhìn thấy người đàn ông giàu có bưng bình Hoắc Trường Uyên đứng ngay trước cửa, tay cầm một chai nước suối. Khi cô đi tới, anh đặt thẳng vào tay cô.

Lâm Uyên Bạch đón lấy, phát hiện nắp chai đã được vặn mở sẵn.

Thật ra trước kia khi ở bên nhau, cô đã biết, ngoài mặt anh ít nói trầm tính, nhưng vẫn luôn rất chu đáo, tỉ mỉ.

Lâm Uyên Bạch đưa lên miệng uống mấy ngụm, đang định đóng vào thì Hoắc Trường Uyên đã thẳng thừng giật lấy, rồi lập tức ngửa cổ uống ừng ực hết quá nửa chai, cuối cùng ném bỏ vào thùng rác.

Tim cô đập nhanh mấy nhịp vì nụ hôn gián tiếp giữa hai người họ.

"Đi thôi!" Hoắc Trường Uyên lắc lắc chìa khóa xe.

Lâm Uyển Bạch "ừm" một tiếng rồi bám theo sau.

Họ rời khỏi trường đua ngựa, đi vào trung tâm thành phố. Hoắc Trường Uyên đề nghị ăn tối ở ngoài. Họ tìm một quán bán đồ Trung. Vì cuối tuần rất đông người đi ăn hàng, họ xếp hàng một lúc mới tới lượt.

Bởi vì mặc đồ cưới ngựa, lại giống đồ đôi nên thu hút không ít ánh nhìn.

Bữa cơm này Lâm Uyển Bạch ăn rất khó khăn, không những phải chống chọi lại ánh mắt của những người xung quanh mà còn phải chống chọi lại cái nhìn chăm chăm như khóa chặt cô của Hoắc Trường Uyên ngồi đối diện.

Trong bữa cơm, Hoắc Dung có gọi điện thoại tới, nói là đã đưa bánh bao nhỏ về nhà rồi.

Biết tin này, tâm hồn Lâm Uyển Bạch cũng như bay về theo. Lúc thắt dây an toàn, Hoắc Trường Uyên lấy một chiếc kẹo cao su từ trong tủ đồ ra đưa cô: "Ăn kẹo cao su không?"

"Thôi..." Lâm Uyển Bạch cảm thấy tự dưng anh thật khó hiểu.

Hoắc Trường Uyên không nói nhiều, chỉ bóc ra rồi bỏ vào miệng.

Sau khi xe đi vào đường chính, anh còn thổi phù phù bong bóng mấy lần, bong bóng nổ những tiếng giòn tan.

Trở về biệt thự, dưới nhà trên gác đều im ắng. Thím Lý từ trên gác đi xuống, mỉm cười báo lại: "Tiểu thiếu gia tắm rửa xong không bao lâu thì ngủ mất, có thể chơi bên nhà họ Hoắc một quá!"

Lâm Uyên Bạch gật đầu, cũng dặn thím Lý về phòng nghỉ ngơi.

Sau khi thay giày đi lên tầng, họ cố tình bước khẽ khàng hơn.

Lâm Uyên Bạch vừa chạm tay vào cửa phòng con, phía sau bỗng vang lên một giọng nói trầm.

"Uyên Uyên."

Cô sững người.

Giống như lần trước, xung hô đã lâu không nghe này khiến trái tim cô rối loạn.

Lâm Uyên Bạch nín thở quay người lại, còn chưa kịp ngược lên nhìn rõ khuôn mặt anh, cả người đã bị anh kéo tuột về phía trước. Ngay sau đó, anh đè cô lên bức tường bên cạnh, nụ hôn mạnh mẽ như trời sập ập xuống.

Lâm Uyên Bạch ngâm nga, càng bị anh cạy mở hàm răng.

Trong giây lát, miệng cô chỉ toàn mùi bạc hà của kẹo cao su...

~Hết chương 256~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 257

Sống lưng Lâm Uyên Bạch dựa sát vào tường, hơi lạnh xuyên qua lớp quần áo thấm vào da thịt, nhưng hơi thở của cô thì chỉ thấy toàn nóng rực.

Nụ hôn của Hoắc Trường Uyên vẫn mãnh liệt như trước.

Cô hoàn toàn không phản ứng kịp, nói chi tới việc muốn giăng ra.

Đỉnh đầu hành lang là những ánh đèn hơi tối, khiến bóng của hai người họ được kéo dài hắt xuống nền nhà.

Cô mơ màng mở hai mắt ra, chỉ nhìn thấy sự xâm chiếm hùng hực trong mắt anh.

Ý thức được tiếp sau đó có thể họ sẽ xảy ra chuyện gì, Lâm Uyên Bạch giật mình choàng tỉnh. Hơn nữa cô còn nghĩ tới việc chỉ cách đúng một cánh cửa, bên trong bánh bao nhỏ đang say giấc...

Cô hoảng loạn lên tiếng ngăn cản: "Đừng..."

Hoắc Trường Uyên dừng lại, tựa trán anh lên trán cô.

Sau hai tiếng nuốt nước bọt, anh nhẹ nhàng thả cô xuống, lúc buông tay, anh còn sửa sang lại quần áo cho cô.

"Uyên Uyên." Hoắc Trường Uyên cọ cọ ngón tay lên tóc mai của cô, ánh mắt sâu xa lại như có thể chảy thành nước: "Anh sẽ không ép buộc em,

cũng không giở trò lừa lọc, anh sẽ kiên trì chờ đợi tới khi bản thân em cam tâm tình nguyện."

Chuyện lần trước anh nói với Tang Hiểu Du không hề là giả dối, sau bốn năm chia cách đằng đẳng, lần này anh có sự kiên nhẫn cả đời.

Cam tâm tình nguyện ư...

Lâm Uyển Bạch thất thần nhìn anh.

Hoắc Trường Uyên rướn môi cười: "Mau vào ngủ đi!"

Lâm Uyển Bạch chậm rãi gật đầu, vặn mở cửa phòng con trai rồi dịch dần từng bước vào trong, đến cả câu chúc ngủ ngon cũng quên nói.

Suốt cả đêm ấy, cô ngủ rất bình yên.

...

Sáng hôm sau, Lâm Uyển Bạch đánh răng rửa mặt xong từ trong phòng tắm đi ra liền nhìn thấy bánh bao nhỏ cũng đang vênh cái mông nhỏ lên bò xuống giường từ dưới chăn.

Hai bàn tay dễ thương dụi dụi mắt, rồi nó cất giọng non nớt gọi cô: "Uyển Uyển~"

"Bảo bối, con dậy rồi à?" Cô vội chạy qua.

Cô bế bánh bao nhỏ ngồi lên đùi, rút một tờ khăn giấy ra lau gỉ mắt cho nó trước.

Bánh bao nhỏ ngẩng đầu, ngoan ngoãn như một con búp bê, biểu cảm trên mặt vô cùng mãn nguyện. Tới khi cô vo tròn tờ giấy lại, ném vào

trong thùng rác, nó bèn chớp chớp đôi mắt to tròn, hỏi: "Uyển Uyển, hôm qua bảo bảo không ở nhà, cô và bố đã làm gì ạ?"

"À, không có gì..." Lâm Uyển Bạch chợt dạ trả lời.

"Vậy vì sao bà cô nói hai người đi hẹn hò?" Bánh bao nhỏ nghiêng đầu.

"..." Lâm Uyển Bạch suýt nữa cắn vào lưỡi.

Nhìn vào ánh mắt trong veo của con trai, cô không thể nào nói dối nổi, lại nhớ tới lời nói của nhân viên trường đua ngựa hôm qua, cô càng thêm gượng gạo, cuối cùng phải ngượng ngập đổi chủ đề: "Bảo bối, đói rồi phải không? Bây giờ mẹ đưa con đi đánh răng rửa mặt, rồi xuống nhà làm bữa sáng cho con ha!"

Sáng nay Lâm Uyển Bạch làm một bữa sáng của người Trung Quốc, một bát cháo nhỏ còn thím Lý giúp cô đi mua bánh bao hấp.

Hai mẹ con ngồi xuống chưa bao lâu thì Hoắc Trường Uyên cũng đã mặc vest từ từ đi vào, kéo ghế ngồi trước mặt họ.

Nhớ tới cảnh tượng trước cửa tối qua, cô bỗng sụp mặt xuống, có phần xấu hổ.

Thím Lý tươi cười đưa bát đĩa cho anh: "Chào cậu!"

"Chào thím." Hoắc Trường Uyên rướn môi. Lúc cầm đĩa lên, anh bỗng ngược mắt nhìn cô: "Tối qua ngủ ngon chứ?"

Lâm Uyển Bạch đang ăn cháo, suýt nữa thì bị sặc.

"Rất ngon..." Cô vội nuốt ngụm cháo xuống.

Hoắc Trường Uyên lặng lẽ nhướn mày rồi cầm bánh bao bỏ vào miệng.

Vì Lâm Uyên Bạch phải chăm sóc bánh bao nhỏ thế nên Hoắc Trường Uyên ngồi đối diện sẽ ăn nhanh hơn một chút. Có điều ăn xong, anh cũng không rời đi ngay mà dựa lưng ra sau ghế, đôi mắt anh cứ nhìn cô chòng chọc, không chút che giấu.

Có mấy lần cô không cầm vững được thìa nhưng cũng không dám nói thẳng với anh.

Cứ đầu mày cuối mắt trước mặt con thế này...

Cuối cùng cũng ăn xong chút cháo trong bát, Lâm Uyên Bạch đứng lên, cùng lúc ấy, di động của cô ngoài phòng khách cũng đổ chuông.

Cô viện cớ này để tránh mặt: "Em đi nghe điện thoại."

Nhìn thấy tên người hiển thị trên màn hình, Lâm Uyên Bạch vội vàng bắt máy, gương mặt bất giác nở một nụ cười: "Alô, Diệp Tu?"

"Tiểu Bạch." Đầu kia, Diệp Tu dịu dàng gọi cô.

"Diệp Tu, anh đã sớm quay về Canada rồi phải không?" Lâm Uyên Bạch quan tâm hỏi: "Anh không gọi điện thoại cho em, thì em cũng đang định liên lạc với anh đây! Em muốn hỏi anh tình hình sao rồi, quay về mọi chuyện vẫn thuận lợi chứ?"

Ở đầu kia, Diệp Tu hơi ngừng lại một chút rồi mới nói: "Tiểu Bạch, thật ra anh vẫn đang ở Băng Thành."

"Hả?" Nghe xong, Lâm Uyên Bạch sửng sốt vô cùng: "Diệp Tu, anh vẫn ở Băng Thành? Anh chưa đi sao?"

"Chưa, hôm đó sau khi em đi khỏi sân bay, cuối cùng anh cũng không lên máy bay được. Nguyên nhân cụ thể anh sẽ kể với em khi nào gặp mặt." Diệp Tu cười: "Anh biết mấy hôm nay có lẽ em sẽ rất bận, nên không quấy rầy em. Hôm nay có thời gian không, ra ngoài cùng ăn cơm!"

"Được! Anh đặt chỗ đi, tới lúc đó gửi tin nhắn cho em." Lâm Uyên Bạch đáp.

Ngất máy rồi, cô vẫn còn không dám tin vào tai mình.

Không ngờ đến cuối cùng, Diệp Tu lại không đi. Lúc đó cả ba người họ đều đặt vé máy bay, nhưng cuối cùng chẳng ai đi hết...

Đang chìm đắm trong dòng suy nghĩ, bên tai cô chợt vang lên một giọng nói u ám: "Người họ Diệp đó vẫn chưa đi?"

Lâm Uyên Bạch giật thót.

Hoắc Trường Uyên vốn đang ở trong phòng ăn đã đi theo cô từ lúc nào, giờ đang lặng lẽ đứng sau cô.

"Ừm..." Cô gật đầu.

Người đàn ông này...

Sao lại lén lút nghe trộm người khác nói chuyện chứ!

Hoắc Trường Uyên nhú mào, ngữ khí vẫn cứng đờ: "Hôm nay em định đi gặp anh ta, cùng ăn cơm?"

"Ừm." Lâm Uyên Bạch gật đầu.

"Vậy Đậu Đậu phải làm sao!" Hoắc Trường Uyên trầm giọng.

Lâm Uyên Bạch chớp chớp mắt: "Em có thể đưa nó đi cùng mà..."

Hoắc Trường Uyên không lên tiếng, chỉ mím môi trừng mắt nhìn cô mấy giây, sau đó rút di động trong túi quần ra, gọi cho trợ lý Giang Phóng: "Nói lại lịch trình của tôi hôm nay nào!"

Sau khi đầu kia từ tốn trình bày xong, anh càng nhăn nhó mặt mày.

"Đều không thể hủy bỏ hoặc tạm hoãn sao?"

Đầu kia, giọng Giang Phóng rất khó xử: "Hoắc tổng, việc này e là hơi khó. Đều là những buổi hẹn đã lên lịch từ trước. Hơn nữa hội chợ ký kết hợp đồng với ngân hàng Hưng Đạt đã bắt đầu sắp xếp từ tuần trước, cũng đã thông báo tới cả báo chí! Còn nữa, chủ tịch của Thịnh Huy cũng khó mà thoái thác..."

"Tôi biết rồi!" Hoắc Trường Uyên trầm giọng.

Lâm Uyên Bạch tuy không nghe rõ nội dung nhưng cũng đoán ra được đại khái. Thấy anh ngắt máy, xì mặt đứng đó, cô bất giác hỏi: "À, Hoắc Trường Uyên, anh vẫn không đi làm sao?"

Hoắc Trường Uyên liếc nhìn cô, nghĩ ra điều gì, chợt nhướng mày.

"Lát nữa đã, anh lên gác xem con trai một chút."

"Ừm." Lâm Uyên Bạch gật đầu.

Cô nhìn theo bóng anh dứt hai tay vào túi quần từng bước đi lên gác.

Bánh bao nhỏ ăn cơm xong trở về phòng ngủ, đang bò ra thăm chơi Lego. Bỗng có một bóng đen đổ xuống. Nó ngẩng đầu lên bèn nhìn thấy papa đang cúi xuống, giơ tay xoa đầu nó về phía từ: "Đậu Đậu này."

Bánh bao nhỏ bỗng dưng hoang mang.

"Papa, sao vậy ạ..."

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 258

Sau khi Hoắc Trường Uyên đi làm, Lâm Uyển Bạch cũng thay quần áo dẫn bánh bao nhỏ đi ra ngoài.

Cô hẹn Diệp Tu trong một quán nướng Hàn Quốc. Thím Lý lái xe đưa hai mẹ con cô tới quán. Lúc xuống xe, Lâm Uyển Bạch chú ý thấy một nơi nào đó cực kỳ nổi bật bèn tò mò hỏi: "Đâu Đâu, trong túi quần con để cái gì vậy?"

Lúc lên xe, cô đã phát hiện ra rồi, túi quần bên phải của bánh bao nhỏ gồ hằn lên.

"Di động ạ!" Bánh bao nhỏ rút ra một đoạn nhỏ, rồi nói với cô: "Papa đưa cho con đó!"

Lâm Uyển Bạch cúi đầu xuống nhìn, quả nhiên là một chiếc Smartphone.

Cô nghĩ lúc sáng Hoắc Trường Uyên lên gác xem con trai, chắc là để tặng di động chẳng. Có điều lúc sinh nhật cũng không thấy anh chuẩn bị quà gì, giờ lại vô duyên vô cớ đưa di động. Nhưng cô cũng không nghĩ nhiều, chỉ dặn dò thằng bé rằng đút sâu vào trong túi, đừng để rơi mất.

Lâm Uyển Bạch nắm tay bánh bao nhỏ đi vào trong nhà hàng, có người phục vụ dẫn dắt họ đi vào trong đại sảnh.

Diệp Tu đã ngồi sẵn vào bàn. Từ xa nhìn thấy hai mẹ con họ đi về phía mình, một cảm giác sinh động mãnh liệt đập vào mắt, không chỉ mang lại sự đả kích về thị giác cho anh ấy. Kể từ sau khi biết rõ chân tướng, mọi suy đoán trong lòng trở thành sự thật, anh ấy càng nhìn càng cảm thấy thật ra hai mẹ con họ có rất nhiều điểm giống nhau...

Định thần lại, anh ấy chủ động vẫy tay: "Tiểu Bạch!"

"Diệp Tu!" Lâm Uyển Bạch mừng rỡ, rồi lập tức xoa đầu bánh bao nhỏ: "Bảo bối, chào chú đi con!"

"Chào chú Diệp!" Bánh bao nhỏ cất giọng non nớt.

Người phục vụ sau khi bưng bát đĩa lên bàn, cho họ gọi đồ thì cũng rời đi.

Vẫn giống như mọi lần, Diệp Tu ga lăng rót cho cô một cốc nước ấm, cũng rót một cốc cho bánh bao nhỏ.

Lâm Uyển Bạch đón lấy, nhấp một ngụm nhỏ rồi hỏi luôn: "Diệp Tu, sao anh cũng chưa về Canada vậy?"

"Có chút chuyện xảy ra." Diệp Tu mỉm cười giải thích với cô: "Anh đang chuẩn bị lên máy bay, vốn định gọi điện tạm biệt ông bà ngoại, không ngờ người làm lại thông báo ông ngoại anh ngã ngoài vườn, phải đưa vào bệnh viện. Anh không yên tâm nên cũng ở lại xem sao!"

Thật ra cũng không hoàn toàn như vậy.

Ông ngoại Diệp Tu quả thật bị ngã, có điều khi anh gọi điện thoại qua, ông đã không sao rồi. Chỉ là anh cầm vé máy bay đứng tần ngần ở cửa kiểm vé mấy giây, cuối cùng vẫn lựa chọn quay người, như cuối cùng đã tìm ra một cái cớ hợp lý để ở lại vậy...

"Thì ra là vậy!" Lâm Uyên Bạch gật đầu.

"Phải, cũng vừa hay kỳ nghỉ phép của anh chưa hết, anh muốn ở thêm bên cạnh ông bà!" Diệp Tu đẩy gọng kính.

"Ừm." Lâm Uyên Bạch cũng rất tán đồng, cũng đồng thời nhớ tới người bà đã mất của mình. Cô cảm thấy nếu có thể, vẫn nên ở bên người thân nhiều hơn, dù sao những người đã có tuổi, ở bên được lần nào là may mắn lần đó.

Diệp Tu tươi cười đáp lại, ngừng một chút, anh ấy dò hỏi như đang suy nghĩ một lúc: "Tiểu Bạch, em còn định quay về Canada không?"

Nghe xong, Lâm Uyên Bạch đặt cốc nước xuống.

Một bàn tay nhỏ mũm mĩm nắm vạt áo cô. Cô cúi xuống nhìn theo, quả nhiên thấy bánh bao nhỏ đang ngược lên nhìn mình, đôi mắt to tròn đong đầy sự lo lắng.

Lâm Uyên Bạch đưa tay, ôm chặt cái đầu nhỏ của nó, kéo nó dựa sát vào người mình, rồi lắc đầu với người đối diện.

Bốn năm trước hay một vài ngày trước, cô một lòng muốn quay về với cuộc sống ở Canada là vì thành phố này không còn người nào hay chuyện gì khiến cô không an tâm nữa. Nhưng bây giờ đã khác, có con trai cô ở đây, cô không chỉ muốn bù đắp tình mẹ thiếu hụt của nó bao năm mà cũng không muốn để lỡ quãng thời gian trưởng thành của nó.

Giả sử có quay về, cô cũng phải đưa con trai cùng đi...

Nhưng suy nghĩ này gần như vừa xuất hiện đã bị cô bóp chết, vì làm sao có thể, Hoắc Trường Uyên không bao giờ để chuyện đó xảy ra.

Thấy vậy, bánh bao nhỏ mới thở phào nhẹ nhõm.

Diệp Tu ở đối diện có vẻ đã sớm đoán được câu trả lời của cô. Anh ấy cúi đầu cười khẽ, nhưng có chút buồn bã.

Phục vụ bê xô than đỏ hồng lên, rồi lần lượt bê các món họ đã gọi. Diệp Tu vẫn giữ nguyên sự lịch thiệp, phục vụ hai mẹ con họ suốt bữa ăn. Bánh bao nhỏ ăn đến mức khóe miệng dính đầy mỡ.

Cái miệng nó căng phồng lên, giống như một con sóc. Thấy cô chỉ mãi chăm sóc mình, thằng bé nói với vẻ ảm áp: "Uyển Uyển, cô cũng ăn đi!"

"Được, mẹ cũng ăn!" Lâm Uyển Bạch cười tí mắt.

Cô cũng cầm rau tự gói miếng thịt cho mình, thịt đã được tẩm ướp mặn mà, mùi vị cực kỳ thơm ngon.

Đang nhai thật kỹ, bỗng Diệp Tu gọi cô: "Tiểu Bạch."

"Dạ?" Lâm Uyển Bạch nghi hoặc.

"Khóe miệng của em dính tương kìa." Diệp Tu mỉm cười rút khăn giấy ra.

Nghe thấy vậy, Lâm Uyển Bạch bỗng chốc xấu hổ. Cô đang định với lấy khăn giấy thì Diệp Tu đã vươn tay ra, dịu dàng giúp cô lau sạch chỗ tương dính trên mép. Ngón tay anh ấy còn vô tình chạm vào cằm cô.

Khoảnh khắc này, đến cả cô cũng cảm thấy bầu không khí không tự nhiên.

Ngược mắt nhìn anh ấy, cô thấy phía sau chiếc kính vẫn là ánh mắt hiền hòa, trong sáng như mọi khi, không có suy nghĩ nào khác.

"À... Cảm ơn anh." Lâm Uyên Bạch ngượng ngáp nói.

"Không có gì."

Nhìn chằm chằm họ một lúc, bánh bao nhỏ nhai nốt rồi nuốt miếng viên cá trong miệng cái ực, bỗng nhiên giơ tay nói: "Bảo bảo muốn đi vệ sinh ạ!"

"Lại đi sao?" Lâm Uyên Bạch kinh ngạc.

Từ lúc vào nhà hàng đến lúc ngồi xuống ăn, trong thời gian ngắn ấy, bánh bao nhỏ đã đi vệ sinh hai lần rồi. Cô lo lắng nhìn sang cốc nước ngọt để bên cạnh, lát nữa kiên quyết không cho nó uống thêm nước ngọt nữa!

"Không sao đâu, để anh đưa nó vào!" Diệp Tu buông đũa xuống, mỉm cười nói.

Hai lần trước đó đều là Diệp Tu chủ động đi cùng bánh bao nhỏ. Cô gật đầu: "Diệp Tu, thật vất vả cho anh quá!"

"Em khách sáo quá rồi!" Diệp Tu cất giọng ôn hòa.

Tới phòng vệ sinh, bánh bao nhỏ buông tay Diệp Tu ra, chớp chớp mắt, giống như hai lần trước, nó nói cực kỳ ngoan ngoãn: "Chú Diệp, cháu tự làm được ạ!"

Diệp Tu gật đầu, dặn dò: "Được, vậy chú đợi cháu ở ngoài, nếu có gì cần giúp đỡ thì cứ gọi chú!"

"Vâng!" Bánh bao nhỏ gật đầu.

Ngay lập tức, nó đi vào một gian phòng dưới sự quan sát của Diệp Tu.

Sau khi đóng cửa lại, bánh bao nhỏ linh hoạt kiễng chân, khóa trái cửa từ bên trong, rồi rút di động trong túi ra, ấn số "1", lập tức hiển thị số điện thoại của papa.

"Alô!" Hoắc Trường Uyên nhắc máy cực nhanh, như đang đợi sẵn mọi lúc mọi nơi vậy.

"Papa~" Bánh bao nhỏ cất tiếng gọi.

Đầu kia toàn những âm thanh hỗn loạn, có vẻ như đang ở trong một event nào đó. Chưa đợi con trai lên tiếng, Hoắc Trường Uyên đã sốt sắng hỏi: "Sao vậy, tình hình bây giờ sao rồi? Mọi người vẫn đang nướng thịt sao?"

"Vâng! Bánh tôm và viên cá ngon lắm ạ, bảo bảo ăn một lúc ba cái liền!"

Bánh bao nhỏ dễ thương tóp tép miệng, rõ ràng vẫn chưa ăn đã. Sau khi thể hiện xong, nó ngẫm nghĩ rồi lại nhìn vào cái điện thoại to gần bằng mặt nó, nói: "Papa, chú Diệp hình như thích Uyên Uyên~"

Nói xong, bánh bao nhỏ còn gật gù như tự khẳng định.

Nó thẳng nhìn thấy trên mấy bộ phim thím Lý xem, có một anh tỏ tình với một chị mình thích, sau đó mỗi lần đi ăn, anh đó lại dịu dàng lau khóe miệng cho chị đó...

Nó vừa dứt lời, đầu kia đã im ắng ngay.

Bánh bao nhỏ làm mặt nghi hoặc, liên tục gọi: "Papa~"

Mãi không có ai đáp lại. Khi bánh bao nhỏ đang định tiếp tục gọi tiếng thứ ba thì phát hiện cuộc gọi đã bị ngắt.

Bánh bao nhỏ bữu môi.

Papa thật bất lịch sự!

Nó đút lại di động vào túi quần, thông minh xả nước để tạo âm thanh rồi kiễng chân lên đẩy cửa ra. Khi ra gần tới cửa, Diệp Tu cũng đúng lúc này đi vào. Nhìn thấy thằng bé, anh ấy vội hỏi: "Đậu Đậu, ban nãy cháu đứng trong này nói chuyện với ai vậy?"

Anh ấy loáng thoáng nghe được bên trong có tiếng trẻ con non nớt.

"Đâu có ạ!" Bánh bao nhỏ chớp chớp mắt.

Bảo bảo không nói dối. Đâu có nói chuyện với ai, mà là gọi điện thoại!

Nghe vậy, Diệp Tu ngó nghiêng vào bên trong, không thấy bóng người nào, anh ấy đứng bên ngoài cũng không hề thấy ai vào trong. Anh ấy chỉ coi như mình xuất hiện ảo giác, nắm tay thằng bé đi tới trước bệ rửa mặt: "Đi nào, rửa tay rồi về bàn thôi!"

Sau khi họ nướng hết chỗ nắm còn lại, Diệp Tu giờ tay gọi phục vụ.

Cả bàn có bánh bao nhỏ là ăn nhiều nhất, thằng bé ngồi đó, cái bụng mỡ đã lòi ra ngoài áo tới nơi.

Lâm Uyên Bạch vừa ngồi vuốt bụng cho nó dễ tiêu hóa, vừa cảm kích nhìn đối diện: "Diệp Tu, bữa này thật sự vất vả cho anh quá. Toàn là anh ngồi nướng, em và Đậu Đậu chỉ giỏi ăn thôi!"

"Được phục vụ người đẹp và trẻ nhỏ là vinh hạnh của anh!" Diệp Tu cười rất đậm.

Ra khỏi nhà hàng, Diệp Tu đề nghị đưa hai mẹ con họ về, có điều vừa đi qua đường, còn chưa kịp bắt xe, một chiếc Land Rover trắng đã phanh

kít trước mặt họ, rất gấp gáp.

Tốc độ xe quá nhanh, có vẻ như đến đây trong sự vội vã, lúc phanh, bánh xe còn ma sát xuống mặt đường, tạo ra những âm thanh chói tai.

Cửa ghế lái bật mở, bóng Hoắc Trường Uyên đập vào mắt.

"Papa~"

Bánh bao nhỏ gọi to, hoàn toàn không trách anh vì tự dung cúp điện thoại.

Lâm Uyển Bạch thấy anh bỗng dung xuất hiện, cực kỳ sửng sốt: "Hoắc Trường Uyên, sao anh lại tới đây?"

Nếu cô nhớ không nhầm, sáng nay nghe Giang Phóng nói trong điện thoại, có vẻ như lịch trình của anh dày đặc, hơn nữa toàn là sự kiện quan trọng, không thể hoãn được.

"Qua đón em và con trai về nhà." Hoắc Trường Uyên nhìn lướt qua cô, mấp máy môi.

Lâm Uyển Bạch nuốt nước bọt.

Tuy rằng anh chỉ nói "em" nhưng khẩu khí không khác gì nói "đón vợ và con về nhà".

"Anh không làm việc sao?" Lâm Uyển Bạch cắn môi: "Có thể gọi cho chú Lý mà..."

"Vội gì một lúc." Hoắc Trường Uyên hờ hững đáp.

"..." Thôi được rồi.

Hoắc Trường Uyên đi qua, thẳng thừng bế con trai lên, mở cửa xe ghế sau, đặt con lên ghế an toàn rồi quay sau nhìn cô.

Lâm Uyên Bạch thấy vậy cũng do dự nhìn Diệp Tu: "Diệp Tu, tiếp theo đây anh định đi đâu, có cần đi chung không?"

"Không cần, anh bắt taxi đi được rồi, giờ này xe vắng khách lắm." Diệp Tu mỉm cười xua tay.

Trong lúc ấy, cũng đã có chiếc xe đỗ lại. Khi anh ấy mở cửa định ngồi vào thì một giọng nam giới trầm thấp vang lên.

"Anh Diệp!"

Diệp Tu khựng lại, quay đầu lịch sự hỏi: "Anh Hoắc, có chuyện gì sao?"

Hoắc Trường Uyên đặt cánh tay lên cửa xe: "Lần trước đi câu cá có vẻ như vẫn chưa đã lắm. Tôi vẫn muốn cùng anh Diệp đi một chuyến nữa. Vừa hay ngày mai tôi không có lịch trình gì, không biết anh Diệp có đồng ý không?"

"Được." Diệp Tu im lặng mấy giây rồi gật đầu đồng ý.

Chiếc xe màu trắng đánh lái vào trong sân biệt thự. Hoắc Trường Uyên từ hội chợ đột ngột bỏ đi, giờ vẫn phải quay trở lại, nhưng tận mắt nhìn thấy mẹ con họ về nhà là anh yên tâm rồi.

Lúc xuống xe, Lâm Uyên Bạch ngập ngừng hỏi: "Hoắc Trường Uyên, anh định hẹn Diệp Tu đi câu cá thật sao?"

"Ừm, ngày mai cùng đi." Hoắc Trường Uyên mỉm cười.

Lâm Uyên Bạch gật đầu, bỗng dưng có một cảm giác quái lạ dâng lên...

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 259

Buổi trưa hôm sau, sau khi nhận được điện thoại, Lâm Uyên Bạch dắt bánh bao nhỏ đi ra khỏi biệt thự.

Vừa đi xuyên qua vườn, chiếc Land Rover trắng đã từ trong con đường nhỏ phía xa đánh lái tới. Sau khi đỗ lại, Hoắc Trường Uyên bước xuống xe, mở cửa ghế sau cho hai mẹ con họ.

Sau khi ngồi vào trong, Hoắc Trường Uyên bèn hỏi cô: "Cơm hộp anh bảo em chuẩn bị đã mang đi chưa?"

"Mang rồi, ở trong túi đây!" Lâm Uyên Bạch gật đầu rồi giơ tay lên ra hiệu.

Vì đã hẹn trước là buổi chiều đi câu cá nên cô và bánh bao nhỏ đã ăn cơm trưa xong xuôi. Hoắc Trường Uyên từ Hoắc Thị trở về nhà, nói là bận rộn không có thời gian ăn nên bảo cô làm riêng một phần cơm hộp.

"Ừm." Hoắc Trường Uyên miễn cưỡng nhượng mảy.

Ngồi xe suốt một tiếng đồng hồ, khi họ tới vườn câu, Diệp Tu cũng đã tới, đang đứng ngay trước cửa đại sảnh.

Sau khi đỗ xe xong, cả đoàn người xách dụng cụ đi về phía bờ sông.

Tối qua có một cơn mưa nhỏ đổ xuống, tuy rằng ánh nắng vẫn rực rỡ nhưng nhiệt độ hơi thấp hơn một chút, cũng lại vì ngồi gần sát bên sông

nên gió sông hơi lớn. Thật ra hôm nay không phải là ngày thích hợp để câu cá, nhưng hai người đàn ông này có vẻ lại đầy hứng thú.

Họ đi tới dưới ô, ai nấy cầm một chiếc ghế nhỏ để ngồi xuống.

Diệp Tu thấy cô không cầm theo cần câu, tò mò hỏi: "Tiểu Bạch, hôm nay em không câu sao?"

"Em không câu, em xem hai anh câu thôi!" Lâm Uyển Bạch lắc đầu, tươi cười giải thích.

Lần trước tới vườn câu, cô đi đột xuất không có chuẩn bị, hiệu quả cũng không tốt lắm, tới cuối cùng còn không câu được con cá nào. Vậy nên lần này cô dứt khoát không tham gia nữa, dẫn theo bánh bao nhỏ ngồi nhìn họ câu là được rồi.

"Được." Diệp Tu mỉm cười, quăng cần xuống mặt sông.

Hoắc Trường Uyên cũng làm động tác tương tự, có điều sau khi làm xong, anh đồng thời đưa tay về phía cô: "Cơm hộp em chuẩn bị cho anh đâu?"

"Ở đây..." Lâm Uyển Bạch ngăn ra, trả lời.

Cô cúi đầu lấy hộp cơm đựng trong túi xách ra, đưa cho anh.

"Còn đặc biệt làm hai món à?" Hoắc Trường Uyên mở ra, nhướn mày nói tiếp: "Tôm xào dưa leo, sườn xào chua ngọt, ừm, mùi vị có vẻ không tệ."

"..." Lâm Uyển Bạch mím môi lại.

Đâu phải là đặc biệt làm, chỉ là trưa nay hai mẹ con cô ăn món gì thì cô múc riêng cho anh món đó thôi...

Không hiểu vì sao, cô luôn có cảm giác Hoắc Trường Uyên cố tình nói như vậy.

Lâm Uyển Bạch gượng gạo nhìn sang Diệp Tu bên cạnh: "À, trưa nay anh ấy không có thời gian ăn cơm nên mang luôn tới đây ăn. Em lấy cũng nhiều lắm, Diệp Tu, hay là anh cũng ăn một chút."

"Không cần đâu, anh ăn trưa rồi mà." Diệp Tu lắc đầu.

Anh ấy vừa dứt lời, chất giọng trầm của Hoắc Trường Uyên lại một lần nữa vang lên: "Uyển Uyển, đưa giúp anh chai nước."

"Ồ." Lâm Uyển Bạch liếc nhìn rồi đặt chai nước suôi bên cạnh chân anh.

Cô vừa đưa xong nước, anh lại tiếp tục: "Uyển Uyển, khăn giấy nữa."

"..." Lâm Uyển Bạch cắn môi.

Lâm Uyển Bạch đành mở túi khăn giấy trong túi xách ra, rút một tờ đưa qua cho anh.

Điều cô không ngờ là Hoắc Trường Uyên lại ngang nhiên như vậy, thẳng thừng nắm chặt tay cô, hơn nữa còn lấy ngón tay cọ cọ lên lòng bàn tay cô.

Không chỉ có bánh bao nhỏ, Diệp Tu ngồi bên cũng nhìn thấy rõ...

Lâm Uyển Bạch xấu hổ trừng mắt nhìn anh, hoảng loạn rút tay về giấu sau lưng.

Sợ anh tiếp sau đó còn đưa ra những yêu cầu quá đáng hơn, cô nắm tay bánh bao nhỏ đứng dậy, viện cớ rời đi: "À, hai người cứ từ từ câu đi, em dẫn Đậu Đậu ra phía trước đi vòng vòng..."

Sau khi Lâm Uyển Bạch và bánh bao nhỏ đi khỏi, dưới tán ô chỉ còn lại Hoắc Trường Uyên và Diệp Tu.

Hoắc Trường Uyên từ tốn ăn hết hộp cơm. Sau khi đặt hộp xuống, anh cũng chuyên tâm chăm chú câu cá như Diệp Tu.

Động động cần câu trong tay, anh bỗng nhiên cất giọng trầm trầm: "Anh Diệp, có vẻ như anh khá hứng thú với khu vực này của tôi."

Sao Diệp Tu không nghe ra ý tứ đằng sau câu nói của anh. Ban đầu anh ấy sững sốt vì khả năng quan sát của anh, sau đó mỉm cười, không né tránh cũng không có ý vòng vo bóng gió: "Một cô gái tốt ai cũng thích."

"Ha ha..." Hoắc Trường Uyên bỗng dưng cười hai tiếng.

Dù sao cũng đã nhắc đến chuyện này, Diệp Tu ngừng một chút rồi chủ động nói: "Tôi lại cảm thấy, nếu dùng con cái để trói chân người ta không phải hành động của người quân tử."

"Tôi chưa bao giờ tự nhận mình là người quân tử." Hoắc Trường Uyên rướn môi, đôi mắt nheo lại nhìn xuống chiếc phao câu trôi nổi trên mặt sông: "Nhưng mà, có rất nhiều chuyện anh hiểu quá phiến diện ngoài mặt. Anh cho rằng đó là trói buộc, nhưng không biết đó cũng là sự lựa chọn thật tâm của cô ấy. Thật ra cũng giống như câu cá vậy, mỗi câu giăng ra đó, cá tự nguyện cắn câu."

"Ồ, hình như có động tĩnh."

Bỗng nhiên, Hoắc Trường Uyên nhướn mày nói.

Mặt sông quả nhiên xao động. Anh vung cánh tay về phía sau, khi nhắc cần lên, một con cá đang bật nhảy loạn xạ đã bị móc theo dây câu lên bờ.

Hoắc Trường Uyên đánh mắt sang bên cạnh, nói một câu đầy ý tứ:
"Anh Diệp, tôi nói rồi mà, cá tự nguyện cắn câu!"

Khi anh câu thêm một con cá lớn nữa cũng là lúc Lâm Uyên Bạch dắt tay bánh bao nhỏ quay trở về.

"Papa, bố câu được cá rồi!"

Bánh bao nhỏ nhìn thấy liền phấn khích chạy lại.

Hiếm khi thấy biểu cảm trên gương mặt Hoắc Trường Uyên đặc ý đến thế, anh nhướn mày với cô: "Uyên Uyên, em qua đây xem cá có to không?"

"Rất to..." Lâm Uyên Bạch chân thành gật đầu.

Khi nhìn sang bên cạnh, cô kinh ngạc hỏi: "Diệp Tu, anh vẫn chưa câu được sao?"

"Vẫn chưa." Diệp Tu ngượng ngập lắc đầu.

Có vẻ như khác hẳn lần trước, phong thủy xoay chuyển luân hồi. Hoắc Trường Uyên tỏ vẻ lười biếng, trong xô đã câu đầy cá, gần như không đứng nổi nữa. Ngược lại, một Diệp Tu với kỹ thuật câu cá khá lành nghề ở bên cạnh hôm nay lại không câu được con nào.

Lâm Uyên Bạch an ủi: "Có thể hôm nay gió hơi lớn, không thích hợp câu cá lắm!"

"Có thể vậy!" Diệp Tu đẩy gọng kính.

Lâm Uyên Bạch sợ tâm lý anh ấy không thoải mái, chủ động đi tới và nói: "Diệp Tu, để em lấy thêm cho anh ít mồi, anh thả thêm mấy cái xuống. Như vậy chắc sẽ dễ hút cá hơn!"

"Được!" Diệp Tu tươi cười, kéo dây câu lên.

Lâm Uyển Bạch ngồi sụp xuống, đang chuẩn bị giúp Diệp Tu cùng gài mồi câu thì Hoắc Trường Uyên ở bên bỗng nhiên nói một câu: "Đậu Đậu có vẻ không được thoải mái."

"Không thoải mái?" Cô giật mình.

Cô quay đầu lại nhìn, quả nhiên, bánh bao nhỏ vốn dĩ đang thò tay chọc chọc mấy con cá đùa nghịch, đang hai tay ôm bụng, gương mặt nhỏ trắng trẻo lúc này nhăn nhó lại vẻ đau khổ.

Lâm Uyển Bạch rảo bước tiến lên, lo lắng hỏi: "Bảo bối, con thấy khó chịu chỗ nào? Có phải bụng đau không?"

Bánh bao nhỏ cúi đầu, khó chịu hậm hực rên rỉ.

Lâm Uyển Bạch thấy vậy, lại càng hoang mang lo lắng. Cô vô thức quay đầu nhìn Hoắc Trường Uyên, tay bất giác nắm chặt cánh tay anh: "Hoắc Trường Uyên, phải làm sao đây, Đậu Đậu hình như bị đau bụng!"

"Đừng gấp." Hoắc Trường Uyên đặt dây câu xuống.

Anh cúi nhìn con trai, cất giọng an ủi: "Có thể nó bị lạnh, ban nãy lại uống nhiều nước đá. Bây giờ chúng ta dẫn con vào phòng nghỉ ngơi, gọi phục vụ xin nước nóng và thuốc là được!"

Nói xong, Hoắc Trường Uyên còn giơ tay vén gọn mấy lọn tóc bung ra của cô vào vành tai.

Một loạt những động tác rất đối tự nhiên và thân mật.

Lâm Uyển Bạch nghe thấy anh nói vậy, lòng cũng thở phào nhẹ nhõm. Cô vội vàng gạt đầu: "Ừm! Vậy chúng ta đi!"

"Đề anh bế con." Hoắc Trường Uyên đón lấy con trai từ tay cô.

Lâm Uyển Bạch nghe anh sắp xếp mọi việc như một cô vợ ngoan. Lúc này cô không còn quan tâm được chuyện gì khác, trong đầu chỉ lo lắng cho bánh bao nhỏ.

Hoắc Trường Uyên để ý hết những điều ấy. Anh thản nhiên quay đầu lại, nói giọng áy náy với Diệp Tu: "Thật xin lỗi!"

Diệp Tu đứng dậy, gạt đầu, gương mặt nở một nụ cười. Anh ấy cũng chỉ có thể đứng nhìn họ bế con, cùng nhau rảo bước rời đi, khung cảnh hài hòa như một gia đình ba người ấy, anh ấy muốn cũng không thể chen vào một góc.

Tới sảnh nghỉ, Lâm Uyển Bạch vội vàng đi xin nước ấm từ người phục vụ.

Bánh bao nhỏ vốn dĩ ban nãy còn đau khổ cuộn người trên sofa, đợi cô đi xa, nó ngẩng đầu lên, bĩu môi tố cáo người đàn ông đang ngồi bên cạnh: "Papa thật xấu!"

"Sao bố lại xấu?" Hoắc Trường Uyên vắt hai chân vào nhau.

"Bố bắt bảo bảo cố tình gạt Uyển Uyển!" Bánh bao nhỏ tố cáo, mặt tỏ thái độ không đồng tình: "Lừa gạt người khác là không đúng đâu! Nếu Uyển Uyển biết được, chắc sẽ giận bảo bảo đây!"

Hoắc Trường Uyên lạnh nhạt nhìn con trai hùng hồn nói xong, từ tốn hỏi một câu: "Vậy tức là con muốn chú Diệp kia giật mất Uyển Uyển của con?"

"Không muốn!" Bánh bao nhỏ lắc đầu như trống bỏi, ngoan ngoãn im lặng không nói nữa.

Rất nhanh, có tiếng bước chân gấp gấp vọng từ xa tới gần. Hoắc Trường Uyên hạ chân xuống, xoay mặt về phía con trai, nhú mày giả vờ giả vệt vỗ nhẹ nhẹ lên người thằng bé.

"Nước ấm tới rồi đây!"

Lâm Uyên Bạch thở hồng hộc chạy về, nét mặt lo lắng: "Làm sao đây? Ban nãy em có hỏi một lượt nhưng họ không có thuốc đau bụng. Hơn nữa trẻ con cũng không thể tùy tiện uống thuốc giảm đau được..."

Bánh bao nhỏ đang được papa cầm cốc nước đút cho uống, bèn lên tiếng: "Uyên Uyên, bảo bảo hết đau bụng rồi ạ!"

"Không đau nữa sao?" Lâm Uyên Bạch kinh ngạc, không ngờ uống nước ấm lại thần kỳ như vậy!

"Vâng!" Bánh bao nhỏ gật đầu.

Lâm Uyên Bạch không chắc chắn, bế bánh bao nhỏ lên đùi mình, quan sát cẩn thận mặt và biểu cảm của thằng bé. Có vẻ như nó thật sự không sao nữa, trông cũng không còn chút đau khổ nào.

Cô mím môi, nhìn Hoắc Trường Uyên vẻ không yên tâm: "Thật sự không cần đưa tới bệnh viện sao?"

"Không cần đâu." Hoắc Trường Uyên trả lời chắc nịch.

Lâm Uyên Bạch do dự gật đầu. Khi quay lại nhìn con trai, cô thấy nó đã tay chân linh hoạt tự bò xuống.

Tâm trạng thấp thỏm cuối cùng cũng tan đi, bây giờ cô mới nhớ ra, hỏi: "À, Diệp Tu đâu?"

"Nhân viên vừa tới nói với anh, anh ấy có việc đột xuất, nhắn với chúng ta đã về trước rồi." Hoắc Trường Uyên giải thích.

"Ồ." Lâm Uyên Bạch gật đầu.

Cô nghĩ bụng Diệp Tu cũng không phải người không có chừng mực. Nếu anh ấy về thì chắc chắn là vì có chuyện thật.

Bấy giờ Hoắc Trường Uyên bỗng nhiên lên tiếng: "Ở làng nghỉ dưỡng phía sau có cung cấp phòng nghỉ, ban nãy nhân viên thông báo tối nay có bắn pháo hoa. Lát nữa chúng ta không về ngay, ở lại đây một đêm đi."

"Ở lại đây?" Lâm Uyên Bạch ngẩn người, việc này hoàn toàn nằm ngoài kế hoạch.

"Ừm." Hoắc Trường Uyên gật đầu.

Lâm Uyên Bạch nhú mày, cô đúng là biết phía sau khu câu cá có làng nghỉ dưỡng. Lần trước đến đây cô đã nhìn thấy rồi.

Cô đang định phản đối thì bánh bao nhỏ nhào tới ôm chân cô, mắt lấp lánh như sao: "Bảo bảo muốn xem pháo hoa~"

Lâm Uyên Bạch đành nuốt xuống những lời đã ra tới đầu môi.

Sau đó, cả ba người họ xách theo cá, tiến đến căn nhà phong cách Tây ở phía sau. Sau khi vào trong sảnh, nhân viên tiếp đón áy náy nói: "Thật ngại quá, chúng tôi chỉ còn một phòng thôi!"

Nghe xong, Lâm Uyên Bạch nhú mày: "Chỉ còn một phòng?"

"Dạ vâng!" Cô nhân viên gật đầu.

"Vậy phải làm sao?" Lâm Uyên Bạch bắt đầu rầu rĩ.

Thấy vậy, cô nhân viên vội cười, giải thích: "Chị à, chị yên tâm. Phòng ở chỗ này đều có dạng giường lớn thương vụ, rất thoải mái rộng rãi, anh chị nhất định sẽ ngủ vừa!"

Lâm Uyển Bạch cắn môi, cô đâu có lo lắng chuyện ấy...

Rõ ràng đối phương đã mặc nhận họ là một gia đình, tuy rằng nhìn từ một góc độ nào đó, họ đúng là một gia đình, nhưng lại không hoàn toàn như vậy...

"Cho tôi đặt phòng đó." Lúc này, Hoắc Trường Uyên lên tiếng, ngay sau đó lòng bàn tay lập tức chìa ra trước mặt cô: "Đưa anh chứng minh thư nhân dân."

Lâm Uyển Bạch há hốc miệng. Cô vốn định thương lượng với anh tối nay không ở lại đây nữa, nhưng bánh bao nhỏ đứng cạnh vẫn ôm ghì lấy chân cô, giữ nguyên ánh mắt chờ đợi nhìn cô, bên trong đọng đầy kỳ vọng được nhìn thấy pháo hoa.

Nếu không phải ngày lễ đặc biệt gì, trong thành phố rất ít nơi tổ chức bắn pháo hoa, bánh bao nhỏ xưa nay vẫn rất thích pháo hoa.

Băn khoăn một hồi, cô vẫn lặng lẽ rút chứng minh thư ra.

Hoắc Trường Uyên đón lấy, đưa cả chứng minh thư của mình cho nhân viên. Cô nhân viên nhanh chóng làm thủ tục nhận phòng, rồi đưa họ thẻ phòng.

Nơi họ ở là căn phòng trên tầng cao nhất. Sau khi thang máy tới nơi, Lâm Uyển Bạch nắm tay bánh bao nhỏ đi theo sau anh.

Cửa phòng kêu "tít" một tiếng rồi bật mở.

Đây là một gian phòng có kết cấu khá đẹp. Chỉ cần đi vào, đập vào mắt chính là chiếc giường "king-size" mà cô nhân viên nói tới.

Lâm Uyên Bạch không có tâm trạng ngắm nghía xung quanh. Cô chỉ nhìn chăm chăm lên chiếc giường ấy, bỗng dưng nuốt nước miếng. Nhớ tới cảnh tối nay sẽ ngủ chung trên chiếc giường này, nội tâm cô vẫn rất hỗn loạn.

Chính vào lúc cô bắt đầu hồi hận dần dần thì có ai đó lắc lắc bàn tay buông thông của cô. Bánh bao nhỏ gọi: "Uyên Uyên, bảo bảo đói rồi!"

"Con yêu đói rồi sao?" Lâm Uyên Bạch vội ngồi xuống, xoa đầu thẳng bé: "Vậy bây giờ chúng ta đi ăn cơm nhé!"

Hoắc Trường Uyên đứng bên cạnh cửa sổ, một tay đút túi quần, xen ngang đúng lúc: "Tầng một có nhà hàng, vừa hay có thể bảo họ làm cá cho chúng ta."

"Ừm." Lâm Uyên Bạch gật đầu.

Vì hôm nay thu hoạch của Hoắc Trường Uyên rất phong phú, anh câu được cả xô cá đầy nên bữa ăn của họ toàn là cá.

Khi Lâm Uyên Bạch cầm di động từ ngoài cửa nhà hàng đi vào, bố con họ đã ngồi xếp hàng đợi cô trước bàn ăn.

"Gọi điện thoại xong rồi?" Hoắc Trường Uyên hỏi vẻ băng quơ.

"Ừm..." Lâm Uyên Bạch gật đầu, nhìn anh rồi trả lời: "Diệp Tu đúng là có chuyện nên phải về trước, hơn nữa anh ấy có vẻ cũng hơi mệt nên muốn về nghỉ ngơi."

Hoắc Trường Uyên khẽ rướn môi: "Chắc cũng vì gió sông to quá, nên không khỏe trong người..."

"Phải." Lâm Uyển Bạch không giấu giếm anh.

Trong lúc đó, nhân viên đã bê đủ các món được chế biến từ cá lên bàn, mùi hương thơm phức.

Tốc độ ăn cơm của họ khá chậm rãi. Khi họ ăn xong, bên ngoài trời đã tối hẳn, chỉ hơn mười phút nữa là sẽ tới giờ bắn pháo hoa.

Hoắc Trường Uyên gọi nhân viên tới thanh toán. Sau khi hỏi địa điểm bắn pháo hoa, anh dẫn mẹ con họ qua đó.

Là tại một bờ sông phía sau làng nghỉ dưỡng. Ở đó đã có không ít người quây quần, tụ tập lại từ lâu. Khi họ tới nơi, đã có hai ba đợt pháo hoa được bắn lên trời. Tiếng reo hò của mọi người vang lên không dứt, bầu trời đêm rực sáng như ban ngày, nước sông phía sau cũng được rọi sáng bừng.

"Woa woa woa..."

Bánh bao nhỏ rất hưng phấn, mỗi lần có pháo hoa bắn ra, nó lại reo hò.

Lâm Uyển Bạch như bị bầu không khí ấy tiêm nhiễm, cũng ngược nhìn lên bầu trời giống như mọi người.

"Rất thích sao?" Bên tai có luồng khí nóng phả vào.

"Ừm." Lâm Uyển Bạch chân thành gật đầu, quả thực là rất đẹp.

Hoắc Trường Uyên dịch sát gương mặt lại gần cô thêm chút nữa. Có vẻ vì tiếng pháo hoa nên mỗi chữ anh đều cố tình ghé sát vào tai cô mà nói:

"Nếu em thích, ngày nào trong vườn cũng có thể bắn."

Lâm Uyển Bạch không bỏ qua chữ "ngày nào" trong câu anh nói. Khi nghiêng đầu, cô phát hiện anh gần như dựa sát cả người vào cô.

"Anh đứng gần em quá rồi..." Cô cắn môi nhắc nhở.

"Có sao?" Hoắc Trường Uyên nhướn mày.

Lâm Uyển Bạch né sang bên cạnh, không ngờ anh lại xích qua như hình với bóng. Sống mũi ngoài hít vào mùi khói thuốc pháo thì còn có cả mùi hương nam tính mãnh liệt của anh.

"Hoắc Trường Uyên, đừng như vậy, còn con ở đây..."

Nghe vậy, đôi đồng tử của Hoắc Trường Uyên hơi co rụt lại: "Nếu không có con, là được phải không?"

"Em không hề nói vậy..." Lâm Uyển Bạch nắm chặt tay lại. Người đàn ông này!

"Thưa anh, chị, mua ít pháo bông cho cháu chơi đi!"

Phía xa ngoài những bông pháo hoa được bắn lên trời còn có không ít những người bán hàng rong chạy qua chạy lại, ôm theo rất nhiều pháo bông tự chế đủ kiểu đủ hình, mời mọc mọi người. Lúc này đang có một cô bé đi tới trước mặt họ.

Nét mặt Lâm Uyển Bạch ánh lên chút xấu hổ và ngượng ngập, vì xưng hô của cô bé*.

*Xưng hô trong tiếng Trung là "tiên sinh, phu nhân", kiểu xưng hô khi gọi những cặp vợ chồng.

Cô liếc nhìn Hoắc Trường Uyên đứng bên, thấy anh cũng đang nghiêng mặt, biểu cảm không có gì khác lạ, cũng không có ý định thanh minh. Cô

đành cúi đầu nhìn con trai: "Đậu Đậu, con muốn chơi không?"

"Muốn ạ!" Bánh bao nhỏ lập tức gật đầu.

"Cho tôi mua hai bọc." Hoắc Trường Uyên ngẩng đầu nói.

"Dạ vâng thưa anh!" Cô bé rất mừng, rút hai bọc từ trong lòng ra đưa qua: "Một bọc mười cây, tính anh hai mươi đồng, hai bọc là bốn mươi!"

Hoắc Trường Uyên rút ví tiền ra, lấy một tờ một trăm tệ.

Nhìn thấy, cô bé lập tức khó xử: "Anh có tiền lẻ không ạ?"

"Không có." Hoắc Trường Uyên lắc đầu rồi mỉm cười: "Không cần trả lại đâu."

Túi xách của Lâm Uyển Bạch cũng đã để trong phòng khách sạn. Cô lục túi nhưng trong túi cũng không có đồng tiền lẻ nào.

"Vậy sao được! Nhất định phải trả lại anh!" Cô bé không vui vẻ nhận tiền mà khăng khăng nói đầy nguyên tắc: "Cảm phiền anh đợi một lát, em qua bên kia tìm bạn đổi tiền lẻ rồi mang trả cho anh!"

"Được." Hoắc Trường Uyên gật đầu.

Cô bé gật đầu rồi chạy đi.

Bánh bao nhỏ đã sớm không đợi được nữa, hai cái chân nhỏ nhảy tung tung: "Bảo bảo muốn chơi~"

Sau khi Hoắc Trường Uyên bóc ra, anh rút một cây và tìm bật lửa. Chẳng mấy chốc, đã có những tiếng nổ lốp bốp vang lên. Anh tiếp tục châm thêm một cây nữa rồi đưa tận tay cho con trai.

Lâm Uyên Bạch ở bên quan sát, vội vàng dịu dàng dặn dò: "Bảo bối, cẩn thận một chút, cầm xa tay ra, cẩn thận bỏng biết không?"

"Vâng ạ!" Bánh bao nhỏ phấn khích gật đầu.

Tổng cộng hai mươi cây, từng cây từng cây được chơi rất chậm, có thể chơi rất lâu.

Bánh bao nhỏ cầm bằng hai tay, cũng giống như các bạn nhỏ khác, rồi vươn dài cánh tay chậm chậm đưa, hai con mắt như đọng đầy ánh lửa.

Lúc này, cô gái kia đã quay về, cầm theo sáu mươi tệ: "Thưa anh, xin lỗi để anh đợi lâu! Đây là tiền thừa của anh!"

Hoắc Trường Uyên đón lấy.

Cô bé nhìn về phía bánh bao nhỏ đang ngồi xồm, say mê đắm chìm trong thế giới pháo bông, cười tí mắt nói với họ một câu: "Con của hai anh chị thật đáng yêu, chúc hai anh chị chơi vui vẻ!"

"Cảm ơn em." Hoắc Trường Uyên mỉm cười.

Cô bé đáp một câu "Không có gì ạ" rồi nhanh chóng nhiệt tình chạy đi xa.

Lâm Uyên Bạch tuy ngồi đó chơi cùng con trai nhưng khi quay đầu lại, cô không bỏ sót chữ nào trong cuộc đối thoại của họ.

Lần đầu tiên có thể không để ý, nhưng lần thứ hai vô tư gọi như thế, anh vẫn không sửa đổi gì, hơn nữa còn như mặc nhận.

Lâm Uyên Bạch do dự mấy giây, không kìm được lòng mình, nhìn về phía anh: "Hoắc Trường Uyên..."

"Hm?" Hoắc Trường Uyên quay sang.

"Sao bạn này anh không giải thích?" Cô nhú mào hỏi.

"Vì sao phải giải thích?" Hoắc Trường Uyên dứt hai tay vào túi quần, rướn mào hỏi.

Mí mắt Lâm Uyên Bạch khẽ run rẩy: "Nhưng chúng ta rõ ràng không phải quan hệ đó..."

"Vậy em có muốn sống với anh không?" Chất giọng trầm của Hoắc Trường Uyên bỗng nhiên che lấp giọng cô.

Sống với anh...

Lâm Uyên Bạch ngần người nhìn anh.

Đôi mắt đỏ vẫn sâu hút như một cái giếng khô, nhưng lại dường như có rất nhiều thứ sắp trào ra ngoài, trái tim cô không khỏi đập loạn.

"... Vậy là ý gì?" Cô nuốt nước bọt.

"Chúng ta kết hôn."

Lâm Uyên Bạch như phải hứng chịu một sự thẳng thốt, trợn tròn mắt nhìn anh, không dám tin mình nghe được câu gì.

Cô chưa từng nghĩ rằng anh lại ôm suy nghĩ này...

Bầu chặt ngón tay vào nhau, Lâm Uyên Bạch cố gắng tìm lại giọng nói của mình, ấp úng hỏi: "Anh... định cưới em?"

"Nếu không thì sao?" Hoắc Trường Uyên nhìn cô như nhìn một cô ngốc, nhướn cao đuôi mào, giọng trầm trầm: "Em nghĩ anh cứ mãi chơi

bời với em sao? Con đã lớn từng này rồi, đã biết làm bóng đèn rồi!:

"..." Lâm Uyên Bạch thất thần.

Lúc này bánh bao nhỏ đã vung vẩy cây pháo bông cuối cùng. Nó hớn hờ nhào về phía cô, khuôn mặt không giấu được niềm vui: "Uyên Uyên, bảo bảo đã chơi xong hết rồi!"

Lâm Uyên Bạch đờ đẫn nhìn chỗ giấy bạc còn sót lại, nhất thời quên cả phản ứng.

"Pháo hoa trên kia cũng kết thúc rồi, chúng ta về nghỉ thôi." Hoắc Trường Uyên lên tiếng rồi dứt khoát quay người đi trước.

Lâm Uyên Bạch nhìn theo bóng lưng cao lớn cứng rắn của anh, rất lâu sau vẫn chưa hoàn hồn lại.

Cuối cùng vẫn phải đợi tới lúc bánh bao nhỏ lúc lắc tay cô, mới kéo cô trở lại được. Đi chưa được mấy bước, cô lại cắn môi, dùng chân nhỏ giọng hỏi: "Bảo bối, con biết làm bóng đèn rồi sao?"

"..." Bánh bao nhỏ ngơ ngác.

~Hết chương 259~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 260

Trở về phòng cũng không còn sớm nữa, Hoắc Trường Uyên dẫn con trai đi vào tắm rửa.

Sau khi hai bố con họ đi ra, Lâm Uyển Bạch lại cầm đầu đi vào.

Từ lúc trở về, phản ứng của cô có phần chậm chạp. Dưới vòi hoa sen, cô cố tình lè mề rất lâu, muốn đợi hai bố con họ ngủ rồi mới ra. Nhưng có lẽ nói chuẩn xác là đợi Hoắc Trường Uyên ngủ.

Cho đến khi tay chân sắp mềm nhũn ra rồi, cô mới quần áo tắm đi ra ngoài.

Cô đẩy mở cửa phòng tắm, trên chiếc giường lớn bên ngoài, bánh bao nhỏ đang lục tục bò dậy.

"Uyển Uyển, mau qua đây~"

Nghe thấy tiếng gọi, Lâm Uyển Bạch nhìn qua, Hoắc Trường Uyên gối đầu lên cánh tay, cũng đang nhìn cô từ phía xa.

Cô liếm môi, thắt chặt dây đai trên eo hơn một chút, âm thầm vòng sang một bên vén chần lên, nằm vào trong.

Đệm rất mềm, nằm lên trên, cơ thể giống như không được nằm lên một vật thể thực vậy.

Bánh bao nhỏ nằm giữa họ, nhưng chỉ cần không nín thở là sẽ ngửi được mùi đàn ông thoang thoảng đâu đây.

Lâm Uyên Bạch nằm ngay ngắn lên gối, hoàn toàn không dám nhúc nhích lung tung, cơ thể cứng đờ. Còn bánh bao nhỏ thì đã len lỏi vào trong lòng cô theo thói quen, nhẹ nhàng nắm chặt lấy một lọn đuôi tóc của cô.

Giọng trầm của Hoắc Trường Uyên vang lên: "Anh tắt đèn đây."

"Ồ." Lâm Uyên Bạch khẽ đáp.

Ngay sau đó, cô nhìn thấy ánh giơ cao cánh tay lên, tắt ngấm ngọn đèn đầu giường.

Cả căn phòng chìm vào bóng tối, chỉ có ánh trăng ngoài cửa sổ loáng thoáng hắt vào phòng.

"Uyên Uyên, chúc ngủ ngon~" Bánh bao nhỏ mềm oặt nói.

Lâm Uyên Bạch nuốt nước bọt: "Chúc bảo bối ngủ ngon..."

Bánh bao nhỏ ngủ rất nhanh, chẳng bao lâu sau, nó đã thở đều đều, còn cả những tiếng khè khè nhẹ nhàng bật ra từ mũi.

Cô vẫn giữ nguyên tư thế đó, đến cả ngón tay có vô tình nhấc lên cũng rất cẩn thận, sợ sẽ làm bánh bao nhỏ thức giấc, và cả Hoắc Trường Uyên nằm bên cạnh thẳng bệ.

Lâm Uyên Bạch thậm chí còn lo lắng, nếu nửa đêm anh vượt qua bánh bao nhỏ, nằm lại đây thì phải làm sao?

Cô nín thở chờ đợi một lúc, thấy không có bất kỳ động tĩnh gì mới yên tâm hơn.

Có điều tuy nhắm mắt lại nhưng cô vẫn không hề buồn ngủ chút nào.

Chúng ta kết hôn...

Trong đầu cô chỉ toàn những lời anh nói lúc ngắm pháo hoa.

Nhất là vào lúc đêm khuya thanh vắng như thế này, nó lại không ngừng văng vẳng bên tai.

Lâm Uyên Bạch từ từ mở mắt ra, len lén quay sang nhìn "kẻ đầu sỏ" từ một khoảng cách nhất định.

Tuy rằng ánh sáng mờ ảo nhưng cô vẫn phân biệt được đường nét trên khuôn mặt Hoắc Trường Uyên. Đôi mắt thâm trầm ấy đã nhắm lại rồi, hơn nữa lồng ngực anh cũng phập phồng lên xuống theo tiết tấu. Có vẻ anh cũng đã giống như bánh bao nhỏ nằm giữa, chìm vào giấc mộng.

Cô buồn bực quay đi, nhắm mắt lại, ép bản thân nằm đếm cừ.

Khi đếm tới con thứ 350, cuối cùng cô cũng mơ mơ màng màng thiếp đi thành công...

Sáng hôm sau, Lâm Uyên Bạch lật người, nhưng cảm giác khi vươn tay ra lại không phải bắp tay và bắp chân nhỏ xíu mềm mại của bánh bao nhỏ mà là những cơ bắp rắn chắc. Cô rùng mình, trong giây lát choàng tỉnh giấc.

Trong tầm mắt, gương mặt cương nghị kia đong đầy đôi đồng tử của cô.

Lâm Uyên Bạch thẳng thốt: "Hoắc Trường Uyên, anh..."

Rõ ràng tối qua họ nằm hai bên trái phải của bánh bao nhỏ, vậy mà bây giờ anh đã vượt qua, nghiêng người ôm cô vào lòng. Cô nhìn thẳng về phía

yết hầu nhô cao của anh, còn chiếc đai áo ngủ thắt chặt quanh hông chẳng biết đã bị nới lỏng từ lúc nào.

"Tỉnh rồi à?" Giọng Hoắc Trường Uyên hơi khàn.

Lâm Uyên Bạch đang định lên tiếng thì đã bị anh nhắm chuẩn thời cơ, đột ngột hôn.

Đại não của cô không phản ứng kịp, trong khoang miệng đã bị lấp đầy bởi mùi hương của anh, hô hấp cũng dần dần trở nên không còn trôi chảy.

Khi được thở ra, cô lập tức thở hồng hộc.

Còn chưa bình ổn lại được nhịp thở, bàn tay lớn của Hoắc Trường Uyên đã bắt đầu tác oai tác quái trong lớp áo ngủ.

Ánh nắng ban mai hắt toàn bộ lên gương mặt họ, còn bánh bao nhỏ ở bên kia vẫn đang chìm trong giấc ngủ say. Lâm Uyên Bạch không sao tưởng tượng được, trước mặt con trai, anh dám làm hành động lỗ mãng này.

"Không được! Đừng ở đây..."

Nghe vậy, Hoắc Trường Uyên cũng lập tức dừng tay.

Đúng vào lúc Lâm Uyên Bạch nghĩ anh sẽ giống như lần trước, định thở phào nhẹ nhõm thì cơ thể cô bỗng nhẹ bẫng. Cô bị anh bế xuống giường như một con búp bê, sau đó anh bước chân trần xuống nền nhà, sải bước đi vào trong phòng tắm.

Sau khi đi vào, anh đè cô lên bồn rửa mặt.

Một nụ hôn dữ dội một lần nữa ập tới.

Lâm Uyển Bạch gần như sắp phát điên rồi, bản nãy cô nói đừng ở đây không có nghĩa là muốn anh đổi nơi khác.

Nhân lúc bờ môi anh đang mơn man dịch xuống, cô gấp gáp quát: "... Hoắc Trường Uyên!"

"Suyt!" Hoắc Trường Uyên đặt ngón trỏ lên môi cô: "Em muốn đánh thức con trai dậy sao?"

"..." Lâm Uyển Bạch vừa xấu hổ vừa bức bối trừng mắt nhìn anh.

Tóc tai rối bời, hai bên gò má ửng hồng, môi cũng sưng vù vì hôn quá lâu. Cô trừng mắt như vậy, nghĩ rằng lực sát thương đầy đủ nhưng không biết rằng ở trong mắt Hoắc Trường Uyên lại mà máu nóng trong người đã sục sôi.

Anh nuốt nước bọt rồi tiếp tục hôn.

Bờ môi mỏng áp lên má cô rồi rơi xuống cằm tai nhỏ xinh.

Nơi đó luôn luôn là điểm nhạy cảm của cô.

Dù là bốn năm trước hay bốn năm sau, cô chỉ có một mình anh, mà anh cũng luôn hiểu rõ cơ thể cô như vậy.

Đôi chân Lâm Uyển Bạch run nhẹ, cảm giác cơ thể mình mềm đi từng chút một như một vũng nước xuân, đến cả sức lực để đẩy anh ra cũng không còn nữa. Cô cũng không dám lên tiếng, sợ những âm thanh của mình làm kinh động tới bánh bao nhỏ bên ngoài.

Sự tiếp xúc giữa da thịt và da thịt là quá chân thực, nhưng Hoắc Trường Uyên lại kiên quyết không tiến thêm một bước. Anh chỉ dừng lại ở đó, liên tục dùng hơi thở nóng rẫy của mình phả lên bờ mi của cô.

"Có bằng lòng không?"

Sống mũi cao thẳng của Hoắc Trường Uyên cọ vào mũi cô, hơi thở của anh có phần nặng nề: "Hm?"

Anh thay đổi tác phong quyền thế mọi ngày, giờ đây lại tôn trọng ý kiến và suy nghĩ của cô như một người đàn ông ga lăng. Mỗi con chữ khàn đặc của anh đều rót vào tai cô: "Uyển Uyển, em bằng lòng không?"

Lâm Uyển Bạch loáng thoáng nhớ rằng anh từng nói anh muốn cô cam tâm tình nguyện...

Cô không trả lời, anh kiên nhẫn hỏi đi hỏi lại.

Cho dù cơ thể cứng rắn đã tới một giới hạn nhẫn nại nhất định, anh vẫn đợi cô lên tiếng.

Lâm Uyển Bạch xấu hổ, làm sao có thể nói ra. Bị anh giày vò tới chịu không nổi, sợ anh chọc mãi không thôi, càng sợ nếu cứ tiếp tục cầm cự thế này bánh bao nhỏ sẽ dậy mất. Cô quyết tâm, thẳng thừng ngẩng đầu lên, chủ động hôn lên môi anh...

Nụ hôn ấy đã triệt để châm ngòi cho một cuộc chiến.

Khát vọng nhần nhịn rất lâu của Hoắc Trường Uyên trong giây phút như bùng nổ, cả phòng tắm chỉ còn tiếng thở phải cố kìm nén của đôi nam nữ.

Cuối cùng, không có gì bất ngờ, Lâm Uyển Bạch dĩ nhiên được anh bế vào bằng cách nào thì sẽ được bế ra như vậy.

Lúc trả phòng, hai chân cô vẫn còn loạng choạng, sau khi lên xe lập tức dựa ra sau ghế.

Bánh bao nhỏ chớp chớp đôi mắt, nhìn chăm chăm vào gương mặt đỏ hồng của cô một lúc lâu, nghi hoặc hỏi Hoắc Trường Uyên đang đeo dây an toàn cho nó: "Papa, Uyên Uyên sao thế ạ?"

Hoắc Trường Uyên ngẩng đầu lên, ánh mắt lướt qua gương mặt cô: "Cô ấy chỉ mệt quá thôi."

"Uyên Uyên, cô ngủ không được ngon giấc sao?" Nghe vậy, bánh bao nhỏ quay sang, quan tâm hỏi.

"Khụ... Mẹ vẫn ổn..." Lâm Uyên Bạch ngượng ngập.

Chiếc Land Rover hướng thẳng ánh nắng đi vào trung tâm thành phố.

Lâm Uyên Bạch tựa trán vào ghế an toàn của bánh bao nhỏ. Mỗi lần vô tình ngẩng lên, cô lại nhìn thấy ánh mắt Hoắc Trường Uyên hướng về phía mình qua gương chiếu hậu. Dường như sau màn triền miên trong phòng tắm, anh càng lúc càng không kiêng dè rồi.

Cô có phần lo lắng cho sự an toàn của chuyến đi này...

Một tiếng đồng hồ sau, chiếc xe đi qua con đường riêng, vững vàng đỗ lại trong sân.

Lâm Uyên Bạch cúi đầu xách chiếc túi dưới chân lên, chuẩn bị bế bánh bao nhỏ lên.

Ai đó, có một cánh tay rắn chắc đã nhanh hơn cô. Hoắc Trường Uyên đã cởi dây an toàn bước xuống xe, thẳng thừng bế con trai qua bên đó. Sau đó anh xoa đầu thằng bé: "Đậu Đậu, con vào tìm thím Lý trước đi, bố có chuyện muốn nói với Uyên Uyên của con."

Bánh bao nhỏ chớp chớp mắt rồi vừa chạy vào trong vừa ngoái lại nhìn.

Lâm Uyên Bạch thấy vậy, bất giác nhú mày.

Trong tầm mắt, bóng dáng cao lớn ấy đã vòng qua đuôi xe đi về phía cô. Cửa xe bên cạnh được mở ra, anh cúi người ngồi xuống bên cạnh cô.

Vốn dĩ phía sau có ghế an toàn, không gian vốn đã hẹp. Anh đột ngột chen vào như vậy, gần như bao trọn lấy cô. Cô vội vàng né sang bên cạnh.

"Hoắc Trường Uyên, anh lại định làm gì..."

Lâm Uyên Bạch cảnh giác trừng mắt nhìn anh, bây giờ hai chân cô vẫn còn mềm nhũn.

Nghĩ tới chuyện anh nhìn mình chăm chăm suốt dọc đường cô lại thấy nổi da gà. Cứ nghĩ anh muốn tiếp tục chuyện ban sáng, ai ngờ như làm ảo thuật, anh rút một chiếc hộp nhung từ trong túi áo ra.

Sau khi những ngón tay gầy mở nắp hộp lên, ánh sáng lấp lánh phản chiếu bên trong rơi thẳng vào mắt cô.

~Hết chương 260~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 261

Lâm Uyển Bạch định thần nhìn lại, hóa ra là một chiếc nhẫn kim cương.

Với một kỹ thuật cắt mài hoàn hảo, nó tỏa ra thứ ánh sáng lấp lánh dưới nắng.

Cô phải rất khó khăn mới không tiếp tục nhìn nó thêm, ngăn người nhìn anh: "... Anh mua từ khi nào vậy?"

Buổi sáng hôm qua anh đều ở Hoắc Thị, buổi trưa sau khi trở về biệt thự, đón ngay hai mẹ con họ tới vườn câu cá. Từ đó về sau cả gia đình ba người họ vẫn luôn ở bên cạnh nhau, anh không thể có thời gian đi mua được.

"Bốn năm trước." Ánh mắt Hoắc Trường Uyên sâu đậm.

Chiếc nhẫn này được anh dẫn theo Giang Phóng đi mua từ bốn năm trước, một ngày trước khi anh trở về Trung Quốc sau lần sang Mỹ giúp công ty của cô Hoắc Dung vượt qua khủng hoảng. Chỉ là sau đó về nước có hàng tá chuyện xảy ra, hai người họ chia tay, nó cứ thế bị khóa trong ngăn tủ cuối cùng tại bàn làm việc của anh.

Hôm qua lúc rời khỏi Hoắc Thị về đón mẹ con họ, anh đã lục nó ra.

Nghe thấy vậy, sắc mặt Lâm Uyển Bạch không giấu nổi sự bất ngờ.

Cô lại cúi đầu xuống, mới phát hiện tuy rằng chiếc nhẫn rất nổi bật nhưng lớp vỏ nhung bên ngoài đã hơi cũ kỹ đi rồi, có vẻ như đã được cất giữ rất lâu.

Bốn năm trước...

Vì lời nói của anh, cô chìm đắm vào dòng hồi tưởng.

Cô lặng lẽ nuốt nước bọt, bàn tay phải bất ngờ bị Hoắc Trường Uyên cầm lên. Tới khi cô phản ứng lại, chiếc nhẫn vừa vặn không to không nhỏ ấy đã được đeo vào ngón áp út của cô.

Lâm Uyển Bạch nhú mày: "Em vẫn chưa đồng ý với anh mà..."

"Nhưng em cũng đâu có từ chối." Hoắc Trường Uyên lý lẽ hùng hồn đáp lại.

"..." Lâm Uyển Bạch cắn môi.

Hoắc Trường Uyên cúi xuống, đặt một nụ hôn nhẹ nhàng lên ngón tay đeo nhẫn của cô.

Hơi thở của Lâm Uyển Bạch run rẩy, ngón tay cô khẽ động đậy. Chiếc nhẫn ấy tỏa sáng lấp lánh, cô hơi choáng váng.

Hoắc Trường Uyên sai đôi chân dài bước xuống xe, vòng lại đường cũ trở về ghế lái. Anh mở cửa xe, nghiêng người ngồi vào rồi quay lại nhìn cô, nửa đùa nửa thật: "Còn ngồi ngây ra đó làm gì, không xuống xe à?"

"... À!" Lâm Uyển Bạch ấp úng.

Cô cứ thế ngồi đực mặt ra đó...

Ngượng ngập xách túi lên, cô đóng sập cửa lại rồi cắm cúi đi vào trong biệt thự.

Cô đẩy cửa đi vào, chiếc xe trong sân cũng đã nổ máy.

Lâm Uyên Bạch len lén nhìn đèn đuôi xe lao vút đi qua khe hẹp. Khi quay về, cô lại nhìn xuống chiếc nhẫn mới xuất hiện trên ngón tay. Khi chạm lên sẽ có những mặt cắt gòn gợn, cô vẫn còn cảm thấy chưa chân thực.

Ban này được tính là cầu hôn rồi sao...

Không có hoa, không quỳ xuống chân thành, không lãng mạn chút nào!

Nhưng, có vẻ lại giống với phong cách của anh.

Lâm Uyên Bạch không khỏi phiền não. Sớm biết thế này, cô nên thận trọng từ chối một chút...

Tới chập tối, Lâm Uyên Bạch vặn nhỏ bếp gas xuống, để tiếp tục hầm xương bằng lửa nhỏ. Bên ngoài trong phòng ăn, bánh bao nhỏ đã bò sẵn lên ghế từ lâu, đang chống hai tay lên má chờ đợi tới giờ ăn.

Cửa ra vào có tiếng động, bánh bao nhỏ lanh lẹ nghe thấy: "Papa về rồi!"

Lâm Uyên Bạch cũng vô thức đi về phía cửa.

Cánh cửa lớn bị người ta đẩy từ ngoài vào, bóng Hoắc Trường Uyên đập vào mắt.

"Hoắc Trường Uyên, anh về rồi sao..."

Lâm Uyên Bạch giấu hai tay sau lưng, có chút thận trọng.

"Ừm." Hoắc Trường Uyên mỉm cười, lúc cúi xuống thay giày, anh cởi luôn cả áo khoác đưa cho cô: "Treo lên giúp anh."

"Ồ được." Lâm Uyển Bạch giơ tay đón lấy.

Cô kiễng chân treo lên giá bên cạnh, Hoắc Trường Uyên cũng đi dép vào nhà đúng lúc ấy.

Sau khi bước ngang qua cô, anh quay lại chìa tay về phía cô.

Lòng bàn tay anh xòe bằng ra, từng đường vân đều sắc nét.

Lâm Uyển Bạch do dự mấy giây, nhẹ nhàng đặt tay mình lên trên. Khi ngón tay chạm vào, cô lập tức được anh nắm chặt lấy bàn tay. Mười ngón tay đan vào nhau giống như rất nhiều lần trước đây. Cô được anh dặt vào trong.

Có điều khi sắp tới cửa phòng ăn, cô vẫn đỏ mặt giăng ra.

Sau đó, trong phòng là cảnh hai bố con họ ngồi song song chờ ăn.

Hôm nay thím Lý không được khỏe lắm, Lâm Uyển Bạch không để thím làm thêm việc gì. Cô xưa nay vốn không phải người được chiều thành quen, sau khi ăn đã nhanh nhẹn dọn dẹp xong chỗ bát đĩa. Bánh bao nhỏ cũng nịnh nọt chạy bên cạnh giúp cô.

Cô vừa ngâm bát đĩa vào trong bồn thì chợt có bóng đen ập xuống.

Hoắc Trường Uyên nghiêng người về phía trước, bỗng nhiên nói một câu bên tai cô: "Tối nay ngủ với anh."

Tuy anh cố tình hạ giọng xuống rất thấp, nhưng hơi thở nóng rẫy vẫn len lỏi vào trong tai cô.

Lâm Uyên Bạch dĩ nhiên hiểu rõ câu nói này của anh giấu giếm ý gì. Chỉ là màn vận động kịch liệt trong phòng tắm sáng nay khiến cô đến tận lúc này vẫn đau nhức khắp người, thật sự không còn sức chống đỡ...

Cô dừng tay lại, quay mặt sang, nhìn anh vẻ khó xử, ấp úng nói: "E là không được đâu, Đậu Đậu sẽ buồn đấy..."

"Em chọn con trai hay anh?" Sắc mặt Hoắc Trường Uyên bỗng đen kịt lại.

"..." Lâm Uyên Bạch không lên tiếng.

Nhưng thái độ của cô đã quá rõ ràng, chọn người phía trước.

Hoắc Trường Uyên mím chặt môi, sắc mặt còn đen hơn lúc nãy, anh lạnh lùng hừ một tiếng rồi phẩy tay bỏ đi.

Bánh bao nhỏ đang hứng khởi ôm hai cái cốc chạy tới, đón phải ánh mắt giết người của papa, thằng bé bỗng run người, suýt nữa làm rơi cốc xuống đất.

Hết hồn bảo bảo!

Tới khi anh rời khỏi bếp, bánh bao nhỏ mới chạy tới trước mặt Lâm Uyên Bạch, nét mặt cầu xin sự an ủi: "Uyên Uyên, papa làm sao vậy?"

"Có thể không vui chẳng..." Lâm Uyên Bạch cũng nhìn theo bóng lưng cứng rắn đó.

Bánh bao nhỏ nghe xong bèn bĩu môi khinh thường: "Papa lớn từng này rồi mà vẫn còn hồn dỗi!"

"Phải đấy..." Lâm Uyên Bạch hòa theo.

Có điều đó đâu phải hờn dỗi, rõ ràng là không được thỏa mãn...

Đến tận lúc gần đi ngủ, Hoắc Trường Uyên vẫn không nói chuyện với hai mẹ con họ. Ăn xong anh vào phòng sách, ở đó mãi không ra.

Lâm Uyên Bạch dẫn bánh bao nhỏ đi tắm rồi cả hai nằm lên giường.

Bây giờ tối nào bánh bao nhỏ cũng phải nghe cô đọc một đoạn truyện cổ tích rồi mới chịu ngủ. Cô mới đọc được vài trang, nó đã bò vào trong lòng cô, ngủ ngoan như một con cún.

Lâm Uyên Bạch chỉnh lại tư thế nằm cho con, vỗ về nhẹ nhàng mấy cái rồi giờ tay tắt đèn, cũng chuẩn bị chợp mắt.

Cô vừa nhắm mắt lại, mơ màng được một lúc thì di động bỗng rung lên.

Cô vội chỉnh sang chế độ im lặng, trên màn hình hiển thị ba chữ "Hoắc Trường Uyên". Cô có phần kinh ngạc, còn tưởng anh cứ thế không quan tâm tới mình nữa. Cô ngó ra cửa, ngập ngừng bắt máy: "... Alô?"

"Đậu Đậu ngủ rồi?" Hoắc Trường Uyên hỏi ngay.

"Ừm, nó vừa ngủ." Cô cúi đầu liếc nhìn con trai.

Cô vừa dứt lời, Hoắc Trường Uyên bèn nói ngay: "VẬY em ra đây, anh có thứ này cho em xem."

"Thứ gì vậy?" Lâm Uyên Bạch nhú mày.

"Em xem là biết ngay." Hoắc Trường Uyên vòng vo.

"Hay để mai xem đi..." Lâm Uyên Bạch không đồng ý ngay.

"Anh đợi em dưới phòng khách." Hoắc Trường Uyên chỉ đáp một câu như vậy rồi ngắt máy.

Lâm Uyên Bạch nằm trên giường bút rút một lúc. Nghĩ tới câu anh nói đợi dưới phòng khách, cô buông bỏ không ít cảnh giác, cuối cùng vén chăn lên, rón rén đi ra khỏi phòng con.

...

Ánh đèn trong phòng khách sáng trưng, Hoắc Trường Uyên đang mặc đồ ngủ ngồi trên sofa.

Lâm Uyên Bạch từ trên cầu thang bước xuống. Nghe thấy tiếng bước chân, anh ngẩng đầu lên ra hiệu: "Qua đây!"

"Anh rốt cuộc muốn cho em xem thứ gì vậy?" Cô khó hiểu, hỏi.

"Gấp gì chứ!" Hoắc Trường Uyên liếc nhìn cô.

Ngay sau đó anh giơ chiếc điều khiển trong tay lên, màn hình tivi nhanh chóng xuất hiện những hình ảnh tương ứng.

Lâm Uyên Bạch không hiểu anh có ý đồ gì nên cũng nhìn theo. Không phải những chương trình tivi bình thường hay bật mà là một đoạn băng được ghi lại. Hình ảnh căn phòng bên trong quá đỗi quen thuộc, giống phòng của con trên tầng. Còn trong chiếc xe nôi, một đứa bé sơ sinh bé xíu đang nắm hờ bàn tay lại thành nắm đấm mút sữa...

Lâm Uyên Bạch sững sờ chỉ tay vào màn hình: "Đây là..."

"Kể từ ngày Đậu Đậu tới bên cạnh anh, anh đã ghi hết quá trình trưởng thành của nó lại." Hoắc Trường Uyên khoác tay lên vai cô giải thích.

Lâm Uyên Bạch không lên tiếng, chỉ chăm chú nhìn chăm chăm vào màn hình.

Khung cảnh thay đổi, bánh bao nhỏ mặc bộ đồ áo liền quần, đang bò trên giường nhích dần về phía trước từng chút một.

Hoắc Trường Uyên ghi lại rất chi tiết, gần như không bỏ sót khoảnh khắc trưởng thành nào của con suốt bốn năm qua, bao gồm cả lần đầu tiên nó học ngồi, lần đầu tiên chập chững biết đi, lần đầu tiên bi bô tập nói...

Khi nhìn thấy người đầu tiên bánh bao nhỏ lên tiếng gọi là "Mẹ", sống mũi Lâm Uyên Bạch chột cay xè, hốc mắt nóng bỏng, có những giọt nước mắt đọng đầy nơi khóe mắt.

Thật không ngờ cô chưa từng ở bên cạnh nó ngày nào nhưng bánh bao nhỏ vẫn gọi cô đầu tiên.

Lâm Uyên Bạch chột nhớ lại dáng vẻ của bánh bao nhỏ khi ủ dột buồn rầu nói "Bảo bảo không có mẹ", lòng càng lúc càng khó chịu, bao nhiêu sầu não và tự trách dâng lên trong lòng.

Bả vai chột ấm áp, Hoắc Trường Uyên ôm chặt lấy cô.

Dường như có thể nhìn thấu những suy nghĩ trong lòng cô, anh hạ thấp giọng an ủi: "Đừng sợ, sau này em còn có những ngày tháng rất dài để ở bên cạnh con."

"Ừm!" Lâm Uyên Bạch kiên định gật đầu.

Hoắc Trường Uyên bỗng cảm thấy may mắn vì khi đó đã làm những việc này để bây giờ có thể lấy ra cho cô xem.

Thấy nước mắt cô đã chảy rơi như sợi châu đứt dây, anh nâng mặt cô lên, dùng ngón tay lau hết đi, còn nhân cơ hội ấy cúi xuống, dùng bờ môi mỏng hôn khô nước mắt của cô, cất tiếng: "Đừng khóc nữa, ngoan!"

Lâm Uyên Bạch sụt sịt mũi, mắt đỏ rực lên.

Ngay bản thân cô cũng không biết những chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo, bàn tay cô đã đặt lên ngực anh, gáy cũng được anh giữ chặt. Cô đang ngẩng đầu đón nhận nụ hôn mỗi lúc một sâu của anh.

Bờ môi quăn quýt, hai người họ dần dần không kiềm chế được cảm xúc, đều động tình.

Lâm Uyên Bạch bị anh đè xuống một góc sofa, cảm giác bàn tay anh đang từ từ men dần theo eo cô hướng lên trên.

Ánh đèn thủy tinh trên đỉnh đầu chiếu vào nhức mắt, cô mới từ từ hoàn hồn lại.

Cô thở dốc nhắc nhở: "Đây là phòng khách..."

Bây giờ phòng khách im phăng phắc, chỉ có hai người họ, nhưng tầng một có chú thám Lý đang nghỉ. Tuy rằng họ đã có tuổi nên ngủ sớm, nhưng nếu không cẩn thận dậy đêm đẩy cửa đi vào thì cô còn sống nổi không...

"Ừm." Hoắc Trường Uyên nuốt nước bọt, lập tức bế bổng cô lên: "Chúng ta về phòng."

Cửa phòng ngủ được đẩy ra, Lâm Uyên Bạch ngã xuống chiếc giường lớn.

Trong hơi thở toàn là mùi hương của anh. Phòng không bật đèn, quần áo trong nháy mắt đã bị lột từng bộ vứt xuống đất.

Khi có những tiếng sột soạt vang lên, cô mới ý thức được, mình đã mơ mơ hồ hồ bị anh lừa lên giường.

Nếu nói lần trước còn chưa đã trong phòng tắm thì tối nay Hoắc Trường Uyên hoàn toàn chìm vào sự điên cuồng, gần như không ngơi nghỉ.

Chỉ cần cô vừa nhắm mắt lại định ngủ, một giây sau anh lại đánh thức cô bằng một nụ hôn, nhảy vọt lên đè cô xuống dưới cơ thể trắng kiện, gấp gáp như một kẻ đi tìm nguồn nước giữa sa mạc khô cằn...

Hậu quả này dẫn đến sáng ngày hôm sau, xương cốt khắp người Lâm Uyên Bạch như rời ra từng đoạn.

Trong tâm mắt là đồng hồ ồn ã đầy mùi đàn ông, khiến cô nhớ tới màn mãnh liệt đêm qua.

Cô giờ tay nhức nhích, phát hiện dưới chân, mình vẫn không một mảnh vải.

Lâm Uyên Bạch nhìn trái ngó phải, trên giường chỉ còn lại mình cô, lớp ga giường bên cạnh đã lạnh, có vẻ như Hoắc Trường Uyên dậy từ sớm. Không nhìn thấy ai, cô vén chăn chui ra, thăm hại nhất từng bộ quần áo lên, định mặc lại.

Sau khi cài xong khóa quần bò ngẩng đầu lên, đằng sau lưng cô bỗng vang lên một giọng nói chậm rãi.

"Uyên Uyên, em quên mặc quần lót."

Lâm Uyên Bạch quay phắt lại. Chẳng biết từ lúc nào đã có một bóng dáng cao lớn đứng dựa vào cửa phòng tắm, nửa người trên để trần, chỉ mặc độc chiếc quần dài. Có vẻ như anh vừa tắm rửa xong, tay đang cầm chiếc máy cạo râu.

Nghe lời anh nói, ý thức được anh đã quan sát từ đầu tới cuối, cô bỗng đỏ bừng mặt.

Còn về quần lót...

Sao cô quên mặc được, rõ ràng là vì tối qua có người quá thô lỗ xé rách mất!

Lâm Uyển Bạch trừng mắt nhìn anh, xấu hổ vạch trần: "Sao anh lại nhìn trộm người ta thay quần áo!"

"Anh quang minh chính đại đứng nhìn mà!" Hoắc Trường Uyên uể oải đáp.

"..." Lâm Uyển Bạch tức giận.

Cô cất bước vòng ra cuối giường. Hai chân vì tối qua mất quá nhiều sức, chưa đi được mấy bước đã loạng choạng suýt ngã.

Tiếng cười khẽ của Hoắc Trường Uyên bật ra khỏi lồng ngực: "Tối qua mệt rồi à?"

"Ừm..." Lâm Uyển Bạch xấu hổ thừa nhận.

Tiếng máy cạo râu vang lên, Hoắc Trường Uyên giơ tay làm sạch lớp râu lún phún mới mọc, Lâm Uyển Bạch nhân cơ hội ấy nhanh chóng chuồn khỏi hiện trường.

Chưa đi được mấy bước, âm thanh ấy bỗng nhiên ngưng bật, bóng Hoắc Trường Uyên chặn đứng trước mặt cô.

"Sao vậy..." Mí mắt Lâm Uyển Bạch run rẩy.

Tầm nhìn của Hoắc Trường Uyên dịch chuyển từ phía con dao sang phía cô, đuôi mày nhướng cao: "Anh bỗng nhiên nhớ ra, hình như có người nói không quên được anh."

"Khụ... đó chỉ là kẻ sách tạm thời lúc đó thôi..." Lâm Uyển Bạch ngượng ngập.

"Anh thấy chưa chắc, dù sao cũng có bằng chứng mà."

"Bằng chứng gì?" Cô lùi về sau một bước nhỏ.

"Đây chính là chứng cứ." Hoắc Trường Uyên tiến thêm một bước, rồi giơ tay, nhắc chiếc chìa khóa nhỏ trong cổ áo cô lên. Tới qua mỗi lần triền miên, có mấy lần bờ môi anh lướt qua nó. Anh lấy ngón tay cọ cọ lên mặt, khẽ hỏi: "Uyển Uyển, suốt bốn năm nay, em vẫn luôn đeo nó, đúng không?"

"Ừm..." Lâm Uyển Bạch nhẹ nhàng đáp.

Hoắc Trường Uyên cúi xuống, như đựng hết mọi dáng vẻ của cô vào trong đôi mắt. Anh vuốt ve ngón áp út của cô: "Nhẫn này cũng vậy, vĩnh viễn đừng tháo xuống, còn nữa..."

Cô nghe thấy anh cố tình ngừng lại, nín thở chờ đợi.

"Vĩnh viễn đừng rời xa anh."

Không hề giống một lời hứa hẹn, cũng không có bất kỳ ngữ khí bá đạo nào, càng giống như một sự khẩn cầu.

Nói xong chữ cuối cùng, anh phủ môi mình xuống môi cô.

Bốn cánh môi chạm nhau, cuối cùng Lâm Uyển Bạch không thể né tránh. Khi cánh tay anh ôm trọn eo cô, cô cũng dè dặt đáp lại đôi chút...

~Hết chương 261~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 262

Trong nắng mai, hai người lặng lẽ hôn nhau.

Khi Lâm Uyển Bạch cảm nhận được chút thay đổi nhẹ trên cơ thể anh, cô sợ sẽ làm khơi dậy dự vọng của anh.

Hai màn kịch liệt liên tục từ sáng đến tối hôm qua đã khiến cô không trụ nổi nữa. Nhân lúc anh hơi ngả ra để thở, cô vội vàng đẩy anh ra: "À, anh tiếp tục cạo râu đi..."

Sau khi buông câu nói ấy, cô tức tốc chạy ra khỏi phòng ngủ.

Có điều vừa khép cửa lại thì cánh cửa phòng của con bên cạnh cũng bật mở.

Bánh bao nhỏ đã thay đồ ngủ ra, đang giơ tay che miệng ngáp dờ, sau đó cất giọng non nớt hỏi cô: "Uyển Uyển, vì sao cô lại đi ra từ phòng của papa ạ?"

"À..." Lâm Uyển Bạch cạn vốn từ.

Đối diện với ánh mắt trong veo ngây thơ của con, cô thật sự không thể bịa ra được một lời nói dối.

Nhưng bánh bao nhỏ vẫn nghiêng đầu, nghi hoặc chờ đợi câu trả lời của cô. Thím Lý đi theo sau thằng bé rõ ràng là người từng trải, thấy vậy vội

giải vây giúp cô: "Tiểu thiếu gia, chúng ta mau xuống nhà thôi, ban này chẳng phải nói sẽ giúp cậu chủ và cô Lâm bày bát đĩa sao!"

Tôi qua thím Lý thức giấc giữa đêm, đang định đi xuống bếp rót cốc nước.

Lúc mở cửa ra chợt nhìn thấy cảnh cậu chủ nhà mình đang bế cô Lâm đi từ phòng khách lên gác, bước chân cứ gọi là gấp gáp, chỉ hận không thể đi liền hai ba bậc cầu thang một lúc. Hơn nữa vạt áo trước ngực cô Lâm cũng lộn xộn không chỉnh tề...

Thím Lý sợ hãi lập tức đóng cửa lại, cả đêm không dám đi ra ngoài nữa.

Chẹp, thanh niên đúng là!

Lâm Uyển Bạch đánh răng rửa mặt xong thì xuống nhà ăn sáng, suốt cả buổi không dám nhìn thẳng vào mắt bánh bao nhỏ, chỉ sợ nó lại nhớ ra và hỏi mình câu ban sáng.

Ăn cơm xong, Hoắc Trường Uyên cầm áo vest lên đi tới công ty.

Lâm Uyển Bạch nhìn theo cho đến khi anh đi ra ngoài cửa, quan sát anh đi đôi giày da bóng lộn lên chân và khoác chiếc áo vest đen lên người. Dường như bao năm qua, thói quen của anh từ đầu tới cuối đều không thay đổi, luôn luôn thích màu đen thâm trầm ấy.

Có lẽ, không ai có thể giống như anh thể hiện được sự chín chắn và nội hàm khi khoác một bộ vest lên người.

Khi cầm chìa khóa xe lên, Hoắc Trường Uyên bỗng nhiên ngoắc ngoắc ngón tay về phía cô.

"... Sao vậy?"

Tuy trông có phần giống như gọi thú cưng nhưng cô vẫn không kìm được cảm xúc, tiến lên.

Hoắc Trường Uyên im lặng, khi cô tới gần, anh thẳng thừng giơ tay kéo cô vào lòng, hôn chuẩn xác lên môi cô.

Lâm Uyên Bạch ậm ừ một tiếng rồi cả người mềm ra.

Thím Lý từ trong bếp đi ra, ngang qua cửa chính bắt gặp cảnh này, ngẩng đầu phát hiện tiểu thiếu gia đang nhảy chân sáo từ trong phòng khách chạy ra, bà vội vàng đỏ mặt tía tai ngăn cản: "Ôi trời, tiểu thiếu gia, chúng ta về phòng khách vẽ tranh đi!"

Dỗ ngọt được tiểu thiếu gia ngồi lên ghế sofa, thím Lý thở phào nhẹ nhõm.

Haizz, bà dễ dàng sao!

Sau khi Hoắc Trường Uyên đi khỏi, căn biệt thự trở thành thiên hạ của hai mẹ con họ.

Lâm Uyên Bạch vẫn giống như mọi khi, cười tí mắt cùng bánh bao nhỏ chơi Lego, vẽ tranh tô màu, chẳng mấy chốc đã tới buổi trưa.

Cô đang ngồi ngắm bức tranh mới nhất bánh bao nhỏ tặng cho mình thì phát hiện thím Lý đang dọn dẹp trong phòng ăn bỗng chạy nhanh về phía cửa.

Hình như là có khách đến nhà. Lâm Uyên Bạch nghi hoặc, ngay sau đó nghe thấy thím Lý chào to một câu trong hoang mang bất an.

"Ông Hoắc, ông đến rồi ạ!"

Sau khi nghe thấy câu đó, Lâm Uyển Bạch vô thức đứng dậy khỏi ghế.

Ông Hoắc...

Cô mím môi nhìn ra ngoài, quả nhiên, bóng người rần rỏi của Hoắc Chấn đang đi vào từ cửa.

Bánh bao nhỏ đang bò ra bàn uống nước chọt ngẩng đầu, chào một tiếng ngoan ngoãn: "Ông nội!"

Hoắc Chấn nhìn thấy cháu nội, nét mặt nghiêm nghị lập tức tan vỡ, lộ ra một nụ cười, có thể nhận ra mức độ yêu quý của ông dành cho cháu.

Có điều khi nhìn sang phía cô, ông vẫn như năm nào, bỗng nhiên trở nên sắc lẹm hơn vài phần: "Cô Lâm, không ngờ vẫn còn được gặp mặt!"

"Chủ tịch Hoắc." Lâm Uyển Bạch nhú mày gọi tên.

Hoắc Chấn thấy cháu nội mình bám dính bên cạnh cô, bèn nghiêm giọng nói: "Cô Lâm, hôm nay tôi cất công qua đây là để tìm cô."

Bàn tay buông thõng của Lâm Uyển Bạch cuộn chặt lại. Có vẻ như cô không quá bất ngờ, cô cúi đầu nhìn bánh bao nhỏ cũng đang ngẩng lên nói: "Chủ tịch Hoắc, có chuyện gì chúng ta vẫn nên ra ngoài nói là hơn!"

Hoắc Chấn vui vẻ gật đầu, quá hợp ý ông, ông cũng không muốn nói chuyện với cô trước mặt cháu nội.

"Uyển Uyển~"

Nghe xong, bánh bao nhỏ lập tức ôm chặt chân cô.

Lâm Uyên Bạch cúi xuống, xoa xoa hai má thằng bé: "Bảo bối ngoan, con ở nhà đợi, mẹ sẽ về nhanh thôi!"

"Vâng, bảo bối sẽ ngoan!" Bánh bao nhỏ đáp.

Lâm Uyên Bạch mỉm cười, khi ngẩng lên, ánh mắt hơi lạnh của Hoắc Chấn như sắp nhìn xuyên thấu cô. Cô dặn dò thím Lý mấy câu rồi theo Hoắc Chấn rời khỏi biệt thự.

Bánh bao nhỏ nhìn cho tới khi họ đi khuất, thấy xe ô tô biến mất trước cổng, thằng bé lập tức quay đầu chạy vào trong phòng khách.

Nó cầm ống nghe lên, ấn một dãy số rồi gọi to: "Papa~"

...

Có vẻ như cố tình, người tài xế cho xe đi một đoạn rất xa, sau đó vưng vàng dừng lại.

Trùng hợp là họ vẫn tới quán trà lần trước.

Sau khi đi vào trong phòng, Hoắc Chấn ngồi bên cạnh bậu cửa sổ gỗ lim khắc hoa, giơ tay ra hiệu: "Cô Lâm, mời ngồi."

Lâm Uyên Bạch đi qua, ngồi xuống đối diện.

Ngay sau đó, người nhân viên bê khay trà và dụng cụ pha trà lên, đun sôi nước trà rồi rời đi.

Vẫn giống như bốn năm trước, Hoắc Chấn rót cho cô một tách trà. Ông vẫn mặc bộ đồ thời dân quốc, vóc người vẫn rắn rỏi, chỉ là tóc mai hai bên thái dương đã trắng hơn và dài hơn, nhưng ánh mắt vẫn quắc thước như ngày nào.

Lâm Uyển Bạch giờ tay đón lấy, chiếc nhẫn nơi ngón áp út cũng đồng thời lộ ra.

Khi cô thu tay về, liền cảm nhận được ánh mắt gắt gao của Hoắc Chấn.

Mùi trà thơm lan tỏa xung quanh, Hoắc Chấn không lãng phí nhiều thời gian, đi thẳng vào chuyện chính: "Cô Lâm, đây không phải là lần đầu tiên chúng ta nói chuyện nữa. Thế nên, tôi cũng không muốn vòng vo tam quốc."

"Thái độ của tôi giống như bốn năm trước, không đồng ý cho cô đến với Trường Uyên! Con người cần thể diện như cái cây cần lớp vỏ. Cô Lâm bốn năm trước đã đi theo người đàn ông khác thì không nên quay lại đây quấy rầy. Trường Uyên và con bé Tịnh Tuyết cũng sắp làm đám cưới, lúc này cô vẫn muốn xen ngang thì quá là vô đạo đức. Huống hồ tôi sẽ không để cô bước chân vào nhà họ Hoắc. Giấc mộng này, tôi khuyên cô vĩnh viễn đừng ôm nữa!"

Lâm Uyển Bạch im lặng cúi xuống.

"Đây là mười triệu." Hoắc Chấn bình tĩnh lại, rút một tờ chi phiếu ra đưa cho cô, cười chế giễu: "Ha ha, buộc phải nói rằng cô Lâm khiến tôi phải nhìn bằng con mắt khác đây. Từ một triệu năm xưa nay đã phải lên tới mười triệu. Tôi hy vọng cô biết thức thời. Hơn nữa cô cũng từng sinh con đẻ cái cho nhà họ Hoắc, đây coi như là thù lao xứng đáng! Mười triệu không phải con số to tát gì nhưng đủ để cô sống nốt quãng đời còn lại. Cầm chỗ tiền này đi, tôi hy vọng cô sẽ quay trở về nơi mà mình cần về!"

Lâm Uyển Bạch từ đầu tới cuối chỉ nghe Hoắc Chấn nói.

Đợi ông nói xong, cô mới ngược lên nhìn.

Cô không né tránh mà nhìn thẳng vào mắt ông, ngời thẳng lưng, giọng nói lạnh lẽo, rành mạch từng chữ một: "Chủ tịch Hoắc, tôi nghĩ, ông nói nhiều như vậy có phải vẫn nợ tôi một tiếng xin lỗi không?"

Vẫn không khác gì bốn năm trước, muốn dùng chi phiếu để đuổi cô đi.

Lúc đó cô như ngồi trên đồng lửa, sắc mặt nhợt nhạt không chút huyết sắc, những gì cảm nhận được là xấu hổ, thậm chí suốt cả buổi không dám ngẩng đầu lên. Bây giờ tuy tâm trạng của cô vẫn vậy nhưng lại nhìn chăm chăm Hoắc Chân, không có bất kỳ ý định thoái lui nào.

Sắc mặt Hoắc Chân cứng đờ.

Bỗng nhiên cảm nhận được sự chột dạ và đuối lý, nhưng quanh năm làm dáng răn dạy người khác đã thành quen, ông vẫn cứng đầu không chịu bộc lộ ra. Ông cười khẩy nhìn cô, lặp lại như châm biếm: "Xin lỗi?"

"Lẽ nào không nên hay sao?" Lâm Uyên Bạch hỏi lại với thái độ đúng mực, sống lưng ngày càng thẳng tắp: "Chủ tịch Hoắc, mục đích ông tới đây tìm tôi ngày hôm nay tôi đã hiểu rất rõ rồi. Nhưng tôi vẫn cảm thấy, trước khi nói những lời này, ông vẫn phải xin lỗi tôi trước."

Trong suốt bốn năm, ngày nào cô cũng sống trong nỗi đau mất con.

Chỉ có người làm mẹ mới hiểu nỗi đau vì thương nhớ con mỗi lần thức dậy khỏi cơn ác mộng.

Hoắc Chân lạnh lùng, phần nộ trùng mắt nhìn cô.

"Đợi tới khi nào ông chấp nhận xin lỗi tôi, tôi sẽ nói chuyện tiếp với ông." Thấy ông không có ý xin lỗi, Lâm Uyên Bạch đứng dậy khỏi ghế: "Thật ngại quá, tôi xin phép đi trước! Đây là tiền trà của tôi ngày hôm nay."

Cuối cùng, cô đánh mắt nhìn tờ thực đơn rồi rút ra một nửa tiền trà.

Trước khi đi, cô có để ý thấy sắc mặt Hoắc Chấn đã tái mét.

Có vẻ như lúc nào cũng cao cao tại thượng đã quen, lúc nào cũng chỉ răn dạy người khác, chưa từng bị người ta yêu cầu phải xin lỗi, thế nên ông nhất thời không còn thể diện lui xuống. Lúc cánh cửa khép lại, cô còn loáng thoáng nhìn thấy ông giơ tay rút lọ thuốc trong lòng ra.

Ra khỏi quán trà, Lâm Uyên Bạch không bắt taxi mà đi về phía một trạm xe buýt ở phía đối diện.

Mấy hôm nay ra đường ngoài những lần đi chung với Hoắc Trường Uyên ra thì đều có chú Lý đưa đón, cô vẫn chưa nắm được tuyến xe mà mình cần đi. Giữa chừng cô lại bắt một xe khác, đi đi dừng dừng hơn một tiếng đồng hồ cô mới quay trở về biệt thự.

Sau khi đi vào sân, cô bất ngờ phát hiện chiếc Land Rover trắng rời đi sáng nay đã đỗ ở đó.

Lâm Uyên Bạch thay giày rồi đi vào phòng khách. Thím Lý tinh mắt nhìn thấy cô trước, lập tức gọi với vào bên trong.

"Thưa cậu, cô Lâm đã về!"

Thím vừa dứt lời, Hoắc Trường Uyên ngồi trên sofa bỗng bật dậy.

Bóng dáng cao lớn đi thẳng về phía cô với những bước chân nhanh nhẹn, gần như tới trước mặt cô trong chớp mắt. Anh nhíu mày rất sâu, biểu cảm trên khuôn mặt cũng có phần căng thẳng. Anh sốt sắng nắm chặt lấy bàn tay cô.

Dường như ý thức được mình hơi thất thố, anh bình tĩnh lại, rồi mới lên tiếng hỏi: "Sao mãi không nghe điện thoại?"

Bây giờ Lâm Uyển Bạch mới vô thức thò tay vào túi: "À, di động em để trên gác, quên cầm theo..."

Lúc đó Hoắc Chấn tới quá đột ngột, cô chỉ cầm theo túi xách rồi đi ngay, không kiểm tra xem di động có ở bên trong không.

"Sao lâu như vậy mới quay về?" Hoắc Trường Uyên nhíu mày.

"Em không bắt taxi, em đi xe buýt..." Lâm Uyển Bạch giải thích.

Chú ý thấy anh vẫn mặc nguyên bộ quần áo ban sáng, áo vest còn chưa cởi ra, cà vạt cũng chưa nới lỏng. Cô cúi đầu nhìn đồng hồ, kinh ngạc hỏi: "Hoắc Trường Uyên, giờ này sao anh không ở công ty?"

"Anh về sớm." Hoắc Trường Uyên khẽ đáp.

Sao cô biết được chân trước cô vừa theo Hoắc Chấn ra ngoài, bánh bao nhỏ đã lập tức gọi điện thoại cho anh, nói Uyển Uyển bị ông nội gọi ra ngoài rồi, hơn nữa ông nội trông rất hung dữ. Sao anh còn ngồi hạp yên lành được nữa, trực tiếp cho dừng.

Lâm Uyển Bạch cũng lờ mờ đoán ra: "Chuyện em đi gặp bố anh, có phải anh cũng biết rồi không?"

"Có chịu thiệt gì không?" Hoắc Trường Uyên chỉ hỏi cô.

"Không." Cô lắc đầu.

Ngoài việc Hoắc Chấn một lần nữa đưa chi phiếu khiến cô cảm thấy mình không được tôn trọng ra thì không có gì thiệt thòi cả.

Lâm Uyển Bạch nói xong, nhìn rõ thấy gương mặt căng thẳng của anh dần ra, nỗi lo lắng trong ánh mắt cũng giảm bớt nhiều.

Trên gác vọng xuống những tiếng "Cục cục", bánh bao nhỏ đi dép lê xuống nhà.

"Uyển Uyển~"

Nó nhào tới ôm đầu gối cô, yên tâm gọi.

Nhìn thấy hai bố con họ đều có vẻ quan tâm, Lâm Uyển Bạch cảm thấy ấm áp trong lòng.

Ăn tối xong, trời cũng tối dần.

Khi Lâm Uyển Bạch kéo ghế bàn ăn ra, Hoắc Trường Uyên ở phía đối diện cũng đi qua theo. Anh liếc nhìn cậu con trai đang vác cái bụng tròn vo chạy ra khỏi phòng ăn, bèn thì thầm một câu bên tai cô: "Tối nay đợi Đậu Đậu ngủ rồi, tới phòng anh nhé."

"Cứ như vậy không hay đâu..." Cô chớp chớp mắt.

"Em không tới, anh lại mất công nghĩ cơ." Hoắc Trường Uyên liếc xéo cô.

"..." Lâm Uyển Bạch câm nín.

Nghĩ tới lý do hôm qua anh viện ra, cô đỏ mặt gật đầu: "Em biết rồi."

Thấy cô đồng ý, Hoắc Trường Uyên mới miễn cưỡng dứt tay vào túi quần.

Lâm Uyển Bạch đi theo anh ra khỏi phòng ăn. Lúc lên gác, cô bất giác níu lấy tay anh: "Hoắc Trường Uyên, hay là anh gọi cho bố anh một cuộc

đi! Hôm nay trông ông có vẻ rất giận dữ!"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên hờ hững đáp.

Ngẫm nghĩ một chút, cô nói tiếp: "Lúc rời khỏi quán trà, hình như em nhìn thấy ông lấy lọ thuốc trợ tim ra..."

"Không sao đâu." Hoắc Trường Uyên tỏ thái độ rất bình tĩnh.

Không phải vì anh lạnh nhạt đến mức ấy, chỉ là nếu có chuyện gì phía bên đó sẽ lập tức gọi điện sang đây.

Nhưng sau khi về phòng ngủ tắm rửa xong, anh vẫn gọi điện thoại cho Hoắc Chấn.

Khi bắt máy, Hoắc Chấn đang ngồi trong phòng sách. Nghe thấy câu chất vấn của con trai ở đầu kia, ông bỗng nổi cơn phẫn nộ, giơ tay đập mạnh xuống bàn: "Nghịch tử, đây là giọng điệu mày nói chuyện với bố sao!"

"Dù là bốn năm trước hay bốn năm sau, bố luôn lén lút giấu con đi tìm cô ấy, bố mong con có thái độ gì?" Nói xong, Hoắc Trường Uyên cười khẩy: "Hơn nữa chuyện bố từng làm, bố tự biết rõ."

"Tao đã làm gì? Trường Uyên, tao thấy mày bị vài ba câu ngon ngọt của nó lừa phỉnh rồi. Mày đừng quên, lúc trước nó không cần con, theo người đàn ông khác chạy ra nước ngoài. Một đứa con gái như vậy mày còn dám ở bên cạnh! Mày đừng quên nhà họ Hoắc đã có hôn ước với nhà họ Lục, Tịnh Tuyết mới là người thật sự xứng đôi với mày!" Hoắc Chấn kích động đứng dậy khỏi ghế.

Nghe xong, Hoắc Trường Uyên cất giọng chế giễu: "Bố, năm xưa bố bế đứa trẻ về nhà họ Hoắc bằng cách nào, còn cần con nhắc lại sao? Lẽ nào bố

nhất quyết muốn còn bày chứng cứ ra trước mặt sao?"

Hoắc Chấn trong phút chốc chợt im bặt.

Ông giật giật khóe miệng, nhưng hoàn toàn không tìm được lời phản bác.

Hoắc Trường Uyên cuối cùng nói một câu lạnh lùng: "Đừng tới tìm cô ấy nữa!"

Đầu kia ngắt máy, Hoắc Chấn ném mạnh di động xuống thảm.

Phạm Ngọc Trân vừa bê canh sấm tới trước cửa liền đi vào nhặt di động để lên mặt bàn. Nhìn sắc mặt khó coi của ông, bà ngập ngừng lên tiếng: "Ông à, tôi thấy với thái độ của Trường Uyên bây giờ, hay là chuyện hôn sự giữa hai nhà thôi đi."

"Thôi cái gì!" Hoắc Chấn bực dọc quát to.

Phạm Ngọc Trân dè dặt nói: "Tôi thấy Trường Uyên vẫn chung tình với cô họ Lâm đó, quả thực không có tình cảm với Tịnh Tuyết. So với việc để quan hệ giữa ông và nó căng thẳng thế này, chi bằng hãy tác thành cho hai chúng nó. Vả lại sau bốn năm vẫn có thể tìm về với nhau, chắc chắn là duyên phận!"

"Suy nghĩ đàn bà, bà thì hiểu cái gì!" Hoắc Chấn rõ ràng không tán đồng, nghiêm mặt nói tiếp: "Việc hợp tác giữa hai nhà Hoắc – Lục bao năm nay đã nhiều không đếm xuể. Cả Băng Thành đều biết chuyện liên hôn giữa hai gia đình. Nếu có biến cố gì, người ảnh hưởng chính là Hoắc Thị! Huống hồ, con bé Tịnh Tuyết đã đợi Trường Uyên bốn năm. Nếu tôi theo ý nó, thì biết ăn nói với nhà họ Lục ra sao?"

"Nói thì nói vậy, nhưng mà..."

"Được rồi, bà ra ngoài đi!"

Hoắc Chấn không còn kiên nhẫn, giờ tay ngắt lời.

Phạm Ngọc Trân thấy chồng vẫn cố chấp một mực cũng không dám nói thêm gì, đành đặt bát canh xuống rồi rời khỏi phòng sách.

Có điều khi đóng cửa lại, bà buông một tiếng thở dài.

Đối với Phạm Ngọc Trân mà nói, quan hệ với đứa con chồng như Hoắc Trường Uyên không thể quá thân thiết, nhưng xưa nay cũng chưa đến mức tồi tệ. Bao năm qua, họ vẫn ở yên vị trí của mình, không ai vượt quá giới hạn.

Hoắc Trường Uyên muốn lấy ai, có phải hôn nhân thương mại hay không, bà chưa bao giờ có ý định can dự.

Chỉ là bốn năm trước vào ngày nhà họ Hoắc và nhà họ Lục tổ chức lễ đính hôn, Tiêu Vân Tranh đã ra đi, mãi vẫn không thấy trở về, cho dù là đêm Giao thừa cũng chỉ gọi điện hỏi thăm mà thôi.

Người bên cạnh có thể không biết nhưng nó là con trai mình, chút tâm tư nó dành cho Lục Tịnh Tuyết, sao Phạm Ngọc Trân lại không phát hiện ra.

Ở trong mắt bà, cuộc hôn nhân này thà không có còn hơn!

~Hết chương 262~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 263

Bên ngoài ánh đèn đã rực rỡ, Hoắc Trường Uyên đứng quay lưng về phía này, chỉ bật một ngọn đèn sàn, trông giống như hòa mình vào màn đêm vậy.

Đừng tìm cô ấy nữa!

Khi Lâm Uyển Bạch đẩy cửa đi vào, cô vừa hay nghe được câu cuối cùng.

Cô thấy anh bỏ di động xuống, cầm bao thuốc trên bàn lên, kẹp một điếu vào tay. Trên bóng anh in lên cửa sổ, anh đang rít một hơi rất mạnh, làn khói trắng bỗng chốc lan khắp bốn phía xung quanh.

Không hề khó đoán, cuộc điện thoại vừa rồi chắc chắn là gọi cho Hoắc Chấn.

Lâm Uyển Bạch buông tay nắm cửa ra, bước nhẹ nhàng tới bên cạnh anh, căn môi nhìn về phía điếu thuốc thơm cháy trên tay anh: "Hoắc Trường Uyên, anh vẫn hút ít một chút thì hơn!"

Hoắc Trường Uyên không lên tiếng, nhưng sau khi phả ra một làn khói, anh đã thẳng thừng dập tắt điếu thuốc.

"Đậu Đậu ngủ rồi sao?" Anh hỏi.

"Ừm, thằng bé ngủ rồi!" Lâm Uyển Bạch gật đầu.

Hoắc Trường Uyên vươn tay ra, kéo cô ôm vào lòng, đặt một nụ hôn lên trán cô.

Lâm Uyên Bạch nhắm mắt lại, im lặng tận hưởng nụ hôn khẽ như chuồn chuồn đập nước ấy. Có điều khi cô mở mắt ra, tầm nhìn lại thẳng hướng với lồng ngực trần trụi của anh.

Dưới bàn tay là từng tiếng đập thành thạch của trái tim anh, dần dần hòa chung với mạch đập của cô.

Cô suýt nữa thì quên, bây giờ anh chỉ quấn một chiếc khăn tắm quanh hông.

Vóc dáng của Hoắc Trường Uyên xưa nay vẫn rất cân đối, cơ bắp trên lồng ngực rạch ròi, mang một màu vàng đồng đầy nam tính.

Cô ngược mắt lên, quả nhiên ánh nhìn của anh đã đậm hơn từ lúc nào chẳng biết.

Một giây sau, cô bị anh bế bổng lên, hai chân rời mặt đất.

Lâm Uyên Bạch vô thức vòng tay ôm lấy cổ anh, đỏ mặt lí nhí nói: "Tối nay có thể không..."

"Không thể!" Không đợi cô nói xong, Hoắc Trường Uyên tiếp lời ngay.

Có điều khi anh vừa cất bước, thì chiếc di động đặt bên cạnh gạt tàn đổ chuông.

Sau khi cầm lên xem, anh thẳng thừng tắt máy, hơn nữa còn tiện thể tắt nguồn.

Anh không né tránh cô. Lâm Uyên Bạch từ đầu tới cuối vẫn được anh bế ngang người, cũng đồng thời nhìn thấy người gọi tới, cái tên hiển thị là

"Sunny".

Cô biết rõ còn hỏi: "Anh không nghe máy sao?"

"Không nghe." Hoắc Trường Uyên đáp rất dứt khoát.

Ngay sau đó, anh quăng di động đi, sải bước đi về phía giường.

Lâm Uyển Bạch nhìn theo chiếc di động đến thất thần. Lúc được thả xuống chiếc đệm êm ái, cô nghĩ ra chuyện gì, cố tình hỏi: "Hoắc Trường Uyên, bốn năm nay anh thật sự chưa từng chạm vào cô ta sao?"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên gật đầu.

Nghe vậy, cô mím môi hỏi tiếp: "Vậy vì sao lúc em sinh Đậu Đậu, có gọi điện cho anh cô ta lại bắt máy, nói không tiện nghe vì anh đang tắm. Hai người..."

"Anh không biết." Hoắc Trường Uyên nhú mày.

Có lẽ vì lâu quá rồi, anh không nhớ được cụ thể nữa.

Lâm Uyển Bạch không nghi ngờ tính chân thực trong lời nói của anh. Thật ra rất dễ để nghĩ thông suốt. Giống như chuyện mang thai lần trước vậy, đều là lời nói từ một phía của Lục Tịnh Tuyết, chẳng qua là cố tình nói như vậy trước mặt cô mà thôi, mục đích là muốn khiến cô biết khó mà lui.

Có điều bây giờ nghĩ lại, cô bỗng cảm thấy Lục Tịnh Tuyết quả thực khác với những gì cô ta thể hiện ra ngoài, tâm cơ đen tối thậm chí có phần đáng sợ...

Hoắc Trường Uyên bỗng nhiên nói một câu trong ánh mắt nghi hoặc của cô: "Nhưng có một điều anh rất chắc chắn, chỉ có em mới đánh thức

được anh."

"..." Lâm Uyên Bạch đỏ bừng mặt.

Sau khi kết thúc, được anh bế đặt lên người, cô bỗng hoảng loạn như một con chim họa mi.

Hoắc Trường Uyên cười khẽ thành tiếng, chỉ giờ tay vuốt ve mái tóc cô một chút, không nỡ buông ra.

Bấy giờ Lâm Uyên Bạch mới thả lỏng, ngoan ngoãn nép vào anh, trong hơi thở toàn là mùi đàn ông nam tính của anh.

So với thể lực yếu ớt của cô, lần nào Hoắc Trường Uyên cũng rất sáng khoái tinh thần: "Thứ Sáu này anh qua New York bàn chuyện hợp tác, em đi theo anh, vừa hay là cuối tuần, chúng ta có thể ở đó thêm hai hôm."

"Ừm được! Lâm Uyên Bạch tựa cằm, cười tí mắt: "Sáng sớm mai em sẽ nói với Đậu Đậu, nó nhất định rất vui!"

Ngoài một lần đi thảo cảm viên và công viên giải trí, đa phần cô vẫn chỉ cùng Đậu Đậu ở loang quanh trong nhà, chưa đi du lịch lần nào.

Thật ra trong lòng cô vẫn rất muốn có một cơ hội như thế này, giống như những người mẹ khác dẫn con đi ra nước ngoài, muốn bù đắp tình mẹ thiếu hụt của nó những năm qua. Hơn nữa đây là khoảng thời gian của cả gia đình họ, nên cô bỗng dưng rất mong chờ.

Có điều sau khi cô nói xong, phát hiện sắc mặt Hoắc Trường Uyên bỗng nhiên xám ngoét đi vài phần.

Lâm Uyên Bạch không hiểu: "Sao vậy?"

"Ngủ đi!" Hoắc Trường Uyên nói một câu cứng đờ.

Ban nãy anh đặc biệt nhấn mạnh hai chữ "chúng ta", ý muốn nói thể giới hai người, nhưng có người nào đó hoàn toàn không thấu hiểu!

Tự dưng lại xuất hiện thêm cái bóng đèn, khiến anh chẳng thể nói câu nào.

Lâm Uyên Bạch há hốc miệng, còn định nói thêm gì đó nhưng đã bị anh ấn đầu lên ngực.

Ánh đèn ngủ bên cạnh ngay sau đó bị anh hạm hực tắt ngấm.

Cô len lén liếc nhìn anh trong bóng tối, bĩu môi cực kỳ oan ức.

Thật sự cảm thấy càng nhiều tuổi hơn, tính khí của anh càng khó chiều...

...

Ngày đi công tác chớp mắt đã tới, cả gia đình ngồi chuyển bay quốc tế hướng tới New York.

Qua cửa kiểm tra an ninh chưa lâu đã tới lúc xếp hàng lên máy bay, bánh bao nhỏ rõ ràng rất phấn khích, hai bắp tay nhỏ không ngừng khuỵu loạn xạ.

Lâm Uyên Bạch ngồi xuống ổn định liền cúi người thắt dây an toàn cẩn thận cho con trai.

"Bảo bảo sắp bay rồi!"

Bánh bao nhỏ toét miệng, hai mắt sáng rực.

Nó thích nhất là được ngồi máy bay, hơn nữa lần này càng vui hơn, vì được bay cùng Uyên Uyên.

Sau khi máy bay xuyên qua tầng mây, tới độ cao ổn định, Lâm Uyên Bạch bèn đứng lên đi vào nhà vệ sinh.

Từ cửa sổ máy bay nhìn ra ngoài, mặt trời trên tầng mây càng trở nên chói chang hơn. Từng đám mây giống như những dãy núi bông nối liền không dứt. Bánh bao nhỏ được sắp xếp ngồi giữa hai người họ, cái miệng nhỏ há hốc vì bị cảnh đẹp hấp dẫn.

Có điều, Hoắc Trường Uyên, người ngồi ngay sát cửa sổ máy bay rõ ràng không hứng thú nổi với cảnh sắc này, hơn nữa từ lúc đi qua cửa kiểm tra an ninh, mặt mày anh đã căng thẳng.

Bánh bao nhỏ chớp chớp mắt, tò mò hỏi: "Papa, bố không vui sao?"

Hoắc Trường Uyên liếc xéo con trai.

Nhìn kiểu gì cũng cảm thấy cái đầu nhỏ của nó đang đội một chiếc bóng đèn bên trên.

Anh không có ý định trả lời, mở tờ báo trong tay ra, mặt như muốn đắm.

"Con biết vì sao papa không vui!" Bánh bao nhỏ chớp chớp mắt, điệu bộ rất thấu hiểu, bắt đầu phân tích: "Vì ghen tỵ với bảo bảo, ban nãy Uyên Uyên cho cài dây an toàn cho bảo bảo, không cài cho bố!"

"..." Khóe miệng Hoắc Trường Uyên giật giật.

Tuy rằng mọi chuyện không hoàn toàn là vậy nhưng xét một mức độ nào đó thì vẫn đúng.

Bánh bao nhỏ mím môi lại, cười trộm: "Ai bảo Uyên Uyên thích bảo bảo nhất cơ!"

"Con chắc chứ?" Hoắc Trường Uyên cười khẩy.

"Vâng!" Bánh bao nhỏ gật đầu chắc nịch, đôi mắt to tròn xuất hiện những tia sáng đặc ý hiềm thấy: "Lúc trước Uyên Uyên có nói rồi, cô ấy yêu bảo bảo nhất trên đời! Papa, bố còn nghe không đấy!"

Hoắc Trường Uyên quăng tờ báo đi, khoanh hai tay trước ngực, nhắm mắt lại: "Đừng làm ồn, bố muốn ngủ!"

Bánh bao nhỏ bĩu môi, lúc ngẩng đầu nhìn thấy Lâm Uyên Bạch quay trở về, thằng bé lập tức biến thành cún con làm nũng chỉ sau một giây: "Uyên Uyên, cô quay lại rồi~"

Chuyến bay kéo dài hơn mười tiếng cuối cùng cũng hạ cánh.

Vì Hoắc Trường Uyên còn công việc nên sau khi tới khách sạn nghỉ ngơi, thay quần áo liền có xe tới đón anh đi.

Vì chênh lệch múi giờ nên bánh bao nhỏ đi ngủ luôn. Hôm đó Lâm Uyên Bạch cũng không dẫn thằng bé đi đâu nữa, chỉ nghỉ ngơi trong phòng, sau đó đặt cơm của khách sạn và ra khu nghỉ ngơi ở đây cho trọn một ngày.

Tối buổi tối, cả gia đình ngủ chung ấm cúng trên một chiếc giường.

Có điều tắt đèn không lâu, khi Lâm Uyên Bạch mơ mơ màng màng chìm vào giấc mộng, lại có một cánh tay thò ra, không cần biết lý do, bế cô đi về phía phòng tắm. Và sau đó, bên trong vọng ra những tiếng thở dốc cố đè nén.

Ngày hôm sau, quả nhiên cô là người dậy muộn nhất.

Ánh nắng bên ngoài đã rất rực rỡ, thời gian gần bữa trưa lắm rồi. Họ gọi đồ ăn lên phòng, dùng bữa xong, bổ sung không ít thể lực, Lâm Uyên Bạch cuối cùng mới có cảm giác sống lại.

Nhìn thấy bóng dáng cao lớn vừa nghe điện thoại xong đi tới, cô tò mò hỏi: "Hoắc Trường Uyên, bây giờ chúng ta đi chơi sao?"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên mỉm cười.

"Vậy em dẫn Đậu Đậu đi thay quần áo!" Lâm Uyên Bạch vội nói.

Có chút tia sáng lấp lánh trong đôi mắt Hoắc Trường Uyên, anh đáp mơ hồ: "Đi đi."

Lâm Uyên Bạch nắm tay bánh bao nhỏ đi vào phòng ngủ. Họ chọn đi chọn lại trong đồng quần áo mang theo, cuối cùng mới tìm được một bộ hài lòng. Cô muốn đi tới địa điểm tham quan nào đó có thể chụp vài bức ảnh kỷ niệm nên cố tình chọn những bộ tông xuyệt tông, tạo ra cảm giác mẹ con thân thiết.

Hơn mười phút sau, hai mẹ con phấn khích từ trong phòng đi ra.

Ngồi lên xe, Lâm Uyên Bạch nắm chặt bàn tay nhỏ xíu của bánh bao nhỏ, bỗng dừng bút rút: "Chúng ta đi đâu thì tốt nhỉ? Hay là tới Quảng trường Thời Đại trước đi. Ở đó đông vui nhất, em nhớ men theo con đường đi bộ có rất nhiều cửa hàng thú vị!"

"Không vội." Hoắc Trường Uyên ngồi vắt chéo chân, từ tốn nói một câu: "Tới chỗ chú một chuyến đã."

"... Chú?" Lâm Uyên Bạch sửng người.

Cô đúng là không ngờ anh có kế hoạch này. "Chú" có lẽ chính là chồng của cô Hoắc Dung rồi.

Hoắc Trường Uyên gật đầu, nói với vẻ nghiêm túc: "Lâu lắm rồi chú không được gặp mặt Đậu Đậu nên rất nhớ nó."

"Ừm được..." Lâm Uyên Bạch gật đầu, cảm thấy anh rất hợp tình hợp lý.

Ô tô dừng lại trong khu vực biệt thự, phóng tầm mắt nhìn ra xa giống như một bức vải vẽ tranh sơn dầu, trong khu vườn trồng rất nhiều cây xanh.

Lâm Uyên Bạch rất thân thiết với Hoắc Dung, cũng từng nghe cô cháu họ kể nhiều về người chú này.

Có điều khác với tưởng tượng ban đầu của cô, cô cứ nghĩ đối phương phải là một vị trưởng bối nghiêm khắc, không ngờ lại là một người đàn ông Trung Quốc lịch thiệp, đeo kính, mỗi lần nói chuyện lại đẩy kính lên, tốc độ nói từ tốn, chậm rãi.

Ông quả thực rất thích bánh bao nhỏ, sau khi đi vào nhà, gần như không hề rời mắt khỏi nó nửa bước.

Có thể tới tầm tuổi của họ, ai cũng cực kỳ thân mật với những đứa cháu nội ngoại của mình.

Một tiếng đồng hồ sau, Lâm Uyên Bạch bị Hoắc Trường Uyên lặng lẽ kéo ra khỏi biệt thự. Đến tận khi ra ngoài cổng, cô vẫn còn ngoái đầu lại nhìn, nét mặt ngập ngừng: "Hoắc Trường Uyên, chúng ta vừa tới New York đã để Đậu Đậu lại cho chú trông, không hay lắm..."

"Sao lại không hay!" Hoắc Trường Uyên phản bác.

"Nhưng mà..." Lâm Uyên Bạch áy náy trong lòng.

Cô vốn định dẫn bánh bao nhỏ cùng đi chơi, không ngờ lại thành thế giới của hai người.

"Không nhưng mà gì cả!" Hoắc Trường Uyên lạnh lùng ngắt lời cô, khoác vai cô đi thẳng về phía ô tô, dường như không cho cô cơ hội hỏi hặn: "Ban nãy em nói muốn tới Quảng trường Thời Đại cơ mà, bây giờ chúng ta đi!"

Lúc cửa xe bật mở, di động của Lâm Uyên Bạch đổ chuông.

Cô rút ra nhìn, ánh mắt hơi kinh ngạc, cô bắt máy rồi đưa lên tai.

Hoắc Trường Uyên thấy vậy, cúi người đóng cửa xe lại cho cô. Khi anh đi vòng sang ngồi vào bên cạnh, cô cũng vừa hay nói xong cuộc điện thoại, lúc này đang cầm di động ngơ ngác nhìn ra ngoài.

"Sao vậy?" Anh tựa ra sau ghế, uể oải hỏi.

Lâm Uyên Bạch áp ứng: "Hoắc Trường Uyên, e là chúng ta không thể tới Quảng trường Thời đại được rồi..."

"Vì sao!" Sắc mặt Hoắc Trường Uyên bỗng chốc đen sì lại.

Lâm Uyên Bạch ra hiệu xuống chiếc di động, quan sát sắc mặt anh, sau đó dè dặt nói: "À, cuộc điện thoại vừa rồi là của anh Yến Phong..."

"Yến Phong?" Hoắc Trường Uyên nheo mắt

Tuy đã bốn năm trôi qua nhưng anh có quên ai cũng không thể quên sự tồn tại của Yến Phong!

"Ừm..." Lâm Uyển Bạch gật đầu, nuốt nước bọt, cố gắng giải thích bằng giọng thăm dò: "Hôm qua tới khách sạn em có đăng một trạng thái lên trang cá nhân, tiện thể check-in vị trí. Anh Yến Phong đọc được biết em sang đây nên hẹn em cùng đi ăn cơm..."

~Hết chương 263~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 264

Chiếc xe ô tô lướt đi trên những con phố New York, hai bên thì thoáng lại xuất hiện những người nước ngoài mắt xanh tóc vàng.

Lâm Uyên Bạch sắp cầm chiếc di động trong tay đến chảy cả nước ra ngoài, chốc chốc lại mím môi quay sang nhìn Hoắc Trường Uyên ngồi bên cạnh. Anh dựa lưng ra sau ghế, ánh mắt thâm trầm nhìn xa xăm, mặt không có quá nhiều biểu cảm dư thừa.

Nhưng nếu để ý kỹ sẽ phát hiện anh hơi nhúu mày và khóe môi hơi xịu xuống.

Liềm liềm môi, Lâm Uyên Bạch ngập ngừng lên tiếng: "Hoắc Trường Uyên, anh vẫn không vui à?"

Hoắc Trường Uyên đến liếc mắt nhìn cô còn không buồn làm.

"Anh vẫn không vui..." Lần này Lâm Uyên Bạch cất giọng chắc nịch. Cô phủ tay mình lên tay anh, giọng có chút lấy lòng: "Chẳng phải ban nãy em đã giải thích với anh rồi sao, chuyện kết hôn năm xưa thật ra chỉ là một hiểu lầm, là em đồng ý giúp đỡ anh Yến Phong..."

"Ừm." Hoắc Trường Uyên khẽ nhếch môi.

"Vậy sao anh vẫn còn xị mặt ra?" Lâm Uyên Bạch tỏ thái độ vô tội.

Cuối cùng, Hoắc Trường Uyên cũng quay mặt sang nhìn cô, có điều ánh mắt tỏ vẻ ngập ngừng định nói lại thôi, cuối cùng anh chỉ buông một câu: "Không có gì."

Làm sao cô hiểu được những suy nghĩ trong lòng anh.

Khó khăn lắm mới ném được tên nhóc bám dính kia cho chú, những tưởng sẽ được trải qua thế giới hai người. Ai ngờ Yến Phong bỗng dưng nhảy ra chen giữa. Huống hồ, bốn năm trước, có một vài chuyện vẫn còn đè nặng trong lòng...

Phía trước tài xế cho xe đi chậm dần lại. Lâm Uyển Bạch đánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn thấy tên của nhà hàng họ đã hẹn.

"Hình như tới rồi đây!"

Nghe thấy vậy, Hoắc Trường Uyên ngồi thẳng dậy.

Lâm Uyển Bạch ngập ngừng nhìn anh, rồi không kìm được lòng: "Hoắc Trường Uyên, nếu anh không thoải mái, thật ra em có thể đi một mình..."

Vốn dĩ Yến Phong biết cô đang ở New York thì cũng chỉ rủ cô đi ăn chứ không biết họ đi chung.

"Em đừng mơ!" Hoắc Trường Uyên hằn học nhìn cô.

Lâm Uyển Bạch: "..."

Sau khi ô tô dừng hẳn, hai người họ bước xuống, Yến Phong đã đợi sẵn ngoài cửa nhà hàng.

Vì thường xuyên ở trong doanh trại, cho dù đã bốn năm trôi qua, trông Yến Phong vẫn không có gì thay đổi, hơn nữa còn có phần rắn rỏi hơn, khi cười vẫn giống như một ngọn gió xuân sau mùa đông cắt da cắt thịt.

"Tiểu Uyên!"

Nhìn thấy cô, Yến Phong lập tức lên tiếng gọi.

Sau chuyện của đứa con, cô từ Los Angeles chuyển qua Canada. Tuy rằng bốn năm qua họ vẫn thi thoảng liên lạc nhưng dù sao cơ hội gặp mặt cũng không nhiều, tính ra họ cũng lâu lắm không gặp nhau rồi.

Lâm Uyển Bạch kích động đang định vẫy tay thì bỗng có một bàn tay đặt lên eo, hơn nữa còn dùng sức ôm chặt.

Cảm nhận được ý cảnh cáo rõ ràng, cô buông tay xuống, đến tận khi tới trước mặt mới chào: "Anh Yến Phong!"

Yến Phong cũng lập tức nhìn thấy Hoắc Trường Uyên, vừa bất ngờ nhưng cũng không quá sửng sốt. Dường như từ ngày cô quay trở lại Băng Thành, anh ấy đã lờ mờ đoán được sẽ có hôm nay.

"Hoắc tổng, đã lâu không gặp!" Yến Phong vẫn mỉm cười giơ tay ra bắt như trước.

"Đã lâu không gặp." Hoắc Trường Uyên đáp lại.

Sau hai giây bắt tay ngắn ngủi, ba người đi vào trong nhà hàng.

Đây là một nhà hàng Tây sang trọng có phong cách, cách trang trí và các món ăn đều rất cao cấp. Yến Phong có vẻ là khách quen ở đây nên sau khi đi vào, quản lý đã đích thân dẫn họ tới một chỗ yên tĩnh.

Các món được phục vụ rất nhanh, gọi không bao lâu, từ điểm tâm tới món chính đều lần lượt được phục vụ bê tới.

Cuối cùng họ bê lên cả chai rượu vang mới khai, đi vòng quanh bàn, rót lần lượt cho từng người. Rượu lên men lâu năm được khẽ khàng khuấy

trong ly, mùi hương ngậy ngát lòng người.

Yến Phong tươi cười cầm ly rượu lên: "Tối nay coi như để tôi làm chủ nhà trọn vẹn một lần nhé!"

"Cảm ơn." Hoắc Trường Uyên cũng cầm cốc.

Lâm Uyên Bạch cũng vội vàng chạm cốc theo, những âm thanh êm tai vang lên.

Cô đang định đưa lên miệng thì Hoắc Trường Uyên bỗng quay sang: "Uyển Uyển, em không được uống!"

"Không sao, chỉ là rượu vang thôi mà..." Lâm Uyên Bạch giải thích.

"Vậy cũng không được!" Hoắc Trường Uyên nhú mày.

"Em chỉ uống một ly thôi..." Cô nhỏ tiếng.

Hoắc Trường Uyên nhìn lướt qua chỗ rượu, cuối cùng nói giọng bá đạo: "Uống một ngụm thôi."

"..." Lâm Uyên Bạch cực kỳ câm nín.

Dưới sự giám sát gắt gao của anh, cuối cùng cô chỉ khẽ nhấp một ngụm nhỏ, rồi bắt đầu ăn.

Vừa cầm dao đĩa lên, cánh tay Hoắc Trường Uyên đột ngột vất sang, đặt một miếng bít tết đã được cắt nhỏ. Sau khi chắc chắn không có vấn đề gì, anh mới đưa cho cô, còn không quên nhắc nhở: "Ăn nhiều một chút!"

"..." Lâm Uyên Bạch cắn môi nhìn về phía anh.

Tuy bình thường anh cũng là một người tỉ mỉ, ngoài miệng không nói nhưng sẽ chủ động làm rất nhiều chuyện vặt. Nhưng lúc chỉ có hai người họ thì còn ổn, đối diện còn có Yến Phong, anh biểu hiện quá rõ ràng, hơn nữa còn thực sự cố ý, giống như...

Một con cún tè vào chỗ nào đó đánh dấu chủ quyền.

Hoắc Trường Uyên điềm nhiên đón nhận ánh mắt của cô, nhướn mày hỏi: "Sao, còn cần anh dứt cho em à?"

"Không cần!" Lâm Uyển Bạch đỏ mặt lắc đầu.

Thấy Yến Phong mỉm cười nhìn sang, cô đành ngượng ngáp bẽn lễn cười.

Giữa chừng, Yến Phong đi vào nhà vệ sinh, Lâm Uyển Bạch vô thức nhìn theo bóng lưng anh ấy, bị Hoắc Trường Uyên thẳng thừng quay ngoắt mặt lại: "Có gì phải nhìn chứ, đã bốn năm trôi qua rồi, bây giờ anh ta cũng nhiều tuổi rồi!"

"Đâu có nhiều lắm..." Cô không nhịn được, bất bình.

"Con người ta qua bốn mươi tuổi đã coi là trung niên rồi!" Hoắc Trường Uyên hừ một tiếng lạnh lùng.

"Đâu có khoa trương đến vậy!" Lâm Uyển Bạch nhìn anh, không thể đồng tình, bất giác phản bác lại: "Vả lại, chẳng phải người ta hay nói đàn ông bốn một một nhành hoa đó sao, bây giờ đang là lúc quyền rũ nhất của anh ấy đấy!"

Nói xong, cô nhìn thấy mặt Hoắc Trường Uyên đen đi không ít.

Thấy vậy, cô phì cười, lẩm bầm một câu: "Đồ nhỏ mọn!"

"Em nói ai?" Hoắc Trường Uyên lập tức không vui.

"Nói anh đó!" Lâm Uyển Bạch cứng miệng không sợ chết, còn bồi thêm một câu: "Không chỉ nhỏ mọn, còn ấu trĩ..."

Hoắc Trường Uyên bất ngờ ngồi sát vào cô, ôm cô vào lòng, cúi đầu cắn một cái vào tai cô như trừng phạt: "Có tin tôi nay anh khiến em không lết nổi ra khỏi nhà tắm không?"

"Tin..." Lâm Uyển Bạch hoảng loạn nhìn anh, bỗng nhiên mắc nghẹn.

Tôi qua cô đã bị anh làm cho suýt tắc thở rồi.

Dù sao thì ở phương diện này cô tuyệt đối tin tưởng anh có năng lực nói được làm được.

Lâm Uyển Bạch xoa xoa vành tai ươn ướt dám giận không dám cãi. Yến Phong cũng quay về đúng lúc này, ngồi lại xuống ghế, vẫy vẫy tay, rồi tự nhiên rút một chiếc nhẫn trong túi quần ra đeo lên ngón áp út.

Hoắc Trường Uyên tinh mắt nhìn thấy: "Anh Yến, thế này là..."

Không phải một chiếc nhẫn bình thường, rõ ràng là nhẫn cưới.

"Tôi có thói quen rửa tay thì tháo xuống." Yến Phong thấy vậy giải thích nguyên nhân, tươi cười bổ sung thêm: "Tôi kết hôn rồi."

"Kết hôn rồi?" Hoắc Trường Uyên sững người.

"Ừm." Yến Phong gật đầu, nói tiếp: "Là cô giáo lớp mẫu giáo của con trai tôi. Chúng tôi quen nhau cũng rất lâu rồi, nhưng đầu năm nay mới kết hôn, kể ra đến giờ vẫn còn tính là tân hôn đây! Cô ấy nhỏ hơn tôi mấy tuổi, quả thực có phần áp lực. Nhưng cô ấy rất thích con nít, đối xử với Châu Châu cũng tốt nên tôi rất may mắn!"

Lúc nói, đôi mắt Yến Phong không giấu nổi nụ cười, đó là niềm hạnh phúc trào dâng tự nhiên từ trong lòng, không phải lời giả dối.

"Em còn đi dự đám cưới đó!" Lâm Uyển Bạch tươi cười phụ họa.

Hoắc Trường Uyên nghe xong, lập tức trừng mắt nhìn cô: "Vậy sao em không kể!"

"Anh có hỏi em đâu..." Lâm Uyển Bạch vô tội chớp chớp mắt.

"..." Khóe miệng Hoắc Trường Uyên giật giật.

Kết thúc bữa cơm, ô tô đã đợi sẵn bên đường, Yến Phong tự lái xe đến đây nên cũng rút chìa khóa ra chuẩn bị đánh xe.

Khi đôi bên chuẩn bị tạm biệt, Hoắc Trường Uyên bỗng gọi giật đối phương lại.

"Yến Phong!"

~Hết chương 264~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 265

Cảnh đêm New York luôn rất hoa lệ.

Nhất là khi nhìn xuống từ khung cửa sổ ban công, những dải đèn rực rỡ khiến ta đang như đứng trong giấc mộng vậy. Lâm Uyên Bạch khoanh hai tay trước ngực đứng đó nhưng không có tâm trạng thưởng ngoạn, cô liên tục cúi đầu nhìn đồng hồ.

Kim giây cứ quay được một vòng, sự sốt ruột trong lòng cô lại tăng thêm một bậc.

Đồng hồ hiển thị đã sắp 12 giờ đêm, nhưng Hoắc Trường Uyên vẫn chưa quay về!

Sau khi ra khỏi nhà hàng, lúc tạm biệt, Hoắc Trường Uyên bỗng nhiên gọi giật Yến Phong lại, nói là phải có qua có lại nên tìm một chỗ mời anh ấy đi uống một ly. Cô muốn đi theo nhưng bị cả hai người đàn ông từ chối, hơn nữa còn bị cưỡng ép quay về khách sạn.

Từ lúc về đến giờ, Lâm Uyên Bạch đã đứng ngồi không yên.

Hoắc Trường Uyên và Yến Phong tuy trước kia cũng coi như có quen biết, nhưng từ lúc có cô chen giữa, quan hệ giữa họ thật ra đều luôn tế nhị. Hơn nữa bốn năm trước họ còn từng vì cô mà ra tay đánh nhau.

Hai con người như vậy cùng ngồi uống rượu, sao cô có thể yên tâm được!

Trên chiếc giường phía sau có chút động tĩnh. Lâm Uyển Bạch vội vàng quay đầu lại, thấy bánh bao nhỏ ngồi dậy khỏi chăn, đôi mắt tròn to mơ mơ màng màng, nó đưa hai tay lên dụi mắt: "Bảo bảo muốn đi tè~"

Cô rảo bước tiến lên, bế bánh bao nhỏ vào trong phòng tắm.

Buổi tối cô quay về khách sạn không lâu, chú cũng đích thân đưa bánh bao nhỏ về. Từng giây từng phút trôi qua, thằng bé cũng thiếp đi từ lúc nào.

Cô lấy khăn ướt lau tay cho nó rồi bế nó nằm lại xuống gối. Trong phòng có mở điều hòa, Lâm Uyển Bạch kéo cao chăn lên một chút.

Bánh bao nhỏ thò ra ngoài đúng cái đầu, buồn ngủ ngáp một cái rất to: "Uyển Uyển, cô vẫn chưa ngủ à?"

"Bảo bối ngoan, con ngủ tiếp đi, mẹ sẽ ngủ sớm thôi!" Lâm Uyển Bạch mỉm cười.

"Có phải cô vẫn đang đợi papa không?"

"Ừm." Lâm Uyển Bạch gật đầu.

Nghe vậy, bánh bao nhỏ không quên tranh thủ dìm bố mình: "Papa hư quá~"

"Ngủ đi con!" Lâm Uyển Bạch giơ tay vỗ về cơ thể bé nhỏ.

Bánh bao nhỏ vốn dĩ chỉ buồn tè thức giấc, nói đôi ba câu là ngủ lại ngay, chẳng mấy chốc nó đã ngật cổ nằm ngủ, mũi phì phì tiếng thở.

Khi Lâm Uyển Bạch quay trở lại trước khung cửa sổ sát sàn cũng bất chợt nghe thấy hành lang có tiếng động.

Cô tức tốc quay người, chạy bước nhỏ ra cửa, nhìn ra ngoài qua mắt thần. Quả nhiên cô thấy Hoắc Trường Uyên đứng thẳng người ngoài cửa, có vẻ như đang rút thẻ phòng từ trong túi quần ra.

Lâm Uyển Bạch mở cửa ra, mùi rượu nồng nặc xộc thẳng vào mũi.

Áo vest được anh cầm trong tay, cổ áo sơ mi cũng bị mở bung ra vài cúc, để lộ làn da cổ màu đồng. Còn đôi mắt thâm trầm kia lúc này như ngập đầy men rượu. Sau khi cửa mở, cơ thể trắng kiện đổ thẳng về phía cô.

Lâm Uyển Bạch vội dùng hai tay đỡ lấy: "Hoắc Trường Uyên, anh không sao chứ?"

"Không sao!" Hoắc Trường Uyên nhướn cao đuôi mày.

Anh mở rộng hai cánh tay, tựa cầm lên vai cô, dồn toàn bộ trọng lượng khổng lồ lên người cô.

Trên hành lang vẫn còn đôi ba người đi lại, Lâm Uyển Bạch khẩn trương dìu anh vào phòng, quay người đóng cửa lại.

Thấy anh đi không vững, cô bắt giắc nhú mày: "... Sao anh uống say đến mức này!"

Hoắc Trường Uyên nghe xong, đuôi mày thậm chí còn nhướn cao hơn ban nãy, hừ một tiếng khinh thường: "Anh Yến Phong của em còn uống say hơn anh nhiều. Lúc ra khỏi quán bar, anh còn phải đích thân dìu anh ta lên xe đấy, có biết không?"

"Biết rồi biết rồi..." Lâm Uyển Bạch câm nín.

Không nói thêm nhiều, cô gắng sức dìu anh vào trong phòng ngủ.

"Hoắc Trường Uyên, có cần em bật nước tắm cho anh không?"

"Không cần!" Hoắc Trường Uyên giơ tay, anh với điệu bộ này còn tấm táp gì nữa.

Liếc thấy con trai đã nằm yên trên giường, anh chỉ vào chiếc sofa bên ngoài: "Tối nay anh ngủ ngoài ghế!"

"Em dìu anh qua đó..." Lâm Uyên Bạch gật đầu, cũng sợ mùi rượu nồng nặc này làm thẳng bé sợ.

Thấy anh ngã oặt xuống ghế, cô quay lại phòng ngủ, cầm gối và chăn ra, sau đó nhẹ nhàng khép cửa vào.

Khi cô quay lại, Hoắc Trường Uyên đã tự nằm ngửa lên trên, cánh tay vất lên che chặt mắt, tay kia đang cố kéo quần Âu xuống, chớp mắt chỉ còn lại đúng chiếc quần tứ giác.

Lâm Uyên Bạch rảo bước đi qua, kéo rèm cửa lại rồi nhặt quần áo của anh lên, cuối cùng đau đầu đứng nhìn một nơi nào đó điên cuồng lộ liễu.

Cô ngồi xổm bên cạnh, dùng tay huých huých anh: "Hoắc Trường Uyên, anh uống cốc nước ấm này vào đã!"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên miễn cưỡng gượng dậy.

Đón lấy cốc, anh ngửa cổ lên uống cạn một hơi.

Lâm Uyên Bạch hoàn toàn câm nín. Cô gần như có thể tưởng tượng được anh và Yên Phong uống rượu thế nào trong quán bar. Xem ra lúc này anh thật sự say mềm, dường như đây là lần đầu tiên cô thấy anh say đến vậy.

Cô bất giác ghé sát lại gần, tò mò hỏi dò: "Hoắc Trường Uyên, tối nay anh và anh Yên Phong đã làm gì?"

"Uống rượu." Hoắc Trường Uyên mấp máy môi.

"Chỉ uống rượu thôi sao?" Lâm Uyển Bạch nhú mày.

"Ừm, còn nói chuyện nữa." Hoắc Trường Uyên đưa tay lên xoa xoa cằm.

"Nói chuyện?" Lâm Uyển Bạch cảm thấy kinh ngạc, bất giác mím môi, dè dặt hỏi: "Hai anh... đã nói chuyện gì?"

Nghe vậy, Hoắc Trường Uyên quay ngoắt sang nhìn cô, đôi mắt uể oải khẽ nheo lại, bên trong là sự say sưa mơ màng nhưng lại có thêm vài phần nóng bỏng.

Lâm Uyển Bạch bị anh nhìn đến sồn gai ốc, cô há hốc miệng, tiếng còn chưa kịp bật ra đã bị anh bất ngờ dùng tay kéo lại.

Trong chớp mắt, tầm nhìn của cô chao đảo.

Lâm Uyển Bạch nằm dưới người anh giãy giụa, một giây sau bỗng nhiên bị anh nâng mặt lên.

Buổi tối, Hoắc Trường Uyên và Yến Phong nói rất nhiều chuyện, nhưng quan trọng nhất là một chuyện hiểu lầm vẫn luôn khúc mắc trong lòng anh chưa thể giải quyết nay đã được thanh minh.

"Uyển Uyển, là lỗi của anh!"

Giọng nói trầm sau cơn say càng thêm khản đặc, cô khó hiểu vì sự tự trách của anh: "Gì chứ?"

"Em là của anh!" Hoắc Trường Uyên tuyên bố hùng hồn.

"Được, em là của anh..." Lâm Uyên Bạch thở dài, không thể so đo với một con ma men được.

Cô giơ tay đẩy đẩy anh, muốn đứng dậy nhưng cả người Hoắc Trường Uyên đề lên kín kẽ không một khe hở, anh còn giơ tay ném chiếc gối dựa vương vãi bên cạnh xuống thảm, gây ra một tiếng động không hề nhỏ.

Lâm Uyên Bạch khó xử nhắc nhở: "Anh nhỏ tiếng thôi, Đậu Đậu ngủ rồi..."

"Vậy lát nữa em cũng nhỏ tiếng thôi!" Hoắc Trường Uyên nói một câu xấu xa bên tai cô.

Sau đó bắt đầu...

Say rượu giờ trò lưu manh!

Bên tai vẫn còn những tiếng lầm bầm như niệm kinh của anh: "Chỗ này là của anh, chỗ đó cũng là của anh, tất cả đều là của anh..."

...

Hôm sau, mặt trời lên cao.

Sau khi bánh bao nhỏ tỉnh dậy, nhìn trái nhìn phải không thấy một ai bèn lục tục bò dậy khỏi giường, kiễng chân vặn mở khóa cửa chạy ra khỏi phòng ngủ.

Thằng bé chạy đến bên cạnh sofa, sau đó nghiêng đầu, nhìn tỉ mỉ kỹ càng.

Khi Lâm Uyên Bạch mở mắt ra, vừa hay đụng phải ánh mắt ngây thơ trong sáng của bánh bao nhỏ, cô chợt giật mình.

Bánh bao nhỏ thấy cô tỉnh dậy, hỏi với vẻ rất tò mò: "Uyển Uyển, vì sao cô lại bò lên người papa ngủ ạ?"

"..." Lâm Uyển Bạch đỏ mặt tía tai.

Tối qua Hoắc Trường Uyên giở trò sau khi say rượu, họ cùng ngủ trên ghế.

"Khụ..." Hoắc Trường Uyên hắng giọng, ngượng ngập giải thích hộ cô: "Đó là vì... cô ấy đang gọi bố dậy."

Nghe thấy vậy, bánh bao nhỏ tỏ ra rất khó hiểu: "Nhưng vì sao mỗi lần gọi bảo bảo dậy không như vậy chứ?"

"..." Mặt Lâm Uyển Bạch như sắp cháy xém tới nơi.

Hoắc Trường Uyên nhận ra cô sốt sáng, chủ động lên tiếng: "Đậu Đậu, con về phòng ngủ đi đã."

"Vâng." Bánh bao nhỏ bĩu mũi, ôm cuộn giấy vệ sinh chạy mất.

Nhìn thấy cửa phòng ngủ đóng lại, Lâm Uyển Bạch quần chặt chần vào, vội vàng mặc những bộ quần áo nhả nhúm lên người, còn không quên quay lại oán trách anh: "Đều tại anh!"

Bởi vì lần này qua New York vốn chỉ là đợt công tác ngắn ngày của Hoắc Trường Uyên, tiện thể đưa mẹ con họ đi chơi cuối tuần, hơn nữa thứ hai anh lại phải họp Hội đồng quản trị nên họ sẽ bay chuyến tối.

Ăn sáng xong, cả gia đình cuối cùng cũng được tới Quảng trường Thời đại.

Ở đây bao nhiêu năm vẫn vậy náo nhiệt vô cùng, rất nhiều nghệ sỹ đường phố nhiệt tình biểu diễn.

Vì đi ra ngoài du lịch rất nguy hiểm, trên tivi cũng đưa nhiều tin tức bố mẹ để lạc con, lại còn đang ở nước ngoài, nên suốt cả buổi Lâm Uyên Bạch đều nắm chặt tay bánh bao nhỏ, càng không rời mắt khỏi nó nửa bước. Hoắc Trường Uyên đi bên cạnh mặt sưng lên như bị ai đó thiếu nợ vậy.

Từ đầu tới cuối, anh không liếc nhìn cô cái nào.

Buổi chiều, khi đi chơi ở con phố ẩm thực, vừa vào trong bánh bao nhỏ đã bị hấp dẫn bởi xe kem Thổ Nhĩ Kỳ, nhất là mấy trò đùa dai múa may của ông chủ lại càng chọc cho nó kêu la liên tục.

Lâm Uyên Bạch bấy giờ mới nhìn sang người đàn ông đang đút hai tay vào túi, mặt lạnh như tiền.

"Hoắc Trường Uyên, anh không ăn sao?" Cô tò mò hỏi.

"Không ăn." Hoắc Trường Uyên trầm giọng.

Lâm Uyên Bạch đưa cây kem trong tay cho anh: "Ngon lắm đây, hay là anh nếm thử đi?"

"Không nếm!" Hoắc Trường Uyên hừ một tiếng.

Nếu hai chữ trước đó tạm coi là bình thường thì bây giờ đã tỏ thái độ ai oán lộ liễu rồi.

Lâm Uyên Bạch có ngốc cách mấy cũng đoán ra được nguyên nhân khiến anh hờn giận lúc này là gì. Hôm qua anh khó khăn lắm mới tạo được không gian riêng tư, kết quả bị Yến Phong xen ngang. Còn sáng nay nếu như cô không ngăn cản, hôm nay bánh bao nhỏ lại phải sang nhà chú.

Cô cảm thấy vừa buồn cười vừa ngọt ngào.

Lâm Uyển Bạch liếc nhìn bánh bao nhỏ vẫn đang rất chuyên chú ăn kem, rồi cúi đầu cắn một miếng kem, xấu hổ đi về phía anh, nhẹ nhàng nắm lấy tay anh, giật giật mấy cái.

"Làm gì vậy?" Hoắc Trường Uyên bực dọc hỏi.

Lâm Uyển Bạch không lên tiếng mà kiễng chân lên, hôn lên môi anh dưới ánh mắt kinh ngạc của anh.

Sau khi dùng đầu lưỡi cạy mở hàm răng của anh, cô đẩy miếng kem vào, đỏ mặt hỏi: "Hoắc Trường Uyên, ngon không?"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên nuốt nước bọt.

Anh trở ngược tay lại nắm lấy tay cô, vẻ như chưa đã.

Tuy rằng hành động lớn mật ban nãy do cô làm, đây là một quốc gia phương Tây, họ chẳng lạ lẫm gì mấy chuyện này, nhưng cô vẫn rất ngại, mí mắt khẽ run. Cô nghiêng đầu né tránh, ngượng ngập giải thích: "Đừng dạy hư con..."

Lòng ngực Hoắc Trường Uyên đập phồng, anh không làm khó cô, ngón tay mờ ám gầy gầy mấy cái trong lòng bàn tay cô.

Tối chập tối, họ tìm một nhà hàng Trung Quốc chính gốc, ăn cơm xong thì về thẳng khách sạn thu dọn hành lý rồi xuất phát ra sân bay. Hoắc Trường Uyên xuống quầy lễ tân làm thủ tục trả phòng, Lâm Uyển Bạch đưa bánh bao nhỏ ra cửa đợi sẵn.

Cảm giác bàn tay được nhẹ nhàng đung đưa, Lâm Uyển Bạch mỉm cười ngồi xuống.

"Sao vậy bảo bối?" Cô nhìn thẳng thẳng bé, hỏi.

Bánh bao nhỏ bặm môi một lúc như đang bắn khoăn sau đó nghiêm túc hỏi: "Uyên Uyên, có phải cô đang yêu papa không?"

"..." Lâm Uyên Bạch chột sững người.

"Hôm nay bảo bảo nhìn thấy hai người len lén nắm tay, còn hôn môi!" Bánh bao nhỏ tiếp tục nói.

Lâm Uyên Bạch xấu hổ.

Vẫn bị thằng bé phát hiện rồi...

"Phải..." Cô hít sâu, cuối cùng vẫn thừa nhận, sau đó căng thẳng hỏi: "Đậu Đậu, con chấp nhận không?"

Dưới sự nín thở của cô, bánh bao nhỏ nghiêng đầu suy nghĩ mấy giây rồi toét miệng cười, nhào vào lòng cô: "Bảo bảo không thích người trước đó, thích Uyên Uyên~"

Câu nói này đã tỏ rõ thái độ của thằng bé.

Lâm Uyên Bạch ấm áp trong lòng, ôm chặt thằng bé, thơm liên tục.

Tới khi cô đứng dậy, phát hiện Hoắc Trường Uyên đã làm xong thủ tục, đứng ngay phía sau, đang nhìn chăm chú hai mẹ con họ.

Lúc đón lấy hành lý, Lâm Uyên Bạch len lén hỏi: "Anh nghe thấy hết rồi sao?"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên mỉm cười.

Từ ngày biết bánh bao nhỏ là con mình ở sân bay, cô luôn dành hết tình cảm cho thằng bé, mọi việc của con trai đều đích thân làm, ban đầu khiến thím Lý rảnh quá hóa hoang mang.

Tuy rằng Hoắc Trường Uyên không hỏi nhưng thật ra anh hiểu suy nghĩ của cô.

Anh biết vì sao cô không vội nhận con ngay, vì chuyện này không gấp được, tâm tư của trẻ con giờ còn rất nhạy cảm và yếu đuối, dù sao thì ban đầu, hai mẹ con họ gặp nhau khi cả hai đều không biết quan hệ giữa họ, nên cần có một quá trình.

Nhẹ nhàng nắm chặt tay cô, mười ngón tay đan vào nhau, Hoắc Trường Uyên nhẹ nhàng hôn lên tay cô: "Tới lúc chúng ta làm đám cưới anh sẽ nói sự thật với Đậu Đậu để nó gọi em một tiếng "mẹ"."

Lâm Uyển Bạch ngượng ngập gật đầu, đã bắt đầu chờ đợi ngày ấy đến sớm.

Họ tới sân bay làm thủ tục check-in. Lúc qua cửa kiểm tra an ninh, di động của Lâm Uyển Bạch chợt đổ chuông.

Lúc cô cầm lên, Hoắc Trường Uyên đứng sau nhìn theo: "Ai gọi cho em vậy?"

"Diệp Tu..." Lâm Uyển Bạch đành chia nhật ký cuộc gọi cho anh xem.

Hoắc Trường Uyên bật ra một tiếng hậm hực từ trong mũi, sau đó nắm tay con trai sai bước đi thẳng về phía trước, cố tình để lại bóng lưng cho cô.

Anh suýt thì quên mất, giải quyết xong một Yên Phong ở New York vẫn còn một tình địch khác!

Lâm Uyển Bạch nghe xong cuộc gọi, chạy bước nhỏ đuổi theo bố con họ, bị anh nhìn một ánh mắt sa sầm.

Cô vừa lặng lẽ ngồi xuống ghế, Hoắc Trường Uyên đã đứng lên. Cô vội gọi giật anh lại: "Sắp lên máy bay tới nơi rồi, anh còn đi đâu?"

"Đi mua chai giấm!" Hoắc Trường Uyên không buồn quay đầu lại, đáp.

Lâm Uyên Bạch: "..."

~Hết chương 265~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 266

Máy bay hạ cánh vào sáng hôm sau.

Chú Lý lái xe đến sân bay đợi sẵn từ trước, sau khi đón cả gia đình thì cùng nhau trở về biệt thự.

Sau khi cùng nhau ăn xong bữa trưa, Hoắc Trường Uyên tắm rửa qua, thay một bộ quần áo mới. Khi đó Giang Phóng gọi điện thoại tới, buổi chiều công ty có buổi họp Hội đồng quản trị, anh phải tới ngồi chủ trì.

Lúc từ trên gác đi xuống, anh nhìn thấy Lâm Uyển Bạch đang ngồi nói chuyện với con trai trước cửa phòng khách.

Sau khi nghe được nội dung cuộc nói chuyện, Hoắc Trường Uyên bỗng nhíu mày hỏi: "Chiều nay em còn ra ngoài?"

Trải qua mười mấy tiếng đồng hồ bay mệt mỏi, anh vốn dĩ còn muốn để mẹ con họ ở nhà nghỉ ngơi, điều chỉnh lại múi giờ, không ngờ cô còn định ra ngoài.

"Ừm." Lâm Uyển Bạch gật đầu.

Nhìn thấy sắc mặt anh hơi căng ra sau khi nghe được câu trả lời của mình, cô khó xử giải thích: "Em không tới gặp Diệp Tu đâu..."

"Không gật anh?" Hoắc Trường Uyên nheo mắt lại.

Lâm Uyển Bạch không biết nên khóc hay cười: "Đương nhiên là không, em đã có hẹn với Cá nhỏ rồi."

"Ừm." Khuôn mặt Hoắc Trường Uyên thả lỏng trong giây lát.

Tới cửa chính, sau khi thay đôi giày da bóng loáng, anh quay người nắm lấy tay cô.

Vì Lâm Uyển Bạch này giờ vẫn nắm tay bánh bao nhỏ nên hai mẹ con họ cùng ra cửa tiễn anh.

Thấy anh hơi đồ người về phía trước, biết anh muốn làm gì, cô lập tức chặn ngực anh lại, xấu hổ không tưởng: "Đừng như vậy, con còn đang ở đây..."

Nghe thấy vậy, Hoắc Trường Uyên liếc về phía con trai: "Đậu Đậu, che mắt lại!"

"..." Lâm Uyển Bạch ngượng ngập.

Bánh bao nhỏ không vui, bĩu môi, nhưng vẫn lần lượt đưa hai bàn tay nhỏ lên che mắt như lời dặn.

Cùng lúc ấy, Hoắc Trường Uyên bèn giữ chặt gáy cô, hôn nhẹ lên môi cô, cuối cùng còn dùng lưỡi liếm một cái.

Mặt Lâm Uyển Bạch bỗng chốc đỏ bừng.

Cửa lớn đóng lại, bánh bao nhỏ đứng bên cất giọng non nớt: "Bảo bảo bỏ tay xuống được chưa ạ?"

Lâm Uyển Bạch giơ tay lên lau khóe miệng: "À, được rồi..."

Một tiếng đồng hồ sau, hai mẹ con họ cũng rời khỏi biệt thự, tới quán café đã hẹn sẵn với Tang Hiểu Du.

Lâm Uyên Bạch chỉ gọi một cốc café, bánh bao nhỏ uống nước hoa quả còn Tang Hiểu Du chỉ được uống nước trắng.

"Cá nhỏ, mình thấy gần đây cậu béo lên một chút đấy, xem ra cục cưng cũng rất khỏe!"

"Đừng nhắc nữa!" Tang Hiểu Du nằm oặt ra bàn, ai oan ca thán: "Tiểu Bạch, cậu không biết đấy thôi, bây giờ mình sống không có một chút tự do cá nhân nào! Mình thật sự chẳng buồn chửi tên cầm thú kia nữa. Không được làm cái này, không được nghịch cái kia, mình sắp trở thành búp bê sứ rồi! Nếu hôm nay không nói là đi gặp cậu, anh ấy nhất định không cho mình ra ngoài!"

Đang nói thì di động đổ chuông.

Nhìn tên người gọi đến trên màn hình, Tang Hiểu Du lập tức ngắt máy như gặp phải ôn dịch.

"Sao không nghe?" Lâm Uyên Bạch tò mò.

"Cầm thú gọi tới!" Tang Hiểu Du hậm hực, tiện thể tắt nguồn di động luôn.

Có điều bên kia vừa đặt máy xuống, bên này di động của Lâm Uyên Bạch lại kêu. Cô cũng nhìn màn hình, sau đó mỉm cười lắc lắc di động: "Cá nhỏ, bác sỹ Tần gọi vào máy mình rồi này!"

Tang Hiểu Du không còn cách nào khác, đành gật đầu chấp nhận số phận.

Sau khi Lâm Uyên Bạch giúp cô ấy bắt máy, cô cũng tự động chia di động ra. Vì quán café khá yên tĩnh, cộng thêm âm lượng cuộc gọi khá lớn nên tiếng "Bà xã" được kéo dài ở đầu kia cực kỳ rõ nét.

Tang Hiểu Du bỗng dưng đỏ mặt, túm lấy di động cãi lại: "Ai là bà xã của anh, anh đừng suốt ngày gọi như vậy!"

Trước kia đứng trước mặt Hoắc Trường Uyên cũng bà xã thế này bà xã thế nọ. Cô ấy đã nhấn mạnh rất nhiều lần rồi nhưng tên cảm thú nào đó hoàn toàn vào tai trái ra tai phải, không gọi cô ấy là Cá vàng nữa, mở miệng ngậm miệng chỉ gọi hai chữ "Bà xã".

Đầu kia lại tiếp tục nói gì đó, Tang Hiểu Du bày ra điệu bộ cam nín, chép miệng nói bô bô: "Vâng vâng vâng, em biết rồi, anh không cần phải lặp lại nữa! Thai phụ không được uống café, không thể phơi nắng quá lâu sẽ say nắng, không được ăn mấy món không vệ sinh bên ngoài, đi ra ngoài quá hai tiếng phải về nhà..."

Ngắt điện thoại, Tang Hiểu Du trả lại di động trước ánh mắt buồn cười của Lâm Uyên Bạch.

Lâm Uyên Bạch cười hỏi: "Cá nhỏ, khi nào hai người định kết hôn lại?"

"Mình còn chưa nghĩ xong." Tang Hiểu Du nhún vai, ngừng một chút lại ngẩng đầu nhìn về phía cô, khẽ nói: "Tiểu Bạch, thật ra mình có phần lo lắng, sợ anh ấy chỉ vì đứa con này mới..."

"Đừng suy nghĩ quá nhiều, cứ làm theo những gì trái tim mách bảo là được rồi!" Lâm Uyên Bạch hiểu những bút rút và do dự trong lòng cô bạn thân, đưa tay qua nắm chặt tay bạn.

Tang Hiểu Du cười cười, rồi ngay sau đó lại lắc lắc ngón áp út với chiếc nhẫn kim cương của cô, cố tình trêu chọc: "Ừm, vậy thì cậu chắc chắn đã

làm theo điều trái tim mách bảo rồi phải không?"

"Cậu còn dám chọc mình!" Lâm Uyển Bạch cup mắt xuống, mí mắt run lên những cảm xúc ngượng ngập: "Cậu và bác sỹ Tần vẫn nên khẩn trương là hơn, đừng quên trong bụng cậu còn đứa nhỏ!"

Ánh nắng ngoài cửa sổ đang rất đẹp, dường như mọi chuyện đều đang phát triển theo hướng tốt đẹp.

Vì Tang Hiểu Du bị quy định phải về nhà sau hai tiếng ra ngoài nên tới giờ, cô ấy cũng tạm thời kết thúc bữa trà chiều.

Hôm nay quả thực Lâm Uyển Bạch ra ngoài vì buổi hẹn với Tang Hiểu Du nhưng cô vẫn còn một chuyện khác. Nhìn theo chiếc xe chở cô bạn đi khuất, cô cúi xuống xoa đầu bánh bao nhỏ: "Bảo bối, lát nữa con theo chú Lý về nhà trước, mẹ đi làm chút chuyện, sẽ về nhanh thôi!"

"Bảo bảo không thể đi cùng ạ?" Bánh bao nhỏ chớp mắt hỏi.

"Lần sau có cơ hội, mẹ sẽ đưa bảo bối đi, được không?" Lâm Uyển Bạch dịu giọng.

"Vâng!" Bánh bao nhỏ ngoan ngoãn gật đầu.

Chú Lý từ trên xe bước xuống, nói: "Cô Lâm, hay là cứ để tôi đưa cô đi!"

"Không cần phiền vậy đâu, cháu tự bắt xe được rồi! Hơn nữa cháu đi tận khu biệt thự phía Nam thành phố, hai nơi quá xa nhau rồi!" Lâm Uyển Bạch tươi cười xua tay, rồi bế bánh bao nhỏ ngồi vững lên ghế an toàn, sau đó sang đường bắt taxi.

Thời gian này không phải giờ cao điểm, tình trạng tắc đường không xảy ra.

Taxi dừng lại trước cửa nhà họ Lâm, tài xế quay đầu nói với cô: "Thưa cô, tới nơi rồi!"

"Cảm ơn anh." Lâm Uyên Bạch trả tiền xe.

Tuần trước, cô đã định quay lại nhà họ Lâm thăm ông Lâm một lần.

Bản thân cô đã quyết định không quay lại Canada nữa nên sau này sẽ ở lại Băng Thành. Tuy rằng quan hệ cha con bao năm qua đã nhạt như nước, nhưng dù sao đó vẫn là bố của cô. Lần trước tới, trông ông như già đi chục tuổi, hình ảnh ấy vẫn còn hiển hiện trong đầu óc cô.

Sau khi đi vào, người giúp việc đã có tuổi ra đón cô.

Vì hôm trước cô có tới nên người giúp việc nhận ra cô, lấy một đôi dép cho cô đi.

"Thưa cô, bố tôi đâu?" Lâm Uyên Bạch lên tiếng hỏi.

"Ông đang ở trong phòng sách trên tầng!" Người giúp việc trả lời.

"Ừm." Lâm Uyên Bạch gật đầu.

Người giúp việc nhanh nhẹn rót một cốc nước từ trong bếp ra, thấy cô đã đi lên tầng, bà ấy do dự gọi giật cô lại: "Cô Lâm, tôi khuyên cô vẫn nên đợi một lúc hẵng lên!"

"Sao vậy?" Lâm Uyên Bạch cảm thấy khó hiểu.

Người giúp việc có vẻ không tiện nói, ấp úng vài câu rồi cúi đầu quay vào trong bếp.

Lâm Uyên Bạch không hiểu chuyện gì, đã lên được nửa cầu thang, nhất thời không biết nên tiếp tục đi lên hay tạm thời đi xuống.

Đang băn khoăn thì trên tầng hai bỗng vang lên một âm thanh rất lớn.

Có vẻ như là tiếng thứ gì đập xuống đất.

Lâm Uyên Bạch bất giác rảo nhanh mấy bậc cầu thang, tiếng đó vọng ra từ phòng sách, cùng với đó còn có tiếng quát giận dữ của Lâm Dũng Nghị và tiếng the thé của một người phụ nữ trung niên, loáng thoáng còn xen lẫn tiếng khóc nức nở của một cô gái.

Cô bỗng nhiên hiểu ra vì sao người giúp việc lại đề nghị cô đợi một lát nữa hãy lên.

Lâm Uyên Bạch bám vào tay vịn cầu thang, không tiếp tục lên trên nữa. Nếu cô phán đoán không nhầm, trong phòng sách còn hai người nữa là Lý Huệ và Lâm Dao Dao.

Cô cảm thấy hơi bất ngờ, trước kia trước mặt Lâm Dũng Nghị, Lý Huệ không bao giờ để lộ bản chất, dù là lúc nào cũng treo bên ngoài nét mặt giả tạo hiền lành thực nữ, không ngờ bây giờ lại trở mặt, bất chấp hình tượng như vậy.

Tuy rằng Lâm Uyên Bạch cảm thấy thoải mái trong lòng, nhưng cũng không muốn nghe lén chuyện nhà người, quay người đi xuống.

Có điều nghe thấy câu gì, cô chợt khựng lại.

"Lâm Dũng Nghị, tôi nói cho ông biết, ông đừng hòng tính chuyện ly hôn! Cho dù là mệt mỏi, tôi cũng quyết mệt mỏi với ông tới cùng! Định vứt bỏ hai mẹ con tôi ư, đừng mơ! Nếu không nhờ đứa con gái ngoan ông

nuôi, hai mẹ con tôi sao phải lưu lại tới bước đường ngày hôm nay, Lâm Thị sao có thể phá sản!"

Trong phòng sách, Lý Huệ vừa nói vừa quăng hết đồ đạc trên bàn làm việc xuống đất như một người đàn bà vô giáo dục.

"Lý Huệ! Vì sao Lâm Thị lại phá sản, kẻ tội đồ đứng sau như bà lẽ nào không biết rõ?" Lâm Dũng Nghị chỉ tay vào mặt bà ta, ngón tay run rẩy: "Nếu không vì bà giấu giếm tôi quanh năm qua Macao bài bạc, còn đựng tới tiền vốn của công ty, phải mang tiền công ty ra bù lại những khoản nợ nần của bà, công ty sao lại phải phá sản rồi đóng cửa, bà còn mặt mũi đứng đây nói ư! Tôi niệm tình chúng ta làm vợ chồng bao năm nay, không đi tới nước dùng pháp luật giải quyết cùng bà đã là tình nghĩa lắm rồi! Hai mẹ con bà ra nông nổi như ngày hôm nay hoàn toàn là tự làm tự chịu, đừng có đổ lên đầu Uyên Bạch!"

Lý Huệ nghe xong, bỗng không vui: "Ông nói thế có ý gì, bây giờ ông hối hận vì năm xưa để mẹ con tôi vào nhà, đuổi con tiểu tiện nhân kia đi chứ gì?"

"Không sai chút nào, đáng tiếc, có trách thì trách bản thân không biết nhìn người!" Lâm Dũng Nghị lắc đầu cười khỏ.

"Lâm Dũng Nghị, ông đừng quên, con của chúng ta vì nó mà mất!" Lý Huệ nghiêng răng thức tỉnh.

"Chuyện gì cũng có nguyên do, có nhân ắt có quả." Lâm Dũng Nghị buông một tiếng thở dài.

Lý Huệ nghe lời ông nói có ý ám chỉ, hoàn toàn bùng nổ, không di chuyển được chiếc bàn sách bằng gỗ nặng, bà ta bèn giơ cao chiếc ghế bên cạnh lên đập vào tường: "Lâm Dũng Nghị, sao ông có thể nói ra những lời

bạc bẽo như vậy! Tôi là người sinh con đẻ cái cho ông, lại chăm sóc ông bao nhiêu năm, không có công lao cũng có khổ lao!"

"Ha, bây giờ ông lại bày ra điệu bộ hối hận. Năm xưa tuy tôi là người quyến rũ ông, nhưng sau đó cũng chính ông chủ động tìm tới tôi mà! Lẽ nào tôi ép ông ngoại tình sau khi cưới ư?"

"Là ai nói với tôi, tuy mình mới kết hôn nhưng hoàn toàn không có được tình yêu của vợ, từ đầu tới cuối chỉ ngủ một mình! Lại là ai nói với tôi, ở bên cạnh tôi rất vui vẻ, cuối cùng cũng có được sự an ủi về thể xác? Còn con tiểu tiện nhân Lâm Uyển Bạch đó, chẳng phải ông cũng thường xuyên nói coi như đã tình nghĩa với nó lắm rồi sao? Hơn nữa năm xưa sở dĩ ông đuổi thẳng cổ nó ra khỏi nhà họ Lâm không buồn chớp mắt chẳng phải là vì nó vốn không phải con của ông ư..."

"Lý Huệ, bà im miệng cho tôi!" Lâm Dũng Nghị quát to tiến lên.

Ông ta túm lấy cánh tay Lý Huệ, những sợi tóc bạc hai bên tóc mai như sắp bay lên vì cơn phẫn nộ, gân xanh trên cổ cũng gồ lên như những đôi đũa vậy.

Lý Huệ cũng tự biết mình đã khiêu khích sự tôn nghiêm của ông ta, bao năm qua lúc tình cảm vợ chồng tốt đẹp, bà ta không dám lôi chuyện này ra nói, biết đây là tử huyệt của ông ta, thế nên lúc này cũng có chút sợ sệt không dám nói thêm.

"Bố, bố đừng đối xử với mẹ như vậy có được không?" Lâm Dao Dao tiến lên, ôm lấy cánh tay Lâm Dũng Nghị gào khóc: "Chẳng phải bố quý đứa con gái này nhất ư? Bố xem giờ con đã biến thành bộ dạng gì rồi, bố nhìn tay con đi, ngày nào cũng bị ngâm trong những chậu bát bẩn thỉu! Bố, bố cứu con đi, đừng ly hôn với mẹ, để mẹ con con quay về nhà đi!"

Lý Huệ nhận được ánh mắt ra hiệu của con gái, cũng bắt đầu chuyển biến thái độ, mềm mỏng hòa theo: "Đúng đây ông à! Tôi nhận sai không được hay sao. Cho dù ông không cho hai mẹ con tôi quay về ở, chí ít cũng nên cho chúng tôi mấy trăm ngàn tiền sinh hoạt phí chứ."

"Mấy người nghĩ nhà họ Lâm bây giờ vẫn là nhà họ Lâm trước kia sao? Nói một cái là lấy ngay ra được mấy trăm ngàn chắc!" Lâm Dũng Nghị hất tay cô ta ra, nhắm mắt lại ổn định cảm xúc, cười tự giễu.

Nghĩ ra điều gì đó, Lâm Dũng Nghị lại mở mắt chất vấn: "Lý Huệ, có phải bà lại vừa chạy đi cờ bạc không?"

"Phải! Tôi đi cờ bạc đó, sao nào!" Lý Huệ thấy vậy trở mặt, thẳng thừng không giấu giếm nữa, quay về với thái độ gay gắt: "Lâm Dũng Nghị, ông bớt kêu khổ đi! Đừng tưởng tôi không biết, trong tay ông còn giấu không ít tiền, Lâm Thị khi chưa sụp đổ, ông len lén tuồn ra nước ngoài không ít!"

"Bố, bố lấy ra được không?" Lâm Dao Dao đứng bên không ngừng khóc, hèn mọn nói: "Trả nợ cho mẹ, đưa con ra nước ngoài, con muốn rời khỏi thành phố Băng Thành chết tiệt này! Hu hu hu!"

Lâm Dũng Nghị nhìn hai mẹ con họ, máu nóng dâng lên trong đầu.

Ông ta thậm chí nghi ngờ đây có phải đứa con gái mình dứt ruột đẻ ra và người vợ từng bên mình nhiều năm không. Bây giờ họ quả thực xa lạ, cũng quả thực ghê tởm. Ông ta không muốn nói dù chỉ một câu, thẳng thừng giơ tay chỉ ra cửa và quát: "Hai mẹ con bà lập tức cút đi cho tôi!"

Ngay sau đó, ông ta tiến tới đẩy họ ra ngoài.

Tuy rằng đã có tuổi nhưng dù gì cũng là đàn ông, sức lực chiếm không ít ưu thế. Cứ thế ông ta đẩy được hai mẹ con họ ra ngoài rồi đóng sầm cửa

lại.

"Mẹ, chúng ta phải làm sao đây?" Lâm Dao Dao quệt nước mắt, hỏi.

Lý Huệ bò dậy, trừng mắt nhìn cánh cửa đóng chặt, nghiến răng: "Đâu phải con không nhìn thấy thái độ của bố con. Còn tiếp tục đòi co với ông ấy sẽ chẳng được kết quả gì, không chừng ông ấy còn gọi điện báo cảnh sát nữa! Hôm nay cứ vậy đã, hôm khác tính tiếp!"

Lâm Uyên Bạch vẫn đứng ở chỗ ban nãy, ngón tay găm sâu vào lòng bàn tay.

Những lời đối thoại trong phòng sách đều loáng thoáng lọt vào tai cô. Nghe thấy tiếng bước chân, cô quay người định trốn xuống nhà nhưng không kịp nữa, phía sau đã vang lên giọng của hai mẹ con họ.

"Lâm Uyên Bạch?"

~Hết chương 266~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 267

Lâm Dao Dao là người nhìn thấy cô đầu tiên, kinh ngạc lên tiếng.

Lý Huệ cũng nhìn thấy ngay sau đó, cũng tỏ ra rất bất ngờ, ngay sau đó cười khẩy bức dọc: "Mẹ bảo mà, Dao Dao. Trước kia con khóc lóc vài câu là bố con sẽ mềm lòng, bây giờ còn không buồn liếc con một cái. Thì ra là con tiểu tiện nhân này đứng giữa giờ trò! Chẳng phải nó đã sớm chạy ra nước ngoài thoải mái tự do rồi sao, sao còn đành lòng quay về vậy!"

"Lâm Uyên Bạch, chị cất công chạy đến xem trò cười đúng không?"
Lâm Dao Dao nghe xong, bỗng dưng trừng mắt nhìn cô đầy căm ghét.

Lâm Uyên Bạch quả thật căm nín với hai mẹ con họ.

Cô cảm thấy nực cười vô cùng, nhưng cuối cùng vẫn chậm rãi giải thích một câu: "Không phải cất công, là trùng hợp."

Câu trả lời của cô lại giống như xác nhận cô đang xem trò vui, Lâm Dao Dao tức giận giậm chân bình bịch.

"Chị..."

Lâm Uyên Bạch nhú mày nhìn bàn tay chỉ vào mặt mình.

Giống như bốn năm trước, cô không muốn giao thiệp quá nhiều với hai mẹ con họ. Nếu họ đã bị Lâm Dũng Nghị đuổi ra khỏi phòng sách, cô cũng

không cần chờ đợi thêm nữa, thẳng thừng tiến lên hai bậc: "Xin lỗi, có thể tránh được một chút không? Tôi muốn lên gác thăm bố."

Hai mẹ con họ phần nộ trùng mắt nhìn cô, dĩ nhiên sẽ không nghe lời mà tránh đường.

Nhưng cũng may cầu thang khá rộng rãi, có thể lách người đi qua được. Đúng vào lúc cô sắp đi lướt qua, Lâm Dao Dao bỗng nhiên cup mắt xuống nhìn chăm chăm vào một nơi nào đó: "Mẹ, nhìn tay chị ta kìa!"

Lý Huệ nghe thấy vậy cũng nhìn theo phía con gái chỉ. Tia sáng lấp lánh từ chiếc nhẫn kim cương trên ngón áp út tỏa ra, bà ta cảm hận lắm lắm: "Sao lại có một chiếc nhẫn kim cương to thế kia, chí ít cũng phải năm carat đấy! Con tiểu tiện nhân này biến mất lâu như vậy, có phải ra nước ngoài được ông già nào bao nuôi rồi không!"

Nhưng Lâm Dao Dao không đồng tình với lời mẹ cô ta nói, vẫn nhìn cô chăm chăm: "Không phải là anh Trường Uyên tặng chị đấy chứ?"

"Liên quan tới cô sao?" Lâm Uyển Bạch tức cười hỏi.

Gương mặt Lâm Dao Dao méo mó, ghen tỵ và giận dữ viết đầy lên mặt. Cô ta tiến lên, túm lấy cánh tay cô: "Lâm Uyển Bạch, dựa vào đâu mà bây giờ chị được sống sung sướng như vậy! Trước kia toàn là tôi giẫm chị xuống dưới chân, bây giờ chị lại có thể đứng trước mặt tôi kiêu căng ngạo mạn, chị không xứng! Còn nữa, tôi ra nông nổi ngày hôm nay đều do một tay chị tạo ra!"

"Lâm Dao Dao."

Lâm Uyển Bạch bị ép dừng bước, nhìn cô ta đầy thương cảm: "Cô nhầm rồi, chẳng liên quan gì tới tôi cả. Cô ra nông nổi ngày hôm nay đều

do tự tay cô gây nên! Người đang làm, trời đang nhìn, bản thân cô làm chuyện tội lỗi gì thì sẽ gặp báo ứng như thế!"

Khi âm cuối cùng bật ra, mặt Lâm Uyên Bạch quay ngoắt sang bên trái đột ngột.

Cảm giác nóng rát bỗng chốc truyền tới.

Ban nãy cô chỉ mãi nói chuyện với Lâm Dao Dao, không chú ý tới động tác của Lý Huệ, mới đó đã bị đối phương tát vào mặt một cái rất mạnh. Tuy rằng cô kịp thời lùi sau nửa bước, nhưng cũng chỉ miễn cưỡng giảm được chút lực chứ không hoàn toàn né tránh được.

Lâm Uyên Bạch có cảm giác gò má đã sưng lên nhanh chóng, khóe miệng khi hơi nhếch lên sẽ có cảm giác đau đớn.

Lý Huệ xắn tay áo hai bên lên, nghiêng răng nghiêng lợi tiến lên: "Tiểu tiện nhân, tao thay mặt con gái dạy dỗ lại mày! Trước kia mỗi lần mày tới nhà họ Lâm, tao đều cho mày biết điều, hôm nay cũng không ngoại lệ, tao phải đánh nát cái miệng mày ra mới thôi!"

Dứt lời, bà ta đã giơ cao tay lên.

Tâm trạng kích động tới mức gương mặt méo mó, bao nhiêu phần nộ trong lòng ngực Lý Huệ đều trút hết lên người cô.

Cú tát ban nãy chỉ vì quá đột ngột, sao Lâm Uyên Bạch có thể để bà ta tiếp tục lần tới.

Lòng bàn tay của Lý Huệ còn chưa kịp chạm vào cô, cô đã giơ tay định tóm lấy cánh tay bà ta. Có điều ai đó nhanh hơn cô.

Một bóng dáng cao lớn đột ngột xông tới, kéo cô ra phía sau lưng, bàn tay nắm chặt cổ tay Lý Huệ, sau đó bẻ quặt xuống, cuối cùng hất mạnh ra ngoài. Lý Huệ loạng choạng lùi sau mấy bước, người đập vào bức tường bên cạnh. Lâm Dao Dao vội vàng chạy lên đỡ.

Lâm Uyển Bạch kinh ngạc nhìn gương mặt cương nghị trước mắt, bất ngờ vô cùng: "Hoắc Trường Uyên, sao anh lại tới đây?"

"Có đau không?" Hoắc Trường Uyên chỉ nhíu mày nhìn chăm chú gương mặt cô.

Trong con người đen thẫm chỉ có hình bóng của cô, cùng với sự lo lắng và đau lòng.

"Vẫn ổn..." Lâm Uyển Bạch sợ anh lo lắng.

Có điều ngón tay anh vừa chạm lên, cô đã đau đớn nhíu mày lại, một cơn đau xông tới khi cô vừa nhếch mép.

Mặt Hoắc Trường Uyên chợt tối đi vài phần, anh quay người sai bước đi về phía Lý Huệ lúc này đang ngã sõng soài xuống đất.

Khi Lâm Uyển Bạch nhìn thấy anh cúi xuống, cô đã biết anh định làm gì. Giống như bốn năm trước, mỗi lần cô bị ức hiếp và chịu âm ức ở nhà họ Lâm, anh đều như từ trên trời rơi xuống bảo vệ cô.

Có điều lần này cô không muốn trốn mãi dưới đôi cánh của anh nữa. Cô tiến lên, từ phía sau níu vạt áo vest của anh: "Hoắc Trường Uyên..."

Sau đó cô tự đi tới, từ từ ngồi xuống trước mặt Lý Huệ.

"Bốp!"

Một âm thanh còn giòn giã hơn ban nãy.

Lâm Uyển Bạch gần như dùng toàn bộ sức lực. Khi buông tay xuống, ngón tay cô cũng tê dại, còn mặt Lý Huệ thì còn sưng hơn mặt cô, in hằn rõ dấu năm ngón tay.

Cô chỉ hơi cử động ngón tay một chút rồi tiếp tục trở tay "bóp" thêm phát nữa.

Lý Huệ có vẻ như hoàn toàn không ngờ tới, một người bình thường luôn nhẫn nhục chịu đựng như cô lại bắt ngờ tát mình hai cái liên tiếp, bà ta chỉ biết thảng thốt ngồi đó.

Khi tỉnh ra, bà ta rất muốn nhào tới đánh trả nhưng lại dè dặt Hoắc Trường Uyên đang lạnh mặt đứng sau lưng cô, ánh mắt âm u gần như muốn bóp chết bà ta vậy.

Tuy Lâm Uyển Bạch không nhìn ra phía sau nhưng cô biết Hoắc Trường Uyên vẫn đứng sau lưng bảo vệ cô như một vị thần, thế nên cô chẳng hề sợ hãi.

"Đây là cái tát ban nãy bà đánh tôi, tôi chỉ trả lại gấp đôi! Còn về những lần trước..." Nói tới đây, cô cố tình ngừng lại, sau khi nhìn thấy nét mặt sững sờ của Lý Huệ, cô phui phui tay: "Tôi sợ bản tay, thế nên không tính toán với bà! Mong là sau này bà đừng động một tý là cắn người như chó điên vậy. Tôi không còn là Lâm Uyển Bạch năm nào bị hai mẹ con bà cười lên đầu óc hiếp nữa đâu!"

Cửa phòng sách được mở ra, Lâm Dũng Nghị nghe thấy tiếng động vịn tường đi ra ngoài.

Nhìn thấy khung cảnh hỗn loạn ấy, không cần hỏi ông ta cũng biết mọi chuyện là thế nào. Ông ta phẫn nộ quát: "Hai mẹ con bà, lập tức rút ra khỏi nhà tôi! Ngay bây giờ!"

Hai mẹ con họ đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng đành nuốt cục tức xuống bỏ đi.

Lâm Uyên Bạch thấy sắc mặt Lâm Dũng Nghị nhợt nhạt, ngập ngừng tiến tới: "Bố, bố không sao chứ?"

"Không sao!" Lâm Dũng Nghị lắc đầu, chép miệng hai cái: "Chỉ là bị hai mẹ con họ quấy nhiễu một trận, huyết áp hơi tăng cao."

"Dìu ông ấy về phòng ngủ đi!" Hoắc Trường Uyên lên tiếng.

Lâm Uyên Bạch gật đầu. Cô gọi người giúp việc này giờ sợ hãi trốn biệt dưới nhà lên, cùng dìu ông về phòng ngủ.

Hoắc Trường Uyên định gọi hai bác sỹ gia đình tới kiểm tra, nhưng Lâm Dũng Nghị từ chối, nói đây là bệnh cũ rồi. Sau đó ông rút từ trong ngăn kéo ra lọ thuốc, uống hai viên.

Sau khi thuốc có tác dụng, sắc mặt Lâm Dũng Nghị cũng khá hơn nhiều. Ông ta không ép họ ở lại mà xua tay bảo họ về.

Lâm Uyên Bạch đánh mắt nhìn Hoắc Trường Uyên rồi gật đầu nói: "Bố, vậy bố chú ý giữ gìn sức khỏe."

Chiếc Land Rover trắng từ trong biệt thự nhà họ Lâm đi ra, bên ngoài mặt trời đã dần ngả về Tây. Sau khi ra khỏi khu biệt thự, đường sá cũng trở nên tắc nghẽn hơn, tốc độ xe từ từ chậm lại.

Giữa chừng gặp đèn đỏ, Lâm Uyên Bạch bèn nâng cửa kính xe lên.

Khi thu tay về, cô cảm nhận được rõ ràng một ánh mắt thâm trầm nào đó cứ nhìn mình chăm chú. Có lẽ phải nói rằng, từ lúc đi khỏi nhà họ Lâm, ánh mắt đó đã theo sát cô như hình với bóng.

Lâm Uyên Bạch nghiêng đầu nhìn sang, giây phút ngắn ngủi khi bốn mắt chạm nhau, trong ánh mắt có một độ sâu mà người ta cảm chừng không dò nổi. Cô lại nhanh chóng cup mắt xuống, bất giác cắn môi: "Sao anh lại nhìn em như vậy..."

"À..." Hoắc Trường Uyên chỉ bật ra một tiếng đơn.

Lâm Uyên Bạch đặt tay lên đầu gối, nắm chặt tay lại, ngập ngừng khẽ hỏi: "Hoắc Trường Uyên, em ở nhà họ Lâm đánh lại Lý Huệ hai cái, anh... có phải bỗng dưng thấy em rất đáng sợ, rất xa lạ không?"

"Vì sao em lại nghĩ vậy?" Hoắc Trường Uyên nhướn mày.

"Không có sao..." Lâm Uyên Bạch căng thẳng nhìn anh.

"Không hề." Hoắc Trường Uyên mỉm cười.

Dĩ nhiên anh chẳng hề cảm thấy xa lạ hay đáng sợ. Lúc ở nhà họ Lâm, nếu cô không giữ anh lại, anh đã định dạy Lý Huệ bài học lấy gậy ông đập lưng ông rồi. Tuy rằng ra tay với phụ nữ có vẻ như hơi hèn, nhưng anh chẳng quan tâm, không thể để bà ta ức hiếp người phụ nữ của anh.

Thấy cô mím môi lại như một đứa trẻ, Hoắc Trường Uyên cười khẽ thành tiếng, rồi xoa xoa cằm, trầm ngâm nói: "Chỉ là cảm thấy đầy quyền rũ."

Lâm Uyên Bạch kinh ngạc, sau đó mừng rỡ trong lòng.

"Thật hay giả vậy?" Cô chột xấu hỏi.

"Giả đấy." Hoắc Trường Uyên khẽ đáp.

"Này!" Lâm Uyên Bạch chán nản.

Cô bị anh vươn cánh tay dài kéo vào trong vòng tay mình, sau đó cúi đầu hôn lên môi cô. Trong đôi mắt tối thẫm của anh, điệu bộ ngượng ngập của cô đọng đầy.

Tuy đang đợi đèn đỏ, hành động thân mật này không nguy hiểm nhưng hai làn đường hai bên đều là dãy xe đang xếp hàng dài, một bà cô bên trái còn nhìn qua cửa xe, Lâm Uyển Bạch then thùng, vội đẩy anh ra, ngồi lại nghiêm chỉnh.

Chiếc ô tô lại lẩn bánh, cô chợt nghĩ ra chuyện gì, bèn hỏi: "Đúng rồi, Hoắc Trường Uyên, vì sao anh lại xuất hiện ở đó?"

"Chú Lý gọi điện thoại cho anh." Hoắc Trường Uyên mắt nhìn thẳng, trả lời.

Trong điện thoại, chú Lý báo cáo rằng đã đưa con trai về biệt thự trước, còn cô muốn đi nơi khác, còn nghe nói cô sẽ đến khu biệt thự phía Nam thành phố. Anh lập tức đoán ra ngay là nhà họ Lâm. Vì sợ cô phải chịu thiệt thòi, nên ngắt máy xong, anh lập tức lái xe qua đây.

Nghe xong, Lâm Uyển Bạch bắt chước điệu bộ bình thường của anh, nheo mắt lại: "Không phải anh bảo chú Lý luôn đi theo giám sát em đấy chứ?"

"Em nghĩ nhiều rồi." Hoắc Trường Uyên hờ hững đáp.

Không mới lạ đó!

Lâm Uyển Bạch bĩu môi. Tuy cô đã nói là đi gặp mặt Tang Hiểu Du nhưng xem ra anh vẫn chưa thể yên tâm.

Tuy cảm thấy anh ngang ngược, nhưng trong lòng ngọt ngào vẫn chiếm phần nhiều. Nhìn vào những đường nét rạch ròi trên góc nghiêng của anh,

cô một lần nữa sát lại gần anh, ôm lấy cánh tay anh.

Bờ môi mỏng của Hoắc Trường Uyên dâng lên một nụ cười, anh hướng lòng bàn tay sang vuốt ve má cô.

Đêm xuống, nhiệt độ hạ thấp đi nhiều.

Vẫn giống như trước đây, sau khi dỗ dành bánh bao nhỏ đi cô, Lâm Uyển Bạch lại nhẹ nhàng lên sang phòng ngủ bên cạnh.

Mỗi lần đóng cửa phòng của con trai lại, trong lòng cô đều trào dâng một cảm giác tội lỗi đầy mình.

Lúc này cánh cửa ban công hé mở, gió mát rượi lùa vào phòng khiến người bất giác thấy dễ chịu hơn. Những lọn tóc liên tục bị gió thổi bay, Lâm Uyển Bạch giơ tay vén ra sau tai.

Nhìn lên bầu trời sao lấp lánh, cô hơi thất thần.

"Con tiểu tiện nhân Lâm Uyển Bạch đó, chẳng phải ông cũng thường xuyên nói coi như đã tình nghĩa với nó lắm rồi sao?"

"Hơn nửa năm xưa sở dĩ ông đuổi thẳng cổ nó ra khỏi nhà họ Lâm không buồn chớp mắt chẳng phải là vì nó vốn không phải con của ông ư..."

Cuộc nói chuyện ban ngày ở nhà họ Lâm vang vọng từng lần bên tai cô.

Tuy rằng lúc đó cô chỉ đứng trên cầu thang nhưng âm thanh chói tai của Lý Huệ vẫn đủ khiến cô nghe rõ.

Lâm Uyển Bạch ra sức bặm chặt môi. Cô không biết liệu mình có nghe nhầm không, hay chỉ là một lời bịa đặt của Lý Huệ. Nhưng những lời ấy vẫn khiến cô khó hiểu, hoặc chúng càng giống như một quả bom được ném xuống hồ nước.

Lẽ nào cô thật sự không phải con gái nhà họ Lâm?

Có lẽ như vậy mới dễ lý giải vì sao năm xưa Lâm Dũng Nghị tàn nhẫn bỏ mặc cô. Lúc nhỏ cô nhiều lần trốn vào góc len lén khóc thầm, không hiểu vì sao bố lại đuổi mình ra ngoài không chút tình nghĩa như vậy.

Nhưng nếu thật sự là vậy thì cha đẻ của cô lại là ai đây? Hơn nữa, Lý Huệ cũng có thể là tùy tiện nói bừa...

Lâm Uyên Bạch hít sâu một hơi, nhắm mắt lại, không cho phép bản thân nghĩ thêm nữa.

Mặt bỗng nhiên nóng rực, có cái bóng to lớn đổ ập xuống.

Cô mở mắt ra, liền nhìn thấy trên mặt có thêm một chiếc khăn lông nóng rẫy, chủ nhân của nó là Hoắc Trường Uyên đang quấn khăn tắm quanh hông, ngồi xuống bên cạnh cô, mái tóc ngắn còn rỏ nước, cực kỳ gợi cảm.

"Em không sao rồi..." Lâm Uyên Bạch chỉ vào mặt nói.

Từ lúc ở nhà họ Lâm về, sợ bị bánh bao nhỏ nhìn thấy lo lắng, họ đã tới một phòng khám dọc đường giải quyết đơn giản. Hơn nữa lúc ăn tối, cô cũng nhờ thím Lý luộc cho quả trứng gà để lăn bột sung.

Hoắc Trường Uyên khẳng khẳng: "Cứ đắp vào đi!"

"Ừm." Lâm Uyên Bạch thấy ngọt ngào trong lòng.

"Em này giờ ngồi đây nghĩ gì vậy?" Hoắc Trường Uyên hỏi tiếp.

"Đâu có..." Lâm Uyên Bạch lắc đầu.

Thấy anh vẫn nhìn mình chăm chú, ánh mắt đầy thăm dò, cô biết đứng trước mặt anh mình hoàn toàn trong suốt, bèn quay mặt về phía cửa sổ, nói giọng chua xót: "Em chỉ đang nghĩ, mẹ đã qua đời từ sớm, bốn năm trước bà ngoại cũng đi rồi, trên đời chỉ còn lại một mình em."

"Em còn có anh và con trai." Hoắc Trường Uyên kéo cô vào lòng.

Lâm Uyên Bạch ngẩng đầu lên, nhìn anh từ dưới lên trên. Đôi mắt ấy vẫn như bốn năm trước, bao trọn lấy cô. Cô bất giác rướn môi cười, gật đầu chắc nịch: "Đúng, em còn anh và Đậu Đậu."

"Hoắc Trường Uyên." Cô khẽ gọi tên anh, bỏ khăn mặt xuống, vòng hai tay ôm lấy hông anh: "Thật ra đến tận bây giờ em vẫn thấy khó tin, sau bốn năm chúng ta lại vẫn ở bên nhau..."

Hoắc Trường Uyên đặt tay sau gáy cô, cất giọng trầm trầm: "Uyên Uyên, cả cuộc sống và cơ thể anh đều cần em."

Đây có lẽ được coi là những lời mật ngọt rồi.

Hai người họ lặng lẽ ôm nhau một lúc. Hoắc Trường Uyên bồng bế cô lên đi về phía giường lớn, rõ ràng muốn chứng thực về sau của câu nói ban nãy.

Lâm Uyên Bạch bị anh đẩy ngã ra giường, xấu hổ nhắc nhở: "Mấy lần trước hình như chúng ta đều không dùng biện pháp an toàn đâu..."

Từ sau khi quay lại với nhau, mấy lần trước tuy không dùng biện pháp an toàn nhưng đều trong kỳ an toàn của cô. Hôm nay là kỳ nguy hiểm, cô khó tránh khỏi lo lắng, thế nên vội nhắc nhở anh.

Nghe thấy vậy, Hoắc Trường Uyên phản đối: "Vì sao phải dùng biện pháp an toàn?"

"Không dùng, lỡ như..." Lâm Uyển Bạch chớp chớp mắt ngượng ngáp, giọng lí nhí như kiến.

"Lỡ như làm sao?" Hoắc Trường Uyên cố tình hỏi.

"Anh nói xem..." Lâm Uyển Bạch cắn môi.

Thấy mặt cô càng lúc càng đỏ, Hoắc Trường Uyên rướn môi cười, không tiếp tục chọc cô nữa, giơ tay vuốt ve gương mặt cô: "Anh nhớ rằng lúc trước từng nói muốn có con gái."

Lâm Uyển Bạch ngẩn ra.

Hình như đúng là anh có từng nói vậy. Bốn năm trước khi họ đang yêu nhau, cô giúp Yến Phong chăm sóc Châu Châu, anh nói muốn sinh con gái, hơn nữa về sau khi Hoắc Dung đề cập chuyện tương tự, anh cũng nhấn mạnh với cô muốn có con gái...

Chỉ là không ngờ, cuối cùng họ bắt ngờ có con trai trước.

Lâm Uyển Bạch dờ khóc dờ cười: "Chuyện này không phải anh muốn thế nào là được thế ấy đâu!"

"Hòa thường trong miếu đã nói rồi, số anh sẽ có nếp có tẻ, trai gái đầy đủ!" Hoắc Trường Uyên nhướn mày, nói giọng tự tin đầy mình.

Lâm Uyển Bạch phì cười, cố tình dài giọng: "Hoắc tổng, anh còn mê tín nữa~"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên tỏ thái độ mệt mỏi, trầm ngâm mấy giây rồi nhào xuống: "Nhưng mà, bản thân anh cũng phải nỗ lực một chút."

Lâm Uyển Bạch chỉ còn nước ngậm nga: "Hoắc Trường Uyên, anh từ từ thôi..."

~Hết chương 267~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 268

Ngày hôm sau, hai người gần như dậy cùng một lúc.

Lâm Uyên Bạch đứng trước bồn rửa mặt làm vệ sinh cá nhân đơn giản.

Cô ngẩng đầu nhìn vào trong gương, qua một đêm, hai gò má đỏ hồng vẫn còn chưa tan đi, làn da mềm mại rõ ràng như được tưới tắm, tựa hồ chỉ bầu nhẹ một cái là có thể vắt ra nước vậy.

Rõ ràng tối nào cô cũng bị chèn ép, thể lực tiêu tốn nghiêm trọng, thế mà khí sắc thì lại ngày một tốt hơn.

Lâm Uyên Bạch càng nhìn càng thấy xấu hổ, tức tức lau tay rồi đi ra ngoài.

Mỗi sáng tỉnh dậy cô đều phải trở về phòng của bánh bao nhỏ, tránh để thằng bé phát hiện mình lại lén lút chuồn đi.

Có điều, cô vừa bước chân ra khỏi phòng ngủ, cửa phòng của con trai ở bên cạnh đã mở ra sẵn, bánh bao nhỏ mặc bộ đồ ngủ, nghênh ngang bước ra ngoài, nhìn thấy cô, nó lập tức nhào tới gọi một tiếng.

"Uyên Uyên~"

Lâm Uyên Bạch không ngờ lại bị bắt tại trận.

Đang ngượng ngập không biết nên giải quyết ra sao thì bánh bao nhỏ đã dứt khoát lên tiếng trước, đôi mắt to tròn chớp chớp: "Bảo bảo biết rồi, cô

nhất định phải bò lên người papa, gọi bố dậy đúng không ạ?"

"Đúng..." Lâm Uyển Bạch gượng gạo gật đầu.

"Papa lười biếng quá, còn cần người ta gọi mới chịu dậy, bảo bảo toàn tự giác dậy thôi!" Bánh bao nhỏ bĩu môi.

"Con nói gì?" Hoắc Trường Uyên đi tới, tay cầm chiếc máy cạo râu.

"Con nói là bảo bảo đói rồi~" Bánh bao nhỏ rút bờ vai lại, lập tức sửa chữa bằng giọng mềm nhũn, sau đó vô dụng ôm chân Lâm Uyển Bạch, cọ mặt lên chân cô.

Lâm Uyển Bạch mỉm cười, cúi xuống bế con trai lên, bầu bầu cái má phúng phính của nó, quay sang thì Hoắc Trường Uyên đã rửa mặt xong.

Cô khó xử quay đi, đỏ mặt nói nhanh: "Em đưa Đậu Đậu xuống nhà trước, anh xong việc cũng xuống ăn sáng nhé!"

Lúc Lâm Uyển Bạch mớm cho bánh bao nhỏ uống được mấy ngụm sữa thì Hoắc Trường Uyên cũng thay xong quần áo đi xuống nhà.

Lúc sắp ăn xong, anh ngược mắt hỏi cô: "Hôm nay em định làm gì?"

"Sáng nay em ở nhà với Đậu Đậu!" Lâm Uyển Bạch ngẫm nghĩ rồi nói tiếp với anh: "Chiều chắc là em sẽ ra ngoài một chút. Chủ tịch Hoàng về nước rồi, công việc phải có trước có sau, em muốn hoàn thành nốt bài phỏng vấn cuối cùng!"

Tuy rằng cô đã quyết định ở lại Trung Quốc, phía Canada cũng đã bàn giao xong công việc và xin nghỉ, nhưng dù sao cô cũng lấy danh nghĩa đi công tác để trở về đây, không thể cứ thế bỏ mặc mọi việc, vẫn nên hoàn thiện những gì còn dang dở.

Hơn nữa, bên này cũng có tòa soạn, cô có dự định sau này tiếp tục theo tòa soạn bên này làm việc.

Về việc chủ tịch Hoàng bất ngờ qua Úc công tác cũng hoàn toàn là do anh đứng giữa tác động gây rối, bây giờ họ đã quay về với nhau, dĩ nhiên ông ấy cũng phải "giải quyết xong công việc" mà quay về.

"Ừm." Hoắc Trường Uyên khẽ đáp.

Ba giờ chiều, chú Lý lái xe đưa Lâm Uyên Bạch tới tòa nhà văn phòng.

Vì đã hẹn sẵn từ trước nên quá trình phỏng vấn tiến hành rất thuận lợi. Hơn nửa tiếng đồng hồ sau, cô đi thang máy xuống và ra về/

"Ding!"

Khi tới tầng một, thang máy đối diện cũng bật mở.

Hoắc Trường Uyên trong bộ vest đen bước ra ngoài, cổ áo sơ mi trắng còn mới nguyên, chiếc cà vạt màu xanh dương chìm trên cổ anh còn do chính tay cô thắt. Lúc này anh rút một tay vào túi quần, đang đi về phía cô: "Phỏng vấn xong rồi?"

"Ừm." Lâm Uyên Bạch gật đầu, kinh ngạc hỏi anh: "Hoắc Trường Uyên, sao anh lại ở đây nữa?"

"Qua đây họp." Hoắc Trường Uyên giải thích.

"Lại trùng hợp nữa..." Lâm Uyên Bạch chớp mắt, tỏ thái độ nghi ngờ.

"Ai nói không!" Hoắc Trường Uyên thản nhiên nói xong, rồi giơ tay lên, chỉ chỉ vào mặt đồng hồ: "Còn chưa đầy hai tiếng nữa là tới giờ tan tầm. Trong công ty có vài tài liệu quan trọng cần phê duyệt. Lát nữa em theo anh về công ty, xong việc chúng ta đi xem phim!"

"Vậy nói với chú Lý một tiếng, bảo chú ấy đưa Đậu Đậu qua?" Nghe xong, Lâm Uyên Bạch vội nói.

Hoắc Trường Uyên mím môi, giống hệt như lần ở New York. Anh liếc xéo cô, nói thẳng: "Ban nãy anh nói là chúng ta, nói dẫn nó theo hồi nào?"

"Vậy chúng ta đi xem phim thì Đậu Đậu phải làm sao?" Lâm Uyên Bạch nhú mày, bút rút: "Em đã nói tối nay sẽ nấu mấy món ngon cho nó..."

Càng nói về sau, giọng cô càng nhỏ lại, vì đã nhìn thấy mặt anh xỉ xuống.

Lâm Uyên Bạch tiến lên trước mấy bước, dè dặt hỏi: "Hoắc Trường Uyên, anh lại không vui à?"

Hoắc Trường Uyên lạnh lùng hừ một tiếng, ngữ khí mang theo sự oán trách nồng đậm: "Ban ngày em đã quần lấy nó rồi, tối đi xem phim với anh cũng không được sao?"

Một sự "tranh sủng" lộ liễu...

Không ngờ bốn năm trôi qua rồi, sự bá đạo của Hoắc Trường Uyên chẳng hề thuyên giảm, hơn nữa cả con trai mình cũng không bỏ qua.

Lâm Uyên Bạch dần vật nội tâm, cuối cùng gật đầu: "Được, em hiểu rồi..."

"Ừm." Gương mặt Hoắc Trường Uyên như mây tan mưa tạnh.

Anh nắm lấy tay cô, sai bước đi về phía chiếc xe ô tô trắng bên ngoài.

Kể cả khi đi qua cánh cửa xoay của Hoắc Thị, Hoắc Trường Uyên cũng không buông cô ra, thậm chí còn đan từng ngón tay của mình vào tay cô.

Dọc đường có không ít ánh mắt hướng về phía họ. Lâm Uyên Bạch đỏ mặt muốn giã ra nhưng càng bị anh nắm chặt hơn, đi thẳng vào thang máy chuyên dụng.

"Hoắc tổng!"

Tới tầng trên cùng, Giang Phóng bước ra đón, sắc mặt có phần khó xử.

Giang Phóng hết nhìn Hoắc Trường Uyên rồi lại nhìn sang Lâm Uyên Bạch, rõ ràng có phần ngập ngừng.

Hoắc Trường Uyên nhú mày: "Làm sao vậy?"

"Cô Lục đang ở trong phòng anh!" Giang Phóng bầm bụng báo cáo.

"Tôi có nói sẽ gặp cô ta sao?" Hoắc Trường Uyên lập tức trầm giọng.

Giang Phóng vội vàng cúi đầu, căng thẳng giải thích: "Nhưng lần này cô ấy qua đây là mang theo bản kế hoạch của hai bên Lục – Hoắc..."

Lâm Uyên Bạch tuy không hiểu mấy chuyện làm ăn thương trường nhưng từ bốn năm trước cô đã biết rõ, hôn ước của Hoắc Trường Uyên và Lục Tịnh Tuyết phần nhiều là hôn nhân thương mại giữa hai gia đình, để có những lần hợp tác chặt chẽ hơn nữa.

Thấy Giang Phóng khó xử, cô chủ động lên tiếng: "Hoắc Trường Uyên, anh vào gặp cô ta trước đi..."

Rồi cô chỉ tay về phía trước, khẽ nói: "Em qua phòng họp đợi anh, xong việc anh bảo trợ lý Giang qua báo em là được!"

Nói xong, cô buông tay anh định đi.

Có điều vừa cất bước, Hoắc Trường Uyên đã kéo giật cô lại, nâng cằm cô lên, nhìn sâu vào đôi mắt cô, thăm dò cảm xúc: "Uyên Uyên, ghen à?"

"Em đâu có..." Lâm Uyên Bạch phản bác.

Ngược nhìn ánh mắt chăm chú của anh, cô bất giác cười khẽ: "Em thật sự không ghen, trước đó anh đã nói với em rồi mà, hai người không có chuyện gì cả. Em tin anh..."

Ánh mắt Hoắc Trường Uyên chuyển đậm dần, hùng hực như lửa.

Anh ôm eo cô, cúi đầu định hôn cô.

Lâm Uyên Bạch hoảng loạn né tránh, xấu hổ không tưởng: "Đừng, còn bao nhiêu người đang nhìn!"

Nhìn theo bóng cô đi vào phòng họp, Hoắc Trường Uyên nghiêm mặt lại.

Cũng tốt, anh cũng có một số chuyện cần nói rõ ràng với Lục Tịnh Tuyết. Lần trước gặp nhau ở nhà hàng rất vội vàng, cộng thêm con trai đòi đi vệ sinh nên hôm đó anh tạm thời chưa nói gì.

Anh nheo mắt lại, hai tay rút túi quần đi vào văn phòng.

Đẩy cửa ra, Lục Tịnh Tuyết ngồi trước bàn làm việc lập tức đứng dậy, nhìn thấy anh liền nở một nụ cười.

"Trường Uyên."

Hoắc Trường Uyên chỉ khẽ liếc cô ta rồi đi thẳng tới chiếc ghế lưng cao, ngồi xuống.

Sau khi mặt đối mặt, Lục Tịnh Tuyết cũng ngồi xuống. Thấy anh không chủ động đề ý tới mình, cô ta đành mỉm cười, nói tiếp: "Em tiện đường nên mang bản kế hoạch qua cho anh luôn."

"Ừm, để đó đi." Hoắc Trường Uyên giơ tay lên.

"Trường Uyên, anh xem qua bản kế hoạch đi. Giám đốc Thái nói bên trong còn nhiều chỗ chưa hoàn thiện, ý kiến chủ yếu đều nghe anh cả!" Lục Tịnh Tuyết dịu dàng nói.

"Chi tiết cụ thể tôi sẽ làm việc với giám đốc Thái." Hoắc Trường Uyên gật đầu, rồi lập tức ngược lên, tựa lưng vào sau ghế, nhìn cô ta ở một khoảng cách xa: "Sunny, cô tới chỉ để đưa bản kế hoạch?"

"Trường Uyên, bị anh nhìn ra rồi đúng không?" Lục Tịnh Tuyết nghe vậy lại nói, giọng bỗng ghen ngào: "Không sai, em chỉ muốn tới thăm anh. Tới biệt thự cả cửa anh cũng không cho em bước vào, công ty cũng vậy. Em đành mượn cơ hội mang bản kế hoạch để tới thăm anh, nói với anh vài câu!"

"Tội tình gì." Hoắc Trường Uyên cất giọng lãnh đạm.

"Trường Uyên, giờ một câu anh cũng không muốn nói với em sao?" Lục Tịnh Tuyết say đắm nhìn anh: "Bốn năm trước chúng ta đã đính hôn rồi, suốt bốn năm nay, em vẫn luôn đợi anh, lẽ nào anh nhất định phải tàn nhẫn thế ư?"

Hoắc Trường Uyên đồ một điều thuốc ra khỏi bao, không châm ngay mà vâng vâng đầu lọc: "Sunny, vừa hay có một vài chuyện tôi muốn nói rõ luôn với cô trong hôm nay. Hôm đó những lời tôi nói ở Hoắc Thị không phải là đùa giỡn. Hôn ước của cô và tôi bốn năm trước đã bị hủy bỏ. Bốn

năm sau, tôi vẫn sẽ không lấy cô! Còn về việc bốn năm trước vì sao tôi lại cử hành lễ đính hôn với cô, cô nên hiểu rõ nguyên nhân!"

Lục Tịnh Tuyết im lặng, vì không thể phủ nhận nổi.

Lúc đó anh mất trí nhớ, không biết đến sự tồn tại của Lâm Uyển Bạch, đành để mặc cho Hoắc Chấn sắp đặt.

Hoắc Trường Uyên châm thuốc lên, phả ra một làn khói: "Còn nữa, chính cô tự nói dối mình có thai phải không?"

"Trường Uyên, em..." Lục Tịnh Tuyết mặt biến sắc.

"Nếu đã vậy, tôi chưa từng chạm vào cô, cho dù là lúc bị đánh thuốc, cô nên cưới bố của đứa trẻ mới đúng!" Hoắc Trường Uyên từ tốn nói, ánh mắt chế giễu.

Lục Tịnh Tuyết nhanh chóng điều chỉnh cảm xúc, đỏ mắt giải thích: "Trường Uyên, lúc đó em nhất thời bông bột mới nói không suy nghĩ. Em sợ anh một lần nữa bị cô ta lừa đi, nên mới cố tình nói như vậy, em cũng chỉ muốn bảo vệ tình cảm của mình thôi..."

Hoắc Trường Uyên mặc cho cô ta yếu ớt giải thích, thì thoảng còn kèm theo tiếng khóc nghẹn ngào.

Anh không ngắt lời, càng không ngăn cản, tiếp tục hút thuốc như chẳng phải chuyện của mình. Đến khi cô ta rút khăn tay ra lau khóe mắt, anh mới lên tiếng: "À đúng rồi, Sunny, tôi bỗng nhiên nhớ ra một chuyện."

"Trường Uyên, chuyện gì?" Lục Tịnh Tuyết không hiểu.

"Cô có muốn biết tôi nhớ lại bằng cách nào không?" Hoắc Trường Uyên hỏi.

"Bằng cách nào?" Lục Tịnh Tuyết đành tiếp lời.

"Thật ra chuyện này không quan trọng." Hoắc Trường Uyên không trả lời thẳng mà đáp một câu mơ hồ không rõ ý.

Khi cô ta càng lúc càng khó hiểu hơn, anh mới từ tốn nhếch mép:
"Quan trọng là tôi phát hiện việc mình mất trí nhớ không phải do vụ tai nạn năm xưa, càng không phải vấn đề y học chưa giải thích được theo lời bác sỹ, mà do có người cố tình."

"Vậy sao?" Tim Lục Tịnh Tuyết như đập lỡ nhịp.

"Sunny này, lẽ nào cô không biết rõ?" Hoắc Trường Uyên nheo mắt như thăm dò.

"Trường Uyên, vì sao anh lại hỏi vậy. Em... Em đương nhiên không biết rõ rồi!" Ngữ điệu của Lục Tịnh Tuyết có phần không tự nhiên, bàn tay xách túi cũng vô thức thu chặt lại, giống như bị người ta nhìn thấu nội tâm vậy. Nhưng ngoài mặt cô ta vẫn giữ vẻ điềm đạm, đứng dậy nói: "Trường Uyên, lát nữa em phải tham gia một buổi tiệc, em đi trước!"

...

Trong phòng họp, Lâm Uyển Bạch đứng trước ô cửa chớp, qua khe cửa có thể nhìn ngắm dòng người xe bên dưới.

Cô âm thầm hít một hơi sâu, để tâm trạng của mình thoải mái hơn một chút.

Tuy rằng ban nãy cô đường hoàng nói với Hoắc Trường Uyên như vậy, nhưng nghĩ tới chuyện bây giờ anh và Lục Tịnh Tuyết đang ở trong phòng làm việc, lòng cô vẫn có chút khó chịu, xem ra phụ nữ về mặt này lúc nào cũng nhỏ mọn.

Phía sau có cô thư ký đi vào, đặt tách trà lên mặt bàn bên cạnh: "Cô Lâm, trà của cô."

"Cảm ơn cô." Lâm Uyên Bạch quay đầu tỏ ý.

Vẫn là cô thư ký lần trước tiếp đón cô và Chu Thần. Nhưng lần này rõ ràng ánh mắt người ấy nhìn cô đã khác hẳn, bên trong mang theo chút đánh giá, ngay cả lúc rời đi, còn len lén quay lại nhìn cô.

Sau khi cô thư ký đi khỏi, trước cửa thì thoáng lại có người đi qua thò đầu vào nhìn.

Người mỗi lúc một đông hơn, về sau họ còn ngang nhiên hẳn, có mấy cô thư ký bò lên cửa, đứng ngoài xì xào bàn tán.

"Nhìn thấy chưa? Cô ta đây, lúc này cùng Hoắc tổng tay nắm chặt tay, rất nhiều người ở dưới tầng một đã nhìn thấy rõ ràng!"

"Nhưng chắc phải Hoắc tổng có vợ chưa cưới rồi sao, hơn nữa hình như thời gian trước tôi còn nghe nói đã đính hôn, đang chuẩn bị làm đám cưới. Cô ta chui ở đâu ra vậy? Không phải là tiểu tam đấy chứ, tiểu tam thời buổi này ngang nhiên công khai đến mức này ư?"

"Không phải là tiểu tam thì là gì đây! Bây giờ cô Lục đang ở trong văn phòng thì cô ta phải trốn vào phòng họp rồi! Chính cung có mặt, đâu có chỗ cho tiểu tam. Nhưng mà kể ra đi làm gì không làm lại làm kẻ phá hoại hạnh phúc người khác, chẹp chẹp!"

"Phải xem làm tiểu tam cho ai, bảo cô làm tiểu tam cho Hoắc tổng cô có làm không? Chắc trong mơ cô còn cười đến tỉnh giấc ấy chứ. Đừng nói là tiểu tam, cho dù chỉ là tình một đêm, có biết bao nhân viên nữ của Hoắc thị cũng chen nhau vờ đầu ấy chứ..."

...

Lâm Uyên Bạch tuy không cố tình nghe nhưng ở ngay ngoài cửa, thì thoảng lại lọt vào trong.

~Hết chương 268~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 269

Lâm Uyên Bạch bê tách trà ngồi xuống sofa, thổi thổi mấy lá trà trôi nổi trên bề mặt, muốn giả vờ không nghe thấy gì, nhưng nếu nói tâm trạng không bị ảnh hưởng chút nào thì chắc chắn là giả.

Nhưng cũng may, chẳng bao lâu sau Giang Phóng đã xuất hiện.

Mấy người đứng ngoài dòm ngó cũng đồng thời tan tác chim muông.

"Cô Lâm, Hoắc tổng mời cô qua!"

"Ừm." Lâm Uyên Bạch gật đầu.

Đặt tách trà hoa còn chưa kịp uống ngụm nào xuống, Lâm Uyên Bạch đi theo Giang Phóng rời khỏi phòng hội nghị.

Cánh cửa phòng tổng giám đốc mở hé, bên trong chỉ có mình Hoắc Trường Uyên ngồi dựa vào lưng chiếc ghế cao, không còn thấy bóng dáng Lục Tịnh Tuyết đâu nữa. Trong gạt tàn có điều thuốc anh vừa dập chưa lâu, khói còn chưa tan hết.

Giang Phóng ở phía sau đóng cửa lại, Lâm Uyên Bạch đi vào trong.

Trên mặt bàn để bản kế hoạch, rất rõ ràng, ban nãy Lục Tịnh Tuyết ngồi ngay trên chiếc ghế đối diện. Cô mím môi, không lập tức ngồi xuống mà buột miệng hỏi: "Gặp vợ chưa cưới xong rồi à?"

Lời vừa nói ra cô không tránh khỏi có chút sầu não.

Cô bị làm sao vậy, rõ ràng cô thể hiện ra ngoài một sự khoáng đạt, sau khi mọi chuyện kết thúc lại giống như một oán phụ so đo tính toán chi li. Cô biết trong lòng mình không có bất kỳ điều gì khó chịu, có chăng chỉ là bị lời bà tám của mấy nhân viên kia gây ảnh hưởng mà thôi.

"Là ai nói không ghen, biết anh và cô ta không có gì, hơn nữa còn tin tưởng anh." Hoắc Trường Uyên thấy vậy, trêu chọc cô.

"Em đâu có..." Lâm Uyên Bạch ngượng ngáp.

Hoắc Trường Uyên hơi ngả người về phía trước, nhìn cô chăm chú: "Vậy em bị làm sao?"

"Em chỉ là..." Lâm Uyên Bạch cắn môi, ngẫm nghĩ, cuối cùng vẫn không nói gì cả, chỉ đáp qua loa: "Cố ý muốn chọc anh một chút thôi! Anh phê duyệt tài liệu đi, em không quấy rầy anh, em qua bên kia lướt điện thoại, không bật tiếng đâu!"

Cô không muốn nói, Hoắc Trường Uyên cũng không cố ý gạn hỏi.

Có điều anh hơi nheo mắt lại, nhìn mãi theo cái bóng mảnh khảnh của cô, đến tận khi cô ngồi xuống sofa, rút di động từ trong túi áo ra, rồi cúi đầu nhìn chăm chú lên màn hình.

Sau khi mở ứng dụng, Lâm Uyên Bạch quét quét từ trên xuống dưới một lượt.

Có không ít thông tin nóng hổi, thú vị, cô tuy không phải "bộ tộc cúi đầu" nhưng có thời gian thì cũng hay lướt web.

Lúc này mỗi lần bấm vào tin nào, cô gần như chưa đọc tí mĩ đã đi ra, không biết có phải liên quan đến tâm trạng hay không mà cô không hứng thú với tin gì.

Phía trước bỗng có một bóng đen ập xuống. Lâm Uyên Bạch ngẩng đầu, nhìn thấy Hoắc Trường Uyên đã đứng lên khỏi bàn làm việc từ lúc nào, đi tới trước mặt mình, nhìn cô từ trên xuống.

"Sao vậy?"

Hoắc Trường Uyên mỉm cười, bỗng nhiên nói: "Lâu lắm rồi không uống café em pha."

"Bây giờ anh muốn uống?" Lâm Uyên Bạch sững sờ.

Trước kia khi hai người còn yêu nhau, ngoài món mỳ ra, anh cũng rất thích uống café cô pha.

"Ừm." Hoắc Trường Uyên gật đầu.

"Trong phòng trà nước có đường mạch nha phải không?" Lâm Uyên Bạch bỏ lại di động vào túi, thấy anh gật đầu khẳng định, cô đứng lên khỏi sofa: "Được, bây giờ em đi pha cho anh."

Hoắc Trường Uyên bỗng dừng giữ cô lại và nói: "Đưa nhẫn cho anh một chút."

"Để làm gì?" Lâm Uyên Bạch cực kỳ khó hiểu.

"Không làm gì cả." Hoắc Trường Uyên thản nhiên, không nói nhiều.

Thấy vậy, Lâm Uyên Bạch càng không hiểu dụng ý của anh là gì. Nhưng cô vẫn làm theo lời anh nói, cẩn thận tháo chiếc nhẫn kim cương trên ngón áp út ra, sau đó nghi hoặc đưa cho anh.

Đây là lần đầu tiên cô tháo nó xuống kể từ ngày anh đeo lên tay cô.

Trước đó là sợ bị mất, gần như không rời tay bao giờ, ngay cả lúc tắm cũng đeo.

Hoắc Trường Uyên cầm lấy xong cũng không giải thích gì, chỉ nói: "Em đi pha café đi."

"Ồ." Cô gật đầu.

Từ trong văn phòng đi ra, Lâm Uyển Bạch khép cửa lại, nhìn về phía phòng trà nước đối diện, hít sâu một hơi rồi mới cất bước đi về phía đó.

Trong phòng trà nước cũng đang có mấy nhân viên nữ, trùng hợp, hai trong số đó từng đứng dòm ngó trước cửa phòng hội nghị.

Sau khi Lâm Uyển Bạch đi vào, đều cảm giác họ dồn cả ánh mắt về phía mình.

Cô đi thẳng tới trước máy pha café, tìm một chiếc túi lọc, cúi đầu xay café. Giống như dự đoán của cô, không lâu sau, đằng sau đã dấy lên những tiếng xì xào. Tuy họ cố gắng nói rất nhỏ, nhưng dù sao vẫn ở trong một phòng, cô vẫn nghe được đại khái.

"Ban nãy tôi thấy vợ chưa cưới của Hoắc tổng về rồi!"

"Chẳng trách, chính cung vừa đi, cô ta đã vào phòng làm việc của tổng giám đốc rồi. Bây giờ lại chạy tới đây pha café cho Hoắc tổng! Xem ra mấy cô tiểu tam bây giờ đúng là lắm trò, không phục không được!"

"Đừng có ngưỡng mộ nữa! Vậy thì có ích gì, vẫn chỉ là kẻ thứ ba, chẳng bao giờ được nhìn thấy ánh sáng..."

...

Lâm Uyên Bạch cầm chặt túi lọc trong tay, cảm giác sống lưng càng lúc càng cứng đờ.

Cùng với những âm thanh đó, đầu cô cũng mỗi lúc một cúi thấp hơn. Có điều cô nhanh chóng cảm thấy mình hà tất phải quan tâm tới suy nghĩ của những người đó, miệng mọc trên mặt người ta, thích nói gì là chuyện của người ta. Cô cũng không cần bị ảnh hưởng bởi mấy người không liên quan.

Nghĩ như vậy, cả nét mặt và cơ thể của Lâm Uyên Bạch đều tự nhiên hơn rất nhiều. Cô tập trung vào công việc của mình.

Mùi thơm của café dần dần lan ra khắp bốn phía.

Lúc Lâm Uyên Bạch bỏ đường mạch nha vào trong thì phía sau vang lên một loạt những tiếng bước chân vững vàng, quen thuộc.

"Hoắc tổng!"

Mọi người trong phòng trà nước đồng loạt đứng lên chào.

Lâm Uyên Bạch kinh ngạc quay người lại, bất ngờ vô cùng: "Anh đang phê duyệt tài liệu cơ mà, sao lại ra đây?"

Hoắc Trường Uyên không trả lời cô, nhưng đưa tay về phía cô, cầm bàn tay đang bê tách trà của cô đưa lên miệng, uống một ngụm như nhấm nháp. Khóe môi anh rướn lên, có vẻ rất tán thưởng mùi vị này.

"Không sai, chính là mùi vị trước đây."

Lâm Uyên Bạch thật sự muốn mắng anh, sau bốn năm mà vẫn nhớ?

Có điều lời tới bên miệng, cô bỗng dưng nhớ tới món mỳ, khẳng định là anh vẫn nhớ.

Bàn tay Lâm Uyên Bạch vẫn đang được đặt bên khóe miệng anh. Cùng mỗi động tác uống café của anh, tay cô lại cọ vào cằm anh, mặt cô dần dần đỏ lên, dù sao đây cũng là khu vực công cộng, bên cạnh có không ít người nhìn vào.

Cô bối rối rút tay về.

Hoắc Trường Uyên không ngăn cản, chỉ một lần nữa cầm lấy tay cô khi cô vừa buông xuống.

"Lớn từng này rồi mà vẫn còn đặng trí!"

Lâm Uyên Bạch ngẩn người nhìn anh, đang khó hiểu vì câu nói ấy thì thấy anh rút chiếc nhẫn kim cương trong túi quần ra, nhẹ nhàng đeo vào ngón áp út của cô và nói: "Anh đã nói với em rồi mà, lúc nào cũng phải đeo trên tay, sao lại làm rơi dưới đất vậy. Cũng may anh nhặt được, bằng không, anh cho em biết tay!"

Lâm Uyên Bạch há hốc miệng, sững sờ nhìn anh.

Động tác của Hoắc Trường Uyên không chút né tránh, hơn nữa âm lượng cũng vừa đủ để mọi người nghe thấy.

Hai cô nhân viên lắng chuyện lúc trước tôi nhìn cô, cô nhìn tôi, không hẹn mà gặp cùng nín thở.

Hoắc Trường Uyên đeo chắc chắn chiếc nhẫn lên ngón áp út của cô, sau đó đan chặt tay mình vào tay cô, cùng cầm tách café lên, quay người đi ra ngoài.

Ra tới cửa, Hoắc Trường Uyên chợt dừng bước: "Giang Phóng!"

"Hoắc tổng!" Giang Phóng lập tức rảo bước chạy qua.

Hoắc Trường Uyên nghiêm mặt, liếc vào trong phòng trà nước rồi trầm giọng lên tiếng không chút cảm xúc: "Lập tức đi công bố một nội quy mới của công ty, sau này trong công ty không được phép ăn nói bậy bạ, nếu có ai vi phạm lập tức đuổi việc! Yêu cầu gửi tới từng hòm mail của từng nhân viên, nghe rõ chưa!"

"Vâng!" Giang Phóng cúi đầu.

Còn mấy cô nhân viên kia thì càng không dám thở mạnh.

Đến tận khi quay lại văn phòng, Hoắc Trường Uyên mới buông tay cô ra: "Uyển Uyển, em tiếp tục ngồi ra ghế lướt weibo đi, anh đi phê duyệt tài liệu cho xong."

Lâm Uyển Bạch ở phía sau đóng cửa lại, tầm mắt nhìn đến bờ vai dài rộng của anh.

Cuối cùng cô cũng hiểu ra vì sao đang yên đang lành anh lại muốn cô đi pha café, hơn nữa còn đòi cô tháo nhẫn xuống. Hóa ra ý của anh không nằm ở ngoài mặt, chỉ vì muốn diễn cảnh ban nãy trong phòng trà nước.

Lâm Uyển Bạch cũng hiểu, anh cố tình làm vậy.

Anh quan sát thấu nội tâm của cô, nhưng không nói gì hết, mà dùng một cách thức trực tiếp hơn để bịt miệng mấy kẻ đó lại.

Một dòng ấm áp chảy qua trái tim cô. Sao cô có thể không cảm động được. Cô không quay về sofa mà tiến lên trước hai bước, ôm chặt vòng hông rắn chắc ấy từ phía sau.

Lâm Uyển Bạch dịu dàng gọi: "Hoắc Trường Uyên..."

Hoắc Trường Uyên dừng lại, để mặc cho cô ôm khoảng hai giây rồi giờ cao cốc café, xoay người.

Anh cúi xuống nhìn cô chăm chú, bốn mắt nhìn nhau, không cần nói thêm gì nhiều, bao nhiêu tình yêu đã lan tràn ra ngoài hết. Lâm Uyên Bạch mí mắt run run, bất giác kiễng cao chân hôn lên bờ môi mỏng của anh.

Hoắc Trường Uyên im lặng nhường mảy, khi cô chuẩn bị buông ra thì dùng cánh tay ôm chặt eo cô.

Trong căn phòng rộng lớn nhất thời không một tiếng động.

Còn về tách café đó, đa phần đã đổ hết xuống thảm.

"Hoắc Trường Uyên, đừng mà..." Lâm Uyên Bạch khó khăn lắm mới phát ra được âm thanh, hoảng loạn nhắc nhở.

Hoắc Trường Uyên bấy giờ có vẻ cũng mới hoàn hồn lại, sống mũi cao thẳng tựa lên mũi cô, anh nhắm mắt lại cố gắng bình ổn dòng máu đang sục sôi trong cơ thể.

Vài giây sau, anh cất giọng khàn khàn: "Vẫn còn quyền rũ anh?"

"Em nào có..." Lâm Uyên Bạch cực kỳ oan uổng.

"Em ngoan ngoãn một chút. Anh còn tài liệu phải duyệt, nếu em tiếp tục nhìn anh bằng ánh mắt này, thì anh sẽ không kiểm soát được bản thân, ăn em ngay ở đây đó!" Hoắc Trường Uyên ôm lấy một nửa gương mặt cô, mỗi chữ đều như phun ra lửa.

"Đừng!" Lâm Uyên Bạch xấu hổ, hoảng loạn cụp mắt xuống.

Hoắc Trường Uyên cúi đầu, phả mạnh hai hơi thở vào hõm cổ cô, sau đó buông cô ra, cầm cốc café chẳng còn mấy giọt quay người đi về phía

bàn làm việc.

Hai chân Lâm Uyển Bạch chạm xuống mặt đất, tay giấu sau lưng.

Thấy anh bỗng nhiên nuốt nước bọt như đang nín nhịn, Lâm Uyển Bạch không kìm được lòng mình đi tới.

Cánh tay một lần nữa bị kéo lại, Hoắc Trường Uyên lại dừng bước, quay đầu.

Thấy gò má cô nổi lên hai đóa hoa hồng, nhìn anh ngập ngừng. Dưới cái nhường mảy của anh, cô lại kiễng chân sát gần anh như ban nãy.

Hoắc Trường Uyên lập tức ném cốc café đi, tới khóa trái cửa phòng lại rồi kéo cô sai bước đi về phía sofa.

Lâm Uyển Bạch vươn hai tay ôm lấy vai anh, bất giác nghĩ tới chuyện gì đó: "Vậy tài liệu phải làm sao?"

"Không phê nữa!" Hoắc Trường Uyên khàn giọng tuyên bố.

Chẳng biết từ lúc nào mặt trời đã ngã về Tây.

Lâm Uyển Bạch như con cá bị vớt lên mặt biển.

Tài liệu dĩ nhiên không thể tiếp tục đọc, Hoắc Trường Uyên cầm chìa khóa xe, dẫn cô đi ra khỏi văn phòng.

Đã tới giờ tan làm, các nhân viên cũng đang thu dọn đồ đạc chuẩn bị ra về.

Vì quy định mới Hoắc Trường Uyên ban ra, không ai còn dám liếc ngang liếc dọc, tất cả đều cúi đầu tập trung vào việc của mình.

Nhưng cho dù là vậy, Lâm Uyển Bạch vẫn có cảm giác sau lưng như bị gai đâm.

Tuy cả hai đã quần áo gọn gàng, nhưng trên quần áo vẫn còn nếp nhăn, nhất là gò má đỏ bừng chưa kịp tan đi của cô, khó mà khiến người ta không nghĩ ra ban nãy họ vừa làm gì.

Cô hồi hận chống tay lên trán.

Haizz, hơi phóng đảng quá rồi.

Ăn tối xong, chiếc xe Land Rover màu trắng đi xuống một bãi đậu xe dưới hầm một trung tâm thương mại bên bờ sông, hai người dắt tay nhau đi lên rạp chiếu phim trên tầng cao nhất.

Từ trong thang máy đi ra, khắp nơi đều là những đôi tình nhân hoặc vợ chồng như họ, đâu đâu cũng toát ra hương vị của tình yêu.

Suốt bốn năm nay, Lâm Uyển Bạch chỉ có cuộc sống độc thân ở Canada, đã lâu lắm rồi không có cảm giác ngọt ngào này. Vốn dĩ lúc ăn cơm, cô còn có cảm giác tội lỗi với bánh bao nhỏ, nhưng khi đón lấy hộp bỏng ngô từ Hoắc Trường Uyên thì không còn gì nữa.

Cứ nghĩ anh sẽ giống như trước, chọn một bộ phim kinh dị với âm mưu xấu, không ngờ lại là bộ phim tình yêu mới lên sóng gần đây.

Đến tận khi bộ phim kết thúc, Lâm Uyển Bạch vẫn còn cảm thấy bầu không khí ngọt ngào chưa tan đi.

Từ trong trung tâm thương mại đi ra, Hoắc Trường Uyên bảo cô đợi trước cửa, còn mình cầm chìa khóa đi lấy xe.

Cô tìm một góc không trở ngại cho ai để đứng. Bên cạnh là một hiệu sách có mặt tiền rất rộng, trong tầm mắt bỗng nhiên xuất hiện một bóng dáng quen thuộc, cô ngập ngừng giây lát, cuối cùng vẫn chủ động tiến lên chào hỏi: "Lục tiên sinh!"

~Hết chương 269~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 270

Lục Học Lâm vẫn ăn mặc rất thoải mái, mỗi một cử chỉ đều phong độ ngời ngời, dù đã tới tuổi này nhưng cũng không giấu nổi sự hấp dẫn.

Sau khi quay đầu lại nhìn thấy cô, ông cười rất thân thiện: "Cô Lâm, trùng hợp quá!"

"Sức khỏe của chú sao rồi ạ?" Lâm Uyển Bạch bắt giác quan tâm chuyện này đầu tiên.

"Đã không sao rồi!" Nghe vậy, nụ cười của Lục Học Lâm càng đậm hơn: "Kể ra vẫn phải thành thật cảm ơn cách dân gian mà trước đó cháu chỉ, quả thực có tác dụng! Hơn nữa, gần đây chú cũng cảm thấy bụng dạ nhẹ đi nhiều, ngay cả thầy thuốc Đông y thâm niên cũng nói chú điều dưỡng tốt!"

"Không có gì đâu ạ, có ích với chú là được rồi!" Lâm Uyển Bạch mỉm cười lắc đầu.

Lục Học Lâm quay đầu nhìn vào trong trung tâm thương mại, tươi cười nói: "Hình như trên này có một rạp chiếu phim, ở đây nhiều thanh niên, chắc cháu cũng cùng bạn đi xem phim phải không?"

Bị hỏi như vậy, Lâm Uyển Bạch chợt nhớ ra thân phận của đối phương.

Không chỉ là vị trưởng bối cô cảm thấy rất dễ gần, quan trọng hơn là bố của Lục Tĩnh Tuyết...

"À vâng, anh ấy đi lấy xe rồi ạ..." Lâm Uyển Bạch áp úng gật đầu.

Đang do dự không biết có nên nói rõ không, Lục Học Lâm đã một lần nữa lên tiếng: "Lại trùng hợp rồi, tài xế của chú cũng đã đi lấy xe, chú qua bên hiệu sách này mua cuốn sách!"

"Chú không chọn được cuốn vừa ý ạ?" Lâm Uyển Bạch thấy hai tay ông trống không.

"Không." Lục Học Lâm nhún vai lắc đầu, ngữ khí và biểu cảm đều có phần hụt hẫng. "Có thể vì cuốn sách chú muốn mua ít được quan tâm quá, hơn nữa thời đại cũng hơi xa xôi rồi, gần như không còn mấy người đọc, cộng thêm lại là tiểu thuyết dịch tiếng Đức, càng khó mua hơn!"

"Tiểu thuyết dịch tiếng Đức?" Nghe được câu cuối, Lâm Uyển Bạch kinh ngạc hỏi.

"Đúng vậy. Nó là tác phẩm của Heinrich Böll, một tác giả người Đức, từng đạt giải Nobel Văn học! Hơn nữa đúng thời đi học, ông còn tham gia quân đội, tham chiến trong đại chiến thế giới thứ hai, còn bị thương, từng làm lao dịch. Tác phẩm của ông rất có tính thẩm mỹ và giá trị phê phán, tuy đã qua đời nhưng vẫn được mệnh danh là "lương tâm nước Đức"!"

Lục Học Lâm nói liền một hơi, chợt ý thức được mình thể hiện có phần quá khích, bèn vội vàng cười trừ, giải thích: "Xin lỗi cháu, chú mà nói đến chủ đề này là sẽ hơi hưng phấn, bởi vì chú từng qua Đức du học, sau này cũng sống bên đó nhiều năm, thế nên đối với văn hóa nước Đức cũng đã thuộc nằm lòng. Cháu còn trẻ như vậy, chắc là không hứng thú lắm với văn học nước ngoài!"

Lâm Uyển Bạch lại có phần dăm chiêu.

"Cháu có thể hỏi tên của cuốn tiểu thuyết không ạ?" Cô suy nghĩ rồi hỏi dò.

"Qua con mắt của thằng hề." Lục Học Lâm trả lời: "Hơn nữa, còn được dựng thành phim điện ảnh cùng tên."

"Qua con mắt của thằng hề?" Lâm Uyển Bạch một lần nữa kinh ngạc, lặp lại.

Sau khi ông gật đầu, cô bất giác lẩm bầm: "Đúng là trùng hợp thật..."

"Sao vậy?" Lục Học Lâm không hiểu.

Lâm Uyển Bạch mỉm cười giải thích với ông: "Cháu vừa hay lại có cuốn tiểu thuyết này, hơn nữa còn là bản gốc. Bởi vì đối với cháu nó quá quan trọng nên nếu chú muốn đọc, thành thật xin lỗi, cháu chỉ có thể cho mượn thôi ạ!"

Ban nãy ông nói một tràng giang đại hải, cô nghe thật ra rất mơ hồ.

Nhưng tên của tác giả đó cô cảm thấy rất quen. Không phải vì cô hứng thú với văn học Đức, mà vì di vật mẹ để lại không nhiều. Cuốn tiểu thuyết dịch từ tiếng Đức ấy vẫn luôn được cô cất giữ, thường xuyên lật ra xem từ nhỏ tới lớn, nội dung và tên tác giả cô đều ghi nhớ sâu sắc.

Nghe xong, Lục Học Lâm kích động tới nổi đuôi mắt nhăn lại thành nếp, ông chỉ thiếu nước nắm chặt tay cô: "Thật không? Cháu có cuốn tiểu thuyết này, còn là bản gốc?"

"Dạ vâng!" Lâm Uyển Bạch gật đầu.

"Vậy thì quá tốt rồi, hãy cho chú mượn đi!" Lục Học Lâm càng tròn mắt lên vì kinh ngạc.

Thấy vậy Lâm Uyển Bạch vội nói: "Vâng, về nhà cháu sẽ tìm lại, hôm nào hẹn chú sau ạ!"

"Chắc chắn thế!" Lục Học Lâm vui mừng khôn xiết.

Vì có lời hẹn mượn sách, đề thuận tiện, cả hai cùng rút điện thoại ra, lưu lại số của nhau để tiện liên lạc.

Sau khi lưu số xong, Lục Học Lâm ngẩng đầu lên, chỉ ra sau lưng cô: "Chiếc Land Rover màu trắng kia đứng đó một lúc rồi, hình như ngồi trong là Trường Uyên. Không phải đang đợi cháu đấy chứ?"

"À..." Lâm Uyển Bạch quay đầu, quả nhiên nhìn thấy nó.

Trong ghế lái, Hoắc Trường Uyên không có ý định xuống xe, tay anh kẹp điều thuốc, mắt nhìn chòng chọc về phía họ.

"Cháu và Hoắc Trường Uyên..." Lâm Uyển Bạch nhú mày, không biết nên nói rõ mối quan hệ này với đối phương ra sao.

"Cháu đừng hiểu lầm! Chú không có ý trách cháu đâu!" Lục Học Lâm lại ngắt lời cô, giọng nói vẫn rất thân thiện: "Thật ra từ lần ở quán karaoke, chú đã có cảm giác quan hệ giữa cháu và Trường Uyên rất đặc biệt, xem ra lần này suy nghĩ của chú đã được kiểm chứng! Nhưng cháu yên tâm, ban nãy chú nói những lời đó thật sự không có ý trách cứ cháu! Chú đúng là bố của Tịnh Tuyết, nhưng luôn tôn trọng sự lựa chọn của đám trẻ, cũng kiên trì với suy nghĩ tình cảm không thể cưỡng ép được!"

Nghe xong, Lâm Uyển Bạch không khỏi sửng sờ.

Giống như ngữ khí của ông, ánh mắt Lục Học Lâm thẳng thắn, không hề có dấu hiệu của sự giả tạo bên trong.

Cô cảm kích: "Cảm ơn chú!"

"Đừng khách sáo!" Lục Học Lâm xua tay, sau đó lập tức vỗ về: "Đừng cảm thấy có gánh nặng tâm lý với chú, và nhớ cho chú mượn cuốn sách ấy. Tài xế của chú tới rồi, chú đợi điện thoại của cháu đây!"

"Vâng!" Lâm Uyển Bạch gật đầu.

Sau khi vẫy tay tạm biệt cô, Lục Học Lâm sai bước đi sang bên đường. Lúc ông ngồi vào trong ô tô, cô cũng quay người, chạy bước nhỏ tới bên cạnh xe, mở cửa ngồi vào trong.

Thất dây an toàn xong, cô ngáp ngừng mãi không thấy xe khởi động, bèn nghiêng đầu hỏi: "Hoắc Trường Uyên, chúng ta không đi sao?"

"Cuối cùng cũng chịu về rồi à?"

Ngữ khí có cần ai oán vậy không.

Lâm Uyển Bạch thấy anh xì mặt, không nhìn được cười, nói: "Em trùng hợp nhìn thấy chú Lục đứng trước hiệu sách, thế nên tới chào hỏi, nói chuyện mấy câu!"

"Sao em không giả vờ không thấy?" Hoắc Trường Uyên hừ một tiếng lạnh lùng.

"Như vậy thì bất lịch sự quá rồi..." Lâm Uyển Bạch tỏ thái độ vô tội.

So với mấy lần gặp trước, Lục Học Lâm luôn thân thiện chào hỏi cô, đây cũng là nguyên nhân vừa rồi cô chủ động đi qua.

Hoắc Trường Uyên liếc xéo: "Em quên ông ấy là ai rồi à?"

"Em biết mà..." Lâm Uyển Bạch chớp mắt.

"Biết mà em còn chạy tới chào hỏi!" Hoắc Trường Uyên bắt đầu trừng mắt với cô.

~Hết chương 270~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 271

"Tuy rằng về sau em biết quan hệ cha con giữa chú ấy và Lục Tĩnh Tuyết, nhưng chú ấy là chú ấy, Lục Tĩnh Tuyết là Lục Tĩnh Tuyết, em không định vợ đũa cả nắm!" Nói xong, Lâm Uyên Bạch lại không nhận được, bổ sung thêm mấy câu: "Hơn nữa cảm giác chú Lục mang tới cho mọi người rất gần gũi, sau mấy lần tiếp xúc, em cảm thấy chú ấy là người rất có sức hấp dẫn riêng, cũng rất dễ gần!"

Ban đầu khi biết thân phận của đối phương, cô cũng cố gắng hết sức để né tránh sự tiếp xúc.

Nhưng qua mỗi lần gặp gỡ, cảm giác Lục Học Lâm mang lại cho người ta lại khiến cô không sao ghét nổi. Nhất là câu nói cuối cùng của ông vừa rồi, hoàn toàn không vì quan hệ giữa cô và Hoắc Trường Uyên mà mặt nặng mày nhẹ, ngược lại còn rất thấu hiểu, cô càng thêm chắc chắn về phong độ và nhân cách của người này.

Hoắc Trường Uyên đang cho xe nổ máy, nghe thấy câu này của cô, lại đột ngột phanh gấp.

Lâm Uyên Bạch đỡ cả người về trước, suýt chút nữa thì đập trán vào xe, cũng may cô kịp thời nắm chặt tay vịn hai bên ghế.

Chất giọng nguy hiểm của Hoắc Trường Uyên từ bên cạnh vọng sang: "Khen xong chưa!"

"Khen xong rồi..." Lâm Uyên Bạch nuốt nước bọt.

Thấy anh lại chuẩn bị cho xe chạy, nhớ tới chuyện lúc trước khi còn mất trí nhớ họ cùng từng bàn luận vấn đề tương tự về chuyện này, cô khóc dở mếu dở nói: "Hoắc Trường Uyên, không phải anh thật sự nghĩ khẩu vị của em nặng cỡ đó chứ! Ông ấy là bố của Lục Tịnh Tuyết, em chỉ coi như một vị cha chú thôi!"

Nghe xong, Hoắc Trường Uyên lại hậm hực nói một câu: "Chẳng phải trước kia em cũng thích Yên Phong đấy sao, anh ta cũng lớn hơn em rất nhiều tuổi mà!"

"..." Lâm Uyển Bạch nín lặng.

Chiếc xe đi men theo bờ sông, gió mát thổi vào trong xe, khiến người ta có cảm giác thư thái.

Mà lúc này trời đã tối hẳn, trên cây cầu xa xa và bờ sông bên kia, ánh đèn đã rực rỡ, đẹp không sao tả xiết.

Lâm Uyển Bạch vẫn âm thầm quan sát sắc mặt của anh, thấy anh từ đầu tới cuối mặt xung mày xía, cô bất giác giơ tay chọc chọc vào người anh.

Thấy anh bơ mình, cô lại chọc tiếp.

Cuối cùng anh cũng có phản ứng, hung hãn trừng mắt nhìn cô. Cô không sợ hãi, ngược lại còn buồn cười, nhớ lại những lời anh nói lần trước ở sân bay, cô cố tình làm nũng: "Hoắc Trường Uyên, có cần đỗ xe lại phía trước mua lọ giấm không~"

Khóe miệng Hoắc Trường Uyên khẽ giật giật.

Vốn dĩ chỉ là trêu chọc, không ngờ xe đi thêm một lúc thì thật sự dừng bánh.

Lâm Uyên Bạch thấy thế, kinh ngạc hỏi: "Hoắc Trường Uyên, lẽ nào anh thật sự định mua một chai..."

Mua cái đầu em ấy!

Hoắc Trường Uyên bực dọc đánh mắt nhìn cô, chép miệng: "Tối nay chúng ta không về nhà nữa, trước lúc xem phim anh đã gọi điện cho thám Lý rồi, tránh để buổi tối em còn phải dỗ dành Đậu Đậu đi ngủ, phiền phức!"

Nghe xong, Lâm Uyên Bạch không còn lời nào phản bác.

Rõ ràng anh đã âm mưu từ trước, hơn nữa cô cũng nghĩ nếu đã hứa với anh đi ra ngoài tạo thế giới riêng của hai người thì hôm nay đành tạm thời lạnh nhạt với bánh bao nhỏ một chút.

"Vậy chúng ta đi đâu..." Cô không hiểu nên hỏi.

"Vào khách sạn này." Hoắc Trường Uyên chỉ tay sang bên cạnh.

"Nhà này?" Lâm Uyên Bạch tròn tròn mắt, nhìn rất lâu rồi đỏ mặt ấp úng: "Nhưng khách sạn này hình như không phải kiểu bình thường..."

Từ cửa và cách trang trí có thể nhận ra, nó khác hẳn với các khách sạn bình thường, màu sắc và phong cách đều rất...

Hoắc Trường Uyên nhướn cao đuôi mày, rướn người đổ về phía cô, phả ra hơi thở nóng rực: "Vừa hay, ở trong phòng làm việc chưa đã!"

Lâm Uyên Bạch đương nhiên hiểu rõ mặt này của anh, mỗi lần không hành hạ cô vài ba hiệp thì chưa buông tha. Lúc ở phòng làm việc tuy điên cuồng nhưng anh vẫn khá kiềm chế rồi. Hơn nữa cô cũng sợ giữa chừng có người gõ cửa xin vào nên suốt cả quá trình luôn căng thẳng...

"Có thể đổi nơi khác không?" Cô xấu hổ.

"Được." Hoắc Trường Uyên bày ra điệu bộ muốn sao cũng được, có điều khi cô còn chưa kịp thở phào, anh đã từ tốn nói tiếp: "Bờ sông phía trước có một khu vực không tẻ, buổi tối gần như không có ai, rất thích hợp làm một màn "xe chấn", sáng mai dậy ngắm mặt trời mọc luôn."

"..." Lâm Uyển Bạch cắn phải lưỡi.

Cuối cùng, Hoắc Trường Uyên còn rướn môi cười nhìn cô: "Uyển Uyển, anh nghe em mà!"

Lâm Uyển Bạch quả thật muốn tặng anh vài cái lườm, rồi thẳng thừng ngắt xiu cho xong.

Thấy anh tỏ thái độ kiên quyết, biết anh đã nói một không nói hai, cô buộc phải chọn một trong hai nơi.

Nếu so sánh một khách sạn tình thú và một xe chấn bên bờ sông thì...

Lâm Uyển Bạch đương nhiên chọn nơi phía trước, chí ít còn kín đáo.

Sau khi đỗ xe xong, hai người lần lượt xuống xe, cô cúi thấp đầu lặng lẽ đi theo sau lưng anh. Sau khi vào trong, cô càng cảm thấy sâu hơn, nhiệt độ nóng bừng từ trên má lan ra tận vành tai.

Trang trí bên trong khách sạn còn nổi bật hơn cả bên ngoài, cả ánh đèn cũng tạo ra bầu không khí mờ ám, nhất là bức tường quảng cáo phía sau quầy lễ tân, thể hiện rõ chủ đề của từng căn phòng, bên trong chiếc giỏ mây đan bên cạnh còn để rất nhiều món đồ gai mắt...

Lâm Uyển Bạch bỗng cảm thấy mồm miệng khô khốc.

Cô không dám tưởng tượng bước vào phòng sẽ như thế nào.

Thấy Hoắc Trường Uyên vẫn đang nghiêm túc nghe từng lời giới thiệu của nhân viên, cô quả thực như sắp sụp đổ, thực sự không nhìn nổi nữa, nhỏ giọng thúc giục: "Hoắc Trường Uyên, anh nhanh lên chút đi..."

"Được, vậy lấy căn phòng giường nước." Hoắc Trường Uyên chỉ tay.

Nghe xong, nhân viên lập tức nhận lấy chứng minh thư của họ, làm thủ tục nhận phòng.

Hoắc Trường Uyên chống một cánh tay lên quầy, nhìn khuôn mặt đỏ như quả cà chua chín của cô, cố tình nhướn mày: "Uyển Uyển, phòng giường nước được không? Trên giới thiệu có nói căn phòng này có chức năng mát-xa tự động, còn tặng kèm một ghế tình yêu nữa..."

Lâm Uyển Bạch sắp áp mặt xuống thảm tới nơi, chỉ liên tục lẩm bẩm trong lòng.

Không nghe thấy gì, tôi không biết gì hết!

Thấy người nhân viên đưa thẻ phòng qua, cô vớ lấy rồi vội bước đi nhanh về phía thang máy.

Thang máy đi lên từng tầng, cô cầm chắc tấm thẻ nóng rực, bắt đầu nản, thậm chí hồi hận thà qua bên bờ sông xe chân còn hơn...

"Reng..."

Bỗng nhiên điện thoại rung lên.

Hoắc Trường Uyên rút máy ra, nhìn thấy tên người gọi thì hơi nhúu mày, bắt máy rồi hỏi: "Thím Lý, có chuyện gì vậy?"

Tuy rằng qua điện thoại, nhưng sao thím Lý không đọc được cảm xúc của anh, ấp úng hồi lâu, cuối cùng dè dặt nói một câu: "À thì... Cậu à, có

thế để cô Lâm nghe điện thoại không?"

Hoắc Trường Uyên bèn đưa máy cho cô.

Lâm Uyển Bạch nghi hoặc đón lấy: "...Alô?"

"Cô Lâm à, tối nay cô và cậu thật sự không về nhà sao?" Thím Lý hỏi.

"À, chúng cháu..." Lâm Uyển Bạch ngượng ngập muốn đưa ra một câu trả lời chắc chắn.

Có điều cô còn chưa nói xong, thím Lý đã năn nỉ: "Tiểu thiếu gia đến giờ vẫn chưa chịu ngủ, tôi dỗ mãi rồi, đọc hết các loại truyện cho nó nghe, nhưng nó vẫn không ngủ, kiên quyết đợi cô về mới được..."

~Hết chương 271~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 272

"Được, tôi biết rồi..."

Ngắt điện thoại, Lâm Uyên Bạch dè dặt nhìn về phía Hoắc Trường Uyên.

Âm lượng cuộc nói chuyện được giảm xuống khá thấp nhưng hai người họ lại đứng quá gần. Cô biết anh chắc chắn đã nghe được hết những gì thím Lý nói rồi, bằng không, nét mặt anh đã chẳng căng thẳng trong giây lát.

Lâm Uyên Bạch cũng rất vô tội. Cô đưa trả di động cho anh: "À, Hoắc Trường Uyên này..."

Hoắc Trường Uyên giật phắt lấy, dứt ngay vào túi quần.

Lâm Uyên Bạch nhìn thấy rõ sắc mặt anh còn đen hơn ban nãy vài phần. Cô bầm búng đưa tay nắm lấy tay anh, rồi khẽ khàng lắc lắc.

Hoắc Trường Uyên mím chặt môi, im lặng vài giây sau đó lẳng lẳng quay người sai bước đi ra ngoài khách sạn.

Thấy vậy, cô cũng vội vàng chạy bước nhỏ bám theo.

Khi tới quầy lễ tân, Lâm Uyên Bạch đưa trả lại thẻ phòng: "Thành thật xin lỗi, e là chúng tôi phải trả phòng..."

Dọc đường trở về biệt thự, cô không dám nói câu nào, cố gắng hết sức không vượt râu hổ. Cuối cùng chiếc Land Rover cũng đỗ vào trong sân, cả hai lần lượt cởi bỏ dây an toàn và bước xuống xe.

Lâm Uyển Bạch thấy biểu cảm trên gương mặt anh vẫn rất đáng đám, vội vàng bám đuôi theo, khoác cánh tay anh: "Hoắc Trường Uyên, anh đừng như vậy, sau này đâu phải không còn dịp nào khác..."

Nghe xong, Hoắc Trường Uyên bất mãn hừ một tiếng.

"Cười lên cái nào!" Lâm Uyển Bạch cố gắng dỗ dành anh.

"Hờ hờ..." Hoắc Trường Uyên cười hai tiếng không nóng không lạnh.

Lâm Uyển Bạch xoa xoa hai cánh tay, thà đừng cười còn hơn, lạnh quá đi mất...

Vào trong biệt thự, đèn trên gác bật sáng, họ thay giày rồi lần lượt đi lên tầng.

Lâm Uyển Bạch đi thẳng vào phòng con trai. Bánh bao nhỏ đang nằm nghiêng trên tấm thảm cạnh cửa sổ, vắt vẻo cái chân nhỏ xíu, đang dùng ngón tay móc móc ngón chân mình. Còn thím Lý thì ngồi ngay bên cạnh thằng bé, xếp chồng xung quanh mấy quyển truyện cổ tích, đọc đến khản cả giọng.

"Uyển Uyển~"

Bánh bao nhỏ nhìn thấy cô đầu tiên, cười toét miệng.

Lâm Uyển Bạch vội tiến tới, ôm bánh bao nhỏ đang chạy chân trần về phía mình, sợ nó bị lạnh.

Thím Lý cũng bỏ cuốn sách trên tay xuống, như tìm thấy cứu tinh vậy: "Cô Lâm, cuối cùng hai người cũng về rồi!"

"Nhìn xem!" Bánh bao nhỏ ôm chặt cổ cô, khuôn mặt nhỏ mềm mại áp lên, cười hì hì nói: "Bảo bảo đã nói mà, Uyên Uyên nhất định sẽ quay về!"

Lâm Uyên Bạch xoa đầu bánh bao nhỏ, nói với thím Lý: "Thím Lý, thím xuống nhà nghỉ trước đi ạ!"

"Được!" Thím Lý đánh mắt nhìn Hoắc Trường Uyên ở phía sau, gật đầu vội.

Từ lúc họ đi vào nhà, thím Lý đã phát hiện khuôn mặt đen sì ấy, cảm giác nhiệt độ cả căn nhà cũng giảm đi ít nhiều. Thím Lý rét run, nhanh chóng chuồn lẹ.

Bánh bao nhỏ nhanh chóng phát hiện ra điều bất thường, thì thào vào tai cô: "Papa sao thế ạ?"

"Không sao đâu..." Lâm Uyên Bạch ngắc ngứ trả lời.

Nghe xong, bánh bao nhỏ cũng gật gù như đã hiểu ra mọi chuyện.

Nhất định là papa lại giờ tính giờ nết ra rồi~

Thấy bánh bao nhỏ vẫn chưa thay đồ ngủ, có lẽ vì khăng khăng đợi cô. Cô bế nó vào trong phòng tắm: "Bảo bối, chúng ta đi tắm đã, sau đó ngủ được không?"

"Vâng ạ!" Bánh bao nhỏ gật đầu.

Lâm Uyên Bạch đặt bánh bao nhỏ vào trong bồn tắm, sau đó quay người đi ra ngoài.

Thấy Hoắc Trường Uyên vẫn còn đút hai tay vào túi quần đứng đó như đang trầm tư suy nghĩ chuyện gì lại như đang làm mặt lạnh không muốn nói chuyện cùng ai.

"Này, Hoắc Trường Uyên, anh về phòng trước đi, muộn chút em qua tìm anh..." Cô đi qua, hạ thấp giọng nói với anh.

Đến tận khi cô lấy bộ đồ ngủ từ trong tủ ra vẫn thấy anh chưa đi đâu hết mà cởi bỏ áo khoác sai bước tiến về phía trước, cầm lấy bộ đồ ngủ trong tay cô, rướn môi: "Em đi trải ga đi, anh vào tắm cho Đậu Đậu."

Thấy mặt anh sa sầm, cô không buông tay ngay lập tức mà căng thẳng nói: "Hoắc Trường Uyên, Đậu Đậu vẫn còn là con nít, anh đừng có hù thẳng bé."

"Anh biết rồi." Hoắc Trường Uyên hờ hững đáp. Biết cô lo lắng chuyện gì, anh kiên nhẫn giải thích thêm: "Anh bảo đảm sẽ không hung dữ với nó, càng không đánh nó."

Thấy cô vẫn thấp thỏm bất an, khóe miệng anh khẽ giật giật: "Có cần anh thè thốt không?"

Nghe xong, Lâm Uyển Bạch lập tức buông tay.

Cô nhìn theo cái bóng cao lớn của anh đi vào trong phòng tắm, sau đó bên trong thi thoảng lại có tiếng nước chảy vọng ra ngoài.

Hơn mười phút sau, Hoắc Trường Uyên bế con trai bằng một tay đi ra khỏi phòng tắm. Áo sơ mi được anh xắn lên tận khuỷu, bên trên vẫn còn dính mấy giọt nước.

"Tắm xong rồi à?"

Lâm Uyên Bạch chạy tới đón.

"Ừm." Hoắc Trường Uyên giao lại con trai cho cô, sau đó quay người nói: "Anh đi lấy máy sấy."

Lâm Uyên Bạch quấn chặt bánh bao nhỏ vào trong khăn tắm rồi ẵm nó lên giường. Sau khi cô lau sạch người và mặc đồ ngủ vào cho thằng bé cũng đúng lúc Hoắc Trường Uyên quay về, cầm sạc, giúp cô sấy tóc cho nó.

Chẳng mấy chốc, cái đầu nấm của bánh bao nhỏ lại dựng lên.

Làm xong mọi công việc trước khi đi ngủ, Lâm Uyên Bạch nghiêng người nằm xuống bên cạnh, khẽ vỗ về bánh bao nhỏ rồi thủ thỉ: "Bảo bảo ngủ đi, có mẹ ở đây với con rồi!"

"Uyên Uyên, tối nay bảo bảo muốn tự ngủ ạ!" Bánh bao nhỏ bỗng nhiên cất tiếng.

"Tự ngủ ư?" Lâm Uyên Bạch ngẩn người.

"Vâng!" Bánh bao nhỏ gật đầu.

Lâm Uyên Bạch nhìn thằng bé vô cùng kinh ngạc, hỏi với vẻ không chắc chắn: "Nhưng con đợi mẹ về mãi, sao bỗng dưng lại muốn tự ngủ?"

"Bảo bảo bỗng nhiên muốn tự ngủ ạ~" Bánh bao nhỏ chớp chớp mắt.

Lâm Uyên Bạch nuốt nước bọt, vẫn xác nhận thêm lần nữa: "Bảo bói, con thật sự muốn ngủ một mình sao? Không cần mẹ ở cạnh con à?"

Bánh bao nhỏ vâng vâng hai tiếng chắc nịch.

"Uyên Uyên, ngủ ngon~"

Ngáp một cái thật to, bánh bao nhỏ nhấm chặt mắt vào.

Lâm Uyển Bạch ngo ngác bước xuống giường, do dự đáp lại: "Con ngủ ngon nhé..."

Tắt đèn đóng cửa, Hoắc Trường Uyên dặt tay cô trở về căn phòng ngủ ngay bên cạnh.

Lâm Uyển Bạch có ngốc cách mấy cũng hiểu ra có chuyện gì. Trước đó khi họ vừa về, bánh bao nhỏ vẫn còn mắt sáng rực đợi cô cùng mình đi ngủ. Kết quả Hoắc Trường Uyên vừa vào tắm cùng nó một lúc, khi ra nó đã chủ động muốn ngủ một mình.

Cô kéo tay anh: "Hoắc Trường Uyên, anh đã dùng cách gì vậy?"

"Gì cơ?" Hoắc Trường Uyên giả vờ không hiểu gì.

"Đậu Đậu đó!" Lâm Uyển Bạch sốt ruột, cực kỳ tò mò muốn biết: "Nhất định là anh rồi, nếu không sao Đậu Đậu tự dung lại đòi ngủ một mình chứ! Anh rốt cuộc đã dùng cách gì?"

"Người khôn ắt có diệu kế!" Hoắc Trường Uyên nhướn cao mày, cực kỳ đắc ý.

Lâm Uyển Bạch lại càng thêm hiếu kỳ, nhưng anh nhất quyết không nói cho cô biết.

Về sau cô vẫn tiếp tục gạn hỏi, Hoắc Trường Uyên thẳng thừng vác cô lên vai, đi thẳng về phía giường lớn.

Anh ném cô xuống, bắt đầu cởi quần áo của cô như hồ đỏi.

"... Còn chưa tắm mà!"

Lâm Uyên Bạch chống tay lên ngực anh, run rẩy nhắc nhở.

Nói ra xong, cô lập tức hối hận. Quả nhiên, một giây sau Hoắc Trường Uyên đã lại vác cô lên, đi thẳng vào trong phòng tắm, đến cửa còn không buồn đóng. Tiếng nước chảy và tiếng ngâm nga của cô đồng thời vang lên...

~Hết chương 272~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 273

Khi Lâm Uyên Bạch mở mắt ra, nắng mai bên ngoài đã trải khắp gian phòng ngủ.

Tối qua họ đi thẳng vào phòng tắm, chẳng buồn kéo rèm, lúc này ánh sáng rất đầy đủ. Cô phải giơ tay lên che mắt một lúc mới dần thích ứng, mơ hồ hỏi: "Mấy giờ rồi?"

"Sắp tám giờ rồi."

Một giọng nói trầm vang lên bên cạnh.

Lâm Uyên Bạch nghe xong, lập tức ngồi bật dậy: "Sao không gọi em dậy!"

Nhưng cũng may tối qua bánh bao nhỏ đòi ngủ một mình, thế nên cô không cần lén la lén lút bò trở lại phòng như mọi ngày.

"Thấy em ngủ say quá." Hoắc Trường Uyên cũng ngồi dậy theo, cố tình nói.

Lớp chăn tơ tằm đắp lên người bị trượt xuống tận hông, để lộ vòm ngực trần như nhộng, mỗi múi cơ bắp đều rắn chắc, dưới cằm anh đã có vài sợi râu mới mọc ra, tạo cảm giác đầy nam tính.

Lâm Uyên Bạch khẽ trách móc: "Còn không phải tại anh..."

"Tại anh?" Hoắc Trường Uyên nhướn mày, một cánh tay vất lên đầu giường, uể oải mỉm cười: "Là ai tối qua bám riết lấy anh như yêu tinh vậy hả? Chốc thì nhanh chút, chốc lại mạnh chút..."

"Anh đừng có nói nữa!"

Lâm Uyển Bạch nhào tới, đỏ bừng mặt bịt chặt miệng anh lại.

Lòng bàn tay cô bị anh liếm một cái, cô hoảng loạn rút về, tức tốc bò xuống giường: "Em đi đánh răng rửa mặt đây!"

Cánh cửa phòng con trai bên cạnh đã hé mở. Khi họ thay quần áo xong đi xuống, bánh bao nhỏ đã ngồi trên ghế ăn, đang cầm cây đĩa chọc vào quả trứng lòng đào trong đĩa.

Nghe được tiếng bước chân, thằng bé bèn ngẩng đầu lên nhìn về phía họ.

Đôi mắt to tròn sáng rực lên. Nó vượt qua họ nhìn trái ngó phải, sau đó thẳng thừng nhảy vội xuống ghế, xoay tròn quanh họ mấy vòng như một con cún con.

Thấy vậy, Lâm Uyển Bạch phì cười hỏi: "Đậu Đậu, con đang tìm gì vậy?"

"Bảo bảo đang tìm em gái ạ!"

Bánh bao nhỏ lại xoay thêm vòng nữa, trả lời dứt khoát.

"... Em gái?" Lâm Uyển Bạch nghi hoặc.

Căn nhà này ngoài ba người họ ra thì chỉ còn chú thím Lý, lấy đâu ra một cô bé nữa vậy...

"Vâng!" Bánh bao nhỏ gạt đầu. Sau khi xoay xong đến vòng thứ ba, tìm khắp lượt vẫn không thấy gì, nó xị mặt xuống, giọng thất vọng vô cùng: "Sao lại không có ạ!"

"..." Lâm Uyển Bạch vẫn chưa hiểu chuyện gì.

Cô đang định hỏi cho rõ ràng thì bánh bao nhỏ bèn phồng má nhìn về phía papa, thở phì phò như tổ cáo: "Papa gạt con, rõ ràng bố nói để bố và Uyển Uyển ngủ với nhau rồi, bảo bảo sẽ có em gái mà!"

"..." Lâm Uyển Bạch suýt nữa sặc nước bọt.

Cô tròn tròn mắt nhìn về phía Hoắc Trường Uyên. Người kia vẫn uể oải dựa vào lưng ghế, đang bê cốc sữa bò lên uống.

Chẳng trách tối qua bánh bao nhỏ lại chủ động xin ngủ một mình...

Anh nói "người khôn ắt có diệu kế" hóa ra là vậy!

Nhìn ánh mắt vừa hệt hững vừa âm ức của con rồi lại nhìn sang Hoắc Trường Uyên thản nhiên như không, Lâm Uyển Bạch day day trán.

Cô có thể lên gác đi ngủ tiếp không nhỉ...

Sau khi xuống xong hộp sữa, Hoắc Trường Uyên mới từ tốn trả lời: "Bố đã bao giờ lừa con chưa?"

"Thế em gái đâu ạ!" Bánh bao nhỏ ngược khuôn mặt lên.

"Ngủ một lần không đủ, phải ngủ rất nhiều lần mới được." Hoắc Trường Uyên cầm dao phết bơ lên miếng bánh mỳ, rồi nói tiếp: "Đậu Đậu, nếu con muốn có em gái, vậy thì sau này phải thường xuyên ngủ một mình, như vậy mới có em gái được!"

"Thật không ạ?" Đậu Đậu bán tín bán nghi.

Mặt Lâm Uyển Bạch đỏ tới mức như có thể chảy máu. Hai bố con nhà này đứng ngay trước mặt cô bàn chuyện sinh con không chút kiêng dè. Làm ơn đi, có thể quan tâm tới cảm nhận của người trong cuộc một chút không...

"Không tin con hỏi Uyển Uyển đi." Hoắc Trường Uyên ném thẳng quả bóng cho cô.

Bánh bao nhỏ lập tức quay đầu nằm bò lên đầu gối cô, hỏi với giọng vô cùng hiếu kỳ: "Uyển Uyển?"

"..." Lâm Uyển Bạch nhắm mắt giả chết.

Cô nằm thẳng ra đây ngủ luôn cho rồi...

Sau khi Hoắc Trường Uyên đi làm, Lâm Uyển Bạch cũng không ở nhà. Gần đây cô lên mạng báo danh một lớp Taekwondo, lớp học dành cho mẹ và con, vừa hay có thể dẫn bánh bao nhỏ theo.

Cô không định dạy con theo một cách thức quá quy chuẩn, chỉ mong sao có thể đáp ứng sở thích của nó. Taekwondo cũng là một môn học giúp nó rèn luyện thân thể, đồng thời tiếp xúc thêm với nhiều người bạn mới.

Sau khi hai mẹ con học xong trở về cũng đã là chập tối.

Cô chú ý thấy chiếc Land Rover trắng đỗ trong sân. Lâm Uyển Bạch dắt bánh bao nhỏ đi vào cửa, sau khi thay giày xong thì quét mắt nhìn một lượt nhưng không thấy bóng dáng cao lớn đó đâu. Có điều lại thấy chiếc áo vest vắt trên tay vịn sofa.

"Thím Lý, Hoắc Trường Uyên về rồi ạ?" Lâm Uyển Bạch quay đầu hỏi.

"Đúng vậy!" Thím Lý từ trong bếp đi ra gật đầu, chỉ lên gác và nói: "Cậu cũng chỉ vừa về tới trước hai người một lúc. Cậu vừa vào nhà không lâu, hình như có mấy email gấp cần trả lời nên đã lên thẳng phòng làm việc rồi!"

"Tôi biết rồi." Lâm Uyên Bạch gật đầu.

"Cô Lâm, cô vừa về cũng mệt, uống cốc nước nghỉ ngơi một lát đi! Thức ăn còn hai món chưa chuẩn bị, làm xong tôi gọi cô, cô qua nấu!" Thím Lý vừa rót nước cho họ vừa nói.

Lâm Uyên Bạch mỉm cười: "Vâng, vất vả cho thím quá!"

Thím Lý cười ha ha xua tay phủ nhận rồi ngâm nga đi vào trong bếp.

Bánh bao nhỏ tập võ cả chiều rất mệt, được huấn luyện viên khen ngợi mấy lần. Bây giờ về tới nhà nó nằm nhoài ra ghế thờ hồng hộc, vắt cả tay và chân lên ghế, không nhúc nhích nữa.

Lâm Uyên Bạch tươi cười đưa cốc nước qua, đỡ đầu thằng bé lên cho nó uống.

Khi cô đang chuẩn bị đứng lên đi xuống bếp thì có tiếng di động rung, nhưng không phải trong túi của mình.

"Là của papa!" Bánh bao nhỏ chỉ tay.

Lâm Uyên Bạch nhìn theo tiếng thằng bé, quả thực là âm thanh từ trong túi áo vest của Hoắc Trường Uyên. Cô nhìn lên gác, dĩ nhiên anh sẽ không nghe thấy gì cả, cô rút máy ra định mang lên phòng cho anh.

Có điều sau khi nhìn lên màn hình, cô chợt mím môi.

Sunny...

Có vẻ rất kiên trì, không ai nghe máy lại tiếp tục gọi thêm.

Lâm Uyển Bạch chần chừ giây lát, tuy rằng cô rất muốn ấn tắt rồi xóa cả nhật ký cuộc gọi đi nhưng cuối cùng vẫn không làm thế.

Đi được nửa đường, đúng lúc Hoắc Trường Uyên đi xuống.

Anh nhìn thấy cô, mỉm cười hỏi: "Về rồi à?"

"Ừm." Lâm Uyển Bạch gật đầu, đưa chiếc di động đã đen màn hình qua: "Ban nãy anh có điện thoại."

"Thế à." Hoắc Trường Uyên băng quơ đón lấy.

Khi Lâm Uyển Bạch rút tay về, lại nói thêm một câu như không nhận được: "Hình như là vợ chưa cưới của anh gọi đây."

Nghe xong, ngón tay đang trượt lên màn hình của Hoắc Trường Uyên chợt khựng lại. Anh vươn cánh tay ôm cô vào lòng một cách vô cớ. Đôi mắt đen cúi xuống nheo lại, ý cảnh cáo rõ ràng: "Ai gọi cơ?"

"Vợ chưa cưới của anh..." Lâm Uyển Bạch ấp úng quay mặt đi.

Hoắc Trường Uyên càng thu chặt cánh tay hơn, phả hơi vào tai cô: "Vợ chưa cưới của anh là ai em không biết à?"

Hình như ở trong phòng làm việc anh đã hút thuốc, giờ người vẫn còn mùi thuốc lá, như hớp hồn người ta.

Trái tim Lâm Uyển Bạch nghẹn lại. Cô hiểu rõ ý anh, liếc nhìn xuống chiếc nhẫn trên ngón áp út, lòng cũng ngọt ngào. Cô làm nũng gật đầu: "...Biết rồi!"

Bấy giờ Hoắc Trường Uyên mới miễn nguyện buông cô ra, chọc chọc ngón tay lên trán cô, có ý uy hiếp.

Tự biết mình đuối lý, Lâm Uyên Bạch đỏ mặt cọ cọ má lên ngực anh.

Thấy anh nhíu mày xem lại nhật ký cuộc gọi, cô cũng ngẩng đầu lên nói: "Nhưng mà em thấy hình như gọi mấy cuộc, anh có cần gọi lại không?"

~Hết chương 273~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 274

Nghe xong, Hoắc Trường Uyên chau mày nhìn xuống di động.

Trên gương mặt anh không có quá nhiều cảm xúc, thậm chí chỉ có đôi chút phản cảm, anh cũng không có ý gọi lại.

Có điều, anh còn chưa bỏ lại nó vào túi quần, tiếng rung lại một lần nữa vang lên. Màn hình vẫn hiện chữ "Sunny" như mấy cuộc gọi trước, kiên trì tới mức anh chưa nghe máy chưa chịu thôi.

Sợ anh khó xử, Lâm Uyển Bạch thoát ra khỏi vòng tay anh: "Anh nghe đi, em xuống bếp nấu cơm!"

Nhân lúc anh còn chưa kịp phản ứng lại, cô đã quay người, rào nhanh bước chân đi xuống nhà.

Trong bếp, thím Lý đã chuẩn bị xong các nguyên liệu, đang gọi cô qua "đạo diễn".

Lâm Uyển Bạch đón lấy tạp dề quần lên người, đảm nhiệm nốt công việc của thím Lý, bắt đầu đứng bên cạnh bếp bận rộn, máy hút mùi kêu từng tiếng ro ro.

Bữa tối phong phú với bốn món mặn một món canh, có cả chay lẫn thịt, dinh dưỡng cân bằng. Khi cô bung bát canh cuối cùng ra, bánh bao nhỏ đã rửa tay sạch sẽ ngồi vào bàn chờ đợi. Cái miệng nhỏ của thằng bé liên tục nuốt nước miếng, trông cực kỳ dễ thương.

Lâm Uyên Bạch yêu thương vuốt má thằng bé: "Bảo bối đói lắm rồi phải không, bây giờ có thể ăn rồi!"

"Uyên Uyên vất vả rồi ạ~"

Nói xong, bánh bao nhỏ bắt đầu vục mặt ăn ngấu nghiến.

Lâm Uyên Bạch không ngồi xuống ăn ngay mà đi ra khỏi phòng ăn, nhìn quanh một lượt nhưng không thấy bóng dáng cao lớn kia đâu. Hơn nữa hình như chiếc áo vest ban nãy vắt trên tay vịn sofa cũng không thấy nữa.

Cô chau mày hỏi thím Lý cũng vừa ra ngoài phòng khách: "Thím Lý, Hoắc Trường Uyên lại về phòng làm việc rồi ạ?"

"Cậu chủ ra ngoài rồi!" Thím Lý trả lời cô.

"Ra ngoài ạ?" Lâm Uyên Bạch ngạc nhiên.

"Đúng vậy, lúc cô vào nấu cơm, cậu ấy cầm di động đi mất rồi!" Thím Lý gật đầu, tiếp tục nói: "Cậu chủ bảo tôi nói với cô một tiếng, cô với tiểu thiếu gia cứ ăn trước, không cần đợi cậu ấy! Cậu ấy ra ngoài gặp một người, có chút việc cần giải quyết, phần cơm cho cậu ấy là được rồi!"

Không cần hỏi thêm nữa, Lâm Uyên Bạch đã lờ mờ đoán ra rồi.

Lục Tịnh Tuyết gọi điện thoại cho anh, giờ này anh còn ra ngoài, có lẽ là đi gặp cô ta...

"Vâng." Cô mím môi khẽ đáp.

Bên ngoài cửa sổ sát đất, trời tối dần. Một vầng trăng sáng rực lên giữa không gian tăm tối, xung quanh có mấy ngôi sao đang dè dặt lấp lánh.

Cả căn biệt thự rõ ràng rất yên ắng, trên gác im phăng phắc, chỉ có dưới nhà còn vang tiếng tivi.

Trong phòng khách chỉ còn để lại một ngọn đèn sàn, Lâm Uyên Bạch cầm điều khiển ngồi trên sofa, bao tâm tư chẳng đặt vào bộ phim truyền hình, mắt chỉ mãi nhìn về phía cửa ra vào. Mỗi giây mỗi phút trôi qua, môi cô lại mím chặt hơn chút nữa.

Lâm Uyên Bạch cúi đầu nhìn đồng hồ.

Từ lúc chập tối anh đi ra ngoài tới giờ đã hơn bốn tiếng rồi...

Khác với cảm giác chờ đợi lần anh và Yến Phong đi uống rượu ở New York, hôm nay như có một bàn chân mèo cào không ngừng vào tim gan cô.

Chẳng biết đã qua bao lâu, có tiếng động cơ từ ngoài vườn loáng thoáng vọng vào, Lâm Uyên Bạch nín thở, động tai lắng nghe. Khi thực sự nghe được tiếng mở mật mã của cửa ra vào, cô lập tức quay vào trong.

Cô dựa vào ghế, vờ nhìn chăm chăm lên màn hình tivi.

Cho dù lúc này đã hết phim chuyển sang quảng cáo, cô vẫn nhìn không chớp mắt, có vẻ như cực kỳ nhập tâm.

Chẳng biết đã qua bao lâu, có tiếng bước chân vững vàng bước từ xa tới gần.

Hoắc Trường Uyên cởi áo vest ra, vừa cởi cúc cổ tay áo hai bên vừa hỏi cô: "Đậu Đậu ngủ rồi à?"

"Ừm." Lâm Uyên Bạch đáp lại một tiếng.

"Em vẫn đợi anh à?" Hoắc Trường Uyên lại hỏi.

"Đâu có." Lâm Uyển Bạch vẫn chỉ mãi miết nhìn tivi.

Thấy vậy, Hoắc Trường Uyên đánh mắt nhìn vào trong bếp: "Có phần cơm anh không?"

"Có." Lâm Uyển Bạch khẽ đáp.

Cô làm như cố tình, từ đầu tới cuối chỉ bật ra một âm tiết, không nói thêm chữ nào dư thừa.

"Uyển Uyển, anh đói quá, dạ dày hình như còn hơi đau nữa."

Lâm Uyển Bạch tay vẫn cầm điều khiển, tinh tâm như đang ngồi thiền, muốn bảo anh xuống bếp lấy, chợt liếc thấy anh đặt tay lên dạ dày, chưa đầy hai giây sau, cô đã đứng lên.

Cô tự mắng mình một tiếng "Vô dụng" trong lòng nhưng vẫn cầm đầu đi về phía bếp.

Cô không đặc biệt phần cơm cho anh, có điều sau khi hai mẹ con ăn xong, cô nấu riêng cho anh một đĩa thịt bò và rau xanh. Còn canh vẫn để nguyên trong nồi cho nóng. Giờ cô bật bếp hâm lại canh, chưa đầy hai phút đã có cho anh một bữa cơm nhỏ.

Lâm Uyển Bạch bê ra ngoài, Hoắc Trường Uyên cũng kéo chiếc ghế ở đối diện ra.

Cô chỉ đưa đĩa cho anh, không ngồi xuống cùng, mà khẽ nói một câu: "Anh cứ ăn từ từ, em lên gác trước."

Nói xong, cô còn cố tình vòng qua bàn bên cạnh đi ra khỏi nhà ăn.

Ăn xong, Hoắc Trường Uyên đi lên gác. Lâm Uyển Bạch có vẻ như đã tắm rửa xong nằm lên giường. Anh liếc nhìn, không nói gì, chỉ lẳng lặng đi

vào phòng tắm.

Lúc anh tắm rửa xong đi ra ngoài, Lâm Uyên Bạch đang nằm nghiêng ngẩn người nhìn đèn ngủ nghe thấy tiếng bước chân lập tức nhắm chặt mắt lại.

Thấy vậy, anh cũng không vạch trần, chỉ nhướn mày như cười, lại như không cười.

Ném đại chiếc khăn tắm lên tủ đầu giường, Hoắc Trường Uyên vén chăn ra nằm vào trong, giữ chặt lấy bả vai cô.

"Đừng chạm vào, em ngủ rồi..."

Lâm Uyên Bạch huých nhẹ về phía sau, lẩm bẩm.

Hoắc Trường Uyên không nhịn được, chột rướn môi cười, giả vờ kinh ngạc: "Ngủ mà vẫn còn nói chuyện được à?"

Lâm Uyên Bạch cắn môi, đành mở mắt ra, nhìn gương mặt gần trong gang tấc rồi lại quay mặt đi.

"Chập tối anh ra ngoài là để gặp Sunny." Hoắc Trường Uyên ngoắc một lọn tóc của cô.

"Em biết rồi!" Lâm Uyên Bạch bặm môi.

Cuối cùng Hoắc Trường Uyên cũng không nhịn được, bật cười thành tiếng: "Không muốn biết anh gặp cô ta làm gì à?"

"Không muốn..." Cô cụp mắt xuống.

Có điều câu trả lời này rõ ràng là dối lòng.

Ngước mắt lên thấy anh khịt mũi hít hà như đang ngửi cái gì đó, cô chột nhứ mày: "Hoắc Trường Uyên, anh ngửi gì vậy?"

"Phòng có mùi lạ." Hoắc Trường Uyên nói cứ như thật.

"Lạ chỗ nào..." Lâm Uyển Bạch cũng hít ngửi thử.

Ánh mắt Hoắc Trường Uyên trêu chọc: "Toàn là mùi chua!"

"..." Lâm Uyển Bạch xấu hổ trừng mắt nhìn anh, lật người lại quay gáy về phía anh: "Em buồn ngủ thật rồi, em muốn ngủ!"

Có điều vừa nhắm mắt lại không bao lâu, cô lại bị anh bịt chặt mũi lại.

Lâm Uyển Bạch gắng chịu mấy giây cuối cùng không thở được nữa.

"... Này!"

Lần này cô giật thật.

Lòng ngực Hoắc Trường Uyên phập phồng, tiếng cười khẽ một lần nữa vang vọng.

Thật hiếm khi được nhìn thấy mặt này của cô, giống hệt một con mèo bị chọc giận, xù lông khắp người.

Mặc kệ cô giãy giụa, Hoắc Trường Uyên vẫn ôm chặt cô vào lòng, tựa cằm lên đỉnh đầu cô, sau đó lên tiếng giải thích: "Anh ra ngoài gặp Sunny là bởi trong điện thoại cô ta nói với anh cô ta có manh mối về người gây tai nạn khiến Đậu Đậu bị thương."

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 275

Nghe xong, Lâm Uyển Bạch chợt nhú mày vì Lục Tĩnh Tuyết lại biết rõ chuyện bánh bao nhỏ gặp tai nạn.

Bởi vì khi đó nguồn thông tin gần như bị phong tỏa, rất ít người biết. Nhưng sau đó cô lại nhanh chóng nhớ ra về sau Hoắc Dung từng đưa bánh bao nhỏ tới biệt thự nhà họ Hoắc, lúc đó thằng bé đã ra viện một thời gian rồi, nên bà cũng đã nói cho Hoắc Chấn biết việc này. Với mức độ hài lòng của Hoắc Chấn dành cho cô con dâu tương lai, dĩ nhiên cũng sẽ nói cho cô ta biết.

"Có manh mối sao?" Cô vội hỏi.

"Phải." Hoắc Trường Uyên gật đầu, rồi nhú mày nói tiếp: "Sunny cung cấp cho anh một bức ảnh, là vị trí giấu giếm của chiếc xe gây tai nạn. Trong một xưởng sửa chữa lắp ráp ô tô bị bỏ hoang ở ngoại ô, bên trên vẫn còn những dấu máu khô, rõ ràng là cố tình bỏ lại sau khi vụ việc xảy ra!"

Lâm Uyển Bạch vừa nghiêm túc lắng nghe vừa gật đầu phụ họa theo.

Hoắc Trường Uyên giữ chắc vai cô, lúc này anh cúi xuống nhìn cô: "Anh và cô ta chỉ ngồi trong quán café trước sau chưa đầy mười phút, sau đó đi tìm người điều tra chuyện này, thế nên mới về muộn như vậy."

Rõ ràng anh đang giải thích cho nguyên nhân mất một thời gian dài mình mới về đến nhà.

Lâm Uyên Bạch cup mắt xuống, không dám ngẩng đầu nhìn anh. Ngay từ lúc anh nói vì sao lại ra ngoài gặp mặt Lục Tịnh Tuyết, chút khó chịu trong lòng cô đã sớm tan thành mây khói.

"Ồ..." Cô đáp ứng đáp một tiếng.

"Hình như mùi chua vẫn chưa tan hết!" Hoắc Trường Uyên cười nửa đùa nửa thật.

Lâm Uyên Bạch biết anh đang cố tình chọc ghẹo mình. Cô ngẩng đầu hờn dỗi liếc anh, sau đó ngồi dậy khỏi lòng anh, kết thúc chủ đề "mùi vị này": "Vậy người gây tai nạn thì sao, có tìm ra không?"

"Trước mắt vẫn chưa tìm ra." Hoắc Trường Uyên nghiêm mặt lại.

"Công xưởng sửa chữa đó đã bỏ hoang quá lâu rồi, camera đều đã hỏng, hơn nữa, theo ông cụ điểm canh ở đó nhớ lại, kẻ kia lựa chọn bỏ xe vào lúc đêm tối, mũ bảo hiểm còn che kín mặt!"

"Vậy phải làm sao?" Sắc mặt Lâm Uyên Bạch cũng nặng nề theo.

"Không cần lo lắng, chạy được Hòa thượng không thoát nổi miếu." Hoắc Trường Uyên cười khẩy, đôi mắt lạnh hơi nheo lại, bên trong ánh lên những tia sáng sắc bén: "Nếu bây giờ đã tìm ra chiếc xe gây tai nạn thì cũng sẽ sớm tìm ra người gây tai nạn thôi! Tuy rằng trong công xưởng không có camera nhưng những con đường quanh phụ vực đó đều có. Người qua lại không nhiều, hơn nữa trên xe mô tô còn lưu dấu vết. Chỉ cần cảnh sát lần tìm theo những manh mối này, chọn lọc và so sánh những đối tượng đáng ngờ mấy ngày hôm đó là được!"

"Anh đã có lời với bạn thân rồi, muộn nhất là tối mai sẽ có tin tức!"

"Ừm." Lâm Uyên Bạch yên tâm gật đầu.

Nhớ tới cảnh bánh bao nhỏ nằm giữa vũng máu, đến bây giờ cô vẫn còn hốt hoảng.

Sau đó thằng bé còn phải điều trị trong bệnh viện một thời gian dài, mới bé tí đã phải đau đớn như vậy, cô nắm chặt hai tay lại phẫn nộ: "Hành vi của kẻ gây tai nạn đó quá đáng giận, nhất là lại còn đâm phải trẻ em. Nếu bắt được, nhất định phải nghiêm trị!"

Hoắc Trường Uyên dĩ nhiên cũng sẽ không định bỏ qua.

Liếc ra ngoài cửa sổ, anh bỗng nhiên hỏi: "Mấy giờ rồi?"

"Sắp mười một giờ rồi." Lâm Uyên Bạch lần sờ tìm di động và đáp.

"Ừm." Hoắc Trường Uyên gật đầu, sau đó nói ngay một câu: "Cũng nên tiến hành chút chuyện chính thôi!"

Lâm Uyên Bạch đang định hỏi anh là chuyện chính gì thì bị anh lật người đè xuống gối.

Hoắc Trường Uyên ban nãy nói trong phòng đầy mùi chua, nhưng cô hít hà mãi vẫn không ngửi thấy gì, ngược lại ngửi thấy mùi sữa tắm cùng loại trên người họ, nhất là từ người anh, lại có thêm chút hormone nam tính.

Bên tai vang lên chất giọng trầm của anh: "Tiểu yêu tinh này!"

Ngoài cửa sổ, đêm vẫn còn rất dài.

Sáng hôm sau, Lâm Uyên Bạch vẫn đang nằm ngủ thì đã bị đánh thức.

Cô mơ mơ màng màng mở mắt ra, ngoài những tia nắng mai chen chúc rọi vào thì còn có một lòng bàn tay dày dạn.

Sau khi thấy cô tỉnh dậy, Hoắc Trường Uyên càng được thể, không coi ai ra gì, muốn làm một màn "thể dục buổi sáng".

Đang chuẩn bị bị hành hình thì cô bỗng hét lên như gặp được cứu tinh: "Di động... Di động kêu kia!"

Trên chiếc tủ đầu giường bên cạnh vọng tới một loạt những tiếng rung.

Hoắc Trường Uyên ngẩng đầu lên khỏi chăn, liếc mắt, hừ một tiếng: "Tạm thời bỏ qua cho em!"

Vừa dứt lời anh liền nhìn cô nực cười, cô đang bọc mình lại như một con sâu, lăn tít sang phía bên kia giường.

Chỉ có đúng cái đầu hở ra ngoài, cô chớp chớp đôi mắt, chỉ sợ anh lại nhào tới. Đến khi nhìn thấy anh đứng dậy, bước xuống giường, Lâm Uyển Bạch mới thở phào nhẹ nhõm.

Trong tầm mắt, chiếc quần bốn góc lúc nãy đã bị anh cởi xuống, lúc này anh cứ thế đứng trần như nhộng giữa ánh nắng, từng múi cơ bắp rắn chắc. Anh cúi xuống cầm điện thoại lên.

Khung cảnh này thật là...

Quá khiến máu huyết phun trào.

Lâm Uyển Bạch nuốt nước bọt, mặt càng có dấu hiệu sắp nóng bừng.

"Tìm được người rồi sao?"

Hoắc Trường Uyên nghe máy, hỏi một câu ngờ vực.

Lâm Uyển Bạch nhớ tới chuyện họ nói trước khi đi ngủ, vội vàng vén chăn ngồi dậy. Cô thấy anh nhú mày, nắm chặt di động. Khoảng hai phút

sau, anh rướn môi, ánh mắt sắc lẹm: "Tôi biết rồi."

Ngắt máy, Hoắc Trường Uyên không chọc cô nữa mà nhặt quần lên mặc vào tử tế.

Lâm Uyên Bạch cũng xuống giường, vòng qua cuối giường: "Hoắc Trường Uyên, có phải đã tìm ra kẻ đó không?"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên gật đầu, nhìn cô và nói: "Không phải là nhân viên giao hàng hay giao đồ ăn như chúng ta nghĩ ban đầu, mà là một người chúng ta quen."

Họ đều quen?

Lâm Uyên Bạch đang còn sững sờ, sau đó là một sự nghi hoặc sâu đậm.

"... Là ai chứ?" Cô nín thở hỏi.

Hoắc Trường Uyên cất giọng lạnh lẽo, bật ra ba chữ: "Lâm Dao Dao."

~Hết chương 275~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 276

"Lâm Dao Dao?" Lâm Uyển Bạch sững sốt.

Người này, đích thực là người họ quen biết...

Lâm Uyển Bạch nuốt nước bọt, vẫn còn cảm thấy sững sốt vô cùng. Cô quả thực chưa thể lập tức gắn kết kẻ gây tai nạn giao thông với Lâm Dao Dao làm một!

Cô không nhận được, buột miệng lẩm bầm: "Sao có thể là cô ta!"

Khóe môi Hoắc Trường Uyên xuất hiện một nụ cười lạnh lão. Có vẻ như trước khi nghe cuộc gọi đó, suy nghĩ của anh cũng giống như cô, không hề ngờ tới.

"Phía cảnh sát đã hành động rồi, lúc này có lẽ đã tiến hành bắt giữ Lâm Dao Dao!" Anh liếc nhìn chiếc di động vừa bỏ xuống, tiếp tục nói: "Lát nữa ăn cơm xong, anh tới Cục cảnh sát một chuyến."

Lâm Uyển Bạch nghe thấy vậy, nhú mày nói: "Em đi cùng anh!"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên gật đầu.

Ăn sáng xong, thám Lý đeo tạp dề tiến lên, dọn dẹp bát đĩa trên bàn.

Đứng lên khỏi ghế, Lâm Uyển Bạch và Hoắc Trường Uyên đưa mắt nhìn nhau, sau đó anh thì lên gác thay quần áo, còn cô thì cúi xuống ngồi

trước mặt bánh bao nhỏ: "Bảo bối, sáng hôm nay con tự ở nhà chơi, được không? Mẹ có việc phải đi ra ngoài!"

"Vói papa ạ?" Bánh bao nhỏ chớp chớp mắt hỏi.

Ban nãy ngồi ăn, thằng bé đã nhìn thấy cô và papa mắt đưa mày liếc!

"Ừm." Lâm Uyên Bạch gật đầu, véo mũi thằng bé: "Ở nhà ngoan ngoãn, trưa về mẹ sẽ mua cho con cây kem McFlurry mà hôm trước con nói ngon ấy!"

Bánh bao nhỏ không quá hứng thú với lời hứa hẹn của cô. Thằng bé bỗng nghiêng đầu, cất giọng mềm nhũn: "Uyển Uyển, bố và cô lại ra ngoài hẹn hò ạ?"

"À..." Lâm Uyên Bạch ngượng ngập.

Không thể giải thích với bánh bao nhỏ họ sẽ đi đâu, cô nhất thời đứng đó ấp úng.

Nhưng bánh bao nhỏ không đợi câu trả lời của cô, nó bậm môi bày ra điệu bộ ngây thơ lại nghiêm túc: "Có phải cũng giống như đi ngủ, phải để cô và bố hẹn hò, như vậy em gái mới nhanh đến?"

"... Khụ khụ..." Lâm Uyên Bạch bị sặc.

Đôi mắt với đôi mắt trong veo của thằng bé, cô quả thực không chống đỡ nổi.

Suy cho cùng, cũng tại kế hoạch vi diệu của cao nhân nào đó...

Đang mải nghĩ, "cao nhân" cũng vừa hay từ trên gác bước xuống, đã ăn vận chỉnh tề, đeo cà vạt không chút xộc xệch, đi ra cửa phòng ăn, liếc qua: "Đi thôi."

"Ừm..." Lâm Uyển Bạch gật đầu như được giải cứu.

Hai người họ đi ra cửa thay giày, Hoắc Trường Uyên cầm chiếc chìa khóa xe trong giỏ lên, đẩy cửa ra, bấm một cái, hai ngọn đèn đuôi xe nhấp nháy.

Lâm Uyển Bạch đi theo phía sau, cửa ghế lái phụ được kéo ra.

Cô đang chuẩn bị cúi người ngồi vào trong thì bánh bao nhỏ bất ngờ chạy vọt ra ngoài. Cô dừng ngay lại, cúi người đỡ vững lấy bóng dáng bé nhỏ lao về phía mình.

"Uyển Uyển, vẫn chưa goodbyekiss~"

Bánh bao nhỏ ngược mặt lên đòi hỏi.

Thấy vậy, Lâm Uyển Bạch mỉm cười, tuy gần như ngày nào cô cũng ở suốt bên cạnh nó, nhưng cũng có rất nhiều lúc hoạt động riêng. Thường vào những lúc tạm biệt, hai mẹ con đều thơm nhau như vậy.

Cô cúi đầu thơm chụt một cái rất vang, bánh bao nhỏ lập tức quay má kia sang, ý nói phải đều hai bên. Cô lại hôn chụt chụt như pháo nổ, nhìn thấy nó mãn nguyện mím môi cười trộm.

Sau khi được hôn tạm biệt, bánh bao nhỏ mới cười hì hì, chạy vào nhà.

Thắt dây an toàn xong, chiếc xe cũng nổ máy, lái ra khỏi sân.

Trong gương chiếu hậu, căn biệt thự từ từ xa khuất. Lâm Uyển Bạch quay lại, phát hiện Hoắc Trường Uyên đang liếc mình.

"Hả, sao vậy?" Cô khó hiểu.

Trước khi ra khỏi cửa vẫn còn yên lành, sao giờ lại có vẻ trở mặt vậy.

Sắc mặt Hoắc Trường Uyên có vẻ u ám: "Nó đã bốn tuổi rồi, không cần hơi một tý là thơm nó!"

"..." Lâm Uyên Bạch câm nín.

Tranh giành với con trai của mình, hình như anh là người đầu tiên đẩy...

Buổi sáng đường hơi tắc, mất một ít thời gian. Hơn bốn mươi phút sau, cuối cùng ô tô mới dừng lại trước cổng Cục cảnh sát.

Sau khi Hoắc Trường Uyên đóng cửa lại, anh đi qua nắm lấy tay cô.

Nhìn vào trong Cục cảnh sát, sắc mặt cô không khỏi khựng lại đôi chút.

Sau khi bước vào, có cảnh sát mặc thường phục đi tới, có vẻ như đã có lời từ trước, người đó dẫn thẳng họ tới một gian phòng thẩm vấn. Qua lớp kính bên trên, có thể nhìn thấy Lâm Dao Dao đeo còng ngồi bên trong.

Đầu tóc rũ rượi, hoàn toàn không còn chút hình tượng nào.

Trên người vẫn còn mặc đồ ngủ, có lẽ đã bị bắt thẳng từ nhà tới đây, dường như đến bây giờ vẫn chưa hiểu mọi chuyện ra sao, ánh mắt cô ta vừa thẳng thốt vừa sợ hãi.

Cảnh sát từ từ nói với họ: "Theo quá trình thẩm vấn, cô ta rõ ràng không nhận mình đâm vào người ta rồi bỏ trốn. Nhưng có chứng cứ xác thực, cô ta không nhận cũng khó! Sau này vụ án được thành lập, chúng tôi sẽ nhanh chóng giao tài liệu lên phía Viện kiểm sát để khởi tố. Theo pháp luật hình sự, tội vi phạm trật tự an toàn giao thông gây ra hậu quả có thể sẽ bị xử đến ba năm tù giam hoặc tạm giam ngắn hạn!"

Nghe xong, Lâm Uyên Bạch vô thức nhìn vào Lâm Dao Dao.

Tù tội đối với bất kỳ ai cũng sẽ là cơn ác mộng đáng sợ, nhất là ở tuổi cô ta...

Có điều, cảm khái thì cảm khái, cô vẫn không đồng cảm một chút nào. Tất cả đều do Lâm Dao Dao tự làm tự chịu, cũng là đáng tội.

Hoắc Trường Uyên ở bên cạnh bỗng cười khẩy: "Chỉ tới ba năm tù, quá hời cho cô ta rồi!"

Lâm Uyên Bạch và vị cảnh sát đồng loạt nhìn về phía anh, không hiểu câu nói của anh.

"Để chúng tôi vào nói với cô ta mấy câu." Hoắc Trường Uyên chỉ nói.

"Được!" Người cảnh sát gạt đầu, đẩy cửa ra, vào trong vỗ vai người đồng nghiệp đang hỏi cung, thì thầm mấy câu bên tai rồi tạm dừng công việc, sau đó nói: "Hoắc tổng, chúng tôi ra ngoài trông, có chuyện gì cứ gọi chúng tôi!"

"Vâng, làm phiền các anh!" Hoắc Trường Uyên gạt đầu.

Sau khi cánh cửa khép lại, Lâm Dao Dao cũng ngược mắt lên.

"Anh Trường Uyên..."

Nhìn thấy Hoắc Trường Uyên, cô ta lập tức mỉm cười, sau đó nhìn thấy người đứng cạnh anh lại nghiêng răng nghiêng lợi: "Lâm Uyên Bạch!"

"Lâm Dao Dao, sao cô có thể làm ra chuyện táng tận lương tâm như vậy!" Lâm Uyên Bạch nhìn thẳng vào ánh mắt đầy sợ hãi và ngập tràn căm hận đó: "Đâm phải người ta không những không xuống kiểm tra thương tích mà còn thẳng thừng bỏ chạy, lại còn hủy bỏ chứng cứ. Cô không báo cảnh sát cũng phải gọi cấp cứu chứ! Cô đâm phải một đứa trẻ con đấy!"

Một lần nữa nhắc đến vụ tai nạn đó, trước mắt cô vẫn còn hiện lên bánh bao nhỏ trong vũng máu.

Cảm giác hoảng sợ từ tận đáy lòng từ từ rõ nét. Trước kia khi chưa rõ thân thể của bánh bao nhỏ, cô đã buồn lắm rồi, bây giờ biết, mẹ con như nối liền khúc ruột, cô càng phần nộ sâu sắc.

Hoắc Trường Uyên đứng bên khoanh tay dựa vào lưng ghế, im lặng không nói.

Nhưng đôi mắt đó nheo lại, không rõ đang suy nghĩ điều gì...

~Hết chương 276~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 277

Lâm Dao Dao cũng không ngờ mọi chuyện lại ra nông nổi này, hai tay nắm chặt vào nhau.

Cô ta hoang mang thất sắc, lẩm bẩm một câu: "Làm sao tôi biết được, lúc đó đầu óc tôi hoàn toàn trống rỗng, quá sợ hãi thôi mà!"

"Cô nói một câu quá sợ hãi là kết thúc mọi chuyện sao?" Lâm Uyên Bạch cảm giác như cả người mình đang bị cơn phần nộ nhấn chìm, giọng nói cũng hơi cao lên một chút: "Lâm Dao Dao, đó là một đứa trẻ, một sinh mạng!"

Cô chỉ biết một điều, nếu mình không kịp thời phát hiện, sẽ xảy ra chuyện gì có trời mới biết...

"Tôi biết đâm phải người ta rồi bỏ chạy là tôi sai, ban nãy chẳng phải tôi đã nói rồi sao, là vì tôi quá sợ hãi! Hơn nữa, chẳng phải bây giờ đứa bé đó đã bình an vô sự rồi sao!" Lâm Dao Dao hạ thấp giọng nói xong lại ngẩng đầu nhìn về phía Hoắc Trường Uyên đứng bên cạnh, run rẩy nức nở khóc: "Anh Trường Uyên, em không cố ý đâu, anh đừng để cảnh sát bắt em có được không! Hãy niệm tình em có tình cảm với anh, anh coi như em đại diện làm sai có được không?"

"Lâm Dao Dao."

Cuối cùng Hoắc Trường Uyên cũng lên tiếng.

Thấy anh gọi tên mình, Lâm Dao Dao như túm được một tia hy vọng, những tưởng mình đã thật sự thuyết phục được anh.

Ai ngờ anh chỉ cười khẩy một tiếng lạnh lùng, trầm giọng hỏi: "Cô thật sự chỉ gây tai nạn rồi bỏ chạy sao?"

Lâm Dao Dao khựng lại, nhanh chóng cụp mắt xuống, khóc lóc lặp lại: "Anh Trường Uyên, em xin lỗi, anh hãy tha thứ cho em!"

"Tha thứ?" Hoắc Trường Uyên nheo mắt lặp đi lặp lại hai chữ này, sau đó bờ môi khẽ rướn lên, tông giọng còn thấp hơn ban nãy vài phần: "Cô cảm thấy tôi sẽ tha thứ cho cô sao? Lâm Dao Dao, chiếc xe điện hôm đó cô lái đã cố tình che mắt biển số, hơn nữa theo camera giám sát trước khi vụ việc xảy ra, cô đã lượn lờ quanh biệt thự từ trước đó, Đậu Đậu đi ra ngoài một cái, cô liền bám theo nó từ đó. Lúc nó qua đường, cô liền tăng tốc lao về phía nó, sau khi đâm xong, không buồn nhìn ngó đã bỏ chạy khỏi hiện trường!"

Lâm Dao Dao không kiềm chế nổi nét mặt, bỗng trở nên hoảng loạn, tràn đầy khiếp sợ.

Nghe xong, lòng Lâm Uyên Bạch lạnh run.

Cô sàng lọc lại một lần nữa những lời Hoắc Trường Uyên nói, trong khoảnh khắc hiểu rõ ý anh muốn biểu đạt.

Nếu chỉ là một nhân viên giao đồ ăn hoặc shipper bình thường thì cũng thôi, nhưng lại là Lâm Dao Dao, hơn nữa một loạt những việc cô ta làm hoàn toàn không đơn giản chỉ là tai nạn ngoài ý muốn, mà mỗi bước đều đã được lên kế hoạch tỉ mỉ, rõ ràng là súc sinh mà...

Lâm Uyên Bạch trừng mắt nhìn về phía Lâm Dao Dao với vẻ khó tin, chất vấn: "Lâm Dao Dao, vì sao cô lại làm vậy?"

Hai tay Lâm Dao Dao run rẩy, càng nắm chặt hơn, còng tay cũng bật ra tiếng động.

Ánh mắt cô ta láo liên như đang suy nghĩ hoặc cân nhắc chuyện gì, rất lâu sau cũng không có tiếng động. Rồi dần dần, tiêu cự trong mắt Lâm Dao Dao trở nên rời rạc.

"Đều là vì chị!"

Lâm Dao Dao bỗng dung cao giọng, mắt trừng ra như sắp rớt cả con ngươi: "Lâm Uyên Bạch, tôi hận chị! Hận chị đến chết!"

"Tôi từ thiên kim đại tiểu thư nhà họ Lâm lưu lạc đến hôm nay phải làm nhân viên rửa bát trong nhà hàng cũng đều nhờ chị ban cho! Trước kia tôi đi tới đâu cũng được người ta tán tụng. Nếu không vì chị, sao tôi phải trở thành bộ dạng ma quỷ khổ sở như bây giờ! Còn cả mẹ tôi nữa, hai mẹ con tôi đã bị đuổi ra khỏi nhà họ Lâm cũng vì chị!"

"Chị có tư cách gì sống tốt hơn tôi, khiến anh Trường Uyên si mê trong mắt chỉ còn có chị! Chị hỏi tôi vì sao lại làm vậy, đương nhiên là vì muốn trả thù chị! Chị hại tôi ra nông nỗi này, tôi chỉ mong sao có thể giết chết nghiệt chủng chị đẻ ra mới cam lòng, khiến chị khóc chết, đau lòng mà chết, như vậy tôi mới sung sướng! Có trách thì trách tên tiểu tạp chủng đó mệnh lớn, tôi đâm mạnh như vậy mà nó vẫn không hề hấn gì!" Giọng Lâm Dao Dao càng lúc càng thảm thiết, ánh mắt chất chứa nỗi oán hận mãnh liệt.

"Lâm Dao Dao, cô đúng là điên rồi cuồng dại!" Lâm Uyên Bạch nhìn đối phương, khó tin vào mắt mình.

Hoặc Trường Uyên nắm lấy tay cô, lạnh lùng liếc Lâm Dao Dao với ngữ quan đã trở nên ghê rợn, chỉ vào một góc nào đó: "Ở đây có camera

đàng hoàng, cảnh sát chịu trách nhiệm vụ án sẽ tiến hành xử lý, không cần để ý kẻ điên này!"

Nói xong, anh bèn dắt cô rời khỏi đó.

Trước khi đóng hẳn cửa lại, Lâm Uyên Bạch vẫn quay đầu liếc nhìn Lâm Dao Dao.

Cô ta bị còng tay ngồi đó, hai con mắt đang nhìn cô trừng trừng đầy thù hận, đến mức hốc mắt như xéch ngược lên, đầu tóc bù xù rũ ra hai bên, gương mặt trông càng thêm méo mó.

Ngoài tội đâm người bị tai nạn và bỏ trốn ra, còn thêm tội giết người nữa.

Lâm Uyên Bạch liếc sang Hoắc Trường Uyên, đôi mắt anh lạnh nhạt như những lời anh nói. Cô biết anh không dễ dàng bỏ qua chuyện này, chỉ cần tìm một luật sư giỏi, e rằng Lâm Dao Dao sẽ không thể ra tù một cách dễ dàng được...

Thấy vậy, Hoắc Trường Uyên ôm lấy vai cô, khẽ thì thầm tai cô: "Loại người này tự làm tự chịu!"

"Ừm, em hiểu!" Lâm Uyên Bạch gật đầu.

Hai vị cảnh sát lúc trước quay trở về, cánh cửa đóng lại trước mắt, cô cảm giác lòng bàn tay mình cũng rướm mồ hôi.

Không phải cô sợ hãi gì, chỉ cảm thấy lòng người thật khó dò, lại còn rấp tâm giết người. Một sinh mạng bé nhỏ vừa mới bắt đầu cuộc sống đã tàn nhẫn ra tay như vậy, cô thậm chí cảm thấy phẫn nộ, mong sao Lâm Dao Dao ngồi một gông cũng chưa hết tội!

Rời khỏi phòng thẩm vấn, họ đi ra khỏi Cục cảnh sát.

Khi bước qua cổng, có một bóng dáng thướt tha đi ra từ một văn phòng bên phải.

"Trường Uyên!"

Một giọng nữ dịu dàng, quen thuộc vang lên.

Lâm Uyên Bạch và Hoắc Trường Uyên đồng thời nhìn về phía có tiếng nói, quả nhiên là gương mặt quen thuộc.

Hôm nay Lục Tịnh Tuyết ăn mặc rất nhẹ nhàng, một chiếc váy liền màu trà kết hợp với giày đế bằng cùng màu, gần như không trang điểm, không biết có phải vì nguyên nhân này hay không, trông cô ta gầy hơn hẳn mọi ngày, cũng có phần tiêu tụy đi trông thấy.

Lâm Uyên Bạch bỗng nhiên nhớ tới những lời trước đó của Lục Học Lâm, nói tâm trạng của cô ta dạo này suy sụp.

Đây là lần đầu tiên cô chính diện tiếp xúc với cô ta kể từ sau khi làm hòa với Hoắc Trường Uyên.

Lâm Uyên Bạch không biết phải hình dung cảm xúc này ra sao, nếu nói trong lòng không có chút áy náy nào là không thể, suy cho cùng, bốn năm trước hay bốn năm sau, dù gián tiếp hay trực tiếp, cô cũng là người phá hoại hôn ước của họ...

Vì nếu không có sự xuất hiện của cô, biết đâu bốn năm sau này sau khi mất trí nhớ, Hoắc Trường Uyên lại kết hôn với cô ta. Nhưng xét những hành động và lời nói của Lục Tịnh Tuyết qua vài lần tìm cô, bao gồm cả chuyện lừa cô là có thai, cô ta cũng tuyệt đối không lịch thiệp, vô tội như cái vẻ ngoài, càng không phải loại vô tư.

Nhìn thấy đối phương, Hoắc Trường Uyên khẽ nhú mày: "Sunny, sao cô cũng ở đây?"

"Hôm trước bạn em bị mất đồ, tới đây báo án, hôm nay em qua làm một số thủ tục giúp cô ấy!" Lục Tịnh Tuyết mỉm cười giải thích, sau đó ngó vào bên trong, ngừng một chút, rồi nói: "Đúng rồi, ban nãy em vừa tới thì bắt gặp Lâm Dao Dao bị bắt, hỏi cảnh sát mới biết chuyện... Trường Uyên, em và cô ta có thể nói riêng mấy câu không?"

Lúc nói chuyện, ánh mắt Lục Tịnh Tuyết rất chăm chú, bên trong còn có chút si tình khó giấu.

Nghe xong, Lâm Uyển Bạch vô thức nhìn cô ta, đồng thời ngẩng đầu nhìn Hoắc Trường Uyên.

~Hết chương 277~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 278

Lâm Uyển Bạch giằng tay ra khỏi anh, quay người đi vào trong Cục cảnh sát.

Có điều cô vừa quay đi đã bị Hoắc Trường Uyên giữ lại. Anh nhìn cô chăm chú, trong lòng bàn tay cô bỗng xuất hiện một vật cứng, cô thấy anh đưa chìa khóa ô tô nhét trong túi quần vào tay mình.

"Anh và Sunny nói chuyện vài câu thôi, mấy phút là xong!"

Hoắc Trường Uyên gấp tay cô lại, chất giọng trầm tĩnh vang bên tai: "Em vào xe ngồi đợi anh."

Lâm Uyển Bạch không đáp, chỉ gật đầu một cái rất khẽ.

Nghĩ tới việc mình ra ngoài vội vã không mang theo di động, cô muốn mượn di động của anh một lát, bèn giơ tay níu lấy vạt áo vest của anh, mấp máy môi. Cô còn chưa kịp lên tiếng đã bị anh kéo cánh tay lên, ôm vào lòng.

Sau đó Hoắc Trường Uyên cúi xuống, đặt môi lên khóe mắt cô, gần như nói bằng giọng dỗ dành: "Uyển Uyên, ngoan nào!"

"..." Lâm Uyển Bạch đỏ bừng mặt.

Cô đâu có ý này...

Cô không ngờ anh lại đột nhiên làm ra hành động ấy, hơn nữa còn ngay trước mặt Lục Tịnh Tuyết.

Tuy không ngẩng lên nhìn nhưng cô biết ánh mắt của Lục Tịnh Tuyết hùng hục như một ngọn lửa. Cô đành nuốt xuống những lời muốn nói, cầm chìa khóa xe, quay người chạy đi.

Hoắc Trường Uyên nhìn theo đến tận khi cô ra khỏi cửa lớn của Cục cảnh sát.

Lục Tịnh Tuyết đứng cạnh, lạnh lùng quan sát tất cả. Đầu móng tay được cô ta nuôi dài đã sắp bị bóp nát dưới lực nắm của cô ta. Hai người họ cứ thân mật như chỗ không người, hoàn toàn không quan tâm tới cảm nhận của cô ta, một ngọn lửa căm hận như đang bùng cháy trong lòng cô ta.

Đợi Hoắc Trường Uyên từ từ quay đầu lại, cho dù trong lòng có phần nộ đến mấy, sắc mặt Lục Tịnh Tuyết vẫn vương một nụ cười.

Cô ta tiến lên mấy bước, đứng gần anh hơn một chút.

Cơ thể cao lớn chắn trước mặt, còn che bớt không ít nắng. Trong suốt bốn năm anh chưa hồi phục trí nhớ, cô ta có thể danh chính ngôn thuận đứng sánh vai với anh. Vậy mà bây giờ, muốn gặp mặt anh, nói với anh mấy câu cũng phải nghĩ đủ mọi cách mới đạt được.

Giống như một thứ hạnh phúc trộm được, rồi phải trả lại ngay lập tức!

Sự bứt rứt trong lòng Lục Tịnh Tuyết cứ vòng đi vòng lại, bàn tay giấu phía sau lưng nắm lại càng chặt.

Chỉnh đốn lại một chút cảm xúc, cô ta nhú mày, sau đó mở lời bằng giọng hơi ngập ngừng cũng rất nặng nề: "Trường Uyên, thật sự là do Lâm Dao Dao làm ư? Chúng cứ đã xác đáng rồi sao? Em chỉ nắm được tình

hình đại khái từ phía cảnh sát, hoàn toàn bất ngờ, thật sự khó mà tin nổi. Cô ta lại dám làm ra mấy chuyện này!"

"Biết người, biết mặt, không biết lòng." Hoắc Trường Uyên khề đáp.

Lục Tịnh Tuyết run lên.

Không biết có phải vì chợt dạ hay không, cô ta bỗng có cảm giác câu nói này của anh không chỉ đơn thuần ám chỉ Lâm Dao Dao.

"Đúng vậy đấy!" Lục Tịnh Tuyết gật đầu hùa theo, biểu cảm vẫn tỏ ra khó tin: "Trước kia em luôn cảm thấy cô gái này là tiểu thư bị chiều quá sinh hư, nhưng suy nghĩ vẫn rất ngây thơ, không ngờ tâm lý lại đen tối như vậy! Chắc là cũng có liên quan đến chuyện nhà họ Lâm bị phá sản, kiểu gì tâm lý cũng có chút thay đổi. Nhưng mà, làm được mấy chuyện này quả thực quá đáng sợ! Trường Uyên, anh nói đúng lắm, biết người biết mặt không biết lòng!"

Hoắc Trường Uyên nhìn thẳng vào cô ta, trầm ngâm: "Sunny, chuyện lần này, cảm ơn cô."

"Nếu không có cô cung cấp manh mối về chiếc xe bị giấu cũng không thể điều tra rõ ràng nhanh như vậy!"

Không có sự hồ hững như trước kia, dù sao thì trong chuyện này, Lục Tịnh Tuyết đúng là đã giúp anh, giọng Hoắc Trường Uyên khó tránh khỏi toát ra vài phần cảm kích.

Vì lúc đó sự việc xảy ra đột ngột, hung thủ lại bỏ chạy, hơn nữa còn che kín biển số và che kín mặt, muốn tìm ra đối phương thật sự rất khó, gần như mò kim đáy bể. Nhưng ai ngờ lại nắm được nơi giấu xe, tất cả trở nên dễ dàng hơn nhiều.

"Anh đừng nói vậy, em cũng chỉ trùng hợp biết thôi!" Lục Tịnh Tuyết hơi khựng lại nhưng cũng nhìn anh đầy chân thành: "Có thể tìm ra được kẻ thủ ác, em cũng bớt áy náy phần nào với Đậu Đậu, coi như em bù đắp chút đi!"

"Tóm lại, cảm ơn." Hoắc Trường Uyên rướn môi.

"Trường Uyên, nếu anh thật sự muốn cảm ơn em, vậy thì đừng hủy hôn ước được không!" Lục Tịnh Tuyết hơi mỉm cười để lộ hai má lúm đồng tiền, đôi mắt xinh đẹp nhìn anh chăm chăm, nửa thăm dò, nửa chờ đợi.

Hoắc Trường Uyên điềm nhiên, trong ánh mắt không chút nhiệt độ nào.

Thấy vậy, Lục Tịnh Tuyết vội cười trừ: "Ha ha, Trường Uyên, em đùa ấy mà!"

Lâm Uyển Bạch cầm chìa khóa xe mở cửa, ngồi vào ghế lái phụ.

Cô thi thoảng lại ngó vào trong Cục cảnh sát, vì chỗ đỗ xe hơi xa một chút nên đừng nói là nghe, cô còn chẳng nhìn thấy gì.

Chưa đầy hai phút sau, cô đẩy cửa đi xuống, cảm thấy bên trong rất bí, chỉ bằng dựa vào xe đứng đợi.

Rõ ràng mới có chút thời gian trôi qua, nhưng Lâm Uyển Bạch lại cảm thấy rất lâu.

Đang đứng nhìn chăm chăm kim giây xoay từng vòng, bỗng nhiên từ đâu có một người xuất hiện, lao về phía cô.

Lâm Uyển Bạch giật nảy mình, vô thức né sang bên cạnh.

Là một phụ nữ trung niên, trông có vẻ như đã từng rất cao quý. Tuy rằng quần áo bây giờ không quá hoa lệ, nhưng vẫn khá để ý ăn mặc. Có

điều, trông bà ta lúc này có vẻ điên rồ.

Khi nhìn rõ mặt đối phương, cô thẳng thốt, nhưng cũng nhanh chóng cảm thấy đây là lẽ đương nhiên.

Người phụ nữ trung niên không phải ai khác, là Lý Huệ...

Thấy bà ta lao về phía mình, nhớ lại lần trước lần chạm mặt cuối cùng ở biệt thự nhà họ Lâm cũng chẳng mấy vui vẻ, hơn nữa chính tay cô còn tát cho bà ta hai cái, cô không khỏi nảy sinh cảm giác đề phòng.

"Bà định làm gì!"

Lý Huệ đứng trước mặt cô, đột ngột nhào về phía trước.

Lâm Uyên Bạch đã chuẩn bị sẵn tinh thần đẩy đối phương ra, nhưng không ngờ, Lý Huệ lại quỳ rạp xuống trước mặt cô, sau đó ôm chặt chân cô: "Uyên Bạch, cô cứu Dao Dao đi!"

Cô tuyệt đối không thể ngờ, Lý Huệ lại làm một loạt những hành động ấy.

"Bà..." Lâm Uyên Bạch sửng người.

Cho dù bị Lâm Dũng Nghị đuổi ra khỏi nhà, còn bị yêu cầu ly hôn, Lý Huệ vẫn cứ chanh chua, điêu ngoa. Ấn tượng ấy đã chôn rể trong lòng cô bao năm qua, chưa bao giờ cô nghĩ bà ta cũng có ngày cúi đầu trước mình...

"Bây giờ nó bị giam trong Cục cảnh sát, tiếp theo đây sẽ bị tuyên án! Bây giờ có thể cứu nó chỉ có cô thôi!" Lý Huệ ngẩng đầu, bắt đầu nhìn cô và nói.

"Bà thả tôi ra đã!" Lâm Uyên Bạch nhú mày, muốn giằng ra.

"Không, tôi không thể thả! Tôi đến cầu xin cô!" Lý Huệ sống chết không buông tay, miệng tiếp tục lảm nhảm: "Chẳng phải thằng bé đó đến giờ đã bình an vô sự rồi sao. Sao cô cứ phải dồn ép người ta vào đường cùng, hãy bảo cảnh sát thả con bé ra đi! Nó còn trẻ, sao có thể ngồi tù chứ! Uyển Bạch, trước kia đều là hai mẹ con tôi có mắt không trông, không nên ức hiếp cô, cô đại nhân không chấp tiểu nhân, tha cho Dao Dao đi! Dẫu gì nó cũng là em gái cô!"

Lâm Uyển Bạch vẫn nhú mày, tuy trong lòng thoáng qua chút không đành, nhưng ngoài mặt cô không tỏ ra xao động chút nào.

"Bà cầu xin tôi cũng vô ích." Cô bình tĩnh nói.

Dù sao mình cũng không phải thánh mẫu, càng không phải đáng cứu thế của ai.

"Sao lại vô ích? Uyển Bạch, không lẽ cô thật sự nhẫn tâm như vậy! Dao Dao còn trẻ như thế, còn chưa lấy chồng, lẽ nào cô đành lòng nhìn nó ở tù? Uyển Bạch, tôi biết, cô tốt bụng nhất, lương thiện nhất. Coi như cô hi xả từ bi, tha cho nó lần này đi!"

"Ban nãy tôi nói rồi! Ít nhiều gì nó cũng là em gái của cô, chỉ làm sai chút chuyện thôi mà, bắt nó xin lỗi cô còn chưa được hay sao? Bây giờ tôi đã không còn tính toán chuyện ngày trước, quỳ xuống xin cô rồi, sao cô không thể "đánh kẻ chạy đi không ai đánh người chạy lại"! Con gái tôi không thể ngồi tù được, nếu không cả đời này coi như bỏ đi. Đi, cô vào trong nói với cảnh sát đi, nói Dao Dao là em gái của cô, tất cả chỉ là hiểu lầm, không có chuyện gì to tát cả!"

Lý Huệ càng nói càng kích động, có vẻ như xúc động thật sự, nước mắt nước mũi ròng ròng.

Lâm Uyên Bạch hiểu tâm trạng sợ hãi của người làm mẹ, có điều sau khi nghe tới cuối cùng, cô vẫn nổi nóng: "Cô ta không chỉ đơn giản là gây tai nạn rồi bỏ chạy, cô ta còn rắp tâm mưu sát! Tôi đã nói rồi, bà cầu xin tôi cũng vô ích. Tôi không tha thứ cho cô ta đâu, cảnh sát càng không thể bỏ qua!"

"Lưới trời lồng lộng, thưa nhưng khó thoát. Lâm Dao Dao không còn là con nít nữa, cô ta phải gánh chịu hậu quả do chính mình gây ra!"

Lý Huệ hoàn toàn không muốn nghe, sống chết ôm lấy chân cô không buông, ra sức van nài cô hãy bỏ qua cho Lâm Dao Dao, hy vọng cô có thể mềm lòng, giống như hạ quyết tâm phải lạy lục cô tới cùng.

Dù sao cũng là trước cửa Cục cảnh sát, thi thoảng lại có người đi qua đi lại, đều hướng về phía họ.

Lâm Uyên Bạch không thoát ra được, sắc mặt hơi sốt sắng, không biết nên thoát thân thế nào.

"Cút ra!"

Bỗng nhiên, một giọng quát trầm vang lên.

Lâm Uyên Bạch ngẩng đầu, liền nhìn thấy Hoắc Trường Uyên sải bước đi tới.

Anh kéo ngược cổ áo sau của Lý Huệ lại, nhẹ nhàng quăng đối phương sang bên cạnh, giọng nói lạnh lẽo: "Tránh xa vợ chưa cưới của tôi ra một chút!"

Lý Huệ sao dễ dàng từ bỏ, mặc kệ hình tượng, bò dậy muốn nhào tới.

Hoắc Trường Uyên đứng chắn trước mặt cô, ánh mắt giống như núi băng ngàn năm, lạnh đến rợn người. Anh giơ một ngón tay chỉ vào Lý Huệ: "Đây là lời cảnh cáo của tôi, bà còn tiếp tục lằng nhằng, tôi sẽ bảo cảnh sát dẫn luôn bà vào trong đó làm bạn với con gái bà đây!"

Nghe xong, Lý Huệ sợ hãi, ỉu xiu tại chỗ.

Sau lưng chính là Cục cảnh sát, e rằng anh nói được là sẽ làm được, bà ta nhất thời quên cả lên tiếng và phản ứng lại.

Hoắc Trường Uyên ôm lấy cô, mở cửa ghế lái phụ: "Lên xe, chúng ta về thôi!"

"Ừm..." Lâm Uyên Bạch gật đầu.

Không buồn nhìn Lý Huệ thêm nữa, cô ngồi vào xe, cúi đầu thắt dây an toàn.

Chiếc Land Rover trắng rẽ ở ngã tư, dần dần hòa vào dòng xe trên đường lớn, cảnh vật hai bên vùn vụt lướt qua.

Lâm Uyên Bạch ngồi trên ghế lái phụ, thi thoảng lại liếc sang bên cạnh, bên tai vẫn còn vang vọng lời anh nói với Lý Huệ vừa rồi. Anh bảo bà ta tránh xa mình một chút, hơn nữa còn gọi cô là vợ chưa cưới...

Tối qua lúc ở nhà, anh cũng từng nói bóng gió một câu như vậy.

Lâm Uyên Bạch đưa tay trái lên chạm vào chiếc nhẫn trên ngón áp út bàn tay phải, trong lòng trào dâng niềm ngọt ngào.

"Nhìn đủ chưa?"

Khi cô một lần nữa đánh mắt sang đã bị Hoắc Trường Uyên bắt tại trận.

Lâm Uyên Bạch đỏ mặt phủ nhận: "Ai nhìn anh chứ?"

Nhưng Hoắc Trường Uyên thì nhướng cao mày, ánh mắt lóe lên một tia sáng xảo quyệt.

Khoảng thời gian sau đó, Lâm Uyên Bạch thì thoảng lại bị anh liếc nhìn đến độ ngượng ngập. Cô hờn giận giơ tay phải về phía anh: "Làm gì có ai như anh, cầu hôn không có lấy bó hoa, cũng không quỳ xuống, cứ thể đeo nhẫn cho người ta!"

"Em thích kiểu ấy à?" Hoắc Trường Uyên nghe thấy vậy bèn nhíu mày.

"Con gái có lẽ ai cũng thích vậy mà..." Lâm Uyên Bạch có phần xấu hổ.

Trong lúc chớp chớp mắt, cô lại hiểu kỳ ngó sang nhìn anh, trong ánh mắt chứa một chút kỳ vọng.

"Anh không làm được đâu." Hoắc Trường Uyên trầm ngâm mấy giây rồi nói vậy. Khi anh đánh tay lái cho xe đi vào đường nhỏ, lượng xe cộ bớt đi, anh bèn một tay giữ vô lăng, một tay vươn về phía cô: "Nhưng, anh có thể nằm lên giường, nghiêm chỉnh cầu hôn em."

"..." Lâm Uyên Bạch lắc đầu nguầy nguậy.

Ngữ khí nhấn mạnh và mấy từ ngữ máu chót, dùng đầu ngón chân nghĩ cô cũng hiểu ý anh là gì.

Đứng trước cửa nhà, nhìn theo hướng chiếc xe màu trắng dần khuất, nhiệt độ trên gương mặt Lâm Uyên Bạch không hề thuyên giảm. Cô quay người đi vào trong biệt thự. Gió thổi qua, khóe miệng từ đầu tới cuối đều nở một nụ cười ngọt ngào.

Còn ở phía Cục cảnh sát, Lý Huệ vẫn ngồi thảm hại dưới đất như lúc họ rời đi.

Không ngờ mình đã hạ mình cầu xin mà vẫn chẳng có tác dụng gì, bà ta ngoài lòng oán trách và căm hận Lâm Uyển Bạch thấy chết không cứu ra thì hoàn toàn bơ vơ.

Từ khi Lâm Dao Dao còn nhỏ, Lý Huệ đã nâng niu cô ta như viên minh châu. Hai mẹ con bà ta sa sút tới mức bị đuổi khỏi nhà đã là quá lắm rồi, bây giờ con gái còn bị nhốt vào Cục cảnh sát, bà ta hoàn toàn không biết phải làm sao..."

"Nếu muốn con gái bà bình an vô sự, bà cầu xin cô ta có ích gì đâu!"

Bỗng dung một giọng nữ dịu dàng vang lên phía sau.

Lý Huệ quay đầu, nhìn thấy một cô gái trẻ trung cao ráo, hơn nữa cử chỉ rất có khí chất, giống cô chủ một nhà quyền thế, sau khi tỉ mỉ quan sát cảm thấy thật quen, chợt nhớ ra: "Cô là cô Lục?"

"Cô à, cô đứng dậy đã rồi nói chuyện!" Lục Tịnh Tuyết mỉm cười, tiến lên đỡ bà ta.

Cô ta và Hoắc Trường Uyên gần như trước sau ra khỏi Cục cảnh sát, cảnh tượng ban nãy dĩ nhiên cũng nhìn thấy rõ ràng. Nhưng cô ta không tiến tới, chỉ ngồi trong xe xem trò náo nhiệt, bây giờ mới từ tốn đi qua.

Lý Huệ ngượng ngập đứng dậy, phủi bụi trên người, nhanh chóng lấy lại cảm xúc.

"Cô Lục, cô cứu được con gái tôi sao?"

...

Chiều hôm sau, ánh nắng rực rỡ.

Lâm Uyên Bạch bỏ chiếc khăn tắm khô nhanh vào trong ba lô, kiểm tra tỉ mỉ một lần nữa thấy không còn gì sót mới kéo khóa vào.

Bánh bao nhỏ đã sốt ruột lắm rồi, đi đi lại lại xung quanh cô: "Uyên Uyên, có thể xuất phát chưa ạ?"

Thời tiết càng ngày càng oi ả, hôm nay cô dự định đưa thằng bé đi bơi, vừa nghe nói được đi bơi, bánh bao nhỏ đã phấn khích vô cùng, lúc ăn trưa đã sốt sắng rồi.

"Ừm!" Lâm Uyên Bạch mỉm cười gật đầu.

Cô nắm tay thằng bé đi ra khỏi biệt thự. Nó vui ra mặt, hai mắt sáng ngời, ngồi lên ghế an toàn, hai chân lăn cùn còn không ngừng đung đưa.

Chú Lý vừa lái xe đi được không lâu thì di động của Lâm Uyên Bạch đổ chuông.

Nhìn thấy người gọi tới, cô chột khựng lại rồi mới mỉm cười bắt máy: "Alô, Diệp Tu à?"

~Hết chương 278~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 279

Chú Lý lái xe đã được ba mươi năm, mỗi lần phanh lại đều rất vững.

Chiếc xe dừng lại trước công bể bơi. Lâm Uyển Bạch bế bánh bao nhỏ khỏi ghế an toàn, sau đó dắt tay thằng bé đi vào trong. Sau khi bước qua cánh cửa cảm ứng, từ xa cô đã nhìn thấy Diệp Tu đứng ở quầy lễ tân, cầm theo một túi đồ bơi.

Có vẻ như anh ấy cũng mới tới không lâu, đẩy kính lên, mỉm cười vẫy tay với cô.

Dọc đường tới đây, Lâm Uyển Bạch nhận được điện thoại của Diệp Tu. Anh ấy muốn hẹn cô gặp mặt. Cô nói rõ mình chuẩn bị đưa bánh bao nhỏ đi bơi, Diệp Tu nghe xong cũng tỏ ý rằng lâu lắm rồi mình không vận động, vừa hay có thể cùng đi.

Sau lần đi câu trước đó, Diệp Tu đột xuất quyết định ra đi, từ đó họ không còn gặp nhau lần nào nữa, đây cũng là lý do cô không từ chối.

Bánh bao nhỏ cũng đã nhìn thấy Diệp Tu, hai con mắt to đảo lia lịa.

Thằng bé cũng nhớ lại lần ở khu câu cá, lời Hoắc Trường Uyên nói vẫn vang vang bên tai: Lẽ nào con định để chú Diệp cướp Uyên Uyên đi mất?

Nghĩ tới đây, bánh bao nhỏ bỗng chốc sốt sắng sờ tay vào túi áo.

Lâm Uyên Bạch tiếp tục tiến về phía trước chuẩn bị gặp mặt Diệp Tu, bỗng cảm giác có ai lắc lắc tay mình. Cô bất giác cúi đầu, bánh bao nhỏ đang ngẩng lên nhìn cô, hỏi: "Uyên Uyên, con nhớ papa, con có thể gọi cho bố một cuộc điện thoại không ạ?"

Sốt ruột quá!

Bảo bảo quên mang di động rồi~

Lâm Uyên Bạch hơi sững người rồi gật đầu: "Đương nhiên có thể rồi!"

Cô rút di động ra, gọi cho anh, bánh bao nhỏ đón lấy rồi quay người đi.

Lâm Uyên Bạch và Diệp Tu trả tiền cọc rồi lấy chìa khóa tủ đồ xong xuôi, bánh bao nhỏ cũng gọi xong cuộc điện thoại kín đáo, ngoan ngoãn trả di động lại cho cô.

Cô nhú mào, nhưng cũng không hỏi nhiều, cùng nhau vào phòng thay đồ.

Lâm Uyên Bạch mặc lên người một bộ đồ bơi tương đối kín đáo. Tuy rằng ở một nơi như bể bơi nhưng cô cũng không quen hở hang quá nhiều.

Mái của khu bể bơi thiết kế bằng kính nửa trong suốt. Ánh nắng có thể chiếu xuống. Cô thò tay xuống thử nhiệt độ của nước, làn nước trong xanh không lạnh lẽo chút nào.

Tuy rằng không phải cuối tuần nhưng vì thời tiết nên người tới bể bơi không ít chút nào. Các thanh niên càng chiếm phần đông. Trên chiếc ghế nằm bên cạnh có không ít các cô gái trẻ mặc bikini đang ngồi nói chuyện cười đùa.

Lâm Uyển Bạch trải khăn tắm xuống đất, dẫn bánh bao nhỏ giẫm chân lên, làm một số động tác khởi động, tránh đến lúc xuống nước bị chuột rút.

Làm xong bên trái, khi chuyển sang bên phải, Lâm Uyển Bạch bỗng ngửi thấy có mùi khác thường.

Dường như ánh mắt của tất cả mọi người trong bể bơi đều đang bị hút về một phía nào đó. Ngoại như những ai đang bơi dưới nước, còn lại đều vô thức nhìn ra cửa, nhất là mấy cô gái trẻ ban nãy còn đang mải bàn tán về idol, lúc này đồng loạt im phăng phắc, con ngươi như sắp rớt ra ngoài.

Bên trong đôi mắt như xuất hiện những trái tim hồng liên tục bắn ra.

"Câu mang nhìn kìa, người đàn ông đó đẹp trai quá! Không đúng, là "man" quá!"

"Đúng vậy đúng vậy! Ôi mẹ ơi, cả bể bơi không ai đáng chuẩn như anh ấy. Bả vai rộng và vòng hông rắn chắc quả thực là kiểu thịnh hành nhất trên weibo khiến phụ nữ muốn ôm! Thật muốn nhào qua đây ngã!"

...

Lâm Uyển Bạch thật sự chỉ đơn thuần là tò mò, cũng nhìn theo họ.

Ở phía cửa đang có một người đàn ông lực lưỡng đi vào, chiếc quần bơi hai màu đen trắng ngắn cũn, bao bọc lấy vòng hông rắn chắc. Từng múi cơ bắp quy củ đúng vị trí, sáu múi tiêu chuẩn, to mà không phệ.

Lâm Uyển Bạch từ từ nhìn lên trên, sau khi nhìn rõ ngũ quan người ấy, cô giật mình.

Trong chớp mắt, bóng hình đó đã đi tới trước mặt cô.

"... Hoắc Trường Uyên?"

Lâm Uyên Bạch mắc nghẹn nước bọt.

Tuy rằng cô thường xuyên nhìn thấy anh chỉ mặc quần tứ giác đi qua đi lại, nhất là còn từng thấy anh chẳng mặc gì, nhưng chưa bao giờ thấy anh mặc đồ bơi. Chiếc quần bơi thít chặt bám sát vào cơ thể, một vị trí nào đó khiến người ta muốn tảng lờ cũng khó...

Mấy cô gái trẻ bên cạnh không hề rời đi nửa bước, bám sát theo anh.

Lúc này có một người vẫn kích động lắm bẩm: "Trời ơi, mau nhìn kìa, hóa ra còn có đường nhân ngư!"

"Sao lại có người trông "man" vậy chứ, đúng là hormone nam giới bùng nổ, không lẽ là quân nhân!"

Nghe tới đây, Lâm Uyên Bạch không khỏi bĩu môi.

Hormone nam giới bùng nổ, quân nhân...

Làm gì khoa trương đến mức ấy!

Lâm Uyên Bạch bất giác nuốt nước bọt, nhìn gương mặt nổi bật của anh.

Thật ra anh không phải kiểu đàn ông đẹp trai tuấn tú theo phong cách truyền thống nhưng lại có một gương mặt sâu rõ ràng của đàn ông phương Bắc, cộng thêm những đường nét nổi bật và đôi mắt sâu, mỗi điểm trên người đều toát ra sự hấp dẫn.

Anh quả thực có khả năng đi tới đâu hút người tới đó.

Hơn nữa cơ thể anh cũng chỉ có Lâm Uyên Bạch hiểu rõ nhất, quả thực rất đẹp. Mỗi lần chạm tay vào, cô lại nảy sinh cảm giác đắm đuối sâu sắc.

Bánh bao nhỏ chạy ào về phía anh: "Papa!"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên khẽ rướn môi.

Nhưng Lâm Uyển Bạch lại đọc được trong ánh mắt anh một ý tán dương rõ ràng, có vẻ như đang nói "Quả nhiên là con trai ruột của mình".

Bánh bao nhỏ đặc ý ngẩng đầu, cái miệng cười toe toét.

Cuối cùng cô cũng hiểu ra lúc vào cửa, bánh bao nhỏ bỗng dưng muốn gọi điện thoại cho Hoắc Trường Uyên là có ý gì.

Hai bố con nhà này...

Hoắc Trường Uyên đi tới trước mặt Diệp Tu, gật đầu chào: "Anh Diệp."

"Anh Hoắc!" Diệp Tu vẫn giữ vững nụ cười.

"Hoắc Trường Uyên, anh xong việc rồi sao?" Lâm Uyển Bạch hỏi.

"Ừm." Hoắc Trường Uyên gật đầu.

"Nhưng, sao anh lại qua đây?" Lâm Uyển Bạch chớp mắt.

"Bơi cùng em và con trai." Hoắc Trường Uyên ra hiệu cho cô nhìn bộ đồ trên người mình.

Dĩ nhiên là Lâm Uyển Bạch biết. Cô cắn môi, tiếp tục nhú mào hỏi: "Anh muốn bơi cùng? Nhưng anh có biết bơi đâu, anh còn sợ nước cơ mà..."

"Chính vì như vậy, anh mới càng phải học bơi mới được. Lát nữa em dạy cho anh."

"Thế còn Đậu Đậu..."

Lâm Uyển Bạch định lên tiếng nói hôm nay mình dẫn bánh bao nhỏ đi bơi nhưng còn chưa kịp nói đã bị anh kéo qua, nhìn về phía Diệp Tu đang cầm một chiếc kính bơi: "Đậu Đậu thì phải phiền anh Diệp đây rồi!"

Nghe xong, Diệp Tu hơi chau mày nhìn cô.

Lâm Uyển Bạch cũng sợ anh ấy khó xử. Sự xuất hiện của Hoắc Trường Uyên quả thật đã làm rối loạn tiết tấu của họ. Hơn nữa làm gì có chuyện họ quần lầy nhau rồi vứt con cho người khác trông chứ. Diệp Tu đâu phải vú nuôi...

Khóe miệng cô giật giật, câu này một lần nữa phải nuốt xuống.

Vì bánh bao nhỏ đã nhận được ánh mắt ra hiệu của papa, nói trước: "Chú Diệp vất vả rồi!"

Thấy vậy, Diệp Tu cũng buộc phải mỉm cười gật đầu đồng ý.

Vì trẻ con phải bơi ở khu nước nông, ngăn cách với khu vực của họ một vài đường bơi, vậy nên chia làm hai khu vực.

Nhìn Diệp Tu ở bên kia đang phải một mình trông bánh bao nhỏ ngụp lặn, Lâm Uyển Bạch thực sự áy náy.

Eo bỗng bị ôm chặt, cô buộc phải quay lại.

Lâm Uyển Bạch nhìn thấy người đàn ông đã đeo kính bơi ở trước mặt mình. Cho dù qua lớp kính, cô vẫn nhìn được đôi mắt sâu của anh, suốt cả quá trình chỉ nhìn cô chăm chăm.

Cô hơi đẩy anh ra một chút, nhúu mày hỏi: "Hoắc Trường Uyên, anh thật sự muốn học bơi?"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên gật đầu.

Nhưng Lâm Uyên Bạch mím môi lại, thái độ có phần ngờ vực.

"Sợ nước tuy không phải chướng ngại gì ghê gớm nhưng anh không muốn giống như hai lần trước, khi rơi xuống sông hay rơi xuống hồ bản thân chẳng thể làm gì!" Hoắc Trường Uyên bỗng dưng nói rất nghiêm túc, sắc mặt cũng nghiêm chỉnh trở lại.

Lần rơi xuống sông thì thôi đi, lần rơi xuống hồ lúc ở dưới quê, ai biết anh vô tình hay cố ý...

Lâm Uyên Bạch định lên tiếng thì nghe thấy anh cất giọng buồn rầu: "Uyên Uyên, nếu em không muốn dạy, anh cũng không miễn cưỡng."

"Em dạy..." Cô thở dài.

Từ trước tới nay, Lâm Uyên Bạch luôn bơi khá giỏi, dạy bơi đối với cô mà nói không quá khó khăn.

"Hoắc Trường Uyên, vậy chúng ta bắt đầu thôi!"

"Ừm."

Tuy rằng sợ nước nhưng hồ bơi không thể so với sông, hơn nữa anh lại cao, độ sâu một mét năm, một mét sáu đối với anh mà nói vẫn mập mé ở bụng. Dù có phần kháng cự, nhưng anh vẫn chưa đến mức quá sợ hãi.

Lâm Uyên Bạch cũng đeo kính bơi lên, chống tay tay vịn bể bơi. Bắn súng và cưỡi ngựa đều do anh dạy cô, cô cũng chưa từng chủ động dạy anh cái gì. Sau khi nghĩ như vậy, cô trở nên cực kỳ nghiêm túc, dạy dỗ bài bản: "Đầu tiên anh cố gắng thả lỏng cơ thể, sau đó dang rộng hai tay ra một

chút, tay nắm lấy phao, tạm thời xem xem có thể thích ứng được hay không..."

Có điều không bao lâu sau cô đã không chịu đựng nổi.

"Anh có thể đừng sờ soạng em được không!" Lâm Uyên Bạch cắn môi, mặt đỏ bừng.

"Anh đâu có biết bơi." Hoắc Trường Uyên hơi cúi xuống nhìn cô, nói đầy lý lẽ: "Ở dưới nước anh sẽ sợ, đương nhiên vô thức muốn giữ chặt em rồi!"

"..." Lâm Uyên Bạch không còn lời nào đáp lại.

Khi cô đỡ anh trườn theo phao, thử dẫn dài cơ thể ra thì Hoắc Trường Uyên bị sặc một ngụm nước, một lần nữa đứng phắt dậy, ôm chặt cô vào lòng.

Lâm Uyên Bạch giơ tay, vừa hay chạm lên lồng ngực anh.

Cô tháo kính bơi ra. Trong tầm mắt, mái tóc đen của Hoắc Trường Uyên ướt sũng, những giọt nước hỗn loạn vương khắp mặt anh, cổ anh...

Cảm giác nước khắp hồ bơi đều dần dần sôi sục lên.

Thấy bên kia Diệp Tu đã ẵm bánh bao nhỏ lên bờ, cô quay người đi tới thành bể, bước lên cầu thang.

Thấy mặt cô đỏ bừng, Diệp Tu đưa khăn mặt qua và hỏi: "Tiểu Bạch, em không sao chứ?"

"Không sao..." Lâm Uyên Bạch ngượng ngập lắc đầu.

Nghe phía sau có tiếng đập nước, cô liếc về phía bóng hình cao lớn kia, cắn môi khẩn trương tránh xa.

Diệp Tu nhú mày, nhìn theo với ánh mắt quan tâm. Bên cạnh có tiếng bước chân vang lên. Hoắc Trường Uyên quần khăn ở hông, cũng đang nhìn chăm chú theo Lâm Uyển Bạch, ánh mắt chỉ toàn cung chiều, anh rướn môi: "Quen rồi, cô ấy là kiểu động một chút là xấu hổ vậy đấy!"

Câu nói này không chỉ đơn giản là sự tuyên bố chủ quyền nữa.

Diệp Tu đẩy gọng kính, nụ cười ít nhiều có phần khiên cưỡng.

Tắm rửa thay quần áo xong, lúc đi ra quầy lễ tân trả chìa khóa và thanh toán, Hoắc Trường Uyên bế con trai lên bằng một tay: "Đậu Đậu khát nước, anh đưa nó qua bên kia mua nước trước."

Lâm Uyển Bạch gật đầu, nhìn hai bố con họ đi về phía siêu thị bên cạnh.

Quầy lễ tân chỉ còn lại hai người họ. Suốt cả quá trình bơi, Diệp Tu không có cơ hội nói với cô câu nào. Lúc này cuối cùng cũng không bị quấy rầy, anh ấy ngẫm nghĩ rồi mở lời: "Tiểu Bạch, em và anh Hoắc..."

"Thật ra em cũng không ngờ." Lâm Uyển Bạch biết anh ấy muốn hỏi chuyện gì, chỉ cười cười.

Có lúc cuộc đời luôn vòng vèo như vậy. Bạn cứ nghĩ quay lưng đi là cả đời người, không ngờ duyên phận chưa cạn, chỉ là đang chờ đợi một thời cơ sâu sắc hơn mà thôi.

Thấy vậy, sắc mặt Diệp Tu có phần nặng nề, ngữ khí cũng vậy: "Tiểu Bạch, với tư cách là bạn em, anh vẫn muốn nói một câu. Tuy rằng hai

người có đứa con đứng giữa nhưng tình cảm không nên miễn cưỡng, càng không nên lấy lý do đó để đến với nhau! Em hiểu ý anh không?"

"Em hiểu. Diệp Tu, cảm ơn anh." Lâm Uyên Bạch gật đầu, cảm kích sự quan tâm anh ấy dành cho mình, mí mắt rung rinh nhẹ. Ngữ khí và ánh mắt của cô đều trở nên dịu dàng: "Nhưng em không gượng ép bản thân, đây là sự thật! Kỳ thực, trong bốn năm sang Canada, em vẫn chưa thể quên được anh ấy. Nếu không sau khi về nước đã chẳng bị xáo động sau từng lần gặp mặt... Hơn nữa, trước kia sợ dĩ em không vượt qua được bóng ma tâm lý mất con không chỉ vì quá đau lòng mà còn vì đó là con của em và Hoắc Trường Uyên!"

Năm xưa khi cô mang con rời đi, trong lòng đã nghĩ, cho dù anh không cần cô nữa, nhưng chí ít cô vẫn có đứa con, phần nào mang những nét của anh...

Nói đến cuối cùng, Lâm Uyên Bạch cũng cúi đầu nhìn ngón đeo nhẫn.

Ánh sáng lấp lánh tỏa ra từ viên kim cương khiến những cảm xúc ẩn sâu trong đôi mắt cô được phản chiếu ra ngoài.

Diệp Tu ngẩn người, cũng nhìn nó chằm chằm: "Anh ta cầu hôn em rồi ư?"

"Vâng." Lâm Uyên Bạch gật đầu, giọng ngượng ngùng đầy hạnh phúc: "Em cũng đã chấp nhận."

Nghe xong, Diệp Tu cũng không nói nhiều nữa. Tình cảm cô bộc lộ đã nói rõ tất cả. Anh ấy cười cười, khi lên tiếng lần nữa, thanh âm đã có chút gượng gạo: "Tiểu Bạch, anh... chúc em hạnh phúc."

Giữa chừng, anh ấy ngừng khoảng mấy giây, những câu chữ phía sau bật ra hơi khó khăn.

Nhưng anh ấy vẫn luôn che giấu rất tốt. Lâm Uyển Bạch cũng không phát hiện ra, tươi cười đáp lại: "Cảm ơn anh."

"Đang nói chuyện gì vậy?" Hoắc Trường Uyên cũng đã dẫn con trai quay về đúng lúc.

Lâm Uyển Bạch đáp qua loa: "Không có gì, đang bàn xem lát nữa sẽ đi đâu ăn cơm."

Hoắc Trường Uyên đặt con trai xuống, không gạn hỏi gì chỉ đón lấy túi xách của cô.

Sau khi ra khỏi bể bơi, bánh bao nhỏ được đưa lên ngồi vào ghế an toàn trước. Diệp Tu không vào xe. Lâm Uyển Bạch ngạc nhiên: "Diệp Tu, anh không đi ăn sao?"

Ban đầu họ đã hẹn, bơi xong sẽ cùng tới nhà hàng ăn cơm.

"Không đi nữa, hai người đi đi." Diệp Tu xua tay, không phá vỡ bầu không khí ấm áp của gia đình họ nữa. Thấy cô nhíu mày định hỏi nguyên nhân, Diệp Tu giải thích: "Anh chợt nhớ ra trong nhà có hai cù nôi đợi anh về ăn cơm. Anh vẫn phải về với họ!"

Thấy vậy, Lâm Uyển Bạch gật gù: "Vậy được! Hôm khác hẹn anh!"

"Được."

Bên đường có chiếc taxi vắng khách dừng lại, Diệp Tu vẫy tay chào rồi rời đi. Lúc đi ngang qua Hoắc Trường Uyên, anh ấy còn dừng bước, lẳng lẳng nhìn Hoắc Trường Uyên mấy giây, những ý tứ sâu xa bên trong chỉ có hai người họ mới hiểu.

Diệp Tu giơ tay vỗ vai anh, nói một câu mà chỉ có họ nghe thấy.

"Anh thắng rồi!"

~Hết chương 279~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 280

Chiếc xe taxi nhanh chóng lao vút đi, khuất dạng.

Hoắc Trường Uyên giúp cô mở cửa ghế lái phụ, giống như ban nãy sắp xếp cho con trai, anh khoác vai cô kéo cô ngồi vào ghế, sau đó tỉ mỉ thắt dây an toàn cho cô.

Khi anh đứng dậy, Lâm Uyển Bạch níu lấy cánh tay anh: "Ban nãy Diệp Tu nói gì với anh vậy?"

"Nói gì chứ?" Hoắc Trường Uyên nhướn mày hỏi ngược lại.

Có điều, trong ánh mắt anh thoáng qua chút đắc ý.

Lâm Uyển Bạch nhú mày: "Ban nãy em thấy anh ấy vỗ vai anh, hình như có nói gì đó mà..."

"Em nhìn nhầm rồi." Hoắc Trường Uyên mặt không đổi sắc.

"..." Lâm Uyển Bạch ngờ vực.

Tương mắt cô kém chắc, rõ ràng cô nhìn thấy Diệp Tu mấp máy môi...

Hoắc Trường Uyên đóng cửa xe lại, tự mình vòng sang bên cạnh ngồi vào ghế lái, lái xe rời khỏi bãi bơi.

Lâm Uyển Bạch thấy anh không có ý muốn tiếp tục chủ đề này nữa, cũng không tiện hỏi thêm.

Vì vốn dĩ đã lên kế hoạch ra ngoài ăn cơm, thím Lý ở nhà cũng không chuẩn bị thế nên sau khi Diệp Tu đi rồi, ngược lại chỉ còn ba người họ cùng dùng bữa. Họ chọn một nhà hàng bán món Thượng Hải, bầu không khí rất ấm cúng, có không ít gia đình cũng dẫn con cái ra ngoài ăn như họ.

Khi ăn xong trở về biệt thự thì trời cũng đã tối.

Đọc đường, bánh bao nhỏ mệt mỏi ngáp ngủ suốt, nên Lâm Uyển Bạch chỉ đọc mấy trang truyện là nó đã nhanh chóng thiếp đi.

Sau khi nhẹ nhàng rời khỏi phòng con, cô đi thẳng sang phòng ngủ bên cạnh.

Hoắc Trường Uyên đã tắm rửa xong, hông còn không buồn quần khăn tắm, chỉ mặc độc quần lót, gối đầu lên hai cánh tay, nằm ngửa trên giường.

Lâm Uyển Bạch nhìn qua, bất giác liếm môi.

Cô chợt nhớ lại hình ảnh anh mặc quần bơi chiều nay. Không chỉ vậy cô gái trẻ đó bị hút hồn, thật ra khi ấy cô cũng chẳng thể dời mắt, tuy không nhìn anh chòng chọc nhưng cũng thi thoảng liếc...

Điều chỉnh lại nhịp thở, Lâm Uyển Bạch bình tĩnh đi qua: "Sao anh không đắp chăn?"

Hoắc Trường Uyên nằm im, chỉ giật giật khóe môi.

"Mệt quá!"

Anh nhắm mắt từ đầu tới cuối, trông có vẻ thật sự mệt mỏi.

Thấy vậy, Lâm Uyển Bạch nghi hoặc: "Anh mệt gì chứ..."

Hoắc Trường Uyên mở mắt, liếc về phía cô với ánh nhìn đầy ý tứ.

"Không có gì." Anh đáp hờ hững.

Làm sao cô hiểu được, ngoài Yến Phong ở New York, anh đã lại âm thầm diệt trừ một tình địch ngầm trong nước.

Lâm Uyên Bạch khó hiểu nhú mày. Thấy anh mệt cô muốn để anh nghỉ sớm một chút. Sau khi kéo chăn lên đắp cho anh, cô cũng tự nằm vào, sau đó giờ tay tắt đèn.

Cô vừa chạm đầu xuống gối, Hoắc Trường Uyên vốn đang nằm bên kia đến lông mày còn không buồn nhướng lên bỗng lật người đè cô xuống. Trong bóng tối, anh không cần nói nhiều thì ý tứ cũng đã toát ra từ từng hơi thở.

Trong chớp mắt, quần áo ngủ bị anh ném ra ngoài.

Lâm Uyên Bạch né tránh bờ môi anh, thở dốc: "Anh vừa nói mệt cơ mà..."

"Có mệt hơn nữa cũng có thể khiến em chết đi sống lại vài lần!" Hoắc Trường Uyên cất giọng khàn đặc.

Anh lật cô lại như cái bánh nướng. Dưới lớp chăn, nhiệt độ càng lúc càng cao, còn có những âm thanh vụn vặt của cô không ngừng bật ra.

Bên ngoài, đêm dường như càng thêm đậm.

Sáng hôm sau, không còn gì bất ngờ, Lâm Uyên Bạch tỉnh dậy với cơn đau nhức, mỗi khớp xương đều như rời ra. Cô nghĩ mãi vẫn không hiểu, vì sao trong chuyện này toàn là phụ nữ mệt mỏi mà đàn ông thì sáng khoái chứ.

Khi quán chần bước xuống sàn, chân cô mềm nhũn tới độ suýt ngã nhào.

Đằng sau quả nhiên vang lên một tiếng cười khẽ, còn mang theo chút khàn khàn sáng sớm, vang vọng khắp phòng. Sau khi ép mình đứng vững, Lâm Uyên Bạch nhặt quần áo ngủ lên chạy vào phòng tắm.

Mười mấy phút sau, cô tắm rửa xong đi ra, Hoắc Trường Uyên cũng đã dậy, hơn nữa còn gấp chăn gọn gàng.

Hôm nay là ngày nghỉ, không cần tới công ty, trông anh có vẻ nhàn tản. Lúc này trong tay anh cầm một chiếc di động đang rung bần bật, là máy của cô, anh đưa thẳng cho cô: "Diệp Tu gọi."

"Ồ!" Lâm Uyên Bạch sửng người.

Thấy cô nhìn mình, Hoắc Trường Uyên rút tay về rồi sai bước đi vào phòng tắm.

Thấy bóng dáng cao lớn của anh khuất sau cánh cửa, Lâm Uyên Bạch đi tới trước cửa ban công nhận máy, đặt di động bên tai.

Đến khi Hoắc Trường Uyên đi ra, cô đã kết thúc cuộc gọi, vẫn còn cầm di động đứng đó, biểu cảm hơi ngơ ngẩn.

"Sao vậy?"

Lâm Uyên Bạch quay đầu lại giải thích: "À, Diệp Tu nói anh ấy sẽ quay về Canada! Chiều nay là bay!"

"Quyết định quay về rồi sao?" Nghe được tin này, ngoài bất ngờ, Hoắc Trường Uyên cũng cảm thấy là lẽ đương nhiên.

"Ừm..." Lâm Uyên Bạch gật đầu, bắt giắc nhíu mày: "Em cảm thấy hơi kỳ lạ, em nhớ trước đó lúc Diệp Tu ở lại còn nói muốn ở cạnh hai ông bà, nghe ý tứ thì có vẻ sẽ ở lại Băng Thành một thời gian, không ngờ bỗng dưng nói quay về là quay về!"

"Còn cần nghĩ sao, dĩ nhiên là vì giờ đã là người qua đường rồi." Hoắc Trường Uyên nói một câu đầy ý tứ.

"Thế nghĩa là sao?" Lâm Uyên Bạch không hiểu ý anh.

Hoắc Trường Uyên liếc nhìn cô, tiếp tục: "Anh ta biết mình đã trở thành người qua đường nên ở lại cũng đâu còn ý nghĩa gì nữa."

"..." Lâm Uyên Bạch cảm thấy nghi hoặc.

"Lẽ nào lâu nay em không nhận ra tâm ý của anh ta?" Thấy vậy, Hoắc Trường Uyên nhướn mày hỏi.

"Tâm ý gì chứ..." Lâm Uyên Bạch mím môi, sau đó lập tức hiểu ra, nghĩ là anh ghen tuông lung tung, cô lập tức nhíu mày: "Anh nói linh tinh gì vậy, làm sao có thể!"

"Diệp Tu ban đầu chỉ là bác sỹ chữa chính cho em, sau này mới phát triển thành tình bạn. Ở Canada anh ấy rất được hoan nghênh. Trong tòa soạn của em có rất nhiều cô bé ái mộ anh ấy. Hơn nữa kết giao nhiều năm, bọn em coi như cũng rất hiểu nhau rồi, chỉ là bạn bè thôi..."

Giọng Lâm Uyên Bạch càng lúc càng nhỏ dần dưới ánh mắt chăm chú của anh.

Đây đều là suy nghĩ của riêng cô, không có nghĩa là Diệp Tu cũng nghĩ vậy...

Đàn ông nhìn đàn ông là chuẩn xác nhất. Ý thức được điểm này, cô bỗng dưng im lặng.

Hoắc Trường Uyên rướn môi cảm thấy cô quá khờ khạo, cả ý của đôi phương cũng không nhận ra.

Nhưng, cũng may là hơi ngốc một chút.

Cuối cùng cũng đã giải quyết xong hiểm họa trong ngoài, sau khi về Canada Diệp Tu sẽ không còn cơ hội gặp mặt cô nữa. Hoắc Trường Uyên xác nhận lần nữa: "Chuyến bay lúc chiều tối nay?"

"Ừm." Lâm Uyển Bạch gật đầu.

Vào lúc anh nhường mảy, cô lại nói một câu: "Tới lúc đó em sẽ ra tiễn anh ấy!"

"Em đi một mình? Anh lái xe đưa em đi!" Hoắc Trường Uyên khựng lại.

"Không cần đâu, chú Lý đưa em đi là được rồi! Lần sau gặp lại không biết tới lúc nào, em muốn nói với anh ấy vài câu." Nói xong, Lâm Uyển Bạch quay qua nhìn anh: "Hoắc Trường Uyên, lẽ nào anh không yên tâm..."

Ánh mắt Hoắc Trường Uyên hơi sáng lên, nét mặt cũng ngượng ngập phần nào, giống như bị chọc trúng nội tâm vậy.

"Đương nhiên là không!" Anh cất giọng cứng đờ.

Nhưng Lâm Uyển Bạch không yên tâm, vẫn nhíu mày nhìn anh, hỏi với vẻ không chắc chắn: "Vậy anh sẽ không như hai lần trước, đột ngột xuất hiện ở sân bay đấy chứ?"

"Một tuần nay anh rất bận rộn, tới cuối tuần, anh chỉ muốn được ở nhà thả lỏng, xem tivi." Hoắc Trường Uyên gượng cười.

Ăn cơm trưa xong, Lâm Uyển Bạch liền thay quần áo đi ra sân bay.

Trước khi ra khỏi cửa, cô còn đặc biệt ngó vào phòng khách. Hoắc Trường Uyên đang ngồi vắt vẻo trên sofa, trên tivi đang phát chương trình tin tức tài chính, anh xem rất nhập tâm.

Một tiếng rưỡi sau, cô và Diệp Tu đều xuất hiện trong đại sảnh sân bay.

Nơi này dù vào lúc nào cũng đều có dòng người qua lại nhộn nhịp và những tiếng tạp âm ồn ào. Có điều hình như hôm nay mọi thứ đặc biệt ồn ã hơn, giống như đã xảy ra chuyện gì vậy.

Rất nhiều nhân viên sân bay được điều động, các hành khách vây kín đứng xem, có người còn cầm di động lên quay, hình như còn có tiếng động vật kêu, trong không khí thi thoảng còn có chiếc lông mao bay bay.

Lâm Uyển Bạch ngăn người: "Có chuyện gì vậy nhỉ?"

"Vì đám đông vây quá kín cô không thể nhìn rõ. Chưa đợi cô tiến thêm, có một bà chị đứng cạnh đã lớn tiếng: "Đừng nhắc nữa! Ban nãy có một thím hình như từ dưới quê lên cầm lồng đựng mấy con gà sống, nói là muốn đi thăm con gái mới đẻ, nấu đồ tắm bổ cho con gái! Nhưng cục hàng không có quy định, đâu có mang theo gia cầm, thú nuôi còn phải làm công tác kiểm dịch nữa!"

"Thím ấy chắc là lần đầu đi máy bay, không hiểu mấy quy định này. Thì đấy, chỗ gà đó không được phép mang lên máy bay, thím đó sốt sắng, sau một hồi giảng co đã giận dữ thả hết chỗ gà ra ngoài, nên mới ra nông nỗi này! Mọi người đều đang vây lại xem. Nhưng khổ sở cho mấy nhân viên

sân bay, phải bắt từng con một, đâu có dễ như vậy, cô xem, lông gà bay khắp nơi rồi!"

Nghe xong, Lâm Uyên Bạch cũng cực kỳ bất ngờ.

Trước kia cô hay xem được mấy chuyện lạ có thật trên mạng, không ngờ trong đời thật sự được bắt gặp một lần.

Buồn cười thì buồn cười, cô cũng không hóng hớt theo họ. Cô gạt một chiếc lông dính lên người ra, cùng Diệp Tu đi làm thủ tục check-in và ký gửi hành lý. Đông người đi hóng chuyện, chẳng mấy ai xếp hàng nên họ làm xong cũng nhanh.

Vì vẫn còn kịp giờ nên họ dừng bước trước cửa kiểm tra an ninh.

Lâm Uyên Bạch nhìn cuốn hộ chiếu và tấm vé máy bay trong tay Diệp Tu, lên tiếng hỏi: "Diệp Tu, sao anh bỗng nhiên lại quyết định quay về Canada. Kỳ nghỉ phép của anh còn khá nhiều, em còn nghĩ anh sẽ ở lại đây một thời gian nữa chứ!"

"Gần đây bệnh viện bên đó khá bận, nhân lực không đủ, luôn gọi điện thoại thúc giục anh." Diệp Tu tươi cười nhún vai, bày ra biểu cảm nuối tiếc: "Thế nên không còn cách nào khác, anh đành kết thúc kỳ nghỉ trước thời hạn!"

"Vậy thì vất vả thật đấy!" Lâm Uyên Bạch cười cười.

Nhớ tới cuộc nói chuyện sáng nay với Hoắc Trường Uyên, ngừng lại mấy giây cô vờ như vô tình lên tiếng: "Diệp Tu, anh cũng không còn ít tuổi nữa. Em làm bạn với anh nhiều năm nay, anh vẫn luôn độc thân, có nghĩ đến chuyện tìm một người bạn gái không? Trước kia em đã nói với anh rồi, trong tòa soạn có mấy cô bé rất ngưỡng mộ anh!"

"Ha ha, để mọi việc thuận theo tự nhiên đi! Nếu duyên phận tới rồi, anh tuyệt đối không từ chối!" Diệp Tu gật đầu, cười hiền hòa.

Họ nói chuyện thêm mười mấy phút nữa thì có loa phát thanh thông báo về chuyến bay.

Lâm Uyển Bạch bất giác đánh mắt về phía sau.

Bỗng dưng, cô cảm giác có một ánh mắt quen thuộc đang nhìn họ chăm chăm.

"Sắp đến giờ rồi, anh phải vào sảnh đợi bay đây." Diệp Tu nhìn đồng hồ, nói xong bèn đẩy gọng kính lên: "Tiểu Bạch, lần này chia tay không biết bao giờ mới gặp lại, có thể ôm em một cái không?"

"Được chứ!" Lâm Uyển Bạch vui vẻ đồng ý.

Cô chủ động tiến lên, đôi phương cũng nhẹ nhàng vòng tay ôm cô, một cái ôm bạn bè rất lịch sự.

Tiền anh ấy vào trong sảnh bay như vậy có hơi qua loa nhưng không thiếu đi sự ấm áp.

Sau hai giây ngắn ngủi, cô tách nhau ra.

Lâm Uyển Bạch buông tay xuống, giống như ban nãy, cô luôn cảm giác có một đôi mắt như khóa chặt lấy mình, nhất là sau khi họ ôm nhau, hình như ánh mắt ấy càng theo sát hơn một chút.

Cô quay đầu nhìn trái ngó phải nhưng chỉ có mọi người đi qua đi lại, không có gì khác thường.

Diệp Tu không chú ý tới những chi tiết ấy, có lẽ ý thức được có lẽ mình sẽ hơi ghen ngạo, anh ấy khẽ cúi đầu, mỉm cười nói: "Ngày cưới nhớ mời

anh đẩy nhé."

"Vâng."

Từ đầu tới cuối, Diệp Tu vẫn che giấu tình cảm tốt như trước kia, không lộ ra dù chỉ một chút. Cô cũng không vạch trần, giả vờ không biết gì như trước, chỉ là trong lòng thầm kỳ vọng, hy vọng anh ấy có thể gặp được người thật sự có duyên với mình.

"Anh vào trong đây, bye bye!"

"Chúc anh thượng lộ bình an!"

Nhìn mãi đến khi Diệp Tu đi khuất, Lâm Uyển Bạch mới quay người đi ra khỏi sân bay.

Chú Lý không đánh xe vào sân mà chỉ đỗ ngoài cửa, lát nữa chú còn phải đưa xe đi bảo dưỡng. Lúc đi vào trong biệt thự, cô loáng thoáng thấy bóng ai lướt ngang qua, nhưng rất nhanh, nếu nói là bóng nắng cũng không quá.

Vào nhà, Lâm Uyển Bạch cúi xuống thay giày.

Lúc xỏ vào đôi dép lê, động tác của cô chợt khựng lại, cô nhìn xuống đôi giày da đặt trên sàn.

Cô bất giác thò tay qua, nhặt một sợi lông gà màu nâu nhạt dính trên đó lên.

Rồi giống như Sherlock Homes, Lâm Uyển Bạch giơ nó lên ở khoảng cách gần, tỉ mỉ quan sát. Nếu cô nhớ không nhầm, một sợi lông gà tương tự cũng đã dính lên áo cô. Hơn nữa, lúc cô đi ra ngoài, đôi giày da này vẫn còn xếp trên giá...

Cô liếm môi, xếp nó lại chỗ cũ.

Cô đi vào phòng khách, bánh bao nhỏ nhìn thấy cô lập tức chạy ào tới. Lâm Uyên Bạch ôm thẳng bé vào lòng rồi tiến về phía người đàn ông ngồi trên ghế.

Anh vẫn mặc bộ đồ ngủ ấy, nghe thấy tiếng bước chân bèn đánh mắt nhìn cô, nói một câu "Em về rồi à?".

Mọi thứ dường như đều hoàn hảo, nhưng Lâm Uyên Bạch lại ngửi thấy mùi khác lạ. Cổ áo của anh hình như hơi xộc xệch, giống như vừa mặc vội vàng không chỉnh kịp, ống quần còn hơi tón lên.

Cô ngồi xuống bên cạnh anh: "Hoắc Trường Uyên, anh vẫn ở nhà này giờ à?"

"Ừ." Hoắc Trường Uyên đáp.

Lâm Uyên Bạch thấy vậy bèn cúi xuống nhìn bánh bao nhỏ đang ngồi trên chân mình, xoa mặt nó: "Bảo bối, mẹ hỏi con, sau khi mẹ đi khỏi, papa của con vẫn luôn ở nhà sao?"

Bánh bao nhỏ chớp chớp mắt.

Nó nhìn cô rồi lại len lén nhìn papa, cuối cùng từ trên chân cô trượt xuống: "Bảo bối đi chơi Lego đây ạ~"

Nói xong, thằng bé chạy mất dạng.

"Nhìn gì mà nhìn?" Cảm nhận được ánh mắt của cô, Hoắc Trường Uyên nhíu mày.

Lâm Uyên Bạch bắt chước điệu bộ khẽ nheo mắt của anh, nói một câu bằng giọng khẳng định: "Hoắc Trường Uyên, anh đã tới sân bay!"

"Không có." Hoắc Trường Uyên hờ hững phủ nhận.

"Thật sự không có sao?" Lâm Uyển Bạch nói giọng không tin.

Nét mặt Hoắc Trường Uyên không có bất kỳ sự thay đổi nào, bình thản ngồi xem tin tức tài chính rồi nhấn mạnh: "Ban nãy anh đã trả lời rồi, anh chỉ ngồi nhà xem tivi."

"Thế ư?" Lâm Uyển Bạch nhướn mày, cố tình tỏ ra đăm chiêu: "Nhưng mà hôm nay ở đại sảnh sân bay có rất nhiều gà sống chạy loạn khắp nơi, lông gà càng bay tứ phía. Mà lúc nãy vào cửa, em thấy trên giày của anh có dính lông gà..."

"Em đọc nhiều Conan rồi đấy!" Hoắc Trường Uyên cười khẩy phủ nhận.

Lâm Uyển Bạch cắn môi, thấy nét mặt anh vẫn rất bình thản, biết anh không dễ dàng thừa nhận như vậy. Nhưng trong lòng cô chắc chắn anh nhất định không ở yên trong nhà mà đã cùng mình tới sân bay.

Ánh mắt như kim châm sau lưng ấy quá quen thuộc, gần như cô có thể khẳng định.

Chớp chớp mắt, cô chợt nghĩ ra điều gì đó bỗng nhiên chỉ vào anh kêu lên: "Trời, hình như cổ áo của anh cũng dính lông gà!"

Nghe xong, Hoắc Trường Uyên vô thức giơ tay lên gạt cổ áo.

Nhưng ngoài một lớp lông mềm mềm ra thì làm gì có dị vật gì, nói chi tới lông gà.

Ý thức được mình bị gạt, biểu cảm trên mặt Hoắc Trường Uyên dần dần cứng đờ lại. Anh liếc xéo qua, bỗng nhiên nhìn thấy cô cười gian xảo,

ánh mắt giao hoạt như một con hồ ly.

"Anh xem, em đã bảo là anh có đi mà!"

"..."

Khóe miệng Hoắc Trường Uyên khẽ giật, thần sắc cực kỳ gượng gạo.

Anh then quá hóa giận vươn tay kéo cô vào lòng. Sau khi bị vạch trần, anh cũng không giấu giếm nữa mà bức dọc cắn tai cô: "Anh mà không đi, há chẳng phải sẽ bỏ lỡ một cái ôm nồng nàn tình cảm của hai người sao?"

"Anh thấy rồi à..." Lâm Uyển Bạch chột dạ ôm tai, không còn khí thế như trước.

Hoắc Trường Uyên lườm cô, hừ một tiếng.

Đâu có nồng nàn tình cảm, rõ ràng chỉ là một cái ôm tạm biệt của những người bạn...

Lâm Uyển Bạch muốn nguy hiểm cho bản thân nhưng chạm phải ánh mắt tối đi của anh, cô đành hèn nhát nuốt xuống. Cô bị anh hằn học ôm chặt trong lòng, cô dè dặt xoa xoa chóp mũi.

Chết rồi, lại bất cẩn làm đổ bình giấm rồi...

Lâm Uyển Bạch chớp chớp mắt, giơ tay đặt lên bụng: "A, bụng em tự dưng khó chịu quá..."

Quả nhiên, nghe thấy cô nói xong, Hoắc Trường Uyên lập tức buông tay nhìn cô đầy quan tâm.

Lâm Uyển Bạch đắc ý, thấy ngọt ngào trong lòng.

Có điều không biết có phải vì nói dối tạo nghiệp không, cô dần dần thật sự cảm thấy bụng dưới hơi âm ạch, không quá dữ dội nhưng cơn đau cứ nặng dần, cảm giác đó cô không quá xa lạ.

Nghĩ ra chuyện gì, cô đứng dậy khỏi sofa, rảo bước đi lên gác.

Hoắc Trường Uyên thấy biểu cảm của cô không ổn cũng đồng thời đứng lên. Có điều bước chân của cô rất nhanh, tới khi anh đẩy cửa phòng ngủ ra, bóng cô đã khuất sau cánh cửa phòng tắm.

Cửa bị khóa lại, anh không thể vào, đành tạm thời đứng ngoài.

Anh nhíu chặt mày vì không biết rõ tình hình cụ thể. Nhớ tới dáng vẻ khó chịu của cô ban nãy, nỗi lo trong anh tăng dần. Hoắc Trường Uyên đi qua đi lại trước cửa, sốt ruột gõ cửa.

Khi anh gõ đến lần thứ ba, cửa phòng tắm mới được mở hé ra.

Lâm Uyển Bạch không ra ngoài ngay mà thò đầu nhìn ra.

Hoắc Trường Uyên lập tức hỏi: "Uyển Uyển, sao rồi, có cần tới bệnh viện không?"

"Em không sao!" Lâm Uyển Bạch không ngờ anh lại hoang mang như vậy, vội vàng lắc đầu, sau đó ngượng ngập giải thích: "Chỉ là em tới ngày rồi!"

"Người bà con đến chơi?" Hoắc Trường Uyên nhăn mặt.

"Ừm!" Lâm Uyển Bạch gật đầu, xấu hổ lên tiếng: "À, anh có thể giúp em một chuyện được không? Vào phòng ngủ của khách, lấy giúp em một cuộn băng vệ sinh trong túi..."

Lúc trước Hoắc Trường Uyên có dặn thím Lý dọn cho cô một phòng riêng, tuy ban đầu cô ngủ với bánh bao nhỏ, về sau lại ngủ với anh nhưng đa phần đồ đạc vẫn để trong căn phòng đó.

Thấy anh đứng im đó không nhúc nhích, cô gọi to: "Hoắc Trường Uyên?"

"Biết rồi!"

Sau đó, anh sai bước đi ra khỏi phòng ngủ.

Hai phút sau, anh quay lại, trong tay cầm một chiếc túi màu hồng, đưa qua khe cửa cho cô.

"Cảm ơn anh!" Nói rồi, Lâm Uyển Bạch chui lại vào trong, không quá để ý tới biểu cảm của anh.

Cô không ngờ "bà dì" tới đột ngột như vậy, trước hai ngày so với lịch. Sau khi lên gác cô mới chắc chắn nguyên nhân mình khó chịu, nhưng việc này cũng không quá đặc biệt.

Thay xong một chiếc quần lót khác sạch sẽ hơn, cô kéo cửa đi ra ngoài.

Cô phát hiện Hoắc Trường Uyên ngồi ở cuối giường, tay kẹp điều thuốc, vừa mới rít một hơi.

Lâm Uyển Bạch đi tới, thấy anh không buồn ngược mắt lên, chỉ nhìn chằm chằm đám khói dần tan, bèn tò mò chạm tay vào anh: "Hoắc Trường Uyên, anh sao vậy?"

Sắc mặt Hoắc Trường Uyên không đoán ra được là vui vẻ hay giận dữ.

Lâm Uyển Bạch liếm môi, cứ nghĩ anh vẫn còn nhớ cái ôm ở sân bay, đang định lấy lòng anh thì anh bỗng nhiên chau mày nói một câu: "Sao vẫn

chưa có bầu chứ!"

"Hả..." Lâm Uyên Bạch chớp chớp mắt.

Sau đó cô mới chợt hiểu ra ý tứ của anh.

Từ sau khi hai người trở lại, Hoắc Trường Uyên đã nói rõ với cô, anh muốn có thêm một đứa con gái. Từ đó, mỗi lần quan hệ họ đều không dùng bao cao su. Hơn nữa lúc trước anh còn kể chuyện hòa thượng trong miếu nói số anh sẽ có nếp có tẻ, có thể thấy anh mong chờ đứa con gái ấy đến mức nào.

Có điều mong mãi vẫn đợi phải "bà dì"...

"Chẳng lẽ anh độc sức chưa đủ?"

Hoắc Trường Uyên gạt tàn thuốc, tự lẩm bẩm, sau đó đánh mắt về phía cô, ánh mắt sáng lấp lánh một tia đắc thắng: "Bắt đầu từ tối nay anh quyết tâm làm tám hiệp, sau việc treo ngược em lên tường*, anh không tin em không có bầu được!"

*Tránh một vài bạn không hiểu mình giải thích luôn, ý Hoắc Trường Uyên treo ngược Bạch lên là để tinh dịch chảy sâu vào trong.

"Anh đừng có làm em sợ..." Bả vai Lâm Uyên Bạch run lên.

Hoắc Trường Uyên phả ra một làn khói, ánh mắt rõ ràng muốn nói anh không đùa.

Lâm Uyên Bạch hoảng hốt nuốt nước bọt, tiến lên ôm cánh tay anh: "Hoắc Trường Uyên, chuyện con cái vẫn nên thuận theo tự nhiên là hơn! Em cũng rất muốn sinh thêm cho anh một đứa con gái, nhưng chuyện này gấp không được, anh đừng mong mỏi quá! Vả lại, nếu bây giờ có con ngay,

chắc chắn em không thể chuyên tâm được mà em thì vẫn còn muốn bù đắp cho Đậu Đậu..."

Cuối cùng, bằng những lời ngọt nhạt, cô mới miễn cưỡng xoa dịu được Hoắc Trường Uyên.

Cô thở phào một hơi, di động để trong túi bỗng rung lên. Có một tin nhắn gửi đến, người gửi là Lục Học Lâm.

Lâm Uyên Bạch đập mạnh vào đầu, chợt nhớ ra chuyện cho mượn sách...

~Hết chương 280~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 281

Một buổi chiều giữa tuần nào đó.

Cùng bánh bao nhỏ ăn trưa xong, Lâm Uyển Bạch bèn một mình đi ra khỏi biệt thự, chú Lý đỗ chiếc Mercedes trước cửa một quán café nằm ở một vị trí khá khuất nẻo.

Sau khi cô bước xuống không lâu thì di động đổ chuông.

Quả nhiên, trên màn hình hiển hách hiện lên ba chữ "Hoắc Trường Uyên".

Người đàn ông này trông chừng cô cũng chặt thật đấy~

Sau khi ấn nút nhận, giọng trầm của Hoắc Trường Uyên vang lên từ đầu kia điện thoại: "Em muốn đi gặp chú Lục?"

"Vâng." Lâm Uyển Bạch không hề né tránh. Cô cố tình không nói với anh là sợ anh sẽ phản đối hoặc đi theo, như vậy thì cũng quá mức rồi. Chẳng qua cô chỉ tới đưa cuốn tiểu thuyết tiếng Đức cho Lục Học Lâm mà thôi.

Ở đầu kia, Hoắc Trường Uyên dĩ nhiên chẳng vui vẻ gì. Đôi mắt với cơn ghen có thể bùng nổ mọi lúc mọi nơi của anh, cô quả thực khóc dở mếu dở.

Cô đẩy cánh cửa quán café ra, có tiếng chuông gió vang lên, cô vội có nói: "Không nói chuyện với anh nữa, em phải vào trong đây! Về nhà nói sau!"

Nói xong, cô to gan ngắt máy trước, còn chuyển di động sang trạng thái im lặng.

Quán café nằm trong một con hẻm ở khu phố cổ, mặt tiền tuy bình thường nhưng sau khi vào trong có hàng loạt những giá sách được xếp ngay ngắn. Bên trong rất yên ắng, chỉ có tiếng đàn dương cầm khẽ khàng. Lâm Uyên Bạch ngó vào trong, nhìn thấy Lục Học Lâm ngồi trên tầng hai đang mỉm cười ra hiệu về phía cô.

"Chú Lục!"

"Cô Lâm, mau ngồi đi!"

Lục Học Lâm vội vàng chào đón cô, sau đó chỉ tay vào chiếc ly sứ trắng trước mặt: "Ban nãy chú tự quyết, gọi cho cháu một tách Cappuccino, mấy cô gái trẻ các cháu chắc đều thích uống món này phải không!"

"Cảm ơn chú!" Lâm Uyên Bạch cảm kích tươi cười.

"Cháu mang theo cuốn tiểu thuyết đó đến chưa?"

Không đợi cô chủ động đề cập đến, Lục Học Lâm đã sốt sắng hỏi tới, có thể thấy ông thật sự rất muốn đọc cuốn sách này. Cô vội gật đầu: "Mang rồi ạ, cháu đưa chú ngay đây!"

Khi cô vừa rút cuốn sách từ trong túi ra, Lục Học Lâm đã chìa hai bàn tay ra đón sẵn.

Ông rộng mở nó trong lòng bàn tay, ánh mắt sáng lấp lánh, khó giấu được sự kích động: "Đúng là bản gốc tiếng Đức tác phẩm Qua con mắt của thằng hề rồi, quá tuyệt vời!"

"Vì sách cũng lâu quá rồi nên giấy bên trong đã ố vàng hết cả, mong là chú Lục lúc đọc có thể cẩn thận một chút ạ!" Lâm Uyển Bạch cười cười: "Bởi vì đối với cháu, cuốn sách này cũng rất quan trọng!"

"Được, cháu yên tâm, chú nhất định giữ gìn!" Lục Học Lâm chân thành hứa hẹn.

Thấy vậy, Lâm Uyển Bạch cũng không quá lo lắng. Có thể nhận ra đối phương là người yêu sách, hơn nữa nhận sách xong, ông còn tỉ mỉ cất vào một chiếc túi giấy da bò.

Bình ổn lại tâm trạng hơi kích động, Lục Học Lâm nhấp một ngụm café rồi hỏi cô: "Lần trước khi nhắc đến cuốn sách này chú đã muốn hỏi cháu, cháu cũng rất thích cuốn sách này và còn từng xem phim sao?"

Lâm Uyển Bạch giải thích: "Thật ra cuốn sách này là..."

"Mình à, ông rảnh rồi ra ngoài uống café sao không gọi tôi?"

Những lời phía sau còn chưa kịp nói hết cô đã bị ngắt ngang bởi một giọng phụ nữ có tuổi và từng trải.

Bỗng thấy một quý phu nhân tao nhã từ trên cầu thang bước xuống, mái tóc búi cao sau gáy, trông lại càng cao ngạo khó gần, tay khoác một chiếc túi hàng hiệu, thái độ không mấy hữu hảo.

Lâm Uyển Bạch chột nhứ mày.

Là mẹ của Lục Tĩnh Tuyết...

Tuy rằng số lần gặp mặt không nhiều, nhưng bốn năm trước ấn tượng mà bà Lục này để lại cho cô không tốt đẹp cho lắm. Lần đầu tiên gặp, bà ta đứng trong biệt thự nhà họ Hoắc thêm mắm dặm muối cho Hoắc Chấn, lần thứ hai gặp mặt bà ta không chút tôn trọng, gạn hỏi chuyện gia đình cô...

Hơn nữa, cô dám chắc, đối phương chắc chắn không phải kiểu người rộng rãi khoáng đạt như Lục Học Lâm. Quan hệ hiện tại giữa cô và Hoắc Trường Uyên cũng khiến cô phần nào rơi vào tình cảnh khó xử ngay lúc này.

Nguyễn Chính Mai đi tới bên cạnh bàn, sau khi nhìn thấy cô quả thực bất ngờ.

"Là cô!"

Lục Học Lâm nhú mày: "Tiểu Mai, em cũng quen với cô Lâm sao?"

Nguyễn Chính Mai nhìn Lâm Uyên Bạch gắt gao, những ngón tay giữ túi xách nắm chặt lại.

Lúc trưa, Lục Học Lâm nhận một cuộc điện thoại, tiếng có hơi vang ra một chút. Bà ta nghe được ở đầu kia là giọng một cô gái trẻ. Dựa theo trực giác nhạy cảm trời sinh của phụ nữ, bà ta bỗng trở nên căng thẳng. Cộng thêm trước đó con gái Lục Tịnh Tuyết từng âm thầm kể với bà ta, chồng mình và Lâm Uyên Bạch có qua lại...

Sao bà ta có thể ngồi yên ở nhà, lập tức bảo tài xế lái xe bám theo ngay sau.

Nhìn thấy họ ngồi đối diện nhau nói nói cười cười, trong lòng bà ta hoảng sợ vô cùng!

"Tôi không quen sao được!" Nguyễn Chính Mai cười khẩy: "Học Lâm, vì sao ngày nào con gái chúng ta cũng ở trong nhà, ăn chẳng buồn ăn, uống chẳng buồn uống? Lẽ nào ông không biết? Chính là bởi cô Lâm đây, hết lần này tới lần khác giật mắt chàng rể quý mà chúng ta ưng ý!"

"Chuyện này tôi đã biết rồi, người làm trưởng bối như chúng ta cũng đừng can dự quá sâu vào chuyện lớp trẻ!" Lục Học Lâm ôn hòa đáp.

"Học Lâm!" Nguyễn Chính Mai rất bực mình với thái độ của ông: "Tịnh Tuyết là con gái của ông, sao ông cứ nói đỡ cho người ngoài thế!"

Dẫu sao cũng chính ông vì muốn mượn sách nên hẹn gặp Lâm Uyên Bạch, không muốn để cô quá khó xử, nên ông quay sang nhìn vợ với vẻ giận dữ: "Tiểu Mai, tôi và cô Lâm vẫn còn chuyện muốn nói, bà về trước đi!"

"Không được!" Nguyễn Chính Mai dĩ nhiên không chịu, bà ta giơ tay chỉ vào mặt Lâm Uyên Bạch: "Tôi không cho phép ông gặp cô ta!"

"Tiểu Mai, bà trở nên vô lý như vậy từ khi nào thế!" Lục Học Lâm chau mày, quắc mắt nhìn qua.

Nguyễn Chính Mai run rẩy trong lòng. Bao năm nay, vợ chồng bà ta coi như cũng "tương kính như tân"*. Bà ta chưa bao giờ bị chỉ trích như vậy. Nhưng lúc này bà ta lại không thể chịu thua, bèn cười khẩy: "Ha ha, tôi nói không cho phép là không cho phép! Khẩu vị của cô Lâm đây mặn thật đấy, đứng núi này còn trông núi nọ. Sao hả, giật chồng chưa cưới của con gái tôi còn chưa đủ, bây giờ còn định giật nốt chồng tôi hay sao!"

*Vợ chồng tôn trọng nhau như khách.

"Bà..." Lâm Uyên Bạch tái mặt.

"Bà im miệng cho tôi, đúng là hàm hồ!" Tiếng quát giận dữ của Lục Học Lâm đã vang lên trước.

Nguyễn Chính Mai châm chọc: "Ông thẹn quá hóa giận gì chứ? Học Lâm, tôi thấy ông già cả rồi, bắt đầu đổi vị sang mấy cô gái trẻ rồi!"

"Cô Lâm đây chỉ trạc tuổi con gái chúng ta, bà nói lung tung cái gì vậy! Tôi là người thế nào, chẳng lẽ bà không hiểu rõ, đừng để tôi tiếp tục nghe thấy những lời không nên không phải từ miệng bà, để ý thân phận đi!" Lục Học Lâm đứng lên khỏi ghế, hơi bốc hỏa.

"Ông là người ra sao dĩ nhiên tôi hiểu rõ. Kết hôn đã hơn hai mươi năm, Lục Học Lâm, ông luôn có lỗi với tôi!" Nguyễn Chính Mai dường như không chịu ngừng, miệng tiếp tục nói những lời chua ngoa, khó nghe: "Bây giờ ông còn bị mê hoặc bởi đám con gái trẻ trung nữa! Chạy tới mấy quán café tình tứ này hẹn hò. Tôi phỉ nhổ, hai người đều vô liêm sỉ! Cô Lâm, xem ra những đứa trẻ không có mẹ dạy dỗ quả nhiên khác biệt, đúng là không biết liêm sỉ!"

"Nguyễn Chính Mai!" Lục Học Lâm phẫn nộ.

Không thể tiếp tục chịu đựng nữa, sợ rằng vợ mình sẽ càng nói ra những lời khó nghe hơn, ông khó xử nhìn Lâm Uyển Bạch: "Xin lỗi nhé, hôm nay tạm thời như vậy, đọc xong sách chú sẽ gửi lại cháu!"

"Vâng..." Lâm Uyển Bạch miễn cưỡng gật đầu.

Nguyễn Chính Mai không tiếp tục gào thét nữa, mục đích đã đạt được, bà ta chỉ không muốn Lục Học Lâm ở chung với Lâm Uyển Bạch.

Bà ta mặc cho Lục Học Lâm kéo tay mình, ra khỏi quán café, ngồi lên xe rồi đi.

Lâm Uyên Bạch đợi thêm vài phút nữa mới đứng đi xuống.

Cô không gọi điện cho chú Lý. Cô nghĩ bụng chỗ này cũng khá khu chung cư, tiện thể muốn qua thăm Tang Hiểu Du nên bắt đại một chiếc taxi bên đường.

Màn ồn ào của Nguyễn Chính Mai khiến cô khó chịu, nhưng cô cũng không muốn quan tâm. Cây ngay không sợ chết đứng, chỉ là cô đang nghĩ tới một chuyện khác.

Giống hệt như lần bắt gặp ở cửa nhà hàng, phản ứng của hai mẹ con họ đều gần như tương đồng, đều rất sừng sốt và đều có phần hoảng sợ...

Trong lúc thất thần, có một chiếc ô tô lẳng lặng dừng lại bên cạnh cô.

Lâm Uyên Bạch nghĩ mình làm vương đường đỗ của xe người ta, định tiến thêm vài bước để bắt xe. Nào ngờ cô vừa bước chân, cửa xe bỗng nhiên có một cánh tay thò ra, thô lỗ kéo tuột cô vào trong, sau đó có một chiếc khăn tay lập tức bịt chặt miệng cô lại...

~Hết chương 281~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 282

Động tác quá nhanh, Lâm Uyển Bạch thậm chí còn không phản ứng kịp.

Đôi phương ấn mạnh cô xuống ghế xe, vừa đóng cửa lại, chiếc xe cũng lập tức lao vút đi.

Trước kia cô từng có trải nghiệm này. Lần đầu tiên gặp Hoắc Dung, bà cũng sai hai người đàn ông lực lưỡng mặc vest đen tới dẫn cô đi, đến bây giờ ký ức của cô vẫn còn như mới.

Có điều cô biết lần này không phải, bởi vì tuy rằng người của Hoắc Dung cũng thô bạo đưa cô đi giữa ban ngày ban mặt nhưng họ luôn cố gắng kiểm soát độ lực, không hề làm cô đau. Còn gã đàn ông giữ cô trong xe lúc này cũng mặc đồ đen, lộ ra gương mặt hung ác.

Lâm Uyển Bạch dùng hết sức để giãy giụa, khiến chiếc khăn bịt miệng rơi xuống đất.

Cô muốn nhào ra mở cửa xe nhưng người tài xế đã khóa chặt cửa xe lại, cô nhúc nhích cỡ nào cũng vô ích.

Cô liều mạng đập tay lên cửa kính ô tô, muốn thu hút sự chú ý của người đi bộ xung quanh hoặc những chiếc xe gần đó nhưng cô lại thất sách bởi vì trên cửa xe dán một lớp giấy chắn sáng rất dày, chỉ có bên trong nhìn thấy bên ngoài chứ không ngược lại...

Gã đàn ông mặt hung dữ cũng không cho cô quá nhiều cơ hội, kéo ngược cô quay trở lại.

"Anh làm gì vậy, thả tôi ra!"

"Anh là ai, rốt cuộc định làm gì? Các anh có biết làm vậy là phạm pháp không..."

Lâm Uyển Bạch còn chưa nói hết câu, đã bị ăn một cái tát trời giáng.

Rất mạnh.

Không phải chỉ bồng rát gò má mà còn ù đặc hai tai.

Người đàn ông nhặt chiếc khăn tay rơi dưới đất lên, một lần nữa bịt kín miệng cô. Nghe thấy cô "ứ ứ" liên tục, gã lái xe thấy phiền, quay đầu chửi một câu: "Mẹ kiếp, bịt chặt miệng nó vào! Còn nữa, đeo luôn chụp mắt cho nó!"

Gần như cùng lúc hắn ta dứt lời, gã ngồi cạnh đã tiện tay vớ lấy chiếc giẻ lau xe ở phía sau nhét cả vào miệng cô, sau đó che chặt mắt cô lại.

Cả người Lâm Uyển Bạch bị ấn ra ghế sau, không thể nhúc nhích phân nào.

Tầm nhìn của cô hoàn toàn đen sì, không thấy được gì cả, chỉ cảm nhận được chiếc xe cứ đi miết, nỗi sợ hãi trong lòng càng lúc càng lan rộng. Lần này cô có thể chắc chắn mình thật sự bị bắt cóc rồi...

Tuy rằng mấy chuyện này cũng xuất hiện nhiều trên các bản tin xã hội nhưng Lâm Uyển Bạch luôn nghĩ nó còn rất xa mình. Bây giờ đột ngột xảy ra, tay cô lạnh ngắt, miệng cũng run bần bật.

Chẳng biết đã qua bao lâu, một tiếng hoặc hai tiếng, hoặc thậm chí là lâu hơn.

Lâm Uyên Bạch có cảm giác bọn chúng cố tình đi lòng vòng. Khi bị chúng ta kéo dậy khỏi ghế, tay chân cô đã tê đi vì bị duy trì một tư thế trong thời gian dài, đến đứng vững còn hơi khó khăn.

Chụp mắt bị người nào đó giật ra.

Cô bị nguồn sáng đột ngột làm nhức mắt phải nhắm lại.

Sau vài giây thích ứng, Lâm Uyên Bạch nhìn trái ngó phải, phát hiện lúc này mình đang ở một nơi hoang vắng ngoài ngoài ô, xung quanh gần như không có tòa nhà cao tầng nào, cũng không có hơi thở cuộc sống...

Cô nhìn xung quanh, tính toán xem nếu mình thoát ra được thì có bao nhiêu phần trăm chạy trốn thành công.

Cô còn chưa kịp suy nghĩ rõ ràng, từ trong nhà kho đối diện đã xuất hiện một gã đàn ông khá lùn, trông còn đáng sợ hơn cả gã mặt hung ác. Trên sống mũi hắn có một vết sẹo ngoằn ngoèo, trông cực kỳ hung tợn, hơn nữa trên hông còn giắt một con dao...

Hắn tiến lên và hỏi: "Đưa tới rồi hả?"

"Vâng." Gã hung ác gật đầu, nhổ cái tã trong miệng ra và nói: "Đại ca, anh so sánh lại xem, đừng để bắt nhầm."

"Chuẩn rồi, chính là con nhỏ này!" Gã lùn lấy di động ra, so sánh một chút rồi hài lòng.

Sau đó hắn ra hiệu bằng tay để gã hung ác và tên tài xế dẫn cô vào nhà kho.

Lâm Uyên Bạch giãy giụa vô vọng, liên tục tự nhủ phải bình tĩnh. Khi bọn chúng cưỡng ép kéo cô đi, chân cô lão đảo chực ngã. Cô cúi người lấy khuỷu tay đẩy di động trong túi quần ra, sau đó lấy mũi chân đá ra.

Vì có bụi cỏ yểm trợ nên không ai phát hiện ra.

Cô rất may mắn, đối phương bỏ quên chuyện này, vẫn chưa lục soát người cô. Lúc tới quán café để học Hoắc Trường Uyên, cô cố tình chuyển di động sang chế độ im lặng. Bằng không dọc đường mà có cuộc gọi, chắc chắn di động sẽ bị chúng giật mất.

Bây giờ điều duy nhất Lâm Uyên Bạch cầu mong là anh có thể thông qua định vị của di động cứu mình một mạng...

Cổ áo sau bị xách lên không chút thương tiếc, cô bị thít cổ đến sắp tắt thở, nhưng không kêu lên được tiếng nào, đành để mặc cho chúng thô lỗ kéo mình vào trong nhà kho.

Là một nhà kho rất rộng lớn, có thể trước kia dùng để chứa hàng, bây giờ đã bị bỏ hoang, hoàn toàn trống trải.

Sau khi đi vào, cánh cửa sắt bị "cột kẹt" đóng lại.

Bên trong còn hai gã khác, cũng mặc đồ đen, trên người sặc mùi lưu manh. Trước mặt đặt một chiếc bàn, trên bàn và dưới đất bày la liệt những chai bia, miệng chúng chửi bới không ngừng.

Sống lưng Lâm Uyên Bạch đã ướt sũng, có thể kiên trì không ngất xỉu đã là kỳ tích rồi.

Ở cùng một không gian với vài ba gã đàn ông to con như thế này, cô thật sự rất sợ hãi...

Mặt trời dần ngả về Tây.

Hoắc Trường Uyên ra khỏi biệt thự nhà họ Hoắc sớm một tiếng, không gặp giờ cao điểm nên giao thông rất thuận lợi.

Sau khi rẽ vào con đường nhỏ, chưa đi bao lâu, xe của anh đã đánh lái vào sân biệt thự.

Lúc mở cửa xe ra, Hoắc Trường Uyên vẫn còn đặt đi động bên tai.

Giống như mấy lần trước, chuông vẫn đổ nhưng không có ai bắt máy. Rất lâu sau vang lên tiếng thông báo của hệ thống, nhắc nhở người gọi gọi lại sau.

Hoắc Trường Uyên nhú mày, cầm chìa khóa đi vào trong biệt thự.

Cửa lớn rộng mở. Có một cái bóng nhỏ phản kích lao ra ngoài.

Có điều hình như không phải đối tượng thẳng bé mong đợi, sau khi nhìn thấy anh, gương mặt nhỏ lộ rõ vẻ thất vọng.

"Papa!"

Nó chào một tiếng rồi chạy vào trong phòng khách.

Thấy vậy, Hoắc Trường Uyên hiểu ngay vấn đề và cũng cảm thấy kỳ lạ.

Anh cúi xuống nhìn, quả nhiên đôi dép lê của nữ vẫn ở đó, chứng tỏ chủ nhân của nó chưa về.

Anh đang định cất chìa khóa ô tô đi bỗng khựng lại, hỏi một cái bóng khác hơi béo hơn: "Thím Lý, Uyên Uyên vẫn chưa về sao?"

"Chưa đâu!" Thím Lý lắc đầu, rồi quay lại nhìn đồng hồ, nói tiếp: "Từ lúc ăn cơm trưa xong đi ra ngoài, giờ này vẫn chưa thấy về nữa! Ban này tôi còn gọi cho cô Lâm, hỏi tối nay ăn gì để tôi chuẩn bị đồ trước nhưng không có ai bắt máy!"

Nghe vậy, sắc mặt Hoắc Trường Uyên có phần nặng nề hơn.

Nếu là bình thường, trừ phi cố tình trêu chọc anh, bằng không Lâm Uyển Bạch sẽ không đến mức không nghe máy. Anh tưởng cô về nhà lâu rồi, không ngờ...

Bỗng dưng, một cảm giác rợn người dâng lên trong anh, như treo ngược trái tim của anh lên...

~Hết chương 282~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 283

Hoắc Trường Uyên không vào nhà mà đứng yên trước cửa.

Anh rút di động ra, một lần nữa gọi cho Lâm Uyển Bạch nhưng vẫn không có ai bắt máy.

Sau đó, anh lại tiếp tục gọi cho Tần Tư Niên, đối phương vừa hay đang ở cạnh Tang Hiểu Du. Sau khi nghe xong câu hỏi của anh, cô ấy tỏ ra rất ngạc nhiên, nói mình chưa hề gặp Lâm Uyển Bạch.

Ngắt máy, cơn ớn lạnh trong người Hoắc Trường Uyên càng thêm mãnh liệt.

Anh không chút do dự, một lần nữa gọi vào một số điện thoại khác:
"Chú Lục, là cháu đây!"

Khi nhận được điện thoại, Lục Học Lâm đang ở nhà, còn chưa buồn thay dép đã chấp hai tay sau lưng đứng chịu những câu cảm nhảm và móc mỉa vô lý vô cớ của vợ.

"Trường Uyên?"

Nhận được điện thoại, Lục Học Lâm rất bất ngờ. Ông đi tới bên cạnh cửa ban công: "Sao vậy, có chuyện gì không?"

"Chú Lục, hôm nay chú đi gặp Uyển Uyển phải không ạ?" Hoắc Trường Uyên đi thẳng vào chuyện chính.

"Đúng vậy!" Lục Học Lâm gật đầu, vẫn thấy khó hiểu: "Sao thế?"

"Chú và cô ấy tạm biệt nhau từ khi nào ạ? Đến bây giờ vẫn chưa liên lạc được với cô ấy, cũng chưa thấy về nhà!"

"Không liên lạc được? Rốt cuộc có chuyện gì!" Gương mặt Lục Học Lâm cũng biến sắc, ông cố nhớ lại: "Chú và cô ấy gặp nhau không lâu lắm, vì giữa chừng xảy ra chút chuyện, cà phê còn chưa uống hết, chú đã về trước rồi! Chắc là cô Lâm cũng không ở lại đó quá lâu đâu, có khi nào là tới nhà người bạn bè nào khác không?"

Nói nửa chừng, ông bất giác quay đầu trừng mắt nhìn vợ.

"Đều không có, đến bây giờ cháu vẫn chưa tìm được cô ấy!" Giọng Hoắc Trường Uyên như đông cứng lại.

"Trường Uyên, có phải cháu nghi ngờ cô ấy mất tích không?" Lục Học Lâm nhíu mày hỏi.

Hoắc Trường Uyên không trả lời thẳng nhưng ý tứ trong lời nói đã quá rõ ràng: "Địa điểm cuối cùng chú gặp cô ấy là quán café sách đó đúng không ạ?"

"Đúng vậy!" Lục Học Lâm chắc chắn.

"Bây giờ cháu sẽ qua đó kiểm tra camera giám sát!" Nói xong, Hoắc Trường Uyên bèn ngắt máy.

Lục Học Lâm nắm chặt di động, sắc mặt cũng dần trở nên nặng nề.

Ông không hề cảm thấy Hoắc Trường Uyên quá thận trọng mà ngược lại lo lắng Lâm Uyên Bạch đã thật sự gặp chuyện...

Vì khoảng cách xa, Nguyễn Chính Mai không nghe rõ nội dung cuộc điện thoại, nhưng vẫn thính tai nghe được mấy chữ "cô Lâm". Bà ta bỗng nhảy dựng lên khỏi ghế, chạy qua, bắt chắp hình tượng thường ngày: "Lục Học Lâm, ông đã về tới nhà rồi mà vẫn còn mặt dày như thót liên mồm cô Lâm thế này cô Lâm thế kia, ông còn cần cái sĩ diện già cỗi của ông nữa hay thôi! Tôi còn thấy xấu hổ thay ông!"

Lục Học Lâm làm như không nghe thấy, một lòng chỉ nghĩ tới chuyện vừa nói với Hoắc Trường Uyên.

Trên gác vọng xuống tiếng nói, Lục Tịnh Tuyết mặc đồ ngủ bước xuống: "Bố mẹ! Bố mẹ đang cãi nhau chuyện gì vậy. Con ở trong phòng ngủ cũng nghe thấy tiếng cãi vã! Đã xảy ra chuyện gì ạ?"

Nguyễn Chính Mai cảm thấy mình như đang đắm vào bịch bông vậy, không có chút hiệu quả gì bèn ra hiệu bằng ánh mắt với con gái.

"Bố?" Lục Tịnh Tuyết lập tức nhìn về phía bố mình.

"Mẹ con tới tuổi mãn kinh thôi!" Lục Học Lâm nhăn mặt, sau đó cầm lấy di động và nói: "Tôi có chút việc gấp, Tịnh Tuyết, ở nhà chăm sóc mẹ con!"

Dứt lời, ông đã sải rộng bước chân đi ra phía cửa.

Nguyễn Chính Mai định đuổi theo nhưng bị Lục Tịnh Tuyết cản lại, cô ta lắc đầu, nở một nụ cười đắc thắng.

Khi xe của Lục Học Lâm tới được quán café, Hoắc Trường Uyên vừa hay từ trong đi ra.

"Trường Uyên, thế nào rồi?"

Nhìn thấy ông, Hoắc Trường Uyên cũng hơi bất ngờ, nhưng lúc này không quan tâm được nhiều như thế nữa: "Đã kiểm tra camera nhưng hẻm này rất sâu, vị trí đứng của cô ấy lại trùng hợp là góc chết, không có thông tin hữu dụng nào!"

Nghe thấy vậy, Lục Học Lâm cũng ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, đồng thời cũng rất sầu não. Chỗ này là do ông đề nghị, nếu không phải vì ông đòi mượn sách, biết đâu hôm nay Lâm Uyên Bạch đã chẳng bị mất liên lạc...

Hoắc Trường Uyên đánh mắt nhìn xung quanh, bất ngờ liếc về phía chiếc BMW đỗ gần đó.

Ban nãy lúc xem camera anh có để ý, chiếc xe này từ đầu tới cuối vẫn đỗ ở đó, hơn nữa bên trong kiểu gì cũng có thiết bị theo dõi hành trình.

Anh tiến tới, gọi vào số điện thoại của chủ xe để lại bên trên.

May mắn là chủ của nó sống ngay bên trên, người đó đi xuống ngay lập tức.

Sau khi xem hình ảnh camera hành trình, Hoắc Trường Uyên dám mạnh lên mui xe của chiếc Land Rover.

Cảm giác run sợ kia đã được chứng thực, chuyện anh lo lắng nhất cuối cùng vẫn xảy ra, Uyên Uyên của anh đã bị bắt đi!

Rõ ràng là bọn chúng mưu tính từ trước, trên hình ảnh thể hiện rõ, trong lúc cô bắt xe thì một chiếc ô tô khác dừng lại bên cạnh cô, cố tình che kín biển số. Chỉ trong vòng vài giây đã lôi tuột cô lên xe.

Trong ánh mắt Hoắc Trường Uyên như bốc ra một ngọn lửa giận dữ.

Chuông di động vang lên, người gọi tới là trợ lý Giang Phóng, anh bèn nhắc máy: "Điều tra thế nào rồi!"

"Hoắc tổng, đã tra ra vị trí của chiếc di động!" Giang Phóng không dài dòng, lập tức trả lời trong kích động.

"Gửi địa điểm cho tôi!"

"Trường Uyên, chú đi cùng cháu!" Lục Học Lâm cũng vội bước đi theo.

Trong lòng ông ít nhiều có phần áy náy, luôn cảm thấy vì mình mới khiến Lâm Uyên Bạch gặp họa, hơn nữa từ đầu tới cuối ông cũng có thiện cảm với Lâm Uyên Bạch, rất muốn góp được chút sức.

"Không!" Hoắc Trường Uyên từ chối, khi đối phương định nói tiếp thì anh ngắt lời: "Chú Lục, cháu qua đó trước! Chú giúp cháu thông báo cho cảnh sát, sau đó đưa thêm cảnh sát qua đó!"

"Chú hiểu rồi!" Lục Học Lâm nghe xong vội gật đầu: "Yên tâm đi Trường Uyên, cô ấy nhất định không sao đâu!"

"Cháu tuyệt đối không để có chuyện gì xảy ra!" Hoắc Trường Uyên nắm chặt hai tay vào vô lăng.

Bánh xe phát ra những tiếng đinh tai khi chà xuống mặt đường, chiếc xe lao vút ra ngoài như tên bắn.

Ở ngoài ngoài ô, sau khi lôi vào nhà kho, Lâm Uyên Bạch bị trói chặt hai chân hai tay, ngồi bệt dưới đất, lưng dựa vào tường không thể nhúc nhích.

Cô ngược mắt nhìn lên, trần nhà khá cao, tường phải cao tới hai mét, hơn nữa cửa sổ đều ở góc cao, gần như sát gần trần nhà, bốn bức tường

trống trải, mọc không ít rêu xanh.

Lâm Uyển Bạch hoàn toàn không thể trốn thoát bằng đường cửa sổ, lối ra duy nhất là cánh cửa sắt đóng chặt ở chính diện.

Lúc trước, trong xe có hai tên, cô còn giãy giụa được phần nào, bây giờ trước sau cộng lại có tới năm tên, cô càng vô vọng.

Lúc này bọn chúng đang ngồi quây quanh bàn, vỏ bia rượu vứt lung tung dưới đất, chúng thì hứng chí uống không biết mệt.

Cô bỗng nhiên có linh cảm, đối phương đang đợi trời tối hẳn.

Quả nhiên, khi sắc trời dần tối, gã lùn và tên mặt dữ tợn lần lượt đứng dậy, đi về phía cô.

Lâm Uyển Bạch co rụt người lại ép sát góc tường, tay chân run lên bần bật, cả giọng nói cũng vậy: "Các anh rốt cuộc muốn gì? Nếu muốn tiền, tôi có thể đưa cho các anh!"

"Đại ca, các anh tích đức chút đi, thả tôi ra!"

"Tôi hứa sẽ không báo cảnh sát, muốn bao nhiêu tiền cũng được, tuyệt đối đừng làm chuyện thiệt thòi!"

Lâm Uyển Bạch hiểu, lúc này không phải lúc mạnh miệng, hạ mình được bao nhiêu thì phải hạ mình.

Gã mặt sẹo không chút quan tâm, hơn nữa còn khinh ra mặt, cười khẩy: "Lấy tiền của người khác để diệt họa cho người ta, hiểu không?"

Huống hồ, người thuê cũng nói rồi, nếu đối phương ra giá bao nhiêu, người đó sẽ trả gấp đôi, nên chắc chắn phải làm cho xong việc.

"Đại ca, chúng ta làm gì tiếp theo đây?"

"Đợi tao gọi điện thoại!"

Gã lùn nói xong bèn rút di động ra, nhanh chóng ấn một dãy số. Sau khi đầu kia bắt máy, hắn liếc cô rồi nói: "Con nhỏ này đã được tôi bắt gọn, tiếp theo phải làm sao? Trời sắp tối rồi, chuyện gì cũng dễ làm, cho xin chỉ thị, muốn chém hay giết?"

Đầu kia khựng lại, sau đó vang lên một giọng nói của một phụ nữ hơi cao tuổi, ngữ khí hằn học: "Không cần giết cô ta, cứ giữ lại mạng cho cô ta, nhưng các anh hiệp dân tập thể cho tôi!"

"Không thành vấn đề!"

Lâm Uyên Bạch không biết đối phương nói gì, chỉ nghe thấy gã lùn bật ra mấy chữ ấy.

Sau đó, hắn nhìn cô, cười gian mấy tiếng.

Lâm Uyên Bạch như rơi xuống hố băng, bỗng dưng một dự cảm chẳng lành xuất hiện. Ban nãy cô đưa ra đề nghị cho chúng tiền, bao nhiêu cũng được, cô có thể đảm bảo Hoắc Trường Uyên không quan trọng chuyện tiền bạc. Nhưng rõ ràng đối phương không thèm, hơn nữa sau khi ngắt điện thoại, ánh mắt nhìn cô còn rất...

Không cần tiền, lẽ nào lại cần...

Lâm Uyên Bạch không dám nghĩ thêm nữa, nếu thật sự xảy ra chuyện gì, cô thật không dám đối mặt với Hoắc Trường Uyên.

Nhưng đời đa phần là vậy, bạn càng sợ hãi thứ gì nó sẽ càng diễn ra theo khuynh hướng ấy. Chuyện cô lo lắng nhất vẫn xảy ra.

Gã lùn sau khi dứt di động vào túi thì vấy tay về phía bàn gọi đám anh em. Ba gã đàn ông say mềm kia cũng lần lượt bỏ chai rượu xuống, ào về phía cô.

"Các... Các anh định làm gì!"

Đầu lưỡi Lâm Uyên Bạch bắt đầu run lên, cô sợ hãi ngẩng đầu.

Bên ngoài trời đã tối hẳn, trong nhà kho rộng lớn chỉ treo vài ba bóng đèn dây tóc. Ánh sáng vàng vọt đục đờ đờ, cực giống hiện trường gây án của mấy phim điện ảnh. Còn trước mặt, năm người đàn ông vây kín xung quanh cô, đều nhìn cô bằng ánh mắt xấu xa.

Họ nhìn nhau rồi trao đổi ánh mắt, sau đó có hai gã lần lượt cởi áo ra.

Để lộ những hình xăm to tướng trên bắp vai, thậm chí là kéo rộng xuống dưới, trông lại càng đáng sợ.

Gã mặt hung dữ xoa xoa hai bàn tay, cười lệch lạc: "Haha, mày bảo chúng tao định làm gì?"

"Các anh..."

Sóng lưng Lâm Uyên Bạch lạnh toát.

Bởi vì cô nhìn thấy dục vọng đỏ lòm từ mắt bọn chúng, hơn nữa, bao nhiêu người như vậy thì sẽ không chỉ đơn giản là đâm ô rồi.

Mấy chuyện kiểu này thời sự đưa tin vô số kể, lúc đọc cô cũng chưa từng nghĩ có một ngày nó xảy đến với mình. Cô cũng không biết những thiếu nữ ấy đã làm cách nào để vượt qua, nỗi sợ xen lẫn cũng khiếp đảm, trái tim bị đè nặng.

Lâm Uyên Bạch nghe thấy tiếng răng mình va lập cập vào nhau, lấp ba lấp bấp: "Đừng mà! Tôi xin các anh, xin đừng..."

Cô đang van vãn, níu kéo chút lương tâm còn sót lại chúng, bỏ qua cho cô lần này.

Nhưng vô ích, không ai quan tâm tới nỗi sợ và những lời cầu xin của cô, chỉ quan sát cô một lượt từ trên xuống dưới. Những đôi mắt dê hèn ấy giống như muốn nhìn thấu lớp quần áo của cô vậy.

"Tao thấy con nhỏ này đáng cũng đẹp ra phết, lát nữa lột quần áo của nó ra ngắm cho kỹ!"

"Không..."

Lâm Uyên Bạch hét to thành tiếng.

Tên mặt hung ác đứng gần cô nhất bật cười, giơ cao một cánh tay của cô lên: "Kêu đi, thoải mái mà kêu, lát nữa anh em tao còn mong mày kêu thật to nữa kìa!"

"Van xin các anh, đừng làm vậy với tôi..."

Thấy có một bàn đen sì thò qua, không né ra sau tiếp được nữa, Lâm Uyên Bạch đành há miệng dùng sức cắn, hằn học trừng mắt: "Đừng! Đừng chạm vào tao! Lũ khốn, thả tao ra, bỏ bàn tay bẩn thỉu của chúng mày ra!"

"Bốp!"

Cô chưa gắng được bao lâu, một cái tát giòn tan đã giáng xuống.

Lần này không chỉ ù tai, ngay cả hình ảnh trước mắt cũng nổ đom đóm.

"Mẹ kiếp, mày cần ông à! Ngồi yên cho ông!" Gã hung ác tức giận, bắt đầu nghiên răng nghiên lợi nói.

Lâm Uyên Bạch run rẩy nhắm mắt lại.

Thời cổ đại hay có liệt nữ, lúc nhỏ khi xem phim cô thường cảm thấy không đáng, dù sao được sống mới là quan trọng nhất. Nhưng bây giờ cô lại muốn làm liệt nữ một lần, cho dù cô chết đi, cũng không muốn bị ai khác chạm vào ngoài Hoắc Trường Uyên, ít ra còn giữ được thân trong sạch.

Lâm Uyên Bạch đã hoàn toàn bị khống chế, đập đầu vào tường là không thể rồi, còn cách nào khác để chết không?

Trên phim hay diễn thế nào? Nghĩ ra điều gì, cô nuốt nước bọt, sau đó cố gắng cắn thật mạnh vào lưỡi.

Nhưng đúng lúc đó, hai bên mép của cô bị bọn chúng giữ chặt.

Có vẻ chúng toàn là những tay sành sỏi đã sớm phát hiện ra ý đồ ấy, lập tức ngăn cản, còn túm lấy chiếc giẻ lau xe lúc trước bịt miệng cô lại: "Mày yên tâm! Bọn tao không để cho mày chết dễ dàng vậy đâu, nhất định sẽ bắt mày phải hưởng thụ tình yêu của các anh đây!"

Lâm Uyên Bạch hoàn toàn tuyệt vọng.

Lần này cô còn không hét lên được, chỉ biết ư ư, nghe càng giống như tiếng nức nở.

"Đại ca, anh bảo con nhỏ này chịu nổi không?"

"Không chịu nổi cũng phải chịu, chúng ta chú ý một chút, đừng để nó mất nhiều sức quá. Nếu không ổn thì từng đũa một, để lão tứ, lão ngũ lát

nữa hành sau!"

Trong lúc đó, đã có một gã ngồi đè lên người cô.

Trong lúc giãy giụa, sợi dây thừng trói chân cô hơi lỏng ra, nhưng cũng chỉ càng tiện cho bọn chúng dễ bề kéo rộng qua hai bên trái phải.

Không biết kẻ nào thò tay tới kẻ toạc cổ áo của cô ra, nát vụn, để lộ viền ren của chiếc áo lót bên trong, nơi xương quai xanh, còn cả những dấu hôn từ tối qua của Hoắc Trường Uyên.

Sau khi bị chúng nhìn thấy, máu huyết trong chúng như bị kích động: "Yo! Mày nhìn con nhỏ này đi, bên ngoài trông thì cũng đứng đắn đấy, không ngờ vốn là một con đàn bà lăng lơ! Nhìn kiêu này, rõ ràng là tối qua vừa phong lưu với đàn ông xong!"

Họ nói gì, Lâm Uyển Bạch không còn nghe thấy nữa.

Nghĩ tới chuyện đêm qua thân mật với Hoắc Trường Uyên, mỗi lần đau đớn còn được anh vỗ về, nay đã phải để cho đám lưu manh này chà đạp...

Cô bất lực ngửa đầu ra sau, nước mắt chua xót che mờ tầm nhìn, lăn xuống hai bên thái dương.

Rầm...

Bỗng một âm thanh rất to vang lên.

Cánh cửa vốn đóng kín bị người ta dùng chân đá mạnh ra.

Trong ánh mắt nhòe nước, Lâm Uyển Bạch nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc.

Là ảo giác ư?

Cô cố gắng chớp chớp để nước mắt trôi đi, cuối cùng cũng nhìn rõ người xuất hiện.

Anh vẫn mặc nguyên bộ vest đen sáng nay, cà vạt còn là cô đích thân kiềng chân thắt cho anh trong phòng thay đồ. Có điều lúc này nó đã hơi lỏng lẻo, vắt vẻo trên cổ. Xung quanh anh là bầu không khí giá lạnh, đôi mắt sâu không có chút nhiệt độ nào.

Lâm Uyên Bạch từng nhìn thấy anh nhiều lần giận dữ và phẫn nộ nhưng chưa bao giờ thấy anh như lúc này.

Giống như một ngọn núi băng đứng sừng ở đó, hai tay nắm chặt, cả người u ám, nhưng lại khiến cô thấy ấm áp đến chảy nước mắt.

Hoắc Trường Uyên...

Cuối cùng anh cũng đến!

Từ giây phút bị bắt đi, cô đã có linh cảm anh sẽ đến.

Giống như bao nhiêu lần cô chịu ấm ức, anh đều xuất hiện dùng bờ vai rộng lớn của mình bảo vệ cho cô. Nhưng lúc này cô bỗng dưng lại không mong anh đến nữa, vì anh quá đơn độc lẻ loi, còn đối phương có tới năm người, thật sự nguy hiểm.

Trong ánh mắt Hoắc Trường Uyên là những ngọn lửa lạnh ngắt, nộ khí của anh đã căng tới cực điểm: "Ai-dám-động-vào-cô-ấy-nữa!"

~Hết chương 283~

*Anh em ngồi chờ chúng nó đi, chiều có thêm chương nữa =))

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 284

Hoắc Trường Uyên bất ngờ xông vào cũng khiến bọn chúng buộc phải dừng tay.

"Shit, chuyện gì đây!" Gã lùn chửi thề.

Người đứng cạnh cũng sững sốt: "Làm sao em biết được, chỗ này hẻo lánh, làm sao thằng nhóc này tìm được tới đây!"

Hoắc Trường Uyên nhìn chăm chăm xuyên qua mấy kẻ đó, hướng về phía cô: "Uyên Uyên, em vẫn ổn chứ? Có bị thương không?"

Giọng anh tuy vẫn bình tĩnh nhưng mấy chữ cuối cùng như khàn hẳn đi.

Lâm Uyên Bạch hiểu, cô khiến anh lo lắng rồi.

Miệng cô bị nhét giẻ nên nói không ra tiếng. Chỉ ừ ừ và liên tục lắc đầu, tỏ ý mình không sao.

Thấy vậy, trái tim lơ lửng của Hoắc Trường Uyên cuối cùng mới được an tâm.

Gã hung ác đứng lên, tiến về trước mấy bước, theo sau có hai gã khác đứng hai bên trái phải: "Tao khuyên mày một câu, đừng làm hỏng việc tốt của anh em tao, bây giờ quay đầu đi ra đóng cửa lại, cút được bao xa thì cút, không thì đừng trách bọn tao không khách sáo!"

"Ha!" Hoắc Trường Uyên cười khinh bỉ.

Anh lướt nhìn qua cô, chú ý thấy gò má bên phải của cô cao hơn bên trái, nhất định vừa bị bọn chúng tát. Nhìn xuống, thấy cổ áo cô đã bị xé rách một mảng lớn, áo lót bên trong lộ ra ngoài, còn một khoảng ngực cũng trống trải.

Hoắc Trường Uyên nhớ tới cảnh ban nãy khi anh đập cửa xông vào, mấy gã này đang vây xung quanh cô...

Người con gái của anh mà bọn chúng cũng dám động vào!

Nếu như anh tới chậm một bước...

Hoắc Trường Uyên nắm tay vào, từng khớp xương kêu răng rắc, cơn phẫn nộ trong lòng khó mà kiềm chế.

"Đại ca, bây giờ phải làm sao ạ?" Gã hung dữ vẫn quay đầu xin chỉ thị.

Gã lùn cười khẩy: "Làm sao được nữa? Chẳng phải trước đó đã nói rõ rồi sao, cầm tiền làm việc, thay người ta diệt khẩu. Tên nhóc này dám lo chuyện bao đồng, vậy thì hãy khiến hắn ném mùi hậu quả thôi!"

"Em thấy thằng oắt này có vẻ không thường!" Quan sát thân hình của Hoắc Trường Uyên, gã hung tợn cứ cảm thấy anh không đơn giản như thế.

"Sợ gì chứ, chúng ta đông người!" Gã lùn nói.

Nghe thấy vậy, gã hung tợn nói với hai người đằng sau: "Lão tứ, lão ngũ, cùng lên!"

Hoắc Trường Uyên đứng im tại chỗ. Đợi tới khi gã hung tợn tới gần, anh thẳng thừng vung tay phải giáng một cú đấm. Cú đấm này thật sự rất mạnh, lập tức khiến đối phương rướm máu nơi khóe miệng. Hắn nhổ một bãi nước bọt to tướng, mặt tái xanh đi, rất lâu sau mới hoàn hồn lại.

Hai gã phía sau đồng thời nhào tới.

Giống như ban nãy, Hoắc Trường Uyên không lộ vẻ sợ hãi, lùi sau nửa bước, né đòn của người đầu tiên rồi nắm chặt lấy cánh tay của người còn lại, đánh thẳng một đấm vào mũi đối phương, sau đó quay người đá một cú tàn nhẫn vào người đầu tiên.

Cả hai kêu lên thảm thiết, người đàn ông thứ tư cũng chạy lên giúp đỡ.

Có điều Hoắc Trường Uyên không sợ. Mặt anh tuy bị đòn nhưng không thiệt thòi hơn là bao. Một chọi bốn, cảnh tượng càng lúc càng dữ dội.

Gã lùn thấy anh càng đánh càng đỡ, không tiến lên giúp sức mà đột ngột nhắc Lâm Uyên Bạch lên.

Sợi dây trên chân cô đã bung ra từ trước. Cô có thể đứng vững, đang định ra sức giằng co với đối phương thì có một lưỡi dao lạnh kề ngay trên cổ.

Gã lùn hét lên với Hoắc Trường Uyên rồi nói: "Mày dám nhúc nhích thêm nữa, tao sẽ cho nó một dao! Không tin, mày thử xem!"

Hoắc Trường Uyên khựng lại.

Những kẻ này hoàn toàn không quan tâm mạng người, biểu cảm hung dữ của chúng cũng không giống như nói đùa, hướng hồ cho dù chúng chỉ dọa, anh cũng tuyệt đối không để cô bị thương dù chỉ một chút.

Hoắc Trường Uyên buông thõng hai tay, để cho đối phương có cơ hội công kích.

Vì bị gã lùn uy hiếp, anh không đánh trả, nên gã hung tợn lúc trước đá mạnh một cú về phía anh. Lâm Uyên Bạch trợn tròn mắt, chứng kiến anh

bị đá đến khuỷu người xuống.

Cú đá ấy không hàm hồ chút nào, Hoắc Trường Uyên dù không kêu thành tiếng nhưng mặt nhăn lại rất đau đớn.

"Lấy cây sắt bên tường kia qua đây, dạy cho thằng oắt không biết trời cao đất dày này một trận!" Gã lùn quát lên với những tên còn lại.

Ngay sau đó, những kẻ được gọi là lão tứ và lão ngũ chạy ngay qua, cầm theo mấy cây sắt, lần lượt chia nhau, rồi giơ cao lên lao về phía Hoắc Trường Uyên.

Không! Đứng!

Hoắc Trường Uyên, Hoắc Trường Uyên...

Lâm Uyển Bạch chỉ biết gào thét trong im lặng, còn tuyệt vọng hơn cả khoảnh khắc suýt bị chà đạp ban nãy.

Cô chẳng thể làm gì, chỉ biết giương mắt nhìn chúng tay đâm chân đá, liều mạng hành hạ anh. Còn cả những cây gậy sắt đó cũng trút xuống như mưa.

Từng tiếng hự vang lên, không biết anh đã gãy mấy cái xương rồi.

Hoắc Trường Uyên nằm gục dưới đất, cơ thể cao 1 mét 86 lúc này cong lại như một con tôm. Nhưng dù là vậy, anh vẫn không kêu một tiếng, càng không chịu hạ mình.

Như sợ cô lo lắng, cũng như thể hiện sự cứng đầu cứng cổ của anh.

Không biết cụ thể đã qua bao lâu, mỗi giây đều như giày vò...

Gã hung tợn bỗng nhiên quay đầu báo lại: "Đại ca, hình như nó sắp tắt thở rồi!"

Nghe thấy vậy, Lâm Uyển Bạch cảm thấy trước mắt tối đen, suýt nữa thì ngất xỉu.

Tầm nhìn bị nhòe đi bởi nước mắt, cô nhìn thấy Hoắc Trường Uyên bò dưới đất với một tư thế rất nhọc nhằn, cả khuôn mặt úp xuống sàn, có vẻ không thể cử động được nữa.

Trái tim cô thất lại, bi thương dâng lên tận cùng.

Lâm Uyển Bạch liếc nhìn gã lùn, nhân lúc hắn không chú ý bèn giẫm một cái rất mạnh lên bàn chân hắn. Lực cầm dao của hắn chợt nhẹ đi, cô tranh thủ bỏ chạy, bất chấp nỗi đau bị lưỡi dao cứa qua, lao về phía Hoắc Trường Uyên như phát điên.

Khi cô tới gần anh, mấy gã còn lại tiến lên định tóm cô.

Nhưng trong khoảnh khắc, Hoắc Trường Uyên vốn đang nằm im bỗng guồng dậy, cầm gậy sắt tấn công đối phương.

Như dồn tất cả cảm hận thành sức mạnh, anh bảo vệ cô sau lưng mình, khiến bốn gã đều ngã xuống đất. Một trong số đó thậm chí đâm sâu vào tường, ngất xỉu.

Gã lùn bực dọc kêu một tiếng, vớ lấy con dao, lao về phía Hoắc Trường Uyên.

Lúc này hai bên trái phải của Hoắc Trường Uyên đang bận đối phó với hai gã khác, không thể chú ý được. Con dao đó chỉ vài phân nữa là găm vào lưng anh. Còn chưa nghĩ được cần phải làm gì, Lâm Uyển Bạch đã tự hành động theo bản năng, chặn ngay phía trước anh.

Nhưng con dao không đâm được vào người cô, mà bị giữ lại ở cách cô vài phân vì Hoắc Trường Uyên đã kịp thời phát hiện quay người cầm chặt nó bằng tay không.

Máu ban đầu chỉ có một giọt, sau đó thành hai giọt, ba bốn giọt, cuối cùng chảy xuống thành dòng.

Cho dù không còn đứng vững được nữa, cả người Hoắc Trường Uyên vẫn toát ra một sự ngang ngạnh. Ánh mắt anh đỏ sọng lên, anh nắm chặt lưỡi dao, găm nó vào lòng bàn tay, không để gã lùn tiếp tục xông tới nữa.

Chính vào lúc này, bỗng nhiên có một quả bom khói được bắn vào trong, bỗng chốc trong nhà kho nồng nặc khói.

"Đại ca, ngoài kia có nhiều cảnh sát lắm!" Gã hung tợn nhìn thấy ánh đèn xe cảnh sát bên ngoài, hoảng hốt kêu to.

Gã lùn lập tức buông con dao ra: "Còn lằng nhằng gì nữa, rút mau!"

Không quan tâm được tới lão ngũ ngất xỉu, nhưng kẻ khác run rẩy chui theo đường cửa sau bỏ trốn như chuột.

Loáng thoáng có một người đàn ông trung niên quen thuộc chạy từ xa tới gần.

"Trường Uyên sao rồi?"

Lục Học Lâm dẫn theo cảnh sát vội tới. Sau khi nhìn thấy cảnh này, ông quả thực choáng váng, vội hỏi.

Ông giúp cô tháo dây trói, gỡ miếng giẻ trong miệng ra, rồi quay đầu hét to: "Mau, gọi xe cấp cứu!"

Lâm Uyên Bạch quỳ rạp xuống đất, khó nhọc ôm chặt Hoắc Trường Uyên vào lòng. Lúc này khắp người anh toàn là máu, hình như đầu đầu cũng có vết thương, giống như bị ngâm trong một thùng sơn đỏ vậy.

"Hoắc Trường Uyên, anh đừng hù em được không..."

Lâm Uyên Bạch nghẹn ngào, nước mắt đã rơi xuống mí mắt anh.

Hoắc Trường Uyên gượng mở mắt, giơ tay lên, nhưng không biết chạm vào đâu mà anh đau đớn đến méo mặt.

Lâm Uyên Bạch cảm giác hơi thở của anh cũng toàn là mùi máu, cô đau lòng hỏi: "Anh đau chỗ nào? Khó chịu chỗ nào? Nói cho em biết đi!"

Hoắc Trường Uyên không trả lời cô, mà cố gắng giơ tay, từ từ cởi chiếc áo vest trên người mình xuống rồi khoác lên người cô, che đi những chỗ rách rưới của cô, sau đó khàn giọng nói bên tai cô hai chữ: "Đừng sợ."

...

Trên hành lang dài bên ngoài phòng phẫu thuật.

Lúc này vì đã khuya, ánh đèn hắt lên tường phản chiếu thứ ánh sáng nhợt nhạt. Lâm Uyên Bạch dựa vào tường, nhìn chăm chăm cánh cửa đề mấy chữ lớn "Phòng phẫu thuật, người thân đừng bước".

Ở trong nhà kho, các cảnh sát mặc giáp ulla vào, tất cả chạy tới bắt mấy tên lưu manh đang bỏ trốn.

Còn cô thì ôm Hoắc Trường Uyên. Sau khi nói xong mấy chữ đó, đôi đồng tử của anh bỗng co lại, khóe miệng trào ra một dòng máu tươi, sau đó anh từ từ nhắm mắt lại.

Lâm Uyên Bạch đi cùng anh lên xe cấp cứu, dọc đường, nhìn hai bác sỹ khẩn trương cấp cứu cho anh.

Sau khi tới bệnh viện, họ đẩy thẳng anh vào phòng mổ.

Xương sườn thứ sáu, thứ chín, thứ mười bị gãy, chảy máu trong nghiêm trọng...

Lâm Uyên Bạch run rẩy nhắm mắt lại.

Đừng sợ...

Chất giọng khàn ấy vẫn còn văng vẳng bên tai cô.

Lúc đó khắp người anh toàn là máu, đến hơi thở cũng khó khăn, nhưng vẫn nói với cô câu ấy.

Lâm Uyên Bạch lặp đi lặp lại hai chữ ấy trong lòng, ép bản thân không được sợ hãi. Anh sẽ không sao cả, nhất định không sao cả!

Sau khi sắp xếp xong phía cảnh sát, Lục Học Lâm cũng trở về phòng mổ. Ông thấy cô khắp người dính không ít máu, nhưng nếu nhìn kỹ mới phát hiện trên mé phải cổ cô có một vết thương đang chảy máu rõ ràng.

"Cháu cũng bị thương rồi!"

Nghe thấy vậy, Lâm Uyên Bạch giờ tay sờ lên cổ.

Đó là lúc cô nghĩ Hoắc Trường Uyên đã tắt thở bèn bất chấp nguy hiểm lao qua. Tuy rằng gã đàn ông lơ đãng nhưng lưỡi dao vẫn cứa qua da thịt cô. Trong xe cấp cứu, suốt cả quá trình cô đều cúi đầu lo lắng cho anh, vốn không quan tâm chuyện gì khác...

Lục Học Lâm thấy máu chưa cầm được, vội nói tiếp: "Hình như vết cửa khá sâu, đừng nặng nề nữa, mau đi băng bó!"

"Không cần đâu ạ, cháu không sao!" Nhưng Lâm Uyên Bạch lắc đầu, rất bướng: "Cháu phải ở đây với anh ấy!"

Thấy vậy, Lục Học Lâm cũng không khuyên nữa mà gọi một y tá qua băng cho cô.

"Cảm ơn chú..." Lâm Uyên Bạch cảm kích.

"Đừng khách sáo với chú!" Lục Học Lâm khoát tay rồi nói: "Phía cảnh sát chú đã có lời, sau khi Trường Uyên mở xong họ mới tìm cháu lấy lời khai!"

Lâm Uyên Bạch gật đầu, đang định nói cảm ơn nhưng lại nuốt về.

Vì là vết dao, lúc băng bó sẽ hơi đau một chút. Cô y tá trẻ sợ cô đau bèn đặc biệt dặn dò cô nhẫn nại. Nhưng cô chẳng có phản ứng gì, chỉ mãi miết nhìn vào cánh cửa phòng mổ.

Sau khi băng xong, cô y tá dặn dò mấy việc cần chú ý rồi cầm hộp bông rời đi.

Ngay sau đó, một giọng đàn ông trung niên vang lên.

"Chú Lục!"

Lâm Uyên Bạch nhìn qua, nhìn thấy Hoắc Chấn mặc bộ đồ Tôn Trung Sơn đi tới. Có vẻ như vì tới vội vã nên cổ áo còn mấy nút chưa đóng hết. Gương mặt thường ngày nghiêm nghị lúc này có hơi sốt sắng, đi bên cạnh là người vợ Phạm Ngọc Trân.

Lục Học Lâm đứng lên, vội tiến tới: "Anh Hoắc!"

Chính ông gọi điện thoại cho Hoắc Chấn. Dù sao ông cũng là người làm cha mẹ, con cái gặp chuyện, nhất định phải thông báo cho người thân.

"Trường Uyên... Trường Uyên sao rồi? Đang mổ trong kia sao?" Hoắc Chấn cũng vội hỏi.

"Vâng!" Lục Học Lâm gật đầu, rồi vội vàng vỗ về: "Anh Hoắc, anh cứ bình tĩnh!"

"Chuyện này là sao, sao bỗng dưng lại bị đưa tới bệnh viện rồi làm phẫu thuật nữa?" Hoắc Chấn chưa biết rõ nguyên nhân.

"Sự tình là thế này. Chiều nay cô Lâm bị người ta bắt đi trước cửa quán café, xác nhận là bắt cóc. Sau khi tìm được địa điểm, Trường Uyên lái xe qua đó trước. Vì đối phương đông hơn nên trong lúc cứu người đã xảy ra một số xung đột. Trường Uyên bị thương khá nặng, tới bệnh viện được đẩy vào cấp cứu luôn!" Lục Học Lâm kể ngắn gọn lại một lượt.

"Bây giờ tình hình ra sao?" Hoắc Chấn hỏi.

"Trước mắt chưa lạc quan lắm, có rất nhiều vết thương nặng. Xương sườn số 6, 9, 10 bị gãy, bên trong xuất hiện, ngực bị chèn ép nên thở rất khó khăn. Nhưng bác sỹ có nói sẽ cố gắng cứu chữa!"

Sau khi nghe được câu trả lời của Lục Học Lâm, cả người Hoắc Chấn chợt lão đảo.

"Ông à, ông không sao chứ! Cần thận huyết áp của ông!" Người vợ đứng bên lo lắng đỡ lấy Hoắc Chấn.

Bà ấy rút hộp thuốc hạ huyết áp luôn mang theo bên người, đổ ra hai viên rồi đưa cho Hoắc Chấn. Uống xong, Hoắc Chấn bình tĩnh lại, ngạc nhiên lên tiếng: "Bắt cóc?"

"Đúng vậy, tình hình cụ thể hiện tại phía cảnh sát đang điều tra." Lục Học Lâm thở dài gật đầu.

Hoắc Chấn quay sang, chú ý thấy Lâm Uyên Bạch đang đứng dựa vào tường.

Cô khoác chiếc áo vest nam giới trên người, bên trên dính đầy máu, dù tối màu cũng vẫn nhận ra. Lúc này máu đã khô, trông lại càng đáng sợ. Hai tay cô cũng đỏ thẫm, ngoài vết thương trên cổ được băng lại ra, không thấy còn vết thương nào khác.

"Vì cô hả?" Hoắc Chấn hiểu ra, chất vấn.

Mí mắt Lâm Uyên Bạch run lên, cô không phủ nhận.

"Bây giờ Trường Uyên bị thương nặng nằm trong kia đều là vì cô?" Hoắc Chấn lập tức phản nộ, sải bước tiến tới, gần như chỉ thẳng vào mũi cô mà chửi: "Sao cô như bóng ma bám mãi không tha thể hả. Bây giờ Trường Uyên ra nông nỗi này cô hài lòng chưa! Cô cắt đi cho tôi, cắt ngay lập tức! Chỗ này không cần cô, đừng xuất hiện trước mặt tôi, cắt đi cho khuất mắt tôi!"

"..." Lâm Uyên Bạch bậm môi lại.

"Cô điếc hả? Tôi bảo cô cắt, không được phép đứng đây!" Hoắc Chấn quát to rồi giơ tay đẩy cô, liên tục lặp đi lặp lại: "Cắt ra ngoài cho tôi! Cắt ra ngoài!"

Nhưng Lâm Uyên Bạch bỏ ngoài tai, bưng bình nhìn thẳng vào mắt Hoắc Chấn, nghiêng răng nói rành mạch: "Không, tôi kiên quyết không đi!"

Hoắc Trường Uyên đang ở đây, cô không thể đi được!

Cô phải đợi được anh!

Lâm Uyên Bạch đã hạ quyết tâm rồi. Dù ông ta có mắng chửi kiểu gì, nói lời khó nghe đến mấy cô cũng mặc kệ.

Hoắc Chân càng phát điên hơn, tựa hồ một giây sau có thể gọi người tới tổng cổ cô ra bệnh viện. Lục Học Lâm thấy vậy, vội ngăn cản: "Anh Hoắc, có chuyện gì từ từ nói, bây giờ ai cũng lo lắng cho Trường Uyên!"

"Ngồi đây đợi tạm đi, đã vào một lúc rồi, chắc chắn Trường Uyên không có chuyện gì đâu!"

Nói rồi, Lục Học Lâm dìu Hoắc Chân ngồi xuống một chiếc ghế khác, Phạm Ngọc Trân cũng đứng bên, thủ thủ khuyên nhủ.

Lâm Uyên Bạch vẫn đứng dựa vào tường, giữ nguyên tư thế ấy, chỉ nhìn trân trân vào phòng mổ.

Từng giây từng phút trôi qua.

Hành lang dần yên ắng trở lại, nhưng trái tim của tất cả mọi người thì vẫn như bị treo ngược lên.

Chẳng biết đã qua bao lâu, bỗng nhiên một loạt những tiếng giày cao gót vội vã nện xuống sàn, vọng từ xa tới gần, nhanh chóng dừng trước cửa phòng mổ.

Lâm Uyên Bạch nhìn thấy Lục Tịnh Tuyết vội vàng xuất hiện.

Vì đi giày cao gót nên trông cô ta càng cao ráo hơn. Cô ta chạy về phía Lục Học Lâm: "Bố!"

"Tịnh Tuyết? Sao con cũng đến đây?" Sau khi nhìn thấy con gái, Lục Học Lâm hơi ngạc nhiên.

"Bố, sao con có thể không đến chứ. Trong điện thoại bố nói Trường Uyên ở bệnh viện, con lập tức lái xe từ nhà qua đây!" Lục Tịnh Tuyết trả lời rất nhanh.

Thật ra sau khi thấy chồng ra khỏi nhà, Nguyễn Chính Mai thấy ông mãi không trở về nên đã gọi rất nhiều cuộc điện thoại truy hỏi. Một tiếng cuối cùng, Lục Học Lâm vừa tới bệnh viện, tránh để vợ tiếp tục đoán già đoán non đã nói Trường Uyên vào viện, ông chưa thể về được. Lục Tịnh Tuyết ở bên cạnh cũng nghe rất rõ ràng.

Lục Tịnh Tuyết nghiêng đầu nhìn về phía Lâm Uyên Bạch: "Sao cô lại ở đây?"

Lâm Uyên Bạch nhú mày.

Câu hỏi này của Lục Tịnh Tuyết mang ngữ khí kỳ lạ, thật ra rất bình thường. Chỉ là bỗng dưng cô lại cảm thấy hình như không đơn giản như vậy, vì ánh mắt đối phương nhìn mình rất bất ngờ, giống như cô lúc này không thể nào xuất hiện ở đây vậy.

Lâm Uyên Bạch không tiếp tục suy nghĩ, vì lúc này cô chỉ lo cho Hoắc Trường Uyên.

Biết hai cô gái có thân phận nhạy cảm, Lục Học Lâm khoác vai con gái đi sang bên cạnh Hoắc Chấn: "Tới động viên bác Hoắc đi!"

Lục Tịnh Tuyết không mấy tình nguyện nhưng vẫn đi qua, im lặng ngồi xuống ghế.

"Nha đầu Tịnh Tuyết, con ngoan, cháu cũng đến rồi à!" Hoắc Chấn mở mắt, thở dài.

"Bác Hoắc, Trường Uyên chắc chắn không sao đâu, bác đừng lo lắng!"
Lục Tịnh Tuyệt nhẹ nhàng lên tiếng.

"Ừ!" hoắc Chấn gật đầu.

Lâm Uyên Bạch thì chẳng còn tâm trạng so đo, hai tay đan chặt vào nhau, âm thầm cầu nguyện.

Cuối cùng, cánh cửa cũng mở rộng.

Bác sỹ mổ chính đi ra ngoài, bị họ vây quanh.

"Bác sỹ, tình hình sao rồi ạ?"

Giơ tay ra hiệu một chút, bác sỹ cười khẩu trang, mỉm cười: "Yên tâm, ca mổ rất thành công. Bây giờ bệnh nhân không còn nguy hiểm gì nữa! Nhưng để an toàn, lát nữa vẫn đưa tới phòng Hồi sức đặc biệt để quan sát đêm nay. Ngày mai sẽ chuyển qua phòng bệnh thường!"

"Cảm ơn bác sỹ!" Dường như vào lúc này, mọi người chỉ còn nói được mấy từ ấy.

Rất nhanh, y tá đẩy Hoắc Trường Uyên ra ngoài.

Mặt anh nhợt nhạt, cắt không hệt máu, môi trắng nhợt. Vóc người tuy cường tráng nhưng trông lúc này anh rất yếu ớt. Có vẻ như anh mới tỉnh lại chưa lâu, mắt vẫn còn lơ lơ.

"Trường Uyên!"

Hoắc Chấn được Phạm Ngọc Trân và Lục Tịnh Tuyệt đỡ hai bên trái phải, nhanh chóng tiến tới.

Hoắc Trường Uyên không nhìn họ mà xuyên qua khe hở im lặng nhìn Uyển Uyển của anh, sau đó chậm rãi giơ tay lên.

Anh nhúu mày rất rõ ràng, chắc chắn là rất đau, nhất định chỗ nào cũng đau.

Lâm Uyển Bạch hai mắt nhòe lệ chạy tới, nắm chặt tay anh. Nhìn vết hằn của anh trượt lên trượt xuống, cô biết anh muốn nói gì, nước mắt lăn chã rơi, cô ghen ngào: "Hoắc Trường Uyên, em không sao, em không sợ đau..."

Cảnh tượng ấy khiến những người xung quanh đều tự động làm nèn.

Họ nhìn nhau, coi như không còn ai khác, khiến người ta bất giác im bật, cũng không ai tiến lên ngăn cản, vì không chỉ cô nắm chặt tay anh, Hoắc Trường Uyên cũng gắng sức nắm tay cô.

Lâm Uyển Bạch theo anh vào phòng ICU.

Hoắc Chấn định nói gì nhưng lại thôi, có điều sắc mặt rất khó coi. Phạm Ngọc Trân cẩn thận vuốt lưng cho ông ta.

Lục Tịnh Tuyết cũng không dễ chịu hơn là bao, móng tay đã găm sâu vào lòng bàn tay.

Lục Học Lâm nhìn theo bóng hai người xa dần, nét mặt chợt mơ màng như chìm vào một đoạn ký ức nào đó.

Một cô gái trẻ khi cười lên xinh đẹp kiêu diễm như đóa hoa. Dịp du xuân, họ ra ngoại thành leo núi, giữa chừng ông không cẩn thận ngã từ lưng chừng núi xuống, chân phải đập vào tảng đá to bị gãy. Cô gái sợ hãi, bật khóc nói không rõ được câu nào. Ông vội vàng an ủi, bảo người ấy đừng sợ

hãi. Khi nhìn thấy ông đau tới đỏ mồ hôi, người ấy gạt nước mắt, liên tục nói: "Em không sao, em không sợ đâu. A Lâm, anh cũng đừng sợ..."

A Lâm...

Giọng nói dịu dàng ấy như vẫn văng vẳng đâu đây.

Lục Học Lâm như bị đả kích bởi nỗi đau từ hơn hai mươi năm trước, không sao thở nổi.

Hoắc Chấn bỗng nhiên giơ tay ôm đầu, người vợ vội quan tâm: "Ông không sao chứ?"

Lục Học Lâm hoàn hồn lại, bình tĩnh đi qua nói: "Anh Hoắc chắc bị kích động quá, nên về nhà nghỉ ngơi trước! Trường Uyên đã mổ xong xuôi cũng không còn gì đáng ngại. Tối nay ở lại phòng ICU cũng không cần quá nhiều người. Để anh ấy về nhà nghỉ đi, ngày mai lại qua!";

"Chú Lục, hôm nay chú cũng vất vả rồi!" Phạm Ngọc Trân cảm kích.

"Chị dâu khách khí rồi! Giúp được gì, em rất vui!" Lục Học Lâm mỉm cười.

Nhìn bóng họ đi khuất, ông quay mặt về phía con gái đứng chờ người tại chỗ, đang nhìn phòng ICU dăm dăm. Ông vỗ vai: "Tịnh Tuyết, chúng ta cũng về thôi. Đêm hôm con đi xe một mình bố không yên tâm, ngồi xe bố về nhà!"

"Bố!" Lục Tịnh Tuyết kêu một tiếng oán trách, có vẻ như hờn giận vì ông giúp người ngoài.

"Đi thôi!" Lục Học Lâm thở dài, khoác vai cô ta đi về phía thang máy.

Đêm càng lúc càng đậm.

Lâm Uyên Bạch ở bên Hoắc Trường Uyên trong phòng ICU. Cô ngồi lên ghế, cho dù mí mắt nặng trĩu cũng không muốn ngủ, nhìn anh chăm chú.

Tay phải của anh cầm ống truyền dịch, lòng bàn tay trái để mở, quần nhiều lớp băng chồng chéo.

Cho dù che đi rồi, cô vẫn tưởng tượng được sự kinh hãi ấy.

Vì trước khi xe cấp cứu tới nơi, đã nhìn thấy con dao trượt khỏi tay anh, lòng bàn tay anh be bét máu, không nhìn rõ hình dạng, sâu tới mức lộ cả xương.

Anh như vậy chẳng qua là sợ cô bị thương...

Lâm Uyên Bạch cẩn thận nâng tay anh lên, chân thành như một con chiên ngoan đạo.

Cả đêm không ngủ, sáng hôm sau khi mặt trời mới lên, cô cảm nhận được bàn tay ấy hơi động đậy. Cô vội ngẩng đầu, Hoắc Trường Uyên đang từ từ mở mắt ra, nhìn cô.

"Hoắc Trường Uyên, anh tỉnh rồi sao!"

Những giọt nước mắt của Lâm Uyên Bạch cứ thế trào ra: "Anh làm em sợ hết hồn..."

Nhưng Hoắc Trường Uyên không trả lời ngay mà nhìn cô mấy giây rồi khàn giọng hỏi: "Cô là ai?"

"Hoắc Trường Uyên, anh..." Cả người Lâm Uyên Bạch cứng đờ.

Anh nhìn cô xa lạ như vậy...

Đầu anh cũng quần băng vì bị mấy thanh sắt đánh trúng. Không lẽ vì nguyên nhân này, anh lại không nhớ cô là ai như lần gặp mặt sau bốn năm...

Trong lúc Lâm Uyển Bạch hoang mang bối rối, cô nghe thấy tiếng anh cười khẽ.

"Chọc em đấy!" Hoắc Trường Uyên gượng cười, giờ bàn tay bị thương lên, nhíu mày, gắng sức lau nước mắt cho cô: "Thấy em khóc anh đau lòng lắm."

~Hết chương 284~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 285

Nghe xong lời anh nói, cơn tức ngực của Lâm Uyển Bạch chợt nhẹ hẳn.

Nhưng sau đó lại càng nhiều nước mắt trào ra. Cô không kiềm chế được những dòng nước mặn chát ấy, giống như muốn chảy hết nước mắt cả đời vậy.

Anh cố tình muốn trêu chọc chẳng qua là thấy cô xị mặt ra muốn để cô thả lỏng tâm trạng một chút.

Nhưng lúc này anh đang yếu ớt nằm trên giường, những chỗ nhìn thấy được hầu như đều băng bó, sau khi tỉnh dậy có lẽ là đau khắp người nhưng anh lại không chút để ý, ngược lại còn an ủi cô, sợ cô lo lắng.

Lâm Uyển Bạch sụt sịt mũi: "Hoắc Trường Uyên, sao anh ngốc vậy chứ..."

"Nói ai thế hả!" Hoắc Trường Uyên nheo mắt lại đầy nguy hiểm.

Cho dù mặc đồ bệnh viện, sắc mặt cũng trắng nhợt ra nhưng anh vẫn toát ra một sự uy quyền khó nói.

Đương nhiên là nói anh rồi...

Mí mắt Lâm Uyển Bạch còn vương lệ, cô ghen ngào: "Sao anh lại ngốc đến mức để chúng mặc sức đánh, bảo anh đứng im là anh đứng im

luôn!"

"Hai chúng ta rốt cuộc ai mới ngốc đây?" Nghe xong, Hoắc Trường Uyên nhướn mày, liếc nhìn cô: "Em đang bị dao kề cổ, nếu anh còn động đây, lỗ hần cửa cổ em thật thì sao?"

"Nhưng nếu như anh bị chúng đánh chết thì phải làm sao! Sớm biết như vậy, lúc đó anh không nên xông vào, đợi cảnh sát đến rồi tính chứ..." Nói tới cuối cùng, nỗi sợ hãi khiếp đảm của Lâm Uyển Bạch dường như lại dội về.

Lúc đó khi lao qua, cô thật sự rất sợ hãi, anh dường như đã tắt thở giống như lời mấy tên lưu manh đó...

Có một khoảng thời gian cô rất tự trách, trách mình không nên vút đi động lại, bằng không anh đã chẳng bị đánh thừa sống thiếu chết.

"Vậy sao được!" Hoắc Trường Uyên nhíu mày ngắt lời cô, cho dù lúc này giọng anh khàn và yếu, sự quyền thế bên trong cũng không hề thuyên giảm: "Em là người con gái của anh, vĩnh viễn chỉ có mình anh được chạm vào!"

Mí mắt Lâm Uyển Bạch run rẩy, dòng lệ lại lan tràn khắp mặt.

Nhìn thấy vậy, Hoắc Trường Uyên thở dài: "Được rồi, đừng khóc nữa!"

"Uyển Uyển, nghe lời, khóc nhiều dễ mù mắt đấy."

Lâm Uyển Bạch phì cười vì thái độ có phần nghiêm túc của anh, câu này nghe ở đâu ra không biết...

Thấy cô cố gắng ép nước mắt vào trong, không khóc nữa, Hoắc Trường Uyên cũng thở phào nhẹ nhõm, anh xoa đầu cô như khen ngợi một con cún

cung: "Như vậy mới ngoan, đừng khiến anh đau lòng!"

"Ừm!" Lâm Uyên Bạch ngoan ngoãn gật đầu.

"Sắp như làm bằng nước rồi, sao nhiều nước mắt quá vậy!"

Bị anh chọc đến mức hơi xấu hổ, Lâm Uyên Bạch nhanh chóng rút ra một tờ giấy, lau hết nước mắt đi, sau đó nhớ ra chuyện gì vội hỏi: "Hoắc Trường Uyên, anh có đói không? Không biết tỉnh dậy có ăn được gì không, để em đi hỏi bác sỹ nhé. Hơn nữa bác sỹ cũng nói là nếu anh tỉnh dậy thì có thể chuyển qua phòng bệnh thường!"

"Ừm."

Sau đó Lâm Uyên Bạch lập tức đứng dậy đi gọi bác sỹ.

Sau khi kiểm tra kỹ càng lại không thấy có gì đáng ngại, anh lập tức được chuyển qua phòng bệnh cao cấp độc lập. Lúc này sức khỏe của anh vẫn khá yếu, chỉ miễn cưỡng ăn được chút đồ lỏng.

Lâm Uyên Bạch ra căng-tin bệnh viện mua cháo cho anh. Đút cho anh ăn xong, đỡ anh nằm xuống mới được một lúc, chưa đến trưa anh đã thiếp đi rồi, có lẽ vì cũng đã tốn nhiều sức lực.

Cô giống như tối qua ngồi trực bên cạnh như một pho tượng, yên lặng nhìn anh.

Giữa chừng, có hai cảnh sát qua lấy lời khai, Lâm Uyên Bạch hợp tác kể lại mọi chuyện một lượt, có điều trong lúc tường thuật, hai bàn tay nắm chặt của cô vẫn còn hơi run.

Sau khi tiễn cảnh sát đi khỏi, Lâm Uyên Bạch nhìn giờ, thấy đã tới lúc rút bình truyền dịch bèn chuẩn bị đi gọi hộ lý.

Vừa mở cửa phòng bệnh, cô nhìn thấy ngoài hành lang có một bóng dáng thướt tha quen thuộc, trông có vẻ như vội vã tới đây, sắc mặt còn hơi cuống quýt, đang tóm lấy một bác sỹ đi ngang qua để hỏi số phòng.

"Cô?" Lâm Uyển Bạch gọi một tiếng.

Nhìn thấy cô, Hoắc Dung lập tức thả người kia ra, rảo bước tiến tới:
"Rau cải trắng!"

"Cô vừa đi công tác về, lập tức quay đây ngay! Trường Uyên sao rồi?"

"Không sao rồi ạ, anh ấy vừa mới ngủ!" Lâm Uyển Bạch quay đầu nhìn giường bệnh và trả lời.

Hoắc Dung thở phào, cũng yên tâm phần nào. Sau đó bà nhẹ nhàng nắm lấy tay cô, ánh mắt quan tâm hỏi han: "Rau cải trắng, cháu vẫn ổn chứ?"

"Vâng, cháu ổn! Cô đừng lo lắng!" Lâm Uyển Bạch cảm động lắc đầu.

Hoắc Dung liếc nhìn cô, thấp thỏm nói: "Cô không lo lắng được sao. Nghe xong chuyện này, cô hết hồn hết vía, thật sự quá nguy hiểm, sao bây giờ xã hội thiếu an toàn vậy chứ!"

Lâm Uyển Bạch an ủi mấy câu rồi dặn dò: "Cô à, cô vừa đi công tác về chắc còn rất mệt. Cô vào trong ngồi đi, cháu đi gọi hộ lý!"

"Hay là thôi đi!" Hoắc Dung không bước vào mà đẩy tay cô: "Rau cải trắng, cô thấy sắc mặt cháu tệ như ma vậy. Cháu mới nên vào phòng nghỉ ngơi, để cô đi gọi cho!"

"Vất vả cho cô rồi!" Lâm Uyển Bạch không thoái thác được, đành gật đầu.

Nhìn theo bóng Hoắc Dung khuất ở góc rẽ, cô đang định quay vào trong thì lại nhìn thấy một người đàn ông trung niên mặc đồ Tôn Trung Sơn đi tới từ một phía khác, trông cực kỳ nghiêm nghị, không nói không cười.

Lâm Uyển Bạch khẽ nhíu mày.

Bước chân của người ấy rất nhanh, chớp mắt đã đi tới cửa phòng.

Có lẽ Hoắc Chấn đi từ chỗ bác sỹ qua đây, lao thẳng về phía cô. Trông ông già đi hẳn chỉ sau một đêm, tuy mặt mày khó chịu không lộ nhiều cảm xúc nhưng có lẽ rất lo lắng cho con trai.

Lúc này Lâm Uyển Bạch không muốn tính toán nhiều với đối phương bèn lên tiếng gọi: "Chủ tịch Hoắc..."

"Sao cô vẫn còn ở đây!" Nhìn thấy cô, sắc mặt Hoắc Chấn lập tức tệ đi, ông chỉ tay vào mặt cô như lúc tối qua: "Tối qua tôi bỏ qua, bây giờ cô vẫn ở lý ra đây làm gì!"

"Hoắc Trường Uyên cần tôi!" Lâm Uyển Bạch cuộn chặt tay lại.

"Cần cô?" Hoắc Chấn cười khẩy, cơn giận bùng cháy: "Cô đúng là nói khoác không biết ngượng! Sao lại có loại phụ nữ khó dứt như cô nhỉ, bám dai như đĩa vậ, lẽ nào cô hại Trường Uyên còn chưa đủ sao! Bốn năm trước vì cô, trên đường ra sân bay nó bị tai nạn, bốn năm sau lại vì cô nó bị đưa vào phòng phẫu thuật, người đầy máu! Cô đúng là đồ yêu tinh hại người!"

"..." Lâm Uyển Bạch cắn chặt môi.

Bỏ qua những ân oán trước kia, với tư cách người làm cha, những lời chỉ trích của Hoắc Chấn cô có thể chấp nhận.

Sau một hồi kích động, Hoắc Chấn cũng tốn nhiều sức, thu tay về đặt lên ngực.

"Cô Lâm này!" Sau mấy giây, Hoắc Chấn mới nói tiếp: "Những lời cô nói ở quán trà lần trước tôi vẫn còn nhớ. Có phải chỉ cần tôi chịu xin lỗi cô thì cô sẽ bỏ qua cho con trai tôi không? Vậy được, bây giờ tôi sẽ xin lỗi cô!"

Dứt lời, trong ánh mắt sững sốt của cô, Hoắc Chấn thật sự cúi khom một góc chín mươi độ giống như lời ông nói.

"Xin lỗi cô, cô Lâm. Bốn năm trước tôi lấy Đậu Đậu đi là lỗi của tôi!"

Hoắc Chấn giữ nguyên tư thế đó, nói rành mạch từng chữ với ngữ khí áy náy.

Cả cuộc đời ông xưa nay luôn cao ngạo, được người ta lấy lòng đã quen. Cho dù là lỗi của ông cũng chỉ có chuyện ông răn dạy người khác chứ không ai dám nói nửa lời. Có thể ông chưa từng xin lỗi ai bao giờ, hơn nữa lại còn với thái độ hạ mình như vậy.

Lâm Uyên Bạch hơi bất ngờ, vô thức lùi về sau nửa bước.

Sau khi xin lỗi, Hoắc Chấn đứng thẳng người dậy, nhìn thẳng vào mắt cô và nói tiếp: "Như vậy đã được chưa? Bây giờ, coi như tôi cầu xin cô, tránh xa con trai tôi ra một chút được không!"

"Cô rút đi cho tôi!"

Tiếng cuối cùng của Hoắc Chấn gần như phẫn nộ thét gào.

Trên hành lang có rất nhiều người đi qua đi lại, đều lần lượt tò mò nhìn về phía họ.

Sắc mặt Lâm Uyển Bạch hơi tái đi. Cô cắn chặt môi, nhìn ánh mắt trùng trùng như nhìn kẻ thù của Hoắc Chấn, sau đó quay đầu lại nhìn về phía Hoắc Trường Uyên vẫn đang nằm ngủ trên giường qua cửa kính, cúi đầu trầm ngâm vài giây rồi sải bước đi về phía thang máy.

Nhìn thấy cô đi vào thang máy rồi Hoắc Chấn mới hài lòng, hừ một tiếng lạnh lùng, nhưng vẫn chưa hết tức giận.

Hoắc Trường Uyên không ngờ mình lại ngủ lâu như vậy. Bên ngoài, mặt trời đã ngả về Tây. Sau khi mở mắt ra, người đầu tiên anh nhìn thấy là Hoắc Dung đang ngồi bên cạnh giường gặm táo, nhai rôm rộp.

Nghe thấy động tĩnh, Hoắc Dung vội vàng nhìn về phía anh.

"Trường Uyên, cháu tỉnh rồi à!"

Hoắc Trường Uyên gượng cười, không mấy bất ngờ: "Cô à, cô tới sao."

"Lúc cô nhận được tin, vẫn còn đang đi công tác, giờ mới cuống cuống quay về, suýt nữa thì hết hồn hết vía!" Hoắc Dung ném lõi táo vào thùng rác, mắng thẳng: "Thằng khốn này, sau này cháu không được làm vậy nữa nhé. Cháu mà có mệnh hệ gì phải làm sao? Con gái lấy chồng như bát nước đổ đi, cô chỉ biết trông cậy cháu phụng dưỡng tuổi già thôi!"

"Câu này mà để chị họ nghe được thì chắc sẽ phát rồ mất." Hoắc Trường Uyên chậm rãi nói.

Hoắc Dung nghe xong, bực dọc chọc vào cánh tay bị thương của anh. Nghe thấy anh đau đớn suýt xoa một tiếng, bà mới coi như bỏ qua cho anh. Ngừng một chút, bà lại nhíu mày nói: "Không chỉ mình cô, trưa nay cả anh trai cô cũng tới rồi!"

Hoắc Trường Uyên cũng ý thức được có điều gì khác lạ. Anh nhìn quanh phòng bệnh một lượt, không thấy bóng dáng thanh mảnh kia đâu.

"Uyển Uyển đâu ạ?"

Hoắc Dung khó xử nhún vai: "Con bé bị bố cháu đuổi về rồi!"

Hoàng hôn bao trùm quanh biệt thự.

Trong bếp, thím Lý đeo tạp dề chuyển một chiếc ghế con ra ngồi trước bếp gas, vừa lật giờ tờ báo vừa thi thoảng ngẩng đầu lên nhìn nồi canh gà đang được hầm bằng lửa nhỏ.

Sau khi nghe thấy tiếng động ngoài cửa ra vào, bà vội vàng đặt tờ báo xuống đi ra ngoài.

Nhìn thấy người xuất hiện, thím Lý chợt sững sốt.

Vì Hoắc Trường Uyên còn mặc nguyên bộ đồ bệnh viện trên người, trên cũng là đôi dép lê của bệnh viện. Trông anh có vẻ bị thương khá nặng, trán và tay đều được băng kín mít, hơn nữa bước đi cũng nặng nhọc.

Trên mu bàn tay phải còn nhìn rõ mắt kim còn mới, tụ máu sưng to lên thành cục.

Tối qua cả hai người họ đều không về nhà. Cô Lâm gọi điện thoại về dặn bà đỡ tiểu thiếu gia ngủ, nhưng tình hình cụ thể ra sao thì không nói. Thím Lý còn nghĩ họ chạy ra ngoài hưởng thụ thế giới của hai người rồi.

Hơn nữa lúc tối, tiểu thiếu gia biết tin này cũng không cố chấp như mọi lần, còn gạn hỏi bà có phải để họ ra ngoài ngủ thì sẽ nhanh có em gái không. Thím Lý tâm tuổi này rồi bị hỏi đến đỏ mặt, thầm lẩm bầm trong bụng: Thanh niên bây giờ đúng là!

Chỉ là không ngờ cậu chủ lại mặc bộ đồ bệnh viện trở về, không biết đã xảy ra chuyện gì!

Thím Lý rảo bước tiến lên: "Cậu!"

Hoắc Trường Uyên chống tay vào tường mà đi, hỏi thẳng: "Thím Lý, Uyển Uyển về rồi phải không?"

"Papa!" Bánh bao nhỏ ôm một mô hình ô tô chạy ra ngoài. Sau khi nhìn thấy diện mạo của Hoắc Trường Uyên, thằng bé bị dọa, hai con mắt to cứ thế tròn xoe. Nó nhìn anh chằm chằm và hỏi: "Papa bị sao thế ạ?"

"Bố không sao." Hoắc Trường Uyên vỗ về con trai rồi hỏi tiếp: "Thím Lý, Uyển Uyển đâu rồi?"

Không đợi thím Lý lên tiếng, bánh bao nhỏ đã tranh trả lời trước: "Uyển Uyển đang ở trong phòng ạ. Cô ấy bảo bảo bảo cứ ngồi ngoài phòng khách chơi, hình như cô ấy đang dọn đồ!"

Nghe được mấy chữ cuối, gương mặt Hoắc Trường Uyên biến sắc.

Bất chấp cơ thể khó nhọc, anh buông tay ra khỏi tường, sải rộng bước chân đi lên gác.

Anh lao thẳng về phía phòng ngủ. Cánh cửa chỉ khép hờ, Hoắc Trường Uyên giơ tay đẩy nhẹ là bật mở. Lâm Uyển Bạch ngồi quay lưng về phía anh, cúi đầu, mái tóc dài che đi biểu cảm của cô, còn trước mặt cô là một chiếc vali.

Lòng ngực anh bỗng nhiên như bị co thắt.

Cảm giác sợ hãi phải đánh mất lan ra khắp tứ chi, đến mức cảm xúc của anh hơi thất thường. Hoắc Trường Uyên từ phía sau túm lấy cánh tay cô,

kéo cô dậy: "Lâm Uyên Bạch, em đang làm gì vậy?"

Lâm Uyên Bạch dường như bị giật mình, sững sờ nhìn anh.

Hoắc Trường Uyên nuốt nước bọt liên tục, lồng ngực cũng phập phồng lên xuống, ánh mắt u ám: "Bố anh đã nói câu gì khó nghe bắt em lùi bước phải không, em lại định bỏ anh mà đi phải không? Lần này sẽ là bao lâu, bốn năm hay mười năm?"

"... Hoắc Trường Uyên?"

Có vẻ như lúc này Lâm Uyên Bạch mới hoàn hồn lại. Cô chỉ tay vào anh, rồi lập tức nhíu mày: "Sao anh lại chạy về đây, anh phải ở bệnh viện chứ! Anh điên rồi sao, anh gãy ba chiếc xương sườn, bây giờ phải nằm yên nghỉ ngơi!"

"Anh đang hỏi em! Em không cần anh, không cần con trai nữa sao?" Hoắc Trường Uyên nhìn cô trân trân, dồn ép cô tới chân tường.

"Em nói vậy khi nào chứ..." Lâm Uyên Bạch ngơ ngác vì cơn phần nộ khó hiểu của anh.

"Em còn cần nói sao!" Hoắc Trường Uyên liếc về phía chiếc vali, quát khê.

"Em không hề..." Lâm Uyên Bạch bày ra nét mặt khó hiểu rồi ngăn người lắc đầu: "Em thật sự không có ý định đó!"

Ngẩng đầu lên, bấy giờ cô mới nhìn ra ánh mắt như bị mây đen bao phủ của anh, khóa chặt lấy cô không chút buông lơi, giận dữ cũng viết rõ lên từng nét mặt.

Dần dần hiểu ra anh lo lắng điều gì, Lâm Uyên Bạch bất giác phì cười.

Trời đất, anh rốt cuộc đang nghĩ cái gì vậy!

Dưới ánh mắt như ăn thịt người của anh, cô từ từ nắm lấy tay anh, đan năm ngón tay của mình với tay của anh.

Cô dựa sát vào anh hơn, ngược lên như một đứa trẻ, dịu dàng thủ thỉ:
"Hoắc Trường Uyên, em sẽ không bao giờ rời anh nữa. Em sẽ mãi mãi ở bên anh, kiên trì vĩnh viễn."

~Hết chương 285~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 286

Tuy anh không nói gì, cả người chỉ căng ra một cảm xúc giận dữ, nhưng Lâm Uyển Bạch hiểu, thật ra anh đang lo lắng...

Nếu không đã chẳng mặc nguyên bộ đồ bệnh viện, bất chấp tình trạng sức khỏe của bản thân để chạy về nhà như thế này.

Thật không biết, dọc đường anh chạy từ bệnh viện về đây, người ta liệu có nghĩ anh là bệnh nhân tâm thần không nữa. Càng nghĩ vậy, cô suýt nữa không kiềm chế được mà bật cười thành tiếng.

Nói ra những lời sến sẩm như vậy, Lâm Uyển Bạch ít nhiều cũng có phần xấu hổ.

Hình như Hoắc Trường Uyên hơi dờ dẩn. Sau đó anh một tay giữ bả vai cô, khẽ quát: "Đây là em nói đó!"

"Em nói!" Lâm Uyển Bạch đỏ mặt gật đầu.

Cảm xúc u ám trên gương mặt Hoắc Trường Uyên như tan đi nhưng anh cũng không hoàn toàn thả lỏng. Anh liếc về phía chiếc vali: "Vậy vì sao em lại bỏ đi khỏi bệnh viện, còn chiếc vali này là ý gì!"

Anh nghe được lời con trai nói, sau đó đẩy cửa ra lại nhìn thấy cô kéo chiếc vali to ra ngoài, ngồi ở đó. Trước đó cũng đã từng xuất hiện khung cảnh tương tự, thế nên anh càng nơm nớp lo sợ.

Thấy anh cúi đầu nhìn xuống, Lâm Uyên Bạch lắc đầu phì cười.

"Anh chẳng chịu nhìn kỹ gì cả, chiếc vali này đâu có phải của em, chẳng phải của anh sao..."

Nghe xong, đôi mày rậm dày của Hoắc Trường Uyên mới khẽ nhướng lên.

Anh nhìn kỹ lại một chút, quả thật là vali của anh, ban nãy tâm trạng hỗn loạn, anh còn chẳng nhìn rõ.

Lâm Uyên Bạch nhẹ nhàng giải thích nguyên nhân với anh: "Chí ít anh cũng phải ở bệnh viện một thời gian nữa. Kiểu gì cũng phải sắp một ít đồ lót thay giặt và đồ dùng hàng ngày, ban nãy em đang ngồi xếp đây!"

Còn về lý do vì sao bỏ khỏi bệnh viện, thì chắc chắn là vì Hoắc Chấn rồi.

Lúc đó tâm trạng của Hoắc Chấn có phần kích động, thờ dốc dữ dội. Hơn nữa ông vừa trải qua việc chờ đợi ca phẫu thuật của anh tối qua, dù là sức khỏe hay cảm xúc đều không chống đỡ nổi. Cô không muốn tiếp tục đứng đó gây thêm xung đột. Hơn nữa người làm cha tới thăm con trai là lẽ thường tình, vậy nên cô đành tạm thời tránh mặt.

Nghe xong, Hoắc Trường Uyên mới hoàn toàn nhẹ nhõm.

Anh không nói thêm gì nhiều, chuyển từ giữ vai cô sang kéo cô vào lòng, hôn nhẹ lên trán cô.

Lâm Uyên Bạch cũng cố gắng thả lỏng cơ thể, tránh động chạm tới vết thương của anh.

Hai người họ lặng lẽ vỗ về nhau một lúc. Cô chợt nhớ ra điều gì bèn ngẩng đầu lên nói: "À đúng rồi, ban nãy em quên nói, không những sẽ mãi mãi ở bên anh, mà còn con trai nữa!"

"..." Khóe miệng Hoắc Trường Uyên giật giật!

Đúng là biết làm tan nát bầu không khí!

Lâm Uyển Bạch lại nhú mày hỏi tiếp: "Hoắc Trường Uyên, anh cứ bỏ ra khỏi viện như vậy không sao thật chứ?"

"Không sao, có cô ở đó." Hoắc Trường Uyên uể oải gượng cười.

"Vậy bây giờ chúng ta khẩn trương quay lại đi!" Nói rồi, Lâm Uyển Bạch thoát ra khỏi vòng tay anh.

"Tối nay anh không muốn về đó!" Có điều Hoắc Trường Uyên giữ cô lại, nói thêm một câu.

"..." Lâm Uyển Bạch tròn mắt, không ngờ anh lại cố chấp như vậy!

Thấy cô định phản đối, anh cướp lời: "Chỉ một đêm nay thôi, không sao đâu, mai anh quay lại."

Cuối cùng dưới sự kiên trì đến ương bướng của anh, Lâm Uyển Bạch đành gật đầu: "Thôi được rồi..."

Bên phía bệnh viện tạm thời có bà cô trông chừng, nhưng vẫn phải xin ý kiến bác sỹ. Quả nhiên, bác sỹ kiên quyết không đồng ý, có điều gặp đúng phải một bệnh nhân cũng không chịu hợp tác nên đành hết cách.

Sau khi từ bệnh viện trở về nhà, Lâm Uyển Bạch liền bắt tay vào nấu canh gà. Nhờ thím Lý trông nồi canh cũng đã lâu, vừa hay đã đủ như để uống.

Thấy papa đang bị thương, bánh bao nhỏ cũng rất ngoan ngoãn. Nó nằm bò ra giường thổi phù phù bát canh cho anh. Có điều nhân lúc cả cô và anh không chú ý, nó vẫn cúi mặt xuống len lén liếm mấy miếng.

Giải quyết xong bữa tối, vị bác sỹ chính bị Hoắc Trường Uyên hành đến phát đau đầu, được cô Hoắc Dung đích thân đưa tới tận nhà, truyền hết toàn bộ số thuốc yêu cầu tối nay rồi mới rời đi.

Sau khi truyền xong túi nước dịch cuối cùng, cả hai cũng nằm ra giường ngủ.

Lâm Uyên Bạch ngủ cùng lúc với anh, có điều vừa ngủ không bao lâu, đã bắt đầu nằm mộng.

Vì mới trải qua chưa lâu, dĩ nhiên trong mơ không có chuyện gì tốt đẹp. Cô mơ thấy mình ra khỏi quán café, bị bắt vào trong xe. Trời tối xuống, năm tên lưu manh đầy mùi ô hợp vây quanh cô, ánh mắt dâm dăng, ngay cả tiếng cười cũng ghê người.

Chúng xoa tay, bắt đầu xé rách quần áo của cô...

Đừng mà, xin các người...

...

Lâm Uyên Bạch ngồi bật dậy.

Sóng lưng lạnh toát, cô ngẩng đầu lên sờ soạng, mồ hôi đầm đìa túa ra trên trán.

Bất kỳ cô gái nào sau khi gặp phải chuyện này cũng đều sợ hãi, huống hồ nó vừa xảy ra chưa đầy 48 tiếng đồng hồ, thế nên quá trình sợ hãi vẫn còn như mới.

Hôm qua từ lúc bắt cóc tới khi Hoắc Trường Uyên xuất hiện rồi được đưa vào bệnh viện cấp cứu, mọi suy nghĩ của cô đều dồn cả vào thương tích của anh, không có chỗ để nghĩ việc khác. Bây giờ khi mọi chuyện êm xuôi, cô mới vô thức nhớ lại những hình ảnh ấy...

Lâm Uyên Bạch nhắm mắt, ép mình nhanh chóng thoát ly khỏi cơn mơ.

Cô quay đầu nhìn sang Hoắc Trường Uyên đang nằm ngửa bên cạnh, dưới ánh trăng bàng bạc, anh nhắm nghiền mắt, trên người vẫn là bộ quần áo bệnh viện. Cô từ từ nhìn lướt xuống, dừng lại trên bàn tay anh.

Vết thương trên người còn tạm, dưỡng thương một thời gian sẽ từ từ lành lại.

Nhưng còn vết thương trên lòng bàn tay trái là vết dao, cho dù sau này liền sẹo, e rằng cũng khó mà nhìn rõ những đường chỉ tay của anh nữa.

Nhớ lại lúc đó, anh rõ ràng tứ phía là địch, đứng còn không vững nhưng trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc ấy vẫn nắm chắc con dao. Không gian trong nhà kho tắm tối, cơ thể cao lớn của anh vững vàng như núi Thái Sơn, bình tĩnh không run sợ.

Sống mũi chột cay xè, cô vùi đầu, hôn khế kháng lên lớp bông băng trên lòng bàn tay anh.

Bất chột, trên đỉnh đầu vang lên chất giọng trầm: "Lòng bàn tay có vết thương, hôn như vậy ngứa lắm, hôn kiểu Pháp được không?"

Lâm Uyên Bạch giật mình, ngược lên, thấy Hoắc Trường Uyên đã mở mắt ra từ lúc nào, đang nhìn mình nửa đùa nửa thật.

Nếu là bình thường, bị anh chọc ghẹo như thế, cô nhất định xấu hổ mà mặt kệ anh.

Nhưng lúc này thì không, cô làm theo lời anh nói, mon men tìm tới bờ môi của anh, sau đó hôn xuống một nụ hôn rất sâu, học cách của anh thường ngày hay làm, từ từ cạy mở hàm răng của anh.

Hoắc Trường Uyên sao có thể làm phía bị động. Anh nhanh chóng giữ lấy gáy cô, tự chuyển thành phía chủ động.

Chỉ là trong nụ hôn sâu ấy, anh chợt nếm được vị mặn của nước mắt.

Hoắc Trường Uyên tạm thời tách môi ra, sờ lên mặt cô, quả nhiên ngón tay ươn ướt: "Uyển Uyển, chúng ta đã hứa là không khóc rồi mà?"

"..." Lâm Uyển Bạch sụt sịt, vội vàng dụi mắt.

Cô không cố tình, chỉ là trong lòng quặn quýt với anh lại không kìm nén nổi bi thương mà rơi lệ.

Cô khóc như vậy ngược lại càng khiến anh đau lòng. Không thể nghiêng người được, Hoắc Trường Uyên để cô gối lên cánh tay trái không bị thương của mình, vuốt ve mái tóc cô: "Có phải lúc đó rất sợ hãi không?"

Lâm Uyển Bạch không lên tiếng, chỉ nằm im trong lòng anh, run rẩy...

Lúc trợ lý Giang Phóng gọi điện tới, điều tra rõ vị trí của cô, dọc đường lái xe ra ngoại ô, anh gần như nhấc chân ga tới giới hạn. Đến nơi rồi, anh phát hiện đó là khu vực đồng không mông quạnh, chỉ có một căn nhà kho đã bị bỏ hoang.

Ngay sau đó, Hoắc Trường Uyên nhặt được di động của cô trong bụi rậm.

Anh nhảy xuống xe, đi tới gần nhà kho, mỗi bước đi đều lo lắng và run rẩy.

Khi anh đá cánh cửa sắt ra, bên trong rất tối, loáng thoáng nghe thấy tiếng ú ớ mơ hồ của cô, sau đó có năm gã đàn ông vây quanh cô. Anh không thể biết rõ cô ra sao, vì tầm nhìn bị che khuất, ngoài âm thanh ra, chỉ có thể nhìn thấy hai chân cô lần lượt bị hai gã đàn ông giữ chặt...

Tối hôm trước họ vừa mới mây mưa vùn vũ...

Anh yêu thương cô, cuối cùng khi cô đã mệt mỏi miễn cưỡng buông tha, vậy mà bây giờ cô lại bị đám lưu manh kia ấn dưới đất...

Hoắc Trường Uyên không biết mình phải tốn bao nhiêu sức mới miễn cưỡng đứng vững được. Lúc đó trong lòng anh không còn suy nghĩ nào khác, chỉ có một ý nghĩ.

Dù cô có bị ai ức hiếp, anh vẫn cần cô!

Quyết tâm cưới cô làm vợ sẽ không gì thay đổi được!

Hoắc Trường Uyên hôn dịu dàng lên mí mắt run rẩy của cô: "Đã qua cả rồi!"

"Ừm..." Lâm Uyển Bạch nghèn nghẹn.

Giọng anh trầm thấp len lỏi vào màng nhĩ, sức mạnh âm áp từ cánh tay anh truyền tới đều khiến cô từ từ bước ra những hình ảnh ác mộng ấy, không còn sợ hãi và hoảng hốt nữa.

Giống như dỗ dành một đứa trẻ, anh kiên nhẫn vỗ về sau lưng cô.

Đợi cô bình tĩnh lại rồi, Hoắc Trường Uyên liếc về phía chiếc đồng hồ báo thức ở đầu giường: "Một giờ đêm rồi, ngủ thôi!"

Lâm Uyển Bạch đáp một tiếng rồi nhắm mắt lại.

Có điều không bao lâu sau cô lại tò mò mở mắt ra lần nữa. Quả nhiên anh chưa ngủ, đang chăm chú nhìn cô, có vẻ như đợi cô say giấc rồi mới ngủ.

Cô vừa thấy ấm lòng vừa thấy ngọt ngào.

"Không ngủ đi nhìn anh làm gì?" Hoắc Trường Uyên chạm tay lên hàng mi của cô, sau đó trong ánh mắt lóe lên một tia gian xảo: "Em có nhìn nữa anh cũng không thể làm gì đó với em đâu."

"..." Lâm Uyên Bạch đỏ mặt.

Cái gì với cái gì vậy!

Lúc nào...

Biết không nói lại được anh, cô ngượng ngập nhắm mắt vào. Vì tối qua không hề chợp mắt nên cô cũng nhanh chóng thiếp đi.

Hoắc Trường Uyên đợi cho cô thở đều đều rồi mới yên tâm nhắm mắt.

...

Sáng hôm sau, bữa sáng còn chưa ăn, Lâm Uyên Bạch đã giục Hoắc Trường Uyên về bệnh viện, dặn thím Lý đựng bữa sáng vào hộp giữ nhiệt.

Bánh bao nhỏ không hề hờn dỗi, ngoan ngoãn ở nhà với thím Lý. Thằng bé tiền họ ra tận cổng biệt thự, còn cất giọng non nớt: "Papa bị thương rồi, bảo bảo rộng rãi lắm, có thể cho bố mượn Uyên Uyên mấy hôm~"

Sau khi trở về phòng bệnh, viện đầu tiên Lâm Uyên Bạch làm là gọi bác sỹ qua kiểm tra một lượt cho anh.

Chắc chắn không còn gì đáng ngại cô mới yên tâm, việc tiếp theo là để anh nghỉ ngơi.

Hoắc Trường Uyên bị thương, tạm thời không thể tới công ty. Thế nên buổi chiều, Giang Phóng mang theo một ít tài liệu quan trọng tới. Cũng may anh bị thương nặng bàn tay trái, tay phải vẫn có thể cầm bút.

Giang Phóng tuân tự báo cáo nội dung công việc như trong văn phòng.

Chỉ khác bình thường là Hoắc Trường Uyên không ngồi trên ghế tựa nghiêm nghị lắng nghe mà vì gãy xương, phải nằm nghiêng dựa vào gối, thi thoảng xoay mặt qua, há miệng cắn một miếng hoa quả đã được Lâm Uyên Bạch cắt nhỏ.

Ai nói khi làm việc luôn phải tập trung chứ...

Sếp à, có thể đừng thể hiện tình cảm quá mức trước mặt dân FA không...

Giang Phóng nghiêm túc đứng đó, nội tâm thật ra đau khổ vô cùng.

Chú ý thấy ánh mắt Giang Phóng thi thoảng ngó qua, Lâm Uyên Bạch khựng lại, có lòng hỏi: "À, trợ lý Giang có muốn ăn ít hoa quả không?"

"Không cần đâu, tôi no lắm rồi!" Giang Phóng kiên định lắc đầu.

Không cần đâu, tôi ăn "thức ăn cho chó" rất no rồi!

"..." Lâm Uyên Bạch hiểu, hai má hơi ửng hồng.

Báo cáo xong công việc, Giang Phóng hơi ngừng lại, nhìn cô rồi mới tiếp tục nói: "Mấy tên lưu manh bắt cóc cô Lâm đã bị cảnh sát bắt, một trong số chúng bị thương nặng, cũng đang nằm điều trị ở viện này! Tối qua

phía cảnh sát đã thẩm vấn mấy tên còn lại, chắc sẽ điều tra rõ ràng sớm thôi!"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên gật đầu.

"Em sẽ theo sát vụ này!" Giang Phóng tỏ ý.

"Đúng rồi Giang Phóng!" Hoắc Trường Uyên nhớ ra chuyện gì, bèn nheo mắt lại: "Có chuyện này cần cậu giải quyết một chút. Nếu bố tôi lại tới đây, cậu bảo nhân viên bệnh viện cản lại, đừng để ông ấy lên phòng bệnh!"

"Chủ tịch Hoắc?" Giang Phóng kinh ngạc hỏi.

"Phải."

"Vâng!" Giang Phóng không dám hỏi thêm, vội trả lời.

Lâm Uyển Bạch ngồi bên dĩ nhiên hiểu rõ lý do. Cô không yên tâm nhủ mày: "Hoắc Trường Uyên, như vậy có ổn không..."

"Không có gì bất ổn hết." Hoắc Trường Uyên thản nhiên, sợ cô lo lắng, anh nói thêm: "Ông ấy cũng nhiều tuổi rồi, cứ chạy đi chạy lại ảnh hưởng sức khỏe. Hôm nào ra viện, anh sẽ về nhà thăm ông!"

Nghe anh nói vậy, Lâm Uyển Bạch mới gật đầu.

Giang Phóng nhét tài liệu vào cặp rồi cung kính cúi đầu: "Hoắc tổng, vậy em về công ty trước!"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên khẽ đáp.

Giang Phóng chào cả cô, Lâm Uyển Bạch vội nói: "Trợ lý Giang đi cẩn thận!"

Sau khi Giang Phóng đi rồi, cô xiên đồng thời mấy miếng hoa quả còn sót lại trong đĩa, dứt nốt cho anh.

Cắn đến miếng cuối cùng, vì quá nhiều nên anh phải phồng má lên. Anh không nhai ngay mà quay sang liếc cô, bất chợt hỏi: "Ban nãy em cứ nhìn chằm chằm Giang Phóng làm gì?"

Người đàn ông này!

Lâm Uyển Bạch cũng không phủ nhận, tươi cười nói thật với anh: "Em chỉ là tự dung nhớ lại, người nào đó lúc còn mất trí nhớ, hình như còn ghen cả với trợ lý Giang nữa!"

"Quên rồi." Hoắc Trường Uyên gượng gạo nhếch mép.

"Thế hả?" Lâm Uyển Bạch cúi xuống, tầm mắt vừa hay chạm phải chiếc chìa khóa nhỏ đựng đưa trên cổ.

Ánh nắng hắt vào, cô giơ tay chống cằm, như đang nghiêm túc suy nghĩ chuyện gì, sau đó ngẩng đầu lên, cố tình nói thật chậm rãi: "Vậy anh có còn nhớ, lúc ở dưới quê có người giúp em nhặt lại sợi dây chuyện này, còn tự mắng mình rất thậm tệ là đồ đàn ông tệ bạc không?"

~Hết chương 286~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 287

"..." Biểu cảm của Hoắc Trường Uyên bỗng chốc cứng đờ.

Có chuyện như vậy sao?

Từ từ nhớ lại thì hình như đúng là có thật...

Lúc đó khi ở dưới quê anh từng nói như vậy. Lâm Uyên Bạch còn nghĩ, sau này có một ngày anh nhớ lại mọi chuyện, không biết biểu cảm của anh sẽ đặc sắc cỡ nào.

Bây giờ nhìn thấy sắc mặt anh đổi màu như đèn tín hiệu giao thông vậy, cô nhin cười đến co giật khóe miệng, nhưng vẫn cố tình bồi thêm một câu: "Hoắc Trường Uyên, lẽ nào cả chuyện này anh cũng quên luôn rồi?"

Sao Hoắc Trường Uyên chịu thừa nhận chứ!

Anh ho khẽ một tiếng, trượt người nằm xuống gối, đáp bằng giọng cứng đờ: "Anh bỗng nhiên buồn ngủ quá, muốn đi ngủ."

Dứt lời, anh nhắm ngay mắt lại.

Lâm Uyên Bạch không nhin nổi, phì cười thành tiếng, không tiếp tục vạch trần anh nữa, cúi người cẩn thận dèm lại góc chăn cho anh.

Căn phòng bật điều hòa, nếu để bị lạnh quá thì không nên. Cô không ngồi xuống ghế nữa, định tới văn phòng của bác sỹ hỏi han một số vấn đề về đồ ăn và dinh dưỡng.

Trong phòng còn những người khác, thế nên Lâm Uyên Bạch đợi một chút.

Khi cô quay về, phát hiện trong phòng bệnh xuất hiện khá nhiều người.

Nói chính xác hơn là có không ít bóng những thiên thần áo trắng.

Lâm Uyên Bạch nghĩ là họ tới kiểm tra theo thông lệ, nhưng chẳng bao lâu sau cô đã ngửi thấy mùi bất ổn.

Hoắc Trường Uyên lúc trước đòi ngủ, lúc này nằm nghiêng dựa vào giường, đôi mắt tối đen như miệng giếng. Anh được làm trung tâm, hai bên trái phải giường bệnh được vây kín bởi những cô y tá trẻ, ai nấy đều ôm một cuốn sổ trong tay, mặt nhìn anh chăm chăm.

1, 2, 3...

Lâm Uyên Bạch âm thầm đếm, có tổng cộng sáu cô. Cho dù là làm kiểm tra gì đó cũng đâu cần nhiều người đến vậy!

Chẳng trách ban nãy qua phòng y tá chẳng thấy móng nào...

Chẳng lẽ chạy hết cả vào đây rồi?

"Hoắc tổng, bọn em nghe nói cả rồi!" Cô y tá đứng gần Hoắc Trường Uyên nhất lên tiếng trước: "Anh không đợi cảnh sát, một mình chạy vào cứu người, lẽ nào anh không sợ chút gì ư?"

Ngay lập tức bên cạnh có người phụ họa theo: "Đúng vậy đấy! Nghe nói đám người đó đều là lưu manh, hơn nữa trong số đó còn có một kẻ vừa ra tù chưa lâu, đều là loại chẳng sợ chết. Một mình anh đấu lại năm tên mà không hề e sợ, quá lợi hại rồi!"

Mấy hôm trước Hoắc Trường Uyên được đưa vào lúc tối, rất nhiều nhân viên bệnh viện đều nghĩ là đánh nhau thông thường, vì mấy chuyện kiểu này trong bệnh viện là thường tình, thế nên mọi người đã quá quen, cũng có chế giễu mấy câu sau lưng.

Nhưng lúc phẫu thuật, có hai cảnh sát tới.

Tìm hiểu rõ sự tình họ mới biết vốn không phải là đánh nhau đơn thuần mà vì cứu bạn gái bị bắt cóc, anh một mình chạy tới cứu người, lại còn một đánh năm nên mới bị thương nặng đến thế. Vậy mà anh vẫn thành công cứu được người, trở thành một đại anh hùng!

Một đồn mười, mười đồn trăm, cả tầng lầu đều biết chuyện, nhất là đám các cô y tá, quả thực ngợi khen không ngớt. Bây giờ ngoài xã hội làm gì còn mẫu đàn ông anh hùng như vậy nữa, e là chỉ còn trong truyện với trên phim ảnh thôi. Huống hồ lại còn là một người có địa vị và ngoại hình hơn người như Hoắc Trường Uyên, càng hấp dẫn gấp đôi.

Dù đã có chủ thì đã sao, vẫn không ngăn nổi bao trái tim thiếu nữ rục rịch!

"Anh đúng là giống nam chính phim hành động Mỹ!"

"Đúng là chủ nghĩa anh hùng. Hoắc ca ca, anh chuẩn Hero luôn!"

Nghe tới đây, khoe miệng Lâm Uyển Bạch khẽ giật.

Ban này vẫn còn là Hoắc tổng cơ mà, sao chớp mắt đã chuyển thành Hoắc ca ca rồi...

Nhưng cách gọi ngọt ngào này vẫn còn uyển chuyển dễ nghe hơn tiếng "anh Trường Uyên" của Lâm Dao Dao nhiều. Đừng nói là Hoắc Trường Uyên, cả cô nghe xong cũng thấy trái tim run rẩy.

Vì anh bị vây quanh nên Lâm Uyên Bạch không nhìn rõ biểu cảm của anh.

Cô nhanh chóng nhìn lướt qua mấy cô y tá. Họ đều rất trẻ, có lẽ toàn là sinh viên mới ra trường vào thực tập, trên mặt vẫn còn chút non nớt tuổi xuân. Người nhiều tuổi nhất có lẽ cũng chỉ chạc tuổi cô, lúc này đang ham hố nhìn người bệnh.

Người nào đó đúng là "diễm phúc" không ít!

Hoắc Trường Uyên lúc này nhíu chặt mày lại.

Anh nào có ngủ được đâu. Hôm qua ban ngày cũng ngủ, ban đêm cũng ngủ, bây giờ ngoài cửa sổ trời còn sáng, anh chẳng buồn ngủ chút nào. Chỉ là không ngờ cô lại ra ngoài, không bao lâu sau thì có người gõ cửa.

Một y tá mở hé cửa nhìn vào, nói phải đo huyết áp cho anh.

Bây giờ Hoắc Trường Uyên là bệnh nhân, dĩ nhiên phải hợp tác. Có điều anh vừa gật đầu một cái liền lũ lượt vài ba người vào theo.

Anh vốn không phải người dễ tính gì cho cam. Ở Hoắc Thị có rất nhiều nhân viên nữ, không ai dám vây trước mặt anh niềm nở đon đả, bắt gặp ánh mắt lạnh lùng của anh là tự biết đường rút lui. Vậy mà mấy cô y tá này lại không nhận ra sự bức dọc của anh, có khi là giả vờ không nhận ra.

Hero ư...

Hoắc Trường Uyên nhếch mép.

Anh không thể hiện quá nhiều cảm xúc với lời khen này. Anh có phải anh hùng hay không không cần người khác ban cho. Anh cũng mặc kệ họ nói gì, bởi vì anh chỉ muốn làm anh hùng của một mình Lâm Uyên Bạch.

Cúi đầu liếc thấy đã đo huyết áp xong, anh đang định lạnh nhạt ra lệnh đuổi khách thì chợt liếc thấy Lâm Uyên Bạch đứng ngay trước cửa.

"Sao giờ em mới về!"

Hoắc Trường Uyên nhú mào, bực dọc lên tiếng.

Thấy anh cuối cùng cũng chú ý tới mình, Lâm Uyên Bạch bữu mồi, loệt quệt dép đi vào.

Hoắc Trường Uyên tiếp tục: "Anh muốn đi vệ sinh!"

Có trời mới biết anh đã phải nhịn bao lâu rồi, bị đám y tá mê trai này bám riết đến sắp bốc hỏa!

Lâm Uyên Bạch vờ như không nghe thấy, cũng không nhúc nhích, cứ khoanh tay đứng đó.

Lúc này, y tá trưởng biết chuyện vội vã chạy tới, đuổi hết mấy cô y tá nhàn rồi kia ra ngoài, liên tục xin lỗi: "Thật ngại quá, làm phiền anh chi rồi!"

"Dạ không sao..." Lâm Uyên Bạch gượng cười.

Cửa phòng đóng lại, chim muông bay đi hết, cuối cùng cũng yên bình.

Thấy cô vẫn đứng đực ra đó, Hoắc Trường Uyên nhướn mào: "Uyển Uyển, em còn không diu anh vào phòng vệ sinh, anh tè dầm ra giường như Đậu Đậu bây giờ!"

"Sao anh không nhờ mấy cô y tá ban nãy ấy..." Lâm Uyên Bạch nói một câu chua loét.

Hoắc Trường Uyên mỉm cười, giơ tay kéo cô về phía mình, ngữ khí đầy ám chỉ: "Ngoài em ra, nơi ấy sao có thể tùy tiện cho ai khác nhìn ngó được?"

~Hết chương 287~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 288

"..." Lâm Uyển Bạch đỏ bừng mặt vì câu nói của anh.

Bả vai được anh khoác, cô cũng sợ sẽ thật sự ép anh nhịn quá mức, nên tạm thời không tính toán thêm nữa mà dìu anh xuống giường, cẩn thận đi vào phòng vệ sinh.

Bốn năm trước, cô từng một lần dìu anh đi vệ sinh như thế này, coi như cũng quá thuần thực rồi. Hơn nữa với quan hệ hiện tại của họ, việc này chẳng hề gì, chỉ có điều khi vô tình liếc xuống nơi nào đó, cô vẫn tim đập chân run.

Sau khi tiếng xả nước vang lên, cô thả phào.

Cô quay lại định dìu anh về giường, nhưng vừa tới cửa, bước chân Hoắc Trường Uyên chợt khựng lại.

Lâm Uyển Bạch tưởng rằng anh có chỗ nào khó chịu, vội hỏi: "Anh sao vậy?"

Thấy cô vẫn hơi đỏ mặt, Hoắc Trường Uyên rướn môi cười: "Anh thấy khó chịu trong người, rất muốn tắm."

"Nhưng bây giờ anh không được tắm đâu!" Lâm Uyển Bạch bất giác nhú mày.

Hoắc Trường Uyên cúi xuống nhìn cô, ngữ khí hơi lười biếng: "Bác sỹ Trần chỉ nói tạm thời không cho anh ngâm người xuống nước, em có thể cầm khăn ướt lau người cho anh mà."

"Thôi được rồi..." Do dự một chút, Lâm Uyên Bạch gật đầu.

Từ buổi tối hôm trước bị thương đưa tới bệnh viện đến tận bây giờ, dù là Hoắc Trường Uyên về nhà, Lâm Uyên Bạch cũng không dám để anh chạm vào nước, tất cả chỉ đơn giản đánh răng rửa mặt. Bây giờ thời tiết nóng nực, sắp ba ngày liền anh không được tắm, chắc chắn rất khó chịu.

Vì là phòng bệnh cao cấp nên phòng tắm rất rộng, bên trong còn có bồn tắm.

Lâm Uyên Bạch bê ghế vào trong, cầm theo hai chiếc gối tựa lần lượt để lên lưng ghế và mặt ghế, để anh dựa vào cho thoải mái hơn.

Cô hứng một chậu nước ấm, vắt khăn rồi bắt đầu lau lốt cho anh.

Công việc này thật ra có thể nhờ y tá nhưng Hoắc Trường Uyên sẽ không chịu đâu. Hơn nữa cô cũng không quá muốn. Là nữ cô không thích, là nam thì, nghĩ cũng cảm thấy ngất rồi...

Ngoại trừ những lúc thay thuốc ở bệnh viện ra, Lâm Uyên Bạch từng thay quần áo cho anh, biết rõ trên người anh bị thương những chỗ nào.

Chỉ là mỗi lần nhìn thấy, cô vẫn rất đau lòng.

Nhớ tới từ "Hero" mà mấy cô y tá trẻ ban nãy nói, cô rất tán đồng, anh đích thực là anh hùng của cô.

Tuy rằng chỗ bị thương khiến cô rất khó chịu, nhưng những chỗ khác vẫn rất vạm vỡ, cho dù có những vết thương chằng chịt nhưng mỗi múi cơ

vẫn khiến người ta bị hớp hồn.

Nhất là sau khi lau xong phía sau, chuyển tới phần ngực.

Lâm Uyên Bạch nắm chắc chiếc khăn lông trong tay, mặt dần nóng bừng lên.

Người đàn ông này!

Bốn năm trôi qua rồi mà vẫn giữ được vóc dáng đẹp như vậy...

Nếu để mấy cô y tá ban nãy nhìn thấy được, không biết còn hò hét tới mức nào!

Nghĩ như vậy, cô thầm quyết định trong lòng, sau này cho dù thay quần áo cho Hoắc Trường Uyên cũng phải vào nhà vệ sinh.

Khi Lâm Uyên Bạch chuẩn bị đứng lên thì bị anh giữ lấy tay, đầu ngón tay chỉ xuống chiếc quần tứ giác duy nhất còn lại trên người: "Còn một chỗ chưa lau."

"... Anh tự làm đi!"

"Làm gì có ai làm việc không đến nơi đến chốn như vậy chứ!" Ánh mắt Hoắc Trường Uyên gian manh.

Lâm Uyên Bạch cảm giác mồ hôi đổ khắp người, hơn nữa vừa xấu hổ vừa mất mặt. Tuy rằng chưa nhìn cũng chưa sờ vào nhưng cô vẫn rất ngại, quyết tâm không làm tiếp nữa. Cô ném chiếc khăn mặt khô cho anh: "Anh có lau không, không lau em mặc quần áo cho anh đây!"

Thấy cô thật sự không định giúp, anh đành tự cầm khăn mặt lên.

Nghe có tiếng cọ khăn nhè nhẹ, Lâm Uyển Bạch chờ đợi, sau khoảng chục giây, cô cắn môi hỏi: "Xong chưa vậy?"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên khẽ đáp.

Nghe thấy vậy, Lâm Uyển Bạch không nghi ngờ gì, quay mặt lại.

Cô suýt nữa kêu lên thành tiếng.

Đúng là anh đã lau xong, nhưng hoàn toàn không buồn mặc lại quần lót, cứ thế để nơi vĩ đại lộ ra ngoài.

Mắt Lâm Uyển Bạch như bị bóng đèn không mở ra nổi nữa. Thế mà anh vẫn còn từ tốn nói: "Rơi xuống mắt cá chân mất rồi, anh không thể cúi người xuống được, không nhặt nổi! Uyển Uyển, em mặc giúp anh đi!"

Gãy xương sườn, đúng là khó để cúi người...

Mấy việc này bác sỹ cũng đã dặn dò trước...

Lâm Uyển Bạch đành đỏ mặt ngồi xuống trước mặt anh, cầm chiếc quần dưới mắt cá chân của anh, kéo lên từng chút một. Lúc kéo tới hông, đến thờ cô cũng cảm thấy khó khăn.

"Uyển Uyển, có phải muồn rồi không?"

Trên đỉnh đầu bỗng nhiên vọng tới một giọng nói trầm, mang theo ba phần trêu chọc, bảy phần khàn đặc.

Hơi thở của Lâm Uyển Bạch run rẩy, cô hoảng loạn lắc đầu: "Em không..."

Mắt không biết đặt vào đâu, vì bị anh nói trúng. Quả thật vào khoảnh khắc vừa rồi, trong đầu cô thật sự đã lóe lên rất nhiều hình ảnh lúc quần

quýt với anh, không ngờ lại bị anh nhìn thấu...

"..." Lâm Uyên Bạch bỗng trợn trừng mắt.

Vì Hoắc Trường Uyên đã nắm lấy tay cô, kéo thẳng xuống dưới.

Sau khi cảm nhận được sự thay đổi, lần này không còn là cô muốn hay không nữa mà rõ ràng là anh muốn.

Lâm Uyên Bạch vẫn kéo lại một chút lý trí: "Bây giờ sức khỏe của anh không được..."

"Không sao!" Lúc rướn môi, Hoắc Trường Uyên hơi dùng sức tay phải, kéo cô ngồi xuống chân mình, rồi buông một câu bên tai cô: "Giao lại cho em!"

Cô đang định lên tiếng phản bác thì cái miệng đã bị anh bịt kín.

Nhiệt độ trong phòng tắm càng lúc càng cao, mặt cô cũng đỏ rần rần.

Trong lúc mơ màng, cô nghĩ, coi như công sức mặc quần cho anh lúc này đi tong...

Bỗng nhiên, loáng thoáng có tiếng mở cửa phòng bệnh.

Lâm Uyên Bạch hoảng hốt: "Làm sao đây, Hoắc Trường Uyên, hình như có người vào đây..."

Tiếng bước chân chỉ cách họ đúng một cánh cửa, quá rõ nét.

"Suyt, đừng lên tiếng!" Hoắc Trường Uyên hôn cô.

"Kỳ lạ thật, chạy đi đâu mất rồi, đến giờ truyền nước rồi!" Tiếng bước chân như vòng một vòng quanh phòng, sau đó càng lúc càng gần, người ấy

hình như đang đứng ngay trước cửa phòng vệ sinh.

"Cốc cốc cốc!"

Ngay sau đó lại có tiếng hỏi han: "Anh Hoắc, cô Lâm, có ai ở trong đó không?"

Bờ môi của Lâm Uyển Bạch bị Hoắc Trường Uyên chặn lại, một chút âm thanh cũng không dám phát ra.

Cô giữ nguyên một tư thế không dám nhúc nhích, đến đầu ngón chân cũng cứng đờ ra, quả thực như đang vụng trộm vậy.

Cũng may lúc lau người cho anh, cô đã khóa trái cửa lại, nếu không để người ta phát hiện ra hai người họ ở trong này làm chuyện xấu hổ thì cô thà đập đầu vào tường tự tử còn hơn.

Giọng đó là của y tá trưởng, có vẻ như gõ hồi lâu không thấy ai đáp lại, những tưởng bên trong không có người nên đã nhanh chóng bỏ đi.

Tiếng đóng cửa vọng tới, Lâm Uyển Bạch thở hắt ra một hơi đã kìm nén rất lâu trong ngực.

Quá kích thích rồi đây...

Cô còn chưa kịp bình tĩnh lại, Hoắc Trường Uyên đã ôm chặt eo cô: "Tiếp tục nào!"

...

Lâm Uyển Bạch dìu Hoắc Trường Uyên ra khỏi phòng vệ sinh.

Lần nào cũng vậy, so với bộ đồ bệnh viện trên người anh, quần áo của cô nhàu nhĩ hẳn, mặt thì đỏ như gấc, nhưng ánh mắt thì như có thể ép được

ra nước, mắt vẫn còn hơi đỏ.

Cứ nghĩ tới chuyện họ vừa làm, cô mắt mặt không tưởng được.

Thế mà cô cũng không kiềm chế được, còn để anh được hời...

Lâm Uyển Bạch vừa dìu được Hoắc Trường Uyên về phòng thì cửa phòng lại bị đẩy ra. Cô giật mình vì vừa làm chuyện chột dạ, cả sống lưng căng ra.

"Cô Lâm, anh Hoắc?"

Vẫn là vị y tá trưởng vừa rồi. Sau khi nhìn thấy họ, y tá trưởng có vẻ cũng bất ngờ, chỉ tay vào họ, thảng thốt hỏi: "Áy, ban nãy lúc tôi tới đây, phòng trống trơn, trong phòng vệ sinh cũng không có ai, hai anh chị đi đâu vậy?"

"Khụ..." Lâm Uyển Bạch ngượng ngập hắng giọng, không dám nhìn y tá trưởng, chỉ đáp nhẹ tên: "À, thì, chỉ đi qua đi lại ngoài hành lang thôi..."

Nghe xong, y tá trưởng nghi hoặc vô cùng.

Y tá trưởng hết nhìn họ lại nhìn ra ngoài cửa: "Vậy ư, ban nãy tôi cũng đi tìm khắp hành lang một lượt, sao không thấy hai người nhỉ!"

~Hết chương 288~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 289

Không hỏi câu này còn đỡ, vừa hỏi đã khiến Lâm Uyển Bạch như muốn cắm mặt xuống đất.

Đương nhiên là không thể nhìn thấy rồi!

Họ vốn dĩ không ra khỏi phòng, mà ở trong...

Nghĩ tới chuyện bọn họ đã lén la lén lút làm chuyện hay ho gì đó, cô ập úng tới độ không trả lời được câu nào.

Hoắc Trường Uyên kịp thời lên tiếng: "Hôm nay vẫn phải truyền ba túi sao?"

"Đúng vậy!" Y tá trưởng quả nhiên bị anh xoay chuyển sự chú ý, vội vàng gạt đầu, rồi đặt chiếc khay trong tay lên mặt bàn bên cạnh, giải thích: "Ba túi, sau đó đêm truyền thêm một túi!"

"Ừm, làm phiền rồi."

"Khách sáo quá, trách nhiệm của tôi mà!" Y tá trưởng tươi cười xoa tay.

Lâm Uyển Bạch do dự lên tiếng: "À, y tá trưởng, có thể gọi bác sỹ tới một chuyên không ạ?"

Năm phút sau, bác sỹ xuất hiện tại phòng bệnh, có điều biểu cảm khó mà diễn tả.

Sau khi xử lý xong chỗ cuối cùng, cuối cùng bác sỹ cũng ngẩng đầu lên, ngáp ngừng lên tiếng: "Hoắc tổng à, bây giờ trên người cậu không chỉ có những vết thương ngoài da, quan trọng nhất là gãy ba xương sườn, cần tĩnh dưỡng một thời gian. Nhất là trong khoảng thời gian này nên tránh một số hoạt động vận động mạnh, đặc biệt là về mặt đó..."

Nghe xong, Lâm Uyên Bạch còn cúi đầu thấp hơn lúc nãy.

Lần này không chỉ đổ vành tai mà còn đổ lựng cả cổ.

Tuy rằng lần này suốt cả quá trình đều do cô đạo diễn nhưng có thể vì địa điểm đặc biệt, lại mang theo cảm giác kích thích của vụng trộm nên cả hai đều không biết tiết chế, khiến cho mấy vết thương trên người Hoắc Trường Uyên rách ra...

Đây cũng là nguyên nhân cô phải gọi bác sỹ tới.

Hoắc Trường Uyên dựa lưng vào giường, uể oải đáp: "Vâng, có lúc cũng bất đắc dĩ."

"..." Lâm Uyên Bạch trừng mắt.

Nói vậy là có ý gì!

Rõ ràng lúc đó anh rất ham muốn, sao bây giờ nghe anh nói lại giống như người sốt sáng là cô vậy...

Bác sỹ nhìn về phía cô bằng ánh mắt ngỡ ngàng, cô chỉ hận không thể bốc hơi ngay lập tức!

"Nói gì thì nói, sau này vẫn nên chú ý một chút. Nếu cứ để rách vết thương như thế này, sẽ ảnh hưởng rất nhiều đến việc bình phục!" Bác sỹ đẩy gọng kính, nét mặt gượng gạo không tưởng.

"Vâng, cảm ơn bác sỹ..." Lâm Uyên Bạch lí nhí như kiến.

Bác sỹ lại kiểm tra sơ qua cho Hoắc Trường Uyên một lượt, xác nhận không còn gì đáng ngại mới rời đi. Có điều trước khi ra khỏi phòng bệnh, bác sỹ một lần nữa quay lại, nhắc nhở cô bằng giọng nghiêm túc: "Nhớ chú ý đây!"

Lâm Uyên Bạch chỉ biết "vâng" đáp lại, không dám ngẩng đầu lên.

Sau trải nghiệm mất mặt này, từ đó trở đi, bất luận có nói gì cô cũng không để anh động vào nữa. Ngay tối hôm đó, cô cũng nằm trên chiếc giường gấp bên cạnh, không cho anh bất cứ cơ hội "châm mút" nào.

Nếu lại để bác sỹ phải dặn thêm một câu "chú ý", cô không sống nổi mất!

Thời gian tiếp theo đó ngày nào cũng như ngày nào, Lâm Uyên Bạch mỗi chiều quay trở về biệt thự một chuyến, Hoắc Trường Uyên ở suốt trong bệnh viện, Giang Phóng đến cố định mỗi ngày để báo cáo công việc và đưa một số tài liệu quan trọng cho anh phê duyệt.

Lâm Uyên Bạch cầm chiếc khăn mặt đã vắt khô từ trong phòng vệ sinh đi ra, kéo ghế ngồi xuống bên cạnh giường, giúp anh lau tay trái bị thương, tiện thể quay đầu nhìn ra cửa phòng: "Ban nãy sao vậy?"

"Không có gì." Hoắc Trường Uyên dựa đầu vào gối, bàn tay cầm ống truyền đang cầm điều khiển bật kênh tin tức tài chính ra xem.

"Sao em nghe có tiếng người đến vậy?" Lâm Uyên Bạch nhú mày hỏi.

Nghe thấy vậy, Hoắc Trường Uyên cũng không có ý giấu cô nữa. Anh nói thẳng với cô sự tình: "Sunny vừa mới tới, nhưng anh bảo y tá trưởng đuổi về rồi."

Lục Tịnh Tuyết?

Lâm Uyển Bạch khựng lại.

Nghe xong, cô cũng không cảm thấy quá bất ngờ. Lục Tịnh Tuyết sao có thể ngồi yên không chạy tới bệnh viện chứ!

Mấy hôm nay ngoài Giang Phóng và Hoắc Dung bình thường ra vào thì không còn ai khác. Hoắc Chấn vì lời dặn của Hoắc Trường Uyên cũng không giáp mặt nữa. Sau hôm phẫu thuật cũng không còn thấy Lục Học Lâm. Có vẻ như ông ấy cố tình làm vậy để tránh con gái đòi đi theo...

Không thể không thừa nhận, Lâm Uyển Bạch rất cảm kích dụng ý của Lục Học Lâm.

Nếu Lục Tịnh Tuyết tới, khó tránh khỏi cục diện ba người ngượng ngáp, cô cũng sẽ cảm thấy không thoải mái trong lòng.

Có điều, Lục Tịnh Tuyết không phải kiểu người dễ dàng từ bỏ. Tuy rằng số lần hai người họ tiếp xúc không quá nhiều, nhưng cô có thể chắc chắn điểm này.

Bốn năm đằng đẳng chờ đợi, trong bốn năm qua, Lục Tịnh Tuyết vẫn luôn là vợ chưa cưới của Hoắc Trường Uyên, chờ đợi được làm vợ anh. Nhưng lần này lại vì sự xuất hiện của cô mà gặp trắc trở...

Lâm Uyển Bạch thổn thức, nếu không vì công ty trùng hợp đưa cô về nước công tác, e rằng họ chẳng có cơ hội gặp lại, những chuyện sau đó cô không dám nghĩ sâu thêm.

Nhắc đến Lục Tịnh Tuyết, cô bất giác nhớ tới buổi tối hôm anh phẫu thuật.

Khi cô ta tới nơi, nhìn thấy cô thì rất bàng hoàng, cô bỗng dung cảm thấy sự việc không đơn giản.

Đang định nói chuyện với Hoắc Trường Uyên thì bỗng nhiên có ai gõ cửa phòng.

Lâm Uyên Bạch quay đầu lại, còn chưa nhìn rõ người, giọng nói trêu chọc đã vang lên trước: "Ồ, ai không biết còn tưởng không phải bị thương nằm bệnh viện mà đang hưởng thụ trong một phòng bệnh cao cấp ấy chứ. Thấy cậu chưa gãy chân gãy tay là tôi yên tâm rồi!"

"Bác sỹ Tần! Cá nhỏ!"

Lâm Uyên Bạch mừng rỡ chào.

Người đẩy cửa đi vào không phải ai khác, chính là Tần Tư Niên, đi theo phía sau còn có Tang Hiểu Du.

Hai người họ đều ăn mặc thoải mái. Vì lúc trước Lục Học Lâm là người gọi xe cấp cứu, cô khi đó chỉ mãi hoang mang, trong mắt chỉ có Hoắc Trường Uyên, thế nên cũng quên nói hãy đến bệnh viện của Tần Tư Niên.

Tần Tư Niên gọi điện cho Hoắc Trường Uyên, mới biết tin anh nằm viện, đã trực tiếp tới đây.

"Cậu chẳng coi tôi là anh em gì cả, xảy ra chuyện lớn như thế mà không nói với tôi!"

"Sợ cậu lo lắng theo."

"Giữa chúng ta sao còn phải để tâm nhiều chuyện đến vậy chứ!" Tần Tư Niên không vui, nhướn mày. Nhưng nguyên nhân thực sự anh ấy dĩ nhiên

hiểu rõ. Trong nhà có thai phụ, không nói cho anh ấy cũng là vì không muốn anh ấy lo lắng quá mức.

Dù sao cũng là bác sỹ, Tần Tư Niên chỉ nhìn sơ qua cũng thấy sự khác thường: "Trường Uyên, rốt cuộc có chuyện gì!"

Hoặc Trường Uyên kể lại sơ qua đầu đuôi câu chuyện.

"Thì ra là vậy, chẳng trách cậu bị thương nặng thế!" Tần Tư Niên nghe xong, nhíu mày gật đầu, nhưng cũng không quên châm chọc mấy câu: "Vừa vào nhìn thấy vết thương trên người cậu, tôi còn đang nghĩ ai mà lợi hại dữ vậy, đâm được cậu đến mức này. Hóa ra vì cứu cô Lâm! Trường Uyên, cậu xứng đáng với cái này!"

Nói tới cuối cùng, anh ấy giờ ngón tay cái ra.

Lâm Uyển Bạch rướn môi cười.

Nhưng cô cũng tin rằng nếu bạn thân Tang Hiểu Du gặp chuyện tương tự, Tần Tư Niên cũng bất chấp tất cả.

Nghĩ vậy, cô bất giác nhìn sang Tang Hiểu Du, nhưng lại hơi giật mình, phát hiện thần sắc cô ấy hình như không ổn lắm.

"Cá nhỏ, cậu sao vậy?" Lâm Uyển Bạch quan tâm hỏi.

"Hử?" Tang Hiểu Du cười với cô.

Lâm Uyển Bạch nhíu mày, nhìn một lượt từ trên xuống dưới: "Nhìn cậu lúc này sao hình như còn gầy hơn khi chưa có bầu một chút vậy!"

Thật ra ban nãy khi họ bước vào cửa, cô đã phát hiện ra rồi. Cô cứ có cảm giác trông Tang Hiểu Du gầy rộc hăn đi, cảm nhận hơn nhiều, khiến

đôi mắt to tròn trông lại càng nổi trội. Hình ảnh này có phần tương tự như cô lúc mang thai.

Nghĩ vậy, cô không khỏi có chút lo lắng.

Lúc đó vì cô và Hoắc Trường Uyên vừa chia tay, ngày nào tâm trạng cũng rất tệ. Lẽ nào Tang Hiểu Du cũng giống cô... Chẳng trách, cô cứ cảm thấy trông tâm trạng của Tang Hiểu Du cũng không hồ hởi. Ban nãy lúc đi theo Tần Tư Niên vào trong, cô ấy cũng không tỏ thái độ ngượng ngùng như mấy lần trước.

Lâm Uyển Bạch cảm thấy mình nghĩ hơi nhiều bèn cười hỏi: "Có phải dạ dày không ổn không?"

"Một chút thôi!" Tang Hiểu Du nhún vai, cố tình trả lời nhẹ nhàng.

"Ừm, phụ nữ có thai sẽ bị ảnh hưởng đấy!" Lâm Uyển Bạch gật đầu. Hai người bạn nắm tay nhau. Cô không yên tâm, dặn dò: "Cá nhỏ, bây giờ cậu đang mang thai được hơn hai tháng. Người ta nói ba tháng đầu rất nguy hiểm, cậu phải chú ý một chút! Nhưng mà, trong nhà có bác sỹ Tần, anh ấy hiểu biết nhiều hơn mình, cũng không cần quá lo lắng!"

Nhắc đến Tần Tư Niên, Tang Hiểu Du không có phản ứng gì đặc biệt, chỉ cụp mắt xuống.

Thấy vậy, Lâm Uyển Bạch bất giác hạ thấp giọng, hỏi: "Cậu và bác sỹ Tần không sao chứ?"

"Không sao." Tang Hiểu Du lắc đầu, sau đó lại cười rất khế: "Có chuyện gì được chứ!"

Nói thì nói vậy, nhưng Lâm Uyển Bạch lại nghe thấy có điều gì khác lạ. Ngẫm nghĩ một chút, cô tiếp tục hỏi: "Vậy chuyện kết hôn lại, hai người

dự định thế nào rồi?"

Cô những tưởng sẽ như lúc trước, Tang Hiểu Du sẽ trêu chọc cô mấy câu rằng đợi tới khi cô và Hoắc Trường Uyên đăng ký kết hôn. Nhưng Tang Hiểu Du lại không lập tức trả lời ngay, ánh mắt hơi rời rạc. Lát sau, cô ấy mới khẽ nói: "Tính sau đi..."

Phòng bệnh cao cấp tuy rộng, nhưng Hoắc Trường Uyên và Tần Tư Niên ở ngay bên giường, có những chuyện cũng không tiện nói. Lâm Uyên Bạch đành tạm đè nén vào lòng, đổi sang đề tài khác: "Cá nhỏ, mình nhớ sau khi có thai cậu thích ăn chua. Chỗ cam này đặc biệt chua, để mình bỏ cho cậu một quả nhé?"

"Để tôi bỏ cho!" Tần Tư Niên đi tới, nhận lấy nhiệm vụ.

Có thể nhìn ra được anh ấy thường xuyên làm mấy công việc này. Chỉ trong vòng mấy giây đã bóc xong một quả cam to, hơn nữa còn không hề làm xước múi cam bên trong. Anh ấy bày ra đĩa, còn tỉ mỉ đặt lên đó một chiếc đĩa.

Tang Hiểu Du vươn tay đón lấy, không nói câu nào.

Hoắc Trường Uyên nằm dựa trên giường khẽ nheo mắt lại, bất ngờ lên tiếng: "Tư Niên, sao lúc trước cậu không đi làm bác sỹ khoa sản!"

"Gì chứ?" Nghe xong, Tần Tư Niên hơi đảo mắt.

"Như vậy có thể dạy tôi một số cách, làm sao mới nhanh có thai." Hoắc Trường Uyên nói một câu khiến "dân tình" sững sốt, nhưng biểu cảm của anh thì hết sức chân thành.

Lâm Uyên Bạch giả vờ không nghe thấy gì, còn Tang Hiểu Du thì không nhìn được, phì cười thành tiếng, múi cam vừa bỏ vào miệng nuốt

chút nữa cũng bắn ra ngoài.

Cô biết Hoắc Trường Uyên muốn có hai đứa con, một trai một gái, nhưng không nghĩ anh lại sốt ruột đến như vậy. Tang Hiểu Du cầm khăn giấy lên lau miệng, buồn cười nói: "Hoắc tổng à, cho dù là có thai rồi, sinh trai hay gái cũng chưa chắc nữa!"

Câu này là thật.

Sinh con trai hay con gái vốn dĩ không phải là chuyện có thể nắm chắc.

Nghe xong, Hoắc Trường Uyên nhú mày, trầm tư giây lát rồi từ từ nhếch môi cười: "Vậy có thuốc nào chỉ cho ra con gái không?"

"..."

"..."

"..."

Lâm Uyển Bạch, Tang Hiểu Du, cộng thêm Tần Tư Niên nữa đều bày ra vẻ mặt câm nín.

Nhất là cô, thật chỉ muốn xông tới bịt chặt miệng anh lại...

Cũng may Tần Tư Niên và Tang Hiểu Du còn có việc nên không ở lại lâu.

Lâm Uyển Bạch tiến họ ra tận cửa phòng bệnh, nhìn bóng họ sóng đôi bước đi. Tần Tư Niên muốn nắm tay Tang Hiểu Du nhưng còn chưa chạm được vào đã bị cô ấy né tránh. Tần Tư Niên thử hai lần đều không thành công, cuối cùng hết cách, đành cưỡng ép ôm vai Tang Hiểu Du.

Với tư cách là người đứng ngoài cuộc, cô biết hai người họ đã có vấn đề.

Nhớ lại cảnh trong phòng bệnh ban nãy, tuy rằng có thai nhưng lần nào xuất hiện Tang Hiểu Du cũng rất ôn ào, lần này hình như hơi yên ắng quá...

Lâm Uyển Bạch rất lo lắng, định đợi tới khi Hoắc Trường Uyên ra viện, có thời gian sẽ tìm cô ấy trò chuyện.

~Hết chương 289~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 290

Chập tối, vết thương trên bàn tay trái của Hoắc Trường Uyên có thể được tháo chỉ.

Nhìn miệng vết thương ngoằn ngoèo như một con rắn, làm đứt gãy hết đường chỉ tay của anh, Lâm Uyển Bạch rất buồn: "E rằng vết sẹo này sẽ đi theo anh suốt đời!"

"Chỉ cần cứu được em, mất cả bàn tay có hề gì?" Hoắc Trường Uyên phản bác.

Nghe xong, Lâm Uyển Bạch dờ khóc dờ cười.

Còn đòi mất bàn tay, sao không nói là gãy cánh tay luôn đi. Nghĩ mình là Dương Quá chắc. Mà có là Dương Quá thật thì giờ biết đi đâu tìm con thần điêu to như thế!

Trong lúc lảm nhảm câu nói này, Lâm Uyển Bạch bất giác ngẩng đầu lên hỏi: "Hoắc Trường Uyên, anh giỏi nói mấy câu ngọt ngào này từ khi nào vậy?"

Phải biết rằng, người đàn ông này tính cách bá đạo, ngay cả cầu hôn cũng nhanh gọn, quyết đoán, chưa từng nói những lời như vậy.

"Chỉ nói cho em nghe!" Hoắc Trường Uyên vuốt ve mu bàn tay cô.

Lâm Uyển Bạch cảm thấy sống mũi cay cay.

Sao cô không biết, những lời vừa rồi anh nói không phải là những lời ngọt ngào, đều là những lời thật lòng.

Lâm Uyên Bạch đỡ người về phía trước, ôm lấy cánh tay rắn chắc của anh, dựa người vào.

Bỗng di động rung lên, Lâm Uyên Bạch giúp anh lấy di động đặt vào tay, người gọi tới là Giang Phóng.

Có vẻ như là báo cáo công việc, cuối cùng không biết Giang Phóng nói gì mà ánh mắt Hoắc Trường Uyên lạnh dần đi: "Ừm, được, cậu theo dõi sát vào!"

Sau khi anh kết thúc cuộc gọi, cô bất giác ngồi thẳng người lên một chút, nhíu mày hỏi: "Hoắc Trường Uyên, chuyện bắt cóc có phải đã điều tra rõ ràng rồi không?"

Sau khi sự việc xảy ra, Giang Phóng đã có báo cáo, hiệu quả làm việc của cảnh sát rất cao. Ngay hôm đó đã bắt gọn toàn bộ năm tên, tiến hành thẩm vấn trong Sở.

"Ừm, đã điều tra ra kẻ đứng sau sai khiến rồi." Hoắc Trường Uyên gật đầu.

Có kẻ đứng sau không phải chuyện gì kỳ lạ.

Lâm Uyên Bạch hiểu, đây không phải là một vụ bắt cóc đơn thuần. Vì khi đó cô đưa ra yêu cầu cho tiền, nhưng đối phương lại rõ ràng "cầm tiền của người ta, diệt khẩu hộ người ta". Hơn nữa cô cũng tận mắt chứng kiến, gã lùn được gọi là đại ca có gọi điện cho một người khác hỏi tiếp theo phải làm gì!

Ngước mắt lên nhìn anh, cô bỗng có một linh cảm. Cô mím môi lại: "Không lẽ... lại là người quen của chúng ta?"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên gật đầu.

"Lý Huệ."

"Lý Huệ!"

Lần này, cả hai người gần như lên tiếng đồng thanh.

Lâm Uyên Bạch nuốt nước bọt, có được lời khẳng định của anh, cô sùng sốt vô cùng: "Thật sự là bà ta..."

Thật ra vừa rồi đó chỉ là một suy nghĩ lóe lên trong đầu.

Sau khi buột miệng nói ra, cô không ngờ đây lại chính là sự thật.

Sở dĩ cô đoán được là Lý Huệ cũng chỉ bởi dù là bốn năm trước hay bốn năm sau, cô cũng gần như không còn người thân nào ở Băng Thành, bạn bè càng ít ỏi hơn, cũng không đắc tội với ai. Người ghét cô nhất, Lâm Dao Dao, hiện giờ cũng đang bị bắt.

Lúc đó đứng trước cửa Sở cảnh sát, cô vẫn còn nhớ rõ cảnh tượng Lý Huệ quỳ xuống khóc lóc, lẽ nào xuất phát từ tâm lý báo thù...

Ngày bắt cóc, gã lùn gọi xong điện thoại liền ra hiệu bằng ánh mắt cho những kẻ còn lại, sau đó định làm chuyện đê tiện với cô. Cho dù không nghe được nội dung cuộc gọi, nhưng dùng đầu ngón chân suy nghĩ, cô cũng biết người kia dặn dò họ làm gì!

Không đơn thuần chỉ là cưỡng hiếp mà còn là cưỡng hiếp tập thể...

Nếu Hoắc Trường Uyên không tới kịp thời, hậu quả khó mà lường được.

Lâm Uyên Bạch cảm thấy mồ hôi lạnh chảy ròng ròng sau lưng.

Cô bình tĩnh lại một chút rồi hỏi: "Vậy có phải bà ta cũng sẽ bị tuyên án giống như Lâm Dao Dao?"

Hoắc Trường Uyên trầm mặc không đáp.

"Sao vậy?" Lâm Uyên Bạch chưa hiểu.

Hoắc Trường Uyên thở dài, mặt còn khó đăm đăm hơn lúc trước: "Tuy cảnh sát đã tìm ra kẻ đứng sau chỉ thị là bà ta, nhưng tạm thời lại chưa bắt được bà ta."

Chuyện này anh vốn không định giấu cô, có điều định đợi tới khi bắt được Lý Huệ mới nói cho cô biết. Hôm nay cô nhắc tới, anh mới dứt khoát nói rõ toàn bộ tình hình.

"Lý Huệ bỏ trốn rồi?" Lâm Uyên Bạch kinh ngạc lên tiếng.

"Ừm." Hoắc Trường Uyên gật đầu, giọng nặng nề: "Tạm thời chưa bắt được về quy án!"

"Nhưng lưới trời lồng lộng, bà ta sẽ sớm bị bắt thôi. Chúng ta phải tin vào khả năng của các cảnh sát!"

Lâm Uyên Bạch gật đầu thật mạnh: "Ừm!"

Cô vẫn luôn tin vào câu nói đó, "Ác giả ác báo, ở hiền gặp lành", quả báo tới muộn không có nghĩa là không tới.

Lâm Dao Dao đã phạm tội, vậy mà Lý Huệ không hề giác ngộ chút nào, không lấy đó làm gương còn làm ra chuyện trái luân thường đạo lý thế này.

Lòng người có lúc quả thật đáng sợ...

...

Ánh hoàng hôn bao trùm tòa nhà nội trú.

Lâm Uyên Bạch lấy hai hộp thuốc từ nhà thuốc về, vừa ra khỏi thang máy, từ xa đã nghe thấy tiếng ồn ào từ phòng y tá vọng tới.

"Mấy cô bảo anh Hoắc ở phòng số 3 sao lại "man" như vậy chứ!"

"Cái này công nhận! Xem quá nhiều mấy em "tiểu thịt tươi" trên tivi, một người đàn ông chín chắn trưởng thành như vậy lại càng hấp dẫn! Mấy em trai nhỏ thích hợp để yêu đương, còn kiểu như anh ấy là thích hợp để cưới!" Một người khác phụ họa theo.

"Tôi đã âm thầm lên mạng tìm kiếm, Hoắc ca ca là sếp tổng của Hoắc Thị, trên thương trường hô mưa gọi gió! Hơn nữa, năm ngoái một tờ báo giải trí của Băng Thành từng xếp hạng anh ấy lọt vào top 10 những người đàn ông mà phái nữ muốn lấy nhất!"

"Hôm đó các cô có thấy không, dù là mặc đồ bệnh viện nhưng dáng người vẫn siêu chuẩn! Thật ngưỡng mộ bác sỹ Trần làm phẫu thuật cho anh ấy..."

...

Lâm Uyên Bạch nheo mắt lại. Cô chú ý thấy, hai cô đó chính là hai người đứng bên cạnh giường anh hôm trước. Nhất là cô gái tóc ngắn gọi anh Hoắc ca ca, trong mắt như rơi cả hoa đào ra ngoài.

Khi bước chân của cô tới gần, những thanh âm ấy cũng mỗi lúc một nhỏ lại.

Lâm Uyên Bạch đi ngang qua phòng y tá, mắt nhìn thẳng làm như không nghe thấy gì hết.

Có điều khi đi tới cửa phòng bệnh, cô cúi đầu nhìn xuống, hộp thuốc trong tay đã bị cô bóp không thành hình.

Bấy giờ hai cô gái lúc nãy giả vờ bận rộn mới ngẩng đầu lên, một trong hai huých tay vào người tóc ngắn: "Cô cũng to gan thật, không nhìn thấy bạn gái người ta đi qua sao mà còn bàn tán!"

"Có gì đâu, chỉ là bạn gái thôi mà!" Cô gái tóc ngắn bĩu môi.

Lâm Uyên Bạch hít một hơi sâu rồi mới đẩy cửa đi vào phòng.

Đúng lúc này, bác sỹ trong bộ blouse trắng đi ra. Sau khi cúi đầu chào, cô đi tới kéo ngăn kéo trên chiếc tủ đầu giường ra, ném hộp thuốc vào trong.

Hoắc Trường Uyên đang ấn chặt miếng bông vào chỗ vừa tiêm, thấy vậy nhướn mày: "Lấy thuốc về rồi à?"

"Ừm." Lâm Uyên Bạch đáp lại, không buồn ngược lên, đóng tủ lại với một thanh âm không hề nhỏ.

"Em sao vậy?" Hoắc Trường Uyên giật mình.

"Không có gì!" Lâm Uyên Bạch không vui cho lắm.

Hoắc Trường Uyên phát hiện ra gương mặt cô căng thẳng, bèn nghi hoặc hỏi: "Ai chọc em vậy?"

"..." Còn ai vào đây nữa!"

Lâm Uyển Bạch giờ nanh vuốt hướng về phía anh.

Đương nhiên là vì anh, người hút ong dụ bướm!

Ngồi phịch xuống ghế, Lâm Uyển Bạch rất bức mình, giống như bị dính đầy cỏ dại lên người vậy, cảm giác rất ngứa ngáy.

Hoắc Trường Uyên sao không phát hiện ra. Nhưng hỏi cô lại không nói. Anh đành liếc về phía đĩa hoa quả, nói dò: "Uyển Uyển, anh muốn ăn một quả cam."

"Đừng ăn nữa!"

Thấy nét mặt bất ngờ của anh, ý thức được mình có hơi thái quá, dù sao cũng chẳng liên quan trực tiếp tới anh, Lâm Uyển Bạch vội vàng giải thích một câu: "À, anh vừa mới ăn tối chưa lâu, lát nữa cũng đến giờ đi ngủ rồi, ăn nhiều không tốt cho tiêu hóa!"

Thấy vậy, Hoắc Trường Uyên quay mặt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Một khoảng hoàng hôn đang đẹp vô cùng, nhưng cũng chưa đến mức sắp đến giờ ngủ.

Hoắc Trường Uyên nuốt nước bọt, nhìn qua nhìn lại cô bằng ánh mắt sắc bén, không tùy tiện nói gì nữa.

Lẽ nào cô tới ngày?

Hình như người nào đó từng nói, phụ nữ mỗi tháng có mấy ngày sẽ cực kỳ khó tính! Nhưng không đúng, tính ngày thì "bà dì" của cô chưa đi đủ một tháng, lẽ nào nội tiết tố thay đổi, một tháng hai lần?

Lâm Uyển Bạch dựa người ra sau ghế, hai tay buông thõng hai bên.

Người nào đó nói tình địch khó nhân. Trước kia anh đối mặt với Yến Phong và Diệp Tu. Nhưng cô cũng đâu có khá hơn ai, trước có Lâm Dao Dao, sau lại có Lục Tịnh Tuyết, bây giờ thì thoảng lại có đám tiểu yêu tinh vây xung quanh!

Bị anh nhìn lâu quá đến gượng gạo, Lâm Uyển Bạch đứng dậy khỏi ghế.

Cuối cùng cô cũng có động thái, Hoắc Trường Uyên cũng đổi tư thế, nhìn đồng hồ rồi nói: "Ban nãy anh có bàn với bác sỹ Trần, sức khỏe của anh đã không còn gì đáng ngại, có thể ra viện bất cứ lúc nào. Lát nữa anh gọi điện cho thám Lý, giờ này vẫn có thể làm thủ tục xuất viện!"

"Xuất viện sớm như vậy có ổn không?" Lâm Uyển Bạch không yên tâm, nhíu mày hỏi.

"Ừm, bác sỹ Trần nói là không vấn đề gì." Hoắc Trường Uyên gật đầu.

Thật ra phần nhiều là do anh cứng rắn đề nghị. Anh không muốn tiếp tục ở lại trong bệnh viện nữa. Từ lần trước sau màn quần quýt bị bác sỹ bóng gió dặn dò phải chú ý, mấy ngày sau đó họ đều không còn thân mật, bảo anh làm sao mà chịu đựng nổi...

Hơn nữa buổi tối họ còn không ngủ chung một giường, hôn cũng không hôn được, sờ cũng không sờ được!

Lâm Uyển Bạch không hiểu rõ tâm tư của anh, sau khi nghe nói anh có thể ra viện thì khóe miệng bặm lại này giờ cũng dụi xuống không ít.

Quả thực khiến tâm trạng cô thoải mái hơn rất nhiều!

Tốt nhất là có thể ra viện ngay lập tức, cô thật sự không muốn nhìn thấy mấy cô y tá trẻ mê trai kia nữa!

Nhưng ngay sau đó chợt nghĩ tới điều gì, Lâm Uyên Bạch chớp chớp mắt, ngẩng đầu chợt nói: "... Hay là để ngày mai tính đi!"

Ngừng một chút, cô bổ sung thêm: "Hôm nay em hơi mệt. Và lại, nếu ra viện, sáng sớm mai nhờ bác sỹ Trần kiểm tra tổng thể cho anh lần cuối, như vậy càng yên tâm hơn!"

"Ừm, anh nghe em." Hoắc Trường Uyên rướn môi.

Sau khi sắp xếp xong mọi chuyện, Lâm Uyên Bạch đi qua dìu anh: "Tắm rửa rồi đi ngủ thôi!"

Đóng cửa tắt điện đi ngủ sớm cũng tránh cho đám y tá lại cố tình viện cớ đi qua đi lại trước cửa phòng, rồi lén lút nhìn ngó qua cửa sổ.

Nghe xong, Hoắc Trường Uyên một lần nữa nhìn ra ngoài cửa sổ.

Thấy cô không vui cho lắm, anh vẫn ngoan ngoãn làm theo lời cô.

Thế nên, khoảng thời gian sau đó, rèm cửa phòng bệnh được kéo kín mít. Hoắc Trường Uyên nằm trên giường, nhắm mắt lại, cố gắng ép mình ngủ thật nhanh. Một con dê, hai con dê, ba con dê...

Sáng hôm sau, bác sỹ chính kiểm tra toàn diện một lần cho Hoắc Trường Uyên.

Sau khi kết thúc, Lâm Uyên Bạch cũng không vội đi làm thủ tục xuất viện, chỉ nói một câu "Đợi chút", sau đó đứng trước cửa phòng bệnh nhìn về phía thang máy như đang đợi ai đó.

Khoảng năm, sáu phút trôi qua, thím Lý dắt tay bánh bao nhỏ xuất hiện trong tầm mắt.

Bánh bao nhỏ nhìn thấy cô, lập tức lao như bay tới.

"Uyên Uyên~"

Lâm Uyên Bạch cúi người, đỡ lấy bóng dáng bé nhỏ: "Cuối cùng bảo bối cũng đến rồi!"

Mấy hôm nay, tuy ngày nào cô cũng về biệt thự một lần, nhưng cũng chỉ là lấy một ít thức ăn, đa phần đều ở bệnh viện trông Hoắc Trường Uyên, hai mẹ con đã lâu lắm không gần gũi rồi.

Sau khi được ôm chặt và thơm hai bên má, bánh bao nhỏ mới nhớ ra "bệnh nhân": "Papa!"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên nhếch môi.

Anh không ngờ thím Lý lại đưa con trai tới. Anh nghĩ ra viện cũng không cần tổng động viên như vậy, chỉ cần chú Lý lái xe tới đón là được rồi.

Lâm Uyên Bạch nắm tay bánh bao nhỏ, quay người nói: "Để thím Lý thu dọn đồ đạc giúp anh, em dẫn Đậu Đậu đi làm thủ tục xuất viện!"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên khẽ đáp.

Ngay sau đó, hai mẹ con họ rời khỏi phòng bệnh.

Vì đang có đông người làm thủ tục nên phải xếp hàng một lúc. Sau khi cầm tờ hóa đơn thanh toán đi lên thang máy, cô không quay về phòng bệnh ngay mà đứng ở một chỗ ngay gần phòng y tá.

Lâm Uyển Bạch hơi cúi người xuống, tầm nhìn ngang bằng bánh bao nhỏ: "Bảo bối, còn nhớ lúc này mẹ dạy con như thế nào không?"

"Bảo bảo nhớ ạ!" Bánh bao nhỏ đáp.

"Ngoan lắm! Vậy bây giờ con qua đi!" Lâm Uyển Bạch tươi cười xoa đầu thằng bé.

Bánh bao nhỏ gật đầu, sau đó buông tay cô ra, lao thật nhanh về phía phòng y tá.

Các y tá đang cầm cúi kiểm tra thiết bị nghe thấy tiếng động, ngừng lên thì nhìn thấy một cái bóng nhỏ xiu bồng dung xuất hiện. Họ không khỏi ngạc nhiên: "Áy, ở đâu chạy ra một em bé thế này!"

"Cậu nhóc xinh quá, sao trông giống người nào đó thế nhỉ?" Cô y tá trưởng nghe tiếng cũng đi tới.

Bánh bao nhỏ giấu hai tay sau lưng, mái đầu nắm tòn lên gương mặt nhỏ trắng trẻo. Nó bặm môi cười xấu hổ, đáng vẻ rất dễ thương.

"Cô ơi, bảo bảo tặng các cô kẹo mút để ăn ạ!"

Bánh bao nhỏ đưa tay ra trước, xòe rộng.

Đứng gần thằng bé nhất chính là cô y tá tóc ngắn gọi Hoắc Trường Uyên là Hoắc ca ca, tươi cười trêu chọc: "Tiểu soái ca, không có công không hưởng lộc, đang yên đang lành vì sao lại tặng kẹo mút cho cô chứ?"

"Cảm ơn các cô đã chăm sóc papa của bảo bảo ạ~" Bánh bao nhỏ chớp chớp mắt, ngoan ngoãn nói: "Các cô vất vả rồi, chỗ kẹo mút này, bảo bảo tặng hết cho các cô! Có đến mấy loại vị, vị táo là ngon nhất!"

"Tiểu soái ca, papa của cháu là ai?"

"Bệnh nhân phòng số 3 ạ!"

Nghe xong, các cô y tá đều đưa mắt nhìn nhau ngơ ngác.

Nhất là cô y tá tóc ngắn. Tin tức này quả thực mang tính bùng nổ. Trước đó cô ấy cũng chỉ tra cứu sơ qua trên mạng, không hề đi vào cuộc sống riêng tư tí mĩ, không ngờ đã có con trai lớn thế này rồi!

Bánh bao nhỏ sau khi thấy Lâm Uyển Bạch đi tới, lập tức chạy qua đòi khen: "Bảo bảo đã tặng hết kẹo mút rồi!"

"Bảo bối giỏi quá!" Lâm Uyển Bạch cũng không hề kiêu lời khen, tươi cười thơm lên cái má nhỏ của nó, dịu dàng nói: "Về phòng bệnh trước đi, xem papa con có cần giúp gì không!"

"Vâng!" Bánh bao nhỏ lại ngoan ngoãn nghe lời như chú cún con.

Nhìn thấy cái bóng nhỏ đã chạy đi xa, cô y tá trưởng khá thân thiết tươi cười lên tiếng: "Chẳng trách, tôi đang bảo cậu nhóc này giống một người nào đó, thì ra là con trai của Hoắc tông!"

"Vâng, cháu nó có gương mặt rất giống bố!" Lâm Uyển Bạch mỉm cười gật đầu, ngừng lại một chút mới chậm rãi nói tiếp: "Nhưng cũng có rất nhiều người nói, mẹ con tôi cũng có rất nhiều điểm tương đồng, nhất là lúc cười."

Cô không hề nói dối, lúc trước khi dẫn bánh bao nhỏ tới cửa hàng quần áo trẻ con, cô nhân viên ở đó từng nói như vậy.

"Ha..." Y tá trưởng thở hắt ra, lập tức hiểu mọi chuyện: "Cô Lâm, cô có phúc thật đấy!"

"Đúng thế, tôi cũng cảm thấy vậy!" Lâm Uyển Bạch ngượng ngùng cười.

"Tôi về phòng trước, thời gian này vất vả cho các y tá rồi!"

"Cô khách khí quá!"

Sau khi mỉm cười cúi đầu chào, Lâm Uyển Bạch cũng không ở lại thêm. Lúc quay người rời đi, cô liếc thấy biểu cảm dờ dẩn của cô gái tóc ngắn.

Không chỉ là bạn gái ư?

Đương nhiên không chỉ là bạn gái, cô còn là mẹ ruột của con trai anh!

Lâm Uyển Bạch cất bước tiến về phía trước, khóe môi cũng bắt giắc rướn lên.

Đây là lần đầu tiên cô mạnh dạn tuyên bố chủ quyền với người khác.

Đã thật đấy...

Sau khi trở về phòng, thím Lý đã thu dọn gần xong đồ đạc. Còn Hoắc Trường Uyên cũng đã thay quần áo, mặc một chiếc áo phông cổ tròn ngắn tay, bên dưới là một chiếc quần dài màu xám nhạt. Không còn sự nghiêm nghị trong bộ đồ vest như mọi ngày, nhưng sức hấp dẫn và sự chín chắn toát ra từ anh cũng không hề giảm.

Nhưng Lâm Uyển Bạch cũng không còn lo có ong bướm bám theo nữa.

Hoắc Trường Uyên quay người hỏi: "Làm xong thủ tục rồi sao?"

"Ừm." Lâm Uyển Bạch đáp thoải mái.

Hoắc Trường Uyên im lặng nhường mày, phát hiện gương mặt cô không còn u ám như hôm qua, tâm trạng trông có vẻ rất ổn!

Ra khỏi phòng bệnh, thím Lý cầm túi hành lý đi phía trước, Lâm Uyên Bạch và Hoắc Trường Uyên đứng hai bên trái phải nắm tay bánh bao nhỏ đi phía sau. Cửa thang máy từ từ khép lại, khe hẹp lưu giữ lại nụ cười cuối cùng của họ khi cúi đầu nhìn con trai.

"Được rồi, cô mau từ bỏ đi!"

Trong phòng y tá, đồng nghiệp vỗ vai cô gái tóc ngắn, an ủi: "Ban này cô không nhìn thấy đâu, gia đình ba người ấm áp lắm! Đúng là rắc "cầu lương" mọi lúc mọi nơi!"

Cô y tá tóc ngắn phùng mang trợn má, túm lấy hai hộp thuốc ở bên cạnh, không cam lòng, chạy ra ngoài.

Bên ngoài tòa nhà nội trú, chú Lý giúp thím Lý đặt đồ vào cốp. Lâm Uyên Bạch bế bánh bao nhỏ vòng sang bên kia ngồi vào ghế an toàn. Còn Hoắc Trường Uyên thì đứng thẳng người trước chiếc Mercedes.

"Hoắc ca ca!"

Phía sau bất ngờ vang lên một giọng nói.

Hoắc Trường Uyên nhú mày quay đầu: "Cô gọi ai?"

"Đương nhiên là gọi anh rồi!" Cô y tá tóc ngắn nắm chặt tay, xấu hổ đưa hộp thuốc qua: "Hoắc ca ca, đây là thuốc tiêu viêm nhập khẩu, có tác dụng phục hồi rất tốt đối với vết thương trên tay anh! Anh cầm lấy đi, coi như một chút tấm lòng của em. Anh hiểu là được! Em rất ngưỡng mộ anh, tiện thể chúng ta có thể kết bạn wechat không, hoặc anh cho em danh thiếp cũng được!"

Đôi phương phóng điện với anh, nhưng một người như Hoắc Trường Uyên sao có thể dễ tâm, hơn nữa anh cũng đã gặp quá nhiều.

Anh đón lấy hộp thuốc.

Sau đó, không cho cô gái kia có một giây vui vẻ, anh thẳng thừng ném nó vào thùng rác bên cạnh, hờ hững đáp: "Thuốc tôi không cần, cũng không có hứng thú nhận bừa em gái!"

Chiếc Mercedes ben lao vút đi trước mặt, cố tình để lại cả đống khói phía sau.

Cứ nghĩ một người đàn ông xuất sắc như vậy tính tình sẽ dễ chịu, cô gái ngây ra mấy giây rồi giậm chân giậm dừ: "Gì chứ, tính tình khó chịu, ai thèm!"

~Hết chương 290~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 291

Chập tối, hoàng hôn mang màu đỏ hoa hồng.

Chú Lý dừng ô tô trước cửa tòa nhà Hoắc Thị. Sau khi bước xuống, Lâm Uyên Bạch cầm theo hộp giữ nhiệt đi vào trong.

Không cần hỏi han gì, quây lể tân đã có một nữ nhân viên xinh đẹp tiến lên đón tiếp cô, đưa cô vào trong thang máy chuyên dụng, sau đó suốt dọc đường hoàn toàn suôn sẻ, không có gì trở ngại.

Giờ này đã đến giờ tan ca, rất nhiều nhân viên đã thu dọn đồ đạc ra về trước, nhưng cũng có kha khá người ở lại làm thêm giờ.

Tầng trên cùng vẫn có thể nhìn thấy những người đi qua đi lại trong phòng thư ký, chỉ có điều không có cảnh nhiều người túm tụm vào bàn tán như lần trước. Tất cả sau khi nhìn thấy cô đều cúi xuống, tiếp tục tập trung làm việc.

Còn những ai giáp mặt thì đều chào cô một tiếng "cô Lâm".

Có lẽ vì đã được đặc biệt nhắc nhở.

Lâm Uyên Bạch dĩ nhiên biết là ai làm chuyện này, một niềm hạnh phúc dâng lên trong lòng.

"Cô Lâm!"

"Trợ lý Giang!"

Giang Phóng rảo bước đi tới trước mặt cô, sau đó cúi đầu chào và nói: "Hoắc tổng đang ở trong văn phòng, bây giờ tôi đưa cô qua!"

"Được!" Lâm Uyên Bạch rướn môi cười.

Giang Phóng đích thân đưa cô tới văn phòng của tổng giám đốc. Cửa còn mở hé chưa đóng hẳn. Hoắc Trường Uyên mặc chiếc sơ mi trắng ngồi làm việc trước chiếc bàn rộng lớn. Chiếc áo vest màu đen được vắt lên lưng ghế phía sau, cà vạt vẫn nằm ngay ngắn trên cổ anh.

Sau khi ra viện, ở nhà nghỉ thêm mấy hôm, thương tích của anh cũng đã hồi phục được bảy, tám phần.

Chí ít thì khi anh khoác bộ vest lên người sẽ không ai nhìn thấy những vết thương nữa. Có điều tay trái vẫn phải băng, vết dao rất sâu, cộng thêm thời tiết mỗi ngày một nóng nực hơn, khó mà lành lại ngay được.

"Cộc cộc!"

Gật đầu ra hiệu cho Giang Phóng rời đi, Lâm Uyên Bạch giơ tay lên gõ cửa.

Hoắc Trường Uyên vẫn đang cắm cúi tốc ký, không buồn ngẩng đầu, chỉ nói: "Vào đi!"

Lâm Uyên Bạch xách hộp giữ nhiệt đi vào, rồi quay lại đóng cửa. Trên mặt bàn xếp chồng không ít tài liệu, phải có đến ba chồng cao như một ngọn núi nhỏ. Lúc này anh đã phê duyệt xong một phần, sau khi gấp lại thì tiếp tục với lấy bản thứ hai.

Cô chú ý thấy bên cạnh đặt một hộp cơm, đến giấy bọc bên ngoài còn chưa buồn gỡ ra, có lẽ đã nguội lạnh rồi.

Quả nhiên đúng như cô dự đoán, một khi bận vào anh chẳng quan tâm gì ăn uống. Bởi vì sau khoảng thời gian anh ở viện, công việc trong công ty dồn lại rất nhiều. Cô biết anh là một người cuồng công việc nên đã lo trở về việc làm việc, anh cố gắng quá khiến bản thân mệt mỏi!

Sợ anh ăn đồ ship về không đảm bảo dinh dưỡng, cô nấu sẵn bữa tối, ăn cùng bánh bao nhỏ từ sớm rồi vội vàng mang qua cho anh.

Chợt liếc thấy một chiếc hộp mới, Hoắc Trường Uyên bỗng khựng lại: "Uyên Uyên, em tới đây à?"

"Ừm." Lâm Uyên Bạch gật đầu. Cô vòng qua bàn, rút lấy cây bút trong tay anh ra: "Em mang cơm cho anh... Đây là các món có dưỡng chất cả, anh nghỉ làm một chút đi, tranh thủ ăn lúc còn nóng rồi làm tiếp!"

Hoắc Trường Uyên mỉm cười: "Ừ."

Nắp hộp vừa mở, mùi hương đã lan tỏa ra ngoài, đâu đâu cũng là mùi cơm thơm phức.

Trưa nay Hoắc Trường Uyên chỉ ăn đặm vài ba miếng. Lúc này người thấy mùi đồ ăn cô làm, dạ dày của anh bắt đầu kêu réo. Anh cầm đũa lên, cúi đầu ăn như chết đói.

"Hoắc Trường Uyên, anh ăn từ từ thôi!" Lâm Uyên Bạch đứng cạnh nhắc nhở.

Hơn mười mấy phút sau cuộc "càn quét", hộp cơm đã hết sạch, ngay cả canh cũng được uống cạn.

Lâm Uyên Bạch đứng dậy thu dọn bàn sạch sẽ.

Cô đang định xách hộp cơm quay đi thì bị anh ấn ngồi xuống đùi, hơn nữa còn bằng một tư thế cực kỳ mờ ám.

Gương mặt Lâm Uyên Bạch hơi đỏ lên, cô căng thẳng nhìn chằm chằm ra cửa: "Đừng có làm vậy, lỡ có người đẩy cửa vào thì sao?"

"Sợ gì chứ, có ai không biết quan hệ của chúng ta?" Hoắc Trường Uyên thản nhiên như không.

"..."

Hình như cũng đúng là vậy...

Lần trước khi cô tới Hoắc Thi, anh không chỉ đứng trước mặt các nhân viên diễn một vở đeo nhẫn công khai tuyên bố cô là vợ chưa cưới chính thức, còn cả sau đó hai người ở trong phòng anh rất lâu, lúc ra, gương mặt và quần áo của cô đều không khó khiến người ta đoán được chuyện gì.

Thế nên cuối cùng, lo cho vết thương của anh, cô chỉ đẩy đại hai ba cái mang tính tượng trưng, để mặc cho anh hôn một lúc lâu.

Lâm Uyên Bạch vừa đứng lên vừa nói: "Hoắc Trường Uyên, anh tiếp tục làm việc đi, đừng vất vả quá, công việc không phải chuyện ngày một ngày hai là xong!"

Hoắc Trường Uyên bỗng dừng giơ tay, gấp hết sổ sách lại.

"Anh sao vậy?" Cô không hiểu.

"Em nói đúng, công việc không phải chuyện ngày một ngày hai!" Hoắc Trường Uyên cùng cô đứng lên, cơ thể cao lớn của anh che đi không ít ánh hoàng hôn: "Không phê duyệt nữa, để lại đây, mai tính tiếp!"

"Thế..." Nghe xong, Lâm Uyển Bạch nhìn đồng hồ, ngẫm nghĩ rồi lên tiếng: "Hay là chúng ta đi xem phim đi. Lâu lắm không đi xem phim rồi. Về nhà đón Đậu Đậu theo, chúng ta cùng đi! Gần đây đang công chiếu một bộ phim hoạt hình của Mỹ, hình như là của Disney, chắc chắn nó sẽ thích lắm!"

Mấy ngày gần đây, cô gần như toàn ở bệnh viện chăm anh, hơi xao nhãng bánh bao nhỏ một chút.

Ban ngày lúc ở nhà, thằng bé như cái đuôi, cực kỳ quấn cô, cứ đuổi theo cô gọi "Uyển Uyển" không ngừng nghỉ.

"Tạm thời không đi đón nó vội." Nhưng Hoắc Trường Uyên lại nói.

"Đừng vậy mà..."

Lâm Uyển Bạch vô thức níu cánh tay anh, những tưởng anh muốn họ trải qua thế giới hai người, nên cố gắng khuyên nhủ.

Có điều, Hoắc Trường Uyên ngắt lời cô: "Chúng ta phải tới một nơi đã, nếu có mặt thằng bé sẽ hơi bất tiện."

"Đi đâu cơ?"

Anh không trả lời, chỉ cầm chìa khóa xe lên, nắm tay cô đi ra khỏi văn phòng.

Ráng chiều nơi chân trời chỉ còn lại những đường nét cuối cùng, từng đàn chim mệt mỏi bay vút qua đầu.

Dọc đường, Hoắc Trường Uyên cũng không nói rõ cuộc họ sẽ đi đâu. Cùng với tốc độ chậm dần lại của chiếc xe, Lâm Uyển Bạch cũng từ từ nhú mảy.

Khi chiếc xe đỗ vào sân, cô cảm thấy mình như sắp ngừng thở.

Nơi Hoắc Trường Uyên dẫn cô tới không hề xa lạ. Bốn năm trước, vào ngày mừng thọ Hoắc Chấn, cô từng tới đây một lần, đương nhiên chẳng phải trải nghiệm gì vui vẻ.

Lúc trước anh có nói, sau khi ra viện sẽ về nhà thăm Hoắc Chấn. Lâm Uyển Bạch nhớ rõ. Chỉ là cô không ngờ anh lại dẫn cô đi cùng, hơn nữa không rõ anh có ý gì.

Lâm Uyển Bạch bước xuống xe nhưng không đóng cửa xe lại ngay.

Nhìn theo chiếc bóng vừa đi vòng qua đầu xe, cô tỏ vẻ ngập ngừng: "Hoắc Trường Uyên, hay là... em đợi anh ở ngoài này nhé?"

Dù sao đây cũng là nhà họ Hoắc, đến việc giẫm chân lên cỏ nhà họ cô cũng thấy hơi gượng gạo.

Hoắc Trường Uyên không lên tiếng, chỉ trầm mặc nhìn cô chăm chú.

Vài giây sau, Lâm Uyển Bạch bại trận, cô đã quyết định sẽ ở bên anh và con trai rồi, chỉ có thể nói: "Em vào cùng anh!"

"Ừm." Bấy giờ Hoắc Trường Uyên mới miễn cưỡng gượng cười.

Anh nắm lấy tay cô, họ sóng đôi đi vào trong biệt thự.

"Cậu cả về ạ!"

Sau khi họ đi vào, có người làm ra đón.

Hoắc Trường Uyên khẽ đáp rồi đưa cô đi thay giày.

Từ trong phòng khách có một bóng người đi ra, là nữ chủ nhân hiện tại của nhà họ Hoắc, Phạm Ngọc Trân. Bà mỉm cười chào hỏi: "Trường Uyên, con về à."

"Thưa dì, bố con ở trên gác ạ?" Hoắc Trường Uyên khẽ cúi đầu.

"Ừm!" Phạm Ngọc Trân gật đầu.

Lúc này có một người làm từ trong bếp đi ra, tay cầm một chiếc khay, bên trên là hai tách trà mới pha xong, mùi hương tỏa ra là của loại trà Long Tỉnh, Tây Hồ của hiệu Minh Tiền. Không chỉ giá cả, riêng số lượng cung ứng đã không nhiều, thường phải là khách quý mới mang ra pha.

Liếc thấy cảnh ấy, Hoắc Trường Uyên hỏi: "Có khách tới chơi ạ?"

"Đúng vậy!" Phạm Ngọc Trân gật đầu, thành thật nói với anh: "Chú Lục của con vừa mới tới chưa lâu, bây giờ đang ở trong phòng sách cùng bố con!"

Hai người họ tuy là quan hệ mẹ kế con riêng nhưng cũng không có quá ngăn cách, chỉ là từ đầu tới cuối cũng không thể thân thiết hơn như vậy được, luôn mang theo một sự khách sáo.

Phạm Ngọc Trân nhìn về phía Lâm Uyển Bạch, tươi cười hỏi: "Cô Lâm, cô thích uống trà gì? Trong nhà còn một ít trà hoa, mùi vị khá thanh ngọt, thanh niên như hai đứa chắc sẽ thích uống, cũng có tác dụng làm đẹp da nữa! Để tôi bảo người làm pha ra hai tách mang vào trong phòng khách, cháu ra ghế sofa đợi Trường Uyên?"

Đối với người mẹ kế này của Hoắc Trường Uyên, từ bốn năm trước cô đã không có quá nhiều cảm giác chống đối.

Có thể vì đối phương rất dịu dàng, khéo léo, ăn mặc cũng không hoành tráng như các mệnh phụ phu nhân khác, ánh mắt nhìn người cũng rất hiền từ, đặc biệt là không có thái độ gì quá thù địch với một người không được nhà họ Hoắc hoan nghênh như cô.

Có điều, cô cũng đồng thời nghĩ tới một người khác.

Tiêu Vân Tranh...

Lần này trở về nước cô chưa hề gặp lại anh ấy.

Qua lời kể của Yến Phong, hình như cũng từ bốn năm trước, sau khi cô ra đi không lâu, Tiêu Vân Tranh cũng rời khỏi Băng Thành, tới một quốc gia khá hẻo lánh ở phía Nam bán cầu. Hơn nữa trong vòng bốn năm qua, anh ấy dường như cũng chưa hề quay trở lại...

Lâm Uyển Bạch đang định gạt đầu thì Hoắc Trường Uyên đã nắm lấy tay cô, trả lời giúp cô: "Không cần đâu ạ, cô ấy lên gác cùng con."

Ngay sau đó, anh sai rộng bước chân đi lên tầng.

Cánh cửa phòng sách không đóng. Người làm bưng trà vào lúc trước vừa bước ra, hình như cũng đã nói với Hoắc Chấn rằng cậu cả về nhà, thế nên ngay sau đó khi Hoắc Trường Uyên gõ cửa đi vào, Hoắc Chấn không mấy bất ngờ.

"Con chào bố, cháu chào chú Lục."

Lục Học Lâm đang bê tách trà, nghe thấy tiếng nói bèn khựng lại: "Trường Uyên, sức khỏe của cháu sao rồi?"

"Cháu không sao rồi ạ!" Hoắc Trường Uyên gượng cười.

Hôm cô bị bắt cóc, cũng may có Lục Học Lâm giúp đỡ, dẫn theo cảnh sát kịp thời áp sát nhà kho, hơn nữa sau khi kết thúc mọi chuyện cũng khẩn trương sắp xếp các chuyện lớn nhỏ trong bệnh viện. Ân tình này anh luôn ghi nhớ.

"Vậy thì tốt rồi, xem ra đúng là thanh niên sức dài vai rộng. Nếu mà là chú, chắc phải nằm liệt giường một năm mới ổn!" Lục Học Lâm nói đùa, sau đó chú ý thấy người đứng phía sau, nụ cười càng đậm hơn: "Cô Lâm cũng tới à?"

Lâm Uyển Bạch khẽ gật đầu, coi như lời chào.

Hoắc Chấn nhìn qua, mặt lập tức sầm lại: "Sao con còn dám dẫn theo đứa con gái này tới nhà!"

"Con có chuyện muốn nói với bố!" Hoắc Trường Uyên khẽ đáp.

"Cũng được, ngồi xuống đi!" Dù sao cũng đang có mặt Lục Học Lâm, Hoắc Chấn cần kiềm chế cảm xúc. Ông giơ tay chỉ vào hai chiếc ghế thái sư còn lại: "Vừa hay chú Lục của con đang ở đây, chúng ta có thể bàn chuyện luôn! Bàn chuyện gì chắc con cũng biết rồi, là chuyện hôn sự giữa con và nha đầu Tịnh Tuyết! Ai đó cũng có thể ngồi xuống nghe để đừng mơ những giấc mộng hảo huyền nữa!"

Câu nói cuối cùng, Lâm Uyển Bạch hoàn toàn nghe ra được là nhắm vào cô.

Cảm nhận được bàn tay được nắm chặt, cô trở ngược tay, ra hiệu với anh, ý bảo anh đừng lo lắng.

Cúi người ngồi xuống ghế, Lâm Uyển Bạch không thể hiện chút sợ hãi nào. Cô ngồi đàng hoàng, lưng thẳng. Tuy rằng đang ở nhà họ Hoắc, một

nơi khiến cô không thoải mái nhưng vì tấm lòng kiên quyết không đổi với anh, đối mặt với Hoắc Chấn, cô không còn gì phải lo sợ nữa.

Sau khi họ lần lượt ngồi xuống, Hoắc Chấn quay sang nhìn Lục Học Lâm vừa uống xong trà, mỉm cười: "Chú Lục, ban nãy chú nói tới tìm tới anh là để bàn về chuyện cưới xin của hai đứa nó phải không?"

"Dạ vâng!" Lục Học Lâm gật đầu.

Lần này ông chủ động tới nhà, mục đích chính là vì chuyện cưới xin của con gái mình và Hoắc Trường Uyên.

Có điều vừa mới ngồi xuống định bắt đầu câu chuyện thì người làm gõ cửa bưng trà vào, đồng thời báo Hoắc Trường Uyên mới đến.

Nhìn thái độ quá rõ ràng ấy của Hoắc Chấn là đủ biết những gì Hoắc Chấn suy nghĩ trong lòng khác với ông. Lục Học Lâm nghiêm mặt, chuẩn bị lên tiếng: "Có điều..."

"Chú yên tâm, anh sẽ có một câu trả lời cho nhà họ Lục!" Hoắc Chấn ngắt lời ông: "Chú và em dâu, còn cả Tịnh Tuyết nữa, đều yên tâm cả đi. Hai nhà Hoắc, Lục chúng ta đời này nhất định phải làm thông gia! Bất luận người nào có ý phá hoại cũng không thay đổi được quyết tâm này!"

"Nếu lấy, vợ của con cũng chỉ có thể là Lâm Uyển Bạch." Chát giọng trầm của Hoắc Trường Uyên vang lên.

"Trường Uyên! Con có biết mình đang nói gì không. Chú Lục của con còn ở đây, không được phép ăn nói bừa bãi!" Sắc mặt Hoắc Chấn cực kỳ khó coi. Ông cố tình đánh mắt nhìn Lục Học Lâm, nhú mày quát anh.

Sau khi bình tĩnh lại, ông nói tiếp: "Có những chuyện, người làm bố này quả thật đã không đúng. Nhưng chuyện hôn sự của con và Tịnh Tuyết

không thể thay đổi! Con đơn phương hủy hôn ước là vô hiệu! Bố thấy con bị choáng váng đầu óc rồi, không biết mình có thân phận gì, loại phụ nữ nào cũng tùy tiện lấy về!"

"Cô ấy là mẹ của con trai con, là người con muốn sống chung cả cuộc đời này, đương nhiên phải cưới cô ấy!" Hoắc Trường Uyên nhíu mày, ngữ khí không thể phản bác.

"Nghịch tử, mày thật sự muốn chọc cho bố tức chết mày mới cam lòng hay sao?" Hoắc Chấn cố gắng kiềm soát cảm xúc, khóe miệng cũng giật lên từng hồi: "Bố nói lại một lần nữa, chuyện hôn sự giữa hai nhà Hoắc Lục không thể xóa bỏ! Mày đừng quên, mày mang họ Hoắc, là con trai của Hoắc Chấn. Ngoài vinh hạnh ra mày còn trách nhiệm cần phải gánh vác!"

Từng câu từng chữ đều đang nhắc nhở anh tránh hình.

Nhưng Hoắc Trường Uyên làm như không nghe hiểu, hoặc có thể nói là không chút xao động, chỉ hỏi: "Bố, bố không đồng ý, đúng không?"

"Không đồng ý!" Sao có thể đồng ý được. Ở trước mặt Lục Học Lâm, Hoắc Chấn phải cố gắng thể hiện rõ lập trường, nói những lời tàn nhẫn: "Bố không cho phép mày lấy người con gái đó, trừ phi bố chết!"

"Con kiên quyết!"

"Trường Uyên!"

Hoắc Chấn không giữ nổi sự tức giận trong lòng nữa.

Ông đập bàn đứng lên, giơ tay chỉ thẳng vào con trai, trợn trừng mắt vì giận dữ: "Bây giờ đôi cánh của mày cứng cáp rồi đúng không? Đừng quên, bố vẫn là Chủ tịch Hội đồng quản trị của Hoắc Thị! Mọi thứ mày đang có bây giờ đều là do bố mang tới cho mày. Mày tưởng chọn đại một người là

có thể làm tổng giám đốc cả một công ty sao? Đừng làm ra những chuyện khiến bố tức giận nữa, bằng không..."

Lâm Uyên Bạch khẽ nắm chặt tay lại.

Cô nghe ra được sự uy hiếp từ lời nói của Hoắc Chấn.

Cô vô thức nhớ tới bốn năm trước, hình như cũng chính vì cô, lần đầu tiên Hoắc Trường Uyên chống đối lại Hoắc Chấn, sau đó sự trừng phạt dành cho anh là mất đi chức vụ tổng giám đốc Hoắc Thị, bị điều tới một công ty nhỏ ở Lâm Thành...

Lẽ nào lịch sử lặp lại?

Gừng vẫn càng già càng cay.

Lâm Uyên Bạch không khỏi lo lắng cho anh.

Sắc mặt Hoắc Trường Uyên không thay đổi. Anh rướn môi cười, rồi nụ cười tắt dần, giọng anh vừa bình tĩnh vừa lạnh lùng: "Thưa bố, lần này không phải là bố đuổi con khỏi Hoắc Thị, là tự con sẽ đi."

Dứt lời, Hoắc Chấn và Lục Học Lâm, bao gồm cả Lâm Uyên Bạch đều thảng thốt.

~Hết chương 291~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 292

Biểu hiện của Hoắc Chấn là dữ dội nhất.

Mọi cảm xúc của ông như đóng băng lại trong khoảnh khắc, ngay sau đó, từ đáy lòng, ngọn lửa phẫn nộ bùng bùng bùng lên. Có vẻ ông giận dữ thật sự, gân xanh hằn rõ trên trán, từng sợi gân thô như chiếc đũa, ông không nói nổi một câu nào.

Hơn nữa, cơ thể cũng lão đảo, phải chống tay vào bàn làm việc mới có thể đứng vững.

"Con tới chỉ để nói chuyện này thôi, bây giờ con nói xong rồi."

Hoắc Trường Uyên dứt lời, lập tức đứng lên.

Trong đôi mắt sâu hút của anh không có bất kỳ sự do dự và đùa giỡn nào.

Ngay cả trong ngữ khí của anh cũng không nghe một chút ngập ngừng, giống như đây là điều anh đã quyết định rất lâu, thế nên mới nói năng mạnh mẽ tới vậy.

Lâm Uyên Bạch vẫn chưa kịp thoát ra khỏi cảm xúc thăng thót đã bị anh nắm lấy tay, đan chặt từng ngón như mọi lần: "Uyển Uyển, chúng ta về thôi!"

Sau đó, bóng hai người họ một lần nữa biến mất khỏi căn phòng.

Qua ô cửa sổ khép hờ, loáng thoáng có thể nghe thấy tiếng ô tô nổ máy.

Họ xuất hiện và rời đi đều quá vội vã, chỉ với vài câu nói, không quá lâu nhưng lại khiến bầu không khí trong phòng sách ngưng đọng.

Chú ý thấy Hoắc Chấn đứng không vững, Lục Học Lâm vội vàng qua đỡ: "Anh Hoắc, anh không sao chứ?"

Hoắc Chấn ngồi bệt xuống ghế, một tay ôm ngực, một tay xua xua nhưng không nói được chữ nào.

Lúc này, ông đã không còn biết phải giải thích gì với Lục Học Lâm nữa.

"Ông à!"

Sau khi đi lên, Phạm Ngọc Trân vừa hay nhìn thấy cảnh này.

Lục Học Lâm vội vã về: "Chắc chỉ là giận quá tăng huyết áp chút thôi, chị dâu, gọi bác sỹ gia đình qua xem sao ạ!"

Ông nhìn ra ngoài cửa sổ, chiếc xe màu trắng đã sớm biến mất dạng.

Hôm nay Lục Học Lâm qua đây, quả thực là vì chuyện hôn sự của con gái và Hoắc Trường Uyên. Nhưng từ đầu tới cuối ông luôn giữ vững thái độ, tôn trọng quyền lựa chọn tình cảm của bọn trẻ, cũng là muốn đại diện cho nhà họ Lục, tỏ rõ thái độ sẽ không cưỡng ép.

Nhưng bây giờ xem ra, ông cũng không cần nói nhiều nữa.

Sau khi rời khỏi biệt thự nhà họ Hoắc, Hoắc Trường Uyên lái xe về nhà. Giống như lời đề nghị của cô lúc trước, anh về đón bánh bao nhỏ, cả gia đình ba người đi xem phim hoạt hình, sau đó ăn tối ở ngoài.

Bánh bao nhỏ vui lắm, dọc đường về còn phần khách nói với cô về những nhân vật hoạt hình trong phim.

Cả tâm trạng của Hoắc Trường Uyên cũng không tệ, luôn tập trung lái xe.

Chỉ mình Lâm Uyển Bạch là hoàn toàn không thể tập trung ngồi xem bộ phim nói về cái gì, cô cứ nghĩ mãi về chuyện lúc ở nhà họ Hoắc.

Về tới nhà, dỡ bánh bao nhỏ ngủ xong, cô nhìn đồng hồ, đã hơn mười giờ rồi, trong phòng ngủ bên cạnh không có ai. Ngược lại cửa phòng làm việc không đóng, từ khe cửa có thể nhìn thấy ánh đèn hắt nghiêng lên sàn nhà.

Lâm Uyển Bạch bước khẽ khàng qua đó.

Qua khe cửa, cô nhìn thấy Hoắc Trường Uyên ngồi trên ghế hút thuốc.

Anh vẫn mặc chiếc áo sơ mi trắng, chỉ có điều khác với lúc ở văn phòng, anh đã cởi hết hàng cúc áo phía trước, cơ ngực cuộn cuộn lộ ra ngoài, bàn tay phải di chuyển chuốt máy tính đồng thời kẹp một điếu thuốc đã cháy một nửa.

Ngay sau đó anh đưa điếu thuốc lên môi, làn khói phả ra bay đi tứ phía, khiến anh buộc phải nheo mắt lại.

Lâm Uyển Bạch biết, anh không bao giờ hút thuốc trước mặt bánh bao nhỏ.

Hơn nữa gần đây số thuốc anh hút cũng đã giảm đáng kể, vì mong ngóng có thêm đứa con gái, sợ nicotin gây ảnh hưởng nên lâu lắm rồi cô không thấy khói thuốc vây quanh anh.

Tuy rằng đứng trước mặt Hoắc Chấn, mặt anh không hề biến sắc nhưng mỗi lần phải làm trái ý bố, có lẽ anh đều không dễ chịu gì.

Lâm Uyên Bạch có thể hiểu được tâm trạng của anh lúc này.

"Em còn định nhìn trộm bao lâu nữa?"

Lúc dập tắt điếu thuốc vào trong gạt tàn, anh bất ngờ rướn môi lên tiếng.

Bị phát hiện rồi...

Lâm Uyên Bạch ngượng ngập đẩy cửa đi vào, nhìn thấy trong gạt tàn đã chất đầy những điếu thuốc hút hết.

Cô buông thõng hai tay đứng trước bàn làm việc, nét mặt ngập ngừng như muốn nói gì.

Hoắc Trường Uyên ngoắc tay về phía cô. Lúc cô ngoan ngoãn đi tới như một chú cún, anh bèn kéo cô ngồi xuống đùi mình, dùng tay đỡ để lưng cô áp sát mép bàn.

Không giống lúc chập tối ở trong phòng làm việc, ở nhà tự tại, thoải mái hơn nhiều, Lâm Uyên Bạch cũng không giãy giụa.

Như nhìn thấu những bứt rứt trong ánh mắt cô, Hoắc Trường Uyên phì cười: "Muốn hỏi gì cứ hỏi đi!"

"Hoắc Trường Uyên, anh..." Lâm Uyên Bạch nhú mày, mím môi lại: "Những lời anh nói với bố là thật sao?"

"Ừm, anh sẽ đưa em đi." Hoắc Trường Uyên khẳng định.

Một lần nữa được nghe lời này từ chính miệng anh, Lâm Uyển Bạch cảm thấy trái tim mình như nảy lên dữ dội.

Nuốt nước bọt, cô tìm lại giọng nói của mình: "Anh đã có dự định này từ khi nào..."

"Có từ lâu rồi." Hoắc Trường Uyên mỉm cười.

Có thể nói từ ngày họ bắt đầu quay trở lại với nhau, trong lòng anh không lúc nào không chuẩn bị sẵn sàng cho việc này.

Nghe vậy, Lâm Uyển Bạch im lặng một lúc.

Cũng đúng, từ sự dứt khoát của anh khi nói chuyện này với Hoắc Chấn là có thể nhìn ra.

Lâm Uyển Bạch cup mắt xuống một lúc lâu, khi ngước lên vẫn không nhìn được hỏi lại: "Hoắc Trường Uyên, anh quyết định như vậy thật sao? Tất cả mọi thứ ở đây, anh đều không cần nữa?"

Chuyện này có nghĩa là gì, họ đều hiểu rõ.

"Ừm." Hoắc Trường Uyên khẽ đáp.

Cô chột nín thở: "Anh vì em, đúng không?"

"Vì chúng ta." Hoắc Trường Uyên cầm tay cô lên, đùa nghịch trong lòng bàn tay.

"..." Sống mũi Lâm Uyển Bạch cay xè.

Tuy rằng anh nhấn mạnh hai chữ "chúng ta", nhưng đây là những gì anh phải hy sinh.

Hoắc Trường Uyên nhìn cô chăm chú, dường như dễ dàng nhìn thấu những suy nghĩ của cô. Anh lấy ngón tay vuốt qua mu bàn tay cô: "Uyên Uyên, những lời em từng nói, em còn nhớ không?"

"Nhớ chứ!" Lâm Uyển Bạch chậm chậm gật đầu.

Cô biết, anh muốn nhắc tới những lời lần trước cô nói khi anh đuổi theo cô từ bệnh viện về nhà.

Sẽ không bao giờ rời xa anh nữa, sẽ mãi mãi ở bên cạnh anh, kiên trì vĩnh viễn.

Thế nên, được như thế này là đủ rồi.

Hoắc Trường Uyên mỉm cười, những lời khác không cần nói nhiều nữa.

Bốn mắt nhìn nhau, tâm ý của đôi bên như hòa vào nhau.

"Chúng ta rời khỏi nơi này, ra nước ngoài định cư, quốc gia nào cũng được." Hoắc Trường Uyên cất giọng trầm trầm: "Nhưng mà, không thể đi ngay được, còn cần một ít thời gian. Muốn rút lui hẳn khỏi vị trí tổng giám đốc Hoắc thị còn cần giải quyết rất nhiều công việc. Xong việc rồi, chúng ta đưa Đậu Đậu đi!"

"Sao nghe cứ như bỏ nhà theo trai vậy!" Lâm Uyển Bạch chớp chớp mắt.

Hoắc Trường Uyên nhướn mày, có vẻ trầm ngâm: "Nếu là bỏ nhà theo trai thì là chuyện của hai người, nên để Đậu Đậu ở lại."

Nghe xong, Lâm Uyển Bạch hoảng loạn, sợ anh có suy nghĩ này thật, cô vội chữa lời: "À, ban nãy em nói nhầm đấy, thật ra giống cao chạy xa bay hơn!"

~Hết chương 292~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 293

Đôi mắt Hoắc Trường Uyên nhuốm ý cười, coi như hài lòng với câu nói này của cô.

Anh vươn dài cánh tay, ôm chặt cô vào trong lòng mình.

Lâm Uyển Bạch cũng rất hợp tác, vòng hai tay xuống dưới nách anh, chậm chậm ôm lấy cơ thể tráng kiện của anh, áp nửa gương mặt lên lồng ngực anh, lắng nghe những nhịp tim vững vàng, mạnh mẽ, từng nhịp từng nhịp đập vào màng nhĩ.

Giây phút hưởng thụ sự ấm áp này, cô như vô tình hỏi: "Hoắc Trường Uyên, vì sao năm xưa anh lại chia tay với em?"

Nghe thấy vậy, Hoắc Trường Uyên không lập tức trả lời mà càng ôm chặt cô hơn.

"Tại anh không tốt." Lúc sau, anh hôn lên vành tai cô.

Biểu cảm của Lâm Uyển Bạch có phần nghi hoặc. Hình như lúc trước ở New York, sau đêm đi uống rượu với Yên Phong, trở về anh cũng nói câu tương tự, ngữ khí giống hệt lúc này, cũng mang theo sự tự trách sâu sắc.

Cô hơi ngẩng đầu, nhìn thấy anh khẽ nhíu mày, ánh mắt chỉ toàn là áy náy.

Lâm Uyên Bạch im lặng mỉm cười, không tiếp tục gạn hỏi gì thêm. Ban nãy cô cũng chỉ nhất thời nhớ ra nên hỏi vậy thôi, chuyện đó cũng đã là quá khứ rồi, cô không muốn truy cứu nữa, dù sao thì tương lai mới là quan trọng.

"Em qua đây!"

Hoắc Trường Uyên ôm cô, mũi chân chạm đất, chiếc ghế hơi xoay sang ngang, rồi anh chỉ tay lên màn hình máy tính: "Nhìn đi, trong này có thành phố nào em thích không, muốn đi đâu, anh và con trai đều đi cùng em!"

Nghe xong, Lâm Uyên Bạch cũng nhìn vào laptop.

Theo con trỏ chuột của anh di chuyển, cô mới phát hiện, ngoài trang gửi mail ra, anh còn mở rất nhiều trang web, đều là giới thiệu các quốc gia định cư. Không ngờ anh vừa mới nói ra quyết định mà đã chuẩn bị những thứ này rồi.

Ánh mắt Lâm Uyên Bạch lóe lên tia nhìn giao hoạt, cô cố tình nói: "Canada nhé?"

Vờ như không biết Hoắc Trường Uyên vừa nhú mày, cô tự nói tiếp: "À, em đã ở đó sống bốn năm, khá là thân thuộc, cũng có rất nhiều bạn bè ở đó! Hơn nữa, cảnh đêm ở đó đẹp vô cùng, vươn tay ra là dường như có thể với lấy các vì sao. Tới lúc đó Đậu Đậu nhất định sẽ rất thích!"

"..." Lần này mặt Hoắc Trường Uyên đen toàn tập.

Lúc sau cô miêu tả sinh động vô cùng nhưng anh chẳng bị hấp dẫn chút nào, ngược lại khi cô nói cụm từ "rất nhiều bạn bè" là anh đã mặc định cho quốc gia và thành phố của nó vào danh sách đen.

Sao Hoắc Trường Uyên không biết rõ cái gọi là "rất nhiều bạn bè" bao gồm cả gã Diệp Tu kia!

Anh đâu có ngốc mà chạy tới chỗ tình địch.

Thấy cơ hàm của anh cứng đờ, Lâm Uyển Bạch không nhịn được cười: "Chọc anh đấy!"

Hoắc Trường Uyên liếc xéo cô, hờn dỗi hừ một tiếng.

Lâm Uyển Bạch tức cười di chuyển trở chuột, xem qua một lượt các quốc gia anh tìm. Hai phút sau, cô lại nghiêng đầu tiếp tục trêu chọc, vẻ xấu xa: "Canada thật sự không được à?"

"Ha ha..."

Thấy mặt anh "thối hoắc", Lâm Uyển Bạch không khách sáo, bật cười thành tiếng.

Khóe môi Hoắc Trường Uyên giật giật, anh gơ tay gập laptop lại cái "cạch", tiện thể gạt hết đồ đạc sang bên cạnh, rồi bế cô từ dưới đùi đặt lên mặt bàn.

Dám ba lần bốn lượt chọc ghẹo anh, không xử lý không xong rồi!

Cúc áo của Hoắc Trường Uyên vốn dĩ đã được mở sẵn, lúc này anh trực tiếp cởi áo ra, vo tròn lại ném xuống đất, sau đó bèn cởi áo của cô.

Lâm Uyển Bạch bị cơ thể cường tráng của anh ghìm giữ, đâu phải đối thủ của anh, hoàn toàn coi như cô còn cừ non chờ chết. Lúc này cô cũng biết sợ nhưng đã muộn, cầu xin cũng vô ích.

Rất nhanh, khí lạnh điều hòa đã thổi nhẹ nhàng lên da thịt.

"Đừng, chúng ta quay về phòng đi!"

Lâm Uyển Bạch ngửa cổ thở dốc, giọng nói run rẩy.

Nhưng Hoắc Trường Uyên cúi người, mạnh mẽ nói vào tai cô: "Làm ở đây!"

Tiếng mở khóa thất lung vang lên trong phòng làm việc, sau đó, chỉ còn lại những thân mật và nhiệt độ dâng cao từng phút.

Trong lúc ý thức mơ màng, Lâm Uyển Bạch liếc nhìn thấy những giá sách xếp thành hàng, âm thầm giơ tay lên che chặt mắt.

Thực sự là...

Làm ô nhục văn hóa quá...

Đêm càng khuya, bên này cặp tình nhân khó mà chia lìa, còn bên kia, nhà họ Lục lại rất yên ắng.

Có người làm đi qua đi lại, từ dưới bếp bung lên hai bát tổ yến vừa nấu xong, cung kính đặt lên bàn, phục vụ cho hai mẹ con đang ngồi trên sofa.

Lục Tịnh Tuyết không muốn ăn uống gì, đứng lên đi về phía cửa sổ sát sàn nhìn ra ngoài: "Mẹ, sao bố vẫn chưa về?"

Nhìn thấy dáng vẻ sốt sắng của con gái, Nguyễn Chính Mai múc một thìa tổ yến đưa lên miệng, sau khi tan ra trong miệng, bà ta nhắc nhở:

"Tịnh Tuyết, nghe lời mẹ, con đừng mong chờ gì vào bố con. Hôm nay ông ấy tới nhà họ Hoắc, cho dù lấy lý do nói chuyện của con thì cũng tuyệt đối không giúp con đâu!"

Lục Tịnh Tuyết nghe thấy vậy, sắc mặt nặng nề trong im lặng.

Hôm nay hai mẹ con họ về nhà ngoại, ăn cơm tối xong mới về nhà, nhưng không thấy bóng dáng Lục Học Lâm. Hỏi người làm thì được biết ông một mình tới biệt thự nhà họ Hoắc, sao có thể bảo cô ta yên tâm được!

Đang trong lúc cô ta đi đi lại lại trong phòng khách thì ngoài cửa ra vào có tiếng động vang lên.

Sau khi nghe thấy người làm báo lại, chẳng bao lâu sau bóng Lục Học Lâm đã xuất hiện. Lục Học Lâm lập tức tiến lên: "Bố, bố về rồi ạ!"

"Ừm, hai mẹ con chưa ngủ sao." Lục Học Lâm được khoát tay đi vào phòng khách.

"Ông à, trong bếp còn tổ yến, có cần múc cho ông một bát không?" Nguyễn Chính Mai tươi cười hỏi, ngữ khí bình thản như một người vợ hiền đảm đang.

"Không cần đâu, đồ đó để cho hai mẹ con bà ăn, tôi không tranh phần nữa!" Lục Học Lâm khoát tay.

Lục Tịnh Tuyết không nhin nổi nữa, hỏi: "Bố, hôm nay bố tới nhà họ Hoắc là muốn nói chuyện hôn sự của con và Trường Uyên đúng không ạ?"

"Không sai!" Lục Học Lâm không hề giấu giếm.

"Bố giúp con đúng không?" Lục Tịnh Tuyết cố tình hỏi vậy.

"Tịnh Tuyết, con nên hiểu rõ thái độ của bố!" Lục Học Lâm nhìn về phía con gái, khẽ nhíu mày.

Mặt Lục Tịnh Tuyết biến sắc.

Lại là như vậy, có lúc cô ta nghi ngờ không biết Lục Học Lâm có ngớ ngẩn không, rốt cuộc còn biết ông là bố của cô ta không?

"Hôm nay tôi đi tìm anh Hoắc chính là muốn nói rõ ràng chuyện hôn sự của hai đứa nó, đưa chín ép không bao giờ ngọt, hôn nhân vẫn nên được xây dựng trên nền tảng tình cảm là hơn. Tôi cảm thấy nên hủy thì hủy đi! Nhưng, những lời này cuối cùng tôi không nói ra được..."

Nghe thấy Lục Học Lâm nói vậy, sắc mặt Lục Tịnh Tuyết từ âm u chuyển qua sáng sủa, còn mang theo chút khấp khởi. Có điều cô ta không vui được bao lâu, lại nghe thấy ông nói tiếp: "Nhưng Trường Uyên đã tới và kết quả vẫn vậy!"

Nhìn sắc mặt cứng đờ của con gái, Lục Học Lâm thở dài, vỗ vai cô ta, chỉ mong sao con gái có thể nghĩ thông suốt. Ông không nói nhiều thêm, cứ thế đi lên nhà.

Sau khi tiếng bước chân biến mất, Lục Chính Mai cười khẩy thành tiếng: "Mẹ đã nói với con từ đầu rồi, đừng ôm hy vọng gì với bố con cả!"

Lục Tịnh Tuyết nhìn theo bóng lưng bố biến mất trên cầu thang, trong lòng rõ ràng trách cứ.

"Ăn tổ yến đi, mẹ thấy gần đây sắc mặt con kém lắm." Nguyễn Chính Mai cũng thở dài, thương xót con gái.

"Không ăn nữa đâu! Con mệt rồi, con lên ngủ đây!"

Tắm rửa xong, Lục Tịnh Tuyết ngồi trước bàn trang điểm đắp mặt nạ.

Sau khi có tiếng gõ cửa, người làm bê một cốc sữa vào và nói: "Thưa cô chủ, phu nhân dặn tôi mang cốc sữa nóng cho cô, uống vào sẽ dễ ngủ hơn ạ!"

"Ừm." Lục Tịnh Tuyết đáp hờ hững.

Người làm không dám chậm trễ, vội đặt cốc sữa lên bàn trang điểm. Trước khi cúi đầu rời đi, người đó chú ý thấy màn hình điện thoại của cô ta sáng đèn, nghĩ là cô ta không chú ý bèn tốt bụng nhắc nhở một câu: "Thưa cô, di động của cô kêu này giờ đây ạ!"

Nghe thấy vậy, Lục Tịnh Tuyết đành phải cầm lên.

Quả thực có người gọi tới, là một số máy bàn Trung Quốc.

Cô ta không có ý nghe máy, ánh mắt nheo lại lạnh lùng, thẳng thừng ấn tắt máy. Trong nhật ký điện thoại hiển thị, máy hôm nay số này đã gọi mấy lần rồi, có điều lần nào cũng hoặc là bị từ chối hoặc là không ai nghe.

Cô ta vừa đặt di động xuống chưa đầy hai giây nó lại đổ chuông.

Ngọn lửa kìm nén trong bụng Lục Tịnh Tuyết bốc cao, cô ta vớ lấy điện thoại, ném mạnh vào tường, cả lớp mặt nạ cũng bị tác động, rơi xuống: "Có thôi đi không!"

Người làm vừa ra khỏi phòng ngủ hết hồn một phen.

Nghĩ là cô ta quát mình, người đó len lén quay lại nhìn mới yên tâm, hóa ra đang nói người gọi điện thoại.

Dù sao cũng đã phục vụ trong nhà họ Lục nhiều năm, tuy rằng cô chủ này bề ngoài trông tao nhã quý phái, nhất là khi cười để lộ hai má lúm đồng tiền duyên dáng, rõ ràng là diện mạo của một tiểu thư đài các, nhưng những ai phục vụ lâu năm bên cạnh cô ta đều biết, lúc chỉ có một mình, tính cách cô ta rất quái đản, tính tình thì tệ hại.

Sợ thiệt tới thân, người đó không dám ở lại lâu, vội chuồn cho lẹ.

~Hết chương 293~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 294

Lâm Uyên Bạch vừa bước chân vào tòa nhà chung cư thì chuông di động đã dồn vang.

Trong tầm mắt, chiếc Mercedes màu đen đỏ dừng lại trước bồn hoa, chú Lý lái xe đã rút tờ báo ra đọc. Cô rút di động ra xem, không cần nhìn cũng biết là ai gọi.

Cô đặt lên bên tai, mỉm cười lên tiếng: "Ừm, em tới rồi."

"Bây giờ chuẩn bị vào trong thang máy!"

Sau khi ấn thang máy và tiến vào trong, cô tiếp tục báo cáo.

Hôm đó sau khi đưa Hoắc Trường Uyên đưa cô tới biệt thự nhà họ Hoắc, Hoắc Chấn hình như bị kích động mà đổ bệnh. Phạm Ngọc Trân gọi liền mấy cuộc tới nhà, có điều đều là thím Lý nghe. Hoắc Trường Uyên khá bình thản, không tới nhà họ Hoắc thăm nom. Ngược lại, Hoắc Dung dẫn bánh bao nhỏ qua đó, anh cũng không phản đối.

Thế nên hôm nay chỉ còn lại mình cô, cô muốn qua thăm người bạn thân Tang Hiểu Du.

Khoảng thời gian anh nằm viện, nhận thấy sự khác lạ của Tang Hiểu Du và Tần Tư Niên sau lần tới thăm hôm ấy, cô cứ canh cánh mãi trong lòng.

Chất giọng trầm của Hoắc Trường Uyên vang lên ở đầu kia điện thoại: "Đừng để chú Lý về, bảo chú ấy đợi em bên dưới."

Từ sau chuyện bắt cóc đó, Hoắc Trường Uyên rất thận trọng đối với mỗi lần ra ngoài của cô, chỉ thiếu nước thuê vệ sỹ bảo vệ cô. Chỉ cần cô đi khỏi nhà, anh nhất định phải nắm rõ hành tung.

Lâm Uyên Bạch hiểu là anh lo cho mình, cũng sợ chuyện đó lại xảy ra lần nữa.

"Vâng, em biết rồi!" Cô cất giọng dịu dàng.

Nhận được câu trả lời của cô, Hoắc Trường Uyên mới yên tâm ngắt máy.

Lâm Uyên Bạch từ trong thang máy đi ra, gõ cánh cửa chống trộm, có điều bên trong rất lâu không có hồi đáp.

Cô thậm chí còn nghi ngờ liệu có ai ở nhà không. Nhưng trước khi đi cô đã gọi điện thoại cho Tang Hiểu Du, biết là cô ấy sẽ ở nhà nên mới đến mà...

Đang băn khoăn rút di động ra lần nữa thì cánh cửa ấy đột ngột bật mở.

Tần Tư Niên mặc bộ đồ ở nhà nhạt màu, dưới chân là đôi dép lê cùng tông, mái tóc ngắn cũng ẽo uột rủ xuống trước trán. Trông anh ấy có vẻ đang nghỉ ngơi, đôi mắt hoa đào kia vẫn khiến người ta nhìn vào mà choáng váng nhưng sắc mặt anh ấy thì xám xịt.

Lâm Uyên Bạch sửng người, hỏi dò: "À, bác sỹ Tần, Cá nhỏ đâu?"

"Cô ấy đang ở trong nhà vệ sinh." Tần Tư Niên quay đầu nhìn.

Sau đó anh ấy nghiêng người, giúp cô lấy một đôi dép lê từ trong tủ giày ra.

Lâm Uyên Bạch cảm ơn, sau khi thay dép thì cùng Tần Tư Niên đi vào nhà. Nhìn bóng lưng thẳng tắp như ngọn núi đè lên mọi vật của anh ấy, cô ngập ngừng hỏi: "Hai người... cãi nhau sao?"

Tần Tư Niên chỉ im lặng, coi như mặc nhận.

Lâm Uyên Bạch tự hiểu trong lòng, đang định lên tiếng thì nhìn thấy cảnh tượng lộn xộn trong phòng khách. Máy chiếc gối dựa trên sofa đều không ở yên vị trí cũ. Chiếc máy tạo ẩm đặt trên bàn uống nước bị đổ, nước bên trong thấm xuống thảm. Hơn nữa cả lọ hoa bên cạnh cũng gặp tai ương, tuy chưa vỡ nhưng chỗ hoa giả cỏ giả bên trong đã rơi hết ra ngoài...

Lâm Uyên Bạch nhú mày.

Nuốt nước bọt, cô không khỏi đứng về phía Tang Hiểu Du, ngữ khí mang theo vài phần trách cứ: "Bác sỹ Tần, nói gì thì nói anh cũng là đàn ông, nên ga lăng một chút. Dù là giận nhau hay cãi nhau, tốt nhất vẫn nên nhường nhịn Cá nhỏ..."

"Đồ đặc là cô ấy đập đấy." Tần Tư Niên cất giọng âm ức.

"Khụ..." Lâm Uyên Bạch bỗng ngượng ngập, ấp úng: "Cô ấy đang có thai mà..."

Cảm xúc của thai phụ bao giờ cũng thiếu ổn định, thi thoảng nổi nóng cũng là chuyện thường thôi phải không.

Cửa phòng nhà vệ sinh bật mở, Tang Hiểu Du từ trong đi ra.

Không biết có liên quan gì tới căn phòng lộn xộn bên ngoài không mà sắc mặt cô ấy trông rất tệ, môi trắng bợt, còn có vẻ rất yếu ớt, tựa hồ một cơn gió là có thể thổi bay mất vậy. Nhìn thấy cô, cô ấy gượng cười: "Tiểu Bạch, cậu tới đây à."

Tần Tư Niên đứng bên dĩ nhiên cũng nhìn ra tất cả những điều ấy, anh ấy nhăn tít mặt lại.

Khi đang định tiến lên thì điện thoại đổ chuông.

Nhìn thấy dãy số hiển thị trên màn hình, sắc mặt Tần Tư Niên thoáng qua chút ngập ngừng: "À lô, Giai Nhân à."

Lâm Uyên Bạch tuy không nghe rõ nội dung cuộc nói chuyện nhưng cái tên đó rõ ràng không phải tên nam giới...

Cô vô thức quay qua nhìn Tang Hiểu Du, chỉ thấy cô ấy cụp mắt xuống, không đọc được cảm xúc bên trong.

"Anh biết rồi, anh qua ngay đây!"

Nói xong câu này, Tần Tư Niên lại vội vàng kết thúc cuộc gọi.

Sau đó, anh ấy cầm di động, mặt càng khó dăm dăm hơn một chút, ánh mắt chần chừ.

Ngược lại, Tang Hiểu Du cười khẩy, nói một câu: "Anh còn lè mề gì nữa, bảo là qua ngay cơ mà!"

Bị cô ấy kích động, Tần Tư Niên liền nắm chặt di động, quay sang cô mặt áy náy: "Cô Lâm à, tôi có chút việc phải ra ngoài."

"À vâng..." Lâm Uyên Bạch gật đầu.

"Anh sẽ về ngay thôi." Tần Tư Niên tiến về phía Tang Hiểu Du hai bước, đứng rất gần, vuốt lại mấy lọn tóc rối cho cô ấy: "Chẳng phải hôm qua em nói thèm miến chua cay sao, lúc về, anh sẽ qua đại học S, mua cho em một hộp!"

Lâm Uyên Bạch đứng bên cạnh nhìn rất rõ ràng, ngữ khí của anh ấy gần như là đồ ngon đồ ngọt, thậm chí còn có chút nịnh nọt nữa.

Không ngờ hình tượng bác sỹ Tần thường ngày nghiêm túc trong bệnh viện và hình tượng Tần thiếu ăn chơi lúc về đêm vẫn còn một mặt như thế này.

Chỉ là Tang Hiểu Du không nể mặt, lạnh lùng hất tay anh ấy ra, không nói gì thêm.

Tần Tư Niên mím môi lại, vớ lấy chìa khóa xe rồi bỏ đi.

Lâm Uyên Bạch dìu Tang Hiểu Du ngồi lên ghế sofa, ngập ngừng bắt chuyện: "Cá nhỏ, giữa cậu và bác sỹ Tần đã xảy ra chuyện gì vậy?"

"Mình cũng không biết nữa..." Tang Hiểu Du ôm mặt.

Lâm Uyên Bạch nhíu mày, bất giác đánh mắt nhìn ra cửa chính. Tần Tư Niên đã đi rồi. Là một người ngoài cuộc, cô nhìn ra được anh ấy quan tâm tới cô bạn thân, nhưng cuộc điện thoại vừa rồi...

Tang Hiểu Du có vẻ rất mệt mỏi, nhẹ nhàng nắm lấy tay cô: "Tiểu Bạch à, mình mệt quá, muốn ngủ một giấc!"

Nhớ tới chuyện giờ cô ấy đang mang thai, cần nhất là nghỉ ngơi dưỡng sức, cô vội vàng dìu cô ấy vào phòng ngủ, sắp xếp cho cô ấy nằm xuống giường, chỉnh điều hòa về mức nhiệt vừa phải, ngồi bên đợi cho đến khi cô ấy ngủ say.

Sau khi nhẹ nhàng khép cửa vào, Lâm Uyên Bạch thở dài.

Cô giúp họ thu dọn lại chiếc máy tạo ẩm đồ vỡ, cất dọn đồng gối dựa bị quăng lung tung, còn cả lọ hoa nằm lăn lóc. Dọn dẹp xong cô mới đi về.

Từ thang máy ra, đang chuẩn bị đẩy cánh cửa kính, bỗng nhiên có một cánh tay đột ngột vươn tới, kéo mạnh cô sang bên, sau đó bịt miệng đè cô lên tường, rồi hạ thấp giọng nói: "Đứng im!"

Lâm Uyên Bạch thẳng thốt, suýt nữa kêu lên thành tiếng.

Nhưng cô không kêu là vì đã nhìn rõ người trước mặt.

"Hoắc Trường Uyên, anh làm em hết hồn đấy!" Lâm Uyên Bạch giận dữ trừng mắt nhìn anh, không biết có thể dọa chết người ta hay sao!

Hoắc Trường Uyên buông tay ra, đổi thành ôm eo cô, một tay chống lên tường, tạo thành tư thế "kabedon": "Em sợ thật à?"

"Vẫn ổn..." Lâm Uyên Bạch nuốt nước bọt.

Ngoài việc cố tình chọc cô ra, Hoắc Trường Uyên còn muốn giúp cô nhanh chóng thoát khỏi bóng ma tâm lý.

Tuy rằng lúc đêm khuya yên ắng khi hai người trò chuyện anh an ủi cô, nhưng trong lòng anh thật ra vẫn lo lắng. Dùng cách thức này là vì anh muốn cô sớm quên được những chuyện đã xảy ra.

Lâm Uyên Bạch không biết trong lòng anh nghĩ gì, bèn hỏi một câu xoa dịu bầu không khí: "Hay là, em cũng đi báo danh học Taekwondo nhé?"

Vì tuần nào cô cũng phải đưa bánh bao nhỏ đi học võ theo đúng lịch.

Nhìn thấy Hoắc Trường Uyên bày ra vẻ trầm tư như đang nghiêm túc suy nghĩ về lời cô nói, cô vội đỡ khóc đỡ cười: "Em đùa thôi!"

Bánh bao nhỏ học võ để rèn luyện sức khỏe, cô thì bỏ đi, cô không hứng thú với mấy trò đó, bị đồn ngã vài lần chắc gãy xương không chừng.

"Sao anh lại qua đây, chú Lý đâu, anh bảo chú ấy về rồi à?" Lâm Uyên Bạch tò mò hỏi.

"Ừm, anh vừa họp xong, không còn việc gì khác nên tan làm sớm." Hoắc Trường Uyên mỉm cười trả lời, tiến lên trước một bước nhỏ, cơ thể tráng kiện càng sát lại gần cô hơn, anh cố tình trêu chọc: "Em nói coi, anh nên cướp tiền hay là cướp sắc?"

Lâm Uyên Bạch chớp chớp mắt, hòa theo trò đùa của anh: "Cướp tiền thì tiền trong ví, cướp sắc thì... về nhà tính đi!"

Nghe xong, Hoắc Trường Uyên bật cười thành tiếng, rồi khoác vai cô, rảo bước đi ra khỏi tòa chung cư.

Lúc chiếc Land Rover đỗ vững vàng trong sân, thím Lý đang đứng trước hiên nhà tưới hoa, những cành lá xanh tốt đang đâm chồi nảy lộc.

Lâm Uyên Bạch được Hoắc Trường Uyên nắm tay đi vào, cô hỏi: "Thím Lý, Đậu Đậu về chưa ạ?"

"Vẫn chưa, chị Dung gọi điện tới nói, tiểu thiếu gia ăn cơm xong chị ấy sẽ đưa về!" Thím Lý trả lời.

"Ồ, ra vậy!" Lâm Uyên Bạch gật đầu, có thể hiểu được.

Thấy thím Lý nhìn ngó vào trong nhà, cô bất giác hỏi: "Thím Lý, có chuyện gì vậy?"

"Có khách tới chơi!" Thím Lý vội vàng báo lại.

"Khách ư?" Lâm Uyển Bạch ngạc nhiên.

"Đúng thế!" Thím Lý gật đầu rồi liếc nhìn sang Hoắc Trường Uyên đứng bên cạnh cô, do dự một chút rồi nói tiếp: "Tới tìm... cô Lâm đấy, là đàn ông!"

Nghe xong, Lâm Uyển Bạch quả nhiên sững người.

Cô cũng vô thức nhìn sang phía anh, mặt anh có hơi tối đi một chút.

"Vào trong xem sao."

"Ừm."

Lâm Uyển Bạch không dám nhiều lời, ngoan ngoãn đi theo phía sau.

Thật ra cô cảm thấy rất ngỡ vực trong lòng, không biết ai chạy tới nhà tìm mình. Bởi vì lớn đến từng này rồi, có thể nói số bạn khác giới của cô đếm được trên đầu ngón tay, vậy mà cô không đoán được ai tới hôm nay.

Diệp Tu hay là Yến Phong?

Nhưng có vẻ đều không phải...

Sau khi thay giày, họ lao thẳng vào trong phòng khách. Khi nhìn rõ tướng mạo người đàn ông ngồi trên sofa, Lâm Uyển Bạch sững sốt vô cùng, giơ tay chỉ vào đối phương và kinh ngạc lên tiếng: "Tiêu Vân Tranh?"

"Là anh." Tiêu Vân Tranh đứng lên khỏi ghế.

"Trời, là anh thật!" Lâm Uyển Bạch thu tay về, chuyển qua ôm miêng.

Khoảnh khắc vừa rồi, cô suýt nữa nghĩ mình hoa mắt, đối phương thật sự là một Tiêu Vân Tranh biến mất đã lâu!

"Lâm Uyên Bạch, lâu lắm không gặp!" Tiêu Vân Tranh mỉm cười với cô, rồi lập tức quay sang nhìn Hoắc Trường Uyên, chào một tiếng: "Anh!"

Hoắc Trường Uyên gật đầu coi như lời đáp.

Sau khi họ ngồi xuống, thím Lý bung lên hai tách trà.

Lâm Uyên Bạch quan sát Tiêu Vân Tranh ngồi đối diện. Anh ấy mặc một bộ vest đen, không thắt cà vạt, nhưng cúc áo sơ mi được cài rất ngay ngắn, khác hẳn dáng vẻ ăn chơi của bốn năm trước. Mọi cảm giác băng nháng nghịch ngợm khi trước đều biến mất, ngược lại có thêm vài phần vững vàng.

Khi cảm nhận được những thay đổi này, cô lên tiếng hỏi: "Tiêu Vân Tranh, em nghe nói anh rời khỏi Băng Thành cũng bốn năm rồi, anh đã đi đâu? Sao... lại đen sạm đi thế này? Em suýt nữa không nhận ra đây!"

Trước kia da dẻ Tiêu Vân Tranh không thể gọi là trắng trẻo nhưng rõ ràng so với bây giờ, anh ấy đen đi vài tông. Không quá khoa trương như người da đen nhưng phải nói là r ám nắng, nhất là khi lại mặc cả đồ đen lên người, làn da càng thêm đậm màu.

"Đúng là hơi đen một chút!" Tiêu Vân Tranh có vẻ cũng đồng tình với điểm này, nhún vai nhưng cũng cất giọng khó xử: "Hết cách thôi! Nắng ở Angola quá gắt, lâu dần sạm lại thế này đây!"

Nói như vậy, anh ấy đã đồng thời trả lời câu hỏi của Lâm Uyên Bạch.

Hoắc Trường Uyên im lặng nãy giờ lên tiếng: "Cậu về khi nào thế?"

"Em vừa xuống máy bay sáng nay." Tiêu Vân Tranh từ tốn trả lời.

Lâm Uyên Bạch gật gù theo, chẳng trách cô cảm nhận được anh ấy vẫn còn đầy mùi bụi bặm.

"Một người suốt bốn năm qua, thậm chí cả đêm Giao thừa cũng không về trình diện một lần, sao bỗng dừng lại quay về thế này?" Hoắc Trường Uyên vắt đôi chân dài vào nhau, chiếc dép lê khế đung đưa theo nhịp rung chân của anh, anh nhéo mắt lại.

"Chẳng phải vì hai người sao." Tiêu Vân Tranh nói thẳng, không chút giấu giếm.

"... Em và anh ấy?" Lâm Uyên Bạch ngân ra.

Tiêu Vân Tranh gật đầu, cười khó xử: "Anh trai sắp rời khỏi Hoắc Thị, thế nên, bố triệu tập em về gấp!"

Nghe xong, họ đều bất giác trầm mặc.

Bờ môi mỏng của Hoắc Trường Uyên mím lại thành một đường thẳng.

Lâm Uyên Bạch hiểu, đây là câu trả lời của Hoắc Chấn dành cho đứa con trai bất ngờ tung ra quả bom rời bỏ Hoắc Thị. Hoắc cũng có thể đây là một đối sách của ông, vì nhà họ Hoắc vẫn còn một cậu con trai khác.

Thế nên có thể suy luận được, thái độ của Hoắc Chấn với chuyện của họ chưa hề thay đổi.

Hoắc Trường Uyên có vẻ đã đoán được từ trước, hoặc anh vốn không quá bất ngờ, nét mặt không có nhiều biểu cảm thay đổi.

"Em qua thăm bạn cũ, tiện thể ôn chuyện xưa!" Tiêu Vân Tranh cũng không muốn tiếp tục chủ đề này, mà nói: "Anh à, không ngại cho em ở lại

ăn bữa cơm tối chứ? Em có mang theo một chai rượu trắng, được một người bạn bên đó cất giữ như báu vật, em còn không nỡ uống!"

Sau rất nhiều ánh mắt ra hiệu của người ngồi bên, Hoắc Trường Uyên miễn cưỡng "ừm" một tiếng.

Lâm Uyển Bạch mỉm cười đứng dậy: "Vậy để em đi dặn thím Lý làm thêm mấy món!"

Bữa tối tuy không có mặt bánh bao nhỏ nhưng lại có thêm Tiêu Vân Tranh. Sáu món mặn một món canh đều do thím Lý giúp đỡ, cô nấu chính.

Sau khi ngồi xuống, Tiêu Vân Tranh còn cười nói họ quen biết nhiều năm như vậy nhưng đây là lần đầu tiên được ăn cơm cô nấu. Còn Hoắc Trường Uyên, cả buổi anh không nói gì, đa phần chỉ cô và Tiêu Vân Tranh trò chuyện.

Họ chỉ nói về chuyện quá khứ, thi thoảng nhắc tới Yến Phong đôi ba câu.

Nhưng nhìn thấy vẻ mặt đen thui của Hoắc Trường Uyên, cô áp úng vài câu rồi chuyển đề tài.

Hai anh em họ vốn không gần gũi, thế nên cũng chẳng nói được nhiều, nhưng chai rượu trắng mang tới thì uống hết sạch, hơn nữa vẫn còn thòm thòm, còn mở thêm một chai rượu vang đỏ, cô cũng uống một cốc nhỏ.

Tiêu Vân Tranh có vẻ đã hơi ngà ngà say, lúc đứng dậy mắt còn hơi hoa, nhưng không đến mức say mềm.

Bên ngoài trời đã tối hẳn.

Ăn cơm xong, Tiêu Vân Tranh không tiếp tục làm phiên mà đề nghị ra về.

Dưới sự kiên trì của Lâm Uyển Bạch, Hoắc Trường Uyên không yên tâm cũng đi theo, tiễn anh ấy ra khỏi biệt thự.

Vì Tiêu Vân Tranh tự đến, không lái xe nên Hoắc Trường Uyên bảo chú Lý đưa anh ấy về. Nhưng anh ấy từ chối, nói muốn đi dọc con đường tản bộ một chút rồi sẽ bắt taxi về, vừa hay có thể rũ rượi.

Thế nên họ tiễn anh ấy ra cổng.

Tiêu Vân Tranh khoát tay, tỏ ý nói không cần tiễn. Nhưng vừa cất bước đi được một chút, anh ấy đã đứng khựng lại.

Anh ấy quay người, nhìn về phía cô: "Lâm Uyển Bạch, anh có chuyện này muốn nói với em."

"Chuyện gì vậy?" Lâm Uyển Bạch không hiểu.

Dưới ánh trăng, sắc mặt Tiêu Vân Tranh có chút phức tạp, hoặc có thể nói là chứa đựng vô vàn áy náy. Anh ấy thở dài, từ từ nói: "Nói chính xác hơn, có chuyện này anh nợ em một lời xin lỗi."

~Hết chương 294~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 295

"Hả?" Lâm Uyên Bạch hoàn toàn ngây ngốc, không hiểu đối phương đang nói gì.

Tiêu Vân Tranh nhìn thẳng vào mặt cô, ấp ủ cảm xúc rồi mới tiếp tục lên tiếng: "Chuyện này anh đã chôn trong lòng suốt bốn năm qua, nếu anh không nói ra, có thể sẽ áy náy cả đời!"

"Lâm Uyên Bạch, anh xin lỗi!"

Bỗng nhiên anh ấy nói ra ba chữ rất trịnh trọng này.

Đây đã là lần thứ hai Lâm Uyên Bạch nghe thấy người khác nói với mình như vậy trong khoảng thời gian gần đây. Lần đầu tiên là Hoắc Chấn, bây giờ lại là một Tiêu Vân Tranh đã lâu mới gặp lại. Tiếng xin lỗi trước cô chấp nhận một cách đương nhiên, còn tiếng xin lỗi này không hiểu từ đâu mà có.

"..." Cô đứng ngây người tại chỗ.

"Bốn năm trước, vào cái đêm em thức trông linh cữu của bà ngoại, anh đã dùng thủ đoạn khiến anh Phong nhất thời ý loạn tình mê, làm một số hành động mờ ám với em. Tuy cuối cùng không có chuyện gì xảy ra cả, nhưng anh đã chụp ảnh lại, từ đó mà khiến hai người chia tay!" Tiêu Vân Tranh nói tiếp.

"Anh nói gì cơ?" Lâm Uyên Bạch khó giấu được sự sững sốt.

Tuy rằng đã rất lâu rồi, nhưng đó đều là những ký ức sâu sắc, chỉ cần nghĩ tới là sẽ xuất hiện một cách sắc nét trong đầu.

"Tình cảm của anh, năm đó em đều biết cả đấy!" Nói tới đây Tiêu Vân Tranh hơi ngừng lại, nét mặt còn phức tạp hơn cả ban nãy: "Thế nên, anh không đành lòng nhìn Tịnh Tuyết tổn thương, đau buồn, không muốn khiến cô ấy mất đi người chồng tương lai mà cô ấy yêu. Anh đã âm thầm chia rẽ hai người. Tuy rằng anh biết việc làm này là rất bỉ ổi, cũng không công bằng với em, nhưng anh vẫn làm..."

Phải, Lâm Uyển Bạch hiểu tình cảm của Tiêu Vân Tranh, anh ấy thích Lục Tịnh Tuyết.

Sau khi bị cô vô tình phát hiện ra, anh ấy cũng không hề giấu giếm, nói với cô toàn bộ bằng sự thật.

Trong những câu chữ vừa rồi của Tiêu Vân Tranh, không hề tiết lộ một chút nào về sự thật Lục Tịnh Tuyết chủ động nhờ anh ấy giúp đỡ, cố tình gánh hết trách nhiệm về mình.

"Lâm Uyển Bạch, thật sự xin lỗi, anh rất áy náy vì những việc mình từng làm. Suốt bốn năm nay, mỗi lần nhớ lại, anh đều cảm thấy rất có lỗi với em! Em coi anh là bạn bè, nhưng anh lại đâm em một dao sau lưng! Em trách anh, không tha thứ cho anh cũng là đáng thôi!" Giọng Tiêu Vân Tranh chỉ toàn áy náy, anh ấy buồn bã buông một tiếng thở dài, nhìn về phía hai người họ lần nữa, anh ấy lại cười: "Điều anh không ngờ là, bốn năm sau, hai người vẫn còn duyên phận quay trở lại với nhau. Có thể là do ông trời sắp xếp chăng, như vậy anh cũng cảm thấy dễ chịu hơn trong lòng!"

Lâm Uyển Bạch bất giác nắm chặt hai tay lại.

Cô vô thức quay đầu, nhìn về phía Hoắc Trường Uyên ở phía sau.

Chỉ thấy anh nhú mảy lại rất sâu, có vẻ như cũng rất bất ngờ vì câu nói của Tiêu Vân Tranh, nhưng không hề có ý định phản bác.

Tiêu Vân Tranh thở hắt ra một hơi, nhún vai nói: "Nói ra được, trong lòng cũng thoải mái hơn nhiều!"

Sau đó, anh ấy bèn vẫy tay với họ, quay người bước vào trong màn đêm.

Bóng dáng cao gầy đó chẳng mấy chốc đã xa khuất.

Lâm Uyên Bạch vẫn chưa hoàn toàn tiêu hóa được chuyện này. Cô mím môi nhìn về phía Hoắc Trường Uyên. Lúc này, có đèn xe chiếu thẳng về phía họ. Tiếng động cơ ô tô từ xa vọng tới gần, chiếc BMW màu đen nhanh chóng dừng lại trước mặt họ.

Người tài xế mở cánh cửa ghế lái sau ra, bánh bao nhỏ nhảy xuống đầu tiên: "Uyên Uyên~"

Lâm Uyên Bạch cúi xuống, ôm trọn nó vào lòng.

"Ya, hai đứa này, đêm hôm định ra ngoài lãng mạn à?" Hoắc Dung ngồi với tư thế tao nhã, trêu chọc họ, sau đó lại ngáp một cái: "Vừa hay, giao lại Đậu Đậu cho hai đứa đây, cô không xuống xe nữa đâu, mệt quá rồi, cô về khách sạn ngủ luôn đây! Rau cải trắng, e là ngày mai cô vẫn phải đưa Đậu Đậu về biệt thự nhà họ Hoắc ở thêm một hôm!"

"Vâng, cháu biết rồi ạ..." Lâm Uyên Bạch gật đầu.

"Vậy cô đi nhé!" Hoắc Dung vẫy tay chào tạm biệt.

Hoắc Trường Uyên khẽ đáp lại một tiếng, dặn dò tài xế lái xe cẩn thận.

Chiếc BMW phóng đi trong tầm mắt họ. Lâm Uyên Bạch đánh mắt nhìn bóng dáng cao lớn bên cạnh, cũng không nói gì, chỉ cúi đầu bế bánh bao nhỏ vào lòng, đi vào trong biệt thự.

Không còn sớm nữa, bánh bao nhỏ chơi ở biệt thự nhà họ Hoắc cả ngày trời, dọc đường về đã buồn ngủ rồi.

Tắm rửa xong, thằng bé nằm lên chiếc giường thoải mái, Lâm Uyên Bạch dỗ nó ngủ, chẳng mấy chốc đã có những tiếng ngáy nhỏ xíu bật ra.

Dém lại chăn, để phòng đêm hôm nó lật người để hở cánh tay nhỏ ra ngoài, Lâm Uyên Bạch tắt đèn, rồi khẽ khàng đi ra khỏi phòng con. Cô đóng cửa lại, sau đó mới đi sang phòng ngủ bên cạnh.

Trong phòng tắm có tiếng nước xả ào ào, Hoắc Trường Uyên đang tắm rửa bên trong.

Cô mím môi, đi tới thẳng trước cửa sổ, nhìn ra cảnh đêm như nhung bên ngoài.

Đang trong lúc thất thần, bả vai bỗng ảm áp. Lâm Uyên Bạch quay đầu, tiếng nước trong phòng tắm đã dừng lại từ lúc nào. Hoắc Trường Uyên chỉ quần độc một chiếc khăn tắm, bóng dáng cao lớn đang đứng ngay sau lưng cô, từng múi cơ trên lồng ngực vẫn còn đọng những giọt nước, khiến người ta không khỏi xị máu mũi.

Cô nuốt nước bọt, nhưng không đỏ mặt như mọi ngày.

"Nước vẫn còn nóng, em vào tắm đi."

Lâm Uyên Bạch đứng im, ngược mắt lên nhìn anh: "Hoắc Trường Uyên, em có chuyện này muốn hỏi anh!"

Hoắc Trường Uyên nghe thấy vậy, đang cầm khăn bông lau khô tóc bỗng khựng lại.

"Những lời Tiêu Vân Tranh nói trước khi đi đều là sự thật chứ?" Lâm Uyển Bạch nhíu mày, cuối cùng cũng hỏi câu mà cô muốn hỏi ngay từ lúc đứng trước cửa nhà: "Anh chia tay với em... là vì bức ảnh?"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên đáp ngập ngừng.

Tuy rằng khi gặp Yến Phong ở New York, khúc mắc chôn sâu trong lòng anh đã được cởi bỏ, nhưng hôm nay khi Tiêu Vân Tranh nói ra chuyện này, anh cũng ngạc nhiên như cô vậy. Anh không ngờ sự tình lại như thế. Đứa em trai cùng cha khác mẹ với anh lại đứng giữa tham gia diễn một vai như vậy.

Có được câu trả lời của anh, Lâm Uyển Bạch im lặng.

Hoắc Trường Uyên một lần nữa giữ chặt vai cô, hơi mạnh một chút, nói với giọng tự trách: "Chuyện chia tay năm xưa là lỗi của anh."

Lâm Uyển Bạch cắn môi.

Bây giờ cuối cùng cô cũng hiểu ra, bốn chữ này có nghĩa là gì.

Thật ra đổi vị trí để suy nghĩ, cô cũng phần nào hiểu được tâm trạng của anh khi đó. Khi nhìn thấy những bức ảnh mờ ám kiểu ấy, không một người đàn ông nào có thể chấp nhận sự phản bội, nhất là những người trời sinh đã kiêu ngạo như anh.

Lâm Uyển Bạch hiểu, cô cũng không phải là người so đo chấp nhặt, tính toán nợ cũ nhưng không thể không giận.

Vì anh không tin tưởng mình, đơn phương tuyên án tử hình.

Mọi cảm xúc trong lòng cô đều bị lấp đầy bởi những thứ tiêu cực. Lâm Uyên Bạch gạt tay anh ra, đi vượt qua anh, nhưng không có ý đi vào phòng tắm, mà đi thẳng ra giường, cầm gối và một chiếc chăn mỏng lên.

Hoắc Trường Uyên thấy vậy, hiểu ý đồ của cô, vội rào bước đi theo.

"Uyên Uyên, em làm gì vậy?"

Lâm Uyên Bạch không buồn quan tâm tới anh, chỉ ôm gối và chăn tiếp tục đi ra ngoài.

Hoắc Trường Uyên ném chiếc khăn mặt trong tay đi, đi theo phía sau cô, mặt có phần khó xử. Anh nhíu mày nói: "Uyên Uyên, anh biết em không vui, đều tại anh, có chuyện gì em cứ nói với anh, đừng giấu trong lòng! Phòng ngủ của chúng ta ở đây, giường cũng ở đây, em cầm gối và chăn định đi đâu ngủ?"

Xưa nay anh có khả năng quan sát tâm lý con người, và đương nhiên cũng nhìn thấu cô.

Trong lòng Lâm Uyên Bạch bây giờ đích thực không vui, hơn nữa cũng không thoải mái. Hỏi cô làm gì, đi đâu ngủ ư?

Tóm lại, cô sẽ không ngủ với anh!

Hai đầu mày của Hoắc Trường Uyên như có thể kẹp chết một con muỗi.

Bình thường anh cũng chẳng dễ dàng anh bao giờ, toàn là người khác bợ đỡ anh, lúc này anh cũng không biết phải làm sao mới ổn.

Với thói quen bình thường của anh, có lẽ sẽ dùng sức mạnh. Anh vươn tay ra, cũng rục rịch muốn giật lại chiếc gối và chăn cô đang ôm sau đó lại bá đạo vác cô lên vai, ném xuống giường, trực tiếp dùng vũ lực giải quyết!

Trước kia anh rất đồng tình với câu nói đó, không có chuyện gì là "make love" không thể giải quyết.

Nhưng lúc này, anh lại không dám hành động tùy tiện...

"Uyên Uyên!"

Nhìn thấy cô đi ra khỏi phòng ngủ, Hoắc Trường Uyên đã chuẩn bị vươn tay ôm chặt lấy cô.

Ai ngờ Lâm Uyên Bạch vừa bước ra cửa được nửa bước bỗng dừng chân đột ngột, sau đó quay người nhìn về phía anh.

Hoắc Trường Uyên dẫn cơ mặt, những tưởng cô đã thay đổi suy nghĩ.

Ai ngờ, Lâm Uyên Bạch nhét toàn bộ chỗ gối và chăn mỏng trong lòng mình vào lòng anh và nói: "Anh ra ngủ phòng làm việc!"

Rõ ràng là anh sai, vì sao cô phải đi ngủ chỗ khác!

Trong lúc Hoắc Trường Uyên còn đứng sững ở đó, chưa kịp phản ứng lại, cô đã quay người đi vào phòng ngủ, sau đó đóng cửa "rầm" một tiếng.

Lát sau, anh mới ôm chăn và gối đi vào phòng làm việc.

Đóng cửa phòng lại, Hoắc Trường Uyên nhìn vào trong hành lang. Cũng may chú thím Lý đã ngủ từ lâu, nếu không thì thật mất mặt.

Anh bật đèn lên, đặt gối xuống sofa, tiện thể trái chăn xuống.

Trên tầng hai vẫn còn một phòng trống dành cho khách, nhưng ban nãy cô bảo anh ngủ phòng làm việc, thế nên Hoắc Trường Uyên chiều cô, cũng không suy nghĩ đi đâu khác, ngoan ngoãn làm theo.

Chỉ là đêm dài đằng đẵng, cảm giác trơ trọi một mình thật là khó chịu!

Nhất là trước đó hai người họ còn từng mây mưa một trận trên bàn làm việc này. Nghĩ tới cảnh đôi chân thon gầy của cô quặp chặt vào hông mình, đôi mắt hơi đỏ lên, bờ môi bật ra những âm thanh vụn vỡ, Hoắc Trường Uyên lại cảm thấy cổ họng hơi khô.

Anh vội cầm điều khiển, giảm nhiệt độ điều hòa đi mấy độ mới miễn cưỡng đè nén được cơn khô nóng bốc trong người.

Hoắc Trường Uyên ngồi trên ghế như một con cún bị bỏ rơi, anh rút ra một điều thuốc, châm lửa rồi phun khói.

Còn chưa kết hôn mà, sao đã bị đuổi ra ngoài ngủ rồi...

Sau khi dập tắt điều thuốc vào trong gạt tàn, Hoắc Trường Uyên nằm xuống nhưng chẳng thể ngủ nổi, anh bèn gọi một cuộc điện thoại.

Đầu kia bắt máy rất nhanh, hình như cũng không ngủ, hơn nữa giọng nghe xũng rất có tinh thần, bực dọc nói: "Sao hả, Hoắc tổng, nửa đêm nửa hôm không ngủ, gọi điện thoại quấy rối tôi à?"

"Bác sỹ cũng chưa ngủ à?" Hoắc Trường Uyên châm chọc.

"Ừm." Tần Tư Niên đáp.

"Trực ban hay đang ở nhà?"

Tần Tư Niên im lặng một lúc mới cất giọng khó chịu: "Trong phòng làm việc."

Thật ra căn nhà chung cư có hai phòng ngủ một phòng khách. Nhưng từ lúc Tang Hiểu Du có bầu, Tần Tư Niên đã đặc biệt chuyển một phòng

thành phòng làm việc, chỉ giữ lại một phòng ngủ, anh ấy có suy nghĩ gì ai nhìn qua cũng hiểu rõ.

Nghe xong, Hoắc Trường Uyên hiểu ngay tình hình, lập tức vui hẳn, đồng thời tâm trạng cũng được cân bằng. Xem ra trong đêm dài này, người cô độc một mình trong phòng làm việc không chỉ có anh, đúng là "đồng bệnh tương liên!"

Hai người đàn ông ôm di động ngồi nói chuyện, một đêm khó ngủ cứ thế qua đi...

Hết chương 295

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 296

Sáng hôm sau, Hoắc Trường Uyên thức dậy rất sớm.

Tối qua không kéo rèm cửa, nên bây giờ nắng mới đang rọi thẳng vào mắt. Anh vặn vẹo cái cổ rồi đứng dậy. Người anh cao, chân anh dài, một người đàn ông 1 mét 86 nằm gọn trên một chiếc sofa ngủ suốt một đêm đầu sao cũng không thoải mái chút nào, cảm giác xương cốt như gãy rời ra rồi.

Từ trong phòng làm việc đi ra, anh phát hiện Lâm Uyển Bạch và bánh bao nhỏ đều đã thức dậy từ rất sớm.

Cửa phòng ngủ và cửa phòng con trai đều đã mở ra, bên trong nào có bóng dáng của hai mẹ con họ. Anh ôm gối và chặn trả về đúng chỗ cũ, sau đó nhanh chóng vào phòng tắm đánh răng rửa mặt và đi xuống nhà.

Trong phòng ăn, hai mẹ con họ đang ngồi trước bàn hưởng thụ bữa sáng, bầu không khí rất ấm cúng.

Hoắc Trường Uyên đi tới, lúc kéo ghế ra, cổ tình tạo ra một tiếng động không hề nhỏ.

Bánh bao nhỏ đã ngẩng đầu lên khỏi bát cháo đúng như mong muốn của anh. Ngược lại, Lâm Uyển Bạch ngồi đối diện thì làm như không nhìn thấy, mắt còn không buồn ngược.

Hoắc Trường Uyên quan sát biểu cảm trên gương mặt cô.

Bởi vì cô chỉ cúi mặt từ đầu tới cuối, nên anh cũng không nhìn ra được điều gì.

Tiếp theo đó, anh chú ý thấy trên bàn ăn chỉ bày hai phần quà sáng, trước mặt anh không có món gì. Cuối cùng vẫn phải là thím Lý giải vây giúp anh: "Cậu chủ, cậu đợi một chút, quà sáng của cậu, tôi sẽ làm ngay đây!"

Thím Lý đúng là phải hành động, chẳng bao lâu đã bê được đồ lên bàn.

Hoắc Trường Uyên nào có tâm trạng ăn uống. Anh dồn toàn bộ sự chú ý lên người cô: "Uyển Uyển, tối nay anh sẽ kết thúc công việc sớm, ra ngoài ăn nhé? Gần đây có một bộ phim mới công chiếu, tiện thể đi xem?"

"Em không muốn xem lắm." Lâm Uyển Bạch không ngẩng đầu lên.

"Lâu lắm không đi siêu thị rồi, vậy tối nay anh về đón em đi siêu thị mua ít đồ." Hoắc Trường Uyên tiếp tục nói.

"Không cần đâu, thím Lý mua cả rồi." Lâm Uyển Bạch vẫn không ngẩng đầu.

Hoắc Trường Uyên nhú mày, khi định lên tiếng lần nữa thì cô đã đặt bát cháo trong tay xuống, sau đó đứng dậy: "Em ăn xong rồi, về phòng trước đây..."

"Đậu Đậu, con cũng ăn nhanh một chút. Ăn xong thì lên gác, mẹ thay quần áo cho con. Lát nữa bà cô sẽ đón con sang nhà ông nội."

"Vâng!" Bánh bao nhỏ đáp lại.

Ngay sau đó, bóng Lâm Uyển Bạch đã đi ra khỏi phòng ăn.

Hoắc Trường Uyên quay vào, bọc dọc căn một miếng màn thầu.

Bánh bao nhỏ ôm cái bát còn to hơn mặt trăng bé, húp cháo ròn rột, đôi mắt to tròn chớp chớp, sau đó bỗng dừng hỏi: "Papa, bố chọc giận Uyên Uyên ả?"

Hoắc Trường Uyên chỉ im lặng không đáp.

Thật ra trước đó từng có một lần cô vô tình hỏi anh, lúc đó anh không nói với cô là sợ cô biết rồi sẽ giận mình, thực tế quả nhiên...

Haizz...

Sau khi nhìn thấy biểu cảm của anh, bánh bao nhỏ bỗng dương dương tự đắc: "Vẫn là bảo bảo ngoan nhất~"

Khóe miệng Hoắc Trường Uyên giật giật.

Sáng nay có một buổi họp quan trọng, không được lùi lịch, không được đến muộn, nên ăn sáng xong, Hoắc Trường Uyên cũng vội vã lái xe đi. Ngay sau đó Hoắc Dung tới đón bánh bao nhỏ. Lâm Uyển Bạch ở nhà thêm nửa ngày, đến chiều, cô cũng thay quần áo đi ra ngoài.

Cô chợt phát hiện ra, mình chẳng có chỗ nào để đi.

Hôm nay cô Hoắc Dung ở biệt thự, thế nên cô không thể đi tìm cô ấy. Nơi duy nhất có thể tới chỉ có nhà của Tang Hiểu Du.

Cũng đúng dịp hôm trước khi đi qua, Tang Hiểu Du và Tàn Tư Niên hình như xảy ra chút mâu thuẫn nhỏ, cô cũng không thể yên tâm.

Vẫn giống như lần trước, tới chung cư, cô gõ cửa rất lâu nhưng không ai mở.

Lần này Lâm Uyển Bạch không gọi điện thoại. Vào lúc cô nghĩ không có ai ở nhà thì cửa bật mở. Người mở cửa là Tang Hiểu Du, tóc tai hơi bù

xù, cúc áo trước ngực cũng bật ra hai cái, hơn nữa gương mặt cũng có những màu đỏ hồng đáng ngờ.

Vượt qua Tang Hiểu Du, hình như cô nhìn thấy bóng Tần Tư Niên rảo bước đi vào phòng tắm.

"Tiểu Bạch, cậu tới đây à!" Tang Hiểu Du vội vàng nghiêng người.

Lâm Uyển Bạch gật đầu, sau đó thay dép lê đi vào nhà. Không bao lâu sau, Tần Tư Niên cũng từ trong phòng tắm đi ra, chủ động đi vào bếp rót nước cho hai người họ.

Cô quét mắt nhìn phòng khách một lượt, không thăm hại như lần trước, nhưng trên sofa khá rối loạn, giống như trước đó từng có ai làm gì trên ấy vậy...

Lâm Uyển Bạch liếm môi, ngập ngừng hỏi: "À... mình không làm phiền chuyện tốt đẹp gì đó chứ?"

"Đương nhiên là không!" Tang Hiểu Du đỏ mặt lắc đầu.

Không có sao...

Lâm Uyển Bạch nhìn Tần Tư Niên đứng trước bếp, trên mặt anh ấy rõ ràng viết...

"Hai người làm lành chưa?" Cô thì thầm hỏi dò.

Tang Hiểu Du không trả lời cô ngay mà một lần nữa cúi mặt xuống.

Thấy vậy, cô bèn đổi chủ đề: "Mình không còn nơi nào khác để đi, hôm nay sẽ ở đây với cậu!"

Dĩ nhiên Tang Hiểu Du rất vui. Cô ấy kéo cô ngồi xuống ghế trò chuyện.

Hình như ở bệnh viện Tần Tư Niên còn có việc. Anh ấy cầm chìa khóa xe rời đi trước, nói là tối nay có bệnh nhân, khả năng sẽ về muộn, cả căn nhà chỉ còn lại hai cô bạn thân.

Bên ngoài trời tối đi từ lúc nào chẳng rõ. Bữa tối, Lâm Uyển Bạch vẫn không đi, cô ăn cùng với Tang Hiểu Du.

Không thể để bà bầu quá mệt, Lâm Uyển Bạch nhận trách nhiệm rửa bát. Xong việc đi ra ngoài, Tang Hiểu Du đang nhìn ra ngoài cửa sổ: "Mình thấy trời sắp đổ mưa rồi đấy, Tiểu Bạch, lát nữa để Cẩm thú đưa cậu về nhé!"

Lâm Uyển Bạch vẫy nước, bỗng nhiên nói một câu: "Tối nay mình không về nữa!"

...

Tuy rằng buổi sáng, cả hai đề nghị của Hoắc Trường Uyên đều bị từ chối nhưng chập tối anh vẫn về nhà sớm.

Có điều khi lái xe về tới biệt thự, anh lại không thấy bóng dáng cô đâu. Thím Lý nói cho anh biết, Lâm Uyển Bạch ra ngoài từ chiều, hơn nữa cũng đã gọi điện thoại về, nói bữa tối cô hẹn bạn ăn cơm, không về ăn nữa.

Hoắc Trường Uyên lập tức gọi điện thoại cho cô nhưng cô cố tình không bắt máy, hình như sợ anh lo lắng lại xảy ra chuyện bất trắc như lần trước, ngay sau đó cô đã nhắn tin thông báo.

Bánh bao nhỏ được Hoắc Dung đưa tới biệt thự nhà họ Hoắc, vẫn chưa quay về, cả căn nhà lớn chỉ còn lại mình anh.

Hoắc Trường Uyên ngồi dựa vào sofa, tiện tay lật giở mấy tờ báo trên bàn lên xem, thi thoảng lại ngược mắt nhìn về phía cửa ban công, bỗng nhiên cảm thấy, hôm nay còn khó sống hơn cả đêm cô độc trong phòng làm việc hôm qua nữa.

Bởi vì chỉ có một mình anh. Thím Lý xào mấy món đơn giản nhưng anh chẳng cảm thấy thèm ăn chút nào.

Bên ngoài trời đã tối, trang báo trong di động đột xuất đưa tin tối nay sẽ có mưa bão. Trời âm u tới mức không còn nhìn thấy trăng, sau khi kết thúc buổi họp trực tuyến, Hoắc Trường Uyên từ trong phòng làm việc cất bước đi xuống nhà.

Anh cúi xuống nhìn đồng hồ, sắp chín giờ rồi, anh bèn lên tiếng hỏi thím Lý vừa từ trong bếp đi ra: "Thím Lý, Uyên Uyên vẫn chưa về sao?"

Nghe thấy vậy, thím Lý đáp lại một câu: "Cô Lâm vừa mới gọi điện về, nói là tối nay không về nhà..."

"Không về nhà?" Hoắc Trường Uyên nhú mày.

"Đúng vậy!" Thím Lý gật đầu.

"Không nói là không về thì đi đâu sao?"

"Không nói..."

Hoắc Trường Uyên rút di động ra, vẫn như lúc trước, không có ai bắt máy, sau đó có một tin nhắn được gửi đến, chứng thực lời của thím Lý.

Anh như quả bóng da xì hơi, ngồi phịch xuống ghế, lúc này còn chẳng có tâm trạng đọc báo nữa.

Bên cạnh là bánh bao nhỏ một tiếng trước đã được Hoắc Dung đưa về nhà. Lúc này nó đang bò ra thảm, vênh mông lên chơi Lego, bỗng nhiên nó ngẩng mắt lên, gọi anh một tiếng: "Papa!"

Hoắc Trường Uyên nghe thấy tiếng gọi, ngược lên nhìn con trai.

"Uyển Uyển giận, bỏ nhà ra đi rồi ạ?"

Ban nãy bánh bao nhỏ đã nghe được cuộc nói chuyện giữa thím Lý và anh, và đây là kết luận nó phân tích rút ra.

"..." Hoắc Trường Uyên ghen lời.

Bánh bao nhỏ chớp chớp mắt, nhún vai, nói một câu như cười trên nỗi đau của anh: "Con trai là phải nhường con gái chứ!"

Hoắc Trường Uyên bực dọc trừng mắt nhìn con trai rồi quay đi.

Lúc này di động đổ chuông, anh rút ra xem, nhưng người gọi tới không như anh mong chờ mà lại là Tần Tư Niên.

Sau một cuộc điện thoại ngắn gọn, Hoắc Trường Uyên giữ nguyên tư thế ngồi như đang chờ đợi điều gì, ánh mắt u tối liếc về phía cậu con trai đang tiếp tục xếp Lego, thở hắt hắt, hai bắp tay cực kỳ dóc sức.

Khi tòa tháp Lego của nó hoàn thành được một nửa, anh bất ngờ đứng dậy.

Anh giơ chân đá vào vị trí đáy, tháp Lego trong phút chốc sụp đổ rầm rầm, rơi bừa bãi khắp thảm.

Dưới cái nhìn sừng sốt và cái miệng sắp thành hình chữ "O" của bánh bao nhỏ, anh miễn cưỡng đi về phía cửa chính, cũng không cầm theo áo khoác mà dặn thím Lý một tiếng rồi thay giày đi ra ngoài.

Cùng lúc đó, trong căn chung cư khác.

Tang Hiểu Du đang cầm cốc nước trong tay, nhìn một Lâm Uyển Bạch đang cúi xuống vuốt lại góc ga giường: "Tiểu Bạch, tối nay cậu thật sự không định về nhà ư?"

"Ừm..." Lâm Uyển Bạch gật đầu.

"Cậu và Hoắc tổng không sao chứ?" Tang Hiểu Du hỏi với vẻ không mấy chắc chắn.

Cô ấy vốn nghĩ rằng lúc trước Lâm Uyển Bạch chỉ nói đùa, không ngờ là thật sự không định về nhà.

"Không sao đâu..." Lâm Uyển Bạch lắc đầu, chỉ là cô rất giận mà thôi!

Có ai gõ cửa phòng ngủ, bóng dáng thẳng tắp của Tần Tư Niên đứng dựa vào khung cửa. Anh ấy cũng mới từ bệnh viện về không lâu. Nghĩ tới chuyện mình đang chiếm cứ địa bàn của người ta, Lâm Uyển Bạch có chút áy náy: "À, bác sỹ Tần, thật ngại quá, tôi qua đây làm phiền như vậy, hai anh phải ra ngoài ngủ..."

Tuy rằng phòng làm việc hay sofa đều có thể ngủ, nhưng để tránh bất tiện, lát nữa Tần Tư Niên sẽ đi ra ngoài, nhường căn nhà lại cho hai cô bạn thân.

"Không sao!" Tần Tư Niên cười nói: "Bên bệnh viện có ký túc xá cho công nhân viên chức, trước kia lúc tăng ca tới khuya, tôi cũng thường xuyên ngủ ở đó!"

"Cảm ơn anh!" Lâm Uyển Bạch cảm kích.

"Đừng khách sáo!" Tần Tư Niên xua tay, sau đó đi vào, cầm lấy cốc nước trên tay Tang Hiểu Du: "Anh rót thêm nước nóng cho em!"

Nói xong, anh ấy quay người đi ra khỏi phòng ngủ. Khi đi vào trong bếp, anh ấy gọi vào một số điện thoại, sau khi đầu kia bắt máy thì hỏi ngay: "Tôi nói, đã sắp bốn mươi phút trôi qua rồi, cậu vẫn chưa tới sao?"

Xong việc ở bệnh viện trở về nhà, Tần Tư Niên biết tin Lâm Uyển Bạch định ngủ lại đây liền lập tức gọi điện thoại cho Hoắc Trường Uyên.

Sau đó, anh ấy cứ đợi mãi, chỉ là từ đầu tới cuối không nghe thấy tiếng gõ cửa. Giờ này làm gì còn kẹt xe, hơn nữa đều là khu vực bờ sông, khoảng cách không xa lắm, hơn mười phút là thừa sức tới đây.

"Tới lâu rồi." Hoắc Trường Uyên đáp lời.

"Tới lâu rồi?" Tần Tư Niên kinh ngạc. Sợ làm kinh động hai cô gái trong phòng ngủ, anh ấy bước khẽ khàng về phía cửa chính, nhìn ngó ra ngoài qua mắt thần rồi nhú mày: "Sao chưa thấy cậu lên đây!"

"Tôi đang đứng dưới nhà." Hoắc Trường Uyên chậm rãi nói.

"Thế là thế nào?" Tần Tư Niên ngơ ngác.

"Cứ tiếp tục đợi đi." Nói xong câu này, Hoắc Trường Uyên thẳng thừng ngắt máy.

Anh đặt di động vào trong hộc đựng đồ, ngả người ra sau ghế, một tay đặt lên vô lăng, ngón trỏ gõ từng nhịp đều đều nhẹ nhàng.

Phía trước và phía sau chiếc Land Rover đều đã có ô tô đỗ nhưng anh hình như không vội đi lên, chỉ nhìn bầu trời bị mây đen che phủ qua cửa xe hạ xuống một nửa.

Sau hai tiếng sấm rền vang, đầu tiên có vài hạt mưa to bằng hạt đậu rơi xuống, sau đó là cơn mưa ào ào tầm tã.

Mưa càng lúc càng dữ dội, những tòa nhà cao tầng phía xa như bị ngăn cách bởi một tầng nước, trở nên mờ lung và mơ hồ.

Hoắc Trường Uyên kéo cửa xe lên, sau đó rút chìa khóa xe, với lấy chiếc ô đặt ở mé cửa.

Có điều sau khi xuống xe, anh không hề có ý giương ô ra mà đứng bên cạnh xe khoảng hai, ba phút, sau đó mới từ tốn cất bước đi vào trong tòa nhà chung cư, tiện thể ném chiếc ô trong tay vào thùng rác.

Tang Hiểu Du ngồi trên sofa, nhìn những hạt mưa tấp lộp bộp vào cửa sổ, bất chợt cảm thán: "Cơn mưa này lớn thật đấy! Đảm bảo sau khi cơn mưa này tạnh, thời tiết lại nóng hơn một chút cho mà xem!"

"Đúng đấy!" Lâm Uyên Bạch cũng nhìn qua, rồi quay lại nói với Tần Tư Niên: "Bác sỹ Tần, hay là anh đợi một lát nữa hẵng đi!"

"Ừm." Tần Tư Niên mỉm cười trả lời.

Kỳ thực trong lòng anh ấy thầm nghĩ, lát nữa cần gì phải đi nữa, sau đó len lén nhìn về phía cửa ra vào.

"Cộc cộc cộc..."

Đúng lúc họ đang thảo luận về cơn mưa thì bỗng nhiên có một tiếng gõ cửa vang lên.

Lâm Uyên Bạch và Tang Hiểu Du thì sửng người còn Tần Tư Niên đứng bên mắt sáng rực.

Tới rồi!

Tang Hiểu Du ngẩng đầu nhìn đồng hồ và nghi hoặc lắm lắm: "Muộn vậy rồi, còn ai đến thế nhỉ?"

"Anh ra mở cửa!" Tần Tư Niên đã đứng lên đi về phía cửa ra vào.

Để lại hai cô bạn thân ngơ ngác nhìn nhau. Tang Hiểu Du càng thêm tò mò, cũng đứng dậy theo, ngó đầu ra nhìn.

Tới khi nhìn thấy một bóng dáng cao lớn nào đó xuất hiện, cô ấy vội vàng báo tin với cô: "Tiểu Bạch, hình như là Hoắc tổng!"

Nghe thấy vậy, Lâm Uyển Bạch bất giác mím chặt môi.

Thật ra từ lúc có tiếng gõ cửa, cô đã mơ hồ đoán ra được đó là anh.

Cánh cửa chống trộm khép lại, tiếng bước chân vững vàng và quen thuộc mỗi lúc một gần, Lâm Uyển Bạch vờ như không nhìn thấy, hơi nghiêng người cúi đầu, cũng không chủ động ra xem.

Cho đến khi có một đôi chân đứng ngay bên cạnh, cô mới miễn cưỡng liếc nhìn.

Khi nhìn thấy gấu quần vì ướt mưa mà trở nên đậm màu của anh, cô bất giác ngẩng đầu, mới phát hiện cả người anh ướt sũng. Hơn nữa anh còn không mặc áo vest, bên trên chỉ mặc một chiếc áo sơ mi mỏng tang, lúc này áo sơ mi dính chặt vào người, trên những lọn tóc lòa xòa trước trán còn liên tục có nước mưa nhỏ xuống.

Lâm Uyển Bạch đã sớm quên bằng mắt quyết tâm không đoái hoài gì tới anh của mình, lập tức đứng lên khỏi sofa.

Hai tay cô còn nhanh hơn não bộ, giơ lên lau trên mặt anh, xót xa vô cùng: "Hoắc Trường Uyên, sao anh ướt đến mức này. Bên ngoài mưa to

như vậy, anh không biết đường che ô sao?"

"Ra ngoài gấp quá, anh quên mang theo." Hoắc Trường Uyên giải thích.

Nghe xong, Lâm Uyển Bạch càng đau lòng hơn.

Tần Tư Niên cầm một chiếc khăn lông đưa cho anh, không quên đứng bên hỗ trợ: "Mau lau khô đi! Đêm hôm lại mưa to thế này còn gấp gấp chạy qua đây. Cậu nhìn xem, khắp người không còn chỗ nào khô cả!"

Lâm Uyển Bạch cắn môi, ánh mắt nhìn anh chỉ đọng đầy lo lắng.

"Thím Lý nói với anh, tối nay em không về." Hoắc Trường Uyên cầm khăn mặt lau đại lên người mấy cái rồi cúi xuống nhìn cô chăm chú: "Anh biết em vẫn đang giận, nhưng như vậy sao được, anh không yên tâm! Hơn nữa em ở ngoài, sao anh ngủ nổi, Đậu Đậu cũng đang ở nhà đợi em!"

Ngừng một chút, anh hơi đổ người về phía trước, áp sát vào tai cô: "Uyển Uyển, về nhà với anh đi, anh tiếp tục ngủ phòng làm việc."

Lâm Uyển Bạch ngẩng đầu, nhìn lên đôi mắt sâu hút ấy, lúc này nó long lanh như mắt của bánh bao nhỏ. Ánh đèn hắt lên, trông còn thêm vài phần đáng thương.

Trái tim vốn đã không kiên định của cô bắt đầu lung lay.

"Tiểu Bạch, tối nay cậu có ở lại đây nữa không?" Tang Hiểu Du đứng bên cạnh, mỉm cười hỏi.

Lâm Uyển Bạch nắm chặt tay lại, khi nhìn thấy những giọt nước mưa từ tóc mai của anh nhỏ xuống, cuối cùng cô cũng không đành lòng, lắc đầu: "À, thôi vậy..."

Cả Hoắc Trường Uyên và Tần Tư Niên đều thở phào nhẹ nhõm.

Người phía trước thì cuối cùng cũng đón được cô gái của mình về nhà, người phía sau thì cuối cùng cũng không cần phải rời xa cô gái của mình.

Hoắc Trường Uyên nắm lấy tay cô, cảm kích nói: "Làm phiền cô Tang rồi, hôm khác tôi mời hai người một bữa!"

"Tôi và Tiểu Bạch là bạn thân, Hoắc tổng không cần khách khí với tôi đâu!" Tang Hiểu Du xua tay. Nếu kể ra thì trước kia vì có quan hệ với Lâm Uyên Bạch, Hoắc Trường Uyên đã giúp đỡ cô ấy không ít.

"Vậy chúng tôi xin phép. Tư Niên, hai người nghỉ ngơi sớm đi!"

Nói xong, Hoắc Trường Uyên nắm tay cô đi ra ngoài.

Trước khi đóng hẳn cửa lại, Tần Tư Niên còn lén lút giơ ngón cái lên với anh.

Hoắc Trường Uyên chỉ lẳng lẳng nhướng mày.

Mưa không hề có dấu hiệu thuyên giảm, vẫn rất lớn. Dọc đường, cả hai người không nói chuyện với nhau mấy, chỉ có tiếng cần gạt nước mưa chuyển động từ trái sang phải.

Vào trong biệt thự, bánh bao nhỏ đã được thím Lý dỗ ngủ, Lâm Uyên Bạch quay đầu nói với anh: "Anh cởi quần áo ướt ra rồi mau vào trong tắm nước nóng đi!"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên gật đầu.

Hơn mười phút sau, anh quần khăn tắm từ trong đi ra.

Lâm Uyên Bạch định vào trong bỏ quần áo ướt vào trong máy giặt. Lúc bắt gặp, cô liền nhìn thấy anh hất xì một cái rất to, hơn nữa còn nhíu mày, có vẻ không mấy thoải mái.

"Anh không sao chứ?" Cô vội hỏi.

Hoắc Trường Uyên lắc đầu, rút khăn giấy ra, khàn giọng nói: "Có thể là cảm cúm chẳng."

Nghe vậy, Lâm Uyên Bạch cũng bất giác chau mày.

Nhớ lại lúc trước anh vẫn còn nằm trên giường bệnh, bị thương nặng như thế, bây giờ thật ra vẫn chưa hoàn toàn bình phục, bác sỹ cũng dặn là phải cố gắng nghỉ ngơi, lỡ bị ướt mưa cảm cúm thì phải làm sao...

Lâm Uyên Bạch vén chăn lên, xếp lại gối cho ngay ngắn: "Anh nằm lên giường một lát đi đã, em xuống nhà pha cho anh cốc trà gừng, uống vào để xua đi khí lạnh, nếu không đêm nay kiêu gì cũng sốt!"

Hoắc Trường Uyên mỉm cười "ừm" một tiếng, nằm xuống theo lời cô.

Khi nhìn thấy bóng dáng thanh mảnh của cô khuất sau cửa phòng ngủ, bờ môi mỏng của anh lặng lẽ cong lên.

Ừm...

Khô nhọc kể quả nhiên có hiệu quả.

Hoắc Trường Uyên uể oải nằm lên giường, dù sao cũng đã phải nằm trong phòng làm việc cô độc một đêm, lúc này được ngửi mùi hương của cô vương trên chăn gối, anh thấy thật thoải mái.

Rất nhanh, Lâm Uyên Bạch đã bê lên một cốc trà gừng.

Sợ quá cay, cô còn thêm ít đường đỏ vào trong, rồi đưa cho anh.

Hoắc Trường Uyên ngồi dậy, ngẩng đầu uống sạch không chút chần chừ. Khi đưa bát cho cô, anh không buông tay mà dùng sức kéo cô vào

lòng mình.

Lâm Uyên Bạch không phòng bị, gần như ngã vào lòng ngực anh.

Cô xấu hổ đẩy ra: "Anh buông ra..."

"Không buông!" Hoắc Trường Uyên càng thu tay chặt hơn.

Lâm Uyên Bạch nép chặt vào lòng anh, sắp không thở nổi. Trong lúc giãy giụa, cô nghe thấy anh thì thầm, hôn khẽ lên tai mình: "Uyên Uyên, anh xin lỗi."

"Anh biết, tại anh không tốt, là lỗi của anh." Hoắc Trường Uyên thở dài, trong chất giọng trầm chứa đựng một sự tự trách và sầu não: "Anh cũng rất hối hận, lúc đó anh đã hiểu lầm em, đừng giận anh nữa, nhé?"

Lâm Uyên Bạch từ từ mím môi lại.

Ngẩng đầu lên khỏi lòng anh, cô nhú mày: "Hoắc Trường Uyên, em đúng là rất giận, việc khiến em giận là anh cho rằng em phản bội anh, chứng tỏ anh hoàn toàn không tin tưởng em!"

Lâm Uyên Bạch hiểu, chuyện này chỉ là một hiểu lầm.

Ác ý của người khác khiến họ phải chia tay. Ngoài sự thấu hiểu này ra, cô còn tưởng tượng được, lúc đó sau khi nhìn thấy bức ảnh ấy, anh chắc chắn không dễ chịu gì, bị cố tình dẫn dắt hiểu nhầm người con gái của mình phản bội, ngoài giận dữ còn có đau lòng.

Nhớ lại lúc đó cô phải dựa vào sức mạnh của anh mới tổ chức được xong tang lễ cho bà ngoại, lúc đó cô đau lòng khôn xiết, không hiểu sao có thể vượt qua được, vậy mà anh không tin tưởng cô.

"Không phải anh không tin em." Hoắc Trường Uyên giải thích.

Lâm Uyển Bạch đang định phản bác anh thì nghe thấy anh tiếp tục nói một câu rất khê: "Chỉ là anh... sợ."

"Sợ ư?" Cô bày ra nét mặt nghi hoặc.

Đồng thời cũng rất ngỡ ngàng, chữ này có thể thốt ra từ miệng anh ư?

"Phải." Hoắc Trường Uyên cúi mày, đôi mắt sâu như muốn nuốt cả cô vào trong. Lần đầu tiên anh tự "giải phẫu" mình trước mặt cô: "Mối quan hệ của chúng ta bắt đầu như thế nào, anh và em đều hiểu rõ. Sau khi kết thúc giao dịch, anh không chịu buông tay, bám riết lấy em, đề nghị hẹn hò em mới đồng ý. Nhưng từ trước đến nay anh toàn dùng những phương thức cứng rắn và ngang ngược để giữ em ở lại bên cạnh anh. Còn em thì luôn ở thế bị động đối với chuyện tình cảm này."

"Trước kia trong lòng em có Yên Phong, nếu anh không cưỡng ép em, rất có thể em đã chọn anh ta. Thế nên, đương nhiên anh sẽ sợ hãi, vì em chưa bao giờ chủ động bày tỏ tình cảm với anh, thậm chí... chưa bao giờ nói một câu thích anh."

Nói đến cuối cùng, giọng anh cần như lí nhí, còn có chút ảm ức.

Lâm Uyển Bạch ngậy người ra đó.

Cô chưa bao giờ nghĩ rằng anh lại có suy nghĩ ấy.

Trông anh rõ ràng rất tự tin và bản lĩnh, luôn nắm chắc phần thắng, không gì là anh không kiểm soát được, đối mặt với mọi chuyện đều ung dung bình tĩnh, vậy mà đối mặt với cô lại có một sự thiếu tự tin, hơn nữa còn là sợ hãi...

Nhưng nghĩ kỹ lại thì đúng là cô chưa từng biểu đạt.

Từ trước đến nay, cô đã quen với tình cảm bá đạo của anh, cộng thêm tính cách của bản thân khiến cô luôn ngoan ngoãn bước theo anh, thậm chí có mấy lần anh đều chủ động nói thích cô...

Nhưng, sao anh không hiểu, cho dù anh cưỡng ép thế nào, sau khi họ kết thúc giao dịch, nếu cô không có chút tình cảm nào với anh, sao lại đồng ý hẹn hò chứ!

Lâm Uyển Bạch cảm thấy buồn cười, trong lòng lại có chút chua xót nhẹ nhàng.

"Đồ khờ..."

Cô ngẩng đầu, khẽ mắng anh một tiếng.

Đây là từ trước kia Hoắc Trường Uyên thường xuyên mắng cô, vào lúc mặt anh đen lại, cô bất ngờ nói: "Em yêu anh!"

Hết chương 296

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 297

Hoắc Trường Uyên vốn dĩ đang đen sì mặt lại, đột ngột nghe được câu nói của cô, mọi biểu cảm nhất thời sững lại đó, trông có phần khôi hài.

Ánh mắt anh hùng hực như lửa, có vẻ như đã bị chấn động bởi ba chữ quá trực tiếp này, hoặc cũng có phần không dám tin.

Anh nuốt nước bọt, muốn nói gì đó nhưng thanh âm như bị tước đoạt đi mất, không phát ra được.

Lâm Uyên Bạch biết anh định hỏi cái gì, chỉ mỉm cười, nhìn bóng mình được phản chiếu qua đôi đồng tử đen thẫm của anh. Cô lặp lại, bất chấp: "Hoắc Trường Uyên, em yêu anh."

Đây có thể là lần đầu tiên cô biểu đạt thành thật tâm ý của mình như vậy.

Sao có thể không ngượng? Mặt cô đã nóng lắm rồi, cô thẳng thừng cúi đầu vùi mặt vào lòng anh, để lộ ra hai cái tai đỏ rực.

Cuối cùng Hoắc Trường Uyên cũng tìm lại được giọng nói, cánh tay cứng đờ ra ôm lấy cô: "Uyên Uyên, có thể nói lại một lần nữa không?"

Thật ra không chỉ là bốn năm trước, đến tận hôm nay, tận sâu trong lòng anh vẫn còn chút sợ hãi. Tuy rằng anh chưa từng biểu lộ một chút nào nhưng cũng sợ cô vì con trai nên mới chấp nhận đến với mình một lần nữa.

Nhưng có hề gì, chỉ cần cô chịu đến bên anh. Có điều khi nghe thấy ba chữ ấy, mặt hồ phẳng lặng đã lâu trong tim anh chợt dậy sóng.

"Không nói nữa..." Lâm Uyên Bạch lắc đầu không đồng ý.

Sau đó, dù anh có uy hiếp dụ dỗ kiểu gì, cô cũng không chịu nói nữa.

Lâm Uyên Bạch bị anh dùng cánh tay ôm vào lòng mạnh mẽ, lắng nghe từng nhịp đập trái tim từ hỗn loạn cho tới trầm lắng của anh, cảm giác trái tim của họ lúc này đây dường như lại sát gần nhau hơn rất nhiều.

"Ngày mai anh còn phải đi làm, anh ngủ sớm đi!"

Nghe vậy, Hoắc Trường Uyên nhướn mày: "Ồ, vậy có phải ra phòng làm việc ngủ nữa không?"

"Không cần nữa..." Lâm Uyên Bạch cười khó xử.

Người đàn ông này, đúng thật là...

Được hời còn vờ vịt!

Hoắc Trường Uyên không buông cô ra ngay lập tức, mà đưa tay nâng cằm cô lên.

Lâm Uyên Bạch cũng nhắm mắt vào một cách phối hợp.

Bỗng dưng, Hoắc Trường Uyên như phát hiện ra chuyện gì, đột ngột dừng lại tất cả mọi động tác, đôi mắt thâm trầm mở to, nhìn về phía cửa ra vào.

Ý thức của Lâm Uyên Bạch vẫn còn mơ hồ, không hiểu vì sao anh tự dưng dừng lại.

Cô nhìn theo ra ngoài, bỗng thấy cánh cửa phòng ngủ chẳng biết từ lúc nào đã mở hé ra một khe nhỏ. Một cái bóng nhỏ xíu len vào, đang dùng hai bàn tay nhỏ che chặt mắt, rồi lại tí hí nhìn qua kẽ tay: "Tiếp theo đây, bố và cô có phải sắp làm chuyện xấu không?"

Bánh bao nhỏ mặc bộ đồ ngủ hoạt hình trên người, mái đầu nắm hơi xoắn cụp xuống, trông cực kỳ ngây thơ trong sáng.

"..." Lâm Uyên Bạch xấu hổ.

"Khụ... Qua đây!" Hoắc Trường Uyên cũng có vẻ thiếu tự nhiên, bèn giơ tay về phía con trai.

Bánh bao nhỏ lũn cũn chạy qua, đôi mắt to tròn hiều kỳ nhìn qua nhìn lại họ.

Chuyện "cắm trể con" bị phá vỡ, Lâm Uyên Bạch ngượng chín mặt. Cô né tránh ngồi sụp xuống, nắm lấy hai bàn chân của bánh bao nhỏ: "Bảo bối, sao không đi dép vào, cẩn thận bị lạnh đấy!"

"Trời ơi!" Bóng thím Lý hoảng loạn xuất hiện trước cửa, thím giải thích: "Tôi đã đỡ tiểu thiếu gia ngủ rồi, chắc nghe thấy tiếng động, biết cô Lâm về nên nó lại thức giấc đấy! Tôi đang dọn dẹp phòng tắm, không ngờ tiểu thiếu gia tự chạy ra ngoài luôn!"

Bánh bao nhỏ nghĩ cô giận papa, bỏ nhà ra đi, thế nên biết cô về đã lập tức vén chăn chạy qua.

Thím Lý tuy rằng đứng trước cửa, nhưng chỉ mới nhìn thoáng qua đã vội vàng cúi đầu.

Là một người có tuổi, trong phòng có bầu không khí gì bà hoàn toàn có thể ngửi ra được, hơn nữa cậu chủ chỉ quần mỗi chiếc khăn tắm, cô Lâm

mặt lại đỏ bừng, miệng sung lên.

Tiểu thiếu gia đột ngột chạy qua thế này, chắc đã quấy rầy chuyện tốt đẹp gì đó rồi...

Lâm Uyên Bạch cũng không dám ngẩng đầu lên. Cô nhìn bánh bao nhỏ, giọng lí nhí như muỗi: "À, không sao, tối nay để Đậu Đậu ngủ với bọn cháu đi ạ..."

Nếu không để thằng bé nằm lại, chẳng phải ngầm thừa nhận câu nói tiếp theo đó họ sẽ làm chuyện xấu gì sao...

Không biết bánh bao nhỏ học được từ đâu nữa...

"Vâng!" Thím Lý đáp lại rồi vội vàng đóng cửa vào.

Hoắc Trường Uyên khẽ nhú mày với lời đề nghị của cô, nhưng cũng không phản đối.

Anh bế con trai lên, đặt vào chính giữa giường.

Lâm Uyên Bạch đi tắm qua một chút rồi cũng nằm lên giường. Ở đầu kia, Hoắc Trường Uyên giờ tay tắt điện.

Bánh bao nhỏ quay người chui vào lòng cô, ngáp ngáp mấy tiếng rồi nhắm mắt lại.

Trong bóng tối, có một bàn tay vượt qua người thằng bé vươn về phía cô.

Lâm Uyên Bạch ngượng ngáp nắm chặt.

...

Tại một tòa nhà cũ nát ở khu phố cổ. Nơi đây đầu năm đã bị Chính phủ xếp vào diện nhà dễ sập đổ, đợi tháo dỡ.

Bây giờ vẫn còn có người ở đây, nhưng đa phần là dân thuê trọ. Khoảng cách giữa các tòa nhà rất sát nhau, đều được nối bằng những con ngõ nhỏ, hơn nữa trước tòa nhà còn xếp đông rất nhiều đồ lặt vặt, ô tô hoàn toàn không đi vào được, cùng lắm chỉ có thể đi được mô tô hoặc xe điện. Nhưng nếu gặp cảnh hai xe đối đầu nhau thì cần phải dừng lại mới tránh được.

Mỗi tòa nhà đều có một tầng hầm, giá thuê rất rẻ, nhưng phòng thì ảm thấp, chỉ có một ô cửa sổ nhỏ xíu, buổi trưa mới miễn cưỡng có ánh nắng hắt vào.

Nơi đây gần như là góc tối tăm nhất thành phố rồi.

Ngày nào Lý Huệ cũng ngồi ôm gối, dựa vào cửa sổ, ngồi sát đất, sống vô tri vô giác.

Tuy là phòng ngủ nhưng không gian rất bé hẹp, chỉ khoảng bốn – năm mét vuông, đặt một chiếc giường đơn và một chiếc bàn nhỏ là gần như không còn chỗ đặt chân, hơn nữa tường cũng đã mùi mốc meo.

Cho dù bà ta bị Lâm Dũng Nghị đuổi ra khỏi nhà họ Lâm đòi ly hôn thì nơi bà ta sống cũng tốt hơn ở đây nhiều. Huống hồ bà ta còn từng được ăn sung mặc sướng ở nhà họ Lâm nhiều năm như vậy.

Nhưng lúc này bà ta lại buộc phải chấp nhận, vì bây giờ bản thân bà ta là người chạy trốn, sai người bắt cóc, cảnh sát đang truy bắt, đến đi ra ngoài cũng không dám, nên chỉ có thể chịu thiệt thòi trốn vào đây.

Có ai gõ cửa phòng, bước vào là một người đàn ông lôi thôi lếch thếch, ném cho bà ta một hộp cơm: "Ăn đi!"

Hộp cơm rơi vãi ra bàn, nắp mở bung, bên trong ngoài cơm trắng ra thì toàn là rau xanh xào nát, một chút thịt cũng không có, khiến người ta nhìn đã chẳng muốn ăn.

Đôi với bà ta, thế này đã là xa xỉ rồi, nếu không bà ta sẽ chết đói.

Lý Huệ lập tức đứng lên đi qua: "Cho tôi gọi một cuộc điện thoại đi! Xin cậu đây!"

Van vủ một hồi, cuối cùng người đàn ông cũng chấp nhận. Anh ta đi ra phòng khách, cầm máy bàn đi vào trong, cắm vào sợi dây đung đưa bên tường, bực dọc nói một câu: "Chỉ năm phút thôi đây!"

Lý Huệ gật đầu lia lịa, ngồi sụp xuống góc tường lập tức cầm ống nghe lên, ấn số điện thoại.

Bắt đầu từ ngày bà ta trốn tranh, bà ta đã gọi vào số điện thoại này rất nhiều lần rồi, vậy nên đã thuộc nằm lòng.

Cuộc gọi được kết nối, Lý Huệ nghe được những tiếng chuông dài, trống ngực đập dồn dập nôn nóng, sợ không ai nghe hoặc bị ngắt máy. Đến khi đầu kia bắt máy, bà ta liền kích động đứng thẳng dậy: "À lô, cuối cùng cô cũng chịu nhận điện thoại của tôi rồi!"

"Rốt cuộc tôi còn phải ở lại đây tới khi nào!" Lý Huệ nóng nóng nói tiếp: "Cô không biết điều kiện ở đây tệ thế nào đâu. Căn phòng này một chút ánh nắng cũng không có, hơn nữa khắp phòng toàn mùi ẩm mốc, buổi tối lúc ngủ còn có tiếng chuột kêu nữa!"

Từ lúc xảy ra chuyện cho tới bây giờ, bà ta đã gọi liên tục mấy cuộc điện thoại rồi nhưng số lần được bắt máy rất có hạn.

Ở đầu kia điện thoại, một giọng nữ chậm rãi vọng tới: "Bà biết như vậy mới an toàn mà."

"Lúc trước cô đã hứa với tôi mà! Chỉ cần tôi làm theo lời cô, cô sẽ thả con gái tôi ra khỏi tù, hơn nữa còn cho chúng tôi một khoản tiền, sắp xếp chúng tôi ra nước ngoài, sau này không quay lại nơi này nữa! Nhưng bây giờ Dao Dao vẫn ở trong đó, tôi lại bị cảnh sát truy tìm khắp nơi!" Mấy hôm nay Lý Huệ quả thật quá thảm hại, mỗi lần ra ngoài phơi nắng, chỉ cần có người đi qua, bà ta đều lập tức cúi đầu, sợ bị phát hiện.

Hơn nữa từ sau khi sự việc xảy ra, bà ta bị sắp xếp sống trong căn nhà dưới tầng hầm này, đến tắm còn chưa tắm, khắp người hôi rình.

"Bà còn mặt mũi nhắc lại với tôi?" Giọng nữ lạnh đi.

"Chuyện đó cũng không thể hoàn toàn trách tôi được!" Lý Huệ nghe xong, không dám oán thán, vội ngụy biện cho mình: "Tôi cũng không ngờ là cậu ta bỗng dưng chạy qua cứu người. Nếu không có cậu ta, mọi chuyện thành công lâu rồi, ai mà ngờ được cậu ta không sợ chết, bất chấp mạng sống tới cứu con nhỏ đó chứ..."

"Bà nói xong chưa!"

Giọng nữ ngắt lời bà ta. Lý Huệ dám giận không dám cãi, co rụt đầu lại: "Tôi biết chuyện này tôi làm thất bại, nhưng tôi đã cố gắng hết sức rồi! Không lẽ cô định nuốt lời, bây giờ thành ra như vậy, sau này rốt cuộc tôi phải làm sao? Chẳng lẽ cô cứ bắt tôi ở đây suốt. Tôi không muốn đâu, coi như tôi cầu xin cô, mau nghĩ cách cứu tôi đi!"

"Bà gấp gì chứ, đợi đó đi." Giọng nữ sőt ruột đáp lại một câu.

Lý Huệ sao có thể không gấp, cơ mặt như co giật: "Rốt cuộc còn phải đợi tới khi nào? Alô, alô?"

Bà ta cầm ống nghe alô hồi lâu, nhưng không có ai trả lời, sau đó là một loạt các âm báo đầu kia đã ngắt máy.

"Sao lại ngắt máy chứ!"

Lý Huệ bực dọc lắm lắm, không cam tâm định tiếp tục gọi.

Cánh cửa bị ai đó đẩy ra đột ngột, người đàn ông đi vào, giật lấy máy bàn, ngắt dây: "Hết năm phút rồi!"

Nói xong, hắn quay ngoắt đầu, hung hãn bỏ đi.

Lý Huệ đành ngồi lại xuống bên cạnh giường, mở hộp cơm mua từ ngoài về ra, cơm bên trong đã nguội ngắt, toàn mùi dầu mỡ thừa. Bà ta cũng không muốn ăn mấy, gắp được hai miếng cơm rồi nuốt không trôi nữa, nhưng vẫn tiếp tục cắn răng kiên trì.

Ăn xong, bà ta quăng đĩa đi, chìm vào trầm tư.

...

Hai ngày liên tục mưa rả rích.

Buổi sáng sau khi Hoắc Trường Uyên tới công ty, Lâm Uyển Bạch cũng không rảnh. Buổi sáng cô đưa bánh bao nhỏ đi học Taekwondo, ăn xong cơm trưa lại học tiếp một lớp mỹ thuật. Có điều, gần hết buổi học, khay màu không cẩn thận bị đổ làm bẩn hết quần áo của thằng bé.

Sau khi trở về nhà, Lâm Uyển Bạch đưa bánh bao nhỏ với khuôn mặt lem nhem như mèo về phòng của con.

Cô lau rửa sạch sẽ lớp màu vẽ trên mặt con, tìm bộ quần áo sạch sẽ để chuẩn bị thay cho nó, bước chân của thím Lý đi tới trước cửa phòng, nói

có khách tới nhà. Dường như vì Hoắc Trường Uyên không có ở nhà nên bà nói thẳng với cô đối phương là nam giới, tuổi cũng khá cao.

Lâm Uyên Bạch giao tạm bánh bao nhỏ lại cho thím Lý rồi nghi hoặc đi xuống.

Sau khi nhìn thấy người đứng trong phòng khách, cô bất ngờ lên tiếng: "Ông Lục?"

Lục Học Lâm hình như cũng vừa mới ngồi xuống, nghe thấy tiếng gọi lại đứng lên. Ông vẫn mặc trang phục rất giản dị, tuy đã có tuổi nhưng vẫn đầy phong độ, lúc cười lên cũng tạo cảm giác thân thiết, gần gũi.

"Xin lỗi, chú đến đường đột quá thì phải!"

"Đâu có ạ, chú mau ngồi xuống đi!"

Lâm Uyên Bạch vội tiếp đón. Người tới nhà đều là khách, cô đồng thời hỏi: "Chú uống gì ạ, trong nhà có trà và café, còn có nước ép hoa quả!"

"Café đi." Lục Học Lâm cười nói.

"Vậy chú ngồi đợi cháu một lát!" Lâm Uyên Bạch nói rồi quay người đi vào bếp.

Thím Lý ở trên gác trông bánh bao nhỏ, nên mấy việc lật vật này cô sẽ làm thay. Cô vốn định pha một cốc café hòa tan nhưng nhìn thấy trong máy café vẫn còn chút café xay sáng nay thừa lại, nghĩ tới thân phận của Lục Học Lâm, cuối cùng cô chọn cách xay tại chỗ.

Cũng không quá lâu, Lâm Uyên Bạch đã đặt tách café lên mặt bàn.

Lục Học Lâm cảm ơn, hương café thơm nồng phả vào mũi. Ông cầm tách café lên uống một ngụm, nhắm nháp được vị đường mạch nha xen lẫn

bên trong. Nét mặt ông hơi khựng lại, có thứ gì đánh thức vị giác của ông, ngay cả trái tim cũng rung lên nhẹ nhẹ.

Lâm Uyên Bạch cũng chú ý thấy sự thay đổi của ông, bất giác hỏi: "Chú sao thế ạ?"

"Không sao." Lục Học Lâm giấu đi cảm xúc nơi đáy mắt, lắc đầu cười nói: "Vị café rất ngon!"

Lâm Uyên Bạch cũng mỉm cười đáp lại.

"Hôm nay chú qua đây thật ra là để trả sách." Sau khi đặt tách café xuống, Lục Học Lâm lấy từ trong lòng ra một túi giấy, mở ra thì bên trong chính là cuốn tiểu thuyết tiếng Đức.

"À!" Lâm Uyên Bạch hiểu ra, vội nói: "Thật ra không cần phiền chú vậy đâu, bắt chú đích thân tới đây một chuyến nữa!"

"Không phiền!" Chủ yếu là vì lần trước mượn sách xảy ra chuyện không vui vẻ. Chú không yên tâm hẹn cháu ra ngoài lần nữa, thêm nữa cũng sợ là vợ chú... Nên chú dứt khoát tới thẳng nhà trả cháu!" Khi nói tới vợ mình, sắc mặt Lục Học Lâm khựng lại, khó giấu được vẻ ngượng ngập và áy náy.

Lâm Uyên Bạch gật đầu, không để ý quá nhiều.

Nhìn thấy đối phương sau khi lấy cuốn sách ra còn vuốt ve bìa và mép sách, biểu cảm có vẻ không nỡ, cô lên tiếng: "Nếu chú vẫn muốn tiếp tục đọc thì có thể mang về đọc thêm mấy ngày ạ!"

"Thôi, có lật giở bao nhiêu lần thì nó cũng không thuộc về mình!" Lục Học Lâm đưa cho cô.

"Cháu xin lỗi..." Lâm Uyển Bạch đón lấy, trong lòng có chút áy náy: "Cháu biết chú rất thích cuốn tiểu thuyết này, bây giờ lại không mua được nữa, nhưng cháu không thể tặng sách cho chú. Cuốn sách này thật sự rất quan trọng với cháu, không thể bỏ nó được ạ..."

"Cháu đừng nghĩ nhiều, chú không có ý gì khác!" Lục Học Lâm thấy vậy, vội xua tay giải thích: "Cuốn tiểu thuyết bản gốc này ở Trung Quốc khó mà tìm lại được. Được đọc lại một lần nhờ cháu, đối với chú mà nói đã rất mãn nguyện rồi, thật ra chẳng qua chỉ là một chút tưởng nhớ!"

Ông ngược mắt, nhìn thấy Lâm Uyển Bạch ở phía đối diện đang cúi đầu, chăm chú ngắm nhìn cuốn sách trên tay.

Không biết có phải vì tâm trạng hơi xúc động, Lục Học Lâm có phần ngẩn ngơ, tầm mắt cũng dần dần trở nên xa xôi, dường như lại nhìn thấy người con gái trẻ trong ký ức.

Vì muốn được sang Đức du học, ông đã nỗ lực rất lâu, ngày nào cũng phải đối mặt với tiếng Đức phức tạp. Người ấy luôn yên lặng ở bên ông, tuy chẳng hiểu gì nhưng cũng cùng học với ông, hai người có lúc còn thảo luận một số câu.

Sau nữa, ông muốn đi du học, sau này mỗi năm chỉ có thể về nước hai lần, hơn nữa thời gian ở lại cũng có hạn, khiến thời gian họ ở bên nhau càng trở nên ít đến đáng thương. Nhưng người ấy không sợ, cam tâm tình nguyện chờ đợi ông. Hôm tạm biệt ở sân bay, ông mới biết mình quyến luyến nhường nào. Ông rút ra một cuốn tiểu thuyết bằng tiếng Đức để lại cho người ấy, để người ấy có thể nhìn vật nhớ người.

"A Lâm, vì sao anh lại thờ dài?"

Cô gái trẻ ôm cuốn sách, ngẩng đầu nhìn ông và hỏi.

Ông cúi đầu nhìn gương mặt tươi tắn, bất giác tiến lên ôm chặt người ấy vào lòng, tiếng thở dài vang bên tai bà: "Bình sinh bất hội tương tư, tài hội tương tư, tiện hại tương tư*!"

*Trích bài thơ "Khúc cung trăng. Xuân tình" của Từ Tái Tư: Sống ở đời vốn chẳng tương tư, ngờ đâu lại tương tư, rồi khổ vì tương tư.

Sau khi nghe hiểu câu nói của ông, người ấy bỗng đỏ bừng mặt, nhưng chẳng mấy chốc đôi mắt đã ầng ậng nước.

Loa thông báo giục mọi người lên máy bay. Ông buộc phải cầm vali rời đi. Lần cuối cùng quay đầu lại, vẫn có thể nhìn thấy giữa sân bay người qua người lại, cô gái trẻ ôm sách đứng bất động tại chỗ, đôi mắt và sống mũi đỏ rực khiến ông chẳng nỡ đi...

Lục Học Lâm lại cầm tách café lên.

Đã hơi nguội rồi, không còn nhiều hơi nóng phả vào mặt, nhưng ông lại cảm thấy hốc mắt mình hơi nóng, bất giác khàn giọng nói: "Bình sinh bất hội tương tư, tài hội tương tư, tiện hại tương tư..."

Lâm Uyên Bạch hơi sững sờ.

"Xin lỗi, một phút không kìm được cảm xúc!" Ý thức được mình hơi thái quá, Lục Học Lâm vội kiểm soát, thấy cô cứ nhìn mình mãi, ông bèn áy náy cười hỏi: "Làm cháu sợ sao?"

"Dạ không..." Lâm Uyên Bạch lắc đầu.

Mượn động tác cúi xuống, cô nuốt nước bọt: "Đây là thơ của Từ Tái Tư đời Nguyên phải không ạ, cháu cũng rất thích!"

"Đúng vậy!" Lục Học Lâm mỉm cười gật đầu, cảm xúc đã bình thường trở lại.

Lâm Uyên Bạch ngược mắt nhìn lên, do dự một chút rồi chậm rãi nói: "Cháu có thể có một yêu cầu quá đáng không ạ?"

"Cháu cứ nói đi đừng ngại!" Lục Học Lâm mỉm cười nói.

"Bình sinh bất hội tương tư, tài hội tương tư, tiện hại tương tư. Thân tự phù vân, tâm như phi khứ, khí nhược du ti. Không nhất lữ dư hương tại thử, phán thiên kim du tử hà chi. Chứng hầu lai thì, chính thị hà thì? Đăng bán hôn thì, nguyệt bán minh thì."*

* Sống ở đời vốn chẳng tương tư, ngờ đâu lại tương tư, rồi khổ vì tương tư. Thân như mây trôi, lòng như tơ liễu, hơi thở mỏng manh. Ai đi rồi mùi hương ở lại, ngóng trông lãng tử có đáng chăng? Bệnh tương tư biết khi nào khỏi? Trăng đèn khuya khi tỏ khi mờ.

Sau khi đọc lại bài thơ một lượt bằng giọng bình thản, Lâm Uyên Bạch ngừng lại mấy giây mới nói tiếp: "Lâu nay cháu vẫn rất thích bài từ thi này. Ban nãy anh chú lắm nhảm đọc ra, chắc chú cũng thích! Chỉ có điều chữ cháu khó coi, một người có học thức như chú Lục, chữ chắc rất đẹp, có thể phiền chú viết lại bài thơ này cho cháu không?"

Thật ra yêu cầu vô duyên vô cớ của cô quá đường đột, nhưng cũng may Lục Học Lâm không suy nghĩ nhiều, hơn nữa nghĩ tới chuyện cô cho mình mượn cuốn sách mà cô trân quý, mình chẳng có lý do gì để từ chối cả. Thế nên ông vui vẻ gật đầu: "Đương nhiên là được!"

Đúng lúc thím Lý từ trên gác đi xuống, cô bèn dặn thím mang giấy bút qua.

Lục Học Lâm ra nước ngoài du học từ lâu, tuy không thường xuyên luyện viết bút lông, nhưng vẫn viết bằng bút mực rất đẹp. Vừa hay, thím Lý mang xuống ngoài từ giấy A4 trắng tinh ra, còn có cây bút mực bình thường Hoắc Trường Uyên hay dùng.

Sau khi đón lấy, ông bèn cúi đầu múa bút trên mặt bàn.

Có thể thấy Lục Học Lâm cũng đã thuộc nằm lòng bài thơ này, gần như không cần nhớ lại, đặt bút là viết, hơn nữa trong quá trình viết còn không ngừng tay, chỉ toàn nghe tiếng đầu bút nhọn vang lên những tiếng sột soạt sắc nét trên giấy.

Viết xong câu cuối cùng, Lục Học Lâm đưa tờ giấy cho cô.

"Cảm ơn chú!" Lâm Uyển Bạch cảm kích.

"Việc dễ dàng thôi mà, viết vài chữ thôi!" Lục Học Lâm tươi cười xua tay, rồi đóng nắp bút lại, đồng thời đứng lên: "Được rồi, đã trả sách nguyên vẹn về tay chủ, chú cũng không quấy rầy thêm nữa! À, còn nữa, cảm ơn café của cháu!"

Cuối cùng ông dừng ánh mắt trên tách café, rồi quay đi với chút lưu luyến nhẹ.

Lâm Uyển Bạch cũng đứng dậy theo: "Cháu tiễn chú!"

Lục Học Lâm mỉm cười gật đầu.

Bên ngoài hoàng hôn đã buông xuống từ lúc nào, ráng chiều màu hoa hồng đẹp như một giấc mơ. Có tài xế đợi từ đầu bên ngoài sân, nhìn thấy Lục Học Lâm từ trong biệt thự ra, người ấy đã nhanh mắt kéo cửa sau cho ông từ trước.

Lâm Uyên Bạch đứng tại chỗ, nhìn theo cho đến khi chiếc xe sang trọng khuất khỏi tầm mắt mới quay người đi vào trong biệt thự.

Thím Lý đã ở dưới bếp, bắt đầu chuẩn bị bữa tối. Nghe tiếng bước chân cô quay lại, bà bèn đeo tạp dề ra đón.

Bà vẫn như mọi ngày hỏi cô xem tối nay muốn nấu món gì, vì từ ngày cô tới, thông thường cô đều đích thân nấu cơm cho hai bố con, thím Lý chỉ phụ trách chuẩn bị nguyên liệu và dọn dẹp.

Có điều hôm nay sau khi hỏi xong, Lâm Uyên Bạch không trả lời ngay. Có thể cô không nghe thấy, thẳng thừng đi lên gác.

Lâm Uyên Bạch đi thẳng vào phòng ngủ, đi tới trước chiếc tủ bên cửa sổ, kéo ngăn cuối cùng ra.

Trong này để tất cả đồ của cô, cô không lập tức bỏ cuốn sách vào trong mà dùng ngón tay cái và ngón trỏ kẹp lấy một chiếc bookmark yên lặng nằm bên trong.

Nó vốn được kẹp trong cuốn tiểu thuyết, chỉ là trước khi cho Lục Học Lâm mượn, cô đã tiện tay lấy nó ra.

Giống hệt như cuốn sách, nó cũng tồn tại rất lâu rồi.

Cho dù bên ngoài được bọc một lớp ni lông, nhưng mép cũng đã ố vàng, là kiểu kẹp sách phong cách cổ phong rất truyền thống, chỉ được trang trí bằng mấy chiếc lá phong, nhưng ở góc phải bên dưới lại có một hàng chữ nhỏ màu xanh đen được viết theo lối chữ khải.

Lâm Uyên Bạch nhớ rất rõ, lúc nhỏ cuốn tiểu thuyết này thường xuyên là cuốn sách gối đầu giường của mẹ. Tối nào bà cũng giở ra đọc, có lúc còn ngồi ngắm kẹp sách đến ngáy người, lấy tay vuốt ve hết lần này tới lần

khác nét chữ bên trên. Mẹ từng dạy cô viết chữ, thế nên cô dám chắc chắn đây không phải nét chữ của bà. Hơn nữa nét bút rắn rỏi, giống chữ của nam giới hơn...

Lâm Uyên Bạch nuốt nước bọt, cầm tờ giấy A4 bên cạnh lên.

Cô đối chiếu, so sánh từng chữ một. Tuy rằng khác nhau về thời gian và độ đậm nhạt nhưng nét bút giống nhau đến kinh người.

Sống ở đời vốn chẳng tương tư.

Ngờ đâu lại tương tư, rồi khổ vì tương tư...

Nhịp tim Lâm Uyên Bạch đập hơi nhanh một chút, ban nãy chẳng qua chỉ là một suy nghĩ thoáng qua của cô.

Cô nhìn đi nhìn lại kẹp sách và tờ giấy, nhưng không giấu nổi sự thảng thốt trong lòng.

Có sự trùng hợp đến vậy sao?

Trong lúc thất thần, có bàn tay làm ấm bả vai cô.

Lâm Uyên Bạch quay đầu, nhìn thấy Hoắc Trường Uyên trong bộ vest đen, áo vest còn chưa cởi ra, cà vạt cũng còn nghiêm chỉnh, chắc anh vừa về tới nhà. Nhìn vào đôi mắt anh, cô mỉm cười.

Việc đầu tiên khi về tới nhà của Hoắc Trường Uyên dĩ nhiên là đi tìm cô.

Lúc đó thím Lý thấy cô vội vàng đi lên gác, nghĩ là cô khó chịu trong người nên nói với anh một cách tự nhiên. Biết chuyện, anh lập tức để chìa khóa xe đó, đi lên. Nhìn thoáng qua gương mặt cô, xác định không có vấn đề gì, anh mới yên tâm hơn.

Lâm Uyên Bạch không biết anh lo lắng, cười nói: "Hoắc Trường Uyên, anh về rồi à!"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên rướn môi.

Sau một tiếng đáp bình thản, ánh mắt anh nhìn cô hơi khác lạ.

"Anh sao vậy?" Lâm Uyên Bạch bất giác nhú mày, quan tâm hỏi: "À, có phải anh có chuyện gì phiền muộn trong công việc không?"

"Không phải." Hoắc Trường Uyên đáp khẽ sau đó lạnh lùng hừ một tiếng: "Anh nghe thím Lý nói, tranh thủ lúc anh không có nhà, chú Lục chiều nay chạy tới đây?"

Nghe xong, Lâm Uyên Bạch liền hiểu ra nguyên nhân, khóc dở mếu dở giải thích: "Thế nào gọi là tranh thủ lúc anh không ở nhà, chú ấy tới trả sách thôi! Trước đó em đã nói với anh rồi mà, em cho chú ấy mượn một cuốn tiểu thuyết, hôm nay qua trả em thôi mà!"

"Chú ấy ở lại có lâu không?" Hoắc Trường Uyên nhú mày.

Lâm Uyên Bạch ngẫm nghĩ rồi trả lời: "Chắc đủ uống một tách café..."

"Em còn pha cafe cho chú ấy?" Hoắc Trường Uyên trừng mắt.

"Đúng vậy..." Lâm Uyên Bạch gật đầu. Nhìn thấy mặt anh đen sì lại, cô nực cười chọc tay vào cánh tay anh: "Anh nhỏ mọn quá vậy!"

Hoắc Trường Uyên mặt căng ra, ngữ khí cũng trở nên cứng đờ: "Em chỉ được pha café cho mình anh uống thôi!"

Lâm Uyên Bạch mỉm cười, lúc này anh như một đứa trẻ con ấu trĩ, phát huy bản năng chiếm hữu của mình vậy.

Hết cách, cô đành dỗ anh như dỗ bánh bao nhỏ, thủ thủ dịu dàng xoa dịu: "Được rồi, chỉ pha cho mình anh thôi! Em và Đậu Đậu không ai được uống, như vậy được chưa nào?"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên miễn cưỡng chấp nhận.

Anh nắm tay cô hơi mạnh một chút, kéo cô sát vào lòng, thì thầm: "Ban nãy lúc anh vào đây, em đang ngăn người nghĩ gì vậy?"

"Có gì đâu..." Lâm Uyên Bạch lắc đầu.

Hoắc Trường Uyên nhìn xuống, thấy cô đang đút cuốn tiểu thuyết vào tủ.

Lai lịch của nó anh biết từ lâu. Anh cúi xuống nhìn cô, suy tư vài giây: "Sắp đến ngày giỗ mẹ em rồi nhỉ?"

Lâm Uyên Bạch sững sờ.

Hình như vào bốn năm trước, lúc quan hệ giữa họ còn là giao dịch, cô từng nói cho anh biết một lần, không ngờ một chuyện nhỏ như vậy, anh vẫn nhớ...

Hết chương 297

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 298

Cô khẽ gật đầu: "Ừm..."

Hoắc Trường Uyên thấy cô đóng ngăn kéo lại, đuôi mày cứ cụp xuống từ đầu đến cuối thì nghĩ cô đang nhớ mẹ của mình.

Anh nói nhỏ: "Đừng buồn, còn có anh và con trai ở bên em."

Lâm Uyên Bạch gật đầu: "Ừm, em biết!"

Cảm giác có lòng bàn tay đặt nặng lên vai mình, Lâm Uyên Bạch ngẩng đầu cười với anh, nhẹ nhàng đặt tay mình lên mu bàn tay anh.

Có anh và con trai ở bên cạnh, cảm giác cô độc trong lòng cô đã biết mất từ lâu, chỉ là cô đang nghĩ tới người mẹ đã nằm xuống đất sâu bao nhiêu năm của mình, cả đời vẫn cứ lẻ loi.

...

Hoắc Trường Uyên hạ thấp tay xuống, chuyển sang ôm lấy eo cô, mỉm cười nói: "Anh có một dự định, muốn chuyển mộ của ông bà ngoại ở dưới quê lên Băng Thành, rồi sửa lại ngôi mộ cho mẹ em, để cả gia đình được quây quần bên nhau. Như thế dù sau này chúng ta có ra nước ngoài định cư, có người thân thiết nhất ở bên, mẹ sẽ không cô đơn nữa."

Lúc đó cô lập mộ cho bà ngoại ở dưới quê cũng là vì biết sinh thời bà rất nhớ ông ngoại. Nhưng nếu bây giờ chuyển cả ông và bà lên đây thì

không còn vấn đề gì nữa.

Dưới suối vàng ông bà có linh thiêng cũng sẽ chấp nhận được ở bên cạnh con gái.

Lâm Uyên Bạch khẽ cắn môi.

Không ngờ anh lại đọc được suy nghĩ của cô, cô hỏi trong niềm xúc động: "Như vậy có phiền phức quá không?"

"Không đâu." Hoắc Trường Uyên đáp ngắn gọn.

Chỉ cần là chuyện của cô, sao có thể gọi là phiền phức?

Lâm Uyên Bạch quay người lại trong vòng tay anh, kiễng chân dùng tay níu lấy cổ anh: "Hoắc Trường Uyên, anh thật tốt!"

Hoắc Trường Uyên cúi xuống, vui vẻ đón nhận nụ hôn chủ động của cô.

Ăn tối xong, trời cũng tối dần, vầng trăng tròn trên cao sáng trong giữa đêm tối.

Lúc cửa phòng tắm được kéo ra, Lâm Uyên Bạch đang đứng quay lưng lại cũng vừa hay bỏ đi động xuống khỏi tai.

Hoắc Trường Uyên đang lau tóc chợt dừng lại, cố tình bước khẽ khàng, lảng lảng áp sát cô. Tới khi đứng ngay sau lưng cô, anh đột ngột dang rộng cánh tay, ôm trọn cô vào lòng.

Lâm Uyên Bạch không kịp đề phòng, giật thót, di động cũng rơi xuống đất.

Hoắc Trường Uyên vắt ngang cánh tay qua ngực, siết chặt lấy cô, cúi đầu cắn lên vành tai cô: "Giấu anh lén lén lút lút gọi điện cho ai thế hả?"

Hm?"

"Là Cá nhỏ gọi đến..." Lâm Uyên Bạch nghiêng đầu liếc nhìn anh, khẽ đáp.

Thấy cô nhú mày như có tâm sự, anh hỏi: "Sao vậy?"

Lâm Uyên Bạch nhật di động lên, thở dài, mím môi nói cho anh biết: "Cô ấy muốn dọn ra ngoài ở, bảo em khi nào rảnh thì đi xem nhà với cô ấy..."

Hoắc Trường Uyên nghe xong cũng hơi sững người.

Lâm Uyên Bạch bỗng dưng trở nên lo lắng. Căn nhà chung cư đó là của Tần Tư Niên để cho Tang Hiểu Du ở, bây giờ cô ấy lại quyết tâm dọn ra ngoài, hơn nữa ngữ khí có vẻ như đã suy nghĩ rất kỹ càng, còn mang theo chút mệt mỏi khó giấu được.

Lần cuối cùng tới thăm, cô còn nghĩ họ đã làm lành rồi chứ...

Hoắc Trường Uyên không muốn thấy cô buồn bèn động viên: "Đừng nghĩ nữa, sẽ không có chuyện gì đâu, cho dù có gây chuyện kiêu gì thì vẫn còn đứa con trong bụng của Tang Hiểu Du, hai người họ không dứt khoát được với nhau đâu! Huống hồ, chuyện tình cảm chỉ có thể để họ tự giải quyết!"

"Ừm." Lâm Uyên Bạch gật đầu.

Nhưng cho dù như vậy, cô vẫn cứ lo lắng.

Hoắc Trường Uyên nhú mày trầm ngâm giây lát, rồi từ tốn nói: "Lần trước em bỏ nhà ra đi, lúc đón em về anh có nói hôm nào mời họ một bữa. Vừa hay nhân dịp này, giúp họ làm lành?"

"Cũng được đấy!" Lâm Uyên Bạch nghe xong gật đầu, rất tán đồng chủ ý của anh: "Vậy thì đừng ra ngoài ăn nữa, nấu ở nhà đi, càng tiện nói chuyện! Trưa mai em sẽ đi siêu thị một chuyến, mua nhiều đồ ăn về, làm một bữa cơm gia đình đơn giản!"

Bỗng dưng ý thức ra điều gì đó, cô bực dọc kháng nghị: "Này... Em bỏ nhà ra đi khi nào chứ?"

Hoắc Trường Uyên nhìn cô nhướng cao mày, như đang hỏi ngược lại cô "Không có sao?".

Lâm Uyên Bạch nhún vai, bỗng chốc á khẩu.

Cô cúi mặt, len lén bĩu môi, trong lòng không phục chút nào, cùng lắm chỉ là đi đêm không về thôi...

Hoắc Trường Uyên không muốn lãng phí thời gian, anh kết thúc chủ đề: "Chuyện này cứ quyết định như vậy, đừng nghĩ tới chuyện của người khác nữa, nghĩ về anh nhiều chút đi."

"Anh làm sao?" Lâm Uyên Bạch không hiểu.

"Em nói xem?" Hoắc Trường Uyên nói một câu đầy ý tứ.

"..." Lâm Uyên Bạch đỏ mặt.

Hoắc Trường Uyên cúi xuống vác cô lên vai, bước rộng mấy bước rồi đồng thời nằm vật ra giường.

Anh khàn giọng hỏi: "Đóng chặt cửa chưa?"

Một lần bị rấn cần, mười năm sợ dây thừng.

Hoắc Trường Uyên không muốn giống như lần trước, sau khi bị con trai phá rối, hoang phí cả một đêm tuyệt vời.

"Đóng chặt rồi..." Lâm Uyển Bạch xấu hổ nói.

Không những đóng chặt, còn khóa trái rồi...

Hoắc Trường Uyên cười rất mãn nguyện, sau đó cúi xuống, từ từ hưởng thụ khoảng thời gian của hai người.

...

Ngày hôm sau, Lâm Uyển Bạch đi siêu thị đúng như kế hoạch hôm trước.

Lúc xếp hàng thanh toán ở quầy thu ngân, ở quầy thanh toán kế bên xuất hiện một bóng hình mảnh khảnh quen thuộc.

Lâm Uyển Bạch nhìn qua, chủ động lên tiếng: "Trùng hợp vậy, anh cũng đi siêu thị à!"

"Mua chút đồ!" Tiêu Vân Tranh mỉm cười, giọng có chút cảm kích: "Lâm Uyển Bạch, anh còn nghĩ sau khi anh nói ra sự thật lần trước, em sẽ không để ý tới anh nữa đấy, không ngờ em vẫn muốn nói chuyện với anh! Cảm ơn em!"

"Em không hề nói là không trách anh hay đã tha thứ cho anh đâu..." Lâm Uyển Bạch bậm môi.

"Anh hiểu!" Tiêu Vân Tranh nhún vai, nhưng cô không tạo khoảng cách với mình đã đủ khiến anh ấy mãn nguyện rồi. Vẫn giống như trước đây, anh ấy chủ động giúp cô xách đồ.

"Sao lại để em một mình xách nhiều như vậy, anh ấy đành lòng sao?"

Lâm Uyên Bạch giải thích: "Lát nữa tan làm anh ấy sẽ qua đón em, bảo em đợi trong siêu thị, nhưng em thấy anh ấy quá vất vả nên em sẽ ra ngoài cửa đợi!"

Nghe vậy, Tiêu Vân Tranh gật đầu.

Hai người họ thật sự quan tâm lẫn nhau, từ những chi tiết nhỏ có thể cảm nhận được.

Nhìn xuống, Lâm Uyên Bạch chú ý thấy Tiêu Vân Tranh mua khá nhiều đồ, nhưng hình như đều là đồ tầm bở.

Ngẫm nghĩ một chút, cô ngáp ngừng lên tiếng: "Sức khỏe của Chủ tịch Hoắc..."

Không phải vì cô quá quan tâm, đơn thuần là hỏi thay cho Hoắc Trường Uyên. Tuy anh tỏ ra rất tuyệt tình, không hề hỏi han gì, nhưng sao cô không hiểu, thật ra anh không dễ chịu chút nào.

Nói gì thì nói đó cũng là bố của anh.

"Bố anh à, ông không sao từ lâu rồi." Tiêu Vân Tranh nói rõ, rồi cũng theo tầm mắt của cô cúi nhìn đồng hồ trong tay mình, có chút ngáp ngừng nhưng vẫn nói cho cô sự thật: "Gần đây Tịnh Tuyết cứ u sầu buồn bã, bị ốm, chẳng ăn uống được gì. Anh định qua thăm cô ấy! Dù gì thì anh và cô ấy vẫn là bạn!"

"Ồ..." Lâm Uyên Bạch hiểu ra.

Đối với Lục Tịnh Tuyết tuy rằng cô còn chút áy náy, nhưng không quá mãnh liệt. Có điều nhìn Tiêu Vân Tranh, cô rất muốn hỏi bốn năm qua đã đủ để anh ấy quên đi hay từ bỏ chưa.

Có điều khi lời nói đến bên miệng, liếc thấy miếng ngọc mặt Phật lấp lánh sau cổ áo của anh ấy, cô lập tức nuốt xuống.

Đáp án đã quá rõ ràng rồi.

Ra khỏi siêu thị, Tiêu Vân Tranh giúp cô đặt túi đồ lên ụ đá nhỏ: "Nếu em đợi anh ấy tới đón thì anh về trước đây!"

Lâm Uyển Bạch gật đầu chào tạm biệt, nhìn theo bóng anh ấy đi về phía một chiếc ô màu xám bạc.

Không thể không thừa nhận, Tiêu Vân Tranh quả thực đã thay đổi rất nhiều. Nếu là bốn năm trước, anh ấy luôn lái những chiếc xe đua nổi trội, nghênh ngang đi vào dòng xe, không coi ai ra gì.

Chiếc ô tô ấy vừa biến mất khỏi tầm mắt thì chiếc Land Rover trắng của Hoắc Trường Uyên cũng đỗ ngay bên đường.

Sau khi thắt dây toàn vào, Lâm Uyển Bạch không chút giấu giếm: "Ban này em gặp Tiêu Vân Tranh trong siêu thị!"

Hoắc Trường Uyên khẽ đáp một tiếng, dường như không mấy để ý, chỉ tập trung lái xe.

Quan sát góc nghiêng của anh, Lâm Uyển Bạch chớp mắt, cố tình trêu chọc: "Anh ấy cũng mua không ít đồ, nhưng toàn là đồ bỏ, em nghe nói, hình như vợ chưa cưới cũ của anh đang bị ốm~"

Cuối cùng, cô còn xấu xa, đặc biệt nhấn mạnh vào chữ "cũ".

"Ừm." Hoắc Trường Uyên không nao lòng.

"Anh không đi thăm à?" Lâm Uyển Bạch vẫn tiếp tục khiêu khích.

Hoắc Trường Uyên liếc xéo về phía cô, sau đó khẽ nhướn đuôi mày: "Nếu em đã muốn anh đi như vậy, vậy thì hủy cuộc hẹn tối nay luôn, bây giờ đến thẳng nhà họ Lục."

Thấy anh không cười mà định xoay vô lăng quay đầu thật, Lâm Uyển Bạch bỗng sốt sắng, hoảng loạn cản anh lại.

"... Này!"

Hoắc Trường Uyên rướn môi, khẽ hừ một tiếng rồi tiếp tục đi thẳng.

Lâm Uyển Bạch hèn nhát thu tay về.

Cô vốn còn muốn cố tình chọc anh nữa, quả nhiên, cô vẫn không gian manh bằng anh!

Lâm Uyển Bạch bại trận, đành đổi chủ đề: "Em mua không ít đồ ăn nhiều canxi, có lợi cho bà bầu, tối nay em làm thêm vài món!"

"Anh nghe người ta bảo có một câu mà dân gian hay truyền nhau." Hoắc Trường Uyên bắt ngờ lên tiếng.

"Câu nói?" Lâm Uyển Bạch hỏi tiếp.

Hoắc Trường Uyên một tay giữ vô lăng, mắt liếc sang cô: "Nếu sử dụng băng vệ sinh được chính bà bầu bóc ra thì sẽ có thai. Em tới hỏi bạn em xem nhà còn cái nào không."

"..." Lâm Uyển Bạch suýt chút nữa bị sặc nước bọt.

Cô nhìn về phía anh đầy nghi ngờ, nhưng không thấy anh có chút đùa giỡn nào, nét mặt chỉ toàn chân thành.

Nuốt nước bọt, Lâm Uyên Bạch không ngờ một lời mê tín không có căn cứ như vậy mà anh cũng tin!

Người đàn ông này vẫn chưa từ bỏ "chấp niệm" muốn sinh con gái...

Thật sự đủ rồi đây!

Lâm Uyên Bạch không muốn bàn luận quá nhiều với anh về chuyện này. Cô âm thầm rút di động ra, gọi cho Tang Hiểu Du, muốn nhắc bạn tới sớm một chút.

Chỉ là một lát sau, cô nhìn vào màn hình và nhíu mày: "Sao thế nhỉ, mãi không có ai nghe máy..."

Cô vừa gọi hai cuộc, đều không ai bắt máy, chỉ có tiếng của nhân viên tổng đài.

Bỗng dưng, một linh cảm chằng lành dâng lên trong lòng cô.

Đúng lúc gặp đèn đỏ, xe trước sau đều giảm tốc độ.

"Để anh gọi cho Tư Niên." Hoắc Trường Uyên nói với cô.

Lâm Uyên Bạch gật đầu, nhìn thấy anh đeo tai nghe Bluetooth lên, tìm số của Tần Tư Niên và gọi qua, hình như cũng phải khá lâu mới có người bắt máy. Cô kiên nhẫn ngồi bên chờ đợi.

Nhưng bỗng thấy nét mặt Hoắc Trường Uyên biến sắc.

Kết thúc cuộc gọi, Hoắc Trường Uyên gỡ tai nghe ra, nói với cô: "Xảy ra chuyện rồi!"

...

Khoảnh khắc chiếc Land Rover dừng lại, Lâm Uyên Bạch đã đẩy cửa ra, chạy vội vào trong tòa nhà cấp cứu.

Hoắc Trường Uyên rút chìa khóa xe, cũng bám sát theo sau cô. Khi từ trong thang máy đi ra, anh đưa tay ôm lấy vai cô và an ủi: "Đừng lo lắng quá."

Lâm Uyên Bạch gật đầu nhưng sự sốt sắng trên khuôn mặt chỉ tăng không giảm.

Cuối cùng khi sắp tới phòng phẫu thuật, từ xa họ đã nhìn thấy Tàn Tư Niên ngồi sụp xuống, dựa vào bức tường trắng, sống lưng cong gập lại, đầu vùi xuống gối, hai khuỷu tay ôm sau gáy.

Chút nắng cuối ngày còn vương lại hắt vào qua cửa sổ khiến cái bóng của anh ấy đổ xuống nền gạch, giống như một ngọn núi đau thương.

Anh ấy như không hề nghe được tiếng bước chân của họ, vẫn giữ nguyên tư thế đó.

Lâm Uyên Bạch vội bước tiến lên trước, nhìn cánh cửa phòng phẫu thuật đóng kín, cô căng thẳng hỏi: "Bác sỹ Tàn, Cá nhỏ sao rồi?"

Rất lâu sau, Tàn Tư Niên mới có phản ứng.

Giống như một động tác quay chậm trong bộ phim điện ảnh, anh ấy chậm rãi ngẩng đầu, trong đôi mắt hoa đào ấy xuất hiện những tia máu mảnh và dài, khóe môi anh ấy khẽ giật, có một giọng nói thều thào bật ra, khàn đặc như bị một lớp đá sỏi mài qua: "Vẫn chưa biết."

Rõ ràng buổi trưa vẫn còn gọi điện thoại, hẹn tối nay sẽ tới nhà ăn cơm.

Ai ngờ lại xảy ra biến cố này...

Lâm Uyên Bạch há hốc miệng, còn định hỏi gì thêm thì Hoắc Trường Uyên đứng cạnh đã nắm chặt tay cô hơn, lắc đầu ra hiệu.

Cô đành im lặng, thấp thỏm nhìn chằm chằm phòng phẫu thuật.

Hơn một tiếng đồng hồ sau, cánh cửa đóng kín cuối cùng cũng được mở ra, vị bác sỹ mặc áo blouse trắng từ trong đi ra ngoài.

Tần Tư Niên ngồi xồm quá lâu, đến nỗi hai chân tê dại, lúc đứng lên cả cơ thể đều loạng choạng giãy lất. Cũng may có Hoắc Trường Uyên đỡ lấy anh ấy, còn Lâm Uyên Bạch thì đã không đợi được nữa, đứng bật dậy khỏi ghế, chạy lên hỏi trước.

"Bác sỹ, tình hình sao rồi?"

Bác sỹ cười khẫu trang ra, không lập tức trả lời ngay mà thở dài một tiếng rồi mới lắc đầu: "Thành thật xin lỗi, chúng tôi đã cố gắng hết sức! Khi đưa vào đây tim thai đã ngừng đập, không giữ được đứa bé!"

Lâm Uyên Bạch suýt chút nữa kêu lên thành tiếng, cô phải dùng tay che chặt miệng mình.

Câu nói này bốn năm trước cô cũng từng nghe được, thế nên hiểu quá rõ nó là một nỗi đau xé ruột xé gan như thế nào. Cô vô thức quay đầu nhìn Tần Tư Niên ở phía sau.

Cơ thể cao lớn của anh ấy cứng đờ ra đó, giống như không động đậy nổi nữa, cứ thế nhìn bác sỹ trân trân. Đột nhiên, khóe mắt anh ấy co giật như mất kiểm soát, một giọt lệ nặng nề rơi xuống.

Nước mắt đàn ông không rơi tùy tiện, chỉ vì họ chưa quá đau lòng mà thôi.

Trái tim Lâm Uyển Bạch chợt thất lại.

Phía sau bác sỹ, Tang Hiểu Du được đẩy ra trong tình trạng thuốc mê còn ngất, chuẩn bị đưa về phòng bệnh. Cô ấy yên lặng nằm trên giường, yên tĩnh như đã chết rồi vậy, sắc mặt nhợt nhạt như tờ giấy.

Tần Tư Niên không lập tức theo vào phòng bệnh, mà đi tới khu hút thuốc lá.

Anh ấy chống tay vào tường mà bước đi, hơn nữa còn rất chậm chạp. Khi Lâm Uyển Bạch đi ngang qua thì nhìn thấy anh ấy đón điều thuốc từ Hoắc Trường Uyên, rít rất mạnh như một kẻ nghiện thuốc, nhưng tay thì run rẩy như không kiểm soát được.

Lâm Uyển Bạch thở dài, đẩy cửa đi vào phòng bệnh.

Bên trong im phăng phắc, tiếng động duy nhất có lẽ là tiếng nước nhỏ xuống tí tách trong ống truyền dịch.

Phát hiện thấy Tang Hiểu Du có dấu hiệu tỉnh lại, dường như thuốc mê đã hết tác dụng, cô ấy từ từ mở mắt ra, Lâm Uyển Bạch vội vàng tiến tới: "Cá nhỏ, cậu tỉnh rồi!"

Ánh mắt Tang Hiểu Du rệu rã vài giây, rồi mới dần dần có tiêu điểm. Nhìn thấy cô, ban đầu cô ấy sững sờ, sau đó nhìn xung quanh một lượt rồi cất giọng khàn khàn: "Mình đang ở trong bệnh viện sao?"

"Ừm..." Lâm Uyển Bạch gật đầu, căng thẳng hỏi thăm: "Cậu cảm giác thế nào? Có chỗ nào thấy không thoải mái không? Có cần mình gọi bác sỹ qua cho cậu không?"

"Không đâu, mình rất ổn." Cho dù là lúc này, Tang Hiểu Du vẫn có thể mỉm cười.

"Bác sỹ dặn dò rồi, bây giờ sức khỏe của cậu rất yếu, cần nghỉ ngơi nhiều!" Lâm Uyên Bạch nắm chặt tay cô ấy.

Tang Hiểu Du nhắm mắt lại một chút rồi mở ra, sau đó hỏi rất khẽ như sợ bị kích động vậy: "Tiểu Bạch, đứa bé, không còn nữa phải không?"

Khi cô ấy lên tiếng cũng đúng lúc cửa phòng bị đẩy ra.

Tần Tư Niên và Hoắc Trường Uyên đồng thời đi vào, người phía trước bước được một bước thì khựng lại, đôi mắt u ám.

Thấy Tang Hiểu Du vẫn nhìn mình chòng chọc như chờ đợi đáp án, Lâm Uyên Bạch gật đầu một cách khó nhọc.

Thấy vậy, trong khoảnh khắc, ánh mắt Tang Hiểu Du trống rỗng.

Không lên tiếng, cô ấy đưa cánh tay cầm ống truyền dịch đặt lên bụng, hoàn toàn phẳng lì, làm gì còn sờ được thứ gì, nhưng cô ấy cứ không ngừng sờ đi sờ lại, sau đó lại nhắm mắt vào, có thứ gì cũng đã chết đi: "Ừm, không còn nữa thì không còn nữa vậy."

Hốc mắt Lâm Uyên Bạch đỏ rực, tuy rằng ngữ khí nghe nhẹ nhàng nhưng "mẫu tử liên tâm", không thể không đau lòng được.

Phía sau, Tần Tư Niên dịch chuyển những bước dờ dẫm tới trước giường bệnh. Cô nhường chỗ, thấy anh ấy cúi xuống, cẩn thận cầm tay Tang Hiểu Du lên.

Đôi mắt anh ấy ảm đạm, vài phần nhẫn nhịn vài phần đau khổ: "Cá nhỏ, chúng ta vẫn còn trẻ, sẽ lại có con..."

Dường như hơi cạn từ, nhất thời cũng không tìm được quá nhiều lời an ủi.

Tang Hiểu Du nhìn anh ấy, bỗng cười khẽ, cũng nắm chặt tay anh ấy sau đó đặt lên bụng mình: "Thật ra ban đầu em có ý giấu anh lén lút sinh nó ra, nhưng sau đó lại bị anh phát hiện. Chỉ là không ngờ, nó cứ thế lặn lẽ rời khỏi cơ thể em... Đứa con không còn, chúng ta đừng suy nghĩ gì nữa, anh cũng đừng quá đau lòng, có thể chúng ta không có duyên làm cha mẹ nó! Nhưng, như vậy cũng may mắn, không vội chạy đi đăng ký kết hôn lại, bây giờ cũng rảnh!"

"Đừng nói nữa!" Tần Tư Niên quát trong sự kìm nén.

"Không nói thì không nói vậy. Cũng may em chẳng còn sức, nói đôi ba câu đã mệt tưởng chết rồi." Nói xong, Tang Hiểu Du quả thật thở dốc, nhưng biểu cảm trên mặt thì rất bình thản.

Khi nhắm mắt lại lần nữa, cô ấy nhẹ nhàng xoay người, quay lưng về phía Tần Tư Niên.

"Tư Niên..."

Bỗng nhiên Tang Hiểu Du khẽ gọi.

Lâm Uyên Bạch vô thức cuộn chặt tay lại. Đây quả thực là lần đầu tiên cô nghe thấy bạn mình gọi Tần Tư Niên như thế, trước kia cô ấy chỉ luôn miệng gọi "Cầm thú".

Cô nín thở, nghe thấy giọng nói yếu ớt và hờ hững ấy vọng ra: "Từ nay chúng ta chấm dứt thỏa thuận đi."

Lần này, Lâm Uyên Bạch không dám nhìn xem Tần Tư Niên có cảm xúc gì nữa. Hoắc Trường Uyên nắm lấy tay cô, thì thầm bên tai cô: "Đề cậu ấy ở lại, chúng ta về thôi."

"Ừm..." Cô gật đầu.

Khi đi ra khỏi phòng bệnh, Lâm Uyển Bạch không đành lòng quay đầu nhìn lại.

Không có tiếng khóc lóc cũng không có những cảm xúc kịch liệt, Tang Hiểu Du như biến thành một con người khác vậy, bình tĩnh đến đáng sợ, tựa hồ người vừa sảy thai và ra khỏi phòng mổ không phải là cô ấy vậy.

Nhưng Lâm Uyển Bạch nhìn thấy rõ ràng, có giọt nước mắt từ khóe mắt bạn mình lăn xuống.

Hết chương 298

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 299

Khi ra khỏi bệnh viện, bên ngoài trời đã tối.

Những ngọn đèn đường trong thành phố dần dần được thắp sáng, Lâm Uyên Bạch nhìn ra ngoài cửa xe nhưng chỉ cảm thấy bí bách, lồng ngực như bị đè nặng.

Cô quay mặt sang nhìn Hoắc Trường Uyên đang lái xe, khẽ hỏi: "Cá nhỏ và bác sỹ Tần còn đến được với nhau không..."

Lần này, Hoắc Trường Uyên im lặng.

Còn nhớ tối hôm qua, họ vẫn còn bàn luận về hai người ấy.

Lâm Uyên Bạch rất lo cho con đường tình cảm của cô bạn thân. Lúc trước anh còn ôm cô và an ủi: Sẽ không có chuyện gì đâu, cho dù ồn ào đến mức nào thì vẫn còn sinh mạng bé nhỏ trong bụng, đó là sợi dây vĩnh viễn liên kết họ với nhau.

Nhưng bây giờ đứa bé không còn nữa, giữa họ...

Bạn bè của Lâm Uyên Bạch không nhiều, người cô quen biết nhiều năm nhất cũng chỉ có mình Tang Hiểu Du. Dĩ nhiên cô phải mong cho cô ấy được hạnh phúc, nghĩ tới chuyện cô ấy nằm trong bệnh viện, gắng gượng tỏ ra mình không sao, nhưng lại len lén chảy nước mắt, lòng cô khó chịu như bị kim châm vậy.

Đến tận lúc về nhà, tâm trạng của Lâm Uyên Bạch vẫn rất tệ.

"Uyên Uyên~"

Sau khi đi vào cửa, bánh bao nhỏ đã lon ton chạy ra.

Lâm Uyên Bạch cúi xuống ôm thằng bé vào lòng. Cục cưng ấm áp ngả đầu vào vai cô, giúp tâm trạng cô dịu bớt đi nhiều, bỗng nhiên cảm tạ ông trời, đã không tàn nhẫn với cô như với Tang Hiểu Du.

Cô đưa tay vuốt lại mái đầu nắm của thằng bé: "Bảo bối, con ăn cơm chưa?"

"Bảo bảo ngoan lắm, đã ăn xong rồi!" Bánh bao nhỏ ngoan ngoãn gật đầu.

Sau khi họ tới bệnh viện có gọi điện cho thím Lý, bảo thím ấy cho bánh bao nhỏ ăn cơm trước, họ sẽ về muộn một chút.

Đang nói thì thím Lý cũng đi ra: "Cậu chủ, cô Lâm, hai người về rồi à! Cơm canh vẫn còn để nóng trong nồi, chắc hai người chưa ăn uống gì, bây giờ tôi múc ra nhé!"

"Vâng, để cháu giúp!" Lâm Uyên Bạch đứng dậy nói.

Bánh bao nhỏ vốn định bám theo cô như một cái đuôi, nào ngờ nhìn thấy Hoắc Trường Uyên ngoắc ngoắc tay về phía mình.

"Papa, sao thế ạ?"

Hoắc Trường Uyên đánh mắt nhìn vào bếp rồi cúi xuống, nhẩn nại nói với con trai: "Hôm nay Uyên Uyên của con không được vui, lát nữa con phải ngoan một chút, cố gắng dỗ dành cô ấy, có biết không?"

"Vâng!" Bánh bao nhỏ lập tức trả lời.

Lâm Uyên Bạch ăn không vào miệng cho lắm nên bữa tối cô chỉ ăn nửa bát cơm, sau đó lên gác đi vào phòng ngủ.

Tắm rửa xong trở ra, cô phát hiện bánh bao nhỏ đã thay quần áo ngủ, đang khoanh chân ngồi chính giữa giường, còn Hoắc Trường Uyên thì quần khăn tắm, chống một cánh tay, nằm nghiêng bên cạnh.

"Tối nay Đậu Đậu sẽ ngủ cùng với chúng ta."

Lâm Uyên Bạch kinh ngạc thốt lên: "Anh chắc chứ?"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên mỉm cười.

Lâm Uyên Bạch chớp chớp mắt, muốn chắc chắn rằng anh không đùa.

Về phương diện "tranh sủng" của hai bố con, Hoắc Trường Uyên vẫn luôn ngang ngược độc chiếm cô. Mấy hôm trước anh chấp nhận để bánh bao nhỏ qua ngủ chung cũng chỉ vì bị vạch trần muốn làm chuyện xấu, buộc phải giấu giếm. Nhưng nửa đêm, anh vẫn không an phận, bế cô vào phòng tắm...

Sau khi chắc chắn anh rất nghiêm túc, cô vô thức nhìn ra ngoài cửa sổ.

Rất muốn biết, liệu ngày mai mặt trời có mọc phía Tây hay không?

Bánh bao nhỏ vươn ngón tay nhỏ ra kéo cô cùng nằm xuống. Đến khi cô đã nằm yên vị xuống gối, nó bèn chớp chớp đôi mắt to: "Uyên Uyên có mệt không? Bảo bảo mát-xa cho cô!"

Không đợi cô kịp phản ứng, nó đã hùng hục vùi đầu lao động.

Hai bàn tay nhỏ mũm mĩm cuộn chặt lại thành nắm đấm đấm đâu ra đấy xuống bả vai cô, sau đó lại tiếp tục đấm chân cho cô.

Lâm Uyên Bạch ngạc nhiên, nhìn về phía Hoắc Trường Uyên đối diện, anh chỉ lẳng lặng nhường mảy.

Bánh bao nhỏ đấm rất cật lực, chỉ một lát, chóp mũi đã lấm tẩm mồ hôi. Cô xót xa vội bảo thằng bé dừng tay. Nó bèn quỳ bên cạnh cô, cất giọng non nớt: "Uyển Uyển, bảo bảo lại kể chuyện cười cho cô nghe nhé?"

"Được!" Lâm Uyên Bạch gật đầu.

Nghe thấy vậy, bánh bao nhỏ bắt đầu kể: "Ngày xưa ngày xưa có một con ngựa, nó chạy mãi chạy mãi rồi rơi xuống biển, thế nên biến thành một con cá ngựa! Một người bạn khác của con ngựa này, vì muốn tìm nó, kết quả lại rơi xuống sông, liền biến thành hà mã!"

"Còn con ngựa thứ ba." Hoắc Trường Uyên nhắc nhở.

"Còn một con ngựa thứ ba!" Bánh bao nhỏ lập tức lặp lại, mắt sáng rực, cái miệng liên tục mở ra đóng vào: "Nó là một con ngựa trắng, vì muốn tìm hai người bạn mất tích, chạy ra ngoài thành phố, kết quả bị ô tô đi qua cán qua, biến thành ngựa vằn!"

Lâm Uyên Bạch phì cười thành tiếng.

Chẳng phải vì câu chuyện nhạt thếch này buồn cười đến mức nào, mà vì chất giọng của bánh bao nhỏ, cộng thêm biểu cảm cố tình khoa trương của nó quá buồn cười.

Bánh bao nhỏ nhìn thấy cô cười, lập tức ghé sát lại: "Uyển Uyển, cô vui chưa?"

"Vui rồi!" Lâm Uyển Bạch mỉm cười.

Sau khi nhận được lời khẳng định, bánh bao nhỏ lập tức quay đầu nhìn về phía papa ở đằng sau, nét mặt đặc ý.

Hiếm có dịp Hoắc Trường Uyên lại giơ tay vuốt ve đầu thẳng bé.

Đến đây, Lâm Uyển Bạch dĩ nhiên đã hiểu hai bố con họ có ý đồ gì, chỉ đơn thuần là muốn khiến cho cô được vui mà thôi.

Cô ngẩng đầu, nhìn về phía Hoắc Trường Uyên này giờ vẫn ngắm hai mẹ con họ chăm chú, ngoài sự cảm động trong lòng ra, trái tim cũng ngứa ngáy.

Cô liếm môi, trước kia mấy chuyện mặt dày như thế này đều do anh mở lời, nhưng lúc này Lâm Uyển Bạch lại thật sự không kiềm được lòng mình. Cô xấu hổ nói với bánh bao nhỏ: "Bảo bối, con che mắt lại một chút đi..."

Bánh bao nhỏ nghe lời, dùng hai bàn tay che chặt mắt lại.

Lâm Uyển Bạch rướn người qua, chủ động hôn lên bờ môi mỏng của anh.

Một nụ hôn khẽ rất chớp nhoáng, nhưng khóe môi cô vẫn còn đọng lại cảm giác đầu lưỡi anh quét qua. Lúc này, ánh mắt của cả hai đọng đầy tình ý.

Bánh bao nhỏ đã quá quen với tình huống này, sao không biết họ đang làm gì. Sau khi bỏ tay xuống, thẳng bé bèn nhào vào lòng cô, ngược mặt lên: "Bảo bảo cũng muốn~"

Lâm Uyển Bạch không nhịn được cười, hôn chùn chụt lên hai má trái phải của nó.

Bánh bao nhỏ đỏ mặt, đang mím môi cười trộm thì cổ áo sau bị xách lên, sau đó nó bị nhấc lên cao.

Lâm Uyên Bạch sừng sốt kêu lên: "... Hoắc Trường Uyên, anh làm gì thế?"

Hoắc Trường Uyên xách con trai bằng một tay thoải mái như bắt gà con: "Không còn sớm nữa, anh đưa Đậu Đậu về phòng ngủ."

"Nhưng anh vừa nói, tối nay thằng bé ngủ cùng với chúng ta cơ mà?" Lâm Uyên Bạch hỏi với vẻ không dám tin. Bánh bao nhỏ cũng ngây ngốc, phồng mang trợn má, thờ dốt trừng mắt nhìn anh.

"Ừm." Hoắc Trường Uyên nói không chút áy náy: "Nhưng anh vẫn cảm thấy, nó về phòng riêng ngủ vẫn tốt hơn."

Trong chớp mắt, anh đã đưa con trai ra khỏi phòng họ.

Lâm Uyên Bạch ngây người, đúng là qua cầu rút ván mà.

...

Cả một khoảng nắng từ cánh cửa ban công phía sau hắt vào trong, Hoắc Trường Uyên tạm thời bỏ tài liệu trong tay xuống, đứng lên vận vẹo cổ.

Rút di động ra, anh gọi cho cô như một thói quen.

Đầu kia bắt máy rất nhanh. Lâm Uyên Bạch hình như đang ngồi chơi cùng bánh bao nhỏ ở nhà, thi thoảng lại có tiếng reo vui vẻ của thằng bé vụng vào trong điện thoại. Hoắc Trường Uyên mỉm cười khẽ khàng, nụ cười lan vào tận trong ánh mắt.

Thật ra anh không có việc gì quan trọng, chỉ muốn nghe giọng của cô mà thôi.

"Cộc cộc!"

Lúc này có tiếng gõ cửa vang lên, Hoắc Trường Uyên khẽ nói một câu: "Đợi chút nhé."

Anh không ngắt máy mà tạm áp di động lên ngực, sau đó nghiêng người nhìn về phía Giang Phóng vừa đi vào.

Giang Phóng đi tới trước mặt anh, cúi đầu cung kính báo: "Hoắc tổng, mọi việc đã được chuẩn bị sẵn sàng, buổi họp sẽ bắt đầu sau mười phút nữa!"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên khẽ đáp.

"Lần này các thành viên của các công ty khác cũng đã tới tham gia đầy đủ, đều đã ở trong phòng họp!" Giang Phóng tiếp tục nói, nhưng sắc mặt hơi ngập ngừng rồi mới bổ sung một câu: "Còn một việc nữa là, có vẻ như ông Lục không được khỏe, không thể tới nên cô Lục tới thay mặt..."

Sở dĩ anh ấy phải nhấn mạnh như vậy là vì biết rõ Hoắc Trường Uyên không muốn gặp cô vợ chưa cưới cũ này cho lắm.

Có điều những lời sau đó anh còn chưa kịp nói xong đã phải nhận một ánh mắt tức giận của sếp.

Giang Phóng bất giác đứng thẳng lưng, ánh mắt đó như muốn nói "Ai cần cậu nhiều chuyện vậy". Đang trong lúc Giang Phóng ngơ ngác kèm âm ức thì kinh ngạc phát hiện di động trong tay sếp vẫn hiển thị một cuộc gọi.

Mà anh có phản ứng dữ dội như vậy dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết đầu kia là ai.

"Hoắc tổng, em ra ngoài chuẩn bị trước!"

Nhận ra mình đã gây họa, Giang Phóng không dám nói thêm nửa câu, dứt lời liền chuồn nhanh như một cơn gió.

Cửa phòng làm việc một lần nữa được đóng lại, Hoắc Trường Uyên nhúu mày đưa di động lên tai trở lại.

Anh còn chưa kịp nói câu nào, đầu kia đã cướp lời: "À, anh mau chuẩn bị đi họp đi, Đậu Đậu gọi em qua giúp nó xếp hình rồi!"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên thấy giọng cô không có gì khác lạ, anh cũng đáp ngay.

Mười phút sau, anh xuất hiện tại phòng họp.

Những người tham gia buổi họp lần này đều đã có mặt đông đủ, thư ký đang bê bình trà nóng rót thêm cho từng vị khách, phần mềm trình chiếu cũng đã được chuẩn bị sẵn sàng, chỉ đợi buổi họp bắt đầu.

Nhà họ Lục chỉ có mình cô con gái Lục Tịnh Tuyết, từ bốn năm trước sau khi về nước, cô ta đã vào công ty, có điều không tập trung vào sự nghiệp như đàn ông, chỉ có một chức vụ có một vị trí nhất định, nên thay mặt Lục Học Lâm tới họp cũng là chuyện bình thường.

Lúc này, cô ta ngồi bên phải vị trí của anh, không muốn chú ý cũng có.

Hôm nay Lục Tịnh Tuyết trang điểm khá kỹ. Mọi lần cô ta đều đánh phấn kiêu nhẹ nhàng, muốn người ta chú ý tới thần thái của mình hơn. Nhưng mấy hôm nay vì tâm trạng khiến sắc mặt cô ta hơi nhợt nhạt, thế nên phải đối diện với anh bằng một trạng thái ỉn nhất.

Vừa ngồi xuống, những người xung quanh đều liên tục nhìn về phía cô ta, Lục Tịnh Tuyết vẫn thản nhiên, thực ra trong lòng rất vui. Vốn dĩ cô ta

là người nổi bật, đi đến đâu cũng được chú ý nhất, và cũng chỉ có cô ta mới xứng với anh!

Từ lúc Hoắc Trường Uyên đi vào, đôi mắt Lục Tịnh Tuyết đã sáng rực lên: "Trường Uyên!"

Hoắc Trường Uyên đánh mắt nhìn cô ta, chỉ khẽ gật đầu coi như chào hỏi rồi dận dò: "Có thể bắt đầu rồi!"

Suốt cả buổi họp, tầm nhìn của Lục Tịnh Tuyết chưa bao giờ rời khỏi anh. Cô ta cứ nhìn chăm chăm không rời, trong ánh mắt chất chứa những tình cảm quần ben không rõ ràng. Chỉ tiếc là Hoắc Trường Uyên như không phát hiện ra, chỉ tập trung nhìn vào màn hình.

Đến tận khi buổi họp kết thúc, Lục Tịnh Tuyết vẫn chưa có được một nửa ánh mắt giao lưu của anh.

Cửa chớp được khép lại, từng người lần lượt thu dọn đồ đạc và đứng dậy.

Lúc này Lục Tịnh Tuyết không có tâm trạng để ý quá nhiều. Cô ta đứng lên, rảo bước đuổi theo bóng hình cao lớn ấy: "Trường Uyên, anh điên rồi à?"

"Tôi giống sao?"

Hoắc Trường Uyên dừng bước, hỏi ngược lại.

Lục Tịnh Tuyết nhìn anh với vẻ khó tin: "Trường Uyên, lẽ nào anh mù mắt đầu óc rồi? Lẽ nào anh thật sự không cần vị trí tổng giám đốc này nữa? Anh đã ngồi ở vị trí này nhiều năm như vậy rồi, bác trai cũng dự định giao lại Hoắc Thị cho anh. Anh không cần nữa ư? Anh có biết điều này có ý nghĩa gì không!"

Tiêu Vân Tranh lúc trước biến mất bốn năm đột ngột về nước, cũng có đến nhà thăm nom cô ta, nhưng chưa hề nhắc đến chuyện này.

Cũng phải đến cuộc họp vừa rồi, khi có người chủ động nhắc tới, cô ta mới biết anh đưa ra một quyết định khiến người ta thảng thốt như vậy.

"Ừm." Hoắc Trường Uyên chỉ bật ra những âm thanh đơn lẻ.

Lục Tịnh Tuyết thấy vậy, bất giác dịu giọng khuyên nhủ: "Trường Uyên, em biết anh nhất thời kích động, em..."

"Hoắc tổng, cô Lâm đã tới, đang ở phòng làm việc của anh!"

Lúc này Giang Phóng đi tới, ngắt lời cô ta để báo cáo.

Nghe thấy vậy, Hoắc Trường Uyên bèn nói: "Sunny, thành thật xin lỗi, tôi còn có việc!"

Trong lúc đó, anh đã sai rộng bước chân. Tới khi Lục Tịnh Tuyết tỉnh lại, trước mặt làm gì còn bóng dáng anh nữa.

Lúc nghe Giang Phóng báo, Hoắc Trường Uyên rất ngạc nhiên.

Anh dứt hai tay vào túi quần, trong lòng vẫn giữ một chút ngờ vực.

Khi sắp đi tới văn phòng, từ xa, anh hình như đã nhìn thấy một cái bóng lén la lén lút, từ khe cửa thò đầu ra ngó xung quanh. Anh bất giác nheo mắt lại, sau đó lại nhướn cao đôi mày.

Sau khi nhìn thấy anh, Lâm Uyển Bạch lập tức quay người chạy vào trong.

Vì quá hoảng loạn, lúc giẫm chân lên thảm, bước chân của cô bị trượt, gần như cắm đầu ngã xuống sofa.

Khi cô vừa kịp điều chỉnh lại tư thế, thì cánh cửa phòng bị đẩy ra. Hoắc Trường Uyên đã đổi sang đút một tay vào túi quần, tay kia đóng cửa lại, nhìn về phía cô bằng ánh mắt dò hỏi.

Lâm Uyển Bạch liếm môi, giải thích: "À, em qua mang cơm cho anh, hôm qua chẳng phải anh bảo cơm căng tin chán lắm sao..."

Nói đến cuối cùng, thật ra cô có phần chột dạ.

Sau khi nói chuyện điện thoại với anh xong, Lâm Uyển Bạch không thể ngồi yên trong biệt thự nữa, trong đầu không ngừng nháy ra hình ảnh anh ở chung với Lục Tịnh Tuyết. Tuy rằng rất khẳng định tình cảm của anh dành cho mình, nhưng cô vẫn không kiềm chế được mà suy nghĩ. Cuối cùng, cô dặn thím Lý trông bánh bao nhỏ rồi thay quần áo tự đi ra ngoài....

"Em chắc chắn là tới đưa cơm chứ?" Hoắc Trường Uyên liếc hộp cơm.

"... Chắc mà!" Lâm Uyển Bạch áp úng gật đầu.

Hoắc Trường Uyên lại không định dễ dàng bỏ qua cho cô. Anh cúi người ngồi xuống bên cạnh cô, ánh mắt đầy ý tứ: "Không phải tới kiểm tra đột xuất à?"

"..." Bị anh nói trúng tim đen, Lâm Uyển Bạch đỏ bừng mặt, ngượng ngập lắm bầm: "Thật là, sao cứ phải nói ra chứ..."

Hoắc Trường Uyên rướn môi cười.

Lâm Uyển Bạch xấu hổ cúi mặt, đẩy hộp cơm đã mở ra tới trước mặt anh, có điều động tác quá mạnh nên đè tay lên đầu gối, cô bỗng đau đớn kêu lên một tiếng.

"Em sao vậy?" Hoắc Trường Uyên nhíu mày hỏi.

Lâm Uyển Bạch xoa xoa đầu gối, nuốt nước bọt, đành phải thẳng thắn:
"Ban nãy em chạy vội quá, bị đụng..."

Lần này, tiếng cười trầm của Hoắc Trường Uyên vang vọng khắp phòng làm việc.

Bên kia, những người trong phòng họp đã lần lượt đi hết, chỉ còn lại Lục Tịnh Tuyết vẫn đứng yên tại chỗ.

Ngoài mặt tuy biểu hiện của cô ta không có gì thay đổi nhưng thật ra hai bàn tay giấu trong vạt váy đã cuộn chặt lại thành nắm đấm. Cô ta quay người cầm chiếc túi trên ghế lên, sửa sang lại mái tóc dài, sau khi nở một nụ cười nhẹ nhàng mới tao nhã đi ra.

Khi ngang qua phòng thư ký, có ánh mắt dừng lại trên người cô ta.

"Người đó chẳng phải cô Lục sao!"

"Đúng vậy! Nhưng mà, bây giờ cô ấy không còn là vợ chưa cưới của Hoắc tổng nữa rồi, kể cũng tội nghiệp thật đấy. Cô không biết đâu, ban nãy trong buổi họp, ánh mắt của cô ấy không rời khỏi Hoắc tổng một giây nào, nhưng đáng tiếc, Hoắc tổng hoàn toàn không để ý!"

"Thì rõ, bây giờ trong lòng Hoắc tổng chỉ có một mình cô Lâm. Cô quên là lần trước hai người họ ở trong văn phòng rất lâu sau. Lúc ra, mặt cô Lâm đỏ hồng, miệng sung vù... Hơn nữa ban nãy tôi nghe trợ lý Giang nói cô Lâm vừa đến, Hoắc tổng liền bỏ lại cô Lục! Chẹp chẹp!"

...

Lục Tịnh Tuyết giữ vững nụ cười trên môi.

Những lời bàn tán đó lọt vào tai, cô ta nghe rõ mồn một từng chữ, nhưng cô ta không thể nổi giận quát tháo, đành giữ vững thần thái lịch thiệp, để nụ cười trên mặt càng thêm đậm, giả vờ như không nghe thấy gì.

Các nữ nhân viên vẫn đang xì xào, vừa quay đầu liền phát hiện Giang Phóng đứng đó.

"Trợ lý Giang!"

Ai nấy đều lập tức cúi đầu, sợ đến hồn bay phách lạc: "Xin lỗi trợ lý Giang! Bọn em không cố tình đâu, anh tuyệt đối đừng mách Hoắc tổng. Anh làm ơn tha cho bọn em lần này đi, bảo đảm bọn em sẽ không tái phạm!"

Trước đó Hoắc Trường Uyên đã ban lệnh rõ ràng, nếu còn buôn dưa lê trong công ty thì hậu quả nghiêm trọng. Nhưng bản tính trời sinh của phụ nữ, bình thường họ cũng chỉ dám lén lút vụng trộm chứ không dám ngang nhiên.

Các nữ nhân viên sau khi nhìn thấy Lục Tịnh Tuyết, có người không nhin được nói đôi câu, không ngờ lại bị bắt tại trận.

Khi họ đều thấp thỏm không biết có bị đuổi việc không thì Giang Phóng khoát tay: "Yên tâm, lần này coi như bỏ qua!"

Không phải anh ấy rộng lượng gì, chỉ là khi nhìn về phía cửa phòng làm việc, Giang Phóng mỉm cười thầm nghĩ, sắp mình mà nghe thấy mấy lời bàn tán của họ, cũng rất vui vẻ mà tha cho họ thôi.

...

Lục Tịnh Tuyết bước những bước nhẹ nhàng từ trong tòa nhà Hoắc Thị đi ra, ngồi thẳng vào chiếc xe sang trọng đợi sẵn bên đường.

Dọc đường, người tài xế ngồi im không dám cả thở mạnh, thì thoảng lại lén lút liếc nhìn sắc mặt người ngồi sao qua gương chiếu hậu.

Cuối cùng, khi đánh xe vào trong nhà học Lục, tài xế khẩn trương mở cửa ghế lái sau, đợi Lục Tịnh Tuyết cầm túi xách bước xuống xe, bóng lưng khuất vào trong biệt thự, ông ta mới thở phào nhẹ nhõm.

Lúc Lục Tịnh Tuyết thay giày, Lục Học Lâm đang từ trong phòng khách đi lên gác, sắc mặt có vẻ yếu ớt, hình như định quay về phòng nghỉ ngơi.

"Tịnh Tuyết quay về rồi!"

Lục Tịnh Tuyết nhìn thấy bố cũng lập tức tiến lên, hỏi ngay: "Bố, Trường Uyên định bỏ vị trí tổng giám đốc Hoắc Thị, có phải bố biết từ trước rồi không?"

"Ừm." Lục Học Lâm gật đầu, không giấu giếm: "Lần trước tới nhà họ Hoắc, bố có nghe thấy chính miệng nó nói với bác Hoắc."

"Vậy sao bố không nói với con!" Lục Tịnh Tuyết nghe xong lập tức sốt sắng cắt lời.

Nguyễn Chính Mai theo Lục Học Lâm đi ra khỏi phòng khách nhíu mày, quát con gái vẻ không vui: "Tịnh Tuyết, sao con lại ăn nói với bố câu đó! Không thấy mấy hôm nay sức khỏe của bố con không thoải mái ư? Người ông ấy gầy rộc cả rồi, sao con không hiểu chuyện như vậy!"

Lục Tịnh Tuyết ý thức được ngữ khí của mình không đúng, vội cúi đầu xuống: "Bố, con xin lỗi."

Lục Học Lâm mỉm cười, sao có thể tính toán với viên ngọc của mình chứ.

Huống hò, con gái ông từ nhỏ đã rất ngoan ngoãn và nghe lời, lớn lên cũng rất xuất sắc, luôn khiến ông cảm thấy tự hã. Ban nãy nó hơi gấ gồ một chút cũng vì dính tới chuyện của Hoắc Trường Uyên, ông hoàn toàn hiểu được.

Lục Học Lâm thở dài, như chân thành khuyên nhủ: "Tĩnh Tuyết, dù sớm hay muộn, kết quả vẫn như vậy thôi!"

Mấy hôm nay ông thấy không khỏe trong người nên không ra ngoài nhiều, cũng không tới công ty, mọi lịch trình đều cố gắng lùi lại, nhưng việc khác giao cho thư ký giải quyết. Hôm nay ở Hoắc Thị có buổi họp bàn hợp tác, vốn dĩ ông cũng đã sắp xếp cho thư ký thay mặt mình tới dự, nhưng không ngờ Lục Tĩnh Tuyết lại chủ động xin đi.

Sau khi biết chuyện, Lục Học Lâm cũng không ngăn cản.

Ông biết con gái muốn nhân cơ hội lần này đi gặp Hoắc Trường Uyên, nhưng ông nhìn rất thông suốt. Dù nó có làm nhiều hơn nữa cũng không thay đổi được bất cứ chuyện gì, nhất là về mặt tình cảm.

Lục Tĩnh Tuyết không nói nhiều, chỉ chủ động tiến lên đỡ ông lên gác.

Lục Học Lâm cũng mong sao con gái có thể tự hiểu ra, nên không nói thêm nhiều, hơn nữa ông quả thật khó chịu trong người, bèn quay về phòng ngủ nằm ngay.

Gần đây sức khỏe của chồng không tốt, Nguyễn Chính Mai tự tay hầm canh chim bồ câu. Sau khi làm xong, bà ta từ từ đi lên gác thì nhìn thấy người làm dè dặt đứng trước cửa phòng Lục Tĩnh Tuyết, không dám tùy tiện đi vào.

Nguyễn Chính Mai tiến tới gần, liền nghe thấy choang một tiếng như có thứ gì bị ném xuống đất.

Bà ta vội vàng quay đầu nhìn sang phòng ngủ còn lại, chắc chắn chồng không bị kinh động mới tiến lên, vặn mở khóa cửa.

Bên trong căn phòng lộn xộn bừa bãi. Trên bàn trang điểm bằng gỗ kiểu châu Âu, chiếc gương đã nứt vỡ. Còn rất nhiều chai lọ lúc này cũng nằm dưới đất, rất nhiều lọ thủy tinh đã vỡ vụn, chất lỏng bên trong chảy đầy ra đất.

Nguyễn Chính Mai nhìn thấy cảnh này cũng không quá kinh ngạc, mà nhanh chóng khóa kín cửa lại.

Sau đó bà nhíu mày dặn dò người làm vừa theo mình vào trong: "Dì Xuân, mau dọn dẹp đi!"

"Vâng thưa phu nhân!" Người làm vội đáp.

Khi đi qua trước mặt Lục Tịnh Tuyết, người làm vô cùng cẩn trọng, suốt cả quá trình không dám ngẩng đầu lên, chỉ nghe lời dọn dẹp đồng đồ nát.

Người làm tuy không hiểu mấy thứ này của thương hiệu nào nhưng biết rõ mấy chai lọ này rất đắt tiền. Có những lọ tinh chất nhỏ xíu mà giá sắp bằng cả một tháng lương của bà ấy. Bây giờ nhìn thấy chúng rơi vãi đầy ra đất, bà ấy cũng xót xa, giàu có đến mấy thì đại tiểu thư cũng thật hoang phí!

Đương nhiên, những lời ấy người làm chỉ dám lẩm bẩm trong lòng, không dám thể hiện ra ngoài.

Lục Tịnh Tuyết dường như vẫn chưa hết tức, còn vớ lấy hộp mặt nạ mấy hôm trước vừa đặt hàng từ Mỹ về, định ném về phía gương.

Thấy vậy, Nguyễn Chính Mai liền ngăn cản: "Con vừa phải thôi, cẩn thận đánh thức bố con đấy!"

Lục Tịnh Tuyết khựng lại, cuối cùng không ném nhưng cũng hần học quăng vào sọt rác.

"Được rồi, đừng có hờn dỗi nữa, có giận dữ nữa cũng đâu giải quyết được gì!" Nguyễn Chính Mai kéo con gái ngồi xuống bên giường.

"Mẹ!" Lục Tịnh Tuyết chống tay lên trán, bực dọc tới cực điểm: "Nếu Hoắc Trường Uyên thật sự bất chấp tất cả không muốn vị trí tổng giám đốc này nữa, dẫn Lâm Uyển Bạch ra nước ngoài định cư, bác trai cũng không quản nổi thì con thật sự không còn chút hy vọng nào nữa rồi!"

Nghe xong, nét mặt Nguyễn Chính Mai cũng nặng nề.

Bà ta cũng có nghe phong thanh, nhưng không coi là chuyện quá nghiêm trọng, những tưởng chỉ là những lời bóng gió, không ngờ lại là thật. Bà ta thậm chí còn nghi ngờ không biết đầu Hoắc Trường Uyên có bị bò đá hay không.

"Mẹ, phải làm sao đây!"

Thấy con gái đỏ sọng cả mặt, bà ta xót vô cùng, vừa an ủi vừa trầm tư: "Gấp gì chứ, để yên mẹ suy nghĩ..."

...

Hôm sau, tài xế nhà họ Lục đánh ô tô ra khỏi biệt thự.

Nguyễn Chính Mai nhìn ra ngoài từ cửa ban công. Con gái tới qua vì chuyện của Hoắc Trường Uyên mà ngủ rất muộn, bây giờ vẫn đang ở trong phòng. Vậy thì người đi ra ngoài chỉ còn một. Bà gọi người làm tới trước mặt và hỏi: "Học Lâm đi ra ngoài rồi sao?"

"Vâng!" Người làm gật đầu.

"Ông ấy chưa khỏi hẳn, sao đã chạy ra ngoài rồi!" Nghe thấy vậy, Nguyễn Chính Mai lo lắng chau mày, không yên tâm hỏi: "Có nói là đi đâu không?"

"Chuyện này thì không ạ!" Người làm lắc đầu, tỏ ý không rõ.

Nguyễn Chính Mai bỗng dưng cười khẩy một tiếng, nhìn trừng trừng về phía cuốn lịch trên chiếc tủ bên cạnh, giọng nói có phần quá quắt và gay gắt: "Ha, không nói thì tôi cũng biết là đi đâu rồi!"

Hôm nay là ngày gì bà ta biết quá rõ!

...

Sau khi chú Lý lái xe tới nghĩa trang, Lâm Uyển Bạch bảo chú ấy ngồi đợi trong xe, còn mình thì ôm theo bó hoa tươi mua trong cửa tiệm dọc đường đi sâu vào trong.

Trước đó, Hoắc Trường Uyên nói đến chuyện chuyển mộ đã lập tức hành động.

Vì cô cũng không có quá nhiều kiến thức về mảng này, nên đành phải tìm một người chuyên làm để giải quyết nhanh gọn. Không chỉ chuyển chung ông bà ngoại, Hoắc Trường Uyên còn chọn lại chỗ, để những người thân đã nhắm mắt được đoàn tụ.

Tất cả đều do Hoắc Trường Uyên một tay thực hiện, không khiến cô phải bận tâm chút nào.

Sau khi đến nơi, Lâm Uyển Bạch vừa ngạc nhiên vừa cảm động, cả bia mộ cũng được dựng mới, hơn nữa so với bia sơ sài trước đây thì bia mới sang trọng hơn rất nhiều, hơn nữa vị trí mộ còn khá độc lập, xung quanh

được bao bởi hàng rào nhỏ, trồng một vài loại hoa xinh xắn mà cô không gọi được thành tên.

Đúng lúc cô vừa đặt bó hoa lên mộ thì di động đổ chuông như bấm giờ vậy.

Lâm Uyên Bạch không cần nhìn cũng biết là ai gọi tới. Nghe thấy giọng nói trầm của người đàn ông ở đầu kia, khóe miệng của cô không nhịn được, rướn lên: "Em cũng vừa mới tới thôi, gặp được mẹ rồi!"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên nói tiếp: "Xin lỗi Uyên Uyên, anh có cuộc họp quan trọng đột xuất, thật sự không bỏ được, đã hứa sẽ đi cùng em rồi!"

"Không sao mà..." Lâm Uyên Bạch khẽ đáp.

Thật ra Hoắc Trường Uyên cũng định để bánh bao nhỏ tới cùng, để nó đập đầu trước họ, nhưng nghĩ tới chuyện con còn quá nhỏ, không thích hợp tới những nơi âm khí quá nặng như thế này nên cuối cùng cô vẫn đi một mình.

Nhìn xung quanh, Lâm Uyên Bạch cảm động vô cùng: "Hoắc Trường Uyên, thật sự cảm ơn anh!"

Nghe xong, Hoắc Trường Uyên không chút nề tình, mà uể oải nói: "Cảm ơn gì chứ, con rể làm mấy việc này cho mẹ vợ là nên mà!"

"..." Gương mặt Lâm Uyên Bạch lặng lẽ nóng lên.

Con rể, mẹ vợ...

Người đàn ông này thật không biết xấu hổ, nói thuận miệng như vậy!

Tuy rằng trong lòng mắng anh như vậy, nhưng khóe miệng cô vẫn không ngừng cười.

"VẬY anh đi họp đây!"

"Ừm."

Ngắt máy chưa đầy hai giây lại có tin nhắn wechat.

Lâm Uyên Bạch mở ra xem, là một bức ảnh selfie.

Là tư thế ngồi trên ghế, đặt thấp điện thoại xuống và chụp. Đằng sau còn có màn chiếu làm nền. Anh mặc bộ vest đen, cà vạt thắt cẩn thận, từng góc cạnh trên gương mặt rất sắc nét. Ánh sáng chia sống mũi anh thành hai nửa sáng tối cương nghị, khiến người ta không thể rời mắt.

Nhất là đôi mắt sâu hút của anh, cho dù chỉ nhìn qua anh nhưng cũng rất dễ chết đuối trong đó.

Nhớ lại anh đang ngồi họp còn lén lút chụp mấy bức ảnh này, khung cảnh ấy thật khó tưởng tượng.

Ngay sau đó, có tin nhắn hỏi: Đẹp trai không?

Lâm Uyên Bạch cắn môi, thành thật gõ: Đẹp trai!

Đang định cất di động vào túi, nó lại rung lên. Cô tò mò lấy ra xem, nhìn thấy Hoắc Trường Uyên gửi thêm tin nhắn nữa.

Ừm, của em hết.

Lâm Uyên Bạch ngẩn ra giây lát, sau đó lập tức như có một mũi tên bắn trúng tim cô.

Thật là...

Người đàn ông này, giỏi tán tỉnh như vậy từ khi nào chứ!

Giữ chặt trái tim đập dồn dập, rất lâu sau Lâm Uyên Bạch mới bình tĩnh lại được. Cô ngước gương mặt hơi phỉm hồng của mình lên, nhìn người phụ nữ mỉm cười trên bia mộ. Gió nhẹ nhàng thổi qua mấy lọn tóc mai lơ thơ của cô, cô bất giác tươi cười.

Mẹ à.

Con đang rất hạnh phúc, mẹ có nhìn thấy không?

Cô tiếp tục nhìn sang hai ngôi mộ kế bên, tuy không còn người thân nào bên cạnh, nhưng cô lại cảm thấy được ấm áp bao bọc.

Lâm Uyên Bạch ở đó khoảng nửa tiếng mới đứng lên rời đi. Khi gần đi tới cổng nghĩa trang, cô loáng thoáng nghe thấy tiếng hai người đang tranh cãi. Cô chợt nhìn qua, bỗng thấy một người rất quen thuộc.

Lục tiên sinh?

Lâm Uyên Bạch chắc chắn mình không nhìn nhầm.

Tuy còn cách một quãng, lại đứng nghiêng nhưng cô vẫn nhận ra được, người đang cãi nhau với nhân viên nghĩa trang là Lục Học Lâm.

Khác với những lần trước khi gặp ông, hôm nay là một ngày hiếm hoi ông mặc rất chỉnh tề, đen từ đầu tới chân, ngay cả chiếc sơ mi bên trong hay chiếc tất lộ ra ngoài cũng là màu đen, tạo cảm giác trang trọng.

Lâm Uyên Bạch cảm thấy rất bất ngờ, bất giác tiến lên muốn chào hỏi.

Có điều khi chưa đi được mấy bước, cô bỗng dừng nhìn thấy thứ gì, chợt phanh gấp lại.

Lâm Uyên Bạch chậm rãi nuốt nước bọt, nhìn chằm chằm Lục Học Lâm không rời mắt, hoặc nói chính xác hơn là nhìn chằm chằm bó hoa

trong lòng ông.

Lớp lá xanh tôn lên những cánh hoa trắng nở rộ, ở giữa là nhụy hoa màu vàng, hơn nữa bên trên còn đọng những giọt sương, dường như mỗi bông đều được chọn lựa tỉ mỉ.

Vân môn...

Loài hoa mẹ cô thích nhất.

Mỗi lần qua thăm mẹ, Lâm Uyển Bạch đều qua tiệm mua một bó.

Nhưng, trên đời thật sự có nhiều chuyện trùng hợp đến vậy sao?

"Sao có thể không có!" Lục Học Lâm nét mặt kích động, chất vấn:
"Tháng trước khi tôi về nước, tôi còn qua lau mộ một lần. Bà ấy ở đó. Vậy mà ban nãy tôi tới lại không tìm thấy nữa! Anh là nhân viên ở đây, anh nên có trách nhiệm với chuyện này!"

Ban nãy ông đã đi men theo đường núi tìm một lượt, trái phải đều không thấy bóng dáng ngôi mộ ấy đâu.

Mấy năm nay ông hầu như chỉ ở nước ngoài, đến những dịp như thế này đều không kịp về, chỉ có thể tìm một nơi thấp hương. Nhưng lần này sau khi quyết định về nước, việc đầu tiên ông làm chính là qua thăm bà ấy, vậy mà hôm nay đến lại không tìm được ngôi mộ chôn chứa bao nhiêu nhung nhớ của ông.

Người nhân viên tỏ vẻ khó xử: "Ông à, tôi thật sự không biết mà!"

"Tôi không cố tình kiểm chuyện với anh. Tháng trước tôi có đến gặp bà ấy, nhưng bây giờ vị trí đó lại thành của người khác. Lẽ nào như vậy mà nhân viên ở đây cũng không biết? Các anh phải có một lời giải thích cho

tôi, chí ít thì cũng phải nói cho tôi biết, bà ấy đã được chuyển đi đâu chứ?" Lục Học Lâm cất giọng sốt sắng, cộng thêm sức khỏe đang yếu, nói đến cuối cùng, ông không chịu nổi, ho sặc sụa.

"Thưa ông, tôi xin lặp lại một lần nữa, tôi thật sự không biết!" Người nhân viên vội nói: "Hay là ông đợi một chút, tôi sẽ đi hỏi đồng nghiệp rồi quay lại, chúng tôi sẽ cho ông xem hồ sơ, được chưa ạ!"

Nói xong, người nhân viên bèn rào bước chạy về phía khu văn phòng.

Lục Học Lâm cúi đầu nhìn bó hoa vân môn trong tay, trái tim đau thắt lại. Lúc quay người ông chợt nhìn thấy một người đứng sau lưng từ lúc nào, vội thu lại mọi cảm xúc, bất ngờ hỏi: "Lâm tiểu thư, sao cháu ở đây?"

Nhưng ông cũng hiểu ra rất nhanh, có thể xuất hiện ở đây dĩ nhiên cũng tới thăm mộ.

Lâm Uyển Bạch không trả lời mà nhìn chăm chăm vào lòng ông.

"Hoa này..."

Lục Học Lâm nghĩ là cô tò mò, bèn tươi cười giải thích: "Là hoa vân môn."

Lâm Uyển Bạch không thể rời mắt khỏi những nhụy hoa màu vàng bên trong, giả vờ không biết, khẽ nói: "Thường người ta đi thăm mộ hay mua hoa cúc hoặc cẩm chướng, rất hiếm thấy ai mua vân môn..."

Bình thường, người ta hay chọn những loài hoa màu trắng tượng trưng cho sự hoài niệm và tiếc thương. Vân môn tuy cũng mang hàm nghĩa này nhưng đa phần mọi người vẫn hay chọn hoa cúc hoặc cẩm chướng, thế nên bó hoa trong lòng ông trở nên vô cùng đặc biệt.

"Ừm, là loài hoa mà một vị cổ nhân của chú rất thích." Lục Học Lâm gật đầu, rồi lại nhíu mày phiền não: "Có điều hình như xảy ra chút sai sót, tôi qua đây mà không tìm thấy người đó..."

Hai bàn tay buông thõng hai bên của Lâm Uyển Bạch nắm chặt lại, đầu ngón tay lạnh lẽo găm vào lòng bàn tay.

"Lục tiên sinh."

Cô hít sâu một hơi, sau vài giây đắn vặt đã đưa ra quyết định: "Cháu nghĩ... có lẽ cháu biết người chú tìm đang ở đâu!"

"Cháu nói sao?" Lục Học Lâm nhìn cô rất bất ngờ.

"Chú hãy đi theo cháu!" Lâm Uyển Bạch chỉ nói vậy.

Gương mặt Lục Học Lâm lộ ra vẻ nghi hoặc, có chút khó tin, nhưng ông vẫn lựa chọn đi theo phía sau cô.

Lâm Uyển Bạch không nói nữa, chỉ im lặng quay đầu đi thẳng về hướng ngược lại. Trong khóe mắt, cô vẫn có thể nhìn thấy Lục Học Lâm bước từng bước vững vàng ở phía sau, cô cảm thấy tim mình đập rất nhanh và mạnh.

Cảm giác ấy là sự căng thẳng, lại có chút thấp thỏm, hồi hộp, như sắp có một thứ gì cũ kỹ sắp được lật mở ra vậy.

Cuối cùng khi quay trở lại ngôi mộ, Lâm Uyển Bạch dừng bước: "Tới rồi ạ..."

Lục Học Lâm nghe xong cũng nhìn theo hướng cô chỉ, lập tức nhìn thấy người mà mình muốn tìm. Bia mộ đã được sửa sang lại, nhưng bức ảnh bên trên vẫn dừng lại lúc người ấy trẻ trung nhất, xinh đẹp nhất.

"Đúng là ở đây!" Lục Học Lâm kích động nói.

Lâm Uyển Bạch đứng bên cạnh, không bỏ qua bất kỳ cảm xúc nào dù là nhỏ nhất của ông.

Trong đầu cô chợt hiện về rất nhiều hình ảnh cũ, tất cả tập hợp lại với nhau.

"Tôi từng có một mối tình đầu tình cảm rất sâu đậm, nhưng đáng tiếc tạo hóa trêu ngươi, chúng tôi cuối cùng không thể đi cùng với nhau... Mấy năm nay tôi vẫn luôn sống ở nước ngoài, sau khi về nước luôn cảm thấy thành phố này không còn hơi thở của bà ấy nữa. Trước kia nghe bà ấy kể về quê hương của mình thế nên rất muốn về đây thăm một chút!"

"Xin lỗi, ban nãy nhất thời hơi xúc động, không kiềm chế được cảm xúc, hy vọng cô Lâm đừng để ý!"

"Chủ yếu là vì tôi có một cố nhân rất thích hát hí kịch Hoàng Mai, trước kia thường xuyên hát trích đoạn "Nữ phò mã". Tôi từng nghe rất nhiều lần. Lời bài hí kịch này tôi cũng đã hoàn toàn thuộc nằm lòng. Ban đầu nghe thấy có người đang hát, tôi còn ngỡ là bà ấy, thế nên mới... Nhưng làm gì có chuyện ấy chứ, cố nhân đã rời xa rất nhiều năm rồi!"

"Bình sinh bất hội tương tư, tài hội tương tư, tiện hại tương tư..."

...

Lâm Uyển Bạch, chuyện này không đơn giản chỉ là trùng hợp nữa.

Cô tiến lên một bước nhỏ, nín thở hỏi dò: "Lục tiên sinh, cháu nhớ lần thứ hai gặp mặt ở quê, chú từng nói với cháu, muốn về quê hương của mối tình đầu ngắm nhìn, mối tình đầu đó của chú... có phải chính là người này không?"

"Đúng vậy!" Lục Học Lâm hơi sững lại, nhưng vẫn thừa nhận rất thẳng thắn.

Nhận được lời xác thực, hơi thở của Lâm Uyên Bạch như tạm dừng.

"Không giấu gì cháu, cả cuốn tiểu thuyết tiếng Đức kia, sở dĩ chú tôn công tôn sức muốn đọc lại một lần cũng vì bà ấy!" Ánh mắt Lục Học Lâm hơi mơ màng, như đang hồi tưởng: "Bà ấy là mối tình đầu của chú, cũng là người con gái duy nhất chú yêu thương trên đời này. Chú và bà ấy đã yêu nhau rất nhiều năm rồi, đã tới bước có thể thề nguyện trọn đời. Nhưng không ngờ số trời đã định, cuối cùng vẫn không thể đến với nhau. Bà ấy lấy một người khác, mà chú cũng lấy vợ..."

Tới cuối cùng, duyên phận cũng chỉ còn lại một tiếng thở dài.

Lục Học Lâm quỳ xuống trước mộ, đặt bó hoa trong lòng xuống: "Sở Sở, anh đến rồi đây, còn mang theo cả loài hoa em thích nhất nữa!"

Hết chương 299

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 300

Khi đặt bó hoa xuống, Lục Học Lâm mới chú ý thấy bên cạnh mình đã có một bó khác, hơn nữa cũng giống y như của ông, là vân môn.

Chợt ý thức được mình vừa bỏ qua điều gì, ông quay ngoắt lại.

Lục Học Lâm kinh ngạc nhìn Lâm Uyển Bạch ở bên cạnh, ánh mắt đã khác lúc trước: "Lâm tiểu thư, sao cháu biết bà ấy nằm ở đây? Lẽ nào..."

"Không sai, đây là mẹ của cháu." Lâm Uyển Bạch gật đầu, chậm rãi nói rành mạch.

"Hóa ra cháu là con gái của bà ấy!" Lục Học Lâm nghe xong đứng ngay dậy.

"Vâng..." Lâm Uyển Bạch khẽ đáp.

Cô cũng không ngờ được, mối tình đầu mà đối phương luôn hoài niệm trong lòng lại là mẹ của mình.

Trong vô hình, mối quan hệ giữa hai người như được kéo gần lại.

Biểu cảm trên gương mặt Lục Học Lâm vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, ngữ khí cũng cảm thán vô cùng: "Chẳng trách, từ ngày quen biết tới giờ, cháu vẫn luôn có cảm giác rất có duyên với cháu, thì ra, cháu là con gái của Sở Sở!"

Sau khi biết được điểm này, nhìn lại bức ảnh trên bia, ông chợt cảm thấy hai mẹ con họ có vài nét giống nhau, thậm chí dường như thông qua Lâm Uyên Bạch có thể gặp lại người con gái trẻ trung đứng trước mặt mình hơn hai mươi năm trước...

Lục Học Lâm cứ nhìn cô chăm chăm.

Lâm Uyên Bạch chỉ mỉm cười, nhưng bàn tay thì đã nắm chặt gắt gao.

Sau khi thăm mộ xong xuôi, họ đi sóng đôi ra khỏi nghĩa trang, người tài xế vẫn đang đợi cạnh ô tô bên ngoài.

Sau khi biết mối quan hệ đó, thái độ của Lục Học Lâm với cô lại càng nhiệt tình và thân thiện hơn, ông nhìn cô bằng ánh mắt hiền từ và chủ động đề nghị: "Giờ này về thành phố chắc cũng phải chập tối rồi, Lâm tiểu thư, hay là chúng ta cùng đi ăn một bữa cơm?"

Lâm Uyên Bạch lắc đầu, khéo léo chối từ: "Dạ thôi, hôm nay cháu còn có hẹn..."

Thật ra cô không có cuộc hẹn nào, chỉ tìm một cái cớ mà thôi.

"Vậy được!" Lục Học Lâm không bao giờ miễn cưỡng ép ai, sau khi mỉm cười gật đầu, ông vẫy tay chào tạm biệt.

Giống với những lần chia tay trước đó, Lâm Uyên Bạch nhìn thấy tài xế cung kính kéo cửa xe ra, Lục Học Lâm cúi người ngồi vào trong và chiếc xe đi xa dần. Chỉ có điều khác là tâm trạng trong cô lúc này.

Chú Lý thấy cô đứng im không nhúc nhích, tò mò hỏi: "Cô Lâm, lên xe chứ?"

Lâm Uyên Bạch hoàn hồn lại, bấy giờ mới khẽ gật đầu.

Ở phía xa, ráng chiều nhuộm đỏ một nửa bầu trời. Sau khi đỗ xe cẩn thận, Hoắc Trường Uyên đi vào nhà. Bên trong, thím Lý tươi cười ra đón.

"Cậu đã về!"

Hoắc Trường Uyên nhìn thấy cậu con trai ngồi một mình trên sofa xem hoạt hình, bèn quét mắt nhìn một vòng rồi hỏi: "Uyển Uyển ở trong bếp sao?"

"Cô Lâm đang nấu cơm bên trong, tiểu thiếu gia nói muốn ăn gà Cola!" Thím Lý gật đầu.

"Ừm." Hoắc Trường Uyên khẽ đáp.

Sau khi cởi áo khoác ngoài đưa cho thím Lý, anh không dừng chân ở phòng khách mà đi thẳng xuống bếp.

Bên trong, tiếng máy hút mùi kêu ro ro, tiếng bước chân cũng vì thế mà bị nhấn chìm.

Hoắc Trường Uyên nhìn thấy cô đeo tạp dề đứng trước bếp gas, một lọn tóc từ sau vành tai rủ xuống, để lộ cằm cổ trắng trẻo xinh đẹp, hơi nóng phả lên gương mặt cô, khiến gò má cô hơi ửng hồng, góc nghiêng trông rất dịu dàng, động lòng người.

Anh nuốt nước bọt, kìm lại những kích động đang dâng trào.

Hoắc Trường Uyên đi tới phía sau mới phát hiện cô đang ngây người cầm muôi nấu ăn, ánh mắt hướng về một điểm nào đó trên lớp gạch trắng men, chìm vào những suy nghĩ của riêng mình.

Đến cả khi anh vươn tay qua cô cũng không phát hiện ra.

Hoắc Trường Uyên nhú mày: "Ngán người ra nghĩ gì vậy, sắp cháy nồi rồi!"

Lâm Uyên Bạch bất ngờ nghe được giọng nói của anh, có vẻ như bị giật mình, vô thức quay người nhìn anh, nhưng chiếc xẻng cô cầm trong tay cũng đồng thời vung một đường parabol, đập trúng vào tay anh.

"Á!"

Cô kêu vội lên một tiếng.

Xẻng này giờ được để trong nồi, nhiệt độ rất cao, bị đập phải như vậy sẽ rất bỏng.

Hoắc Trường Uyên cũng không kịp đề phòng nên không né tránh được. Anh suýt xoa một tiếng, sau đó rung rung cái tay bị thương, nhướn mày: "Uyên Uyên, em định mưu sát chồng đấy à?"

Lâm Uyên Bạch hoảng loạn tắt bếp đi, bỏ xẻng đó, nắm lấy tay anh: "Anh sao rồi? Bị thương có nghiêm trọng không, mau để em xem nào!"

Cũng may anh phản ứng nhanh, nên chỉ bị bỏng đỏ hai đầu ngón tay chứ không sưng phồng lên.

Lâm Uyên Bạch mở vòi nước bên cạnh ra, đặt tay anh dưới vòi, xối thẳng nước lạnh lên.

"Có đau không?" Cô thôi phù phù.

"Không sao." Hoắc Trường Uyên mỉm cười.

Gạt nước đi, vết bỏng đỏ trông vẫn rất ghê, Lâm Uyên Bạch nhú mày: "Sao tự dưng anh tiến sát vào đây, như vậy rất nguy hiểm đấy! Lỡ bị bỏng rộp thì phải làm sao, cái tay này của anh toàn là vết thương rồi!"

Hoắc Trường Uyên nhướn mày nhưng không để ý lắm.

Lâm Uyển Bạch sợ anh vẫn còn đau, trong lúc cấp bách bèn ngậm ngón tay của anh vào miệng.

"Đỡ hơn không?" Cô hỏi.

Hoắc Trường Uyên không trả lời, mà cúi xuống nhìn cô bằng một ánh mắt rất mờ ám.

"Anh nhìn em như vậy là ý gì..."

Lâm Uyển Bạch ngượng ngập lắm lắm. Cô bị anh ôm chặt eo, bờ môi mỏng áp sát bên tai, có hơi thở nóng rực len lỏi vào trong: "Anh hy vọng em hôn chỗ khác cơ."

Lưu manh...

Thấy cô giãy giụa, Hoắc Trường Uyên không tiếp tục chọc ghẹo cô nữa. Dù sao cũng không vội, còn mấy tiếng nữa là tới đêm, đêm xuống muốn giày vò cô kiểu gì cũng được.

"Không cần lo, không có chuyện gì đáng ngại đâu, chỉ bị bỏng một chút, còn không cần bôi thuốc, lát nữa là ổn!" Hoắc Trường Uyên ôm lấy cô, nhíu mày: "Em đó, sao có vẻ đầy tâm sự vậy?"

Lâm Uyển Bạch lắc đầu, biết anh sẽ không dễ dàng bỏ qua, bèn mím môi nói: "Em chỉ đang nghĩ Cá nhỏ sao rồi..."

Không phải cô cố tình trả lời qua quýt, cô cũng thực sự rất lo cho bản thân.

Mất con đối với bất kỳ người làm mẹ nào cũng là nỗi buồn lớn nhất trên đời...

Hoắc Trường Uyên nghe thấy vậy sắc mặt cũng nặng nề: "Chắc cô vẫn chưa xuất viện, nếu lo lắng ngày mai qua thăm."

"Ừm." Lâm Uyên Bạch gật đầu.

Được vòng tay của anh ôm trọn, lại có sự ấm áp của căn bếp, trái tim lửng lơ của cô trên đường từ nghĩa trang về tới nhà cũng dần dần ổn định lại. Cô thở hắt ra một hơi, từ từ nói một câu: "Ngày mai... em còn muốn quay về nhà họ Lâm một chuyến."

"Về đó làm gì?" Hoắc Trường Uyên cúi xuống nhìn cô.

"Không có gì." Lâm Uyên Bạch lắc đầu, khẽ giải thích: "Chỉ là lâu lắm em không về đó, không biết dạo này sức khỏe bố em sao rồi, cũng chỉ muốn về thăm ông thôi..."

Nói tới từ "bố", cô rõ ràng cảm nhận được trái tim như thắt lại.

"Được, vậy xong việc anh qua đón em." Hoắc Trường Uyên xoa tay lên đầu cô.

"Ừm." Lâm Uyên Bạch cúi đầu đáp.

Có những nghi hoặc bị chôn giấu trong lòng cũng cần có một câu trả lời rồi!

...

Lâm Uyên Bạch đẩy cửa phòng bệnh ra, nhìn thấy Tang Hiểu Du ngồi trên giường bệnh, nét mặt ngẩn ngơ, trái tim cô chợt nhói đau.

Bộ quần áo bệnh viện trên người cô ấy rộng thùng thình. Mới ở viện vài hôm mà thịt trên người cô ấy đã bay đi đâu mất, khuôn mặt tròn lúc trước

cũng đã lộ cảm nhon, khiến đôi mắt cô ấy trở nên to hơn nhưng lại không có hồn.

Lâm Uyên Bạch rất khó chịu trong lòng.

Trước kia, dù vào lúc nào, Tang Hiểu Du cũng lạc quan vui vẻ, gương mặt luôn thoải mái tươi tắn. Vậy mà bây giờ, cô ấy như bị ai hút hết sinh khí vậy.

"Cá nhỏ..."

Nghe thấy tiếng gọi, Tang Hiểu Du lập tức mỉm cười: "Tiểu Bạch, cậu đến rồi à!"

"Sức khỏe cậu bình phục sao rồi?" Lâm Uyên Bạch đi qua.

Tang Hiểu Du nhún vai, nói bằng giọng thoải mái: "Rất tốt, nhưng bác sỹ vẫn khuyên mình nằm lại viện mấy hôm nữa!"

"Ừm..." Lâm Uyên Bạch gật đầu, hiểu rằng đó là vì sức khỏe của cô ấy còn yếu. Cô nhìn quanh phòng một lượt rồi hỏi: "Sao chỉ có mình cậu, bác sỹ Tần đâu?"

"Ai biết, với lại anh ấy cũng bận, làm gì có thời gian ở bên cạnh mình suốt!"

"..." Lâm Uyên Bạch nhíu mày.

Chuyện này cô chắc chắn không tin.

Từ hôm Tang Hiểu Du gặp chuyện, tuy rằng Tần Tư Niên làm việc ở một bệnh viện tư nhưng anh vẫn xin nghỉ phép dài ngày với khoa, ngày đêm trực ở phòng bệnh.

Tang Hiểu Du khích bác: "Chắc là có hẹn với "giai nhân" chẳng!"

Lâm Uyên Bạch âm thầm lẩm nhẩm.

Giai Nhân...

Cô chợt nhớ ra, trước đó hôm cô tới căn nhà chung cư, họ đang cãi nhau, sau đó Tần Tư Niên có nhận được một cuộc gọi, hình như anh ấy cũng gọi cái tên này...

"Cậu xem, lúc này rồi mà mình vẫn còn tính toán mấy chuyện đó làm gì chứ!" Tang Hiểu Du cười khẩy lắc đầu, rồi chuyển chủ đề: "Tiểu Bạch, cậu mua hoa quả gì cho mình đây, mau rửa hai loại mang ra nào, dạ dày đang trống rỗng đây!"

Lâm Uyên Bạch làm theo lời cô ấy, chọn hai loại rửa sạch sẽ sau đó gọt sẵn vỏ cho cô ấy.

Lúc đưa qua, cô vẫn không nhìn được, hỏi: "Cá nhỏ, cậu thật sự định cùng với bác sỹ Tần..."

Ngày mất con, cả cô và Hoắc Trường Uyên đều có mặt trong phòng, nghe rất rõ câu chuyện giữa họ. Tang Hiểu Du nói với Tần Tư Niên: Thỏa thuận giữa chúng ta kết thúc đi. Thỏa thuận đó có nghĩa là gì, ai cũng biết.

Tang Hiểu Du nghe xong, đang nhai chợt dừng lại.

Lâm Uyên Bạch thở dài, chậm rãi nói: "Hôm đó lúc cậu còn ở trong phòng phẫu thuật, bác sỹ Tần lo muốn chết, cứ chờ người không khác gì một con rối gỗ. Đây đều là những gì mình và Hoắc Trường Uyên tận mắt chứng kiến. Nhất là khi bác sỹ nói không giữ được đứa bé, cậu biết không, anh ấy đã chảy nước mắt tại đó..."

Cảnh tượng ấy đến bây giờ vẫn hiện rõ mồn một trong mắt cô.

Tang Hiểu Du nghe xong lời cô nói, nhất thời đứng ngây ra đó. Dường như cô ấy không nghĩ đến, nhưng cũng nhanh chóng cụp mắt xuống. Mái tóc dài che kín gương mặt. Cả người cô ấy như bị bọc trong một tầng u ám, tầng tầng lớp lớp khiến người ta rất xót xa.

Lâm Uyên Bạch biết, rất nhiều chuyện bản thân mình không thể thay đổi được, cũng cần thời gian cho đối phương suy nghĩ rõ ràng. Nhưng cô vẫn mong sao họ có thể quay trở về với nhau.

Cánh cửa phòng bệnh sau lưng bất ngờ bị ai đó đẩy ra, sau đó có tiếng bước chân đi vào.

"Bác sỹ Tàn!" Lâm Uyên Bạch vội lên tiếng.

Tàn Tư Niên gật đầu chào cô, rồi lập tức đi tới bên kia giường, đặt hộp giữ nhiệt lên tủ, vặn nắp đổ ra bát. Trong phòng bỗng có mùi canh gà thơm lừng khắp bốn phía.

"Canh gà vừa mới nấu, em tranh thủ uống một bát đi, để nguội không ngon đâu. Anh có cho thêm táo đỏ và khởi tử. Bác sỹ bảo mấy thứ đó có lợi cho sức khỏe của em!"

Thấy anh ấy cầm thìa định dứt, Tang Hiểu Du từ chối: "Không cần đâu, em tự ăn được, đâu có mất tay mất chân đâu."

Tàn Tư Niên không miễn cưỡng, đưa bát cho cô ấy.

Lâm Uyên Bạch ngồi cạnh quan sát, phát hiện ra điều gì bèn kêu lên: "Bác sỹ Tàn, tay của anh..."

"Không sao đâu." Tàn Tư Niên mỉm cười.

Lời nói của Lâm Uyển Bạch hướng về Tần Tư Niên nhưng ánh mắt cô lại nhìn sang Tang Hiểu Du: "Hình như là bị bỏng. Sao lại bị vậy? Còn có vẻ rất nặng, có cần đi khám không?"

Quả nhiên, đúng lúc đó Tang Hiểu Du cũng quay sang.

Tuy bề ngoài không có thay đổi gì về mặt cảm xúc nhưng sự lo lắng và quan tâm trong ánh mắt cô ấy thì hoàn toàn không thể che giấu được.

"Bị bỏng lúc hầm canh thôi, không có gì đáng ngại." Tần Tư Niên nói rất bình thản, rồi giải thích đơn giản: "Lần hầm đầu tiên tôi không cẩn thận chạm vào nồi làm đổ, đành phải ra siêu thị mua lại nguyên liệu, rồi làm nồi mới!"

Tang Hiểu Du cầm bát canh lên húp mấy ngụm, không nhin được, cuối cùng vẫn lên tiếng: "Cả sáng nay anh chạy về nhà hầm canh sao? Em còn tưởng..."

"Tưởng gì?" Tần Tư Niên nhìn cô chăm chăm.

"Không có gì!" Tang Hiểu Du quay mặt đi nhìn chỗ khác.

Sau đó, bầu không khí trong phòng bệnh trở nên gượng gạo. Tuy cửa sổ vẫn mở, ánh nắng rực rỡ bên ngoài vẫn hắt vào nhưng Lâm Uyển Bạch lại cảm thấy hơi lạnh. Là khí lạnh tỏa ra từ hai con người còn lại.

Sau khi cầm cúi uống hết bát canh, Tang Hiểu Du ngẩng lên cười với cô: "Tiểu Bạch, cậu bảo còn việc khác phải làm cơ mà? Mau đi làm đi! Đừng lo cho mình, mình rất ỏn, là một con gián đánh không chết~"

Lâm Uyển Bạch gật đầu. Đúng là cô còn việc khác, nên không ở lại lâu thêm.

Ra khỏi bệnh viện, chú Lý đưa cô tới thẳng nhà họ Lâm.

Bước ra khỏi xe, cô hướng ánh mắt về phía căn biệt thự trước mặt, bỗng dưng quên cả cất bước, cứ đứng nguyên tại chỗ một lúc.

Người đứng đón trước cửa vẫn là người giúp việc đó. Sau khi lấy dép lê ra, người ấy quay đầu gọi to một tiếng vào trong nhà.

Đúng lúc Lâm Dũng Nghị từ trên gác xuống, nghe tiếng gọi bèn đi tới: "Uyên Bạch, con tới rồi à!"

"Bố..." Lâm Uyên Bạch lên tiếng.

"Sao đứng đực trước cửa thế, mau vào đây đi!" Lâm Dũng Nghị vẫy tay về phía cô.

Lâm Uyên Bạch gật đầu, theo ông vào trong phòng khách. Người giúp việc lần lượt bê trà đã pha và hoa quả lên.

"Gần đây sức khỏe của bố vẫn ổn chứ?" Cô nhấp một ngụm trà và hỏi.

"Vẫn ổn!" Lâm Dũng Nghị tươi cười gật đầu: "Bố vẫn ngủ sớm dậy sớm, buổi chiều thì tranh thủ tập thể dục, huyết áp cũng không tăng cao nữa! Chủ yếu vẫn là nhờ gần đây dì con không về nhà gây chuyện thêm, nên bố rất khỏe!"

Lý Huệ dĩ nhiên không thể tới đây vì bà ta còn đang bị truy nã khắp nơi.

Lâm Uyên Bạch nhận sức tâm trạng Lâm Dũng Nghị gần đây khá thật sự, sắc mặt cũng hồng hào lên nhiều. Sợ ảnh hưởng tới sức khỏe của ông nên cô cũng không nhắc chuyện Lý Huệ bắt cóc mình đợt trước, chỉ lặng lẽ uống trà.

Tuy rằng bây giờ ngày nào cũng chỉ ở nhà chăm hoa chăm cây và chăm sóc bản thân nhưng trước khi nhà họ Lâm phá sản, Lâm Dũng Nghị cũng từng là một người có địa vị. Ông nhận ra được từ lúc ngồi xuống, gương mặt Lâm Uyên Bạch như che giấu tâm trạng gì.

"Uyên Bạch, hôm nay con đến có việc phải không?"

"Vâng." Lâm Uyên Bạch gật đầu.

Cầm chặt tách trà, cô nhìn ông qua làn khói, bật ra một câu đã bần khoản rất lâu: "Bố, có chuyện này con muốn hỏi bố, con... rốt cuộc có phải con cái nhà họ Lâm không?"

Nghe xong Lâm Dũng Nghị thẳng thốt nhìn cô.

Lâm Uyên Bạch không né tránh, tuy rằng bàn tay cô đang run rẩy, nhưng ánh mắt vẫn chờ đợi một đáp án trong từng khoảnh khắc.

Lâm Dũng Nghị ngồi đó như cứng đờ người. Một lúc lâu sau, ông mới từ từ nhắm mắt lại, gương mặt già nua: "Cuối cùng hôm đó con vẫn nghe thấy..."

Lần trước mẹ con Lý Huệ và Lâm Dao Dao dẫn nhau tới làm loạn phòng sách, Lâm Uyên Bạch cũng đúng lúc có mặt.

Lý Huệ không vói được tiền của ông, nói rất nhiều lời không suy nghĩ. Sau chuyện đó, Lâm Dũng Nghị có đặc biệt chú ý nhưng thấy tâm trạng của cô vẫn bình thường, còn nghĩ là cách âm đủ tốt, cô không nghe được những lời không nên nghe...

"Vâng." Lâm Uyên Bạch gật đầu.

Đối diện với phản ứng này của Lâm Dũng Nghị, cô đã có đáp án trong lòng. Cô không nói nữa, tiếp tục đợi ông.

"Nếu con đã nghe thấy thì bây giờ hỏi lại, bố cũng không giấu gì con nữa!" Bàn tay buông thõng bên chân của Lâm Dũng Nghị được ông đặt lên đầu gối. Như đã đưa ra một quyết định nào đó, ông chậm rãi nói: "Con đúng là không phải con gái nhà họ Lâm."

"Vậy con..." Cổ họng Lâm Uyển Bạch như thít chặt lại.

Lâm Dũng Nghị giải đáp thắc mắc của cô: "Lúc mẹ con về làm vợ bố, bà ấy đã có thai rồi."

"..." Lâm Uyển Bạch cảm giác bao nhiêu oxy xung quanh mình bị rút hết trong khoảnh khắc.

Lâm Dũng Nghị thở dài, ánh mắt dần mờ mịt như đang nhớ lại những câu chuyện của rất nhiều năm về trước: "Qua lâu như vậy rồi nhưng bố vẫn không thể nào quên được ngày mẹ con mặc chiếc váy liền màu trắng chậm rãi đi về phía bố... Bố yêu bà ấy từ cái nhìn đầu tiên, đó là cảm giác bố chưa bao giờ có trong đời, cả đời này quyết tâm phải lấy bà ấy! Sau này biết chuyện bà ấy thật ra đã có con với người khác, hơn nữa kiên quyết không bỏ, bố thật ra cũng dao động, nhưng cuối cùng vẫn chọn cách chấp nhận, chọn cách đón nhận con!"

"Bố và mẹ con gần như kết hôn chớp nhoáng, thậm chí bà ấy còn không do dự. Nghe tin bố chấp nhận con, bà ấy đã lấy bố mà không hề suy nghĩ thêm."

"Lúc đó bố rất hạnh phúc, cảm thấy mình là người đàn ông hạnh phúc nhất trên đời. Bố thề rằng, vào giây phút bố nói câu "Con đồng ý" trước mặt cha xứ nhà thờ, bố thật lòng muốn đối xử tốt với hai mẹ con con!"

Nói tới đây, cảm xúc của Lâm Dũng Nghị hơi kích động, nỗi đau nặng nề rơi cả vào đôi mắt.

Bình tĩnh một lúc lâu ông mới tìm lại được giọng nói của mình, ngừng đầu nhìn cô: "Uyên Bạch, bố biết, trong lòng con hận bố. Nhưng con có biết không? Mẹ con chưa bao giờ yêu bố, trong lòng bà ấy luôn có một người khác! Bố có thể chấp nhận bà ấy mang thai con của người ấy, cũng có thể chấp nhận đưa bé chào đời, nhưng điều bố không thể chấp nhận là vợ mình không buồn nhìn mình lấy một cái, thậm chí cả khi bố nắm tay bà ấy, bà ấy cũng đau khổ và dần vật..."

"Quả thực, bố có lỗi rất lớn đối với cuộc hôn nhân này. Ban đầu, bố bị Lý Huệ dụ dỗ, nhưng mẹ con đâu có quan tâm, một chút cũng không! Lúc Lý Huệ mang thai, bố thậm chí từng nghĩ tới chuyện ép bà ấy phá thai, chỉ cần mẹ con cho bố một phần mười tình cảm! Tám năm trời bố nỗ lực, tám năm trời, nhưng vẫn không thể bước vào trái tim của mẹ con!" Cuối cùng Lâm Dũng Nghị cười khổ.

Ông những tưởng thời gian rồi sẽ khiến bà cảm động, nhưng hiện thực lại giáng cho ông một cú tát.

Tám năm, đủ cho một cuộc kháng chiến, nhưng không thể thay đổi trái tim một người phụ nữ.

Lâm Uyên Bạch càng nghe càng trầm mặc.

Giọng nói của Lâm Dũng Nghị xen lẫn oán trách và bi phẫn, dường như đến tận bây giờ ông vẫn chưa cam tâm. Còn gương mặt ông thì chỉ có lạc lõng và cô đơn.

Cô hoàn toàn không biết có những chuyện bí mật này. Chẳng trách, trước năm tám tuổi cô từng có một tuổi thơ hạnh phúc, nhưng tất cả đã tan

biển cùng khoảng khắc mẹ nhảy lầu tự vẫn.

"Bố không biết người đàn ông đó là ai. Nhưng bố biết mẹ con không quên được ông ta, đến tận trước khi chết..." Lâm Dũng Nghị ngừng lại rồi hỏi với giọng chua chát: "Con luôn nghĩ rằng mẹ con vì bố đi với kẻ thứ ba nên tự sát phải không?"

Lâm Uyên Bạch mím môi, không hề phủ nhận.

Trước giây phút vừa rồi, cô quả thực vẫn nghĩ như vậy. Sau khi bố đi với người khác, mẹ buồn rầu đến sinh bệnh phải nhập viện, cuối cùng chọn cách thức quyết tâm đến tuyệt tình ấy để rời xa thế giới này...

Nhưng Lâm Dũng Nghị chỉ buồn bã lắc đầu, ánh mắt như long lanh nước. Ông cất giọng khàn khàn: "Lúc đó ở sân thượng bệnh viện, người y tá chứng kiến từ đầu tới cuối câu chuyện đã nói cho bố biết, người mẹ con hét gọi tên trước khi nhảy xuống không phải bố, không phải bố..."

Lâm Uyên Bạch hoàn toàn chết sững.

Cô nhìn thấy bàn tay run rẩy của Lâm Dũng Nghị, ông rút từ trong túi quần ra một chiếc đồng hồ quả quýt.

Cô loáng thoáng nhớ rằng mình từng thấy nó lúc còn nhỏ, chỉ có điều bây giờ nó đã cũ, mặt kim loại bên ngoài được mở ra, bên trong đã không còn đồng hồ, chỉ còn một bức ảnh ố vàng, cũng dừng lại ở những năm tháng trẻ trung như bức ảnh trên bia mộ.

Đó là mẹ của cô...

Lâm Uyên Bạch, người qua đây tìm kiếm sự thật, lúc này đã không thể trách cứ người cha già nua trước mặt mình nữa. Cô đã hiểu rõ vì sao ông đành lòng nhẫn tâm đối xử với con gái mình như vậy. Yêu mà không được

yêu, ông cũng là một người chịu nhiều tổn thương, hơn nữa ông còn từng cho cô tám năm hạnh phúc, còn cho cô một cái họ...

Lâm Uyên Bạch bước những bước lơ đãng ra khỏi biệt thự. Những tia nắng muộn bên ngoài rất gắt, cô buộc phải giơ tay lên che.

Có cơn gió ẩm áp phả vào mặt, sau lưng, quần áo ướt đẫm mồ hôi dính chặt vào người.

Bố cô không phải Lâm Dũng Nghị, vậy là ai?

Bước chân hơi trượt đi trên bậc thềm khiến cô suýt ngã. Người giúp việc tiến cô ra ngoài kịp thời đỡ cô một cái, hỏi cô có sao không.

"Cảm ơn cô, cháu không sao!"

Lâm Uyên Bạch quay đầu nhìn căn biệt thự. Qua khung cửa sát đất, cô vẫn có thể nhìn thấy Lâm Dũng Nghị đang ngồi trên sofa, giữ nguyên tư thế cúi đầu, ngắm nhìn chiếc đồng hồ trên tay mình.

Cô nuốt nước bọt, bỗng nhiên rất muốn gặp một người.

Cô rút di động ra khỏi túi xách, nhanh chóng ấn một dãy số điện thoại: "Alô, Lục tiên sinh... là cháu!"

Nửa tiếng sau, Lâm Uyên Bạch ngồi trong một quán café.

Cô nhìn chằm chằm lớp sữa trong cốc đã tan đi đến ngẩn người. Có tiếng bước chân từ xa tới gần, Lục Học Lâm trong bộ đồ thoải mái ngồi xuống đối diện, trông sắc mặt hơi mệt mỏi, nhưng nụ cười vẫn thân thiện như mọi khi: "Lâm tiểu thư, đợi lâu rồi phải không?"

"Dạ không, cháu cũng vừa tới! Cháu có gọi cho chú một cốc café." Lâm Uyên Bạch lắc đầu rồi ra hiệu về phía trước.

"Cảm ơn cháu." Lục Học Lâm mỉm cười, rồi bung tách café lên uống.

"Bỗng nhiên muốn gặp chú, có chuyện gì sao?"

Từ lúc ông ngồi xuống, Lâm Uyên Bạch chưa hề rời mắt khỏi ông, giống như muốn tìm kiếm những nét tương đồng dù chỉ một chút từ gương mặt hay cơ thể ông. Nghe ông hỏi vậy, cô há hốc miệng: "Cháu..."

Lục Học Lâm vẫn giữ nguyên nụ cười, kiên nhẫn đợi câu trả lời của cô.

Lâm Uyên Bạch bỗng nhiên không biết phải nói từ đâu. Bao nhiêu lời đều khựng lại nơi đầu lưỡi. Thật ra cô cũng chỉ nhất thời kích động gọi điện cho ông, cuối cùng đành ấp úng nói một câu: "Thật ra cũng không có gì, cháu chỉ muốn tìm một người để nói chuyện thôi ạ."

"Vậy chú phải cảm thấy rất vinh hạnh rồi!" Lục Học Lâm nghe thấy vậy, nụ cười càng đậm thêm một chút.

"Cảm ơn chú." Lâm Uyên Bạch trả lời.

Cầm cốc trà sữa trong tay lên, cô uống thêm một ngụm. Sau khi lấy khăn giấy lau đi vệt kem nơi khóe miệng, cô vờ như băng quơ hỏi: "Lục tiên sinh, chú và mẹ cháu... vì sao cuối cùng không đến được với nhau?"

"Vì mẹ cháu đã rời xa từ năm cháu tám tuổi, cháu rất nhớ bà. Biết chuyện chú và bà từng yêu nhau nên cháu hơi tò mò một chút thôi. Hỏi thế này hình như hơi bất lịch sự, nếu chú không muốn nói hoặc không tiện, cũng không sao ạ!" Cuối cùng, cô giải thích thêm một câu.

Nghe thấy vậy, Lục Học Lâm đặt tách café trong tay xuống, dừng lại hai giây rồi nhìn cô, nở nụ cười khoan dung: "Thật ra cũng không có gì không tiện, chẳng qua là chuyện xưa cũ rồi. Chú cũng như cháu, đến nay vẫn rất nhớ bà ấy!"

"Chuyện mẹ cháu là mối tình đầu của chú thì cháu đã biết rồi. Thật ra cũng giống như rất nhiều câu chuyện tình yêu khác, chú và bà ấy gặp nhau vào những năm tháng đẹp nhất của cuộc đời, yêu nhau nhiều năm. Hai người đã hứa hẹn, đợi chú du học từ Đức trở về, bà ấy sẽ lấy chú! Chỉ không ngờ, cuối cùng bà ấy lại nói lời chia tay, sau đó kết hôn với người khác. Thật ra chú cũng không trách cứ gì bà ấy, đó là sự lựa chọn của bà ấy, chú tôn trọng và chúc bà ấy hạnh phúc!"

"Dạ..." Lâm Uyên Bạch khẽ đáp.

Cô cup mắt xuống, đồng thời giấu đi những cảm xúc trong ánh mắt.

Chuyện của rất nhiều năm về trước đến nay đã không thể truy cứu. Từ câu chữ của Lục Học Lâm có thể nhận ra đó là một chuyện tình đầy tiếc nuối. Nhưng đối mặt với người đàn ông đã qua tuổi trung niên, tâm trạng của cô vẫn rối bời trăm ngàn cảm xúc, tuy rằng cô không dám chắc, nhưng đối phương rất có thể chính là cha của mình...

Nhưng có một điểm có thể chắc chắn, thật ra mẹ chưa từng quên ông, bằng không đã chẳng giữ cuốn tiểu thuyết tiếng Đức ấy đến tận bây giờ, hơn nữa còn thường xuyên lật ra đọc, vuốt ve dòng thơ trên kẹp sách.

Lục Học Lâm cảm thán: "Mẹ cháu là một người phụ nữ rất tốt."

Cho dù cuối cùng bị bà chọn lựa từ bỏ, không thể cưới bà làm vợ như mong ước nhưng ông không hối hận đã từng quen bà.

"Vâng, cháu biết..." Lâm Uyên Bạch khẽ gật đầu, điều chỉnh lại cảm xúc. Cô ngẩng đầu lên, cảm kích nói: "Lục tiên sinh, cảm ơn chú hôm nay đã ra ngoài nói chuyện với cháu."

Lục Học Lâm nở nụ cười hiền từ của một vị trưởng bối: "Đừng gọi Lục tiên sinh nữa. Quen nhau cũng lâu rồi, bây giờ lại có mối quan hệ với mẹ

cháu. Cháu cứ gọi một tiếng chú Lục được rồi! Sau này chú cũng sẽ gọi cháu là Uyên Bạch, không ngại chứ?"

"Vâng." Lâm Uyên Bạch ngừng một chút rồi chậm rãi gọi một tiếng: "Chú Lục."

Lục Học Lâm rất thích, tươi cười nói: "Sau này có chuyện gì cứ tới tìm chú!"

Uống hết cốc trà sữa, khi cô gọi nhân viên tới tính tiền thì di động trong túi đổ chuông. Là Hoắc Trường Uyên gọi tới, anh hạ thấp giọng hỏi cô: "Đã nói đợi ở nhà họ Lâm anh qua đón em cơ mà?"

"À..." Lâm Uyên Bạch ngẩn ra.

Cô quên bằng mất, đã nói xong việc Hoắc Trường Uyên sẽ qua đón cô.

"Giờ em đang ở đâu!" Hoắc Trường Uyên không vui.

Lâm Uyên Bạch thành thật trả lời: "Em đang ở quán Zoocoffee bên bờ sông, đang chuẩn bị về nhà đây."

"Anh qua đón em!" Hoắc Trường Uyên nói ngay.

"Hay là thôi đi!" Lâm Uyên Bạch nhìn ra ngoài cửa sổ, chỗ này khá xa nhà họ Lâm, cô từ chối: "Đang giờ tan tầm, anh đừng mất công qua đây nữa, về thẳng nhà đi, em bắt xe được rồi!"

Bỏ máy xuống, Lục Học Lâm cầm hóa đơn cười hỏi: "Điện thoại của Trường Uyên à?"

"Vâng..." Lâm Uyên Bạch gật đầu.

"Tình cảm của hai đứa tốt thật đấy!"

Lâm Uyên Bạch mỉm cười. Thấy Lục Học Lâm đứng lên hơi khó nhọc, cô ngập ngừng hỏi: "Chú Lục, cháu thấy chú hình như đang bị bệnh, có phải chú không được khỏe không?"

Hôm qua lúc ở nghĩa trang, cô đã cảm thấy thần sắc ông không tốt, ban nãy lúc ông đi vào cũng cảm nhận được.

"Gần đây sức khỏe hơi tệ một chút, nhưng mà không sao!" Lục Học Lâm xua tay.

"Chú nhớ giữ gìn sức khỏe!" Lâm Uyên Bạch dặn dò.

"Ừm." Lục Học Lâm tươi cười gật đầu.

Ra khỏi quán café, Lâm Uyên Bạch khéo léo từ chối ý muốn đưa mình về nhà của Lục Học Lâm. Khi chiếc xe sang trọng khuất khỏi tầm nhìn, nụ cười trên gương mặt cô cũng tắt dần. Đi sang bên đường, cô không bắt xe ngay mà men theo vỉa hè, chậm rãi quay về.

Cô đeo chiếc túi xách một bên tay, để mặc cho cơn gió xé chiều làm rối loạn tóc mái.

Trên đường xe cộ nườm nượp, toàn là những người xa lạ, không ai phát hiện ra cảm xúc của mình, Lâm Uyên Bạch được buồn một cách thoải mái.

Trong mơ hồ, cô bị một người đi rất nhanh từ phía đối diện huých vào vai.

Cô giúp đối phương nhặt túi công vụ rơi xuống đất lên, xin lỗi, đang định đi tiếp thì nghe thấy sau lưng có tiếng còi ô tô.

"Pim pim..."

Lâm Uyên Bạch vô thức quay đầu.

Chiếc Land Rover trắng ở ngay sau lưng cô, đôi mắt anh đang nhìn qua cửa kính mui xe hướng về phía cô.

Cửa xe ghế lái phụ được đẩy ra từ bên trong, Hoắc Trường Uyên nhú mào: "Nhìn gì nữa, còn không mau lên xe!"

Lâm Uyên Bạch sững sờ, sau khi tỉnh lại thì vội vàng chui vào trong.

Cửa xe được đóng lại, việc đầu tiên Hoắc Trường Uyên làm là xoa vai cô: "Ban nầy bị đụng có đau không?"

"Không." Lâm Uyên Bạch lắc đầu, rồi ngược mắt nhìn anh, ngạc nhiên hỏi: "Hoắc Trường Uyên, em bảo anh về luôn đi mà, sao còn chạy tới đây?"

"Thế còn em, bảo bắt taxi, sao lại đi như người mất hồn trên phố vậy?" Hoắc Trường Uyên hỏi ngược lại cô.

"..." Lâm Uyên Bạch ngượng ngập, cô mất hồn khi nào.

Hoắc Trường Uyên bất ngờ hỏi: "Sao em lại đi cùng với chú Lục?"

Lâm Uyên Bạch ngẩn người, sau đó hiểu ra lúc nầy gọi điện, chắc anh đã nghe thấy tiếng Lục Học Lâm nói với nhân viên, bèn đáp qua loa một câu: "Vô tình gặp nên uống cốc café thôi..."

Hiếm khi không thấy Hoắc Trường Uyên bứt rứt chuyện nầy.

Anh giữ vô lăng một tay, không cho xe chạy ngay mà nhìn cô chăm chăm, sau đó nghiêng người dang rộng vòng tay hướng về phía cô: "Có cần một cái ôm không?"

Lâm Uyên Bạch nhú mào, khó hiểu với động tác của anh.

Nhưng chợt nghĩ đến chuyện gì, cô mím môi: "... Bố em nói với anh rồi à?"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên gật đầu.

Nhìn thấy ánh mắt hoảng loạn của cô sau khi nghe thấy câu trả lời của mình, mí mắt rung rinh, nhưng vì đè nén cảm xúc mà cắn chặt môi, anh thở dài trong lòng, nghiêng người chủ động kéo cô vào lòng.

Hết chương 300

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 301

Cơ thể Lâm Uyên Bạch từ sự cứng đờ ban đầu, sau khi được anh kéo vào vòng tay, dần dần mềm trở lại.

Nghĩ tới chuyện anh chạy tới nhà họ Lâm đón mình mà không đón được, lúc ra, sắc mặt cô trông lại khác lạ như thế, Lâm Dũng Nghĩ cũng sẽ không giấu gì anh.

Cô vùi mặt vào lồng ngực anh, nhắm mắt lại, cô gắng hít hà mùi hương nam tính tỏa ra từ người anh, muốn tìm kiếm một chút sức mạnh.

Qua một lúc rất lâu, Lâm Uyên Bạch mới từ từ lên tiếng, giọng nói càng lúc càng thấp xuống: "Vậy thì chắc anh đã biết, em không phải con gái nhà họ Lâm, em và bố em thật ra không có quan hệ huyết thống, em thậm chí còn không biết mình là ai..."

"Vậy thì sao?"

Hoắc Trường Uyên hỏi ngược lại, đưa tay nâng mặt cô lên khỏi lòng mình, cúi xuống nhìn cô chăm chú: "Cho dù em có là trẻ mồ côi thì cũng có gì khác biệt, em vẫn là cô gái mà anh cần!"

Lâm Uyên Bạch bị anh ép phải ngẩng đầu, nhìn vào đôi mắt anh.

Cô tin rằng đây không phải là những lời chỉ để an ủi mình. Từ ban đầu khi họ bắt đầu quan hệ, cô vẫn luôn là đứa con gái bị nhà họ Lâm bỏ rơi, anh cũng chưa bao giờ để ý, chỉ bám riết lấy cô mà thôi.

Tuy rằng cô mất mẹ, mất bà ngoại, bây giờ ngay cả bố mình là ai cũng không chắc chắn, nhưng cũng có sao đâu?

Cô là người con gái của anh, vậy là đủ rồi!

Ngón tay dài của Hoắc Trường Uyên vượt qua đôi mày của cô, anh hạ thấp giọng hỏi: "Có phải rất buồn không?"

Sau khi biết chuyện này từ Lâm Dũng Nghị, anh đã lập tức lái xe qua đây. Đi men theo con đường hướng thẳng quán café, quả nhiên anh đã nhìn thấy bóng cô đơn độc đi giữa dòng người. Cô cúi đầu, xụ vai, rõ ràng nắng chiều còn sáng mà trên đỉnh đầu cô như chỉ có mây đen mù mịt.

Nhất là khi nhìn thấy cô thất thần đi trên phố, còn bị người ta huých phải vai, đến khi cô vùi đầu vào lòng anh, anh bỗng dung cảm thấy chua xót, cổ họng nghẹn lại, nhất thời không biết nên thương cô thế nào.

"Không đâu..." Lâm Uyên Bạch lắc đầu.

So với việc đau buồn, phần nhiều là bối rối và hoang mang chẳng...

Lâm Uyên Bạch nắm chặt lấy tay anh, lắc lắc: "Đừng nhìn em như vậy, cảm giác em như một chú cún đáng thương vậy!"

Hoắc Trường Uyên phì cười vì câu hình dung này của cô.

Anh hôn lên trán cô, cả mí mắt, sau đó mỉm cười nói: "Biểu hiện không tệ, vẫn chưa mít ướt."

"Em có phải là ma khóc nè đâu!" Lâm Uyên Bạch kháng nghị.

Hoắc Trường Uyên nhướn mày với cô: "Sao? Muốn ngồi đây ôm nhau tiếp hay về nhà?"

"Về nhà chứ!" Lâm Uyển Bạch ngồi thẳng dậy.

Sau khi buông tay, Hoắc Trường Uyên bỗng nhiên quay sang liếc cô, ánh mắt lóe lên nhưng tia gian xảo: "Lâu lắm rồi không "xe chấn", chúng ta tìm một nơi hẻo lánh đi?"

"Đừng đùa..." Lâm Uyển Bạch chột cán môi, xấu hổ.

"Không thật chứ?" Hoắc Trường Uyên kéo tay cô qua, khẽ đặt dưới thắt lưng.

Lâm Uyển Bạch khẽ kêu lên một tiếng: "... Này!"

Rút tay về, cô vội vàng thắt dây an toàn ngồi nghiêm chỉnh, chỉ dám len lén liếc anh. Hoàng hôn ngoài cửa sổ hắt vào, càng làm ửng hồng gò má cô.

Hoắc Trường Uyên khởi động xe, rướn môi cười rồi cho xe tiến vào dòng xe trên đường.

Ừm, cuối cùng cũng không rầu rĩ mặt mày nữa.

...

Hoắc Trường Uyên ngồi trên chiếc ghế lưng cao, quay lưng về cả một khoảng chiều tà ngoài cửa sổ.

Anh rút một điếu thuốc ra kẹp vào giữa hai ngón tay, rồi bật bật lửa mấy cái, nhưng lại chột nhớ ra nếu chuẩn bị có con gái thì phải cố gắng cai thuốc cai rượu. Tuy rằng đến tận bây giờ vẫn chưa có động tĩnh gì nhưng anh vẫn luôn chờ đợi.

Rướn môi cười, Hoắc Trường Uyên bỏ lại thuốc lá vào bao.

Tiêu Vân Tranh mặc áo vest ngồi đối diện, lúc ngẩng đầu lên, vừa hay nhìn thấy một nụ cười thoáng qua bên khóe môi anh, cả đôi mắt lãnh đạm kia cũng dịu dàng hơn mấy phần.

Tiêu Vân Tranh gấp tài liệu trong tay lại, đặt xuống bàn làm việc: "Chỗ tài liệu này em đã đọc rồi, về cơ bản đã nắm rõ thông tin. Ngày mai em sẽ qua bàn việc hợp tác tiếp theo như hợp đồng."

"Ừm."

"Mấy hôm nay em phải kiểm kê lại các khoản chi nội bộ của công ty, đọc mà đau cả đầu!" Tiêu Vân Tranh thở dài: "Còn cả mấy dự án lớn nhỏ này nữa, cái nào cũng do anh quyết, sau này chuyển sang cho em e là sẽ không thuận lợi, hơn nữa, em cũng không rành."

"Em nên sớm quen với mấy việc này." Hoắc Trường Uyên cất giọng hờ hững.

Tiêu Vân Tranh nhú mày, ngừng một chút mới nói tiếp: "Bố hết cách rồi mới phải gọi em về. Anh là người thích hợp nhất để ngồi vào vị trí này, anh chắc chắn muốn buông bỏ tất cả, không định thay đổi suy nghĩ sao?"

"Không." Hoắc Trường Uyên đáp dứt khoát.

Tiêu Vân Tranh còn định nói thêm gì nhưng bị anh giơ tay ngăn cản, rút chiếc di động đang rung ra.

"Anh xong việc rồi."

Hoắc Trường Uyên cúi đầu nhìn giờ, cầm áo khoác vắt trên lưng ghé lên: "Ừm, vậy em đợi anh hai phút, bây giờ anh xuống dưới."

Tuy rằng Tiêu Vân Tranh không biết người gọi tới là ai, nhưng từ biểu cảm trên nét mặt anh khi nói chuyện, có thể đoán được vài phần. Chỉ khi đối diện với Lâm Uyển Bạch, anh mới bày ra sự dịu dàng vô thức ấy.

Sau khi ngắt điện thoại, Lâm Uyển Bạch nắm tay bánh bao nhỏ đứng đợi trong đại sảnh.

Hôm nay cô đưa bánh bao nhỏ đi học lớp Taekwondo buổi chiều, kết thúc cũng đã chập tối. Cô nghĩ vừa hay họ định ra ngoài ăn nên gọi điện cho anh, rồi bảo chú Lý chở hai mẹ con họ tới Hoắc Thị.

Thật ra cô cũng rất muốn đi lên gác, nhưng những ánh mắt nhìn qua khiến cô cảm thấy gượng gạo và ngượng ngập. Cô đang định đi tới khu nghỉ ngơi ở phía chệch để đợi thì thang máy "ding" lên một tiếng.

Cô chỉ vô thức nhìn xem có phải Hoắc Trường Uyên không. Nào ngờ lại bắt gặp một người không muốn gặp cho lắm.

Lâm Uyển Bạch định giả vờ như không nhìn thấy, quay người dẫn bánh bao nhỏ tránh đi. Nhưng không ngờ đối phương tinh mắt, gần như phát hiện ra cô ngay lúc ấy, cái bóng cao ráo đã tiến về phía cô.

"Cô Lâm!"

Lâm Uyển Bạch nhíu mày: "Cô Lục!"

Dường như nhận ra sự khó chịu của cô, bánh bao nhỏ ngẩng đầu gọi một tiếng: "Uyển Uyển!"

Ngay sau đó, nó phồng má đứng ngay trước mặt cô, trừng trừng đôi mắt to nhìn Lục Tịnh Tuyết với vẻ phòng bị như đang bảo vệ cô vậy.

Thấy vậy, Lâm Uyển Bạch cảm thấy ấm lòng, bắt giắc giờ tay lên xoa đầu nó.

Lục Tịnh Tuyết nhìn thấy cảnh mẹ con ấm áp này, biểu cảm trên mặt khựng lại vài giây, nhưng dù sao cô ta vẫn là người giỏi che giấu, cô ta nhanh chóng bình thường trở lại, cười tươi: "Cô Lâm, tôi thật sự rất khâm phục cô!"

"Sao lại nói vậy?" Lâm Uyển Bạch mím môi hỏi.

"Trường Uyên vì cô mà chấp nhận rời khỏi giới kinh doanh trong độ tuổi này. Ngay cả vị trí Hoắc tổng cũng không cần nữa. Sức hấp dẫn của cô lớn thật đấy! Hành vi không yêu giang sơn chỉ yêu mỹ nhân này, có phải cô cũng rất cảm động không?" Nói đến cuối cùng, Lục Tịnh Tuyết cảm thấy rằng mình sắp ngiên vào nhau vì ghen tỵ và căm hận rồi.

Lâm Uyển Bạch chỉ nói: "Đó là chuyện của chúng tôi."

Bánh bao nhỏ đánh mắt về phía thang máy, bất ngờ kêu lên: "Papa!"

Cả hai người đồng thời nhìn qua, thấy Hoắc Trường Uyên đang đi thẳng về phía này, nhưng là đi về phía hai mẹ con họ. Cho dù gần như vậy, nhưng anh cũng không nhìn Lục Tịnh Tuyết lấy một chút.

"Trường Uyên!" Lục Tịnh Tuyết đành dịu giọng gọi.

Hoắc Trường Uyên liếc qua, nhưng chỉ nói: "Sunny, tôi đã có lời với Lục Thị rồi, tài liệu bảng biểu lần sau sẽ có người mang tới, không cần cô đích thân chạy đến đây nữa."

Nói xong, anh còn không buồn đợi câu trả lời của cô ta đã thẳng thừng bế con trai vào lòng, rồi nắm tay Lâm Uyển Bạch đi thẳng ra ngoài, không quay đầu lại.

Lục Tịnh Tuyết cắn chặt răng, nụ cười trên gương mặt phải rất cố gắng mới trông tao nhã, không chịu ảnh hưởng gì.

Cô ta gượng gạo nhìn theo bóng lưng họ, không biết họ nói gì, từ xa chỉ nhìn thấy Hoắc Trường Uyên rướn môi cười.

Đại sảnh có rất nhiều người cũng nhìn theo như cô ta, nhưng đều lần lượt bày ra ánh mắt ngưỡng mộ. Tất cả đều như đang chiêm chốc cô ta. Những ánh mắt đó như đang nói: Họ là một gia đình ba người hạnh phúc, tuy rằng đó là sự thật...

Cho đến khi bóng lưng đó biến mất, cô ta mới cam tâm quay về.

Lục Tịnh Tuyết không đi ngay. Đúng lúc đó thang máy lại từ từ mở ra, bên trong có người lần lượt bước ra. Cô ta đứng đó đợi vài giây, khi nhìn thấy một người đi gần tới mới chủ động tiến lên, cười ngọt ngào: "Vân Tranh, chúng ta cùng đi ăn cơm nhé!"

...

Ra khỏi Hoắc Thị, bánh bao nhỏ được để lên chiếc ghế an toàn ở phía sau.

Hoắc Trường Uyên nghiêng người cài dây an toàn cho cô đồng thời nói: "Hôm nay cô ta tới công ty nhưng anh không gặp mặt!"

"Ừm." Lâm Uyển Bạch gật đầu.

Ban nãy ở trước mặt Lục Tịnh Tuyết cô nghe rất rõ ràng, anh đã vạch rất rõ quan hệ rồi, bây giờ nhấn mạnh thêm e chỉ vì sợ mình để ý.

Nghĩ tới đây, cô lại toét miệng cười.

Hoắc Trường Uyên thấy cô không ghen cũng thở phào nhẹ nhõm. Ngay sau đó anh đánh mắt về phía cậu con trai đang ngồi đếm ngón tay, cảm thấy chương mắt vô cùng, nhíu mày nói giọng không mấy vui vẻ: "Sao lại dẫn cả Đậu Đậu theo?"

Nhận được điện thoại của cô, anh còn nghĩ sẽ là một bữa tối hai người dưới ánh nến nữa.

Lâm Uyển Bạch câm nín.

Người đàn ông này lại vậy rồi...

Cô chau mày, khó xử giải thích: "Em vừa cùng con đi tập lớp Taekwondo xong mà..."

"Thôi bỏ đi, muốn ăn gì?"

"Bảo bảo muốn ăn thịt nướng~"

Bánh bao nhỏ ngồi sau vội nhích lên, chớp thời cơ trả lời như muốn ăn đấm

Hoắc Trường Uyên hoàn toàn không có ý để tâm tới nó. Anh cố tình lơ đi, chỉ nhìn cô.

Lâm Uyển Bạch trông thấy dáng vẻ thèm thuồng của bánh bao nhỏ, trái tim đã tan chảy, bèn yếu ớt phụ họa: "À, ăn thịt nướng đi..."

"Biết rồi!" Hoắc Trường Uyên đen sì mặt lại.

Lâm Uyển Bạch lặng lẽ nuốt nước bọt, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, rồi hướng thẳng về phía trước, không dám tùy tiện vuột râu hổ nữa. Khi chiếc xe nổ máy, cô đánh mắt nhìn vào gương chiếu hậu, phát hiện Lục Tịnh Tuyết và Tiêu Vân Tranh vừa đi ra khỏi tòa nhà.

Lục Tịnh Tuyết dẫn dò tài xế cứ về trước, rồi ngồi vào trong chiếc ô tô của Tiêu Vân Tranh, có vẻ như họ định cùng nhau đi ăn tối.

Nghĩ tới chuyện đến hôm nay Tiêu Vân Tranh vẫn giữ miếng ngọc Phật đeo trên cổ, Lâm Uyển Bạch chột nghĩ giá mà họ có thể đến với nhau thì tốt rồi. Nhưng cô cũng hiểu rõ điều đó là không thể, vì nếu như có thể, Lục Tịnh Tuyết đã sớm từ Hoắc Trường Uyên rồi, đâu có đợi tới bây giờ...

Ban này đứng trong đại sảnh, tuy chỉ là vài câu đối thoại ngắn ngủi, nhưng cô có thể nhìn rõ sự không cam tâm trong ánh mắt đối phương.

...

Chập tối, màn đêm buông xuống.

Sau khi nghe thấy ngoài cửa có động tĩnh, nhờ thím Lý tiếp tục giúp mình mấy việc trong bếp, Lâm Uyển Bạch đích thân chạy ra đón.

Ở đó ngoài Hoắc Trường Uyên ra còn có Tang Hiểu Du, người vừa xuất hiện hai hôm trước.

"Cá nhỏ!"

Lâm Uyển Bạch đeo tạp dề, vui vẻ chào.

Sau khi ra viện, Tang Hiểu Du suốt ngày ở lý trong nhà. Cô ấy vốn dĩ không muốn ra ngoài nhưng Hoắc Trường Uyên đích thân qua đón, dĩ nhiên cô ấy phải nể mặt.

Lâm Uyển Bạch khoác tay bạn đi vào bếp: "Cậu rửa tay trước đi, còn hai món và một bát canh, sắp ăn được rồi!"

Tang Hiểu Du nhìn thấy thức ăn sắp bày kín cả bàn, cảm động vô cùng: "Làm cả một bàn đầy ụ thế này, Tiểu Bạch, vất vả cho cậu rồi!"

Lâm Uyển Bạch lắc đầu với cô ấy, chớp chớp mắt giải thích: "Công lao này mình không thể giành được. Cả bàn ăn ngon lành này mình chỉ phụ trách chạy lăng xăng, còn đâu do một mình bác sỹ Tần nấu chính đây!"

Đúng lúc đó, Tần Tư Niên cũng bê đĩa thức ăn đi ra trong tư thế đeo tạp dề.

Đôi tay đẹp ấy ngoài cầm được dao phẫu thuật ra còn làm được bao nhiêu món ngon, điểm này Tang Hiểu Du hiểu rõ hơn ai hết.

Món canh cuối cùng được bê lên là có thể chính thức bắt đầu ăn rồi.

Tang Hiểu Du vừa ra viện mấy hôm, dĩ nhiên không được động vào rượu. Tần Tư Niên cũng lái ô tô tới đây, nên họ chỉ được uống nước hoa quả. Lúc nâng cốc, bánh bao nhỏ đã không nhịn được, vùi đầu gặm xương rồi.

Đây quả thật là lần đầu tiên họ tới nhà Lâm Uyển Bạch ăn cơm.

Lần trước Lâm Uyển Bạch và Hoắc Trường Uyên vốn định chủ trì, chủ động giúp họ hòa giải mối quan hệ, không ngờ lại xảy ra chuyện. Bữa cơm khuyên nhủ hòa thuận lần này xem ra còn khó hơn nữa.

Chỗ ngồi được cô sắp xếp tỉ mỉ để họ ngồi đối diện nhau.

Có điều suốt cả buổi, Tang Hiểu Du không cúi đầu thì cũng quay sang bên cạnh nói chuyện, cố tình né tránh mọi tiếp xúc ánh mắt với người phía trước.

Bánh bao nhỏ này giờ vẫn dòn sức vào chiếc bát đầy thịt, bỗng nhiên chớp chớp mắt, lên tiếng: "Bảo bảo cũng thích ăn mắt cá, chú Tần thiên vị~"

Trên chiếc đĩa sứ trắng đặt chính giữa có một con cá pecca hấp được trang trí bằng ớt xanh đỏ xắt sợi.

Khi bánh bao nhỏ vừa dứt lời cũng là lúc Tần Tư Niên vừa kịp thu lại đôi đũa từ phía đối diện về.

Lâm Uyển Bạch ngồi bên cạnh cười, lật cá lại, gấp mắt cá còn lại cho bánh bao nhỏ: "Bảo bối đừng sốt ruột, con xem, ở đây còn một mắt này!"

Bánh bao nhỏ miễn cưỡng há to miệng, rồi ăn ngon lành.

Tuy rằng Tang Hiểu Du không hề ngẩng đầu lên, nhưng Tần Tư Niên vẫn nhìn cô ấy chăm chăm. Thấy cô ấy không hề động vào miếng mắt cá trên đĩa, anh ấy nhíu mày hỏi: "Sao em không ăn?"

Tang Hiểu Du gấp lên nhưng không bỏ vào miệng mà đưa cho bánh bao nhỏ ở bên cạnh, vẫn không nhìn anh ấy, chỉ khẽ nói một câu: "Không muốn ăn, hơn nữa bây giờ em không còn thích ăn mắt cá nữa."

Bầu không khí trở nên rất nặng nề, chỉ có bánh bao nhỏ không hiểu những đợt sóng ngầm cuộn trào giữa người lớn, ăn đến nỗi miệng dính đầy mỡ.

Sau khi bữa tối kết thúc, Lâm Uyển Bạch tranh thủ được một lúc kéo Tang Hiểu ngồi xuống sofa phòng khách, thì thăm tâm sự.

"Cá nhỏ, cậu thật sự định kết thúc với bác sỹ Tần như vậy sao?"

Tang Hiểu Du không lập tức trả lời ngay mà nhẹ nhàng nắm lấy tay cô, mỉm cười, sau đó khẽ nói: "Người ở trong lòng anh ấy lâu nay không phải mình."

"Không phải cậu còn có thể là ai chứ?" Lâm Uyển Bạch nhú mày, có phần không đồng tình.

Nhưng ngay sau đó, trong đầu cô chợt lóe lên một cái tên.

Nụ cười của Tang Hiểu Du càng đậm hơn một chút, cũng chua chát hơn một chút. Cô ấy nói đầy ẩn ý: "Tiểu Bạch, cậu có biết bài thơ ấy không? Phương Bắc có giai nhân - Xinh tươi nhất cõi trần - Liếc nhìn, thành quách đổ - Nhìn thêm, quốc gia vong – Mặc kệ thành nghiêng hay nước mất – Đời còn gặp được mấy giai nhân?"

"..." Lâm Uyển Bạch không biết nên nói gì.

Cả hai người nhất thời trầm mặc. Tang Hiểu Du nắm chặt tay cô hơn, như đang an ủi cũng như đang tìm kiếm nguồn sức mạnh, sau đó bất ngờ nói một câu: "Tiểu Bạch, mấy hôm nữa mình sẽ rời khỏi Băng Thành."

Lâm Uyển Bạch sững người.

Cô chưa kịp lên tiếng, có người đã nói trước cô.

"Em định đi đâu!"

Giọng của Tần Tư Niên căng thẳng như chất vẩn. Anh ấy bê đĩa hoa quả đã gọt xong, đi vào vừa hay nghe được câu này.

Tang Hiểu Du không trả lời anh ấy mà nhìn thẳng vào mắt anh ấy, nói chậm rãi nhưng rành mạch: "Dù đi đâu cũng không còn liên quan tới anh nữa. Tần Tư Niên, câu nói hôm đó của em không hề đùa giỡn."

Gương mặt Tần Tư Niên như bị che phủ bởi mây mù, đôi mắt hoa đào bị nhuộm một tầng sương lạnh.

Có điều anh ấy vẫn cố kìm nén, nhưng mu bàn tay cầm đĩa hoa quả đã nổi đầy gân xanh, như những trói buộc muốn bung ra khỏi lớp da thịt...

Hết chương 301

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 302

Lúc rời khỏi biệt thự, Tang Hiểu Du lên tiếng nói với Hoắc Trường Uyên: "Hoắc tổng, có thể phiền tài xế nhà anh chở tôi một chuyến không?"

Nghe xong, Hoắc Trường Uyên nhú mày nhìn về phía cậu bạn thân.

Lâm Uyển Bạch cũng đồng thời nhìn về phía Tần Tư Niên, lúc này anh ấy dừng bước bên cạnh xe, bàn tay đang mở khóa cũng dừng lại trên không trung.

Lúc đó, sau khi Tang Hiểu Du nói xong, Tần Tư Niên không nói một câu nào, từ đầu tới cuối sắc mặt căng thẳng. Qua lớp quần áo dường như có thể cảm nhận được cơ thể anh ấy đang cứng đờ.

Tang Hiểu Du nói như vậy thật ra đã quá rõ ràng, không muốn ngồi xe của Tần Tư Niên.

Lâm Uyển Bạch liếm môi, đành nói dối: "À, hôm nay chú Lý không được khỏe lắm, đã nghỉ sớm rồi! Cá nhỏ, cậu xem, bác sỹ Tần lái xe qua đây, cũng chưa uống rượu, để anh ấy đưa cậu về nhé!"

Tang Hiểu Du thấy vậy, cuối cùng không phản bác nữa.

Khu vực này toàn các căn biệt thự, rất khó bắt được xe, nhất là vào giờ này, thế nên cô ấy không cố chấp được, đành phải đi qua.

Tần Tư Niên đã mở sẵn cửa xe ghế lái phụ. Tang Hiểu Du đi theo phía sau, cảm ơn một tiếng nhưng lại mở cửa ghế sau để ngồi, quay mặt sang một bên, chỉ để lại cho anh ấy phần gáy.

Tần Tư Niên có vẻ bắt đầu giận, bước chân cứng nhắc di chuyển sang bên kia.

Nhìn theo chiếc đèn đuôi xe xa dần, Lâm Uyển Bạch khẽ lắc đầu.

Gió đêm mát lạnh, Hoắc Trường Uyên ôm cô vào lòng, tựa cằm lên đỉnh đầu cô: "Những gì làm được, chúng ta đã cố gắng rồi!"

"Ừm..." Lâm Uyển Bạch chỉ còn biết thở dài.

Sáng hôm sau, Hoắc Trường Uyên có một cuộc họp sớm, ăn sáng xong anh liền đi ngay.

Lâm Uyển Bạch cùng bánh bao nhỏ chơi lego một lúc bỗng cảm thấy dạ dày hơi khó chịu, liền quay về phòng nằm nghỉ.

Thím Lý mang một cốc nước mật ong ấm vào cho cô. Cô còn chưa kịp uống đã lại cảm giác dạ dày cuộn trào dữ dội. Cô đứng lên chạy vào phòng tắm, bò rạp ra trước bệ rửa mặt, nôn khan mấy tiếng.

Thím Lý đi vào theo, vuốt lưng cho cô, đưa khăn mặt cho cô lau miệng: "Cô Lâm, cô không sao chứ?"

"Cháu không sao!" Lâm Uyển Bạch lắc đầu, ấn tay lên bụng: "Không biết có phải tại sáng nay ăn hơi nhiều dầu mỡ không mà bỗng nhiên cháu cảm thấy hơi buồn nôn..."

Nhưng sáng nay ăn canh thanh đạm, hơn nữa các món mặn cũng rất vừa miệng, không có thứ gì quá dầu mỡ. Nói như vậy xong, cả hai người đều

bất giác nghi hoặc. Thím Lý chợt nghĩ ra chuyện gì: "Cô Lâm, không lẽ cô đã có bầu?"

"Dạ?" Lâm Uyển Bạch chớp chớp mắt, mặt ngẩn ngơ: "Không phải chứ..."

Cô từng mang thai bánh bao nhỏ, chỉ có điều lúc đó phản ứng thai nghén không quá dữ dội. Nhưng cô chợt nghĩ đến Tang Hiểu Du khi mới biết mình mang thai đầu tiên cũng có cảm giác từ dạ dày trước, cô ấy còn nực cười nghĩ mình mắc bệnh gì nặng lắm.

Trước kia Hoắc Trường Uyên nói với cô một phương pháp mê tín nào đó. Tối qua khi Tang Hiểu Du và Tần Tư Niên tới nhà ăn cơm, cô có lén lút hỏi nhỏ. Lúc đó Tang Hiểu Du không chút khách sáo, cười sảng sặc một lúc, còn hứa hẹn sẽ đưa cô miếng băng vệ sinh đã bóc.

Nhưng cô còn chưa được cảm, lẽ nào linh nghiệm như vậy?

Trong lúc đại não vẫn đang rơi vào trạng thái mê mông lung, thì di động chợt đổ chuông. Là Hoắc Trường Uyên gọi tới. Có vẻ như nghe thấy giọng cô khác lạ, anh quan tâm hỏi: "Uyển Uyển, em không khỏe đúng không?"

"Một chút thôi..." Lâm Uyển Bạch nắm chặt khăn mặt trong tay.

"Sao vậy?" Hoắc Trường Uyên hỏi ngay.

"Em cứ cảm thấy dạ dày không ổn, ban nãy thấy hơi ghê, nôn suốt..." Lâm Uyển Bạch ấp úng nói mấy câu, cuối cùng sau chút ngập ngừng vẫn nói với anh: "À, thím Lý nói có thể là em đã có thai, thật ra em cũng không rõ lắm..."

Hoắc Trường Uyên im lặng mấy giây rồi nói: "Anh biết rồi."

Ngắt điện thoại, Lâm Uyển Bạch xoa xoa bụng qua lớp áo, nghĩ bụng chiều nay phải ra hiệu thuốc mua que về thử mới được...

Cô lại nằm xuống giường thêm vài phút, uống quá nửa cốc nước mật ong. Sau khi cảm thấy đỡ hơn một chút, cô đứng lên xuống nhà tiếp tục cùng bánh bao nhỏ chơi lego.

Vừa xếp được một mảnh thì ngoài cửa chính có tiếng động. Lâm Uyển Bạch quay đầu, kinh ngạc tròn tròn mắt: "Áy, Hoắc Trường Uyên, sao anh lại về?"

Hoắc Trường Uyên vẫn mặc bộ đồ như khi đi làm lúc sáng, trông có vẻ hớt hải, sải rộng mấy bước đã đi tới trước mặt cô.

Không cần biết lý do, Lâm Uyển Bạch cứ thế bị anh kéo ra ngoài.

"Đi đâu vậy?"

Hoắc Trường Uyên không buồn quay đầu lại: "Bệnh viện!"

Chìa khóa xe anh còn chưa rút ra. Sau khi ngồi vào trong, chiếc xe được quay đầu trong sân rồi lao vút ra ngoài như tên bắn.

Cửa phòng khám khoa Sản, vị bác sỹ đã có tuổi ngồi trước bàn làm việc đẩy cặp kính lên cao.

Bàn tay Lâm Uyển Bạch được Hoắc Trường Uyên nắm chặt, cô cũng đồng thời căng thẳng nắm lại.

Bác sỹ nhìn hai người họ qua cặp kính, một lần nữa lên tiếng lặp lại kết quả: "Cô Lâm, cô không có thai!"

Nghe xong, Hoắc Trường Uyên nhú mày, lộ vẻ hoài nghi: "Nhưng cô ấy nói dạ dày khó chịu, hơn nữa còn buồn nôn ghê người, lúc ở nhà còn

nôn rồi!"

"Gần đây thời tiết càng ngày càng oi bức, cần chú ý dạ dày và đường ruột một chút, những hiện tượng đó đều là hiện tượng bình thường thôi!" Bác sỹ nói rất bình tĩnh.

"À, cả ngày kinh của tôi hình như cũng hơi chậm..." Lâm Uyên Bạch yếu ớt bày tỏ.

"Kinh nguyệt thi thoảng chậm vài ngày hay sớm vài ngày cũng là chuyện bình thường. Chỉ cần chưa đến mười ngày thì đều trong phạm vi bình thường, không cần lo lắng." Bác sỹ từ tốn trả lời, xác thực chẩn đoán của mình.

"..."

"..."

Lâm Uyên Bạch và Hoắc Trường Uyên đều im lặng.

Hình như đúng vậy, tháng trước bà dì của cô cũng đến sớm một chút.

Hoắc Trường Uyên hỏi lại lần cuối với thái độ chưa từ bỏ: "Bác sỹ, thật sự chắc chắn không mang thai sao?"

"Tôi chắc chắn!" Bác sỹ gật đầu chắc nịch, chỉ thiếu thề thốt mà thôi.

Ra khỏi phòng bác sỹ, Lâm Uyên Bạch vẫn được Hoắc Trường Uyên nắm tay, gần như anh dắt cô ra khỏi tòa nhà lớn bằng những bước chân vun vút như bay. Khi ngồi vào trong xe, bầu không khí nặng nề bao trùm quanh họ.

Không ngờ cuối cùng lại là một nhầm lẫn, khiến họ một phen xấu hổ.

Ngượng ngập quá!

Nghĩ tới chuyện họ lao đùng đùng tới bệnh viện, thậm chí trong lúc khám, Hoắc Trường Uyên còn đặc biệt xin hai người phía trước cho tranh lân, còn cả ba lần xác nhận đi xác nhận lại của bác sỹ và ánh mắt của ông khi nhìn thái độ khẩn thiết mong có con gái của anh, quả thật chỉ muốn chết...

Hoắc Trường Uyên giơ tay, nắm hờ lại để bên miệng: "Khụ... Em cũng đừng hốt hắng quá. Ban nãy bác sỹ cũng nói mà, chuyện này không gấp được!"

"Ừm..." Lâm Uyển Bạch lặng lẽ liếc nhìn anh.

Hình như anh sốt ruột hơn thì phải?

Sợ tâm trạng anh bị ảnh hưởng, Lâm Uyển Bạch bắt giắc vỗ về mấy câu: "Thật ra chuyện mang thai phần lớn còn phụ thuộc vào tỷ lệ sống sót của mấy bé nòng nọc..."

"Em nói cái gì?" Hoắc Trường Uyên nheo mắt lại.

Lâm Uyển Bạch lập tức ngậm miệng.

Ừa, hình như cô nói sai rồi...

Một phương diện nào đó của người đàn ông tuyệt đối không được phép nghi ngờ, nhưng tới khi cô hiểu rõ điều này thì đã muộn.

Lâm Uyển Bạch cảm nhận được bầu không khí trong xe chuyển lạnh. Cô cũng không dám thò tay vặn nhỏ điều hòa xuống*, chỉ âm thầm ôm chặt cánh tay, nhưng cảm giác nguy hiểm bên cạnh vẫn như hình với bóng.

*Điều hòa trên xe ô tô số càng lớn càng lạnh.

Bây giờ là ban ngày ban mặt, khả năng có thể "xe chán" là bằng không.

Lâm Uyên Bạch đang âm thầm thở phào thì phát hiện chiếc xe phanh gấp, dừng đột ngột bên đường.

Cô ngó ra ngoài nhìn, hóa ra nó đang dừng trước cửa một khách sạn cấp sao.

Cô còn chưa kịp nuốt nước bọt, Hoắc Trường Uyên đã đẩy cửa xe bên cạnh ra, tháo dây an toàn, rồi nửa ôm nửa kéo cô ra khỏi ghế, đi thẳng vào trong đại sảnh.

Lâm Uyên Bạch hỗn loạn, căng thẳng hỏi anh: "Chúng ta tới đây làm gì?"

"Em nói xem?" Hoắc Trường Uyên không trả lời mà hỏi ngược lại.

"..." Hơi thở của Lâm Uyên Bạch trở nên run rẩy.

Hoắc Trường Uyên ôm lấy cô, mục đích rất rõ ràng. Anh đi thẳng tới quầy lễ tân, rút chứng minh thư và thẻ ngân hàng trong ví ra, gấp ngón tay gõ lên mặt bàn: "Cho tôi phòng to nhất!"

"Vâng, phiền anh đợi một chút!" Người nhân viên đứng trong vội đáp.

Có vẻ như nhận ra sự sốt ruột của anh, người nhân viên làm việc rất tốc độ, chưa đầy hai phút đã làm thủ tục nhận phòng xong xuôi, đưa trả anh chứng minh thư kèm thẻ phòng.

Hoắc Trường Uyên vòng tay vợ lấy, rồi nắm tay cô đi về phía thang máy.

Eo của Lâm Uyên Bạch bị một cánh tay anh ghì giữ, không thể giãy giụa chút nào, cũng không thể gào toáng lên cứu mạng. Cô gần như bị anh

đưa vào thang máy rất nhanh. Nhìn cửa thang máy từ từ đóng lại trước mắt, cô khóc không ra nước mắt.

Đừng mà...

Nhưng Hoắc Trường Uyên không nghe được tiếng lòng của cô, mà dù có nghe được cũng vô ích.

Tỷ lệ xe chán quá thấp, ở nhà còn có bánh bao nhỏ và thím Lý, không tiện, chỉ có thể vào khách sạn đặt phòng. Huống hồ, ngoài việc trừng phạt cô ra, anh cũng sốt sắng muốn chứng minh bản thân.

Trong thang máy chỉ có hai người họ. Sau khi quẹt thẻ, anh đi thẳng lên tầng có phòng họ đặt.

Nghe thấy một tiếng "ding", da đầu Lâm Uyên Bạch tê rần theo. Cô dè dặt nhìn về phía anh, gồng gượng phút cuối: "Em chỉ nói đùa như vậy thôi mà. Hoắc Trường Uyên, lẽ nào... anh làm thật?"

Hoắc Trường Uyên không phí lời với cô. Anh thẳng thừng cúi xuống, vác cô lên vai như vác một cái bao tải.

Thang máy cách căn phòng khá gần, chỉ vài bước sau, anh đã quẹt mở cửa.

Lâm Uyên Bạch giật mình vì đôi mắt đỏ sọng của anh, ấp úng nói: "Chẳng phải anh còn phải đi làm sao, tối nay chúng ta..."

Lúc này Hoắc Trường Uyên đâu còn dễ thương lượng. Anh hừ một tiếng lạnh lùng, hằn học nói bên tai cô: "Hôm nay không khiến em bật khóc, anh mang họ em luôn!"

"Em sai rồi..." Lâm Uyên Bạch bắt đầu van vãn.

"Bây giờ biết sai rồi sao?" Hoắc Trường Uyên nhướn mày.

"Em biết!" Cô gật đầu như gà mổ thóc.

"Sai ở đâu?" Hoắc Trường Uyên nheo mắt lại.

Lâm Uyển Bạch tội nghiệp và ảm ức, nhưng vẫn lấy lòng anh: "Em nói sai lời, không nên nghi ngờ năng lực và bé nòng nọc của anh..."

Hoắc Trường Uyên hậm hực, thẳng thừng buông cho cô hai chữ: "Muộn rồi!"

Hu hu hu...

Khi Lâm Uyển Bạch từ trong thang máy ra lần nữa, chân cô mềm nhũn, suýt chút nữa thì ngã vật ra đất.

Cánh tay ôm cô của Hoắc Trường Uyên dùng sức một chút, đỡ lấy cô vững vàng. Cà vạt của anh cũng không thắt nữa, vắt vẻo trên cánh tay, hai cúc cổ áo sơ mi cũng bật mở, để lộ ra yết hầu và phần xương quai xanh đầy đặn.

Họ trở lại quầy lễ tân, trả thẻ phòng.

Người ta tới khách sạn đặt phòng thường ở qua đêm. Họ đến vào lúc trời sáng bạch, hơn hai tiếng đồng hồ đã đi ra, vào đây với mục đích gì đã quá lộ liễu. Lâm Uyển Bạch nhìn thấy rõ, hai nhân viên đứng trong thì thà thì thào nhìn họ bằng ánh mắt mờ ám.

Lâm Uyển Bạch chống tay lên trán, chỉ còn biết giả vờ không nhìn thấy như một kẻ mặt dày.

Trả phòng xong, cô lập tức quay người, muốn biến mất khỏi khách sạn này với tốc độ nhanh nhất.

"Chào Hoắc tổng!"

Chưa đi được mấy bước bỗng có một giọng nữ cung kính vang lên bên cạnh.

Có vẻ như đó là nhân viên của Hoắc Thị, trên cổ vẫn còn đeo thẻ nhân viên tập đoàn, trong lòng ôm một xấp tài liệu, có lẽ qua đây gặp khách hàng.

Hoắc Trường Uyên khẽ đáp: "Ừm."

Lâm Uyên Bạch thật sự không muốn sống nữa, khó xử vùi mặt vào lòng anh, cố gắng hạ thấp cảm giác tồn tại của bản thân.

Cuối cùng khi trở về biệt thự,, cô nhích từng bước nhỏ yếu ớt đi vào nhà. Thím Lý nhìn thấy cô vội vàng ra đón và dìu cô: "Cô Lâm, cô... không sao chứ?"

"Không sao ạ..." Lâm Uyên Bạch lắc đầu.

Thay dép xong, cô nói một câu đầy chân thành: "Thím Lý, sau này những việc chưa chắc chắn đừng vội đưa ra kết luận..."

Nói xong, cô bò lên gác như một con ốc sên, để lại thím Lý đứng tại chỗ ngơ ngác chẳng hiểu gì.

Sau khi đưa cô trở về nhà, Hoắc Trường Uyên lập tức lái xe quay về Hoắc Thị. Sau khi gọi điện cho cô và lao ra ngoài, trên bàn làm việc của anh vẫn còn mấy tài liệu quan trọng đợi ký tên.

...

Cái bóng cao lớn vút qua như một cơn gió, có một cái đầu thò ra từ ô làm việc, chính là cô nhân viên vừa gặp anh trong khách sạn: "Mấy người

đoán, ban nãy tôi tới khách sạn đưa tài liệu cho khách đã gặp ai?"

"Ai hả?" Những người khác không hiểu.

"Hoắc tổng của chúng ta!" Cô nhân viên cười gian xảo: "Anh ấy dẫn cô Lâm đi đặt phòng, tôi tận mắt chứng kiến! Chẹp... Không ngờ Hoắc tổng của chúng ta lại có một mặt thú tính bộc phát như vậy, trong giờ làm việc mà vẫn trốn cơ quan đi làm mấy việc đó. Hơn nữa tôi nghe ngóng từ phía mấy nhân viên khách sạn rồi, tròn hai tiếng, quả nhiên từ cổ chí kim, mỗ chôn anh hùng vẫn là mỹ nhân!"

"Hai tiếng, Hoắc tổng mạnh thật!"

...

Ngay gần đó, có hai cái bóng cũng đứng lúc dừng chân, nghe rõ ràng những cuộc hội thoại nóng bỏng ấy.

Tiêu Vân Tranh nhú mày nhìn sang Lục Tịnh Tuyết đứng bên. Hôm nay cô ta ăn vận rất tao nhã, nhưng nụ cười trên khuôn mặt lúc này cứng dần. Anh ấy nghiêm giọng hỏi: "Tịnh Tuyết, có phải em vẫn chưa từ bỏ không?"

Lục Tịnh Tuyết mím đôi môi được đánh son tươi tắn lại: "Em có thể từ chối trả lời câu này không?"

Tuy rằng cô ta không trả lời có phải hay không nhưng sự trốn tránh này đã quá rõ ràng. Tiêu Vân Tranh không nhịn được, khuyên nhủ: "Tịnh Tuyết, rõ ràng em biết anh ấy..."

"Vân Tranh!" Lục Tịnh Tuyết cất giọng run rẩy ngắt lời anh ấy.

Đôi mắt xinh đẹp sụp xuống, ngay cả mái tóc xoăn sau gáy cũng rủ xuống như thác nước, khiến người ta thương xót, nhưng mí mắt dài lại che đi chút dữ dằn ẩn trong ánh mắt.

Thấy vậy, Tiêu Vân Tranh thở dài, cũng không nói thêm gì nữa.

Lục Tịnh Tuyết lại ngẩng lên, mỉm cười chuyển chủ đề: "Đừng nói về em nữa, nói về anh đi. Sao mãi vẫn không kiếm cô nào ổn định cuộc sống!"

"Vẫn chưa gặp được người mình thích, có thể vì duyên phận chưa tới chăng!" Tiêu Vân Tranh cười nhẹ nhàng, che giấu rất hoàn hảo.

Hai người đứng rất gần. Hôm nay Lục Tịnh Tuyết lại đi giày cao gót, từ góc độ của cô ta có thể nhìn thấy sợi dây đỏ thấp thoáng trên cổ Tiêu Vân Tranh. Bên dưới treo vật gì, cô ta biết rõ.

Cô ta quay đi, cười cười, giả vờ không biết gì như trước kia: "Đi nào, tới phòng làm việc của anh!"

Tiêu Vân Tranh gật đầu, dẫn cô ta tới phòng làm việc.

Buổi tối ăn cơm xong, Lâm Uyển Bạch vừa đi lên gác đã chui thẳng vào phòng con trai.

Ban ngày bị hành hạ một trận trong khách sạn, cô không dám ngủ với anh nữa. Ai biết được cơn tức giận của anh đã nguôi hay chưa. Lỡ như vẫn chưa nguôi, há chẳng phải cô lại bị giày vò ư. Như vậy cho dù anh chưa "tình cận người vong", thì cô cũng thổ huyết.

Bánh bao nhỏ tắm rửa xong, đáng yêu và dễ thương như một con gà con vừa chui ra khỏi vỏ trứng.

Nhìn thấy cô bỗng nhiên đẩy cửa đi vào, thằng bé kinh ngạc: "Uyển Uyển?"

Lâm Uyển Bạch cúi xuống ôm thằng bé vào lòng, vuốt ve mái tóc mềm mại của nó: "Bảo bối, tối nay mẹ ngủ với con được không?"

"Được ạ~" Bánh bao nhỏ vui vẻ gật đầu.

Từ sau khi Hoắc Trường Uyên lấy mỗi câu "em gái" ra dụ dỗ, thằng bé vẫn luôn ngủ một mình trong phòng riêng, lâu lắm rồi không được ngủ chung với cô, khuôn mặt nhỏ liền phẫn khích ửng hồng.

Hai mẹ con nằm lên giường, chỉ bật đúng ngọn đèn đầu giường.

Lâm Uyển Bạch nằm nghiêng, ôm bánh bao nhỏ vào lòng. Khi nghe thấy tiếng bước chân, cô vội vàng nhắm mắt lại, giả vờ đã ngủ say.

Thấy vậy, Hoắc Trường Uyên khẽ mỉm cười. Anh cũng không định vạch trần cô, mà đi thẳng vào phòng làm việc.

Sau khi tiến hành một cuộc họp trực tuyến ngắn gọn, gấp laptop lại, anh nhìn đồng hồ, nhắm tính cũng gần tới giờ rồi, bèn đi ra khỏi phòng, rón rén bước đến phòng con trai. Lần này hai mẹ con đã ngủ say thật, thở đều đều.

Hoắc Trường Uyên tiến lên tắt đèn ngủ, sau đó cúi người bế cô lên, đi về phòng của mình.

Hôm sau Lâm Uyển Bạch tỉnh dậy, không chỉ chân run bần bật mà tay cũng sắp không nhấc lên nổi.

Tối qua sau khi ngủ say, cô bị Hoắc Trường Uyên bế vào phòng của anh trong tình trạng không biết gì hết. Khi trời tờ mờ sáng, cô đã phải thể dục

buổi sáng, khiến cô ngủ đến khi sáng bánh mới dậy, cũng không có ai đánh thức cô, có lẽ anh đã dặn dò trước.

Nhìn lên trần nhà hít sâu một hơi, Lâm Uyên Bạch gần như phải chống hông mới đi được vào phòng tắm.

Quá nửa ngày cô ở trong phòng, đến tận chập tối mới miễn cưỡng sống lại, đi xuống nhà.

Sau màn nhằm lần chạy tới bệnh viện hôm qua, bác sỹ kê cho cô một số thuốc dạ dày, khiến cô không còn cảm giác khó chịu ấy nữa, chỉ có điều mí mắt phải của cô bỗng dưng giật liên tục, muốn tâng lờ cũng khó.

Sau khi biết chuyện, thím Lý nói với cô: "Tôi biết có một phương pháp dân gian, cô Lâm đợi một chút, tôi đi xé một mảnh giấy nhỏ, dùng nước bọt dính lên mí mắt, lập tức khỏi ngay!"

Không biết có phải tác động tâm lý không mà sau khi dán lên quả thật đã đỡ hơn nhiều.

Trong phòng khách, bánh bao nhỏ đang cắm cúi vẽ vẽ tô tô, bên cạnh là hộp sáp màu rơi vãi lung tung.

Lâm Uyên Bạch đi qua, thằng bé bèn xấu hổ đưa cho cô. Nhân vật chính bên trên vẫn là cô, bên cạnh, cô nắm tay một cái bóng nhỏ xíu. Lần này nó không sắp xếp Hoắc Trường Uyên đứng xa tít tắp nữa mà đứng ngay bên cạnh mẹ con họ.

Nhưng cô cũng nhanh chóng phát hiện ra còn xuất hiện thêm một người tí hon khác.

Lâm Uyên Bạch liếc môi, không hỏi, vì cô đã đoán ra có thể nó vẽ ai rồi.

Hai bố con nhà này...

"Hình như có khách tới!"

Thím Lý lẩm bẩm một câu rồi đi ra cửa.

Lâm Uyển Bạch cung chiêu xoa mặt bánh bao nhỏ, tiếp tục ngấm bức tranh trong tay. Khi có tiếng bước chân vọng tới, cô cũng ngược mắt nhìn lên.

Người tới nhà khiến cô rất bất ngờ: "Trợ lý Giang, sao anh lại tới đây?"

Giang Phóng mặc vest. Đi theo Hoắc Trường Uyên làm trợ lý cấp cao bao năm, dù gặp vào lúc nào, trông anh ấy cũng nghiêm trang lịch thiệp, vậy mà lúc này trông sắc mặt anh ấy hoang mang rõ ràng.

"Sao vậy?" Lâm Uyển Bạch nghi hoặc.

Sau khi vào cửa, Giang Phóng rảo bước đi vào phòng khách. Bình tĩnh hơn một chút anh ấy mới lên tiếng, nhưng là tung cho cô một quả bom.

"Cô Lâm, Hoắc tổng đang bị tình nghi dính vào một vụ án kinh tế, đã bị người bên phía Công an đưa đi rồi!"

Lâm Uyển Bạch đứng bật dậy, bức tranh trong tay rơi xuống đất.

Sao có thể...

Buổi sáng, Hoắc Trường Uyên vẫn còn giày vò cô một trận, bây giờ trên người cô vẫn còn vương lại mùi hương của anh.

Lâm Uyển Bạch tròn tròn mắt nhìn về phía Giang Phóng, nét mặt khó tin, nhưng sự nặng nề của Giang Phóng không phải là đùa giỡn.

Người cô lúc nóng lúc lạnh, đầu gối chống lên mép bàn mới miễn cưỡng giữ vững được đôi chân lão đảo.

Có một bàn tay non nót khẽ nắm lấy tay cô, lên tiếng: "Uyên Uyên sao vậy?"

Lâm Uyên Bạch cúi đầu nhìn thấy bánh bao nhỏ đang ngược lên.

Đôi mắt to tròn đỏ bên trong đầy sợ hãi và lo lắng. Cô cố gắng ép bản thân bình tĩnh lại, không thể khiến con trẻ hoảng sợ. Cô cứng ngắt giờ tay lên vuốt mái đầu nắm của nó: "Mẹ không sao đâu!"

Cô cúi người xuống: "Bảo bối ngoan, để thím Lý dẫn con lên gác chơi được không?"

"Vâng!" Bánh bao nhỏ nghe xong gật đầu.

Nhận được ánh mắt cô, thím Lý vội tiến lên nắm tay tiểu thiếu gia đi lên gác. Có điều thi thoảng bà vẫn quay lại nhìn. Những lời Giang Phóng vừa nói tiểu thiếu gia có thể không nghe hiểu nhưng bà thì hiểu rõ, không tránh khỏi phiền muộn.

Cho đến khi bóng dáng bánh bao nhỏ khuất hẳn, Lâm Uyên Bạch mới lại đứng thẳng dậy.

Tuy cô cố gắng ép mình bình tĩnh nhưng cổ họng thất lại vẫn khiến giọng cô run rẩy: "Trợ lý Giang, anh nói lại lần nữa xem!"

Giang Phóng nhìn thẳng vào mắt cô, nghiêm giọng lặp lại lần nữa: "Một tiếng trước, Hoắc tổng đang họp với người của phòng Thị trường và Kế toán thì người của Cục Công an bỗng nhiên ập tới, mang theo chứng cứ và những giấy tờ có liên quan, nói Hoắc tổng dính líu tới một vụ án kinh tế và lập tức đưa anh ấy đi rồi!"

Hết chương 302

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 303

Chiếc Bentley đen dừng lại trước cửa Cục Công an.

Giang Phóng ngồi phía trước mở cửa xe giúp cô. Lâm Uyển Bạch như choàng tỉnh, vịn vào cửa xe lấy sức để đôi chân mềm nhũn của mình có thể đứng vững trên mặt đất.

Ngảng đầu nhìn huy hiệu ngành trang nghiêm, cổ họng cô như bị ai bóp chặt.

Bốn năm trước, cô cũng từng bị oan và bị áp giải vào đồn, hơn nữa trước đó cô và Hoắc Trường Uyên còn từng tới đây gặp Lâm Dao Dao. Nhưng cô không thể ngờ, đến một ngày Hoắc Trường Uyên cũng bị bắt vào đây.

Lòng cô hoang mang như một thảo nguyên hoang vu không có điểm dừng, gió thổi qua, chỉ còn lại mặt đất khô cằn nứt nẻ.

Không biết nên làm thế nào, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng có một chuyện không cần nghi ngờ, người đàn ông của cô đang rơi vào nguy hiểm.

Dọc đường, Lâm Uyển Bạch luôn nắm chặt di động, gần như có thể bóp nó ra thành nước.

Bởi vì trên màn hình có một dòng tin nhắn cô đã đọc, do Hoắc Trường Uyên gửi tới, chỉ hai chữ ngắn gọn.

Đừng sợ.

Lâm Uyên Bạch cảm thấy khóe mắt đau nhức.

Theo như những gì Giang Phóng nói với cô trước đó, có thể suy đoán ra thời gian anh gửi tin nhắn chính là lúc anh bị cảnh sát đưa đi.

Trước mắt cô hiện lên cảnh tượng lần bị bắt cóc trước đó. Khi ấy khắp người anh toàn vết thương, biết rõ mình ở trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc nhưng anh vẫn chỉ một lòng nghĩ tới cô.

Qua hai chữ lạnh lẽo ấy, Lâm Uyên Bạch như nhìn thấy đôi mắt sâu của anh.

Hoắc Trường Uyên...

"Người bị đưa về thật sự là tổng giám đốc của Hoắc Thị sao?"

"Chính là vị Hoắc tổng thường xuyên lên tạp chí với mấy tin tài chính. Trời ạ, cũng khó tin quá, anh ta có thể nói là một trong số những người đàn ông mà phụ nữ ở Băng Thành muốn lấy làm chồng nhất đấy!"

Mỗi ngày việc có người bị đưa vào rồi đưa ra cục Công an là hết sức bình thường. Nhưng một nhân vật như Hoắc Trường Uyên, tuy rằng đã có lệnh từ trên xuống phải hết sức giữ bí mật nhưng vẫn đủ tạo ra một cơn chấn động nhỏ, nhất là với mấy nhân viên tập sự vừa được phái tới, họ đều âm thầm bàn tán.

"Hình như dính vào một vụ án kinh tế, nghe nói là lén lút thâm hụt một khoản vốn rất lớn của đối tác, số tiền nghe mà kinh người!"

Một người khác xen ngang với vẻ bí ẩn: "Có tin đồn nói rằng anh ta và bố mình trở mặt thành thù, muốn ra khỏi Hoắc Thị, sang nước ngoài định

cư. Sự việc lần này thật ra là gom tiền nội bộ, ai ngờ lại vỡ lở..."

Những âm thanh ấy vọng tới khiến Hoắc Chấn trong bộ đồ Tôn Trung Sơn lão đảo.

Phía sau, cô em gái Hoắc Dung và người vợ Phạm Ngọc Trân đều đồng thời chạy tới đỡ ông, Phạm Ngọc Trân quan tâm gọi một tiếng: "Ông à!"

Lúc nhận được tin tức không khác gì bom nổ do Hoắc Dung mang tới, Hoắc Chấn đang ở trong phòng sách, cho đàn cá ông yêu quý nhất ăn. Ông thẳng thừng làm đổ bể cá, thẳng thốt vô cùng, lập tức từ nhà họ Hoắc vội vội vàng vàng có mặt ở đây.

Hoắc Chấn giơ tay lên, muốn nói mình không có vấn đề gì, nhưng cảm xúc lên xuống quá đột ngột khiến ông nhất thời không nói được thành lời.

"Bác tin anh ấy là người như vậy sao?"

Đúng lúc này, đằng sau vang lên một giọng nữ dịu dàng.

Hoắc Chấn bất giác quay đầu, nhìn thấy Lâm Uyển Bạch đứng cách đó vài bước chân, hình như cũng vừa mới tới, mặt cắt không còn hột máu. Tuy bên ngoài trông cô có vẻ bình tĩnh nhưng đôi tay nắm chặt đã tiết lộ những lo lắng và bất an trong lòng cô lúc này.

"Rau cải trắng!" Hoắc Dung đi qua khẽ vỗ vai cô, cố gắng an ủi.

Hoắc Chấn không quá bất ngờ khi thấy cô xuất hiện ở đây. Sau khi nghe được câu hỏi của cô, ông gần như quát lên ngay lập tức: "Đương nhiên là không tin!"

"Nó là con trai tôi, sao tôi không hiểu rõ con người nó thế nào!"

Lòng ngực Hoắc Chấn phập phồng lên xuống. Câu nói này của ông âm lượng hơi cao một chút, che đi những tiếng thì thầm của mấy người cảnh sát.

Tuy rằng hai bố con họ đang trong giai đoạn căng thẳng, nhưng dù gì cũng là con trai của mình, từ nhỏ đã gửi gắm hy vọng, bây giờ nó có phản nghịch thế nào thì người làm cha, từ tận đáy lòng vẫn tin tưởng vô điều kiện.

Lâm Uyên Bạch không nhìn mấy nhân viên cảnh sát kia nữa, mà hạ thấp giọng nói: "Vậy thì tốt rồi. Còn người khác nói gì cũng không quan trọng!"

Không sai, không quan trọng!

Hoắc Chấn nhìn thẳng vào mắt cô, tâm trạng sững sờ, chẳng ngờ được có một ngày ông lại tìm được tiếng nói chung từ cô.

Có nhân viên chấp pháp mặc đồng phục đi về phía họ, sửa lại mũ và hỏi: "Ai là người nhà của anh Hoắc Trường Uyên?"

"Tôi là bố của nó!" Hoắc Chấn đứng gần nhất, tiến lên một bước và nói.

Nhân viên chấp pháp nhìn ông, nói bằng giọng nghiêm nghị: "Anh Hoắc Trường Uyên hiện đang có liên quan tới một vụ án kinh tế, bị tình nghi âm mưu chiếm lợi phi pháp. Bây giờ chúng tôi sẽ tiến hành tạm giam hình sự theo đúng trình tự pháp luật!"

"Tạm giam hình sự?" Hoắc Chấn tròn tròn mắt.

Hoắc Dung cũng rất kích động, chất vấn: "Trường Uyên không thể nào phạm tội được, mấy người có chứng cứ gì không?"

"Mong các vị yên tâm! Có phạm tội hay không, các cơ quan chấp pháp của chúng tôi nhất định sẽ điều tra rõ ràng!" Nét mặt của người đó không hề thay đổi, thái độ nghiêm nghị và công chính.

"Vậy chúng tôi sẽ nhờ luật sư làm thủ tục bảo lãnh cho nó!" Hoắc Chấn lập tức nói.

"Thành thật xin lỗi!" Người đó lắc đầu, thiết diện vô tư, thẳng thừng từ chối: "Vì khoản tiền dính líu quá lớn, anh Hoắc Trường Uyên sẽ bị khởi tố, trong khoảng thời gian này không được phép bảo lãnh!"

"..." Tất cả mọi người đều đứng sững tại chỗ.

Lâm Uyên Bạch nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, khàn giọng hỏi: "Vậy có thể xin gặp không?"

"Được!" Nhân viên chấp pháp gật đầu. Nhưng người đó nhìn lướt qua họ một lượt rồi lãnh đạm nói: "Nhưng theo quy định chỉ có một người được vào, mọi người chọn ai đây?"

Những người nhận được tin tới đây đều là người thân của Hoắc Trường Uyên, dường như chọn ai vào cũng là một vấn đề nan giải.

Từ khi xảy ra chuyện tới giờ chưa ai được gặp anh, đều rất sốt ruột muốn nhìn anh một lần, muốn biết bây giờ anh có ổn không...

Lâm Uyên Bạch đứng ở cuối cùng, móng tay găm sâu vào lòng bàn tay. Cô rất muốn vào trong gặp anh, nhưng bây giờ không chỉ có mình cô, phía trước còn có bố và cô ruột của anh, hơn nữa quyền quyết định nằm trong tay Hoắc Chấn.

Nhân viên chấp pháp nhíu mày thúc giục: "Mọi người quyết định xong chưa, rút cuộc ai vào gặp?"

Hoắc Dung bất giác kêu lên: "Anh à!"

Hoắc Chấn đứng hình tại đó mấy giây, dường như buông một tiếng thở dài rất khẽ, sau đó nghiêng người, cũng không nhìn Lâm Uyển Bạch ở phía sau nhưng lại chỉ tay về phía cô: "Thôi được rồi, để nó vào đi!"

Ông biết, người con trai muốn gặp nhất... là người đó!

Giống như lần trước ở bệnh viện, khi được đẩy từ phòng mổ ra, có lẽ bây giờ con trai cũng muốn gặp cô gái đó.

Hoắc Dung thấy vậy, lập tức mừng rỡ nói: "Rau cải trắng, cháu vào gặp Trường Uyên đi!"

Lâm Uyển Bạch cũng cảm thấy rất bất ngờ, khẽ nói một tiếng "Cảm ơn".

Nhưng Hoắc Dung không màng tới cô, mà nhờ vợ đứng bên dìu mình ngồi xuống chiếc ghế dài ở bên kia hành lang.

Lâm Uyển Bạch buông bàn tay nắm chặt ra. Lúc đang định cất bước thì cô chợt dừng lại, nhìn về phía nhân viên chấp pháp, ngữ khí cầu xin: "Thành thật xin lỗi, tôi có thể vào nhà vệ sinh trước không?"

"Được!" Nhân viên chấp pháp gật đầu.

Lâm Uyển Bạch quay người, rảo bước đi vào nhà vệ sinh bên cạnh.

Cô không có nhu cầu sinh lý, mà vịn mở vòi nước, cúi thấp mặt xuống bồn rửa, để nước lạnh không ngừng xả vào mặt, để bản thân trông có tỉnh thần hơn một chút. Đến khi đầu mũi và hốc mắt bớt đỏ hơn, cô mới ngẩng đầu lên.

Không được khóc!

Cũng không thể để anh tiếp tục lo lắng cho bản thân nữa...

Lâm Uyển Bạch lấy khăn giấy lau khô nước trên mặt, sau đó nhìn thẳng vào gương, luyện tập một nụ cười thật tươi.

Khi bước ra ngoài, mọi người đều chú ý thấy cô đã buộc lại tóc lên, hai bên tóc mai vẫn chưa khô hết nước, nhưng mắt cô thì đặc biệt sáng ngời.

Lâm Uyển Bạch nhìn thấy ánh mắt quan tâm của Hoắc Dung, khẽ gật đầu sau đó nói với nhân viên chấp pháp: "Tôi xong rồi!"

Nhân viên chấp pháp gật đầu, sau đó lập tức dẫn cô vào trong.

Dừng bước trước một gian phòng, nhân viên chấp pháp dặn dò cô: "Khi hai người gặp mặt sẽ có nhân viên cảnh sát của chúng tôi có mặt. Cuộc nói chuyện mang tính chất công khai. Phiên cô chú ý, chỉ có mười lăm phút, hãy tranh thủ thời gian!"

"Vâng..." Lâm Uyển Bạch gật đầu.

Cửa được khóa từ bên ngoài. Sau khi người cảnh vệ mở cửa, cô nhìn thấy Hoắc Trường Uyên ngồi ở trong.

Trái tim như bị đè nặng.

Không gian trong phòng khá tối, chỉ có một ngọn đèn dây tóc màu trắng lơ lửng trên đỉnh đầu, bên dưới là một chiếc bàn màu đen trống trải. Hoắc Trường Uyên nhíu mày ngồi trên ghế, đôi mắt thâm trầm, cả người đều im lặng và bình tĩnh.

Nghe thấy tiếng mở cửa, anh từ từ ngẩng đầu lên.

Anh vẫn mặc bộ vest thường ngày, cà vạt vẫn chỉnh trang không xô lệch, trên mặt không có quá nhiều biểu cảm, trông có vẻ ung dung như

chưa hề có chuyện gì xảy ra cả, càng giống như anh đang ngồi trên chiếc ghế lung cao ở công ty vậy.

Nhìn thấy anh như thế, Lâm Uyên Bạch cũng an tâm hơn phần nào.

Cô biết, người đàn ông của cô, dù là lúc nào, dù là ở đâu, anh luôn nổi bật nhất. Có thể lúc này anh đang ở trong tình cảnh nguy khốn nhưng vẫn bình tĩnh, thái độ của anh vẫn rất vững vàng.

Điều cô không biết là thật ra Hoắc Trường Uyên cũng vừa thở phào.

Anh vốn dĩ lo lắng cô sẽ sợ hãi vô cùng, hoảng hốt vô cùng, mặt mũi tèm lem nước mắt, không ngờ cô có thể bình tĩnh đến vậy.

Hoắc Trường Uyên im lặng mỉm cười.

Lâm Uyên Bạch kéo ghế ra, ngồi xuống đối diện, mấp máy môi, chỉ hận không thể dốc toàn bộ sức lực còn sót lại của mình: "Hoắc Trường Uyên..."

Chỉ gọi tên anh thôi đã khiến cô suýt nghẹn ngào.

Ánh đèn trắng hắt từ trên xuống. Họ nhìn nhau qua chiếc bàn, từ lúc bước vào tới giờ ánh mắt không hề rời khỏi nhau.

Mười lăm phút...

Cuối cùng họ cũng hiểu sự quý giá của thời gian, chỉ có đúng mười lăm phút đồng hồ mà thôi!

Lâm Uyên Bạch giơ tay lên, đưa về phía anh.

Hoắc Trường Uyên nhú chặt mày, dường như có một khoảnh khắc ánh mắt anh ngập ngừng sau đó mới đưa tay lên khỏi gầm bàn. Cùng lúc ấy có

một tiếng kim loại lạnh lót vào lên, trên đôi tay anh có một chiếc còng lạnh lẽo.

Ánh sáng màu trắng bạc đó còn nhức mắt hơn cả ánh đèn, đâm thẳng vào trái tim người ta.

Hơi thở của Lâm Uyên Bạch kuhững lại, cô rướn lên níu lấy tay anh.

Gần như vừa chạm vào nhau, hai bàn tay đã nắm chặt, không thể tách rời.

Hoắc Trường Uyên ôm lấy những ngón tay cô, như mang tới cho cô sức mạnh. Anh hỏi: "Em sợ không?"

"Không sợ!" Lâm Uyên Bạch lắc đầu không chút do dự.

Cho dù bây giờ anh bị còng tay, nhưng cô vẫn có thể tảng lờ nó, chỉ nắm chặt lấy tay anh.

Lòng bàn tay anh vẫn khô ráp và ấm áp như trước. Khi dùng sức vẫn có thể cảm nhận được từng đường vân trên bàn tay trái bị thương, không đỏ chút mồ hôi nào. Có thể thấy anh thật sự thản nhiên, không lo sợ.

Hoắc Trường Uyên nhường mày, cảm thấy cô không hề cố ý muốn vồ về mình, khéo môi thậm chí còn rướn lên khe khẽ.

Tiếng cười trầm thấp bật ra từ miệng anh: "Uyên Uyên của anh tiến bộ rồi~"

Nếu là bình thường, một lời an ủi như vậy từ anh nhất định sẽ khiến Lâm Uyên Bạch bài xích đôi phần.

Cô sẽ cảm thán không khác gì nhà có con gái lớn...

Nhưng lúc này, cô chỉ nhìn anh, ánh mắt quyến luyến: "Hoắc Trường Uyên, anh vẫn ổn chứ?"

"Anh rất ổn." Hoắc Trường Uyên khẽ đáp.

"Vậy thì tốt!" Lâm Uyển Bạch gật đầu.

"Buổi tối để Đậu Đậu được ngủ với em, đúng là hời cho nó rồi!" Hoắc Trường Uyên vẫn hừ một tiếng lạnh lùng như mọi khi, sau đó ngược mắt nhìn về phía cô, trong giọng nói xen lẫn những tình cảm dè nén: "Phải giống như lúc có anh ở nhà, đừng mất ngủ, còn phải ăn uống đầy đủ nữa, biết không?"

"Em biết..." Lâm Uyển Bạch lại gật đầu.

Cô nuốt nước bọt thật mạnh, kìm nén cơn chua xót dâng lên sống mũi, nói một câu nhẹ nhàng mà kiên định: "Em tin anh! Anh sẽ không sao đâu, hơn nữa, cho dù anh có chuyện gì, cũng đừng sợ, em đã nói sẽ mãi mãi ở bên cạnh anh, dù là bao lâu em vẫn đợi được!"

Trái tim của Hoắc Trường Uyên nhói đau, sau đó như bị lấp đầy bởi ấm áp.

Tuy cô không biểu đạt rõ ràng nhưng anh đều đã nghe hiểu. Cô muốn nói với anh rằng, cho dù anh thật sự ngồi tù, thì cô cũng sẽ chờ anh ra như cô đã nói, cùng anh sống đến trọn đời.

Người nhân viên chấp pháp đó đã nhắc rõ ràng từ trước, thế nên trong phòng không chỉ có hai người họ. Ở góc còn một cảnh vệ đang đứng, làm công việc giám sát và nghe ngóng cuộc nói chuyện của họ.

"Hoắc Trường Uyên, em muốn ôm anh!"

Nhưng cho dù như vậy, Lâm Uyên Bạch vẫn nói mạnh dạn.

Hoắc Trường Uyên đứng dậy khỏi ghế: "Qua đây!"

Lâm Uyên Bạch vòng qua ban đi tới bên cạnh anh. Vì chiếc còng tay làm hạn chế phạm vi hoạt động của anh nên cô tự cúi đầu, len lỏi vào lòng anh, vòng tay ôm chặt lấy anh.

Cô tựa đầu lên ngực anh, như đây không phải phòng giam mà là phòng ngủ trong nhà họ vậy.

Giống như mỗi buổi sáng ban mai, cũng giống như mỗi đêm khuya tĩnh lặng.

Lâm Uyên Bạch không lên tiếng nữa, chỉ yên lặng ôm anh như vậy, lắng nghe nhịp đập trái tim của anh.

"Hết giờ rồi!" Nhân viên canh sát bấm giờ.

Lâm Uyên Bạch luyến tiếc, nhưng không nở cách mấy vẫn phải rời xa anh. Nhìn sâu vào đôi mắt ấy, cô cảm giác bàn tay mình được anh siết chặt lần cuối, sau đó buông ra, thu về.

Cánh cửa đã được mở ra, cô bước đi vẫn còn bịn rịn quay đầu.

"Ở nhà đợi anh."

Giây phút cô bước chân ra cửa, đằng sau vang lên giọng nói của Hoắc Trường Uyên.

Lâm Uyên Bạch mỉm cười với anh, khẽ gật đầu: "Ừm, em còn đợi sinh con gái cho anh nữa!"

Nghe thấy vậy, nụ cười bên khóe miệng của Hoắc Trường Uyên như lan vào tận đáy mắt.

Cánh cửa đóng lại, khóa chặt như ban đầu. Người cảnh vệ lại đứng nghiêm trước cửa, chỉ có điều ánh mắt bất giác dừng lại trên người cô với vẻ hiếu kỳ.

Anh ta đã chấp pháp nhiều năm, trước kia những người thân vào thăm phần nhiều khóc lóc ỉ ôi. Người trước mặt lại khá ngoại lệ, từ lúc bước vào tới giờ chưa thôi mỉm cười.

Hơn nữa nhớ tới cái ôm như chốn không người cuối cùng, anh ta cũng cảm thấy đau lòng theo.

Còn rắc "câu lương" nữa chứ...

Sau khi Lâm Uyển Bạch bước ra ngoài hành lang, những người đợi cô trên băng ghế dài đều đứng hết dậy.

Mọi ánh mắt đổ dồn về phía cô trong khoảnh khắc, biểu cảm rất gấp gáp. Hoắc Chấn được vợ Phạm Ngọc Trân dìu. Hoắc Dung ngồi bên rào bước chạy qua, hỏi han: "Rau cải trắng, Trường Uyên sao rồi?"

Lâm Uyển Bạch gượng khóe môi đã cười đến cứng ngắc, nhắm mắt lại nói: "Anh ấy rất ổn, bảo mọi người đừng lo lắng!"

Nghe thấy vậy, Hoắc Chấn miễn cưỡng thở phào nhẹ nhõm.

Lâm Uyển Bạch đi về phía Giang Phóng đang đứng trong góc, đưa tay ấn chặt mi tâm đau nhức: "Trợ lý Giang, làm phiền anh đưa tôi quay về biệt thự!"

Sau khi tạm biệt Hoắc Dung, cô rời khỏi Cục Công an.

Sau bao nhiêu mệt nhọc, khi trở về nhà thì trời đã tối, bầu trời đêm cũng không sáng sủa lắm, không thấy mặt trăng, chỉ lác đác vài ngôi sao, giống như tâm trạng u ám của cô lúc này.

Thím Lý bê bữa tối được hâm lại ra, bày lên bàn ăn.

Lâm Uyên Bạch lắc đầu nói là không cần. Nhưng cô chợt nhớ lại lời dặn dò của Hoắc Trường Uyên, bảo cô không được mất ngủ, ăn uống tử tế. Có thể thấy trong lòng, anh vẫn rất lo lắng cho cô.

Ánh đèn trong phòng ăn sáng trưng, bầu không khí cũng thơm phức mùi cơm, nhưng cô chẳng muốn ăn chút nào.

Dạ dày như bị lấp đầy bởi đá tảng, ăn thứ gì vào miệng cô cũng không rõ nữa.

Nhưng cho dù là vậy, Lâm Uyên Bạch vẫn tự ép bản thân phải ăn hết một bát cơm.

Đi lên gác đẩy cửa phòng con trai ra, bánh bao nhỏ vừa tẩm xong đang trần nhòng nhòng bỏ vào trong chảo, hai cái mông con lên như đồi núi nhỏ. Thằng bé nghịch ngợm mô hình ô tô trong tay, gương mặt nhỏ vẫn hơi ửng hồng vì hơi nước nóng.

Lâm Uyên Bạch bảo thím Lý đứng cạnh về phòng nghỉ ngơi rồi đi qua cầm bộ quần áo ngủ bên gối lên, đích thân mặc cho thằng bé.

Bánh bao nhỏ thấy cô cũng nằm xuống giường, bất giác vui mừng hỏi: "Uyên Uyên lại muốn ngủ cùng bảo bảo ạ?"

"Ừm." Lâm Uyên Bạch gật đầu.

Bánh bao nhỏ phấn khích, hai mắt sáng long lanh. Nhưng nó cũng chợt nghĩ ra, lần trước hình như cô cũng nói vậy nhưng khi nó đang ngủ say giấc nồng, cô lại bị Hoắc Trường Uyên cướp mất. Sáng hôm sau tỉnh dậy, thứ nó ôm trong lòng đâu phải Uyển Uyển, chỉ có một con gấu bông!

Thế nên nó ngược gương mặt nhỏ lên hỏi: "Papa đâu ạ?"

"Bố..." Cổ họng Lâm Uyển Bạch nghẹn lại. Đối diện với đôi mắt long lanh ấy, cô nói dối một cách khó khăn và gượng gạo: "Bố đi công tác rồi! Thế nên tối nay bảo bố ở bên mẹ được không?"

"Vâng~" Bánh bao nhỏ nhào vào lòng cô.

Lâm Uyển Bạch vòng tay qua ôm nó, nhìn những đường nét giống nhau của thằng bé và Hoắc Trường Uyên, lòng cô cứ thất lại.

Trong đầu cô hiện lên hình ảnh Hoắc Trường Uyên trong bộ vest đen, nhưng đôi tay anh lại bị còng lại lạnh lẽo, nước mắt cô suýt trào ra. Cô mượn động tác xoa đầu bánh bao nhỏ để ngược lên, ép những giọt nước mắt ấy vào trong.

Bánh bao nhỏ tuy còn nhỏ nhưng lại có một trái tim rất nhạy cảm.

Dường như cũng cảm nhận ra điều gì đó, nó thò đầu lên khỏi lòng cô, cất giọng non nớt: "Uyển Uyển, khi nào papa mới về ạ?"

"Bố sẽ về thôi!" Lâm Uyển Bạch kìm nén cơn đau đớn dâng lên trong lòng, vuốt đi vuốt lại má thằng bé, lặp lại: "Bảo bố ngoan, chúng ta ở nhà đợi bố, bố nhất định sẽ về!"

"Vâng." Bánh bao nhỏ ngoan ngoãn đáp.

Suốt cả đêm, Lâm Uyên Bạch tuy rất muốn nghe lời anh nhưng vẫn khó mà chợp mắt. Cho đến khi bên ngoài trời tảng sáng, cô mới miễn cưỡng chợp mắt được hai, ba tiếng.

Sau khi cô sắp xếp đầy đủ quần áo nam từ đầu tới chân, còn tỉ mỉ cất thêm cả con dao cạo râu dùng đã cũ cho vào túi xách thì thím Lý đã đứng gõ cửa phòng ngủ.

Nhìn thấy đồng quần áo Lâm Uyên Bạch chuẩn bị, thím Lý ngây người, cảm xúc khó nói.

Tuy rằng không biết rõ cụ thể đã xảy ra chuyện gì nhưng bà biết cậu chủ chắc chắn đã gặp chuyện. Bây giờ cả biệt thự đều chìm trong một bầu không khí u ám. Cả căn nhà e rằng chỉ còn mình tiểu thiếu gia ngây thơ vẫn không biết sầu khổ mà thôi!

Thím Lý lặng lẽ thở dài một tiếng rồi tiến lên thông báo: "Cô Lâm, trợ lý Giang tới rồi!"

Lâm Uyên Bạch dời hẳn ngược mắt lên, gật đầu đáp: "Cháu biết rồi, cháu xuống ngay đây!"

Hoắc Trường Uyên đã chính thức bị bắt. Giang Phóng tới là để lấy đồ cho anh thay giặt, đi cùng còn có luật sư biện hộ.

"Cô Lâm, đây là luật sư Vương!"

Giang Phóng chủ động giới thiệu với cô, rồi đưa cả danh thiếp: "Văn phòng luật Tịnh Vũ là cố vấn pháp luật mà Hoắc Thị đã hợp tác nhiều năm. Trước kia có rất nhiều tranh chấp hợp đồng đều thắng kiện nhờ có luật sư Vương. Ở Băng Thành, anh ấy là một luật sư rất có danh tiếng!"

Nghe xong câu này, trong lòng Lâm Uyên Bạch bỗng bùng lên hy vọng. Cô chột nấp chặt tấm danh thiếp, nhìn về phía người mặc vest, trông bề ngoài có vẻ chỉ là một luật sư bình thường.

Có lẽ cảm nhận được ánh mắt hùng hực của cô, luật sư Vương chủ động lên tiếng, biểu cảm thì rất nghiêm túc: "Vụ án kinh tế Hoắc tổng dính líu vào hiện tại khá rắc rối! Là vụ án hợp tác đầu tư với tập đoàn Bách Á tại Hồng Kông, bây giờ khiến đối phương bị thâm hụt một khoản vốn rất lớn. Còn Hoắc tổng bước đầu bị tình nghi đã đoạt lợi phi pháp, hơn nữa rất có thể còn bị gán tội danh lừa đảo hợp đồng kinh tế! Con số trong vụ án này rất lớn, sợ rằng Hoắc tổng sẽ bỏ trốn nên cảnh sát hiện chưa cho bảo lãnh là vì vậy!"

Lâm Uyên Bạch nghe ra sự nói giảm nói tránh trong lời nói của đối phương.

Cô cố hít sâu một hơi: "Luật sư Vương, phiền anh nói thật!"

Nghe xong, chất giọng của luật sư Vương dường như còn nặng nề hơn lúc trước rất nhiều: "Cô Lâm, theo như tình hình tôi đang nắm được thì mọi chuyện không mấy lạc quan. Nếu không có chứng cứ chứng minh sự trong sạch của Hoắc tổng, một khi tội danh được thành lập sẽ bị định tội hình sự!"

"VẬY..."

"Nếu thật sự như vậy, tới lúc đó việc chúng ta có thể làm chỉ là cố gắng hết sức giảm án cho anh ấy mà thôi!"

Trước mắt Lâm Uyên Bạch như tối đen, cô ngồi phịch xuống sofa.

"Cô Lâm, cô không sao chứ?" Giang Phóng vội tiến lên hỏi han.

"Không sao, không sao..." Lâm Uyên Bạch nắm chặt tay vịn của ghế.

Thật ra hôm qua lúc ở Cục Công an cô đã chuẩn bị cho tình huống tệ nhất, nhưng khi nghe luật sư nói tới hai chữ "định tội", cô vẫn thảng thốt, đầu vầng mắt hoa.

Giang Phóng theo Hoắc Trường Uyên đã nhiều năm, nhưng lúc này cũng hết đường xoay sở, chỉ biết sốt sắng cuộn một tay lại đâm vào tay kia.

"Làm sao đây, tuy rằng tôi tuyệt đối không tin Hoắc tổng là loại người ấy, nhưng cả dự án hợp tác với tập đoàn Bách Á đều do Hoắc tổng đích thân ký tên..." Giang Phóng chú ý thấy bờ môi Lâm Uyên Bạch đã trắng nhợt, vội nói: "Nhưng cô Lâm à, cô cứ yên tâm, tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức tìm ra chứng cứ, giúp Hoắc tổng rửa sạch oan khuất!"

Lâm Uyên Bạch bất lực gật đầu.

Cô chống tay lên trán, một lớp mồ hôi mỏng đã túa ra.

Nhưng cô không thể ngồi yên chờ chết như thế này, chí ít cũng nên giúp anh làm việc gì đó.

Lâm Uyên Bạch ngẩng đầu: "Trợ lý Giang, anh có thể đặt vé máy bay giúp tôi không?"

"Cô Lâm, cô định đi đâu?" Giang Phóng không hiểu.

Lâm Uyên Bạch nắm chặt hai tay lại, bật ra một địa điểm: "... Hồng Kông!"

"Hồng Kông?" Giang Phóng sửng sốt, ngay cả luật sư Vương cũng nhìn về phía cô.

"Không sai." Lâm Uyên Bạch gật đầu, đứng lên khỏi ghế. Tuy cơ thể cô hơi cứng nhắc nhưng sống lưng thì thẳng tắp: "Trợ lý Giang, vẫn phải làm phiền anh tìm giúp tôi một vài thông tin liên quan tới tập đoàn Bách Á!"

Nghe xong, Giang Phóng hiểu ngay: "Vâng, tôi hiểu rồi!"

Vì đặt vé máy bay đột xuất, cộng thêm cô muốn bay chuyến sớm nhất có thể thế nên cô đã bay ngay tối hôm đó.

Lâm Uyên Bạch cũng không thu dọn hành lý nặng nề, chỉ tìm một chiếc ba lô, bỏ vào trong vài bộ quần áo thay giặt. Hoắc Dung sau khi biết tin đã tới nhà ngay tối hôm đó.

"Rau cải trắng, cháu định tới Hồng Kông thật sao?"

"Vâng..." Lâm Uyên Bạch gật đầu.

"Cháu muốn khuyên đôi phương rút đơn tố cáo?" Hoắc Dung nhìn đồng tài liệu trên mặt bàn, cũng hiểu ngay lập tức mục đích của cô. Tuy rằng bà không muốn đả kích cô nhưng vẫn nhú mào nói lên sự thật: "Việc này hoàn toàn không có khả năng. Cô và anh trai cô đã sớm dùng mọi mối quan hệ, nếu được thì Trường Uyên đã sớm được thả ra rồi! Tập đoàn Bách Á bây giờ bị thâm hụt một khoản vốn lớn như thế, sẽ không dễ dàng bỏ qua đây. Hơn nữa Chủ tịch là một ông già có tuổi, nghe nói năm xưa còn từng ở trong xã hội đen, cực kỳ khó dây vào, tính tình còn cổ chấp hơn cả ông anh cô, rất khó nói chuyện đây!"

Lâm Uyên Bạch mím môi: "Cháu chỉ muốn thử xem sao..."

Sao Hoắc Dung không hiểu. Cô muốn làm chút chuyện gì đó cho cháu trai của bà, cho dù hoàn toàn không có khả năng nhưng cũng không muốn từ bỏ một chút hy vọng mong manh.

Thở dài một tiếng, Hoắc Dung ngồi xuống và nói: "Những người ở đó hầu như đều nói tiếng Quảng, cháu nghe có hiểu không. Hơn nữa, Hồng Kông xưa nay rất hỗn loạn, cháu thì lạ nước lạ cái, thân gái một mình tới đó có ổn không?"

"Không sao đâu ạ..." Lâm Uyên Bạch lắc đầu, ánh mắt không chút sợ hãi.

"Không được, cô vẫn không yên tâm, vậy cô đi chung với cháu!" Hoắc Dung nhú mày nói.

"Không sao ạ, cháu đâu phải trẻ con!" Lâm Uyên Bạch mỉm cười, ngồi xuống bên cạnh nắm lấy tay Hoắc Dung: "Cô à, cháu chỉ muốn dốc chút sức của mình, nhưng cháu không thể gây thêm chuyện được. Bây giờ cô không được đi đâu, phải ở lại Băng Thành, ở đây Hoắc Trường Uyên cần cô!"

Lời cô nói rất đúng, Hoắc Dung bây giờ không thể đi đâu.

Bây giờ Hoắc Trường Uyên bị tạm giam, rất nhiều chuyện phía sau cần bà đưa ra quyết định xử lý.

"Thôi được rồi!" Hoắc Dung đành gật đầu, dặn dò với vẻ không yên tâm: "Cô sẽ sắp xếp người đón cháu ở sân bay Hồng Kông và đưa cháu đến khách sạn, sau đó giúp cháu điều tra lịch trình của đối phương. Rau cải trắng, có chuyện gì nhất định phải gọi điện ngay cho cô đây!"

Sau khi tiễn Hoắc Dung đi, Lâm Uyên Bạch lên gác đi vào phòng con trai.

Bánh bao nhỏ đã nằm xuống giường, nhìn thấy cô, thằng bé lên làm nũng lăn vào lòng cô. Nhưng biết cô không tới để ngủ cùng mình, nó vẫn chưa thay đồ ngủ mà mặc một bộ đồ để đi chơi.

Lâm Uyên Bạch vuốt ve gương mặt con, khẽ nói: "Bảo bối, có thể mẹ sẽ phải đi xa vài ba ngày. Con ngoan ngoãn ở nhà, có thím Lý ở với con nhé!"

"Uyên Uyên lại đi hẹn hò với papa sao?" Bánh bao nhỏ bĩu môi.

"Không phải..." Lâm Uyên Bạch chậm rãi lắc đầu.

"Vậy có thể dẫn theo bảo bảo không ạ?" Bánh bao nhỏ lại hỏi.

"Không được..." Lâm Uyên Bạch vẫn lắc đầu. Cô nâng mặt thẳng bé lên thom vào má rồi nghiêm túc nói: "Bảo bối ngoan, con ở nhà đợi, đến lúc đó cả mẹ và papa sẽ cùng quay về, được không?"

Sau khi nhìn thẳng vào mắt cô mấy giây, bánh bao nhỏ gật đầu chắc nịch: "Bảo bảo sẽ rất ngoan~"

"Cảm ơn bảo bối!" Lâm Uyên Bạch ấm lòng.

Đến khuya, cô nhẹ nhàng rút tay ra khỏi người bánh bao nhỏ đã say ngủ, kéo tay thẳng bé đặt vào trong chăn, dèm chăn cẩn thận rồi mới yên tâm đi ra ngoài.

Cô đeo ba lô, đi ra khỏi biệt thự, chú Lý đã đợi sẵn ngoài sân.

Chuyến bay lúc một giờ sáng, đến sân bay cô đã vào thẳng quầy check-in làm thủ tục. Vì không cần ký gửi hành lý nên cô xếp hàng qua cửa kiểm tra an ninh rất nhanh. Về đêm, đại sảnh sân bay dường như cũng yên tĩnh hơn rất nhiều.

Ngoài tiếng loa phát thanh thi thoảng lại vang lên, dường như những cuộc đối thoại của mọi người cũng tự động hạ thấp vài phần.

Sau khi lên máy bay, Lâm Uyên Bạch ngồi ở vị trí sát cửa sổ.

Qua ô cửa nhỏ hẹp, cô có thể nhìn thấy ánh trăng lơ lửng trên bầu trời tối thẫm, tròn vành vạnh.

Lâm Uyên Bạch cúi đầu nhìn chiếc di động trong tay. Trên màn hình là tin nhắn lúc trước Hoắc Trường Uyên gửi: Đừng sợ.

Cô lấy ngón tay vuốt qua vuốt lại hai con chữ ấy.

Nhắm đi nhắm lại trong lòng.

Từ đuôi máy bay có một tiếp viên hàng không đi kiểm tra ngang qua, cúi xuống khẽ vỗ vai cô nhắc nhở: "Xin lỗi chị, máy bay sắp cất cánh, để đảm bảo an toàn, phiền chị tắt các thiết bị điện tử!"

"Vâng, cảm ơn cô!" Lâm Uyên Bạch hoàn hồn lại.

Cô tắt máy đi một cách hợp tác, đút vào ba lô, sau đó tựa lưng ra sau ghế, nhắm mắt lại.

Không phải cố gượng, mà cô thật sự không sợ hãi...

Sau vài giờ bay, khi cô đặt chân xuống đất đã là sáng sớm ngày hôm sau. Lâm Uyên Bạch đeo ba lô đi ra ngoài sân bay. Người của Hoắc Dung đã đợi cô khá lâu trước cửa ra.

Tới khách sạn, cô không đi vào mà đưa ba lô cho đôi phương, nhờ họ nhận phòng giúp mình, còn cô thì quay ra bắt một chiếc taxi.

Thật ra bây giờ vẫn còn sớm, mới hơn bảy giờ. Nhưng cô không thể ngồi yên được nữa. Dựa theo lịch trình Hoắc Dung tra cho cô, cô tới đó đợi sẵn.

Đó là một khu chơi golf cao cấp, vị trí rất dễ tìm. Có điều khi Lâm Uyên Bạch tới, chỗ này vẫn chưa mở cửa. Nơi này khác với Trung Quốc

đại lục, toàn 10 giờ sáng mới chính thức bắt đầu ngày mới, lần lượt có xe sang đi ra đi vào.

Gần trưa, có một chiếc Bentley dạng limo dừng trước cửa. Người tài xế đeo găng tay trắng chạy xuống, cung kính mở cửa.

Sau đó, một ông già mặc bộ đồ Thái cực màu đen chống gậy đi xuống. Ông ấy đã khoảng trên dưới bảy mươi tuổi, mái đầu bạc trắng nhưng sắc mặt vẫn hồng hào khỏe mạnh, bước đi vững chãi, thần thái kinh người.

Lâm Uyển Bạch nhận ra ngay đó là Chủ tịch của tập đoàn Bách Á.

"Ông Lê, phiền ông đợi một chút!"

Bỗng nhiên bị gọi giật lại, ông già dừng bước với vẻ không vui.

Nhưng cũng chỉ là dừng mà thôi, chỉ nhìn cô một cái rất nhanh rồi mặc kệ, sải rộng bước chân.

Đằng sau có hai vệ sỹ vững vàng đi theo, hơn nữa tướng mạo hung hãn. Lâm Uyển Bạch tuy sợ hãi nhưng cũng buộc phải rảo bước đuổi theo. Cô hét to ở phía sau: "Chào ông Lê, tôi tên Lâm Uyển Bạch, tới từ Băng Thành. Lần này mạo muội quấy rầy ông là muốn nói với ông chút chuyện liên quan tới Hoắc Trường Uyên..."

Nghe xong, ông già một lần nữa dừng bước, nhưng biểu cảm trên gương mặt thì càng thêm giận dữ.

"Cô là ai?" Ông ta hỏi với ngữ khí rất dữ dằn.

Lâm Uyển Bạch khẽ cắn răng, buột miệng: "... Tôi là vợ của anh ấy!"

Hết chương 303

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 304

"Vợ?" Ông già lặp lại từ này với vẻ hơi bất ngờ, nhưng ngay sau đó lập tức cười khẩy, nhíu mày lắm bầm một tiếng: "Sao tôi không biết Hoắc tổng đã kết hôn nhỉ?"

Lâm Uyển Bạch ghen lời, ngượng ngập giải thích: "À, tôi là người vợ chưa cưới về nhà của anh ấy..."

"Liên quan tới tôi sao!" Ông già lãnh đạm đáp.

Lâm Uyển Bạch cắn môi, giọng nói mang theo chút khẩn thiết: "Ông Lê, mong ông cho tôi một chút thời gian. Tôi có chuyện rất quan trọng muốn nói với ông!"

"Không rảnh!" Ông già không khách khí.

"Tôi chỉ cần mười phút thôi, không, năm phút cũng được rồi!" Lâm Uyển Bạch không ngờ đối phương lại khó tiếp cận đến vậy. Không chỉ đơn thuần là một người tính tình cổ chấp, khó nói chuyện như Hoắc Dung dặn mà hoàn toàn là một ông già quái đản. Cô đành phải mặt dày bám riết không buông: "Ông Lê..."

Ông già dường như bực mình với cô, hất tay: "Được thôi, cô nhảy xuống từ chỗ đó rồi nói chuyện tiếp!"

"..." Lâm Uyển Bạch mím môi.

Chỗ ông ta chỉ không phải nơi nào khác, chính là đài nhảy Bungee ngay bên cạnh sân golf, nhìn bằng mắt thường chỉ ít cũng phải cao khoảng năm mươi, sáu mươi mét. Thấp thoáng nhìn thấy bóng có người đứng trên đó, nhưng nhìn từ xa thì bóng người rất nhỏ bé, như chìm vào mây trắng vậy.

Nếu là nơi khác thì còn đỡ...

Lâm Uyên Bạch mới nhìn từ xa mà lòng bàn tay đã bắt đầu đổ mồ hôi rồi.

Cô khó xử lên tiếng: "Tôi..."

"Nhảy xong thì tới tìm tôi!"

Ông già không cho cô nhiều cơ hội nói chuyện, chống gậy rào bước bỏ đi.

Hai người bảo vệ sắc mặt hung hãn ấy chặn cô lại như hai bức tường dày dặn, không có chút cơ hội nào để tiến gần.

Lâm Uyên Bạch nắm chặt hai tay, nhìn về phía cầu nhảy đó.

Có thể đối với một người bình thường mà nói, chuẩn bị tâm lý vài lần là có thể thử. Nhưng đối với một người sợ độ cao như cô mà nói thì còn khó hơn lên trời. Nhưng bây giờ cô không còn đường lùi nữa, dù ông Lê có mục đích gì, cô cũng chỉ có một đường tiến lên...

Lâm Uyên Bạch cắn chặt răng, đi về phía đó bất chấp tất cả.

Không quá đông người, sau khi đứng ở tầng một điền xong thông tin thì có một người nhân viên dẫn cô lên phía đài cao.

Vì quá căng thẳng, cô không cẩn thận va phải một người trước mặt.

"Thành thật xin lỗi!"

Lâm Uyển Bạch vội vàng xin lỗi, hoảng hốt tiếp tục đi.

Có điều chưa đi được mấy bước, người vừa bị cô đâm phải đã đuổi theo, chặn trước mặt cô. Cũng đến lúc này cô mới nhìn rõ tướng mạo của đối phương. Là một người đàn ông khá cao ráo, điển trai, có vẻ như vừa mới tập thể dục xong.

Người đàn ông mỉm cười, nói tiếng phổ thông hơi cứng nhắc, vẫn mang theo chút âm điệu tiếng Quảng rõ rệt: "Cô à, di động của cô rơi này!"

Lâm Uyển Bạch sửng sò, sau khi tỉnh ra vội vàng đưa tay đón lấy.

"À, cảm ơn anh..." Cô cuống quýt cảm ơn rồi dứt di động vào túi, đồng thời kéo khóa lại, đuổi theo người nhân viên trước mặt.

Họ nhanh chóng lên đài cao. Họ đi bằng loại thang máy bằng thép hay xuất hiện trong các công trường xây dựng, bốn mặt đều trống rỗng. Mỗi khi đóng mở cửa hay có động tác gì, nó lại "rầm rầm" những tiếng rất to. Suốt cả quá trình, cô chỉ bám chặt hai tay vào hai bên, còn không dám mở mắt.

Đến khi người nhân viên nhắc nhở, cô mới ý thức được mình đã đi lên trên. Giây phút cất bước đi ra, một cơn gió mạnh thổi tới, cô cảm giác bắp chân cũng đang run lên bần bật.

Đầu óc Lâm Uyển Bạch hoàn toàn ngơ ngẩn, không biết mình đã đi lên tới đó bằng cách nào.

Cô đã được mặc đồ an toàn lên người, đằng sau chân cô có một chiếc đệm hơi nặng nề được kéo tới, trong lòng cô chỉ có một suy nghĩ.

... Cô buộc phải nhảy xuống!

Thẳng xuống bên dưới là một hồ nước tĩnh mịch, dường như có thể nghe được tiếng vật nặng đập vào nước, đứng ở rìa, nhìn xuống dưới cũng cảm thấy đầu vầng mắt hoa, tầm nhìn hoàn toàn trắng xóa.

Lâm Uyển Bạch tựa như lại nhìn thấy cảnh mẹ gieo mình từ trên tầng thượng xuống dưới.

Nhưng rất nhanh, trong đầu cô lại xuất hiện một ánh mắt thâm trầm, sâu như miệng giếng vậy.

Cô nhắm mắt lại, nhảy xuống...

Bên tai chỉ còn lại tiếng gió rít gào, trái tim sợ hãi của Lâm Uyển Bạch đập dữ dội, cơ thể nhẹ bẫng lao vút xuống.

Bốn năm trước, Hoắc Trường Uyên từng dẫn cô đi nhảy dù coi như trừng phạt, lúc đó cô ngất xỉu luôn. Không ngờ nhiều năm sau, lịch sử lặp lại đến kinh người, cô một lần nữa rơi vào bóng tối.

Khi Lâm Uyển Bạch trở về khách sạn, trời đã tối.

Cảnh đêm Hồng Kông rất phồn hoa, ánh đèn rực rỡ. Trên đường các hàng quán san sát nhau. Nhưng cô không có tâm trạng ngắm nhìn cảnh đêm, càng không có tâm trạng dạo chơi, chỉ nằm trên giường, thất thần nhìn trần nhà.

Lát sau, cô gơ tay, sàu nảo che chặt mắt lại.

Lâm Uyển Bạch không được gặp ông Lê như mong muốn, vì sao khi nhảy xuống, cô đã ngất lịm đi, được nhân viên ở đó đưa tới bệnh viện.

Lúc này đêm đã buông xuống, lịch trình Hoắc Dung tra giúp cô cũng có hạn. Ngoài một số công việc ra thì những hoạt động riêng tư khác đều không được tiết lộ.

Thế nên, cô đành đợi tới ngày mai.

Cùng lúc này, trong phòng khách nhà họ Lục ở Băng Thành xa xôi.

Tuy rằng chuyện Hoắc Trường Uyên bị công an đưa đi tạm thời được chìm xuống nhưng vẫn có những thông tin rò rỉ ra ngoài. Không có những bài báo đưa tin công khai nhưng vẫn có rất nhiều tin tức tài chính bóng gió, có ý ám chỉ.

Sau khi đọc các trang web một lượt, Lục Tịnh Tuyết bỏ di động xuống, bất giác quay đầu nhìn về phía người mẹ đang ngồi ăn tổ yến trên sofa.

"Mẹ..."

Không đợi cô ta nói thành lời, Nguyễn Chính Mai đã ngắt ngang: "Gấp gì chứ!"

"Lưới đã được giăng ra rồi, chúng ta còn phải đợi tới khi nào mới thu lưới?" Nét mặt Lục Tịnh Tuyết sột sắng.

"Mẹ đã nói rồi, gấp gì chứ!" Nguyễn Chính Mai nhìn cô ta, đặt bát súp xuống bàn rồi mới chậm rãi nói tiếp: "Bây giờ vẫn chưa phải lúc. Mới vào đó hai ngày, không để nó chịu chút cực khổ, làm sao nó biết trước giờ lỗi lầm của nó thái quá đến mức nào! Tới lúc đó, con đứng giữa cứu vớt, dù là nó hay nhà họ Hoắc mới có thể..."

Nghe xong Lục Tịnh Tuyết gật đầu: "Vâng, mẹ, con nghe mẹ hết! Con chỉ không đành lòng để anh ấy chịu cực!"

Nguyễn Chính Mai lại vỗ về, chân thành khuyên nhủ con gái mấy câu. Đúng lúc nghe thấy trên gác có tiếng bước chân, bà ta vội hạ thấp giọng nhắc nhở: "Đừng nói nữa, bố con xuống đây!"

Lục Học Lâm mặc bộ đồ ở nhà, chậm rãi từ trên gác đi xuống, gần đây sức khỏe của ông khá hơn rất nhiều, có điều trông sắc mặt vẫn hơi kém.

"Ông à, sao ông không nằm ở trong phòng?" Nguyễn Chính Mai dịu dàng tiến lên đón.

"Nằm lâu quá, muốn xuống nhà đi lại cho thoải mái!" Lục Học Lâm được dìu xuống ngồi vào ghế. Nhìn thấy hai mẹ con họ, ông hỏi: "Hai mẹ con bà vừa rồi đang nói gì vậy, nhìn thấy tôi là không nói nữa, thần bí quá vậy!"

"Nói gì chứ!" Nguyễn Chính Mai mỉm cười, mặt không đổi sắc: "Chẳng phải vì Tịnh Tuyết lo cho sức khỏe của ông sao. Nó bảo muốn đến chỗ mấy thầy lang bốc ít thuốc Nam, về tự sắc, bồi bổ cho ông!"

Lục Tịnh Tuyết ngồi bên cạnh cười phụ họa.

Lục Học Lâm thấy vậy, gật đầu âm lòng: "Tịnh Tuyết càng ngày càng hiểu chuyện rồi!"

Ngày hôm sau, ở trường đua ngựa.

Trước đó ở trên máy bay cô gần như không ngủ. Sau một khoảng thời gian dài thiếu ngủ, tối hôm qua Lâm Uyển Bạch không chóng đỡ nổi, ngủ rất say.

Vì vị trí của trường đua ngựa khá xa, lại cộng thêm đường hơi tắc nên khi cô tới nơi thì chiếc xe limo chở ông Lê đã đỗ bên ngoài, người tài xế đang ngồi trong gà gật.

Trường đua ngựa ngoài trời, diện tích vô cùng lớn, Lâm Uyên Bạch bước vào trong cũng không biết phải đi đâu để tìm người.

Vào lúc cô đã vô phương thì có người vỗ vai cô.

Lâm Uyên Bạch nghi hoặc quay đầu, liền nhìn thấy một cậu chủ cao lớn tuấn tú đứng ngay sau lưng mình, trông có vẻ còn khá trẻ, đang nở một nụ cười ấm áp ôn hòa với mình, giống như tia nắng lọt qua tầng tầng lớp lớp mây mù, khiến bầu không khí xung quanh cũng trở nên sáng sủa.

Cô bất giác nhú mày.

Những tưởng đối phương muốn tiến tới bắt chuyện, cô đang định quay người đi khỏi thì nghe thấy anh ta lên tiếng: "Chúng ta lại gặp nhau rồi!"

"Anh là..." Lâm Uyên Bạch ngẩn người.

"Hôm qua cô va phải tôi, tôi còn nhật điện thoại giúp cô." Đối phương tươi cười giải thích.

Lâm Uyên Bạch chợt nhớ ra đây là người đàn ông hôm qua, chẳng trách cô cứ cảm thấy chất giọng phổ thông không quá chuẩn này hơi quen tai. Cô vội nói: "À! Xin lỗi anh, tôi không nhận ra!"

"Không sao!" Người đàn ông lắc đầu.

Nhưng cô cũng chỉ liếc vội, không định lãng phí quá nhiều thời gian với đối phương, tiếp tục tìm kiếm quanh trường đua ngựa.

Người đàn ông cũng không rời đi ngay mà hỏi cô: "Cô đang tìm ai à?"

"Vâng, tôi muốn tìm ông Lê..." Lâm Uyên Bạch gật đầu, thành thật nói với đối phương.

"Ông Lê ư?" Người đàn ông kinh ngạc, nụ cười đậm hơn một chút:
"Trùng hợp quá, tôi cũng đang đi tìm ông ấy, cô đi theo tôi!"

Lâm Uyên Bạch ngập ngừng giây lát, ôm thái độ nghi hoặc theo anh ấy đi vào trường đua ngựa. Khoảng năm, sáu phút sau, cô nhìn thấy phía trước có một chiếc ô che nắng, người ngồi bên dưới chính là ông Lê trong bộ đồ Thái cực quyền, tay phải còn chống gậy.

Người đàn ông có vẻ rất thân quen, đi thẳng tới trước mặt ông Lê.

"Ông ngoại, có một cô gái xinh đẹp tới tìm ông này!"

Lâm Uyên Bạch sửng sốt. Cô nhìn thấy ông Lê ngẩng đầu, lộ ra nụ cười hiếm gặp: "Giang Nam, cháu thay quần áo mà cũng lâu như vậy! Cô gái xinh đẹp nào, đừng có lém lỉnh trước mặt ông!"

Tới khi nghiêng người nhìn về phía anh ấy chỉ, ông ấy nhìn thấy cô đứng sau, chột khó chịu: "Lại là cô?"

Lâm Uyên Bạch lập tức tiến lên, từ tốn nói: "Ông Lê, hôm qua theo yêu cầu của ông, tôi đã nhảy từ đài Bungee xuống dưới, hy vọng nói lời giữ lời!"

"OK!" Ông Lê nhún vai, không đợi cô lên tiếng đã tự hỏi trước: "Hôm qua cô bảo, cô tên là gì?"

"Lâm Uyên Bạch..." Cô chậm rãi đáp.

Ông Lê lại hỏi: "Là người vợ chưa cưới về của Hoắc tổng?"

"... Vâng!" Lâm Uyên Bạch gật đầu, tay bất giác chạm lên chiếc nhẫn trên ngón áp út, nét mặt có chút ngượng ngập nhẹ nhàng.

Động tác ấy của cô không được ông già chú ý, ngược lại lọt vào tầm mắt của người đàn ông gọi ông già là "ông ngoại".

"Không phải cô một mình chạy tới Hồng Kông đây chứ?"

"Tôi đi một mình..."

"Cô năm nay bao nhiêu tuổi rồi?"

"28..."

Nghe xong, ông Lê nhướn mày, hơi ngạc nhiên, có vẻ như nghĩ rằng cô mới chỉ ngoài hai mươi vậy.

Lâm Uyên Bạch hơi ngượng ngập, nhưng trong lòng thầm nghĩ: Cô còn có con trai rồi đấy...

Cô chợt ý thức được mình đang bị ông Lê dắt mũi theo những gì ông ấy muốn hỏi, đúng là cáo già!

Cô nhúu mày, đang suy nghĩ xem phải lên tiếng thế nào thì bất ngờ nghe thấy một câu: "Đã hết năm phút!"

Lâm Uyên Bạch sửng người, bấy giờ mới hiểu ra đối phương cố tình làm vậy...

Sau khi nhận được ánh mắt ra hiệu của ông Lê, hai vệ sỹ một lần nữa xuất hiện, một trái một phải đứng ngay cạnh cô, trừng mắt nhìn cô rất dữ tợn, muốn "mời" cô ra khỏi trường đua ngựa. Cô cắn môi: "Ông Lê..."

Ông Lê đối diện với cô, đúng là cũng có phần mềm lòng.

Thật ra hôm qua ông ấy chỉ chỉ tay đại, viện một cái cớ mà thôi, cũng cố tình trêu chọc cô một chút. Sau khi cô nhảy xong, ông cũng đã bàn bạc

xong chuyện làm ăn và rời khỏi sân golf rồi. Nhưng không ngờ, cô gái này thật sự ngốc nghếch tới độ chạy đi nhảy, hơn nữa còn ngất xỉu.

Rõ ràng sợ độ cao mà vẫn nhảy...

Nghĩ tới đây, ông Lê lên tiếng: "Đợi chút!"

Hai vệ sỹ nhận được lệnh, lập tức buông cô ra, lần lượt đứng sang hai bên, đợi lệnh.

"Nha đầu, tôi biết lần này cô đến tìm tôi là vì chuyện gì!" Ông Lê ngừng lại một chút, sau đó bày ra biểu cảm trầm tư, từ tốn nói: "Thế này đi, tôi cho cô một cơ hội! Bên kia có người đang thi cưỡi ngựa, nếu cô thắng, thì tôi sẽ ngồi xuống, dành thời gian nghiêm túc nghe cô trình bày! Thế nào?"

Lâm Uyên Bạch cắn răng, gật đầu: "... Vâng!"

Cô không có chút chắc chắn nào, nhưng cũng giống như việc nhảy Bungee hôm qua, cô không thể lùi bước.

Khi quay người lại, nhân lúc những người khác không chú ý, Lâm Uyên Bạch lén lút lấy một chiếc đĩa trên đĩa hoa quả.

Có người nhân viên dắt một con ngựa tới cho cô, trông nó khá hiền lành, nhưng khi cô tới gần, nó lại phì mũi một tiếng.

Lâm Uyên Bạch cảm thấy may mắn vì trước đó Hoắc Trường Uyên từng đưa mình tới trường đua ngựa, bằng không bây giờ đến con ngựa trông như thế nào cô cũng không biết. Có điều sau khi ngồi lên, cô vẫn cảm giác lưng ngựa chao đảo. Cô vội vàng gắng sức ngồi thật thẳng lưng.

"Pằng!"

Sau một tiếng súng, tất cả những con ngựa đồng loạt lao đi.

Lâm Uyên Bạch nắm chặt dây cương, chỉ biết bắt chước người ta vung cây roi trong tay, nhưng cô hoàn toàn không có chút kỹ năng nào, con ngựa bên dưới tuy vẫn chạy nhưng không khác gì tản bộ, nói chi tới việc độ tốc độ với người ta.

Cô không thể thua được...

Hít sâu một hơi, Lâm Uyên Bạch lấy cây dĩa trong túi ra, không dám tùy tiện quay đầu, chỉ dựa vào cảm giác hướng tay về phía sau, đâm thật mạnh xuống mông ngựa.

Cả người cô bỗng chốc ngã ngựa ra sau, bên tai vang lên tiếng kêu thảm thiết của con ngựa.

Ngay lập tức, sau khi vó trước chạm đất, con ngựa đột ngột lao như điên về phía trước...

Ông Lê và Lê Giang Nam nhàn nhã đứng dưới ô quan sát trận đấu. Người phía sau cẩn trọng quan sát toàn bộ quá trình cô đua ngựa: "Trông cô ấy có vẻ không biết cưỡi ngựa, những người kia toàn được huấn luyện rồi, thắng thua hoàn toàn không thể so sánh!"

"Cô gái này tới Hồng Kông là để xin ông rút đơn kiện!" Ông Lê quan sát tất cả và nói.

"Ông đồng ý sao?" Lê Giang Nam hỏi.

Ông Lê cầm tách trà lên uống một ngụm, sau đó bật cười: "Ha ha, ông tới đại lục phát triển dự án, nhưng lại bị chơi một vố mất nhiều tiền như vậy, sao có thể rút đơn, ông đâu phải nhà từ thiện!"

"Vậy mà ông còn bắt cô ấy đua ngựa... Cháu hiểu rồi, ông cố tình, muốn mượn chuyện này chặn họng cô ấy!" Lê Giang Nam lập tức hiểu ra. Quả nhiên, ông của anh ấy xưa nay không phải là người dễ tính, hơn nữa, còn cố tình làm khó một phen.

Lê Giang Nam bắt giắc thở dài thay cho Lâm Uyên Bạch, đáng tiếc cho công sức của cô, e rằng vẫn phải thất vọng rồi.

Khi ngẩng đầu lên tiếp tục theo dõi cuộc thi, Lê Giang Nam không biết đã nhìn thấy gì mà sừng sốt lên tiếng: "Xảy ra chuyện gì vậy, cô ấy đang chạy đầu tiên sao?"

Những người khác cũng kinh ngạc nhìn theo, phát hiện con ngựa của Lâm Uyên Bạch quả thực đang chạy đầu, còn bỏ xa những người khác. Nhưng cũng chẳng bao lâu sau, họ phát hiện ra điều kỳ lạ.

Vì cô gần như không kiểm soát được con ngựa ấy nữa nên chỉ biết nắm chặt dây cương, hai chân kẹp chặt bụng ngựa, cố gắng không rơi xuống đất. Còn con ngựa thì hoàn toàn như phát điên, chỉ liều mạng lao đầu về phía trước, móng ngựa chảy máu đầm đìa.

Ông Lê cũng hiểu ra đầu đuôi, ngữ khí khó giấu nổi sự thảng thốt: "Cô gái này không cần mạng nữa mà!"

Sau khi lao qua đích, Lâm Uyên Bạch không thể khiến con ngựa dừng lại.

Khoảnh khắc này cô cũng hoang mang, hoàn toàn không biết phải làm sao, chỉ biết để mặc cho nó tiếp tục điên cuồng lao đi.

Khi nhìn thấy phía trước xanh ngắt một màu, cô cắn răng, nhắm mắt quyết tâm, sau đó đột ngột buông dây cương, nghiêng người nhảy xuống. Nhưng vì tốc độ quá nhanh, cô cảm giác mình sắp không thở nổi, ngã

thăng xuống cỏ, lăn tròn vài vòng rồi mềm oặt nằm đó không nhúc nhích nữa.

Sự cố bất ngờ ấy khiến mọi người đều lao lên trước xem xét.

Con ngựa điên kia đã lao về phía xa, mấy nhân viên an ninh đang dốc sức đuổi theo.

"Cô Lâm, cô không sao chứ?" Lê Giang Nam dìu cô dậy, thấy cô mở mắt ra mới chắc chắn là cô không nguy hiểm tới tính mạng, bèn thở phào nhẹ nhõm, nhưng cũng vẫn rất sợ hãi: "Cô gan quá, không biết cưỡi ngựa mà dám thi đấu! Hơn nữa cô có biết không, việc cô làm là rất nguy hiểm, cũng may cô nhanh nhạy nhảy xuống cỏ. Nếu là gò núi phía trước kia, thì xương cốt trên người cô còn gì nữa, còn nếu không cẩn thận để ngựa đá phải..."

Nói tới cuối cùng, anh ấy không nói tiếp được nữa, quả thật không dám tưởng tượng.

Lâm Uyên Bạch không trả lời anh ấy, cố gắng gượng cơ thể đau đớn ngồi dậy, nhìn thẳng về phía ông già vừa đi tới, run rẩy nói: "Ông Lê, tôi thắng rồi!"

Ông Lê nheo mắt nhìn cô, sau đó bật cười: "Gu chọn phụ nữ của Hoắc tổng quả thực rất khá!"

...

Trong phòng VIP của trường đua ngựa.

Có nhân viên chuyên ngành giúp cô xử lý vết thương. Không biết có phải vì ông trời cũng thương hay không, Lâm Uyên Bạch không bị thương quá nghiêm trọng, nhưng quần áo trên người vì mỏng manh nên da thịt gần

như xước xát hết, nhất là thái dương bị va đập chảy máu, còn cả cổ tay trái bị trẹo.

Vậy là may lắm rồi...

Xử lý xong vết thương, Lâm Uyên Bạch từ gian trong đi ra.

Lần này ông Lê không nuốt lời nữa. Ông ấy kết thúc việc bàn bạc chuyện làm ăn như đã hẹn, hơn nữa còn cho hai người vệ sỹ hung hãn kia ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại cậu cháu trai, dành riêng thời gian cho cô.

Lê Giang Nam đưa cho cô tách trà vừa pha xong: "Cô Lâm, uống tách trà nóng đi!"

"Cảm ơn anh..."

Ông Lê dựng chiếc gậy trong tay sang bên cạnh, lúc này cũng đang bê tách trà, khói bay nghi ngút. Đôi mắt có tuổi nhưng vẫn sáng quắc ấy nhìn thẳng về phía cô: "Cô bé, cô bất chấp mạng sống chiến thắng cuộc thi, tôi cũng sẽ không nuốt lời, tiếp theo đây tôi sẽ rửa tay lắng nghe!"

Nghe thấy ông Lê gọi mình là "cô bé", Lâm Uyên Bạch thâm đồ mồ hôi.

Tuy rằng với tuổi tác của đối phương, gọi như vậy không có gì quá đáng, nhưng xét về độ tuổi, cô không thể được gọi như vậy nữa...

Lâm Uyên Bạch điều chỉnh lại cảm xúc, nghiêm chỉnh lên tiếng: "Ông Lê, tôi hy vọng ông rút lại đơn tố cáo!"

"Vì lý do gì?" Ông Lê hỏi ngược lại.

"..." Lâm Uyên Bạch mím môi.

Bị chất vấn trực tiếp như thế này khiến cô chưa biết nói sao. Đối phương bị thâm hụt một khoản vốn lớn, việc tố cáo để bảo vệ quyền lợi của bản thân là rất bình thường. Không thân không thích, quả thực chẳng có lý do gì để rút đơn, không ai sinh ra để làm chúa cứu thế của ai cả.

Lâm Uyên Bạch kiên định nói: "Hoắc Trường Uyên bị oan!"

Nghe xong, ông Lê không chút cảm xúc, chỉ thưởng trà khẽ nói: "Thế sao? Tiếc là tôi không nghĩ như vậy. Nói một cách khác, nếu cậu ấy thật sự bị oan thì cô đã không phải lo lắng, càng không cần đứng đây cầu xin tôi!"

"..." Lâm Uyên Bạch im bật.

Ông Lê đặt tách trà trong tay xuống, ánh mắt nhìn cô vẫn còn chút ngạc nhiên.

Có vẻ như đến giây phút này ông ấy vẫn khó mà tin được, một cô gái trông có vẻ yếu đuối, lại có thể nhảy bungee trong điều kiện sợ độ cao, còn làm hành động bất chấp tính mạng trong cuộc đua ngựa. Nếu không phải vì hôm nay cô may mắn thì không chỉ ngã đến tàn phế mà có thể còn mất mạng tại đây.

Nhưng khi ông ấy đi qua, cô còn chẳng buồn nghĩ đến những điều ấy, chỉ một lòng muốn tranh thủ cơ hội xin cho người đàn ông của mình.

"Cô bé, tôi hiểu tâm trạng của cô, tôi cũng rất khâm phục sự dũng cảm của cô!" Ông Lê khoanh hai tay trước ngực, nói chậm rãi: "Tuy rằng tôi biết nhà họ Hoắc có ảnh hưởng lớn tại Băng Thành, nhưng luật pháp là nghiêm minh, tôi khuyên cô nếu có thời gian thì đừng lãng phí vào tôi, hãy tìm cho cậu ấy một luật sư tốt. Chỉ ít đến khi tuyên án, luật sư có thể giúp cậu ấy giành được một kết quả tốt nhất có thể!"

Lâm Uyên Bạch cuộn chặt tay lại, móng tay găm sâu vào lòng bàn tay.

"Ông Lê, Hoắc Trường Uyên thật sự bị oan!" Dường như vốn từ của cô cạn kiệt tới mức chỉ còn biết nhấn mạnh câu này. Cô cúi xuống, ánh sáng từ chiếc nhẫn kim cương phản chiếu vào mắt: "Không giấu gì ông, thật ra, bố của Hoắc Trường Uyên tức là chủ tịch Hoắc, từ đầu tới cuối luôn phản đối chuyện hai chúng tôi đến với nhau. Người con dâu mà chủ tịch Hoắc vừa lòng chưa bao giờ là tôi, cũng không đồng ý cho anh ấy cưới tôi..."

"Vì tôi, Hoắc Trường Uyên không chỉ một lần làm trái ý bố, hơn nữa anh ấy cũng đã quyết định sẽ không tiếp tục làm tổng giám đốc của Hoắc Thị nữa mà chuẩn bị đưa tôi rời khỏi Băng Thành!"

Nghe xong, ông Lê kinh ngạc thốt lên: "Không yêu giang sơn chỉ yêu người đẹp!"

"Đúng là một người đàn ông rất có sức hấp dẫn!" Lê Giang Nam im lặng đứng bên cạnh này giờ âm thầm lắng nghe lúc này cũng phụ họa theo.

Tuy rằng đã ngồi rất thẳng, nhưng Lâm Uyên Bạch vẫn bắt giác ưỡn ngực về phía trước, nói một cách chắc nịch từng chữ: "Thế nên, ông Lê, một người đã không còn cần cả chức tổng giám đốc Hoắc Thị, sao có thể ác ý làm thâm hụt vốn của ông? Tôi có thể dùng nhân cách của mình ra bảo đảm, Hoắc Trường Uyên tuyệt đối không phải loại người ấy!"

Ông Lê khẽ nhíu mày, tuy rằng có vẻ mềm lòng nhưng ông ấy cũng nhanh chóng cười khẩy: "Có thể, cậu ấy làm như vậy là để gom tiền cùng cô ra nước ngoài sinh sống!"

"Ông Lê!"

Những lời như vậy trước đó cô cũng từng được nghe trong Cục Công an. Tuy rằng hiểu những người ngoài cuộc có thể sẽ có hiểu lầm nhưng nghe được cô vẫn rất căm phẫn. Nuốt nước bọt, cô mới cảm thấy bình tĩnh

hơn, tiếp tục nói: "Anh ấy sẽ không làm vậy, tôi tin anh ấy! Tôi nghĩ có lẽ ông cũng từng có người mình yêu, cũng hiểu cảm giác ấy, cho dù cả thế giới không tin nhưng người ấy chắc chắn luôn tin tưởng ông!"

Khi nói ra lời này, trong ánh mắt Lâm Uyên Bạch có sự kiên định và tin tưởng.

Rõ ràng cô ngồi quay lưng về cửa sổ, nhưng ánh sáng trong đôi mắt cô còn rực rỡ hơn, sáng hơn cả chiếc nhẫn trên tay cô, cũng sáng tới mức khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Ông Lê thất thần trong giây lát, sau đó cúi đầu dùng tay vuốt bộ râu trắng dưới cằm.

Lâm Uyên Bạch căng thẳng nín thở, biết đối phương đang suy nghĩ để quyết định.

Lát sau, cuối cùng ông Lê cũng ngẩng đầu lên nhưng là lắc đầu: "Cô bé, thành thật xin lỗi, lần này cô tới Hồng Kông e là mất công rồi, tôi vẫn không thể rút đơn tố cáo!"

Trái tim lơ lửng của Lâm Uyên Bạch bỗng chốc như bị đá tảng đè nặng xuống.

Trong cổ họng cô toàn là vị đắng chát của hạt hăng.

Cuối cùng vẫn không thành công...

Tuy rằng từ lúc Giang Phóng đặt vé máy bay, cô đã không tự tin mình có thể thành công, nhưng tận sâu trong lòng vẫn ôm một tia hy vọng, thế nên cô không bắt ngờ, chỉ là hạt hăng. Nhưng cô cũng đã dự liệu trước tình huống này vì đã tính tới trường hợp xấu nhất.

Vì cô đã sớm nghĩ tới chuyện nếu anh bị tuyên án, cô sẵn sàng đợi tới ngày anh ra tù!

Nhìn biểu cảm trên gương mặt cô, ông Lê cũng đọc thấu được suy nghĩ trong lòng cô, không khỏi sửng sờ.

Lâm Uyên Bạch biết không thể thuyết phục thêm, tuy rằng không cam tâm nhưng vẫn thở hắt ra một hơi, đứng lên cúi đầu chào: "Ông Lê, làm phiền ông rồi!"

Sau đó cô đi ra khỏi phòng nghỉ.

"Cô Lâm, để tôi đưa cô ra ngoài!"

Nghe tiếng gọi, cô nhìn thấy Lê Giang Nam đuổi theo mình.

Lúc ở trường đua, cô được nhân viên y tế khiêng bằng cáng vào trong phòng nghỉ, không nắm rõ đường đi lối lại cho lắm nên cũng không từ chối.

Lê Giang Nam an ủi một câu: "Ông ngoại làm vậy cũng có lý do của ông."

"Ừm..." Lâm Uyên Bạch gật đầu.

Cô không hề trách ông Lê, đôi phương không đồng ý cũng là lẽ đương nhiên.

Sau khi ra khỏi trường đua ngựa, Lâm Uyên Bạch quay người muốn cảm ơn anh ấy, nhưng chợt nhớ ra mình vẫn chưa biết phải xưng hô thế nào, trước mắt chỉ biết đây là cháu ngoại của ông Lê.

"Tôi họ Lê, Lê Giang Nam."

Hết chương 304

*Thanh niên sẽ được viết chút ngoại truyện ở phần cuối.

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 305

Lệ Giang Nam giải vây giúp cô, sau đó chú ý thấy biểu cảm kinh ngạc của cô, anh ấy tiếp tục giải thích: "Bố mẹ tôi năm xưa cũng bị cả gia tộc phản đối, chỉ còn cách lên lút bỏ đi nơi khác. Không ngờ sau này xảy ra tai nạn, trong tai nạn bố tôi vì cứu mẹ tôi mà qua đời. Tôi mồ côi từ trong bụng mẹ. Sinh tôi ra không bao lâu, mẹ tôi cũng buồn rầu mà qua đời, thế nên từ nhỏ tôi được ông ngoại nuôi lớn và theo họ ông luôn!"

Lâm Uyên Bạch không ngờ thân thế của đối phương lại trắc trở đến vậy, nhưng cô cũng không hứng thú lắm với những bí mật hào môn ấy.

Huống hồ họ cũng không quá thân thiết. Cô chỉ lịch sự nói: "Anh Lê, cảm ơn anh đã đưa tôi ra!"

Lệ Giang Nam lại có vẻ như vẫn còn lời muốn nói.

"Cô Lâm, cô không sợ sao?" Dường như anh ấy đã nhìn câu này rất lâu, cuối cùng cũng hỏi.

Lâm Uyên Bạch hiểu anh ấy muốn chỉ chuyện gì, bèn lắc đầu: "Tôi không nghĩ nhiều được như vậy."

Khi ông Lê đưa ra yêu cầu đưa ngựa làm khó, cô còn không có cơ hội do dự. Vì giống như nhảy Bungee vậy, cô phải chấp nhận, và còn phải thắng, sợ hay không lúc đó không còn quan trọng nữa, càng không kịp nghĩ liệu có nguy hiểm tới tính mạng hay không.

Chỉ có điều tuy quá trình rất đáng sợ, nhưng nếu được làm lại, cô vẫn quyết định sẽ làm như vậy, gần như không cần nghi ngờ.

Sau khi nghe câu trả lời của cô, biểu cảm của Lê Giang Nam sững sờ.

"Tôi chưa từng gặp cô gái nào như cô..." Lê Giang Nam thần thờ lắm lắm. Nhìn thấy cô nhíu mày, anh ấy vội nói tiếp: "Ý của tôi là, cô khác với những cô gái tôi từng gặp! Thật ra xung quanh tôi có rất nhiều cô gái. Nói ra không sợ cô chê cười, tôi từng này tuổi rồi nhưng chỉ từng yêu đúng một lần, và còn là hồi học đại học. Nhưng cô ta vì tiền mới đến với tôi. Về sau cô ta còn tự chạy tới trước mặt ông ngoại tôi với một khoản tiền lớn, sau đó chạy qua Mỹ! Thậm chí tôi còn từng sợ hãi tình yêu, cho rằng trên đời chẳng còn con gái tốt nữa..."

Lâm Uyên Bạch cũng khá cảm thông với anh ta, nhưng không biết nên nói tiếp chuyện này như thế nào, đành ngượng ngập nói: "Anh sẽ gặp được một cô gái tốt thôi. Anh Lê, tôi còn phải về khách sạn thu dọn đồ đạc. Tôi xin phép đi trước! Tạm biệt!"

"Tạm biệt!" Lê Giang Nam mỉm cười.

Đến tận khi bóng cô khuất vào trong chiếc taxi, anh ấy mới từ từ quay về.

Sau khi trở lại phòng nghỉ, ông Lê đã đứng lên, chống gậy đi tới trước cửa sổ, nước trà trên bàn cũng đã nguội. Lê Giang Nam đi về phía ông ấy: "Ông ngoại, cô Lâm đã về rồi!"

Ông Lê làm như không nghe thấy, chỉ nhìn chăm chú vào thứ trong tay.

Tới gần, Lê Giang Nam đang định hỏi han thì nhìn rõ đó là một chiếc khăn tay thêu một đôi uyên ương đập nước, anh ấy bỗng im bật.

Đó là di vật của bà ngoại.

...

Lâm Uyên Bạch một lần nữa quay trở về khách sạn, tâm trạng còn chán chường hơn cả hôm qua.

Tuy nói là thu dọn đồ đạc nhưng thật ra cô chẳng mang nhiều đồ, chỉ có một chiếc ba lô, đồ đạc quần áo thu dọn chưa đầy hai phút là xong. Cô rút di động ra gọi điện cho Hoắc Dung.

Sau khi bắt máy, Hoắc Dung sốt ruột hỏi: "Rau cải trắng, sao rồi?"

"Cháu xin lỗi cô..." Lâm Uyên Bạch khẽ đáp.

"Xin lỗi cái gì chứ, cô biết cháu cố gắng hết sức rồi!" Hoắc Dung vội vỗ về cô, dường như vẫn không yên tâm, bà còn muốn dặn dò thêm vài câu nhưng bỗng nhiên nói: "Rau cải trắng, bên này cô còn chút việc, tạm thời như vậy, đợi cháu về rồi tính tiếp!"

Lâm Uyên Bạch "vâng" một tiếng rồi ngắt máy.

Lúc nhận được điện thoại của cô, Hoắc Dung vừa từ biệt thự nhà họ Hoắc đi ra, nhìn thấy trong sân có một chiếc ô tô sang trọng. Sau đó hai bố con nhà họ Lục đi vào trong. Khi bà dứt di động vào túi, họ cũng đã đi tới trước mắt.

Hoắc Dung và Lục Học Lâm cũng đã quen biết từ lâu, có mấy lần làm ăn qua lại, bình thường khi gặp cũng chào một tiếng "anh Lục", nên họ chào hỏi nhau.

"Cô!"

Lục Tịnh Tuyết đang khoác tay Lục Học Lâm cũng ngọt ngào gọi một tiếng.

Hoắc Dung bỗng chốc nhú mào. Dù là bốn năm trước hay bốn năm sau, bà cũng đã nhấn mạnh nhiều lần rồi. Nhưng Lục Tịnh Tuyết sống chết không sửa. Tuy rằng người ta bảo không ai giờ tay đánh người đang cười nhưng với bà, câu này vô dụng, giờ này bà chỉ quan tâm tới cháu trai, chẳng buồn lý sự với cô ta.

Xua tay, Hoắc Dung chỉ nói: "Anh trai em mấy hôm nay không được khỏe, bác sỹ vừa qua khám bình truyền nước cho anh ấy, hai người tới cũng phải đợi một lúc!"

Nói xong, bà cũng không muốn lãng phí thêm nhiều thời gian mà vội vã đi về phía chiếc BMW.

Sau khi đi vào biệt thự, được người làm thông báo, không bao lâu sau, Hoắc Chấn cũng mặc kệ việc đang truyền nước, thẳng thừng đi xuống, bước đi trông có phần chậm chạp, dựa vào Tiêu Vân Tranh đứng bên giờ cao cây truyền dịch, dìu ông.

"Anh Hoắc!"

"Bác trai!"

Hai bố con Lục Học Lâm đứng lên khỏi sofa.

Hoắc Chấn mỉm cười gật đầu, ra hiệu cho họ ngồi xuống: "Chú Lục, Tịnh Tuyết, hai người đến đây à!"

"Anh Hoắc, em biết chuyện của Trường Uyên khiến anh rất lo lắng, nhưng vẫn phải cố gắng giữ gìn sức khỏe đây!" Lục Học Lâm thở dài, bất giác nói.

Sợ gây ảnh hưởng quá lớn, chuyện của Hoắc Trường Uyên được chìm xuống, nhưng Lục Học Lâm cũng đã nhận được tin.

Tuy rằng Hoắc Trường Uyên không còn là con rể tương lai của mình nữa nhưng Lục Học Lâm lâu nay vẫn luôn có thiện cảm với chàng trai trẻ này, hơn nữa cũng ra sức tán thưởng. Huống hồ, bây giờ còn phát hiện ra mối quan hệ với mẹ của Lâm Uyên Bạch, ông lại càng quan tâm hơn. Khi nhận được tin, ông đã gọi rất nhiều điện thoại hỏi han Hoắc Chân. Hôm nay con gái đề nghị tới nhà họ Hoắc thăm Hoắc Chân, ông cũng gật đầu đi theo cùng.

"Chú Lục cứ yên tâm, anh biết mà!" Hoắc Chân thở dài nói.

"Việc Trường Uyên xảy ra chuyện quá đột ngột, hơn nữa còn dính líu tới tập đoàn ở tận Hồng Kông. Em cũng đã thông qua một số mối quan hệ hỏi các cơ quan ở trên, vụ án khá rắc rối! Tuy rằng em cũng rất muốn giúp nhưng hiện tại, quả thực là lực bất tòng tâm!" Lục Học Lâm nhíu mày, nét mặt rất khó xử.

"Anh hiểu mà, chú Lục!" Hoắc Chân liên tục gật đầu, hiểu tình cảm của đối phương.

Lúc này Lục Học Lâm chỉ có thể nói: "Haizz, Trường Uyên ở hiền ắt sẽ gặp lành, em tin nó không sao đâu!"

"Hy vọng là vậy..." Hoắc Chân cười khổ.

Lục Tịnh Tuyết chủ động đi tới, ngồi xuống bên cạnh Hoắc Chân, dịu dàng nói: "Bác trai, bác nhất định phải giữ sức khỏe. Nhà họ Lục tuyệt đối không khoanh tay đứng nhìn đâu. Chỉ cần bác có bất kỳ nhờ vả gì, nhà họ Lục chắc chắn sẽ giúp đỡ hết mình! Hơn nữa, cháu cũng giống như bố cháu, tin rằng anh ấy sẽ vượt qua được mọi nguy hiểm!"

Hai nhà Hoắc Lục bao nhiêu năm nay đã hợp tác quá nhiều dự án, dính kết với nhau rất nhiều. Bây giờ Hoắc Trường Uyên xảy ra chuyện như vậy, nhà họ Lục không xóa sạch quan hệ, Hoắc Chấn đã cảm kích lắm rồi, cũng nhờ giao tình nhiều năm của ông và Lục Học Lâm.

Nhưng không ngờ Lục Tịnh Tuyết đã hai lần bị Hoắc Trường Uyên từ chối hôn sự mà vẫn có thể khoan dung rộng lượng, không tính chuyện cũ như vậy, ông khó tránh khỏi cảm động, nói: "Bác biết cháu là đứa con ngoan, cảm ơn cháu!"

Hai bố con nhà họ Lục nói chuyện với Hoắc Chấn khoảng hơn nửa tiếng, sau đó đứng lên ra về.

Tiêu Vân Tranh này giờ ngồi một góc chỉ nghe họ nói chuyện, không xen vào lúc này bất ngờ đứng dậy: "Chú Lục, Tịnh Tuyết, cháu đưa hai người về!"

"Được, vất vả cho Vân Tranh rồi!" Lục Học Lâm chủ động gật đầu.

Còn Lâm Uyển Bạch ở Hồng Kông, sau khi làm xong thủ tục trả phòng đã bắt đầu bắt xe đi ra sân bay.

Nhưng vì là dịp cuối tuần, người đi ra sân bay rất đông, mỗi cửa kiểm tra an ninh đều xếp hàng dài dằng dặc. Cô đeo ba lô, đi giữa đám đông. Cùng với bước chân di chuyển, một giọt nước rơi xuống mu bàn tay.

Lâm Uyển Bạch giật mình, vội giơ tay lau nước mắt.

Từ ngữ khí sốt sắng của Hoắc Dung ở đầu kia điện thoại, cô có thể cảm nhận được mọi chuyện ở Băng Thành cũng không thuận lợi...

Nhắm mắt lại, bây giờ việc duy nhất cô có thể làm chính là cầu nguyện, hy vọng mọi chuyện dễ dàng với Hoắc Trường Uyên một chút.

Khi sắp đến lượt cô, chợt có người hét lên phía sau.

"Cô Lâm!"

Lâm Uyên Bạch quay đầu, kinh ngạc: "Anh Lê?"

Người gọi cô không phải ai khác, chính là cháu ngoại của ông Lê, Lê Giang Nam. Anh ấy lúc này mặc vest, trông rất đứng đắn, cả người trông càng tuấn tú hơn, thu hút không ít ánh mắt của các thiếu nữ.

"Anh cũng bay hay tới đây đón ai?" Lâm Uyên Bạch chợt hỏi.

"Đều không phải, tôi cất công đến đây tìm cô đấy!" Lê Giang Nam lắc đầu, sau đó mỉm cười: "Ông ngoại tôi đổi ý rồi."

Lâm Uyên Bạch sững sờ, sau đó tròn tròn mắt, chất giọng run run vừa khó tin vừa không nén nổi vui mừng: "Ý anh là..."

...

Tiêu Vân Tranh đích thân lái xe đưa bố con họ Lục về nhà.

Lục Học Lâm và Lục Tịnh Tuyết được sắp xếp ngồi ở ghế sau. Lục Học Lâm đang im lặng quan sát Tiêu Vân Tranh qua chiếc gương trong xe.

Vì từng là rể tương lai, nên Lục Học Lâm rất tán thưởng Hoắc Trường Uyên, ngược lại không chú ý quá nhiều tới đứa con trai riêng này của nhà họ Hoắc. Trong ấn tượng của ông, đây là một cậu chủ ăn chơi trác táng, nhưng bây giờ nhìn lại có vẻ trầm ổn hơn nhiều, cũng không có sự xóc nổi, bông bột.

Tiêu Vân Tranh lái xe vững vàng, dọc đường hơi tắc một chút nhưng chiếc xe cũng nhanh chóng đỗ lại trước cửa nhà họ Lục.

Anh xuống xe mở cửa ghế sau ra. Lục Tịnh Tuyết đỡ bố mình xuống, trước khi đóng cửa lại, anh lên tiếng lần nữa: "Chú Lục, cháu có thể nói chuyện với Tịnh Tuyết mấy câu không?"

"Đương nhiên là được!" Lục Học Lâm vui vẻ gật đầu.

Thật ra dọc đường, ông cũng có suy nghĩ giống như Lâm Uyển Bạch ban đầu, nếu con gái có thể quên Hoắc Trường Uyên, đến với Tiêu Vân Tranh, hai đứa tuổi tác tương đương chưa hẳn đã là chuyện xấu. Có điều nghĩ thì nghĩ vậy, mọi chuyện đâu được như ý người ta?

Lục Học Lâm cười cười: "Hai đứa nói chuyện đi, bố vào nhà trước!"

"Chú Lục đi cẩn thận!" Tiêu Vân Tranh cúi đầu.

Nhìn theo bóng Lục Học Lâm đi sâu vào trong biệt thự rồi, Lục Tịnh Tuyết quay trở về, dựa người vào thân xe, mỉm cười để lộ má lúm đồng tiền: "Vân Tranh, có chuyện gì vậy?"

Tiêu Vân Tranh không lên tiếng ngay mà mở cửa sau của xe.

Sau khi họ lần lượt ngồi vào trong, anh mới nghiêm nghị lên tiếng: "Tịnh Tuyết, đến bây giờ em vẫn không chịu nói thật với anh sao?"

"Nói thật chuyện gì chứ? Vân Tranh, anh đang nói gì vậy? Em nghe không hiểu!" Lục Tịnh Tuyết lắc đầu khó hiểu.

"Được, vậy anh hỏi em!" Tiêu Vân Tranh hít sâu một hơi, chất vấn trực diện: "Chuyện của anh ấy không liên quan tới em một chút nào sao?"

"Ai chứ?" Lục Tịnh Tuyết làm như không hiểu.

Giọng Tiêu Vân Tranh hơi cao lên một chút, như giận dữ như đau lòng: "Tịnh Tuyết, đến bây giờ em còn giả ngây giả ngô với anh! Anh đã suy

ngữ kỹ rồi. Hợp đồng với tập đoàn Bách Á do anh ấy đích thân ký tên nhưng anh ấy muốn chuyển giao lại toàn bộ các dự án cho anh, thế nên ngoài anh ra không thể có người thứ ba biết! Nhưng, hôm đó em bỗng dưng nói muốn đến phòng làm việc của anh..."

Hai lúm đồng tiền trên má Lục Tịnh Tuyết dần dần biến mất, cô ta thản nhiên nói: "Nếu anh đã biết rồi, hà tất phải hỏi em!"

Thấy vậy, Tiêu Vân Tranh nhìn cô ta với vẻ không dám tin: "Bốn năm trước, anh đã từng âm thầm giúp em khiến họ chia tay. Lúc đó anh đã nói với em, đó là lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng! Nhưng lần này... em dám lợi dụng anh!"

Sau khi Hoắc Trường Uyên bị tạm giam, anh cũng theo Hoắc Dung và Giang Phóng liên tục điều tra, nhưng không tìm được chứng cứ gì.

Chuyện này xảy ra quá đột ngột, lại không có một chút manh mối nào. Tiêu Vân Tranh nghĩ mãi không ra. Ban đầu kỳ thật anh cũng chỉ muốn thăm dò, không hoàn toàn chắc chắn, hoặc có thể trong lòng anh không muốn tin, nhưng bây giờ suy đoán của anh đã được chứng thực!

Không ngờ, truy đuổi tới cùng, lỗ hổng lại xuất phát từ phía anh...

"Vậy bây giờ anh muốn sao? Anh muốn bán đứng em à?" Lục Tịnh Tuyết quay mặt sang nhìn anh, nét mặt lạnh lùng: "Trường Uyên chắc chắn sẽ hận em đến chết. Bác trai sẽ nhìn em như thế nào, còn ai chịu tha thứ cho em? Nếu anh thật sự muốn làm vậy, thì anh cứ làm đi, em không cản!"

Nói xong, cô ta thẳng thừng quay ngoắt đi.

Thật ra Lục Tịnh Tuyết cố tình nói như vậy. Có thể vì từ đầu đến cuối, cô ta không thể nắm giữ được trái tim Hoắc Trường Uyên, nhưng Tiêu Vân Tranh thì có thể.

Trong tầm mắt, cô ta vẫn có thể loáng thoáng liếc thấy miếng ngọc Phật trên cổ anh, hơn nữa cô ta dám chắc chắn anh sẽ không là vậy, bằng không ban nãy anh đã chẳng sợ người ta nghe thấy, cố tình ngồi vào trong xe.

Quả nhiên, người Tiêu Vân Tranh cứng đờ lại, biểu cảm trên gương mặt là sự đau khổ cố nhẫn nhịn.

Tựa trán lên ngón tay cái một lúc, anh một lần nữa quay sang, nhìn cô ta với vẻ hoang đường: "Tĩnh Tuyết, vì sao em làm như vậy!"

"Vân Tranh, anh yên tâm, em sẽ không hại anh ấy đâu!" Lục Tĩnh Tuyết ngồi lại chỗ của mình, sắc mặt ôn hòa hơn nhiều, đôi mắt dịu dàng nhìn anh, giọng nói có phần buồn bã: "Anh biết tình cảm của em dành cho anh ấy sâu đậm thế nào mà. Sao em đành lòng để anh ấy ở một nơi như vậy được! Đây chẳng qua chỉ là kế sách tạm thời, em nhất định sẽ giúp anh ấy bình an ra tù!"

Tiêu Vân Tranh nhú chặt mày, không hiểu lý do của cô ta.

Dường như nhìn thấy nét mặt anh hơi dẫn ra, Lục Tĩnh Tuyết nhẹ nhàng đặt tay mình lên tay anh, ngữ khí kiên định: "Vân Tranh, em có thể thề với anh, em thật sự sẽ không hại Trường Uyên, em yêu anh ấy còn chẳng kịp! Anh ấy sẽ ra ngoài sớm thôi. Tất cả sẽ gặp dữ hóa lành. Lẽ nào anh không tin em?"

Sau nhiều lần hứa hẹn đi hứa hẹn lại, khó khăn lắm mới vỗ về được Tiêu Vân Tranh, Lục Tĩnh Tuyết đi vào biệt thự.

"Mẹ tôi đâu?"

"Phu nhân đi đánh bài vẫn chưa về ạ!" Lục Tĩnh Tuyết gạt đầu, nho nhã dặn dò: "Khi nào bà về, nhắc tôi một tiếng!"

Cô ta đưa túi xách cho người làm rồi đi dép lê đi thẳng lên gác, vào phòng ngủ của mình.

Ngồi bên giường, Lục Tịnh Tuyết cầm chiếc khung cảnh đặt trên đầu giường bấy lâu nay lên. Bên trên không phải bức ảnh nghệ thuật nào của cô ta mà là ảnh của Hoắc Trường Uyên. Là ảnh của anh trên một tờ tạp chí nào đó nhiều năm trước. Anh mặc vest đen, tay cầm một ly champagne, ánh mắt thâm trầm, quyến rũ.

Buổi tiệc đó Lục Tịnh Tuyết cũng tham gia, gần như yêu anh từ cái nhìn đầu tiên... Nhìn ảnh, ánh mắt Lục Tịnh Tuyết mơ hồ, người đàn ông này vốn dĩ là chồng chưa cưới của cô ta, nếu không có Lâm Uyển Bạch, anh sẽ là của cô ta!

Mọi cảm giác không cam tâm trong lòng dâng lên từ đáy mắt, cũng càng tăng thêm phần nộ với Lâm Uyển Bạch. Dù là bốn năm trước hay bốn năm sau, cô ta khổ sở chờ đợi lâu như vậy, rõ ràng là người đàn ông phải thuộc về mình, nhưng lại có kẻ tới giật. Cô ta phải đòi lại cả vốn lẫn lời!

Hoắc Trường Uyên muốn bỏ giang sơn lấy người đẹp, sao cô ta có thể để anh rời khỏi Băng Thành!

Chuyện lần này nếu không thể đạt được hiệu quả trở thành ân nhân của anh thì cô và Nguyễn Chính Mai thậm chí đã nghĩ tới việc ép Hoắc Trường Uyên. Nếu anh không đồng ý, anh sẽ phải ở lại nơi quái quỷ đó... Lục Tịnh Tuyết đặt lại khung ảnh xuống tủ đầu giường, nét mặt dương dương tự đắc.

Tiếng gõ cửa ngắt ngang dòng cảm xúc của cô ta. Là người làm lên báo phu nhân đã về. Cô ta đi theo ra khỏi phòng ngủ, sang căn phòng chéch đối diện, lúc đi vào đồng thời khóa trái.

Nguyễn Chính Mai từ phòng thay đồ đi ra, lập tức hỏi: "Bố con đang ở trong phòng sách?"

"Vâng!" Lục Tịnh Tuyết gật đầu, tiến lên đi tới trước mặt mẹ, khẽ hỏi: "Mẹ, được chưa ạ?"

"Hôm nay là ngày thứ mấy rồi?"

Lục Tịnh Tuyết nhắm tính rồi trả lời: "Ngày thứ tư ạ!"

"Ừm, vậy ngày kia thì..." Nguyễn Chính Mai đang trầm tư gật gù, có điều chưa kịp nói xong, chuông di động bất ngờ đổ. Sau khi nhìn số điện thoại hiển thị, bà ta vội vàng bắt máy, chỉ có điều không biết bên kia nói gì, bà ta bỗng chốc sững sốt lên tiếng: "Gì cơ?"

Hết chương 305

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 306

Ngắt điện thoại xong, biểu cảm trên gương mặt Nguyễn Chính Mai vẫn còn nguyên vẻ khó tin.

Lục Tịnh Tuyết không hiểu rõ tình hình, quan tâm hỏi: "Mẹ, sao vậy, đã xảy ra chuyện gì rồi?"

Sau khi Nguyễn Chính Mai thuật lại tình hình một lượt, phản ứng của Lục Tịnh Tuyết cũng giống bà ta y hệt, tròn tròn mắt vẻ khó tin, thảng thốt kêu lên thành tiếng.

"Cái gì?" Lục Tịnh Tuyết lắc đầu, vẫn không dám tin: "Không, sao có thể!"

"Mẹ cũng không muốn tin đâu! Nhưng người này là người trong Cục, không thể nào tung tin giả được!" Sắc mặt Nguyễn Chính Mai nặng nề, một lần nữa nhìn vào giờ hiển thị trong di động: "E là sáng sớm mai đã thả người rồi!"

"Sao lại như vậy hả mẹ, con không hiểu nổi!" Lục Tịnh Tuyết liên tục lắc đầu: "Chuyện này ngoài chúng ta ra, không ai có thể kéo anh ấy ra ngoài nổi!"

Nguyễn Chính Mai chậm rãi nói: "Vì bên phía Hồng Kông đã rút đơn tố cáo rồi..."

"Rút đơn?" Lục Tịnh Tuyết sửng sốt, kích động vô cùng: "Ông già họ Lê đó không lẽ bị nước tràn vào đầu hay bị điên rồi? Bị hụt một khoản vốn lớn như vậy, người mong Hoắc Trường Uyên vào tù nhất phải là ông ta mới phải chứ, lại còn rút đơn?"

Sắc mặt Nguyễn Chính Mai cũng chẳng khá khẩm hơn là bao, bà ta bực dọc nói: "Làm sao mẹ biết được. Không chỉ rút đơn, hơn nữa nghe nói còn bảo lãnh để thả Hoắc Trường Uyên ra!"

Lục Tịnh Tuyết loạng choạng lùi sau mấy bước, thẳng thừng ngồi phịch xuống ghế.

"Con vẫn cảm thấy không thể tin được, sao bỗng dưng lại như vậy?"

Nguyễn Chính Mai cũng chưa hiểu chuyện này là sao, rồi bỗng dưng chợt nhớ ra chuyện gì, bà ta sa sầm mặt lại, nói: "Nhưng mà hình như mẹ nghe nói, con nhỏ Lâm Uyển Bạch đó đã chạy sang Hồng Kông cầu xin lão họ Lê đó!"

Nghe xong, mặt Lục Tịnh Tuyết bỗng chốc đỏ phừng phừng nhưng là vì phần nộ.

Lâm Uyển Bạch?

Cô ta lấy đâu ra bản lĩnh lớn như vậy?

Vốn dĩ lưới đã được giăng ra sẵn, không chút sơ hở, bây giờ chỉ cần đợi tới lúc thu lưới là được, vậy mà không ngờ tới cuối cùng lại tốn công vô ích! Lúc này Lục Tịnh Tuyết đâu còn vẻ đắc ý lúc nãy khi ở trong phòng ngủ, hoàn toàn như mây mù kéo tới.

Cô ta cảm phần tới tột cùng, cũng bực dọc không sao tả xiết. Cô ta mặc kệ bên cạnh là bình hoa sứ mà Lục Học Lâm yêu thích, thẳng thừng giơ tay

ném vào tường.

Một tiếng "choang" giòn tan sau đó vỡ vụn, sự căm hận dành cho Lâm Uyên Bạch chỉ càng thêm sâu.

...

Bảy rưỡi sáng tại nhà họ Hoắc, có những tia sáng đầy sức sống bao trùm nhưng vẫn không thể xua tan sự âm u bao trùm khắp biệt thự.

Đã có tuổi, Hoắc Chấn vốn không ngủ nhiều, nay vì chuyện của con trai, ông càng trằn trọc khó yên. Trời chưa sáng hẳn ông đã tỉnh giấc, nằm trên giường lăn qua lăn lại suốt mấy tiếng đồng hồ, lúc này mới dậy.

Cũng không muốn ăn uống gì, chỉ ăn qua loa mấy miếng quà sáng, Hoắc Chấn liền trở về phòng sách.

Người làm đã dọn dẹp lại bể cá từ sớm. Những con cá quý giá bên trong bơi qua bơi lại. Ông đang vâng vâng túi đồ ăn cho cá bỏ vào bên trong, Hoắc Dung liền hùng hù lao vào.

Bà còn không buồn thay giày, tiếng giày cao gót nện xuống nền gạch giòn tan.

Hoắc Chấn còn chưa kịp nhú mào quát bà thì Hoắc Dung đã cướp lời, cao giọng nói trước: "Trường Uyên không sao rồi!"

"Trường Uyên không sao rồi?" Hoắc Chấn sững sốt kêu lên thành tiếng.

Hoắc Dung nhìn ra được nên càng nói một cách chắc nịch: "Anh à, anh yên tâm đi, em không lấy chuyện này ra giỡn với ông đâu! Sáng sớm nay, Cục Công an gọi điện thoại tới, nói Trường Uyên có thể ra ngoài rồi, đợi chúng ta qua đón!"

"Thật sao?" Hoắc Chấn ngoài thắng thốt ra thì còn biết mừng rỡ.

"Hoàn toàn chính xác!" Hoắc Dung gật đầu, chép miệng: "Không ngờ Rau cải trắng lại lợi hại đến vậy. To gan lớn mật, một mình chạy qua Hồng Kông. Ông Lê năm xưa là người từng dính líu tới xã hội đen, bên cạnh luôn có vệ sỹ đi kèm, vậy mà con bé vẫn thuyết phục được ông ấy rút đơn tố cáo!"

Hoắc Chấn sững người: "Cô gái đó?"

"Còn ai nữa, chính là cô gái đó! Nhờ con bé, con trai anh mới ra ngoài được đây!" Hoắc Dung hậm hực.

Sốt sắng chạy tới đây cũng chỉ để báo với ông chuyện này, báo xong, Hoắc Dung lập tức quay người bỏ đi.

Rất lâu sau Hoắc Chấn vẫn chưa thể bước ra khỏi niềm hân hoan. Đến khi ông chắc chắn đây không phải là một giấc mơ, sự việc đã thật sự được giải quyết rồi. Sau khi tỉnh lại, ông lập tức thay đồ ngủ, rảo bước đuổi theo xuống nhà.

Hoắc Dung đi rất nhanh, mới đó đã cúi người chui vào trong xe ô tô.

"Tiểu Dung, em đợi anh một lát!"

Hoắc Chấn đi ra khỏi biệt thự, gọi giật em gái lại: "Anh ngồi xe của em, cùng em tới Cục Công an đón người!"

"Muốn đi thì anh tự đi đi, bảo tài xế của anh chở đi. Em phải quay về khách sạn ngủ bù một giấc, mấy hôm nay vì chuyện của Trường Uyên, em lo đến nát cả ruột cả gan, chẳng ngủ được một giấc tử tế, cảm giác già đi mấy tuổi vậy!" Hoắc Dung không dừng lại, tiếp tục ngồi vào xe.

"Không đi đón nó sao?" Hoắc Chấn ngăn người.

"Dĩ nhiên là không!" Hoắc Dung đáp dứt khoát, liếc về phía ông: "Biết thằng bé không sao là em yên tâm rồi. Người nó sốt sắng muốn gặp bây giờ đâu phải em, em chẳng qua đó làm bóng đèn đâu!"

Nói xong, bà bèn đóng cửa xe lại, bảo tài xế cho xe chạy.

Hoắc Chấn đứng yên tại chỗ khoảng mười giây, khuôn mặt cố chấp hơi chau lại, cuối cùng ông không gọi tài xế nữa mà quay người đi vào nhà.

Phạm Ngọc Trân từ trên gác đi xuống nhìn thấy thế rất ngạc nhiên: "Ông à, sao ông lại quay về rồi?"

Hoắc Chấn im lặng, tự động về phòng cho cá ăn.

Khác với dự liệu của họ, người tới Cục Công an đón Hoắc Trường Uyên chỉ có một mình Giang Phóng.

Chập tối hôm qua, Lâm Uyên Bạch ngồi máy bay từ Hồng Kông trở về, cũng về đêm như lúc đi, chỉ khác là tâm trạng thay đổi. Lê Giang Nam đích thân chạy tới sân bay nói với cô ông Lê đã đổi ý, hơn nữa còn bảo đảm: Ngày mai về tới nhà cô sẽ gặp được Hoắc Trường Uyên.

Cô vui mừng khôn xiết, về nhà rồi hoàn toàn không buồn ngủ, chỉ tắm rửa cho bớt bụi bặm.

Lâm Uyên Bạch không đi đón, vì cô đã hứa với anh sẽ ở nhà đợi anh về...

Thím Lý biết tin cũng không thể ngồi yên, chạy từ trong bếp ra cửa chính mấy lượt liền, cuối cùng cũng nghe thấy tiếng ô tô. Thím Lý gần như chạy bước nhỏ ra ngoài. Sau khi mở cửa ra, bà vui mừng gọi với vào trong.

"Cô Lâm, cậu chủ về rồi!"

Nghe tiếng, Lâm Uyên Bạch cũng từ trong bếp đi ra.

Theo sau Hoắc Trường Uyên là Giang Phóng, sắc mặt kích động không kém gì thím Lý. Nhưng cô chỉ nhìn thấy một người duy nhất. Mới có vài ngày mà anh đã gầy rộc đi, khuôn mặt vì thế càng thêm gò cạnh.

Tuy bên trong anh đã thay quần áo, nhưng bên ngoài vẫn khoác nguyên bộ vest cũ. Vị trí cổ tay áo có chút không chỉnh tề, nhưng không quá lỗi thời. Cảm anh lún phún những sợi râu mới mọc như nấm sau mưa, càng tôn lên sự quyến rũ và nam tính của anh.

Lúc này, Hoắc Trường Uyên nhìn về phía cô, ánh mắt sáng quắc.

Lâm Uyên Bạch tiến lên một bước, nghe thấy anh cất giọng trầm trầm: "Uyên Uyên, anh về rồi đây."

Sống mũi Lâm Uyên Bạch cay xè, khóe môi càng rướn lên một nụ cười thật tươi.

Cô và anh nắm chặt tay vào nhau, cuối cùng cũng cảm nhận được sức mạnh chân thực ấy. Cô ngẩng đầu nhìn sâu vào đôi mắt ấy: "Hoắc Trường Uyên, anh lên gác tắm rửa đi đã, rửa sạch mọi xui xẻo. Em đang nấu mì cho anh, anh tắm xong là có thể ăn!"

Các cụ thường nói, sau khi gặp chuyện nhất định phải tắm rửa sạch sẽ, xua đi xúi quẩy.

Ngữ khí của cô không có gì khác biệt, vẫn giống như mỗi lần đón anh đi làm về vậy.

Hoắc Trường Uyên khẽ đáp: "Ừm."

Bánh bao nhỏ nghe thấy tiếng động dưới nhà chạy lon ton xuống, nhiều ngày không gặp, nó phấn khích gọi.

"Papa~"

Hoắc Trường Uyên cúi xuống, ôm chầm lấy con trai.

Lâm Uyên Bạch đứng bên vuốt ve cái má của thằng bé: "Bảo bối, mẹ không gạt con đúng không, papa của con chắc chắn sẽ quay về!"

"Vâng!" Bánh bao nhỏ hí hửng gạt đầu.

Giang Phóng xong việc lặng lẽ lùi ra, không ở lâu thêm mà lập tức quay về công ty. Thím Lý không kìm được lòng, khẽ gạt nước mắt, nhưng là nước mắt của niềm vui.

Tắm rửa xong, Hoắc Trường Uyên quấn khăn tắm đi ra. Lâm Uyên Bạch đã nấu xong mì, bê vào phòng ngủ. Bát mì nóng hôi thơm phức, mùi thơm vẩn vít khắp phòng.

Anh đi tới, cô đưa đũa cho anh.

Hoắc Trường Uyên không nói gì hết, kéo ghế ngồi ra trước bàn, vùi đầu ăn ngấu nghiến.

Lâm Uyên Bạch ngồi bên cạnh, chống tay lên má, nhìn chăm chăm như nhìn bao nhiêu cũng không đủ vậy, rồi xót xa dặn dò: "Hoắc Trường Uyên, anh ăn từ từ thôi!"

Cô biết, ở một nơi như thế anh sẽ chẳng được ăn uống tử tế.

Cô không chuẩn bị những món ăn quá phong phú, chỉ nấu một bát mì đơn giản cho anh. Cô biết trong những ngày ở trong đó, thật ra anh muốn ăn nhất chính là món mì của cô.

Hoắc Trường Uyên nâng bát lên, uống sạch cả nước, rồi mới bỏ đĩa xuống.

Thím Lý gõ cửa đi vào bê bát mỳ xuống. Anh kéo cô đứng lên khỏi ghế, đi thẳng tới cạnh giường, ngồi xuống, sau đó nâng cằm cô lên: "Qua đây, để anh xem vết thương của em!"

Lâm Uyên Bạch vô thức né tránh: "À, em chỉ không cẩn thận bị ngã chút thôi..."

Hôm qua cô vừa ngã từ trên lưng ngựa xuống, tuy không gãy xương nhưng một số vết xước xát và va đập không thể lành ngay được. Nhất là phần trán, lớp băng trắng đã được cô thay bằng băng gạc cá nhân, hơn nữa cô còn cố tình thả tóc che đi. Không ngờ anh quan sát tỉ mỉ như vậy.

Hoắc Trường Uyên xé toàn bộ phần băng urgo xuống. Nhìn thấy lớp da mỏng có mấy vết thương, anh thất lòng lại.

Cũng may vết thương không sâu, nếu biết giữ gìn cũng sẽ không để lại sẹo.

Sau khi băng lại cẩn thận cho cô, Hoắc Trường Uyên vẫn không lên tiếng, hơn nữa lại giơ cánh tay của cô lên, từ từ vén cánh tay áo dài lên, cực kỳ cẩn thận, những vết thương trên khuỷu tay và cánh tay cũng không thể giấu được.

Thấy vậy, Lâm Uyên Bạch lí nhí hỏi: "Anh biết cả rồi sao?"

"Vậy em còn định giấu anh?" Hoắc Trường Uyên ngược mắt lên.

Lâm Uyên Bạch lắc đầu.

Giấu thì không, có điều cô chưa định nói ngay với anh vào lúc này, không muốn anh vừa ra ngoài đã lo lắng cho mình.

Nét mặt Lâm Uyển Bạch lộ vẻ nghi hoặc. Cũng phải thôi qua cô mới về đến nhà, đến Hoắc Dung còn chưa biết: "Làm sao anh biết?"

"Trên đường về, ông Lê có gọi điện thoại cho anh." Hoắc Trường Uyên trả lời, lòng bàn tay nắm chặt lại.

Sau khi được thông báo được thả, anh biết là do ông Lê rút đơn tố cáo, hơn nữa còn bảo lãnh cho mình. Sau khi ngồi lên xe, anh liền nhận được điện thoại của ông Lê, nói không phải nể mặt anh mà nể mặt cô nhóc họ Lâm, anh rất sửng sốt.

Ông Lê kể toàn bộ mọi chuyện ở Hồng Kông hai ngày vừa qua cho anh. Tuy chỉ là kể lại, quá trình cũng không quá tỉ mỉ nhưng nghĩ tới chuyện cô nhảy Bungee, còn đua ngựa bất chấp tính mạng, nghe thôi anh đã run sợ trong lòng.

Cũng may khi anh về tới nhà, cô vẫn ra đón anh, lạnh lặn không hề hấn gì, không thiếu chân thiếu tay.

Hoắc Trường Uyên im lặng nhìn cô từ đầu tới chân, giống như máy quét vậy, chỉ thiếu nước lột sạch cô ra, kiểm tra khắp lượt một lần.

Anh nhíu mày hỏi: "Chiều chụp gì chưa?"

"Chụp rồi..." Lâm Uyển Bạch áp úng gật đầu.

Bị anh liếc nhìn bằng ánh mắt rõ ràng không tin, biết anh đã phán đoán mình nói dối, cô đành nói thật: "Không nghiêm trọng vậy đâu!"

Nghe thấy vậy, Hoắc Trường Uyên lập tức nắm chặt vào chỗ khuỷu tay cô.

Lâm Uyên Bạch bỗng chốc đau đớn, kêu lên một tiếng, rụt cánh tay về, ầm ức oán trách: "Anh vừa về nhà là ăn hiếp em!"

Khi cô ngẩng đầu lên, cô thấy anh đang im lặng nhìn mình.

Gương mặt nhăn tít không hề dãn ra, giống như một ổ khóa không thể mở ra vậy, còn gương mặt và ánh mắt thâm trầm ấy đều đang quán bện một cảm giác đau lòng sâu sắc.

Lâm Uyên Bạch nắm lấy tay anh, nhẹ nhàng đưa, mang theo chút dụ dỗ: "Hoắc Trường Uyên, em không sao thật mà. Thế này đi, ngày mai em sẽ tới bệnh viện kiểm tra toàn diện, sau đó chiếu chụp đầy đủ, không ổn thì vào viện nằm mấy hôm!"

Hoắc Trường Uyên buông một tiếng thở dài.

Anh kéo tay cô, đặt lên ngực mình, rồi ôm chặt cô vào lòng: "Sau này không cho phép em làm chuyện này nữa!"

"Vâng!" Lâm Uyên Bạch ngoan ngoãn đáp.

Có điều cô biết, nếu lại có chuyện như vậy xảy ra lần nữa, cô vẫn bất chấp tất cả.

Được anh ôm vào lòng một lúc, Hoắc Trường Uyên đột ngột buông cô ra, cúi đầu kéo chiếc khăn tắm trên hông ra, rồi anh ném theo một đường parapol, ném rơi xuống chiếc ghế dài trước cửa sổ.

Lâm Uyên Bạch được anh ôm chặt eo, vội vàng chống tay lên lồng ngực để trần của anh, sốt sắng nhắc nhở: "Hoắc Trường Uyên, anh làm gì

vậy, đang là ban ngày đây!"

"Nghĩ gì vậy?" Hoắc Trường Uyên phì cười vì dáng vẻ hoang mang của cô, nhướn mày: "Em nghĩ anh định "ăn" em à?"

Lâm Uyên Bạch đỏ bừng mặt vì câu nói trần trụi của anh. Cô chỉ vào chiếc quần bốn góc duy nhất còn lại trên người anh: "Vậy anh..."

"Lâu lắm rồi không ôm em, nằm với anh một lúc!" Hoắc Trường Uyên chậm rãi nói, sau đó ngược cầm đã được cạo râu sạch sẽ lên: "Nhìn nét mặt xuân tình phơi phới của em kìa, chắc chắn là nghĩ chuyện đen tối, lưu manh!"

"..." Lâm Uyên Bạch tròn tròn mắt.

Bản lĩnh vừa ăn cướp vừa la làng này...

Không cho cô cơ hội phản bác, Hoắc Trường Uyên mạnh tay hơn một chút, bế cô nằm xuống gối, sau đó đắp chăn cho cả hai người.

Lâm Uyên Bạch cũng không giãy giụa, tựa đầu dưới cổ anh. Trên người anh vẫn còn nguyên mùi xà phòng tắm, thật là dễ chịu.

Sau vài ngày trắc trở, những khoảnh khắc ấm áp này quả thật đáng quý.

Không biết nghĩ đến chuyện gì, Hoắc Trường Uyên "ồ" lên một tiếng.

Lâm Uyên Bạch không hiểu, tò mò ngược lên, chạm vào ánh mắt anh nhìn xuống. Anh lười biếng lại có phần trêu chọc, chậm rãi nói: "Sao anh lại nghe nói, có người tự nhận là vợ anh nhỉ?"

"..." Lâm Uyên Bạch ngượng ngập.

Lúc đó buột miệng thành lời không cảm thấy có gì, bây giờ bị người trong cuộc nhắc lại, cô bỗng đỏ bừng mặt.

Người này, rõ ràng cố tình trêu chọc cô!

Dù sao thì những lời nói ra cũng không rút lại được, Lâm Uyên Bạch cũng thẳng thừng mặt dày, nghiêng đầu nũng nịu nói: "Rõ ràng anh là người nói sẽ cưới em, hẳn cũng do anh cưỡng ép nhét vào tay em. Sao hả? Lẽ nào anh định nuốt lời?"

Nghe xong, Hoắc Trường Uyên im lặng, còn giot tay xoa xoa cằm, có vẻ như đang nghiêm túc suy nghĩ về câu nói của cô.

Lâm Uyên Bạch bỗng nhiên sốt sắng: "... Này!"

Hoắc Trường Uyên khẽ cười thành tiếng, nâng mặt cô lên, đặt xuống một nụ hôn thật sâu.

Nụ hôn này kéo dài rất lâu, rất lâu, lâu tới mức cả hai bắt đầu thở một cách khó khăn, lúc rời ra vẫn còn quyến luyến bịn rịn.

Nhất là Hoắc Trường Uyên, anh đưa ngón tay cái khẽ cọ qua bờ môi xinh của cô. Rõ ràng là ban ngày, nhưng ánh mắt ấy như chứa cả bầu trời đêm.

Tuy rằng đã từng hỏi câu này khi cô tới thăm tù nhưng lúc này anh vẫn tò mò hỏi lại: "Uyển Uyển, thật sự không sợ hãi chút nào sao?"

"Ừm, không sợ..." Lâm Uyên Bạch vẫn lắc đầu không chút do dự.

Vì đã chuẩn bị tinh thần cho tình huống xấu nhất, dù xảy ra chuyện gì, dù phải đợi bao lâu cô cũng quyết tâm đợi anh trở về, thế nên trong lòng mới không chút sợ hãi.

Lời nói của cô thật bình thản nhưng lại khiến người ta cảm động vô cùng.

Sau đó không ai lên tiếng nữa, cũng không làm gì nữa. Có lúc tình yêu mãnh liệt là như vậy, chỉ một cái ôm cũng có thể cảm nhận được nhau.

Hoắc Trường Uyên ôm cô vào lòng, nhắm mắt lại, thở dài.

Lâm Uyển Bạch nhìn gương mặt gầy đi của anh, nét mặt đầy mỏi mệt mà xót xa lòng. Dùng đầu ngón chân cũng nghĩ ra được, mấy hôm nay ở trong đó anh chẳng được ngủ yên. Tuy bên ngoài anh không thể hiện sự sốt ruột nhưng một người kiêu ngạo như anh, nhất định chịu đựng nhiều giày vò.

Thấy anh chẳng bao lâu sau đã ngủ say, cô len lén hôn lên bờ môi mỏng của anh.

Ngọt ngào lan ra trong trái tim, sau khi xuống máy bay, Lâm Uyển Bạch cả đêm không ngủ, mà mấy hôm nay anh ở trong đó khổ sở, cô cũng chẳng ngủ được yên giấc. Lúc này cô cũng thở đều như anh, dần dần chìm vào mộng đẹp.

Giấc ngủ này của họ kéo dài trọn vẹn mười tiếng đồng hồ.

Lúc tỉnh dậy, bên ngoài mặt trời đã ngả về Tây. Họ không kéo rèm cửa nên hoàng hôn màu hoa hồng đã tràn ngập phòng ngủ. Ngủ quá lâu rồi, đầu óc Lâm Uyển Bạch cũng hơi đờ đẫn. Cô dụi mắt, lẩm bẩm mấy tiếng. Hoắc Trường Uyên ở bên cũng vừa tỉnh dậy, hôn khẽ lên trán cô.

Nếu không phải vì da dày trông rộng đau kêu réo, có lẽ cả hai người họ đều không tỉnh dậy.

Lâm Uyên Bạch bước xuống giường, vừa buộc tóc vừa đi ra cửa. Hoắc Trường Uyên ở phía sau mặc quần áo vào. Sau khi cô đợi anh mặc xong thì vặn mở khóa cửa, có tiếng hự một tiếng vọng vào.

"Hu, đập vào tay bảo bảo rồi~"

Lâm Uyên Bạch giật mình, định thần nhìn lại mới phát hiện cái đồng hồ chính là bánh bao nhỏ.

Có lẽ nó đang bò trên cửa, lúc cô mở cửa, bánh bao nhỏ không né tránh kịp, cứ thế ngã xuống đất.

Lâm Uyên Bạch hoảng hốt vội đỡ thằng bé dậy, lo lắng hỏi: "Bảo bối, mau để mẹ xem nào, ngã có đau không? Có xước chỗ nào không, sưng chỗ nào không?"

"Không việc gì, đàn ông con trai làm gì mà yếu ớt quá vậy!" Hoắc Trường Uyên đi ra, uể oải nói.

Bánh bao nhỏ lập tức nhìn papa với ánh mắt không vui.

Nó bĩu cái môi nhỏ xíu, âm ức nhìn Lâm Uyên Bạch như muốn làm nũng, muốn được vỗ về.

Lâm Uyên Bạch cũng rất lo lắng, sau khi kiểm tra, chắc chắn không có vết thương cô mới thở phào: "Bảo bối, sao con bò ngoài cửa, nguy hiểm lắm, lỡ như mẹ mở cửa mạnh hơn chút nữa, cẩn thận con đi hàm răng cửa!"

Bánh bao nhỏ nghe lập tức hoảng hốt che chặt miệng.

"Vì sao con bò ngoài này?" Lâm Uyên Bạch mỉm cười hỏi.

Bánh bao nhỏ chớp mắt: "Thím Lý nói đi nói lại là bố và cô đang ở trong phòng, không để bảo bảo tới quấy rầy! Bảo bảo chỉ muốn biết, hai người làm gì ở trong thôi~"

Lâm Uyển Bạch ngượng ngáp.

Hai người họ ở lì trong phòng từ sáng, thím Lý nhấn mạnh với bánh bao nhỏ như vậy hoàn toàn vì cho rằng họ làm chuyện ấy ban ngày ban mặt, không thể tùy tiện bị quấy rầy!

Khụ, ban đầu cô cũng hiểu nhầm như vậy. Nhưng chuyện này rõ ràng là oan uổng. Họ đơn thuần chỉ ngủ một giấc thôi...

Bữa tối, có thêm hai vị khách nữa tới nhà, là Tang Hiểu Du và Tần Tư Niên.

Lâm Uyển Bạch rất bất ngờ khi họ đến cùng nhau. Dù sao thì lần trước khi ra về, Tang Hiểu Du cũng ngồi xe của Tần Tư Niên với vẻ không mấy tình nguyện. Cô còn tưởng Tang Hiểu Du đã quyết tâm vạch rõ ranh giới với đối phương.

Có vẻ như nhận ra sự bất ngờ đó, Tang Hiểu Du giải thích luôn: "Bọn mình vô tình gặp nhau ngoài cửa thôi."

"À..." Thôi được rồi.

Lâm Uyển Bạch mời họ vào nhà.

Sau khi Hoắc Trường Uyên gặp chuyện, với tư cách là bạn thân, họ cũng biết chuyện. Có điều vì chuyện quá phức tạp, muốn giúp cũng lực bất tòng tâm. Tần Tư Niên cũng nhờ cậy một số mối quan hệ của nhà họ Tần để linh động, đồng thời lúc cô định đi Hồng Kông, Tang Hiểu Du thậm chí

còn muốn đi cùng. Tuy vậy cô kiêng dè cô ấy vừa mới xảy ra, sức khỏe còn yếu nên không đồng ý.

Bây giờ biết tin Hoắc Trường Uyên bình an trở về, họ cũng vội qua thăm.

Bầu không khí so với bữa cơm lần trước rõ ràng khác biệt, thậm chí có thể nói là kỳ lạ. Bởi vì Tần Tư Niên liên tục nói chuyện với Hoắc Trường Uyên, còn Tang Hiểu Du thì nói chuyện với cô. Rõ ràng là cùng ngồi trên một bàn nhưng như chia làm hai thế giới vậy.

Bánh bao nhỏ thì không hiểu gì, hết nhìn trái lại nhìn sang phải, miệng gặm thịt gà nhoay nhoáy.

Tuy rằng Lâm Uyển Bạch rất muốn dẫn dắt câu chuyện nhưng cũng đành bó tay.

Bên kia, sau khi tìm hiểu rõ ngọn ngành câu chuyện lần này với Hoắc Trường Uyên, Tần Tư Niên bất giác giơ ngón tay cái lên với cô: "Cô Lâm, cô chắc chắn xứng với cái này!"

Lâm Uyển Bạch cười bẽn lễn, xua tay.

"Trường Uyên, ly này tôi mời cậu." Tần Tư Niên lái xe qua đây nên vẫn chỉ uống nước hoa quả, sau khi chạm nhẹ, giọng anh ấy buồn bã và đắng chát: "Ngưỡng mộ cậu thật đấy, cậu có được một cô gái dù gặp chuyện gì cũng quyết không rời bỏ cậu!"

Từ đầu tới cuối Tang Hiểu Du không nói với anh ấy câu nào, lúc này cười khẩy một tiếng rồi nói: "Đó là bởi vì Hoắc tổng một lòng một dạ với Tiểu Bạch!"

"Lẽ nào anh thì không?" Tần Tư Niên trầm giọng chát vắn.

"Anh có sao?" Tang Hiểu Du hỏi ngược lại.

Bầu không khí trên bàn ăn bỗng nhiên đóng băng lại. Lâm Uyển Bạch vội đứng lên, làm nhà hòa giải: "Ăn no cả rồi chứ? Vậy để thím Lý dọn dẹp, chúng ta ra phòng khách ăn hoa quả đi!"

Đề tạo cơ hội cho họ hòa giải, cô đặc biệt đề họ đi rửa hoa quả.

Hơn mười phút sau, cả hai lần lượt đi ra ngoài, Lâm Uyển Bạch liếc nhìn Tần Tư Niên đi phía trước, âm thầm kéo Tang Hiểu Du sang một bên: "Cá nhỏ, cậu nói gì với bác sỹ Tần rồi, sao mặt anh ấy sa sầm lại như cà ngâm sương vậy!"

Tang Hiểu Du không trả lời mà nói: "Tiểu Bạch, tuần sau là mình đi rồi."

"Tuần sau?" Lâm Uyển Bạch sững sốt, nhất thời không kịp hoàn hồn: "Nhanh vậy sao!"

Tuy rằng lần trước tới nhà Tang Hiểu Du đã nói trước về quyết định này nhưng thật ra cô không quá để tâm, chỉ cảm thấy có lẽ do tâm trạng cô ấy bức bách, qua vài ngày nữa sẽ ổn.

"Ừm." Tang Hiểu Du gật đầu, cười với cô, có điều nụ cười thật khiến người ta xót xa: "Mình đặt vé máy bay rồi, sang Nam Phi."

"..." Lâm Uyển Bạch sững sờ không nói được câu nào.

Hai người tiễn họ ra khỏi biệt thự, có điều lần này Tang Hiểu Du không phản đối dữ dội như lần trước, thậm chí khi Tần Tư Niên kéo mở cửa cho cô ấy, cô ấy còn cảm ơn.

Sau khi đóng cửa xe lại, Tần Tư Niên không lập tức cho xe đi ngay.

Anh ấy nhìn thẳng về phía trước, ánh trăng trên đỉnh đầu hắt xuống tạo một cái bóng mờ trên gương mặt, đôi mắt hoa đào quầng rử đối phương lúc này tối đen lại.

Ở bên cạnh, Hoắc Trường Uyên nắm tay cô, Lâm Uyển Bạch gật đầu theo anh đi vào nhà.

Có điều vừa mở cửa ra, cô liền nghe thấy "rầm" một tiếng.

Giống như tiếng đám lên vô lăng.

Lâm Uyển Bạch bỗng chốc rất hoảng loạn, muốn quay đầu lại nhìn. Hoắc Trường Uyên không để cô nhìn thấy gì, xoay đầu cô lại.

"Tang Hiểu Du!" Ở phía sau, cô đột ngột nghe thấy tiếng Tần Tư Niên.

Nhưng nghe kỹ lại thì không giống như giận dữ, mà giống như một sự bùng nổ vì bất lực tột cùng, đè nén nỗi đau lòng: "Nhất định không đi không được sao?"

Tang Hiểu Du im lặng rất lâu, giọng khẽ khàng mà kiên định: "Phải..."

Hết chương 306

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 307

Ban ngày họ ngủ trọn vẹn mười tiếng đồng hồ, còn bị thím Lý hiểu lầm là ở trong phòng làm gì đó. Tối tối, Hoắc Trường Uyên dĩ nhiên không thể bỏ qua cho cô, hiện thực hóa tất cả những suy nghĩ ấy.

Mấy ngày liền không quán lấy nhau, sau họ có thể tách rời, cộng thêm ban ngày đã ngủ nên tối càng hưng hực.

Đến tận khi phía đường chân trời xuất hiện màu trắng như bụng cá, những nhiệt tình điên cuồng ấy mới lui dần.

Khi Lâm Uyển Bạch mở mắt ra đã là ba rưỡi, gần bốn giờ. Lại ngủ đến tận giờ này, cô quả thật muốn chết!

Cô hoài nghi mình đang sống theo múi giờ của Mỹ mà tội nhân chính là người sáng nay đã tắm rửa sạch sẽ đi tới Hoắc Thị làm việc.

Tắm xong, Lâm Uyển Bạch mới run rẩy kéo lê đôi chân mỏi nhừ đi xuống nhà. Thím Lý cười tươi, tiến lên đón: "Cô Lâm, cô dậy rồi à!"

Cô hơi đỏ mặt, xoa xoa cái bụng lép kẹp: "À, thím Lý, còn gì ăn không ạ, cho cháu một ít..."

"Còn thì đúng là còn, nhưng nguội hết cả rồi. Cô còn muốn ăn gì, giờ tôi đi làm cho cô?" Nói rồi, cái bóng hơi béo mập của thím Lý đã đi vào bếp.

Lâm Uyên Bạch lắc đầu: "Không cần đâu ạ, làm nóng thức ăn là được rồi!"

Tối qua cô không nhớ Hoắc Trường Uyên đòi hỏi mấy lần, chỉ biết cứ vừa ngất đi lại được nụ hôn của anh đánh thức, đến nỗi cô sắp bị vắt kiệt, rất cần thức ăn để bổ sung thể lực, bây giờ gần như có thể ăn hết một con bò.

Thím Lý rất nhanh nhẹn, hâm nóng cho cô một bát canh.

Lâm Uyên Bạch đang điên cuồng ăn được một nửa thì chợt nhớ ra chuyện gì, bèn hỏi: "Đậu Đậu đâu ạ?"

Nghe thấy vậy, thím Lý vội vàng giải thích: "Tiểu thiếu gia được ô tô của nhà họ Hoắc đón đi rồi! Hình như là bên đó nhớ cháu nội..."

Đối với việc nhà họ Hoắc bên đó qua đón cháu, người làm như thím Lý dĩ nhiên không có quyền cấm cản.

"Ừm, cháu biết rồi!" Lâm Uyên Bạch gật đầu.

"À đúng rồi, cô Lâm, trưa nay cậu chủ có gọi điện về!" Thím Lý lại chợt nhớ ra.

"Hoắc Trường Uyên?" Lâm Uyên Bạch ngẩng đầu lên.

Thím Lý mỉm cười gật đầu, truyền đạt lại với cô: "Vâng, cậu chủ nói tiểu thiếu gia không ở nhà, bảo cô tới Hoắc Thị tìm cậu ấy, sau đó tối nay hai người sẽ ra ngoài ăn cơm! Biết cô ngủ say thế nên cậu chủ gọi máy bàn, bảo tôi nhắn lại với cô!"

Nghe được câu cuối cùng, Lâm Uyên Bạch bất ngờ đỏ mặt, giọng lí nhí như muỗi: "Khụ... Vâng ạ..."

Bù đắp xong cái bụng trống rỗng, đi dạo cho tiêu một chút, tới chập tối, cô lên gác thay quần áo, chuẩn bị tới Hoắc Thị tìm anh.

Đúng lúc chú Lý vừa khởi động xe thì di động của Lâm Uyên Bạch đổ chuông.

Cô nghĩ là Hoắc Trường Uyên gọi điện tới giục mình nhưng khi rút ra, số điện thoại hiển thị lại là một số lạ.

Lâm Uyên Bạch bắt máy với nét mặt nghi hoặc.

Chú Lý ngồi trước vô tình liếc qua gương chiếu hậu, thấy sau khi ngắt máy, sắc mặt cô hơi khác vội hỏi: "Cô Lâm sao vậy?"

Lâm Uyên Bạch cầm chặt di động, rướn người cuống quýt nói: "Chú Lý, tạm thời đừng tới Hoắc Thị vội, tới nhà họ Hoắc trước đi ạ!"

...

Tòa nhà Hoắc Thị được bao trùm trong hoàng hôn. Trong văn phòng tổng giám đốc ở tầng trên cùng, Hoắc Trường Uyên đứng trước cửa sổ sát sàn, hướng mắt nhìn về phía những tầng mây xa xa, đôi mắt nheo lại suốt.

Phía sau, Hoắc Dung đang lười biếng ngồi trên chiếc ghế cao của anh.

Giày cao gót vang lên một tiếng giòn giã, bà quay ghế lại, hướng mắt về phía anh: "Trường Uyên, cô nghe nói đã có người trong nội bộ Hoắc Thị chủ động đi đầu thú, nhận hết mọi tội lỗi, toàn bộ số tiền cũng đã được thu hồi. Trước đó thì không có một chút manh mối nào để tìm, không thể phát hiện ra bất kỳ chứng cứ gì, bây giờ lại suôn sẻ đến khó tin!"

"Chỉ là một con cừ non thể tội thôi." Hoắc Trường Uyên cười khẩy.

Nghe xong, Hoắc Dung nhướn đôi mày thanh mảnh lên: "Nói như vậy, cháu biết kẻ đứng sau là ai?"

Hoắc Trường Uyên không trả lời bà mà trầm ngâm mấy giây, sau đó nói rất thấp: "Chuyện này cháu sẽ giải quyết. Lát nữa Tiêu Vân Tranh sẽ qua đây, cháu còn có chuyện nói với nó. Cô bận việc trước đi!"

Hoắc Dung cúi đầu xem đồng hồ, không đứng dậy mà uể oải nói: "Cô không bận. Cô thấy cũng sắp hết giờ làm rồi. Hay là lát nữa cô về chung với cháu đi. Lâu lắm không được ăn cơm Rau cải trắng nấu rồi, nhớ ghê người!"

Hoắc Trường Uyên khẽ rướn môi, cười ngoài mặt không cười trong lòng: "Không may rồi, hôm nay chúng cháu ra ngoài ăn một bữa tối dưới ánh nến."

Lại khoe khoang tình cảm...

Hoắc Dung lườm nguýt. Để tránh mình không ngứa tay đánh người, bà đứng dậy, nện đôi giày cao gót phần nộ rồi đi.

Cửa không đóng, Tiêu Vân Tranh trong bộ vest vào ngay sau đó, ngồi đối diện bàn làm việc.

Hoắc Trường Uyên quay người lại, kéo ghế ra, coi như không nhìn thấy mấy tài liệu trên mặt bàn, chỉ lẳng lặng nhìn đối phương. Lát sau anh mới chậm rãi cười: "Chuyện vụ án kinh tế, em nghĩ sao?"

"Chẳng phải tập đoàn Bách Á đã rút đơn tố cáo rồi sao, hơn nữa vụ án cũng đã có tiến triển mới rồi." Tiêu Vân Tranh nhún vai hỏi.

"Đúng là có người chủ động nhận tội." Hoắc Trường Uyên đưa tay xoa cằm, ánh mắt nghiêm nghị: "Lúc trước hợp đồng đó do chính tay anh ký

tên, vì tầm quan trọng của nó, ngoài anh ra, chỉ có em từng tiếp xúc, ngay cả Giang Phóng cũng chưa được chạm vào! Hay là thật ra còn có người khác từng tiếp xúc?"

Nghe đến câu cuối cùng, sắc mặt Tiêu Vân Tranh cứng đờ lại trong khoảnh khắc. Sau đó anh ấy thở dài, đứng lên cười khỏ: "Nếu anh đã đoán ra rồi em cũng không giấu nữa, không còn ai khác, là em!"

"Em chắc chắn là em làm chứ?" Hoắc Trường Uyên nheo mắt lại.

"Vâng." Tiêu Vân Tranh chỉ ngập ngừng vài giây, khi nhớ tới một nụ cười với đôi má lúm đồng tiền nào đó, anh ấy cuộn chặt hai tay lại, gật đầu chắc nịch: "Vì em vẫn luôn oán hận anh. Chúng ta đều là con của bố, vì sao em phải gánh cái danh con riêng, còn anh lại luôn là tổng giám đốc Hoắc Thị cao cao tại thượng? Nếu lần này không phải vì anh chủ động từ chức, bố đã chẳng sốt sắng gọi em về. Trong lòng ông lâu nay vẫn luôn muốn anh kế nghiệp! Em không cam tâm, lần này chính là một cơ hội, dĩ nhiên em sẽ không bỏ qua!"

"Bây giờ nói hối hận thì đã muộn, ai làm người ấy chịu, bên phía bố em sẽ tự nói rõ ràng, mọi hậu quả em cũng sẽ chịu trách nhiệm!"

Hoắc Trường Uyên có vẻ như cũng đã đoán trước anh ấy sẽ nói vậy, ánh mắt lạnh đi vài phần.

Trầm mặc nhìn nhau rất lâu, anh lạnh lùng quay đi: "Coi như anh làm kẻ điếc, tin lời em vậy."

Cả người Tiêu Vân Tranh run lên.

Thật ra cũng giống như mối quan hệ không xa không gần của Hoắc Trường Uyên và Phạm Ngọc Trân vậy. Anh ấy và anh cũng như vậy, tuy rằng có những lúc vì hoàn cảnh phải gọi "anh trai" nhưng đa phần là những

tiếng "anh trai" không chân thành. Có điều lần này, khóe mắt anh ấy hơi đỏ lên, thậm chí tiếng gọi cũng run rẩy: "Anh trai!"

Hoắc Trường Uyên không nói gì cả, chỉ quay ghế lại, hướng lưng về phía anh ấy, giơ tay lên.

Sau khi Tiêu Vân Tranh đi khỏi, Giang Phóng rảo bước đi vào, nhíu mày hỏi: "Hoắc tổng, chuyện này..."

"Chẳng qua là có đưa cam tâm tình nguyện làm kẻ ngốc, muốn chịu tội thay và bao che. Bỏ đi, cho nó được toại nguyện." Hoắc Trường Uyên bật cười, ngữ khí nghiêm nghị rồi anh nhắm mắt lại lên tiếng: "Chuyện này chấm dứt ở đây! Cậu ra ngoài làm việc đi!"

"Vâng!" Giang Phóng cung kính cúi đầu.

Đợi cánh cửa đóng lại lần nữa, Hoắc Trường Uyên quay trở về đứng cạnh cửa sổ. Đến tận khi anh đưa điện thoại lên tai, gọi vào một số nào đó, ánh mắt hồ hững mới có lại chút âm áp.

"Đi tới đâu rồi?"

Đầu kia, giọng Lâm Uyển Bạch rất gấp gáp: "Hoắc Trường Uyên, bây giờ em không tới Hoắc Thị, em đang trên đường đến biệt thự nhà họ Hoắc!"

"Nhà họ Hoắc? Sao em lại tới đó?" Hoắc Trường Uyên nhíu mày.

Lâm Uyển Bạch không giấu giếm, trả lời thẳng anh, trong giọng nói có chút hoảng loạn không thể che giấu: "Ban nãy bố anh gọi điện thoại cho em nói rằng nếu em không tới đó thì sau này đừng hòng gặp lại Đậu Đậu nữa!"

Từ biệt thự đi ra, cuộc điện thoại cô nhận không tới từ ai khác mà chính là từ Hoắc Chấn.

Từ tận đáy lòng, Lâm Uyên Bạch không muốn gặp riêng Hoắc Chấn thêm lần nào nữa. Lúc đó cô đã nói ngay, nếu có chuyện gì có thể nói ngay trong điện thoại thì nhận được câu uy hiếp đó của ông.

Sao cô bình tĩnh được nữa. Bánh bao nhỏ là tính mạng của cô, chỉ sợ cơn ác mộng bốn năm trước lại tái diễn, cô lập tức bảo chú Lý đánh xe tới nhà họ Hoắc.

Nghe xong, Hoắc Trường Uyên hạ thấp giọng: "Uyên Uyên, đừng gấp, bây giờ anh lái xe qua ngay!"

Ngắt điện thoại xong, anh vội lấy áo vest và chìa khóa xe, rảo bước đẩy mở cửa văn phòng, lao thẳng về phía thang máy.

Anh nhân ga lao điên cuồng. Tuy đã vào giờ cao điểm nhưng Hoắc Trường Uyên vẫn như lao giữa dòng xe đông đúc. Một tiếng phanh xe chói tai vang lên, anh suýt nữa húc thẳng đầu vào phòng khách nhà họ Hoắc.

Vì tốc độ quá nhanh nên anh và Lâm Uyên Bạch cũng gần như đến sát nhau, chú Lý đang đứng cạnh chiếc xe Mercedes.

Sau khi đi vào, người ra đón ngoài người làm còn có Phạm Ngọc Trân, bà tươi cười chào hỏi: "Trường Uyên tới à!"

Hoắc Trường Uyên sốt ruột, chỉ gật đầu lấy lệ rồi đi nhanh vào trong phòng khách.

Trên ghế sofa, Lâm Uyên Bạch đang cúi đầu ôm bánh bao nhỏ trong lòng. Ở phía đối diện là Hoắc Chấn với nét mặt nghiêm nghị. Trên bàn có mấy tách trà nhưng không ai uống cả, bầu không khí có phần quái lạ.

Sau khi nhìn thấy anh, cô ngẩng đầu, khẽ gọi một tiếng: "Hoắc Trường Uyên..."

"Ừm." Hoắc Trường Uyên mỉm cười.

Nhìn thấy cô bình an vô sự, anh mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng ngay sau đó anh cũng nhíu mày. Anh sai bước đi qua chặn trước mặt cô, bảo vệ cô ở phía sau mình, nhìn thẳng vào bố, giọng nói lạnh lùng: "Bố, cô lại định làm gì? Chuyện bốn năm trước lẽ nào bố không áy náy chút gì? Sao vẫn còn mang thằng bé ra uy hiếp cô ấy?"

"Bố không nói vậy, nó chịu đến sao?" Hoắc Chấn hậm hực cũng mặc kệ ánh mắt như bốc hỏa của con trai, tiếp tục chậm rãi nói một câu: "Nhà bếp còn đang chuẩn bị, đợi khoảng hơn mười phút nữa là có đồ ăn rồi!"

Dứt lời, cả Hoắc Trường Uyên và Lâm Uyển Bạch đều kinh ngạc.

Từ lúc vào cửa, Lâm Uyển Bạch được người làm dẫn vào ngồi trong phòng khách, sau đó mang trà lên. Mỗi tế bào trong người cô đều ở trong trạng thái đề phòng. Nhưng Hoắc Chấn thì không hề lên tiếng, như một lão tăng ngồi thiền, khiến cô chẳng hiểu ông có mục đích gì.

Thật ra cô không biết rằng Hoắc Chấn đang âm thầm quan sát cô.

Tuy rằng em gái Hoắc Dung sẽ không nói dối nhưng ông quả thật khó mà tưởng tượng được. Cô gái trước mặt trông vừa yên tĩnh lại vừa yếu ớt, rốt cuộc đã dùng cách gì để thuyết phục ông già cố chấp tận Hồng Kông, chắc là ăn may thôi!

Nhưng chẳng phải ông ta lúc xưa từng chơi với xã hội đen sao, tính cách nhất định rất gần gũi, lẽ nào cô không sợ?

Những lời này Hoắc Chấn chỉ nghĩ thầm trong lòng, đương nhiên sẽ không hỏi thành lời.

Hoắc Trường Uyên quắc mắt: "Rốt cuộc bố muốn làm gì!"

"Không hiểu à? Gọi hai đứa tới ăn cơm. Sau khi con ra khỏi Cục Công an, con đã về nhà hay gọi điện thoại báo tin chưa?" Hoắc Chấn cao giọng, mặt nghiêm nghị, nhưng ngừng một chút, sau đó giọng ông cũng trở nên miễn cưỡng, không tránh khỏi có ý chế giễu: "Chuyện lần này chẳng phải nhờ nó hết sao, bữa cơm này coi như cảm ơn!"

"Ăn cơm?" Hoắc Trường Uyên cười khẩy: "Ha ha, chẳng có bữa cơm nào miễn phí, e là "Hồng môn yến" thôi."

"Con..." Hoắc Chấn giận dữ.

Không chỉ anh mà ngay cả Lâm Uyên Bạch cũng vô thức cảm thấy bữa cơm này đáng ngờ.

Nhìn từ góc độ của cô, lúc này hai bố con họ đều sa sầm mặt mày, trừng mắt nhìn nhau, giống y như đúc...

Hoắc Trường Uyên không muốn lãng phí nước bọt với bố nữa, thẳng thừng xoay người, một tay bế con trai lên, sau đó nắm tay cô định đi ra ngoài: "Uyên Uyên, chúng ta về nhà!"

Bánh bao nhỏ dè dặt vẫy tay: "Cháu chào ông nội~"

Hoắc Chấn có vẻ rất giận, mặt mày xanh mét, lồng ngực cũng lên xuống dữ dội. Nhưng lời chào của bánh bao nhỏ ít nhiều khiến cơn giận của ông hạ nhiệt, bằng không ông đã định ném bay tách trà trong tay ra ngoài rồi.

Lâm Uyển Bạch bị anh nắm tay, đi ra ngoài cửa rất nhanh.

Cô cũng muốn nhanh chóng rời khỏi đây. Mỗi lần tới đây thần kinh cô lại căng thẳng, hơn nữa tâm lý cũng bài xích. Lúc họ thay giày chuẩn bị ra ngoài thì hình như Hoắc Chấn đuổi theo, đứng từ phía xa.

"Chuyện ra nước ngoài định cư, coi như bố không nghe thấy, tiếp tục ở lại Hoắc Thị làm tổng giám đốc đi!"

Hoắc Chấn chấp tay sau lưng, lúc này gương mặt vẫn không chút hòa nhã nhưng ngữ khí không còn găng nữa.

Hoắc Trường Uyên chỉ cười lạnh, rõ ràng không suy suyển, bước chân cũng không dừng lại.

Sau đó lại có một câu khác vang lên: "Chuyện hôn sự với nha đầu Tịnh Tuyết, bố sẽ không ép con nữa."

Lâm Uyển Bạch sửng người, nghi ngờ mình vừa nghe nhầm. Khi cô quay đầu lại thì nhìn thấy Hoắc Chấn đã quay người lại, chỉ còn một bóng lưng cõ chấp...

Hết chương 307

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 308

Sau khi hai chiếc ô tô trắng đen đều biến mất khỏi biệt thự nhà họ Hoắc, người làm từ trong bếp đi ra, cung kính báo: "Lão gia, phu nhân, có thể ăn cơm được rồi ạ!"

Hoắc Chấn đáp một tiếng rồi đi vào trong phòng ăn.

Cả bàn đầy thức ăn, cuối cùng chỉ còn hai con người.

Phạm Ngọc Trân cứ vừa ăn được miếng cơm lại bất giác liếc chồng một cái, quan sát nét mặt ông rồi hỏi dò: "Ông à, ban nãy những lời ông nói lúc Trường Uyên về, có phải là ông đã đổi ý rồi không, đồng ý cho nó đến với cô Lâm?"

"Tai nào của bà nghe thấy tôi chấp nhận đưa con gái đó!" Hoắc Chấn giận dữ quát.

Phạm Ngọc Trân nhú mày, không hề từ bỏ, vẫn hỏi với vẻ tò mò: "Vậy ông chủ động bảo Trường Uyên đừng ra nước ngoài, tiếp tục ở lại Hoắc Thị làm tổng giám đốc, chẳng phải là đã nhận thua một cách kín đáo rồi sao!"

Sắc mặt Hoắc Chấn khựng lại giây lát, ông tức giận nói như bị vạch trần: "Không nói không ai nghĩ bà câm đâu!"

Phạm Ngọc Trân thấy vậy vội vàng im bật, tiếp tục gấp thức ăn, chỉ có điều vẫn không nhịn được lẩm bầm một câu: "Nhưng tôi cũng đâu có nói

sai, đó là sự thật mà..."

"Bà có ăn cơm không!" Hoắc Chấn gào to một câu.

Lần này Phạm Ngọc Trân tuyệt nhiên không dám lên tiếng nữa, cúi đầu tập trung ăn uống.

Gương mặt Hoắc Chấn vừa đen vừa cứng đơ. Ông then quá hóa giận nắm đũa xuống mặt bàn, đứng dậy đi ra ngoài.

Không cần ăn nữa, tức đến no luôn rồi!

...

Sau khi ra khỏi nhà họ Hoắc, chiếc Land Rover của Hoắc Trường Uyên đỗ lại trước cửa một nhà hàng Tây Ban Nha.

Họ vốn dĩ đã đặt chỗ từ trước, muốn ăn một bữa tối lãng mạn dưới ánh nến chỉ có hai người, nhưng đột xuất xin thêm một chỗ ngồi cũng không quá khó. Lâm Uyên Bạch và bánh bao nhỏ lần lượt gọi hai suất cơm phô mai hải sản. Hoắc Trường Uyên mặt không cảm xúc, chỉ gọi một phần bít tết.

Dọc đường, bầu không khí trong xe rất im ắng.

Ngay từ lúc ở nhà họ Hoắc, bánh bao nhỏ đã cảm nhận được bầu không khí khác lạ, thế nên nó chỉ ngoan ngoãn nép vào lòng cô. Lúc này nó cũng ngồi thẳng lưng trên chiếc ghế của nhà hàng, trên cổ đeo một chiếc khăn ăn màu trắng.

Sau khi salad và canh được phục vụ, các món chính lần lượt được bung lên theo.

Lâm Uyên Bạch chú ý thấy Hoắc Trường Uyên ngồi bên cạnh gần như chưa hề động vào đĩa bát tốt, chỉ ngồi uống nước lê này giờ. Cô bất chợt lên tiếng hỏi: "Hoắc Trường Uyên, món cơm hải sản ở nhà hàng này làm ngon ra phết, anh muốn nếm thử không?"

Nghe thấy vậy, Hoắc Trường Uyên thẳng thừng kéo tay cô đưa lên miệng: "Mùi vị cũng khá đấy!"

Thấy anh cố tình liếm sạch sẽ chiếc thìa, trêu chọc một cách ngang nhiên như vậy, Lâm Uyên Bạch hơi đỏ mặt, con trai vẫn còn đang nhìn đây...

Bánh bao nhỏ quả thực đang chớp chớp đôi mắt to nhìn họ. Tuy rằng trước đó mỗi lúc nó không nghe lời, papa cũng từng quát nạt nó, gọi cả họ lẫn tên, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên nó nhìn thấy papa và ông nội cãi nhau...

Hung dữ quá!

Nhìn thấy Hoắc Trường Uyên sa sầm mặt từ đầu tới cuối, nó bắt đầu cúi xuống xúc cơm từ đĩa của mình sang đĩa của anh.

Bánh bao nhỏ cười toét miệng: "Papa, nếu bố thích, phần của bảo bảo nhường hết cho bố~"

Tuy rằng Hoắc Trường Uyên cảm thấy ấm lòng vì con trai hiểu chuyện, nhưng khi nhìn thấy bàn tay nhỏ trắng trẻo cầm thìa, đầu ngón tay dính đầy dầu mỡ và những hạt cơm dính hai bên mép thẳng bé, anh lại nhú mày.

Dưới ánh mắt tròn xoe đen láy ấy, cuối cùng anh không ăn nữa mà lẳng lặng đặt dao đĩa xuống, cầm khăn ăn lau miệng.

Bánh bao nhỏ bĩu môi, bị chê rồi!

Ăn tối xong họ về thẳng nhà ngay. Hoắc Trường Uyên tắm rửa xong đi ra ngoài, nhìn thấy Lâm Uyển Bạch ngẩn người nằm trên giường bèn thẳng thừng kéo cô vào lòng: "Nghĩ gì vậy?"

"Đang nghĩ về câu nói cuối cùng của bố anh..." Lâm Uyển Bạch thành thật trả lời, nét mặt nghi hoặc: "Anh bảo ông có ý gì?"

"Ai mà biết được!" Hoắc Trường Uyên lạnh lùng hừ một tiếng: "Chẳng biết được ông ấy lại có âm mưu gì, có thể là kế hoãn binh!"

Kế hoãn binh ư?

Lâm Uyển Bạch lắc đầu, trực giác nói với cô rằng: "Nhưng em cho là không giống như vậy..."

"Em luôn có cảm giác có thể ông đã thật sự nghĩ thông suốt rồi, với tính cách cố chấp của ông, có thể chủ động nói được một lời như vậy, có lẽ sẽ không cưỡng ép chuyện hôn sự giữa anh và cô Lục nữa đâu!"

"Nghĩ thông suốt ư?" Hoắc Trường Uyên nghe xong lại phản bác: "Ông ấy chỉ nói sẽ không ép anh và Sunny kết hôn nữa, đâu có nói đã chấp nhận em!"

Lâm Uyển Bạch bất giác khẽ cắn môi.

Cho dù biết rõ điểm này nhưng cô vẫn nói: "Vậy đây cũng được coi là chuyện tốt mà..."

Tuy rằng Hoắc Chấn không chính thức nói chấp nhận họ nhưng chí ít đã không ép buộc anh lấy Lục Tịnh Tuyết nữa. Những chương ngại dành cho họ cũng càng ngày càng ít hơn. Hơn nữa ông còn chủ động giữ anh ở lại Hoắc Thị, đó coi như đã là một sự nhượng bộ rồi.

Huống hồ, thật ra trong lòng cô không muốn Hoắc Trường Uyên rời khỏi Băng Thành.

Lâm Uyên Bạch tin tưởng người đàn ông của mình. Cho dù ra nước ngoài anh cũng vẫn có năng lực. Nhưng cô vẫn không đành lòng để anh từ một vị tổng giám đốc đứng trên bao người, anh phải đến nơi đất khách quê người, làm lại từ đầu. Vì anh là một kẻ mạnh bẩm sinh, nên đứng ở trên cao với một khí thế mạnh mẽ!

Hoắc Trường Uyên không muốn nghĩ nhiều về chuyện này, anh gượng cười: "Mặc kệ ông ấy muốn giày vò sao cũng được, anh không quan tâm!"

Thấy anh nói xong thẳng thừng nằm đè lên mình, Lâm Uyên Bạch có chút hoảng hốt. Cô chống tay lên ngực anh: "Thôi đi! Hôm nay lúc tỉnh dậy em có cảm giác eo sắp gãy rồi rồi..."

Cô không có tình phóng đại, quả thật là sắp mất mạng mà!

Tối qua anh phát huy một thể lực biến thái đến tận khi trời sáng. Mới qua được vài tiếng đồng hồ, cô thật sự không đỡ nổi.

"Em nghĩ là có thể sao?" Hoắc Trường Uyên hà hơi lên mí mắt cô.

Lâm Uyên Bạch như phải bồng bởi ánh mắt anh. Cô biết anh sẽ không dễ dàng bỏ qua cho mình, đành phải cò kè: "Vây một lần thôi nhé!"

Nếu lại giống như tối qua thì cô chắc chắn trọn mắt mà chết.

"Hai lần!" Hoắc Trường Uyên nhíu mày.

"Em nói là một lần mà..." Lâm Uyên Bạch cũng nhăn mặt.

"Ba lần!" Hoắc Trường Uyên hừ một tiếng lạnh lùng.

Lâm Uyển Bạch trợn trừng mắt, dám giận không dám nói, chỉ ầm ức đầu hàng: "... Hai lần thì hai lần vậy!"

Hoắc Trường Uyên vẫn thông cảm cho cô, không để cô phải vất vả tới mức ngủ đến tận chập tối ngày hôm sau, nhưng vẫn cứ là ngủ tới khi mặt trời lên cao. Nụ cười của thím Lý khi nhìn cô vẫn mờ ám như vậy.

Ăn cơm tối xong thì có khách tới nhà.

"Chú Lục, chú tới ạ!" Lâm Uyển Bạch đích thân chạy ra mở cửa, kinh ngạc khi nhìn thấy người đứng bên ngoài.

Lục Học Lâm rất hài lòng với việc cô đổi xưng hô. Ông vẫn mặc rất thoải mái, bộ quần áo tôn lên khí chất phóng khoáng và nho nhã của ông. Ông đứng quay lưng về phía màn đêm u tối, nhưng nụ cười lại rất hòa nhã.

Lâm Uyển Bạch vội vàng mời ông vào nhà. Lục Học Lâm vừa theo cô đi vào phòng khách vừa giải thích lý do mình tới đây: "Chú qua thăm Trường Uyên!"

Nghe xong cô không hề bất ngờ, biết đối phương xuất phát từ sự quan tâm, bèn đánh mắt lên gác: "Hoắc Trường Uyên đang có một buổi họp trực tuyến trên phòng làm việc, hình như chỉ mới bắt đầu, chắc phải một lúc nữa mới có thể kết thúc ạ..."

"Không sao, đừng quấy rầy nó, chú đợi một lát cũng được!" Lục Học Lâm không ngại.

Sau khi ngồi xuống sofa, Lâm Uyển Bạch hỏi: "Chú Lục, chú muốn uống gì ạ?"

"Tùy cháu, chú sao cũng được!" Lục Học Lâm mỉm cười.

Lâm Uyên Bạch hơi cúi xuống, ngấp ngừng một chút rồi nói: "Hay là... để cháu pha cho chú tách café!"

"Được!" Lục Học Lâm tươi cười gật đầu, thật ra trong lòng ông cũng muốn vậy.

Lâm Uyên Bạch đứng lên đi vào bếp, hạt café đã được xay sẵn rồi nên pha rất nhanh. Cô bung tách café bốc khói nghi ngút quay trở ra.

Thật ra...

Bây giờ cô đang không biết phải đối mặt với đối phương như thế nào. Hoặc có thể nói cô không biết nên có tâm trạng gì.

Lục Học Lâm cảm ơn, đón lấy tách café. Lần này ông không uống ngay mà để sát lại gần mũi hít hà, sau đó khẽ cười: "Chẳng trách lần trước chú cảm thấy mùi hương thật quen thuộc, cách pha này chắc là mẹ cháu dạy cháu phải không?"

"Dạ..." Lâm Uyên Bạch gật đầu.

Không cần hỏi cô cũng lờ mờ đoán ra, trước kia chắc chắn mẹ cũng từng pha cho ông...

"Giống hệt của bà ấy, mùi vị không thay đổi chút nào!" Sau khi nhấp một ngụm, Lục Học Lâm cảm thán.

Ông ngẩng lên đúng lúc ánh mắt của hai người chạm vào nhau.

Một người như tìm được bóng hình người con gái thời trẻ từ gương mặt cô nên chìm vào ngơ ngẩn. Một người lại nhìn đối phương bằng tâm trạng cực kỳ phức tạp, sóng lòng cuộn trào. Phòng khách bỗng dưng im phăng phắc.

Cho đến khi có một chất giọng trầm vang lên: "Chú Lục, chú đến ạ!"

Bấy giờ dường như cả hai mới hoàn hồn lại, không hẹn mà gặp cùng cúi xuống.

Sau khi cái bóng cao lớn của Hoắc Trường Uyên đi vào phòng khách, Lục Học Lâm đặt tách café trong tay xuống, ngẩng đầu lên trước: "Tuy rằng đã sớm biết cháu về nhà bình an vô sự, nhưng hai hôm nay sức khỏe không ổn, đợi khỏe hơn một chút mới qua thăm cháu được!"

Khi anh ngồi xuống bên cạnh, Lâm Uyển Bạch cũng nghiêng đầu nhìn anh.

Đôi mắt anh hướng về phía đối diện nhưng bàn tay vô ý khoác qua lại véo một cái rất mạnh lên eo cô.

Cô suýt chút nữa thì đau đớn kêu lên một tiếng.

"Cảm ơn chú Lục đã quan tâm!" Hoắc Trường Uyên rướn môi cười.

Cũng giống như Lục Học Lâm lâu nay vẫn luôn tán thưởng anh vậy, dù có mối quan hệ với Lục Tĩnh Tuyết hay không thì anh cũng luôn kính trọng vị trưởng bối này.

Ánh mắt hơi xao động, anh nhướn mày hỏi: "Ban nãy hai người đang nói chuyện gì vậy?"

"Có nói gì đâu..." Lâm Uyển Bạch đáp đại một câu.

Vừa dứt lời, cô lại thấy nhói lên một cơn đau da thịt.

Lâm Uyển Bạch cảm thấy ảm ức và khó hiểu vô cùng, nhưng vẫn buộc phải cố gắng gượng cười. Cô nhìn Lục Học Lâm và hỏi: "Chú Lục, chú có muốn ăn chút hoa quả không?"

Thật ra cô muốn tranh thủ đứng lên kiểm tra eo của mình...

"Không cần đâu!" Lục Học Lâm lại không thấu hiểu, xua tay rồi nói tiếp: "Hôm nay chủ yếu là chủ muốn qua thăm Trường Uyên. Sau khi cháu gặp chuyện chú cũng rất quan tâm, chỉ tiếc là lần này không giúp gì được cho cháu!"

"Tâm ý của chú Lục, cháu xin nhận!" Hoắc Trường Uyên mỉm cười.

"Cũng may người ở hiền sẽ gặp lành, bây giờ cháu không sao rồi! Kinh doanh như con dao hai lưỡi, sau này cháu phải thận trọng một chút!" Câu nói này của Lục Học Lâm rất chân thành thật ý.

Hoắc Trường Uyên không nói gì, chỉ cúi đầu nói: "Vâng, cháu sẽ ghi nhớ."

"Vốn dĩ chú định gọi điện thoại nhưng nghĩ đi nghĩ lại vẫn thấy nên qua thăm. Không còn sớm nữa, không quấy rầy hai đứa nghỉ ngơi, chú về đây!" Nói xong, Lục Học Lâm từ từ đứng lên.

Lúc ra về, ông không quên uống cạn cốc café, không lãng phí dù chỉ một chút.

Mùi café thơm nồng xen lẫn vị ngọt của đường mạch nha, tựa như lưu lại rất lâu trong miệng, không thể tan đi.

Lâm Uyển Bạch cũng vô thức đứng dậy: "Cháu tiễn chú..."

"Không cần đâu, taxi đang đợi chú bên ngoài rồi!" Lục Học Lâm mỉm cười.

Nhìn theo bóng lưng của ông, cô bất giác tiến lên: "Cứ để cháu tiễn chú!"

"Cũng được!" Lục Học Lâm không thoái thác nữa.

Hoắc Trường Uyên dĩ nhiên không thể ngồi yên. Anh cùng với cô tiễn Lục Học Lâm ra khỏi biệt thự, xuyên qua sân đi tới cổng chính.

Một cơn gió lướt qua, Lục Học Lâm chú ý thấy cô hơi khép vai lại, vội quay người lại và nói: "Vào nhà đi. Tối trời gió lạnh lắm, đừng để bị cảm, mùa hè bị cảm không dễ chịu đâu!"

"Vâng, vậy chú cũng giữ gìn sức khỏe!" Lâm Uyên Bạch gật đầu.

Lục Học Lâm vẫy tay rồi ngồi vào trong xe. Sau khi đóng cửa xe lại, tài xế vòng ra phía trước. Rất nhanh, chiếc xe xa dần trong tầm mắt, hòa vào màn đêm.

Lâm Uyên Bạch bất giác ngóng nhìn ra xa, đến tận khi nó khuất hẳn.

Hoắc Trường Uyên đứng bên bậc đọc lên tiếng: "Em định khi nào mới vào nhà?"

"À, em vào đây!" Lâm Uyên Bạch tỉnh lại, vội nói.

Ngay lập tức, Hoắc Trường Uyên khoác vai cô đi vào trong biệt thự. Có điều, vừa đóng cửa lại, anh liền bỏ tay xuống. Cũng không còn sớm nữa, họ một trước một sau đi lên gác. Cô im lặng đi theo phía sau anh từ đầu tới cuối.

Đến tận khi cánh cửa phòng ngủ bị đẩy ra bằng một lực khá mạnh, đến mức khung cửa rung rinh nhẹ, Lâm Uyên Bạch mới ý thức được có vẻ như anh đang không vui.

Cô cẩn thận đóng cửa lại, kinh ngạc đi tới bên cạnh anh, giơ tay giật giật tay áo anh: "Hoắc Trường Uyên, anh làm sao vậy..."

"Anh làm sao?" Hoắc Trường Uyên đứng thẳng người trước cửa sổ, hỏi ngược lại với vẻ không mấy thân thiện.

"Đang yên đang lành, anh đập cửa làm gì chứ?" Lâm Uyển Bạch chớp chớp mắt, quay đầu lại nhìn, chẳng hiểu chuyện gì: "Em làm gì chọc giận anh à..."

Cô không nói thì không sao, vừa nói Hoắc Trường Uyên càng nhăn tít mặt lại, vươn tay kéo mạnh cô vào lòng, siết chặt cánh tay, nheo mắt nghiêng răng hỏi: "Ai đã hứa với anh, sau này chỉ pha café cho một mình anh uống?"

Ngửi thấy một mùi chua loét, Lâm Uyển Bạch mới bàng hoàng tỉnh ngộ.

Chẳng trách, lúc này xuống nhà anh tự dung bầu eo cô!

Bây giờ vẫn còn đau lắm đây này. Vừa rồi đi lên gác, cô còn phải âm thầm xoa một lúc lâu.

Không phải cô quên chuyện đã hứa với anh, chỉ vì nhớ tới tâm trạng đau lòng của Lục Học Lâm khi đứng trước mộ mẹ mình, cô lại bất giác muốn pha cho ông một tách café. Chỉ ít có thể khiến ông tìm lại chút kỷ niệm...

Biết rõ anh đang khó chịu chuyện gì, Lâm Uyển Bạch phì cười: "Đồ nhỏ mọn!"

"Em nói lại lần nữa xem?" Hoắc Trường Uyên giận.

Biết rõ anh đang khó chịu chuyện gì, Lâm Uyển Bạch phì cười: "Đồ nhỏ mọn!"

"Em nói lại lần nữa xem?" Hoắc Trường Uyên giận.

Lâm Uyển Bạch không cố tình ghẹo anh nữa. Cô cụp mắt xuống, khẽ nói với anh: "Có thể chú ấy chính là bố của em..."

Thật ra cô vốn dĩ không định giấu anh, chỉ là vẫn chưa tìm được một cơ hội thích hợp để nói. Cô mới phát hiện ra mối tình đầu của ông là mẹ của mình thì không bao lâu sau đã xảy ra chuyện Hoắc Trường Uyên bị tạm giam.

"Chú Lục ư?" Hoắc Trường Uyên sửng người.

"Ừm!" Lâm Uyển Bạch gật đầu.

Hoắc Trường Uyên nhíu mày, nhưng anh rất bất ngờ khi nhìn thấy sự nghiêm túc trên gương mặt cô. Trầm ngâm giây lát, anh hỏi: "Em chắc chắn bao nhiêu phần?"

Lâm Uyển Bạch cắn môi: "Phải tới bảy, tám mươi phần trăm, thậm chí có thể lên tới chín mươi phần trăm..."

Chuyện cô không phải con cái nhà họ Lâm, anh đã biết, cũng đã từng vồ về cô. Cô hắng giọng, kể lại cho anh nghe mối quan hệ giữa Lục Học Lâm và mẹ của mình, bao gồm cả bài thơ trong cuốn tiểu thuyết tiếng Đức cùng với mọi nghi ngờ và suy đoán trước kia.

Hoắc Trường Uyên hiểu, mười phần trăm còn lại mà cô nói có ý gì.

Tuy rằng tất cả mọi dấu hiệu đều thể hiện rõ giữa họ có một mối quan hệ nào đó, nhưng vẫn còn thiếu một văn bản xác nhận quan hệ ruột thịt có tính khẳng định về mặt y học.

Hoắc Trường Uyên cúi xuống nhìn bờ mi rung rinh của cô, hỏi nhỏ: "Uyên Uyên, có cần anh giúp em xác nhận không?"

Lâm Uyên Bạch tưởng như nghẹt thở, không lên tiếng.

Không phải cô chưa từng nghĩ đến chuyện xác nhận, chỉ là có chút e dè...

Hoắc Trường Uyên cũng không giục, anh hiểu cô đang cân nhắc.

Qua một lúc khá lâu, lâu như một đời rồi vậy, cuối cùng Lâm Uyên Bạch cũng hạ một quyết tâm nào đó: "Vâng..."

...

Chập tối của hai ngày sau đó, trong bếp, tiếng máy hút mùi kêu ro ro.

Lâm Uyên Bạch đeo tạp dề đứng trước bếp gas. Tuy rằng trong nồi, món ăn có đầy đủ sắc, hương, vị, nhưng có vẻ như cô không quá để tâm. Hoặc có thể nói, cả ngày hôm nay, cô liên tục thất thần.

Khi bên ngoài hoàng hôn đã tắt, chiếc xe màu trắng mới chậm chậm đi vào sân.

Âm thanh từ ngoài cửa lớn vọng vào, chẳng mấy chốc đã có một tiếng bước chân từ xa vọng lại.

Lâm Uyên Bạch vừa đặt đĩa thức ăn cuối cùng lên mặt bàn, ngẩng đầu lên nhìn về phía anh: "Hoắc Trường Uyên, anh về rồi à!"

"Ừm, đường hơi tắc một chút!" Hoắc Trường Uyên cởi áo khoác ngoài ra.

Lâm Uyên Bạch biết, anh không về muộn vì tăng ca ở công ty mà vì tới bệnh viện một chuyến...

Cô hướng ánh mắt xuống dưới, dừng lại trên tập tài liệu da bò trong tay anh.

Hoắc Trường Uyên cũng chú ý thấy. Anh đang mấp máy môi định nói thì cô bỗng dung lên tiếng: "Hay là cứ ăn cơm đã..."

"Ừm." Anh gật đầu.

Lâm Uyên Bạch xới cho anh và bánh bao nhỏ vừa chạy vào mỗi người một bát cơm, sau đó cũng kéo ghế ngồi xuống. Chỉ có điều cô luôn cúi gằm, không dám liếc nhìn chiếc túi da bò kia.

Ánh đèn hắt xuống gương mặt cô.

Ăn cơm xong, cô không lên tiếng, chỉ cắm cúi theo thím Lý đi vào bếp.

Đến tận hơn chín giờ, cô mới chậm chạp đi lên phòng ngủ.

Hoắc Trường Uyên đã tắm xong, đang ngồi bên giường đợi cô. Còn bên tay anh chính là chiếc túi da bò ấy.

Giống như hoảng sợ khi có một cơn bão ập tới, cũng giống như chưa sẵn sàng đối mặt vậy, Lâm Uyên Bạch cúi đầu lướt nhanh qua anh, vờ như bận rộn trải lại ga giường một lúc. Sau đó cô mới đứng dậy, ngấp ngừng nhìn về phía anh.

Rồi cũng phải đối mặt...

Hơn nữa bản thân cô thật lòng cũng rất muốn biết...

Hoắc Trường Uyên khẽ chau mày, nhìn thấu mọi sự bứt rứt của cô lúc này, cũng rất đau lòng. Có vẻ như sau một tiếng thở dài, anh đi qua ôm lấy vai cô, sau đó chậm rãi nói: "Uyên Uyên, có kết quả giám định rồi."

"..." Lâm Uyên Bạch căng thẳng nín thở.

Cô nắm chặt hai tay lại, chỉ trong vài giây ngắn ngủi, lòng bàn tay cô đã ướt đầm mồ hôi, cảm giác tim như bật ra khỏi lồng ngực nứt vỡ.

Cô nhìn chăm chăm vào bờ môi anh, sau đó từng câu từng chữ của anh lọt vào tai: "Em và chú Lục đích thực là cha con!"

Hết chương 308

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 309

Lâm Uyên Bạch lặp đi lặp lại mấy chữ cuối cùng trong lòng.

Tuy rằng đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng đối diện với sự thật nhưng sau khi mọi suy đoán được chứng thực, đối với cô mà nói vẫn là một cơn bão tố.

Lâm Uyên Bạch nhẹ nhàng lùi ra khỏi vòng tay anh.

Thật sự hai chân sắp đứng không vững nữa, cô tiến lên trước hai bước, cúi người ngồi xuống giường.

Hai tay cô để hai bên, túm chặt lấy mép giường, nhưng tấm đệm cao su quá mềm, cô hoàn toàn không cảm thấy chân thực, cũng giống như tâm trạng của cô lúc này vậy.

"Không ngờ ông ấy thật sự là bố em..." Lâm Uyên Bạch cúi đầu, khẽ lẩm bầm câu nói này.

Nhìn dáng vẻ thất thần của cô, Hoắc Trường Uyên cũng xót xa. Anh bước qua ngồi xuống, bế cô ngồi lên đùi mình như bế một đứa trẻ, hai tay vòng qua ôm eo cô, kéo cô dựa vào người mình.

Cũng may cửa phòng ngủ đã đóng kín, bằng không để bánh bao nhỏ và thím Lý nhìn thấy, cô sẽ xấu hổ chết mất thôi.

Lâm Uyên Bạch từ từ ngẩng đầu lên, nhìn sâu vào ánh mắt thâm trầm của anh: "Hoắc Trường Uyên, ông ấy thật sự là bố em ư? Bố đẻ?"

"Phải!" Hoắc Trường Uyên nói giọng trầm nhưng kiên định: "Quan hệ huyết thống giữa em và ông ấy lên tới 99,99%, ông ấy đích thực là bố đẻ của em!"

Lâm Uyển Bạch không nói nữa, vùi sâu mặt lên lồng ngực anh.

Nhớ lại lần đầu tiên gặp mặt khi trở về Băng Thành, cô và Lục Học Lâm ngồi gần nhau đến thế. Cô chưa bao giờ nghĩ đối phương lại là người cha có huyết thống với mình. Hơn nữa lần đầu gặp trên máy bay, họ cũng chỉ là người xa lạ. Nếu số phận không run rủi, có thể cả đời họ luôn là người lạ...

Ông gọi cô là cô Lâm, còn cô khách sáo gọi ông là ông Lục...

Mí mắt run rẩy nhẹ, đuôi mắt ươn ướt.

Hoắc Trường Uyên xoa lưng cô, nhíu mày hôn khô những giọt nước mắt của cô: "Uyển Uyển, em có muốn nhận ông ấy không?"

"..." Cả người Lâm Uyển Bạch cứng đờ.

Cô không trả lời, như không thể trả lời được.

Hoắc Trường Uyên không ép cô mà tiếp tục hỏi: "Có hận ông ấy không?"

"Hận ông ấy ư?" Ánh mắt Lâm Uyển Bạch hơi mơ màng, rồi cô cười chua chát, khàn giọng nói: "Em hận gì ông ấy được đây? Thậm chí đến cả sự tồn tại của em ông ấy cũng không biết, càng không bỏ rơi hai mẹ con em, em làm sao hận được..."

Lục Học Lâm không biết gì hết.

Ông chỉ một mực nghĩ rằng cô gái mình yêu không cần lời hứa hẹn nữa, sau khi chia tay liền cưới người khác, thậm chí đến cả sự tồn tại của cô ông cũng không biết. Đừng nói là hận, có lẽ đến trách móc cô cũng không biết phải trách từ đâu. Hơn nữa bây giờ ông đã có vợ, cũng đã có một cô con gái...

Nhớ đến một người con gái khác của ông, cô mím môi lại.

Hoắc Trường Uyên kéo đầu cô ra, tựa trán mình lên trán cô: "Dù thế nào, em cũng vẫn có anh."

Lâm Uyên Bạch sụt sịt, gật đầu, đáng thương như một chú cún.

Có vòng ôm của người mình yêu an ủi, dường như dù trời có sập xuống cô cũng không hoang mang và lo sợ. Tuy rằng sáng hôm sau khi tỉnh giấc, mắt Lâm Uyên Bạch vẫn hơi sưng vì khóc quá nhiều, nhưng lòng cô thì đầy ắp.

Lâm Uyên Bạch không để cho mắt sưng vô tội vạ nữa, cô nhờ thím Lý lấy đá cho mình chườm, lát nữa cô còn phải đi ra ngoài.

Hôm nay cô sẽ đi tiễn người bạn thân Tang Hiểu Du...

Sau khi ăn sáng xong, Hoắc Trường Uyên cũng không lập tức tới công ty ngay mà lái xe, cùng cô đi tới sân bay.

Khi họ tới nơi, Tang Hiểu Du đã đến từ sớm, đang xếp hàng check-in và ký gửi hành lý. Chỉ có một chiếc vali cỡ mini, trông chẳng giống như ra nước ngoài gì hết mà giống như chỉ đi nơi nào đó công tác vài ba ngày vậy.

Tang Hiểu Du thò đầu ra gọi: "Tiểu Bạch, cậu đợi mình một chút, sắp xong rồi!"

Lâm Uyển Bạch gật đầu, đứng cùng Hoắc Trường Uyên đợi bên ngoài dây vàng.

Sau khi mọi thủ tục đều đã xong, Tang Hiểu Du cầm hộ chiếu và vé máy bay đi tới: "Hoắc tổng cũng đến sao!"

"Tiền cô mà." Hoắc Trường Uyên mỉm cười.

Tang Hiểu Du cảm kích vô cùng.

Ly biệt luôn khiến người ta đau lòng, cũng quyến luyến vô cùng. Hai người bạn thân nắm chặt tay nhau, dường như có biết bao lời dặn dò không thể nói hết. Nhưng thời gian cứ trôi đi vô tình, loa thông báo đã nhắc nhở các hành khách phải khẩn trương qua cửa kiểm tra an ninh.

Sao Lâm Uyển Bạch không chú ý thấy, trong lúc nói chuyện, ánh mắt Tang Hiểu Du thì thoáng lại vượt qua họ, hướng về phía đám đông đi qua đi lại ở cửa sân bay, như đang đợi một người nào đó.

Thật ra cô cũng vậy, cô cũng nhìn trái ngó phải một hồi, nhưng đều không nhìn thấy bóng hình quen thuộc nào đó.

"Tiểu Bạch, mình đi vào trong phòng chờ đây!" Tang Hiểu Du lên tiếng.

Nghe xong, Lâm Uyển Bạch vội nhú mày nói: "Hay là... đợi thêm chút đi?"

"Còn đợi gì nữa?" Tang Hiểu Du nhún vai, cố làm ra vẻ thoải mái: "Mình còn không vào, cửa kiểm tra an ninh sắp đóng lại rồi. Vé máy bay mình mất mấy ngàn tệ để bay sang bên kia đại dương đấy, mình không muốn lỡ chuyến!"

"Nhưng bác sỹ Tần vẫn chưa tới..." Lâm Uyên Bạch cắn môi, ánh mắt chỉ hận không thể quét vào từng góc ngách của sân bay: "Anh ấy có biết cậu đi hôm nay không? Có thể đường tới đây hơi tắc, chưa biết chừng anh ấy sắp tới rồi!"

Nói xong, cô len lén dùng khuỷu tay huých người bên cạnh.

Nhận được chỉ thị của cô, Hoắc Trường Uyên đi sang bên cạnh mấy bước, rút di động ra.

Đây không phải là cuộc điện thoại đầu tiên anh gọi nữa, nhưng người ta vẫn không bắt máy. Lát sau anh quay lại, khó xử lắc đầu với cô.

Tang Hiểu Du nhìn thấy hết mấy động tác nhỏ của họ, khẽ cười thành tiếng: "Thôi bỏ đi! Không có anh ấy tiền, mình cũng đâu mất miếng thịt nào. Vả lại, mình đâu phải tầng lớp lãnh đạo, ra nước ngoài công tác, cần gì nhiều người đưa tiễn rầm rộ chứ! Có cậu là đủ rồi!"

Lâm Uyên Bạch tuy cũng rất sốt ruột nhưng cũng không còn cách nào khác. Nếu còn tiếp tục lần nữa, quả thực không kịp chuyển bay mất. Cô đành thở dài: "Cá nhỏ, tự chăm sóc bản thân nhé! Một mình đi ra ngoài lại là nơi đất khách quê người, phải hết sức cẩn thận!"

"Cậu yên tâm đi, cậu cũng vậy, mình ổn định xong cuộc sống sẽ gọi về cho cậu!" Tang Hiểu Du mỉm cười ôm lấy cô.

"Ừm..." Lâm Uyên Bạch gật đầu.

Vì bốn năm trước cô từng rời khỏi Băng Thành tới một thành phố xa lạ, nên hết sức đồng cảm. Chỉ có điều duyên phận giữa cô và Hoắc Trường Uyên chưa cạn, sau bao lần lỡ nhau cuối cùng vẫn về chung một nhà. Cô cũng hy vọng bạn mình có được hạnh phúc như thế. Nhưng liệu duyên phận của Tang Hiểu Du và bác sỹ Tần đã hết ở đây chưa...

Tang Hiểu Du cầm chặt hộ chiếu trong tay, thoải mái cười một cái thật tươi với họ: "Tiểu Bạch, Hoắc tổng, mình vào trong đây. Chúng ta hẹn gặp lại nhau nơi giang hồ~"

Cuối cùng, cô ấy còn tạo một tư thế đấm nhau.

Có điều, giây phút quay người, cô ấy vẫn bất giác nhìn lướt qua sân bay một lượt.

Rời đi là quyết định cô ấy tuyệt đối không thay đổi, cũng là một sự quyết tâm, thật ra trong lòng vẫn mong anh ấy có thể tới tiễn mình, chí ít có thể gặp mặt một lần cuối cùng. Nhưng... thôi bỏ đi!

Tang Hiểu Du đứng thẳng lưng, lần này bước chân không hề dừng lại.

Lâm Uyên Bạch nhìn theo cái bóng cô đơn của bạn mình mỗi lúc một xa, khóe mắt hơi đỏ lên. Cô bất giác cắn môi oán trách: "Bác sỹ Tần cũng thật là!"

Lâm Uyên Bạch thật lòng cảm thấy ấm ức thay bạn mình, thế nên không khỏi ngòai cảm rằm Tần Tư Niên: "Cá nhỏ sắp đi rồi mà anh ấy lại nhẫn tâm không buồn đi tiễn! Uổng công em vẫn luôn nghĩ rằng anh ấy là một người đàn ông có trách nhiệm. Em thật sự quá hối hận, trước kia còn nói đỡ cho anh ấy trước mặt Cá nhỏ, khuyên họ làm hòa..."

"Khụ, cô Lâm, nói xấu sau lưng người khác không hay thì phải?"

Một giọng nam như đang cười bất ngờ vọng lại sau lưng họ.

Hai người họ quay đầu, nhìn thấy một bóng hình cao lớn, lười biếng đi tới. Anh ấy cởi bỏ bộ blouse trắng hăng ngày, cũng không mặc vest mà mặc một chiếc áo phông ngắn tay cổ tròn, bên dưới là chiếc quần dài xắn

gấu màu xanh đậm. Đôi mắt hoa đào hơi đảo, tựa hồ có thể hợp hồn đôi phương. Không phải Tần Tư Niên còn ai vào đây?

Lâm Uyên Bạch ngẩn ra giây lát, dường như lại bắt gặp Tần thiếu ngày nào.

"Ý thức được mình vừa nói gì, cô ngượng ngập.

Có điều lúc này cô không còn quan tâm có xấu hổ hay không nữa, Lâm Uyên Bạch nhú mày sốt sắng nói: "Bác sỹ Tần, sao bây giờ anh mới tới! Lẽ nào tắc đường? Lần này toi rồi, không kịp nữa rồi. Cho dù anh có đến sớm hơn năm phút, Cá nhỏ cũng đã vào trong rồi!"

Cô kiểng chân nhìn ngó vào dòng người xếp hàng qua cửa kiểm tra an ninh. Quả nhiên từ lâu đã không còn bóng dáng Tang Hiểu Du nữa.

"Muộn sao? Tôi cảm thấy chưa muộn!" Tần Tư Niên bình tĩnh, không chút hoảng loạn.

Lâm Uyên Bạch tiếc nuối vô cùng vì họ bỏ lỡ nhau: "Sao lại không muộn được! Cá nhỏ đã vào phòng chờ bay rồi, sắp lên máy bay tới nơi!"

Nghe xong, Tần Tư Niên chậm rãi lắc đầu: "Cô Lâm, cô hiểu lầm rồi, tôi không định tới tiễn cô ấy!"

"Vậy anh..." Lâm Uyên Bạch nhú mày.

Cô dần dần nắm chặt hai tay lại, khó tránh khỏi bức dọc.

Thấy vậy, Tần Tư Niên mỉm cười rút hộ chiếu và vé máy bay đã check-in sẵn chìa ra: "Tôi chuẩn bị bay ngay chuyến tiếp theo. Trùng hợp quá, điểm đến cũng là Nam Phi!"

"Được đây!" Hoắc Trường Uyên rướn môi cười.

Lâm Uyên Bạch ngăn người, còn tiến lên một bước, cẩn thận xác nhận điểm đến của chuyến bay ấy.

Tần Tư Niên nheo mắt lại, bên trong là một sự thâm hiểm đặc trưng: "Cô Lâm, cô yên tâm, tôi sẽ không để cô ấy bay ra khỏi tầm tay mình đâu!"

Chất giọng này nghe như đang nghiền răng nghiền lợi. Lâm Uyên Bạch vô thức xoa xoa cánh tay, nhưng quả thực đã thở phào nhẹ nhõm.

Hơn mười phút sau, Tần Tư Niên cũng nói: "Tôi vào trong đây!"

"Cố lên nhé!" Hoắc Trường Uyên tiến lên vỗ vai anh ấy.

Nhìn theo bóng Tần Tư Niên cũng khuất sau cửa kiểm tra an ninh, Lâm Uyên Bạch được anh ôm vai đi ra khỏi đại sảnh sân bay. So với tâm trạng âm u lúc tới, giờ bỗng dung sáng sủa hơn nhiều.

Cô đã nói rồi, Tần Tư Niên sẽ không bao giờ từ bỏ dễ dàng như vậy...

Từ sân bay trở về, Hoắc Trường Uyên buổi chiều còn một buổi họp nên đưa cô về biệt thự trước.

Lâm Uyên Bạch vừa mở cửa xe ra, chân còn chưa chạm đất đã bị anh kéo ngược trở lại, quần quýt hôn đúng hai phút mới bỏ ra.

Lúc ra khỏi xe, cô vừa hay nhìn thấy thím Lý trốn sau cửa ngách cầm bình tưới hoa.

Có vẻ như thím ấy cũng ngượng, đứng chờ người ra đó, mắt nhìn mũi, mũi nhìn ngực giả vờ không biết gì hết.

Lâm Uyên Bạch đỏ bừng mặt.

Thôi được rồi, dù sao thì mấy chuyện phóng đăng này bị bắt gặp cũng không còn là lần đầu tiên nữa!

Gần mực thì đen, da mặt cô càng ngày càng dày rồi...

Cầm cúi chạy bước nhỏ vào trong nhà, cô lấy hai bàn tay quạt quạt lên mặt, chạy vào trong bếp mở cửa tủ lạnh để khí lạnh phả thẳng vào mặt. Đến khi cô đóng cửa tủ lại, cửa lớn cũng có tiếng động vọng tới.

Lâm Uyên Bạch ngỡ tưởng là thím Lý đi vào, đang định tức tốc đi lên gác, nhưng chợt nhìn thấy bóng Hoắc Trường Uyên.

Cô dừng bước, kinh ngạc hỏi: "Hoắc Trường Uyên, sao anh lại vào đây?"

Hoắc Trường Uyên không thay dép, thẳng thừng đi giày da về phía cô, mặt nhăn lại, hạ thấp giọng nói: "Uyển Uyển, anh cảm thấy chuyện này cần phải nói với em!"

Lâm Uyên Bạch ban đầu nghĩ là do anh quên món đồ gì, nhưng khi nhìn thấy sắc mặt có phần nghiêm túc của anh, cô cũng hơi nhú mày.

"Chuyện gì vậy?"

Hoắc Trường Uyên ngẫm nghĩ mấy giây rồi mới từ từ nói: "Ban nãy anh nhận được một cuộc điện thoại, hôm nay ở nhà chú Lục đột nhiên ngất xỉu, giờ đang vào viện!"

"Gì cơ!" Lâm Uyên Bạch kêu lên thành tiếng, trước mắt chợt tối sầm lại: "Có nghiêm trọng không?"

Tuần trước, Lục Học Lâm còn đến vào lúc tối muộn, nói là thăm Hoắc Trường Uyên. Sao mới được vài hôm ông đã đổ bệnh phải nhập viện rồi.

Cô cũng chợt nhớ ra, dạo này gặp ông, có vẻ như sức khỏe của ông cũng không tốt lắm...

Hoắc Trường Uyên nhíu mày: "Tình hình cụ thể chưa thể nói được vào lúc này, hiện tại vẫn còn đang hôn mê!"

Lâm Uyển Bạch như bị mắc nghẹn nơi cổ họng: "Có phải là dạ dày không? Gần đây sức khỏe của ông không tốt, luôn nói là dạ dày không ổn..."

"Anh cũng không rõ lắm. Vốn dĩ chiều nay là cuộc họp bàn một dự án hợp tác với Lục Thị. Chú Lục nói với anh sẽ đích thân tham gia, ban nãy chính thư ký của chú ấy gọi điện tới!" Hoắc Trường Uyên lắc đầu, sau đó nắm lấy tay cô: "Uyển Uyển, trước khi tới công ty anh sẽ qua xem sao!"

"Được..." Lâm Uyển Bạch mím môi lại.

Chập tối, mặt trời ngả về Tây.

Hôm nay coi như ngoại lệ, giờ này Lâm Uyển Bạch vẫn chưa cơm nước gì, chỉ có một mình thím Lý bận rộn, cô cũng không chơi xe mô hình cùng bánh bao nhỏ mà ngồi trên ghế, hai tay nắm chặt.

Nghe thấy tiếng ô tô, cô đánh mắt nhìn ra cửa sổ rồi đứng lên, rào bước đi ra cửa.

Không đợi Hoắc Trường Uyên đẩy cửa vào, cô đã mở ra giúp anh.

Lâm Uyển Bạch bất giác tiến lên mấy bước: "Hoắc Trường Uyên..."

"Đừng nôn nóng!" Hoắc Trường Uyên hiểu tâm trạng của cô.

Trong điện thoại, sợ cô lo lắng nên anh không nói toàn bộ câu chuyện mà bảo cô đợi mình tối về rồi nói.

Thay giày xong, áo khoác ngoài còn chưa cởi, anh đã nắm tay cô đi thẳng vào phòng khách, ngồi xuống sofa rồi lên tiếng: "Anh đã hỏi bác sỹ rồi, bác sỹ nói lần này chú Lục ngắt xiu là bệnh có liên quan tới chức năng gan!"

"Chức năng gan?" Lâm Uyển Bạch sững sốt.

Hoắc Trường Uyên gật đầu, nét mặt nặng nề: "Ừm, chú Lục lâu nay chỉ thấy dạ dày khó chịu, thế nên các vấn đề khác bị bỏ qua. Bây giờ bị hoại tử gan ồ ạt, tình hình không lạc quan chút nào, mãi vẫn chưa tỉnh lại. Lúc anh tới, chú ấy vẫn đang nằm trong phòng ICU!"

"..." Lâm Uyển Bạch cúi xuống, mí mắt run rẩy.

Hoắc Trường Uyên cũng thở dài. Chuyện sinh lão bệnh tử, không bao giờ là điều con người có thể kiểm soát được.

Anh bọc bàn tay lạnh ngắt của cô vào lòng bàn tay mình: "Hay là ăn tối xong, anh đưa em qua bệnh viện thăm chú ấy?"

Nghe xong, Lâm Uyển Bạch lại lắc đầu.

Ban ngày cô không đi theo anh là vì nếu Lục Học Lâm đổ bệnh, vợ Nguyễn Chính Mai và con gái Lục Tịnh Tuyết nhất định sẽ trực ở đó. Người phía sau còn tạm, người phía trước cô còn từng xung đột lúc ở quán café...

Hơn nữa tối qua cô mới biết kết quả giám định ADN, chỉ trong một ngày ngắn ngủi, cô vẫn chưa thể hoàn toàn chấp nhận sự thật đối phương là bố đẻ của mình, càng không biết nên đối mặt như thế nào...

Im lặng một lúc, Lâm Uyển Bạch lí nhí lên tiếng trong cơn run rẩy: "Ông ấy... sẽ không chết chứ?"

"Đừng suy nghĩ lung tung, làm sao có thể?" Hoắc Trường Uyên đọc thấu sự sợ hãi trong đáy mắt cô, nhẹ nhàng vỗ về: "Y học phát triển như vậy, hơn nữa bác sỹ chính của chú Lục còn là chuyên gia trong lĩnh vực này, anh tin chú ấy sẽ ổn nhanh thôi!"

"Ừm..." Lâm Uyên Bạch gật đầu.

Nói thì nói như vậy nhưng trái tim cô từ đầu tới cuối vẫn lơ lửng trên không trung.

Lúc này, bánh bao nhỏ từ trong bếp lon ton chạy ra ngoài, ôm lấy đầu gối cô: "Uyên Uyên, ăn cơm thôi~"

Lâm Uyên Bạch xoa gương mặt thẳng bẻ, được sự ngây thơ trong sáng của nó sưởi ấm, cô theo hai bố con một trái một phải dặt tay vào trong phòng ăn.

Cả một đêm trần trọc khó ngủ, sợ làm ồn tới Hoắc Trường Uyên nằm bên cạnh lại khiến anh lo, cô nhắm nghiền mắt từ đầu tới cuối, nhưng gần như không ngủ.

Chiếc Mercedes màu đen len lỏi trên đường. Chú Lý ngồi lái phía trước rất vững vàng. Khi đánh mắt nhìn qua gương chiếu hậu, chú Lý tò mò hỏi: "Cô Lâm, tiếp theo chúng ta về nhà hay đến Hoắc Thị?"

Ăn cơm trưa xong họ liền ra khỏi biệt thự, cũng không dẫn theo tiểu thiếu gia, ngoài việc đi dạo trong siêu thị chưa đầy nửa tiếng thì sau đó chỉ lượn lờ trên đường.

"Cô Lâm?"

Không thấy cô đáp lời, chú Lý bèn gọi cô.

Lâm Uyên Bạch đang dờ dẩn nhìn ra ngoài cửa sổ bèn quay vào trong, cắn môi: "Tới bệnh viện đi..."

Cuối cùng cô vẫn không kìm được lòng mình mà tới bệnh viện. Mùi thuốc khử trùng lấp đầy khoang mũi, cũng kích thích thần kinh của người ta. Sau khi đi vào tòa nhà nội trú, cô ấn thang máy, tới một tầng.

Lâm Uyên Bạch đi tới quầy trực ban và hỏi: "Xin hỏi ông Lục Học Lâm đang ở phòng ICU nào vậy?"

Một nhân vật như Lục Học Lâm nhập viện, y tá và bác sỹ dĩ nhiên không thể không biết, lập tức có y tá dẫn cô qua.

Qua lớp kính, Lâm Uyên Bạch cuối cùng cũng nhìn thấy Lục Học Lâm.

Bên trong không có ai khác, cô thở hắt ra một hơi, khẽ hỏi y tá: "Tôi có thể vào trong thăm ông ấy không?"

"Được, nhưng phải mặc áo vô trùng!" Y tá gật đầu.

Lâm Uyên Bạch nói một tiếng cảm ơn, sau khi thay xong bộ đồ vô trùng thì đi vào phòng ICU.

Lục Học Lâm mặc bộ đồ bệnh nhân hai màu xanh trắng nằm đó, trên người cắm vô số các loại ống, trên mặt còn đeo mặt nạ dưỡng khí, hai bên má hõm sâu vào, sắc mặt nhợt nhạt như màu tường bệnh viện vậy. Không biết từ lúc nào, chỉ có chiếc máy đo nhịp tim bên cạnh là chứng minh được ông còn sống.

Lâm Uyên Bạch không ngờ được bệnh nặng lại khiến con người ta suy sụp nhanh đến vậy.

Rõ ràng tuần trước cô còn pha café cho ông, ông còn nói mùi vị không thay đổi chút nào...

Từ sáng hôm qua sau khi rơi vào trạng thái hôn mê, đến bây giờ Lục Học Lâm vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại. Vậy mà lúc này khi cô đứng trước giường bệnh, không hiểu vì sao, ngón tay bị kẹp máy móc của ông lại khẽ động đậy.

"Lâm tiểu thư... cháu tới đây à?"

Lâm Uyển Bạch ngẩng đầu, nhìn thấy Lục Học Lâm đang nhìn mình, nở nụ cười yếu ớt.

Có vẻ như vì vừa tỉnh dậy, giọng ông còn rất khàn, mỗi lần phát âm, lại có một lượng khí lớn phả vào mặt nạ dưỡng khí, có thể thấy sự yếu ớt của ông lúc này: "Ban nãy chú còn nghĩ mình xuất hiện ảo giác, không ngờ là cháu thật, cảm ơn cháu tới thăm!"

"Chú đừng khách sáo..." Lâm Uyển Bạch lắc đầu, nắm chặt tay lại, rồi mới bật được ra tiếng xưng hô: "Chú Lục... Chú vẫn ổn chứ?"

"Yên tâm, chú rất ổn! Cháu đến một mình sao, hay đến cùng Trường Uyên?" Nói rồi, Lục Học Lâm nhìn ra phía sau cô.

Lâm Uyển Bạch khẽ trả lời: "Mình cháu thôi ạ. Nghe nói chú không được khỏe nên cháu tiện đường qua thăm..."

"Ừm." Lục Học Lâm khẽ gật đầu, vì quá nhọc nên không nói nữa.

Vì bệnh tình nên đôi mắt thường ngày khiến người ta cảm thấy thân thiết của ông lúc này trông hơi đục. Không biết có phải vì lý do này không mà khi nhìn cô, ánh mắt ông hơi mơ màng, ông lẩm bẩm thành lời: "Cháu giống mẹ hồi trẻ thật đấy!"

Lâm Uyên Bạch hiểu, ông nhớ mẹ rồi...

Vì lồng ngực tắc nghẹn khó chịu, cô cúi đầu che giấu cảm xúc thật trong ánh mắt mình, rồi quay người vội vã đi ra ngoài: "Cháu đi gọi bác sỹ cho chú!"

Khi cô gọi y tá quay trở lại, từ xa đã nhìn thấy hai mẹ con nhà họ Lục đi từ trong thang máy ra. Có lẽ họ đi ăn cơm về, đằng sau còn có tài xế. Cô không quay về đó nữa mà xoay lưng, đi vòng được khác rời đi.

Chập tối, Hoắc Trường Uyên tan làm về nhà.

Giống như hôm qua, trong bếp chỉ có mình thím Lý bận rộn. Có điều lần này phòng khách cũng vắng tanh, không thấy bóng hai mẹ con cô đâu.

Sau khi cởi áo khoác ngoài đi lên gác, anh thấy cửa phòng ngủ mở hé. Bánh bao nhỏ đang ngồi trên thảm ở đuôi giường, tay vờ vẽ một cây sáo màu, không biết đang vẽ gì xuống giấy. Còn trên chiếc sofa trước cửa sổ, Lâm Uyên Bạch đang khoanh chân ngồi, ánh mắt chăm chú nhìn vào màn hình laptop.

Hoắc Trường Uyên đi vào trong mà cả hai mẹ con đều không phát hiện ra.

Anh cúi người xách con trai lên như xách một con cún con, rồi đặt ra trước cửa phòng, ý tứ quá rõ ràng.

Bánh bao nhỏ hai tay hai chân giãy giụa trong không trung. Nó rất không vui vì những hành động thiếu sự tôn trọng như thế này, nhưng sau khi bị anh nhìn bằng một ánh mắt đầy uy nghiêm, nó bấu môi hừ một tiếng: Hảo hán không chịu thiệt trước mặt, sau đó kiêu ngạo quay người bỏ đi.

Bên này có tiếng động mà có vẻ như Lâm Uyên Bạch hoàn toàn không nghe thấy, vẫn chỉ nhìn màn hình chăm chăm.

Đến tận khi anh đi tới bên cạnh sofa, che đi rất nhiều ánh sáng, cái bóng lớn đổ xuống, cô mới ý thức được, vội gấp máy tính lại: "À, Hoắc Trường Uyên, anh về khi nào vậy?"

"Anh vừa về." Hoắc Trường Uyên len vào ngồi bên cạnh.

"Thím Lý nấu xong cơm chưa?"

"Vẫn chưa, sắp rồi."

Nói xong, Hoắc Trường Uyên giơ tay mở lại máy tính của cô lên.

Trên màn hình hiện lên vô số trang web, đều liên quan tới y học. Những nội dung tra cứu đều liên quan tới bệnh gan. Thật ra lúc này đi vào anh đã nhìn thấy rồi.

Anh quay sang nhìn cô: "Chú Lý nói hôm nay em đã đến bệnh viện."

"Ừm..." Lâm Uyên Bạch gật đầu, bàn tay đặt bên chân từ từ nắm chặt lại, trước mắt hiện lên cảnh Lục Học Lâm người cảm đầy ống ở trong bệnh viện: "Trông ông ấy rất yếu, giống như có thể ra đi bất cứ lúc nào vậy..."

"Không đâu!" Hoắc Trường Uyên ôm cô vào lòng: "Em đã tới bệnh viện thì có lẽ đã nắm được tình hình. Tuy rằng hiện tại tình hình của chú Lục hơi tệ nhưng bệnh hoại tử gan ồ ạt vẫn có cách giải quyết, chỉ cần làm phẫu thuật cấy ghép gan là có thể!"

"Ừm!" Lâm Uyên Bạch khẽ đáp.

Lời nói của anh không chỉ là an ủi. Lúc chiều cô đã hỏi bác sỹ, khi về nhà cũng tìm hiểu rất lâu trên mạng, thậm chí còn nói chuyện với bác sỹ tư

vấn một lúc lâu. Tiến hành phẫu thuật ghép gan là cách hiệu quả và triệt để nhất, hơn nữa tỷ lệ thành công cao. Có điều chi phí đắt đỏ, nhưng đối với một gia đình giàu có như nhà họ Lục đương nhiên không thành vấn đề.

Điều quan trọng duy nhất bây giờ là vẫn chưa tìm được nguồn gan thích hợp...

Hết chương 309

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 310

Ngoài cầu thang vọng vào tiếng bước chân của bánh bao nhỏ.

Hoắc Trường Uyên đoán là con trai lên gọi họ xuống ăn cơm bèn gấp máy tính lại, một lần nữa để sang bên cạnh, rồi kéo cô đứng dậy, vén lọn tóc của cô qua bên tai: "Hình như cơm nước xong rồi, đừng buồn bã quá, xuống nhà ăn cơm với anh đã!"

Lâm Uyên Bạch đáp lời rồi cùng anh đi ra khỏi phòng ngủ.

Trên hành lang chỉ có ánh hoàng hôn mờ hồ chiếu qua, gương mặt và cần cổ của cô đều được thấm đẫm một màu hoa hồng.

Có điều cô vẫn đang cuộn chặt hai bàn tay lại, trên gương mặt, khóe mắt ẩn chứa vô số những bút rút không thể nói hết thành lời. Khóe miệng cô cũng dần dần mím lại thành một đường thẳng, giống như đang bút rút một chuyện gì đó trong lòng.

Cuối cùng, hình như cô đã đưa ra quyết định.

Khựng lại, Lâm Uyên Bạch ngẩng đầu nhìn bờ vai dài rộng trước mắt: "Hoắc Trường Uyên, có chuyện này em muốn nói với anh!"

"Chuyện gì vậy?" Hoắc Trường Uyên khó hiểu quay đầu lại.

Lâm Uyên Bạch buông hai bàn tay nắm chặt ra, từ từ nói với anh: "Em quyết định... sẽ hiến gan cho ông ấy!"

Bây giờ họ không chỉ đơn thuần là người yêu mà hơn hết còn là những người sẽ cùng đi hết cuộc đời này, thế nên cô đưa ra quyết định gì cũng nên báo cho anh biết mới phải.

...

Hôm sau, chiếc Land Rover trắng đỗ lại trước tòa nhà nội trú.

Lâm Uyên Bạch tháo dây an toàn, nghiêng đầu nhìn sang một Hoắc Trường Uyên ngồi bên cũng đang làm hành động tương tự.

Tối qua sau khi cô nói ra quyết định, anh không đưa ra ý kiến gì, chỉ đến tận trước khi ngủ mới nói ngày mai anh sẽ cùng cô tới bệnh viện.

Lâm Uyên Bạch cắn môi, ngập ngừng hỏi: "Hoắc Trường Uyên, anh có ngăn cản em không?"

Hoắc Trường Uyên phì cười, lòng bàn tay đặt sau gáy cô, kéo cô sát lại gần, hôn lên trán cô: "Em quyết định chuyện gì, anh đều ủng hộ!"

Trong lòng Lâm Uyên Bạch chỉ toàn là cảm động.

Lục Học Lâm không biết đến sự tồn tại của cô, sau khi có được giấy xét nghiệm ADN, cô cũng không từng nghĩ nhất định phải nhận lại ông hay gì đó. Thậm chí cô đã nghĩ, nếu cứ thế giấu ông suốt đời cũng không phải là không thể.

Nếu trước đó, cô không hề biết bố mình là một người khác. Họ chưa từng có tình phụ tử thì cô hoàn toàn có thể bỏ mặc không lo. Nhưng bây giờ nhìn thấy Lục Học Lâm nằm trên giường bệnh yếu ớt như thế, cô vẫn buộc phải thừa nhận "một giọt máu đào hơn ao nước lã"...

Huống hồ, người cha ruột này đối với cô mà nói luôn ấm áp và thân thiện. Nếu cô không làm như vậy, e rằng sau này sẽ ân hận cả đời. Rõ ràng, Hoắc Trường Uyên cũng có chung suy nghĩ ấy.

Nhưng phải biết rằng phẫu thuật cấy ghép gan không phải chuyện nhỏ. Cắt bỏ một phần lá gan khỏi cơ thể là chuyện rất nguy hiểm. Hoặc có thể nói nghe nguy hiểm một chút thì có thể sẽ ảnh hưởng tới sức khỏe. Anh với tư cách là người sẽ đi cùng cô tới cuối đời, dù phản đối cũng là lẽ thường tình.

Lúc này trên hành lang bệnh viện, mây mù đang bao trùm mọi nơi.

Nguyễn Chính Mai và Lục Tịnh Tuyết đứng song song, bên cạnh, vị bác sỹ chữa chính sắc mặt nặng nề.

Sau khi Lục Học Lâm xảy ra chuyện, mấy hôm nay Lục Tịnh Tuyết chạy đi chạy lại bệnh viện suốt, trông cũng tiều tụy đi nhiều. Cô ta lo lắng hỏi: "Bác sỹ, hôm qua bố tôi có tỉnh lại một chút, sau đó thì mê man suốt đến giờ, như vậy liệu có nguy hiểm lắm không?"

"Phải đấy bác sỹ, khi nào chồng tôi mới ổn hơn?" Nguyễn Chính Mai trông cũng mệt mỏi, phụ họa theo.

Bác sỹ thở dài, nhíu mày nói: "Bà Lục, cô Lục, tôi buộc phải nhắc nhở hai người, tình hình hiện tại không lạc quan chút nào. Tuy rằng hiện đang nằm trong phòng Hồi sức đặc biệt, cũng có dùng thuốc nhưng tình trạng sức khỏe của bệnh nhân không tiến triển tốt mà ngược lại còn có dấu hiệu trầm trọng hơn!"

"Vốn dĩ những ca ghép gan hiện giờ đã rất phổ biến rồi nhưng vấn đề máu chốt bây giờ là vẫn chưa tìm được nguồn gan thích hợp. Tôi vẫn đang liên lạc với các bệnh viện lớn, nhưng chưa có tin tức tốt! Nếu trong ba

ngày tiếp theo vẫn chưa tìm được thì bệnh nhân sẽ cực kỳ nguy hiểm! Hai người nên chuẩn bị sẵn tâm lý, một khi xảy ra vấn đề trước ca phẫu thuật, hậu quả..."

Những lời sau đó, bác sỹ không nói thêm, nhưng ý tứ đã quá rõ ràng.

Nguyễn Chính Mai suýt nữa thì ngã khụy, chỉ có thể níu chặt lấy tay con gái, ánh mắt hai mẹ con họ nhìn nhau rất hoảng loạn.

Lúc này họ hoàn toàn đi vào một con ngõ cụt, không biết nên làm sao mới ổn. Không chỉ hai mẹ con họ mà gần như những người thân thích trong nhà họ Lục đều đã tới đây kiểm tra nhưng không một ai phù hợp. Họ cũng âm thầm thông qua các mối quan hệ, thậm chí tìm cả chợ đen nhưng vẫn không có nguồn gan thích hợp...

Lục Tịnh Tuyết nghĩ tới chuyện bố mình có thể qua đời, suy sụp nói: "Mẹ, vậy phải làm sao! Nếu như theo lời bác sỹ nói, còn không tìm được nguồn gan thích hợp thì bố sẽ..."

Bỗng nhiên có tiếng bước chân vang lên, một bóng dáng cao lớn đứng ngay phía sau.

Lục Tịnh Tuyết nhìn thấy trước tiên, kinh ngạc kêu lên: "Trường Uyên?"

"Anh tới thăm bố em sao?" Lục Tịnh Tuyết buông Nguyễn Chính Mai ra, đi vài bước tới trước mặt anh, nhân tiện rung rức khóc thể hiện sự yếu đuối: "Bây giờ tình hình của ông vẫn không ổn. Ban nãy bác sỹ nói, nếu trong vòng ba ngày tới còn không tìm được nguồn gan thích hợp, bố em sẽ rất nguy hiểm! Phải làm sao đây, Trường Uyên, em sợ lắm!"

Sắc mặt Hoắc Trường Uyên không chút thay đổi, dường như không có ý thương hoa tiếc ngọc, thậm chí còn chẳng buồn nhìn cô ta.

Lục Tịnh Tuyết đang định nghẹn ngào tiếp tục mong được anh an ủi thì một giọng nữ dịu dàng vang lên.

"Tôi có thể hiến gan!"

Hoắc Trường Uyên hơi nghiêng người, bây giờ cô ta mới nhìn thấy người đứng sau lưng anh.

Cô vừa dứt lời, Lục Tịnh Tuyết và Nguyễn Chính Mai, bao gồm cả bác sỹ cũng đồng loạt nhìn về phía cô, ánh mắt thẳng thốt.

"Lâm Uyên Bạch?" Lục Tịnh Tuyết thất thanh kêu lên.

Rất nhanh ý thức được Hoắc Trường Uyên còn đang đứng đây, dường như gọi cả họ lẫn tên như vậy rất bất lịch sự, cô ta vội chữa lại theo đúng xưng hô lúc trước: "Cô Lâm, đây là bệnh viện. Bố tôi bây giờ còn đang nằm trong phòng Hồi sức đặc biệt hôn mê bất tỉnh. Bác sỹ và hai mẹ con tôi đều đang lo lắng cho bệnh tình của ông. Hy vọng cô hiểu, đây không phải là chỗ để cô đùa giỡn!"

Lâm Uyên Bạch nhìn thẳng qua, nói rành mạch từng câu từng chữ: "Cô Lục, tôi không hề đùa, ban nãy tôi đã nói rồi, tôi có thể hiến gan!"

"Cô Lâm, tôi thấy cô tới đây xem trò cười thì đúng hơn!" Nguyễn Chính Mai khắc nghiệt nói.

Thấy cô và Hoắc Trường Uyên cùng tới đây, bà ta không chỉ gai mắt bình thường mà còn cho rằng cô cố tình tới giường oai giễu võ.

Dường như vì bầu không khí hơi gượng gạo, bác sỹ buộc phải đứng ra xoa dịu: "Thưa cô, tôi rất khâm phục lòng tốt của cô, nhưng hiến gan không phải là chuyện dễ dàng! Người cấy ghép không chỉ cần có sự phù

hợp về nhóm máu mà các chỉ số khác cũng đều phải tương thích mới được!"

Lâm Uyên Bạch đứng thẳng lưng, không nhìn hai mẹ con họ Lục nữa, chỉ nhìn chăm chăm bác sỹ, giọng nói có chút bay bổng, nhưng ánh mắt thì rất kiên định: "Tôi là con gái của bệnh nhân, có thể tiến hành cấy ghép gan từ người sống!"

Nguyễn Chính Mai và Lục Tịnh Tuyết đứng sững người.

Hai mẹ con họ đưa mắt nhìn nhau nhưng chỉ nhìn thấy từ trong ánh mắt đối phương một sự thẳng thốt.

"Ghép gan từ người sống?" Bác sỹ mừng rỡ kêu lên thành tiếng.

Ông ấy ban đầu vốn dĩ chỉ đặt hết kỳ vọng vào Lục Tịnh Tuyết, dù sao đối phương cũng là con gái ruột của bệnh nhân. Nhưng không ngờ một hạng mục cơ bản nhất là nhóm máu cũng không phù hợp, khiến ông ấy thất vọng vô cùng, thậm chí còn nghĩ giá mà đối phương không phải con một thì tốt rồi, như vậy sẽ có nhiều hy vọng hơn. Nhưng đó cũng chỉ là suy nghĩ mà thôi, không ngờ kỳ tích thật sự xuất hiện!

Sự nặng nề trên gương mặt bác sỹ bị phản kích thay thế: "Vậy thì quá tốt rồi, như vậy sẽ nâng tỷ lệ tương thích lên nhiều lần!"

Lâm Uyên Bạch nhìn bác sỹ, vội nói: "Bác sỹ, vậy phiền ông lập tức cho tôi làm kiểm tra. Nếu các hạng mục đều phù hợp, thì hãy khăn trương... sắp xếp làm phẫu thuật cho bố tôi!"

"Được, được, cô đi theo tôi, tôi sẽ sắp xếp ngay bây giờ!" Bác sỹ có phản kích động, lại có phần bối rối. Một phút trước vẫn còn đầu đầu vất óc suy nghĩ, lúc này đã có một sự đột phá đầy hy vọng rồi.

Lâm Uyên Bạch nhìn Hoắc Trường Uyên, ngay sau đó họ đồng thời cất bước đi theo bác sỹ.

Có điều chưa đi được mấy bước, cô đã bị ai đó tóm lại.

Vì Hoắc Trường Uyên đi bên trái cô, còn Nguyễn Chính Mai ở bên phải cô nên khi Lâm Uyên Bạch đi ngang qua, đôi phương bất ngờ giơ tay ngăn cản bước chân cô.

Hoắc Trường Uyên lập tức nhú mày, biểu cảm đã có vẻ không vui. Anh lạnh mặt đang định lên tiếng, ai ngờ cô đã nói trước.

"Bà Lục, bà không muốn cứu chồng mình sao?"

Lâm Uyên Bạch không hề né tránh, nhìn thẳng vào mắt Nguyễn Chính Mai, đáy mắt ẩn hiện một tầng sương mỏng. Giọng cô nhẹ nhàng nhưng lạnh lẽo, thậm chí còn có chút gắt: "Nếu muốn thì bỏ tay tôi ra!"

Câu nói "Phiền ông khẩn trương sắp xếp làm phẫu thuật cho bố tôi" quả thực kích thích thần kinh não bộ Nguyễn Chính Mai.

Con nhỏ đó dám vô liêm sỉ như vậy, xưng "bố tôi" ngay trước mặt mình!

Khi vừa nghe xong, Nguyễn Chính Mai chỉ hận không thể tiến lên bịt miệng cô lại. Lúc này bà ta cũng tức giận không thể bóp nát cánh tay cô. Có điều khi chạm phải ánh mắt lạnh như sương của cô, bà ta bỗng dưng run rẩy.

Có vẻ như bà ta cũng không ngờ, cô cũng có lúc quắc mắt hung dữ như vậy.

Bốn năm trước, Nguyễn Chính Mai từng gặp cô rồi, chỉ là chưa từng nhìn chính diện, hoặc có thể nói từ tận đáy lòng bà ta khinh cô ra mặt. Lúc này bà ta lại hoàn toàn sững sờ, thậm chí phải vô thức buông tay.

Sau khi rút tay về, Lâm Uyển Bạch tiếp tục đi theo phía sau bác sỹ.

Sau khi bóng hai người họ khuất hẳn, Nguyễn Chính Mai bỗng dung loạng choạng đôi chút, chống tay lên trán.

Lục Tịnh Tuyết cũng kinh ngạc như thế, tiến lên dìu mẹ ngồi xuống, nhìn về phía vừa rồi, xác nhận họ không nghe thấy mới hỏi với vẻ khó tin: "Mẹ, sao cô ta có thể..."

Nguyễn Chính Mai bức dọc thở dài: "Phòng trăm ngàn thứ mà vẫn không phòng được!"

"Lẽ nào bố cũng biết rồi?" Lục Tịnh Tuyết sắc mặt khó coi.

"Có lẽ vẫn chưa biết!" Nguyễn Chính Mai lắc đầu, cảm giác u ám trên gương mặt không hề giảm bớt. Bà ta nhìn về phía tận cùng hành lang, nghiêng răng nghiêng lợi: "Có điều sau lần phẫu thuật này, muốn giấu cũng khó mà giấu được nữa!"

Dù sao cũng đã là vợ chồng hơn hai mươi năm, Nguyễn Chính Mai vẫn khá hiểu chồng mình.

Qua phân tích, Lục Học Lâm chưa biết gì, bằng không với mức độ nhung nhớ của ông dành cho người đàn bà đó, biết có một đứa con gái, ông chắc chắn đã sớm nhận nó về từ lâu...

Nghe xong lời của mẹ, sắc mặt Lục Tịnh Tuyết bỗng dung tái mét.

Đây không phải là ca hiển gan bình thường mà là hiển gan từ người sống. Cho dù mua chuộc bác sỹ để bác sỹ không nói với Lục Học Lâm sự thật thì bây giờ Lâm Uyển Bạch cũng đã biết, thế nên khó mà giấu nhem được...

Mỗi một thứ cần phải kiểm tra, Hoắc Trường Uyên đều ở bên cạnh cô.

Sau khi làm xong một loạt các hạng mục kiểm tra, họ ngồi trong phòng bác sỹ đợi kết quả. Cánh tay buông thõng của Lâm Uyển Bạch vẫn được Hoắc Trường Uyên dùng miếng bông ấn vào chỗ vừa lấy máu. Thật ra có thể bỏ ra được rồi, nhưng anh vẫn kiên trì ấn.

Chú ý thấy ánh mắt cô dừng lại rất lâu tại một viên gạch dưới sàn, anh hỏi: "Đang nghĩ gì vậy?"

Lâm Uyển Bạch ngẩng đầu nhìn anh, rồi thành thật nói: "Đang nghĩ về hai mẹ con nhà họ Lục..."

Nghe xong, Hoắc Trường Uyên nheo mắt lại: "Em cũng phát hiện ra à?"

"Ừm..." Lâm Uyển Bạch gật đầu, nhúu mày: "Theo lý mà nói, sự xuất hiện và câu nói của em sẽ ảnh hưởng rất lớn tới họ. Trước đó em cũng chuẩn bị tinh thần. Nhưng lúc em nói mình là con gái của bệnh nhân, họ tuy bất ngờ nhưng không giống như bất ngờ về việc chồng mình và bố mình có con gái riêng ở ngoài..."

"Phải."

Rõ ràng anh cũng có cảm giác tương tự.

Lâm Uyển Bạch nhìn thấy anh vút miếng bông vào trong sọt rác, thái dương khẽ giật lên, cô suy đoán: "Em luôn có cảm giác hai mẹ con họ biết sự thật, thậm chí còn biết từ rất lâu rồi..."

"Cô Lâm, có kết quả rồi!"

Lúc này, bác sỹ cầm một tập giấy xét nghiệm đi vào.

Lâm Uyên Bạch vội vàng đứng lên: "Bác sỹ, thế nào ạ, tôi có phù hợp không?"

"Qua các hạng mục kiểm tra, nhóm máu của cô và bệnh nhân thống nhất, tình hình các hạng mục khác cũng đều phù hợp, hơn nữa sức khỏe của cô cũng ổn, hoàn toàn đủ điều kiện làm gầy ghép gan từ cơ thể sống!" Nói xong, cả giọng của bác sỹ cũng hơi cao lên vì kích động, ông ấy đưa cô tờ giấy ở cuối cùng: "Đây là giấy đồng ý hiến tạng, cô Lâm, phiền cô ký tên lên trên!"

Lâm Uyên Bạch nhận được đáp án cũng rất mừng.

Tuy rằng hôm qua cô lên mạng tra cứu rất lâu, ghép gan cơ thể sống tỷ lệ thành công khá cao, nhưng cô vẫn lo lắng, sợ các chỉ số của mình không phù hợp. Vậy thì cho dù cô có lòng muốn cứu Lục Học Lâm thì cũng hết cách!

Cô cầm bút, ký nhanh tên của mình lên trên.

Bên cạnh, Hoắc Trường Uyên nhú mày hỏi bác sỹ: "Có nguy hiểm gì không?"

"Bất kỳ ca phẫu thuật nào cũng có một tỷ lệ nguy hiểm nhất định. Nhưng cậu yên tâm, có rất nhiều ca phẫu thuật ghép gan của bệnh viện chúng tôi đã thành công!" Bác sỹ tiếp tục giải thích: "Hơn nữa, gan là cơ quan duy nhất trong cơ thể người có tính chất tái sinh mạnh mẽ. Tế bào gan bình thường nằm trong trạng thái giữ nguyên tình trạng, nhưng một khi cắt bỏ một phần gan, tế bào khô còn lại sẽ lập tức sinh sôi thêm với tốc độ kinh người, khả năng thay thế vượt trên sức tưởng tượng của con

người, không ảnh hưởng gì tới việc sinh hoạt, lao động hay sinh con đẻ cái về sau!"

"Vì vậy hai vị cứ yên tâm. Giải thích một cách thông thường thì nó cũng giống như hiến thận vậy, lấy đi một bên thận, bên còn lại vẫn có thể hoàn thành công việc của hai quả thận, hoàn toàn không ảnh hưởng!"

Nghe bác sỹ hứa hẹn ba lần bốn lượt như vậy, Hoắc Trường Uyên mới yên tâm: "Ừm."

Tuy rằng cô quyết định thế nào anh cũng ủng hộ vô điều kiện, nhưng thật ra anh cũng có chút ích kỷ, sợ phẫu thuật ảnh hưởng tới sức khỏe của cô, vì anh vẫn muốn sống đến trọn đời với cô.

Lâm Uyển Bạch đưa giấy đồng ý hiến tạng qua, bác sỹ nhận lấy và nói: "Cô Lâm, tôi hy vọng cô về nhà chuẩn bị một chút, tối nay làm thủ tục nhập viện!"

"Được!" Lâm Uyển Bạch gật đầu.

Cô không phản đối gì, cũng rất muốn được làm phẫu thuật càng sớm càng tốt.

Lúc này bác sỹ mới hoàn toàn yên tâm, tâm trạng sáng sủa hẳn: "Bây giờ chỉ cần bà Lục ký giấy đồng ý nhận tạng và giấy chấp nhận phẫu thuật là sáng mai chúng tôi có thể lập tức tiến hành phẫu thuật cho bệnh nhân. Càng sớm sẽ càng tốt cho bệnh nhân!"

"Chuyện này mọi người bàn bạc đi." Lâm Uyển Bạch nhíu mày.

Ngoài cửa vọng vào hai tiếng giày cao gót đan xen nhau, có lẽ bác sỹ đã thông báo y tá gọi mẹ con họ tới.

"Bà Lục, cô Lục, ban nãy chúng tôi đã kiểm tra, cô Lâm hoàn toàn phù hợp để làm phẫu thuật cho bệnh nhân!" Bác sỹ chủ động nói trước: "Ban nãy tôi đã bàn bạc với cô Lâm rồi, ngày mai có thể tiến hành ngay, bây giờ cần bà ký tên lên hai tờ giấy này là được!"

Nguyễn Chính Mai đứng đó, ngập ngừng không dám nhận bút.

Bà ta nhìn lướt qua bác sỹ, chòng chọc hướng ánh mắt vào Lâm Uyên Bạch ngồi trong.

Lâm Uyên Bạch sao không cảm nhận được đôi mắt gắt gao đó. Chỉ có điều cô làm như không biết, nghiêng đầu nhìn ra ngắm mây trời bên ngoài. Hoắc Trường Uyên thì đứng dậy, cơ thể cao lớn đứng ngay phía trước cô.

Bờ vai dài rộng ấy đã che chắn toàn bộ cho cô...

Hết chương 310

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 311

Lâm Uyển Bạch ngẩng đầu lên, rơi vào đôi mắt thâm trầm ấy.

Cô cười ngọt ngào.

Thật ra suy đoán của Lâm Uyển Bạch không sai, Nguyễn Chính Mai từ lâu đã biết thân thế của cô. Lần đầu tiên gặp cô ở sinh nhật Hoắc Chân bốn năm trước, bà ta đã sững sờ vì gương mặt quá giống ai đó.

Nguyễn Chính Mai vẫn luôn rất tin tưởng vào trực giác của mình, huống hồ còn liên quan tới người đàn bà vẫn luôn tồn tại trong trái tim chồng mình. Thế nên sau đó, bà ta đã nghe ngóng hoàn cảnh gia đình cô, cảm thấy khác thường lập tức tìm người điều tra. Không ngờ kết quả đúng như bà ta dự đoán, cô là con trai của chồng bà ta!

Chuyện này bà ta không giấu được Lục Tịnh Tuyết, vì vậy cô ta cũng biết, đây cũng là nguyên nhân năm xưa cô ta không chịu buông tay.

Nguyễn Chính Mai vớ lấy bút nhưng ngập ngừng mãi vẫn không thể ký tên lên giấy đồng ý.

Phải biết rằng, trên thế giới này, người bà ta không muốn hiến gan nhất chính là Lâm Uyển Bạch. Thậm chí bà ta còn nghĩ muốn tiếp tục đợi một nguồn gan khác thích hợp. Nhưng bà ta không thể mang mạng sống của chồng ra đánh cược, dù tâm lý khó chịu và gượng ép đến đâu, bà ta cũng buộc phải cúi đầu.

Bác sỹ tuy không hiểu rõ nội tình nhưng cũng đã đoán ra phần nào. Hai mẹ con nhà Lục rất không thoải mái với cô con gái từ đâu xuất hiện này. Thế nên ông ấy khuyên nhủ: "Bà Lục, sức khỏe của bệnh nhân không thể đợi thêm được nữa, bắt buộc phải nhanh chóng làm phẫu thuật!"

"Mẹ..." Lục Tịnh Tuyết đứng cạnh gọi một tiếng.

Khóe miệng Nguyễn Chính Mai như bị cứng đờ vậy, cuối cùng đành phải ký tên.

"Được rồi, bây giờ chỉ còn đợi phẫu thuật nữa thôi!" Bác sỹ chữa chính thở phào.

Lâm Uyên Bạch đợi được kết quả mình muốn bèn đứng dậy, chuẩn bị rời đi.

Lục Tịnh Tuyết đứng lúc ấy đi về phía cô, nhìn cô, ánh mắt có phần phức tạp. Rồi cô ta thở dài, ngữ khí có vẻ rất chân thành: "Cô Lâm, nhờ cả vào cô!"

Lâm Uyên Bạch nhú mày.

Cô còn chưa kịp lên tiếng, Lục Tịnh Tuyết đã quay đi, nhìn sang Hoắc Trường Uyên, mỉm cười, giọng dịu dàng: "Trường Uyên, nếu cô Lâm có gì cần, anh cứ nói với em, em sẽ cố gắng hết sức để giúp cô ấy!"

Rõ ràng cô là người trong cuộc nhưng cô ta lại nói với Hoắc Trường Uyên như vậy.

Lâm Uyên Bạch tự cảm thấy nực cười trong lòng, ngoài mặt cô cũng không nói gì, chỉ nắm lấy tay anh, sau đó hai người họ đi ra khỏi văn phòng của bác sỹ.

Sau khi đưa cô về nhà, Hoắc Trường Uyên trở lại Hoắc Thị giải quyết công việc, định chập tối về nhà ăn cơm xong sẽ đến bệnh viện.

Vì phẫu thuật xong cần một thời gian để hồi phục nên Lâm Uyên Bạch cũng phải nằm viện vài ngày, cần chuẩn bị một số quần áo để thay giặt hằng ngày. Thêm nữa là, nếu không về nhà thì cũng phải vỗ về bánh bao nhỏ, để nó ngoan ngoãn ở nhà đợi mình.

Đêm xuống, trong bệnh viện, Lâm Uyên Bạch một lần nữa đi tới trước phòng ICU, dán mắt vào cửa kính nhìn Lục Học Lâm bên trong.

"Hoắc Trường Uyên, ông ấy sẽ khỏe lại phải không?"

"Chắc chắn!" Hoắc Trường Uyên vòng tay ôm vai cô.

Nếu trước kia có thể còn hoang mang thì bây giờ có cô hiền gan, nhất định sẽ không sao.

Lâm Uyên Bạch cũng nghĩ như vậy, khi ngẩng đầu nhìn thấy anh chau mày, cô bèn giơ tay vuốt phẳng đôi mày của anh ra: "Anh đừng chau mày mãi thế..."

Cô mỉm cười, nói giọng an ủi: "Buổi sáng chẳng phải bác sỹ có nói sao, chỉ cắt bỏ một phần gan, các tế bào còn lại sẽ sinh sôi rất nhanh, không ảnh hưởng đến việc sinh con đẻ cái sau này!"

Câu nói sau cô cố tình nói thế để di chuyển sự chú ý của anh.

Tuy anh không nói nhưng thật ra anh vẫn luôn rất lo lắng cho mình, sợ cô gặp bất kỳ nguy hiểm gì.

Hoắc Trường Uyên sầm mặt xuống, hừ lạnh: "Giờ là lúc nghĩ tới mấy chuyện này à?"

"Anh không muốn sinh nữa à?" Lâm Uyển Bạch chớp chớp mắt.

Hoắc Trường Uyên đen mặt nhìn cô, nhưng cuối cùng vẫn bại trận: "Muốn."

"Về phòng nghỉ ngơi sớm đi, ngày mai phẫu thuật tốn sức lắm đấy!" Anh xoay người cô lại, đi về phía thang máy.

"Ừm." Lâm Uyển Bạch nép vào lòng anh.

Sáng hôm sau, lúc tám rưỡi, ca phẫu thuật bắt đầu.

Lâm Uyển Bạch đã thay bộ quần áo bệnh nhân vào, làm xong mọi thủ tục trước khi mổ, lúc này đang nằm trên giường. Đầu và đuôi có hai y tá đẩy giường, bên cạnh có Hoắc Trường Uyên vững vàng đi theo, một bên tay của cô được anh nắm chặt từ đầu tới cuối.

Rất nhanh, chiếc giường được đẩy tới cửa phòng phẫu thuật.

Hoắc Trường Uyên không buông tay ra ngay mà nhíu mày hỏi: "Tôi có thể vào trong với cô ấy không?"

Y tá sững người, sau đó nghiêm nghị lắc đầu: "Xin lỗi anh! Theo quy định của bệnh viện, không được!"

Nói xong, y tá còn liếc anh mấy cái.

Đâu phải vào phòng sinh, làm gì có ca phẫu thuật ngoại khoa nào được cho người nhà vào, ngay cả các phụ huynh ở khoa nhi bình thường còn không đưa ra yêu cầu này, có hơi quái đản thì phải...

Hoắc Trường Uyên có lo lắng đến đâu cũng đành phải buông tay cô ra.

Lục Học lâm được đẩy vào trước, ở một đầu hành lang, hai mẹ con nhà họ Lục đang ngồi.

Ánh mắt lướt qua một Nguyễn Chính Mai dù có ở trong bệnh viện cũng không giấu được sự quý phái, Lâm Uyển Bạch nhìn sang Lục Tịnh Tuyết ở bên cạnh. Sau khi họ xuất hiện, cô ta cũng luôn nhìn Hoắc Trường Uyên chăm chăm, dường như chỉ nhìn thấy mỗi anh.

Ánh mắt nồng nhiệt ấy, cho dù cố che giấu cũng khó mà tàng lờ được.

Nguyễn Chính Mai còn đỡ, nhưng đối với Lục Tịnh Tuyết, cô khó mà hình dung được cảm xúc của mình.

Họ hóa ra là chị em...

Kiểu tình tiết cầu huyết chị em gái cùng yêu một người đàn ông, Lâm Uyển Bạch mới thấy trên phim, không ngờ có một ngày rơi xuống đầu mình. Nhưng cho dù có quan hệ chị em có chung huyết thống thì đã sao?

Người đàn ông của cô, cô sẽ không nhường!

Lâm Uyển Bạch một lần nữa nhìn sang bóng dáng cao lớn phải dừng lại ở ngoài, trước khi cửa phòng đóng lại, cô bỗng nhiên giơ tay lên.

"Hoắc Trường Uyên..."

Anh nghe thấy tiếng gọi bèn sai bước phóng vội lên.

Lâm Uyển Bạch ngoắc ngoắc ngón tay, bảo anh cúi xuống trước mặt mình rồi liếc nhìn Lục Tịnh Tuyết ánh mắt vẫn đang dính chặt vào anh: "Không được ở sau lưng em, mắt đưa mày liếc với vợ chưa cưới cũ của anh đâu đấy~"

Nghe xong, Hoắc Trường Uyên nhướn cao mày.

Anh lập tức dùng hành động thực tế biểu thị, cúi đầu hôn lên môi cô.

Lâm Uyên Bạch sửng sò.

Cô không ngờ anh lại có hành động xấu hổ và ngang nhiên như vậy. Bị hôn một cách đột ngột trước mặt bao nhiêu người, cô sửng người ra đó, nhưng lại không chỉ đơn thuần là nụ hôn chuồn chuồn đập nước. Cằm cô bị ngón tay anh nâng lên. Cô vô thức hơi há miệng, cứ thế để đầu lưỡi của anh xâm nhập vào trong.

Bị anh che khuất, Lâm Uyên Bạch không nhìn được biểu cảm của hai mẹ con nhà họ, nhưng dáng vẻ trợn tròn mắt của hai cô y tá thì cô thấy rất rõ ràng.

Sau khi buông ra, Hoắc Trường Uyên lấy ngón tay lau khóe miệng cô và nói: "Uyên Uyên, anh sẽ ở ngoài này đợi em ra."

Biểu diễn hôn kiểu Pháp trước mặt quần chúng...

Lâm Uyên Bạch cúi xuống, đỏ mặt không lên tiếng.

Đúng là mất mạng~

...

Sau phẫu thuật, khi Lâm Uyên Bạch tỉnh lại, trời bên ngoài đã tối.

Cô vừa mở mắt ra, bên tai đã vang lên giọng nói trầm.

"Uyên Uyên, em tỉnh rồi!"

Lâm Uyên Bạch ngược mắt, liền nhìn thấy Hoắc Trường Uyên đang ngồi ghé tiến lên trước.

Mới hơn chục tiếng đồng hồ mà trông anh đã tiều tụy hơn cả người trực tiếp phẫu thuật là cô. Có vẻ như đã trông cô rất lâu, đôi mắt anh loáng thoáng xuất hiện những tia máu dài và mảnh, hơn nữa ban nãy anh lên tiếng, giọng cũng khản đặc.

Điều Lâm Uyên Bạch không biết là phẫu thuật kết thúc lúc trưa. Mấy tiếng đồng hồ sau đó khi cô chưa tỉnh, tất cả các dây thần kinh của Hoắc Trường Uyên đều căng ra. Gần như cứ nửa tiếng một, anh lại nhăn nhó mặt mày đi tìm bác sỹ hỏi vì sao cô chưa tỉnh.

Cuối cùng, bác sỹ suýt nữa sụp đổ, thề thốt với anh: "Hoắc tổng, tôi bảo đảm với cậu, cô Lâm nhất định sẽ tỉnh lại!"

"Phẫu thuật..." Lâm Uyên Bạch yếu ớt lên tiếng.

Hoắc Trường Uyên khẽ nắm lấy tay cô, nói cho cô điều cô muốn biết: "Phẫu thuật rất thành công. Chú Lục cũng rất ổn! Bây giờ đã được đưa trở lại phòng ICU. Bác sỹ nói, sau 48 tiếng đồng hồ quan sát là có thể chuyển về phòng bệnh thường!"

Nghe xong, Lâm Uyên Bạch thở phào.

Cô vừa chống khuỷu tay lên giường, Hoắc Trường Uyên đã vươn tay ra, dìu cô ngồi dựa vào chiếc gối được đặt đứng.

"Đợi anh, anh đi gọi bác sỹ!"

"Vâng."

Rất nhanh, vị bác sỹ mặc blouse trắng đã theo anh tiến vào phòng bệnh.

Sau một loạt các hạng mục kiểm tra, bác sỹ chính tỏ ý nói tổ chức sức khỏe của cô rất tốt, chỉ cần ở lại bệnh viện quan sát tĩnh dưỡng là được.

Cùng theo vào còn có hai cô y tá, trùng hợp lại chính là hai cô hôm trước. Lúc đi ra, họ còn liên tục quay đầu lại, hướng ánh mắt đầy mờ ám về phía họ. Lâm Uyển Bạch ngượng chín mặt, màn hôn kiểu Pháp ngay trước cửa phòng phẫu thuật quả thực quá "huy hoàng"!

Sau khi cửa phòng được đóng lại, cô mới dám ngẩng đầu lên.

Tầm mắt chạm phải gương mặt vẫn nhăn nhó này giờ của Hoắc Trường Uyên, không khác mấy so với lúc tối qua khi cô chưa mổ.

Lâm Uyển Bạch dùng ngón tay nhỏ móc móc anh: "Hoắc Trường Uyên, sau anh cứ râu rĩ mặt mày thế. Bác sỹ đã nói không sao rồi mà, ở viện vài hôm là được về nhà! Hơn nữa, đây là lần thứ hai em lên bàn mổ rồi, đầy kinh nghiệm!"

Khóe miệng Hoắc Trường Uyên giật giật, phì cười vì màn hình dung của cô.

"Thật đấy!" Lâm Uyển Bạch sợ anh chưa thoải mái, tiếp tục nói: "Lần này sau khi được y tá đẩy vào trong, em được gây mê toàn diện luôn. Em chẳng biết gì hết, cả quá trình không có chút cảm giác nào, ngủ một giấc tỉnh dậy là xong rồi! Không giống như lần đầu tiên ở Los Angeles. Lúc đó em sinh non, đau tưởng chết, cũng sợ hãi vô cùng. Xung quanh toàn là các bác sỹ và y tá người nước ngoài. Em cảm giác từng hơi thở trên người mình đang bị rút đi từ từ, tựa như một giây sau là chết vậy..."

Đây là lần đầu tiên cô kể cho anh nghe sau bốn năm.

Tuy đã qua rất lâu rồi nhưng thật ra bây giờ nhớ lại vẫn cảm thấy nơm nớp. Đó là lần đầu tiên cô mang thai, lần đầu tiên đẻ con, cũng là lần đầu tiên cảm giác từng khớp xương trên người như rời ra...

Hoắc Trường Uyên nheo mắt lại, bất ngờ nói: "Uyển Uyển, chúng ta sinh thêm một đứa con gái đi!"

Lâm Uyển Bạch chớp chớp mắt, nhìn anh khó hiểu.

Bởi vì chuyện này anh đã tỏ rõ thái độ từ lâu, hơn nữa thực tế là họ vẫn đang nỗ lực về mặt này, thậm chí anh còn dẫn dắt chuyện hòa thượng nói số anh sẽ có cả nếp cả tẻ.

Hoắc Trường Uyên nuốt nước bọt, tiếp tục nói: "Lúc sinh Đậu Đậu, anh không ở bên cạnh em. Thậm chí ngay từ lúc em mang thai anh đã chẳng biết gì, toàn một mình em gắng gượng vượt qua. Từ trước tới giờ đây luôn là điều sâu não trong lòng anh. Anh rất muốn đến lúc em có thai lần thứ hai, sẽ có anh ở bên cạnh em."

Lâm Uyển Bạch sững người.

Cô chỉ nghĩ anh vốn dĩ muốn có con gái, không ngờ thật ra nguyên nhân đằng sau lại là muốn bù đắp cho cô.

Lâm Uyển Bạch không nói gì, chỉ lặng lẽ siết chặt tay anh.

Hoắc Trường Uyên cúi xuống, hôn khẽ lên mu bàn tay cô, sau đó cầm hộp cơm trên mặt tủ lên: "Có đói không? Em vừa phẫu thuật xong, không ăn được nhiều. Đây là canh gà tím Lý hằm ở nhà, chú Lý vừa mang qua, để anh đút cho em uống!"

Lâm Uyển Bạch nằm dựa vào gối, hưởng thụ màn phục vụ riêng và tận tâm của anh.

Uống được một nửa, bất ngờ có ai đó gõ cửa phòng.

"Cốc cốc!"

Sau khi cửa được đẩy ra, Lục Tịnh Tuyết đi vào. Nhìn thấy khung cảnh bên trong, sắc mặt cô ta cứng đờ lại, nhưng cũng trở lại bình thường rất nhanh. Cô ta nhìn họ: "Trường Uyên, cô Lâm, tôi vào có được không?"

Hỏi thì hỏi vậy nhưng cô ta đã tự động đi tới trước giường.

Lục Tịnh Tuyết nhìn xuống Lâm Uyển Bạch nằm trên giường: "Ban nãy bác sỹ nói cô đã tỉnh nên tôi muốn qua thăm cô! Sao rồi, cô cảm thấy vẫn ổn chứ?"

"Vẫn ổn, cảm ơn cô..." Lâm Uyển Bạch mím môi.

"Ca phẫu thuật ghép gan lần này, tôi rất cảm ơn cô đã cứu bố tôi!" Nói tới đây, Lục Tịnh Tuyết hơi dừng lại, khi lên tiếng, giọng đã giảm đi không ít: "Rất xin lỗi, chuyện cô là con gái của bố tôi, mẹ tôi nhất thời không dễ dàng chấp nhận, thật ra tôi cũng... Tóm lại, cô Lâm, mong cô sớm bình phục, tôi vẫn có câu đó thôi, có chuyện gì cần cứ nói với tôi!"

Lâm Uyển Bạch không phản bác gì, chỉ bình tĩnh lắng nghe.

Lục Tịnh Tuyết dường như cũng không đợi câu trả lời của cô. Cô ta đảo mắt, có vài phần bút rút rồi mỉm cười hỏi: "Trường Uyên, em có thể nói chuyện riêng với anh không?"

Lâm Uyển Bạch cúi đầu, mắt nhìn mũi, mũi nhìn ngực tập trung ăn canh.

Hoắc Trường Uyên phản bác: "Sunny, nói luôn ở đây đi."

Lục Tịnh Tuyết bị anh từ chối một cách thẳng thừng, khó tránh khỏi hụt hẫng: "Lần này cũng may có cô Lâm, em và mẹ rất cảm kích, thế nên định sẽ chịu toàn bộ chi phí nằm viện!"

"Không cần đâu." Hoắc Trường Uyên hờ hững khước từ.

Ngay sau đó, anh bèn cầm hộp giữ nhiệt bên cạnh lên, đổ đầy ra bát, múc thêm một thìa canh gà thơm phức, nhìn cô chăm chăm và nói: "Canh gà tốt cho sức khỏe của em, uống thêm bát nữa đi."

Hoàn toàn bị lừa đi, nụ cười của Lục Tịnh Tuyết không còn tự nhiên nữa: "Trường Uyên, vậy em xin phép về trước!"

Lâm Uyển Bạch nhìn theo cái bóng cao ráo đó rời đi, tự nhiên cảm nhận được mùi oán khí nồng nặc.

Thật vô tình~

Nhưng tâm trạng cô lại rất vui. Cô cắn chặt chiếc thìa, nhìn anh chòng chọc.

Hoắc Trường Uyên sao không cảm nhận được ánh mắt của cô, anh lạnh lùng hừ một tiếng: "Còn nhìn nữa anh hôn em đấy!"

"..." Lâm Uyển Bạch đỏ mặt cup mắt xuống.

Khi uống được một nửa bát canh thứ hai, tiếng gõ cửa lại vang lên lần nữa.

Lâm Uyển Bạch nhú mày, không thoải mái cho lắm. Cô nghĩ vẫn là Lục Tịnh Tuyết, thế nhưng khi cửa được đẩy ra, người bước vào lại người mà cô không bao giờ ngờ tới, thậm chí là sững sốt.

Một ông già mặc bộ đồ Thái cực màu đen, mái tóc bạc trắng, tuy phải chống gậy, nhưng bước đi vẫn rất rắn rỏi.

"Ông Lê?"

Khi nhìn rõ người xuất hiện, Lâm Uyển Bạch trợn tròn mắt.

Ngay sau đó cô lại nhìn thấy người đàn ông tuấn tú xuất hiện phía sau, kinh ngạc thốt lên: "Anh Lê?"

Người đến chính là hai ông cháu nhà họ Lê ở Hồng Kông. Ông Lê đi trước, tiếng cười sảng khoái: "Ha ha, tiểu nha đầu, chúng ta lại gặp nhau rồi!"

"Sao ông..." Lâm Uyển Bạch ngẩn người.

Ông Lê chống gậy đi tới trước giường bệnh, Lê Giang Nam đi theo ngay phía sau giải thích: "Tôi và ông ngoại vừa từ Hồng Kông bay tới đây. Ông ngoại vốn định tới tìm cô, mời cô ăn bữa cơm. Nghe nói cô làm phẫu thuật đang nằm viện nên chúng tôi tới thẳng đây luôn!"

Lâm Uyển Bạch cũng nhìn ra được hai ông cháu họ chỉ vừa mới xuống máy bay, đồng thời cũng rất bất ngờ về sức khỏe hơn người của ông Lê.

Hoắc Trường Uyên đã đứng lên, lần lượt bắt tay với hai ông cháu. Điều khác biệt là, thời gian anh bắt tay với Lê Giang Nam có lâu hơn một chút, trong ánh mắt của Lê Giang Nam còn ẩn chứa một chút ngưỡng mộ.

Đối phương là trưởng bối nên anh cung kính nói: "Mời ông Lê ngồi!"

Ông Lê gật đầu với anh, đi về phía chiếc sofa bên cạnh cửa sổ.

Trong bệnh viện không có trà để pha nên họ uống tạm hai cốc nước trắng từ máy lọc nước.

Ông Lê cũng không câu nệ. Sau khi cầm cốc lên uống một ngụm, ông nhìn sang Hoắc Trường Uyên ngồi bên: "Hoắc tổng, cậu cũng có mắt nhìn phụ nữ lắm! Cô nhóc này quả thực không tệ!"

"Cảm ơn ông Lê!" Hoắc Trường Uyên rướn môi cười.

Tuy rằng có thể chủ yếu là khen Lâm Uyển Bạch nhưng sắc mặt anh vẫn không giấu được vài phần đắc ý.

Nhưng ông Lê lại xua tay, hơn nữa còn nhướn mày bỗng dưng nói một câu: "Không cần cảm ơn tôi! Tôi thật lòng thích cô bé này, còn muốn để cô ấy làm cháu dâu của tôi nữa!"

"Phì..."

Đang uống nốt ngụm canh cuối cùng, Lâm Uyển Bạch phun thẳng ra ngoài.

Ý thức được mình hơi thất thốt, cô vội hoảng loạn lau sạch rồi dờ khóc dờ cười nói: "Ông Lê, ông đừng đùa nữa!"

"Ha ha..." Ông Lê cười phá lên, vỗ đùi đen đét.

Lâm Uyển Bạch chú ý thấy, mặt Hoắc Trường Uyên đã đen sì lại.

Cô đặt bát canh sang bên cạnh, chủ động xoa dịu bầu không khí: "Ông Lê, ông và anh Lê định ở đây mấy hôm ạ?"

"Chuyện này chưa quyết định! Ngoài việc hợp tác với Hoắc Thị ra, còn ở lại đây thêm một khoảng thời gian!"

"À, vậy ạ..."

Ông Lê cầm cây gậy bên cạnh, đứng lên và nói: "Hôm nay cũng không còn sớm nữa, vừa xuống máy bay, tôi cũng muốn về khách sạn nghỉ ngơi đã. Cô nhóc, cô cố gắng tĩnh dưỡng, hôm khác có thời gian tôi lại đến thăm!"

"Ông Lê, anh Lê, hai người đi cẩn thận!" Cô vội nói.

Hai ông cháu họ đến chớp nhoáng, đi cũng chớp nhoáng. Lâm Uyên Bạch vừa mổ xong chưa thể xuống giường nên Hoắc Trường Uyên tiễn họ.

Buổi tối bác sỹ kiểm tra phòng xong, cô chỉ để lại một ngọn đèn ngủ đầu giường.

Lâm Uyên Bạch cảm giác họ hình như rất có duyên với bệnh viện. Lần trước anh bị thương khắp người nằm trong bệnh viện, cô ở bên chăm sóc, bây giờ thì ngược lại.

Sau khi cởi bỏ áo vest, Hoắc Trường Uyên xắn tay áo lên tận khuỷu. Dưới ánh đèn màu vàng cam, làn da màu đồng của anh trông càng hấp dẫn. Sợ chèn vào cô, anh chỉ nghiêng người nằm sát mép giường.

Thấy cô chớp chớp mắt nhìn trần nhà, anh đưa tay nhẹ nhàng vuốt đuôi mắt cô: "Không buồn ngủ à?"

"Chắc tại ban nãy em ngủ hơi nhiều một chút." Lâm Uyên Bạch cười hì hì.

"Vậy bao giờ buồn ngủ thì ngủ." Hoắc Trường Uyên mỉm cười.

Lâm Uyên Bạch gật đầu, lại ngược mắt nhìn trần nhà. Nhớ tới những vị khách tới thăm hôm nay, cô chợt lẩm bẩm: "Ông Lê đúng là một ông già cổ quái!"

Cô chỉ gặp đối phương hai lần ngắn ngủi, còn toàn vì chuyện của Hoắc Trường Uyên, cũng không nghĩ sẽ còn qua lại gì thêm. Không ngờ, đối phương từ Hồng Kông tới Băng Thành, việc đầu tiên là tới thăm cô, hơn nữa còn đích thân chạy tới bệnh viện...

Hành động ấy quả thực khiến cô được quan tâm đến mức phải run sợ.

Hoắc Trường Uyên nheo mắt lại: "Vẫn đang nghĩ chuyện làm cháu dâu nhà người ta?"

Ngữ khí ai oán này...

Lâm Uyển Bạch quay sang nhìn anh, không nhịn được cười, quả nhiên thành công tóm được một "oán phu"!

Sợ động vào vết thương, cô cẩn thận xoay người, sau đó chọc tay lên lồng ngực cứng rắn của anh, tức cười nói: "Này, ông Lê chỉ nói đùa thôi, anh tưởng là thật chắc!"

Hoắc Trường Uyên hừ một tiếng.

Thấy vậy, Lâm Uyển Bạch lập tức đổi chủ đề: "Thôi được rồi, không nghĩ tới ông ấy nữa. Em đang hơi nhớ Đậu Đậu!"

Ai ngờ chất giọng u ám của anh vang lên bên tai: "Năm trong lòng anh đừng có nghĩ tới người đàn ông khác!"

Khóe miệng Lâm Uyển Bạch giật giật, đúng là câm nín: "Người đàn ông khác nào, là con trai chúng ta..."

"Con trai cũng không được!"

"..." Thôi được rồi.

Không bá đạo như vậy sao là anh được!

Lâm Uyển Bạch thẳng thừng nhắm mắt lại, vẫn cứ ngủ là an toàn nhất...

...

Sáng hôm sau, y tá tới treo hai bình nước truyền lên cây truyền dịch. Cô ngồi dựa vào đầu giường, mu bàn tay cầm mũi kim, từng giọt nước lạnh ngấm thấm vào máu.

Khi có người gõ cửa phòng bệnh, Lâm Uyên Bạch ngẩng đầu nhìn lên.

Đập vào mắt đầu tiên là một bó bách hợp tươi tắn, sau đó là một gương mặt điển trai.

"Anh Lê?" Lâm Uyên Bạch bất ngờ.

Lê Giang Nam ôm bó hoa đi vào: "Cô Lâm!"

"Sao anh lại đến đây?" Lâm Uyên Bạch ngạc nhiên hỏi, ý thức được hình như mình hơi trực tiếp quá cũng không hay, cô vội đổi sang một cách khéo léo hơn: "À, ý tôi là, anh đến có việc gì à?"

"Tôi không có việc gì, chỉ là muốn tới thăm cô!" Lê Giang Nam có vẻ không chút để ý. Sau khi tươi cười trả lời, anh ấy tặng cô bó hoa bách hợp: "Bó hoa này tặng cho cô, cô thích chứ?"

"Rất đẹp...." Lâm Uyên Bạch trả lời bằng một cách khác.

"Vậy để tôi cắm vào lọ cho cô!" Nụ cười của Lê Giang Nam giống như nắng ngoài cửa sổ vậy, sưởi ấm cả căn phòng: "Lúc tôi tới cửa hàng hoa, chỉ cảm thấy bách hợp thích hợp với cô nhất. Bách hợp tượng trưng cho sự thuần khiết, mùi hoa không giả tạo, thanh tao, trong trẻo. Mà ngôn ngữ của loài hoa này chính là một tình yêu vĩ đại và trong sáng, giống như cô vậy!"

Lâm Uyên Bạch cười bên lên.

"Nói thật lòng, sau khi cô đi khỏi Hồng Kông, tôi vẫn còn chưa hết bàng hoàng vì những gì cô làm cho Hoắc tổng! Trước đó tôi có kể cho cô

nghe rồi, tôi chưa từng gặp cô gái nào giống như cô. Cô thật sự rất khác các cô gái khác! Từ ngày tạm biệt nhau ở sân bay Hồng Kông, thật ra tôi luôn vô thức nhớ về cô, cảm thấy cô chính là cô gái tôi muốn tìm kiếm trong cuộc đời này..."

Càng nghe, Lâm Uyên Bạch càng cảm thấy không ổn. Cô dè dặt ngắt lời: "Anh Lê, ông Lê đùa thì thôi, anh đừng đùa chứ!"

"Cô Lâm, xin hãy tin tôi, tôi không đùa giỡn!" Lê Giang Nam tiếp tục đi tới trước giường bệnh, nét mặt nghiêm túc: "Tôi thật lòng nảy sinh tình cảm với cô, hơn nữa khó mà kiềm chế nổi. Cô nói, tôi sẽ gặp được một cô gái tốt, không sai, tôi đã gặp được rồi!"

"Khụ khụ..." Lâm Uyên Bạch sừng sốt tới mức ho sù sụ.

Không ngờ đối phương lại bất thành linh tỏ tình. Hôm qua ông Lê nói vậy cô còn nghĩ là đùa, lúc đó anh ấy chỉ cười trừ hòa theo, không ngờ anh ấy đang ôm một chiêu to hơn...

Cô nhìn vượt qua anh ấy, hướng về phía cánh cửa phòng vệ sinh, sống lưng lạnh ngắt.

Trước khi anh ấy đi vào, cô bảo Hoắc Trường Uyên cứ đi làm, mình tự chăm sóc được bản thân. Sau một lúc cô khuyên nhủ, cuối cùng anh đồng ý, nhưng trước khi đi, anh cầm hoa quả vào đó rửa cho cô...

Lâm Uyên Bạch liếm môi, cố gắng chớp chớp mắt với đối phương: "Anh Lê, chúng ta tạm thời đừng nói chuyện này, anh muốn uống chút hoa quả không?"

Ám thị này đã quá rõ ràng rồi...

Ai ngờ, Lê Giang Nam không hề lĩnh ngộ, vẫn chìm đắm trong vòng xoáy tử tình: "Cô Lâm, những gì tôi vừa nói tôi đã phải suy nghĩ rất lâu mới đưa ra quyết định. Hy vọng cô tin tưởng sự chân thành của tôi!"

Bây giờ Lâm Uyển Bạch tay cầm ống kim không thể nhúc nhích, bằng không, cô nhất định nhảy xuống bịt miệng anh ấy.

Làm ơn đừng nói nữa!

"Anh Lê, à... tôi đã có bạn trai rồi!" Cô khó xử giơ tay, ngón áp út của mình lên: "Không đúng, nói chính xác phải là chồng chưa cưới, anh ấy đã cầu hôn tôi từ lâu, tình cảm của chúng tôi rất tốt..."

"Việc này tôi biết!" Lê Giang Nam nhú mày, nhưng sắc mặt không chút dao động, kiên định nói từng chữ: "Nhưng tôi tin tưởng một câu, trên đời này không có bức tường nào không thể đào, chỉ có người chưa đủ nỗ lực!"

Bỗng nhiên "rầm" một tiếng, cánh cửa phòng vệ sinh bị đẩy mạnh ra.

Hết chương 311

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 312

Cả hai người họ đều giật nảy mình.

Họ không hẹn mà gặp đều nhìn về một phía, chỉ thấy từ bên trong có một bóng dáng cao lớn bước ra. Hoắc Trường Uyên mặc bộ vest đen và sơ mi trắng, tay cầm đĩa hoa quả, bước ra, cả người đầy "ám khí".

Lâm Uyển Bạch lặng lẽ chống tay lên trán.

Cô hồi hận quá...

Vì sao ban nãy không thẳng thừng nằm xuống, ngủ một giấc chứ!

Lê Giang Nam đúng là con heo từ Hồng Kông qua đây. Tởm thì thôi đi, cứ nhất quyết phải nói vào lúc này, quả thực muốn hại chết cô...

Lâm Uyển Bạch không dám nhìn sắc mặt Hoắc Trường Uyên. Dùng đầu ngón chân cũng nghĩ ra được lúc này mặt anh đen như Bao Thanh Thiên.

Cụp mắt xuống khe liếc, cô có thể nhìn thấy Hoắc Trường Uyên đã đi tới trước giường bệnh. Hai người đàn ông đứng đối diện nhau, có thể cảm nhận được một cảm giác căng thẳng như sắp bùng nổ giữa họ.

Lâm Uyển Bạch lặng lẽ nuốt nước bọt, hai người họ... có khi nào xông vào đánh nhau không?

Nếu thật sự đánh nhau, một người ốm yếu như cô chắc chắn không thể can ngăn. Cô liếc nhìn sang chiếc chuông bấm bên cạnh, chuẩn bị sẵn sàng

tinh thần bầm bết cứ lúc nào.

Chính vào lúc cô căng thẳng tới mức mồ hôi lạnh sắp chảy xuống, hình ảnh mất kiểm soát như trong tưởng tượng của cô không xuất hiện. Giống như không hẹn mà gặp, hai người đàn ông đều ăn ý tỏ thái độ như chưa có chuyện gì xảy ra. Lê Giang Nam vờ cúi đầu xuống xem đồng hồ: "Tôi chợt nhớ ra tôi còn có việc. Cô Lâm, tôi xin phép về trước!"

"Vâng..." Lâm Uyên Bạch dờ dặt gật đầu.

"Hoặc tổng, tôi xin phép!" Lê Giang Nam gật đầu với anh.

Hoặc Trường Uyên cười ngoài mặt: "Anh Lê đi cẩn thận, xin phép không tiễn!"

Cửa phòng đóng lại, chỉ còn hai người họ, nhưng bầu không khí đóng băng không dịu hơn chút nào. Giống như một mặt biển trông có vẻ bình yên, kỳ thực đang ẩn chứa những con sóng dữ, bất kỳ lúc nào cũng có thể cuộn trào.

Sau khi Lê Giang Nam đi khỏi, Hoặc Trường Uyên sai bước đi tới trước tủ, đặt mạnh đĩa hoa quả cái "cạch" lên mặt tủ.

Sóng lưng Lâm Uyên Bạch thẳng dờ ra.

Cô liếm môi, chủ động phá vỡ sự im ắng: "Hoặc Trường Uyên, anh rửa xong hoa quả rồi à?"

Hoặc Trường Uyên không trả lời cô, mà tự động thả tay áo xuống, cài cúc cổ tay áo. Còn về những lời của cô, ý của anh rõ ràng muốn nói: Cô không có mắt nhìn hay sao?

"Trông sạch sẽ ra phết!" Lâm Uyên Bạch cười dè dặt.

Thấy anh vẫn không định đoái hoài tới mình, coi cô như không khí, tạo hình vô cảm như một bức tượng, cuối cùng cô cũng hiểu đáng vẻ cool ngầu của bánh bao nhỏ khi chụp ảnh di truyền từ ai rồi...

Lâm Uyên Bạch ngượng ngập hắng giọng: "Khụ... à thì... ban nãy anh ấy nói gì, anh nghe thấy hết rồi ha~"

"Em không biết câu "tai vách mạch rừng" sao?" Hoắc Trường Uyên cười khẩy.

"..." Lâm Uyên Bạch á khẩu.

Đương nhiên là cô biết. Ai mà ngờ được Lê Giang Nam lại tỏ tình đường đột như vậy, cô cũng sững sốt mà!

Lâm Uyên Bạch dựa lưng vào giường, mu bàn tay còn cầm kim tiêm, động tác không tiện, đành giơ tay lắc lắc trước mặt anh, thu hút sự chú ý của anh rồi thận trọng hỏi: "Hoắc Trường Uyên, anh không vui à?"

"Anh nên vui?" Hoắc Trường Uyên lạnh nhạt hỏi ngược lại một câu.

"Em cũng đâu có ngờ anh Lê hôm nay tự dưng qua đây, còn nói lời kinh hoàng như vậy!" Lâm Uyên Bạch thấp thỏm, liên tục kêu khổ: "Em thề, em tuyệt đối không lén lút có qua lại gì với anh ấy! Ở Hồng Kông, tổng cộng em chỉ gặp anh ấy hai lần, nói tổng cộng chưa tới mười câu, nói gì tới có quan hệ kín. Em cũng rất ngạc nhiên, sao anh ấy bỗng dưng lại có suy nghĩ đó..."

Nếu tính cả lần cuối cùng ở sân bay thì tổng cộng là ba lần.

Chỉ là lúc này Lâm Uyên Bạch không muốn đính chính nhiều, bằng không sẽ là lạy ông tôi ở bụi này rồi.

Nghe xong, Hoắc Trường Uyên lạnh lùng hừ một tiếng, ánh mắt âm u: "Thế ư, tổng cộng mới gặp hai ba lần vậy mà lại ngàn dặm xa xôi từ Hồng Kông đuổi tới tận đây. Người già thì muốn em làm cháu dâu, người nhỏ cứ cách một hôm lại tới tỏ tình nhiệt tình!"

Lâm Uyên Bạch oan uổng chết đi được, cảm thấy mình còn oan hơn cả Đậu Nga, thật sự muốn mở cửa sổ xem xem lát nữa có đổ tuyết không. Cô giơ ngón áp út lên với anh: "Ban nãy anh cũng nghe thấy rồi, lập trường của em vô cùng kiên định, em còn giơ nhẫn ra cho anh ấy xem nữa!"

Hoắc Trường Uyên quay ngoắt đi, không chút hữu hảo.

Thật ra trong cuộc đời mình, cô không có nhiều bạn trai. Yên Phong không tính, từ đầu chỉ là yêu thầm, không thể nở hoa kết trái. Sau đó tới Diệp Tu, tuy rằng biết tâm ý của đối phương nhưng cả hai đều không rạch lớp giấy mỏng ngăn cách ở giữa ra. Đây vẫn là lần đầu tiên có người đàn ông khác ngoài anh tỏ tình trực tiếp với cô.

Còn chưa kịp mừng thầm và nhám nháp nữa...

Nhìn gương mặt thối hoắc của anh, Lâm Uyên Bạch thở dài.

Haizz, đàn ông hay ghen khó đỡ ghê!

Cô cố gắng vươn cánh tay còn lại, cuối cùng cũng chạm được tới tay anh, tóm lấy một ít vạt áo, rồi ra sức kéo anh lại.

Ai ngờ, dưới chân anh như mọc đinh, hoàn toàn không nhúc nhích.

Lâm Uyên Bạch hết cách, đảo đảo con ngươi, ánh lên một cái nhìn giảo hoạt. Cô thu tay về nhíu mày ôm lấy phần dưới ngực phải.

"S-ss..."

Hoắc Trường Uyên sai rộng bước chân đi tới: "Sao vậy?"

"Vết mổ đau..." Lâm Uyển Bạch nhe răng nói.

Hoắc Trường Uyên không che giấu được sự lo lắng trên gương mặt, hạ thấp giọng hỏi: "Có phải không cẩn thận đè vào không? Đau lắm không, anh đi gọi bác sỹ cho em!"

"Không cần đâu!" Lâm Uyển Bạch ôm chặt cánh tay, không cho anh cơ hội giằng ra, ngẩng mặt cười títt mắt, làm nũng: "Không cần bác sỹ đâu, anh xoa xoa chút là khỏi~"

Thấy cô cười, Hoắc Trường Uyên biết mình bị mắc bẫy, lập tức rút tay ra.

"Này, anh có thể nói lý một chút không!"

Lâm Uyển Bạch có chút sốt sắng, âm ức nói: "Trời đất chứng giám. Em chỉ tới Hồng Kông hai ngày hơn nữa còn là vì chuyện của anh, một lòng muốn thuyết phục ông Lê rút đơn tố cáo. Làm sao em biết cậu chủ Lê lại..."

Hoắc Trường Uyên rất bức dọc.

Sao anh không hiểu chuyện này không liên quan tới cô. Chỉ là anh không ngờ vì chuyện của mình, vô duyên vô cớ lại xuất hiện thêm một tình địch...

Sau khi lật áo của cô lên, kiểm tra vết mổ thấy chưa bung ra, Hoắc Trường Uyên kéo ghế ngồi xuống cạnh giường, sắc mặt cũng dịu đi nhiều, cầm con dao đã rửa sạch gọt lê.

Lâm Uyên Bạch thở phào, thấy anh gọt xong lê lại cầm lên một quả táo bèn tò mò hỏi: "Ày, anh không tới công ty à?"

"Đuổi anh đi?" Hoắc Trường Uyên ngược mắt lên.

"Em nào có..." Lâm Uyên Bạch lắc đầu.

Hoắc Trường Uyên đưa cho cô cả táo và lê, bực dọc nói: "Lát nữa anh bảo Giang Phóng mang giấy tờ qua, làm việc tại đây luôn!"

Ai mà biết được anh đi rồi có tên nào tới đây định đào góc tường không!

Ai phải ở lại, giữ vững tường thành của mình!

Thấy cô nhìn sang bó hoa, Hoắc Trường Uyên nghiêng rằng: "Thích hoa này?"

"Không thích!" Lâm Uyên Bạch lắc đầu như trống bỏi, lấy lòng anh: "Em chỉ thích hoa hồng!"

Hoắc Trường Uyên mãn nguyện rướn môi cười, giơ tay rút bó hoa bách hợp trong lọ ra bỏ vào thùng rác. Dường như cảm thấy không đủ, anh lại ném thẳng qua cửa sổ. Chẳng mấy chốc bên dưới vang lên một tiếng tru tréo, không biết rơi trúng phải người xấu số nào đó...

...

Cứ thế đến tận ngày thứ hai, Hoắc Trường Uyên cũng không rời khỏi phòng bệnh.

Anh nói được làm được, thật sự đã yêu cầu Giang Phóng mang những thứ cần phê duyệt tới bệnh viện. Bàn uống nước được anh dọn thành một

bàn làm việc tạm thời. Ngược lại vất vả cho Giang Phóng, một ngày phải chạy tới bệnh viện ba bốn bận.

Hết cách thôi, khuyên nhủ không nghe, phải đích thân đề phòng Lê Giang Nam.

Lâm Uyên Bạch cũng không dám nói nhiều, sợ vô tình vuốt râu rỗng, chọc giận anh.

Cô liếc nhìn về phía bậu cửa sổ đặt lọ hoa. Bó bách hợp hôm qua đã sớm bị anh vứt ra ngoài. Bây giờ ở đó cắm một lọ hoa hồng đỏ rực như lửa, mùi hương tràn ngập khắp phòng.

Cửa phòng được đóng lại, Hoắc Trường Uyên vừa tiến cô y tá tới thay thuốc ra ngoài.

Anh không trở về sofa mà kéo ghế ngồi cạnh giường, nhúu mày nói với cô: "Uyên Uyên, chú Lục tỉnh rồi."

Khác với cô, Lục Học Lâm sau khi phẫu thuật xong vẫn nằm tại phòng Hồi sức đặc biệt, quan sát 48 tiếng thấy không còn gì nguy hiểm mới đẩy ông về phòng bệnh thường, tính ra giờ ông cũng vừa tỉnh.

"Ông không sao chứ?" Lâm Uyên Bạch mím môi.

"Ca phẫu thuật rất thành công, bác sỹ nói tới giờ chưa xuất hiện dấu hiệu bài xích nào. Sau này chỉ cần tích cực hợp tác điều trị, chức năng gan sẽ từ từ trở lại bình thường!" Hoắc Trường Uyên trả lời cô, ngừng lại một chút anh mới nói tiếp: "Chú Lục đã biết chuyện ghép gan nên muốn gặp em!"

Nghe xong, Lâm Uyên Bạch im lặng.

Cô chỉ hiến gan, tuổi lại trẻ nên hôm qua đã có thể xuống giường hoạt động được rồi. Nhưng Lục Học Lâm thì khác. Ông vừa yếu lại có tuổi, trước mắt chỉ có thể nằm yên trên giường, thế nên không thể qua gặp cô...

Băn khoăn một lúc lâu, cô chậm rãi gật đầu: "Truyền thông hai túi nước này, anh cùng em qua đó nhé..."

"Ừm." Hoắc Trường Uyên mỉm cười.

Một tiếng rưỡi đồng hồ sau, Lâm Uyển Bạch và Hoắc Trường Uyên đi tới một phòng bệnh cao cấp ở tận đầu kia hành lang.

Cửa phòng không đóng, bên trong có bác sỹ mặc áo blouse trắng đang đứng, hình như đang đo huyết áp cho Lục Học Lâm. Lục Tịnh Tuyết không có mặt, nhưng Nguyễn Chính Mai thì đang đứng bên kia giường.

Nhìn thấy bà ta, Lâm Uyển Bạch dừng bước, vô thức định đợi tới lúc vắng người mới quay lại.

Nhưng chung quy cô vẫn không lùi bước, nắm chặt tay, gõ hai tiếng lên cửa.

Nghe thấy tiếng gõ cửa, người đầu tiên nhìn ra là Lục Học Lâm, nét mặt ông bỗng chốc trở nên rất kích động, vội vàng xua tay đẩy bác sỹ và dụng cụ kiểm tra vẫn đang hoạt động ra.

Bác sỹ thấy vậy bèn đưa y tá rời đi.

Nguyễn Chính Mai nhìn thấy cô, nét mặt lập tức trở nên khó coi. Nhưng ngại điều gì đó, bà ta không thể hiện rõ ra, chỉ nhú mày hỏi: "Sao cô tới đây?"

"Chú Lục muốn gặp cô ấy." Hoắc Trường Uyên khẽ lên tiếng trả lời thay.

Lâm Uyên Bạch nhìn thấy Lục Học Lâm đã kích động tới mức thở dốc bèn hít sâu một hơi, nắm tay lại nhìn Nguyễn Chính Mai: "Lục phu nhân, bà có thể tránh mặt một chút không?"

"Cô..." Nguyễn Chính Mai bực dọc giơ tay chỉ thẳng vào cô.

Lục Học Lâm nhìn sang vợ, lên tiếng: "Tiểu Mai!"

Nhận được cái nhú mày của chồng, bà ta đành nói một câu vớ vẩn không mấy tình nguyện: "Tôi biết rồi!"

Khi bà ta đi ra, Hoắc Trường Uyên còn tiện thể đóng cửa lại.

Trong phòng chỉ còn lại ba người, đôi chân Lâm Uyên Bạch hơi đồ ể. Phải đến tận khi Hoắc Trường Uyên quay lại ôm lấy vai cô, khẽ gọi một tiếng "Uyển Uyển", cô ngơ ngác quay lại nhìn anh mới có được sức mạnh, từ từ tiến về phía giường.

Lục Học Lâm không thể ngồi dậy, chỉ biết nhìn cô chăm chăm không chớp mắt.

Thật ra ngay buổi sáng ngày thứ hai sau khi phẫu thuật, ông đã tỉnh rồi, chỉ vì còn quá yếu, đến nói hai ba câu cũng phải thở rất lâu nên bác sỹ khuyên ông nên nghỉ ngơi. Đến tận sáng nay ông mới được chuyển về phòng thường.

Ghép gan từ cơ thể sống...

Sau khi biết tin này, Lục Học Lâm thảng thốt vô cùng!

Ánh mắt Lục Học Lâm không hề rời khỏi gương mặt cô một giây.

Dường như ông rất muốn kiềm chế cảm xúc nhưng vừa nói, giọng đã biến điệu, cổ họng nghẹn ngào: "Sao có thể, còn là con của ta và Sở Sở! Con của ta và Sở Sở...*"

*Bạch và ông Lục chưa đến lúc chính thức đối xung hô. Mình để tạm như vậy.

"Từ lúc gặp con khi quá cảnh ở Canada tới nay đã hơn ba tháng. Chúng ta từng gặp mặt vô số lần, thậm chí sau này ta còn biết Sở Sở là mẹ của con. Vậy mà ta không ngờ con lại là con gái ta!" Nói đến cuối cùng, ánh mắt ông lấp lánh lệ, ngoài sự hiền từ và ấm áp còn có mừng rỡ và áy náy, thậm chí là một chút đau lòng khó giấu nổi.

Sao Lâm Uyên Bạch không giống như ông, khó mà tin nổi...

Cô hít sâu thở đều, để cổ họng của mình dễ chịu hơn một chút rồi chậm rãi nói: "Cũng trong một lần vô tình, cháu mới biết mình có thể không phải con gái nhà họ Lâm."

"Sau đó, qua vài lần gặp gỡ, từ cuốn tiểu thuyết tiếng Đức đến câu thơ kia, cháu phát hiện mối tình đầu mà chú nói là mẹ cháu. Còn bố cháu kể, năm xưa khi mẹ lấy ông đã có thai rồi. Quá nhiều sự trùng hợp xuất hiện, khiến cháu buộc phải nghi ngờ có thể chú và cháu có quan hệ huyết thống, cho đến khi Hoắc Trường Uyên cầm giấy giám định ADN về, mới xác nhận chúng ta là cha con..."

Hoắc Trường Uyên từng hỏi cô liệu có muốn nhận Lục Học Lâm không, khi đó cô không trả lời.

Nhưng khi cô tới bệnh viện, quyết định hiến gan cho ông, cô đã tự thừa nhận rồi.

Lục Học Lâm cũng nhớ lại, hôm đó bỗng dưng Hoắc Trường Uyên tới Lục Thị, trước khi đi còn vỗ lên đỉnh đầu ông, nói là có thứ gì dính trên đầu, chắc là lúc đó đã nhân tiện lấy mẫu xét nghiệm!

Cô gái đứng trước mặt mà ông cho rằng là luôn có duyên với mình hóa ra lại là con gái của mình, hơn nữa 48 đồng hồ trước còn hiến gan cho mình. Nhưng suốt hơn 20 năm qua cô, ông không hề hay biết tới sự tồn tại của cô, thậm chí còn chưa một ngày yêu thương, không làm tròn trách nhiệm người cha. Lòng ông ngổn ngang cảm xúc, vô vàn dư vị.

Ngoài niềm vui khi biết giữa ông và người ông yêu có một đứa con gái ra, còn là nỗi đau xót sâu sắc. Dù đã nhiều tuổi, ông vẫn cảm thấy mũi mình cay cay, trái tim nghẹn lại.

"Sở Sở, vì sao bà giấu tôi, vì sao không nói cho tôi biết!" Lục Học Lâm đau lòng: "Bà giấu tôi vất vả quá, nếu đã có con với tôi, vì sao lại đề nghị chia tay, rời xa tôi rồi cưới một người khác!"

Nếu biết bà có thai, ông nhất định sẽ không chia tay, nhất định sẽ sống chết bám riết bà tới cùng. Cho dù bà có lấy người khác, ông cũng quyết đưa bà đi, nói không chừng họ sẽ vẫn hạnh phúc trọn đời như lời hứa hẹn lúc trước, chứ chẳng phải để lại hối hận và tiếc nuối như thế này...

Lâm Uyên Bạch khẽ lắc đầu, từ tốn nói: "Những điều này cháu đều không biết, nhưng điều cháu biết là mẹ chưa từng quên chú, bằng không đã chẳng kiên quyết không phá thai sau khi cưới! Bố cháu kể, thật ra mẹ cháu chưa từng yêu ông, trong lòng bà luôn có một người khác, đến tận lúc chết, mà người ấy chính là chú..."

Nghe cô gọi người khác là "bố", Lục Học Lâm không thoải mái chút nào.

Lâm Uyển Bạch quay đầu nhìn sang bên cạnh: "Hoắc Trường Uyên, cuốn tiểu thuyết em cần đâu rồi?"

"Ở đây." Hoắc Trường Uyên rút trong lòng ra.

Việc này sáng nay cô có nhắc với anh, lúc chú Lý mang canh tới cũng đã mang theo.

Lâm Uyển Bạch vuốt ve bìa sách, sau đó mở ra, đưa cho ông chiếc kẹp sách: "Cuốn tiểu thuyết tiếng Đức này là di vật mẹ để lại, bây giờ tặng chú làm kỷ niệm!"

"Từ khi còn nhỏ, cháu đã thường xuyên nhìn thấy mẹ lật ra đọc, gần như tối nào cũng giở ra. Còn cả chiếc kẹp sách bên trong, bà luôn nhìn dòng chữ trên kẹp sách đến ngây người. Cháu nghĩ, chắc là bà đang nhớ chú..."

Khi chạm vào kẹp sách, ngón tay Lục Học Lâm không khỏi run lên rất dữ.

Bình sinh bất hội tương tư, tái hội tương tư, tiện hại tương tư.

Nhìn nét chữ mình đích thân viết lên nhiều năm trước, ông cảm thấy như có một bàn tay vô hình đang bóp chặt trái tim, bỗng chốc đau tới không thở nổi.

Tâm nhìn trở nên mơ hồ, Lục Học Lâm như lại nhìn thấy cô gái trẻ trong ký ức. Ở sân bay, ông ôm chặt người ấy, nói từng lời vào tai người ấy.

Ký ức và hiện tại chồng lên nhau, khóe mắt ông ướn nhòe, ông lẩm bẩm, cười khổ: "Nhưng bây giờ biết đi đâu ký gửi tương tư? Ha ha, tương tư chưa cạn, tương tư mãi còn, tương tư ở khắp mọi nơi..."

Hết chương 312

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 313

Thang máy vang lên một tiếng "Ding".

Lục Tịnh Tuyết xách theo hộp đồ ăn mua từ nhà hàng tới đi ra ngoài, sắc mặt không thoải mái lắm. Khi đi tới một góc rẽ vào cửa thoát hiểm, cô ta nhìn thấy Nguyễn Chính Mai cũng đang khó ở tương tự, bèn kinh ngạc đi qua: "Mẹ, sao mẹ không ở trong phòng với bố, đứng đây hóng gió à?"

Nguyễn Chính Mai đứng trên bậc thềm, từ ô cửa sổ mở hé có cơn gió thổi vào khiến búi tóc chúi chu sau gáy của bà ta bị thổi hơi rối.

"Tịnh Tuyết, mẹ bảo con mua cháo thịt nạc, con mua về chưa?"

"Mua về rồi ạ!"

Nguyễn Chính Mai cúi đầu nhìn, hỏi với vẻ không yên tâm: "Có đúng chỗ bố con thích ăn không đây?"

"Vâng! Con đã mua theo đúng lời mẹ dặn, còn xin một ít dưa góp nữa!"
Lục Tịnh Tuyết gật đầu. Bao nhiêu năm nay mẹ chăm sóc bố chu đáo ra sao, cô ta đều nhìn thấy hết. Cô ta nhìn về phía phòng bệnh ở góc xa: "Mẹ, có phải bố lại ngủ rồi không? Chẳng phải sáng nay mới tỉnh dậy sao!"

Nguyễn Chính Mai sắc mặt lạnh hẩn đi, hờ hững nói: "Không phải, Trường Uyên đưa Lâm Uyên Bạch tới, đang ở trong đó!"

"Cái gì?" Lục Tịnh Tuyết nghe xong, mặt cũng biến sắc: "Mẹ, mẹ hồ đồ rồi sao, sao có thể tạo cơ hội cho Lâm Uyển Bạch chứ! Chuyện ghép gan thì thôi bỏ đi, chúng ta bây giờ cần cố gắng hết sức hạn chế cơ hội gặp mặt giữa bố và cô ta!"

"Bố con muốn gặp nó, mẹ có cách gì được!" Nguyễn Chính Mai nghiêng răng nghiêng lợi.

Lục Tịnh Tuyết nuốt chút nữa ném hộp thức ăn trong tay ra ngoài, cắn hận nói: "Mẹ, mẹ biết ban nãy con gặp ai ở dưới không? Con gặp bác trai, nói chuyện với bác ấy một lúc lâu, bóng gió đánh tiếng rất nhiều. Bác ấy không còn vỗ về con chuyện đám cưới như lúc trước, bây giờ là một chữ cũng không nhắc đến... Nếu để bác ấy biết chuyện giữa Lâm Uyển Bạch và bố thì thái độ của bác ấy há chẳng phải sẽ thay đổi chóng mặt hơn hay sao!"

Hai mẹ con đưa mắt nhìn nhau, tâm trạng rất u ám và nặng nề.

Từ phòng bệnh đi ra, Lâm Uyển Bạch được Hoắc Trường Uyên ôm vào lòng, nửa gương mặt dựa vào ngực anh.

Ở trong phòng, cô gắng gượng không ghen ngào nhưng giây phút bước ra ngoài, cô vẫn không kìm nén được, đôi mắt đỏ rực, tâm trạng khó mà bình tĩnh ngay được.

Với một thân thể phức tạp rắc rối như thế này, bất kỳ ai khi đối mặt cũng không thể bình thản như không được.

Khoảnh khắc cửa phòng đóng lại, Lâm Uyển Bạch dường như vẫn còn nghe thấy tiếng ghen ngào khe khẽ của Lục Học Lâm ở trong. Sự đè nén ấy, sự buồn bã ấy... Qua khe cửa, cô nhìn thấy người đàn ông vẫn luôn

mang tới cho người ta cảm giác thoải mái, nhẹ nhàng nay như già đi nhiều tuổi.

Sắc mặt ông đau thương và khổ tâm đến vậy, khiến trái tim cô cũng run rẩy theo. Cô hiểu, đó là cảm xúc của một người đàn ông khi yêu một người con gái đến tận cùng. Ông đang nhớ người mình yêu... Ai bảo năm tháng chậm rãi trôi thì người ta sẽ quên hết tất cả?

Lâm Uyển Bạch cảm thấy an lòng thay mẹ. Chỉ ít trong tám năm cuối cùng của cuộc đời, bà không nhưng nhớ trong cô độc. Người đàn ông mà bà chôn sâu tận đáy lòng cũng chưa từng quên bà dù chỉ một khoảnh khắc, cũng nhớ nhưng bà sâu sắc.

Họ đã bỏ lỡ nhau một đời!

Nhưng cũng giống như câu lầm bầm cuối cùng của Lục Học Lâm, tuy ông trời đùa giỡn, số phận trêu ngươi, cuối cùng họ có duyên không phận, bỏ lỡ và không thể chung sống trọn đời, nay cũng đã sớm âm dương cách biệt. Nhưng tương tư chưa cạn, tương tư mãi còn, tương tư ở khắp mọi nơi!

Trên đỉnh đầu bỗng vang lên một giọng nói trầm: "Mắt cứ đỏ mãi thế này là rấp tâm khiến anh đau lòng phải không!"

Lâm Uyển Bạch ngẩng đầu, quả nhiên va phải ánh mắt sâu hút ấy. Cô nhìn rõ sự đau lòng nơi đáy mắt anh. Cô cố tình cọ cọ mũi vào lớp áo sơ mi trắng của anh, sục sùi: "Em chỉ đang cảm khái thôi..."

"Chúng ta sẽ không."

Hoắc Trường Uyên bất ngờ nâng cằm cô lên.

Lần này Lâm Uyên Bạch ngã hẳn vào ánh mắt anh, bị nó bao vây, gần như cả linh hồn cô cũng run rẩy.

Họ cũng từng bỏ lỡ khoảng thời gian bốn năm, vòng đi vòng lại cuối cùng quay trở về với nhau, hơn nữa họ còn có bánh bao nhỏ. Tuy rằng cô mất đi cơ hội làm mẹ suốt bốn năm, nhưng so với mẹ và Lục Học Lâm, cô đã may mắn hơn quá nhiều, quá nhiều rồi! Phải, họ sẽ không như vậy, trong quãng đời còn lại, họ sẽ nắm chặt tay nhau, quyết không buông ra!

Lâm Uyên Bạch mỉm cười với anh.

Cô hơi dựa vào lòng anh, bất giác khẽ nói: "Làm sao đây, em nhớ Đậu Đậu ghê!"

"..." Hoắc Trường Uyên hơi đen mặt lại.

Cứ vào lúc hai người họ đang ngọt ngào tình cảm, luôn bị cậu con trai phá hoại.

Nhìn đuôi mắt cô nhướng lên, cuối cùng anh vẫn chiều cô: "Ngày mai anh sẽ bảo thím Lý đưa thằng bé tới."

"Ừm!" Lâm Uyên Bạch vui vẻ gật đầu.

Nơi họ nằm là khu C, lúc đi bộ về phòng, từ xa cô đã nhìn thấy hình như có ai đó đứng ngoài cửa, trông cứ lén la lén lút, đang ngó đầu nhìn vào trong qua cửa sổ.

Trong bệnh viện mà còn có ăn trộm sao?

Cô nhanh chóng phủ nhận suy nghĩ này, hơn nữa đối phương cũng không giống vì ăn mặc khá nghiêm chỉnh.

Lâm Uyên Bạch giật giật tay áo anh: "Hoắc Trường Uyên..."

Hoắc Trường Uyên nhìn theo hướng cô chỉ, neho mắt lại.

Anh sai rộng bước chân đi tới, thẳng thừng giơ tay lên nắm mạnh bả vai đối phương. Một tiếng kêu đau đớn vang lên. Người đó quay đầu lại, nhưng lại kêu to một tiếng: "Cậu cả!"

"Chú Trương, sao chú ở đây?" Hoắc Trường Uyên hình như quen người đó, lập tức buông tay.

Sau đó cả Lâm Uyên Bạch cũng cảm thấy đối phương hơi quen, rồi cô nhanh chóng nhớ ra đây là tài xế của Hoắc Chấn.

Người được gọi là "chú Trương" xoa xoa tay, sắc mặt có vài phần ngượng ngập: "Tôi được ông chủ dặn dò, mang đồ tới cho cô Lâm!"

"Cho tôi?" Lâm Uyên Bạch sững sốt.

"Không sai!" Chú Trương gật đầu lia lịa, nhét hộp giữ nhiệt nãy giờ ôm ghì trong lòng vào tay cô: "Ông bảo tôi nói lại với hai người: Ông trùng hợp đi ngang qua đây, tiện đường mang đồ cho cô!"

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, chú Trương lập tức co cẳng chạy.

Lâm Uyên Bạch còn chưa kịp phản ứng gì. Cô chớp chớp mắt, nhìn về phía Hoắc Trường Uyên.

Thấy anh nhíu mày vẻ khó hiểu, cô bèn cúi xuống nhìn chiếc hộp tự động có thêm trong tay. Nó được bọc rất kín, không ngửi ra là mùi gì. Cô nghi hoặc vặn mở nắp hộp, hơi nóng lập tức phả vào mặt.

Bên trong đựng đầy ắp, thứ trôi nổi ngay trên mặt là mấy loại như táo đỏ, kỷ tử.

Hóa ra là canh tâm bổ?

Lâm Uyên Bạch ngo ngẩn đi vào phòng bệnh, cứ thế ngồi xuống giường, còn chưa buồn đặt hộp canh xuống.

Ai ngờ cánh cửa vừa đóng lại, lúc này bỗng dừng lại bị đẩy ra một khe nhỏ. Chú Trương vừa đi khỏi giờ quay về, thò đầu vào, thở hồng hộc nói: "Cậu cả, ban nãy đi vội tôi quên không nói một câu! Ông dặn, bảo tôi tối nay qua lấy hộp về, bên trong tuyệt đối không được thừa lại một chút kỷ tử nào!"

Nói xong, chú Trương lại lao vút đi như một cơn gió.

Lâm Uyên Bạch há hốc miệng, một lần nữa cúi đầu nhìn hộp canh bồ, vẫn còn hơi ngo ngắc. Cô nuốt nước bọt, ngẩng đầu nhìn Hoắc Trường Uyên: "Việc này?"

"Có thể là cô nói."

Hoắc Trường Uyên nhú mày rồi tiếp tục: "Hôm qua anh nhận được điện thoại của cô, cô vừa bay về New York, nghe được bên này có tiếng y tá. Anh nói với cô là em nằm viện nhưng tình hình cụ thể thì không nói. Chỉ nói em không khỏe trong người."

Chuyện ghép gan anh tuyệt đối không nhắc chữ nào, vì vẫn tôn trọng ý muốn của cô.

Lâm Uyên Bạch hiểu ra, gật đầu. Cầm hộp canh bồ đầy ự lên, cô chợt hỏi: "Chủ tịch Hoắc làm vậy... là đang quan tâm em sao?"

Nghe xong, Hoắc Trường Uyên nhướng mày, hừ một tiếng lạnh lùng.

Lâm Uyên Bạch đổ canh ra bát, nâng lên húp. Hình như được nấu bằng xương bồ, còn có mùi thuốc Bắc khá nồng. Ban nãy lúc đổ ra, cô phát hiện có hơn chục loại Trung dược.

Liên tục uống mấy hớp liền, cô công bằng đưa ra đánh giá: "Nói thật, mùi vị khá ổn đấy!"

Cũng vừa hay đến giờ trưa, cơm dinh dưỡng của bệnh viện chưa được mang đến, dạ dày cô trống rỗng, có thể uống chút canh cho đỡ đói.

Khoảng hơn mười phút sau, Lâm Uyển Bạch nhìn xuống hộp, thấy còn rất nhiều canh bèn lắc đầu, đặt bát xuống, ôm cái bụng đã hơi lồi lên của mình: "Không được, em thật sự không uống nổi nữa rồi..."

Cô nhớ lại lời của người tài xế đặc biệt dẫn dò, một hạt kỷ tử cũng không được để lại!

Nhưng canh cũng quá nhiều rồi...

"Vậy thì đổ đi!" Hoắc Trường Uyên thẳng thừng tiến lên.

"... Đừng!" Lâm Uyển Bạch ngăn cản. Hoắc Chấn chủ động mang canh bỏ tới cho cô đã không khác gì mặt trời mọc phía Tây rồi. Lãng phí tâm lòng của ông không hay lắm, hơn nữa mấy loại Trung dược bên trong có vẻ cũng khá quý, đổ đi thì tiếc quá.

Cô đổ ra một bát đầy ắp đưa cho anh: "Hoắc Trường Uyên, phần còn lại anh uống đi!"

Cuối cùng, quá nửa hộp canh đổ hết vào bụng Hoắc Trường Uyên. Cơm trưa còn chưa ăn mà họ đã no nước.

Hoắc Trường Uyên đầy nấp lại, bất chợt nấc lên một tiếng.

Lần này đúng là một hạt kỷ tử cũng không còn. Nhớ tới cử chỉ của người tài xế khi truyền đạt ý của Hoắc Chấn, trước mắt Lâm Uyển Bạch

hiện lên gương mặt khó chịu, nghiêm nghị ấy, cô chợt phì cười: "Em bỗng nhiên cảm thấy thật ra bố anh cũng rất đáng yêu!"

Đáng yêu?

Khóe miệng Hoắc Trường Uyên khẽ giật. Anh thì không cảm thấy thế, anh nhướn mày: "Quên lúc ông ấy ức hiếp em rồi à? Còn cả những chuyện xấu xa ông ấy làm nữa!"

"Không quên!" Lâm Uyển Bạch lắc đầu không chút do dự, bĩu môi: "Trước kia ông ấy từng lấy chi phiếu ra mua chuộc em, còn từng cướp Đâu Đâu khỏi em, cướp suốt bốn năm!"

"Ừm, cũng ghi thù đấy!" Hoắc Trường Uyên rướn môi cười.

"Này!" Lâm Uyển Bạch khẽ gọi.

Đêm xuống, giống như mọi buổi tối, Hoắc Trường Uyên nằm nghiêng người ôm cô ngủ. Tuy giường rất nhỏ nhưng hai người chen chúc nhau lại tạo cảm giác thân mật.

Lâm Uyển Bạch khẽ lật người, nhìn lên trần nhà.

"Vẫn đang nghĩ chuyện của mẹ em và chú Lục à?" Chú ý thấy điều đó, Hoắc Trường Uyên cúi xuống hỏi.

Lâm Uyển Bạch lắc đầu, sau đó lại gật đầu, gác tay lên ngực anh, ngẩng đầu nhìn anh và nói: "Có chuyện này thật ra em nghĩ mãi không hiểu..."

"Nói ra nghe xem."

Hoắc Trường Uyên gồng một tay ra sau gáy, để nửa người cô dựa vào người mình, không bắt cô chống tay cho mệt.

"Năm xưa mẹ và chú..." Xung hô phía sau mắc nghẹn lại nơi cổ họng Lâm Uyên Bạch. Tuy rằng hôm đó trước mặt bác sỹ, cô có thể buột miệng nói ra câu "Hãy khẩn trương sắp xếp làm phẫu thuật cho bố tôi", nhưng bây giờ bắt cô gọi một tiếng bố thật sự rất khó.

Ngừng một chút, cô tiếp tục: "Sau khi họ chia tay, mẹ em mang bụng bầu về nhà họ Lâm làm dâu. Trước khi ca phẫu thuật này diễn ra, ông ấy không biết gì hết, mà có thể cả đời cũng không biết gì cả! Nhưng, nếu dựa theo suy đoán trước đó của em thì mẹ con Lục Tịnh Tuyết đã sớm biết rõ chuyện này. Vậy làm sao bà Lục biết lúc đó mẹ em đang mang thai chứ..."

Sau khi gặp Lục Học Lâm trở về, trong đầu cô cứ bần khoăn mãi chuyện này.

Nghe xong, Hoắc Trường Uyên cũng chậm rãi nhú mày.

Lát sau, Lâm Uyên Bạch lắc đầu thở dài: "Nhưng, những chuyện này cũng chỉ là suy đoán của em, không có bằng chứng xác thực. Hơn nữa năm xưa cụ thể đã xảy ra chuyện gì em cũng không biết..."

"Đừng nghĩ nữa!" Hoắc Trường Uyên thấy sắc mặt cô rầu rĩ, không muốn cô quá phiền lòng, bèn vuốt vuốt mái tóc dài sau gáy cô: "Bây giờ việc quan trọng nhất của em là tập trung tinh dưỡng, những việc khác ra viện hẵng tính!"

"Ừm..." Lâm Uyên Bạch mỉm cười gật đầu.

Bàn tay anh hơi dùng sức, cô bị ép phải ngẩng mặt lên, đón lấy nụ hôn của anh.

Một nụ hôn triền miên và mạnh mẽ.

Gần như không cho cô thời gian để thở, khiến cô choáng váng.

Mái tóc dài đã khô, mềm mại giữa những kẽ tay. Ngoài mùi dầu gội đầu còn có mùi sữa tắm thơm mát của cô. Là loại sữa tắm mang từ nhà tới, trước kia tôi nào Hoắc Trường Uyên cũng ngửi nó rồi yêu thương cô.

Trong lúc hít hà, anh cũng dần dần khó kiểm soát.

Lâm Uyển Bạch bị hôn đến mềm nhũn người, thậm chí cũng bắt đầu mong chờ những chuyện tiếp theo, nhất là khi đã cảm nhận được sự thay đổi trên cơ thể anh, trái tim cũng run rẩy theo từng nhịp thở của anh.

Vừa phẫu thuật xong vài hôm, cô chưa tắm, chỉ lau người qua.

Hôm nay mang ghế vào trong, cô ngồi lên. Chỗ vết mổ không được dính nước, Hoắc Trường Uyên cầm dầu gội và sữa tắm, tỉ mỉ giúp cô, cuối cùng lúc thay quần áo, cô nhìn thấy anh có phản ứng.

Cảm nhận được anh bất ngờ lùi ra, Lâm Uyển Bạch biết anh đang tự kiềm chế bản thân.

Nhìn đôi mắt đỏ ngầu của anh, cô lí nhí hỏi: "Hay là chúng ta thử một lần? Giống như lần trước anh nằm viện ở trong phòng tắm ấy, nhẹ nhàng chút, chắc là không sao đâu nhỉ..."

"Không được!" Hoắc Trường Uyên kiên quyết đáp.

Anh nằm viện thì làm gì cũng được, nhưng cô thì không, lỡ vết mổ rách ra thì phải làm sao. Vết mổ dài như thế, nếu lại phải khâu lần nữa, anh nghĩ cũng thấy đau lòng.

"Anh không muốn có con gái nữa à?" Lâm Uyển Bạch mặt dày lắm bầm.

"Muốn." Hoắc Trường Uyên nhìn đôi má ửng hồng vì rung động của cô, cười ha ha: "Nhưng bây giờ không được!"

Sau đó, anh ấn tay lên trán cô: "Bỏ ngay mấy suy nghĩ lưu manh trong đầu em ra, ném hết ra ngoài cho anh. Định nghĩ cách khiến anh ngủ với em, anh nói cho mà biết, đừng hòng!"

Nói xong, Hoắc Trường Uyên liền xuống giường, đi nhanh vào phòng tắm.

Lâm Uyển Bạch nghe thấy tiếng nước chảy rào rào, chỉ biết ôm gối lật người, bấu môi trông rỗng.

Haizz, đêm dài đằng đẵng...

Hết chương 313

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 314

Sáng hôm sau, Hoắc Trường Uyên có một buổi họp cổ đông quan trọng phải thực hiện.

Để đề phòng anh tiếp tục làm "hôn quân bỏ bê triều chính", Lâm Uyển Bạch khẳng khái bắt anh về công ty chủ trì, đồng thời không bảo chú Lý đưa bánh bao nhỏ tới nữa mà đợi anh kết thúc công việc tiện đường ngang qua nhà đón thẳng bé.

Truyền xong hai túi nước, Lâm Uyển Bạch cảm thấy ở trong phòng bệnh hơi ngột ngạt bèn dứt khoát ra ngoài đi dạo.

Đi qua cầu nhỏ, có một vườn hoa lộ thiên, bên cạnh sắp xếp không ít những chiếc ghế gỗ nhỏ màu trắng. Xung quanh còn có máy bán hàng tự động, có thể làm nơi nghỉ ngơi tạm thời cho bệnh nhân hoặc người nhà.

Ở đó chốc chốc lại có bệnh nhân xuất hiện, còn có nhiều người tập trung lại ngồi trò chuyện, nói nói cười cười.

Lâm Uyển Bạch cảm thấy huyền não bèn đi qua xem. Vừa ngồi xuống chưa được bao lâu, trước mắt bỗng nhiên xuất hiện thêm một cốc trà sữa nóng hổi còn bốc khói.

Cô kinh ngạc ngẩn đầu, nhìn thấy chiếc ghế gỗ bên cạnh bị ai đó kéo ra ngồi xuống. Cô nhìn theo tay của chủ nhân cốc trà sữa, trong tầm mắt xuất hiện thêm một gương mặt tuấn tú, khi cười lên, xung quanh tựa hồ chan chứa ánh nắng.

Lâm Uyên Bạch chớp chớp mắt, kinh ngạc: "Anh Lê? Sao anh..."

Sự xuất hiện quá bất ngờ của đối phương khiến cô thật ra muốn hỏi anh ấy từ đâu chui lên.

"Đây là cốc trà sữa tôi mua bên đường, bên trong có cho thêm một chút lá bạc hà, cô nếm thử xem có thích không!" Lê Giang Nam đẩy cốc trà sữa ra trước mặt cô, sau đó chu đáo đưa thêm một tờ khăn giấy.

Lâm Uyên Bạch đành nói: "À, cảm ơn anh..."

Cầm cốc trà sữa đưa gần lên miệng, cô chợt nhớ ra điều gì đó, lập tức nhìn trái ngó phải một cách đầy thận trọng.

Thấy vậy, Lê Giang Nam cười nói với vẻ đầy tự tin: "Cô Lâm, cô yên tâm, tôi đã chắc chắn Hoắc tổng đi rồi mới tới đây!"

Mới nghe xong, Lâm Uyên Bạch ngây ngốc nuốt nước bọt. Cô kinh ngạc nhìn người đàn ông trước mặt, trong lòng thầm nghĩ: Nắm rõ hành tung như vậy, không lẽ mấy ngày nay anh ấy vẫn nằm vùng ở gần phòng bệnh sao?

Thật ra cô đã đoán đúng được tám, chín phần. Có điều Lê Giang Nam thông minh hơn chút, mua chuộc một cô y tá.

Lâm Uyên Bạch uống một ngụm trà sữa, một phong cách rất Hồng Kông, ngọt mà không ngấy. Cô đặt chiếc cốc giấy xuống rồi hỏi dò: "Anh Lê, anh tới đây là... để thăm tôi?"

"Ừm!" Lê Giang Nam không hề phủ nhận, nét mặt có chút áy náy và ngượng ngập: "Rất xin lỗi cô Lâm, lần trước tới tôi tưởng chỉ có mình cô ở trong phòng bệnh, không biết Hoắc tổng đang ở trong nhà vệ sinh nên đã tạo ra sự bất tiện cho cô phải không?"

"Cũng chưa đến mức..." Lâm Uyển Bạch đối lòng đáp.

Đâu phải "chưa đến mức", sắc mặt của người nào đó thối đúng một ngày trời.

Cô nhú mày hăng giọng, cất giọng chân thành: "Nhưng anh Lê à, có những lời tôi cảm thấy vẫn cần phải nói rõ ràng với anh một lần nữa! Về những gì anh nói hôm ấy, tôi rất cảm ơn tình cảm của anh, nhưng cũng rất xin lỗi, trái tim tôi đã có chủ rồi, tôi tin rằng về điểm này anh còn hiểu rõ hơn ai hết!"

"Tôi hiểu, tôi cũng cảm thấy hơi nuối tiếc một chút!" Lê Giang Nam cũng nhú mày, thậm chí còn thở dài.

Nghe được hai chữ "nuối tiếc", Lâm Uyển Bạch chột vui mừng, nghĩ là anh ấy đã nghĩ thông suốt rồi.

Chỉ có điều sự thật chứng minh cô vui mừng quá sớm, bởi vì tiếp theo Lê Giang Nam nói: "Nhưng mà, tôi vẫn không thể thay đổi suy nghĩ, cũng cho rằng tình yêu không có thứ tự trước sau! Hơn nữa tôi không hề phủ nhận, chính vì nhìn thấy tình cảm cô dành cho Hoắc tổng, tôi mới rung động, cô khiến tôi một lần nữa tin vào tình yêu! Tôi chắc chắn rằng sẽ không gặp được cô gái nào tốt hơn cô trên đời nữa, tôi cũng tin vào mắt nhìn người của mình! Tiếp theo đây, tôi hy vọng được cạnh tranh công bằng với Hoắc tổng!"

"..." Lâm Uyển Bạch á khẩu.

Không ngờ cậu chủ này lại cố chấp đến thế...

Haizz, nói sao cũng không ổn!

Hai con người mãi nói chuyện không phát hiện ra rằng, ở phía xa có hai bố con đang đi về phía họ.

Kết thúc buổi họp, Hoắc Trường Uyên liền về nhà đón con trai, quay lại không ngờ lại không thấy cô trong phòng bệnh.

Hồi y tá mới biết cô ra đây tản bộ. Vừa đi qua cầu, anh liền nhìn thấy cô và một người đàn ông vừa trẻ vừa điển trai ngồi nói chuyện. Hơn nữa người đó không phải ai khác, chính là kẻ tự xưng muốn "đào góc tường" của mình!

Mặt Hoắc Trường Uyên lập tức sầm xuống.

Chỉ có hai ba tiếng đồng hồ mà hắn ta cũng tranh thủ được!

Hôm qua cả ngày trời anh ở lý phòng bệnh canh chừng, không có bất cứ tình huống nào xảy ra nữa, bất giác nơi lỏng cảnh giác. Nhưng không ngờ kẻ địch lại kiên nhẫn bền bỉ như vậy, khiến anh nghĩ thấy một mùi cực kỳ nguy hiểm.

"Papa!" Bánh bao nhỏ lắc lắc tay anh, cũng sớm tinh mắt nhìn thấy, bèn tò mò hỏi: "Uyển Uyển đang hẹn hò ạ?"

"Không phải!" Hoắc Trường Uyên bực dọc phủ nhận.

"À ồ..." Cái miệng của bánh bao nhỏ hết mở lại khép rất dễ thương.

Hoắc Trường Uyên nắm tay con trai, chỉ muốn lao vút đến như sao băng.

Nhưng chợt nghĩ ra điều gì, anh ngừng phất lại, rồi ngồi xuống, nhìn thẳng vào con trai.

"Đậu Đậu, có chuyện này bố muốn nói với con." Hoắc Trường Uyên nghiêm túc chỉnh trang lại cổ áo của con trai, ánh mắt lóe lên chút xảo quyệt, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ thái độ nặng nề: "Uyển Uyển của con đang hẹn hò với người đàn ông khác, hơn nữa, đối phương có ý đồ bất chính muốn cướp cô ấy từ tay bố, còn muốn sinh em gái khác với cô ấy!"

Nghe xong, bánh bao nhỏ bỗng nhiên tái mặt.

Ngoài Uyển Uyển ra, cả em gái bảo bảo chờ đợi đã lâu cũng sẽ bị cướp mất luôn sao?

Bị rớt vào đầu suy nghĩ này, gương mặt ban nãy còn đỏ hồng của bánh bao nhỏ bỗng nhiên trắng bệch, những giọt nước mắt to như hạt đậu trào ra khỏi hốc mắt. Thằng bé muốn đau lòng bao nhiêu có bấy nhiêu, như sắp bị bỏ rơi, khóc nức lên không thở nổi.

Hoắc Trường Uyên một tay bế con trai lên, lập tức sai rộng bước chân đi qua.

Lâm Uyển Bạch đang chống tay lên trán, nghĩ mãi không ra cách làm sao để đẩy lùi cơn sóng tố tình của đối phương thì đằng sau bỗng vang lên một loạt tiếng bước chân, sau đó, một cái bóng cao lớn đổ ập xuống. Cô vô thức quay đầu.

Liền nhìn thấy một cái bóng nhỏ đang nước mắt nước mũi tèm lem.

Tuy giật mình vì hai bố con anh lại còn bị bắt tại trận khiến cô chột dạ như bị bắt gian tại giường, nhưng lúc này cô không còn quan tâm được tới gương mặt đen như than của Hoắc Trường Uyên nữa, trong mắt chỉ còn lại một bánh bao nhỏ đang nước mắt giàn giụa.

Lâm Uyển Bạch luống cuống tay chân đứng lên, đau lòng vô cùng: "Bảo bối, sao con lại khóc! Đừng khóc! Ngoan!"

"Uyển Uyển bé~"

Bánh bao nhỏ ẩm ức vô cùng, chỉ mới đỏ mà mắt thằng bé đã sung hóp lên, hai cánh tay nhỏ xíu vươn dài về phía cô.

Lâm Uyển Bạch ôm chầm lấy thằng bé, dỗ dành bảo bôi ruột gan của cô. Mỗi lần bánh bao nhỏ khóc, cô lại khó chịu muốn khóc theo. Cô nhẹ nhàng vỗ về lưng thằng bé, cảm giác bả vai mình ướt đầm.

Bánh bao nhỏ ôm chặt cổ cô, giống như sợ mất đi cô vậy, thút tha thút thít, hơn nữa còn phồng mang trợn má nhìn Lê Giang Nam, giống với ông bố Hoắc Trường Uyên bên cạnh, không khác gì nhìn kẻ thù.

Lê Giang Nam một lần nữa bị bắt gặp, cũng khó giấu được sự ngỡ ngàng.

Lúc này, anh ấy cũng đứng lên theo, nhìn thấy một cậu nhóc đột nhiên xuất hiện thì có phần lúng túng. Sắc mặt Hoắc Trường Uyên khó coi như vậy, anh ấy nào dám lên tiếng hỏi, đành hỏi dò cô: "Cô Lâm, đứa bé này là... của hai người..."

Khi hỏi, thật ra trong lòng anh ấy cũng đã có đáp án. Khung cảnh họ đứng chung với nhau quả thật quá giống một gia đình ba người. Hơn nữa gương mặt thằng bé lại hoàn toàn như đúc cùng một khuôn với Hoắc Trường Uyên, từng đường nét cực kỳ giống nhau. Nhưng một chút thần thái nào đó lại ảnh hưởng từ Lâm Uyển Bạch, tin rằng dù là ai đều có thể nhận ra đây là con trai họ...

Lâm Uyển Bạch đường hoàng trả lời, thẳng thắn gật đầu thừa nhận: "Không sai! Đúng như anh suy nghĩ!"

Có được câu trả lời, ánh mắt Lê Giang Nam thẳng thốt vô cùng.

Lúc này Lâm Uyên Bạch chỉ một lòng lo cho đứa con trai đang đau lòng tuyệt vọng của mình, cũng không thể quan tâm tới anh ấy nữa, bèn vội vàng nói: "Thành thật xin lỗi anh Lê, tôi phải dỗ con đã!"

Nói xong, cô bèn bế bánh bao nhỏ, vừa nhẹ nhàng dỗ dành vừa đi về phòng bệnh.

"Thứ lỗi!"

Hoắc Trường Uyên ném lại một câu đó rồi bám theo sau họ, để lại một mình Lê Giang Nam đứng ở chỗ cũ.

Trở về phòng, nước mắt bánh bao nhỏ vẫn chưa ngừng rơi.

Nó sụt sịt đến đỏ rực cả chóp mũi, nghẹn ngào nấc lên: "Uyên Uyên đừng rời xa bảo bảo, cũng chỉ được sinh em gái nhỏ cho bảo bảo thôi!"

Lâm Uyên Bạch nghe mà chẳng hiểu chuyện gì, nhưng cô vẫn kiên nhẫn dỗ dành. Cuối cùng sau khi cô hứa hẹn ba lần bốn lượt, bánh bao nhỏ mới nín khóc, mệt mỏi nằm nhoài trong lòng cô, đầu tựa lên vai cô, tỏ vẻ đáng thương và tội nghiệp.

Liếc mắt nhìn về phía Hoắc Trường Uyên đang đi rót nước, không cần hỏi cô cũng đoán được mọi chuyện là thế nào.

Những lời đó nhất định do anh nói với bánh bao nhỏ...

Còn về nguyên nhân gì thì không cần nói thêm, anh đã đạt được hiệu quả lừa phỉnh con nít đuổi xa tình địch. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, lúc trước khi anh nằm viện, cô cũng dùng chiêu tương tự để đối phó với cô y tá chớm nở tình yêu. Họ đúng là khúc điệu khác nhau mà diễn hay như nhau, nhưng so với cô, anh biến thái hơn nhiều!

Nhìn đôi mắt sưng húp của bánh bao nhỏ, cô vừa tức vừa khó xử.

Đúng là ứng với câu "để đạt được mục đích bất chấp tất cả".

Hoắc Trường Uyên đưa cốc nước cho con trai, bổ sung thêm ít nước cho thằng bé, sau đó lại hỏi cô có uống không. Sau khi thằng bé uống hết cốc nước, anh lại trở về gọt hoa quả.

Bánh bao nhỏ liên tục thơm thít lên hai má cô, cuối cùng cũng nở nụ cười, nhưng vì tiêu tốn quá nhiều sức lực, lúc sau nó lại nằm bẹp ra giường.

Lâm Uyển Bạch kéo bộ quần áo bị tòn lên xuống, sau đó đứng dậy đi tới bên cạnh, giơ tay chọc vào hông anh: "Anh cố tình phải không?"

Hoắc Trường Uyên nhướn mày, không hề phủ nhận.

Lâm Uyển Bạch khóc dở mếu dở, nói: "Lần sau anh không được làm như vậy nữa, Đậu Đậu mà khóc em rất đau lòng!"

"Ồ, xem tình hình sao." Hoắc Trường Uyên trả lời không chút nghiêm túc.

Lâm Uyển Bạch thở dài lắc đầu.

Nhà người ta con cái hư chọc phá bố mẹ, chỉ có nhà này là bố thích quậy con trai...

Hoắc Trường Uyên gọt vỏ táo không dừng, liếc nhìn cô và hỏi: "Hôm nay cậu ta đã nói gì với em?"

"À, thì vẫn là những câu đó..." Lâm Uyển Bạch đáp ứng.

Hoắc Trường Uyên tiếp tục gạn hỏi chi tiết, cô đành phải thuật lại nội dung một lượt.

Nghe đến đoạn "cạnh tranh công bằng", Hoắc Trường Uyên cười khẩy, ném hột táo vào trong thùng rác, âm thanh có hơi to.

Lâm Uyển Bạch phì cười giúp anh nhặt chỗ vỏ táo rơi bên cạnh rồi lên: "Sao anh để ý tới anh ấy quá vậy! Dù sao thì em cũng đâu có ý gì với anh ấy, anh ấy vất vả kiêu gì cũng chỉ là si tình một phía, kệ anh ấy đi, có uy hiếp được gì tới anh đâu!"

Hoắc Trường Uyên liếc nhìn cô, hậm hực nói một câu: "Cậu ta trẻ hơn anh."

Nếu xét về diện mạo, anh không cảm thấy có gì đáng lo ngại, nhưng khi đối phương đứng cạnh cô, trông lại rất hợp.

Lâm Uyển Bạch sửng người vì câu nói của anh. Tuổi tác của Lê Giang Nam đúng là trẻ hơn anh một chút, chắc chỉ tầm cô. Chỉ không ngờ, anh lại cảm thấy điểm này uy hiếp tới anh. Cô một lần nữa bật cười, ôm trọn cánh tay anh, dịu dàng nói: "Nhưng đâu có sức hấp dẫn bằng anh!"

"Thật không?" Hoắc Trường Uyên nhướn mày.

"Thật mà~" Lâm Uyển Bạch đáp chắc nịch: "Vả lại, anh cũng biết em đâu thích người nhỏ tuổi~"

Hoắc Trường Uyên hiểu cô đang ám chỉ Yến Phong trước kia, khỏe miệng giật giật, nhưng cũng nhanh chóng cảm thấy vui vẻ hơn nhiều. Nói vậy chứng tỏ, cho dù năm nay Lê Giang Nam mới ngoài hai mươi cũng vô dụng, thể loại tiểu thịt tươi vốn không đủ sức cạnh tranh.

"Hoắc Trường Uyên, anh đừng có hơi một tý thì ghen tuông!" Lâm Uyên Bạch bất giác chọc vào nỗi đau của anh mấy câu: "Nếu không cứ tiếp tục thế này, tới khi về già, anh cũng sẽ là một ông già thích ghen tuông!"

Hoắc Trường Uyên rất tán đồng điểm này.

Dù là bây giờ hay mười năm sau, hoặc tới khi bảy, tám chục tuổi, chỉ cần có ai nhòm ngó người phụ nữ của anh, thì có già anh cũng sẽ ghen, đây là chuyện không cần phải nghi ngờ.

Lâm Uyên Bạch nghĩ tới chuyện bắt gặp hôm nay cũng rất khó xử, sợ lại có chuyện tương tự xảy ra, cô ngẫm nghĩ rồi nói: "Em cảm thấy mình đã ổn, hay là xuất viện về nhà nghỉ ngơi đi, chẳng phải ở nhà vẫn còn bác sỹ tư sao, mấy hôm nữa mình đến viện tháo chỉ cũng được!"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên nghe xong gật đầu: "Lát nữa anh đi gặp bác sỹ nói chuyện."

Như vậy sẽ giải quyết được không ít rắc rối, ở bệnh viện không phòng nổi, về nhà chí ít có thể không bị quấy rầy.

Lâm Uyên Bạch đương nhiên hiểu nguyên nhân anh đồng ý thoải mái như vậy, chép miệng rồi lẩm bẩm một câu: "Nhưng em cảm thấy bị anh chơi một vố như vậy, chắc là anh Lê sẽ biết khó mà lui thôi..."

Có điều, sự thật một lần nữa chứng minh, cô vẫn vui mừng quá sớm.

Di động bên giường bỗng rung lên hai lần, Lâm Uyên Bạch đi qua cầm lên xem, là một số máy lạ.

Cô tiện tay mở ra xem, sau đó chết sững, nội dung là một đoạn tin không dài không ngắn: Cô Lâm, cô yên tâm, tôi không phải là người nông

cạn đến vậy, sẽ không vì cô đã có con mà lùi bước. Tôi ưng ý cô, tấm lòng dành cho cô sẽ không có bất kỳ thay đổi gì!

Đọc xong chữ cuối cùng, Lâm Uyển Bạch cảm giác đau cả đầu.

Tuy rằng số điện thoại lạ, nhưng người gửi tin là ai dùng đầu ngón chân để nghĩ cũng biết ngay.

Có lẽ thấy cô đứng đực ra đó không nhúc nhích, Hoắc Trường Uyên bèn đi qua: "Sao vậy?"

"À, tin nhắn rắc!" Lâm Uyển Bạch vội vàng giấu di động ra sau lưng.

"Anh xem nào!" Hoắc Trường Uyên nheo mắt lại.

Lâm Uyển Bạch liếm môi, nhanh trí nói: "Em tiện tay xóa luôn rồi..."

Nghe xong, Hoắc Trường Uyên không nói gì, đặt đĩa hoa quả xuống cạnh giường, còn đặt thêm hai chiếc đĩa để cô và con trai ăn.

Lâm Uyển Bạch lặng lẽ nhét di động xuống dưới gối, ôm chặt con trai để bình tĩnh lại.

Nguy hiểm thật~

...

Rèm cửa được kéo ra, ánh bình minh bên ngoài hắt vào tràn ngập phòng bệnh.

Bánh bao nhỏ chỉ mặc áo ba lỗ và quần đùi, ưỡn mông bò dậy khỏi giường, ngáp một cái thật to. Hai con mắt dính chặt gỉ vẫn còn chưa mở ra được, trông cực kỳ đáng yêu.

Hôm qua, chiêu trò quây con trai của Hoắc Trường Uyên để lại hậu quả là bánh bao nhỏ nói sao cũng nhất quyết không chịu rời khỏi phòng bệnh, tới tối cũng khăng khăng đòi ở lại.

Tuy rằng đã được đồng ý nhưng nó vẫn không được ngủ chung một giường bệnh với cô như mong muốn, bị từ chối bởi Hoắc Trường Uyên với lý do lúc ngủ lỡ nó không nằm yên đập vào vết thương của cô thì chết. Vậy nên nó phải nằm riêng bên cạnh trên một chiếc giường gấp khác được lấy về, còn người nào đó thì ở bên ôm chặt cô ngủ cả đêm.

Lâm Uyển Bạch đi qua, bầu cái mũi của thằng bé: "Bảo bảo dậy rồi à?"

"Chào buổi sáng Uyển Uyển~"

Bánh bao nhỏ lập tức sà vào lòng cô làm nũng.

Lâm Uyển Bạch cầm giấy lau sạch gỉ mắt của thằng bé, tặng cho nó một nụ hôn ban sáng không chút chê bai. Nghe thấy tiếng "òng ọc", cô không nhịn được cười: "Bảo bối đói rồi phải không?"

Bánh bao nhỏ gật đầu lia lịa như gà mổ thóc: "Vâng, bảo bảo muốn ăn bánh bao và cháo! Còn cả trứng ốp la nữa!"

Lâm Uyển Bạch đang định trả lời thì cửa phòng bị ai đẩy ra.

"Về nhà rồi ăn sáng!"

Hoắc Trường Uyên đi vào, trong tay cầm theo không ít biên lai, nhìn hai mẹ con họ và nói.

Lâm Uyển Bạch chớp chớp mắt, kinh ngạc hỏi: "Anh làm xong thủ tục nhanh vậy sao?"

Anh còn tưởng mới sáng sớm anh đã ra ngoài làm gì, không ngờ là làm thủ tục xuất viện luôn. Cũng quá tốc độ rồi, cô bắt đầu nghi ngờ không biết anh có phải là người thò đầu vào làm thủ tục đầu tiên của bệnh viện không.

"Ừm." Hoắc Trường Uyên mỉm cười, cúi xuống nhìn đồng hồ: "Anh vừa gọi điện thoại cho chú Lý. Chú ấy và thím Lý chắc khoảng hơn mười phút nữa là tới bệnh viện, dọn dẹp xong thì về nhà."

Sợ bánh bao nhỏ đói bụng, Lâm Uyển Bạch rửa ít hoa quả cho thằng bé ăn trước.

Chưa được bao lâu, chú Lý và thím Lý cũng lần lượt tới phòng bệnh, giúp cô thu dọn đơn giản một chút, chuẩn bị ra viện.

Lúc rời đi, Hoắc Trường Uyên giữ chặt cô lại: "Nếu ra viện thì vẫn nên qua chào chú Lục một tiếng."

"Thôi được rồi..." Lâm Uyển Bạch bậm môi một lúc rồi gật đầu: "Vậy anh bảo thím Lý dẫn Đậu Đậu ra xe trước, anh theo em qua đó!"

Họ chia làm hai ngả, nhìn theo chú thím Lý đưa Đậu Đậu vào trong thang máy rồi mới quay qua một khu khác của bệnh viện.

Sức khỏe của Lục Học Lâm đã khá lên một chút, không còn nhọt nhọt như hồi mới phẫu thuật xong, khí sắc cũng hồng hào hơn. Tuy rằng ông chưa thể đi lại như cô nhưng đã bắt đầu ngồi được trên giường.

Lúc này ông vừa nằm nghỉ một chút, Nguyễn Chính Mai ở bên chăm sóc.

Nhìn thấy mấy hôm nay ông ôm cuốn tiểu thuyết tiếng Đức không chịu rời tay, kể cả là lúc ngủ, cầm chặt như giữ một báu vật vậy.

Nguyễn Chính Mai sao không biết rõ vì sao ông làm như vậy, còn không phải vì người đàn bà ông giữ trong lòng. Nghĩ tới chuyện một người vợ chung chăn chung gối với ông bao nhiêu năm, vì nhà họ Lục, vì ông vất vả lâu như vậy, còn sinh cho ông một đứa con gái xinh đẹp như hoa, vậy mà cuối cùng ông vẫn không thể quên người đó, bà ta vừa ghen tỵ vừa căm hận!

Trong ánh mắt như có một ngọn lửa bốc cháy, Nguyễn Chính Mai định giật lấy cuốn tiểu thuyết, ném thẳng vào thùng rác bên ngoài.

Có điều bà ta vừa chạm vào, Lục Học Lâm đang ngủ choàng tỉnh dậy, giật lại: "Tiểu Mai, bà định làm gì!"

"Tôi có thể làm gì?" Nguyễn Chính Mai không biết trút giận vào đâu, ganh tỵ nói: "Chỉ là một cuốn sách nát thối, có cần phải trân trọng vậy không? Ngủ cũng cảm không buồn tay, sao ông không cúng nó luôn đi!"

"Bà không hiểu!" Lục Học Lâm nhú mày quát, vuốt phẳng lớp bìa da bị bà ta làm quăn.

"Phải, tôi không hiểu!" Nguyễn Chính Mai nghiến răng: "Bây giờ ngày đêm ông ôm cuốn sách này đi ngủ thì ích gì? Bà ta chết lâu rồi, đang đợi dưới đất ấy, ông có hối hận và sầu não thì bà ta cũng không thể bò ra chung sống với ông được!"

Lục Học Lâm thở dốc, cuối cùng vẫn nhịn xuống, thở dài nói: "Tôi hiểu, chuyện này bà cũng khó chấp nhận, tôi hiểu bà, thế nên coi như bà chỉ nhất thời cả giận mất khôn, không tính toán với bà!"

Nguyễn Chính Mai giận dữ quay phắt đi, trong lòng thì liên tục cười khẩy.

Lục Học Lâm cũng không biết cãi nhau nhiều với vợ trong lúc bệnh tật. Lúc quay đi, ông phát hiện chẳng biết từ lúc nào ngoài cửa phòng đã có hai người đang đứng: "Uyển Bạch, Trường Uyên, hai đứa đến đây à!"

Thấy bị phát hiện, Lâm Uyển Bạch và Hoắc Trường Uyên mới đi vào trong.

Thật họ cũng chỉ vừa mới tới, thấy hai vợ chồng hình như vừa cãi vã, nhất là nghe thấy nhắc đến mẹ mình, tay cô bất giác nắm chặt lại.

Sau khi họ đi tới trước giường bệnh, lần này không đợi Lâm Uyển Bạch nói gì, Lục Học Lâm đã quay qua nhìn vợ: "Tiểu Mai!"

Tuy rằng Nguyễn Chính Mai không tình nguyện nhưng vẫn nói một câu: "Tôi tới chỗ bác sỹ, lấy giấy xét nghiệm!"

Cửa phòng được đóng lại, Lục Học Lâm chống tay ngồi dậy. Lâm Uyển Bạch tiến lên giúp ông dựng gối lót lưng: "Thật ra không có việc gì, cháu tới thăm chú, tiện thể nói với chú rằng cháu ra viện rồi, vừa làm xong thủ tục!"

"Vậy thì tốt rồi, về nhà cố gắng nghỉ ngơi nhé!" Lục Học Lâm gật đầu lia lịa.

Lâm Uyển Bạch cắn môi, nói: "Nếu có thời gian, cháu sẽ tới thăm chú..."

"Được được!" Lục Học Lâm cười đáp, sau đó lập tức nhìn sang Hoắc Trường Uyên, chân thành dặn dò: "Trường Uyên, giao lại cho cháu chăm sóc đây!"

"Chú Lục cứ yên tâm!" Hoắc Trường Uyên mỉm cười.

Họ qua đây chỉ để chào hỏi, không định ngồi lâu, nói vài câu rồi chuẩn bị về. Lục Học Lâm nhìn theo cô với vẻ ngập ngừng, nét mặt vừa phức tạp vừa bứt rứt: "Uyên Bạch, con có thể... Thôi, bỏ đi!"

Thật ra ông rất muốn hỏi cô, liệu có thể gọi mình một tiếng "bố" không.

Hôm đó nghe cô gọi người khác là "bố" ngay trước giường mình, ông không thoải mái chút nào. Nhưng những lời định nói bị ông nuốt vào trong, cảm thấy hơn hai mươi năm nay, mình chưa ngày nào dành tình cảm của một người cha cho cô, hoàn toàn không đủ tư cách đưa ra yêu cầu này.

Quay người đi, Lâm Uyên Bạch chợt dừng bước.

Băn khoăn mấy giây, cuối cùng cô vẫn quay lại, buông bàn tay nắm chặt ra: "Bố, bố cố gắng nghỉ ngơi cho chóng khỏe!"

Có lẽ từ trong cơ thể vẫn còn chảy chung một dòng máu, hoặc vì ban nãy ánh mắt dè dặt và mong chờ của ông khiến người ta không thể tảng lờ, cô không khó nhận ra ông muốn nói gì, thế nên vẫn khiến ông được mãn nguyện.

Từ ngày quyết định làm phẫu thuật cho ông, cô đã thừa nhận ông trong lòng rồi.

Lục Học Lâm sống người, một lúc sau mới tỉnh ra, gật đầu lia lịa, thậm chí bật khóc vì mừng rỡ: "Ừ, được!"

Từ phòng bệnh đi ra, Nguyễn Chính Mai ngồi ngay trên băng ghế bên cạnh. Cái gọi là đi tìm bác sỹ lấy giấy xét nghiệm chỉ là cái cớ bà ta viện ra mà thôi.

Lâm Uyên Bạch định coi như không thấy nhưng vừa bước chân ra, cô chợt thu về, sau đó nhìn đối phương: "Lục phu nhân, bà đã biết từ lâu rồi

phải không?"

"Cái gì?" Nguyễn Chính Mai đã chuẩn bị quay vào phòng chợt nhíu mày, quay đầu lại.

Ban nãy Lâm Uyên Bạch nhìn thấy đôi phương kiều ngạo đứng dậy khỏi ghế, cuối cùng không nhịn được, lúc này nhìn chăm chăm vào mắt đôi phương, cố tình nói một câu đầy ẩn ý: "Bà biết ý tôi là gì mà!"

Nguyễn Chính Mai hơi gượng gạo vì ánh mắt sắc bén của cô, thậm chí có thể nói là hơi chột dạ. Nhưng dù sao cũng là nữ chủ nhân của nhà họ Lục, bà ta nhanh chóng bình thản trở lại, cười hai tiếng vô cảm: "Ha ha, tôi không biết cô đang nói gì!"

"Xin lỗi không tiễn, tôi còn phải quay lại chăm sóc chồng tôi!" Nói xong câu này, Nguyễn Chính Mai bèn quay người đi vào phòng.

Nhìn thấy cánh cửa phía trước đóng lại, Lâm Uyên Bạch từ từ quay đi.

Ngoài việc không kìm được, ban nãy cô cũng muốn thăm dò một chút, xem Nguyễn Chính Mai sẽ có phản ứng như thế nào.

Tuy rằng trong lòng cô cảm thấy có chút khó hiểu và kỳ lạ, nhưng thật ra cho dù đôi phương thật sự biết sự tình, không nói với Lục Học Lâm cũng là chuyện thường. Nhưng không hiểu sao, cô vẫn hay nghĩ về chuyện này.

...

Đêm khuya, trăng sáng vàng vạc trên cao.

Lâm Uyên Bạch ôm gối tựa ngồi ngoài phòng khách xem tivi. Đang ngáp rõ to thì đằng sau vang lên tiếng bước chân của thím Lý: "Cô Lâm,

cậu vẫn chưa về sao?"

"Chưa ạ." Cô lắc đầu.

Mấy hôm trước anh ở bệnh viện với cô nhiều ngày, tuy Giang Phóng mang qua nhiều tài liệu cho anh phê duyệt nhưng vẫn còn khá nhiều việc ứ đọng. Chập tối anh không về ăn cơm, ở công ty tăng ca đến giờ.

Nhìn vào trong bếp, Lâm Uyển Bạch bất giác dặn dò một câu: "Thím Lý, thím hâm nóng lại thức ăn một chút đi, chắc nguội cả rồi!"

Thím Lý đáp lại một tiếng rồi nói với cô: "Cô Lâm, cô nên nghỉ ngơi sớm đi! Cậu đã đặc biệt dặn dò, cô vừa ra viện, còn đang trong quá trình phục hồi sức khỏe, phải chú ý hơn!"

"Vâng!" Lâm Uyển Bạch mỉm cười đáp.

Chuyện này cô biết, từ buổi sáng khi ở bệnh viện về, Hoắc Trường Uyên đã can dặn thím Lý như một bà mẹ già, bảo thím ấy chăm sóc cô cẩn thận, trước khi đi làm anh còn dặn thêm lần nữa.

Lúc tắt tivi đứng dậy, Lâm Uyển Bạch tiện thể nhìn giờ, đã sắp chín rưỡi rồi, trước đó trong điện thoại anh cũng nói khoảng tầm này sẽ về.

Cô định cầm di động vừa đi lên gác vừa gọi điện cho anh.

Không ngờ lại vọng tới tiếng của tổng đài, nhắc nhở anh đã tắt máy.

Lâm Uyển Bạch nhíu mày, đầu tiên qua phòng con nhặt chiếc chăn bị bánh bao nhỏ đá xuống đất lên đắp lại cẩn thận, sau đó về phòng mình rửa mặt, lau người, cẩn thận tránh vết mổ. Cô nằm lên giường đọc sách một lúc, chẳng biết từ lúc nào đã gần mười một giờ đêm.

Cô xuống giường, ngó ra ngoài cửa sổ, ngoài vườn vẫn không thấy bóng dáng chiếc xe màu trắng đâu.

Hoắc Trường Uyên vẫn chưa về...

Lâm Uyên Bạch chưa đợi được anh về thì chưa ngủ nổi. Cô gọi lại cho anh lần nữa, nghĩ bụng nếu lại tắt máy thì sẽ gọi thẳng cho Giang Phóng, nhưng lần này có người nhận.

"Alô, ai đó?"

Đầu kia vọng tới một giọng nữ ẻo lả.

Lâm Uyên Bạch chột sững người, nhìn xuống màn hình di động, bắt đầu nghi ngờ mình ấn nhầm số, nhưng ba chữ "Hoắc Trường Uyên" hiện lên màn hình nói cho cô biết cô không sai.

"Cô là ai?" Cô lập tức ngồi thẳng dậy, hỏi: "Hoắc Trường Uyên đâu!"

Cô gái cười e thẹn, từ tốn trả lời cô: "Hoắc tổng đi vệ sinh rồi, bây giờ không có thời gian nghe điện thoại!"

Lâm Uyên Bạch nghiêng răng, thẳng thừng ngắt máy.

Cô nhắm mắt lại, nằm vật ra giường, nhưng rồi lại cảm thấy không đúng. Mà cô cũng tin Hoắc Trường Uyên không phải loại người đó. Sau khi hít sâu thở đều ba bốn lượt, cô ngồi dậy, gọi lần thứ ba, chuẩn bị lý luận với đối phương.

Gần như cùng lúc, đầu kia ấn nhận máy, lần này vang lên giọng đàn ông trầm thấp: "Uyên Uyên!"

"Anh đang ở đâu!"

"Anh đang ở hộp đêm Bắc Ngạn."

Nghe xong, huyết thái dương của Lâm Uyển Bạch giật giật.

Chẳng trách cô nghe thấy rõ ràng đầu kia có tiếng nhạc và tiếng phụ nữ, tiếng ồn ào khắp nơi. Hoắc Trường Uyên nói tiếp: "Bây giờ anh sẽ gọi điện, thuê người lái xe về. Anh về ngay đây, tới nhà rồi nói chuyện tiếp nhé!"

"... Em biết rồi!" Lâm Uyển Bạch bặm môi.

Tới khi nghe thấy tiếng động cơ xe trong vườn, cô bèn giơ tay thẳng thùng tắt đèn, kéo cao chắn lên che kín mặt.

Không bao lâu sau, có tiếng bước chân đi lên gác, sau đó là tiếng mở cửa.

Hoắc Trường Uyên bật điện lên, nhìn thấy cục thù lù nằm trên giường bèn mỉm cười, đi qua ngòai xuống bên giường, kéo chắn xuống, xấu xa bóp mũi cô: "Anh biết em chưa ngủ!"

Lâm Uyển Bạch không thở được, đành phải mở mắt ra.

"Người toàn mùi rượu!" Cô nhăn mặt, bực dọc gạt tay anh ra, không nhìn được, liên tục chất vấn: "Anh tặng ca cơ mà? Tặng ca mà vẫn còn thời gian tới hộp đêm ăn chơi đàn đúm à. Cô gái nghe điện thoại là ai?"

"Nhân viên tiếp rượu thôi mà." Hoắc Trường Uyên giải thích.

Đến hộp đêm rồi anh mới phát hiện di động hết pin, bèn nhờ nhân viên phục vụ tìm cho một chiếc sạc. Vừa cắm sạc xong thì anh vào nhà vệ sinh, không ngờ máy tự động bật nguồn và cô gọi đến. Lúc trở về thì cô gái tiếp rượu đã tự ý nghe máy của anh.

Cô gái đó cứ nháy mắt đưa tình với anh, có điều anh chẳng buồn nhìn, bảo cô ta cút đi, đang định gọi cho cô thì cô đã gọi đến lần nữa.

Đoán được cô sẽ ghen, anh không nhịn được, rướn môi cười.

"Anh..."

Lâm Uyên Bạch đang tức giận định cãi thì anh bất ngờ nói một câu: "Tur Niên quay về rồi."

"Bác sỹ Tần đã quay về?" Cô giật mình, rồi lập tức hân hoan: "Vậy Cá nhỏ thì sao, có phải cũng theo anh ấy quay về không!"

Từ ngày Tang Hiểu Du đi xa, cô chẳng thể yên tâm được, hơn nữa cũng không đành lòng. Bây giờ biết tin Tần Tur Niên đã về, cô nghĩ chắc chắn họ đã làm lành, cô lại gặp được bạn thân, không phải mỗi người một nơi nữa.

Nhưng Hoắc Trường Uyên lắc đầu: "Một mình cậu ấy."

"..." Lâm Uyên Bạch chết sững.

Hoắc Trường Uyên cúi xuống, tiếp tục nói: "Cũng là lúc anh tăng ca xong, chuẩn bị rời khỏi công ty thì nhận được điện thoại của Tur Niên! Cậu ấy vừa từ Nam Phi trở về. Lúc anh đến, một mình cậu ấy đã uống hết cả chai X.O, say vật nằm ra sofa."

Nghe xong, Lâm Uyên Bạch mới hiểu vì sao anh chạy tới hộp đêm. Cả cô gái gọi là tiếp rượu có lẽ cũng đang phục vụ Tần thiếu mới đúng...

Cô nhất thời im lặng, lát sau mới lên tiếng: "Hoắc Trường Uyên, lúc trước bác sỹ Tần đuổi theo Cá nhỏ tới Nam Phi, hơn nữa cũng nói sẽ không để cô ấy thoát khỏi lòng bàn tay, nhưng bây giờ lại quay về một mình, vậy phải chăng Cá nhỏ và anh ấy sẽ..."

"E rằng có duyên không phận." Hoắc Trường Uyên nhú mày.

"..." Lòng Lâm Uyển Bạch thất lại.

Câu này cô từng hỏi không chỉ một lần. Trước đó anh chỉ lặng im, bây giờ lại nói như vậy, chứng tỏ mối quan hệ giữa Tần Tư Niên và Tang Hiểu Du đã không còn cách nào xoay chuyển nữa rồi...

Hết chương 314

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 315

Vốn dĩ những tưởng có thể "gương vỡ lại lành", không ngờ lại là "bát nước hắt đi"...

Lúc đó Tần Tư Niên bám riết tới tận châu Phi, cô đã thật sự nghĩ rằng họ có thể bắt đầu lại từ đầu...

Lâm Uyên Bạch khẽ thở dài.

Hoắc Trường Uyên kéo kín rèm cửa lại rồi quay vào, liếc nhìn đồng hồ: "Anh đã dặn thím Lý nhắc em đi ngủ sớm cơ mà?"

"Anh không về làm sao em ngủ được!" Lâm Uyên Bạch hờn dỗi nhìn về phía anh.

Hơn nữa lúc nhận điện thoại lại gặp một cô gái xa lạ, giọng còn nũng nịu, ngây chết người, cô càng không thể ngủ nổi.

"Đợi anh đi tắm cái đã." Hoắc Trường Uyên cười khẽ.

Ngay sau đó, anh lập tức cởi áo vest, bắt đầu cởi cúc áo sơ mi.

Ánh mắt Lâm Uyên Bạch như dính vào tay anh vậy, bất giác di chuyển theo. Dưới ánh đèn, hai múi cơ ngực của anh rắn chắc, xuống dưới là cơ bụng với lằn ranh rõ ràng. Sau khi anh cởi hoàn toàn chiếc sơ mi ra, đường nhân ngư cũng loáng thoáng xuất hiện.

Tuy rằng anh khá bận nhưng vẫn luôn giữ dáng rất tốt, không chỉ là lúc vận động với cô trên giường mà bình thường anh cũng kiên trì tập luyện.

E rằng tới lúc tóc anh bạc trắng mái đầu, sức khỏe vẫn dẻo dai, khiến một người con gái như cô không tránh khỏi áp lực. Nhưng cũng may cô là kiểu ăn mãi không béo, bằng không sẽ thật sự lo lắng cho bản thân!

Ánh mắt cô di chuyển theo tay anh, dừng lại trên chiếc khuy kim loại của dây lưng.

Cô bắt giác nuột nước bọt.

Dường như nghe thấy tiếng nuột nước bọt của cô, Hoắc Trường Uyên hơi ngả người về phía này cởi quần Âu, cố tình để cô nhìn rõ một chút.

Lâm Uyên Bạch vốn định nhìn lên, không ngờ bị anh bắt tại trận, vành tai bỗng nóng rực lên. Cô ngượng ngập chống chế trước: "Lần nào cũng như vậy, anh không thể vào trong phòng tắm rồi cởi à?"

"Nhìn chán rồi à?" Hoắc Trường Uyên nhướn mày.

Những lời dối lòng cô không nói ra được, đành quay đi, nằm lại xuống giường, thúc giục anh mau đi tắm.

Hoắc Trường Uyên không chọc cô nữa. Cũng chẳng còn sớm, anh sợ ngủ quá muộn sẽ ảnh hưởng tới sức khỏe của cô, bây giờ cô vẫn đang trong thời kỳ hồi phục.

Khoảng mười phút, anh bèn từ trong phòng tắm đi ra.

Lâm Uyên Bạch chắc chắn đến 100% anh cố tình, đến khăn tắm còn không buồn quần, mặc chiếc quần tứ giác đi ra ngoài. Hơn nữa nước trên

người cũng hầu như chưa lau khô, chảy tràn xuống ngực, tạo ra một cảnh tượng hấp dẫn tột độ.

Vén chặn lên nằm vào trong, mắt cô bị anh che chặt lại: "Đừng nghĩ tới những điều không đâu, ngủ đi!"

"Ồ..." Lâm Uyên Bạch bĩu môi.

Chạm vào lồng ngực nóng rẫy của anh, cô bực dọc trong lòng!

Đâu phải cô muốn, rõ ràng là anh đang muốn!

Từ ngày cô ghép gan cho Lục Học Lâm, Hoắc Trường Uyên đã nhận liên tục một thời gian. Có mấy đêm sau khi hôn chán chê, cô cảm nhận được anh đang cố gắng kiềm chế bản thân. Nhưng cô cũng chẳng lo lắng anh sẽ đổi, vì sau này khi sức khỏe cô bình thường trở lại, anh chắc chắn sẽ tăng cường bù lại, tới khi ấy cô chỉ lo mình bị vắt kiệt.

Nghĩ vậy, cô vội vàng nhắm mắt, nghỉ ngơi dưỡng sức.

...

Một giờ chiều, ánh nắng rực rỡ.

Bánh bao nhỏ ăn cơm trưa xong đã đi ngủ. Lâm Uyên Bạch ngồi trên bàn ăn nhặt đậu đỗ, định tối nay bỏ sườn ra làm ít mỳ om để ăn.

Có tiếng động vọng vào ngoài cửa chính. Thím Lý đang tưới hoa ngoài vườn hốt hải chạy vào, bình nước còn nguyên trên tay: "Cô Lâm..."

Lâm Uyên Bạch không hiểu, thấy đối phương ra hiệu cho cô nhìn ra phía sau, cô vô thức đứng lên, nghiêng người ngó ra ngoài cửa. Chỉ thấy Hoắc Chấn trong bộ đồ Trung Sơn đang nghiêm nghị đứng đó, bên cạnh là người tài xế hôm trước mang canh tới.

Cô nhúu mày, đồng thời cũng rất bất ngờ: "... Chủ tịch Hoắc!"

"Ừm." Hoắc Chấn gật đầu, rồi lập tức sung mặt hỏi: "Cứ định để tôi đứng ngoài cửa thế này à?"

"Mời ông vào..." Lâm Uyên Bạch đành nói.

Cô bỏ đầu dừa vào rổ, từ trong nhà ăn ra đón, dẫn Hoắc Chấn vào phòng khách, cả quá trình thần kinh luôn căng thẳng.

Sau khi Hoắc Chấn đã an tọa ở đối diện, Lâm Uyên Bạch mới ngáp ngừng ngồi xuống, hai bàn tay đặt hai bên từ từ nắm chặt lại. Ký ức về lần gần nhất Hoắc Chấn bất ngờ ghé thăm vẫn còn nguyên như mới. Ông đã thẳng thừng gọi cô ra một quán trà bên ngoài nói chuyện. Không biết lần này là có mục đích gì...

Trong bầu không khí trầm mặc, trên cầu thang bỗng vang lên những tiếng bước chân bình bịch.

Lâm Uyên Bạch nhìn theo hướng có tiếng động, liền thấy bánh bao nhỏ trong bộ đồ ngủ dụi dụi mắt chạy xuống. Có lẽ nghe thấy tiếng Hoắc Chấn nên thẳng bé tỉnh dậy, hơn nữa bước chân còn hơi loạng choạng, mái đầu nắm rung rinh theo bước chạy.

"Bảo bối dậy rồi à?" Cô vẫy tay.

Bánh bao nhỏ lao thẳng tới ôm đầu gối cô. Nó quay đầu nhìn Hoắc Chấn ngồi đối diện, sau đó cơ thể bé nhỏ quay ngoắt lại, dang rộng hai cánh tay ngăn cản, như một con gà con bảo vệ thức ăn, cất giọng non nớt: "Ông nội, ông không được bắt nạt Uyên Uyên đâu~"

Tuy còn nhỏ nhưng tâm lý của trẻ con là rất nhạy cảm.

Trái tim xưa nay luôn cứng rắn của Hoắc Chấn mềm đi vì đôi mắt vừa sáng vừa trong trẻo của cháu nội, gương mặt già nua đỏ bừng lên. Ông ho một tiếng gượng gạo: "Ông nội không ức hiếp!"

Nghे thấy vậy, bánh bao nhỏ mới yên tâm, nhưng vẫn đứng trước đầu gối Lâm Uyển Bạch, không hề rời mắt cảnh giác.

Hoắc Chấn nhìn dáng vẻ bảo vệ mẹ như sợ mình ức hiếp của thằng bé, trong lòng không thoải mái chút nào, còn có phần đố kỵ, đồng thời cũng chẹp miệng.

Quả nhiên vẫn là con ruột!

Bầu không khí còn ngưng ngập hơn ban nãy một chút. Cũng may đúng lúc thím Lý bê tách trà đi vào, lần lượt bày ra trước mặt họ.

Lâm Uyển Bạch nhìn thấy Hoắc Chấn còn chưa nhìn về phía tách trà, nhớ lại hai lần trước bị gọi ra quán trà nói chuyện, ông gần như cũng chẳng động vào trà mấy. Hai bố con họ hình như đều không thích uống trà. Ngập ngừng một chút, cuối cùng cô vẫn lên tiếng: "Thím Lý, đổi sang nước hoa quả đi!"

Nghे xong, Hoắc Chấn nhìn cô, có phần bất ngờ.

Bản thân ông thật ra không thích uống trà, nhưng dù sao cũng tầm tuổi này rồi, không thể nói chuyện lại ra quán café như đám thanh niên, đành phải tới quán trà. Nhưng dù là tiếp khách tại nhà hay đi làm khách ở nơi khác, ông cũng chỉ nhấp vài ngụm trà tượng trưng. Không ngờ cô lại chú ý tới những chi tiết này.

Bây giờ tâm trạng đối mặt với Hoắc Chấn của cô thật ra rất phức tạp. Chuyện đưa con bốn năm trước cô sẽ không dễ dàng bỏ qua. Nhưng đối phương lại là bố của Hoắc Trường Uyên. Từ tận đáy lòng, cô vẫn sẽ kính

trọng, hơn nữa với việc tặng canh làm hòa lần trước, sự bài xích của cô cũng giảm đi không ít.

Ngồi thẳng lưng lên một chút, cô nghĩ kỹ rồi hỏi: "Chủ tịch Hoắc, ông qua đây là..."

"Không có việc gì!" Nhưng Hoắc Chấn lắc đầu nói, sau đó mặt lại sung lên: "Sao cô ra viện cũng không báo với tôi một tiếng!"

"..." Lâm Uyên Bạch ngẩn người, không biết nên trả lời câu này thế nào.

"Đúng đấy cô Lâm!" Người tài xế im lặng đứng bên này giờ chen vào phụ họa một câu: "Ông còn dặn tôi tiếp tục mang canh bỏ qua cho cô, không ngờ phòng đó đã đổi sang người khác, kết quả lãng phí..."

Hoắc Chấn quát to, ngắt lời trong ngượng ngập: "Đến lượt cậu nhiều chuyện chưa!"

"Vâng!" Tài xế bỗng dưng không dám lên tiếng.

Lâm Uyên Bạch ngẩn người liếm môi: "Thành thật xin lỗi chủ tịch Hoắc, tôi không biết chủ tịch vẫn tiếp tục mang canh bỏ tới..."

"Không còn vấn đề gì nữa nên ra viện?" Hoắc Chấn nghiêm mặt trở lại, hờ hững hỏi.

Lâm Uyên Bạch gật đầu, trả lời ông: "Vâng, bác sỹ nói có thể nghỉ ngơi ở nhà là được rồi..."

"Ừm." Hoắc Chấn cũng gật đầu, bê cốc nước hoa quả lên uống một ngụm.

Lâm Uyên Bạch âm thầm lau mồ hôi, không biết còn phải tiếp tục cuộc đối thoại gượng gạo này bao lâu nữa...

Người tài xế bên cạnh vừa nghe một cuộc điện thoại, sau khi ngắt máy thì báo cáo với Hoắc Chấn: "Thưa ông, bệnh đau đầu của phu nhân lại tái phát, bác sỹ tư vừa qua kê một ít thuốc cho bà nghỉ ngơi, không còn gì đáng ngại. Nhưng e rằng lát nữa không thể cùng ông đi câu được rồi!"

"Tôi biết rồi!" Hoắc Chấn nhú mày gật đầu.

Nghe xong, Lâm Uyên Bạch biết lát nữa đối phương còn lịch trình khác, bất giác thở phào. Chỉ là cô không ngờ một giây sau, ông bất ngờ hỏi mình: "Chiều nay cô còn việc gì không?"

"À, không ạ..." Cô buột miệng lắc đầu.

"Vậy cô dẫn theo Đậu Đậu đi cùng tôi!" Hoắc Chấn dặn dò thẳng thừng.

"Dạ?" Lâm Uyên Bạch tròn tròn mắt.

"Dạ vâng cái gì!" Hoắc Chấn lại nghiêm mặt, hừ một tiếng rồi giải thích: "Tôi đã hẹn với ông Lê của tập đoàn Bách Á. Trước đó ông ấy chịu rút đơn tố cáo chuyện của Trường Uyên, lần này lại tới Băng Thành, tôi nên thể hiện sự cảm kích, sắp xếp một bữa cơm. Nhưng ông Lê bỗng dưng muốn đi câu cá nên mới hẹn ở hồ câu! Chẳng phải lúc tới Hồng Kông cô cũng từng tiếp xúc sao, vậy nên mới bảo cô đi cùng!"

Lâm Uyên Bạch ngời ngáy ra đó, hỏi với vẻ không dám tin: "Chủ tịch chắc chắn muốn tôi đi cùng?"

Cùng Hoắc Chấn đi ra ngoài, nghĩ kiểu gì cũng cảm thấy hơi khó tưởng tượng...

"Phí lời!" Hoắc Chấn lườm cô, đã đứng lên khỏi sofa, không cho cô bất cứ cơ hội mở lời nào, buông một câu rồi đi ra ngoài trước: "Cô dẫn Đậu Đậu lên gác thay quần áo, tôi đợi cô trong xe, đừng có lề mề quá!"

"..." Lâm Uyên Bạch há hốc miệng.

Hình như cô vẫn chưa nhận lời thì phải...

Nhìn theo bóng dáng chớp mắt đã ra tới cửa, Lâm Uyên Bạch đành dắt tay bánh bao nhỏ đi lên gác. Ngẫm nghĩ một chút, cô bèn gọi điện thoại cầu cứu Hoắc Trường Uyên, tiếc là không ai nghe máy, chắc anh đang họp nên để chế độ im lặng. Cô nhấn một tin thông báo rõ tình hình.

Tới khi cô dẫn bánh bao nhỏ từ trong biệt thự đi ra, Hoắc Chấn ngồi trong xe đã có vẻ hơi sốt ruột. Nhưng sau khi nhìn cháu nội, cuối cùng ông cũng không nổi đóa.

Lâm Uyên Bạch cúi người ngồi vào trong, tay đặt ở đâu cũng cảm thấy ngượng ngáp.

Cho đến khi chiếc xe đi ra khỏi sân, cô vẫn cảm thấy thật vô lý...

Hồ câu cô không chỉ từng đến một lần, coi như đã khá quen thuộc. Họ vừa ngồi xuống bờ sông thì nhân viên đã dẫn theo ông Lê từ từ đi đến.

Ông Lê vẫn mặc bộ quần áo Thái Cực ấy, nhưng đã đổi sang màu xám, tay chống gậy, thần thái vẫn ngời ngời. Thấy cô, ông ấy lập tức vui vẻ chào hỏi: "Cô nhóc cũng đến à?"

"Chào ông Lê!" Lâm Uyên Bạch vội cúi đầu.

"Cô Lâm!" Ngay phía sau, có giọng nam giới gọi cô.

Lâm Uyển Bạch nhìn thấy Lê Giang Nam rực rỡ như nắng, ngượng ngập cười chào lại: "Anh Lê..."

Bởi vì tuổi tác của ông Lê là lớn nhất nên Hoắc Chấn đứng trước mặt ông ấy cũng là bề dưới, lúc nói chuyện cũng phải kính trọng vài phần. Khi nhắc tới chuyện của Hoắc Trường Uyên, giọng ông cũng toát lên vài phần cảm kích.

"Không cần cảm ơn tôi!" Ông Lê phá lên cười, xua tay nói: "Tôi cũng đã nói rõ với Hoắc tổng rồi, chuyện này không cần cảm ơn tôi, toàn bộ là công lao của cô bé này. Tôi cũng nể mặt cô bé này thôi!"

Ngay sau đó, ông Lê lại kể lại đơn giản một lượt toàn bộ mọi chuyện ở Hồng Kông cho Hoắc Chấn.

Hoắc Chấn nghe xong, chột kinh ngạc vô cùng: "Thật như ông nói sao?"

Tuy rằng biết chuyện này cũng nhờ quan hệ với Lâm Uyển Bạch, ông cũng cảm thấy rất kỳ lạ làm sao cô thuyết phục được ông lão quái gở rất khó nói chuyện này. Nhưng khi mắt thấy tai nghe rồi, ông vẫn không thể không sững sờ!

"Rõ ràng, lúc đó tôi cũng bất ngờ lắm, không tin nổi một cô bé như vậy mà có sự gan dạ lớn đến thế!" Ông Lê liên tục nói cười, bây giờ nhớ lại màn đua ngựa hôm đó vẫn còn nguyên dư âm.

"Đúng là khó tin!" Hoắc Chấn tự lẩm bầm.

Ông Lê quăng cần câu xuống sông rồi liếc nhìn: "Chủ tịch Hoắc, không phải tôi khen nhưng con trai ông có mắt nhìn người đấy, ông thì không ỏi!"

"Ông Lê nói vậy là có ý gì?" Hoắc Chấn nghi hoặc hỏi.

"Chẳng phải ông không ưng ý cô bé họ Lâm này sao?" Ông Lê nhướn đôi mày bạc trắng, không che giấu sự yêu quý của mình: "Một cô bé tốt như thế này đi đâu mà tìm. Không giấu gì ông, tôi rất ưng ý!"

Sau đó, ông ấy lại ném đề tài về phía Lâm Uyên Bạch đang ngồi ở góc bên kia dãy bánh bao nhỏ cách móc mỗi câu vào dây câu: "Cô nhóc, chẳng phải cô nói với tôi đó sao, chủ tịch Hoắc lâu nay vẫn không đồng ý chuyện giữa cô và Hoắc tổng, hơn nữa còn gây khó khăn đủ đường. Hai người còn định ra nước ngoài định cư nữa! Hôm đó câu tôi nói ở bệnh viện không phải là hững hờ nhất thời đâu. Tôi thấy, chỉ bằng cô cứ nghiêm túc suy nghĩ, về Hồng Kông làm cháu dâu của tôi còn hơn!"

"Dạ..." Lâm Uyên Bạch ngượng ngập.

Câu nói này tuy không sai nhưng bị ông Lê nói thẳng tuột ra như vậy, hơn nữa còn ở trước mặt Hoắc Chấn, cứ có cảm giác cô nói xấu sau lưng người ta, khiến cô chột dạ không dám ngược mắt lên.

"Bảo bảo muốn đi tiểu ạ~"

Bánh bao nhỏ đúng lúc này nhãn mặt nói.

Lâm Uyên Bạch như thoát được gánh nặng, viện cớ chuẩn lẹ: "À, cháu xin phép đưa Đậu Đậu đi vệ sinh!"

"Cô Lâm, tôi đi cùng cô!" Lê Giang Nam lập tức đứng lên.

"Không cần đâu..." Lâm Uyên Bạch xua tay.

"Không sao!" Lê Giang Nam bám theo không định từ bỏ.

Hoắc Chấn này giờ không mấy chú ý tới cậu cháu ngoại của ông Lê, lúc này ít nhiều cũng nhận ra anh ấy cực kỳ nhiệt tình với Lâm Uyên Bạch,

ông vô thức nhú mảy.

Ông Lê ngồi bên không định nói khéo mà tỏ ý thách thức: "Cháu ngoại tôi là một người tài, không thua kém Hoắc tổng chứ hả? Đến bây giờ thằng cháu tôi vẫn độc thân. Nhưng nó đã nói với tôi ý tứ dành cho cô Lâm. Hai đứa tuổi tác tương đương, rất phù hợp!"

"Ha ha!" Hoắc Chấn cười hơi cứng

Ông Lê không định dễ dàng kết thúc chủ đề này: "Chủ tịch Hoắc, ông không đồng ý cho cô bé ấy làm con dâu của ông thì đã có người khác mong! Có câu thế sự khó lường, chưa biết chừng một ngày nào đó, cô nhóc này sẽ thật sự được cháu trai tôi đào về làm cháu dâu của tôi ấy chứ!"

Lúc này Hoắc Chấn đã sớm quên bằng chuyện trước kia mình không đồng ý Lâm Uyên Bạch tới mức nào, chỉ cảm thấy đây vốn là cây cải trắng mọc trên đất con trai mình, bỗng dưng từ đâu xuất hiện một con heo nhìn trúng, hơn nữa còn định giết. Ông không nhịn được cãi lại một câu: "Chưa chắc đâu!"

"Không không..." Ông Lê lắc đầu nguầy nguậy.

Hoắc Chấn á khẩu, quay mặt nhìn về phía bóng lưng còn chưa đi quá xa. Khi nhìn xuống cái bóng nhỏ xíu đang nắm tay Lâm Uyên Bạch, ông bỗng phản chấn tinh thần: "Chúng nó có con trai rồi!"

"Nhìn thấy không, cháu nội tôi, Đậu Đậu, chính là con bé sinh cho con trai tôi đấy!" Hoắc Chấn chỉ vào bánh bao nhỏ, sắc mặt có vài phần kiêu ngạo...

Hết chương 315

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 316

Ông Lê nghe thấy vậy bèn nhìn theo, nhưng sắc mặt không có gì thay đổi, gần như không cần suy nghĩ đã cười ha ha: "Không sao! Giang Nam lúc trước từng ra nước ngoài du học mấy năm, tiếp nhận không ít văn hóa phương Tây, tư tưởng cực kỳ rộng mở, những chuyện như thế này nó sẽ không để ý chút nào đâu!"

"..." Hoắc Chấn quả thực không còn lời nào để phản bác.

Tới khi Lâm Uyển Bạch dẫn bánh bao nhỏ đã giải quyết xong nhu cầu cá nhân cùng Lê Giang Nam bám theo như một cái đuôi trở về, bên bờ sông, trong xô của Hoắc Chấn đã có thêm một con cá, chỉ có điều không hiểu tại sao sắc mặt ông không được vui cho lắm.

Ngược lại ông Lê ở một phía khác đến bây giờ vẫn chưa được câu con cá nào nhưng nụ cười thì đọng đầy gương mặt.

Gần đến chập tối, trận địa được di chuyển vào nhà hàng bên trong khu câu cá.

Người phục vụ bê khay trà đã pha xong lên. Trong phòng VIP được sắp xếp kiểu bàn tròn. Ông Lê và cháu ngoại Lê Giang Nam ngồi cạnh nhau, còn bánh bao nhỏ thì được Hoắc Chấn gọi ngồi sát cạnh mình, tựa như hình thành lên hai chiến tuyến, còn một mình cô ngồi ở giữa.

Lâm Uyển Bạch ngồi thẳng người lên một chút, bỗng dưng có cảm giác gượng gạo.

Bê tách trà trước mặt lên uống một ngụm, cô cụp mắt xuống, âm thầm liếc nhìn từ một Lê Giang Nam từ đầu đến cuối chưa hề dời mắt khỏi mình đến ông Lê cũng đang uống trà, cuối cùng dừng lại trên người Hoắc Chấn.

Lâm Uyên Bạch có thể cảm nhận được, dường như từ lúc câu cá, tâm trạng Hoắc Chấn đã không vui.

Gương mặt vốn đã không hay cười lúc này trông càng nghiêm nghị hơn, hơn nữa còn hơi sa sầm lại, thật sự hoàn toàn trái ngược với một ông Lê luôn cười khoái trá.

Không cẩn thận chạm phải ánh mắt đối phương, sống lưng cô dờ ra, cô bất giác nuốt nước bọt. Cô nghĩ bụng, chắc là mình chưa chọc ghẹo gì ông, vả lại việc mình xuất hiện ở đây hoàn toàn là vì ông ép mình tới...

Hoắc Chấn buông tay ra khỏi đầu cháu nội, bỗng nhiên lên tiếng hỏi cô: "Chẳng phải cô đã gọi điện cho Trường Uyên rồi sao? Sao nó vẫn chưa đến?"

"Dạ..." Lâm Uyên Bạch há hốc miệng.

Một tiếng đồng hồ trước, cô đúng là đã nói chuyện điện thoại với Hoắc Trường Uyên, nhưng không phải cô gọi cho anh mà là anh sau khi đọc được tin nhắn của cô, lập tức gọi lại. Biết tình hình bên phía cô, dĩ nhiên anh không thể tiếp tục ở lại công ty được nữa.

Nói Tào Tháo, Tào Tháo liền xuất hiện. Không đợi cô lên tiếng trả lời, cửa phòng đã bị đẩy ra.

Ngoài người nhân viên bùng đồ ăn lên, phía sau còn có một bóng dáng cao lớn khác, chính là Hoắc Trường Uyên mà họ vừa nhắc đến. Anh mặc chiếc vest thủ công màu đen, cà vạt thắt nghiêm chỉnh. Tính theo thời gian, có lẽ sau khi ngắt máy anh đã lập tức lái xe tới đây!

Sau khi vào, Hoắc Trường Uyên đi thẳng tới bên cạnh Lâm Uyên Bạch, lòng bàn tay đặt lên vai cô một cách rất tự nhiên.

Lâm Uyên Bạch ngẩng đầu, nhẹ nhàng đặt tay lên mu bàn tay anh.

"Papa~"

Bánh bao nhỏ cất tiếng gọi.

Hoắc Trường Uyên mỉm cười, lần lượt chào hỏi ông Lê và Lê Giang Nam, sau đó kéo ghế ra, ngồi xuống bên cạnh cô.

Khi Hoắc Chấn nhìn thấy một chút hụt hẫng thoáng qua gương mặt hai ông cháu nhà kia, sắc mặt ông bỗng dung ấm áp trở lại hơn nhiều, lòng cũng thoải mái hẳn, vui vẻ dặn dò người phục vụ: "Phiền cậu lấy thêm một bộ bát đĩa!"

"Dạ vâng, phiền ông đợi một chút!" Người phục vụ mỉm cười đáp lại.

Lâm Uyên Bạch một lần nữa nhìn nhanh những người đang ngồi trên bàn. Không biết có phải ảo giác của cô hay không mà không chỉ Hoắc Trường Uyên, bánh bao nhỏ, cả Hoắc Chấn, ba người già trung trẻ đều toát ra cảm giác như sắp đánh nhau...

Một bữa cơm cảm ơn cuối cùng cũng kết thúc, mọi người lần lượt đi ra khỏi khu câu cá.

Ông Lê là khách, sau khi tiễn hai ông cháu họ vào xe rồi đi, trước cửa vườn câu chỉ còn lại một gia đình ba người và Hoắc Chấn.

Người tài xế đã mở sẵn cửa sau. Vì Hoắc Trường Uyên cũng lái xe tới đây, nên dĩ nhiên Lâm Uyên Bạch sẽ dẫn theo bánh bao nhỏ ngồi xe của

anh trở về nhà. Cô cúi đầu nói một câu: "Bảo bối, chào tạm biệt ông nội đi!"

"Cháu chào ông nội~" Bánh bao nhỏ lập tức ngoan ngoãn giơ tay lên vẫy.

"Cháu ngoan!" Hoắc Chấn hiền từ gật đầu.

Khi đi ngang qua bên cạnh cô, bước chân của ông chợt khựng lại. Ông một lần nữa nhìn về hướng hai ông cháu họ Lê vừa đi khuất, nhìn cô có phần ngập ngừng như muốn nói gì. Nhíu mày một lúc, cuối cùng ông nghiêm giọng lên tiếng: "Nếu cô đã theo Trường Uyên, hai đứa cũng đã có con, thì không được thay lòng đổi dạ!"

Lâm Uyên Bạch: "..."

Sau khi trở về biệt thự, đêm đã khuya.

Hoắc Trường Uyên từ trong phòng tắm đi ra, thấy Lâm Uyên Bạch đỡ bánh bao nhỏ đi ngủ xong đang nằm bò trên giường. Một khuỷu tay chống lên mặt, mái tóc dài xõa sau gáy che đi toàn bộ sống lưng. Dưới ánh đèn, trông làn da của cô càng thêm trắng trẻo.

Bỗng dưng anh nuốt nước bọt, cơ thể vừa tắm xong đã lại nóng rực lên.

Anh đi qua, lật người cô lại, ngoài việc né tránh vết thương của cô bị đè, anh càng chú trọng ngăn chặn ánh mắt của mình, để cơ thể cô đỡ phải chịu tội.

Hoắc Trường Uyên vén chăn lên nằm vào. Sau khi tắt đèn, anh ôm cô vào lòng, chủ động nhắc lại chuyện xảy ra chiều nay: "Sau này nếu em không muốn gặp bố anh thì đừng để ông vào nhà!"

"Như vậy không hay đâu..." Lâm Uyên Bạch hoảng hốt.

Hoắc Trường Uyên nhướn mày, hoàn toàn không cảm thấy có gì không ổn.

Thấy lòng bàn tay anh luồn vào trong qua lớp áo ngủ, vuốt ve vị trí gần chỗ mổ dưới ngực phải, cô bất giác ngắc đầu nói: "À, ngày mai phải đến bệnh viện tháo chỉ phải không?"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên trầm ngâm giây lát rồi tính toán ngày tháng trong lòng, sau đó nói: "Sáng mai anh đi với em."

"Không cần đâu, em tự đi cũng được!" Lâm Uyên Bạch lắc đầu.

"Ngủ đi." Hoắc Trường Uyên giờ tay che mắt cô lại, sau đó nói như ra lệnh cho con nít.

Lâm Uyên Bạch thấy anh không định đáp lời mình, cũng hiểu chuyện này anh đã quyết.

Đôi mắt bị bàn tay vừa khô vừa nóng của anh che chặt, cô chớp chớp, lông mi cọ nhẹ qua lòng bàn tay anh. Cô bèn nghe thấy tiếng nuốt nước bọt của anh, có chút khó chịu: "Đừng ghẹo anh!"

"..." Lâm Uyên Bạch oan uổng chết người.

...

Sáng hôm sau, Hoắc Trường Uyên quả nhiên hoãn mọi lịch trình buổi sáng, ăn sáng xong liền cùng cô tới bệnh viện.

Ngoài việc tháo chỉ, anh còn cùng cô làm thêm một lần kiểm tra nữa mới yên tâm. Sau đó họ ngồi trong văn phòng của bác sỹ. Sau khi bác sỹ

xem xong kết quả, bèn cười nói với họ: "Sức khỏe của cô Lâm rất tốt, bây giờ cũng đã hồi phục rất ổn, có thể yên tâm!"

"Cảm ơn bác sỹ!" Lâm Uyên Bạch cảm kích nói.

"Không cần cảm ơn, đều là việc chúng tôi nên làm thôi!" Bác sỹ cười.

Tiếp theo đó, ngoài việc kê một số loại thuốc có tác dụng phục hồi sức khỏe, bác sỹ còn dặn dò họ một số chuyện cần lưu ý sau khi về nhà.

Lâm Uyên Bạch nghiêm túc lắng nghe, thi thoảng gật gù phụ họa. Cô đang chuẩn bị đón lấy đơn thuốc bác sỹ mới kê thì Hoắc Trường Uyên ngồi bên cạnh bỗng hỏi một câu: "Bác sỹ, bây giờ đã có thể thực hiện một số vận động kịch liệt chưa?"

Lâm Uyên Bạch chỉ cảm giác mặt mình bỗng chốc nóng bừng.

Vận động kịch liệt...

Tuy rằng nói rất khéo léo nhưng ai không biết ám chỉ điều gì...

Lâm Uyên Bạch lập tức cúi gằm, trong tầm mắt, cô vẫn nhìn thấy cô y tá trưởng đứng bên cạnh đỏ bừng mặt theo.

"Trước mắt e là không được!" Có lẽ bác sỹ cũng là nam giới như anh lại đã có gia đình, chỉ sau giây lát ngượng ngập, ông đã lắc đầu giải thích: "Lúc phẫu thuật chí ít đã khâu bốn lớp. Tuy rằng hôm nay đã tháo chỉ lớp da ngoài cùng nhưng tổ chức bên trong vẫn đang tiếp tục phục hồi. Vết mổ muốn hồi phục cũng cần một khoảng thời gian. Thời điểm này chúng tôi không khuyên anh chị tiến hành vận động kịch liệt, rất dễ tạo ra vết rách bên trong vết mổ. Gì thì gì cũng phải đợi một tháng sau!"

"Phải một tháng sau, lâu vậy sao!" Hoắc Trường Uyên nhú mày.

Sau khi phẫu thuật anh dù có điên cuồng sốt sắng đến mấy cũng kiên trì không chạm vào cô. Đã nhìn lâu như vậy rồi, cuối cùng cũng đợi được tới ngày tháo chỉ, không ngờ vẫn phải tiếp tục đợi.

Ngữ khí ai oán trong câu nói ấy quá nồng đậm, gần như che lấp cả văn phòng.

Bác sỹ dè dặt cười hai tiếng, ngập ngừng một chút rồi tiếp tục nói: "Nếu hai người vô cùng bức thiết... Khụ, thật ra nửa tháng cũng được, nhưng phải cực kỳ chú ý, nhất là về phương diện tư thế, phải lựa chọn một số tư thế không gây áp lực cho vết mổ..."

Đầu Lâm Uyển Bạch đã hoàn toàn không ngẩng lên được nữa. Đường cong sau gáy của cô đã đỏ bừng.

Nếu có thể, cô muốn thẳng thừng bốc hơi thành không khí!

Chẳng trách anh khẳng khẳng đòi đi cùng cô tới tháo chỉ, ngoài việc không yên tâm, còn là muốn hỏi rõ chuyện này...

Lâm Uyển Bạch gần như có thể đọc được mấy chữ "Thanh niên đúng là "tinh lực" dồi dào" từ gương mặt của bác sỹ và y tá trưởng. Ra khỏi văn phòng, cô chống tay lên trán, gần như phóng đi như bay, muốn tức tốc rời khỏi với tốc độ nhanh nhất.

Đến tận khi ra khỏi tòa nhà bệnh viện, cô mới dám ngẩng đầu lên.

Một người nữa cũng nhúu chặt mày như cô là Hoắc Trường Uyên. Anh vẫn còn canh cánh trong lòng câu nói của bác sỹ, bờ môi mím lại thành một đường thẳng, giọng buồn bực: "Còn hai tuần nữa mới được."

"..." Lâm Uyển Bạch ngượng ngập.

Nhìn thấy dáng vẻ sầu khổ rầu rĩ của anh, cô buột miệng nói một câu: "Mới đợi có nửa tháng anh đã chịu không nổi. Nếu định sinh con nữa, còn phải đợi lâu hơn thế này nhiều, ba tháng đầu tiên tuyệt đối không được..."

"Lâu vậy sao?" Hoắc Trường Uyên thẳng thốt.

Dường như chưa bao giờ suy nghĩ về vấn đề này nên bây giờ nghe thấy cô nói vậy, anh có vẻ khó tin.

"Đâu chỉ vậy, sinh xong cũng không thể lập tức làm..." Lâm Uyên Bạch thành thật nói xong, nhìn thấy mặt anh đã nhăn tít lại như có thể kẹp chết một con ruồi, cô cố tình hỏi anh: "Vậy anh còn muốn sinh con gái nữa hay không?"

Hoắc Trường Uyên bứt rứt nhưng quyết tâm có cả trai lẫn gái vẫn không suy suyển: "Sinh!"

Khóe miệng Lâm Uyên Bạch căng ra, cô không nhịn được phì cười thành tiếng. Thật sự là bởi ngữ khí của anh khi nói câu ấy quá ám súc, có cảm giác như đây là con đường mình đã chọn, dù có quỳ mà đi cũng phải đi tới cùng...

Ngay sau đó, cô lại cảm thấy xấu hổ, tự dung mình lại bị anh dẫn dắt, thảo luận mấy vấn đề tế nhị ấy giữa thanh thiên bạch nhật. Cũng may người tới bệnh viện đi lại vội vàng, không ai chú ý tới nội dung họ bàn luận.

Cô quay người định mau chóng rời đi, chợt đập vào mắt một bóng dáng quen thuộc.

Tần Tư Niên mặc một chiếc áo blouse trắng, bên trong vẫn là chiếc áo phẩy thuật màu xanh lục chưa cởi ra. Có vẻ như anh ấy vừa hoàn thành

xong một ca mổ chưa lâu, một tay đút vào túi áo trước, tay kia kẹp một điều thuốc, miệng còn phì phèo khói.

"Bác sỹ Tần!" Lâm Uyển Bạch bấy giờ mới chợt nhớ ra, đây chính là bệnh viện tư nơi Tần Tư Niên làm việc.

Trước đó không giáp mặt là vì những ngày phẫu thuật lại trùng hợp là dịp Tần Tư Niên đuổi theo Tang Hiểu Du đi Nam Phi. Tối buổi tối hôm cô ra viện, cũng mới là ngày biết tin anh ấy trở về từ Hoắc Trường Uyên...

Cộng lại thật ra cũng chỉ mới hơn chục ngày, nhưng Lâm Uyển Bạch cảm nhận được rõ ràng, Tần Tư Niên ở trước mắt như gãy rộc đi rất nhiều, xương gò má lộ rõ.

Đôi mắt hoa đào ấy vẫn rất hút hồn người đối diện, khi nhìn lướt qua gương mặt anh ấy vẫn bất giác ngưng ngẩn, nhưng chẳng hiểu từ đâu lại có một cảm giác đau lòng, giống như một thanh sắt lạnh đã trải qua muôn vàn lần tôi luyện, im lặng và cô độc, không còn chút nhiệt thành nào.

"Hai người đang...?" Tần Tư Niên đã đi tới trước mặt họ.

Hoắc Trường Uyên trả lời thay cô, chỉ giải thích đơn giản: "Mấy hôm trước cô ấy có làm phẫu thuật, hôm nay qua tháo chỉ."

"Không sao chứ?" Tần Tư Niên vội hỏi.

"Không sao!" Lâm Uyển Bạch mỉm cười lắc đầu.

Nghe xong, Tần Tư Niên thở phào, gật đầu: "Vậy thì tốt. Tôi vừa mổ xong một ca, rảnh rồi nên xuống sân đi tản bộ, nghỉ ngơi một chút. Lát nữa vẫn còn hai ca khác."

Nói xong, anh ấy giơ bàn tay buông thõng, đưa lên khoe miệng.

Lâm Uyên Bạch cũng vô thức nhìn theo động tác của anh ấy. Khi nhìn thấy đầu ngón tay kẹp điều thuốc của anh ấy hơi run rẩy, cô chợt giật mình: "Bác sỹ Tần, tay của anh..."

"Không sao, chỉ là làm phẫu thuật hơi nhiều nên hơi chuột rút thôi!" Tần Tư Niên tươi cười giải thích.

Lâm Uyên Bạch gật đầu, không tránh khỏi cảm thấy anh ấy hơi vất vả quá, nhưng cũng lại có cảm giác anh ấy đang dùng công việc để làm tê dại điều gì đó.

"Cậu hút một điếu không?" Tần Tư Niên quay sang nhìn bạn.

"Thôi khỏi." Hoắc Trường Uyên không nhận, thực tế là đã một thời gian dài rồi anh không còn hút thuốc nữa.

Tần Tư Niên nhướn mày, nhớ ra nguyên nhân anh không hút thuốc là vì muốn sinh thêm một cô con gái. Nghĩ đến con, anh ấy cũng bất giác nhớ về sinh mạng bé nhỏ không có duyên với mình, trái tim chợt đau thắt lại, sau đó lan ra chỉ toàn đắng chát.

Anh ấy ném phần điều thuốc còn lại xuống đất, dùng giày da từ từ giẫm nát, sau đó nhặt đầu lọc vứt vào sọt rác. Làm xong một loạt công việc ấy, Tần Tư Niên ngẩng đầu lên, hỏi với vẻ băng quơ: "Cô Lâm, Cá vàng có liên lạc với cô không?"

"Chúng tôi có nói chuyện qua mạng..." Lâm Uyên Bạch thành thật trả lời.

"Ồ." Tần Tư Niên gật đầu, im lặng mấy giây rồi hỏi một câu: "Cô ấy vẫn khỏe chứ?"

"Vẫn khỏe..." Lâm Uyên Bạch ngập ngừng đáp.

Cô biết, chẳng qua anh ấy muốn hỏi cuộc sống một mình của Tang Hiểu Du ở Nam Phi sau khi anh ấy về nước. Cô cũng không biết câu trả lời này đã hoàn hảo nhất chưa, chỉ cố gắng đáp theo lời anh ấy.

Tần Tư Niên cười khẽ, không nói gì, rút bao thuốc trong túi áo blouse ra, châm một điếu khác, nhìn đồng hồ rồi nói: "Cũng không còn sớm nữa, tôi còn phải quay về chuẩn bị cho ca mổ, không nói thêm được! Hai người cũng mau về nhà đi!"

Hoắc Trường Uyên mỉm cười: "Tư Niên, có gì gọi điện."

"Ừm!" Tần Tư Niên gật đầu.

Khi được dắt tay đi về phía bãi đậu xe, Lâm Uyển Bạch vô thức quay đầu.

Cô nhìn thấy Tần Tư Niên không đi vào tòa nhà ngay mà vẫn đứng đó hút thuốc. Cơ thể cao gầy đứng dưới ánh nắng, ngẩng đầu nhìn tòa nhà cao chót vót và bầu trời xa xăm. Một cơn gió thổi qua, làn khói trắng vẩn vút bay cao, nhưng ánh mắt anh ấy thì không có tiêu cự...

...

Sau bữa sáng, Lâm Uyển Bạch dắt bánh bao nhỏ ra khỏi phòng ăn.

Nhìn thấy Hoắc Trường Uyên đã ăn sáng xong trước mẹ con họ, ngồi trên sofa, cà vạt đã thắt sẵn, áo vest vắt trên tay vịn sofa bên cạnh. Nghe thấy tiếng bước chân, anh ngoắc ngoắc ngón tay về phía cô.

Lâm Uyển Bạch buông tay bánh bao nhỏ ra một cách hèn mọn, di chuyển về phía anh: "Sao vậy?"

Hoắc Trường Uyên kéo cô tới bên cạnh mình rồi nói: "Hôm nay chú Lục xuất viện."

"Đã có thể ra viện rồi ư?" Lâm Uyên Bạch ngần người.

"Ừm." Hoắc Trường Uyên trả lời: "Tháo chỉ rồi bình phục rất nhanh, nhưng vẫn phải thường xuyên tới bệnh viện kiểm tra, tiếp tục điều trị bằng thuốc."

Lâm Uyên Bạch gật đầu theo.

Hoắc Trường Uyên khoác tay lên vai cô, mỉm cười hỏi: "Uyên Uyên, em muốn tới đón chú ấy ra viện không. Nếu muốn, anh đi cùng em."

"Em nghĩ là thôi!" Lâm Uyên Bạch suy nghĩ một chút rồi từ chối: "Gọi một cuộc điện thoại là được rồi."

Hai lần gặp mặt trước đó, Nguyễn Chính Mai đều ra khỏi phòng bệnh tránh mặt, e rằng trong lòng chẳng thoải mái gì. Hơn nữa ra viện là trở về nhà họ Lục, vợ con ông đều đủ cả, cô vẫn không muốn xen vào.

"Ừm." Hoắc Trường Uyên đáp lại.

Bên kia, Lục Học Lâm ra viện trở về nhà họ Lục.

Lục Chính Mai đứng bên diu ông suốt dọc đường, người làm đều đứng cả trong nhà đón, bận rộn trước sau.

Lúc trước bỗngưng đổ bệnh, ngất xỉu tại nhà rồi lại nằm trong phòng ICU mấy ngày liền, Lục Học Lâm không dám nghĩ mình còn trở về nhà được. Bây giờ bệnh tình đã qua khỏi, trong lòng ông cũng cảm khái muôn phần. Nhìn sang người vợ đứng bên, ông chân thành nói một câu: "Tiểu Mai, khoảng thời gian này vất vả cho bà rồi!"

"Ông à, ông nói gì vậy. Chúng ta là vợ chồng, đâu cần mấy lời khách khí đó!" Nguyễn Chính Mai cười dịu dàng.

Lục Học Lâm gật đầu, sau đó vẫy tay với cô con gái cũng đón mình ra viện: "Tịnh Tuyết, con cũng qua đây!"

Tới khi Lục Tịnh Tuyết cũng đã ngồi xuống sofa, ông nghiêm mặt, chậm rãi nói: "Tiểu Mai, Tịnh Tuyết, bây giờ tôi có chuyện này muốn bàn bạc với hai mẹ con!"

"Bố, có chuyện gì thế ạ?" Lục Tịnh Tuyết hiếm khi thấy bố mình nghiêm nghị như vậy, bèn hỏi với vẻ khó hiểu.

Nguyễn Chính Mai nhíu mày, có một linh cảm chẳng lành.

"Uyển Bạch và tôi là quan hệ cha con, hai mẹ con đã biết cả." Lục Học Lâm hơi ngừng lại, trong giọng nói xen lẫn áy náy và tự trách: "Bao năm qua tôi để nó thiệt thòi quá nhiều, thậm chí còn không biết đến sự tồn tại của nó. Bây giờ tôi cũng chỉ biết cố gắng hết sức có thể để bù đắp cho nó. Thế nên, tôi định sẽ thêm tên của nó vào gia phả! Tôi đã tìm người trong ngành, những tài liệu cụ thể đều đã chuẩn bị xong."

Gương mặt Nguyễn Chính Mai và Lục Tịnh Tuyết đồng thời biến sắc.

Đây đâu còn là thương lượng chứ?

Rõ ràng ông đã đưa ra quyết định, hơn nữa còn chuẩn bị xong xuôi hết cả, chỉ thông báo với hai mẹ con họ mà thôi!

Nguyễn Chính Mai có một ngọn lửa bùng lên trong lòng, hỏi một câu kỳ quái: "Ông à, phải chăng ông định đón con bé đó tới ở nhà họ Lục?"

Lục Học Lâm lắc đầu, nhíu mày: "Tôi sẽ tôn trọng ý nguyện của nó."

Tuy rằng ông rất muốn nhận lại con gái mình, thậm chí rất muốn chung sống với con, nhưng như vậy việc sống với vợ con hiện tại sẽ nảy sinh vấn đề. Hơn nữa hai cô con gái còn từng dính líu tới một người đàn ông. Mọi quan hệ này nói gì thì nói cũng đều rất phức tạp. Thậm chí bây giờ Lâm Uyên Bạch còn đang sống với Hoắc Trường Uyên, có con trai, cũng không thể chuyển tới nhà họ Lục được.

Nguyễn Chính Mai nghe xong lời chồng, suýt chút nữa tức phát ngất.

Lên trên gác, hai mẹ con vào cả trong phòng Lục Tịnh Tuyết. Sau khi khóa trái cửa lại, Lục Tịnh Tuyết bắt đầu bùng nổ: "Mẹ, Lâm Uyên Bạch có phải kiếp trước có thù với con không! Cô ta không những giết người đàn ông của con, bây giờ lại giết cả bố của con?"

Mặt Nguyễn Chính Mai cũng lạnh như băng, đâu phải không giết chồng bà ta.

"Mẹ, bây giờ chúng ta phải làm sao, con thật sự hận cô ta muốn chết!" Lục Tịnh Tuyết nhào vào lòng Nguyễn Chính Mai, gục xuống đầu giường.

"Bây giờ nói mấy chuyện này thì ích gì, từ lúc con nhỏ đó chạy tới hiến gan cho bố con, mẹ đã biết chuyện lớn không hay, biết ngay sẽ có ngày này!" Nguyễn Chính Mai lạnh lùng nghiêng răng nghiêng lợi.

Bao nhiêu năm nay, bà ta vẫn luôn nhẫn nhịn việc trong lòng chồng có người đàn bà khác, sống một cuộc sống "tương kính như tân" có vẻ hòa hợp trong mắt người ngoài. Thật ra nổi khổ bên trong chỉ có bản thân mình biết. Người đàn bà đó đã chết nhiều năm, không ngờ đến bây giờ vẫn có thể làm dậy sóng.

Nguyễn Chính Mai cuộn chặt tay lại, ánh mắt âm u nói: "Điều mẹ hối hận nhất chính là ngày xưa mềm lòng để bà ta giữ lại đứa bé!"

...

Đêm khuya lung linh.

Hoắc Trường Uyên vừa về đẩy cửa phòng ngủ ra liền nhìn thấy cô gái của mình ngồi co người trên chiếc sofa đơn, ôm đầu gối, tựa cằm ở đó ngẩn người.

Anh đi qua, búng thẳng vào trán cô.

"Không ngủ đi còn ngồi suy nghĩ gì đó?"

Một âm thanh giòn tan vang lên, Lâm Uyển Bạch đau đớn ôm trán. Cô ngược mắt nhìn anh: "Hoắc Trường Uyên, anh tăng ca xong rồi sao?"

Hỏi thì hỏi vậy, nhưng cô đồng thời vươn tay nín lấy vạt áo vest của anh, ghé đầu vào ngửi ngửi, xác nhận không có mùi rượu mới yên tâm.

Được anh bẻ đặt lên đầu gối, Lâm Uyển Bạch theo đà vòng tay ôm cổ anh: "Hôm nay bố gọi điện thoại cho em, nói thứ Sáu này nhà họ Lục tổ chức tiệc, muốn em qua tham gia với tư cách con gái..."

"Chuyện nhà họ Lục tổ chức tiệc anh đã biết." Nói xong, Hoắc Trường Uyên nhướn mày: "Em đồng ý rồi sao?"

Lâm Uyển Bạch khẽ "ừm" một tiếng, cup mắt xuống nói: "Em không muốn khiến ông thất vọng."

Thật ra cô không muốn đi, nhưng nghĩ tới chuyện Lục Học Lâm vừa làm phẫu thuật xong, bố con cũng mới nhận nhau, cô không muốn làm hỏng tâm trạng của đôi phương, thế nên cắn khoăn một lúc vẫn đồng ý.

Lâm Uyển Bạch lại ngẩng đầu, nhìn anh chăm chú: "Hoắc Trường Uyên, hôm đó anh có việc sao? Anh sẽ đi cùng em chứ..."

"Còn chưa biết anh có đồng ý không, em đã tự quyết định vậy à?" Hoắc Trường Uyên nhướn mày, chậm rãi nói.

Nghe vậy, Lâm Uyển Bạch hơi hụt hẫng nhưng cũng không cưỡng ép.

Trước mắt bất ngờ xuất hiện thêm một chiếc hộp, cô nghi hoặc hỏi: "Đây là gì?"

"Mở ra xem đi." Hoắc Trường Uyên rướn môi cười.

Lâm Uyển Bạch nghe lời mở hộp ra, bên trong là một bộ lễ phục màu trắng. Cô vừa bất ngờ vừa mừng rỡ: "Mua cho em sao?"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên gật đầu: "Tham gia mấy buổi tiệc kiểu này cần mặc lễ phục, em mặc thử xem có vừa không."

Lâm Uyển Bạch cắn môi, nũng nịu nhìn anh.

Chắc chắn ban nãy anh cố tình. Anh đâu có không đồng ý, đến trang phục cũng chuẩn bị sẵn cho cô rồi.

Bờ môi chợt nóng lên, cô nghe thấy chất giọng trầm của anh: "Đừng lo lắng, dù là lúc nào, dù đi tới đây, anh cũng sẽ ở bên em."

Trái tim Lâm Uyển Bạch vừa ngọt ngào vừa ấm áp. Cô cầm bộ váy đi vào phòng thay đồ. Tới khi cô thay xong, đứng ra trước gương, đằng sau không biết Hoắc Trường Uyên đã đi tới từ lúc nào. Cô vội quay người hỏi anh: "Thế nào, có đẹp không?"

"Đẹp lắm." Hoắc Trường Uyên khàn giọng: "Anh rất muốn xé rách nó."

Khi Lâm Uyển Bạch vừa thay vào, tự ngắm mình trong gương trong phút chốc cũng không thể dời mắt.

Chất liệu voan lụa màu trắng mềm mại trượt theo dáng người, phía trước và phía sau vừa vặn dính sát vào cơ thể cô. Tuy rằng thiết kế phần ngực và lưng đều rất kín đáo, không có quá nhiều phần hở ra nhưng vạt váy lại là kiểu không quy chuẩn. Chỉ cần bước đi nhẹ nhàng cũng lộ một chút bắp chân, cao quý mà không quá đong đánh.

Hơn nữa size số của chiếc váy quá vừa vặn, cứ như đo người cô mà may vậy. Cô dám khẳng định, chắc chắn anh đích thân đi mua, vì chỉ có anh nắm rõ cơ thể cô trong lòng bàn tay.

Ngoài cảm giác xấu hổ ra, phần nhiều là ngọt ngào dâng lên trong lòng.

Cô ít khi mặc như thế này, hình như phải tận bốn năm trước khi họ vẫn còn quan hệ giao dịch, cô từng mặc như thế đi tiếp khách với anh một lần.

Đến khi nghe xong câu nói của anh, vành tai cô càng nóng rần lên.

Hoắc Trường Uyên đã đi tới bên cạnh cô, bàn tay lớn áp sát sống lưng cô trượt xuống vòng eo. Xúc cảm dưới lòng bàn tay khiến cả người anh căng cứng, nhất là khi ánh mắt cô nhìn qua. Tựa hồ có một bàn tay nhỏ nhắn cứ thế chọc vào chỗ ngứa nhất trong lòng anh.

Lúc này anh quả thực chỉ có một suy nghĩ, muốn xé rách bộ lễ phục và xé toang cả cô nữa.

Cảm nhận được bụng ngón tay của anh vân vê qua lớp vải, Lâm Uyên Bạch hoảng hốt né sang bên cạnh, sợ anh thật sự nói được làm được, một giây sau sẽ cho chiếc váy tan thành bốn mảnh: "Anh đừng! Xé thật tới lúc đó lại không có váy mà mặc..."

Giọng Hoắc Trường Uyên càng khàn hơn: "Vậy thì cởi ra, em còn mặc tiếp, anh sợ anh không kiểm soát được bản thân mất!"

Anh không sợ vấy rách, vì vấy rách sẽ mua lại được. Chủ yếu là bác sỹ đã đặc biệt dặn dò, hiện tại cơ thể cô không chịu nổi vận động kịch liệt, cứ tiếp tục thế này, người khổ sở e rằng chỉ có mình anh.

"Ồ, cời luôn ra sao?" Lâm Uyên Bạch chớp chớp mắt.

Hoắc Trường Uyên hít sâu.

Tiểu yêu tinh này!

Cởi thẳng tại đây, há chẳng phải muốn cướp mạng anh?

"Thay quần áo ngủ vào!" Anh nghiêng răng kèn kẹt.

Lâm Uyên Bạch giả vờ hiểu ra: "Ồ~"

Thay quần áo ngủ xong, cô bước từ phòng thay đồ ra. Quả nhiên thấy cửa phòng tắm đã sáng đèn, anh đã chạy đi tắm rồi.

Mỗi lần nhìn thấy anh hứng lên mà không được thỏa mãn, Lâm Uyên Bạch lại muốn chọc anh. Có điều cô không dám quá đáng, bằng không sẽ có ngày anh cho cô biết mặt!

...

Tối thứ Sáu, Hoắc Trường Uyên đích thân lái xe đưa cô tới khách sạn tổ chức tiệc.

Nhà họ Lục bỏ ra số tiền lớn, bao trọn tầng trên cùng của khách sạn. Bên ngoài đỗ cả một hàng xe sang trọng. Bình thường, những bữa tiệc kiểu này nhà họ Hoắc sẽ được mời, nhưng vì hôn sự hai nhà đã hủy bỏ, Hoắc Chấn khó tránh khỏi ngượng ngập, thế nên chỉ có Hoắc Trường Uyên đi thay.

Lâm Uyển Bạch hiểu, đương nhiên anh có thể không tới, nhưng anh muốn đi cùng cô.

Cửa xe mở ra, Hoắc Trường Uyên từ vòng qua đầu xe, giúp cô xách vật vấy dài phía sau, hoàn toàn không hề cảm thấy chuyện mất mặt hay như thế nào. Cô chợt mỉm cười với anh: "Chúng ta vào trong thôi!"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên gập cánh tay xuống.

Họ đi thang máy tới tầng trên cùng. Chưa đi được mấy bước đã tới cửa vào sảnh tiệc. Hai bên lần lượt có hai người phục vụ nam ăn mặc chỉnh tề, tay đeo găng trắng. Sau khi đưa thiệp mời, họ được vào trong.

Bên trong, bữa tiệc đã bắt đầu. Dưới chiếc đèn thủy tinh khổng lồ, ánh sáng đan cài, những bóng người xúng xính lại qua.

Lâm Uyển Bạch âm thầm hít sâu một hơi. Nói thật lòng, cô ít nhiều hơi rén trước những buổi tiệc kiểu này. Cũng may bên cạnh có Hoắc Trường Uyên, chút sợ sệt ấy cũng nhanh chóng tan biến.

Hoắc Trường Uyên bỗng nhiên nhíu mày, khó chịu nói một câu: "Sao đi tới đâu cũng có anh ta vậy!"

Nghe thấy vậy, Lâm Uyển Bạch nhìn theo hướng anh nhìn, thấy giữa đám đông, Lê Giang Nam đang cầm một ly champagne đứng đó. Điều trùng hợp là, anh ấy cũng mặc một bộ vest trắng đồng màu với cô, gương mặt điển trai, khi cười trông sáng ngời, giống như một vị hoàng tử thời trung cổ vậy.

Một buổi tiệc thượng lưu như thế này, anh ấy xuất hiện thật ra cũng không bất ngờ.

"Bộ quần áo của cậu ta, thật xấu xí!" Hoắc Trường Uyên hừ một tiếng lạnh lùng.

Đẹp trai lắm mà...

Lâm Uyên Bạch liếm môi. Đương nhiên cô không dại, câu này chỉ dám khen trong lòng.

Với tư cách là phu nhân nhà họ Lục cũng là chủ nhân buổi tiệc, mỗi một vị khách tiến tới chào hỏi, Nguyễn Chính Mai đều đáp lại bằng một nụ cười dịu dàng. Nhưng chỉ có mình cô biết, nụ cười của bà ta khiến cưỡng đến thế nào.

Từ lúc Lâm Uyên Bạch và Hoắc Trường Uyên tiến vào, bà ta đã chú ý thấy họ.

Tuy rằng Lục Học Lâm không giương cờ gõ trống thông báo Lâm Uyên Bạch là con gái ông cho tất cả mọi người biết. Nhưng việc ông mời cô tới dự bữa tiệc này cũng đã ngầm công nhận với mọi người rồi, sao Nguyễn Chính Mai thoải mái cho được!

Mẹ con đồng lòng, tâm trạng của Lục Tịnh Tuyết lúc này cũng y như vậy.

Cho dù hôm nay cô ta mặc một bộ đồ sang trọng bản giới hạn của Chanel, là tiêu điểm của cả buổi tiệc, thu hút rất nhiều ánh mắt của nam giới, nhưng sắc mặt cô ta lại u ám khó kiểm soát tới cực điểm.

Nhìn hai người họ thân mật tay khoác tay đi vào, Lục Học Lâm rào bước ra đón, Lục Tịnh Tuyết suýt chút nữa bóp nát chiếc ly thủy tinh trong tay. Nhìn mọi người vây xung quanh Lâm Uyên Bạch, đôi mắt xinh đẹp của cô ta như bùng lên một ngọn lửa.

Luôn là như vậy, một thứ rõ ràng thuộc về cô ta, vậy mà Lâm Uyên Bạch ngang nhiên giành giật. Hoắc Trường Uyên đã vậy, bố cũng vậy!

Rồi sẽ có một ngày, cô ta đòi lại cả vốn lẫn lời!

Bên cạnh có bóng người đi tới. Lục Tịnh Tuyết nghiêng đầu nhìn, là cô em họ đồng nội của mình, Trịnh Sơ Vũ, hôm qua mới từ Anh tốt nghiệp trở về, vừa kịp dự bữa tiệc này. Từ lúc xuống máy bay tới giờ, ánh mắt con bé cứ như đèn thám hiểm liên tục soi vào cô ta.

Cho đến khi cùng cô ta nhìn về một phía nào đó, ánh mắt Trịnh Sơ Vũ bỗng trở nên sắc lẹm.

Trịnh Sơ Vũ đứng đưa ly rượu vang trong tay, uể oải hỏi, giọng nói pha chút âm tiếng Anh: "Chị Tuyết, đó là cô gái giật vị hôn phu của chị hai lần sao?"

"Ừm." Lục Tịnh Tuyết bị vạch trần thẳng thừng, mặt hơi cứng lại.

"Oh my god! Chị Tuyết, chị cũng kém quá đấy!" Trịnh Sơ Vũ tròn trừng mắt, lắc đầu: "Một người đàn ông mà cũng không giữ được! Năm xưa nếu không phải vì em còn nhỏ, đang đi học, hôn ước với nhà họ Hoắc mới nhường cho chị. Em cũng vì chị là chị họ mới rút lui. Nhưng chị vô dụng thế này, thì em không nhường nữa đâu!"

"Ha ha..." Lục Tịnh Tuyết chỉ biết cười khẩy.

Lục Học Lâm sai bước tiến lên, nhận ra và rất vui khi Lâm Uyên Bạch tới tham gia: "Hôm nay hơi đông khách khứa, có thể bố không chu đáo được với con. Uyên Bạch, đừng để bụng đói, muốn ăn gì, muốn uống gì, cứ gọi phục vụ nhé!"

"Vâng!" Lâm Uyên Bạch gật đầu.

"Chú Lục yên tâm, con sẽ chăm sóc cô ấy." Hoắc Trường Uyên mỉm cười.

Lục Học Lâm tươi cười gật đầu rồi nói: "Lát nữa giữa buổi bố sẽ đưa con đi giới thiệu với mấy chú bác để làm quen!"

"Vâng ạ..."

Nhìn theo bóng Lục Học Lâm trở về tiếp khách, Lâm Uyển Bạch ngẩng đầu, đang định cùng Hoắc Trường Uyên ra chiếc bàn dài lấy một ít bánh ngọt để ăn thì nghe thấy sau lưng có một giọng nữ vọng tới: "Anh Trường Uyên!"

Bất ngờ nghe được xưng hô ấy, Lâm Uyển Bạch giật thót.

Cô suýt nữa hiểu nhầm là Lâm Dao Dao, nhưng rất nhanh nhớ ra đôi phương bây giờ còn đang bị giam trong tù, tuyệt đối không thể xuất hiện tại đây.

Lâm Uyển Bạch quay đầu, liền nhìn thấy một cô gái mặc một bộ váy Tây tôn ngực, khác hẳn với những bộ lễ phục dài thướt tha của những người ở đây, váy của cô ta dạng ngắn, xòe bông, hơn nữa còn trang điểm đậm theo kiểu Punk, tóc buộc cao thành đuôi ngựa, toát lên một vẻ đẹp thu hút, lạnh lùng.

Giữa bao nhiêu cô tiểu thư quyền quý ở đây, cô ta rất độc và khác biệt.

Cho dù Lâm Uyển Bạch không có thiện cảm với tiếng "anh Trường Uyên" quá đổi thân mật ấy, nhưng cô buộc phải đánh giá cao đôi phương.

Thấy Hoắc Trường Uyên chau mày, Trịnh Sơ Vũ lập tức không vui, cầm ly rượu vang của mình cụng vào ly rượu trên tay anh: "Anh Trường Uyên, không lẽ anh không nhận ra em? Em là Tiểu Vũ đây!"

Hình như sự chủ động của đối phương đã nhắc nhở anh, bây giờ Hoắc Trường Uyên mới nhớ ra, khẽ hỏi: "Về nước rồi sao?"

"Đúng thế!" Trịnh Sơ Vũ cười tươi, để lộ hàm răng đều tiêu chuẩn: "Em đã lấy được bằng thạc sỹ Quản trị kinh doanh của Oxford rồi. Gia đình vẫn muốn em học tiếp, em không muốn, học nữa chắc em thành con mọt sách mất! Thế nên, vừa nhận được bằng, em đã lập tức về nước, vừa kịp dự bữa tiệc!"

"Chúc mừng." Hoắc Trường Uyên gượng cười.

"Cảm ơn anh. Câu chúc mừng này của anh khiến em vui hơn ai hết." Trịnh Sơ Vũ vuốt ve vạt váy, ánh mắt có chút ngượng ngùng và mong đợi: "Anh Trường Uyên, chúng ta đã tròn bảy năm không gặp nhau rồi. Con gái qua tuổi 18 sẽ khác hẳn, anh có nhận ra những thay đổi của em không? Có phải đã cao lên nhiều không?"

Hoắc Trường Uyên ánh mắt không một gợn sóng, đáp đại một câu: "Hình như vậy."

Thái độ hờ hững của anh quá rõ ràng, Trịnh Sơ Vũ không thể không nghe ra. Cô ta hơi nhú mày: "Hừ, thật mất hứng! Em đi chào hỏi người nhà đã, có thời gian lại tìm anh nói chuyện!"

Nói xong, cô ta bèn cầm ly rượu vang nhẹ nhàng bước đi.

Cuối cùng Lâm Uyên Bạch cũng có cơ hội lên tiếng, cô nhú mày hỏi: "Hoắc Trường Uyên, cô ta là ai vậy?"

"Em họ đăng nội của Sunny." Hoắc Trường Uyên trầm giọng trả lời.

"Ồ." Lâm Uyên Bạch gật đầu.

Em họ đằng nội của Sunny?

Hai chị em họ mà trông cũng không giống nhau lắm, hơn nữa tính cách cũng khác. Lâm Uyên Bạch bất giác nhìn theo bóng lưng người đó. Trục giác của phụ nữ nói cho cô biết, đôi phương không chỉ đơn thuần coi Hoắc Trường Uyên là anh trai như tiếng gọi ấy.

Những người được tới dự tiệc đều là con nhà quyền quý, cũng có các đối tác kinh doanh. Hoắc Trường Uyên và khách khứa cũng phải có những cuộc chuyện trò.

Lâm Uyên Bạch sợ làm lỡ dở anh, bèn bảo anh cứ đi chào hỏi người quen, cô tự đi tới bàn dài ăn chút đồ.

Bàn trải khăn màu vàng nhạt, bên trên bày la liệt những món bánh xinh xắn kiểu Âu, nhìn thôi cũng khiến người ta rục rịch muốn ăn. Cầm một chiếc đĩa sáng loáng tới mức có thể soi gương, cô đi ngang một lượt, gấp đầy đĩa rồi bê một cốc nước ép hoa quả tới ghế sofa bên cạnh chuẩn bị thưởng thức.

Đang chuẩn bị cắn một miếng bánh quy hạnh nhân, trên đỉnh đầu chợt có bóng đen ập xuống.

Lâm Uyên Bạch ngẩng đầu, một lần nữa bắt gặp cô em họ của Lục Tĩnh Tuyết, lúc này ly rượu vang đỏ trên tay cô ta đã đổi sang một ly champagne. Cô ta đang đứng nhìn cô từ trên xuống, giống như muốn tìm kiếm điều gì qua khuôn mặt cô.

Thật ra Trịnh Sơ Vũ rất muốn tìm xem cô có điểm nào đặc biệt mà có thể hấp dẫn Hoắc Trường Uyên, thậm chí khiến anh điên đảo. Nhưng trên thực tế chẳng tìm ra được gì.

Ban này khi đối phương nói chuyện với Hoắc Trường Uyên đã hoàn toàn tảng lờ cô, tựa như cô không tồn tại. Lúc này cô ta quay đầu, chủ động tìm tới, thật khiến người ta muốn cười.

Trịnh Sơ Vũ chủ động chạm cốc với cô: "Làm quen một chút đi, tôi tên Trịnh Sơ Vũ!"

"Ừm." Lâm Uyên Bạch gật đầu.

Trịnh Sơ Vũ bữu môi, lẩm bẩm: "Ừm cái gì, chị tên là gì?"

"Lâm Uyên Bạch." Cô vẫn trả lời một câu.

Trịnh Sơ Vũ ngồi phịch xuống bên cạnh cô, đặt ly champagne lên bàn, sau đó ngồi vắt vẻo chân: "Thôi được rồi, cô Lâm, người thẳng thắn không nói lời vòng vo, tôi thích anh Trường Uyên!"

"Tôi thích anh Trường Uyên từ rất lâu trước đây rồi. Chỉ có điều anh ấy và chị họ tôi đã có hôn ước. Tôi và chị họ gần như lớn lên từ nhỏ với nhau, vì vậy tôi đành nhường bước. Nhưng bây giờ nghe nói cô đã đánh bại chị họ tôi, tôi không thể ngồi yên được nữa, tôi phải giành giật hạnh phúc mình từng từ bỏ!"

Khi nói những lời này, ánh mắt Trịnh Sơ Vũ xao động. Năm xưa trong buổi tiệc gặp nhau, không chỉ Lục Tịnh Tuyết yêu anh từ cái nhìn đầu tiên mà cả Trịnh Sơ Vũ cũng bị hấp hồn. Có điều khi đó cô ta còn quá nhỏ, còn học cấp ba.

Nghe xong, Lâm Uyên Bạch suýt nữa đánh rơi chiếc đĩa trong tay xuống đất.

Tuy rằng cô đã sớm có trực giác nhưng không ngờ đối phương lại thẳng thắn đến không chút che giấu như thế này.

"Ồ, tôi biết rồi..." Cầm chặt đĩa, cô gật đầu bỏ miếng bánh quy hạnh nhân cắn dở vào miệng, hương thơm tràn ngập.

"Này!" Trịnh Sơ Vũ tròn tròn mắt, mặt đen sì lại: "Sao cô vẫn còn tâm trạng ăn uống? Lẽ nào ban nãy cô chưa nghe rõ tôi nói gì? Tôi nói, tôi thích anh Trường Uyên!"

"Tôi nghe thấy rồi." Lâm Uyển Bạch nuốt miếng bánh xuống.

Trịnh Sơ Vũ có phần phát điên vì thái độ không mặn không nhạt này của cô: "Đối với cô, tôi không có chút uy hiếp nào như vậy ư?"

"Thích là chuyện của một mình cô, liên quan gì tới chúng tôi." Lâm Uyển Bạch lại uống một ngụm nước hoa quả.

Thật ra trước mắt, cô vẫn chưa có ấn tượng quá tệ về cô Trịnh Sơ Vũ này. Có thể vì cô ta lựa chọn nói thẳng mọi suy nghĩ với cô, chứ không như giấu kim trong bông như cô chị họ Lục Tịnh Tuyết.

"Hai người? Cô có tư cách gì đại diện cho anh Trường Uyên!" Trịnh Sơ Vũ nghe rất kỹ càng, bỗng chốc cười khẩy cô.

"Cô Trịnh này." Lâm Uyển Bạch mỉm cười, nâng cao cằm hát hàm về một phía nào đó: "Người đứng đó là cô Lục, ý tôi là chị họ cô. Dù về thần thái hay cách nói năng, các mặt đều xuất sắc, hơn nữa, vóc dáng cao ráo, còn xinh đẹp hơn cô rất nhiều, đúng không?"

"Điểm này tôi thừa nhận!" Trịnh Sơ Vũ nói trong tâm trạng ghen tức.

Bởi vì từ nhỏ tới lớn, cô ta ghét nhất bị người nhà hay người ngoài mang ra so sánh với Lục Tịnh Tuyết. Có điều cô ta vẫn phải thừa nhận, mặt chị họ xinh đẹp hơn cô ta nhiều. Cho dù cô ta cũng được tính là ưa nhìn, nhưng nếu đứng chung với Lục Tịnh Tuyết thì kém sắc hơn.

Lâm Uyên Bạch chớp mắt nhún vai: "Hoắc Trường Uyên còn không buồn để ý tới cô ta, huống hồ là cô!"

Trịnh Sơ Vũ đứng phắt dậy khỏi ghế.

Cô ta giờ tay chỉ vào cô một lúc lâu, mãi vẫn không tìm được lời nào để phản bác, ghen hòng tới mức mặt hết đỏ bừng lại trắng bệch. Cuối cùng cô ta cầm ly rượu lên, quay đầu, tức giận hậm hực bỏ đi.

Lâm Uyên Bạch cúi đầu, tiếp tục ăn bánh.

Bấy giờ Hoắc Trường Uyên tiếp khách xong, quay lại bên cạnh cô, cũng nhìn thấy bóng người vừa đi khỏi.

"Cô ấy sao vậy?"

Lâm Uyên Bạch cắn một miếng bánh quy chocolate: "Tớ định gây chuyện với em, nhưng bị em chọc tức, phải bỏ đi rồi!"

Hết chương 316

*Ở một nơi gần đó, anh Lê Giang Nam đang đợi chị, chị Sơ Vũ hãy khăn trương =))

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 317

Hoắc Trường Uyên khi nghe nửa câu đầu của cô thì chột nhứ mày, tới khi nghe được nửa câu sau, đuôi mày lại bất giác nhướng cao.

Một cánh tay của anh vắt lên chiếc sofa sau lưng cô, tay kia hướng về phía cô, thẳng thừng cầm lấy tay cô, đưa miếng bánh quy cô cắn còn một ít bỏ vào miệng mình, không hề quan tâm ánh mắt của những người khác nhìn vào.

Đầu ngón tay cô bị anh liếm qua, ươn ướt.

Cô lau tay vào khăn trải bàn, cắn môi lí nhí hỏi: "Hoắc Trường Uyên, anh thành thật khai báo đi, trước khi quen em, rốt cuộc anh đã chòng ghẹo bao nhiêu cô rồi?"

"Em biết rõ mà." Hoắc Trường Uyên nói rất ngang nhiên.

Khi chưa gặp cô, bên cạnh anh thậm chí chưa từng có phụ nữ, ngay cả Lục Tịnh Tuyết cũng chỉ là hôn ước gia đình hứa hẹn. Còn sau khi gặp cô, anh chỉ có hứng thú với một mình cô, từ đó không thể thoát ra.

Ánh mắt Lâm Uyển Bạch vượt qua đám đông, nhìn chăm chú Trịnh Sơ Vũ. Cô cũng không chơi trò đoán mò với anh nữa, bữu môi chỉ thẳng: "Cô em họ đó của Lục Tịnh Tuyết, có ý với anh!"

Đâu phải chỉ là có ý, còn thẳng thừng tuyên bố là thích anh.

"Với anh?" Hoắc Trường Uyên kinh ngạc.

"Anh không biết ư?" Lâm Uyển Bạch nheo mắt hỏi ngược lại.

"À..." Hoắc Trường Uyên nhú mày, chìm vào trầm tư. Bị cô nhắc tới, trong đầu anh thoáng hiện ra hình ảnh nào đó, anh hơi trầm ngâm: "Hình như có chuyện như vậy thật!"

"..." Lâm Uyển Bạch trừng mắt.

Hoắc Trường Uyên rướn môi, liếc cô nửa đùa nửa thật, cố tình giơ tay nâng cằm cô lên: "Anh ít nhiều có chút ấn tượng. Trước đó đúng là con bé từng chạy đến tỏ tình với anh, chỉ có điều anh chưa bao giờ coi đó là chuyện gì đặc biệt. Lúc đó nó còn chưa tốt nghiệp cấp ba, vốn chỉ là một cô nhóc. Vì còn quan hệ với Sunny, nên cùng lắm anh chỉ coi nó là em gái thôi!"

"Anh chắc chứ?" Lâm Uyển Bạch ngờ vực hỏi.

"Chắc chắn, nhất định, anh đảm bảo." Hoắc Trường Uyên không hề né tránh ánh mắt cô, thần sắc kiên định.

Lâm Uyển Bạch gạt tay anh ra khỏi cằm, chọc móng tay vào lòng bàn tay dày dặn của anh, ngữ khí chua loét: "Nhưng em thấy cô em gái đó vẫn còn nhớ nhung anh. Ban nãy anh vừa đi, cô ta đã lập tức chạy tới thị uy với em..."

Hoắc Trường Uyên nắm chặt bàn tay bị cô chọc bừa lại: "Nếu Triệu Sơ Vũ lại tới tìm em gây rắc rối thì cứ mặc kệ nó!"

"Người ta họ Trịnh..." Lâm Uyển Bạch nghe xong dờ khóc dờ cười.

Ban nãy cô em họ ấy có tự giới thiệu tên với cô.

"Thế ư?" Hoắc Trường Uyên nhú mày rồi hờ hững đáp: "Không nhớ rõ nữa."

"..." Lâm Uyển Bạch câm nín lắc đầu.

Thôi được rồi, tha cho anh đó!

Ngay cả họ của người ta là gì cũng không nhớ rõ, có thể thấy người này không có vị trí gì trong lòng anh. Hơn nữa ban nãy khi Trịnh Sơ Vũ tới chào hỏi, cô ta cũng phải tự nhắc thì anh mới nhớ ra đôi phương là ai.

Lục Học Lâm mới từ bệnh viện ra, sức khỏe vẫn đang trong giai đoạn hồi phục, không thể lao lực quá lâu. Thế nên thời gian diễn ra buổi tiệc cũng không dài. Hơn hai tiếng sau đã kết thúc, các khách khứa lần lượt rời khỏi khách sạn.

Sau khi chào tạm biệt Lục Học Lâm, Lâm Uyển Bạch được Hoắc Trường Uyên nắm tay và nâng vạt váy bước xuống bậc thềm.

Khi bước xuống vỉa hè, đằng sau vang lên một tiếng giày cao gót lạnh lạnh, lớp váy bông cũng rung rinh theo từng bước chân lên xuống. Trịnh Sơ Vũ đuổi theo phía sau, hình như đặc biệt tới chào: "Anh Trường Uyên, bye bye!"

Trước khi đi còn nhìn cô bằng ánh mắt đầy thách thức.

Ngồi vào ghế lái phụ, Lâm Uyển Bạch để anh cài dây an toàn cho mình, sau đó đóng cửa xe, vòng sang ghế lái. Anh mặc một bộ lễ phục kiểu Anh màu đen. Xưa nay anh vẫn luôn thích màu đen, cũng hợp với màu đen. Giữa bóng đêm đen đặc, những đường nét góc nghiêng của anh mượt mà và sáng sủa.

Chẳng trách cứ hút ong dụ bướm.

Khó khăn lắm mới hủy bỏ được hôn ước với Lục Tịnh Tuyết, bây giờ lại xuất hiện một cô em gái họ. Sự khó chịu trong lòng Lâm Uyển Bạch không chỉ có một chút. Dù là ai cũng chẳng thoải mái khi có người phụ nữ khác dòm ngó người đàn ông của mình, thậm chí khi nhìn Hoắc Trường Uyên, ánh mắt cô cũng có vài phần oán trách.

Nếu anh không xuất sắc, không quyền rũ như vậy đã chẳng hấp dẫn bao nhiêu cô gái!

Nhưng khi nhìn thấy một Lê Giang Nam đã từ từ đi về phía mình, cảm giác ghen tuông bức xúc ấy lập tức tan đi. Hình như cô cũng đâu có tư cách gì trách anh, bên cô cũng có một kẻ đào góc tường "âm hôn bất tán."

Hòa rồi, thật ra họ kẻ tám lạng, người nửa cân...

Lê Giang Nam đi tới trước chiếc Land Rover, lịch thiệp gõ lên cửa sổ: "Cô Lâm!"

Lâm Uyển Bạch đánh mắt liếc Hoắc Trường Uyên ngồi bên cạnh, dè dặt hạ cửa xuống, cười gượng hai tiếng: "Anh Lê..."

"Hôm nay trong bữa tiệc vẫn chưa có cơ hội nói chuyện với cô mấy câu." Lê Giang Nam không bò lên cửa sổ mà lịch sự cúi người hơi chống tay lên cằm, ánh mắt nhìn cô chăm chú.

"Khách khứa cũng nhiều mà..." Lâm Uyển Bạch đáp bằng quơ một câu, "Anh Lê, có chuyện gì không?"

"Đây là quà của tôi!" Lê Giang Nam chìa bàn tay giấu sau lưng ra trước, một chiếc túi được đưa vào trước mặt cô qua cửa xe, hình như ban nãy anh ấy đặc biệt lấy từ trong xe mang tới cho cô.

"Quà ư? Không cần đâu, cảm ơn anh!" Lâm Uyển Bạch vội vàng đẩy ra.

Đùa sao, cô đã cảm thấy hai ánh mắt ở bên cạnh phóng qua như muốn đông lạnh đôi tay của cô rồi.

Lê Giang Nam trông rất điển trai dưới cảnh đêm, tươi cười lắc đầu nói: "Con trai cô rất dễ thương, thật ra tôi cũng rất thích trẻ nhỏ! Hôm đó ở khu câu cá, tôi thấy thằng bé rất thích chiếc máy bay điều khiển từ xa của một đứa trẻ khác, thế nên tôi đặc biệt đặt hàng từ Hồng Kông gửi qua, muốn làm quà cho thằng bé. Không có ý gì khác đâu, cô Lâm không nên từ chối tấm lòng của tôi với trẻ nhỏ."

"À..." Lâm Uyển Bạch nuốt nước bọt.

Cô không ngờ món quà này là chuẩn bị cho bánh bao nhỏ. Đúng là cao thủ trong số các cao thủ, có ý thách thức hơn nhiều so với việc tặng quà thẳng cho cô. Cô buộc phải khâm phục sự co dãn tiến lùi của cậu chủ này và tinh thần thấy khó không buông...

Lê Giang Nam nhìn vượt qua cô, hướng về phía Hoắc Trường Uyên ngồi ở ghế lái: "Hoắc tổng không thấy phiền chứ?"

"Không phiền." Hoắc Trường Uyên khẽ đáp.

Lâm Uyển Bạch thấy anh đã lên tiếng, đành nhận lấy, cúi đầu cảm ơn: "Cảm ơn anh, anh Lê..."

"Đừng khách khí!" Lê Giang Nam mỉm cười vẫy tay, sau đó lùi ra sau, nhường đường cho họ.

Cùng lúc ấy chiếc Land Rover khởi động, rời khỏi khách sạn, mang theo những cơn gió đêm.

Món quà được để trên đầu gối của cô, Lâm Uyển Bạch không chạm vào nữa, thi thoảng nghiêng đầu nhìn sang bên cạnh, khó tránh khỏi kinh ngạc

khi anh lại chấp nhận quà của Lê Giang Nam.

Đang khó hiểu thì xe bỗng nhiên giảm tốc, dừng bên đường.

Cô chỉ biết trước mắt có gì đó lướt nhanh qua, chiếc túi trên đầu gối bị Hoắc Trường Uyên cầm lên, không nói không rằng, chỉ thấy một đường parabol đẹp mắt tiễn nó vào thùng rác, sau đó chiếc xe lại hòa vào dòng xe trên đường.

Lâm Uyên Bạch âm thầm quay đi.

Cô biết ngay mà.

...

Ăn cơm trưa xong, bánh bao nhỏ ngáp ngủ liên tục, cô bèn dỗ thẳng bé đi ngủ trưa.

Lâm Uyên Bạch không có việc gì làm, đi quanh quanh trong nhà một vòng rồi thu dọn chỗ quần áo đã phơi khô vào. Lúc mở tủ cất quần áo đã gấp gọn vào trong, cô vô tình chạm phải một chiếc túi giấy.

Cô nhặt lên, bỗng dung cảm thấy quen quen.

Sau khi mở ra, mặt Lâm Uyên Bạch nóng bừng lên, lập tức hiểu ngay vì sao trông nó hơi quen. Vì cô từng nhìn thấy nó bốn năm trước. Lúc đó họ còn đang trong quan hệ giao dịch, anh vào cửa hàng mua một đồng áo ngủ tình thú, còn ngang nhiên bắt cô mỗi tối thay một chiếc.

Lúc này bên trong vẫn còn rất nhiều chiếc váy ngủ chưa tháo mác, chất vải mỏng lại trong suốt. Chỉ nhìn thôi cô cũng đã cảm thấy cổ họng khô rát rồi.

Không ngờ lại giữ đến tận bây giờ, e rằng ngay bản thân Hoắc Trường Uyên cũng không biết. Cũng không khó đoán lắm, có lẽ lúc chuyển nhà người ta nhìn thấy, nghĩ đây là sở thích của anh nên chuyển nguyên trạng tới đây...

Lúc sáng, Lâm Uyên Bạch ngủ hơi mơ màng, lúc đi tắm còn quên mang quần áo, phải nhờ Hoắc Trường Uyên mang vào hộ.

Kết quả, cô thò cánh tay ướt rượt qua khe cửa, quần áo không cầm được lại bị anh nắm chặt tay kéo từ trong ra ôm vào lòng, hơn nữa còn hằn học cắn tai cô, tố cáo cô cố tình quyến rũ anh!

Trời đất làm chứng, cô oan uổng chết người!

Sức khỏe đang trong thời kỳ đặc biệt, anh lại buộc phải kiềm chế hết lần này tới lần khác, nhìn rất khổ sở, nhưng lại chỉ có thể vùi mặt vào hõm cổ cô không ngừng nuốt nước bọt. Thanh âm ấy cô quá quen thuộc rồi, vì tối nào cô chỉ hơi lật người cũng đều nghe thấy.

Nhớ tới dáng vẻ khó chịu của Hoắc Trường Uyên sáng nay, Lâm Uyên Bạch đang cất chiếc túi đi chột khựng lại, bỗng dưng muốn chọc ghẹo anh.

Cầm di động lên, cô bắt đầu gửi tin nhắn cho anh: Đang làm gì vậy?

Ngồi dưới đợi lễ ký kết chính thức bắt đầu.

Hoắc Trường Uyên trả lời rất nhanh, giống như anh luôn cầm di động trên tay vậy.

Chuyện ký hợp đồng cô biết. Sáng nay lúc thất cà vạt cho anh, anh đã nói với cô hôm nay sẽ tổ chức một buổi lễ ký kết. Lâm Uyên Bạch có thể tưởng tượng ra lúc này anh mặc bộ vest đen, ngồi vắt chéo chân trên ghế, cổ chân hơi rung rung, để lộ ra một đoạn tất đen.

Nghĩ bụng chưa bắt đầu chắc lúc này anh vẫn chưa bận. Cô nhìn vào túi giấy, bắt đầu soạn tin một cách xấu xa: Hoắc Trường Uyên, ban nãy lúc em dọn dẹp tủ quần áo, anh đoán em tìm ra thứ gì?

Hoắc Trường Uyên: Thứ gì?

Lâm Uyển Bạch: Em chụp cho anh xem.

Sau khi gửi tin nhắn hành công, cô bèn lấy một bộ đồ ngủ từ trong túi ra, trải đều ra giường, nghiêm túc tìm góc đẹp như một nhà bán chuyên nghiệp trên Taobao, chọn một tấm đẹp nhất gửi cho anh.

Rất nhanh, Hoắc Trường Uyên đáp lại ba chữ: Cố tình hả?

Lâm Uyển Bạch mím môi cười trộm, có cảm giác đắc ý khi nghịch ngợm được việc gì. Cô tiếp tục gõ chữ thần tốc: Có cần em thay vào cho anh xem ngay bây giờ không? Tuy rằng để hơi lâu rồi, kiểu dáng cũng đã cũ nhưng mấy kiểu quần áo này chắc không có trend đâu nhỉ...

Cuối cùng, cô còn cố tình viết một dấu ba chấm.

Hai hôm trước, cô chỉ mặc một bộ lễ phục bó sát người, anh đã máu huyết dâng trào. Kiểu quần áo ngủ tình thú này mà để anh nhìn thấy, cô dám cá, anh chắc chắn không thể kiểm soát được sẽ nhào về phía cô mà xé rách nó ra.

Quả nhiên, Hoắc Trường Uyên gửi đến hai chữ: Yêu tinh!

Qua màn hình điện thoại, Lâm Uyển Bạch cũng cảm nhận được cái ngiên răng kèn kẹt của anh, nụ cười càng thêm sung sướng.

Nhưng cô cũng biết đến một chừng mực nào đó là phải dừng lại. Sau khi đạt được mục đích rồi, cô lập tức thu lại bức ảnh đó, coi như chưa hề

có chuyện gì xảy ra.

Sau khi cô nhét lại bộ đồ ngủ vào túi, đồng thời bỏ xuống ngăn cuối cùng của tủ quần áo, còn lấy vài bộ khác che lấp lên trên, di động một lần nữa thông báo tin nhắn, bên trên viết: Đếm ngược còn ba ngày!

Lâm Uyên Bạch trong khoảnh khắc đã lập tức hiểu ra anh ám chỉ điều gì.

Kể từ ngày tháo chỉ trở về, Hoắc Trường Uyên gần như đếm ngược hằng ngày...

Cô chợt rung mình nhẹ, vội ném di động sang bên cạnh, đóng tủ quần áo lại, chuẩn bị lên mạng tìm một bộ phim cung đấu để xem cho bình tĩnh lại. Nhưng vừa chiếu xong phần quảng cáo thì di động đổ chuông.

Nhìn thấy màn hình hiển thị ba chữ "Hoắc Trường Uyên", Lâm Uyên Bạch vẫn hèn nhát run sợ một chút, nghĩ anh không nhin nổi với màn chọc ghẹo của cô nữa nên gọi thẳng về hỏi tội.

"Alô..."

Cô dè dặt bắt máy, đầu kia chất giọng trầm của Hoắc Trường Uyên hơi ngập ngừng: "Lý Huệ bị bắt rồi!"

"Hả?" Lâm Uyên Bạch sững người, rồi lập tức nhú mày, vội vàng hỏi: "Làm sao mà bắt được? Chẳng phải bà ta đã trốn đi nơi khác rồi ư?"

Vụ án bắt cóc đã qua rất lâu rồi. Mấy tên lưu manh bị bắt ngay hôm đó, nhưng kẻ đứng sau là Lý Huệ thì vẫn đang trốn chui trốn lủi, giống như bốc hơi khỏi thế gian này vậy, biệt vô âm tín.

"Không, vẫn đang ở Băng Thành." Hoắc Trường Uyên cũng mới nhận được tin, liền gọi ngay cho cô, anh lạnh lùng cười một tiếng: "Lâu nay bà ta trốn cũng giỏi lắm. Có điều Cục Công an đã sớm lập án, truy nã toàn thành phố. E rằng khoảng thời gian qua bà ta trốn Đông trốn Tây, chịu không ít cực khổ. Hình như không chịu nổi nữa nên đã liên lạc với bố em để xin tiền. Ý anh không phải là chú Lục mà là Lâm Dũng Nghị!"

"Vừa liên lạc liền bị cảnh sát khoanh vùng, hôm nay khi bà ta đến đúng chỗ hẹn để gặp mặt thì bị các cảnh sát mai phục quanh biệt thự nhà họ Lâm bắt tại chỗ!"

Lâm Uyển Bạch hiểu đầu đuôi câu chuyện: "Bây giờ đã bị bắt đi rồi sao?"

"Ừm, bà ta không chịu nhận tội nhưng chứng cứ bày ra đó, bà ta chẳng thể lươn lẹo được."

"Lý Huệ có nói vì sao bà ta làm vậy không?"

Hoắc Trường Uyên trả lời: "Thù oán cá nhân. Lúc trước bà ta cầu xin em giơ cao đánh khẽ tha cho Lâm Dao Dao con gái bà ta, nhưng em không chịu, thế nên muốn trả thù."

Nghe xong Lâm Uyển Bạch từ từ mím môi lại: "Chỉ vì lý do này thôi sao?"

"Đúng vậy, sao thế Uyển Uyển?" Hoắc Trường Uyên nghi hoặc hỏi cô.

Lâm Uyển Bạch lắc đầu. Hình ảnh tối hôm đó trong bệnh viện lướt nhanh qua đầu cô. Cô nhíu mày lắm lắm bầm một câu: "Không, chắc tại em quá nhạy cảm thôi..."

"Bố em thì sao, có phải ông rất thẳng thốt không?" Cô lại sốt ruột vội hỏi.

"Chắc là vậy." Trước mắt Hoắc Trường Uyên cũng không chắc chắn, nhưng đại khái có thể đoán ra.

Chuyện Lý Huệ đứng sau vụ bắt cóc Lâm Uyển Bạch vẫn chưa nói với Lâm Dũng Nghị, có lẽ Lý Huệ không còn đường nào khác mới mạo hiểm quay đầu tìm chồng xin tiền. Dù sao cũng từng là vợ chồng, Lâm Dũng Nghị không đành lòng nên đã đồng ý, nhưng không ngờ vợ lại bị cảnh sát bắt đi, nhất định ông sẽ sốt ruột vô cùng.

Nghĩ tới đây, cô lập tức nói: "Vậy bây giờ em sẽ nhờ chú Lý đưa sang nhà họ Lâm!"

"Được." Hoắc Trường Uyên hạ thấp giọng: "Bên này buổi lễ ký kết cũng sắp bắt đầu rồi. Uyển Uyển, xong việc anh sẽ qua đón em!"

Lâm Uyển Bạch ngắt máy rồi vội vàng đi ra ngoài.

Tới nhà họ Lâm, cô được bảo mẫu đưa lên gác, Lâm Dũng Nghị quả nhiên đang nằm trên giường, mặt mày trắng nhợt.

Nhìn thấy cô đi vào, Lâm Dũng Nghị vẫn gắng gượng ngồi dậy: "Uyển Bạch, con tới đây à!"

"Bố, bố vẫn ổn chứ?" Lâm Uyển Bạch vội tiến tới, dìu ông nằm dựa vào đầu giường.

Bên cạnh còn dựng một cây truyền dịch, bên trên treo một túi nước truyền trong suốt, đầu kim đâm vào mu bàn tay Lâm Dũng Nghị. Bốn năm sau, gương mặt vốn dĩ đã già đi theo năm tháng, lúc này trông lại càng tiêu tụy hơn, dường như mái tóc ông cũng bạc trắng đi nhiều.

Từ sau lần trước khi biết được chân tướng, những oán trách cô dành cho Lâm Dũng Nghị thật ra đều biến mất, thậm chí cô còn cảm thấy ông có phần tội nghiệp...

Lâm Dũng Nghị cười với cô, lắc đầu nói: "Không sao, bệnh cũ thôi mà, tâm trạng hơi thay đổi một chút nên huyết áp tăng cao! Ban nãy đã mời bác sỹ tới xem rồi, không có gì nghiêm trọng, uống một chút thuốc hạ huyết áp, nghỉ ngơi nhiều là ổn!"

Lâm Uyên Bạch gật đầu, đưa nước mà người giúp việc mang tới cho ông.

Lâm Dũng Nghị uống mấy ngụm, biết nguyên nhân cô tới đây, bèn cười khỏ, hỏi: "Chuyện Lý Huệ bị bắt con biết rồi phải không?"

"Vâng..." Lâm Uyên Bạch gật đầu.

Tiếng lành đồn gần, tiếng dữ đồn xa, tuy rằng cảnh sát đã bắt Lý Huệ đi nhưng ban nãy khi cô tới nhà họ Lâm, bên đường vẫn còn không ít người đứng túm tụm. Hàng xóm xung quanh chỉ trỏ vào nhà, miệng xì xào bàn tán.

"Bố thật sự không ngờ!" Lâm Dũng Nghị vỗ mạnh xuống đùi, làm đầu kim cũng rung lên bần bật: "Hôm trước bố nhận được điện thoại của bà ta, đòi bố một khoản tiền, nói là cầm được rồi sẽ đồng ý ký tên vào giấy ly hôn, không quấy rầy bố nữa, rời khỏi Băng Thành tới nơi khác sinh sống. Lúc đó bố nhất thời mềm lòng nên đã đồng ý!"

"Nhưng không ngờ hôm nay khi bà ta tới lấy tiền, bỗng dung xuất hiện rất đông cảnh sát, còng tay bà ta luôn! Bây giờ bố mới biết, bà ta dám làm ra chuyện táng tận lương tâm như vậy, sai mấy kẻ lưu manh bắt cóc con,

hơn nữa còn yêu cầu bọn chúng... Cũng may không có chuyện gì xảy ra với con, nếu không cảnh sát có bắt bà ta một trăm lần cũng không đủ!"

Lâm Dũng Nghị biết được đầu đuôi câu chuyện từ cảnh sát, lúc đó quả thực sững sốt vô cùng.

Lâm Uyển Bạch nhìn những thay đổi trên gương mặt ông, biết trong lòng ông nhất định chẳng dễ chịu gì.

Một ngày làm vợ chồng tình nghĩa trăm năm, tuy rằng cuối cùng vẫn ai đi đường nấy nhưng Lý Huệ cũng đã làm vợ ông nhiều năm, từng là người chung chăn chung gối, hơn nữa còn sinh cho ông một cô con gái. Bây giờ bắt ông tận mắt chứng kiến người vợ ấy bị cảnh sát bắt đi, tâm trạng ông phức tạp nhường nào nghĩ cũng đủ biết.

Lâm Uyển Bạch nắm chặt tay lại, do dự một chút, cuối cùng vẫn lên tiếng: "Bố, nếu bố không đành lòng thì con..."

Vụ bắt cóc đó đối với cô mà nói là một cơn ác mộng đáng sợ, tuy rằng cuối cùng bình an thoát nạn, nhưng lại khiến Hoắc Trường Uyên đổ máu, hơn nữa nhớ lại tình hình lúc đó, giờ cô vẫn còn run rẩy, dù về công hay tư, cô cũng không muốn bỏ qua cho Lý Huệ.

Có điều vì Lâm Dũng Nghị, Lâm Uyển Bạch có chút xao động.

Đối với kẻ xúi giục cũng đã đủ cấu thành tội đồng phạm, cho dù sau cùng chỉ là cưỡng bức chưa đạt nhưng tình tiết vô cùng ác độc, không những thuộc trường hợp hiếp dâm nhiều lần mà còn cộng thêm bắt cóc, bọn họ không ai được sống tử tế. Nếu cô không tố cáo, có thể sẽ được giảm án hình...

"Không cần!" Lâm Dũng Nghị hiểu cô muốn nói gì, thẳng thừng ngắt lời, thờ dãi nói: "Hai mẹ con bà ta đi tới bước đường ngày hôm nay hoàn

toàn là tự mình chuốc lấy, cũng cần phải trả giá cho những gì mình gây ra! Bố nói từ đầu rồi, mọi tội ác đều có nhân, có nhân ắt có quả, để họ ngồi trong tù nghiêm chỉnh ăn năn hối cải đi!"

Lâm Uyên Bạch thấy ông đã hạ quyết tâm, bèn im lặng gật đầu.

Lâm Dũng Nghị được cô vỗ về cảm xúc, sắc mặt cũng khá hơn nhiều. Lúc giúp ông rút mũi kim ở mu bàn tay ra, cô khẽ nói: "Bố, con đã tìm thấy bố đẻ của mình rồi..."

"Con tìm thấy rồi ư?" Lâm Dũng Nghị sửng sốt.

"Dạ..." Lâm Uyên Bạch gật đầu.

Sắc mặt Lâm Dũng Nghị hơi khựng lại một chút, thoáng qua chút hụt hẫng, sau đó ông cười nói: "Đây là chuyện tốt!"

"Uyên Bạch, từ sau khi mẹ con qua đời, bố luôn đối xử tệ bạc với con. Bố biết, bao năm nay thật ra con oán trách bố, bố có lỗi với con! Bây giờ con đã tìm lại được bố đẻ của mình, bố thật lòng mừng cho con!"

Ánh mắt Lâm Uyên Bạch long lanh giọt lệ, cô nói ra điều đã quyết định từ lâu trong lòng: "Bố, dù con đã tìm được bố đẻ của mình, nhưng con chào đời, bố là người cho con họ tên. Nếu bố đồng ý, con vẫn muốn làm con gái nhà họ Lâm!"

"Uyên Bạch, cảm ơn con!" Lâm Dũng Nghị kích động nói, đôi mắt rung rung: "Đối mặt với con, bố thật sự vừa xấu hổ vừa áy náy!"

"Đều qua cả rồi!" Lâm Uyên Bạch mỉm cười đưa tay ra.

"Ừm!" Lâm Dũng Nghị gật đầu lia lịa, cảm kích vì sự lương thiện của cô, vỗ nhẹ nhàng lên mu bàn tay cô, sau đó chợt hỏi: "Uyên Bạch, Trường

Uyên có tốt với con không?"

"Anh ấy rất tốt ạ." Lâm Uyên Bạch trả lời.

Lâm Dũng Nghị áy náy, chậm rãi nói: "Có thể bây giờ bố muốn thể hiện tình yêu của người cha đã quá muộn rồi. Nhưng, bố thật sự đứng từ góc độ một người cha, hy vọng con gái mình gặp được đúng người, sống hạnh phúc cả đời. Trường Uyên ổn không?"

"Bố, bố yên tâm đi!" Lâm Uyên Bạch tươi cười gạt đầu.

Một người có thật lòng với bạn hay không hoàn toàn có thể cảm nhận được. Cô biết Lâm Dũng Nghị thật lòng lo cho hạnh phúc của cô. Cảm thấy ấm lòng, cô nói tiếp: "Hoắc Trường Uyên rất tốt, anh ấy thật sự rất tốt. Con muốn làm vợ anh ấy, còn muốn nhiều hơn cả anh ấy nữa. Đối với con, đi tìm cả thế gian này cũng không có người đàn ông thứ hai tốt như anh ấy nữa. Con yêu anh ấy, thậm chí cảm kích rằng anh ấy cũng yêu con như vậy! Con cũng cảm ơn ông trời đã cho con gặp được một người đàn ông vừa giỏi giang vừa hấp dẫn như anh ấy. Cả đời này con không muốn bỏ lỡ anh ấy nữa, muốn sống cùng anh ấy tới khi đầu bạc răng long!"

Lâm Uyên Bạch nói lời này chủ yếu là muốn vỗ về Lâm Dũng Nghị.

Thêm nữa là trong phòng chỉ có hai người họ, thế nên cô cũng bạo dạn hơn, không xấu hổ nói hết lòng mình.

Nhưng cô không biết rằng, Hoắc Trường Uyên tham gia xong nghi lễ ký kết đã kịp về tới cửa nhà họ Lâm, nghe không sót chữ nào.

Hoắc Trường Uyên ra hiệu cho người làm đi xuống trước, còn mình thì dứt khoát thu tay về, không đẩy cửa ra nữa, dứt tay vào túi quần, ngang nhiên đứng nghe trộm. Cùng với câu nói của cô, nụ cười bên khóe miệng anh càng đậm thêm.

Lâm Dũng Nghị ầm lòng gật đầu, rướn người kéo mở ngăn kéo tủ bên cạnh.

Lâm Uyên Bạch nhìn thấy ông dùng vân tay mở kết bảo hiểm, lấy ra một chiếc túi da bò, sau đó đưa cho mình.

"Uyên Bạch, đây là một chút tâm ý của bố, làm của hồi môn cho con!"
Lâm Dũng Nghị ánh mắt hiền từ: "Giấy tờ bố đã bảo luật sư soạn sẵn rồi, con chỉ cần ký tên. Sau khi hoàn tất thủ tục, mọi thứ đều sẽ thuộc về con!"

Hết chương 317

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 318

Vừa mở ra, Lâm Uyển Bạch liền sững sốt.

Bên trong không phải thứ gì khác, là giấy tờ ba căn nhà ở nước ngoài. Khi hai mẹ con Lý Huệ còn chưa vào tù, có một lần cô tới nhà họ Lâm thăm Lâm Dũng Nghị, trùng hợp bắt gặp Lý Huệ và Lâm Dũng Nghị xảy ra tranh cãi trong phòng sách. Cũng chính trong lần đó cô vô tình nghe được chuyện mình không phải con gái nhà họ Lâm.

Mà lúc đó cô nghe thấy Lý Huệ nhắc đến chuyện khi Lâm Thị chưa phá sản, Lâm Dũng Nghị có âm thầm mua bất động sản ở nước ngoài, chắc là những căn nhà này.

Lâm Uyển Bạch sửng người, với tình hình hiện tại của Lâm Dũng Nghị, e rằng đây là gia sản duy nhất của ông rồi, nhưng ông lại khăng khăng để lại cho mình...

Cô vội vàng trả lại, lắc đầu: "Bố, cái này con không thể nhận!"

"Con nhận đi, bằng không bố có chết cũng khó yên lòng!" Nhưng Lâm Dũng Nghị rất kiên quyết, khăng khăng bắt cô nhận: "Mấy hôm nay bố hay mơ thấy mẹ con. Bà ấy vẫn mặc chiếc váy liền màu trắng ấy, mỉm cười với bố... Là bố có lỗi với mẹ con. Năm xưa bố là người yêu bà ấy từ cái nhìn đầu tiên, sống chết bám riết đòi bà ấy lấy bố, nhưng bố lại không làm được như lời hứa của mình, cả đời đối xử tốt với bà ấy, chăm sóc bà ấy, bảo vệ bà ấy..."

Khi nhắc đến mẹ, biểu cảm của Lâm Dũng Nghị chợt trở nên u buồn, tiếng cuối cùng của ông cũng khàn đi.

Lâm Uyên Bạch thở dài, đành phải gật đầu: "Vâng, con nhận!"

Sau khi giúp Lâm Dũng Nghị đã thiếp đi cẩn thận đắp lại chăn, Lâm Uyên Bạch khẽ khàng đi ra khỏi phòng ngủ. Lúc đóng cửa quay người, cô nhìn thấy một bóng dáng cao lớn đứng dựa vào cửa sổ ngoài hành lang, một chân đưa về trước hơi gập đầu gối, lưng quay về phía ráng chiều, đôi mắt thâm sâu ấy tỏa sáng, khiến trái tim người ta rung rinh.

Tới khi đôi chân dài ấy cất bước đi về phía này, trái tim Lâm Uyên Bạch chao đảo toàn tập.

Bàn tay buông thõng được anh nắm lấy, cô ngạc nhiên hỏi: "Hoắc Trường Uyên, anh tới từ khi nào vậy?"

"Anh vừa lên." Hoắc Trường Uyên mỉm cười, đánh mắt về phía phòng ngủ: "Sao rồi?"

Lâm Uyên Bạch lắc đầu: "Không có chuyện gì, chỉ là bị kích động đôi chút, tâm trạng thay đổi. Ban nãy đã truyền nước, giờ ngủ thiếp đi rồi."

"Vậy chúng ta về nhà thôi." Hoắc Trường Uyên đan chặt tay mình vào tay cô.

"Ừm." Lâm Uyên Bạch ngoan ngoãn đáp lại.

Chiếc Land Rover trắng đánh lái ra khỏi biệt thự nhà họ Lâm, gặp phải đèn đỏ bèn giảm tốc dừng trước vạch kẻ đường.

Lâm Uyên Bạch bất giác nghiêng đầu nhìn về phía anh, đón lấy ánh mắt anh cũng đúng lúc hướng về phía cô. Từ lúc ra khỏi nhà họ Lâm tới giờ,

gương mặt anh lúc nào cũng tươi tắn, hơn nữa nụ cười ấy cứ gọi là phóng
đăng xuân tình.

Cô nhú mày hỏi: "Sao vậy..."

"Khao khát muốn làm vợ anh còn hơn cả anh muốn lấy em? Trên đời
không tìm được người đàn ông thứ hai tốt như anh? Em yêu anh, thậm chí
rất cảm kích anh cũng yêu em như vậy? Cảm ơn ông trời cho em gặp một
người đàn ông vừa giỏi giang vừa hấp dẫn như anh? Cả đời này cũng
không muốn bỏ lỡ anh, muốn cứ như vậy nắm tay anh sống đến bạc đầu?"

"..." Lâm Uyên Bạch ngây ngốc.

Một tiếng nổ âm vang, sau đó đầu óc cô hoàn toàn trống rỗng.

Lâm Uyên Bạch đỏ bừng mặt, giơ tay chỉ vào anh, trở nên lắp bắp:
"Anh anh... sao anh lại nghe trộm người ta nói chuyện chứ?"

Giờ thì cô hiểu rồi, lúc ra khỏi phòng ngủ, anh đâu phải vừa tới, rõ ràng
đã tới rất lâu rồi, hơn nữa còn nghe thấy hết những lời cô nói với Lâm
Dũng Nghị! Quá đáng, cô lúc này thật sự muốn tìm một cái lỗ để chui vào!

Hoắc Trường Uyên khó giấu được sự vui vẻ trên nét mặt.

Không nghe trộm? Vậy làm sao nghe được những lời bày tỏ thẳng thắn
cô dành cho anh.

Từ lúc họ quen biết cho đến yêu nhau, ngoài lúc làm rõ hiểu lầm chia
tay bốn năm trước, cô từng nói câu "Em yêu anh" với anh ra, sau đó cô xấu
hổ, anh có dụ dỗ kiểu gì cũng không nói nữa, cho dù lúc bị anh giày vò đến
chết đi sống lại trên giường cũng không nói. Hơn nữa, đây không chỉ là lần
đầu tiên anh được nghe cô nhận xét về anh với người ngoài, cũng là lần
đầu tiên được biết hình tượng của mình trong lòng cô tốt đẹp đến vậy.

Chẳng trách người ta bảo "mật ngọt chết ruồi", Hoắc Trường Uyên cảm thấy mình như rơi vào một hũ mật ong, ngấy đến hoang mang.

Lâm Uyên Bạch đỏ bừng mặt, nghiêng đầu nhìn miết ra ngoài cửa xe.

Nhưng cô không được như mong muốn, bởi vì Hoắc Trường Uyên đã vươn cánh tay dài ra, kéo cô vào lòng, cúi đầu định hôn cô. Trong lúc môi lưỡi quấn quýt, anh cất giọng trầm trầm: "Uyên Uyên, cảm ơn em!"

Cảm ơn cô ư?

Thật ra cô phải cảm ơn anh mới đúng.

Bàn tay Lâm Uyên Bạch đặt lên ngực anh, cô ngượng ngập đáp lại nụ hôn có thể khiến người ta tan chảy này.

Thời gian chờ đèn đỏ có hơi dài, Lâm Uyên Bạch thở dốc, nằm nhoài trong lòng anh, cũng may họ đỗ ở hàng đầu tiên, hơn nữa hai bên không có xe, bằng không sẽ lại có livestream.

Liếc xuống chiếc túi giấy da bò đặt trên đầu gối, Lâm Uyên Bạch dè dặt căn môi: "Nếu anh đã nghe trộm rồi, chắc cũng biết bố trao lại cái này cho em, nói là đã sang tên cho em, sau này sẽ là của hồi môn của em... Hoắc Trường Uyên, em bỗng dưng cảm thấy mình thật hạnh phúc!"

Cô chân thành cảm khái.

Trước kia cô luôn cảm thấy số phận của mình trắc trở hơn người ta. Từ khi còn rất nhỏ mẹ đã lựa chọn nhảy lầu kết liễu số phận, hạnh phúc những năm tháng tuổi thơ của cô cũng chấm dứt tại đây. Không còn tình yêu của mẹ, đồng thời cũng đánh mất tình yêu của bố. Nhưng bây giờ cô không những lại có được tất cả, còn một lúc có được hai phần tình cảm, ngoài

Lâm Dũng Nghị, Lục Học Lâm cũng luôn dè dặt muốn cố gắng bù đắp cho cô.

Ông trời thật ra luôn đối xử tốt với mỗi con người, chỉ là ông trời luôn cho chúng ta nếm trải đắng cay trước rồi mới tới ngọt ngào mà thôi.

Bỗng nhiên cô nhớ tới câu nói đó, Lâm Uyển Bạch lúc này thấu hiểu sâu sắc, hạnh phúc là có thật, cho dù nó tới hơi muộn một chút.

Hoắc Trường Uyên bất ngờ lạnh lùng nói: "Nhưng bây giờ anh không cảm thấy hạnh phúc!"

"Vì sao chứ?" Lâm Uyển Bạch không hiểu.

"..." Lâm Uyển Bạch gần như hiểu rõ ý tứ trong ánh mắt anh trong khoảnh khắc, mặt còn đỏ hơn ban nãy một chút. Cô đẩy lồng ngực hơi nóng của anh ra, áp ứng: "Chẳng phải sắp rồi sao, đếm ngược còn ba ngày..."

Hoắc Trường Uyên nghiêng rằng, anh không bao giờ ngờ thời gian lại trôi qua chậm chạp như vậy.

Đèn chuyển sang xanh, các xe phía sau bắt đầu nhún còi thúc giục, anh đành nhin ngọn lửa dục vọng xuống, trút hết vào chân ga.

...

Ba ngày sau ở Hoắc Thị, Hoắc Trường Uyên vừa kết thúc buổi họp, trở về phòng làm việc.

Đằng sau, Giang Phóng từ tốn đi theo. Sau khi anh kéo chiếc ghế lưng cao ra ngồi, Giang Phóng bày hết những tài liệu và biên bản họp lát nữa cần duyệt lên mặt bàn.

Giang Phóng quan sát sắc mặt, chú ý thấy khóe môi của sếp cứ rướn lên này giờ. Buổi họp ban này thật ra không suôn sẻ, có bản tổng kết của hai phòng không được thông qua, họ đều thấp thỏm lo âu, nếu là trước kia kiểu gì sếp cũng quát cho một trận, nhưng hôm nay anh lại không nói câu nào.

"Hoắc tổng, anh có chuyện gì vui sao, trông tâm trạng anh có vẻ rất tốt?" Giang Phóng nịnh nọt hỏi.

"Ừm." Hoắc Trường Uyên nhướn mày, đưa tay xoa xoa cằm, giống như một con sư tử nhe nanh: "Tối nay được ăn thịt."

"Dạ?" Giang Phóng không hiểu.

"Thịt kho tàu!" Hoắc Trường Uyên uể oải dựa lưng ra sau ghế, gương mặt như ham muốn lắm rồi.

Cũng khó trách, nhịn lâu như vậy, anh cảm giác mình như con thú bị nhốt trong lồng cuối cùng cũng đợi được tới ngày thả ra vậy.

"..." Giang Phóng ngây ngây ngô ngô.

Ăn thịt kho tàu mà vui đến vậy sao?

Không đến mức ấy chứ, bữa trưa công ty có phục vụ, hình như cũng có món thịt kho tàu mà. Hơn nữa anh ấy thấy sếp cũng đâu ăn nhiều. Giang Phóng tỏ thái độ khó hiểu, lẽ nào vì căng tin công ty nấu không ngon, về nhà sẽ được ăn món thịt kho tàu ngon hơn?

Khi ngược mắt lên, anh ấy nhìn thấy Hoắc Trường Uyên đã rút di động ra gọi điện cho cô Lâm, chất giọng dịu dàng hơn nhiều: "Uyên Uyên, đi tới đâu rồi?"

Cung kính cúi đầu, Giang Phóng biết điều lùi ra ngoài.

Hoắc Trường Uyên ngắt điện thoại, bắt đầu đổ người về trước, mở tài liệu ra, phác nhanh nét chữ lên giấy. Ngay sau đó có tiếng gõ cửa vang lên lần nữa, anh nghĩ là Giang Phóng quên báo lại chuyện gì, chỉ nói "Vào đi", không ngần ngại đầu nhìn. Cho đến khi tiếng bước chân dừng lại trước bàn làm việc, trên đỉnh đầu lại vang lên một giọng nữ.

"Anh Trường Uyên~"

Hoắc Trường Uyên đang cầm bút trên tay chợt khựng lại.

Anh ngược mắt lên liền nhìn thấy Trịnh Sơ Vũ đang đứng trước bàn làm việc, cười tí mắt nhìn mình. Hôm nay cô ta trang điểm kiểu khác, không bắt cần kiểu Punk nữa, mặc một bộ váy liền màu be, hoàn toàn trái ngược với lúc ở buổi tiệc, mái tóc được buộc gọn gàng sau gáy, ngược lại trông giống một cô công chúa cung trong nhà.

Hoắc Trường Uyên nhú mày, bực dọc nói: "Em vào đây kiểu gì vậy!"

"Ban này chính anh bảo vào đi mà!" Trịnh Sơ Vũ nhún vai, cố tình chơi chữ.

"Ý anh là ai cho em vào đây!" Hoắc Trường Uyên xoay bút máy, gõ lên mặt bàn.

Trịnh Sơ Vũ ngồi phịch xuống chiếc ghế đối diện, bắt đầu càu nhàu: "Hừ, nhân viên chỗ anh thật là đáng ghét, không hiểu nhân tình thế thái, không nhạy bén chút nào, không có hẹn trước, nói gì cũng không cho em vào! Nhưng làm sao làm khó được em. Em trà trộn vào một đoàn khách đông, vậy là nhẹ nhàng lên vào! Anh Trường Uyên, em thông minh không?"

Nói đến cuối cùng, Trịnh Sơ Vũ vênh mặt đắc ý.

Hoắc Trường Uyên nhú mày, trong lòng thậm nghĩ sẽ làm ra trò chuyện quản lý sơ hở như thế này. Bây giờ người cũng đã lên tới đây rồi, anh dựa người ra sau ghế, khẽ hỏi: "Em đến có chuyện gì không?"

"Tới thăm anh!" Trịnh Sơ Vũ cười hì hì, đôi mắt ngang nhiên phóng điện.

Hoắc Trường Uyên lại làm như hoàn toàn không hiểu phong tình, mặt không biến sắc: "Bây giờ thăm xong rồi đấy."

Trịnh Sơ Vũ lập tức không vui, bĩu môi: "Gì chứ, người ta đợi ở dưới bao nhiêu lâu mới lên được tới đây! Anh Trường Uyên, dù gì chúng ta cũng bảy năm không gặp, đừng tạo sự xa cách vậy chứ!"

"Anh Trường Uyên, hôm nay là sinh nhật của em, anh không định chúc mừng em sao?" Trịnh Sơ Vũ lại nói ngay.

"Sinh nhật vui vẻ." Hoắc Trường Uyên đáp, ngữ khí hơi hờ hững.

"Cảm ơn anh!" Trịnh Sơ Vũ nghe xong lại vui ngay, ánh mắt còn có chút ngại ngùng và ngọt ngào của mấy cô bé mới lớn. Sau đó cô ta đặt chiếc hộp mang tới lên bàn, cẩn thận như đặt một báu vật.

Sau khi mở ra, bên trong là một chiếc bánh gato hoa quả được trang trí khá đẹp.

Trịnh Sơ Vũ mở cả dao, đĩa và đĩa ra, sau đó đặc biệt cắt một miếng thật to, đưa ra trước mặt anh bằng hai tay: "Hì hì, đây là chiếc bánh sáng nay em dậy tự tay làm đấy, mang một phần qua cho anh ném thử!"

"Anh không thích ăn đồ ngọt." Hoắc Trường Uyên không nhận.

"Thì anh thử một miếng thôi, bánh sinh nhật của người ta muốn chia sẻ với anh, chẳng phải có câu "thọ tinh" là to nhất sao, anh nể mặt chút thôi!" Thấy anh không nể mặt, Trịnh Sơ Vũ cố tình lắm bằm một câu: "Hôm qua lúc nói chuyện điện thoại với mẹ, em còn đặc biệt kể đã gặp mặt anh. Mẹ còn bảo em có thời gian thì tới nghĩa trang mang họa tặng bác gái nữa!"

Nghe xong, Hoắc Trường Uyên khẽ mím môi lại.

Mẹ của Trịnh Sơ Vũ cũng là cô em gái duy nhất của Lục Học Lâm, Lục Học Phương. Lúc còn trẻ, bà ấy từng là bạn học đại học, có quan hệ rất thân với mẹ của Hoắc Trường Uyên. Có điều sau khi sinh anh ra, mẹ mất quá nhiều máu rồi qua đời, sau này hai bên cũng tự nhiên không còn qua lại nhiều nữa.

Nhưng dù bao nhiêu năm qua Lục Học Phương định cư ở Anh, bà ấy cũng không quên tình bạn năm nào. Hằng năm tới ngày giỗ của mẹ anh, bà ấy đều cử người qua thăm và tặng hoa. Đây cũng là nguyên nhân Trịnh Sơ Vũ vào đây không bị anh đuổi ra ngoài ngay, chứ không phải vì cô ta là em họ của Lục Tịnh Tuyết.

Hoắc Trường Uyên nhú mày, miễn cưỡng cầm đĩa lên: "Nể mặt mẹ em đấy."

Anh vốn dĩ chỉ xiên một miếng bỏ vào miệng một cách qua loa rồi bỏ đĩa xuống.

Trịnh Sơ Vũ nhìn anh chăm chú từ đầu tới cuối, cũng không thuyết phục anh ăn thêm. Khi yết hầu của anh có dấu hiệu nuốt nước bọt, một chút phấn khích khác thường lóe lên trong mắt cô ta, nhưng cũng đã được cô ta khéo léo che đậy bằng sự mừng rỡ: "Sao rồi, có ngon không?"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên vẫn chỉ trả lời cho xong, sau đó nói: "Anh ăn rồi đấy."

Ý tứ đuôi khách trong câu này đã quá rõ ràng, nhưng Trịnh Sơ Vũ vờ như nghe không hiểu, ngược lại chủ động tìm đề tài để nói: "Anh Trường Uyên, em đã lấy được bằng thạc sỹ Quản trị kinh doanh. Bây giờ về nước em vẫn chưa có công việc! Em muốn tới Hoắc Thị làm việc, chuyên ngành của em cũng vừa hợp, anh giúp em sắp xếp một vị trí được không?"

"Muốn tới đây cũng được, Hoắc Thị hằng năm vẫn có đợt tuyển dụng định kỳ." Hoắc Trường Uyên hờ hững nói.

"Đi cửa sau không được ạ?" Trịnh Sơ Vũ chống tay lên cằm, tỏ vẻ dễ thương.

"Không được." Hoắc Trường Uyên từ chối thẳng thừng, trong giọng nói là sự kiên quyết không thể xoay chuyển.

Rõ ràng muốn cô ta đừng hòng nghĩ chuyện đi cửa sau. Muốn đi làm ở Hoắc Thị cũng được, tự mình ứng tuyển, thành công thì tới, không thành công thì đi đâu làm thì làm, cho dù có mối quan hệ giữa hai người mẹ từ thời đại học cũng không được. Với tư cách là người quản lý cao nhất, anh tỏ rõ Hoắc Thị không nuôi người nhàn hạ.

Sự kiên nhẫn của Hoắc Trường Uyên đã quá đủ, trên bàn làm việc còn rất nhiều tài liệu chưa phê duyệt.

Ban nãy anh đã gọi điện thoại cho Lâm Uyên Bạch, buổi tối họ còn định ra ngoài ăn tối riêng. Anh muốn nhanh chóng hoàn thành công việc, bị Trịnh Sơ Vũ quấy rầy như thế này làm lỡ dở không ít thời gian.

Hoắc Trường Uyên hạ thấp giọng, nói: "Cầm hộp bánh của em đi, anh còn tài liệu cần duyệt."

Nếu như ban nãy vẫn còn khéo léo uyển chuyển thì lúc này anh đã nói thẳng toẹt ra lệnh đuổi khách.

Hoắc Trường Uyên xoay cây bút máy, lại đồ người tiếp tục phê tài liệu. Chỉ là bỗng nhiên anh cảm thấy trong cơ thể có một lòng nóng rực trào dâng, hơn nữa nhanh chóng lan ra khắp tứ chi như có những con kiến nhỏ xíu đang gặm nhấm trong huyết quản.

Không đau nhưng ngứa ngáy, cũng rất khó chịu.

Hoắc Trường Uyên nhú mày ngồi thẳng dậy cảm giác cổ họng trở nên khô khốc.

Trịnh Sơ Vũ cho lại bánh gato vào trong hộp, đứng lên nhưng không đi ngay mà tự động vòng qua bàn làm việc, bước từng bước nhỏ về phía anh, khuôn mặt vì một cảm xúc nào đó mà đỏ hồng lên.

Giây phút cô ta áp sát người về phía mình, Hoắc Trường Uyên kiễng cao hai chân khỏi mặt đất, chiếc ghế lưng cao cứ thế trượt về sau một quãng.

Anh đứng dậy, đôi mắt nheo lại, chất vấn bằng giọng sắc bén: "Em đã bỏ gì vào bánh gato?"

Trịnh Sơ Vũ vồ hụt nhưng cũng phản ứng khá nhanh, tiện đà bám lấy bàn làm việc, vô tội lắc đầu với anh: "Không có gì, chỉ là chút bơ sữa thôi, em làm theo công thức trên mạng mà!"

Không thể nào!

Hoắc Trường Uyên còn lâu mới tin.

Chỉ trong giây phút ngắn ngủi, anh đã cảm nhận được dòng nóng rực ấy như cuộn trào trong cơ thể. Anh chỉ còn cách nắm chặt bàn tay lại mới kiềm chế được cơ bụng căng ra. Dục vọng nhẩn nhịn bao lâu như sắp bùng trào ra ngoài.

Nhưng nó chỉ là đối với người con gái của anh, không bao gồm Trịnh Sơ Vũ ở trước mặt.

Hoắc Trường Uyên từng uống trà hoa cúc, có trải nghiệm tương tự, thế nên lúc này anh đã hiểu ra mình bị trúng chiêu. Trong chiếc bánh gato đó có thuốc, e rằng cô ta nói sinh nhật gì đó cũng chỉ là nói dóc.

Hết chương 318

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 319

Nhưng vẫn giống như lần trước đó, dù người trước mắt có cởi sạch như Lục Tịnh Tuyết, Hoắc Trường Uyên cũng chẳng kích động ham muốn chút nào.

"Anh Trường Uyên, có phải bây giờ anh rất khó chịu không?"

Trong ánh mắt Trịnh Sơ Vũ chỉ toàn là giao hoạt và niềm vui khi mình làm được như mong muốn. Cô ta tung vạt váy bước qua, giọng nói dịu dàng hơn nhiều: "Em có cách giúp anh hết khó chịu, em giúp anh được không? Anh Trường Uyên~"

Tiếng gọi cuối cùng, cô ta cố tình kéo thật dài, nắm chặt vạt áo vest của anh, đứng đưa qua lại.

"Tránh xa tôi ra một chút!" Hoắc Trường Uyên gạt ra, tránh sang bên cạnh mấy bước, chuẩn bị ấn điện thoại nội bộ gọi người vào.

Trịnh Sơ Vũ nhìn anh rất chăm chú, đã thấy đôi mày của anh nhíu chặt, mỗi lần nuốt nước bọt đều rất khó khăn, sắc mặt nhẫn nhịn khổ sở nhưng vẫn chưa xuất hiện những biểu cảm khó kiềm chế, hơn nữa ánh mắt nhìn cô ta càng không có chút tà niệm nào.

Cô ta không hiểu, lao vội tới ôm chặt cánh tay anh, ngăn anh gọi điện thoại, cơ thể áp rất sát vào người anh, giống như rất muốn chứng minh sức hấp dẫn của mình trước mặt anh vậy, tay chạm vào cổ áo sơ mi của anh:

"Sao phải khiến bản thân khổ sở như vậy, em biết bây giờ anh rất khó chịu, để em giúp anh đi! Ở đây được không, trên sofa?"

Khi Hoắc Trường Uyên hất tay ra cũng đúng lúc cửa văn phòng bị đẩy mở.

Lâm Uyển Bạch vừa được Giang Phóng đón từ thang máy vào chột sững người khi nhìn thấy cảnh tượng bên trong.

Giây phút Giang Phóng mở cửa, tầm mắt của cô đúng lúc chạm phải cảnh Hoắc Trường Uyên giơ tay, sau đó liền nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết, Trịnh Sơ Vũ đang dán vào người anh chột ngã cái rầm sang bên cạnh như một quả bóng da.

"Hai người đang làm gì đây?" Lâm Uyển Bạch bậm môi.

Nhìn thấy cô, Hoắc Trường Uyên lập tức lao vội tới trước mặt cô như sao băng, nắm lấy tay cô, tỏ thái độ ảm ức và vô tội: "Em cũng nhìn thấy rồi đấy, anh trong sạch."

Thật ra ban nãy anh lo, chỉ sợ bị cô bắt gặp, không ngờ vẫn cứ là trùng hợp.

"Ừm..." Lâm Uyển Bạch gật đầu: "Em biết rồi."

Cô cũng không phải kiểu người vô lý vô cớ, sự thật bày ra trước mắt, không thể vô duyên vô cớ hiểu lầm anh. Suốt bốn năm mất trí nhớ anh còn chẳng động vào Lục Tĩnh Tuyết chút nào, bây giờ càng không thể có gì với ai khác, về điểm này cô có thể khẳng định.

Nhìn về phía Lục Sơ Vũ ngã sõng soài dưới đất, cô vô thức nhú mày, nhìn thôi cô cũng thấy đau đớn rồi.

Cũng không biết có phải Hoắc Trường Uyên cố tình hay không mà anh dồn sức rất mạnh, Trịnh Sơ Vũ không những bị đẩy ngã xuống đất, hơn nữa còn đập vào chân bàn làm việc, lúc này cô ta đang ngồi ôm trán, tuy rằng không nhìn thấy nhưng cô chắc cũng phải sưng vù lên rồi, đó là bàn cẩm thạch đấy...

Quả thật không nung tay chút nào!

Tuy rằng cô không biết đã xảy ra chuyện gì nhưng gần như cũng đoán ra phần nào. Lâm Uyển Bạch không khỏi chép miệng trong lòng, không hổ danh là người du học từ nước ngoài về, phóng khoáng như vậy, dám làm chuyện ấy ngay trong văn phòng...

Thấy cô không ghen tức cũng không hờn giận, càng không hiểu lầm mình, Hoắc Trường Uyên chợt thở phào, ngay sau đó mặt anh sa sầm lại, anh dặn dò Giang Phóng: "Giang Phóng, tiền cô gái họ Trịnh đây ra khỏi Hoắc Thị, còn nữa, dặn dò các nhân viên bên dưới, sau này những người có hẹn phải chứng thực thân phận, không được phép để những người linh tinh trà trộn vào nữa!"

"Vâng!" Giang Phóng lập tức đáp lại.

Lâm Uyển Bạch vẫn được anh nắm tay và khoác vai nãy giờ. Trong lúc nói, anh còn ôm cô chặt hơn nữa. Đến khi anh dứt lời, những lời ấy của anh đã đủ khiến cô no bụng, bên tai vang lên hơi thở nóng rực: "Uyển Uyển..."

Cô nhú mào, ngược mắt nhìn anh.

Cô nhanh chóng phát hiện ra sự khác thường. Ánh mắt anh nhìn cô rất mê mẩn, hơn nữa qua lớp vải, cơ thể anh cũng nóng bất thường, như đang cố gắng giữ vững ý chí, hơi thở rất khàn.

Gần như Lâm Uyển Bạch chợt hiểu ra ngay anh bị làm sao...

Giữa hoàng hôn đẹp vô ngần, chiếc taxi dừng lại trước cửa biệt thự.

Tuy rằng Hoắc Trường Uyên ngả người dựa vào cô như đã uống say, trông có vẻ bình thường, không có gì khác biệt. Trên thực tế, dọc đường trở về nhà, anh không hề an phận, bàn tay cứ liên tục gây rối.

Ngược lại Lâm Uyển Bạch thì thảnh thơi. Cô như ngồi im phăng phắc, chỉ sợ người tài xế phía trước vô tình nhìn qua gương chiếu hậu lại phát hiện ra chuyện gì đó.

Suốt dọc đường cô cố gắng cắn chặt răng, sợ không cẩn thận bật ra âm thanh nào đó, đành phải ngồi cứng đờ với gương mặt đỏ hồng, giả vờ nhìn ra ngoài ngắm nhìn cảnh đẹp, còn liên tục giục người tài xế đi nhanh một chút.

Sau khi đón lấy tiền lẻ trả lại, Lâm Uyển Bạch gần như nhảy vội xuống khỏi xe, đương nhiên là lôi theo một con "thú cưng" khổng lồ.

Hoắc Trường Uyên lúc này đã bị đánh bại hoàn toàn bởi thuốc, như một con Golden lên cơn động dục, ngả hẳn vào người cô, vùi mặt vào hõm cổ cô, hơi thở nóng tới mức chính cô cũng cảm thấy rất cổ hòng.

Lâm Uyển Bạch gắng gượng dìu anh vào trong nhà, liền nghe thấy tiếng bánh bao nhỏ và tiếng chân thẳng bé chạy ra ngoài.

"Uyển Uyển~"

Lúc này Lâm Uyển Bạch không còn cách nào khác, chỉ có thể dỗ dành bằng âm thanh: "Bảo bối ngoan, con tự chơi trước nhé!"

Bánh bao nhỏ nghiêng đầu nhìn cô, rồi lại nhìn papa đang dính chặt vào người cô như miếng đậu cuộn thịt, trên gương mặt nhỏ xuất hiện những biểu cảm tinh tế, sau đó nó nhún vai, ngoan ngoãn quay đi chạy vào phòng khách.

Nghe thấy tiếng, thím Lý từ trong bếp đi ra, giật mình vì dáng vẻ của Hoắc Trường Uyên, thím ấy vội quan tâm hỏi: "Cô Lâm, cậu chủ sao vậy?"

"À, không sao đâu!" Lâm Uyển Bạch gắng che giấu sự ngượng ngập của mình, ấp úng nói: "Anh ấy hơi sốt một chút, về phòng nằm là được ạ..."

Nói xong, cô xua tay từ chối thím Lý muốn tiến lên giúp, vội vàng dìu Hoắc Trường Uyên lên gác.

Không ngờ anh hai lần gặp phải chuyện này, tới cuối cùng vẫn phải cô giải quyết giúp anh...

Vừa đi lên gác, Hoắc Trường Uyên lập tức trở mặt, ánh mắt nóng đến mức khiến cô nhìn mà sợ hãi.

Lâm Uyển Bạch kéo tuột anh vào phòng ngủ, vừa đóng cửa vào anh đã nhào tới từ phía sau, chỉ nghe thấy "roạt" một tiếng và cảm giác lạnh lẽo ập tới đột ngột.

Gáy được anh nắm trọn, mặt cô cứ thế bị anh xoay ngược lại, đón lấy nụ hôn rơi xuống.

Có chút không gian, cô liền thở dốc nói: "Trời ơi! Anh đợi em khóa cửa đã..."

Sau khi phẫu thuật Hoắc Trường Uyên nhìn lâu như vậy rồi, hôm nay vừa hay là ngày kết thúc đêm ngược.

Vốn dĩ tối nay anh cũng không định tha cho cô, nhịn lâu như vậy, anh đã sớm sẵn sàng chỉ chờ ngày được ăn thịt. Nay lại nhờ cô Trịnh Sơ Vũ đó, e rằng hôm nay cả tối cô cũng đừng hòng xuống giường!

Quả nhiên, khó khăn lắm mới tách môi ra được chân cô liền hẫng, bị anh bẻ bổng lên ném xuống giường.

Lâm Uyên Bạch còn chưa kịp quen với cảnh trời đất xoay chuyển thì người nào đó đã không chịu nổi nữa.

Giữa những âm thanh vụn vặt là tiếng nhắc nhở trong bất lực của cô: "Rèm cửa còn chưa kéo vào kìa..."

...

Tuy rằng năm xưa nhà họ Lục gả con gái có hơi thiệt thòi nhưng nhà họ Trịnh ở Băng Thành cũng không phải một gia đình tầm thường, cũng theo nghiệp kinh doanh nhiều năm, gốc rễ khá dư dả.

Sau khi tốt nghiệp cấp ba, Trịnh Sơ Vũ liền ra nước ngoài học cao hơn. Còn Lục Học Phương vì lúc trẻ chồng không may gặp nạn qua đời, nên cũng sớm chuyển sang Anh định cư cùng con gái. Nhưng biệt thự nhà họ Trịnh ở Băng Thành vẫn ở đó, cũng có người trông nom thường xuyên.

Khi mặt trời lặn xuống núi, Lục Tịnh Tuyết đẩy cửa phòng ngủ ra.

Ban này lúc vào nhà, người giúp việc bèn nói tiểu thư Sơ Vũ vừa đi ra ngoài về, đang ở trong phòng ngủ.

Trịnh Sơ Vũ rời khỏi Hoắc Thị, cả đường ôm trán. Cô tới bệnh viện một chuyến, bác sỹ nói là không sao, kê cho một lọ còn iot về bôi là được. Lúc này cô đang ngồi ôm đầu gối trên đầu giường, nét mặt giận dữ và oán hận.

Nhưng cô không biến thái như cô chị họ Lục Tịnh Tuyết, điên cuồng đập đồ hay quát nạt người dưới, chỉ ngồi một mình trong phòng buồn giận.

Sau khi đi vào, Lục Tịnh Tuyết nhìn thấy chiếc bánh gato để trên tủ đầu giường bèn tươi cười khen ngợi một câu: "Bánh trông đẹp đấy!"

Không nhắc còn đỡ, vừa nhắc, sắc mặt Trịnh Sơ Vũ lập tức càng trở nên khó coi.

Lục Tịnh Tuyết bỏ túi xách xuống đi tới bên giường, cố tình nói ngập ngừng: "Sơ Vũ, trông mặt em tệ như vậy, mọi chuyện có vẻ không suôn sẻ lắm?"

Ngay từ lúc làm xong bánh gato chuẩn bị đi tới Hoắc Thị, Trịnh Sơ Vũ đã gọi điện thoại cho cô ta, huênh hoang nói về kế hoạch của mình, hơn nữa từng câu từng chữ đều dương dương tự đắc, tựa như không thể có chuyện thất bại.

Trịnh Sơ Vũ bị cô ta xé toạc vết thương, bỗng dưng oán thán: "Sao anh Trường Uyên có thể như vậy chứ! Trong bánh, em bỏ không ít loại thuốc đó. Vậy mà anh ấy ăn xong một chút phản ứng cũng không có! Em đã nhào tới rồi chỉ thiếu nước dùng sức mạnh nữa thôi, vậy mà anh ấy lại đẩy em ra. Mà hơn nữa chị Tịnh Tuyết, chị nhìn quả trán sưng vù của em đi, bị đập vào bàn làm việc đấy!"

Nói đến cuối cùng, Trịnh Sơ Vũ hạ tay xuống, bên trên quả nhiên là một cục sưng to đỏ rực.

Nghe xong, Lục Tịnh Tuyết liên tục cười khẩy trong bụng.

Ngay từ lúc Trịnh Sơ Vũ gọi điện thoại cho cô ta, cô ta đã đoán trước sẽ có kết cục này. Nhìn gương mặt tràn đầy phần uất của con bé, cô ta chỉ cảm thấy tự nó chuốc nhục vào thân. Nhớ lại lúc trước, Lục Tịnh Tuyết

cũng từng bỏ thuốc cho Hoắc Trường Uyên, thậm chí gần như cởi trần như nhộng đứng trước mặt anh, anh còn không chút suy suyễn, hướng hồ là Trịnh Sơ Vũ?

Nhớ lại những nhục nhã từng phải chịu, bộ nail xinh đẹp của Lục Tịnh Tuyết găm sâu vào lòng bàn tay.

Nhưng ngoài mặt cô ta không thể hiện cảm xúc gì, ngược lại như một người chị họ quan tâm em gái họ, đau lòng nói: "Hả, sao lại bị va nghiêm trọng như vậy? Có đau không?"

"Sao lại không đau ạ?" Trịnh Sơ Vũ giận dữ nói: "Bác sỹ nói không sao, nhưng em cảm thấy, chỉ cần hơi dùng sức chút nữa, em sẽ bị chấn động não luôn! Sưng to như thế này, bảo em ra ngoài gặp mọi người kiêu gì! Anh Trường Uyên thật quá đáng!"

Trút giận xong một hồi, cô dựa đầu vào giường, nhìn lên trần nhà và nói: "Thôi bỏ đi! Dù sao bản thân em cũng khinh thường loại phụ nữ dùng thân thể câu dẫn đàn ông!"

Thật ra Trịnh Sơ Vũ quyết định làm vậy hoàn toàn là vì trong buổi tiệc hôm đó Lâm Uyển Bạch đã mang Lục Tịnh Tuyết ra so bì với cô, nói bóng nói gió rằng Hoắc Trường Uyên sẽ không để ý tới cô, thế nên lòng tự trọng bị xúc phạm, cảm thấy bị sỉ nhục. Chẳng qua cô không nuốt nổi cục tức này, muốn chứng minh sự hấp dẫn của mình mà thôi!

Chỉ đáng tiếc, sự thực ngược lại như một sự khẳng định, cô bị che bai đến không còn mảnh giáp, hơn nữa sau khi cô ngã xuống đất, Hoắc Trường Uyên còn không buồn thương xót, cũng không kiểm tra xem thương tích thế nào, đứng ngay trước mặt Lâm Uyển Bạch gọi trợ lý tới đuổi mình đi, giống như việc cô bị thương là tự chuốc lấy vậy, bảo sao cô không then quá hóa giận?

Trịnh Sơ Vũ bị đả kích quá nặng nề, thẳng thừng im lặng.

Lục Tịnh Tuyết: "Nếu không thể làm gì anh ấy, chỉ bằng ra tay từ người còn lại."

"Chị Tuyết, vậy là sao?" Trịnh Sơ Vũ ngây ngô hỏi.

Nhưng Lục Tịnh Tuyết không định trả lời thẳng, chỉ bày ra một ánh mắt đầy ý tứ sâu xa.

Sau đó cô ta xách túi lên, đứng dậy tạm biệt: "Tiểu Vũ, em cố gắng nghỉ ngơi, chị về trước đây, nhớ đừng để vết thương dính nước, ngày mai chị sẽ sai người mang thuốc cao qua cho em, có tác dụng rất tốt trong việc tiêu sưng!"

Nhìn theo bóng lưng người chị họ, Trịnh Sơ Vũ quay về, vò đầu bứt tai, bắt đầu suy nghĩ về lời nói của chị họ.

...

Buổi chiều hôm sau khi tỉnh giấc, Lâm Uyển Bạch phải chống hông bước xuống giường.

Buổi sáng, Hoắc Trường Uyên dậy khi nào, đi khi nào, cô hoàn toàn không biết. Chỉ còn nhớ tối qua sau khi về nhà, cô vừa hạ chót cửa xuống, anh liền điên cuồng.

Có thuốc trợ giúp, anh càng không biết kiểm soát.

Bác sỹ có đặc biệt nhấn mạnh chú ý một vài chỗ, anh quả thực có để ý, hoàn toàn không bắt cô mất sức, chỉ có một mình anh nỗ lực. Nhưng dù là vậy, cô cũng không chịu nổi anh hết lần này tới lần khác giày vò, nhu cầu như không dừng lại.

Cô kéo rèm cửa hôm qua được Hoắc Trường Uyên đóng kín ra, quả nhiên, bên ngoài mặt trời đã lên cao.

Lâm Uyên Bạch tắm rửa qua, thay quần áo đi xuống dưới nhà, phát hiện có khách tới. Trong phòng khách, người đang vui đầu cùng bánh bao nhỏ xếp Lego không phải là thím Lý mà là Lục Học Lâm.

Cô kinh ngạc đi tới: "Bố, bố tới khi nào thế ạ?"

Thím Lý đi từ bên cạnh qua, tươi cười giải thích: "Ông Lục tầm trưa đã qua đây, biết cô ngủ nên bảo tôi không đánh thức cô, đợi cô tỉnh dậy!"

"Dạ..." Lâm Uyên Bạch ngượng ngáp, không biết phải giải thích thế nào.

Cô nhìn đồng hồ, đã hơn hai giờ chiều rồi, chứng tỏ cô đã để Lục Học Lâm đợi tròn hai tiếng...

Lục Học Lâm đứng lên, giải vây giúp cô: "Không sao, thanh niên mà, bố hiểu!"

"..." Lâm Uyên Bạch xấu hổ, thà đừng giải vây còn hơn, cô ấp úng viện cớ: "Con đi pha cho bố tách café!"

"Được!" Lục Học Lâm vui vẻ gật đầu.

Tranh thủ lúc pha café, Lâm Uyên Bạch ăn chút đồ cho đỡ đói, tiện thể bổ sung thể lực. Sau khi cô bê café ra, bánh bao nhỏ phấn khích lon ton chạy tới, chìa thứ trong tay ra như khoe báu vật với cô: "Uyển Uyển, ông ngoại cho bảo bảo này~"

Ông ngoại?

Lâm Uyên Bạch hơi sững sờ.

Thật ra bánh bao nhỏ cũng không hiểu rõ lắm, chỉ cảm thấy có thiện cảm với một Lục Học Lâm luôn cười hiền từ, được ông dễ dàng nói gọi "ông ngoại", thằng bé cũng ngoan ngoãn gọi theo.

Cô ngẩng đầu nhìn Lục Học Lâm, lập tức hiểu ra.

Họ là cha con, bánh bao nhỏ quả thực nên gọi ông là ông ngoại. Đây cũng là lần đầu tiên Lục Học Lâm tới nhà cô sau khi họ nhận nhau. Đường như đã chuẩn bị từ trước, lì xì được ông đặc biệt chọn hình hoạt hình đầy may mắn, hơn nữa còn rất có sức nặng.

Một túi lì xì dày cộp, bánh bao nhỏ phải cầm bằng cả hai tay.

Lâm Uyên Bạch hiểu ý mỉm cười, xoa cái đầu nhỏ của thằng bé: "Nếu ông ngoại cho thì con nhận đi! Bảo bảo nói cảm ơn ông chưa?"

"Cảm ơn ông ngoại!" Bánh bao nhỏ lập tức quay đầu nói to.

Nụ cười trên gương mặt Lục Học Lâm càng thêm đậm, ngay cả khí sắc cũng hồng hào hơn nhiều.

Nhận được sự cho phép của cô, bánh bao nhỏ nhận lấy lì xì, lập tức ôm lấy, chạy tuột lên gác, như muốn cất kỹ đi vậy.

Lục Học Lâm và Lâm Uyên Bạch đều lắc đầu phì cười. Lục Học Lâm cất giọng hiền từ, tràn ngập tình cảm: "Thằng bé thật khiến người ta yêu quý, đường nét rất giống Trường Uyên nhưng thật ra gương mặt có vài phần giống con. Không ngờ, thoát một cái bố đã trở thành ông ngoại!"

Đợi Lục Học Lâm bê tách café lên nhấp vài ngụm, cô mới lên tiếng: "Bố, hôm nay bố tới để..."

Có lẽ không chỉ để tặng lì xì cho bánh bao nhỏ, e rằng còn có chuyện khác muốn tìm cô.

Lâm Uyên Bạch đoán không sai, sau khi đặt cốc café xuống, Lục Học Lâm chậm rãi nói: "Uyển Bạch, bố qua đây là muốn nói với con rằng việc đưa tên con vào gia phả gia đình đã làm xong rồi! Bố biết, việc này đối với con mà nói cũng có áp lực nhất định. Con đừng quá áp lực. Bố cũng chỉ muốn con nhận tổ nhận tông, nếu con thấy không quen, cũng không cần nhất định phải đổi thành Lục Uyển Bạch, vẫn có thể như trước đây!"

Chuyện nhập gia phả, Lục Học Lâm đã thương lượng từ trước, thật ra cô cũng không có ý định này nhưng lại không muốn khiến ông cảm thấy mình thiệt thòi.

Nghe thấy ông suy nghĩ chu toàn cho mình, cô cảm kích nói: "Bố, con cảm ơn bố!"

Lâm Uyển Bạch là cái tên người ta đã gọi cô hai mươi tám năm rồi, nếu tự xưng đổi họ, cô e là sẽ thật sự không quen.

Lục Học Lâm tươi cười xua tay, ngay sau đó lại nói: "Còn một chuyện nữa!"

"Dạ?" Lâm Uyển Bạch nghi hoặc.

Dường như từ sắc mặt ông, cô nhận ra được sự ngập ngừng. Khựng lại hai giây, ông mới nói: "Ông nội con hôm qua vừa về Băng Thành! Ông nội đã có tuổi, sức khỏe không tốt nên mấy năm nay dưỡng bệnh ở nước ngoài. Mấy hôm trước bố bị bệnh, sợ ông nội lo lắng nên vẫn giấu! Bây giờ ông biết rồi, không yên tâm nên đặt máy bay về nước. Hơn nữa ông cũng đã biết chuyện của con, muốn gặp mặt con!"

Nghe xong, Lâm Uyển Bạch hơi ngẩn người: "... Ông nội ạ?"

Xung hô này đối với cô có phần xa lạ. Lâm Dũng Nghị mất cả bố lẫn mẹ từ lâu, thế nên đối với cô mà nói, chỉ có ông bà ngoại là thân quen. Bỗng dưng xuất hiện một ông nội, cô quả thực hơi bối rối.

Nhưng cô đã nhận Lục Học Lâm rồi, phía nhà họ Lục dĩ nhiên cũng không thể bỏ đó.

"Ừm." Lục Học Lâm gật đầu: "Thứ Bảy, cũng có nghĩa là ngày kia, mọi người sẽ cùng nhau ăn bữa cơm ở biệt thự nhà họ Lục! Ông nội nói thẳng muốn gặp con, chiều hôm đó, bố sẽ cho xe qua đón con!"

Ý của câu này là cô không thể từ chối nữa.

Buổi tối, sau khi Hoắc Trường Uyên trở về, Lâm Uyển Bạch kể chuyện này với anh, anh nghe xong bèn nói thẳng: "Anh đi cùng em!"

"Không cần đâu." Lâm Uyển Bạch lắc đầu. Cô biết ngày mai anh phải dậy sớm đi công tác tỉnh khác. Có một dự án cần anh đích thân qua theo dõi tiến độ, chập tối ngày kia anh mới về, vé máy bay đã đặt sẵn rồi, cô không muốn vì chuyện của mình mà làm ảnh hưởng tới công việc của anh: "Lịch trình của anh đã lên kế hoạch xong xuôi rồi, hơn nữa một mình em vẫn ứng phó được!"

"Được thật chứ?" Hoắc Trường Uyên nhú mày.

Lâm Uyển Bạch biết anh đang lo chuyện gì.

Tối bữa cơm đó cũng đồng nghĩa với việc phải đối mặt với hai mẹ con Lục Tịnh Tuyết. Khác với bữa tiệc lần trước, có đông khách khứa để tránh mặt, ở nhà họ Lục, những người tham gia đều là người trong nhà, cô không thể né tránh.

Tuy biết là vậy nhưng cô vẫn gật đầu: "Ừm!"

Thấy cô đã quyết, hai mắt sáng rực lên dưới ánh đèn, là một sự tự tin xuất phát từ tận đáy lòng, Hoắc Trường Uyên cũng nuốt những lời không đồng ý xuống, sau đó đáp: "Được, xong việc anh qua đón em."

Lâm Uyên Bạch cười tít mắt gật đầu.

Cô vừa rút người ra khỏi vòng tay anh, cả người đã bị anh bế bổng lên. Anh sai rộng bước chân đi lên cầu thang. Cô ngược lên, rơi vào đôi mắt sâu của anh, cô lên tiếng ai oán: "Này, không phải anh lại..."

"Ngày mai anh đi công tác rồi, ngày kia mới về." Hoắc Trường Uyên đáp điềm nhiên.

"..." Lâm Uyên Bạch hoàn toàn sụp đổ.

Hoắc Trường Uyên cúi xuống hôn lên khóe môi cô, ngữ khí như muốn vỗ về cô: "Yên tâm, lời của bác sỹ anh đều nhớ cả, sẽ không để em mệt đâu!"

Lâm Uyên Bạch biết chắc chắn không thể từ chối, thẳng thừng gói đầu lên vai anh, từ bỏ "trị liệu".

...

Chiều thứ Bảy, Lâm Uyên Bạch ngồi xe tới nhà họ Lục.

Trông cũng gần giống như nhà họ Hoắc, cũng là một biệt thự nhiều năm tuổi, nhưng có lẽ gần đây mới được sửa sang lại, trong sân có một cây hòe, cành lá đã rất um tùm.

Lục Học Lâm sợ cô cảm thấy không tiện, từ sớm đã đợi sẵn trước cửa biệt thự.

Người vợ Nguyễn Chính Mai nhú mày cầm quạt đứng bên cạnh, có vẻ như lo sợ ông mới khỏi bệnh nặng dễ bị cảm nắng nên khuyên ông đi vào trong biệt thự. Khi nhìn thấy cô bước từ trên xe xuống, bà ta lập tức quay đi.

Lâm Uyên Bạch không đặc biệt ăn mặc khác đi, bình thường mặc thế nào hôm nay vẫn vậy.

Cô cũng đã nhìn thấy Lục Học Lâm, đang chuẩn bị đi qua thì có người đi tới nhanh hơn một bước. Đó là Lục Tịnh Tuyết và em họ Trịnh Sơ Vũ đang nói chuyện trong sân, nói chính xác hơn là, Trịnh Sơ Vũ bị Lục Tịnh Tuyết kéo qua.

"Cô Lâm..."

"Cô Lục..."

Họ vẫn chào hỏi nhau như trước kia.

Tuy rằng quan hệ đã thay đổi, trong người họ đều chảy chung dòng máu của Lục Học Lâm nhưng cả hai đều khó mà chấp nhận việc trở thành chị em. Họ cũng rất ăn ý, né tránh vấn đề này.

Lục Tịnh Tuyết dắt theo em họ của mình, cười thật tươi: "Chuyện ở Hoắc Thị lần trước tôi đã biết rồi. Tiểu Vũ vừa từ nước ngoài về, tuổi còn nhỏ nên rất nhiều chuyện không biết nặng nhẹ, mong cô đừng để ý! Bản thân nó đã biết nó sai rồi, phải không Tiểu Vũ?"

"Ồ." Trịnh Sơ Vũ rõ ràng không biết trước, chỉ gượng khoe môi qua loa.

"Tiểu Vũ, thái độ đừng có như vậy, nói gì thì..." Nói tới đây, Lục Tịnh Tuyết hơi ngừng lại một chút rồi mới tiếp tục: "Cô ấy cũng giống chị, đều

là chị họ của em."

Nghe xong, Trịnh Sơ Vũ khinh thường nói thẳng: "Cô ta mà là chị họ cái quái gì!"

"Tiểu Vũ!" Lục Tịnh Tuyết nhú mày.

Lâm Uyên Bạch chỉ im lặng quan sát, mặc cho hai chị em họ nói chuyện.

Cô nhìn lướt qua gương mặt Lục Tịnh Tuyết, trong lòng bỗng dưng cảm thấy buồn cười, hình như cô ta sắm hết vai người tốt rồi!

So sánh ra, sự phản cảm cô dành cho Trịnh Sơ Vũ lại ít hơn một chút, chí ít trong lòng nghĩ gì sẽ nói tuột ra, ghét bao nhiêu viết cả lên mặt, không có quá nhiều mặt nạ giả tạo, khiến người ta nhìn không thấu, thậm chí cảm thấy sợ hãi...

Hết chương 319

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 320

Từ xa, nghe thấy tiếng nói chuyện có vẻ như hơi to tiếng của họ, bước chân của Lục Học Lâm chột rảo nhanh hơn: "Tĩnh Tuyết, sao vậy?"

Trịnh Sơ Vũ đánh mắt nhìn bác của mình, không nói gì nữa, hừ một tiếng không mấy vui vẻ rồi quay người chạy vào trong biệt thự.

"Không sao ạ, chỉ là một chút hiểu lầm nhỏ thôi!" Lục Tĩnh Tuyết giải thích với bố, gương mặt tươi cười y như ban nãy, hơn nữa lúm đồng tiền hai bên gò má càng thêm sâu: "Bố, bố đưa cô ấy lên tầng gặp ông nội trước đi! Con không đi theo nữa, chắc là mọi người cũng có chuyện cần nói, có mặt con sẽ không tiện!"

"Tĩnh Tuyết, con khiến bố cảm thấy rất an ủi, con rất hiểu chuyện! Bố rất cảm ơn con!" Lục Học Lâm nghe lời cô, cảm động nói.

"Bố, sao bố lại nói như vậy, con gái chẳng phải vẫn luôn là chiếc chăn bông ấm áp sao!" Lục Tĩnh Tuyết khoác tay ông, nói với vẻ rất hiểu lòng người: "Bố cũng đừng trách mẹ, chỉ là mẹ nhất thời chưa thể chấp nhận được, hy vọng bố có thể hiểu cho bà!"

"Ừm, bố hiểu!" Lục Học Lâm thở dài gật đầu.

Câu nói này cũng không sai, bất kỳ một người vợ nào cũng khó mà chấp nhận, có chút cảm xúc cũng là chuyện khó tránh khỏi.

Lục Học Lâm quay mặt về phía cô, dịu giọng nói: "Uyển Bạch, theo bố vào nhà đi!"

Bây giờ Lâm Uyển Bạch mới lên tiếng: "Vâng..."

Đội bóng họ khuất khỏi tầm mắt, nụ cười trên gương mặt Lục Tĩnh Tuyết mới tan biến sạch sẽ, thay vào đó là một sự lạnh lẽo ghê người, ánh mắt cô ta như lưỡi kiếm tẩm thuốc độc, chỉ là lúc này trong vườn không có ai, cũng sẽ không bị phát hiện.

Lâm Uyển Bạch theo Lục Học Lâm đi thẳng một mạch lên tầng hai, dừng trước cửa phòng sách.

Sau khi đẩy cửa ra, đập vào mắt là một khung cảnh cổ kính. Trên giá sách dài là một loạt những cuốn sách cổ xếp ngay ngắn, trong phòng có mùi đàn hương phảng phất. Chính giữa bàn sách có một ông già tóc bạc đang đứng, cúi đầu nhìn chăm chú xuống bàn cờ.

Trông ông cụ còn lớn hơn ông Lê vài tuổi, dưới cằm nuôi một bộ râu trắng dài mấy phân. Ngũ quan tuy có vài phần nhang nhác Lục Học Lâm nhưng trông ông cụ nghiêm nghị hơn nhiều, hơn nữa tính cách có vẻ cũng khác, không tạo cho người đối diện cảm giác thân thiện dễ gần như Lục Học Lâm, ngược lại giống như ấn tượng lần đầu Lâm Uyển Bạch gặp Hoắc Chấn.

Vì chính bố ruột của mình cũng chỉ mới nhận lại chưa lâu, nên Lâm Uyển Bạch vẫn chưa quen lắm.

"Bố, con đưa Uyển Bạch tới gặp bố đây ạ!"

Lục Học Lâm dẫn cô đi tới trước bàn sách, chủ động lên tiếng. So sánh cả ba người thì ông là người kích động hơn cả, ông khẽ khoắc tay lên vai cô, thúc giục: "Uyển Bạch, chào ông đi!"

Lâm Uyên Bạch dưới ánh mắt tha thiết của ông, đành do dự chào một tiếng: "Ông nội..."

Nói thật lòng, hai chữ này thật ra rất xa lạ với cô, giây phút gọi thành tiếng, cô cũng cảm thấy ngỡ ngàng và thiếu tự nhiên.

Ông cụ Lục đã nghe thấy nhưng có vẻ như không có ý ngắt đầu mà vẫn nhìn chăm chăm bàn cờ. Đến khi nhặt quân cờ màu trắng lên, ông cụ mới chậm rãi tháo chiếc kính lão xuống, nhìn thẳng vào mặt cô.

Cũng không quá sắc bén, dường như chỉ muốn ngắm xem trông cô thế nào, nhưng vô hình lại khiến người ta cảm thấy áp lực.

Lâm Uyên Bạch đứng thẳng lưng lên một chút, không có ý né tránh.

Cuối cùng ông cụ Lục cũng lên tiếng, câu nói đầu tiên rất vang và mạnh mẽ: "Cháu chính là một cô cháu gái khác đã giết vị hôn phu của em gái đây à?"

"..." Lâm Uyên Bạch nhú mày.

Cô là con gái của Lục Học Lâm, dĩ nhiên cũng sẽ có quan hệ huyết thống với Lục Tịnh Tuyết. Tuy hai người họ cùng tuổi nhưng suy đoán về mặt thời gian, cô quả thực lớn hơn Lục Tịnh Tuyết, cô ta đích thực là em gái của cô...

Nhưng câu nói này mang một sự thành kiến không nhỏ. Cô nghe ra được, không cần suy nghĩ cũng biết, có lẽ là Lục Tịnh Tuyết hoặc cả hai mẹ con Nguyễn Chính Mai đã sớm kể lại chuyện này cho ông cụ, rất có thể còn thêm mắm dặm muối.

Lục Học Lâm đứng bên cũng nhú mày theo, giải thích cho cô: "Bố, chuyện tình cảm của bọn trẻ có sự lựa chọn của riêng chúng, chúng ta nên

tôn trọng ý nguyện của chúng!"

Ông cụ Lục không tiếp tục gạn hỏi sâu thêm về vấn đề này mà quan sát cô mấy giây rồi dò hỏi: "Bao nhiêu năm qua sao cháu không nghĩ đến chuyện tìm bố ruột của mình, có phải vì biết đối phương là Lục Học Lâm nên giờ lại muốn nhận bố không?"

Lâm Uyên Bạch nghe xong, khóe môi hơi mím lại.

Trong lòng cô cảm thấy không thoải mái lắm, nhưng nếu nhìn theo một góc độ khác, cô ít nhiều có thể hiểu tại sao đối phương lại lo lắng mục đích nhận bố của mình. Dù sao nhà họ Lục cũng là hào môn, một người bao nhiêu năm qua không hề xuất hiện nay lại bỗng dưng nhận là huyết mạch nhà họ Lục.

Lâm Uyên Bạch nhìn thẳng vào mắt ông cụ Lục, trả lời từ tốn, không tự ti: "Trước kia cháu vốn không biết mình không phải con ruột nhà họ Lâm. Sau này biết bố ruột cháu thật ra là người khác, cháu cũng chưa từng nghĩ nhất định phải nhận bố. Chỉ có điều lúc đó tình hình cấp bách, phải làm ngay phẫu thuật ghép gan nên mới dẫn đến chuyện nhận bố con."

Cô kể lại đơn giản nguyên nhân của mình. Lúc nhận được giấy xét nghiệm ADN, cô quả thực đã không định quấy rầy cuộc sống của Lục Học Lâm. Nếu không vì biết ông mắc bệnh nặng phải nhập viện, lại không có nguồn gan thích hợp, đang rất nguy kịch, rất có thể cô sẽ mãi mãi ôm chặt bí mật này.

Ngoài mặt, Lục Học Lâm tỏ ra không vui, ông nghiêm giọng nói với bố: "Bố, lần này con đổ bệnh đột ngột, có thể bình an thoát qua cơn nguy kịch tất cả là nhờ Uyên Bạch tình nguyện hiến gan làm phẫu thuật cho con!"

Nghe xong, ông cụ có hơi sững người.

Ông cụ biết con trai trưởng khoảng thời gian trước đột nhiên đổ bệnh vì hoại tử gan, nhưng cũng chỉ biết đã qua cơn nguy kịch, còn không biết quá trình chữa trị cụ thể. Hai mẹ con Nguyễn Chính Mai khi nhắc đến cô cháu gái riêng này cũng chỉ nói vốn dĩ Lục Tịnh Tuyết đã đính hôn với Hoắc Trường Uyên, nhưng bỗng dưng cô cháu này xuất hiện ngang đường, khiến không những hôn ước bị hủy mà bây giờ còn thoát cái biến thành con gái ruột của Lục Học Lâm, không hề nhắc tới chuyện ghép gan.

Khi lên tiếng lần nữa, giọng ông cụ đã ôn hòa hơn một chút: "Ngồi đi!"

Ba thế hệ ngồi trong phòng sách, tiếp tục nói chuyện hơn nửa tiếng đồng hồ nữa.

Sau khi đi xuống nhà, cô nghe thấy có tiếng người làm cung kính chào hỏi, người từ phòng khách ra đón đầu tiên là Lục Tịnh Tuyết, chào một cách nhiệt tình: "Ông nội!"

"Tịnh Tuyết, mau qua đây!" Ông cụ Lục vẫy tay.

"Tiểu Vũ không cẩn thận làm đổ lọ hoa, đổ nước đầy ra sàn, người làm vừa mới lau sạch, nhưng vẫn hơi trơn, ông đi cẩn thận, đừng để bị ngã!" Lục Tịnh Tuyết đã chủ động tiến lên dìu, giọng dịu dàng: "Ông nội, để cháu dắt ông vào phòng ăn!"

Ông cụ tươi cười gật đầu, hiền từ vỗ lên mu bàn tay cô ta.

Lâm Uyên Bạch cùng Lục Học Lâm đi phía sau. Có thể nhìn ra, hai ông cháu họ rất thân thiết. Nhưng việc này cũng là bình thường, nhà họ Lục chỉ có một trai một gái, từ thời ông cụ, tinh thần "trọng nam khinh nữ" luôn ăn sâu vào suy nghĩ. Trịnh Sơ Vũ nói gì thì nói cũng là đẳng ngoại, còn Lục Tịnh Tuyết từ nhỏ đã là cô cháu nội duy nhất, dĩ nhiên được cưng chiều.

Thật ra nói là bữa cơm gia đình, nhưng chỉ có mấy người họ mới thật sự là người nhà họ Lục, không có chỗ cho một số người thân thích ngoài lề.

Lục Học Phương vẫn còn sống ở nước ngoài, ngoài ông cụ Lục và vợ chồng Lục Học Lâm là bề trên ra thì chỉ còn ba người họ là bề dưới. Sau khi sắp xếp chỗ ngồi ổn thỏa, trùng hợp thay, Trịnh Sơ Vũ lại ngồi đối diện cô, tức giận thở phì phì quay ngoắt mặt đi.

Hết chương 320

Ho dữ quá, định không đăng nhưng thấy nghỉ hơi nhiều lại lóc cóc đăng tạm một chương cho mọi người. Mọi người đọc tạm nhé, mai ổn mình sẽ lại dịch nhiều ~

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 321

Lục Học Phương vẫn đang sống ở nước ngoài, nên ngoài ông cụ Lục và vợ chồng Lục Học Lâm là ba vị trưởng bối ra thì chỉ còn ba người họ là bề dưới. Sau khi sắp xếp xong chỗ ngồi, trùng hợp thay Trịnh Sơ Vũ lại ngồi đối diện cô, tức giận thở phì phì, quay ngoắt đi.

Sau khi ngồi xuống, Lục Tịnh Tuyết chẳng hề nhàn nhã. Cô ta bê chai rượu vang đỏ vừa khai ra rót cho từng người. Tuy ông cụ Lục nói mãi rằng chuyện này cứ để người dưới làm nhưng cô ta vẫn khăng khăng.

Lâm Uyên Bạch ngồi bên cạnh Lục Học Lâm, nhưng cũng lại là vị trí sát rìa nhất. Cô được mời tới, nhưng cũng chẳng thể hòa nhập vào bầu không khí của nhà họ Lục. Có một khoảnh khắc, cô cảm thấy rất trợ trọi.

Thậm chí cô còn hơi hối hận, đáng lẽ nên nghe lời Hoắc Trường Uyên, để anh hủy bỏ lịch trình, cùng mình tới đây.

Di động trong túi bất ngờ rung lên, là một tin nhắn, Lâm Uyên Bạch rút ra dưới gầm bàn.

Như có thần giao cách cảm vậy, chính là tin nhắn của Hoắc Trường Uyên: Uyên Uyên, anh đang ở trên máy bay rồi, máy bay sắp cất cánh. Nếu ở nhà họ Lục khó chịu quá cũng đừng sợ, anh sẽ về đón em nhanh thôi!

Nhìn những con chữ trên màn hình, Lâm Uyên Bạch liền cảm thấy ấm áp, chút khó chịu vừa rồi cũng tan biến sạch.

Cô biết, dù là lúc nào anh cũng sẽ ở bên cạnh mình, có một bờ vai luôn che chở và bảo vệ cho mình. Lúc đó cô không để anh hủy bỏ lịch trình cũng vì hiểu rõ điều này, thế nên mới nghĩ mình có thể đối mặt không chút sợ hãi.

Lâm Uyển Bạch soạn một chữ "Vâng", thêm mặt cười rồi gửi đi.

Khi cô rút di động ra, đúng lúc Lục Tịnh Tuyết đi ngang qua phía sau cô và cũng đọc được hết nội dung tin nhắn.

Bàn tay cầm bình rượu của cô ta chợt nắm chặt, đôi mắt xinh đẹp toát lên một sự lạnh lẽo. Trong chớp mắt, cô ta đã lại cười ngọt ngào, có điều khi quay về chỗ của mình, thì thủ thi gì đó vào tai Trịnh Sơ Vũ.

Lâm Uyển Bạch ngẩng đầu liền chạm phải hai con mắt hừng hừng hai ngọn lửa ở đối diện, nhìn trân trân vào chiếc di động trên tay cô và cả gương mặt cô.

Cô nhú mày, chọn cách vờ như không thấy.

Vì sự xa lạ và ngượng ngập, bữa cơm này dĩ nhiên Lâm Uyển Bạch ăn không quá ngon miệng. Nhưng cô đã sớm chuẩn bị tâm lý từ trước, chỉ coi như mình đi dự một bữa tiệc tối, những người trên bàn ăn đều là người lạ, mình cứ tập trung ăn uống là được rồi.

Người dưới từ trong bếp đi ra, đi tới vị trí chủ nhân và báo: "Thưa ông, món giải nhiệt của ông đã nấu xong rồi ạ!"

"Ông ngoại, cháu mình muốn ném thử!" Trịnh Sơ Vũ nghe xong lập tức nói ngay.

Nguyễn Chính Mai tươi cười tiếp lời: "Tiểu Vũ đúng là tính hay tò mò! Nhưng món ăn này là đồ bổ, bên trong còn có đông trùng hạ thảo và nhung

hươu bác cầm về, uống vào rất tốt cho sức khỏe. Thanh niên các con thời nay không chú trọng bồi bổ sức khỏe, nên ăn thêm một chút. Để bác bảo người dưới múc cho con và Tịnh Tuyết mỗi đứa một bát!"

"Múc cả cho Uyên Bạch một bát đi!"

Lúc người làm quay người đi xuống bếp, ông cụ Lục dặn với một câu.

Nguyễn Chính Mai đang gấp thức ăn cho ông cụ Lục, nghe xong bờ môi đỏ hồng mím chặt, nhưng cũng buông ra rất nhanh, sự lạnh lẽo toát lên qua đôi mắt cũng tan biến như chưa từng tồn tại chỉ trong khoảnh khắc.

Dùng bữa xong, Lâm Uyên Bạch lịch sự đợi tới khi mọi người ăn xong cả hoa quả tráng miệng, bên ngoài trời tối hẳn mới rời khỏi biệt thự nhà họ Lục.

Lục Học Lâm muốn để tài xế đưa cô về, nhưng bị cô khéo léo từ chối. Khi xuống máy bay, Hoắc Trường Uyên đã nhắn tin cho cô, nói anh sẽ đến thẳng đây, tính toán thời gian thì cũng sắp rồi.

Lâm Uyên Bạch đi ra khỏi biệt thự, vòng qua sân, phía sau bỗng có giọng nói gọi với.

"Này, chị đứng lại một chút!"

Lâm Uyên Bạch làm như không nghe thấy, bước chân cũng không có ý định dừng lại.

Bước chân phía sau dường như vội vã đuổi theo hơn. Cánh tay cô bị ai đó tóm lấy. Trịnh Sơ Vũ thở hồng hộc chặn trước mặt cô. Hôm nay cô ta đi giày cao gót nên bước có hơi tốn sức: "Tôi gọi chị đó, sao chị cứ đi miết vậy, không dừng lại! Một chết tôi rồi!"

"Xin lỗi nhé, tôi không biết cô gọi tôi, vì cô gọi "Này"." Lâm Uyên Bạch chớp mắt về vô tội.

Trịnh Sơ Vũ biết cô cố tình, buông tay cô ra, hừ một tiếng với vẻ không vui: "Hôm trước chị đứng xem trò cười của tôi đúng không?"

Lâm Uyên Bạch suy nghĩ giây lát rồi từ từ lên tiếng hỏi: "À... ý cô là hôm ở Hoắc Thị, cô cho Hoắc Trường Uyên dùng thuốc không thành công, còn bị đập đầu sưng vù lên?"

"Sao chị còn phải nói ra!" Trịnh Sơ Vũ chỉ tay vào cô, giậm chân bình bịch, cũng vì dưới chân đi giày cao gót nên làm chân rung lên đau đớn.

Lâm Uyên Bạch nhún vai, rõ ràng cô ta tự hỏi.

Trịnh Sơ Vũ ép bản thân phải bình tĩnh lại, hai tay ôm chặt vai, ngược cao cằm thể hiện khí thế: "Tôi qua đây tìm chị là có chuyện muốn nói! Đầu tiên tôi muốn nói rõ, tôi không thừa nhận chị là chị họ của tôi. Còn nữa, tôi khuyên chị hãy rời xa anh Trường Uyên, tôi sẽ từ bỏ lần thứ hai đâu, anh ấy là của tôi!"

Trong lúc cô ta tuyên ngôn những lời này, di động trong túi quần Lâm Uyên Bạch lại rung lên lần nữa.

Lần này không còn là tin nhắn, có lẽ là một cuộc gọi. Không thể nhận máy, cô tạm thời thò tay vào túi ngắt máy.

Nghe xong những lời nói của Trịnh Sơ Vũ, Lâm Uyên Bạch quả thực không biết nên khóc hay cười, vì cô ta quả thực thể hiện ra ngoài sự đơn thuần và ngây thơ quá đỗi. Rõ ràng vẫn là buông lời tàn nhẫn uy hiếp cô, nhưng so với thái độ tuyên bố chủ quyền thâm lặng mà sâu cay của Lục Tịnh Tuyết trước kia thì kém quá xa. Nghe cực kỳ trẻ con, giống như một đứa trẻ muốn chiếm hữu món đồ chơi của mình vậy.

Ngẩng đầu lên, Lâm Uyên Bạch nhẫn nại hỏi: "Chỉ vậy thôi à?"

"Còn nữa!" Trịnh Sơ Vũ tức giận trừng mắt: "Chị đừng vui mừng quá lâu. Cho dù chị và anh ấy kết hôn cũng vô ích. Dù anh ấy lấy chị rồi, tôi cũng có thể giết anh ấy về!"

"Cô làm vậy là tính trở thành kẻ thứ ba?" Lâm Uyên Bạch tức cười hỏi.

"Tôi..." Trịnh Sơ Vũ đỏ bừng mặt, vừa giận dữ vừa khó xử. Lời tự mình nói ra cũng khó mà phản bác lại nửa câu.

Lâm Uyên Bạch hơi nhếch môi, nhíu mày lên tiếng: "Dù là cô hay Lục Tịnh Tuyết, tôi cũng sẽ không nhường. Hơn nữa, tình cảm là chuyện của hai người, Hoắc Trường Uyên cũng không phải là đồ vật để cô muốn giết là giết."

"Hừ! Nếu chị đã không nghe lời khuyên cuối cùng của tôi thì chị đừng có hối hận!" Trịnh Sơ Vũ cuộn chặt tay lại thành nắm đấm.

"Được rồi, tôi sẽ không hối hận!" Lâm Uyên Bạch thoải mái gật đầu, rồi hỏi cô: "Lần này cô nói xong chưa, nếu nói xong rồi thì tôi đi đây."

Trịnh Sơ Vũ tức đến nỗi không muốn nhúc nhích, nghe thấy đằng sau có tiếng bước chân, cô ta quay đầu liền nhìn thấy Hoắc Trường Uyên cầm chìa khóa xe đi vào. Cô ta bất giác gọi to: "Anh Trường Uyên~"

Sau đó nhớ lại chuyện xảy ra ở Hoắc Thị, cảm thấy mất mặt, cô ta lại xấu hổ bỏ chạy.

Hoắc Trường Uyên cũng chẳng buồn để ý. Anh rải rộng bước chân đi thẳng về phía cô. Thật ra anh đã tới một lúc rồi, chỉ là chỗ đậu xe trong tiểu khu khá xa. Đợi mãi không thấy cô ra, anh bèn dứt khoát đi vào tìm.

"Ban nãy anh gọi điện thoại sao em không bắt máy?" Năm lấy tay cô, Hoắc Trường Uyên nhíu mày hỏi một câu.

Nghe xong, Lâm Uyển Bạch mới biết cuộc điện thoại ban nãy là của anh. Cô bĩu môi, trả lời với vẻ không mấy vui vẻ: "Làm gì có thời gian nghe điện thoại, anh không nhìn thấy em đang giải quyết tình địch à!"

Hoắc Trường Uyên đan tay mình vào tay cô, cúi xuống nhìn cô chăm chăm: "Giọng điệu có vẻ chua lắm!"

Lúc đi vào anh đã nhìn thấy cảnh cô bị Trịnh Sơ Vũ chặn giữa sân, bèn lập tức rảo bước đi tới. Nghe xong câu ai oán của cô, anh không nhịn được cười. Thật ra anh rất mong được nhìn thấy cô khi ghen, hai bên má cũng tự động phồng lên hết như con trai của họ vậy, hơn nữa quan trọng nhất là nó chứng tỏ cô quan tâm tới anh.

Lâm Uyển Bạch bất giác ngẩng đầu, thấy anh lúc này nhướng cao đuôi mày, trông có vẻ vô cùng sinh động, hơn nữa đôi mắt thâm trầm ấy lại có những tia sáng lập lòe ẩn hiện.

Lẽ nào anh đang đắc ý?

Lâm Uyển Bạch có phần bức dọc định hất tay anh ra, nhưng khi bắt gặp đôi chút mỗi một trên gương mặt anh, cô vẫn vô thức nắm lấy tay anh.

Bộ vest đen trên người anh đã xuất hiện một vài nếp nhăn. Lúc ngồi ăn, cô nhận được tin nhắn của anh, khi đó máy bay vừa cất cánh. Chỉ sau ba, bốn tiếng đồng hồ ngắn ngủi, anh đã xuất hiện trước mặt cô. Có lẽ anh chỉ vừa xuống máy bay đã lập tức lái xe tới đây, còn không buồn thay quần áo, cả người bụi bặm.

Cô xót anh còn chẳng kịp, sao đành lòng hờn giận chứ!

Lâm Uyên Bạch đành giờ tay còn lại lên, đấm một cái lên ngực anh không nặng không nhẹ. Nhưng anh lập tức dùng tay kia ôm trọn lấy tay cô, đặt lên bờ môi hôn nhẹ, khiến cô hơi đỏ mặt.

Chung quy họ vẫn đứng giữa sân nhà họ Lục, rất có thể bị ai đó nhìn thấy.

Cô nhìn trái ngó phải, khi quay đầu lại, vừa hay bắt gặp mẹ con Lục Tịnh Tuyết từ trong nhà đi ra. Không biết cảnh vừa rồi có bị họ nhìn thấy không, Lâm Uyên Bạch khẽ nói: "Chúng ta đi trước đi!"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên mỉm cười, đổi sang khoác vai cô đi ra ngoài.

Chiếc Land Rover màu trắng đi băng băng trên con đường thẳng tọt của tiểu khu. Trong gương chiếu hậu, biệt thự nhà họ Lục mỗi lúc một xa hơn. Lâm Uyên Bạch quay về, nhìn sang người đàn ông đang tập trung lái xe bên cạnh: "Hoắc Trường Uyên, anh ăn gì chưa?"

Nghĩ tới chuyện anh vừa xuống máy bay đã vội vã tới tìm cô, cô sợ anh sẽ đói bụng.

"Anh ăn trên máy bay rồi." Hoắc Trường Uyên trả lời, sau đó liếc cô, nhú mày hỏi một câu đáng lo hơn: "Ồ đó có phải chịu áp lực gì không?"

"Cũng không đến mức!" Lâm Uyên Bạch ngẫm nghĩ rồi lắc đầu, cắn môi nói: "Có điều hình như ông nội không mấy thân thiện với em..."

"Ông cụ nhà họ Lục anh mới từng gặp một lần, không hiểu nhiều lắm." Nghe vậy, Hoắc Trường Uyên trầm ngâm nói một câu.

Anh cũng đoán ra được. Lục Học Lâm nhận cô, nhà họ Lục cũng đương nhiên phải nhận máu mủ của mình. Chỉ có điều thân phận của cô đặc biệt,

lại còn mẹ con Nguyễn Chính Mai ở đó, cô chắc chắn sẽ rơi vào một vị trí rất gượng gạo.

Có điều, không nhận tổ nhận tông đối với anh chẳng quan trọng. Cô là người con gái của anh, dĩ nhiên không thể chịu ảm ức. Hoắc Trường Uyên hạ thấp giọng: "Nếu ông ấy không thân thiện với em, em cũng không cần quá để tâm, càng không cần chú ý, chỉ là một ông già thôi mà!"

"..." Lâm Uyên Bạch dờ khóc dờ cười.

Làm gì có ai ăn nói như anh chứ!

Nhưng cô đương nhiên hiểu anh vì xót mình nên mới nói vậy. Lâm Uyên Bạch đưa tay ra, nhân lúc xe dừng đèn đỏ, khẽ chạm lên từng đường vân trong lòng bàn tay anh.

Chiếc xe đi xuống cầu vượt, nhưng không lập tức về nhà ngay mà đánh lái tới một nhà hàng ven sông.

Sau khi xe đỗ lại, Lâm Uyên Bạch nhìn ra ngoài cửa xe, kinh ngạc quay đầu hỏi: "Ấy, anh ăn ở trên máy bay rồi cơ mà?"

"Ừm."

"Thế sao..."

Hoắc Trường Uyên cởi dây an toàn của mình rồi quay sang cởi cả cho cô: "Ở nhà họ Lục em ăn no rồi à?"

"À thì..." Lâm Uyên Bạch chớp mắt.

Thôi được rồi, đúng là chưa no bụng gì. Tuy rằng toàn là mấy món ngon và lạ, cô cũng đã mang suy nghĩ mình đang đi ăn cưới để thưởng

thức, nhưng chung quy vẫn không thấy ngon miệng, chỉ uống hết được bát canh bồ của ông nội.

Rút chìa khóa xe ra, Lâm Uyên Bạch và Hoắc Trường Uyên nắm tay đi vào trong nhà hàng.

Đây là một nhà hàng kiêm quán trà kiểu Hồng Kông kinh doanh 24/24, yêu cầu khách hàng phải tự đi tới quầy gọi món. Sau khi phục vụ đưa họ tới chỗ ngồi, Hoắc Trường Uyên cởi áo vest ra, bảo cô đợi mình trên ghế, còn anh đi xếp hàng.

Là dịp cuối tuần, nên cho dù đã quá giờ ăn tối, người trong nhà hàng vẫn rất đông.

Sau khi uống một ngụm nước chanh, Lâm Uyên Bạch chống tay lên cầm ngắm Hoắc Trường Uyên xếp hàng giữa đám đông. Anh một tay dứt túi quần, dáng người cao lớn đứng sững ở đó. Tay áo sơ mi được anh cởi cúc, xắn lên tận khuỷu, bắp tay nhỏ rắn chắc lộ ra dưới ánh đèn, tràn ngập cảm giác nam tính.

Tuy rằng từng đường nét của anh, nhắm mắt lại cô cũng vẽ ra được nhưng lần nào nhìn cô cũng say đắm.

Xung quanh có rất nhiều cô gái giống như cô, cũng bị thu hút. Họ thì thầm bàn tán với những ánh mắt hoa đào si mê. Ngay cả mấy cô nhân viên cũng bất giác nhìn trộm anh mấy lần. Nhưng anh không để ý tới họ, chỉ ngoái lên, nhìn chằm chằm menu được bật sáng trưng trên cao.

Cứ mỗi người ở phía trước rời đi là anh lại tiến lên một bước, kiên nhẫn đợi tới lượt gọi đồ ăn cho cô. Cứ ngắm mãi như thế, Lâm Uyên Bạch cũng cảm thấy hạnh phúc. Những lời cô nói với Lâm Dũng Nghị hôm

trước đều xuất phát từ tận đáy lòng, cô rất cảm kích Hoắc Trường Uyên vì đã dành tình cảm cho mình.

Phải tu ba kiếp mới gặp được một người tốt như vậy!

Hoắc Trường Uyên bê khay đồ trở lại liền thấy cô đang chớp chớp mắt, say đắm nhìn mình chăm chăm. Ánh mắt cô trong veo như có ngôi sao nào trên trời lọt vào trong. Anh nhướn đuôi mày, trong lòng có vài phần vui thích.

Tình yêu và sự dựa dẫm cô dành cho anh đều được anh thấy hết, hơn nữa ánh mắt ấy là không thể lừa gạt ai.

Hoắc Trường Uyên đi qua, không ngồi ở chỗ đối diện mà ngồi sát bên cạnh cô.

"Anh có đẹp đến mấy cũng không làm đồ ăn được đâu, mau ăn đi!"

Lâm Uyển Bạch vuốt mặt một cái, trước mắt có một đôi đũa và một thìa canh được anh đưa tới.

Nghe xong lời của anh, cô bất giác lườm nguýt trong lòng, làm gì có ai tự luyện như vậy chứ!

Liên tục ăn hết hai khay há cảo tôm, Lâm Uyển Bạch cảm thấy dạ dày no sắp bung ra. Ra khỏi nhà hàng, Hoắc Trường Uyên vẫn không định về nhà mà nắm tay cô đi thẳng qua đường, tới rạp chiếu phim đối diện.

Ban nãy lúc cô vui đầu ăn cháo, anh đã lấy di động lên mạng đặt vé xem phim.

"Xem xong bộ phim rồi về."

Lâm Uyên Bạch nhìn thông tin mua vé trên di động của anh. Là một bộ phim hài kinh điển.

Sao cô không hiểu dụng ý của anh. Chắc anh sợ cô không vui lúc ở nhà họ Lục nên muốn xoa dịu tâm trạng của cô.

Lâm Uyên Bạch lắc đầu với anh: "Hơn mười giờ rồi, đừng xem nữa. Anh vừa đi công tác về, nhất định rất mệt, về nhà nghỉ ngơi sớm đi!"

"Không sao." Hoắc Trường Uyên mỉm cười.

"Nhưng mà..." Lâm Uyên Bạch nhíu mày, xem xong về nhà cũng quá nửa đêm rồi, sợ anh không được nghỉ ngơi đầy đủ.

Dường như thấy cô vẫn do dự, Hoắc Trường Uyên thẳng thừng buông một câu: "Xem phim hoặc về nhà làm, em chọn đi!"

Trong lúc nói chuyện, họ cũng đã đi ra trước cửa thang máy.

Bên cạnh có không ít người giống như họ, từng cặp nam nữ đang đợi thang máy lên xem phim. Vậy mà giọng anh không hề nhỏ, giây phút anh nói ra, cô có cảm giác xung quanh chợt im ắng, tất cả đồng loạt nhìn về phía họ.

Lâm Uyên Bạch cúi đầu, xấu hổ không tưởng.

Đúng lúc này, thang máy "tinh" một tiếng và mở ra, cô gần như kéo anh chui vào trong ngay tắp lự, giọng lí nhí như muỗi: "Xem phim!"

Suốt cả quá trình, cô đều đứng quay lưng lại, giấu mình trong góc, không dám ngẩng đầu, chỉ phần nộ lấy tay bấu eo anh. Nhưng người anh thì rắn chắc, cứng như đá, hoàn toàn không nhảm nhò gì.

Tuy chỉ có năm tầng lầu nhưng Lâm Uyển Bạch vẫn cảm thấy dài như cả năm. Tới khi mọi người trong thang máy đi ra ngoài hết cô mới dám lẻ mề đi theo sau anh ra ngoài.

Không phải là những bộ phim hiện tại đang lên sóng, phòng chiếu VIP phát lại những bộ phim kinh điển một thời, hơn nữa còn toàn là ghế tình nhân. Kiểu ghế hai người có thể đồng thời nằm lên, sofa đỏ, rất có không khí.

Họ ngồi ở hàng cuối cùng, lúc vào đèn đã tắt cả, trên màn hình lớn đang chiếu quảng cáo.

Sau khi ngồi xuống, Lâm Uyển Bạch nhìn chiếc vé đã được xé rách trong tay, có hơi thất thần.

Hoắc Trường Uyên lấy một chiếc gối cho cô dựa sau lưng: "Em sao vậy?"

Lâm Uyển Bạch giải thích: "Bộ phim này Cá nhỏ thích xem nhất..."

Bộ phim điện ảnh kinh điển của Châu Tinh Trì. Nhớ lại lúc trước khi cô và Tang Hiểu Du cùng đi xem, cả hai đều phá lên cười sảng sặc. Chỉ là sau này càng lớn dần lên, mỗi lần xem lại, họ đều có một cảm nhận khác. Tang Hiểu Du yêu thích bộ phim này hơn bất kỳ bộ phim điện ảnh nào khác, luôn giở ra xem đi xem lại, thường xuyên cười lúc bắt đầu và rơi nước mắt lúc kết thúc.

"Nhớ cô ấy rồi à?" Hoắc Trường Uyên ôm cô vào lòng.

"Ừm!" Lâm Uyển Bạch gật đầu.

Tuy rằng hôm nay lúc vừa ra khỏi biệt thự, cô còn Facetime với Tang Hiểu Du ở tận Nam Phi.

Nhưng dù sao cũng không thể gặp mặt, hơn nữa thời gian nói chuyện cũng có hạn, dĩ nhiên sẽ rất nhớ. Cô thở dài: "Em không có quá nhiều bạn bè, tốt nghiệp đại học xong, rất nhiều bạn bè đã đi nơi khác phát triển, các đồng nghiệp cũ cũng không còn liên lạc từ lâu. Bạn thân chỉ có mình Cá nhỏ. Cô ấy đi Nam Phi rồi, em bỗng cảm thấy mình không còn bạn..."

"Em có đàn ông là được rồi!" Hoắc Trường Uyên nhướn mày.

Lâm Uyển Bạch bấu môi, lẩm bẩm một câu: "... Bá đạo!"

Hoắc Trường Uyên nâng cằm cô lên: "Nói xấu gì anh đấy hả?"

"Phim bắt đầu rồi kìa!" Lâm Uyển Bạch chỉ vào màn hình, lảng tránh vấn đề.

Bộ phim điện ảnh dài hơn một trăm phút, khi bài nhạc kết thúc "Một đời yêu thương" vang lên, đèn cũng từ từ được bật sáng. Lâm Uyển Bạch và Hoắc Trường Uyên theo đoàn người lần lượt đứng dậy, bước xuống thềm đi ra ngoài qua lối thoát hiểm.

Khi đi tới hàng đầu tiên, có một bóng dáng quen thuộc ngồi một mình một ghế, đứng lên.

Khi bóng người ấy quay sang, Lâm Uyển Bạch kinh ngạc lên tiếng: "Bác sỹ Tần?"

Tần Tư Niên dường như không ngờ lại gặp họ, ánh mắt cũng thoáng qua chút sững sờ: "Hai người tới xem phim à?"

"Vâng." Lâm Uyển Bạch gật đầu rồi hỏi ngay: "Bác sỹ Tần, anh đi một mình sao?"

Ban nãy khi đi từ trên xuống, cô nhìn rất rõ ràng. Lúc đó cô hơi kỳ lạ, những chỗ người khác đều là đôi cặp, dù không phải một nam một nữ thì cũng có bạn đi cùng. Chỉ có mình người này một mình đứng lên, rõ ràng rất nổi bật. Nhưng không ngờ đó lại là Tần Tư Niên!

Trong phòng chiếu đã kết thúc, giữa đám đông huyền náo dưới ánh đèn, trông anh ấy thẳng tắp như một cây bạch dương, nhưng lại toát lên vẻ đơn độc và lạc lõng.

"Ừm." Tần Tư Niên gật đầu.

Lâm Uyên Bạch sững người, đúng là một mình thật.

Chú ý thấy vé phim anh ấy cầm trên tay, cô tò mò hỏi, ngữ khí có chút thăm dò: "Bác sỹ Tần, anh cũng thích xem bộ phim này sao? Tôi nhớ đây là phim Cá nhỏ thích nhất!"

"Phải, đây là bộ phim điện ảnh cô ấy thích nhất, không có cái nào hơn." Tần Tư Niên tiếp lời cô, giọng thấp mà xa xôi.

Lâm Uyên Bạch nhìn thấy rõ những cơn lốc xoáy cuộn trào trong đôi mắt hoa đào ấy. Cô dám khẳng định, họ từng cùng nhau đi xem bộ phim này, hơn nữa không chỉ một lần.

Cô thậm chí còn cảm thấy, Tần Tư Niên một mình xuất hiện ở đây để xem bộ phim này, phần lớn là vì nhớ Tang Hiểu Du chẳng...

Ba người trùng hợp gặp nhau cùng đi ra khỏi rạp, vì ăn xong họ tới thẳng đây nên không xuống hầm lấy xe, mà đến tầng một, Tần Tư Niên cùng họ ra khỏi thang máy.

"Tư Niên, cậu không lái xe đến à?" Hoắc Trường Uyên hỏi, cầm chìa khóa xe chỉ sang đối diện: "Xe của tôi đỗ ở cửa nhà hàng đối diện, qua đó

đi, tôi đưa cậu về!"

Tần Tư Niên lắc đầu, xua tay nói: "Không cần đâu, sáng mai tôi còn một ca phẫu thuật, tối nay về ngủ tạm ở ký túc xá bệnh viện, không tiện đường. Tôi bắt xe cũng được."

Nói xong, anh ấy tạm biệt họ, vừa châm một điếu thuốc vừa đi sang bên đường bắt xe.

Lâm Uyên Bạch nhìn những làn khói trắng phá ra, ngập ngừng giây lát, cuối cùng vẫn không nhìn được, đuổi sau hét với một câu: "Bác sỹ Tần, hình như gần đây đang có người theo đuổi Cá nhỏ!"

Nghe thấy vậy, bước chân Tần Tư Niên chợt khựng lại.

Lâm Uyên Bạch tiến thêm mấy bước, giải thích: "Thật ra tôi cũng chỉ vô tình nhìn thấy lúc Facetime với cô ấy. Có một người đàn ông Hoa kiều xuất hiện bên cạnh cô ấy, hơn nữa còn rất niềm nở, trông có vẻ rất thích cô ấy..."

Cô không cố tình bịa ra, mà đích thực có chuyện này. Tuy rằng Tang Hiểu Du phủ nhận, bảo cô đừng nói linh tinh, đối phương chỉ thân thiết hơn một chút vì họ đều là người châu Á mà thôi, nhưng cô lại nhận ra sự ân cần hơn bình thường mà người ấy dành cho cô bạn thân. Hơn nữa, nếu chỉ là bạn bè, làm gì có ai nhiệt tình tặng cả một bó hoa hồng to tướng như vậy?

Thật ra cô không nhất thiết phải nói chuyện này với Tần Tư Niên, dù sao họ cũng đã ly hôn. Tần Tư Niên một mình từ Nam Phi trở về đây chứng tỏ họ đã là người xa lạ, cũng nên tự có cuộc sống riêng của mình. Nhưng trong thâm tâm, cô vẫn mong họ còn cơ hội tái hợp.

Lâm Uyển Bạch không biết cô bạn Tang Hiểu Du đã buông bỏ được tình cảm và chuyện hôn nhân này hay chưa, nhưng chí ít trong lòng cô ấy vẫn chưa quên sạch hoàn toàn, bằng không mỗi lần cô nhắc đến Tần Tư Niên, ánh mắt cô ấy ở bên kia màn hình đã chẳng cần né tránh.

Sau khi nói xong những lời này, cô nín thở quan sát biểu cảm của Tần Tư Niên.

Gần như cô vừa dứt lời, gương mặt Tần Tư Niên vụn vỡ như một tấm gương, trên tấm gương ấy xuất hiện những vết nứt. Dưới ánh đèn đường, anh ấy sụp mắt xuống. Vài giây sau, anh ấy mới ngẩng lên, trong đôi mắt như bao trọn cả đêm đen. Anh ấy bật ra mấy chữ rất khẽ: "Tôi biết rồi."

Dùng sức rít một hơi thuốc, Tần Tư Niên quay người đi sang bên đường bắt taxi.

Vậy thôi sao?

Lâm Uyển Bạch sững sờ đứng nhìn đèn đuôi xe của chiếc taxi biến mất trong tầm mắt, lòng hơi nghẹn lại.

Hoắc Trường Uyên đi qua nắm chặt vai cô: "Thôi."

"Ừm..." Cô thở dài gật đầu.

Hết chương 321

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 322

Hôm sau là Chủ Nhật.

Hoắc Trường Uyên vừa đi công tác trở về, cuối tuần cũng không có lịch trình gì. Nhưng anh cũng không quá rảnh. Ăn sáng xong không bao lâu anh đã vào phòng làm việc, hình như có mấy buổi họp trực tuyến với đối tác nước ngoài cần thực hiện.

Tối qua họ đi xem phim xong, về tới nhà cũng đã quá nửa đêm. Tuy rằng lúc đó cô đã chọn xem phim, nhưng về nhà rồi dĩ nhiên vẫn không thoát khỏi anh, chuyện cần làm không sót chút nào.

Nghĩ tới chuyện không thể miêu tả tối qua trong phòng tắm, vành tai Lâm Uyển Bạch tự động nóng ran lên.

"Uyển Uyển, bảo bảo đi xong rồi~"

Một chất giọng non nớt vang lên, bất giờ mới kéo cô thoát ra khỏi những hình ảnh hạn chế độ tuổi ấy.

Bánh bao nhỏ gần đây có một sở thích mới chính là chơi cờ đam*. Lúc này quân cờ màu vàng đã nhảy khá nhiều bước trước mặt cô. Bàn tay nhỏ nắm lấy vạt áo cô, giật giật thúc giục. Lâm UYỂN Bạch vội vàng cầm quân cờ tím của mình lên, hợp tác nhảy hai bước.

*Cờ đam (draughts) hoặc checkers là một nhóm các trò chơi chiến lược trên bàn đối kháng cho hai người. Hai người lần lượt di chuyển các quân

giống hệt nhau theo đường chéo và bắt quân đối phương bằng cách nhảy qua quân đó.

Nghe thấy tiếng điện thoại rung, cô vội nói: "Bảo bối, con đợi một chút!"

Di động được cô để dưới gối, thế nên tiếng rung nghe khá to. Cô lần sò lấy ra, nhìn thấy một hàng số trên màn hình. Tuy không có tên người gọi nhưng cô vẫn cảm thấy nó có phần quen thuộc. Lúc trước khi ở trong bệnh viện, Lê Giang Nam từng gửi tin nhắn cho cô...

Lâm Uyên Bạch ngáp ngừng bắt máy: "... Alô?"

"Cô Lâm, là tôi đây!"

Quả nhiên, ở đầu kia vang lên giọng nói ấm áp của Lê Giang Nam.

Lâm Uyên Bạch vô thức ngược lên gác, chột dạ hạ thấp giọng xuống vài phân: "À, anh Lê, anh có việc gì không?"

Lê Giang Nam cười, sau đó nói: "Tôi đang ở trước cửa nhà cô, cô có tiện ra ngoài một chút không?"

Một cuộc gọi đơn giản kết thúc, Lâm Uyên Bạch nắm chặt di động trong lòng bàn tay.

Cô thò đầu nhìn ra ngoài qua ô cửa ban công, hình như đúng là có loáng thoáng thấy một chiếc xe đỗ ngoài cổng, cô vô thức nuốt nước bọt.

Gan của người này cũng hơi to quá thì phải, dám tìm tới tận nhà ư?

Nhưng người ta đã tới tận cổng rồi, nếu còn né tránh không gặp e là hơi bất lịch sự. Chí ít cũng phải khéo léo bảo người ta về.

"Bảo bối, con tự chơi một lát, mẹ ra ngoài nhé, sẽ quay lại nhanh thôi!"
Cô xoa đầu bánh bao nhỏ, dặn dò một câu rồi cầm di động đi ra khỏi nhà.

Xuyên qua sân, cô liền nhìn thấy chiếc Audi A8 màu nâu hạt dẻ.

Lê Giang Nam từ xa đã nhìn thấy cô đi ra khỏi nhà, lập tức tháo dây an toàn bước xuống xe.

Lâm Uyên Bạch đi tới trước: "Anh Lê..."

"Có phải tôi quấy rầy cô không?" Lê Giang Nam cất giọng có phần áy náy.

"À, cũng không phải..." Lâm Uyên Bạch gượng cười, hỏi dò: "Anh Lê tới đây là..."

"Ông ngoại nhờ một người bạn mà có được hai vé xem nhạc kịch, ngay tối hôm nay, ở sân khấu kịch Giang Bắc. Ông bảo tôi mời cô cùng đi xem, tôi cũng muốn cùng cô đi xem!" Nói đến cuối cùng, mặt Lê Giang Nam có thêm chút bẽn lèn: "Vở kịch này nằm trong tuor lưu diễn của đoàn ca kịch Anh quốc, tại Trung Quốc chỉ diễn ở một vài thành phố. Nếu bỏ lỡ lần này, e rằng cơ hội tiếp theo phải đợi tới năm năm sau!"

Đối mặt với ánh mắt tràn đầy kỳ vọng của Lê Giang Nam, Lâm Uyên Bạch cũng cảm thấy khó xử, nhưng vẫn bấm bụng lên tiếng: "Thật ngại quá, hôm nay e là tôi không có thời gian..."

"Không sao, cô có thể suy nghĩ xem!" Lê Giang Nam dường như cũng đã đoán trước điều này nên không giận dữ, mà chủ động nhét vé vào trong tay cô: "Cô cứ cầm vé đi đã, nếu đổi ý thì nói với tôi, tôi sẽ đợi cô ở rạp hát!"

Nói xong, sợ cô tiếp tục chối từ, anh ấy ngồi thẳng vào trong xe và đi mất.

Lâm Uyên Bạch khó xử nhìn tấm vé. Chỗ ngồi là vị trí đẹp nhất, hơn nữa giá cũng cao ngất ngưỡng. Lãng phí thế này quả thật đáng tiếc. Nhưng không còn cách nào khác, cô nhún vai, quay người đi vào nhà.

Sau khi thay giày đi vào trong phòng khách, cô giật thót.

Hoắc Trường Uyên vốn đang làm việc trên gác chẳng biết đã xuống ngồi trên sofa từ lúc nào, trong tay cầm một quân cờ đam màu hồng.

Lâm Uyên Bạch vỗ vỗ ngực, đi qua có phần chột dạ: "Hoắc Trường Uyên, anh xuống khi nào vậy? À, hợp xong rồi sao?"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên đặt quân cờ lên bàn cờ.

Một vị trí cuối cùng ở trên cao bị chiếm lĩnh, bánh bao nhỏ bữu môi tỏ vẻ không vui, ôm bàn cờ đam hồng học bỏ chạy đi mất.

Hoắc Trường Uyên ngược mắt lên, mỉm cười hỏi cô: "Em đi đâu thế?"

Biết rõ còn hỏi...

Lâm Uyên Bạch đã ngồi xuống vị trí ngay bên cạnh anh. Từ góc độ này, anh hoàn toàn có thể nhìn rõ toàn bộ cảnh ngoài sân. Ban nãy việc cô đi gặp Lê Giang Nam anh nhất định cũng đã thấy.

Nhưng cô cũng khá bất ngờ, anh lại nhẫn nhịn được, không lập tức lao ra ngoài!

Thật ra, Hoắc Trường Uyên dĩ nhiên không thể nhịn. Có điều, anh từ trên gác đi xuống, nghe con trai nói cô nhận một cuộc điện thoại rồi ra

ngoài, lúc nhìn qua cửa sổ cũng là lúc Lê Giang Nam đã ngồi vào trong xe, còn cô thì quay đầu đi vào nhà rồi.

Lâm Uyên Bạch dĩ nhiên sẽ không giấu giếm gì anh, cô thành thật nói: "Lê Giang Nam vừa tới, đứng trước cửa..."

"Sao không mời cậu ta vào nhà uống trà?" Hoắc Trường Uyên hừ lạnh.

Uống trà?

E là uống thuốc độc mới đúng...

"À, anh ấy nói đôi ba câu rồi về ngay thôi!" Lâm Uyên Bạch giải thích.

Hoắc Trường Uyên lại hỏi một câu, không nói không lạnh: "Cậu ta đã nói gì?"

"Anh ấy muốn hẹn em đi xem nhạc kịch, là vở Hồ thiên nga của Tchaikovsky, vé đây này..." Lâm Uyên Bạch mở rộng tấm vé ra, thẳng thắn, từ tốn kể lại: "Anh yên tâm, em khéo léo từ chối ngay rồi, không hề đồng ý! Chiếc vé này là anh ấy cương quyết nhét vào tay em, bảo em suy nghĩ. Có gì mà phải suy nghĩ chứ, tóm lại em tuyệt đối không đi!"

Hoắc Trường Uyên rút vé ra cầm lên tay, búng búng ngón tay lên vé, bỗng nhiên bật cười: "Đi chứ, vì sao không đi?"

"..." Lâm Uyên Bạch liếm môi.

Những tưởng anh đang ghen, thế nên cố tình nói giọng quái đản, ai ngờ, anh liếc sang nói với cô: "Gửi tin nhắn cho cậu ta, nói là tối nay em sẽ đi."

"... Hả?" Lâm Uyên Bạch ngẩn người.

Hoắc Trường Uyên thẳng thừng vươn tay ra cầm lấy di động của cô. Sau khi mở khóa, anh tìm lại số vừa mới gọi cho cô, soạn một tin nhắn gửi đi, nói rõ ràng với Lê Giang Nam tối nay cô sẽ tới chỗ hẹn.

Khi cô được cầm lại di động, tin nhắn đã gửi đi thành công...

Lâm Uyên Bạch có cảm giác anh đang ôm ấp một ý tưởng xấu xa.

Thời gian trôi qua rất nhanh, chớp mắt ánh nắng ngoài trời đã rút bớt dần.

Vừa vút lỗi táo găm xong đi, Lâm Uyên Bạch bỗng bị Hoắc Trường Uyên kéo dậy khỏi sofa, đi thẳng lên gác: "Đến giờ rồi, nên xuất phát tới rạp hát thôi, anh giúp em chọn đồ."

"..."

Lâm Uyên Bạch suýt chút nữa bị nghẹn vì miếng táo cắn dở, nhìn thẳng vào mặt anh với vẻ khó tin, run rẩy hỏi: "Hoắc Trường Uyên, anh đang đùa sao?"

Hoắc Trường Uyên thẳng thắn dùng hành động thực tế để trả lời cô.

Lâm Uyên Bạch đã liên tục nuốt nước bọt ừng ực này giờ, cổ họng hơi khô rát, ánh mắt hoang mang nhìn vào trong phòng thay đồ. Hoắc Trường Uyên đứng trước tủ quần áo, đang giúp cô chọn lựa một bộ đồ để đi tới rạp hát...

Nghĩ kiểu gì cũng cảm thấy quái dị!

Hoắc Trường Uyên lấy từ trong tủ ra một chiếc sơ mi màu trà và một chiếc váy dài trắng bằng lụa, còn ướm thử lên người cô một chút, sau đó đưa cho cô để mặc thử.

Dưới sự kiên trì của anh, cuối cùng Lâm Uyên Bạch vẫn thay đồ vào. Nhưng tâm trạng của cô rất thấp thỏm, vô thức xác nhận lại lần nữa: "Hoắc Trường Uyên, em thật sự... phải đi sao?"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên khẽ đáp, ngừng một chút rồi bổ sung thêm một câu: "Lát nữa Giang Phóng sẽ mang vé qua đây, anh đi cùng em."

Lâm Uyên Bạch sửng người nửa giây, gương mặt chợt xuất hiện biểu cảm bưng tỉnh ngộ.

Thì ra là vậy...

Cô biết ngay anh có âm mưu gì mà, bằng không, với tính chiếm hữu và ngang ngược của anh, sao có thể chấp nhận cho cô chạy đi xem nhạc kịch với người đàn ông khác chứ. Trừ phi mặt trời mọc đằng Tây! Không đúng, cho dù mặt trời có mọc đằng Tây thật anh cũng không làm vậy!

Đợi cô thay quần áo xong, Hoắc Trường Uyên cũng lấy một bộ đồ khá thoải mái từ trong tủ ra.

Cơ thể cao lớn đứng trước gương. Anh giơ tay khoác ngoài một chiếc áo mỏng, sửa sang lại vạt áo và cổ tay áo. Dĩ nhiên anh sẽ không để cô đi xem nhạc kịch gì đó với Lê Giang Nam một mình, đầu anh đâu có bị lừa dối, anh định đích thân tới đó ngược tình địch!

Lâm Uyên Bạch nhìn những đường nét mượt mà trên gương mặt anh, trong ánh mắt ấy lóe lên một tia sắc lẹm, sống lưng cô cũng căng ra.

Hóa ra anh muốn đi hẹn hò cùng...

Tâm địa thật đen tối!

Cuối tuần xe cô không đông. Đi qua cây cầu vượt sông, lái thêm khoảng hơn mười phút nữa là nhìn thấy rạp hát to đứng sừng sững trước mặt. Trước cửa xe xếp thành hàng đông đúc, rất nhiều khán giả nghe danh có mặt tại đây.

Sau khi chiếc Land Rover màu trắng dừng bánh, hai người trong xe cũng lần lượt tháo dây an toàn bước xuống.

Lâm Uyên Bạch chạm tay lên tay nắm cửa, vẫn chưa dám tưởng tượng lát nữa Lê Giang Nam nhìn thấy hai người họ cùng tới, biểu cảm sẽ đặc sắc đến mức nào...

Nhưng cũng do anh ấy chủ động thích tìm ngược, cô đâu còn cách nào khác!

Cùng với đoàn người đi ra trước cửa rạp hát, từ xa họ đã nhìn thấy Lê Giang Nam đợi trên bậc thềm.

Có vẻ như anh ấy đã chỉnh trang diện mạo rất tỉ mỉ, hoàn toàn khác với hình ảnh sáng nay khi tới trước cửa nhà. Anh ấy thay một bộ vest màu xanh dương đậm, cực kỳ tuấn tú, hơn nữa hai bên cổ tay áo còn đeo hai chiếc cúc măng séc mã nã.

Cho dù lúc này mặt trời đã xuống núi, nhưng mỗi khi anh ấy nở nụ cười vẫn có cảm giác xung quanh bừng ánh nắng.

Lê Giang Nam dáng người vừa cao vừa thẳng, đứng trước cửa trông cực kỳ nổi bật, cộng thêm việc trên người anh ấy lại có khí chất một công tử Hồng Kông nên hấp dẫn không ít cô gái phải quay đầu nhìn lại.

Lâm Uyên Bạch nhìn qua mà cũng bất giác cảm thán trong lòng.

Đối phương là một soái ca xuất sắc như vậy, lại dồn hết tâm tư tình cảm cho cô, quả thật quá đáng tiếc!

Bàn tay đang được nắm bị véo một cái, cơn đau bỗng ập tới. Lâm Uyên Bạch nghiêng đầu, nhìn thấy Hoắc Trường Uyên trừng mắt nhìn mình bằng ánh mắt âm u. Cô vội "chân chó" tỏ thái độ: "Anh ấy không quyền rũ bằng anh~"

Hoắc Trường Uyên nhướn khế đuôi mày, coi như được câu nói này "vuốt lông".

Nhìn thấy họ nắm tay nhau đi về phía này, sắc mặt Lê Giang Nam sững sờ giây lát, nụ cười hơi cứng lại như chưa kịp kiểm soát cảm xúc của mình.

Từ sau khi rời khỏi biệt thự, Lê Giang Nam đã không còn ôm chút hy vọng nào, không ngờ lại nhận được tin nhắn của cô chấp nhận tới buổi hẹn. Anh ấy vô cùng kích động, còn tưởng cuối cùng mình cũng được một khe hở trên bức tường dày. Thậm chí anh ấy còn nghĩ, chỉ cần làm một người "thợ đục" chăm chỉ, rồi sẽ có ngày được ôm mỹ nhân về nhà!

Từ cách đó một tiếng, anh ấy đã tới rạp hát đợi sẵn, không ngờ lại nhìn thấy họ thân mật đến cùng nhau, trái tim phản kích và rộn ràng đó bỗng chốc bị đá kích tới thảm không kể xiết...

Lâm Uyên Bạch ngượng ngập lên tiếng: "Thật ngại quá, anh đợi lâu lắm rồi phải không?"

"Cũng tạm... Không lâu lắm!" Lê Giang Nam lắc đầu, cho dù trái tim bị thương ngang dọc nhưng vẫn phải miễn cưỡng lấy lại tinh thần chào hỏi: "Hoắc tổng!"

"Anh Lê." Hoắc Trường Uyên hơi nhếch mép khế đáp.

Ngay sau đó, anh buông tay cô ra, chuyển sang ôm vai, rồi uể oải nói: "Bắt đầu soát vé rồi, chúng ta vào trong thôi!"

"Ừm." Lê Giang Nam gật đầu.

Lâm Uyên Bạch đứng bên quan sát, cảm thấy cái gật đầu của Lê Giang Nam có hơi khiên cưỡng.

Tấm màn đỏ được kéo ra, ánh sáng trong rạp được tắt hết. Đèn sân khấu sáng bừng lên, vở nhạc kịch bắt đầu.

Vị trí VIP ở hàng đầu tiên, nhìn thẳng vào trung tâm sân khấu, hiệu quả thưởng thức cực cao.

Lâm Uyên Bạch nhúc nhích người, bên trái là một khán giả xa lạ, bên phải là Hoắc Trường Uyên ngồi vắt vẻo, còn bên cạnh anh... là Lê Giang Nam trong tư thế cứng đờ!

Cô bỗng dưng thấy hơi tội nghiệp. Vốn dĩ anh ấy muốn hẹn cô một mình đi xem nhạc kịch, không ngờ cuối cùng lại thành buổi xem ba người, hơn nữa đừng nói là giao lưu, ngay cả nói một câu ở giữa cũng là bức tường người phòng bị 360 độ Hoắc Trường Uyên.

Vở nhạc kịch kéo dài những hai tiếng đồng hồ cuối cùng cũng hạ màn. Tấm màn đỏ lại được khép vào, các diễn viên lần lượt bước lên sân khấu xếp thành một hàng, cúi đầu cảm ơn.

Đáp lại họ là những tràng pháo tay không ngớt của khán giả.

Từ trong rạp hát đi ra, Hoắc Trường Uyên mỉm cười với Lê Giang Nam: "Vở nhạc kịch rất hay!"

"Ha ha, đúng vậy!" Lê Giang Nam gượng cười phụ họa.

E rằng trong cả rạp hát, người duy nhất xem biểu diễn mà tâm hồn treo ngược cành cây chính là anh ấy...

Lâm Uyển Bạch không khỏi cảm thán trong lòng.

Lê Giang Nam thật sự được tiếp nhận một nền giáo dục rất tốt. Kỳ vọng bị hụt hẫng, bị trêu chọc đến mức này nhưng vẫn giữ vững phong độ cùng họ xem hết vở nhạc kịch. Hơn nữa suốt cả quá trình vẫn luôn tươi cười đáp lại, không hề trở mặt hay tỏ ra khó chịu chút nào, về tính cách quả thật không còn gì để bới móc.

Hoắc Trường Uyên rút chìa khóa xe ra. Sau khi mở khóa, anh không lập tức tới phía xe ngay mà quay đầu hỏi anh ấy: "Anh Lê có muốn cùng đi ăn tối không?"

"Dạ thôi, tôi còn chút việc!" Lê Giang Nam lắc đầu.

Trên thực tế, anh ấy có đặt trước chỗ ở một nhà hàng Tây rất lãng mạn bên bờ sông, muốn đợi xem xong kịch sẽ mời cô cùng đi ăn tối. Hơn nữa, trong xe, anh ấy còn chuẩn bị một chai rượu vang được vận chuyển bằng đường hàng không từ hầm rượu tại Hồng Kông tới...

Hoắc Trường Uyên nhướn mày, cố tình gạn hỏi: "Thật sự không đi cùng sao?"

Lâm Uyển Bạch lẳng lẳng đứng bên cạnh chọc chọc vào hông anh, tỏ ý nhắc nhở.

Này, vừa phải thôi...

"Vâng, tôi xin phép!" Lê Giang Nam quả nhiên tiếp tục khéo léo chối từ.

Hoắc Trường Uyên bèn tỏ thái độ luyên tiếu ra mặt: "Vậy thì tiếc quá, đành để dịp khác vậy."

"Ha ha, vâng!" Lê Giang Nam ngượng ngập hòa theo.

Sau khi vẫy tay tạm biệt, cô nhìn theo bóng đối phương một mình đi về phía chiếc xe ô tô. Ánh đèn đường bên cạnh hắt xuống, trông giống như anh ấy cúi thấp xuống vài phần vì khổ sở.

Haizz, thật tội nghiệp~

Hết chương 322

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 323

Hai người họ trở về ô tô. Lúc nổ máy, Hoắc Trường Uyên còn rất vui vẻ, mở cả radio, bên trong có tiếng nhạc vọng ra.

Lâm Uyển Bạch nhìn thấy nếp nhăn trên khóe môi khi anh cười, bất giác chép miệng: "Hoắc Trường Uyên, anh xấu xa thật đấy!"

"Đàn ông không xấu, phụ nữ không yêu." Hoắc Trường Uyên nói mà mặt không đỏ, tim không run.

"..." Lâm Uyển Bạch câm nín.

Hoắc Trường Uyên đánh vô lăng, tranh thủ liếc cô một cái và nói: "Gọi điện thoại cho thím Lý đi, bảo thím ấy khoảng nửa tiếng nữa chúng ta có mặt ở nhà, chuẩn bị cơm nước sẵn đi."

"Về nhà ăn ư?" Lâm Uyển Bạch kinh ngạc, chớp chớp mắt mấy cái: "Vậy sao ban nãy anh còn mời anh Lê cùng đi ăn tối? Em biết ngay anh có tình mà!"

Hoắc Trường Uyên nhân lúc trước sau không có xe nào khác, đột ngột vòng tay sang, kéo cô vào lòng, cắn khóe môi cô rồi đặt xuống một nụ hôn mạnh mẽ, bá đạo tuyên bố: "Em là của anh!"

Lâm Uyển Bạch bị anh hôn đến thở dốc.

Lúc anh buông ra, cô ngược mắt nhìn ra ngoài qua cửa kính mui xe. Quả nhiên, đúng lúc nhìn thấy tại một chỗ đỗ đối diện, chiếc Audi A8 của Lê Giang Nam vừa đánh lái đi ra, giáp mặt đúng đầu của chiếc Land Rover.

Nghĩ tới đôi chị em họ ở nhà họ Lục, Lâm Uyên Bạch hạ quyết tâm.

Thôi, đã "ngược cầu" thì ngược tới cùng đi!

Cô đặt tay lên lồng ngực anh, cũng chủ động ngẩng đầu hôn lên bờ môi mỏng của anh, học ngữ khí bá đạo vừa rồi của anh: "Hoắc Trường Uyên, anh cũng là của em!"

Tiếp theo đó, nụ hôn của họ biến thành một nụ hôn triền miên, sâu đậm hơn, cho đến khi có một chiếc xe bị chặn ở phía sau không ra được, bấm còi thúc giục, họ mới quyến luyến buông nhau ra.

...

Nhận được điện thoại của ông cụ Lục, Lâm Uyên Bạch khá bất ngờ.

Sau khi chú Lý lái xe tới biệt thự nhà họ Lục, cô bước xuống xe. Bên dưới cây hòe già có một người làm xách bình tưới cây chủ động ra đón và nói: "Tiểu thư Uyên Bạch, ông cụ đang ở trong phòng sách ạ! Cụ nói khi nào cô đến thì bảo cô cứ lên thẳng đó!"

"Được, cảm ơn!"

Lâm Uyên Bạch cúi đầu cảm ơn rồi đi vào biệt thự.

Trước đó khi cô tới đây, Lục Học Lâm từng đưa cô vào phòng sách một lần, thế nên tìm lại theo trí nhớ không quá khó. Cửa phòng không đóng kín. Vẫn giống như lần trước, ông cụ Lục mặc một chiếc áo dài màu xám xanh, đứng trước bàn sách, trước mặt vẫn đặt một bàn cờ.

Có điều lần trước là cờ vây, lần này là cờ tướng.

Lâm Uyển Bạch đi vào, khẽ gọi một tiếng: "Ông nội..."

Lần này ông cụ Lục không cố tình tàng lờ cô. Tuy rằng ánh mắt vẫn dán chặt vào bàn cờ, nhưng rõ ràng chỉ vì đang chơi quá tập trung mà thôi. Ông cụ giơ tay ra hiệu cho cô: "Ừm, cháu ngồi đi!"

Ông cụ Lục còn đứng, sao Lâm Uyển Bạch dám tùy tiện ngồi, cô chấp tay sau lưng đứng trước bàn.

Tuy rằng mối quan hệ tính đến thời điểm này vẫn chưa quá thân thiết, nhưng với tư cách là con cháu, cô vẫn cần có sự tôn trọng.

Ông cụ Lục có vẻ rất tập trung tinh thần. Ông cụ đeo chiếc kính lão, một lúc lâu mắt không chớp cái nào, tự chơi cờ với mình, nghiền cứu cách chiến thắng. Khi ông cụ cầm quân Xe lên, Lâm Uyển Bạch bỗng buột miệng: "Có lẽ nên chọn Mã!"

Nói xong, cô lập tức hối hận. "Xem cờ không nói mới là quân tử", cô đã phạm phải sai lầm cơ bản nhất, cho dù ông cụ chỉ đang chơi với chính mình.

Ông cụ Lục lại không giận dữ mà cầm quân Mã lên theo đúng lời của cô. Đi xong, ông cụ ngẩng đầu hỏi cô: "Cháu biết đánh cờ?"

"À, biết một chút ạ." Lâm Uyển Bạch bẽn lễn nói.

"Qua đây, ông kiểm tra trình độ của cháu!" Ông cụ Lục nghe xong, lập tức nói.

Lâm Uyển Bạch cũng không chối từ. Cô lần lượt sắp xếp lại các quân cờ trên bàn từ thấp tới cao.

Ông cụ Lục chọn quân đen, đổ đi trước đen đi sau. Cô mở màn với quân Pháo. Sau khi đi được vài bước, nhìn thấy bàn cờ bày ra thế "Pháo giữa liên hoàn kẹp Mã"*, ông cụ Lục hơi sững người, vô thức để lộ nét mặt hân hoan: "Cháu đúng là khiên tốn, đây đâu phải là chỉ biết một chút. Ông thấy khả năng đánh cờ của cháu rất khá, có thể miễn cưỡng chơi cùng ông một ván."

*Một thế cờ trong cờ tướng.

"..." Lâm Uyên Bạch câm nín.

Câu này là đang khen cô hay tự khen chính mình vậy?

Cô không biết rằng bình thường ông cụ thích nhất là đánh cờ. Từ ngày sức khỏe đi xuống, mấy năm nay ông cụ luôn phải ra nước ngoài tĩnh dưỡng. Nhưng tâm tư thì buồn bực, chán nản tới mức ông cụ còn dạy mấy người giúp việc nước ngoài để họ đánh cờ cùng mình.

Đúng là "gừng càng già càng cay", Lâm Uyên Bạch dĩ nhiên không thể chiến thắng một người đã chơi cờ hơn nửa đời người như ông cụ. Cuối cùng cô thua hoàn toàn, triệt để.

Sau khi nhìn bàn cờ, ông cụ tươi cười hỏi: "Uyên Bạch, cháu có từng học chơi cờ tướng nghiêm túc không?"

Trong quá trình vừa rồi, ông cụ chú ý thấy cách đánh cờ của cô rất lão luyện, hoàn toàn không giống người chỉ biết chút chút. Hơn nữa tuy rằng ván cờ này ông cụ thắng, nhưng quân đen của ông cụ cũng đã bị ăn toi tả.

"Không ạ..." Lâm Uyên Bạch lắc đầu.

Cầm quân cờ trong tay, cô khẽ giải thích: "Năm tám tuổi, sau khi mẹ cháu qua đời, bố nuôi của cháu cưới một người khác, còn có một đứa em

gái. Thế nên cháu cũng bị nhà họ Lâm đuổi đi, qua sống chung với bà ngoại. Vì nhà rất nghèo, không có đồ chơi hay búp bê gì, cháu thường xuyên chạy sang nhà hàng xóm xem các cô bác chơi cờ tướng, mưa dầm thấm lâu nên biết một chút..."

Nghe xong, ông cụ Lục hơi sững người, ánh mắt dần dà trở nên hơi phức tạp.

Tuy rằng cô nói rất nhẹ nhàng, nửa câu trước thậm chí còn cố tình né tránh, nhưng ông cụ vẫn có thể nghe ra, cô sống không tốt, chí ít là những năm tháng ấu thơ. Một đứa trẻ tám tuổi, còn nhỏ như vậy, vốn dĩ phải được sống cuộc sống vô lo vô nghĩ...

Ông cụ khẽ thở dài, ngữ khí rất luyện tiếc: "Vất vả cho cháu rồi!"

Lâm Uyên Bạch chỉ cười, không để ý quá nhiều.

Ông cụ vẫy tay với cô, dẫn cô tới ngồi xuống bên cạnh trên chiếc ghế kiêu cổ, từ từ nói: "Ông rất cảm ơn cháu về chuyện hiến gan cho bố cháu!"

Cơ thể do cha mẹ sinh ra. Có thể xét về luân thường đạo lý, việc hiến tạng cho cha mẹ là lẽ đương nhiên. Nhưng cũng có rất nhiều gia đình mà con cái có thể sợ hãi hoặc ích kỷ, không muốn phải hy sinh, hưởng hờ cô là một đứa trẻ chưa một ngày được nhận tình yêu của bố.

"Đó là bố của cháu, cháu không thể không cứu." Lâm Uyên Bạch chỉ khẽ nói.

Lúc đó cô quả thực không suy nghĩ quá nhiều, đây có thể chính là biểu hiện của câu nói "Một giọt máu đào, hơn ao nước lã".

Ông cụ hài lòng gật đầu lia lịa, nắm lấy tay cô qua chiếc bàn, ngừng một chút rồi nói: "Thật ra năm đó, suýt chút nữa ông đã được gặp mẹ cháu

rồi! Lúc ấy Học Lâm đi du học Đức về không bao lâu đã chủ động thừa nhận với ông có một cô gái mà nó muốn sống trọn đời. Thật ra lúc đó gia đình đã sắp xếp ổn thỏa cho nó rồi, chỉ đợi nó quay về là tổ chức! Nhưng ông vẫn đồng ý gặp cô gái đó một lần, cũng định nếu hai đứa chúng nó thật sự không thể xa cách nhau thì ông cũng thuận nước đẩy thuyền. Chỉ là không ngờ cuối cùng chúng nó lại chia tay. Học Lâm ủ ê một thời gian, không lâu sau thì lấy Tiểu Mai."

Lâm Uyên Bạch hơi sững sờ, dường như cô không nghĩ ông cụ sẽ nhắc đến mẹ, cũng rất bất ngờ về việc ông cụ biết đến sự tồn tại của mẹ.

Đôi mắt ông nội hướng thẳng về phía cô: "Ban đầu khi biết đến sự tồn tại của cháu, ông cảm thấy rất kinh ngạc, cũng rất kích động! Chỉ có điều, Tiểu Mai về nhà họ Lục làm dâu cũng đã hơn hai mươi năm rồi, vẫn luôn cố gắng, đối với Học Lâm hay với ông cũng đều trọn đạo nghĩa, không có điểm nào để bới móc. Thế nên hôm trước khi cháu tới đây, với tư cách là người mà lời nói có sức nặng nhất nhà, ông cũng phải cân nhắc tới cảm xúc của hai mẹ con nó, quả thực có hơi lạnh nhạt với cháu một chút, nói chuyện cũng sắc bén. Sau đó ông nghĩ lại, cảm thấy rất khó chịu..."

"Cháu có trách ông không?"

Lâm Uyên Bạch cắn môi, ngược mắt lên, nhìn thấy mái đầu đã bạc trắng và gương mặt đầy những nếp nhăn già nua của ông, lúc này ánh mắt ông cụ chỉ chan chứa yêu thương. Cô có thể nhận ra, cảm xúc ấy rất giống với bà ngoại khi bà còn sống.

Cô khẽ lắc đầu: "Không đâu ạ..."

"Cháu ngoan!" Ông cụ Lục mừng rỡ nắm chặt tay cô.

Lâm Uyên Bạch giơ tay còn lại lên, cũng nhẹ nhàng nắm lấy tay cô.

Sau khi lại bị ông cụ rủ chơi thêm một ván cờ, ông nhìn giờ rồi nhất quyết kéo cô cùng đi gặp một người bạn già. Tuy cô có ý từ chối nhưng ông cụ đã có tuổi, cô không yên tâm để ông ra ngoài một mình nên đành gật đầu đồng ý.

"Thưa cụ, tiểu thư Tịnh Tuyết đã về!"

Khi đi xuống nhà, có người làm chạy tới báo.

Người ấy vừa dứt lời đã có một giọng nữ ngọt ngào vang lên: "Ông nội!"

Lục Tịnh Tuyết xách túi lớn túi nhỏ đi vào, khi nhìn thấy cô, biểu cảm kiêu chế hơn đôi chút. Sau khi đưa những món đồ trong tay cho người làm, cô ta rảo bước tiến lên khoác tay ông nội: "Mẹ cháu bảo cháu mua cho ông một ít nhưng hươu và đông trùng hạ thảo. Lát nữa đích thân cháu sẽ nấu canh bổ cho ông. Chẳng phải lần trước ông nói thích uống sao, lần này cháu có cho thêm kỷ tử, ông uống thử xem sao nhé?"

"Cháu có lòng hiếu thảo này là ông nội rất vui rồi!" Ông cụ Lục cười rất thân thiện.

Chú ý thấy họ không định đi vào phòng khách mà đi ra cửa chính, Lục Tịnh Tuyết bỗng ngạc nhiên hỏi: "Ông nội chuẩn bị ra ngoài sao?"

"Ừm." Ông cụ Lục gật đầu, nhìn sang Lâm Uyển Bạch, tươi cười nói: "Ông đi gặp một người bạn già, tự đi cũng không tiện, vừa hay có Uyển Bạch đi theo ông."

Nghe xong, lòng Lục Tịnh Tuyết chột lạnh đi, nhưng ngoài mặt, nụ cười của cô ta vẫn không thay đổi. Cô ta càng khoác chặt cánh tay của ông cụ hơn nữa, cười ngọt ngào: "Ông nội, vậy sao ông không nói với cháu một tiếng, cháu có thể đi cùng ông mà!"

"Không sao!" Ông cụ Lục vỗ vỗ lên tay cô ta.

Lục Tịnh Tuyết tiếp tục nói: "Vậy ông nội, cháu cũng đi cùng được không ạ? Có nhiều người đi theo cũng dễ chăm sóc cho ông!"

Lâm Uyên Bạch hơi bậm môi lại.

Ông cụ tỏ thái độ hơi ngập ngừng, cuối cùng nhìn thấy chút động tác nhỏ này của cô, vẫn lắc đầu nói: "Không cần đâu, Tịnh Tuyết. Chẳng phải ban nãy cháu nói sẽ đích thân nấu canh bổ cho ông uống ư? Vừa hay, cháu cứ ở nhà, tối về ăn cơm cùng ông nội, để Uyên Bạch đi chung với ông là được rồi!"

Đối với ông cụ mà nói, cả hai đứa cháu gái đều là cốt nhục như nhau.

Tuy rằng một bên ông cụ đã chăm sóc từ nhỏ tới lớn, thời gian ở bên cũng nhiều nên thân thiết hơn một chút, nhưng bao nhiêu năm rồi Lâm Uyên Bạch mới nhận lại máu mủ, ông cụ càng có ý muốn bù đắp. Thật tâm ông cụ rất muốn cả hai đứa cháu gái đều có thể ở bên mình, cũng hy vọng hai đứa hòa thuận được với nhau. Nhưng muốn thì muốn vậy, chúng nó dính líu tới cùng một người đàn ông, tạo ra mối quan hệ tay ba, khó tránh khỏi sự gượng gạo và thiếu tự nhiên.

Lục Tịnh Tuyết rất không thoải mái trong lòng, nhưng vẫn cười để lộ má lúm đồng tiền, gật đầu: "Vậy được. Ông nội, ông chú ý an toàn nhé!"

...

Lâm Uyên Bạch chỉ biết mình sẽ cùng ông cụ đi gặp một người bạn già. Chiếc xe dừng lại trước cửa một quán trà mang phong cách cổ xưa, họ theo nhân viên phục vụ đi vào thang máy.

Là một phòng VIP trên tầng ba. Cửa vừa được đẩy ra, bên trong đã có một giọng nói hùng hực nhiệt vọng ra.

"Ông Lục!"

Ông cụ tay chống gậy, bước chân cũng rất nhanh, còn không quên kéo cô tiến lên trước, cười ha ha và nói: "Ông Lê, qua đây, để tôi giới thiệu với ông đứa cháu gái ruột tôi vừa tìm lại được!"

Nghe được ba chữ "cháu gái ruột", Lâm Uyên Bạch cảm thấy trong lòng rất ấm áp.

Sự nhấn mạnh vô thức trong câu chữ này chứng tỏ ông cụ Lục không chỉ nói cho xong, mà đã chấp nhận mình từ tận đáy lòng.

Lâm Uyên Bạch rảo nhanh bước chân tiến lên, khi nhìn thấy ông già mặc bộ đồ Thái cực cũng chống gậy đứng bên trong thì rất kinh ngạc: "Ông Lê!"

Thì ra người bạn già mà ông nội nhắc đến lại chính là ông Lê từ Hồng Kông qua chơi. Bây giờ cô đã hiểu đại khái rồi. Chẳng trách lần trước khi Lục Học Lâm bảo cô tới tham gia buổi dạ tiệc của nhà họ Lục, Lê Giang Nam cũng được mời tới.

Trong lúc cô nghĩ như vậy, từ phía sau đã xuất hiện một bóng dáng cao ráo: "Cô Lâm!"

Sau đả kích lần trước ở nhà hát, mấy hôm nay Lê Giang Nam cứ rầu rĩ không vui. Cùng ông ngoại đi gặp bạn cũ cũng là cách để anh ấy giải tỏa tâm trạng. Lúc này gặp được cô, anh ấy bỗng cảm giác mây mù mấy hôm vừa rồi tan biến, tinh thần phấn chấn hẳn.

"Trùng hợp thật..." Lâm Uyên Bạch gượng cười.

Ông Lê cười phá lên ra hiệu: "Đừng đứng mãi thế, ngồi xuống đã rồi nói chuyện! Tôi vừa gọi một bình Bích Loa Xuân, hai anh em ta thích uống nhất đây!"

Lâm Uyển Bạch diu ông nội qua, vô tình chạm phải ánh mắt nhìn mình chòng chọc của Lê Giang Nam, cô vội vàng quay đi, sờ tay vào chiếc di động đặt trong túi, do dự không biết có nên báo cáo với Hoắc Trường Uyên không...

Băn khoăn giây lát, cuối cùng cô vẫn quyết định thôi.

Bằng không, cô dám chắc chắn, giống với lần trước ở thôn nghỉ dưỡng, sau khi tin nhắn được gửi đi, anh sẽ bắt chấp công việc, lập tức bay từ Hoắc Thị đến đây. Dù sao hôm nay cũng là buổi hẹn của hai ông, phá hoại sẽ không hay!

Sau khi ngồi xuống, ông nội không khỏi tò mò nhìn sang bạn mình: "Ông Lê, ông quen cháu gái tôi sao?"

"Quen chứ, quen chứ!" Ông Lê cười tít mắt gật đầu.

Về việc cô trở thành cháu gái của nhà họ Lục, ông Lê không quá bất ngờ. Sau khi tham gia buổi tiệc trở về, cháu trai có kể lại cho ông ấy nghe việc cô cũng được tham gia, còn với tư cách là người trong nhà, rồi liên hệ tới chuyện người bạn già nhắc đến chuyện mình có thêm một cô cháu gái trong cuộc gọi quốc tế lần trước, ông Lê cũng ít nhiều đoán ra được.

Nhìn lướt qua cô, nụ cười của ông Lê càng thêm đậm: "Không chỉ quen, cô cháu gái này của ông, tôi cực kỳ quý mến! Hơn nữa, tôi không chỉ nói một lần, muốn cô bé làm cháu dâu của tôi! Ông Lục, bây giờ có quan hệ với ông, hai anh em có thể nói là đã thân càng thêm thân rồi!"

"Còn có cả chuyện này?" Ông nội ngạc nhiên.

Lâm Uyển Bạch xấu hổ, bất giác hạ thấp giọng nói vội: "Ông nội, ông biết chuyện giữa cháu và Hoắc Trường Uyên mà..."

Nghe xong, ông cụ Lục lại giơ tay vuốt vuốt bộ râu trắng của mình.

Sau khi nghe được câu nói của bạn, trong lòng ông ít nhiều có thêm chút tính toán, hoặc có thể nói là vài phần kích động. Theo ông thấy, cậu thanh niên Lê Giang Nam trước mặt cũng là một người tài giỏi, không thua kém Hoắc Trường Uyên chỗ nào.

Trước kia chuyện hôn sự giữa nhà họ Lục và nhà họ Hoắc, ông cao tuổi rồi, không còn xen vào chuyện của con cháu nữa, đều chiều theo ý chúng nó. Nhưng bây giờ hai đứa cháu gái đều dính vào Hoắc Trường Uyên, bất luận cuối cùng cậu ta tới với ai cũng đều khiến chị em chúng nó có khúc mắc trong lòng, chi bằng...

...

Lê Giang Nam ở đối diện cùng ông Lê đi vào nhà vệ sinh. Cửa phòng ăn vừa đóng lại, ông nội đã lập tức đặt tách trà xuống, nhìn sang cô vẻ hỏi dò: "Cháu à, cậu thanh niên Lê Giang Nam này cháu cảm thấy sao?"

"Anh Lê tính cách rất tốt, là một người rất đàn ông." Lâm Uyển Bạch đưa ra một nhận xét đúng trọng tâm.

Không chỉ tốt và đàn ông, diện mạo còn tuấn tú, dáng người còn cao lớn, hoàn toàn là mẫu hình đàn ông lý tưởng trong mắt phụ nữ.

Ông nội nghe xong câu nói của cô, hơi khựng lại, rồi gật đầu hùa theo: "Phải không, ông cũng có suy nghĩ giống cháu! Vậy cháu cảm thấy có khả năng tiến tới với cậu ấy không?"

Lâm Uyên Bạch khát nước, đang bê tách trà lên uống, nghe xong nửa câu sau, suýt nữa phun trà ra ngoài.

Ban nãy sau khi cô nhắc nhở, ông nội không nói thêm nhiều nữa, cô còn tưởng đã "xé nháp" được rồi. Không ngờ, nhân lúc đương sự không có mặt, ông lại âm thầm thăm dò suy nghĩ của cô.

Lâm Uyên Bạch rút tờ khăn giấy ra lau khóe miệng, vội nhấn mạnh lại lần nữa: "Ông nội, cháu và Hoắc Trường Uyên đã có con rồi..."

Chuyện này ban nãy trong cuộc trò chuyện, hai ông già có nhắc tới.

Biết chuyện này, ông nội khá ngạc nhiên. Nhưng ông cũng không phải kiểu người cổ hủ, đối với chuyện của thanh niên không nhận xét nhiều. Lúc này ông xoa tay với cô: "Không sao, ông Lê chẳng phải đã nói cậu cháu trai của ông ấy không để ý ư!"

"Ông nội..." Lâm Uyên Bạch dờ khóc dờ cười.

Cửa phòng VIP lại được đẩy ra, hai ông cháu họ Lê quay trở lại.

Ngoài cửa sổ, hoàng hôn dần dần bao trùm. Buổi gặp mặt kết thúc, Lâm Uyên Bạch đứng lên dìu ông nội.

Lê Giang Nam ở đối diện cũng làm chung một động tác với cô, nhưng ánh mắt thì nhìn cô chăm chăm: "Cô Lâm, tôi đưa cô về!"

"À, không cần đâu..." Lâm Uyên Bạch lắc đầu.

Ông Lê hiểu ra cười sảng khoái, tiện thể nói giúp: "Ông Lục, hai anh em ta cũng lâu không gặp, hôm nay nói chuyện chưa đã lắm. Thế này đi, mời tôi tới nhà ông ngồi chứ?"

"Được thôi!" Ông cụ Lục vui vẻ gật đầu.

Mấy năm nay luôn tịnh dưỡng ở nước ngoài, còn bạn già thì ở Hồng Kông, rất ít có dịp gặp mặt. Hơn nữa sống đến tầm tuổi này rồi, họ quả thực là những người còn gặp được nhau lần nào mừng lần ấy, dĩ nhiên muốn nói chuyện nhiều hơn.

Nghe thấy vậy, ông Lê cười tít mắt nhìn sang cô: "Vậy cô nhóc, bảo Giang Nam đưa cô về, tôi ngồi xe của ông nội cô!"

Lâm Uyên Bạch há hốc miệng, đang định nói không cần phiền đến vậy, ô tô rất rộng rãi, cô hoàn toàn có thể ngồi ở ghế lái phụ. Huống hồ, cô ra bắt taxi về thẳng nhà là được rồi. Nhưng cô còn chưa kịp lên tiếng, ông cụ Lục đã cướp lời: "Uyên Bạch, cháu không cần vất vả quay lại nhà họ Lục cùng ông nữa đâu. Chẳng phải cháu nói chập tối phải về nhà sao. Vừa hay, để Giang Nam đưa cháu về đi!"

"... Ông nội!" Lâm Uyên Bạch nhú mày.

Ông nội kéo cô sang một bên, hạ thấp giọng nói: "Cháu nghe ông, ông nội là người từng trải, hơn nữa con người vốn dĩ có rất nhiều sự lựa chọn. Cháu còn trẻ, không vội, biết đâu lại có một sự lựa chọn thích hợp hơn!"

"Cháu..." Cô khó xử, cảm thấy đau đầu.

Ông nội vỗ về tay cô, ngắt lời: "Ông hiểu tâm tư của cháu, cháu cứ coi như giúp ông nội một lần, đừng khiến ông mất thể diện. Nghe lời!"

Cuối cùng, Lâm Uyên Bạch như cá nằm trên thớt, phải ngồi vào chiếc Audi A8 màu hạt dẻ của Lê Giang Nam.

Tuy rằng cô nghĩ bụng, coi như đối phó. Đi được nửa đường bảo anh ấy dừng đại một chỗ nào đó là được. Nhưng nào có dễ dàng, Lê Giang Nam sao có thể chịu. Anh ấy liên tục dùng lời của hai ông để làm cớ chặn họng cô, hơn nữa trong lòng cũng đã kiên quyết phải đưa cô về tới tận nhà.

Lâm Uyển Bạch chỉ còn cách âm thầm cầu nguyện, tuyệt đối đừng bị bắt gặp.

Ông trời chính là như vậy, càng vào lúc bạn cần phép màu, lại càng có chút éo le. Khi xe của Lê Giang Nam chậm rãi dừng trước cửa nhà, Lâm Uyển Bạch vừa đóng cửa xe lại thì ở phía đối diện, chiếc Land Rover màu trắng đi từ xa tới gần.

Lúc này cô muốn chạy vào trong nhà bằng tốc độ nhanh nhất có thể đã không kịp nữa, ngược lại càng khiến cô như vừa làm chuyện khuất tất.

Không còn cách nào khác, cô đành bấm bụng đứng yên tại chỗ.

Chiếc xe trắng nhanh chóng lái tới trước mặt cô. Sau khi đi ngang qua, nó đỗ lại trong sân. Hoắc Trường Uyên nhảy xuống khỏi ghế lái, tay cầm chìa khóa xe, ánh mắt vượt qua cô, nhìn về phía chiếc A8 vừa rời khỏi.

"Sao vậy?"

Nhìn thấy anh nhúu mày, Lâm Uyển Bạch chột hoảng loạn.

Cô vội chạy tới trước mặt anh, chủ động khoác cánh tay, dựa vào ngực anh, cố ý ngẩng đầu lên hỏi: "Hoắc Trường Uyên, có một tin tốt và một tin xấu, anh muốn nghe tin nào trước?"

"Tin tốt." Hoắc Trường Uyên trầm ngâm.

"Thái độ của ông nội với em đã thay đổi rất nhiều!" Lâm Uyển Bạch rướn khoe môi.

Thấy vậy, Hoắc Trường Uyên nhướng mày, sau đó lại tiếp tục nói: "Còn tin xấu."

"À..." Lâm Uyên Bạch áp úng, len lén quan sát sắc mặt anh, cười dè dặt nói tiếp: "Nói ra cũng trùng hợp, anh đoán xem? Ông nội và ông Lê hóa ra là bạn bè rất thân thiết. Hôm nay em cùng ông nội đi gặp bạn, không ngờ đối phương lại là ông Lê. Sau đó thì... anh nhất định cũng đoán ra rồi!"

Hoắc Trường Uyên xì mặt, hừ một tiếng ra khỏi đầu mũi.

Dĩ nhiên anh đoán ra được, lão già đó đến tận bây giờ vẫn mang suy nghĩ quái quỷ muốn cô làm cháu dâu!

Lâm Uyên Bạch vòng tay kia lên ôm vòng hông trắng kiện của anh, cố gắng xoa dịu: "Em vốn dĩ không đồng ý để anh Lê đưa em về đâu, chỉ tại ông nội khẳng khẳng, ông nói..."

Ý thức được mình lỡ miệng, cô lập tức im bặt.

"Nói gì?" Hoắc Trường Uyên nheo mắt lại.

"Chuyện này bắt buộc phải nói sao?" Lâm Uyên Bạch ngập ngừng hỏi. Thấy anh nhìn mình chằm chằm bằng ánh mắt đầy áp lực, cô dè dặt lên tiếng: "Ông nội nói cuộc đời con người có thể có nhiều sự lựa chọn. Em vẫn còn trẻ, không vội, lỡ như có người thích hợp hơn thì sao..."

Đến khi cô nói xong, quả nhiên nhìn thấy anh đen sì mặt lại.

Lâm Uyên Bạch muốn cười lại không dám cười, áp mặt lên ngực anh, cọ cọ làm nũng: "Hoắc Trường Uyên, anh tuyệt đối đừng suy nghĩ nhiều, ông nội chỉ nói đại vậy thôi, thật ra phần nhiều là muốn giữ thể diện cho ông Lê!"

"Ừm!" Hoắc Trường Uyên giật giật khóe môi.

"Uyên Uyên, papa~"

Cũng may nghe thấy tiếng của bánh bao nhỏ từ trong nhà vọng ra cứu cánh.

...

Đêm khuya còn dài, Lâm Uyển Bạch từ trong phòng tắm đi ra, thấy một người đàn ông nào đó quấn chiếc khăn tắm giữa hông, nằm nghiêng trên giường, một cánh tay vắt ra sau gáy làm gối, đôi mắt thâm trầm nhìn ra ngoài màn đêm phía cửa sổ.

Cô khó khăn dời mắt khỏi lồng ngực rắn chắc của anh, vén chăn nằm xuống bên cạnh.

Thấy anh không chủ động đoái hoài tới mình, Lâm Uyển Bạch lật người, lăn trợn vào lòng anh, thò ngón tay chọc chọc vào cơ bụng của anh: "Hoắc Trường Uyên, anh không vui à?"

"Không." Hoắc Trường Uyên gượng cười.

Thấy sắc mặt anh không có gì khác lạ, Lâm Uyển Bạch cũng an tâm hơn, cô tựa cằm lên ngực anh: "Vậy sao anh không nói gì?"

Hoắc Trường Uyên cúi xuống nhìn cô, vẫn cứ im lặng.

Ghen chắc chắn là có, nhưng anh sẽ không hờn giận cô, nguyên nhân cứ im lặng suốt là vì anh đang nghiên cứu đối sách.

Thấy cô như con cún con cứ ngóng mắt lên chờ đợi, Hoắc Trường Uyên rút cánh tay sau gáy ra, theo đà ôm cô vào lòng, bờ môi lướt đi tìm kiếm.

Anh vốn thương cô hai hôm nay mất ngủ vì thiếu ngủ, định tạm thời bỏ qua cô một hôm, nhưng cô không có ý định ngủ thì anh đành phải làm chút chuyện khác vậy!

...

Sáng hôm sau, Lâm Uyên Bạch ngủ hơi say một chút. Lúc cô đánh răng rửa mặt xong đi xuống nhà, thím Lý đã chuẩn bị xong bữa sáng, hai bố con họ cũng đã ngồi trước bàn ăn, đang cúi đầu nói gì, hình như chỉ đợi cô nữa thôi.

Khi cô đi qua, Hoắc Trường Uyên quay ra nhìn cô: "Hôm nay em đưa Đậu Đậu đi gặp ông nội nhé."

"Hả?" Lâm Uyên Bạch ngẩn người.

Cô cảm thấy rất bất ngờ. Hôm qua thuật lại lời của ông nội với anh, chắc anh lại mắng ông thằm trong bụng như lần trước. Cô còn nghĩ...

Hoắc Trường Uyên uống một ngụm đậu tương mới ép, chậm rãi nói: "Đã để thằng bé gọi chú Lục là ông ngoại rồi, có ông cụ ở đó, về phép tắc nên chủ động đưa nó qua chào hỏi, cũng nên để ông cụ cảm nhận mình đang có chỗ."

Câu này không sai, rất hợp tình hợp lý, cô nên đưa bánh bao nhỏ tới gặp ông nội rồi.

Lâm Uyên Bạch gật đầu: "Được..."

Tám giờ sáng, chiếc Land Rover trắng và chiếc Mercedes màu đen song song đỗ trong sân. Lâm Uyên Bạch dẫn theo bánh bao nhỏ chuẩn bị tới nhà họ Lục còn Hoắc Trường Uyên đi tới công ty làm việc, cả hai đồng thời xuất phát.

Hoắc Trường Uyên sau khi mở cửa xe ra, không lập tức ngồi vào trong mà vẫy tay với họ.

Bánh bao nhỏ lon ton chạy qua, anh cúi xuống, mỉm cười hỏi: "Đậu Đậu, còn nhớ những gì bố nói không?"

"Bảo bảo nhớ hết rồi ạ!"

Thằng bé lập tức gật đầu lia lịa như gà mổ thóc.

Nghe vậy, Hoắc Trường Uyên thoải mái dẫn cơ mặt ra, vuốt ve mái đầu của con trai.

"Chuyện gì vậy?" Lâm Uyển Bạch chẳng hiểu gì.

Bánh bao nhỏ toét miệng cười, bày ra hàm răng nhỏ xíu: "Bí mật."

Lâm Uyển Bạch thấy Hoắc Trường Uyên đã chui vào ô tô bèn cầm tay bánh bao nhỏ, khó hiểu ngồi vào chiếc xe đen. Cửa xe đóng lại, chú Lý cũng cho xe chạy ra khỏi sân.

Buổi sáng hơi tắc đường một chút, nửa tiếng sau, họ có mặt tại nhà họ Lục.

Lâm Uyển Bạch dẫn bánh bao nhỏ đi xuyên qua sân, vào trong biệt thự. Bên trong có người làm ra đón, đưa dép lê cho họ thay.

Trong nhà lâu lắm rồi không có sự xuất hiện của trẻ con. Người làm lục tung các loại tủ tạng lên một lúc lâu, cuối cùng mới tìm ra một đôi dép lê kích cỡ nhỏ nhất, nhưng bánh bao nhỏ xỏ vào chân vẫn không khác gì chèo thuyền, có điều trông thằng bé vẫn rất đáng yêu, đến mức người làm xỏ dép cho nó cảm giác trái tim mình tan chảy.

Dường như nghe được động tĩnh mà mãi không thấy ai lên gác, ông cụ Lục thẳng thừng chống gậy đi từ trên nhà xuống.

Biết cô đã tới, ông cụ vui mừng lên tiếng: "Uyển Bạch, cháu tới rồi đấy à? Vừa hay, ông đang thấy chán, còn định gọi điện bảo cháu tới chơi cò với ông!"

Lâm Uyển Bạch cúi đầu, đang định giới thiệu với bánh bao nhỏ đối phương là ai, dạy nó chào hỏi thế nào thì bánh bao nhỏ bắt ngờ buông tay cô ra, chạy ủa tới ôm chặt chân của ông nội giống như mọi lần nó vẫn làm với cô vậy.

Nó ngược gương mặt nhỏ lên, cất giọng nũng nịu: "Cụ ngoại~"

Không chỉ Lâm Uyển Bạch sửng sò, ông cụ cũng phải cời kính lão ra để nhìn rõ đứa trẻ vừa xuất hiện, đồng thời ngáy người, rất lâu sau mới phản ứng lại. Không cần hỏi nhiều ông cũng biết đứa trẻ này là ai.

Bánh bao nhỏ chìa ngón tay ra, mím môi cười, móc lấy tay ông cụ như một ông cụ non.

Biểu cảm then thưng lại mang vài phần hấp dẫn của thằng bé quả thật quá dễ thương, ông cụ Lục hoàn toàn bị thu hút. Cho dù việc cúi gập người xuống với ông ở độ tuổi này khá mất sức nhưng ông vẫn từ từ cúi xuống.

Bánh bao nhỏ kiễng chân, hôn "chụt" một cái lên gương mặt đầy nếp nhăn của ông cụ.

Ngay sau đó, thằng bé lục lọi cái gì rất lâu từ trong túi ra, móc ra ngoài một nắm kẹo: "Bảo bảo mời cụ ăn kẹo!"

Ông cụ vốn dĩ không thích đồ ngọt, nhưng được nhét cho một viên kẹo đã bóc vỏ cũng đành bỏ vào miệng.

Tuy rằng biết mình có một đứa chắt, nhưng biết và gặp mặt là hai chuyện hoàn toàn khác biệt. Nhìn đứa chắt xinh xắn trước mặt, lại tươi

cười rất dễ thương, một người hơn hai mươi năm gần ba mươi năm cuộc đời chưa từng thấy đứa trẻ con nào bên cạnh như ông trái tim đã nhũn ra.

"Ban này con gọi cụ là gì?" Ông cụ dụ dỗ.

"Cụ ngoại ạ~" Bánh bao nhỏ đáp.

"Sao lại ngoan thế này?" Ông cụ bỗng kích động tới rung cả râu, đặt tay lên đầu bánh bao nhỏ: "Mau nói cho cụ ngoại nghe, con tên là gì?"

"Hoắc Thần Hạo! Nhưng cụ ngoại cũng có thể gọi bảo bảo là Đậu Đậu ạ~" Bánh bao nhỏ lại toét miệng cười.

Ông cụ trong giây lát như được đả thông kinh mạch, cả gương mặt hồng hào phấn khởi hẳn ra, hỏi liên tục: "Đậu Đậu, năm nay con mấy tuổi rồi? Tuổi con gì? Thích ăn gì, thích chơi gì?"

Người ta nói các thế hệ cách nhau một đời thường thân thiết hơn. Bánh bao nhỏ đối với ông cụ Lục mà nói đã cách hai đời, lại càng thân không tưởng. Cộng thêm việc bánh bao nhỏ cứ luôn miệng gọi "cụ ngoại", gọi đến mức ông cụ Lục nở hoa trong lòng.

Ông cụ Lục hoàn toàn không còn nhớ đến chuyện muốn cô chơi cờ cùng, hai mắt chỉ còn nhìn thấy chặt.

Suốt cả buổi sáng, bánh bao nhỏ ở cùng với ông trong phòng sách. Không biết hai cụ cháu nói chuyện gì với nhau, chỉ thấy thi thoảng lại có tiếng cười vọng ra.

Đến giờ ăn trưa, ngồi quay quần trước bàn ăn, mỗi lần bánh bao nhỏ há to miệng ăn cơm, ông cụ lại khen một câu "Ng ngoan quá".

Lúc sắp ăn xong, người làm đi vào báo: "Thưa ông, ngoài phòng khách có điện thoại tìm ông ạ."

"Ai vậy?" Ông cụ Lục nhíu mày hỏi, dường như không vui vì bị quấy rầy.

"Một người tự xưng là ông Lê ạ!" Người làm trả lời.

Nghe xong, ông cụ gạt đầu, nhìn về phía hai mẹ con họ. Nói chính xác là nhìn thẳng lên gương mặt bánh bao nhỏ. Lát sau như đưa ra được một quyết định gì đó, ông cầm chiếc gậy bên cạnh lên, đi ra ngoài phòng khách.

"Ông Lê, e rằng chuyện làm thông gia ông muốn nói với tôi phải đổ bể rồi!"

Lát sau, Lâm Uyên Bạch đi ra khỏi phòng ăn thì trùng hợp nghe thấy một câu như vậy.

Sau khi ngắt máy, ông cụ nhìn thấy cô đi vào, bèn cười nói với cô: "Uyên Bạch, những lời ông nói hôm trước, cháu nghe biết vậy thôi nhé! Đậu Đậu nói với ông rồi, nó rất thích cuộc sống với hai đứa, cảm thấy mỗi ngày đều hạnh phúc, muốn mãi mãi được ở với bố mẹ, còn nói muốn đợi cháu sinh cho nó một đứa em gái nữa!"

Một gia đình ba người hạnh phúc như vậy, sao ông cụ đành lòng để chất nhỏ đau lòng?

Trong lòng ông cụ bây giờ chỉ có chất, được dỗ đến không biết Đông Tây Nam Bắc gì nữa. Giả sử thằng bé có đòi mặt trăng trên cao, có khi ông cũng bắc thang lên hái cho nó!

Buổi chiều, sau khi ông cụ đã ngủ, Lâm Uyên Bạch mới đưa bánh bao nhỏ về nhà.

Trong xe, Lâm Uyển Bạch nghĩ đến thái độ hoàn toàn thay đổi của ông cụ, sau đó lại nhìn về phía bánh bao nhỏ từ lúc lên xe đến giờ cứ cầm củi nghịch phong lì xì dày cộp trong lòng. Phong lì xì đó là quà ông cụ đích thân nhét cho thằng bé.

Lâm Uyển Bạch véo đầu mũi thằng bé, tò mò hỏi: "Bảo bối, mẹ hỏi con, hôm nay những lời con nói với cụ ngoại có phải papa dạy con không?"

"Hi hi..."

Nghe thấy vậy, bánh bao nhỏ gãi đầu, xấu hổ cười gượng.

Nó vân vê tờ tiền trong tay, cười không biết trời đất gì: "Papa nói rồi, chỉ cần bảo bảo làm theo lời papa thì sẽ có được một phong bao lì xì còn to hơn nữa~"

Hết chương 323

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 324

"..." Lâm Uyển Bạch câm nín, không còn lời nào để nói.

Quả nhiên giống như cô suy đoán, không "phúc hắc" không phải Hoắc Trường Uyên!

Cô nhìn thấy bánh bao nhỏ tay cầm bao lì xì, cười hí hửng, rúc rích như một con mèo chiêu tài. Lần trước sau khi gọi Lục Học Lâm một tiếng ông ngoại, nhận được một chiếc lì xì to, lúc đó thằng bé đã chạy vội về phòng, giấu lì xì dưới gầm giường, cũng khó trách sao nó lại ngoan ngoãn hợp tác.

Lâm Uyển Bạch lắc đầu, cười ra nước mắt, bắt giắc véo cái mũi nhỏ của nó. Còn bé tí đã ham mê vật chất thế này thì phải làm sao!

Trở về biệt thự, chiếc xe màu trắng sáng nay xuất phát cùng lúc với họ giờ đã đỗ sẵn trong sân.

Lâm Uyển Bạch dắt tay con trai đi vào nhà. Trong phòng khách, Hoắc Trường Uyên đã cởi áo vest và cà vạt, chỉ mặc độc chiếc sơ mi, ngồi vắt vẻo trên sofa, tay cầm iPad đang đọc tin tức.

Nghe thấy tiếng bước chân, anh mới chậm rãi ngược mắt lên.

Lâm Uyển Bạch ngạc nhiên đi về phía anh: "Hoắc Trường Uyên, hôm nay anh về sớm vậy?"

"Buổi chiều có buổi họp bị hủy, công việc không bận nên anh về sớm." Hoắc Trường Uyên tạm thời bỏ chiếc iPad trong tay xuống, uể oải đáp, sau khi nhìn lướt qua cô, anh khẽ liếc về phía con trai.

Nói chính xác hơn là nhìn bao lì xì thằng bé đang cầm bằng hai tay.

Việc hủy buổi họp chỉ là một cái cớ. Sao anh có thể thừa nhận mình không yên tâm, về nhà trước để đợi kết quả. Lúc này anh không còn cần vẫy tay gọi con trai tới hỏi han nữa, sau khi nhìn thấy bao lì xì, anh đã biết mọi chuyện tiến triển rất thuận lợi.

Bánh bao nhỏ không theo cô đi vào phòng khách mà buông tay cô ra, chạy thẳng lên gác.

Không cần nghĩ cũng biết, nó nhất định lại chạy về phòng giấu tiền rồi!

Lâm Uyển Bạch ngồi xuống bên cạnh anh, hờn dỗi nói: "Anh cũng lợi hại quá nhỉ?"

Hoắc Trường Uyên nhướn mày, điềm nhiên chấp nhận.

Hôm trước cùng cô đi xem nhạc kịch, có thể hạ đo ván Lê Giang Nam trong im lặng, bây giờ lại nhẹ nhàng giải quyết được mối nguy từ chỗ ông cụ Lục...

Cũng vì Lê Giang Nam chính trực lại đàn ông, kiên trì muốn cạnh tranh công bằng, muốn dùng sự chân thành của mình để "đào tường". Chỉ là trái tim của cô không nằm ở chỗ anh ấy, nên đành khiến anh ấy bị ngược tàn tạ. Đối với anh, thật ra anh ấy cũng không phải một đối thủ quá nguy hiểm, thi thoảng gia tăng gia vị ghen tuông cho cuộc sống mà thôi.

Nghĩ tới hai cô chị em ở nhà họ Lục, Lâm Uyển Bạch bất giác nhàu mày.

Tình địch của anh không giống của cô, thật không biết là may hay họa!

Lâm Uyển Bạch nói với anh: "Ông nội nói, ngày mai vẫn dặn em đưa Đậu Đậu qua."

"Ừm." Hoắc Trường Uyên mỉm cười.

Ngày hôm sau, Lâm Uyển Bạch một lần nữa đưa bánh bao nhỏ tới nhà họ Lục như đã hẹn.

Ông cụ Lục từ sớm đã đứng trông ngoài sân, cho đến khi nhìn thấy bánh bao nhỏ nhảy từ trên ô tô xuống mới bất chợt nở nụ cười, nắm lấy bàn tay nhỏ của thằng bé, ánh mắt hiền từ đi vào trong nhà.

Suốt cả buổi chiều, trong phòng khách tràn ngập tiếng nói cười của một người già và một đứa trẻ con.

Lâm Uyển Bạch đứng lên bê ấm trà, xuống bếp tìm người làm xin nước nóng. Khi quay trở lại thì có tiếng động ở cửa ra vào. Có người tới, người làm chạy ra đón, bước vào hóa ra là Lục Tịnh Tuyết và Trịnh Sơ Vũ.

Có vẻ như họ đến chung với nhau, thay dép xong liền đi vào nhà.

Nhìn thấy cô, Lục Tịnh Tuyết có vẻ như nghiêng đầu sang nhìn Trịnh Sơ Vũ một chút. Trịnh Sơ Vũ nở nụ cười, nịnh nọt chạy về phía cô. Trịnh Sơ Vũ mặc một chiếc áo lưới mỏng, vạt áo tung lên giống như một con bướm vậy.

Sau khi đi tới trước mặt cô, Trịnh Sơ Vũ vẫn giữ nguyên gương mặt cười tủm tỉm: "Chị cũng tới thăm ông ngoại sao?"

Lâm Uyển Bạch bất giác nhú mày, lòng cảm thấy cực kỳ khó tin.

Cô vô thức lùi ra sau một bước.

Tự dung đôi tính đôi nét ắt có vấn đề...

Tuy rằng số lần gặp mặt đếm trên đầu ngón tay nhưng theo những gì cô biết, Trịnh Sơ Vũ là một người ân oán phân minh, hơn nữa bụng dạ không sâu, có cảm xúc gì cũng viết đầy ra mặt. Từ sau lần gặp mặt ở buổi tiệc, cô ta cũng không hề giấu giếm ý thù địch dành cho cô.

Trước đó khi cô lần đầu tiên tới nhà họ Lục, khi gặp mặt, Trịnh Sơ Vũ hoàn toàn không thừa nhận cô là chị họ. Lúc đó, Lục Tịnh Tuyết cũng làm người tốt khuyên nhủ nhưng cô ta vẫn thản nhiên như không. Thế nên chỉ mới vài ngày ngắn ngủi, sao thái độ có thể thay đổi hoàn toàn 180 độ được?

"Ừm." Lâm Uyển Bạch khẽ đáp một tiếng, rồi bê ấm trà đi vào phòng khách.

Ông cụ Lục đang cùng bánh bao nhỏ chơi cờ đam, nghe tiếng nói bèn ngẩng đầu lên: "Tịnh Tuyết, Sơ Vũ, hai đứa tới rồi à!"

Lục Tịnh Tuyết cười ngọt ngào đi qua: "Ông nội, cháu mang tới cho ông một ít hạch đào núi, đều hoàn toàn tự nhiên. Cháu nhờ người ở dưới quê hái về đây, rất bổ não. Ông nhớ mỗi ngày ăn hai hạt!"

"Được được!" Ông cụ Lục gật đầu lia lịa.

Liếc mắt nhìn Lâm Uyển Bạch và bánh bao nhỏ đang vui đầu chơi cờ đam, Lục Tịnh Tuyết cụp mắt xuống, lát sau mới ngẩng lên, giọng thấp hẩn đi: "Ông nội, cháu còn chút việc nên không ở lại lâu, hôm khác không có ai cháu lại qua thăm ông!"

Câu nói cuối cùng của cô ta có ý nhấn mạnh đặc biệt, ông cụ Lục sao không nghe ra.

Trước kia lúc còn hôn ước với nhà họ Hoắc, chuyện Hoắc Trường Uyên có con riêng, ông cụ Lục đã biết trước, cũng biết cháu gái mình không hề để ý, một dạo còn muốn cố gắng trở thành mẹ kế. Ai ngờ được cục diện xoay vần, nếu cứ tiếp tục dừng lại ở đây, e rằng cả hai cô cháu gái đều ngượng ngáp.

Ông cụ Lục vỗ về bàn tay của cô ta, hiền từ nói: "Cháu ngoan!"

Lục Tịnh Tuyết cười dịu dàng, sau đó xách túi vội vã đến cũng vội vã đi. Có điều khoảnh khắc xoay người, cô ta như vô tình hướng một ánh mắt về phía Trịnh Sơ Vũ.

Lục Tịnh Tuyết vừa rời khỏi, Trịnh Sơ Vũ đang ngồi trên sofa bỗng đứng nhảy dựng lên: "Ya, cháu chợt nhớ ra một chuyện!"

Ông cụ Lục nhíu mày, cười mắng: "Con bé này không được như Tịnh Tuyết gì cả, từ nhỏ đã hấp ta hấp tấp rồi. Sao cứ giật dụa dụa thế?"

"Cháu chợt nhớ ra, mẹ dặn cháu, nhờ cháu chọn quà giúp bà. Tuần sau là sinh nhật bà nội của cháu, tới lúc đó sẽ mang tặng bà nội!" Trịnh Sơ Vũ đập tay vào đầu, nói liên tục.

"Chuyện quan trọng như vậy mà cháu cũng quên được!"

"May quá, cháu nhớ ra rồi mà!"

Ông cụ Lục khó xử giục giã: "Vậy cháu còn không mau đi đi!"

"Bảy năm rồi cháu không về nước, Băng Thành trở nên rộng lớn quá đến mức có phần xa lạ rồi!" Trịnh Sơ Vũ nói xong, mắt đảo đảo rồi chạy tới trước mặt cô: "Chị Uyển Bạch, có thể phiền chị đi dạo phố cùng em không?"

"..." Lâm Uyên Bạch sững sốt.

Trịnh Sơ Vũ làm như không nhìn thấy sự không tình nguyện của cô, mỉm cười làm nũng: "Quà của người già cũng khá dễ chọn, sẽ không mất của chị quá nhiều thời gian đâu, được không?"

Ông cụ Lục thấy vậy, bất giác lên tiếng nói giúp: "Uyên Bạch, vậy cháu vất vả một chuyến, đi cùng Tiểu Vũ đi! Cứ để Đậu Đậu chơi với ông một chút. Xong việc, cháu quay về đón Đậu Đậu!"

Lần trước trong bữa cơm gia đình của nhà họ Lục, ông dĩ nhiên nhìn ra được Trịnh Sơ Vũ không thân thiện với cô. Bây giờ nếu Trịnh Sơ Vũ đã chủ động tỏ thái độ thân mật, gia đình hòa thuận là điều ông rất muốn thấy.

Dưới sự khuyên nhủ của ông cụ Lục, Lâm Uyên Bạch đành phải gật đầu: "Vâng ạ..."

Họ ngồi xe của ông cụ Lục, hướng tới một khu trung tâm thương mại nào đó.

Sau khi đi vào, Trịnh Sơ Vũ kéo cô lên gian hàng đồ ngọc trên tầng hai, hào sảng yêu cầu nhân viên lấy ra không ít đồ, cái nào cũng cầm lên nghiêm túc so sánh cân nhắc. Còn Lâm Uyên Bạch chỉ lặng lẽ đi bên cạnh. Cô hoàn toàn giống như đang hoàn thành nhiệm vụ, một lòng chỉ muốn kết thúc nhanh nhanh.

Trịnh Sơ Vũ rút di động từ trong túi ra, bất ngờ lẩm bẩm một tiếng: "Chán nhĩ, di động tự động hết điện!"

Lâm Uyên Bạch liếc nhìn, hình như đã tự động sập nguồn.

Trịnh Sơ Vũ quay đầu nhìn về phía cô, chìa tay ra: "Có thể cho tôi mượn di động không? Tôi muốn gọi điện thoại, hỏi kích cỡ cổ tay của bà

ngoại!"

Lâm Uyên Bạch hơi do dự, cuối cùng vẫn đưa di động cho cô ta.

Trịnh Sơ Vũ đón lấy, sóng có vẻ không ổn định lắm nên cô ta cầm di động ra ngoài cửa hàng. Từ xa chỉ nhìn thấy góc nghiêng của cô ta, cái miệng mấp máy.

Khoảng năm phút sau, Trịnh Sơ Vũ mới lè mề quay lại, trả di động cho cô, còn tặng thêm một nụ cười rạng rỡ: "Cảm ơn nhé!"

"..." Lâm Uyên Bạch nhú mày.

Đối mặt với sự khác thường của Trịnh Sơ Vũ, cô dâng cao tinh thần đề phòng, nhưng lại nghĩ ban ngày ban mặt, đông đúc thế này, cô ta có thể giờ trò gì được?

Nhưng cô đã nhầm. Mua vòng ngọc xong, lúc đi thang máy xuống hầm để xe, Lâm Uyên Bạch ra khỏi thang máy, đi ở phía trước, tới khi cô quay đầu thì không biết Trịnh Sơ Vũ đã chạy đi đâu mất.

Đang chau mày định đi tìm, đằng sau bỗng có người rảo bước tiến tới gần.

Một bóng đen ập xuống, Lâm Uyên Bạch còn chưa kịp phản ứng lại đã bị bịt miệng, mùi thuốc mê xộc vào mũi, cô nhanh chóng lịm đi.

Khi cô tỉnh dậy thì đã gần chập tối.

Lâm Uyên Bạch cảm giác đầu óc quay cuồng. Nhớ lại chuyện trước khi hôn mê, cô bất chợt rung mình, ngồi bật dậy nhìn xung quanh.

Cô quan sát khung cảnh đập vào mắt mình. Đây là một phòng khách sạn rất sang trọng, rèm cửa chưa kéo vào, bên ngoài ráng chiều hắt vào trong,

tạo thành một màu hoa hồng tuyệt đẹp.

Cô bất giác thở phào.

Không phải là một nhà kho bỏ phế như lần trước, chứng tỏ lần này không phải bắt cóc. Nhưng vì sao cô lại chạy tới đây?

Lâm Uyên Bạch cực kỳ khó hiểu. Trong phòng im phăng phắc không có một ai. Cô vô tình cúi đầu, kinh hoàng phát hiện quần áo trên người mình không cánh mà bay, chỉ còn lại quần lót và áo lót. Cô vội vàng vớ lấy chăn quần chịt lên người.

Sau cái tóm đó, cô phát hiện bên cạnh còn có một người khác đang nằm, còn là đàn ông!

Lâm Uyên Bạch khẽ kêu lên. Sau khi nhìn rõ tướng mạo đối phương, cô khó tin tròn tròn mắt: "Anh Lê?"

Người nằm bên cạnh không phải ai khác, chính là Lê Giang Nam tuần tú. Giống hệt với cô, trên người anh ấy cũng không một mảnh vải, áo và quần đều biến mất, chỉ còn độc chiếc quần tứ giác.

Lâm Uyên Bạch sốt sắng giơ tay đẩy anh ấy: "Này, anh tỉnh lại đi, anh Lê, anh tỉnh lại đi!"

Lê Giang Nam nhắm nghiền mắt. Cô gọi liên tục mấy lần mới tạm đánh thức được ý thức của anh ấy. Dường như cũng giống như cô khi vừa tỉnh giấc, Lê Giang Nam không biết mình đang ở đâu, ánh mắt rất mơ màng: "Cô Lâm?"

Tới khi nhìn rõ tình cảnh lúc này của cả hai, Lê Giang Nam cũng thảng thốt vô cùng: "Cô Lâm, chuyện này là sao?"

"Tôi đang muốn hỏi anh đây!" Lâm Uyên Bạch còn kích động hơn, gấp gáp hỏi: "Anh Lê, sao anh lại ở đây, sao chúng ta lại ăn mặc như thế này nằm chung một giường!"

"Chẳng phải cô gọi tôi tới ư?" Lê Giang Nam ấn tay lên đầu, mù mờ hỏi.

"Tôi gọi anh tới?" Lâm Uyên Bạch sững người.

Lê Giang Nam gật đầu nhớ lại: "Đúng vậy, chính cô gửi tin nhắn cho tôi, hẹn tôi tới khách sạn này đặt phòng. Tôi còn đang rất khó hiểu, nhưng gọi điện cho cô thì không ai nghe máy. Tôi bèn tới như đã hẹn, vừa mở cửa đi vào thì ngửi thấy mùi thuốc mê, sau đó không biết gì nữa..."

Cô nào có gửi tin nhắn gì cho anh ấy!

Lâm Uyên Bạch quả thực cảm thấy rất khó hiểu.

Một thứ gì lướt nhanh qua đầu. Cô chột nhứ mày, túm chặt lấy chiếc chăn trên người. Cô nhanh chóng bình tĩnh lại và nói: "Đừng nói gì nữa, chúng ta phải mặc quần áo vào, rời khỏi đây đã!"

Họ đang tìm kiếm quần áo khắp nơi thì bỗng nhiên một âm thanh vang lên.

"Tít..."

Đó là tiếng cửa phòng được quẹt mở khóa.

Ngay sau đó, có tiếng người trách móc: "Sao chậm vậy, anh mau mở ra! Đang đợi bắt gian đây!"

Bắt gian?

Động tác của Lâm Uyên Bạch chợt khựng lại.

Cô quay đầu, cùng Lê Giang Nam nhìn thẳng vào mắt nhau và đều hiểu thể khó của đôi phương. Hơn nữa, giọng nói này...

Rất nhanh, tiếng bước chân từ xa tới gần. Một nam một nữ đi vào trong, trong chớp mắt đã vào tới phòng ngủ. Cô gái chỉ vào họ, nói với người đàn ông: "Anh Trường Uyên, anh mau nhìn xem. Em không lừa anh chứ! Chị ta không chung thủy với anh, lén lút giấu anh chung chạ với người đàn ông khác, thật là quá đáng, đừng núi này trông núi nọ!"

Không khác với suy đoán của Lâm Uyên Bạch, cô nhìn thấy gương mặt hí ha hí hửng của Trịnh Sơ Vũ.

Lúc này, cô đã không còn quan tâm điều gì khác, ánh mắt chỉ căng thẳng và thấp thỏm nhìn thẳng vào Hoắc Trường Uyên đứng bên cạnh Trịnh Sơ Vũ. Sự hoảng loạn trong cô tăng cao, cô hoàn toàn bối rối không biết phải làm gì.

Nếu nói trước đó chỉ là ghen tuông thì bây giờ bị bắt gặp như vậy, có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch tội!

"Anh Trường Uyên, em cũng cảm thấy buồn cho anh! Anh chung tình với chị ta như vậy, nhưng chị ta lại đối xử với anh như thế. Hừ, quá tức giận!" Trịnh Sơ Vũ vui vẻ thêm mắm dặm muối.

Hoắc Trường Uyên làm như không nghe thấy, sai bước về phía giường.

"Hoắc Trường Uyên..."

Thấy anh đi nhanh tới như sao băng, Lâm Uyên Bạch lảo lảo gọi tên anh.

Hai tay nắm chặt, cô nghiến răng, run rẩy vội nói: "Hoắc Trường Uyên, anh nghe em giải thích!"

"Không cần." Hoắc Trường Uyên lên tiếng.

"..." Hơi thở của Lâm Uyển Bạch như nghẹn lại.

Hoắc Trường Uyên nhìn xuống, tiếp tục nói khẽ: "Không cần nói gì hết."

Trái tim Lâm Uyển Bạch lạnh ngắt đi một nửa trong khoảnh khắc, cứ thế rớt xuống, cả người tê tái. Cô cúi đầu, khi một luồng cay nóng dâng lên mũi thì bả vai cô chợt ảm áp.

Trịnh Sơ Vũ đứng bên cạnh, từ lúc đi vào đã mang một gương mặt xem trò vui. Khi nhìn thấy Hoắc Trường Uyên đi qua với dáng vẻ lạnh lùng, nói xong hai câu đó, cô ta quả thực không giấu nổi đắc ý, chỉ thiếu nước vỗ tay, đợi anh một giây sau nổi trận lôi đình.

Vậy mà mong đợi của cô ta lại tan tành.

Trịnh Sơ Vũ không khỏi ngây ngốc, hoàn toàn không ngờ được diễn tiến của câu chuyện.

Hoắc Trường Uyên không tức giận, cũng không nổi nóng mà cởi áo khoác ngoài ra.

Anh cúi người, khoác áo lên người Lâm Uyển Bạch, độ rộng vừa đủ để che kín, sau đó hơi dùng sức ôm chặt cô vào lòng. Đừng nói là nổi nóng với cô, ngay cả nhíu mày cũng không, ánh mắt bình thản, thậm chí cả động tác cũng rất dịu dàng.

Hoắc Trường Uyên ôm lấy cô, đi thẳng tới chiếc sofa trước cửa sổ cầm quần áo lên, sau đó lại bế cô vào phòng tắm.

Suốt cả quá trình, cả căn phòng im phăng phắc không một tiếng động.

Trịnh Sơ Vũ đứng ngây ra đó, vẫn còn không tin việc anh hoàn toàn không nổi nóng. Lê Giang Nam ở trên giường vẫn chưa kịp phản ứng lại, chưa hiểu rõ ràng mọi chuyện ra sao, hơn nữa tình huống bây giờ khá ngượng ngáp.

Khoảng hai, ba phút sau, cửa phòng tắm được đẩy ra.

Hoắc Trường Uyên một lần nữa bế Lâm Uyển Bạch đi ra. Có điều, cô đã mặc quần áo chỉnh tề, còn khoác thêm chiếc áo vest đen của anh, rộng thùng thình trên người, khiến cô trông càng thêm bé nhỏ.

Thấy anh đi thẳng qua không buồn ngó tới mình, Trịnh Sơ Vũ tròn tròn mắt: "Anh Trường Uyên, anh bỏ qua như vậy sao?"

Hoắc Trường Uyên không dừng bước, làm như hoàn toàn không nghe thấy.

Tốn bao nhiêu công sức như vậy mà một chút kết quả như không dự đoán cũng không có, Trịnh Sơ Vũ cực kỳ khó tin, không cam lòng, tiếp tục đuổi theo: "Anh Trường Uyên! Ban nãy rõ ràng anh đã tận mắt chứng kiến, đã bắt gian chi ta trên..."

Chữ "giường" cuối cùng nghẹn lại nơi đầu lưỡi, vì cô ta đã nhìn thấy ánh mắt u ám của Hoắc Trường Uyên phóng qua.

Giống như hai mũi tên ướp đá, trái tim Trịnh Sơ Vũ cũng run rẩy theo.

Hoắc Trường Uyên không rảnh tay, bằng không nhất định sẽ chỉ thẳng tay vào mặt cô ta. Biểu cảm của anh lạnh lùng đáng sợ. Đồng thời lúc này, những câu nói lạnh như băng của anh bật ra khỏi kẽ răng: "Còn thêm một lần nữa, cho dù nể mặt mẹ cô, tôi cũng sẽ không khách khí đâu!"

Đây không chỉ đơn thuần là một lời cảnh cáo.

Trịnh Sơ Vũ vô thức lùi sau nửa bước, cảm giác như có một bàn tay vô hình bóp chặt cổ mình. Cô ta đã cảm nhận được sát khí từ giọng nói của anh, khiến người ta sởn gai ốc.

Qua một lúc lâu sau, cho đến khi cửa phòng được đóng vào, Trịnh Sơ Vũ mới như sống lại.

Nhớ lại ánh mắt giết người và giọng nói cảnh cáo ban nãy của Hoắc Trường Uyên, cô ta cũng cảm thấy sợ hãi. Chung quy vẫn còn quá trẻ và chưa đủ kinh nghiệm, hơn nữa lâu nay lại được bao bọc quá kỹ, hoàn toàn được cưng chiều như một cô công chúa nhỏ, cô ta giận đến đỏ sọng cả mặt, nước mắt rơi tí tách xuống.

Trịnh Sơ Vũ sục sục mũi, tự lầm bầm một câu: "Gì chứ, cách của Tịnh Tuyết chẳng ích chút nào..."

"À..." Lê Giang Nam này giờ vẫn ngồi yên trên giường bỗng hắng giọng.

Bấy giờ Trịnh Sơ Vũ mới chợt nhận ra trong phòng còn một người khác ngoài mình ra. Cô ta vội dùng mu bàn tay lau lem luốc những giọt nước mắt, tức giận trừng mắt quát: "Anh nhìn gì mà nhìn, chưa thấy người đẹp khóc à!"

"..." Lê Giang Nam câm nín.

Anh ấy lên tiếng chỉ vì muốn nhắc nhở đôi phương trong lòng còn người khác, thêm nữa là muốn nói liệu có thể phiền cô ta rời đi hoặc tránh mặt một chút không.

Lúc này trên người Lê Giang Nam chỉ còn độc chiếc quần lót, quần áo cũng đã bị người ta cởi ra quăng lên sofa trước cửa sổ, hơn nữa chăn blanket còn bị Lâm Uyển Bạch quăn đi mất. Anh ấy chỉ có thể che tạm cơ thể bằng ga giường, nhưng ga giường bị cột vào bốn chân giường, không hề nhúc nhích...

"Anh còn nhìn!" Thấy anh ấy cứ nhìn mình, Trịnh Sơ Vũ giậm chân: "Khóc có gì hay mà nhìn! Tôi không cho phép anh nhìn nữa!"

Thấy việc nói chuyện với cô ta không đi đến kết quả gì, Lê Giang Nam thẳng thừng im lặng, vén ga giường ra, bước xuống, đi chân trần ra trước cửa sổ.

Trong tầm mắt bất ngờ xuất hiện cơ thể trần của một người đàn ông, làn da màu đồng lộ cả ra ngoài, mặt Trịnh Sơ Vũ bỗng đỏ bừng. Cô ta giơ tay lên che mắt, chạy tuốt ra ngoài: "A, lưu manh!"

...

Sau khi rời khỏi khách sạn, Hoắc Trường Uyên đưa cô về nhà họ Lục một chuyến để đón bánh bao nhỏ.

Bánh bao nhỏ ngồi ghế trẻ em ở phía sau, rướn cổ ngó về phía trước, hưng phấn gọi "Uyển Uyển" không ngừng, kể cho cô nghe mình đã đánh cờ đam thắng ông nội.

Lâm Uyển Bạch từng đánh cờ tướng với ông, bánh bao nhỏ còn nhỏ, chơi cờ đam cũng chỉ chơi cho biết, sao có thể thắng được ông. Không cần đoán cũng biết là ông cố tình thua, chọc cho thắng bé vui!

Lúc này, cô không thể dồn nhiều suy nghĩ cho bánh bao nhỏ, chỉ đáp qua loa mấy câu, còn lại một mực chú ý vào Hoắc Trường Uyên.

Chiếc xe màu trắng đi thẳng vào sân, cả gia đình ba người xuống xe đi vào nhà.

"Cậu chủ, cô Lâm, tiểu thiếu gia, mọi người về rồi à!"

Thím Lý đang đeo tạp dề từ trong bếp ra đón, ánh mắt dừng lại trên người Lâm Uyên Bạch: "Cô Lâm, nguyên liệu tôi chuẩn bị xong xuôi cả rồi, cô vào nấu luôn chứ?"

Lâm Uyên Bạch nhìn thấy cái bóng cao lớn nào đó đã đi lên gác, bèn lắc đầu: "Thím Lý, hôm nay thím nấu nhé?"

"Được!" Thím Lý đáp rồi quay trở lại bếp.

Lâm Uyên Bạch tức tốc thay giày, đập một tiếng qua loa với bánh bao nhỏ đòi chơi cờ đam với cô tiếp rồi đuổi theo anh.

Tới khi cô đuổi theo vào tới phòng ngủ, Hoắc Trường Uyên đã vào phòng tắm trước, đóng cửa, bên trong có tiếng nước ào ào chảy. Cô lặng lẽ đi tới trước tủ quần áo, lấy ra một bộ đồ sạch sẽ rồi đi về phía cửa phòng tắm.

Lâm Uyên Bạch cup mắt xuống, nín thở.

Cô đã sớm có linh cảm Trịnh Sơ Vũ khang khác ắt có vấn đề, tự đề phòng không ít, không ngờ vẫn không phòng được tới cùng, vẫn bị lừa. Lúc đó ở trong trung tâm thương mại, cô ta nói dối điện thoại hết pin để mượn của cô, có lẽ đã lấy máy cô nhắn tin cho Lê Giang Nam rồi đạo diễn một màn như vậy.

Lúc này tâm trạng của Lâm Uyên Bạch rất bất an, lo lắng đến thất ruột thất gan.

Cô nhớ lại chuyện bốn năm trước, về bản chất không có gì khác biệt. Tiêu Vân Tranh cũng từng làm chuyện tương tự, cuối cùng khiến hai người họ chia tay. Hơn nữa lần này anh còn tận mắt chứng kiến. Cô sợ anh sẽ hiểu lầm nên rất bối rối...

Hoắc Trường Uyên tắm xong đi ra, liền nhìn thấy cô ôm quần áo đứng sẵn trước cửa.

Giống như một con cún nhỏ không có nhà để về, nhìn vào mắt anh, vừa dè dặt vừa lo sợ.

"Em sao vậy?"

Lâm Uyên Bạch mím môi lại, hỏi với vẻ tội nghiệp: "Hoắc Trường Uyên, có phải anh không còn cần em nữa không?"

"Vì sao em nói vậy?" Hoắc Trường Uyên nhíu mày.

Lâm Uyên Bạch ôm bộ quần áo trong lòng, nét mặt âm ức, giọng lí nhí: "Từ lúc ra khỏi khách sạn, anh không nói câu nào, về nhà cũng không đoái hoài tới em, lên thẳng gác đi tắm..."

Hoắc Trường Uyên giơ tay vuốt mấy giọt nước chảy xuống cằm.

Anh bỗng dưng nuốt nước bọt, nhưng chưa kịp nói gì, Lâm Uyên Bạch đã bỏ nhào vào lòng anh.

"Em có thể giải thích!" Cô ôm ghì lấy anh như sợ mất, ngẩng đầu giơ cao tay lên: "Em thề, em và Lê Giang Nam không có bất kỳ hành vi nào vượt quá giới hạn. Em mà làm chuyện có lỗi với anh thì trời đánh chết!"

Chính Trịnh Sơ Vũ hãm hại em. Em bị đánh thuốc mê, tỉnh dậy đã nằm trong khách sạn. Lê Giang Nam cũng như em thôi, tỉnh dậy anh ấy cũng nằm trên giường. Cả hai bọn em đều không làm gì hết, sau đó thì anh và Trịnh Sơ Vũ xông vào..."

"Ừ." Hoắc Trường Uyên rướn môi.

Vì không mang khăn lông ra nên mái tóc ngắn của anh vừa gội cứ rỏ nước liên tục. Thi thoảng anh lại giơ tay, sợ nước rỏ xuống mặt cô.

Lâm Uyển Bạch cẩn trọng xác nhận: "Anh... tin em sao?"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên một lần nữa mỉm cười.

Lần này, Lâm Uyển Bạch mới dám chắc chắn anh nói thật. Sắc mặt anh cũng bình thường, không có dấu hiệu của sự âm u. Cô chợt mừng thầm trong lòng, nhưng không thả lỏng cảm xúc ngay được, dè dặt hỏi: "Vậy vì sao anh vừa về nhà đã đi tắm, lẽ nào không phải vì chê bé em bẩn người sao..."

Quả thực bình thường phải tới trước khi đi ngủ, Hoắc Trường Uyên mới vào phòng tắm, đa phần còn cố tình trêu chọc bắt cô "tắm uyên ương" cùng.

Hôm nay là ngoại lệ vì công ty mới tuyển một nhân viên dọn vệ sinh mới, nghiệp vụ chưa thuần thục. Hôm nay lúc anh xuống phòng Kế hoạch kiểm tra, sàn nhà quá trơn, cô lao công không cẩn thận va phải anh, thùng nước khử trùng trong tay văng hết vào áo sơ mi của anh.

Trong văn phòng có sơ mi dự phòng nhưng anh còn chưa kịp thay, Trịnh Sơ Vũ đã một lần nữa trà trộn vào.

Liên quan đến cô, tuy rằng Hoắc Trường Uyên không tin mấy lời vớ vẩn của Trịnh Sơ Vũ nhưng cũng lo lắng cho cô, không dám chần chừ, lập tức tới khách sạn.

"Trong đầu em chứa cái gì vậy?"

Nghe câu này của cô, Hoắc Trường Uyên tức đến bật cười, giơ tay giận dữ chọc vào trán cô. Thấy cô ngửa người ra sau, anh mới tiếp tục nghiêm giọng: "Em nghĩ anh vẫn ngu ngốc như bốn năm trước à?"

"..." Lâm Uyên Bạch ngẩn người.

Hoắc Trường Uyên dang rộng cánh tay ôm trọn lưng cô, ánh mắt tối đi: "Sai lầm bốn năm trước đã phạm phải, anh sẽ không tái phạm nữa. Uyên Uyên, bất luận xảy ra chuyện gì, anh cũng tin tưởng em."

Phải, anh tin cô.

Trước kia có lẽ trong lòng còn thiếu tự tin, khiến anh có một đạo không dám chắc chắn tình cảm cô dành cho mình. Cái giá phải trả chính là họ bỏ lỡ khoảng thời gian bốn năm. Nhưng bây giờ đã khác, họ đã trải qua nhiều chuyện như vậy, anh rất tự tin với tình cảm của hai người, cũng sẽ không nghi ngờ.

Thế nên, cho dù tận mắt chứng kiến cô và người đàn ông khác cùng nằm trên giường khách sạn, áo quần không chỉnh tề, anh cũng chắc chắn một trăm phần trăm Uyên Uyên của anh sẽ không làm ra những chuyện như thế, càng không bao giờ phản bội anh!

Nghe xong, Lâm Uyên Bạch mừng đến bật khóc, vùi sâu mặt vào lồng ngực anh: "Anh làm em hết hồn, em còn tưởng anh không cần em nữa..."

"Khờ!" Hoắc Trường Uyên mắng cô.

Giống như anh nói, cô cười rất ngốc nghếch.

Bị cô áp mặt lên ngực cọ cọ như một con cún cưng, anh vừa tắm xong, nửa người trên còn chưa mặc áo, chỉ có khăn tắm quấn trên hông, anh cảm thấy mình có phản ứng rồi: "Em còn không mau mặc quần áo cho anh, anh sẽ không muốn mặc nữa đâu, bữa tối cũng chuyển qua bữa khuya luôn!"

Lâm Uyên Bạch đỏ mặt, vội nhét quần áo sạch cho anh.

Sau khi được nhận, Hoắc Trường Uyên không lập tức thay ngay mà bỗng nhiên nhớ ra chuyện gì, nhíu mày hỏi: "Lê Giang Nam đã nhìn thấy hết chưa?"

Ngữ khí này nghe rất bức bối.

Lâm Uyên Bạch sao không hiểu anh đang ám chỉ điều gì, bèn lắc đầu như trống bỏi: "Không! Em tỉnh dậy trước, quần kín chần vào người rồi mới đánh thức anh ấy. Bọn em tổng cộng chưa nói được quá hai câu thì anh và Trịnh Sơ Vũ đã vào rồi!"

Nghĩ một chút, cô vẫn thẳng thắn nói thêm: "À, cùng lắm thì một chút bả vai..."

Hoắc Trường Uyên "ừm" một tiếng, miễn cưỡng có thể chấp nhận được.

Nếu không phải vì Lê Giang Nam cũng mơ mơ màng màng giống cô thì anh không cần biết sau lưng cậu ta là ông Lê hay ai cũng sẽ không bỏ qua!

Lâm Uyên Bạch lại bất giác nép vào lòng anh, khẽ nói: "Hoắc Trường Uyên, cảm ơn anh~"

Sự tin tưởng vô điều kiện của anh khiến lòng cô tràn đầy ấm áp, rất cảm động, cũng rất kích động, càng có niềm tin cùng anh đón đợi những sóng gió của quãng đời về sau.

Xa xa ráng chiều vẫn chưa tan đi hết.

Vừa ăn tối xong, Lâm Uyên Bạch ngồi lên sofa gọt táo cho bánh bao nhỏ. Cô loáng thoáng nghe thấy thím Lý vội vàng đi vào nhà nói với Hoắc Trường Uyên, hình như có khách tới, nhưng chỉ đứng ngoài sân không vào nhà.

"Ai đó?"

Cô tò mò đi qua hỏi.

Thím Lý trả lời cô: "Cậu ấy nói mình họ Lê!"

Lâm Uyên Bạch sửng sốt: "Anh Lê?"

Lê Giang Nam lại tới?

Không phải chứ?

Cô vội thò đầu nhìn ra ngoài cửa ban công. Quả nhiên nhìn thấy chiếc xe màu hạt dẻ đỗ trong sân, bên cạnh người đàn ông cao ráo đang đứng xoa tay đó không phải Lê Giang Nam thì là ai!

Lâm Uyên Bạch cắn môi, vội nhìn về phía Hoắc Trường Uyên, đang định bảo thím Lý lập tức đuổi anh ấy về thì thấy anh lên tiếng: "Lần này không phải tới tìm em đâu."

"Hả? Vậy tìm ai?" Cô khá bất ngờ.

"Anh." Hoắc Trường Uyên buông ra một chữ.

"..." Lâm Uyển Bạch bỗng mở to mắt ra.

Hoắc Trường Uyên đã dứt hai tay vào túi quần, thay giày da rồi ra khỏi biệt thự. Cơ thể cao lớn xuyên qua ánh chiều tà đi tới trước mặt Lê Giang Nam.

Lâm Uyển Bạch gần như chạy tuốt ra ngoài phòng khách ngay sau khi anh đóng cửa, bò lên cửa ban công nhìn ra ngoài, căng thẳng phân tích tình hình. Nhưng qua một lớp kính hoàn toàn chẳng nghe rõ gì, hơn nữa ngay sau đó hai người họ lại ngồi vào trong xe, cô còn chẳng nhìn được.

Cô quả thực đứng ngồi không yên.

Cứ khoảng hai, ba giây, hai bàn tay lại đan vào nhau một lần. Cuối cùng không nén nổi tò mò, muốn đi nghe trộm thì thấy cửa xe bật mở, Hoắc Trường Uyên từ trong xe bước xuống.

Cửa vừa mở ra, Lâm Uyển Bạch đã chạy tới: "Hoắc Trường Uyên, hai anh không đánh nhau đấy chứ?"

"Không." Hoắc Trường Uyên cúi xuống thay giày.

Lâm Uyển Bạch thở phào, thấy người anh vẫn lành lặn, quả thực không có dấu hiệu của việc động nắm đấm.

"Vậy... anh ấy tìm anh có việc gì?" Cô nuốt nước bọt hỏi.

Nhưng Hoắc Trường Uyên không trả lời vào câu hỏi của cô: "Em ra đi, cậu ta còn chuyện muốn nói với em."

Lâm Uyển Bạch sững sờ, giấu tay ra sau lưng cọ cọ: "Anh chắc chắn muốn em đi chứ?"

"Đi đi." Hoắc Trường Uyên gật đầu, sau đó vượt qua cô, vừa đi lên gác vừa nói: "Anh có mấy email cần trả lời, lát quay về pha cho anh cốc café rồi mang lên nhé, thêm chút đường mạch nha!"

Nói xong, anh đi thẳng lên gác thật.

Lâm Uyển Bạch chớp chớp mắt, do dự quay người rồi thay giày đi ra ngoài theo lời anh nói.

Suốt cả quá trình, Lâm Uyển Bạch vẫn thi thoảng quay đầu lại nhìn. Phòng sách ở một bên, chính diện là phòng ngủ, trước cửa sổ không có bóng dáng bất kỳ ai, chứng tỏ anh thật lòng yên tâm để cô đi gặp riêng Lê Giang Nam, còn ở trước cửa nhà mình?

Cô cảm thấy thật là kỳ quặc...

Cô khó hiểu đi ra cửa, Lê Giang Nam đang dựa vào ô tô, nhìn thấy cô bèn đứng thẳng dậy.

"Anh Lê, anh có chuyện muốn nói với tôi sao?"

Lâm Uyển Bạch nhíu mày, vì chuyện hôm qua trong khách sạn, cô cũng cố tình giữ chút khoảng cách.

Lê Giang Nam nhìn cô chăm chú, bắt đầu bằng một tiếng thở dài thườn thượt, rồi tươi cười lắc đầu: "Tôi từ bỏ rồi!"

Hết chương 324

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 325

Lâm Uyên Bạch sững người.

Lê Giang Nam sợ cô không tin, lại nhấn mạnh thêm một câu: "Tôi không định cố tình lấy lùi làm tiền đầu, là thật sự từ bỏ rồi!"

"Anh Lê, anh suy nghĩ thông suốt rồi ư?" Lâm Uyên Bạch cất giọng mừng rỡ.

Tuy rằng bất ngờ nghe được một câu nói như vậy quá đổi bất ngờ, nhưng đây là chuyện tốt!

"Không phải nghĩ thông suốt mà đã biết nhìn thẳng vào sự thật!" Lê Giang Nam lắc đầu, chấp hai tay sau lưng: "Thật ra hôm nay tôi đến đây chủ yếu là vì chuyện hôm qua! Tôi không biết tin nhắn đó không phải do cô gửi. Nếu biết, tôi chắc chắn không đến để tạo ra hiểu lầm như vậy đâu. Về nhà, tôi cảm thấy rất có lỗi cũng rất bất an. Nghĩ đi nghĩ lại, tôi vẫn quyết định đích thân tới tìm Hoắc tổng để nói rõ ràng!"

Nghe vậy, trong lòng Lâm Uyên Bạch bất giác có thêm vài phần cảm ơn và tôn trọng.

Lê Giang Nam từng bày tỏ tình cảm với cô, có thể miễn cưỡng coi là người theo đuổi cô, chỉ là từ đầu tới cuối cùng không có tiến triển gì. Chuyện này thật ra đối với anh ấy mà nói chưa chắc đã là chuyện xấu, nhưng anh ấy lại lựa chọn giúp cô thanh minh, đủ để thấy anh ấy là một người đàn ông thẳng thắn, đàng hoàng.

"Chỉ có điều, tôi làm thừa rồi, việc này là không cần thiết với Hoắc tổng." Lê Giang Nam nhún vai, chậm rãi nói tiếp: "Tình cảm cô dành cho Hoắc tổng, trước đó ở Hồng Kông tôi đã được tận mắt chứng kiến. Nhưng không ngờ gặp chuyện như thế này anh ấy vẫn không thể dao động, vẫn kiên định tin tưởng cô, đủ để thấy tình cảm của anh ấy dành cho cô sâu đậm nhường nào! Việc này cũng đồng thời khiến tôi nhìn rõ giữa hai người vốn không có chỗ cho kẻ thứ ba. Dù tôi có nỗ lực cách mấy cũng đã định sẵn không thể đào được góc tường của anh ấy! Thế nên, tôi lựa chọn từ bỏ!"

Lê Giang Nam quả thực không ngờ được chuyện này lại không hề ảnh hưởng chút nào đến tình cảm của họ.

Lâm Uyên Bạch vẫn là đối tượng khiến anh ấy say lòng, chỉ là anh ấy không còn ôm suy nghĩ có thể giành giật cô nữa mà chôn toàn bộ tình cảm xuống đáy lòng, buông tay chúc phúc cho cô. Không phải vì tình yêu của anh ấy có thể tùy tiện buông bỏ mà vì anh ấy đã thua Hoắc Trường Uyên, hơn nữa còn thua tâm phục khẩu phục.

Hoặc có thể nói, từ lúc ở khách sạn ngày hôm qua, anh ấy đã có suy nghĩ từ bỏ rồi.

Cùng là đàn ông, Lê Giang Nam có thể nhìn ra được, biểu hiện của Hoắc Trường Uyên chính là tin tưởng cô vô điều kiện.

Lâm Uyên Bạch chân thành nói: "Anh Lê, anh nhất định sẽ gặp được một cô gái còn tốt hơn!"

Lê Giang Nam đáp lại cô bằng một nụ cười rạng rỡ như ánh nắng rồi nói, ngữ khí thoải mái hơn nhiều: "Ông nội cô và ông ngoại tôi là bạn bè, chúng ta tuy cùng tuổi nhưng cô vẫn sinh trước tôi hai tháng. Sau này tôi gọi cô một tiếng chị Tiểu Bạch đi!"

"Cũng được..." Lâm Uyển Bạch vui vẻ chấp nhận.

Người theo đuổi trở thành em trai, còn gì vui hơn nữa!

Lê Giang Nam chủ động nói: "Hôm nào em mời một bữa. Yên tâm, không chỉ hẹn mình chị, là cả gia đình ba người của chị!"

"Ừm!" Lâm Uyển Bạch mỉm cười.

Vẫy tay tạm biệt, nhìn theo đến tận khi Lê Giang Nam lái xe rời khỏi, cô mới quay vào trong nhà.

Pha xong café bê lên tầng hai, cô thấy cửa phòng làm việc vẫn chưa đóng kín, mở hé một chút. Hoắc Trường Uyên có vẻ đã gửi xong email, để màn hình máy tính còn sáng. Anh ngồi rất chỉnh tề, đeo tai nghe, tiến hành một buổi họp quốc tế, nghe được thứ tiếng Anh lưu loát của anh.

Nhìn thấy cô thò đầu vào trong, Hoắc Trường Uyên rướn người lên, nói một câu vào tai nghe: "Tạm nghỉ năm phút!"

Thấy vậy, Lâm Uyển Bạch mới yên tâm đi vào, đặt cốc café vừa pha vào tay anh: "Hoắc Trường Uyên, café anh gọi này!"

Nhìn đồng tài liệu họp bày đầy ra bàn làm việc, Lâm Uyển Bạch cảm thấy bất ngờ khi anh thật sự yên tâm, ngồi nhàn nhã trong phòng làm việc để họp.

"Sao hả, có đủ đường mạch nha không?" Thấy anh uống được một ngụm, Lâm Uyển Bạch vội hỏi.

"Ừm." Hoắc Trường Uyên bật ra một âm tiết, không biết là trả lời đủ hay không đủ. Sau khi đặt cốc café xuống, anh gõ ngón trỏ mấy nhịp lên mặt đồng hồ: "Sao nói chuyện những hơn hai mươi phút?"

Lâm Uyên Bạch không nhịn được cười, cô biết ngay mà!

Cô đi qua, ngồi xuống đùi anh, vòng tay ôm cổ anh, nũng nịu: "Làm gì có, nói mấy câu thôi mà. Chẳng phải em còn pha café ư. Hạt café lúc trước dùng hết rồi, em phải xay thêm, dĩ nhiên lâu hơn một chút rồi!"

"Ừm." Bấy giờ giọng Hoắc Trường Uyên mới dịu đi.

Lâm Uyên Bạch truyền đạt lại cho anh: "Giang Nam nói với em đã từ bỏ, hơn nữa còn nhận em làm chị, gọi em là chị Tiểu Bạch!"

Nghe thấy nửa câu trước cô đổi sang gọi "Giang Nam", Hoắc Trường Uyên chột nhứ mày, nghe đến nửa câu sau mới dần cơ mặt ra.

Lâm Uyên Bạch tức cười gờ tay vuốt lên ấn đường của anh, mục đích là muốn nói anh có thể an tâm rồi, đừng ngồi nghĩ người khác có ý định đào góc tường của mình nữa!

"Ngược lại bên cạnh anh vẫn còn người chưa chịu bỏ cuộc đấy!"

Lâm Uyên Bạch lẩm bẩm một câu, nhớ tới Trịnh Sơ Vũ, cô cũng chột nhứ ra một chuyện, bèn hỏi: "Hoắc Trường Uyên, lúc anh ở khách sạn, nói nể mặt mẹ của Trịnh Sơ Vũ nghĩa là sao?"

Hoắc Trường Uyên kể lại chuyện Lục Học Phương và người mẹ đã mất của anh từng là bạn học đại học cho cô nghe, còn nói mỗi năm cứ đến ngày giỗ của bà, Lục Học Phương đều cử người tới thắp hương, dâng hoa.

"Thì ra là vậy!" Lâm Uyên Bạch hiểu ra, gật gù: "Tuy rằng khiến người ta rất cảm phần nhưng cũng may chỉ là một màn đùa thái quá. Bằng không, Trịnh Sơ Vũ mà ác hơn một chút nữa thì hậu quả không dám tưởng tượng..."

Nếu so sánh, Trịnh Sơ Vũ và Lâm Dao Dao có vẻ như là cùng một loại người, nhưng cũng không giống hoàn toàn. Tính cách cô ta có chút kiêu kỳ, ngang ngược, nhưng về bản chất lại khác rất nhiều. Từ chuyện lần này cô có thể nhận ra đôi phần. Cô ta mà sử dụng những thứ như thuốc thì...

Cô và Lê Giang Nam áo quần không chỉnh tề, nhưng cũng may vẫn còn chắn che người, cùng lắm coi như đi biển, chí ít còn có đường sống, không đến mức không thể văn hời. Cô từ đó cũng nhận ra cô ta đơn thuần chỉ trêu đùa ác ý, muốn khiến Hoắc Trường Uyên hiểu lầm và nổi giận mà thôi.

Hoắc Trường Uyên hừ một tiếng, ánh mắt lạnh đi.

Nếu dám làm vậy, anh còn nể mặt ai nữa, tuyệt đối không tha cho cô ta!

Hoắc Trường Uyên thu chặt cánh tay ôm lấy eo cô: "Sau này nếu còn tới nhà họ Lục, anh đi cùng em."

"Ừm." Lâm Uyên Bạch gật đầu. Nhìn kim đồng hồ trên cổ tay anh, cô đứng lên: "Hình như được năm phút rồi đấy, anh mau họp tiếp đi. Em xuống nhà với Đậu Đậu!"

Hoắc Trường Uyên đồng ý, trước khi cô đi còn bầu mông cô.

Anh mở lại máy tính, trên màn hình xuất hiện trang mạng nước ngoài. Trong một phòng họp, có vài người Tây mắt xanh mũi lõ. Lâm Uyên Bạch cúi đầu mang khay rời ra ngoài, trong tầm mắt còn nhìn thấy hình như có người hỏi cô cô là ai.

Sau đó, cô nghe thấy Hoắc Trường Uyên dùng tiếng Anh trả lời: "Vợ tương lai của tôi."

Lâm Uyên Bạch đã đi ra tới cửa còn không kịp được lòng, quay vào, hôn một cái lên má anh rồi mới chạy đi.

Cô không kiểm soát được lực, tạo ra một tiếng "chụt" rất vang.

Hoắc Trường Uyên sững người ra đó, gương mặt điển trai chột đỏ hồng. Đối mặt với các vị khách hàng đang ngẩn người bên kia màn hình máy tính, anh hắng giọng: "Khụ! Chúng ta tiếp tục!"

...

Buổi tối cô đang dỡ bánh bao nhỏ trong phòng con thì chiếc chần trong tay tuột xuống, Lâm Uyển Bạch bị Hoắc Trường Uyên vừa họp trực tuyến xong vác lên vai, đi thẳng về phòng ngủ bên cạnh.

Đóng cửa lại, không nói không rằng, đèn còn chưa buồn bật, anh đã ném thẳng cô xuống giường.

Từ lúc họp trực tuyến, cô ngang nhiên ở trước mặt bao nhiêu khách hàng, hôn lên má anh, Hoắc Trường Uyên đã hơi khó nhẫn nhịn, rất muốn đuổi theo cô ngay lập tức, nhưng bây giờ vẫn chưa muện.

Sau khi kết thúc, anh bật ngọn đèn ngủ đầu giường lên. Lâm Uyển Bạch như vừa được vớt từ dưới nước lên, khỏi cần tắm, khắp người cô nhễ nhại mồ hôi.

Lâm Uyển Bạch liếc mắt nhìn anh, nhìn thấy trên cơ ngực cuộn cuộn của anh cũng toàn là mồ hôi, trông lại càng thêm quyến rũ hơn dưới ánh đèn vàng vọt, còn có một chút "dã thú".

Nhìn lên trên là khuôn cằm sắc lẹm của anh và ngũ quan cương nghị.

Thật ra Lâm Uyển Bạch thích ngắm anh sau khi vận động. Gương mặt thỏa mãn sau một bữa no, giống như con báo ngồi liếm nanh vuốt trên thảo nguyên sau khi ăn mồi. Khắp người anh toát ra một sự hấp dẫn, nam tính,

lúc nào cũng đủ cuốn hút với phái nữ. Mà anh của lúc này chỉ mình cô được chiêm ngưỡng.

Nhiệt độ điều hòa được Hoắc Trường Uyên tăng lên một chút, sợ cô bị lạnh.

Sau khi đắp chăn lên, Lâm Uyển Bạch thấy anh cầm di động lên đặt giờ bèn tò mò hỏi: "Ngày mai chẳng phải thứ Bảy sao, anh còn lịch trình gì à?"

"Tư Niên sắp đi, anh đi tiễn cậu ấy." Hoắc Trường Uyên nói với cô.

Nghe xong, Lâm Uyển Bạch lập tức tỉnh táo hẳn, kích động vô cùng: "Bác sỹ Tần ư? Anh ấy định đi tìm Cá nhỏ sao?"

Xem ra trước đó cô cố tình nói ra chuyện Tang Hiểu Du có người theo đuổi đã thành công kích động được Tần Tư Niên. Cuối cùng anh ấy vẫn không thể buông bỏ, muốn thử thêm một lần theo đuổi lại Tang Hiểu Du sao!

Vậy mà Hoắc Trường Uyên lại lắc đầu: "Không, tới Tây Tạng làm tình nguyện."

"Tình nguyện?" Lâm Uyển Bạch sửng sốt.

"Ừm." Hoắc Trường Uyên gật đầu, giọng nói hơi nặng nề: "Cuộc sống bên đó rất gian khổ, y tế lại càng lạc hậu hơn. Mỗi năm các tỉnh thành phố và các bệnh viện lớn đều cử một số bác sỹ và nhân viên y tá tới Tây Tạng, chỉ là ít người tình nguyện, Tư Niên đã chủ động xin đi. Ngày mai xuất phát. Lần này đi e rằng ít nhất cũng phải năm rưỡi mới quay về!"

"..." Lâm Uyển Bạch mím môi.

Sau khi Tần Tư Niên một mình quay về, cả con người như trầm mặc hẳn đi, mỗi lần gặp mặt đều tạo cho người ta cảm giác rất bí bách, giống như không còn niềm vui. Ngày nào anh ấy cũng xoay vần với những ca phẫu thuật không dứt, dường như đang luôn dùng công việc làm tê liệt bản thân. Bây giờ lại chọn cách tới một nơi xa xôi hẻo lánh như thế...

Một người ở Nam Phi, một người ở Tây Tạng, lần này họ thật sự mỗi người mỗi ngả rồi.

Ngoài tiếng thở dài ra, cô cũng chẳng biết phải làm sao nữa.

Bên tai phả vào hơi thở nóng rẫy của Hoắc Trường Uyên: "Muốn nữa không?"

Lâm Uyển Bạch khẩn trương lắc đầu: "Không!"

Đùa sao, còn tiếp tục, chắc mai cô khỏi dậy luôn!

Né khỏi bàn tay không chịu từ bỏ của anh, Lâm Uyển Bạch gằn như phần nộ hỏi: "Hoắc Trường Uyên, vì sao anh có một tinh lực dồi dào như vậy hả?"

Hoắc Trường Uyên nắm chặt bàn tay ban nãy bị cô gạt ra, bất ngờ nói một câu: "Em đã từng nghe nói một câu chưa?"

"Câu gì?" Lâm Uyển Bạch tò mò.

Hoắc Trường Uyên chuyển sang nghiêng người, gồi cánh tay lên đầu hướng mặt về phía cô, chậm rãi nói: "Đàn ông tốt là cả đời chỉ ngủ với một người phụ nữ, và ngủ đi ngủ lại."

Tuy rằng câu nói này nghe giống tự khen anh, nhưng lọt vào tai Lâm Uyển Bạch lại nảy sinh một dư vị ngọt ngào.

Người khác cô không rõ, nhưng người đàn ông của cô quả thực chỉ muốn nằm bên cạnh một mình cô thôi.

Bị ánh mắt sâu hút của anh khóa chặt, trái tim Lâm Uyên Bạch cũng chao đảo theo, như có một sợi lông vũ phủ nhẹ lên trái tim khiến cô ngửa ngáy.

Cô nóng đầu, không kìm được lòng mình ngẩng lên hôn vào môi anh.

Động tác này của cô dĩ nhiên đã kéo ra một màn kịch mới.

Hoắc Trường Uyên trong khoảnh khắc hóa chủ động thành bị động, chỉ muốn nuốt sống cô.

Lâm Uyên Bạch quá hối hận.

Hình như lại bị cho vào bẫy rồi...

Chập tối, Lâm Uyên Bạch nhận được điện thoại của Hoắc Trường Uyên.

Giờ này anh đã tan làm, đang trên đường về nhà thì gọi điện cho cô, bảo cô vào phòng làm việc, mở ngăn kéo tìm một phần tài liệu, nói là phải đưa gấp cho khách, lát nữa Giang Phóng đưa anh về, anh nhờ cô mang ra giúp.

Nghe thấy tiếng ô tô, Lâm Uyên Bạch lập tức cầm tập tài liệu ra ngoài đón.

Chiếc xe màu trắng đỗ trong sân, chiếc Bentley màu đen dừng trước cổng. Hôm nay anh không tự lái xe đi. Lúc này Giang Phóng từ trên ghế lái phụ bước xuống, giúp anh kéo cửa sau ra, từ tốn báo cáo công việc với anh.

Lâm Uyên Bạch ngoan ngoãn đứng một bên, không quấy rầy.

Đón lấy tài liệu trong tay cô, Hoắc Trường Uyên đưa cho Giang Phóng rồi nói luôn: "Còn chuyện gì khác không?"

"Còn một chuyện ạ!" Giang Phóng nói ngay, lảng lảng đánh mắt nhìn cô: "Hoắc tổng, thứ Bảy tuần sau là sinh nhật anh, lần này vẫn tổ chức tiệc rượu như mọi năm chứ ạ?"

Sinh nhật...

Lâm Uyên Bạch bất giác nắm chặt tay lại.

Cô âm thầm nhẩm tính ngày tháng, hình như sắp tới sinh nhật anh thật.

Thật ra nói cho cùng, cô chỉ từng tổ chức sinh nhật cho anh một lần vào bốn năm trước. Nói chính xác chỉ là một câu "Chúc mừng sinh nhật" cùng một món quà. Lúc đó họ còn trong thời kỳ giao dịch, nhưng con dao cạo râu đó anh vẫn giữ tới tận bây giờ. Mà cho dù đã bốn năm trôi qua, cô vẫn còn nhớ ngày sinh nhật của anh.

Hoắc Trường Uyên dăm chiêu giây lát rồi lắc đầu: "Năm nay thôi đi."

"Vâng!" Giang Phóng cung kính đáp.

Sau đó, anh ấy cầm tài liệu, cúi đầu chào họ rồi ngồi vào trong ô tô.

Quay về, Lâm Uyên Bạch được anh khoác vai đi vào trong sân. Đi được nửa đường, cô nghe thấy chất giọng trầm của anh vang bên tai: "Những lời vừa rồi của Giang Phóng, em nghe thấy chưa?"

Mí mắt cô rung rinh nhẹ, cô cố tình hỏi: "Hả... Câu nào cơ?"

"Câu ấy nói có vài câu thôi mà!" Hoắc Trường Uyên nhíu mày.

"Nhiều ra phết đấy..." Lâm Uyên Bạch bày ra nét mặt ngơ ngác.

Tới khi sắc mặt anh trở nên càng lúc càng khó coi, cô mới không tiếp tục giả vờ hồ đồ nữa, vội nói: "Ý anh muốn nói việc anh ấy hỏi có tổ chức tiệc sinh nhật cho anh không?"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên nhướn đuôi mày, thẳng thừng nhấn mạnh: "Thứ bảy tuần sau anh đón sinh nhật."

"Em biết rồi..." Lâm Uyên Bạch khó xử.

Hoắc Trường Uyên mãi nguyện gật đầu. Trước khi đi vào nhà, anh không quên dặn một câu: "Nhớ chuẩn bị quà cho anh đấy!"

Lâm Uyên Bạch nhìn bả vai dài rộng của anh, bắt đầu nghi ngờ cao độ việc nhờ lấy tài liệu cho Giang Phóng chỉ là một cái cớ. Gần như giống hệt bốn năm trước, anh toàn thông qua miệng của người khác nhắc nhở cô về ngày sinh nhật của mình, sợ cô không biết hoặc quên... Cô không khỏi lắc đầu phì cười.

Người đàn ông này, sao chẳng thay đổi chút nào vậy!

Khi hoàng hôn rợp trời, chiếc Land Rover màu trắng đánh lái vào trong biệt thự nhà họ Lục.

Lâm Uyên Bạch cởi dây an toàn bước xuống xe. Hoắc Trường Uyên ngồi bên cạnh cũng đã bế con trai ở ghế sau xuống, đặt xuống đất. Bánh bao nhỏ tự động đi vòng qua đầu xe đặt bàn tay nhỏ vào tay cô.

Đúng như lời anh nói, lần sau còn tới đây, anh sẽ đi cùng.

Nhưng không đơn thuần chỉ vì nguyên nhân ấy, còn vì ông cụ Lục lần này cũng đặc biệt mời anh.

Họ đi vào trong, hai bố con Lục Học Lâm đang ngồi trên sofa. Đường như chỉ ngay sau đó, ông cụ Lục đã chống gậy từ trên nhà đi xuống.

Lâm Uyên Bạch đang chuẩn bị đứng dậy thì Lục Tịnh Tuyết ở bên cạnh nhanh nhẹn hơn cô rất nhiều, lao vút qua như một mũi tên, cười tươi ngọt ngào đỡ ông cụ đi vào phòng khách, miệng còn không ngừng dặn ông đi cẩn thận.

Dĩ nhiên cô chẳng tranh giành gì chuyện này, chỉ nắm tay bánh bao nhỏ đứng tại chỗ chào ông.

Sau khi chào hỏi lần lượt, ông cụ Lục nhìn lướt qua và hỏi: "Tiểu Mai chưa tới sao?"

Lục Học Lâm nhú mày, có chút ngượng ngập.

Lục Tịnh Tuyết lên tiếng đúng lúc: "Ông nội, mấy hôm nay bệnh đau đầu của mẹ cháu tái phát, nên nằm ở nhà suốt, mong ông đừng trách mẹ!"

Ông cụ Lục nghe thấy vậy cũng không nói gì, gật đầu tỏ ý đã hiểu.

Ánh hoàng hôn hắt vào nhà tạo thành một bức tranh tứ đại đồng đường ấm cúng. Nhưng chỉ có những người ngồi đây mới biết, bầu không khí thật ra có phần gượng gạo.

Dù sao thì Hoắc Trường Uyên cũng từng là vị hôn phu của Lục Tịnh Tuyết.

Tuy rằng đến bây giờ anh vẫn là cháu rể của nhà họ Lục, nhưng đối tượng đã thay đổi, ngay cả ông cụ Lục nhất thời cũng không biết nên mở lời thế nào.

Lục Tịnh Tuyết chủ động đứng lên: "Ông nội, mọi người nói chuyện đi, cháu vào xem Tiểu Vũ."

Ông cụ Lục gật đầu, không quên vỗ vỗ lên mu bàn tay cháu gái một cách hiền từ.

Lục Tịnh Tuyết vòng ra vườn sau, liền tìm thấy Trịnh Sơ Vũ đang ngồi dựa vào ghế mây, cúi đầu, nét mặt không vui.

Nghe thấy tiếng bước chân, Trịnh Sơ Vũ ngẩng phắt đầu lên, tay cũng bỏ luôn vào túi: "Chị Tuyết, ban nãy em nghe có tiếng đỗ xe ô tô, có phải anh Trường Uyên và họ đến rồi không?"

"Ừm." Lục Tịnh Tuyết vừa gật đầu liền nhìn thấy Trịnh Sơ Vũ tức giận đá xa viên sỏi bên chân ra ngoài, cười hỏi: "Sao vậy, ai chọc đại tiểu thư của chúng ta không vui rồi?"

"Chị Tuyết, chị không biết đâu!" Trịnh Sơ Vũ trở nên kích động: "Thật là tức chết em! Tuần trước chẳng phải em cố tình hãm hại Lâm Uyển Bạch sao, chuyện này bị ông ngoại biết! Hôm nay ông ngoại gọi em vào phòng, mắng té tát một trận. Từ nhỏ tới lớn, em chưa từng bị ai nghiêm giọng dạy dỗ như vậy! Hơn nữa, ông ngoại đã nói, lát nữa tới bữa bắt em đích thân xin lỗi chị ta!"

Lục Tịnh Tuyết hỏi với vẻ khó hiểu: "Làm sao ông nội biết?"

Lục Tịnh Tuyết gật gù hòa theo, trong ánh mắt lóe lên một nụ cười khó phát hiện.

Trịnh Sơ Vũ lại tiếp tục đá thêm mấy viên sỏi, cực kỳ phần nộ: "Em cũng thật sự không hiểu nổi. Đã bị bắt gian tại giường rồi mà anh Trường Uyên còn không buồn chớp mắt lấy một cái, cứ thế bẻ chị ta bỏ đi! Chị Tuyết, chị không biết đâu, hôm đó ánh mắt anh Trường Uyên nhìn em cực

kỳ đáng sợ. Em cảm thấy anh ấy thậm chí còn muốn giết em! Thật không biết có phải não anh ấy bị úng nước không nữa, không để ý chút nào!"

Nghe thấy vậy, Lục Tịnh Tuyết cười khẩy, thầm chửi Trịnh Sơ Vũ là đồ ngu.

Ai bảo nó không làm theo lời cô ta nói. Rõ ràng đã ám thị rồi, phải cho họ một chút thuốc kích thích. Thế mà nó lại tốt bụng giả tạo không làm như vậy, cuối cùng đương nhiên thất bại, thật là ngu muốn chết!

Lục Tịnh Tuyết cúi đầu, nhìn về phía bàn tay vừa đút vào túi áo của nó: "Tiểu Vũ, ban nãy em cầm gì trong tay vậy?"

Thấy bị cô phát hiện, Trịnh Sơ Vũ cũng không giấu giếm nữa, thẳng thừng bỏ thứ đó ra. Đó là một hộp thuốc vuông vức thường thấy, sau đó kể hết toàn bộ kế hoạch mà không suy nghĩ gì: "Thuốc xô, em tới hiệu thuốc để mua đây, đã nghiền thành bột! Hừ, lát nữa em sẽ tìm người dưới, bỏ vào canh của Lâm Uyển Bạch. Muốn bắt em nhún nhường xin lỗi thì chị ta cũng phải chịu chút khổ cực mới được chứ!"

Trịnh Sơ Vũ nói xong bèn cọ cọ nắm tay vào lòng bàn tay như một đứa con nít đang xả tức giận.

"Chị Tuyết, không nói chuyện với chị nữa, em phải đi sắp xếp đây!" Nói xong, Trịnh Sơ Vũ nhảy xuống khỏi ghế mây, đứng lên chạy đi.

Lục Tịnh Tuyết nhìn thấy Trịnh Sơ Vũ chạy về phía một người làm, kéo người đó ra một góc khuất, đưa hộp thuốc trong tay ra không biết đang thì thầm dặn dò điều gì. Cô ta đứng nhìn ở một quãng xa, bỗng nhiên nở một nụ cười kỳ quái.

Tới giờ cơm, ông cụ Lục ngồi ở vị trí chính giữa, Lâm Uyển Bạch và Hoắc Trường Uyên dẫn bánh bao nhỏ ngồi bên cạnh, ba người còn lại lần

lượt ngồi đối diện.

Sau khi tất cả đã vào chỗ, ông cụ Lục hắng giọng lên tiếng trước, ánh mắt hướng về phía đứa cháu ngoại ngồi ở xa nhất: "Tiểu Vũ, có phải cháu có lời muốn nói với Uyên Bạch không? Bây giờ có thể nói được rồi!"

Sau khi bị gọi tên, Trịnh Sơ Vũ tỏ ra không mấy tình nguyện: "Ông ngoại, có thể không nói không ạ?"

"Vậy sao được!" Ông cụ Lục nhú mày.

Lâm Uyên Bạch nghe cuộc đối thoại giữa họ mà hơi khó hiểu, nhìn sang ông cụ Lục, chỉ thấy ông bực dọc trừng mắt với Trịnh Sơ Vũ, quát to: "Con bé này, cứ phải khiến ông giận dữ mới được sao? Hôm nay những lời ông nói với cháu trong phòng sách, có phải cháu nghe tai này ra tai kia rồi không? Nhanh lên, đừng làm ảnh hưởng giờ ăn của mọi người!"

"Ông ngoại..." Trịnh Sơ Vũ bĩu môi không vui, giống như bị ép không còn cách nào khác, đành bắm bụng đứng dậy, bê cốc nước hoa quả bên cạnh lên, giơ cao với Lâm Uyên Bạch: "Xin lỗi chị, chuyện lần nước là tôi không đúng! Như vậy được rồi chứ?"

Nói xong, Trịnh Sơ Vũ lại ngồi phịch xuống ghế.

Lâm Uyên Bạch chớp chớp mắt, vẫn còn cảm thấy có chút bàng hoàng và khó tin. Có điều nhìn vào mắt Trịnh Sơ Vũ, cô lại có cảm giác cô ta đang cố tình đóng kịch. Sau khi đặt cốc nước hoa quả xuống, cô ta bắt đầu kêu gào: "Múc canh, múc canh, tôi muốn uống canh!"

Ông cụ Lục thở dài, khó xử dặn xuống: "Bê canh lên đi!"

Trịnh Sơ Vũ được như ý, gương mặt bày ra nụ cười gian tà.

Ngay sau đó liền có người làm bê một khay canh ra ngoài. Bắt đầu từ ông cụ, họ lần lượt đặt xuống trước mặt mọi người. Sau khi vòng một vòng, tới trước mặt Lâm Uyên Bạch, gương mặt cúi thấp của người ấy khó giấu được sự trắng nhợt, bàn tay bê canh cũng hơi run rẩy.

Nước canh bên trong cũng rung rinh theo.

"Cô Lâm, canh của cô!"

Lâm Uyên Bạch chú ý thấy nước canh hơi sóng sánh bèn đưa tay ra đỡ: "Cảm ơn."

Đúng vào lúc cô chạm vào mép bát, tay của người làm run lên, cầm không vững, bát canh rơi thẳng xuống đất.

Tuy không vỡ nhưng canh đổ hết ra ngoài, hơn nữa không biết có phải vì chột dạ không mà người làm sắc mặt hoang mang, lập tức phủ phục xuống đất.

Cảnh tượng xảy ra quá đột ngột, khiến tất cả mọi người đồng loạt nhìn qua.

Ánh mắt sắc lẹm của Hoắc Trường Uyên lướt qua bát canh dưới đất, rồi lập tức đánh sang nhìn người làm ngồi bên cạnh, không chỉ mặt mũi tái nhợt mà mồ hôi còn chảy ròng ròng xuống tóc mai, một phản ứng chỉ có ở một người đang ở trong trạng thái căng thẳng cực độ.

Khẽ nheo mắt lại, Hoắc Trường Uyên trầm giọng hỏi: "Trong canh này đã bỏ thứ gì?"

Người làm vừa nghe xong, lập tức căng thẳng hơn ban nãy vạn lần, lắc đầu xóa sạch mọi liên quan tới bản thân: "Không liên quan tới tôi, đều do cô Sơ Vũ căn dặn tôi!"

Nghe thấy mình bị bán đứng, Trịnh Sơ Vũ tức tái mặt.

Hoắc Trường Uyên hướng mũi dùi về phía đối diện, một lần nữa chất vấn: "Trong canh này rốt cuộc đã bỏ thứ gì?!"

Trịnh Sơ Vũ bị ánh mắt lạnh lùng của anh lướt qua, giống như lần trước ở khách sạn, trong lòng có chút sợ hãi. Cô ta cũng không ngờ người làm đến chút chuyện này cũng không làm được.

Trịnh Sơ Vũ bĩu môi, miệng lẩm bẩm: "Còn có thể là gì, chẳng qua chỉ là thuốc xổ..."

"Thuốc chuột!"

Người làm cúi đầu nãy giờ, nghĩ Hoắc Trường Uyên hỏi lại mình lần nữa, nên khai báo hết, không dám giấu giếm.

Thuốc chuột?

Nghe xong, những người ngồi trên bàn như đứng hình.

Lâm Uyên Bạch nhìn xuống bát canh với vẻ khó tin. Nghĩ tới chuyện ban nãy suýt chút nữa mình đã uống nó, cô hoảng sợ vô cùng, lòng bàn tay toát mồ hôi lạnh.

Đối mặt với ánh mắt thẳng thốt của mọi người, Trịnh Sơ Vũ cảm thấy cực kỳ khó hiểu, bèn nhìn xuống người làm: "Cô nói linh tinh cái gì vậy?"

Ông cụ Lục sa sầm mặt lại, giơ tay gọi quản gia vào, yêu cầu nhặt bát canh lên mang đi kiểm tra.

Chỉ vài phút sau, quản gia quay trở lại, ngập ngừng báo cáo: "Ông cụ, trong canh quả thực đã bỏ thuốc chuột..."

Gần như đồng thời, những tiếng xuýt xoa vang lên.

Trong rất nhiều ánh mắt vừa bất ngờ vừa phẫn nộ, không ai chú ý thấy, đôi mắt Lục Tịnh Tuyết mang theo một sự tiếc nuối thoáng qua rất nhanh.

"Cái gì?" Trịnh Sơ Vũ tròn mắt, giống như cũng giật mình không hề nhẹ.

Người đó bỗng dừng khóc thút thít: "Xin lỗi ông, cháu làm theo lời dặn của cô Sơ Vũ. Cháu cũng không muốn, cháu chỉ là người dưới. Tiểu thư đưa thuốc, bảo cháu cho vào canh..."

Trịnh Sơ Vũ chỉ tay vào người dưới, đầu ngón tay run lên vì tức giận: "Đồ đúng là tôi đích thân đưa cho cô, bên trong là gì, tôi còn không nắm rõ hay sao! Cô làm việc không suôn sẻ, giờ còn dám đổ oan cho tôi!"

"Đủ rồi!" Ông cụ Lục gõ mạnh cây gậy.

Trịnh Sơ Vũ thấy ông cụ thật sự nổi giận, sốt sáng tới mức hai mắt đỏ rực lên, chẳng mấy chốc nước mắt đã trào ra: "Ông ngoại, ông nghe cháu giải thích, cháu thật sự chỉ muốn trút giận, không định..."

"Cháu còn gì để ngụy biện nữa? Ban nãy chính cháu cũng thừa nhận rồi, chính cháu dặn người dưới làm. Ông còn tưởng cháu đã biết sai, không ngờ cháu hỗn đến vậy! Xem ra mấy năm qua Học Phương quá nuông chiều cháu rồi!" Ông cụ Lục lắc đầu, cực kỳ thất vọng.

"Ông nội, ông đừng giận, cần thận sức khỏe! Tiểu Vũ còn trẻ người non dạ, không hiểu chuyện nên phạm sai lầm cũng là chuyện rất bình thường. Cũng may bây giờ không có chuyện gì cả!" Lục Tịnh Tuyết lúc này đứng dậy khỏi ghế, bê cốc nước đi qua, vừa cúi xuống vuốt ngực cho ông cụ Lục vừa nhìn về phía em gái họ: "Tiểu Vũ, em xem em làm ông nội tức giận này, còn không mau nhận sai!"

"Em không!" Trịnh Sơ Vũ vẫn bướng bỉnh, không chịu thừa nhận mình đã sai trái.

Lục Học Lâm cũng cảm thấy đau lòng và thất vọng, nói: "Tiểu Vũ, cháu quả thực rất quá đáng!"

"Bác, cháu..." Trịnh Sơ Vũ nghẹn ngào. Bản thân cô ta cũng không biết phải làm sao để thanh minh cho mình. Hơn nữa lúc này đây, trên bàn ăn cũng đã không còn ai tin lời cô ta nữa.

Ánh mắt Hoắc Trường Uyên như sương lạnh thấu sáu, lạnh lùng bật ra hai chữ: "Báo cảnh sát!"

Hết chương 325

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 326

"Báo cảnh sát?" Ông cụ Lục nghẹn lời. Lục Học Lâm ngồi bên cạnh cũng nhú mày theo. Hai bố con họ nhìn nhau, ông cụ Lục chọn lựa từ ngữ rồi lên tiếng: "Việc này... dù sao cũng là người một nhà, việc báo cảnh sát tạm thời bỏ qua đi. Cũng may là Uyển Bạch chưa uống bát canh đó, bằng không bây giờ đã nhập viện rồi! Tiểu Vũ quả thực còn nhỏ tuổi, nó làm vậy cũng chỉ vì nhất thời hồ đồ, ông tin rằng nó đã ý thức được sai lầm của mình. Chúng ta hãy bỏ qua cho nó một lần này đi!"

Nói gì thì nói, Trịnh Sơ Vũ cũng vẫn là người nhà họ Lục

Tuy rằng cô ta làm ra hành động này quả thực khiến người ta phẫn nộ, nhưng vẫn không thể đưa tới chỗ cảnh sát, vẫn nên giải quyết riêng tại nhà là hơn. Lục Học Phương khi còn trẻ, chồng đã bất ngờ qua đời vì tai nạn, bao nhiêu năm qua bà cũng không đi bước nữa, con gái là niềm hy vọng duy nhất. Nếu thật sự làm vậy cũng khó mà ăn nói.

Hoắc Trường Uyên tỏ thái độ lạnh nhạt, không hề suy suyển.

Ông cụ Lục thấy không thể thuyết phục được anh, đành nhìn sang Lâm Uyển Bạch cầu cứu.

Nhận được ánh mắt van xin ấy từ ông nội cũng như từ Lục Học Lâm, cô hiểu Hoắc Trường Uyên đang muốn trút giận giúp mình, nhưng sau khi cân nhắc thiệt hơn, cô vẫn giật giật gấu áo anh.

Hoắc Trường Uyên phủ lòng bàn tay mình lên tay cô, cuối cùng cũng gật đầu.

Ông cụ Lục thở phào nhẹ nhõm, trừng mắt nhìn về phía cô cháu gái, nghiêm giọng quát: "Ngày mai ông sẽ gọi điện thoại cho mẹ cháu, đưa cháu về Anh, sau này không có việc gì thì đừng quay lại nữa!"

Trịnh Sơ Vũ cắn chặt môi, thấy ai ai cũng nhìn mình bằng ánh mắt phẫn nộ và trách cứ tội đồ, trong lòng vừa tức vừa ảm ức, giậm giậm chân rồi quay người chạy ra khỏi phòng ăn.

Lục Tịnh Tuyết thấy vậy, không yên tâm bèn lên tiếng nói: "Ông nội, để cháu đuổi theo con bé!"

"Không cần để ý tới nó!" Ông cụ Lục nghiêm giọng.

Sau một bữa cơm thẳng thốt và sợ hãi, gia đình họ chuẩn bị ra về.

Đang chuẩn bị mở cửa xe ngồi vào trong thì đằng sau bất ngờ vang lên tiếng bước chân cùng tiếng gọi tên mình.

"Lâm Uyên Bạch!"

Lâm Uyên Bạch quay đầu, nhìn thấy Trịnh Sơ Vũ lúc trước chạy ra ngoài không biết chui từ đâu ra.

Nghĩ tới việc làm của đối phương, cô bỗng tự động cảnh giác lùi về sau hai bước. Còn Hoắc Trường Uyên ngay từ lúc âm thanh ấy vang lên đã sai bước vòng qua xe, đi tới bên cạnh, giữ cô sau lưng mình, ánh mắt lạnh lùng.

Lâm Uyên Bạch nhú mày, cơn giận cũng bùng lên: "Trịnh Sơ Vũ, cô còn định làm gì!"

Trịnh Sơ Vũ không nhìn Hoắc Trường Uyên một cái, coi như anh không hề tồn tại, hai con mắt chỉ dán chặt vào cô: "Nếu tôi nói, tôi hoàn toàn không bỏ thuốc chuột hại cô, cô có tin không?"

"..." Lâm Uyển Bạch mím môi.

Không thấy cô có phản ứng gì, Trịnh Sơ Vũ nghiêng răng, bướng bỉnh nói: "Thôi bỏ đi! Cô tin hay không thì tùy!"

Nói xong, cô ta lại quay ngoắt đi, bỏ chạy rất nhanh.

"Kệ nó." Hoắc Trường Uyên quay lại, ôm vai cô, thấy Trịnh Sơ Vũ đi khuất rồi mới buông bỏ phòng bị.

Lâm Uyển Bạch gật đầu. Lúc ngồi vào trong xe, cô bất giác quay đầu lại nhìn. Chẳng hiểu gì sao, trong khoảnh khắc vừa rồi, cô bỗng dưng muốn tin những gì Trịnh Sơ Vũ nói.

...

Trịnh Sơ Vũ không lập tức đi ngay mà đợi trước cổng biệt thự.

Cô không dám vào nhà, sợ nhìn thấy gương mặt giận dữ của ông cụ Lục. Lúc này cô chạy ra khỏi phòng ăn, đi lang thang như một con chó không có nhà để về, cô độc bước đi trên con đường dài trong khu biệt thự, hoàn toàn không ai ra tìm.

Cứ nghĩ tới ánh mắt trách cứ và giận dữ của mỗi người, Trịnh Sơ Vũ lại ảm ức vô cùng.

Cô cũng ý thức được mình đùa hơi quá trớn rồi.

Nhưng cô cũng chỉ đơn thuần tức Lâm Uyển Bạch vì chạy tới mách ông ngoại, ép cô phải cúi đầu xin lỗi. Thù oán tích trong lòng càng lúc càng

sâu. Cô nghĩ không thể để Lâm Uyên Bạch đắc ý nhận lời xin lỗi của mình như vậy, phải chịu chút khổ sở mới được!

Rõ ràng cô đã đích thân tới hiệu thuốc mua thuốc xổ, bột cũng do cô chính tay nghiền, sao cuối cùng lại trở thành thuốc chuột chứ!

Cô ghét Lâm Uyên Bạch nhưng không có cái gan to như thế, không định thật sự hại người. Ngay cả chuyện lần trước ở khách sạn, cô còn đặc biệt dặn dò nhân viên phục vụ để lại quần áo lót cho hai người họ. Sợ lỡ như sau khi mọi chuyện xảy ra, Lâm Uyên Bạch nghĩ quần gì đó...

Đối mặt với sự chỉ trích của mọi người, Trịnh Sơ Vũ hoàn toàn không có cách nào ngụy biện, vì bản thân cô cũng không biết chuyện này là sao.

Nghĩ tới đây, sống mũi Trịnh Sơ Vũ cay xè, suýt chút nữa có nước mắt trào ra. Lúc này cửa nhà vọng ra tiếng động. Sau khi cả gia đình Lâm Uyên Bạch rời đi, bố con Lục Học Lâm và Lục Tịnh Tuyết cũng từ trong đi ra, cô một lần nữa lẳng lặng chạy qua.

"Bác, cháu có chuyện muốn nói với chị Tuyết!"

Lục Học Lâm và Lục Tịnh Tuyết đều giật mình, sau đó cả hai đều nhú mày. Những câu trách mắng của Lục Học Lâm cuối cùng vẫn được nuốt xuống, dù sao đây cũng là cô cháu ngoại duy nhất của mình. Ông gật đầu, nét mặt không tốt cho lắm: "Được, hai chị em nói chuyện đi, bố vào trong xe đợi trước!"

Lục Học Lâm đi ra khỏi sân trước, ngồi vào trong xe, để lại hai chị em họ.

Trịnh Sơ Vũ đột ngột lao tới, nghiêm giọng chất vấn: "Chị Tuyết, là chị đúng không?"

"Tiểu Vũ, em đang nói gì vậy?" Lục Tịnh Tuyết khó hiểu.

"Chị đừng vờ vịt!" Trịnh Sơ Vũ nghiêng răng, phần nộ trùng mắt nhìn cô ta: "Chị Tuyết, chắc chắn là chị. Em nghĩ đi nghĩ lại, thật sự nghĩ không ra! Em đã mua thuốc xỏ, người của hiệu thuốc không thể nào lấy nhầm cho em, hơn nữa trên hộp thuốc đã viết rất rõ ràng, sao có thể là thuốc chuột! Chuyện này em chỉ nói với chị, ngoài chị ra làm gì còn ai nữa!"

Lục Tịnh Tuyết nghe xong, thở dài lắc đầu: "Tiểu Vũ, không phải chị nói em, sao em có thể lớn mật như vậy! Lúc đó em nói với chị là thuốc xỏ, thế nên chị mới không quan tâm. Nếu chị biết em dám bỏ thuốc chuột vào, chị nhất định sẽ sớm ngăn cản em!"

Trịnh Sơ Vũ nhìn cô ta chăm chăm, dường như đang phán đoán những lời ấy là thật hay giả, nhưng trực giác trong lòng mách bảo cô không phải như vậy. Cô cố tình nói: "Em còn tưởng chuyện này do chị làm! Chị không thừa nhận cũng không sao, lát nữa em sẽ tìm người làm đó hỏi rõ ràng!"

Nhưng sắc mặt Lục Tịnh Tuyết không có bất kỳ sự hoảng loạn nào.

Người làm ư?

Sau khi sự việc bại lộ, ông cụ Lục đã bảo quản gia đuổi người đó đi rồi.

Bây giờ người đó cầm một khoản tiền của Lục Tịnh Tuyết, chắc đã sớm ngồi tàu hỏa về quê rồi, cho dù Trịnh Sơ Vũ tìm người đó đối chất thì đã sao. Chuyện này do con bé đích thân dặn dò, thuốc cũng do nó chính tay đưa. Cho dù sự việc xảy ra thì hung thủ cũng chỉ có thể là nó, không liên quan tới người nào khác. Nó phải ngậm bồ hòn làm ngọt thôi!

Điều duy nhất đáng tiếc là không ngờ lúc đó người làm lại quá nhát gan, không cẩn thận làm đánh đổ bát canh, đồng thời bị Hoắc Trường Uyên vạch trần, bằng không, bây giờ Lâm Uyển Bạch đã sớm nằm trong bệnh

viện rồi, tốt nhất cả thằng nhóc bánh bao nhỏ đó cũng uống để một mũi tên trúng hai đích...

Sao lần nào cũng chỉ thiếu một chút!

Lục Tịnh Tuyết phần nộ trong lòng, rồi khi quay qua nhìn cô em họ tức giận, cô ta cười dịu dàng: "Thuốc do em chính tay đưa người ta, liên quan gì tới chị chứ. Tùy em thôi, chị cây ngay không sợ chết đứng! Tiểu Vũ, chị buộc phải nói rằng lần này em quả thực quá đáng, hy vọng em nhìn nhận được sai lầm của mình, sau này đừng phạm phải nữa! Em yên tâm, chỗ ông chị sẽ nói đỡ giúp em!"

"Chị..." Trịnh Sơ Vũ ngẹn lời.

Lục Tịnh Tuyết vỗ vỗ vai cô như an ủi, sau đó quay người rời đi.

Ngồi trong xe, Lục Học Lâm đang nhắm mắt nghỉ ngơi lúc này mở mắt ra, nhìn về phía cô cháu ngoại vẫn đang phần nộ giậm chân bình bịch tại chỗ: "Tịnh Tuyết, Tiểu Vũ tìm con nói chuyện gì vậy?"

"Không có gì ạ, chỉ là nó vẫn chưa ý thức được sai lầm của mình, con đã khuyên nhủ nó rồi." Lục Tịnh Tuyết mỉm cười đáp lại.

Nghe thấy vậy, Lục Học Lâm gật đầu, thẳng thừng bảo tài xế lái xe đi.

...

Bên kia, Lâm Uyên Bạch và Hoắc Trường Uyên đã về tới nhà. Cô đồ bánh bao nhỏ đi ngủ trước sau đó sang căn phòng ngủ thuộc về thế giới riêng của họ.

"Hoắc Trường Uyên, anh có tin những lời của Trịnh Sơ Vũ không?"

Lâm Uyên Bạch nằm bò trên ngực anh suy nghĩ, bỗng nhiên hỏi một câu không đầu không cuối.

Hoắc Trường Uyên nhú mày: "Sao vẫn nghĩ tới cô ta vậy!"

Lâm Uyên Bạch mím môi, trầm tư nói: "Em luôn có cảm giác có lẽ cô ta thật sự không định hại em..."

Trịnh Sơ Vũ là kiểu người dám yêu dám hận, cũng dám làm dám chịu. Với tính cách của cô ta, nếu thật sự làm như vậy sẽ không giải thích nhiều. Hơn nữa không hiểu vì sao, cô luôn có cảm giác muốn kết nối chuyện này với Lục Tịnh Tuyết, tuy rằng trong chuyện này chẳng có việc gì của người đó.

Nhưng cô không nói chuyện này với anh, sợ anh cảm thấy mình quá nhỏ mọn, huống hồ chuyện của hai người họ đã sớm trở thành thì quá khứ rồi...

Hoắc Trường Uyên hừ một tiếng, nhưng hoàn toàn không để ý: "Nếu ông cụ Lục nói lời không giữ lời, trong vòng một tuần, anh sẽ tổng cổ cô ta về Anh."

"Nhưng, chẳng phải anh nói mẹ con bé và mẹ anh..." Lâm Uyên Bạch bất giác nói.

"Không sao!" Hoắc Trường Uyên trầm giọng.

Lâm Uyên Bạch ngẩng đầu, nhìn thấy khuôn cằm của anh cực kỳ sắc lẹm, từng đường nét cương nghị trở nên xa cách khó gần dưới ánh đèn, nhưng từ tận đáy lòng, cô lại cảm thấy có một dòng ấm áp trào dâng, lan tỏa tới tận trái tim.

Đánh mắt nhìn ra bầu trời đêm bên ngoài, cô đẩy anh: "Hoắc Trường Uyên, anh đi tắm đi đã, em xuống nhà hâm hai cốc sữa nóng..."

Không biết có phải vì thuốc chuột khiến cô hoang mang không, nhưng lúc ở nhà họ Lục cô chẳng ăn uống gì mấy, trên đường về đã cảm thấy hơi đói bụng rồi.

Hoắc Trường Uyên chạm tay lên so cổ, bờ môi mỏng phủ xuống vành tai cô, hà hơi nóng vào: "Uống sữa gì chứ, lát nữa anh đút cho em thứ ngon hơn!"

"Anh nghiêm túc đi!" Lâm Uyển Bạch đỏ mặt.

Hất bàn tay không nghiêm túc ra, cô bò dậy khỏi giường, chạy xuống dưới nhà hâm sữa.

Khi Hoắc Trường Uyên bước ra khỏi phòng tắm, Lâm Uyển Bạch đã mang sữa quay trở lại, trong đó có một cốc cô đã uống cạn. Nhưng cô không ở trong phòng mà đang đứng trước gương trong phòng thay đồ, dùng hai tay trái phải bầu hai bên má.

Người lúc trước còn đỏ mặt chạy ra khỏi phòng ngủ lúc này lại nhìn vào mình trong gương, đau khổ rầu rĩ.

Hoắc Trường Uyên nhíu mày đi tới: "Em sao vậy?"

Nghe thấy tiếng nói, Lâm Uyển Bạch ngược mắt lên khỏi gương, ánh mắt có vài phần ai oán.

Ban nãy xuống nhà hâm sữa, thím Lý cũng đang bận rộn trong bếp, chuẩn bị hấp bánh bao cho bữa sáng mai. Hai người đứng nói chuyện đôi ba câu, thím Lý nhìn cô, bất ngờ buông lời nhận xét: Hình như cô Lâm mập lên thì phải!

Nghe xong, lòng Lâm Uyên Bạch tái tê.

Mức độ đề ý của phái nữ với việc gầy béo vẫn luôn cao như vậy, cô cũng không phải ngoại lệ.

Cô đứng soi gương nửa ngày, không hề chú ý, nhưng nếu nhìn kỹ thì quả thật nhiều thịt lên không ít, mặt cũng hơi tròn ra. Hơn nữa ban nãy cô đã treo thử lên cân, đích xác tăng lên hơn hai cân. Cô là kiểu người ăn không béo, nếu đã đến mức lộ liễu thế này thì quả thật nên đề ý tới cân nặng rồi.

Lâm Uyên Bạch nhìn những múi cơ bắp đều đặn chần chẹn trước ngực anh, vóc dáng tam giác ngược siêu chuẩn, bỗng dưng buồn rầu quay mặt lại nhìn anh: "Hoắc Trường Uyên, gần đây có phải em béo lên không? Em cảm thấy mình đã dà ra không ít..."

Hoắc Trường Uyên nhướn mày, nhìn từ mặt cô nhìn xuống, giơ tay xoa xoa cằm, nói một câu đầy ý tứ sâu xa: "Ừm, quả thực nở nang hơn nhiều."

Lâm Uyên Bạch nhìn theo hướng anh nhìn, bỗng dưng đỏ mặt: "... Em không nói chỗ đó!"

Hoắc Trường Uyên rướn môi.

Đối với một người tối nào cũng ôm cô ngủ như Hoắc Trường Uyên, dĩ nhiên anh có thể cảm nhận được từng chút thay đổi trên cơ thể cô. Gần đây quả thật cô có mập lên một chút, từng chỗ trên cơ thể đều nở nang ra nhiều. Điều này đối với anh là phúc lợi, hoàn toàn khiến anh lạc quan.

Hoắc Trường Uyên sai bước tiến lên, cúi xuống bế bổng người đang buồn rầu đứng soi gương ấy lên, lẳng lặng đi về phía giường.

Sau khi chết đi sống lại một phen, Lâm Uyên Bạch bị anh kéo nằm lên trên người anh, tìm một tư thế thoải mái nằm bò ra. Cả hai tạm thời đều không buồn ngủ. Hoắc Trường Uyên xòe rộng bàn tay luồn vào mái tóc cô, sau đó quần quăn những lọn tóc lên ngón tay.

"Trưa mai anh sẽ đi Bắc Kinh công tác."

"Anh lại đi công tác?"

Lâm Uyên Bạch vô thức chống tay lên đầu, hỏi tiếp: "Lần này đi mấy hôm?"

"Bốn hôm, bên phía Bắc Kinh có một hợp đồng xảy ra chút vấn đề, Giang Phóng không tự xử lý được, anh phải đi theo qua đó." Hoắc Trường Uyên trả lời.

Lâu lắm rồi anh không đi công tác dài ngày, muốn đưa cô và con trai cùng đi, nhưng lần này anh khá bận, e là phải chạy đi chạy lại nhiều nơi, gần như không có thời gian chơi cùng hai mẹ con cô, thế nên anh không muốn cô vất vả, cuối cùng vẫn quyết định để ở cô nhà đợi mình.

"Bốn ngày?" Lâm Uyên Bạch không khỏi nhú mày, ngón tay khẽ cử động. Nhẩm tính ngày thì hôm nay đã là thứ Ba rồi, ngày mai đi công tác thì...

Không cần đợi cô tính ra là ngày nào, Hoắc Trường Uyên đã nói luôn với cô: "Buổi chiều ngày sinh nhật, anh sẽ về."

Nghe xong, Lâm Uyên Bạch hờn mát liếc xéo anh.

Tầm mắt của cô vượt qua sống mũi anh, hướng về cốc sữa còn lại trên tủ đầu giường. Cốc của cô đã uống hết, cốc của anh vẫn chưa uống. Có thể

do vừa rồi vận động kịch liệt một phen, tiêu tốn quá nhiều thể lực, bây giờ cô lại cảm thấy da dầy hơi trống rỗng.

Cô nhìn chằm chằm cốc sữa đó, rất muốn bê lên uống, nhưng nghĩ tới chuyện mình cần giảm cân, cuối cùng cô vẫn nhịn xuống.

Nghỉ ngơi sau một lúc nhiệt tình, ánh mắt Hoắc Trường Uyên dần đổi sắc.

Lâm Uyên Bạch biết ngày mai anh lại đi công tác, trông vắng mấy ngày, hôm nay đừng hòng anh bỏ qua cho mình, thế nên cũng không giãy giụa, ngoan ngoãn hợp tác. Mùi vị hoan ái trong căn phòng còn chưa kịp tan hết đã lại nồng đậm.

...

Sáng hôm sai, khi cô tỉnh dậy thì Hoắc Trường Uyên đã đi từ lâu rồi.

Thím Lý nói với cô rằng sáng nay Hoắc Trường Uyên có buổi họp. Lúc sáng đi làm, anh đã kéo theo cả vali hành lý nên buổi trưa sẽ không quay về nữa mà đi thẳng ra sân bay luôn, khi nào lên máy bay sẽ gọi điện thoại cho cô.

Tối hôm Hoắc Trường Uyên đi công tác, cô ôm chần qua ngủ với con trai.

Không ngờ một ngày không phải vận động gì mà Lâm Uyên Bạch cũng ngủ đến tận khi mặt trời lên cao mới dậy. Khi cô từ trên gác đi xuống, thím Lý nói sáng nay đi chợ sớm mua được rất nhiều cua tươi, hỏi cô định ăn thế nào. Cô xoa xoa cái bụng lép kẹp, đáp đại một câu sẽ xào cay, bỏ nhiều cay một chút.

Nhìn máy bàn ngoài phòng khách, cô mơ màng dụi mắt và hỏi: "Thím Lý, Hoắc Trường Uyên gọi điện thoại chưa ạ?"

"Gọi rồi, cậu biết cô đang ngủ nên bảo tôi không đánh thức cô!" Thím Lý ngó đầu ra ngoài đáp.

"Vâng." Lâm Uyển Bạch gật đầu.

Cô không lập tức gọi lại ngay, sợ ảnh hưởng tới công việc của anh. Gần tới bữa tối, cô liền nhận được điện thoại của Hoắc Trường Uyên.

Có lẽ anh vừa quay về khách sạn, gọi thức ăn về phòng giải quyết luôn. Qua đường truyền, cô có thể nghe thấy tiếng nhai và nuốt thức ăn của anh. Cô quan tâm hỏi như một người vợ hiền: "Có mệt không?"

"Cũng tạm."

"Vậy ăn cơm xong, anh tắm rửa rồi nghỉ ngơi sớm."

"Ừm." Hoắc Trường Uyên vừa ăn cơm tối vừa nói chuyện với cô: "Hôm nay em làm gì?"

Lâm Uyển Bạch ngả người ra sau, cười tươi nhìn lên vầng trăng trên cao ngoài cửa sổ, giống như đang nhìn đôi mắt anh: "Sáng nay em ở nhà, chiều ra ngoài một chút."

"Đi chuẩn bị quà cho anh à?" Giọng Hoắc Trường Uyên chột cao lên một chút.

"..." Lâm Uyển Bạch không chịu nổi, phải trợn tròn trắng.

Người đàn ông này, đi công tác xa rồi mà vẫn không quên nhắc!

Cảm nhận được anh đang nắm chặt ông nghe, bờ môi áp rất gần, nhắc nhở cô: "Ngày kia anh về rồi."

"Vâng, em biết rồi..." Lâm Uyên Bạch mỉm cười đáp lại.

Cho dù bây giờ không nhìn thấy, chỉ qua ông nghe cô cũng tưởng tượng được lúc này hai đuôi mày của anh đang nhướng lên: "Chuyến bay lúc hơn hai giờ chiều, tới lúc đó em ra đón anh, mang theo quà."

"Được!" Lâm Uyên Bạch hớp tác.

Ngắt máy xong, khoe môi cô vẫn chưa thể hạ ngay xuống được.

Nếu ban nãy cô nói với anh mình chưa chuẩn bị quà cáp gì thì sao nhỉ, chắc anh sẽ không vui đâu. Nhưng thực tế là cô thật sự vẫn chưa nghĩ ra sẽ phải tặng anh quà đi, đâu thể tặng anh thêm một chiếc dao cạo râu nữa!

Hoắc Trường Uyên đã nhắc trước cô như vậy thì nhất định cực kỳ mong chờ món quà này, phải có ý nghĩa mới được.

Lâm Uyên Bạch hơi rầu, cũng không muốn mua tùy tiện một món đồ nào đó. Bứt rứt mãi, cuối cùng cô nghĩ chi bằng ngay mai đi mua ít sợi len, có thể đan cho anh một chiếc khăn choàng cổ, đến lúc vào thu có thể đeo cho ấm, còn rất đặc biệt!

Thím Lý đúng lúc này bê hoa quả đã rửa sạch đi vào, đặt trước mặt cô.

Lâm Uyên Bạch tiện tay cầm mấy quả lê to, chớp mắt đã ăn xong một quả lại muốn tiếp tục chạm tới quả thứ hai. Cô xoa xoa mặt mình, hơi rầu rĩ: "Thím Lý, sao dạo này cháu ăn khỏe thế chứ!"

Thím Lý nghe xong, cười ha ha an ủi: "Cô Lâm, có phải ngày ấy của cô sắp tới rồi không? Con gái vào lúc này thường sẽ muốn ăn nhiều hơn, ăn

cũng ngon miệng nữa!"

Lâm Uyển Bạch đang cắn dở miếng lê chợt khựng lại, ngậy người ra đó.

Bởi vì cô chợt nhớ ra, bà dì của mình hình như đã chậm trễ khá lâu rồi...

Nghĩ như vậy, Lâm Uyển Bạch làm gì còn tâm trạng ăn lê, thẳng thùng ném trở lại giỏ hoa quả.

Thấy cô đứng bật dậy khỏi sofa, rảo bước đi thẳng lên gác, thím Lý ngo ngác hỏi: "Cô Lâm, sao không ăn nữa?"

Lâm Uyển Bạch không còn tâm trí trả lời, mới đó đã đi lên gác rồi.

Cô về phòng giờ lịch ra xem trước, xác nhận tháng nay bà dì thật sự chưa tới, chứng thực được điểm này, cô cũng cảm thấy vô cùng thẳng thốt.

Bởi vì lúc trước cô làm phẫu thuật ghép gan cho Lục Học Lâm, sau khi tháo chỉ lại nghỉ dưỡng một khoảng thời gian khá dài. Hoắc Trường Uyên cũng "cắm dục" một thời gian dài như vậy. Chắc cũng vì lâu quá nên anh quên hẳn chuyện này, bằng không tháng nào anh cũng nhớ rất rõ mấy ngày này.

Trước mắt Lâm Uyển Bạch vẫn chưa dám chắc chắn hoàn toàn, sự kiện nhảm lẫn tai hại lúc trước vẫn còn khiến cô rất mất mặt.

Cô nhìn ra ngoài sắc trời, cũng may, chưa quá muộn, vừa đúng chín giờ. Cô vào phòng thay đồ thay quần áo, sau đó vội vàng đi xuống nhà. Có điều lần này cô cố gắng đi chậm một chút, sợ không cẩn thận sẽ vấp ngã.

Thím Lý nhìn thấy chớp mắt cô đã đi xuống, còn thay cả quần áo bên kinh ngạc hỏi: "Cô Lâm, muộn vậy rồi cô còn ra ngoài sao?"

"Vâng, cháu ra hiệu thuốc một chút." Lâm Uyên Bạch gật đầu.

"Cô mua thuốc gì, để tôi mua giúp cho!" Nghe xong, thím Lý vội quan tâm hỏi.

Lâm Uyên Bạch nghĩ mọi chuyện vẫn chưa chắc chắn, tạm thời không nên nói ra làm gì, thế nên nuốt hết những lời định nói xuống, chỉ bịa ra một cái cớ: "Ban nãy cháu cảm thấy răng hơi đau nên muốn mua một ít thuốc thanh nhiệt. Thím Lý, thím cứ ở nhà đợi đi, cháu bảo chú Lý lái xe đưa đi là được rồi!"

"À vâng!" Thím Lý vội gật đầu.

Hai mươi phút sau, Lâm Uyên Bạch quay trở lại phòng ngủ.

Cởi áo khoác ném đại xuống giường, Lâm Uyên Bạch lập tức kéo cửa phòng tắm ra.

Bốn năm trước, lần đầu tiên mang thai, cô cũng ngất xỉu sau một lần cảm xúc thay đổi thất thường. Sau khi tỉnh dậy trong bệnh viện cô được thông báo là đã có thai, chứ chưa từng tự kiểm tra như thế này bao giờ, cảm giác mỗi giây mỗi phút đều thấp thỏm trong ngọt ngào.

Vài phút sau, Lâm Uyên Bạch nín thở nhìn lên que thử thai.

Hai vạch đỏ!

Lâm Uyên Bạch đứng ngây ra vài giây, sau đó mừng rỡ bật chặt miệng, cô thật sự có thai rồi!

Trước đó cô và Hoắc Trường Uyên nỗ lực lâu như vậy, chỉ có điều mãi vẫn không có động tĩnh gì. Về sau họ thật sự để mặc mọi chuyện thuận theo tự nhiên. Không ngờ nó lại xuất hiện không hề báo trước. Nếu hôm nay thím Lý không vô tình nói tới chuyện ngày ấy, cô hoàn toàn không suy nghĩ gì.

Chẳng trách gần đây cô ăn nhiều hơn, người cũng mập mập hơn, đây là chuyện bình thường chắc chắn không bao giờ xảy ra, cũng không biết đã có từ khi nào, khoảng thời gian này họ hoàn toàn không kiểm soát gì...

Lâm Uyển Bạch cầm chặt que thử thai, hưng phấn lao ra khỏi phòng tắm.

Cô muốn lập tức gọi điện thoại báo chuyện này cho anh biết, nhưng sự cố nhầm lẫn lần trước vẫn còn để lại bóng ma tâm lý trong cô. Cầm máy lên rồi cuối cùng cô chọn cách đặt xuống, định đợi ngày mai tới bệnh viện xác nhận kết quả rồi tính. Bằng không, cứ mù mịt nói với anh thế này, chưa biết chừng đêm nay anh sẽ bay thẳng về đây.

Mới sáng sớm ngày hôm sau, Lâm Uyển Bạch đã xuất phát đi bệnh viện.

Trong phòng làm việc, chủ nhiệm khoa Phụ sản đọc xong giấy xét nghiệm của cô, nhìn cô qua lớp kính, cười tí mắt: "Cô Lâm, chúc mừng cô, đã có thai tròn năm tuần rồi!"

"Tôi thật sự có thai rồi sao?" Lâm Uyển Bạch hỏi với vẻ không dám tin.

"Vâng! Hoàn toàn chắc chắn!" Dường như nhận ra sự căng thẳng của cô, bác sỹ tươi cười gật đầu.

Lâm Uyển Bạch kích động tới mức có phần bối rối: "Cảm ơn bác sỹ!"

Tối qua cô gần như không ngủ được, chỉ sợ que thử nhầm lẫn, lại giống như lần trước, ôm theo kỳ vọng tới bệnh viện, cuối cùng được thông báo là không có gì.

Năm tuần rồi...

Lâm Uyên Bạch ngẩn ra một lúc lâu, giờ tay từ từ chạm lên cái bụng nhỏ của mình, bây giờ vẫn còn phẳng lì, chưa có cảm giác gì hết, nhưng bác sỹ đã nói rất rõ ràng với cô, bên trong đang nuôi dưỡng một sinh mạng bé nhỏ. Tính ngày tính tháng, cô thậm chí hoàn toàn không hiểu rốt cuộc là ngày nào, lần nào.

Khẽ nhíu mày, cô không khỏi căng thẳng hỏi: "Bác sỹ, tôi phát hiện kỳ kinh nguyệt của mình đã trì hoãn khá lâu nên tối qua mới đi mua que thử thai về. Trước đó, hai vợ chồng tôi không kiểm soát trong chuyện chăn gối, liệu có ảnh hưởng gì tới em bé không ạ? Còn nữa, tôi còn từng làm phẫu thuật ghép gan, cũng không sao chứ ạ?"

"Cô cứ yên tâm, em bé rất mạnh khỏe!" Bác sỹ tươi cười: "Nhưng, bây giờ chắc chắn đã có em bé thì quan hệ tình dục phải tạm dừng, nhất là trong vòng ba tháng đầu tiên, cực kỳ nguy hiểm, nhất định phải chú ý, không được vận động mạnh! Còn về việc cô từng làm phẫu thuật ghép gan cũng không có gì quá đáng ngại. Tôi đã xem qua bệnh án của cô, chỉ thấy một phần gan rất nhỏ. Cô còn trẻ, sức khỏe còn dẻo dai, hồi phục cũng rất nhanh. Vậy nên bây giờ cô có đủ điều kiện để mang thai!"

Nghe xong, Lâm Uyên Bạch mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhìn thấy niềm vui trên gương mặt cô, bác sỹ không khỏi bị lây nhiễm. Ông cười hỏi: "Cô Lâm, cô đến một mình sao, anh nhà đâu?"

Được bác sỹ gọi là "anh nhà", Lâm Uyển Bạch hơi xấu hổ: "Anh ấy đang đi Bắc Kinh công tác ạ!"

"Thế ư, vậy lát nữa hãy gọi điện thoại báo cho anh ấy tin tốt lành này, anh ấy nhất định vui mừng lắm!"

"Vâng!" Lâm Uyển Bạch gật đầu cuống quýt, anh chắc chắn rất vui rồi.

Bởi vì từ lâu Hoắc Trường Uyên đã mong có thêm một đứa con gái, đến cả mấy chuyện mê tín cũng lôi ra, nói gì mà số mình sẽ có cả nếp cả tẻ.

Ồ...

Nhưng lần này, anh lại phải làm hòa thượng rồi!

Bác sỹ dặn dò cô thêm vài chuyện cần chú ý và bảo cô tới kiểm tra định kỳ. Lâm Uyển Bạch cầm giấy xét nghiệm, trước khi đi còn liên tục cảm ơn: "Cảm ơn bác sỹ, cảm ơn anh!"

Từ tòa nhà lớn đi ra, cô nhìn giấy xét nghiệm trong tay, cười tươi lộ cả hàm răng trắng dưới ánh nắng. Như lời bác sỹ, cô rút di động ra gọi cho Hoắc Trường Uyên.

Nhưng hình như anh đang bận nên không ai nghe máy.

Lâm Uyển Bạch thẳng thừng quyết định tạm thời không nói với anh nữa. Quà cũng không cần chuẩn bị, đây chẳng phải là món quà sinh nhật tuyệt vời nhất sao?

Khi cô bước xuống thềm thì di động đổ chuông, nhưng không phải của Hoắc Trường Uyên, mà tới từ Facetime của Tang Hiểu Du ở tận Nam Phi xa xôi. Cô đi tới, ngồi xuống chiếc ghế dài bên cạnh bất máy, trên màn hình xuất hiện gương mặt cười của cả hai.

Tang Hiểu Du có vẻ sạm đi một chút, tóc cũng cắt ngắn đi nhiều.

Giữa bạn bè không có bí mật, Lâm Uyên Bạch cũng chia sẻ tin tốt đẹp vừa nhận được. Tang Hiểu Du còn kích động hơn cả cô, vừa nhảy vừa kêu ở đầu kia.

Vài giây sau, Tang Hiểu Du lại hơi trầm mặc.

Thấy vậy, Lâm Uyên Bạch đoán ra được vài phần: "Cá nhỏ, có phải cậu lại nhớ đứa con đã mất không?"

"Ừm." Tang Hiểu Du gật đầu, cũng nhanh chóng thu lại nụ cười, nhún vai: "Nhưng không sao, mình nghĩ thoáng lâu rồi, chỉ là không có duyên với mình thôi. Sau này mình sẽ lại có!"

Lâm Uyên Bạch thấy cô ấy suy nghĩ thoáng được như vậy, quả thực cũng yên tâm hơn nhiều.

Dường như chú ý đến những tòa nhà sau lưng cô, Tang Hiểu Du hỏi một câu: "Cậu đang ở bệnh viện của anh ấy à?"

Lâm Uyên Bạch sửng người một chút mới hiểu ra cô ấy đang ám chỉ bệnh viện tư của Tần Tư Niên, bèn gật đầu: "Ừm!"

"Tới đây cũng rất tốt! Các điều kiện của bệnh viện tư luôn tốt hơn bệnh viện công một chút, hơn nữa lại có anh ấy ở đó, có thể tìm một số bác sỹ anh ấy quen, đều khá tiện!" Tang Hiểu Du gật đầu qua màn hình. Thấy cô không có ý trả lời mình, cô ấy chợt hỏi: "Tiểu Bạch, sao vậy?"

Lâm Uyên Bạch ngừng lại một chút rồi chậm rãi nói: "Cậu vẫn chưa biết gì phải không, tuần trước bác sỹ Tần đã rời khỏi Băng Thành. Hoắc Trường Uyên đi tiễn anh ấy, anh ấy tới Tây Tạng làm tình nguyện."

"Tới Tây Tạng làm tình nguyện?" Tang Hiểu Du sững sốt.

"Ừm..." Lâm Uyên Bạch gật đầu.

Lúc đó khi nghe được tin này, cô cũng bất ngờ như vậy.

Thấy Tang Hiểu Du cúi mặt từ đầu tới cuối, Lâm Uyên Bạch còn tưởng mạng có vấn đề: "Cá nhỏ?"

Tang Hiểu Du nhanh chóng ngẩng đầu lên, tuy đã cố gắng che giấu những cảm xúc nơi đáy mắt nhưng vẫn có chút dấu vết lộ ra, giọng cô ấy thấp đi nhiều: "Không sao, chỉ là mình chợt nhớ ra, trước kia mình thường nói rất muốn đến Tây Tạng ngắm mặt trời lặn trên đỉnh núi..."

"Cá nhỏ à, thật ra..." Lâm Uyên Bạch cắn môi.

Tang Hiểu Du lắc đầu, ngắt lời cô: "Tiểu Bạch, mình biết cậu muốn nói gì. Bỏ đi, đã là chuyện quá khứ rồi! Mình muốn nhìn về phía trước, quên đi đau khổ đã qua, có một cuộc sống mới! Tin mình đi, khi nào trở về gặp cậu, nhất định mình sẽ tràn đầy sức sống hơn!"

Kết thúc cuộc điện thoại, Lâm Uyên Bạch đứng dậy khỏi ghế, đi ra ngoài bệnh viện.

Vì không biết khi nào khám xong nên cô không bảo chú Lý đợi. Ban nãy cô có gọi điện thoại cho chú ấy, có thể vì tắc đường nên chú ấy vẫn chưa tới.

Lâm Uyên Bạch tìm một gốc cây to, đứng đợi ở nơi râm mát.

Bệnh viện luôn là nơi tấp nập gần như nhất thành phố, trước cửa lúc nào cũng có xe ra xe vào, trước vạch kẻ đường có không ít người đi bộ đang đợi đèn xanh.

Lâm Uyển Bạch tìm kiếm chiếc xe Mercedes trong tầm mắt, chợt liếc thấy một bóng dáng quen thuộc. Ở cách đó khoảng hơn chục bước chân, Trịnh Sơ Vũ mặc một bộ đồ đen từ trong một cửa hàng tạp hóa đi ra, trong tay còn cầm một chai sữa nóng.

Nhưng cô ta cứ cúi gằm xuống, nét mặt buồn rầu cô đơn, cộng thêm bộ đồ đen sì, khiến cô ta không chút sinh khí, trông cực kỳ ủ rũ.

Chuyện thuốc chuột lần trước, ông cụ Lục rất tức giận, nghe nói đã không để cô ta bước chân vào biệt thự nhà họ Lục nữa, hơn thế ở thêm vài hôm sẽ phải về Anh.

Vì Lâm Uyển Bạch đứng dưới cây to, còn Trịnh Sơ Vũ thì cúi gằm nhìn đất nên không phát hiện ra cô.

Đèn xanh cho người đi bộ chuyển sang đỏ, dòng xe ô tô bắt đầu bấm còi ầm ỉ, liên tục lướt qua. Lâm Uyển Bạch thấy Trịnh Sơ Vũ hoàn toàn không biết gì, vẫn mơ mơ hồ hồ tiếp tục định băng qua đường.

Những người xung quanh đã qua đường hết rồi, những người đi bộ khác cũng vội vã lướt qua.

"Pim..." Một tiếng còi xe gấp gấp đột ngột vang lên.

Trịnh Sơ Vũ như không nghe thấy, vẫn cúi đầu tiếp tục tiến về phía trước.

Cô ta còn đi thêm hai bước nữa là sẽ bị đâm, cuối cùng Lâm Uyển Bạch vẫn vòng ra khỏi góc cây, từ phía sau túm lấy cánh tay cô ta, ngăn không cho cô ta tiến lên: "Cẩn thận!"

Bấy giờ Trịnh Sơ Vũ mới choàng tỉnh, loạng choạng lùi về sau mấy bước, ngã xuống đất, sữa văng đầy ra. Nhìn chiếc xe ô tô lao vút qua trước

mắt, gió làm mái tóc của cô ta thổi tung lên, cô ta bò dậy, đôi mắt tròn tròn vẫn còn rất thẳng thốt, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Nghĩ lại vẫn còn hoảng sợ, tựa hồ như bắt gặp cảnh chiếc ô tô ấy đâm mình bay đi.

Sau khi bình tĩnh lại, Trịnh Sơ Vũ mới phát hiện ra người cứu mình là ai.

Ngoài bất ngờ ra, cô ta cũng rất sững sốt, nhất thời không biết nên mở lời nói gì. Nhìn thấy cô bị nguồn sức mạnh ban nãy đẩy về phía sau, hình như có va chạm nhẹ với người bên cạnh, trông có vẻ không có gì đáng ngại, nhưng cô cứ nhúu mày suốt, cô ta bèn ngấp ngừng tiến lên, bầm bụng hỏi: "Này, chị không sao chứ?"

Lâm Uyên Bạch mím môi: "Nếu biết ơn tôi thì đỡ tôi qua bên kia ngồi đã."

Nghe xong, Trịnh Sơ Vũ không chút chần chừ, chủ động dìu cô sang chiếc ghế gần đó ngồi xuống.

Sau khi ngồi xuống, vì khóa của túi xách chưa kéo kỹ nên giấy xét nghiệm và siêu âm trong túi rơi hết ra ngoài.

"Tôi nhật giúp cô!" Trịnh Sơ Vũ nói vội, sau khi nhật lên đọc được nội dung bên trong bèn thẳng thốt nhìn cô: "Đây là giấy xét nghiệm của chị? Chị có thai rồi?"

"Ừm..." Lâm Uyên Bạch gật đầu.

"Lâm Uyên Bạch, chị điên rồi sao!" Trịnh Sơ Vũ đứng bật dậy, mặt biến sắc, nhìn cô như nhìn một quái vật, ánh mắt nghi hoặc vô cùng, không dám tin nói to: "Bản thân chị đang có thai, sao ban nãy còn chạy ra cứu tôi? Chị

có phải bị ngốc không, chị có biết như vậy rất nguy hiểm không, lỡ như có mệnh hệ gì thì sao! Chị... thần kinh à!"

Trịnh Sơ Vũ nói năng không chút suy nghĩ, biểu cảm vì quá sừng sốt mà trông rất ngốc.

Lâm Uyển Bạch nghe mà chị muốn lườm cô ta.

Ban nãy cô cũng chỉ nhất thời mềm lòng, vô thức đưa tay kéo cô ta lại, nếu cho cô nhiều thời gian suy nghĩ, cô còn lâu mới quan tâm!

Tuy rằng bị va phải người bên cạnh nhưng cũng chỉ phần vai, không bị thương ở đâu. Ban nãy cô cũng chỉ vì hết hồn một phen nên mới muốn ngồi xuống bình tĩnh lại, sợ tổn thương tới đứa bé trong bụng.

Có trời biết, đứa trẻ này quan trọng với cô nhường nào!

Trịnh Sơ Vũ im lặng, lập tức dìu cô dậy: "Tôi đưa chị quay lại bệnh viện kiểm tra!"

Lâm Uyển Bạch không từ chối, cô cũng không yên tâm, sợ có ảnh hưởng gì. Huống hồ, bản thân cô làm việc tốt cho Trịnh Sơ Vũ, đây cũng là trách nhiệm nên có của cô ta.

Quay trở lại bệnh viện, làm một loạt kiểm tra, vẫn là vị bác sỹ phụ sản đó. Cũng may cô chỉ bị kinh hải một chút, bảo bảo trong bụng vẫn khỏe. Biết tình hình của cô, bác sỹ dặn dò thêm mấy câu, bảo cô phải cẩn thận một chút.

Lần này từ trong tòa nhà bệnh viện đi ra, bên cạnh có thêm một cái đuôi là Trịnh Sơ Vũ.

Ban này khi làm kiểm tra, cô ta đi theo cô sát từng bước. Y tá có yêu cầu gì, cô ta lại lao tới như một mũi tên, hoàn toàn không để cô phải động chân động tay, thậm chí là "động miệng". Lâm Uyên Bạch có cảm giác các y tá nhìn họ như một cặp đồng tính nữ vậy...

Bước xuống thêm, Trịnh Sơ Vũ dừng lại phía trước cô, đỏ bừng mặt.

Bút rút một hồi, giống như cuối cùng đã đưa ra quyết định, cô ta bỗng chắp hai tay hướng về phía cô, cúi gập người 90 độ như học sinh tiểu học, giọng sang sảng.

"Lâm Uyên Bạch, tôi xin lỗi!"

Lâm Uyên Bạch giật nảy mình, sau đó nhướng mày.

Tiếng xin lỗi này thành khẩn hơn nhiều lần xin lỗi bị ép buộc ở nhà họ Lục hôm trước, hơn nữa cô cũng nhìn ra được, ba chữ này của cô ta xuất phát từ tấm lòng...

Hết chương 326

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 327

Trịnh Sơ Vũ đứng thẳng dậy, nghiêm túc nói: "Còn nữa, vừa rồi cảm ơn chị, nếu không có chị kịp thời ở phía sau kéo tôi lại, bây giờ rất có thể tôi đang nằm trong phòng cấp cứu rồi, không gãy chân gãy tay thì không chừng cũng bị đâm đến hỏng cả não! Tóm lại, cảm ơn chị!"

Cuối cùng, cô ấy lại một lần nữa cúi gập người trước mặt cô.

Lâm Uyên Bạch thấy thi thoảng lại có người đi qua nhìn vào, ngượng ngập vô cùng. Đây là bệnh viện, đa phần mọi người đều phải rầu rĩ vì tiền thuốc thang, đừng để người khác hiểu nhầm mình là thành phần cho vay nặng lãi. Cô vội vàng kéo Trịnh Sơ Vũ đi tới bên một nơi khuất hơn bên cạnh.

Cô chống tay lên trán: "Tôi miễn cưỡng ghi nhận."

"Chuyện trước kia đều là lỗi của tôi! Chạy tới phòng làm việc quỵn rũ anh Trường Uyên, cố tình lừa chị và Lê Giang Nam nằm chung một giường, còn có bát canh mà người làm kia bê cho chị uống ở nhà họ Lục nữa, tất cả mọi chuyện tôi đều chân thành xin lỗi chị!" Ngừng một chút, Trịnh Sơ Vũ tiến lên nắm chặt lấy hai bàn tay cô: "Nhưng có một chuyện, tôi vẫn hy vọng chị tin tưởng tôi! Tôi thật sự không định hại chị, hôm đó thứ tôi bảo người làm cho vào là thuốc xổ, không phải thuốc chuột. Tuy rằng tôi cảm thấy mình cũng bị hãm hại, cũng có đối tượng nghi ngờ rồi, nhưng tôi chưa có bằng chứng. Thế nên tôi cũng không thể tùy tiện gán tội cho ai khác!"

Lâm Uyển Bạch yên lặng đứng nghe.

Thật ra hôm đó lúc bị gọi giật lại trước khi về, cô đã có phần muốn tin tưởng Trịnh Sơ Vũ.

Trịnh Sơ Vũ ngược cao mặt lên, biểu cảm có phần kiêu ngạo đến bướng bỉnh: "Tôi đã làm gì tôi sẽ không bao giờ chối bay chối biến, nhưng nếu không làm thì cũng tuyệt đối không nhận. Tôi chỉ tức chị thôi, chị chạy tới mách ông ngoại tội lỗi của tôi, hại tôi bị mắng, phải cúi đầu xin lỗi chị. Tôi đơn giản chị muốn chị chịu cực một chút mà thôi!"

"Mách tội?" Lâm Uyển Bạch ngẩn người, tỏ vẻ khó hiểu: "Tôi đâu có..."

"Không phải chị nói sao?" Trịnh Sơ Vũ nghe xong cũng sững người theo.

Sau đó, cô ấy chợt tỉnh ra.

Nếu không phải Lâm Uyển Bạch mách với ông cụ Lục, vậy còn có thể là ai đây?

Cũng giống như chuyện thuốc chuột, ngoài Lục Tĩnh Tuyết ra, cô ấy không nói với người thứ hai. Một suy nghĩ nào đó vụt qua trong đầu, có lẽ là Lục Tĩnh Tuyết chạy đi mách. Nguyên nhân rất đơn giản, vì muốn khiến quan hệ giữa họ trở nên gay gắt hơn nữa, để cô ta đứng giữa làm ngư ông đắc lợi...

Trịnh Sơ Vũ như bừng tỉnh ngộ, bỗng chốc cảm thấy mình giống như một con ngốc, hoàn toàn để người ta lợi dụng.

Hay cho chiêu mượn dao giết người!

Ông cụ Lục cả đời này chỉ có một trai một gái, cả hai đứa con lại đều chỉ có con gái độc nhất. Lúc nhỏ, Trịnh Sơ Vũ đã lớn lên dưới cái bóng so sánh với Lục Tịnh Tuyết, dù là người thân hay người ngoài thì luôn mang hai người họ ra so bì, và phần thắng thường là Lục Tịnh Tuyết.

Trịnh Sơ Vũ tuy không thoải mái trong lòng nhưng cũng không suy nghĩ gì, chỉ nghĩ người ta là chị họ của mình. Thật ra bây giờ tỉ mỉ suy nghĩ lại thì người chị họ này đâu có tốt đẹp gì cho cam? Chỉ cần nhà họ Lục có thứ gì hay ho, xưa nay luôn là Lục Tịnh Tuyết chọn trước, rồi mới đến lượt mình.

Còn cả trong buổi tiệc rượu năm xưa nữa. Cả hai chị em họ đều chao đảo trước Hoắc Trường Uyên, cô ấy còn khờ dại nói với Lục Tịnh Tuyết, kết quả thì sao?

Sau khi nhà họ Lục và nhà họ Hoắc quyết định hôn sự, Lục Tịnh Tuyết đích thân chạy tới tìm cô, nói với cô, Hoắc Trường Uyên là vị hôn phu của cô ta, sau này cũng chỉ có thể là anh rể họ của, bảo cô ấy từ bỏ đi, nghiêm chỉnh học hành mới là chuyện quan trọng!

Trước kia không có cảm giác gì, bây giờ nghĩ lại, Trịnh Sơ Vũ chỉ cảm thấy lòng tái tê, đây chính là người chị họ của cô ấy đấy!

Nhìn thấu được sự giả tạo, Trịnh Sơ Vũ cảm thấy đầu óc không thể tỉnh táo hơn. Cô ấy nói với Lâm Uyển Bạch với thái độ quyết tâm: "Chị yên tâm, sau này tôi sẽ không quẩn lầy anh Trường Uyên nữa. Tôi xin rút lại toàn bộ những lời mình nói trước kia. Tôi nén đau đớn buông tay! Tôi chỉ hy vọng chị đối xử tốt với anh Trường Uyên, cùng anh ấy hạnh phúc mãi mãi, bằng không, tôi nhất định sẽ không để chị sống yên ổn đâu!"

"Cô bỏ cuộc... thật sao?" Lâm Uyển Bạch hỏi với vẻ không chắc chắn.

"Nếu cô không tin, tôi có thể thề!" Trịnh Sơ Vũ nói đồng dục.

Thật ra cô ấy cũng giống như Lê Giang Nam, từ buổi sáng ở khách sạn hôm ấy, trong lòng đã có suy nghĩ bỏ cuộc rồi.

Với tình hình lúc đó mà Hoắc Trường Uyên còn không buồn nhíu mày lấy một cái, hỏi cũng không hỏi, tin tưởng Lâm Uyển Bạch vô điều kiện, đủ để thấy anh yêu thâm thiết cỡ nào. Tuy rằng ngoài miệng Trịnh Sơ Vũ vẫn luôn nói không bao giờ từ bỏ, muốn giành giật Hoắc Trường Uyên về tay mình. Nhưng tự hỏi lòng mình, cho dù thật sự giành được anh, Hoắc Trường Uyên liệu có thể yêu mình đến mức ấy không?

Trịnh Sơ Vũ chẳng có sự tự tin ấy, nên đã sớm lui quân.

Thật ra đối với cô ấy mà nói, Hoắc Trường Uyên giống như một giấc mơ thiếu nữ, là sự ngưỡng mộ ngay từ lần đầu gặp mặt. Sau này có hôn ước với Lục Tịnh Tuyết, anh trở thành anh rể họ tương lai, cô ấy đành phải giấu sự tiếc nuối xuống tận đáy lòng. Nhiều năm trôi qua, nghe được tin hủy hôn ước, cô ấy lao về nước, có lẽ cũng chỉ vì quá tiếc mà thôi!

Thấy ánh mắt ngờ vực của cô, Trịnh Sơ Vũ thẳng thừng giơ tay lên cao quá đầu: "Tôi Trịnh Sơ Vũ, xin thề với trời, nếu tôi còn có suy nghĩ quá giới hạn nào với anh Trường Uyên, còn làm ra hành động nào phá hoại tình cảm hai anh chị, thì sẽ bị sét đánh chết, chết không nhắm mắt!"

"..." Lâm Uyển Bạch ngẩn người.

Tuy rằng mấy lời thề độc kiểu này không thể nào ứng nghiệm, nghe cho biết vậy thôi, nhưng không ngờ cô ấy nói thề là thề thật, hơn nữa còn nói những lời trù ẻo bản thân mà không buồn chớp mắt lấy một cái, thật sự không để lại đường lùi cho mình.

Lâm Uyên Bạch vội ngăn cản khi cô ấy định giơ tay lên tiếp: "Cô đừng thề nữa, tôi tin rồi..."

"Thật chứ?" Trịnh Sơ Vũ mừng rỡ hỏi.

"Thật hơn cả vàng nữa..." Lâm Uyên Bạch bày ra vẻ mặt phục cô ấy thật.

Nghe vậy, gương mặt Trịnh Sơ Vũ mới sáng sủa hẳn lên, cười để lộ hàm răng trắng nhỏ: "Được, vậy chúng ta chuyển từ thù địch sang bạn bè!"

Lâm Uyên Bạch cúi đầu nhìn cánh tay bị ôm chặt, khó xử lắc đầu, sao có cảm giác mình giống như thuần phục được một con mèo vậy chứ...

Trịnh Sơ Vũ bỗng nhiên sát lại gần cô hơn một chút, hạ thấp giọng, thì thào thì thầm: "Nhưng mà Tiểu Bạch, cô vẫn nên cẩn thận một chút, thật ra lần này tôi về nước, là chị Tuyết gọi tôi về đấy!"

Lâm Uyên Bạch bất ngờ.

Trong lòng cô dâng lên chút lạnh lẽo, thật sự không ngờ bên trong lại có những chuyện này.

Nghĩ ra chuyện gì, cô lại nhướn mày: "Này, đại tiểu thư họ Trịnh, nói gì thì nói cô cũng nên gọi tôi một tiếng chị họ đấy!"

"Không!" Trịnh Sơ Vũ không buồn suy nghĩ, thẳng thừng từ chối, gò má hơi ửng hồng: "Tôi sẽ gọi chị là Tiểu Bạch! Ở Anh tôi không có bạn bè gì, trong nước càng không, chúng ta làm bạn thân đi!"

Bạn thân?

Dưới ánh mắt sáng rực như hai chiếc bóng đèn của cô ấy, Lâm Uyên Bạch dờ khóc dờ cười gật đầu.

Bạn bè của cô thật ra cũng không nhiều. Người bạn thân thiết nhất, Tang Hiểu Du, cũng đã đi Nam Phi. Ở Băng Thành, cô thật sự không còn bạn thân, nếu có thêm một người bạn nữa cũng là một chuyện đáng vui đáng mừng!

Đúng lúc này di động đổ chuông.

Lâm Uyên Bạch rút ra nhìn, trên màn hình hiển thị ba chữ "Hoắc Trường Uyên", có lẽ anh đã xong việc nên gọi lại cho cô. Nếu đã nói sẽ làm bạn thân, cô cũng không né tránh nữa mà bắt máy luôn: "Alô?"

Trịnh Sơ Vũ đứng bên cạnh khoác tay cô, cố tình liếc sang một bên khác.

"Em đang ra ngoài?" Hoắc Trường Uyên nghe thấy tiếng tạp âm bên phía cô.

"Vâng." Lâm Uyên Bạch đáp.

Nghe vậy, chất giọng Hoắc Trường Uyên như thâm nộ cười: "Chuẩn bị quà cho anh hả?"

Lâm Uyên Bạch cố tình không trả lời mà hỏi lảng sang chuyện khác: "Ngày mai anh bay lúc mấy giờ?"

"Chuyến một rưỡi chiều, ba rưỡi chiều là hạ cánh!" Nói xong, Hoắc Trường Uyên không quên nhắc lại cô: "Đừng quên em đã hứa sẽ ra đón anh, có cả quà!"

"Được, em biết rồi!"

Lâm Uyên Bạch tức cười trả lời. Nghe thấy tiếng gọi của Giang Phóng vọng vào, cô vội nói: "Hoắc Trường Uyên, anh làm việc đi, tôi nói tiếp!"

Cô ngắt điện thoại, Trịnh Sơ Vũ này giờ vẫn ngoảnh mặt sang bên cạnh cuối cùng cũng quay lại, hỏi cô với vẻ không hiểu: "Tiểu Bạch, ban này vì sao chị không nói với anh Trường Uyên chuyện mình có thai?"

Lâm Uyển Bạch chỉ cười không trả lời, đút lại di động vào túi.

"Tôi biết rồi, chị muốn tạo bất ngờ cho anh ấy đúng không?" Trịnh Sơ Vũ nhanh chóng đoán ra được, mặt chợt tái mét: "Bực thật, tôi chỉ mới quyết định từ bỏ tình cảm bảy năm cách đây hai phút, có thể dùng thể hiện tình cảm ngược tôi nhanh như vậy không!"

Lâm Uyển Bạch nói thẳng: "Sơ Vũ, nếu cô muốn làm bạn thân với tôi thì những chuyện kiểu này về sau chắc chắn còn gặp phải. Tôi khuyên cô suy nghĩ cho kỹ!"

"Tôi... nghĩ kỹ rồi! Có gì ghê gớm đâu, ngược một chút càng khỏe người!" Trịnh Sơ Vũ hừ một tiếng.

Từ trong bệnh viện đi ra, chiếc xe màu đen cũng đúng lúc đi tới.

Lâm Uyển Bạch vẫy tay ra hiệu rồi nói với Trịnh Sơ Vũ: "Xe của nhà tôi tới rồi, tôi tự về được!"

"Không được, tôi phải đưa chị về nhà an toàn, tận mắt nhìn thấy chị đi vào cửa mới yên tâm!" Nhưng Trịnh Sơ Vũ vẫn nói.

Sau đó, chưa đợi chú Lý xuống khỏi xe, cô ấy đã lao tới như tên bắn, giúp cô mở cửa sau, tiện thể chen vào ngồi luôn.

Lâm Uyển Bạch thấy Trịnh Sơ Vũ cũng đi một mình, bèn bảo chú Lý lát nữa vất vả đi thêm một chuyến.

Về tới nhà, cô xuống xe, đi tới cửa nhà quay đầu lại vẫn còn nhìn thấy Trịnh Sơ Vũ rướn hẳn nửa người ra ngoài vẫy tay với mình. Cô phì cười, quả thật nói được làm được, nhìn thấy cô đi vào nhà mới thôi.

Buổi tối, Lâm Uyên Bạch ngủ một giấc rất ngon, hôm sau tinh thần phơi phới.

Vì chờ đợi việc chia sẻ tin tốt lành cho anh, tâm trạng cô rất vui vẻ, cả sáng cứ ngâm nga hát.

Ăn cơm chưa xong, cô gọi bánh bao nhỏ đang ngồi xếp Lego đi lên gác, mẹ con thay quần áo đi ra ngoài, xuất phát tới sân bay đón người nào đó đi công tác về.

Lâm Uyên Bạch nhắm tính chuẩn xác thời gian, vậy mà tới đó vẫn phải đợi hơn hai mươi phút. Không lâu sau khi loa phát thanh thông báo tin tức về chuyến bay, từ cửa ra vào đã nhìn thấy một người mặc áo vest đen cao lớn bước ra.

Giữa đám đông, anh thật là nổi bật.

Chiều cao của Hoắc Trường Uyên dù ở phương Bắc cũng là nội trời, đáng người thẳng tắp, nhìn một cái là thấy ngay.

"Ồ đây!" Lâm Uyên Bạch sợ anh không thấy mình, bèn giơ tay lên vẫy.

Thật ra không cần cô vẫy tay, giống như cô, anh vừa bước ra cũng đã phát hiện cô giữa đám đông.

Không đợi Giang Phóng kéo hành lý đi phía sau, anh sai rộng bước chân đi tới trước mặt cô: "Chuyến bay trễ một chút, đợi lâu rồi phải không?"

"Không, cũng không lâu lắm, mới hơn hai mươi phút!" Lâm Uyển Bạch lắc đầu.

"Papa~" Bánh bao nhỏ cất giọng non nớt.

"Ừm." Hoắc Trường Uyên nhìn nhanh con trai một cái.

Họ đứng ở lối ra, người qua người lại. Lâm Uyển Bạch khoác tay anh và nói: "Chúng ta lên xe rồi nói, chú Lý đang đỗ xe đợi ngoài bãi!"

Khi đi vào trong trung tâm, gặp đúng giờ cao điểm, chiếc xe đi rất chậm.

Cả gia đình ba người ngồi ở hàng ghế sau, Lâm Uyển Bạch nghiêng đầu quan sát sắc mặt Hoắc Trường Uyên.

Từ lúc lên xe tới giờ, nét mặt của anh đã không dễ coi. Sau khi lên xe, có lẽ đợi rất lâu không thấy cô có động thái gì, càng không có cái gọi là quà, thật sự chỉ dẫn con trai ra đón, mong chờ bao ngày của anh bị hụt hẫng, tâm trạng bỗng dưng bức dọc hơn.

Khi họ về tới nhà, mặt trời đã lặn. Giang Phóng đã xuống xe giữa đường. Sau khi dừng lại, chiếc xe đánh lái đi vào sân.

Thay giày xong, Lâm Uyển Bạch nói với thím Lý đi ra đón vài câu, rồi quay đầu nhẹ nhàng kéo cánh tay anh: "Chắc là trưa nay anh chưa ăn gì phải không? Đói chưa, anh lên gác thay quần áo đi, xong rồi chúng ta ăn cơm! lát nữa chú Lý và thím Lý cũng ăn cùng, tổ chức cho anh một sinh nhật náo nhiệt. Thức ăn đã chuẩn bị xong xuôi cả rồi, còn xào hai món nữa. Em còn làm một chiếc bánh gato cho anh nữa!"

Hoắc Trường Uyên không buồn mấp má môi, chỉ bật ra một tiếng "Ừm" từ trong khoang mũi.

Nhìn thấy anh mặt rầu rĩ, Lâm Uyển Bạch cố gắng nhin để không cười thành tiếng, rồi cùng thím Lý đi vào bếp.

Cùng chú thím Lý, họ ngồi quây quần bên bàn ăn, cộng thêm bàn ăn phong phú nhiều món khiến bầu không khí càng thêm ấm áp. Ở giữa đặt một chiếc bánh gato hoa quả, nến được cắm bên trên, ánh sáng lập lòe.

Sau khi bữa tiệc sinh nhật kết thúc, hai người họ trở về phòng ngủ.

Hoắc Trường Uyên đi công tác vài hôm, ngoài bụi bặm ra, khắp người còn toát lên một sự mệt mỏi. Dưới ánh đèn, anh thẳng thừng cởi áo phông trước mặt cô: "Anh đi tắm cái!"

"Ừm!" Lâm Uyển Bạch ngoan ngoãn gật đầu.

Cô nhìn theo bóng anh mặc độc chiếc quần dài đi vào trong phòng tắm, cơ bắp cuộn cuộn, vừa đóng cửa vào tiếng nước đã ồ ồ chảy.

Chỉ cần hứng thú của Hoắc Trường Uyên xuất hiện là anh sẽ đòi tắm uyên ương. Còn đa phần anh sẽ vào tắm trước. Không vì lý do nào khác, chỉ vì anh muốn tới khi cô vào, phòng tắm vẫn còn hơi nóng.

Anh là một người đàn ông như vậy, có thể rất ít khi nói lời tình cảm, thậm chí những lúc ngang ngạnh chiếm phần nhiều, nhưng anh sẽ hành động.

Lâm Uyển Bạch luôn cảm nhận được sự ngọt ngào trong lòng, cúi đầu xoa lên cái bụng nhỏ, nụ cười càng thêm đậm.

Mười phút sau, Hoắc Trường Uyên quần khăn tắm đi ra, thấy cô ngồi khoanh chân trên giường, đôi mắt cử động theo bước chân của anh, nhìn anh chằm chằm không rời, cũng không hề có ý đứng lên đi tắm.

Khi anh đi qua, Lâm Uyển Bạch rướn môi cười với anh: "Hoắc Trường Uyên, chúc mừng sinh nhật!"

Thật ra cô rất muốn đợi tới đúng nửa đêm, gọi điện thoại giật cơ hội là người đầu tiên nói với anh câu này. Nhưng biết mình có thai, cô không dám thức quá khuya. Một là vì cô cũng không thức nổi, hai là sợ không tốt cho con.

"Ừm, lúc ăn cơm em đã nói rồi." Hoắc Trường Uyên đang lau tóc, tay không dừng lại, hậm hực nói một câu.

Thấy vẻ mặt khó ưa của anh, Lâm Uyển Bạch không chút bất ngờ. Cô rướn người kéo một cánh tay còn lại của anh, vén áo ngủ lên, đặt tay anh vào bụng mình, dụ dỗ: "Anh sờ đi!"

Nghe thấy vậy, Hoắc Trường Uyên cũng buông bàn tay đang lau tóc xuống.

Sau khi tiện tay vớt khăn sang bên cạnh, anh nhào tới như một con soi, những tưởng cô chủ động mời gọi mình.

Lâm Uyển Bạch nghiêng đầu né tránh, đồng thời giơ tay che miệng: "Em không có ý đó!"

"Vậy là ý gì?" Hoắc Trường Uyên phả hơi thở vào tai cô.

Anh cũng sốt ruột rồi.

Lâm Uyển Bạch né trái né phải, nói với cảm giác câm nín: "Em bảo anh chạm vào, không phải bảo anh động chạm kiểu đó!"

"Anh biết em thích kiểu đó mà!" Ánh mắt Hoắc Trường Uyên nhuốm đầy ý tứ xấu xa, trông cực kỳ yêu nghiệt.

Lâm Uyên Bạch đẩy anh, cảm giác cả người anh đang toát ra một nguồn sức mạnh chỉ chực bộc phát, hoàn toàn không thể cản nổi. Thấy không ổn, cô không vòng vo nữa mà nói thẳng: "Em có món quà muốn tặng cho anh!"

Lần này Hoắc Trường Uyên dừng lại, nét mặt cứ gọi là hớn hờ: "Em chuẩn bị quà cho anh?"

Ăn cơm xong, thấy cô về phòng cũng không tỏ thái độ gì, anh thật sự đã nghĩ cô không có quà gì cho mình, trong lòng rất hụt hẫng. Nhưng nghĩ bụng cô đã đích thân làm bánh gato cũng coi như mãn nguyện, bây giờ hoàn toàn là bất ngờ.

Có điều anh làm sao biết, bất ngờ lớn hơn nữa còn ở phía sau.

"Sao em dám không chuẩn bị!" Lâm Uyên Bạch hờn dỗi nói một câu.

Từ lúc đón anh ở sân bay, cảm xúc ai oán của anh vẫn bám riết như hình với bóng.

Cuối cùng cũng thoát được khỏi người anh, Lâm Uyên Bạch ngồi dậy, nhặt quần áo ngủ ở cuối giường lên, vội vàng mặc vào, sau đó rướn người mở ngăn kéo đầu giường, lấy phong bì cô cất trong đó ra.

Hoắc Trường Uyên đón lấy, lòng đầy kỳ vọng: "Đây là thứ gì?"

"Anh mở ra xem đi!" Lâm Uyên Bạch nói đầy bí nấp, nụ cười trên gương mặt khó mà giấu nổi.

Theo lời cô nói, Hoắc Trường Uyên mở phong bì, có mấy tờ giấy rơi từ trong ra. Anh lật xem, hình như là giấy xét nghiệm, bên trên toàn là mấy thuật ngữ y học, bao gồm một vài con số.

Những kiến thức về y học anh cũng là tay mơ. Nhưng lần hiểu lầm dạo trước, anh có cùng cô đi kiểm tra, thế nên có thể đọc hiểu những thông tin trên này, nhất là nồng độ hCG đạt tới 1000ml.

Điều này có nghĩa là gì...

Cả người Hoắc Trường Uyên bỗng chốc cứng đờ như bị bắn trúng.

Thời gian như ngừng lại, Hoắc Trường Uyên vẫn cầm nguyên tờ giấy xét nghiệm, mắt không chớp lấy một lần, chỉ có đôi đồng tử đang mở ra vô hạn.

Lâm Uyển Bạch biết anh sẽ hiểu. Cô chạm nhẹ lên tay anh, cuối cùng cũng có thể bộc lộ hết mọi hưng phấn và vui mừng của mình: "Không sao, Hoắc Trường Uyên, em có thai rồi!"

"Uyển Uyển, em không chọc anh chứ, thật sự có thai rồi?" Hoắc Trường Uyên hỏi rành mạch từng câu từng chữ, giống như sợ cô đang đùa giỡn với mình.

Lâm Uyển Bạch phì cười, giấy xét nghiệm do bệnh viện cung cấp, sao có thể là giả chứ!

Nhớ lại thì ra tối qua lúc ở trước mặt bác sỹ, trông mình cũng khờ khạo như vậy, cô lặp lại lời của bác sỹ: "Phải! Hoàn toàn chính xác!"

Hỏi xong câu này, Hoắc Trường Uyên không nói gì nữa, chỉ nhìn chăm chăm tờ giấy xét nghiệm, hơn nữa còn quan sát chăm chú cái bụng của cô qua lớp áo ngủ.

Điệu bộ đó giống như chỉ hận mình không thể có một đôi mắt tinh như tia X, nhìn xuyên thấu luôn.

Lâm Uyên Bạch giơ tay khuơ khuơ trước mặt anh: "Anh bị ngốc hả?"

"Anh không ngốc, chỉ đang cố tiêu hóa tin này!" Hoắc Trường Uyên nắm chặt tay cô, ánh mắt hơi mơ màng.

Lâm Uyên Bạch cầm tờ xét nghiệm bên dưới lên: "Anh xem, bên dưới còn có hình ảnh siêu âm. Chấm đen nhỏ xíu trên này chính là con của chúng ta! Bác sỹ nói, bây giờ bào thai mới chỉ có 0.4cm, vừa xong giai đoạn cấy ghép, khoang màng ối vừa hình thành, thể tích rất nhỏ. Lâu dần là có thể nhìn thấy túi thai và cực của thai nhi..."

Hoắc Trường Uyên khẽ "ừm" một tiếng rất khàn, gương mặt chỉ toàn sự chân thành.

Trong ảnh chỉ có một cái bóng rất tối và rất mờ, không phải bác sỹ chuyên nghiệp sẽ chẳng thể nhìn ra hình dáng của con. Nhưng đôi mắt Hoắc Trường Uyên lại rất tập trung, còn nghiêm túc và tỉ mỉ hơn bất kỳ lần đọc hợp đồng nào khi làm việc.

Lâm Uyên Bạch vui đầu cọ cọ vào lòng anh: "Hoắc Trường Uyên, chúc mừng anh, anh lại sắp làm bố rồi!"

Hoắc Trường Uyên ôm chặt lấy cô như một bảo bối, nói một tiếng: "Uyên Uyên, cảm ơn em!"

"Em phát hiện ra khi nào vậy?"

"Hôm qua, nói chính xác là hôm kia, lúc nói chuyện điện thoại với anh xong. Thím Lý vô tình nhắc tới bà dì, em mới chợt nhớ ra tháng này chưa đến, bèn ra hiệu thuốc mua que thử thai, kiểm tra thấy hai vạch đỏ mới tới bệnh viện, xác định quả thật đã có thai!" Lâm Uyên Bạch trả lời.

Hoắc Trường Uyên nghe xong bèn véo mạnh má cô: "Đồ xấu xa, hôm qua lúc gọi điện thoại sao không nói cho anh biết?"

"Chẳng phải muốn tạo bất ngờ cho anh sao!" Lâm Uyên Bạch đau đớn, cười tí mắt hỏi: "Sao hả, Hoắc Trường Uyên, tặng anh món quà sinh nhật này, anh thích không? Vui không?"

"Thích lắm, vui lắm!" Hoắc Trường Uyên gật đầu rất nghiêm túc, cực kỳ vui. Cảm giác như có một miếng bánh to bỗng dưng rơi từ trên trời xuống và anh nhặt được vậy. Niềm vui này không biết phải hình dung thế nào, đây chắc chắn là món quà tuyệt vời nhất, cả đời khó quên!

"Em cũng vui lắm!" Lâm Uyên Bạch xấu hổ cắn môi, chớp chớp mắt, không quên chia sẻ cho anh một tin xấu: "À, nhưng lần này anh lại phải buồn bực rồi. Còn lâu hơn thời gian chờ hậu phẫu lần trước, chí ít phải ba tháng tuyệt đối không được làm chuyện đó! Hôm qua em đi kiểm tra, bác sỹ đã dặn đi dặn lại, hôm nay vừa tròn năm tuần!"

"Yên tâm, anh biết!" Hoắc Trường Uyên mỉm cười.

So với việc có được con gái, làm hòa thượng đâu có buồn bực?

Thôi được rồi, đúng là có hơi buồn chút xíu.

Hoắc Trường Uyên đứng lên khỏi giường, thậm chí suýt vấp vì chính đôi chân của mình. Sau khi đứng vững, anh nhìn thấy cô cười đến giật giật khóe miệng, nét mặt cũng hơi ngượng ngập.

Anh vòng qua, bế cô lên, đặt nằm thẳng xuống giường thật nhẹ nhàng, sau đó cẩn thận ôm vào lòng.

Lâm Uyên Bạch nhìn thấy đôi mắt sáng ngời của anh cũng cảm thấy có thể anh sẽ hưng phấn mất ngủ cả đêm. Cô lật người, bất giác ngẩng mặt

lên hỏi: "Hoắc Trường Uyên, vừa rồi anh đã ước điều gì thế?"

"Ước ba điều." Hoắc Trường Uyên rướn môi.

"Ba điều? Làm gì có ai tham lam như anh chứ!" Lâm Uyển Bạch khẽ kêu lên, rồi lại tò mò: "Mà là gì vậy?"

"Điều thứ nhất là bình an, sức khỏe; Điều thứ hai là thêm một cô con gái." Nói đến đây, Hoắc Trường Uyên giơ tay đặt lên cái bụng nhỏ của cô. Cho dù bây giờ chưa hề cảm nhận được điều gì, nhưng anh vẫn có cảm giác một sinh mạng đang sinh sôi dưới bàn tay mình.

Lâm Uyển Bạch gạn hỏi: "Còn điều thứ ba thì sao?"

Hoắc Trường Uyên cúi xuống, hôn lên khóe miệng cô: "Cùng em sống đến bạc đầu."

Lâm Uyển Bạch bất giác nhắm mắt lại, gương mặt dần dần đỏ hồng lên. Cô nhanh chóng kêu khẽ, bịt miệng anh lo lắng: "Ấy, không thể nói ra, nói ra sẽ không linh đâu!"

Hết chương 327

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 328

"Không nói ra, sao ông trời nghe thấy được!" Hoắc Trường Uyên kéo bàn tay nhỏ của cô xuống, hôn nhẹ hai cái, nhướn cao mày, đắc ý nói: "Bây giờ ông trời đã nghe thấy rồi, nên mới cho anh một đứa con gái."

Lâm Uyển Bạch ngẩn ngơ, nghe ra cũng có phần có lý...

Hoắc Trường Uyên nhẹ nhàng chạm lòng bàn tay lên da bụng cô, giọng nói trầm tĩnh xen lẫn chút kỳ vọng tươi đẹp vào tương lai: "Chắc là giờ này năm sang năm, ngoài con trai ra, còn có một cô con gái cùng anh thổi nến sinh nhật rồi!"

"Phải..." Lâm Uyển Bạch gật đầu một cách hợp tác.

Ngay sau đó cô lại ngẩng đầu liếc anh một cái, anh tính toán cũng xa xôi thật, bây giờ vừa mới kiểm tra ra, mới to bằng hạt đậu tương, vậy mà chớp mắt anh đã lên kế hoạch tận năm sau rồi!

Hoắc Trường Uyên hôn khế lên mắt cô, khiến cô ngửa ngáy nhắm mắt lại, giọng nói trầm nói đâu ra đấy: "Giờ em đã mang thai, phải ngủ sớm một chút! Bây giờ nhắm mắt lại, anh trông em ngủ!"

Kết quả, tới cuối cùng, Lâm Uyển Bạch quả thực thiếp đi trong lúc anh ngắm cô.

Những thai phụ đều ăn được và thèm ngủ, hôm sau lúc cô tỉnh giấc, rèm cửa đã không thể che được ánh nắng bên ngoài nữa rồi.

Lâm Uyển Bạch vừa mở mắt ra, gương mặt cương nghị của Hoắc Trường Uyên đã đập vào tầm mắt. Ý thức còn chưa hoàn toàn tỉnh táo, cô đã phải nhận ngay một nụ hôn.

"Chào buổi sáng."

Hoắc Trường Uyên nói xong, bèn vén cả áo ngủ của cô lên, cúi xuống hôn lên da cô: "Chào con gái yêu."

Câu này anh nói cực kỳ dịu dàng.

"..." Lâm Uyển Bạch vừa xấu hổ vừa câm nín.

Thấy anh đã ăn mặc chỉnh tề từ lâu, cô tò mò hỏi: "Hoắc Trường Uyên, không phải anh thức trắng cả đêm đây chứ?"

"Anh ngủ rồi." Hoắc Trường Uyên lắc đầu đáo, có điều chỉ chớp mắt khoảng hai tiếng đồng hồ.

Cả đêm anh ôm chặt cô, không phải ngắm nhìn gương mặt cô trong đêm tối mà nhìn chăm chú xuống cái bụng nhỏ còn bằng phẳng của cô. Tuy rằng anh không thể nhảy nhót như một con khỉ, nhưng vẫn hưng phấn đến mức chẳng buồn ngủ chút nào. Đến tận khi bên ngoài tờ mờ sáng, anh mới ép bản thân nhắm mắt khoảng hai tiếng.

Lâm Uyển Bạch gần như được anh dìu dậy khỏi giường: "Em đi đánh răng rửa mặt đi, rồi xuống nhà ăn sáng, thím Lý làm xong hết rồi!"

"Ừm..." Cô gật đầu.

Nhìn theo bóng anh đi ra khỏi phòng ngủ, Lâm Uyển Bạch cúi đầu vịn mở vòi nước.

Nơi cô chạm mắt tới, khăn bông và sữa rửa mặt đều đã được bày ra sẵn, ngay cả kem đánh răng cũng đã được bóp sẵn vào bàn chải...

Lâm Uyên Bạch ngẩn người, cúi xuống bắt đầu làm vệ sinh cá nhân.

Khi ra khỏi phòng ngủ, cô chợt sững sờ, gần như không nhận ra được trước mắt mình là chỗ nào. Cô nuốt nước bọt, kinh ngạc lên tiếng: "Áy... Cầu thang này... là sao vậy?"

Thảm trải sàn ở đâu ra thế này?

Cầu thang gỗ chắc chắn vốn dẫn xuống tầng một giờ được trải hết một lớp thảm dày dặn, dẫm chân lên lông mềm mại, hoàn toàn không cần lo lắng trong một phút bất cẩn bị trượt chân, hơn nữa cả tay vịn bên cạnh cũng được bọc một lớp da mềm mại.

"Là cậu chủ dặn dò đấy ạ!" Thím Lý cười ha ha: "Tôi qua cậu chủ gọi điện thoại thông báo, sáng sớm nay đã có người mang thảm tới, da bọc tay vịn cũng vừa làm xong!"

"..." Lâm Uyên Bạch lại nuốt nước bọt thêm lần nữa.

Có cần thái quá vậy không?

Cứ như thái hậu xuất cung vậy. Lâm Uyên Bạch gần như được thím Lý dắt tay đi xuống cầu thang, dẫn vào phòng ăn. Bữa sáng đã được bày biện lên bàn, phong phú tới mức có cả đồ Trung lẫn đồ Tây. Còn hai bố con Hoắc Trường Uyên thì đã ngồi ngay ngắn trước bàn đợi sẵn.

Khi cô đi tới, ghế đã được kéo ngay ra cho cô.

Trước đó sau khi kiểm tra ra mình có thai, vì muốn tạo bất ngờ cho Hoắc Trường Uyên nên cô không nói cho ai hết. Bây giờ mọi người đều

biết, ánh mắt thím Lý và bánh bao nhỏ nhìn cô đều sáng lấp lánh.

Cảm giác này rất hạnh phúc và ấm áp, nhưng cũng có những phiền não ngọt ngào.

Ví dụ như, suốt cả bữa ăn, phạm vi hoạt động của Lâm Uyển Bạch chỉ là bán kính hơn hai mươi phân trước mặt. Vì bất luận cô muốn giờ tay lấy thứ gì, bên cạnh lại có một bàn tay khác giúp cô lấy trước.

Khi cô chuẩn bị giờ tay lên lần thứ hai, vẫn có giọng nam trầm vang lên: "Muốn lấy thứ gì, anh giúp em!"

Lâm Uyển Bạch dờ khóc dờ cười: "Em chỉ muốn lấy giấy ăn thôi..."

Dứt lời, Hoắc Trường Uyên đã rút ra mấy tờ giấy ăn từ trong hộp, nhét vào lòng bàn tay cô.

Lâm Uyển Bạch khó xử. Mình chỉ có thai, đâu phải bại liệt không thể động chân động tay. Nhưng dưới ánh mắt nhiệt tình hùng hục của anh, cô đành ngoan ngoãn cầm khăn giấy lên lau miệng. Tới khi cô đặt thìa xuống, Hoắc Trường Uyên liền hỏi: "Uyển Uyển, ăn no rồi à?"

"Ừm!" Cô gật đầu.

"Ăn thêm chút đi!" Hoắc Trường Uyên nhú mày.

Lâm Uyển Bạch lắc đầu, bày ra phần bụng đã rất no của mình: "Em thật sự không ăn nổi nữa rồi..."

"Em không ăn, con gái cũng phải ăn!" Hoắc Trường Uyên vươn cánh tay về phía cô. Vì ngại thím Lý và bánh bao nhỏ, anh cũng không quá ngang nhiên, chỉ đặt tay lên bụng cô qua lớp áo.

Từ hôm qua tới lúc mở mắt sáng nay, anh đã mấy lần gọi "con gái yêu" rồi. Tuy rằng trước đó cô đã phân tích với anh, nhưng vẫn buộc phải nhắc nhở một lần nữa: "Hoắc Trường Uyên, giờ mới được năm tuần, vẫn chưa nhìn ra là trai hay gái..."

"Mầm giống của anh, anh tự biết!" Hoắc Trường Uyên nhướn cao hai bên mày.

Tuy rằng lần có thai này tới muộn hơn dự tính của anh một chút, nhưng anh vẫn rất dương dương tự đắc, hơn nữa cũng chắc nịch. Dù sao thì tối nào anh cũng gieo hạt, không tin là không nảy mầm. Sự thật chứng minh, ông trời quả nhiên không phụ người nỗ lực.

Nguyên nhân khiến anh chắc nịch như vậy thật ra anh chưa nói. Tối qua anh chỉ chớp mắt khoảng hai tiếng lúc gần sáng, nhưng vẫn nằm mơ, mơ thấy một con heo con trắng trẻo.

Trước kia vẫn luôn mong mỏi con gái, anh đã âm thầm tìm kiếm không ít tư liệu, ngay cả mấy giấc mơ thụ thai theo truyền thuyết dân gian cũng tìm kiếm luôn. Mơ thấy heo đại diện cho tài lộc và hạnh phúc, ám thị đứa con tương lai sinh ra sẽ nhiều tài nhiều phúc, hơn nữa heo đen là con trai, heo trắng là con gái, thế nên về điểm này không cần phải nghi ngờ!

Nghe xong lời anh nói, Lâm Uyển Bạch suýt sắc nước bọt.

Người đàn ông này đúng là chuyện gì cũng dám nói, cũng không sợ dạy hư con trẻ!

Bánh bao nhỏ này giờ vẫn đóng tai lên nghe họ bàn luận về em gái nhỏ. Nó há to miệng, ăn hết cả chiếc bánh Dorayaki trong bát vào miệng, sau đó lau miệng qua loa, rồi nhanh nhẹn bò xuống ghế, chạy lon ton tới trước mặt cô.

Trước đây bánh bao nhỏ đều nhào vào lòng cô ngay, phát huy kỹ năng ôm đùi. Nhưng lúc này thằng bé lại cẩn thận dừng bước khi còn cách cô khoảng một bước chân.

Không cần nghĩ, nhất định Hoắc Trường Uyên đã dặn dò cẩn thận từ trước.

Đôi mắt to tròn và sáng rực của bánh bao nhỏ nhìn chằm chằm cái bụng cô. Ánh mắt truyền thần tới mức cảm giác như bên trong đã có một cô em gái biết đi biết chạy rồi vậy.

"Uyển Uyển, bảo bảo có thể sờ một chút không ạ?"

"Đương nhiên là được!" Lâm Uyên Bạch khẽ mỉm cười.

Bánh bao nhỏ vì phấn khích mà gương mặt đỏ hồng. Nó thò hai bàn tay ra, vừa tò mò xen lẫn chút rạo rực, vừa sờ vừa nói: "Bảo bảo sờ sờ xem em nó có ngoan không~"

Ăn sáng xong, Lâm Uyên Bạch ngồi dựa vào sofa vuốt bụng.

Bữa sáng đã no đến tròn căng bụng thế này quả thật vô địch!

Hoắc Trường Uyên luôn đứng như hình với bóng trong phạm vi cô có thể chạm tới được. Anh chen vào ngồi cùng cô trên sofa, lòng bàn tay đặt lên đuôi tóc cô, lấy ngón tay quần quần. Rồi bỗng nhiên anh nói một câu: "Khi nào đi đăng ký?"

"Hả?" Lâm Uyên Bạch giật nảy mình.

Hoắc Trường Uyên tiện thể cầm tay cô lên, vuốt ve chiếc nhẫn vẫn luôn được cô đeo trên ngón áp út: "Em chấp nhận lời cầu hôn của anh lâu lắm rồi, bây giờ lại có con gái, còn không định kết hôn với anh à?"

Nghĩ tới màn cầu hôn bá đạo của anh, mặt Lâm Uyển Bạch hơi đỏ lên.

Đối với sự thần thánh của hôn nhân, lòng cô luôn khao khát hướng về, có điều nghĩ tới điều gì đó, cô vẫn khẽ lắc đầu, nói: "Không gấp đâu, vẫn nên đợi chủ tịch Hoắc chấp nhận em đã!"

"Vì sao phải đợi ông ấy?" Hoắc Trường Uyên nhú mày.

Lâm Uyển Bạch nghiêm túc nói: "Hoắc Trường Uyên, em biết, thật ra lâu nay anh vẫn muốn có được sự chấp thuận của bố, anh cũng rất muốn ông có thể chân thành chúc phúc cho hôn nhân của mình, thế nên chúng ta đợi thêm đi! Hơn nữa, anh gấp gì chứ, em đã sinh con trai cho anh, giờ trong bụng lại có thêm một đứa, sợ em chạy mất chắc?"

Cô vẫn luôn ghi nhớ, trước kia Hoắc Dung từng kể với cô rất nhiều chuyện lúc nhỏ của anh.

Mẹ sau khi sinh anh ra thì mất quá nhiều máu mà mất. Ở trong mắt anh, Hoắc Chấn luôn cho rằng cái chết của vợ do anh gián tiếp hại, thế nên quan hệ của bố con họ không quá thân thiết. Từ nhỏ, anh thường xuyên nghịch ngợm, quậy phá cũng là muốn có được sự quan tâm của bố. Bao năm nay anh nỗ lực kinh doanh Hoắc Thị, không bao giờ lơ là, há chẳng phải cũng vì muốn có được sự thừa nhận của Hoắc Chấn?

Cô tin rằng tận sâu trong thâm tâm, anh cũng luôn khao khát tình thân. Vì cô, anh đã ba lần bốn lượt đổi chọi với Hoắc Chấn, bây giờ cũng rất ít quay về nhà họ Hoắc.

Tuy rằng, chuyện của bánh bao nhỏ bốn năm trước chưa thể nguôi ngoai trong cô, nhưng cuộc sống hạnh phúc ngày hôm nay chí ít cũng đã hòa tan đi rất nhiều oán hận. Cô cũng hy vọng chuyện hôn nhân của họ có được lời chúc phúc từ người thân trong gia đình.

Lâm Uyển Bạch mặt dày cười hì hì: "Vả lại cũng đâu phải lần đầu tiên ăn cơm trước keng~"

"Em thấy hả hê lắm hả?" Hoắc Trường Uyên phì cười.

Bị anh trêu chọc, Lâm Uyển Bạch dĩ nhiên rất ái ngại.

Nhưng Hoắc Trường Uyên lại vươn tay ôm chặt lấy cô. Sao anh không hiểu suy nghĩ của cô, một lòng nghĩ cho anh mà thôi!

Trong lúc Lâm Uyển Bạch bị anh ép uống thêm canh, bóng dáng hơi mập mập của thím Lý từ ngoài đi vào: "Cô Lâm, bên ngoài có một cô gái cứ đứng ngó nghiêng trước cửa không đi vào! Ông Lý nói trông người đó hơi quen, hình như quen biết cô, mấy hôm trước cô còn nhớ ông ấy đưa người này về nhà!"

"Ai?" Hoắc Trường Uyên nhú mày.

Lâm Uyển Bạch đã đoán ra, vội nói: "Mau để cô ấy vào đây đi!"

Được thím Lý gọi vào, Trịnh Sơ Vũ xách theo túi lớn túi nhỏ, đi qua sân, tiến vào biệt thự.

Thật ra sau chuyện hôm đó ở bệnh viện, hôm sau Trịnh Sơ Vũ ở nhà rầu rĩ cả ngày. Sau khi nói chuyện thổ lộ tâm sự với người mẹ Lục Học Phương ở tận nước Anh xa xôi, rằng người chị Lục Tịnh Tuyết bao năm qua đối xử với cô ấy tệ ra sao, cô ấy đã suy nghĩ triệt để, cũng nhận thức rõ được ai chân thành, ai giả dối.

Sau khi nhận thức bị lật đổ, Trịnh Sơ Vũ ngủ một giấc thật say để tự chữa lành cho bản thân. Tỉnh dậy, nghĩ tới chuyện Lâm Uyển Bạch dù gì cũng đã cứu mình một mạng, cô ấy không yên tâm, muốn đến thăm cô, và

đã đến thật. Có điều phát hiện Hoắc Trường Uyên hình như có ở nhà, thế nên chân chừ không biết có nên vào hay không, cứ đi qua đi lại trước cổng.

"Cô đến đây làm gì!"

Nhìn thấy người tới là Trịnh Sơ Vũ, Hoắc Trường Uyên sa sầm mặt lại.

Trịnhh Sơ Vũ từng làm sai dĩ nhiên đuối lý, run lên bần bật: "Anh Trường Uyên, anh đừng nóng, em không tới tìm anh đâu!"

Lâm Uyển Bạch cũng vội vàng đứng lên, giúp cô ấy giải thích: "À, cô ấy đúng là không tới tìm anh đâu, là tìm em đây! Hai chúng em bây giờ là quan hệ bạn thân..."

"Bạn thân?" Hoắc Trường Uyên sững sốt.

"Ừm, trong chốc lát em cũng không thể nói rõ ràng với anh, tối nay em sẽ kể chi tiết!" Lâm Uyển Bạch gật đầu. Ban thân cô kể lại vẫn còn khó tin, cô cố gắng giải thích rõ ràng: "Anh xem, cô ấy cũng đâu có ác ý, trong tay cầm toàn đồ bỏ kia, toàn đồ tốt cho thai phụ thôi!"

Trịnh Sơ Vũ lập tức tỏ lòng trung thành: "Những đồ này sáng nay em dậy sớm vào siêu thị để mua, món nào cũng được lựa chọn rất tỉ mỉ!"

Hoắc Trường Uyên đánh mắt nhìn qua với ánh mắt sa sầm.

Quả thực tất cả đều là đồ bỏ, bằng không, anh đã sớm ném cả người cả đồ ra khỏi nhà rồi!

Lâm Uyển Bạch biết anh vẫn còn gợn trong lòng vì chuyện khách sạn và thuốc chuột lúc trước, bầu không khí nhất thời rất gượng gạo. Cô chủ động nín áo anh: "Hoắc Trường Uyên, em nhớ anh nói có mấy tài liệu phải đọc mà, anh mau lên gác đi!"

Hoắc Trường Uyên nhìn thẳng vào mắt cô, cuối cùng cũng thỏa hiệp: "Em uống hết bát canh chim bồ câu này rồi anh lên!"

Nghe vậy, Lâm Uyển Bạch bày ra nét mặt khó xử.

Sáng nay cô vốn dĩ đã ăn rất nhiều rồi, Hoắc Trường Uyên lại như làm ảo thuật, biến ra một bát canh chim bồ câu, bên trong còn bỏ thêm bong bóng cá và hải sâm, cô cảm thấy nếu uống thêm cả bát canh này, cô sẽ bỏ đến trào máu mũi mất...

Hoắc Trường Uyên đã bê bát canh lên: "Há miệng!"

"..." Lâm Uyển Bạch nhú mào.

Không đợi cô kịp từ chối, Hoắc Trường Uyên đã múc một thìa đưa tới bên miệng cô.

Lâm Uyển Bạch đành ngoan ngoãn há miệng uống hết, đánh mắt nhìn Trịnh Sơ Vũ, thấy cô ấy đang ngậy người nhìn cô, rồi khó khăn quay đi.

Cô vội cầm hết cả bát và thìa, từ bỏ và nói: "Đừng, em uống! Em tự uống!"

Cũng không cho phép anh khuyên nữa, Lâm Uyển Bạch bê bát lên, một hơi uống cạn.

Cuối cùng, cô còn giơ chiếc bát cạn đáy cho anh nhìn: "Em uống xong rồi, anh lên gác được rồi chứ?"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên hài lòng mỉm cười.

Trước khi quay đi, anh còn cúi xuống hôn trộm lên khóe môi cô, rồi đút hai tay vào túi, đi lên gác.

Lâm Uyển Bạch xấu hổ lau khóe miệng, bị anh giở trò lưu manh kiểu này ở nhà đã thành quen. Tới khi bóng anh khuất sau cầu thang, cô quay đầu lại, thấy nét mặt ngượng ngập và tổn thương của Trịnh Sơ Vũ.

Haizz, cô quên mất còn có người ngoài!

Lâm Uyển Bạch cũng ho một tiếng gượng gạo: "Lại ngược cô rồi à?"

Trịnh Sơ Vũ gạt đầu ngay tắp lự, rồi nhún vai thản nhiên nói: "Tôi bỗng dưng hơi hối hận về quyết định làm bạn thân của chị rồi, quá kích thích người ta!"

Trước kia nghe thấy họ gọi điện thoại thể hiện tình cảm, bây giờ tận mắt nhìn thấy lại là một chuyện khác. Tuy rằng cô ấy đã quyết định sẽ buông tay, lựa chọn chúc phúc họ rồi, nhưng vẫn cảm thấy rất đả kích, đau thấu tim gan!

"Vậy bây giờ cô hối hận vẫn còn kịp!" Lâm Uyển Bạch nghiêm túc nói.

"Không, thế giới này không bán thuốc hối hận, vả lại tôi cũng không có cơ hội để uống!" Trịnh Sơ Vũ vẫn lắc đầu, không muốn làm người hẹp hòi. Vả lại, chút ngược tâm này cô ấy vẫn chịu đựng được!

Hết chương 328

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 329

Sau khi tự trị liệu cho bản thân, cô ấy vẫn không chết lòng, ghé sát lại hỏi: "Tiểu Bạch, vì có con rồi, anh Trường Uyên mới đối xử với chị như thế phải không? Bình thường làm gì sát sao đến mức trong mắt chỉ có chị đúng không?"

Đúng không?

Lâm Uyên Bạch bị hỏi như vậy, quả thực đã ngây ra hai giây.

Hình như đúng là như vậy thật, dù là ở đâu hay bên cạnh có bao nhiêu người, ánh mắt Hoắc Trường Uyên vẫn vô thức nhìn vào cô, giống như một ổ khóa, vĩnh viễn khóa chặt lấy cô.

Cô nghiêm túc suy nghĩ, sau đó chân thành hỏi: "Cô muốn nghe sự thật chứ?"

Trịnh Sơ Vũ thấy vậy, bỗng dưng cảm thấy hình như mình lại tự tìm đến ngược rồi, lắc đầu như trống bỏi: "Thôi bỏ đi, cô cứ coi như tôi chưa hỏi gì!"

Lâm Uyên Bạch gật đầu, ý của cô chính là như vậy!

Trịnh Sơ Vũ hất hất đuôi ngựa sau gáy mình, đồng thời cũng tự khiến đầu óc mình tỉnh táo hơn rất nhiều. Chuyện cô ấy đã quyết định cũng sẽ không hối hận, nếu đã quyết tâm dù đau lòng cũng chọn cách chúc phúc thì

phải toàn tâm toàn ý từ bỏ, cô ấy muốn làm một người dứt khoát, mạnh mẽ!

Hơn nữa, tuy rằng mất đi một giấc mơ tình yêu, nhưng có được một người bạn thân, cũng không thiệt!

Trịnh Sơ Vũ ngồi phịch xuống ghế, ngay cạnh cô, khoác lấy cánh tay cô, cọ cọ mặt lên cánh tay: "Tiểu Bạch, tôi đến, thật ra vẫn còn một chuyện muốn nhờ cô~"

"... Chuyện gì vậy?" Lâm Uyển Bạch nheo mắt lại.

Trịnh Sơ Vũ cười hì hì, lấy lòng: "Chị thấy đấy, bây giờ chúng ta đã hóa thù hận thành tình cảm, từ tình địch thăng cấp thành bạn thân. Liệu chị có thể nói đỡ với ông ngoại giúp tôi không. Tôi không muốn bị đuổi đi! Tôi đã không về nước suốt bảy năm rồi, mới ở được vài ngày, tôi còn định tìm một công việc ở Băng Thành nữa. Người từ nước ngoài về đâu phải dạng vừa, chị giúp tôi nhé?"

Trịnh Sơ Vũ ban đầu quyết định về nước, ngoài việc vì Hoắc Trường Uyên ra, cũng vì tận sâu trong thâm tâm, cô ấy là một người có tình cảm với quê hương. Bao nhiêu năm du học và sinh sống ở nước ngoài, thật ra cô ấy vẫn muốn quay về nguồn cội.

Nghe xong, Lâm Uyển Bạch phì cười.

Việc này đâu chỉ cần cô nói đỡ với ông cụ Lục là xong, còn phải nói rõ với Hoắc Trường Uyên nữa.

Trịnh Sơ Vũ tinh quái lắm, biết rằng chuyện này cho dù ông cụ Lục mở lời xin thì cũng phải xem thái độ của Hoắc Trường Uyên, vì nếu anh cứ khăng khăng, ông cụ Lục cũng hết cách.

Lâm Uyển Bạch gật đầu: "Được rồi, tôi sẽ gọi điện nói với ông nội giúp cô!"

Trịnh Sơ Vũ chột vui mừng, thẳng thừng thơm lên má cô: "Tiểu Bạch, cảm ơn chị vô cùng! Yêu chị!"

Lâm Uyển Bạch đưa tay lên lau nước bọt, đây là thói quen gì chứ, ra nước ngoài tiếp nhận nền giáo dục phương Tây đúng là có khác!

Cảnh này vừa hay bị Hoắc Trường Uyên từ trên tầng đi xuống bắt gặp.

Nhìn thấy cả người Trịnh Sơ Vũ nằm gục trên vai cô như một con cún, miệng vừa mới rời khỏi má cô, mặt anh bỗng lạnh hắt đi, sắc mặt đen lại.

Hoắc Trường Uyên hai tay dứt túi quần, sau khi đi ra khỏi phòng khách cũng không lên tiếng, nhưng ánh mắt u ám đã tự động ra lệnh đuổi khách trong im lặng.

Không may bị ánh mắt ấy quét phải, Trịnh Sơ Vũ lập tức ngồi thẳng dậy, gần như bật lên khỏi sofa: "À, Tiểu Bạch, tôi nhớ ra vẫn còn việc khác, phải về rồi!"

Bởi vì nếu còn không nhanh chóng rời đi, cô ấy luôn cảm thấy Hoắc Trường Uyên sẽ trực tiếp xách cổ mình ném ra ngoài, làm người vẫn nên tự giác chút thì hơn!

Lâm Uyển Bạch vốn dĩ còn định giữ đối phương lại ăn trưa, nhưng liếc thấy sắc mặt Hoắc Trường Uyên không vui vẻ cho lắm, đành thôi.

Cô vội nói: "Để tôi bảo chú Lý lái xe đưa cô về nhé?"

"Ừm, vậy thì phiền chị!" Trịnh Sơ Vũ gật đầu, sau đó nhanh chân chuồn ra cửa chính.

Trịnh Sơ Vũ vừa đi khỏi, Hoắc Trường Uyên bèn kéo cô ngồi lại sofa, rút một tờ khăn giấy ra lau má cô, có vẻ như vẫn còn canh cánh cảnh tượng bắt gặp ban nãy, rất bức bối trong lòng.

"Ban nãy em đã lau rồi..." Lâm Uyển Bạch tỏ ý.

"Không lau sạch!" Hoắc Trường Uyên nhú mày, động tác tay không hề buông lỏng.

Lâm Uyển Bạch cực kỳ khó xử, nhắc nhở anh: "Cô ấy là con gái mà..."

"Phái nữ cũng không được!" Hoắc Trường Uyên hạ thấp giọng.

"..." Lâm Uyển Bạch á khẩu. Thôi được rồi, anh thắng!

Ngoài cửa sổ, đêm đã tối mịt. Sau khi thay đồ ngủ, lau khô tóc, Lâm Uyển Bạch kéo cửa phòng tắm ra, nhẹ nhàng bước ra ngoài.

Lúc cô đi vào tắm, Hoắc Trường Uyên còn đề nghị tắm giúp nhưng bị cô đỏ mặt kiên quyết từ chối.

Bởi vì bốn năm trước, lúc sinh sớm bánh bao nhỏ cũng chính vì cô không cẩn thận trượt chân trong phòng tắm. Thế nên anh cực kỳ thận trọng. Cũng may gạch của phòng tắm vốn dĩ là loại chống trượt, bằng không, cô dám khẳng định anh sẽ gỡ hết ra lát lại.

Hoắc Trường Uyên đã tháo bỏ chiếc khăn quấn trên hông duy nhất ra, chỉ mặc độc quần tứ giác, chặn mông được đắp lên, để lộ một ít phần hông rất gợi cảm. Lúc này anh đang ngồi dựa vào đầu giường. Dưới ánh đèn, anh giở một cuốn sách ra đọc.

"Chậm thôi!"

Nghe thấy tiếng động, anh lập tức buông sách xuống qua đùi cô: "Anh đã bảo em gọi anh một tiếng, anh đỡ em ra mà!"

"Em đâu có yếu ớt vậy!" Lâm Uyên Bạch nghe lời đưa tay cho anh, đồng thời cũng hờn dỗi một tiếng.

Cô vén chăn dựa vào lòng anh, thấy anh lại cầm sách lên, cô tò mò hỏi: "Hoắc Trường Uyên, anh đang đọc sách gì vậy?"

Lâm Uyên Bạch rướn cổ lên nhìn, trên bìa in hình một bà bầu bụng to vẽ kiểu hoạt hình, bên cạnh viết tiêu đề: Những hướng dẫn trong thời kỳ mang thai. Hơn nữa trên tủ đầu giường còn xếp mấy cuốn khác, tựa in trên giấy sách cũng lần lượt là "Giáo trình mang thai hoàn hảo", "Kiến thức mười tháng mang thai"...

Cô đọc lần lượt từ trên xuống, tổng cộng có tám cuốn.

Nếu không phải vì đọc được tên của chúng, cô còn nghĩ anh đang nỗ lực thi đại học nữa!

Lâm Uyên Bạch kinh ngạc hỏi: "Anh mua khi nào vậy?"

"Tối qua, anh đặt trên mạng." Hoắc Trường Uyên đáp.

Chẳng trách, chiều nay shipper tới nhà mấy lần!

Thấy cô dụi mắt, Hoắc Trường Uyên cúi xuống hôn lên mắt cô: "Buồn ngủ chưa?"

"Hơi hơi..."

Hoắc Trường Uyên đặt cuốn sách xuống, rút một trong số những cuốn trên tủ đầu giường có tên "Câu chuyện cho bà mẹ mang thai" ra: "Trong

này có rất nhiều câu chuyện ngắn, anh sẽ đọc cho em nghe. Em vừa nghe vừa ngủ dần."

Đâu cần anh đọc truyện dỗ cô ngủ!

Hoắc Trường Uyên thì nhướn mày nói: "Không phải kể cho em nghe đâu, kể cho con gái nghe đấy!"

Thấy chưa, xem ra toàn là cô tự mình đa tình...

Lâm Uyển Bạch ngoan ngoãn nằm rửa tai lắng nghe, nghe chất giọng trầm của anh vang vọng khắp căn phòng. Anh đọc chậm rãi, ngay cả gương mặt cũng dịu dàng hơn bình thường.

Ai cũng nói con gái là người tình kiếp trước của bố, xem ra câu này không sai.

Nghe anh kể chuyện, Lâm Uyển Bạch ngược lại không buồn ngủ nữa, cứ nhìn chăm chăm một cách si mê.

Chẳng mấy chốc anh đã đọc hết một truyện. Hoắc Trường Uyên cúi xuống nhìn thẳng vào mắt cô, nhưng là nói một câu khác: "Uyển Uyển, hình như lại lớn lên khá nhiều đấy."

Lâm Uyển Bạch nhìn anh không chớp mắt, trong lòng nghĩ đến câu nói lúc sáng của Trịnh Sơ Vũ, nói rằng anh chỉ biết nhìn mình. Thật ra cô cảm thấy cô mới là người như vậy, chỉ cần anh ở bên cạnh, cô luôn bắt giắc nhìn theo anh.

Bỗng nhiên nghe thấy câu nói của anh, cô không kịp phản ứng lại: "Hả?"

Hoắc Trường Uyên nhìn xuống, tiếp tục tự nói một mình: "Chắc phải mua thêm vài chiếc mới, mấy chiếc cũ chắc không mặc vừa nữa."

"..." Lâm Uyển Bạch cũng cúi xuống theo, bây giờ mới hiểu.

Nhìn theo góc độ của anh là vị trí tầm nhìn tốt nhất. Cổ áo ngũ dạng cánh sen, nhìn thấy "cánh xuân" loáng thoáng.

Trước đó cô buồn bực vì gần đây mình tăng cân, về sau mới biết là do mang thai. Cô béo lên nhiều, nhất là nơi nào đó, quả thực đầy đà hơn trước. Đừng nói là Hoắc Trường Uyên, cả bản thân cô cũng phát hiện ra.

Bị anh nhìn chòng chọc, vành tai cô nóng rực lên.

Tên lưu manh này...

Cô không muốn hiểu, ngược lại Hoắc Trường Uyên không định dừng, vẫn tiếp tục chủ đề này. Anh gấp sách lại, trầm ngâm với vẻ nghiêm túc: "Hơn nữa, anh cảm thấy, sau này vấn đề ăn uống của con gái chúng ta không thành vấn đề!"

Có thể đừng nói nữa không?

Lâm Uyển Bạch xấu hổ không tưởng.

Bầu không khí vốn dĩ đang ấm áp vì câu chuyện kể trước khi ngủ đã đột ngột chuyển hướng, trở nên rất mờ ám!

Hoắc Trường Uyên đặt cuốn sách lên tủ đầu giường, không còn tâm trạng tiếp tục đọc nữa. Anh nghiêng người, vắt một cánh tay qua ôm cô vào lòng, tay kia đặt lên người cô, có điều lần này anh không chạm vào cô con gái chưa chào đời của mình.

Lâm Uyên Bạch muốn né tránh: "Hoắc Trường Uyên, anh đừng làm vậy!"

"Đừng gì cơ?" Hoắc Trường Uyên ôm chặt cô rồi là không bỏ ra nữa, anh hừ một tiếng, ngữ khí ai oán: "Uyển Uyển, nói lý một chút, muốn làm lại không thể, còn không cho anh sờ chút cho đỡ thèm à?"

Lâm Uyên Bạch hoàn toàn câm nín vì những lời nói quá thẳng thắn của anh.

Sau khi mang thai, bác sỹ có đặc biệt dặn dò, những chuyện vận động kịch liệt dĩ nhiên không thể làm, cô nhắc nhở và ngăn chặn anh, chẳng phải vì lo lắng lát nữa anh sẽ khó chịu sao.

Hoắc Trường Uyên đã không nhịn được, cúi đầu, không để ngực dồn sức nặng xuống người cô. Anh tìm đến môi cô, hôn lên. Mấy ngày nay anh không dám có hành động thân mật với cô, thường chỉ hôn khóe miệng hay mi mắt cô, sợ không kiểm soát nổi, ham muốn nhiều hơn.

Tìm về lại một chút lý trí, Hoắc Trường Uyên dừng mọi động tác lại.

Anh như một đứa trẻ, nắm lấy bàn tay cô, hôn hít bên môi, rồi khàn giọng nói: "Anh bình tĩnh lại một chút."

Anh lật người nằm về chỗ cũ, ngửa mặt nhìn lên trần nhà chăm chú, lát sau, dường như vẫn chưa thể bình tĩnh lại.

Không còn cách nào khác, Hoắc Trường Uyên đành vén chăn ra, vào phòng tắm, xả nước thêm lần nữa.

Lâm Uyên Bạch nhìn theo bóng anh, cực kỳ câm nín. Ai bảo ban nãy anh không nghe lời ngăn cản của cô, bây giờ khó chịu rồi chứ gì!

Khi Hoắc Trường Uyên từ trong phòng tắm đi ra, cô đã không chống đỡ nổi cơn buồn ngủ. Làm thai phụ rồi là như vậy, sẽ thèm ngủ hơn bình thường. Cô nghiêng người hướng về phía anh, đè lên chăn như một đứa trẻ, khuôn mặt mộc nở nụ cười yên bình.

Hoắc Trường Uyên đặc biệt đứng bên cạnh giường một lúc, đợi khi lạnh trên người tan đi rồi mới vén chăn ra.

Anh cẩn thận nằm vào, ôm cô vào lòng, cố gắng không nhìn lên ngực cô, rồi chạm tay vào bụng cô, nở nụ cười: "Con gái yêu, ngủ ngon~"

...

Hôm sau, ăn sáng xong, không ngờ Trịnh Sơ Vũ lại chạy tới lần nữa.

Lần này Lâm Uyển Bạch đã tin lời cô ấy, quả thực không có bạn bè gì, có vẻ khá cô cô đơn. Sau khi kéo cô làm bạn, gần như cô ấy bám riết lấy.

Khi Trịnh Sơ Vũ tới, Hoắc Trường Uyên vừa khoác áo vest vào, chuẩn bị đi tới công ty. Nhìn thấy cô ấy, mặt anh còn lạnh hơn cả hôm qua.

Tối qua trước khi đi tắm, Lâm Uyển Bạch đã kể lại cho anh toàn bộ quá trình mình và Trịnh Sơ Vũ trở thành bạn bè. Nghe xong, sắc mặt Hoắc Trường Uyên không tốt cho lắm. Có lẽ vì Trịnh Sơ Vũ suýt chút nữa gặp tai nạn, cô vừa kiểm tra ra mình có thai bắt gặp chuyện ấy. Cũng may cuối cùng chỉ là một phen thăng thốt. Nếu vì cô ấy mà cô và đứa con có tổn thất gì, anh quả thật không dám nghĩ, thế nên ánh mắt liếc nhìn Trịnh Sơ Vũ càng hung dữ hơn một chút.

Lâm Uyển Bạch thấy Trịnh Sơ Vũ vừa thay giày xong liền trốn ra sau lưng mình, đành tiến lên: "À, Hoắc Trường Uyên, anh còn không đi là muộn đây!"

Cô cũng mặc kệ việc thể hiện tình cảm có ngược người vô tội không, kiễng chân chủ động hôn anh.

"Mau đi đi~"

Hoắc Trường Uyên được vuốt ve, hừ một tiếng lạnh lùng, sải rộng bước chân đi ra khỏi cửa.

Trịnh Sơ Vũ còn không dám thở mạnh, đến tận khi con Land Rover màu trắng biến mất khỏi sân, cô ấy mới dám lên tiếng: "Hức hức, vì sao tôi cảm thấy ánh mắt anh Trường Uyên nhìn tôi như có những lưỡi dao nhỏ bay ra vậy!"

"Không có đâu, cô nghĩ nhiều rồi!"

"Nghĩ nhiều sao?" Trịnh Sơ Vũ vò đầu bứt tóc, cảm giác cơn rùng mình của cô ấy vẫn chưa hết hẳn, miệng lầm bầm: "Tôi còn có cảm giác ánh mắt anh ấy nhìn tôi như nhìn tình địch vậy. Dường như không phải tôi đang muốn cướp anh ấy từ chị mà là đang cướp chị từ anh ấy..."

Nếu không phải vì biết khuynh hướng giới tính của đôi phương bình thường, Lâm Uyên Bạch cũng có nghi ngờ này. Sáng hôm qua vừa tới, chưa đầy 24 tiếng đồng hồ, sáng sớm đã lại chạy đến tìm cô.

Thím Lý gọt một đĩa hoa quả mang lên, đồng thời nhấn mạnh sáng nay cậu có dặn dò, bảo cô nhất định phải ăn, hơn nữa ăn xong, nửa tiếng sau còn phải uống thêm một bát canh chim bồ câu.

Thật ra lúc sáng, Lâm Uyên Bạch có nghe lén được, ăn sáng xong Hoắc Trường Uyên cùng thím Lý đi vào bếp. Anh cảm rằm như một bà mẹ già, ép cô phải uống hết canh, còn phải ăn hoa quả, kèm theo việc đúng giờ uống canxi và vitamin C. Thím Lý vừa nghe vừa gật gù, chỉ thiếu nước cầm sổ ghi chép để nhớ.

Lâm Uyển Bạch ôm đĩa đào ngọt sáng nay vừa vận chuyển tới bằng đường hàng không, cắn một miếng. Nước ngọt lịm tan trên đầu lưỡi.

Trịnh Sơ Vũ nhận điện thoại xong, chạy từ cửa ban công về sofa, ngang nhiên cầm một nửa quả đào cô vừa ăn cắn một miếng rõ to.

Lâm Uyển Bạch nuốt hết miếng đào trong miệng: "Điện thoại của mẹ cô sao?"

Ban nãy cô loáng thoáng nghe thấy, Trịnh Sơ Vũ gọi người đó là mẹ.

Nhìn thấy nét mặt làm nũng của Trịnh Sơ Vũ, thật ra cô rất ngưỡng mộ, những ký ức của cô về mẹ chỉ dừng lại ở thời thơ ấu.

"Ừm!" Trịnh Sơ Vũ gật đầu, ăn hết sạch ruột rồi vứt vỏ vào thùng rác, lau khóe miệng nói: "Mấy hôm nữa mẹ tôi cũng sẽ về nước!"

Nghe vậy, Lâm Uyển Bạch cũng gật gù.

Mẹ của Trịnh Sơ Vũ là chính là Lục Học Phương, con gái út của ông cụ Lục, cũng là em gái của Lục Học Lâm. Xét theo quan hệ huyết thống, cô có lẽ phải gọi bà là cô.

Hết chương 329

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 330

Lục Học Phương lần này về nước là ý nghĩ đột xuất, nhưng mục đích có lẽ không đơn giản.

Trịnh Sơ Vũ tuổi còn nhỏ, cả kinh nghiệm và bụng dạ đều không sâu. Chuyện thuốc chuột lần trước ở nhà họ Lục, tuy rằng cảm thấy bị oan ức, cũng nghi ngờ mình gánh tội hộ người khác nhưng cô ấy không có chứng cứ chứng minh sự trong sạch của mình. Nhưng Lục Học Phương thì khác, dù sao cũng là người tung trái, gần như sau khi con gái thổ lộ nỗi khổ, một trăm phần trăm bà đã đoán định do Lục Tịnh Tuyết đứng giữa giở trò.

Lục Học Phương mất chồng từ rất sớm, nhưng vì tình cảm vợ chồng cực kỳ khăng khít, thế nên bao năm qua bà vẫn không đi bước nữa, lại càng cưng cô con gái duy nhất, kết tinh tình yêu của họ. Con gái chịu ảm ức, dĩ nhiên bà không thể ngồi yên, buộc phải quay về có lời bênh vực!

Trịnh Sơ Vũ thấy cô đặt laptop lên mặt bàn, bèn ghé sát qua nhìn, kinh ngạc hỏi: "Tiểu Bạch, chị định đi làm lại?"

"Ừm..." Lâm Uyển Bạch gật đầu.

Trên màn hình là trang web cô vừa gửi vào email, nội dung là thông báo trúng tuyển một công ty tài chính gửi cho cô.

Sau khi Hoắc Chấn hủy bỏ chuyện hôn sự với Lục Tịnh Tuyết, kế hoạch ban đầu cao chạy xa bay, ra nước ngoài định cư của họ cũng bị hủy theo. Lúc đó Lâm Uyển Bạch có nói những dự định trong cuộc sống sau này với

Hoắc Trường Uyên. Cô muốn sau khi đưa bánh bao nhỏ vào lớp mẫu giáo sẽ bắt đầu tìm việc trở lại.

Tuy rằng cô cảm thấy mình có bù đắp tình mẹ bao nhiêu cũng chưa đủ, thường xuyên đưa thằng bé đi học một vài lớp năng khiếu nhưng chung quy cô không mong phạm vi cuộc sống của nó chỉ quanh quẩn trong nhà. Tuổi này rồi, nó nên được tiếp xúc nhiều hơn với các bạn bè cùng tuổi. Hơn nữa cô lỡ mất bốn năm thì sẽ có bốn mươi năm tương lai dài lâu hơn để cùng thằng bé trưởng thành.

Về chuyện công việc, lúc đó Hoắc Trường Uyên cũng có nói rằng không cần phiền phức đến vậy, anh sẽ trực tiếp sắp xếp một vị trí thoải mái cho cô ở Hoắc Thị, hằng ngày đi làm về còn có thể đi chung. Cô không đồng ý, vậy còn ra thể thống gì!

Nếu cô tới Hoắc Thị làm việc, cả công ty từ trên xuống dưới sẽ không ai không biết quan hệ giữa cô và Hoắc Trường Uyên, vậy là khỏi phải làm gì nữa, hoàn toàn để cho người ta phục vụ.

Nghe xong, Trịnh Sơ Vũ không khỏi chép miệng, hỏi: "Liệu anh Trường Uyên có đồng ý không?"

"Đợi đến tối anh ấy về, tôi sẽ hỏi anh ấy xem sao..." Lâm Uyên Bạch nhìn xuống thông báo trúng tuyển, nói với vẻ không mấy chắc chắn.

Bây giờ kiểm tra ra cô đã mang thai, e rằng Hoắc Trường Uyên sẽ không đồng ý. Nhưng đã phỏng vấn thành công, cô không muốn từ bỏ cơ hội cho lắm. Tuy rằng với thân phận của Hoắc Trường Uyên, anh chẳng thiếu gì chút tiền này, cô cũng không phải là không muốn ở nhà làm nội trợ chăm sóc con cho anh. Có điều cô vẫn cảm thấy không nên quá xa lánh xã hội, phụ nữ vẫn cần độc lập một chút sẽ tốt hơn, nên có công việc của

riêng mình, vừa có người thương yêu vừa có việc để mình bận rộn. Chỉ sợ Hoắc Trường Uyên tới lúc đó sẽ không đồng ý.

Nếu thật sự không ổn thì dùng mỹ nhân kế vậy...

Đến tối, Hoắc Trường Uyên vẫn dựa vào đầu giường đọc sách về dưỡng thai như mọi khi, cực kỳ nhập tâm. Cô ôm laptop hỏn hển bò qua, luôn từ dưới nách vào lòng anh: "Hoắc Trường Uyên, em cho anh xem thứ này~"

Nghe thấy vậy, Hoắc Trường Uyên nhìn về phía cô.

Tới khi cô mở màn hình laptop, nhìn thấy tờ thông báo trúng tuyển đó, anh lập tức nhú mày, không cần suy nghĩ đã nói ngay: "Không được!"

Đúng như dự đoán, Hoắc Trường Uyên quả nhiên không đồng ý.

"Vì sao chứ? Chẳng phải trước đó chúng ta đã bàn bạc ổn thỏa rồi sao..." Lâm Uyển Bạch lập tức rầu rĩ mặt mày.

"Bây giờ em đang có thai con gái." Hoắc Trường Uyên hạ thấp giọng, nói.

"Nhưng bây giờ mới hơn một tháng, làm gì cũng không ảnh hưởng! Anh là sếp, nên biết trong công ty, thời gian cho thai phụ nghỉ đẻ chỉ ít cũng phải một tháng trước ngày dự sinh. Vả lại thai phụ nếu ở quá lâu trong nhà sẽ không tốt, không có lợi cho sự phát triển của thai nhi!" Lâm Uyển Bạch nhẹ nhàng ôm lấy vòng eo cường tráng của anh: "Hoắc Trường Uyên, em biết anh lo lắng chuyện gì. Em có thể bảo đảm sẽ chăm sóc tốt cho mình và cho con! Chỉ cần em cảm thấy mệt mỏi, em sẽ lập tức xin nghỉ việc, không làm nữa!"

"Có được không? Được không anh~"

Lâm Uyển Bạch cọ cọ mặt lên ngực anh như cún con.

Cho dù hai người họ đã sinh con trai, giờ lại có thêm con gái, nhưng thật ra đến bây giờ cô vẫn thường xuyên xấu hổ. Tuy rằng cô cũng rất dựa dẫm vào anh nhưng kiểu làm nũng thế này thật ra không nhiều. Mỗi một tiếng nói của cô như lông vũ chọc vào trái tim Hoắc Trường Uyên.

Hoắc Trường Uyên bỗng dưng cảm thấy cổ họng khô rát, đột ngột nuốt nước bọt.

Anh giờ tay giữ chặt cái đầu ngoáy loạn của cô lại, giọng kiềm chế, có phần cảnh cáo: "Uyển Uyển, đừng trêu anh!"

Tối hôm qua anh phải xả nước lạnh gần mười phút đồng hồ mới xoa dịu được cảm giác rục rịch sôi sục trong máu huyết.

Lâm Uyển Bạch thấy vậy, nhưng không kiểm soát, ngược lại giăng ra khỏi anh, rướn người bịt kín miệng anh lại.

"Uyển Uyển!"

Hoắc Trường Uyên khẽ quát cô.

Chất giọng khàn như chà lên đá, chà lên sắt, cảm giác như sắp sụp đổ tới nơi.

Lâm Uyển Bạch làm như không nghe thấy, tung ra tuyệt chiêu, vươn tay về phía quần đùi của anh, sau đó từ từ cúi mặt xuống...

Kết quả cuối cùng, Hoắc Trường Uyên bị sắc đẹp mê hoặc, vẫn chấp nhận quyết định của cô.

Hôm sau, Lâm Uyển Bạch được tới công ty mới bồi dưỡng đúng như ý nguyện. Vì gặp đúng thứ Sáu, hai hôm sau lại là ngày nghỉ, nên thứ Hai

tuần sau cô chính thức đi làm. Buổi sáng, Lê Giang Nam gọi điện tới, nói là muốn thực hiện lời hứa lúc trước, mời cả gia đình ba người họ đi ăn cơm.

Xong việc, Lâm Uyên Bạch tới thẳng Hoắc Thị, muốn cùng anh về nhà đón bánh bao nhỏ rồi đi gặp mặt.

Vừa vào tòa nhà lớn, cô lễ tân đã bỏ hết công việc dang dở, ra đón cô.

"Chị Lâm!"

Lâm Uyên Bạch nói: "Tôi tới tìm Hoắc Trường Uyên..."

"Em đưa chị lên!" Đối phương cực kỳ nhiệt tình, sau đó còn đưa tay ra trước mặt cô: "Hoắc tổng nói chị đang có thai, để em giúp chị cầm túi xách!"

Cô chỉ cầm theo túi xách tay, bên trong có chìa khóa và khăn giấy, đâu có nặng lắm, nhưng dưới sự khăng khăng của đối phương, Lâm Uyên Bạch buộc phải đưa.

Lên tới tầng trên cùng, cửa thang máy mở ra, cô liền nhìn thấy Giang Phóng đứng trước cửa.

"Trợ lý Giang!" Sau khi chào hỏi, thấy anh ấy nhận túi xách từ tay cô nhân viên, cô tò mò hỏi: "Không lẽ anh đặc biệt đứng đây đợi tôi?"

"Đúng vậy." Giang Phóng gật đầu.

Lâm Uyên Bạch nuốt nước bọt: "Cả công ty anh... đều đã biết tôi mang thai rồi hả?"

"Đúng vậy!" Giang Phóng một lần nữa đưa ra đáp án chắc nịch, đồng thời vui mừng nói với cô: "Cô Lâm, có thể cô vẫn chưa biết. Chính vì

chuyện này, tâm trạng của Hoắc tổng rất tốt. Anh ấy thưởng cho toàn bộ công ty, chúng tôi cũng mừng lây! Ha ha, chúng tôi đúng là được hưởng phúc của công chúa tương lai đây!"

"Làm sao anh biết là công chúa chứ không phải tiểu thiếu gia?" Lâm Uyên Bạch dờ khóc dờ cười.

Giang Phóng đáp chắc nịch: "Hoắc tổng nói là con gái!"

Lâm Uyên Bạch chống tay lên trán. Xong, bị tẩy não hết rồi...

Không chỉ đơn thuần là công khai chuyện cô mang thai với mọi người, anh còn nói với họ đó là con gái...

Lâm Uyên Bạch cũng phải nghi ngờ, may rằng đây không phải thời cổ đại, nếu anh sinh ra trong nhà đế vương, chưa biết chừng lúc này cả bàn dân thiên hạ đã biết.

Cô nhớ lại lần trước cô ngờ vực, nhưng Hoắc Trường Uyên lúc đó nói chắc như đinh đóng cột rằng mầm giống của anh, anh biết rõ, nhất định là con gái. Thậm chí cô có thể tưởng tượng ra, khi nói với Giang Phóng mình có con gái, chắc cái đuôi của anh cũng cong tít lên trời!

Cánh cửa văn phòng tổng giám đốc mở hé, từ xa có thể nhìn thấy người đàn ông ngồi trước máy tính.

Hôm nay hiếm có dịp anh lại mặc sơ mi màu xanh dương đậm, ngồi quay lưng về phía hoàng hôn đằng sau trồng thâm trầm như đại dương. Hình như anh quá chăm chú nên không nghe thấy tiếng bước chân của cô và Giang Phóng.

Lâm Uyên Bạch thấy cửa mở nên cũng không gõ. Cô đón lấy túi xách từ tay Giang Phóng, rón rén đi vào trong.

Suốt cả quá trình ấy, Hoắc Trường Uyên từ đầu tới cuối cũng không hề ngẩng đầu, đôi mắt như dính chặt vào màn hình, tay phải cầm chuột thì thoảng lại trượt lên trượt xuống, ánh nhìn chăm chú và nghiêm túc. Cô sợ quấy rầy tới anh, cũng không lên tiếng, vòng qua bên kia bàn làm việc.

Đến khi nhìn rõ màn hình, Lâm Uyển Bạch chợt phì cười: "Này, anh cũng thiếu sự nghiêm túc với công việc quá đấy!"

"Em vào khi nào vậy?" Bây giờ Hoắc Trường Uyên mới thoát ra khỏi màn hình máy tính.

"Ban nãy đó!" Lâm Uyển Bạch trả lời, chỉ tay vào màn hình, trêu chọc: "Em còn tưởng Hoắc tổng đang cầm đầu giải quyết hợp đồng khổng lồ nào chứ, thì ra là xem bím cho bé con!"

Hoắc Trường Uyên gằn như lập tức đứng lên, kéo ghế ra, dìu cô ngồi xuống. Không phải anh không nghe ra cô cố tình trêu chọc anh, nhưng nét mặt đầy hường thụ: "Công việc cũng làm xong rồi, không còn việc gì nữa, rảnh rang nên anh ngồi xem một chút!"

Trên màn hình chẳng phải văn bản tài liệu gì, cũng không phải trang web cổ phiếu đen đen đỏ đỏ mà là một trang web nước ngoài nào đó. Trước khi cô vào, Hoắc Trường Uyên đang lên đó lựa đồ cho mẹ và bé, không biết anh đã chọn bao nhiêu, chỉ biết giỏ hàng hiển thị đã có tới hai mươi sản phẩm.

Mấy việc này bình thường toàn phụ nữ làm, không ngờ hai người họ tráo đổi vị trí cho nhau.

Nhưng Lâm Uyển Bạch hiểu anh, sao không biết nguyên nhân chứ. Bởi vì lần cô mang thai đầu tiên anh đã bỏ lỡ, để cô phải một mình từ lúc mang

thai tới lúc sinh đẻ. Thế nên giờ anh muốn cố gắng hết sức của mình để bù đắp cho cô.

Lâm Uyên Bạch tươi cười thúc giục anh: "Mau đi thôi, chúng ta còn phải về nhà đón Đậu Đậu, nếu không muộn mất!"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên mỉm cười, cúi xuống tắt hết các trang web.

Lâm Uyên Bạch vô tình liếc thấy một trang web nào đó, hình như có hình áo lót, mặt cô bỗng dựng đỏ hồng, vội vàng mượn động tác đứng lên để âm thầm nuốt nước bọt.

Từ trong thang máy đi ra, họ nắm tay bước ra đại sảnh. Gần đi qua cánh cửa xoay, Hoắc Trường Uyên đột nhiên nói "Đợi chút" rồi buông tay cô ra, đi tới trước mặt cô lao công đang cầm cúi lau sàn ở một góc khuất ngay gần đó.

Hoắc Trường Uyên nói rất nghiêm túc: "Vợ chưa cưới của tôi mang thai, là con gái. Nhớ kỹ, sau này lau sàn gạch đá tuyệt đối không được để lại vệt nước, dễ trượt chân lắm!"

Thím ấy nghe mà ngẩn người, rồi vội gật đầu: "Vâng, Hoắc tổng!"

Khoảng cách không quá xa, Lâm Uyên Bạch nghe thấy rõ ràng, ngượng ngập vô cùng, tới khi anh quay về, cô lí nhí nói, giọng vừa khó xử vừa căm nín: "Hoắc Trường Uyên, anh đâu cần thông báo công khai thêm lần nữa chứ, khắp công ty từ trên xuống dưới ai ai cũng biết rồi..."

"Thím ấy sáng nay mới tới nhận việc, đã biết đâu." Hoắc Trường Uyên vẫn nói đầy lý lẽ.

"..." Lâm Uyên Bạch phục thật rồi.

Sau khi đón được bánh bao nhỏ, chiếc ô tô màu trắng đỗ lại trước cửa một nhà hàng Trung Quốc.

Đây là một nhà hàng chủ yếu làm đồ dinh dưỡng từ các loại đậu. Có lẽ vì nghĩ tới chuyện cô mang thai nên anh đặc biệt chọn nhà hàng này.

Lê Giang Nam đã tới từ rất sớm. Thấy họ đi vào, anh ấy liền đứng lên, vẫy tay ra hiệu. Là một chiếc bàn tròn sát cửa sổ tầng hai, vị trí và view đều rất đẹp.

Chuyện của người lớn, con nít không biết gì. Bánh bao nhỏ vẫn nghĩ rằng chú đẹp trai này vẫn đang muốn cướp Uyên Uyên từ trước kia. Vừa ngồi xuống, thằng bé liền tuyên bố: "Trong bụng Uyên Uyên có em gái nhỏ của bảo bảo!"

Lê Giang Nam phì cười, chân thành chúc phúc: "Hoắc tổng, chị Tiểu Bạch, chúc mừng anh chị!"

Thật ra trong lòng anh ấy cũng cảm thấy may mắn vài phần. May mà bản thân đã kịp thời rút ra khỏi phần tình cảm này, bằng không, dù có nỗ lực hơn nữa cũng không thể xen vào giữa họ, cuối cùng chìm đắm quá sâu, ngược lại người đau khổ chính là mình.

Nghe thấy anh ấy gọi mình những tiếng "chị Tiểu Bạch", cô hiểu vì sao lúc trước anh ấy đề nghị như vậy, chính là để sau này gặp mặt cả hai không rơi vào tình thế khó xử. Lê Giang Nam cũng là người cô yêu quý, có thể trở thành bạn bè cũng rất may mắn.

Một người đàn ông khí khái điển trai như vậy, lại chính trực khiêm nhường, cô thật lòng hy vọng sau này anh ấy có thể tìm được một cô gái thích hợp.

Khi người phục vụ bê thức ăn lên, có một bóng người quen thuộc từ xa đi tới, Lâm Uyên Bạch chợt lên tiếng gọi.

"Sơ Vũ?"

Trịnh Sơ Vũ nghe thấy tiếng gọi bèn quay đầu, chợt bất ngờ nói: "Tiểu Bạch, anh Trường Uyên?"

Lâm Uyên Bạch tươi cười gật đầu còn anh chỉ miễn cưỡng đánh mắt nhìn.

Lâm Uyên Bạch thấy người phục vụ dẫn cô ấy tới một bàn đơn, sững sờ hỏi: "Cô tới đây ăn một mình sao?"

"Đúng vậy!" Trịnh Sơ Vũ gật đầu, vô thức xoa tay lên bụng: "Tôi đói rồi, hôm nay người làm trong nhà lại nghỉ phép, không có gì ăn, tôi đành phải chạy ra ngoài!"

"Vậy cô có muốn qua đây ăn chung với chúng tôi không?" Lâm Uyên Bạch thấy cô ấy thực sự cô đơn.

Một cô gái trẻ trung xinh đẹp như vậy, trong nhà hàng bàn nào cũng có đôi có cặp, chỉ mình cô ấy đi riêng lẻ. Cô biết cô ấy gần như không có bạn bè gì, mình cũng bị lôi kéo, ép trở thành bạn thân duy nhất, vậy nên sao cô đành lòng. Hơn nữa bàn của họ còn khá rộng, ngồi thêm ba người nữa vẫn không thành vấn đề.

Trịnh Sơ Vũ ngập ngừng hỏi: "Như vậy có tiện không?"

Bấy giờ Lâm Uyên Bạch mới ý thức được trên bàn còn Lê Giang Nam. Nếu chỉ có gia đình họ, cô hoàn toàn có thể thay Hoắc Trường Uyên quyết định, nhưng hôm nay Lê Giang Nam mời khách, cũng nên hỏi ý kiến của anh ấy mới phải.

"Giang Nam, cậu không để ý chứ?"

"Không sao!" Lê Giang Nam ôn hòa gật đầu.

Lâm Uyển Bạch biết anh ấy sẽ không từ chối, bèn gọi phục vụ lấy thêm bát đĩa.

Trịnh Sơ Vũ đi tới bên cạnh cô, kéo ghế ngồi xuống.

Lâm Uyển Bạch dường như loáng thoáng nhận ra, sau khi Trịnh Sơ Vũ ngồi xuống, bầu không khí có phần khác lạ, nhất là giữa hai người Lê Giang Nam và Trịnh Sơ Vũ, một người tỏ thái độ ngượng ngập, một người cúi đầu đỏ mặt.

Không chỉ cô, Hoắc Trường Uyên cũng nhìn ra được.

Chỉ là anh không hề quan tâm, chỉ một mực chú ý tới cô và cô con gái trong bụng cô cùng bánh bao nhỏ, những người khác có mờ ám ra sao anh chẳng hề hứng thú.

Lâm Uyển Bạch càng nhìn càng cảm thấy có chỗ nào đó không ổn.

Nhân lúc giữa chừng bánh bao nhỏ đòi đi vệ sinh, Hoắc Trường Uyên và Lê Giang Nam đều đứng lên đi cùng, Lâm Uyển Bạch vội buông đĩa xuống, kéo Trịnh Sơ Vũ ở bên cạnh qua, hỏi: "Cô và Giang Nam có chuyện gì vậy?"

Vừa bị hỏi, mặt Trịnh Sơ Vũ lại đỏ bừng lên.

"Thật ra cũng không có gì, chỉ là, chỉ là..." Trịnh Sơ Vũ bỏ hết bát đĩa trong tay xuống, ấp úng hồi lâu mới bật ra tiếng: "Có một hôm buổi sáng, chẳng phải tôi chạy ra siêu thị mua không ít đồ bỏ rồi mang tới thăm chị sao! Hôm đó anh Trường Uyên vẫn ở nhà, hai người còn thể hiện tình cảm

ngay trước mặt tôi đó! Tôi ít nhiều chịu một chút đả kích nhỏ, tôi đó tới quán bar uống rượu!"

Lâm Uyên Bạch gật đầu, cô còn nhớ rất rõ.

Lúc đó, họ cũng chỉ vừa hóa thù địch thành tình bạn, sáng sớm Trịnh Sơ Vũ đã chạy tới, còn nhờ cô nói giúp đừng để bị đuổi về Anh.

"Sau đó thì sao?" Cô hỏi tiếp.

Trịnh Sơ Vũ túm chặt lấy mép khăn trải bàn rủ xuống, vò qua vò lại: "Sau đó tôi uống hơi biêng biêng, nói chính xác là uống say khướt! Đúng lúc ấy gặp Lê Giang Nam. Anh ấy tốt bụng đưa tôi rời khỏi quán bar, nhưng không biết nhà tôi ở đâu, trên người tôi lại không có giấy tờ gì, anh ấy đành đưa tôi về khách sạn nơi anh ấy ở. Tôi thật sự uống quá nhiều, hoàn toàn không còn ý thức, nôn thốc nôn tháo khắp nơi. Cuối cùng anh ấy giúp tôi cởi bỏ chỗ quần áo bẩn, tôi đã bị anh ấy nhìn sạch rồi..."

"Hả..." Lâm Uyên Bạch bắt giác kêu lên.

Trịnh Sơ Vũ càng cúi thấp hơn, chỉ thiếu nước vùi mặt xuống bát canh.

Cái gọi là "hết", tức là nơi nào trên người cũng đã nhìn thấy.

Buổi sáng khi Trịnh Sơ Vũ tỉnh giấc, dưới chăn, trên người đến quần lót cũng không có, hoàn toàn trần truồng. Lúc đó cô ấy hoảng hốt vô cùng, còn tưởng mình uống say bị ai đó giở trò đồi bại. Về sau nhìn thấy giường sạch sẽ gọn gàng, không có dấu hiệu của sự hỗn loạn, hơn nữa trong người cũng không có cảm giác khó chịu, duy nhất chỉ có cơn đau đầu sau khi cơn say bốc lại, chắc là chưa xảy ra chuyện gì nguy hiểm, chỉ đắp chăn ngủ một giấc rất thoải mái. Sau đó nữa, cô ấy liền nhìn thấy Lê Giang Nam nằm co cụm trên sofa bên ngoài...

Lâm Uyển Bạch hoàn toàn không ngờ giữa họ lại có một chút chuyện như vậy xảy ra, những tưởng hai người họ chỉ từng giáp mặt một lần ở khách sạn hôm đó.

Cô rất hiểu con người Lê Giang Nam. Anh ấy đang hoàng chính trực, không phải loại tiểu nhân tranh thủ. Anh ấy nếu làm như vậy nhất định là vì không còn cách nào khác. Chẳng trách ban nãy trông cả hai đều ngại ngần, chuyện này quả thật hơi xấu hổ.

Không bao lâu sau, bánh bao nhỏ lon ton chạy về, phía sau là hai người đàn ông.

Bữa cơm kết thúc, họ đi ra khỏi nhà hàng.

Trịnh Sơ Vũ đi một mình tới đây, ở nhà có người giúp việc nhưng không có tài xế riêng. Lâm Uyển Bạch nhìn sang một Hoắc Trường Uyên này giờ vẫn coi như không phải chuyện của mình, rồi quay đầu nhìn về phía Lê Giang Nam, lên tiếng: "Giang Nam, cậu vừa hay tiện đường, chỉ bằng giúp tôi đưa Sơ Vũ về nhé?"

Trịnh Sơ Vũ thấy anh ấy không nói gì, bèn lẩm bẩm: "Anh không chấp nhận thì thôi!"

"Được rồi!" Gương mặt Lê Giang Nam thoáng qua một chút gượng gạo, nhưng anh ấy vẫn nở nụ cười ôn hòa đáp lại, sau đó nói với cô ấy: "Lên xe tôi đi!"

Nhìn theo đến khi bóng Trịnh Sơ Vũ đi sau Lê Giang Nam xa khuất, Lâm Uyển Bạch mới cùng Hoắc Trường Uyên lên xe.

Dọc đường trở về, cô kể lại chuyện của Trịnh Sơ Vũ và Lê Giang Nam cho Hoắc Trường Uyên nghe. Phản ứng của anh rất lãnh đạm, chỉ ậm ừ những âm điệu đơn thuần mang tính tượng trưng.

"Này..." Lâm Uyển Bạch không nhìn được, đẩy cánh tay anh.

Hoắc Trường Uyên thẳng thừng nắm lấy tay cô, bọc trong lòng bàn tay mình, trầm giọng: "Anh chỉ quan tâm tới em và con."

Anh nhìn cô bằng ánh mắt thâm trầm, bóng đèn đường bên ngoài hắt vào, khiến đáy mắt anh sáng lên lấp lánh.

Lâm Uyển Bạch không kịp được, chìm sâu trong đó. Trong lúc đợi đèn đỏ, ánh mắt hai người quấn quýt giữa không gian xe bé hẹp, cả bầu không khí cũng thêm vài phần quyến luyến.

"Tiếp theo đây cô và bố sẽ hôn hôn ạ?"

Đằng sau bất ngờ vang lên tiếng con nít.

Bánh bao nhỏ ngồi trên ghế an toàn, chứng kiến toàn bộ quá trình hai người họ tình cảm, giờ hai bàn tay trắng nõn lên che chặt hai mắt, cười toét miệng: "Bảo bảo có thể nhắm mắt~"

Lời trẻ con vô tư càng khiến họ không nhìn được cười, Lâm Uyển Bạch đồng thời cũng rất xấu hổ.

Hoắc Trường Uyên vươn cánh tay dài ra, cúi thấp xuống, nhưng không hôn cô mà thì thầm một câu bên tai cô.

Nghe xong, Lâm Uyển Bạch bỗng lắc đầu như trống ỏi.

"... Em không muốn!"

Hoắc Trường Uyên chậm rãi nói: "Nếu em không đồng ý thì chuyện anh cho phép em đi làm coi như chưa từng xảy ra!"

"Sao anh lại như vậy chứ!" Lâm Uyển Bạch bỗng sốt sắng.

Tối qua rõ ràng đã dùng mỹ nhân kế, gần như nghĩ toàn bộ cách có thể, hơn nữa còn làm một việc khiến cô xấu hổ nhất... Rõ ràng đã hứa sẽ đồng ý cho cô, người đàn ông này sao có thể nói lời không giữ lời chứ!

Đèn đường phía trước chuyển xanh, Hoắc Trường Uyên vừa cho xe chạy vừa uể oải nói: "Từ đây về nhà còn một quãng đường, anh sẽ cho em đủ thời gian suy nghĩ."

"..." Lâm Uyển Bạch cắn môi.

Một quãng đường không quá xa, chiếc Land Rover trắng nhanh chóng đánh lái vào sân và dừng hẳn.

Hoắc Trường Uyên rút chìa khóa, vòng qua đầu xe mở cửa cho cô, nhướn mày hỏi: "Suy nghĩ xong chưa?"

Lâm Uyển Bạch đỏ bừng mặt, bất giác giơ tay lên chạm vào môi, rồi nghĩ tới cảnh giới hạn độ tuổi đó, giọng nhỏ như muỗi: "Suy nghĩ xong rồi, em làm cho anh còn không được sao..."

Về phương diện đó, da mặt cô vốn đã mỏng, chuyện xấu hổ ấy cô tổng cộng mới làm hai lần, lần đầu tiên là bốn năm trước khi họ vừa quyết định hẹn hò, cô nghe theo lời khuyên của cô bạn Tang Hiểu Du, dỗ cho anh vui. Còn về lần thứ hai thì hết cách, đành phải tung ra chiêu hiểm, ai ngờ anh được đà lần tới...

Hoắc Trường Uyên hài lòng bế con trai khoác vai cô, sải bước đi vào nhà.

Buổi tối, Lâm Uyển Bạch vẫn còn ý định qua quýt cho xong, cố tình ở lại phòng con trai, đọc gần hết cả cuốn truyện cổ tích. Cuối cùng bánh bao nhỏ quả thật không chống cự nổi, ngồi đó cái đầu nhỏ gật gù vì buồn ngủ.

Sao cô đành lòng bắt thằng bé thức, vội đặt nằm nó xuống gối, bánh bao nhỏ lập tức khò khò ngay.

Không còn cách nào khác, Lâm Uyên Bạch bấy giờ mới lè mề quay về phòng ngủ.

Cánh cửa được đẩy ra nhẹ nhàng, Hoắc Trường Uyên đã nghiêng người chống cánh tay nằm hướng về phía cô. Anh tắm rửa xong từ sớm, còn không buồn quần khăn tắm, dùng giọng nói trầm tĩnh xen chút khàn khàn nói với cô: "Uyên Uyên, anh đang đợi này!"

Ánh mắt anh hùng hực như một ngọn lửa có thể thiêu đốt trái tim cô.

Lâm Uyên Bạch liếm môi, đành bậm bụng bước qua từng bước...

...

Thứ Hai, ánh nắng ban mai đầy sức sống như một chú hươu con.

Lâm Uyên Bạch ngồi trên ghế lái phụ chiếc Land Rover. Hoắc Trường Uyên tập trung lái xe. Hai công ty không xa nhau lắm, vừa hay anh có thể đưa cô tới đó trước rồi đến Hoắc Thị sau là vừa đẹp.

Trước khi xuất phát họ đã đưa bánh bao nhỏ tới trường mầm non. Là một trường mầm non song ngữ tư thục, cả phương pháp giáo dục và môi trường học tập đều rất tốt. Lúc vào, bánh bao nhỏ với diện mạo dễ thương bị các bạn nhỏ vây quanh. Ban đầu Lâm Uyên Bạch còn lo lắng nó sẽ tỏ ra lạnh lùng hoặc không vui, không ngờ nó hòa đồng cũng rất nhanh.

Có một bé gái chạy tới, chủ động nắm tay thằng bé, nhưng bánh bao nhỏ có vẻ xấu hổ bèn né tránh. Có điều thằng bé cũng nhanh chóng mím môi cười, dè dặt chìa tay ra. Cô bé ấy có vẻ rất hoạt bát, không hề giận, ngược lại nắm tay nó chạy tuột vào trong.

Lâm Uyên Bạch đứng từ xa nhìn theo cái bóng nhỏ, cũng giống như bao nhiêu người làm mẹ khác, trong lòng vừa kích động vừa xót xa.

Cô đặt tay lên cái bụng bằng phẳng, tuy rằng sinh mạng nhỏ bên trong mới chỉ to bằng hạt đỗ, nhưng cô dường như đã nhìn thấy cảnh sau này bánh bao nhỏ nắm tay em gái cùng đi học và về nhà. Cảnh tượng ấy đẹp như một bức tranh được đóng khung khảm vàng.

Giống như bánh bao nhỏ ngày đầu đi học, quay trở về với công việc, cô ít nhiều cũng có chút hưng phấn.

Chiếc xe trắng đỗ phía trước tòa nhà văn phòng. Sau khi mở cửa xe cho cô, Hoắc Trường Uyên không rời đi ngay mà có vẻ muốn theo cô đi vào. Lâm Uyên Bạch không hiểu, giữ anh lại: "Sao thế?"

"Công ty này cũng thuộc quyền quản lý của Hoắc Thị. Hoắc Thị trước kia để chuẩn bị cho việc lên sàn giao dịch đã thu mua rất nhiều công ty con. Đây là một trong số đó. Sau khi lên sàn rồi, những công ty này không bị sát nhập mà vẫn tiếp tục tự kinh doanh, có điều chỗ dựa phía sau vẫn luôn là Hoắc Thị." Hoắc Trường Uyên khẽ nói.

"Sao anh không nói gì với em?" Lâm Uyên Bạch tròn mắt.

"Bây giờ nói cũng không muộn." Hoắc Trường Uyên nhàn nhã nắm lấy tay cô: "Anh đưa em vào trong, tiện thể chào hỏi tổng giám đốc một tiếng."

Tuy rằng được hưởng mỹ nhân kế của cô nhưng sở dĩ anh chấp nhận, đa phần cũng vì công ty này thuộc quyền quản lý của Hoắc Thị, như vậy anh mới yên tâm.

"Không được!" Lâm Uyên Bạch né tránh.

"Vì sao?" Hoắc Trường Uyên nhíu mày.

Lâm Uyển Bạch cắn môi, kích động: "Còn cần hỏi sao. Nếu anh vào chào hỏi tổng giám đốc, há chẳng phải coi như dấn dò người ta chăm sóc em một cách đặc biệt? Em thi vào đây bằng thực lực của bản thân, em không thích như vậy. Tóm lại, anh không được giúp em đi cửa sau!"

Nếu như vậy, có khác gì đến thẳng Hoắc Thị làm việc đâu!

Thấy cô khi nói rằng mình thi tuyển vào đây bằng thực lực, gương mặt ánh lên chút kiêu hãnh, Hoắc Trường Uyên không nhịn được cười. Anh chuyển sang khoác vai cô, muốn ép buộc cô phải đi vào cùng.

Lâm Uyển Bạch không mắc bẫy, đành bậm môi, nhướn mày, túm lấy vạt áo vest của anh: "Nếu anh không đồng ý thì em sẽ không vui. Em mà không vui sẽ ảnh hưởng tới con đây..."

Nói đến cuối cùng, đầu cô cúi thấp xuống, chỉ cho anh thấy một cằm cô có phần nặng nề.

Hoắc Trường Uyên hoàn toàn bị đánh bại, dừng bước, thở dài: "Được, anh nghe em."

"Hoắc Trường Uyên, anh là tốt nhất!" Lâm Uyển Bạch lập tức tươi cười.

Sau khi biết quan hệ giữa anh và nơi này, cô không muốn được đối xử đặc biệt chút nào. Trước tòa nhà văn phòng, người đi qua đi lại tấp nập. Sợ bị các đồng nghiệp trong công ty mới bắt gặp, tới lúc đó giải thích sao cũng không ổn, thế nên cô lập tức giằng ra khỏi vòng tay anh.

"Hôn một cái rồi đi!"

Hoắc Trường Uyên vừa dứt lời, Lâm Uyển Bạch đã rảo bước chạy đi xa.

Anh nhú mày, suýt chút nữa định sai bước ngăn cô lại. Nhưng hình như cô chỉ muốn thoát khỏi anh, sau khi rời khỏi phạm vi của anh không lâu, bước chân đã chậm lại, đi vào trong tòa nhà với dáng vẻ thận trọng.

Đi qua cánh cửa xoay, Lâm Uyển Bạch quay đầu lại, cười thật tươi với anh, để lộ hàm răng đều tăm tắp.

Nụ cười đó khiến trái tim Hoắc Trường Uyên xao xuyến, đó là lý do khiến anh làm bất kỳ việc gì cũng cam tâm tình nguyện.

Những người ứng tuyển lần này đa phần đều chia đều về các phòng khác nhau. Vị trí của Lâm Uyển Bạch trực thuộc phòng tài vụ, không quá đông người, cộng cả cô mới tới tổng cộng có tám người.

Sau khi vào chào hỏi giám đốc, cô được sắp xếp ngồi chính giữa, có lẽ là chỗ ngồi cũ của đồng nghiệp vừa nghỉ. Trên bàn vẫn còn hai chậu cây nhỏ chưa được dọn đi, đặt bên cạnh máy tính với nhiệm vụ hút bớt tia bức xạ.

Vì trên thẻ nhân viên có viết rõ họ tên, nên mọi người chào hỏi nhau cũng khá tiện.

Phong cách hai bàn làm việc hai bên trái phải cô đều khá rõ ràng. Một bàn toàn màu hồng, là một sinh viên mới tốt nghiệp không lâu, ngoài hai mươi tuổi. Bàn bên kia đặt một bức ảnh gia đình hạnh phúc trên mặt bàn, con cũng đã học tới cấp ba rồi.

Chú ý thấy họ có vẻ khá thân thiết, lại đều họ Triệu, cô tò mò hỏi: "Hai người là người thân ạ?"

"Không phải, chỉ cùng họ thôi à!" Người trung niên xoa tay với cô, sau đó cười cười, lần lượt chỉ vào mình và người bên cạnh cô: "Sau này em cứ gọi chị là chị Triệu, gọi con bé ấy Tiểu Triệu là được rồi! Có chuyện gì không hiểu, hoặc cần giúp đỡ, cứ hỏi mọi người!"

"Vâng, chị Triệu, Tiểu Triệu, em cảm ơn hai người trước!" Lâm Uyển Bạch cảm kích.

"Đừng khách khí!" Cả hai đồng thanh.

Tiểu Triệu còn trẻ, tương đối hoạt bát, sau khi thân quen hơn, bèn tò mò hỏi cô: "Chị Tiểu Bạch, nghe nói chị đang mang thai?"

"Ừm..." Lâm Uyển Bạch gật đầu.

Đa phần các công ty trong lúc tuyển dụng đều có yêu cầu khắt khe hơn với phái nữ, hoặc có thể nói đa phần không muốn nhận những người đang có thai. Dù sao thì chẳng công ty nào muốn làm nhà từ thiện, đi chấp nhận một người vừa làm được vài tháng đã về nhà nghỉ đẻ, rồi lại phải đi tìm người kế nhiệm.

Lần này đối với Lâm Uyển Bạch thuần túy là bất ngờ. Tuy rằng họ vẫn luôn mong ngóng có thêm một đứa con, nhưng mãi vẫn không có động tĩnh gì. Sinh mệnh mới đến quá đột ngột, cô cũng thật sự không định chiếm hời mấy tháng nghỉ đẻ. Chỉ là mười ngày trước, khi nộp đơn xin việc, cô hoàn toàn chưa phát hiện ra mình có thai!

Tiểu Triệu phấn khích hỏi: "Ya, mấy tháng rồi ạ, con gái hay con trai thế ạ? Em thích con gái lắm, hiền lành, dễ thương!"

"Hiện giờ vẫn chưa rõ, cũng mới kiểm tra ra được vài hôm thôi. Bây giờ mới hơn một tháng." Mỗi lần nói về con, Lâm Uyển Bạch lại chột đặt tay xuống bụng.

"Vậy em phải chú ý một chút đấy! Nhất là ba tháng đầu tiên trong thời kỳ nguy hiểm. Nhưng cũng may việc ở phòng mình khá nhẹ nhàng, bình thường chỉ ngồi tại chỗ đối chiếu sổ sách, chỉ có cuối tháng và đầu tháng bận rộn hơn một chút. Mấy việc nặng như dọn đồ đều có các anh nam phụ trách!" Chị Triệu tuổi tác cao hơn một chút, là người từng trải, hiểu biết nhiều, cười ha ha rồi hỏi băng quơ: "Em và ông xã kết hôn bao lâu rồi?"

"À, bọn em vẫn chưa cưới ạ..." Lâm Uyển Bạch xoa xoa mũi.

Hiện tại, cô được coi như chưa cưới đã chữa, nói ra ít nhiều có phần ngượng ngập, hoàn toàn không ngang nhiên như khi ở trước mặt Hoắc Trường Uyên.

"Vẫn chưa cưới ạ?" Tiểu Triệu kinh ngạc thốt lên.

Ngữ khí của chị Triệu cũng hơi ngập ngừng: "Tiểu Bạch, không phải chị cố tình mong em gặp chuyện không hay. Chỉ có điều chị là người từng trải, từng nhìn thấy nhiều chuyện hơn em. Kiểu người chưa kết hôn đã có con như em, vẫn nên tranh thủ làm xong đám cưới. Nếu không cứ lần lữa mãi, lỡ như tới lúc đó anh ta phải dứt bỏ đi, không chịu trách nhiệm thì phải làm sao?"

"Không sao ạ, bọn em không gấp." Lâm Uyển Bạch vội vàng lắc đầu.

"Chuyện này không gấp không được. Tiểu Bạch, nghe lời khuyên của chị đi, vẫn nên suy nghĩ cho mình một chút!" Chị Triệu nhíu mày, cực kỳ hết lời khuyên nhủ: "Xã hội bây giờ quá tàn nhẫn, người xúi quẩy luôn là phụ nữ. Đàn ông mà tàn nhẫn sẽ tàn nhẫn hơn phụ nữ nhiều. Tới lúc đó anh ta trở mặt không nhận, quay đi là tìm được một người khác. Gặp kẻ có chút lương tâm thì còn có thể cho đũa trẻ chút tiền chu cấp hằng tháng, nhưng em thì thảm rồi. Bỗng dưng đèo bồng theo đũa con, tháng ngày sau này sẽ khó khăn lắm!"

Lâm Uyển Bạch nghe ra được, ngữ khí của chị Triệu không hề có ý châm chọc cô, càng không cố tình xem cô như trò cười, ngược lại thật lòng suy nghĩ cho cô, khiến một người mới tới như cô cảm thấy rất ấm áp trong lòng.

Sợ hiểu lầm tiếp tục sâu thêm, cô tươi cười giơ tay lên giải thích: "Không đâu ạ, chồng chưa cưới đã cầu hôn em từ lâu rồi!"

"Woa, chiếc nhẫn đẹp quá, kim cương cũng to nữa!" Tiểu Triệu sau khi nhìn thấy chiếc nhẫn kim cương trên ngón áp út của cô, chợt kêu lên, chạm ngón tay lên viên kim cương chạm khắc bên trên, ánh sáng lấp lánh khiến ánh mắt cô ấy trông rạo rực. Nhưng biết chừng mực, loại nhẫn cầu hôn này không thể tháo ra đeo thử như các loại nhẫn bình thường, thế nên cô ấy chỉ sờ qua mà thôi.

Nghe xong, nét mặt chị Triệu cũng dịu đi nhiều: "Hóa ra là cầu hôn rồi hả? Vậy thì tốt, là một người có trách nhiệm!"

"Dạ!" Lâm Uyển Bạch gật đầu. Nhắc đến Hoắc Trường Uyên, gương mặt và giọng nói của cô đều dịu dàng hơn nhiều, ánh mắt như tỏa sáng: "Anh ấy rất tốt với em, cũng rất yêu em, cũng mong chờ đứa con này lâu lắm rồi. Vốn dĩ lúc em ứng tuyển, em chưa phát hiện ra mình mang thai, anh ấy cũng không chấp nhận để em đi làm. Nhưng em kiên trì, nhì nhèo mãi anh ấy mới đồng ý đấy ạ!"

Cụ thể nhì nhèo kiểu gì, cô đương nhiên sẽ không nói!

Chị Triệu nghe xong liền tin ngay. Một người không quan tâm tiền bạc, không nỡ để người yêu mình vất vả, xem ra thật lòng yêu thương cô!

"Chị Tiểu Bạch, chồng chưa cưới của chị đẹp trai lắm phải không, gia cảnh cũng khá?" Tiểu Triệu tò mò hỏi. Nhìn thấy ánh mắt si mê của cô, dĩ

nhiên cô ấy phải liên tưởng tới việc đối phương có tướng mạo xuất chúng, hơn nữa từ chiếc nhẫn kim cương kia có thể đoán được nó có giá không hề rẻ.

"Ừm..." Lâm Uyên Bạch gật đầu khẳng định.

Tiểu Triệu chống hai tay lên má, mắt lấp lánh như sao: "Chắc chắn là cũng rất tốt với chị! Hức hức, ngưỡng mộ quá đi!"

Khóe miệng Lâm Uyên Bạch rướn lên, ý cười bên khóe miệng còn xen lẫn chút ngọt ngào, đôi mắt cũng tím lại như trăng rằm: "Đúng là khiến người ta ngưỡng mộ. Chị rất may mắn khi gặp được anh ấy!"

Sau khi giờ nghỉ trưa kết thúc, các bộ phận nhận được thông báo, nói rằng chiều nay sẽ có người ở tổng công ty qua họp.

Tổng công ty nói ở đây dĩ nhiên là ám chỉ Hoắc Thị. Chuyện có công việc qua lại cũng rất bình thường. Lâm Uyên Bạch nghe xong cũng không quá bất ngờ. Họp hành là chuyện của các lãnh đạo, không đến lượt cô tham gia.

Có điều, khi cô quay trở lại phòng làm việc thì phát hiện bên trong ngoài chị Triệu ra, ba nữ đồng nghiệp khác đều lấy gương ra dặm lại phấn, tô lại son.

Cảnh tượng này giống hệt như cảnh cô từng nhìn thấy bốn năm trước.

Lâm Uyên Bạch nhíu mày, vội hỏi: "Chị Triệu, chị có biết tổng công ty cử ai qua đây không ạ?"

"Nghe nói là sếp tổng đích thân qua đây đấy!" Chị Triệu nói với cô.

"Chính là Hoắc tổng đây!" Tiểu Triệu lập tức ghé qua, tay còn cầm thỏi son màu hồng phấn: "Từ nhỏ anh ấy đã đi học ở nước ngoài. Lúc học ở Havard được miễn hẳn hai năm, lên thẳng MBA. Sau khi về nước thì tiếp quản Hoắc Thị, là một trong số những người đàn ông trong mộng của các cô gái Băng Thành đây, đến giờ vẫn chưa lấy vợ!"

"Tiểu Triệu, sao em rành quá vậy?" Chị Triệu kinh ngạc hỏi.

Tiểu Triệu toét miệng cười, đắc ý nói: "Hi hi, hồi năm nhất, anh ấy từng tới trường em diễn thuyết, trên poster có ghi rõ về lý lịch của anh ấy. Em và một vài người bạn lúc đó còn xin chữ ký anh ấy. Anh ấy là thần tượng của em đây!"

Sau khi xác nhận người tới là Hoắc Trường Uyên, Lâm Uyển Bạch rút di động ra khỏi túi.

Cô đặc biệt gửi cho anh một tin nhắn, nhắc anh nếu lát nữa có gặp ở công ty cô, phải giả vờ không quen, cũng không được nói với mọi người quan hệ của họ.

Ngồi trên xe nhận được tin nhắn, Hoắc Trường Uyên lập tức nhíu mày. Thấy vậy, Giang Phóng ở phía trước dè dặt hỏi có chuyện gì. Anh lắc đầu: "Không sao."

Anh dứt lại di động vào túi quần, trước mắt đã tới tòa nhà văn phòng.

Từ trên chiếc Bentley bước xuống, Hoắc Trường Uyên dẫn theo Giang Phóng sỏi rộng bước chân đi vào.

Tuy rằng có khá nhiều công việc dính líu tới tổng công ty nhưng bình thường chỉ cần cấp dưới tới đây là được. Ngay cả Giang Phóng cũng rất ít khi phải tới. Lần này không chỉ Giang Phóng mà ngay cả Hoắc Trường

Uyên cũng đích thân qua đây, bỗng chốc khiến công ty này trở nên chấn động.

Tổng giám đốc sợ tiếp đón không chu đáo, gần như huy động trên dưới công ty ra đón.

Hoắc Trường Uyên một tay dứt túi quần, bước vào như một vị thần. Dọc đường, mọi người hai bên cung kính chào anh một tiếng "Hoắc tổng". Mắt anh không chút xao động, chỉ hờ hững gật đầu. Nhưng khi lướt qua một lướt, thật ra ngay từ đầu ánh mắt anh đã khóa chặt một bóng hình thanh mảnh nào đó trong góc.

Đồng người là thế nhưng mắt anh chỉ nhìn thấy cô.

Gần như vô thức, bước chân của anh cứ thế đi thẳng về phía cô.

Có điều vì cô đã nhắn tin trước, Hoắc Trường Uyên không thể vô sỉ nói mình không đọc được. Nghĩ tới lúc trước, cô nói câu mình sẽ không vui, ảnh hưởng tới con, hơn nữa mấy ngày nay anh đọc không ít sách, có nói tâm trạng của thai phụ quả thực rất thất thường, nên để ý nhiều một chút.

Thế nên anh vẫn cố gắng ép mình dừng bước, chỉ đứng nhìn từ xa.

Tổng giám đốc đích thân tiến lên, dẫn anh đi thẳng vào phòng họp. Các cánh cửa hai bên lần lượt đóng lại, mọi người tản đi dần.

Chị Triệu kéo Tiểu Triệu đang nhìn chòng chọc theo anh lại: "Được rồi, đừng nhìn nữa, cửa đóng hết rồi, mau quay về làm việc đi."

Lâm Uyên Bạch mỉm cười lắc đầu.

Cô không phải là không vui, ánh mắt Tiểu Triệu tuy bùng nổ hoa đào, nhưng chỉ là mê trai đơn thuần, không có ảo tưởng phát triển gì, ngược lại

phần nhiều là sùng bái.

Xem ra, người nào đó lại thu hoạch được một fan em gái.

Thời gian cứ thế trôi đi trong im lặng. Cuộc họp đã diễn ra được hơn nửa tiếng. Các phòng ban tuy vẫn còn rạo rức nhưng đều đã quay về công việc bình thường. Chợt có một tin nhắn vào di động, Lâm Uyển Bạch đánh mất nhìn, lập tức hoảng hốt bỏ xuống.

Hết chương 330

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 331

Khoảng hai giây sau, cô đứng lên khỏi bàn làm việc, áp úng nói một câu: "À, em đi vệ sinh một chút."

"Ày, chẳng phải chị vừa mới đi sao?"

Tiểu Triệu ngẩng lên khỏi màn hình máy tính, lẩm bẩm một câu với vẻ ngạc nhiên, định đứng lên nói muốn đi cùng cô, ai ngờ Lâm Uyên Bạch chớp mắt đã biến mất trước cửa phòng làm việc.

Chị Triệu ngồi bên cạnh bỏ sổ sách hóa đơn trong tay xuống: "Vừa hay chị cũng đang định đi vệ sinh, chị đi cùng em!"

Tiểu Triệu gật đầu, hai người họ cùng đi.

Theo tin nhắn, Lâm Uyên Bạch tới phòng vệ sinh, dừng bước ngo trái ngo phải một lúc vẫn không thấy bóng dáng cao lớn đó đâu. Cô đang chuẩn bị quay người thì một cánh tay mạnh mẽ từ phòng vệ sinh nam bên cạnh thò ra, vỗ vỗ lên vai cô.

Cô bịt chặt tay lên miệng, tránh những tiếng sừng sốt phát ra, cả người bị anh kéo vào trong.

Tuy rằng trông có vẻ lực khá mạnh, nhưng Hoắc Trường Uyên đã kiểm soát vừa phải, không dùng quá nhiều sức, chỉ ôm chặt cô đồng thời kéo vào trong, đặt cô dựa lưng vào bức tường.

Lâm Uyên Bạch không ngờ được anh lại ngang nhiên kéo mình vào phòng vệ sinh nam của công ty như vậy, trong chút phốc rất hoảng hốt.

Hoắc Trường Uyên mỉm cười: "Yên tâm đi, bên trong không có người!"

Lúc vào anh đã kiểm tra từ trước rồi, ngoài anh ra, sao có thể để cô nhìn thấy người đàn ông khác!

"Hoắc Trường Uyên, sao anh lại tới đây?" Lâm Uyên Bạch nhìn người đàn ông mới chỉ trong vòng vài tiếng đồng hồ đã lại xuất hiện trước mặt mình, vừa ngỡ ngàng vừa thảng thốt.

"Không yên tâm về em." Hoắc Trường Uyên hạ thấp giọng.

Lâm Uyên Bạch bĩu môi: "Em đâu phải con nít..."

"Em đang mang thai đứa con trong bụng." Hoắc Trường Uyên tiếp lời rất nhanh.

Lâm Uyên Bạch không cãi lại anh, đành ngoan ngoãn im lặng.

Hoắc Trường Uyên vén mái tóc đã búi cao của cô ra, cả gương mặt lộ ra hoàn toàn, gương mặt mộc không chút trang điểm, chỉ tô một ít son cho tươi tỉnh, có thể vì đang mang thai. Trông cô có chút quyến rũ hơn thường ngày.

"Đi làm một ngày rồi, cảm thấy thế nào?"

Lâm Uyên Bạch ngờ vực. Giả sử cô nói hơi mệt một chút xíu, anh cũng nhất định sẽ lập tức đưa mình về nhà. Nhưng cô cũng biết, anh làm vậy cũng chỉ vì quan tâm tới mình, bằng không mấy chuyện công việc nhỏ nhặt thế này, anh đâu cần đích thân chạy qua đây một chút.

"Rất nhẹ nhàng, không mệt chút nào! Phòng tài vụ cũng chẳng bận rộn lắm. Sau khi em tới, chỉ phải đối chiếu sổ sách, in mấy hóa đơn, cực kỳ nhẹ nhàng!" Lâm Uyên Bạch không nói dối mà nói thật toàn bộ với anh. Cô rướn người lên, vòng tay ôm chặt lấy anh, ngược mặt lên, vui vẻ nói: "Hoắc Trường Uyên, em rất thích công việc này, cũng thích các đồng nghiệp ở đây!"

Trong ngữ khí của cô cũng mang theo một chút làm nũng.

Sự lãnh đạm của Hoắc Trường Uyên như mềm hẳn đi sau câu làm nũng của cô. Nhìn bờ môi đầy đặn của cô mấp máy, anh hơi rục rịch. Nhìn trái ngó phải không có ai, anh bèn cúi xuống, dứt khoát đòi lại nụ hôn ban sáng.

Lâm Uyên Bạch nức nở một tiếng, càng bị anh lấy đầu lưỡi cạy mở đôi môi.

Một cánh tay ôm lấy eo cô, lòng bàn tay chặn giữa eo cô và bức tường, không để độ lạnh của nó thấm vào da thịt cô. Tay kia nâng khuôn mặt cô lên, ngón cái và ngón trỏ đặt lên vành tai cô, vuốt ve vừa bá đạo vừa dịu dàng.

Ôm áp hôn nhau một lúc lâu, chân Lâm Uyên Bạch hơi mềm nhũn ra, Hoắc Trường Uyên mới quyền luyện buông cô ra.

Cảm giác cánh cửa chưa đóng chặt, qua khe hẹp hình như có người nhìn ngó vào trong, cô vội hoảng hốt nói: "Bên ngoài hình như có người..."

Hoắc Trường Uyên nhúu mày liếc ra ngoài, thẳng thừng khóa chặt cửa lại: "Không có ai."

Lâm Uyên Bạch lặng lẽ lườm anh. Cho dù có người, bị anh khóa cửa kiểu này cũng đã hoàn toàn chặn đứng tầm nhìn của người ta rồi.

"Cho anh xem con gái nào."

Hoắc Trường Uyên nói, rồi đột ngột ngồi xuống trước mặt cô.

Tuy rằng trông cô đã đầy đà hơn nhưng thật ra vẫn được gọi là gầy, bụng chưa nhô cao, vòng eo cũng không thay đổi nhiều, vẫn chỉ vòng eo con kiến. Anh kéo hết phần sơ mi giắt bên trong chiếc váy chữ A của cô ra, rồi vén áo lên, đặt thẳng tay lên da cô.

Trái tim Lâm Uyên Bạch thất lại, cảm nhận được nhiệt độ từ lòng bàn tay anh.

Hoắc Trường Uyên quỳ một chân, tầm mắt ngang bằng với bụng cô. Tựa như giống anh nói, anh thật sự có thể nhìn thấy con gái ở bên trong váy. Cuối cùng, anh lại bịn rịn vuốt ve thêm mấy lần rồi mới mặc cẩn thận quần áo lại cho cô.

Lâm Uyên Bạch đẩy bàn tay còn định đưa tới của anh: "Em phải về đây! Nếu không đồng nghiệp tưởng em ngã trong này. Anh còn cuộc họp cơ mà, ra ngoài lâu quá cũng không hay đâu, khẩn trương ra khỏi đây đi!"

Hơn nữa, ngoài hành lang cũng có camera, bị người ta nhìn thấy không hay chút nào.

Cô chuồn ra khỏi phòng vệ sinh nam trước. Lâm Uyên Bạch không dám chạy nhanh, cầm đầu chạy bước nhỏ trở về phòng làm việc.

Trong phòng, các đồng nghiệp đang ngồi yên vị trước bàn, không ai chú ý tới việc cô đi hay về. Cô bình tĩnh kéo ghế ngồi xuống, vừa cầm chuột lên, hai vị họ Triệu ở hai bên trái phải lần lượt ghé sát lại phía cô.

Tiểu Triệu quan sát biểu cảm trên gương mặt cô, quan tâm hỏi: "Chị Tiểu Bạch, chị không sao chứ?"

"Không sao mà..." Lâm Uyên Bạch ngơ ngác.

"Tiểu Bạch, em ổn thật chứ?" Chị Triệu cũng hỏi câu tương tự.

Lâm Uyên Bạch lắc đầu, khó hiểu nhìn họ: "Em không sao mà, chị Triệu, chị và Tiểu Triệu sao vậy?"

Tiểu Triệu sốt sắng trước tiên, hạ thấp giọng, biểu cảm cực kỳ khoa trương: "Chị Tiểu Bạch, em và chị Triệu vừa đi vệ sinh. Lúc vào, em nhìn thấy hình như chị bị Hoắc tổng kéo tuột vào phòng vệ sinh nam!"

"À..." Lâm Uyên Bạch bỗng dưng có cảm giác như mình bị bắt gian tại giường vậy.

Bấy giờ cô mới hiểu rõ nguyên nhân hai người họ trở nên khác thường như vậy là gì.

Chẳng trách, lúc đó cô đã có cảm giác có người đứng ngó nghiêng bên ngoài, ánh mắt còn rất quen, hóa ra là Tiểu Triệu.

Lâm Uyên Bạch cố gắng khiến bản thân trông thật bình tĩnh, tươi cười giải thích: "À chuyện đó hả, hai người hiểu lầm rồi, em đi ra hơi mất phương hướng, không cẩn thận đi nhầm vào phòng vệ sinh nam. Vừa hay gặp Hoắc tổng ở trong, thế nên trở thành trò chơi, cũng may anh ấy không để ý..."

Dù sao sáng nay cô cũng mới tới công ty báo danh, còn chưa quen thuộc các phòng ban, hơn nữa người ta bảo mang thai là ngốc suốt ba năm còn gì, lý do này có lẽ có thể qua cửa!

Tiểu Triệu và chị Triệu đồng thời đưa mắt nhìn nhau. Cả hai đều nhìn thấy rõ, sau khi trở về, son môi của cô mất đi quá nửa.

Chị Triệu nắm chặt tay cô, cực kỳ quan tâm: "Tiểu Bạch, em là người mới, nếu có ầm ứ gì, nhất định phải nói ra. Yên tâm, mọi người sẽ phản ánh lại với tổng giám đốc thay em!"

"Vâng ạ..." Lâm Uyên Bạch gượng gạo gật đầu.

Cảm nhận được ánh mắt quan tâm của họ, cô nuốt một ngụm nước bọt cho bớt khô cổ.

Xem ra họ đã hiểu nhầm coi Hoắc Trường Uyên như đồ dê xôm, làm chuyện gì không hay ho với cô trong nhà vệ sinh rồi. Nghĩ đến đây, Lâm Uyên Bạch bật cười, để anh biết chuyện này, không biết mặt anh sẽ đen đến mức nào!

...

Công việc một ngày kết thúc, sau khi tan làm, Lâm Uyên Bạch tuy đã thoải mái cho anh tới đón nhưng vẫn bắt anh dừng xe cách công ty một quãng, sợ bị người ta phát hiện. Cô lén lút chui vào xe, họ cùng nhau tới trường mầm non đón bánh bao nhỏ, hai mẹ con đều rất ổn.

Chỉ cần được nghe tiếng nói tiếng cười của hai mẹ con họ, Hoắc Trường Uyên đã mãn nguyện rồi.

Lâm Uyên Bạch rất thích nhịp sống như thế này, hằng ngày cả nhà đi ra ngoài, sau đó đưa con đi học, họ cùng đi làm, đón ánh bình minh đầy sức sống. Cô có cảm giác được sánh vai cùng anh phần đầu.

Bữa trưa hôm nay, Lâm Uyên Bạch không cùng đồng nghiệp đi ăn mà tới một quán trà phía sau tòa nhà công ty.

Vừa bước vào cô liền nhìn thấy Lê Giang Nam ở bên trong. Buổi trưa, anh ấy gọi điện thoại tới hẹn gặp cô. Biết cô đã có công việc, anh ấy bèn

chọn một chỗ gần công ty cô.

Sau khi cô ngồi xuống, phát hiện trên mặt bàn đã được gọi sẵn một cốc sữa ấm.

Lê Giang Nam đưa cho cô, đồng thời không quên xác nhận: "Hoắc tổng có biết không?"

"Yên tâm, tôi có gọi điện thoại báo với anh ấy trước rồi." Lâm Uyên Bạch không nhịn được cười.

Trên thực tế, Hoắc Trường Uyên cũng không hề ngăn cản cô. Qua nhiều lần tiếp xúc, anh cũng giống như cô đều hiểu rõ con người Lê Giang Nam, thế nên cũng coi như yên tâm. Nhưng trước khi cúp máy, anh vẫn nhấn mạnh, rằng cô dẫn theo con gái đi gặp người đàn ông khác hơi lâu.

"Vậy thì tốt rồi." Lê Giang Nam cười tươi như nắng.

Người phục vụ mang thực đơn lên, hai người họ lần lượt gọi món. Từ ngày Lâm Uyên Bạch mang thai, Hoắc Trường Uyên tối nào cũng đọc sách, phổ cập thêm các kiến thức về mẹ và bé, nên về mặt dinh dưỡng cô cũng chú ý hơn nhiều, những thứ không có lợi cho sự phát triển của con, cô đều không ăn.

Khi cô gấp thực đơn lại, Lê Giang Nam ở đối diện đã chọn xong suất ăn, lúc này đang cúi đầu xem di động.

Chiếc di động đặt bên cạnh rung lên suốt, màn hình sáng rực, hình như liên tục có tin nhắn gửi tới.

Lâm Uyên Bạch thấy anh ấy nhú mày, bất giác quan tâm hỏi một câu: "Cậu không sao chứ?"

"Không sao!" Lê Giang Nam vội ngẩng đầu lên, sau đó vội vàng tắt màn hình, để máy ở chế độ im lặng, bỏ vào túi: "Thật ngại quá, gần đây hay có mấy tin nhắn làm phiền!"

Lâm Uyên Bạch mỉm cười, không hỏi nhiều, di động cô cũng thường xuyên nhận một số tin rác như vậy.

Lê Giang Nam cất di động đi rồi lên tiếng hỏi: "Chị Tiểu Bạch, hôm nay tôi tìm chị, thật ra là thay mặt ông ngoại!"

"Ông Lê?" Lâm Uyên Bạch ngạc nhiên.

"Vâng!" Lê Giang Nam gật đầu: "Trước đó tôi đã nói hết mọi suy nghĩ của mình cho ông ngoại, tuy rằng ông cũng thấy đáng tiếc nhưng vẫn ủng hộ tôi! Sau khi biết tôi gọi chị là chị Tiểu Bạch, ông nói chị bằng xác thực quan hệ này, muốn nhận chị làm cháu nuôi, coi như là cháu ngoại!"

"Hả..." Lâm Uyên Bạch càng ngạc nhiên hơn.

Nụ cười của Lê Giang Nam rất tươi, anh ấy tiếp tục truyền đạt lại lời của ông ngoại: "Không biết ý chị thế nào, thế nên ông nhờ tôi qua hỏi chị trước. Ông ngoại nói, chỉ cần chị gật đầu thì sau này chị có thể gọi ông là ông ngoại như tôi vậy!"

"Ông Lê cũng khách khí quá rồi!" Lâm Uyên Bạch được quá nhiều nên càng lo lắng.

Thật ra cộng thêm cả lúc ở Hồng Kông, họ cũng mới gặp nhau vài lần. Ngoài lần đầu tiên ra, ông Lê luôn rất coi trọng cô. Cô không ngờ ông ấy lại có suy nghĩ này.

Lâm Uyên Bạch biết, dù ở Hồng Kông hay Băng Thành, những người muốn bắt quan hệ với nhà họ Lê nhiều vô số kể, đừng nói những người

muốn làm con gái nuôi hay cháu gái nuôi của ông ấy, cô gần như quyết định nhanh nhất có thể.

"Nếu đã được ông Lê ưu ái như vậy, đương nhiên tôi không thể làm cao, rất cảm ơn tình cảm của ông Lê dành cho tôi!"

Lê Giang Nam nghe xong rất vui, gọi cô càng thân thiết hơn: "Chị Tiểu Bạch, chị vẫn còn ông Lê, ông Lê sao? Lần sau gặp ông ngoại nên chữa lại rồi!"

"Ừm!" Lâm Uyên Bạch mỉm cười đáp lại.

Người phục vụ tiếp tục lên đồ ăn, di động trong túi xách của cô đồ chuông.

Lâm Uyên Bạch còn tưởng là Hoắc Trường Uyên chung quy vẫn không yên tâm, gọi điện tới kiểm tra. Cô rút ra, nhưng lại không phải anh: "Alô, Sơ Vũ?"

Vì cúi đầu nên cô không chú ý thấy, Lê Giang Nam nghe thấy cái tên đó sắc mặt liền sùng sờ.

"Ừm, tôi không ở công ty, tôi đang ra ngoài. Bữa trưa? Vẫn chưa ăn đây..." Cô trả lời đầu kia, sau đó ngẩng đầu nhìn Lê Giang Nam, nói tiếp: "Tôi và Giang Nam đang ở quán trà phía sau công ty, mấy món gọi còn chưa lên nữa! Cô muốn qua không? À được, vậy tôi gửi địa chỉ cho cô..."

Ngắt máy xong, Lâm Uyên Bạch liền gửi địa chỉ qua.

Lê Giang Nam lên tiếng: "Trịnh Sơ Vũ sắp đến đây sao?"

"Đúng vậy, con bé nói ở nhà không có cơm ăn, đang đói bụng, vừa hay cũng không xa chỗ này lắm, bây giờ đã bắt xe qua đây rồi! Chị nghĩ lần

trước chúng ta cùng ăn cơm rồi, thế nên ban nãy không hỏi ý kiến của cậu, Giang Nam, cậu không ngại chứ hả!"

"Không ngại." Lê Giang Nam cũng tỏ ý.

Lâm Uyên Bạch biết cậu ấy rất ga lăng, vội nói: "Chúng ta ăn từ từ đợi cô ấy là được!"

"Vâng." Lê Giang Nam mỉm cười.

Lúc này, người phục vụ đã mang gần hết các món họ gọi lên.

Lê Giang Nam cầm đũa lên hồi lâu nhưng vẫn không thấy gấp món gì, như có tâm sự gì vậy. Đột nhiên, cậu ấy buông đũa xuống: "Chị Tiểu Bạch, em chợt nhớ ra, ông ngoại còn một chuyện nhờ em làm mà em quên mất, em phải tranh thủ đi làm đây!"

"Ồ? Vậy cậu không ăn nữa sao?" Lâm Uyên Bạch sững sốt hỏi.

"Không ăn nữa đâu, em cũng không đói lắm, hai người ăn đi, em thanh toán luôn cho!"

"..."

Lâm Uyên Bạch há hốc miệng. Vừa dứt lời, cậu ấy đã đứng lên khỏi ghế, sau đó tạm biệt cô, sải bước đi về phía quầy thu ngân, ký hóa đơn rồi tức tốc rời đi, bước chân nhanh như bị chó đuổi vậy.

Lê Giang Nam đi chưa bao lâu, Trịnh Sơ Vũ đã hồng hộc xuất hiện.

Trông có vẻ như cô ấy vừa đặc biệt trang điểm một lượt, mái tóc được ép thẳng, dịu dàng vén ra sau tai, trông như một cô gái ngoan ngoãn, xinh xắn, hơn nữa còn đánh phấn cẩn thận, nhìn trái ngó phải, sau đó ngồi phịch xuống đối diện cô.

"Cô đến rồi à!"

Câu đầu tiên của Trịnh Sơ Vũ lại là: "Lê Giang Nam đi vào phòng vệ sinh à?"

Lâm Uyên Bạch nuốt hết thức ăn trong miệng, giải thích: "Cậu ấy nói có việc đột xuất, nên vội vàng đi trước. Cô xem, còn chưa kịp ăn gì!"

"Gì chứ! Sao tôi vừa đến đã chạy!" Nghe xong, Trịnh Sơ Vũ lập tức ngã ra sau sofa.

Nghe thấy cô ấy ai oán, cô nhướn mày: "Sơ Vũ, cô thành thật nói cho tôi biết đi, hôm đó ăn cơm xong, tôi nhờ cậu ấy đưa cô về giùm. Có phải cô đã làm gì cậu ấy không? Sao cậu ấy tránh cô như tránh dịch bệnh thế!"

"Hừ!" Trịnh Sơ Vũ bực dọc bật ra một tiếng.

Ngó vào phòng vệ sinh và cửa nhà hàng, chắc chắn Lê Giang Nam không có ở đây thật, cô ấy ủ rũ như quả bóng xì hơi, không còn vẻ hứng khởi lúc mới tới, bĩu môi nói: "Hai chúng ta là bạn thân, thế nên tôi cũng không định giấu giếm cô, tôi đang theo đuổi anh ấy!"

Hết chương 331

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 332

"Cô đang theo đuổi Giang Nam?" Lâm Uyển Bạch suýt sắc nước.

"Không sai!" Trịnh Sơ Vũ vênh mặt lên.

Lâm Uyển Bạch âm thầm bẻ một miếng bánh bao, ăn cho bình tĩnh lại.

Ban đầu cô còn tưởng là vì lần trước uống rượu say bị nhìn thấy hết, đại tiểu thư Trịnh Sơ Vũ cảm thấy rất khó chịu thế nên đã nổi đóa với Lê Giang Nam, khiến người ta không đỡ nổi, phải bỏ trốn. Nào ngờ...

Cơ duyên trùng hợp hay đang thúc đẩy cho một mối lương duyên?

Lâm Uyển Bạch tay chống cằm, cố tình nói: "Mấy hôm trước, chẳng phải vẫn có người nhìn thấy người ta thể hiện tình cảm thì tổn thương và đả kích sao! Còn ai đó nói gì mà thích anh Trường Uyên suốt bảy năm trời, thích người khác nhanh quá vậy~"

"Tiểu Bạch, chị trêu chọc tôi!" Trịnh Sơ Vũ bỗng dưng đỏ bừng mặt, giận dỗi giậm chân đùng đùng: "Hừ, chị còn nói nữa, tôi sẽ quay đầu mặc kệ lời thề, tiếp tục giành giật anh Trường Uyên!"

"Tôi đầu hàng!" Lâm Uyển Bạch lập tức giơ cao hai tay.

Nét ửng hồng trên má Trịnh Sơ Vũ tan đi ít nhiều, nhưng sự thẹn thùng trên gương mặt thì chỉ thêm đậm: "Thật ra tôi cũng không ngờ mình lại rung động trước anh ấy. Ban đầu, tôi còn chẳng buồn nhìn thẳng anh ấy.

Nhưng chính lần say rượu ở quán bar đã khiến tôi nhận ra anh ấy là một người đàn ông hoàng. Sau này tôi có hỏi nhân viên khách sạn, họ nói tôi được anh ấy kiêng về. Ở trong tình huống ấy, anh ấy giúp tôi cởi hết quần áo, nhìn sạch sẽ từ trên xuống dưới nhưng vẫn không tranh thủ lợi dụng giờ trò, thậm chí còn nhường giường cho tôi để ngủ trên sofa, tôi càng nhận ra sức hấp dẫn của anh ấy..."

"Sau đó cô không kiểm soát được trái tim, rung động trước người ta rồi?" Lâm Uyên Bạch nói hết những lời phía sau.

"Ừm!" Trịnh Sơ Vũ cũng không cố tình ra vẻ: "Tôi cảm thấy anh ấy khiến tôi rung rinh, muốn trở thành bạn gái của anh ấy!"

"Cô đã theo đuổi như thế nào?" Lâm Uyên Bạch tò mò.

Trịnh Sơ Vũ nhún vai, bắt đầu bô lô ba la kể lại cho cô: "Trước mắt thì là rảnh rồi lại gọi điện thoại cho anh ấy. Nhưng sau này anh ấy rất ít khi bắt máy, tôi bèn đổi sang trò mới, nhắn tin cho nổ tung máy anh ấy, dần dần khiến mình hòa vào cuộc sống của anh ấy!"

"..." Cuối cùng Lâm Uyên Bạch cũng hiểu thế nào là "tin nhắn làm phiền".

"Chẳng phải người ta bảo nam theo đuổi nữ như vượt sông vượt suối, nữ theo đuổi nam như cách một lớp sa sao! Ngoài anh Trường Uyên ra, anh ấy là người đàn ông đầu tiên lọt vào mắt tôi, thế nên tôi có niềm tin và quyết tâm, nhất định sẽ hạ gục được anh ấy!" Trịnh Sơ Vũ cười gian, cuộn chặt tay lại thành nắm đấm, nói đầy tự tin.

Lâm Uyên Bạch tỏ ý: "À, tôi sẽ ủng hộ cô về mặt tinh thần!"

Ăn trưa xong trở về công ty, Lâm Uyên Bạch thấy nét mặt các đồng nghiệp đều như đang cười, cô tò mò hỏi chị Triệu ở bên cạnh: "Có chuyện

gì vui sao? Sao mặt mũi mọi người có vẻ đầy hứng khởi thế ạ?"

"Làm gì còn chuyện nào tốt ngoài việc tăng lương và phát thưởng nữa, chỉ còn thiếu nước ăn liên hoan miễn phí nữa thôi!" Chị Triệu tươi cười giải thích cho cô: "Tối nay liên hoan, không chỉ phòng mình đâu, mà là toàn thể nhân viên công ty, mọi chi phí đều do tổng giám đốc chịu trách nhiệm. Đây coi như là phúc lợi của công ty chúng ta rồi, mỗi quý đều có một lần như vậy!"

"Chị Tiểu Bạch, chị may mắn thật đấy, vừa tới đã gặp đúng dịp liên hoan rồi!" Tiểu Triệu phấn khích hùa theo.

"Buổi này ai cũng phải tham gia sao?" Lâm Uyển Bạch ngập ngừng hỏi.

"Đương nhiên rồi, chuyện tốt như vậy ai lại bỏ uống chứ?" Tiểu Triệu gật đầu, kéo cô và nói: "Chị Tiểu Bạch, tan làm chúng ta cùng nhau qua đó. Chị không cần lo, chị tới đó rồi cứ tập trung ăn uống là được. Chị đang có thai, không ai ép chị uống rượu đâu, em và chị Triệu sẽ bảo vệ cho chị!"

Nghe thấy vậy, Lâm Uyển Bạch "ừm" một tiếng, mỉm cười gật đầu.

Dù sao cô cũng là nhân viên mới, vừa mới tới công ty không nên tách biệt quá, gặp hoạt động tập thể lần đầu tiên như vậy vẫn nên cố gắng tham gia, đừng tạo ấn tượng với lãnh đạo và đồng nghiệp. Huống hồ cô rất hòa hợp với các đồng nghiệp. Cô quyết định đi theo họ tới nhà hàng ăn cơm, còn hoạt động hát karaoke sau đó thì không định tham gia nữa.

Thật ra nghĩ lại cũng thật là may mắn. Lúc trước ở Canada, tuy rằng trong tòa soạn đông người nước ngoài nhưng mọi người làm việc cũng rất nhẹ nhàng, môi trường làm việc thoải mái, dễ chịu, không có quá nhiều chuyện đầu đá phức tạp.

Thấy cô cầm đầu cầm di động soạn tin nhắn, chị Triệu cười hỏi: "Nhắn tin báo với bạn trai đấy à?"

"Chị Triệu, không phải là bạn trai, người ta là chồng sắp cưới rồi!" Tiểu Triệu nhắc nhở.

"Vâng..." Lâm Uyển Bạch đỏ mặt gật đầu.

Tham gia hoạt động tập thể của công ty phải nói với anh một tiếng, cũng bảo anh chấp tối không cần qua đón, rồi lát nữa cô sẽ gọi điện về nhà, để tối nay không cần chuẩn bị cơm cho mình nữa.

"Chị Tiểu Bạch, trong máy chị có hình chồng sắp cưới không? Hình hai anh chị cũng được, cho em xem mặt anh ấy nào!"

"À, thật sự không có..." Lâm Uyển Bạch nói câu này hoàn toàn chân thật.

Trong di động của cô không có ảnh của Hoắc Trường Uyên, ảnh hai người càng không có. Cô về nước là lúc anh còn mất trí nhớ, khi họ đưa bánh bao nhỏ tới vườn bách thú, thật ra có từng chụp ảnh cả nhà nhưng anh vẫn luôn giữ rịt bức ảnh đó, cài làm màn hình khóa của di động.

"Vậy chị hình dung cho em đi?" Tiểu Triệu không nén nổi sự hiếu kỳ: "Em thật sự rất tò mò, muốn biết người đàn ông tốt mà chị nói rất cuộc trông ra sao, cao từng nào?"

"Khoảng 1 mét 86..." Lâm Uyển Bạch trả lời.

"Có phải dáng rất chuẩn không ạ?"

"Cũng được..."

"Mắt hai mí hay một mí ạ?"

"Hai mí trong..."

Chính vì là mắt hai mí trong nên đôi mắt anh trông càng sâu, chỉ cần nhìn vào sẽ rơi xuống đáy.

"Sống mũi thì sao ạ, có phải rất cao không?"

"Ừm..."

"Ngũ quan sắc nét như vậy, theo phân tích của em, hoàn toàn là hình tượng tiêu biểu trong giới đàn ông! Chỉ là không biết anh ấy đẹp trai đến mức nào thôi. Chưa nhìn ảnh chưa biết được, so với Hoắc tổng thì sao ạ?" Có lẽ vì trước đó nhìn thấy cô bị Hoắc Trường Uyên kéo vào nhà vệ sinh nam nên cô bé tiện miệng hỏi.

Lâm Uyên Bạch ngẫm nghĩ rồi đưa ra một câu trả lời chân thành: "...Đều rất đẹp trai!"

Vì cả hai vốn là cùng một người, thế nên câu trả lời của cô không có vấn đề gì. Nhưng lọt vào tai Tiểu Triệu lại thành một ý hoàn toàn khác. Cô ấy đã hoàn toàn chắc chắn diện mạo chồng sắp cưới của cô hoàn toàn có thể sánh ngang với Hoắc tổng.

Chị Triệu chen ngang: "Được rồi, đừng hóng hót nữa, mau làm cho xong việc đi, nếu không tới giờ đi ăn lại khóc lóc!"

Tiểu Triệu nghe vậy liền ngoan ngoãn quay về, cắm cúi gõ bàn phím.

...

Buổi tối tới nhà hàng, họ ngồi ở một phòng VIP lớn nhất trên tầng, bên trong bày sáu, bảy chiếc bàn lớn, các phòng đều tìm được chỗ để ngồi.

Sau khi mọi người trong công ty có mặt đầy đủ, đều đang nói chuyện náo nhiệt một góc, thì tổng giám đốc vẫn chưa có ý định ngồi xuống, ngược lại đứng đó nhìn ngang ngó dọc. Cuối cùng khi cánh cửa một lần nữa được đẩy ra, tổng giám đốc lao ra như được sạc điện: "Hoắc tổng!"

Tất cả mọi người đều nhìn ra cửa, bao gồm Lâm Uyển Bạch.

Hoắc Trường Uyên mặc bộ vest đen dẫn theo Giang Phóng, giống như ngày đầu tiên đi làm, cực kỳ râm rộ.

Tổng giám đốc đã tiến lên đón từ trước, những người khác sao có thể ngồi yên, đều đồng loạt đứng dậy, kinh ngạc và phấn khích gọi: "Hoắc tổng!"

"Mọi người cứ thoải mái!" Sau khi đi vào, Hoắc Trường Uyên chỉ nói hai câu: "Hóa đơn hôm nay sẽ do tôi thanh toán, muốn uống rượu hay nước ngọt gì cứ nói với nhân viên phục vụ, không cần tiết kiệm tiền cho tôi đâu. Hoắc Thị xưa nay không keo kiệt với nhân viên, đây là những gì mọi người đáng nhận được!"

Tuy rằng mỗi lần tổng giám đốc cho họ đi ăn liên hoan cũng rất thoải mái, nhưng dù sao vẫn là sếp trực tiếp, ngày nào cũng giáp mặt, ai dám thái quá. Hoắc Trường Uyên thì khác, anh hào phóng đến mức nào, mọi người ngồi đây đều biết rõ. Anh đã có lời như vậy rồi, vậy thì hôm nay hoàn toàn có thể xa hoa một bữa rồi.

Cả căn phòng bỗng chốc rộn ràng hẳn lên, còn hơn cả lúc trước nữa.

Nhân viên phục vụ bê từng đĩa thức ăn phong phú lên bàn. Các lãnh đạo bình thường ở văn phòng thể hiện dáng vẻ kẻ đứng trên, tới lúc này đều hoàn toàn thả lỏng. Bàn của Lâm Uyển Bạch là phòng tài vụ ngồi chung

với phòng ngoại giao. Nữ chiếm số đông nhưng số lần chạm cốc còn nhiều hơn bàn của nam.

Giống như Tiểu Triệu nói, Lâm Uyên Bạch mang thai nên không ai dám ép cô, cô chỉ uống nước lọc.

Tầm mắt của cô vô thức vượt qua hai bàn phía trước, hướng đến bàn chính giữa. Hình như Hoắc Trường Uyên lái xe tới đây, thế nên ai mời mọc anh đều lấy lý do này để thoái thác, nhường hết cho Giang Phóng. Bữa liên hoan mới được một phần ba thời gian, mặt Giang Phóng đã đỏ tung bừng rồi.

Lâm Uyên Bạch lắc đầu, đúng là xui xẻo cho Giang Phóng!

Uống hết một cốc nước, cô có chút cảm giác, chợt đứng lên và nói: "Tôi đi vệ sinh một chút!"

Gần như ngay lúc bóng cô biến mất khỏi phòng ăn, ở bàn chính giữa, Hoắc Trường Uyên cũng đứng lên, ốp màn hình điện thoại lên ngực, giả vờ như có điện thoại: "Xin lỗi các vị, tôi ra ngoài nhận cuộc điện thoại!"

Lâm Uyên Bạch lau khô tay, từ phòng vệ sinh đi ra liền nhìn thấy bóng hình cao lớn dựa vào hành lang.

Áo vest và cà vạt đều đã được cởi ra, chỉ còn lại chiếc sơ mi bên trong. Đôi chân dài uể oải đứng đó, gấu quần thẳng tắp như vừa được là vậy. Sau khi con người đen đặc nhìn thấy cô, nét mặt anh lập tức xuất hiện nụ cười.

Thật ra anh cười không rõ ràng lắm. Lâm Uyên Bạch nhìn trái ngó phải, căng thẳng hỏi: "Sao anh cũng theo ra đây vậy?"

"Chẳng phải em đánh mắt sang phía anh, ra tín hiệu cho anh ra ngoài sao?" Hoắc Trường Uyên dút hai tay vào túi quần.

"Em nào có..." Lâm Uyển Bạch oan ức.

Sau khi cô tiến tới gần, Hoắc Trường Uyên đứng thẳng dậy, đưa bàn tay phải ra, đặt vào lòng bàn tay cô: "Qua đây!"

"Đừng mà..." Lâm Uyển Bạch lắc đầu, không đưa tay cho anh, mà lo lắng nói: "Căn phòng trước mặt có nhiều đồng nghiệp lắm, lỡ có ai không cẩn thận nhìn thấy thì..."

Thấy cô không hợp tác, Hoắc Trường Uyên thẳng thừng túm chặt tay cô để nắm.

Nhưng giây phút tay anh chạm vào, Lâm Uyển Bạch đã né ra, nói gì cũng không để anh được như ý nguyện.

Nhìn từ xa ở phía sau, ai không biết còn nghĩ cô không chút tình nguyện, còn Hoắc Trường Uyên thì cưỡng ép người khác quá mức.

Còn cách phòng ăn một đoạn, Hoắc Trường Uyên không nắm được tay, thẳng thừng ôm lấy vai cô, quay người, đẩy một phòng ăn còn để trống bên cạnh, sau đó tiện tay đóng chặt lại.

"Này..."

Lâm Uyển Bạch kháng nghị, liền bị anh bế thẳng ngời lên đùi: "Lát về anh còn phải đi tiếp khách, ngồi đây cho yên tĩnh một chút!"

"Hoắc Trường Uyên, sao anh lại chạy tới đây?" Cô nhú mày hỏi.

"Phu xướng phụ tùy." Hoắc Trường Uyên nhướn mày.

Lâm Uyển Bạch không còn cách nào khác, đành đôi chủ đề, hỏi tiếp: "VẬY anh đón Đậu Đậu chưa?"

"Đón rồi, đưa nó về nhà trước rồi anh mới tới đây." Hoắc Trường Uyên đặt cao hai chân lên để sức nặng của cô dồn xuống chân mình: "Đậu Đậu cũng đòi tới, bị anh hù mấy câu, ngoan ngoãn ở nhà rồi."

"Anh đừng có nghiêm với thằng bé như vậy!" Lâm Uyển Bạch nghe xong cãi ngay.

"Người cha hiền từ để dành cho con gái." Hoắc Trường Uyên nói.

Vì tư thế ngồi nên rất tiện cho anh sờ tay vào bụng cô. Áo lại bị anh lôi ra, anh đặt tay lên, bịn rịn không nổi. Lâm Uyển Bạch phát hiện anh rất thích sờ bụng mình, gần như mỗi ngày phải sờ chục lần, đương nhiên, không tính những lúc đêm khuya khi cô đã ngủ say.

"Vây cũng thiên vị quá rồi!" Lâm Uyển Bạch phẫn nộ bất bình thay cho bánh bao nhỏ.

Hoắc Trường Uyên cúi xuống nhìn cô, từ tốn nói khẽ: "Con trai không sao, có con gái rồi, thằng bé sẽ làm anh, sau này nó phải bảo vệ em gái nữa chứ, bây giờ nghiêm một chút có lợi cho nó!"

Nghe xong, Lâm Uyển Bạch cảm thấy cũng có lý, bèn cười hì hì, gật đầu.

"Hôm nay Lê Giang Nam tìm em có việc gì vậy?" Hoắc Trường Uyên băng quơ hỏi.

"Thật ra là ông Lê!" Lâm Uyển Bạch nhớ lại chuyện lúc trưa vội kể cho anh nghe: "Ông Lê muốn nhận em làm cháu nuôi, thông qua Giang Nam muốn hỏi ý em sao. Em cảm thấy ông Lê rất coi trọng em, nên em chưa hỏi ý kiến anh đã đồng ý rồi!"

"Ừm, anh tán đồng." Hoắc Trường Uyên gật đầu, chuyện trăm cái lợi không cái hại nào như thế này, đương nhiên anh không cần.

"Còn chuyện này nữa, anh nghe xong chắc chắn rất sùng sốt!" Lâm Uyển Bạch tròn xoe mắt, phấn khích nói tiếp: "Sơ Vũ đã để mắt tới Giang Nam! Hơn nữa còn đang theo đuổi cậu ấy!"

Nghe xong, Hoắc Trường Uyên quả thật bất ngờ, còn hơi kinh ngạc.

"Thật sự không biết giữa họ có duyên phận không, nếu thành đôi được thì đúng là vui cả làng!" Lâm Uyển Bạch trút hết tâm sự trong lòng, rồi ngược mặt lên nhìn anh: "Ban nãy ở bàn, có phải anh chẳng ăn uống gì không?"

"Anh chẳng muốn ăn. Em thì sao?"

"Em cũng giống anh." Lâm Uyển Bạch bĩu môi, oán trách anh: "Ở đây làm không đủ cay, cảm giác không có vị gì hết nên ăn không ngon."

Có thể vì tổng giám đốc là người Triết Giang, chọn món đa phần khá nhạt. Chua con trai cay con gái, từ ngày mang thai, cô cực kỳ thích ăn cay, ở nhà nấu cơm, thím Lý hay thêm ít ớt tươi vào cho cô.

Lâm Uyển Bạch nhìn đồng hồ, lập tức kêu lên: "Mười phút rồi, không được, phải về ngay!"

Nói xong, cô cúi đầu chọc chọc mu bàn tay anh, tỏ ý bảo anh có thể rút tay ra rồi.

Hoắc Trường Uyên không vui vẻ lắm, bị cô thúc giục rất lâu mới lè mề rút ra. Nhưng trước khi rút hẳn ra, anh còn tiện thể "ăn chút đậu hũ".

Lâm Uyển Bạch đỏ mặt đợi anh đi rồi mới ra khỏi phòng.

Lần này Hoắc Trường Uyên không miễn cưỡng, để cô đi bước nhỏ phía sau.

Hai người đi xa dần không chú ý thấy, ở một góc rẽ ngay gần đó, có hai cái bóng đứng đực ở đó từ lúc họ vào phòng, mặt thẳng thốt và kinh ngạc: "Tiểu Triệu, chúng ta cũng quay về thôi!"

Hết chương 332

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 333

Chị Triệu nói xong, bèn kéo tay Tiểu Triệu vẫn còn đang bò rạp lên tường.

Hai người họ cũng đi vệ sinh, nhưng chẳng qua chỉ là cái có. Khi nhìn thấy Lâm Uyển Bạch vừa đứng dậy, Hoắc Trường Uyên cũng ngay lập tức cầm điện thoại đi ra ngoài, Tiểu Triệu đã kéo áo chị Triệu còn đang mãi ăn, theo họ đi ra.

Chuyện theo dõi lén lút kiểu này là lần đầu họ làm, còn rất lạ lẫm.

Lần này, bốn con mắt của họ đều nhìn rất rõ ràng, Lâm Uyển Bạch bị Hoắc Trường Uyên kéo vào một căn phòng không người, đứng mười phút mới đi ra. Lúc ra, không những lớp son môi của cô biến mất, mà còn nhìn thấy động tác chỉnh sửa cổ áo của cô...

Nghe thấy lời của chị Triệu, Tiểu Triệu mãi một lúc sau mới gật đầu: "Chị Triệu, lần này chúng ta không nhìn nhầm chứ?"

"Không đâu." Chị Triệu nghiêm nghị lắc đầu.

"Chị bảo có phải chúng ta nghĩ hơi nhiều không, chưa biết chừng là hiểu lầm, hai người họ chỉ... chỉ là..." Nói đến cuối cùng, Tiểu Triệu hoàn toàn không nói tiếp được nữa. Bản thân cô ấy cũng không tìm được một cái cớ hợp lý hộ họ.

Ai bảo cô ấy và chị Triệu đều tận mắt chứng kiến chứ? Hơn nữa một nam một nữ ở trong một không gian riêng tư, cửa khóa kỹ, còn có thể làm gì? Khiến người ta không nghĩ lung tung cũng khó!

"Chị Triệu, sao lại như vậy chứ? Em nghi ngờ không biết mắt mình có vấn đề gì không. Chị Tiểu Bạch cũng thật là, sao có thể làm chuyện này chứ. Chẳng phải chị ấy đang có em bé sao, còn có chồng chưa cưới, sao có thể qua lại với Hoắc tổng chứ? Ai ta bảo biết người, biết mặt không biết lòng, nhưng kiểu này cũng sốc quá, em thật sự không thể tiếp nhận được!" Tiểu Triệu mặt mũi rầu rĩ, có thể nhận ra cô ấy sốc thật sự.

"Nhưng chị cảm thấy Tiểu Bạch không phải loại người ấy!" Chị Triệu ngẫm nghĩ rồi kiên quyết lắc đầu, nghiêm nghị nói tiếp: "Tuy cô ấy vừa mới tới công ty, cũng chưa làm việc lâu với chúng ta, nhưng chị cảm thấy mình không nhìn nhầm người đâu. Cô ấy là người tự biết giữ mình, không bao giờ làm mấy chuyện bần thiêu. Hơn nữa tình mẫu tử là vĩ đại nhất, cô ấy đang có thai, lúc rảnh rỗi thường xuyên kể chuyện với chúng ta về con và về chồng chưa cưới. Chị tin cô ấy!"

Dù sao chị ấy cũng nhiều tuổi hơn một chút, gặp nhiều người, vẫn rất tin vào mắt nhìn người của mình.

"Vậy tức là Hoắc tổng cưỡng ép chị ấy?" Tiểu Triệu nghe xong, ngừng một chút rồi hỏi.

Chị Triệu nhú mào, nghiêm túc phân tích: "Lần trước ở nhà vệ sinh công ty, chẳng phải em nhìn thấy cũng là anh ta chủ động kéo Tiểu Bạch vào trong sao?"

"Đúng đúng! Ban nãy cũng vậy, chị Tiểu Bạch có vẻ rất không tình nguyện!" Tiểu Triệu liên tục gật đầu phụ họa.

Ban này họ đứng xa, không biết rõ sự thật, từ phía sau chỉ nhìn thấy Hoắc Trường Uyên muốn nắm tay Lâm Uyên Bạch mấy lần đều bị cô né ra. Sau cùng anh khoác vai ép cô đi vào phòng, thế nên tự cho rằng cô không tình nguyện.

"Chị Tiểu Bạch và chồng sắp cưới tình cảm mặn nồng. Trước khi đi ăn, chẳng phải ở văn phòng chúng ta còn nói chuyện đó sao, chị ấy nói chồng mình đẹp trai như Hoắc tổng vậy, không thua kém chút nào, có thể thấy lập trường của chị ấy vẫn rất kiên định!"

Tuy rằng cũng có một chút tăng bốc người mình yêu, nhưng sau khi suy nghĩ, Lâm Uyên Bạch đã đưa ra đáp án rất chân thành, nói rõ thật ra trong lòng cô nghĩ như vậy.

Tiểu Triệu không hiểu: "Hoắc tổng có ý đồ gì chứ? Ở Băng Thành có biết bao cô gái muốn quan hệ với anh ấy, sao anh ấy phải bám lấy chị Tiểu Bạch? Lẽ nào họ không phải gu của anh ấy, anh ấy lại thích phụ nữ có thai?"

"Chuyện này chưa chắc được..." Chị Triệu không thể đưa ra kết luận.

"Nhất định là như vậy rồi! Hoắc tổng để ý tới chị Tiểu Bạch, muốn "quy tắc ngầm" với chị ấy, sau đó lợi dụng thân phận của mình ép buộc chị ấy!" Tiểu Triệu đã tự vẽ ra câu chuyện của mình, giậm chân bình bịch: "Trời ơi! Không ngờ Hoắc tổng là loại người này! Uổng công em luôn coi anh ấy là thần tượng, cảm thấy anh ấy là nam thần! Shit! Quá đáng thật, mấy chuyện tồi tệ trong công sở bị chúng ta bắt gặp!"

Chị Triệu nghe xong, sắc mặt càng lúc càng nặng nề, bối rối hỏi: "Phải làm sao đây? Nên tốt bụng nhắc nhở hay giả vờ không biết gì hết?"

"Trong chuyện này chị Tiểu Bạch là nạn nhân..." Tiểu Bạch trầm tư một lúc, rồi ngập ngừng hỏi: "Chị Triệu, hay là chúng ta tìm Hoắc tổng nói chuyện?"

...

Lâm Uyển Bạch và Hoắc Trường Uyên một trước một sau trở lại phòng ăn.

Một người vừa mới tới công ty làm việc như cô thường sẽ không bị để ý nhiều. Khi Hoắc Trường Uyên trở lại, rất nhiều người trong bàn ăn anh đều đứng lên, cô cũng tranh thủ lúc hỗn loạn ấy trở về vị trí của mình.

Hoắc Trường Uyên không lập tức ngồi xuống ghế ngồi ngay mà đi tới trước mặt phục vụ dọn đồ gò đó.

Lâm Uyển Bạch cảm ðũa lên, Tiểu Triệu và chị Triệu cũng lần lượt trở về, ngồi xuống hai bên trái phải của cô.

Tiểu Triệu từ lúc đi vào cứ nhìn cô chăm chăm, ngập ngừng ðịnh nói gì ðó: "Chị Tiểu Bạch..."

Dường như cô ấy muốn nói gì nhưng bị chị Triệu ngăn cản bằng ánh mắt.

"Sao thế?" Lâm Uyển Bạch nhìn trái nhìn phải, khó hiểu hỏi.

"Không sao ạ!" Tiểu Triệu lắc ðầu!

Chị Triệu tươi cười trả lời thay cô ấy: "Không sao ðâu, con bé ðịnh bảo em ăn nhiều một chút ấy mà!"

Lâm Uyển Bạch một lần nữa nhìn sang hai bên, luôn cảm thấy biểu cảm của họ không bình thường cho lắm. Lẽ nào ban nãy cô và Hoắc Trường

Uyên lại không may bị họ bắt gặp? Không phải chứ...

Cô gật đầu hùa theo, cầm đĩa lên, nhưng những món ăn trên bàn xoay không hợp khẩu vị của cô, cô chỉ gấp hai miếng mang tính tượng trưng.

Lúc này cửa phòng một lần nữa bị đẩy ra, một đoàn nhân viên bê đĩa thức ăn lần lượt đi vào, bên trên toàn là những món đỏ rực một màu: Thịt bò thái lát mỏng xào cay, tiết canh vịt, đầu cá xào sả ớt, thịt gà xào cay.

Tổng giám đốc ngồi ở bàn chính giữa đã cầm cốc rượu đứng lên, hào sảng tuyên bố: "Để mọi người được ăn thoải mái hơn, Hoắc tổng thêm món cho các bàn, chúng ta nâng ly mời Hoắc tổng nào!"

Bầu không khí một lần nữa được đốt nóng.

Đối mặt với lời cảm ơn của mọi người, Hoắc Trường Uyên chỉ ung dung nâng ly.

Nhìn thấy đĩa gà xào cay được xoay tới trước mặt mình, với tư cách là người biết rõ câu chuyện, Lâm Uyên Bạch gấp một miếng bỏ vào miệng, vị cay nồng tràn ngập khoang miệng, cảm giác thèm ăn bỗng nhiên dâng cao, dạ dày như rộng mở. Cô nhai tóp tép, bất giác nói một câu: "Ngọt thật đấy!"

"Ngọt ư?" Đồng nghiệp ngồi đối diện sững sốt, gấp một miếng bỏ vào miệng: "Tôi cảm thấy cay lắm mà!" Dứt lời, người đó bắt đầu tìm nước uống.

Lâm Uyên Bạch không giải thích, chỉ rướn môi cười, tiếp tục ăn.

Sau ba tuần rượu, Giang Phóng uống thay Hoắc Trường Uyên toàn bộ số rượu, lúc ra bước chân đã hơi liêu xiêu. Nhưng anh ấy vẫn bị người ta

kéo đi tăng hai. Cũng có một số người không đi, thế nên mọi người chia làm hai ngã, tới một quán bar gần đó và về nhà.

Hoắc Trường Uyên không uống giọt rượu nào, dĩ nhiên chọn cách về nhà.

Sau khi chào tạm biệt qua loa, anh bèn sải bước đi về phía chiếc Land Rover màu trắng, rút chìa khóa đang định mở cửa thì phía sau lần lượt vang lên hai giọng nói, giống như bám theo anh nãy giờ.

"Hoắc tổng!"

"Hoắc tổng!"

Hoắc Trường Uyên dừng tay lại, quay người nhìn.

Nhìn thấy là hai người phụ nữ, một người nhiều tuổi hơn mình kha khá, một người giống như sinh viên mới ra trường chưa lâu, anh nhíu mày: "Hai người là..."

Hai người họ đưa mắt nhìn nhau, Tiểu Triệu nói trước: "Hoắc tổng, chúng tôi là nhân viên công ty, cũng là đồng nghiệp cùng phòng với Tiểu Bạch!"

"Có chuyện gì không?" Nghe thấy vậy, Hoắc Trường Uyên nhướn mày.

Anh chịu tới tham gia mấy dịp như thế này cũng là vì Lâm Uyển Bạch làm ở đây. Ngoài các lãnh đạo bình thường có thể nói chuyện với anh, các nhân viên khác anh không quá để tâm, tuy rằng rất nhiều nhân viên nữ sau khi anh đột ngột xuất hiện đều đặc biệt chạy vào phòng vệ sinh tút tát lại lớp trang điểm, nhưng anh vẫn không buồn liếc.

Chị Triệu kéo Tiểu Triệu lại, sau đó ngẩng đầu, cung kính lên tiếng: "Hoắc tổng, trước tiên, với tư cách nhân viên, chúng tôi rất cảm ơn phúc lợi của anh ngày hôm sau, thứ nữa chúng tôi có vài lời muốn nói với anh!"

Nghe thấy họ là đồng nghiệp của Lâm Uyển Bạch, hình như Hoắc Trường Uyên bị ảnh hưởng phần nào. Hình như ban nãy họ ngồi cạnh cô. Thái độ của anh cũng kiên nhẫn hơn, anh dứt hai tay vào túi quần: "Nói đi."

"Hoắc tổng, vậy chúng tôi xin phép nói thẳng!" Chị Triệu hơi ngừng lại rồi hít sâu một hơi, nói một lèo: "Ban nãy lúc ăn cơm, chuyện anh kéo Tiểu Bạch vào phòng riêng, hai chúng tôi đều đã nhìn thấy!"

"Hai người đã nhìn thấy?" Hoắc Trường Uyên bất ngờ.

Câu nói của đối phương nằm ngoài dự tính của anh. Lúc đi vào phòng, anh còn đặc biệt ngó nghiêng hành lang, ngoài hai nhân viên bê đồ ăn thì không còn ai khác. Làm sao anh biết họ vốn dĩ đã bám theo, trốn mãi trong một góc khuất.

"Không sai, chúng tôi đã thấy!" Tiểu Triệu dẫu sao vẫn còn trẻ, có phần xốc nổi: "Không chỉ riêng lần này, còn cả lần trước. Anh đang họp giữa chừng thì kéo Tiểu Bạch vào phòng vệ sinh! Hoắc tổng, anh có biết Tiểu Bạch đang mang thai không?"

"Ồ." Hoắc Trường Uyên đáp mơ hồ một tiếng.

Tuy rằng không trả lời thẳng vào câu hỏi, nhưng anh vẫn không phủ nhận. Chị Triệu và Tiểu Triệu đưa mắt nhìn nhau, trong lòng ít nhiều càng thêm chắc chắn, xem ra suy đoán trước đó của họ đã đúng phần nào.

Chị Triệu lớn tuổi hơn, ngẫm nghĩ rồi chọn lựa câu từ: "Tiểu Bạch không những đang có thai mà còn có chồng sắp cưới, hơn nữa tình cảm

giữa họ rất tốt, cũng rất vững chắc!"

"Tuy rằng hồi học đại học anh từng đến trường tôi diễn thuyết, tôi coi anh như thần tượng, nhưng Hoắc tổng, anh làm vậy là sai rồi!" Biểu cảm của Tiểu Triệu còn nghiêm túc hơn cả khi làm việc, giống như phản biện lại giáo viên lúc tốt nghiệp vậy: "Ban này những gì chị Triệu nói, tôi có thể làm chứng. Tình cảm giữa Tiểu Bạch và chồng sắp cưới của chị ấy là rất tốt! Chắc anh cũng đã nhìn thấy chiếc nhẫn trên tay chị ấy, đó chính là chiếc nhẫn chồng sắp cưới tặng chị ấy, ngày nào chị ấy cũng đeo, không bao giờ tháo ra! Hơn nữa gia cảnh của anh ấy cũng khá, còn đẹp trai, không thua kém anh chút nào!"

Nghe xong, Hoắc Trường Uyên nhướn cao mày: "Hai người từng gặp sao?"

Bị hỏi ngược lại, Tiểu Triệu hơi chột dạ, nhưng cũng bình tĩnh lại khá nhanh: "Tuy chúng tôi chưa gặp, nhưng Tiểu Bạch có kể với chúng tôi, thế nên chúng tôi biết rõ lắm! Anh ấy cao 1 mét 86, dáng chuẩn, mắt hai mí lót trong, mũi cao thẳng. So sánh với anh, cô ấy nghiêm túc nói là đẹp trai như nhau, không ai thua kém ai!"

Thật ra càng nói, Tiểu Triệu càng cảm thấy rất giống với Hoắc tổng, nhưng lúc này cô ấy không nghĩ được nhiều như vậy nữa.

"Chị ấy nói rồi, họ đã mong chờ đứa trẻ này rất lâu, chồng chưa cưới của cô ấy rất tốt, cũng rất yêu chị ấy. Chị ấy cũng cực kỳ cực kỳ yêu anh ấy!" Mấy chữ cuối cùng được Tiểu Triệu nhấn mạnh, cổ tình gần giọng.

"Còn nói gì nữa?" Hoắc Trường Uyên hứng thú, tiếp tục hỏi.

Dưới bóng đêm, anh đút hai tay vào túi quần, dáng đứng thoải mái, nét mặt nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện có một nụ cười nhẹ nhàng, không hề giận dữ

chút nào, ngược lại còn có vẻ sượng thâm trong lòng. Dù sao thì ai cũng muốn nghe mấy câu khen ngợi mình, anh hoàn toàn có ý muốn đứng nghe mãi.

"Tiểu Bạch còn nói, cô ấy rất may mắn khi được gặp chồng chưa cưới!" Chị Triệu truyền đạt một cách chính xác.

Tiểu Triệu còn nói với giọng đặc biệt chính trực: "Mỗi lần nhắc đến chồng chưa cưới của mình, ánh mắt chị Tiểu Bạch sáng như sao vậy! Thế nên, Hoắc tổng, anh không có cơ hội đâu, mong anh giơ cao đánh khẽ, đừng quấy rối chị Tiểu Bạch nữa. Anh có dùng thân phận chèn ép người ta cũng không được. Hơn nữa, trên đời có biết bao nhiêu cô gái, chị ấy đã có bến đỗ của mình, chị ấy và chồng sắp cưới đã đi tới bến bờ hạnh phúc, chỉ thiếu một tờ giấy nữa thôi!"

"Đúng đây, Hoắc tổng, tục ngữ nói rất đúng, thà phá một ngôi chùa cũng đừng phá một chuyện tình yêu!" Chị Triệu cũng gật đầu.

Hoắc Trường Uyên mỉm cười, không kìm được khẽ bật cười thành tiếng.

Tiếng cười trầm thấp vang ra từ lồng ngực anh, anh khẽ nói: "Rất cảm ơn hai người."

Cảm ơn?

Chị Triệu và Tiểu Triệu đều ngây ngốc.

Họ rõ ràng đang đứng ở góc độ phê bình, vậy mà anh không giận, còn cảm ơn họ?

Tiểu Triệu vò đầu bứt tai, hỏi với vẻ khó hiểu: "Vì sao?"

"Bây giờ hai người được nhìn thấy người thật rồi đấy." Hoắc Trường Uyên rướn môi cười.

"..."

Tiểu Triệu và chị Triệu đưa mắt nhìn nhau, cả hai đều hoang mang.

Vài giây sau, khi hiểu ra được câu này, hai người họ lập tức tròn mắt.

Hoắc Trường Uyên ngược mắt, nhìn về phía bóng người thanh mảnh đang định đi về phía họ lại hoảng hốt quay đi, lên tiếng gọi.

"Uyển Uyển, qua đây đi!"

Lâm Uyển Bạch bị anh gọi, đành bấm bụng quay đầu.

Giống như mỗi lần Hoắc Trường Uyên tới công ty đón cô, cô toàn né tránh mọi người. Thế nên hôm nay sau khi bữa liên hoan kết thúc, cô cố tình ngồi tới tận cuối, đợi mọi người về hết sạch mới đi ra.

Không ngờ lại thấy hai đồng nghiệp đứng trước mặt anh, nên định trốn.

Khi thấy cả ba người họ đều quay qua nhìn mình, Lâm Uyển Bạch cắn môi: "Sao anh..."

Hoắc Trường Uyên thẳng thừng nắm lấy tay cô, không cho cô cơ hội né tránh, sau đó cười khó xử: "Anh còn không thanh minh rõ ràng, họ sẽ hiểu nhầm anh là loại cầm thú đấy."

"Hả..." Lâm Uyển Bạch sững sờ.

Nghe thấy tiếng "Uyển Uyển" anh gọi, một xung hô chỉ dành cho những mối quan hệ thân mật, còn cả hai bàn tay đan chặt vào nhau, không một kẽ

hở, còn quá đôi tự nhiên, giống như họ đã nắm tay nhau cả ngàn lần rồi.

Ở khoảng cách gần, nhìn rõ ánh mắt dịu dàng của Hoắc Trường Uyên và gò má ửng hồng của Lâm Uyên Bạch.

Tiểu Triệu chưa thể hoàn hồn lại, hỏi: "Chị Tiểu Bạch, vị hôn phu của chị là... Hoắc tổng?"

Chị Triệu cũng chậm chạp hỏi: "Hoắc tổng... là chồng sắp cưới của em?"

Hai người họ gần như hỏi đồng thời, nhưng ý tứ thì giống nhau.

"Vâng..." Đã bị bại lộ, Lâm Uyên Bạch không giấu giếm nữa, bèn gật đầu.

Tiểu Triệu nghe xong, lập tức ngã ngửa sang bên cạnh, kêu lên khoa trương: "Chị Triệu, chị mau đỡ em! Em ngất bây giờ!"

Hết chương 333

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 334

Chị Triệu đỡ lấy Tiểu Triệu, cũng vội vàng nhắc nhở: "Tiểu Triệu, đừng đùa nữa, Hoắc tổng còn đang ở đây!"

Tiểu Triệu tỉnh ra, bỗng chốc giật mình đứng thẳng dậy, đồng thời kích động nói: "Hoắc tổng, anh hiểu lầm rồi! Sao anh có thể là cảm thú được chứ, tại bọn em có mắt không nhìn thấy Thái Sơn, không biết anh chính là chồng chưa cưới của chị Tiểu Bạch! Em đã bảo mà, Hoắc tổng là thần tượng của em, lại là nam thần, sao có thể là loại lợi dụng... À phì phì phì!"

"Hoắc tổng, anh đừng giận, tôi và Tiểu Triệu cũng chỉ có lòng tốt thôi..." Chị Triệu cũng căng thẳng giải thích.

Tuy rằng họ không nói cho cô biết mọi chuyện thế nào nhưng Lâm Uyển Bạch cũng đã đoán ra được ít nhiều.

Nghĩ cũng đủ biết, nhất cử nhất động của cô và Hoắc Trường Uyên trong bữa ăn nhất định lại bị phát hiện rồi, hai đồng nghiệp một lần nữa hiểu lầm chuyện gì nên mới chạy tới tìm cô, gây ra một lầm lẫn tệ hại. Nghĩ tới đây, cô cảm thấy lòng rất ảm áp.

"Hai chị em yên tâm, Hoắc tổng sẽ không giận đâu!" Lâm Uyển Bạch mỉm cười an ủi, sau đó giơ tay lắc nhẹ bàn tay lớn đang nắm tay mình: "Phải không anh?"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên mỉm cười.

Anh quả thực không có gì khó chịu, cũng chẳng thể trách cứ họ. Có hai đồng nghiệp chân thật như vậy ngày ngày làm việc bên cạnh cô, Hoắc Trường Uyên rất yên tâm, cũng hiểu vì sao cô lại nói thích công ty và yêu quý đồng nghiệp ở đây.

Sau khi thân phận bị vạch trần, Lâm Uyên Bạch hơi xấu hổ, cũng có phần áy náy: "Chị Triệu, Tiểu Triệu, thành thật xin lỗi, em không cố tình giấu giếm đâu. Thật sự vì nói ra, em sợ mọi người nhìn em bằng con mắt khác, em chỉ muốn đi làm thật thoải mái thôi..."

"Tiểu Bạch, em yên tâm, chị và Tiểu Triệu nhất định sẽ không nói ra đâu!" Chị Triệu tỏ thái độ.

Tiểu Triệu cũng gật đầu như đập tỏi, nói thẳng thừng: "Ừm ừm ừm! Đánh chết em cũng sẽ không nói đâu. Sau này hai anh chị nếu muốn hẹn hò trong công ty hoặc nơi nào khác cứ nói với em một tiếng, em lập tức chạy ra ngó nghiêng cho anh chị!"

Ban nãy nhắc đến tướng mạo của chồng chưa cưới, chẳng trách cô ấy thấy càng nói càng giống Hoắc tổng, người ta vốn dĩ là một người. Trước đó không cảm thấy, bây giờ họ đứng chung, cho dù không nói gì, ánh mắt cũng chứa đầy nội dung.

Quá xứng, xứng quá mức!

Lâm Uyên Bạch nghe được sự bao dung của các đồng nghiệp, rất cảm kích.

Bả vai chột ầm ập, Hoắc Trường Uyên cúi xuống nhắc nhở: "Không còn sớm nữa, em đang mang thai, phải về nhà sớm nghỉ ngơi."

"Em biết rồi..." Lâm Uyên Bạch e thẹn gật đầu.

Ngước mắt nhìn qua, cô thấy chị Triệu và Tiểu Triệu đang há hốc miệng nhìn họ, vẻ như đã ăn quá nhiều "cầu lương".

Tận mắt nhìn Hoắc Trường Uyên mở cửa xe cho cô, rồi thắt dây an toàn, sau đó đóng cửa lại rồi mới vòng qua mũi xe đi sang ghế lái. Dưới ánh đèn đường, góc nghiêng của anh có vài phần dịu dàng, khác hẳn với một Hoắc tổng lãnh đạm thường ngày.

Chiếc xe màu trắng hòa vào ánh đèn, dần dần xa khuất.

"Chị Triệu, chị véo em một cái đi, đây có phải sự thật không?"

Chị Triệu cũng thật sự giơ tay véo một cái rất mạnh, Tiểu Triệu lập tức đau đớn kêu lên: "Aiya, đau quá!"

Nhưng sau cơn đau, cô ấy lại nhìn vào dòng xe cảm thán một câu: "Chồng chưa cưới của chị Tiểu Bạch hóa ra là Hoắc tổng... chiến thắng cuộc đời rồi!"

Chị Triệu nghe vậy cũng chân thành gật đầu.

Ngày hôm sau, Lâm Uyển Bạch vừa mới tới công ty, chị Triệu và Tiểu Triệu đã chuyển ghế qua. Chị Triệu còn đỡ, Tiểu Triệu thì túm lấy hai cánh tay cô, vẻ dưng hiên: "Chị Tiểu Bạch, từ lúc chị đến công ty đến giờ, em có chỗ nào khiến chị không hài lòng không?"

"Không có..." Lâm Uyển Bạch dờ khóc dờ cười.

"Vậy thì tốt, tốt quá rồi!" Tiểu Triệu suýt cảm động đến chảy nước mắt.

Lâm Uyển Bạch buộc phải nghiêm túc lên tiếng: "Đừng như vậy, khiến chị không biết phải làm sao mới được. Chuyện này chỉ có hai chị em biết, hai người cứ đối xử như trước kia là được rồi!"

"Được thật ạ?" Tiểu Triệu kích động hỏi.

"Đương nhiên!" Lâm Uyển Bạch gật đầu.

Tiểu Triệu cười toét miệng, rồi chột rướn cổ lên nhìn các đồng nghiệp khác đang bận rộn, lắc qua lắc lại trên ghế, lẩm bẩm: "Trời ơi, phải làm sao, ôm một bí mật lớn như vậy, em thật sự hơi căng thẳng!"

"Thật ra, ngoài đứa con trong bụng, chị và anh ấy còn có một đứa con trai nữa!"

Lâm Uyển Bạch chớp chớp mắt, khi hai người họ tốt bụng vì mình chạy đi tìm Hoắc Trường Uyên, cô đã coi họ là bạn, cũng không định giấu giếm.

"Ôi trời đất ơi!" Tiểu Triệu ngã hẫng người ra sau.

Trái tim hóng hớt không thể kiềm chế này!

Sau giờ ăn trưa, Lâm Uyển Bạch phát hiện tiến độ làm việc của Tiểu Triệu siêu chậm. Một xấp báo cáo tài chính mà hơn nửa tiếng đồng hồ rồi, một tờ vẫn chưa đối chiếu xong. Cô ấy kéo ngăn kéo ra, vùi đầu nghịch đi động, không biết đang gửi tin nhắn cho ai.

Cô khó xử lắc đầu, đứng dậy đi vệ sinh.

Khi cô quay lại, phát hiện Tiểu Triệu lại rút đi động ra, vừa nhìn cô vừa gửi tin nhắn.

Cầm một cốc nước ấm trở về, không biết lần thứ mấy cô thấy Tiểu Triệu lén lút nhìn mình rồi nhìn đi động. Lâm Uyển Bạch cảm thấy có vấn đề, nhân lúc cô ấy lại cúi xuống, bất thành linh ghé đầu qua.

"Tiểu Triệu, em gửi cái gì đó!"

Tiểu Triệu làm rơi di động cái bóp, lắc đầu lấp bắp: "Không... Dạ không!"

Lâm Uyên Bạch vốn chỉ suy đoán, nhìn thấy gương mặt chột dạ đó đã hoàn toàn chứng thực trong lòng. Cô nhanh tay hơn một bước giật lấy di động, nhìn thấy trên màn hình là tin nhắn, hơn nữa còn đang soạn dở.

Vì là số của Hoắc Trường Uyên nên cô gần như thuộc nằm lòng.

Nội dung của tin nhắn là từ sáng tới giờ cô đã làm gì, mấy giờ làm việc, mấy giờ đi vệ sinh, mấy giờ uống nước, tất cả đều được báo cáo cho anh.

Rõ ràng đã bị mua chuộc rồi.

Lâm Uyên Bạch tức đến bật cười.

Cô trả lại di động, phần nộ mắng một câu: "Tiểu gian tặc!"

Tiểu Triệu cười hì hì, rồi ôm cánh tay cô làm nũng, giải thích: "Chị Tiểu Bạch, chị đang mang thai, Hoắc tổng lo lắng cho chị thôi! Vả lại, xuất phát điểm của em cũng vì chị mà~"

Lâm Uyên Bạch khó xử, không biết làm sao với cô ấy, chỉ biết lắc đầu.

Không bao lâu sau, di động đổ chuông. Cô nghĩ là do Tiểu Triệu báo tin xong, Hoắc Trường Uyên gọi đến. Ai dè đó là một số lạ, cô ngáp ngừng bắt máy.

"Xin hỏi là cô Lâm phải không? Đầu kia là giọng của một người đàn ông xa lạ.

"Là tôi đây... Anh là ai?" Lâm Uyên Bạch chau mày.

Nghe giọng đối phương khá nghiêm nghị, thậm chí hơi công thức, không giống kiểu nhân viên sale hay lừa đảo.

"Đây là Phân cục Công an thành phố, có một phạm nhân tên Lý Huệ, không biết cô quen không?"

"Quen ạ..." Lâm Uyển Bạch mím môi.

Đầu kia nói rõ mục đích của cuộc gọi: "Bà ấy thông qua chúng tôi, đưa ra đề nghị nói muốn được gặp cô."

Hết chương 334

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 335

Ngắt máy xong, sắc mặt Lâm Uyển Bạch hơi nghiêm lại.

Tiểu Triệu nãy giờ ngồi bên cạnh theo dõi cô bèn ngó đầu qua, đúng lúc di động lọt ra vài chữ, cô ấy nghe thấy được từ quan trọng: "Chị Tiểu Bạch, Cục Công an gọi điện thoại đến cho chị sao?"

"Ừm..." Lâm Uyển Bạch gật đầu.

"Ôi trời ơi, vậy không sao chứ?" Tiểu Triệu hỏi vội.

Lâm Uyển Bạch lắc đầu, nhú mày nói: "Không sao, chỉ là phải đi gặp một người."

"Hả, bây giờ à?" Tiểu Triệu nhìn giờ.

Lâm Uyển Bạch cũng nhìn giờ theo, ngẫm nghĩ một chút rồi cầm di động đứng lên khỏi chỗ: "Chị đi gặp quản lý, xin nghỉ đã!"

Thuận lợi xin được nghỉ phép, khi chuẩn bị đi vào thang máy, cô vẫn gọi điện thoại cho Hoắc Trường Uyên.

Chỉ có điều không biết có phải anh đang họp không, anh không nhận máy, nên cô đành thôi. Từ tòa nhà văn phòng đi ra, cô bắt taxi, tới thẳng Phân cục Công an thành phố.

Sau khi cô bước vào, nói rõ mục đích, liền có cảnh sát chủ động tiến lên nói: "Cô Lâm, mời cô đi theo tôi!"

Lâm Uyên Bạch gật đầu, cùng người đó đi sâu vào trong hành lang.

Cô đã từng nghe Hoắc Trường Uyên kể qua, vụ án của Lý Huệ đã được Viện kiểm sát gửi hồ sơ lên Tòa án, có điều tạm thời vẫn chưa xử, thế nên bà ta vẫn đang được tạm giam tại đây. Tới khi được tuyên mức án tù cụ thể sẽ được di chuyển tới nhà tù.

Ở một đất nước pháp trị, đã phạm pháp, không ai thoát được khỏi chế tài của pháp luật.

Cảnh sát dẫn cô tới trước cửa một gian phòng. Người đó đẩy cửa ra, ra hiệu cho cô ngồi xuống ghế trước: "Cô đợi một chút, phạm nhân sẽ được đưa tới đây ngay bây giờ."

"Vâng, cảm ơn anh." Lâm Uyên Bạch gật đầu.

Cô ngồi xuống chưa bao lâu thì cánh cửa sắt bên trong được đẩy ra, Lý Huệ đeo còng tay bị cảnh sát đưa vào.

Ngày trước khi Lý Huệ bị bắt, khi Lâm Uyên Bạch tới nơi thì bà ta đã bị đưa đi rồi, chỉ còn đám hàng xóm đứng xem. Còn bây giờ, chỉ mới vừa rồi cô mới chứng kiến đáng vẻ thảm hại như vậy của bà ta. Cho dù năm xưa Lý Huệ mang thân phận kẻ thứ ba, chưa được trở thành vợ chính thức, bà ta cũng chưa từng khổ sở như vậy.

Cô nhớ tới Lâm Dao Dao cũng rơi vào hoàn cảnh tương tự. Hai mẹ con họ, người bốn năm trước vẫn còn ăn sung mặc sướng trong nhà họ Lâm, e rằng không bao giờ có thể ngờ được, nửa đời sau của mình lại trải qua nhiều năm trong tù ngục.

Đừng gây nghiệt đã chẳng đến nỗi này.

Nếu đã lựa chọn làm việc ấy thì phải gánh chịu hậu quả.

Khi Lý Huệ ngồi xuống, còng tay rơi xuống mặt bàn, vang lên một âm thanh lạnh lút lạnh lẽo. Lâm Uyên Bạch vô thức đặt tay xuống bụng mình, thăm nhỏ trong lòng: Con yêu, đừng sợ!

"Bà nói đi, bà muốn gặp tôi có chuyện gì?" Lâm Uyên Bạch chủ động lên tiếng.

Lý Huệ bỗng nhiên bỏ nhào về phía trước bàn, hai tay túm chặt lấy cô, kéo theo cả còng tay làm phát ra tiếng động.

Lâm Uyên Bạch phản ứng nhanh, gần như một giây trước khi bị chạm phải đã vô thức dựa nhanh về phía sau: "Bà làm gì vậy!"

Người cảnh sát đứng cạnh cửa thấy vậy, cũng tiến lên mấy bước.

Nhìn thấy thế, Lý Huệ không dám hành động bừa bãi nữa, sợ bị cảnh sát quát nạt. Bà ta đành ngồi nghiêm chỉnh xuống ghế, bắt đầu gào khóc: "Uyên Bạch, xin lỗi cô! Tôi đã biết mình sai từ lâu rồi, cô có thể thương hại tôi, giúp tôi, cứu tôi ra ngoài không?"

"Không thể." Lâm Uyên Bạch trả lời không chút do dự.

Trên đường đến đây, cô đã đoán được Lý Huệ nhất định sẽ cầu xin mình. Nếu ban nãy cảnh sát không tiến lên, cô dám khẳng định, Lý Huệ nhất định sẽ lại quỳ rạp xuống trước mặt, ôm chặt chân cô không buông như đạo nọ.

Lâm Uyên Bạch nhìn thẳng vào mắt Lý Huệ, nói rành mạch từng chữ: "Lần trước ở cửa Cục cảnh sát, bà từng vì Lâm Dao Dao cầu xin tôi, tôi cũng nói không thể. Đối với hai mẹ con bà, thái độ của tôi sẽ không thay đổi! Nếu bà muốn gặp tôi chỉ vì chuyện này thì bà chắc chắn phải thất vọng rồi."

"Uyển Bạch, chuyện đã qua lâu như vậy rồi, cô nhất định phải nắm chặt không buông sao? Dao Dao đã bị tuyên án rồi, còn tôi thì phải trốn Đông trốn Tây lâu như vậy, bị dồn tới đường cùng, tới cuối cùng vẫn bị bắt. Bây giờ tôi chỉ mong ở cô một chút từ bi mà cũng không được, làm người nhất định phải tuyệt tình như vậy sao?" Lý Huệ không ngừng cố gắng thuyết phục cô.

"Tôi tuyệt tình ư?" Lâm Uyển Bạch nghiêng rằng: "Lúc Lâm Dao Dao đâm vào thằng bé, cô ta không tuyệt tình sao? Khi bà tìm năm gã lưu manh định cưỡng bức tôi, bà không tuyệt tình à?"

Lý Huệ á khẩu, hèn mọn lắm lắm: "Tuy rằng tôi và Dao Dao đều từng hại cô, nhưng chẳng phải bây giờ cô vẫn bình an vô sự sao!"

Lâm Uyển Bạch nghe mà chỉ muốn phá lên cười.

Lẽ nào như vậy là có thể xóa sạch tội danh. Lẽ nào cô không nên trách cứ Lý Huệ mà phải cảm thấy mình may mắn, hóa hiểm thành an?

Cô không bao giờ quên được nỗi sợ hãi khi bị đưa tới xưởng bỏ hoang. Nếu Hoắc Trường Uyên tới muộn một bước, thì bây giờ cô sẽ chẳng thể yên ổn ngồi ở đây. Cô càng không quên được cảnh Hoắc Trường Uyên khắp người đầy máu bị đẩy vào phòng cấp cứu. Bảo cô phải giơ cao đánh khẽ ư, không khác gì nằm mơ cả.

Lý Huệ không từ bỏ, tiếp tục nói: "Uyển Bạch, tôi biết, bây giờ cô đã bay lên cành cao, không chỉ nhà họ Hoắc, còn cả nhà họ Lục! Bố cô đã kể rồi, cô không còn là người nhà họ Lâm, mà giờ là con gái nhà họ Lục rồi. Bất luận thế nào nhà họ Lâm cũng đã nuôi dưỡng cô nhiều năm, Dao Dao và tôi giờ ra nông nổi này, cô đành lòng nhìn bố cô bên cạnh không có lấy một người thân sao?"

"Việc này bà không cần lo. Bố nói rồi, bố không cần!" Lâm Uyên Bạch truyền đạt lại một cách vẹn nguyên: "Ông còn nói hai mẹ con bà đi tới bước đường này hoàn toàn là do tự mình chuốc lấy, phải trả giá cho những gì mình gây ra, để hai người ở trong tù tự vấn lương tâm."

Nghe xong, sắc mặt Lý Huệ nhợt nhạt tưởng chết.

Còn tưởng Lâm Dũng Nghĩ sẽ nể tình vợ chồng ân ái. Trước đó vay tiền, ông đã chịu cho mình mượn rồi, không ngờ, đến một lời cầu xin cũng không giúp bà ta, hoàn toàn chặn đứng đường lùi của bà ta!

Lâm Uyên Bạch nhìn biểu cảm càng lúc càng hoảng loạn của Lý Huệ, trầm tư mấy giây rồi bất ngờ hỏi: "Chỉ thị bà chuyện bắt cóc tôi không còn ai khác sao? Thật sự chỉ có mình bà?"

Lý Huệ sửng sờ giây lát, sau đó lắc đầu nói: "Ừm."

Lâm Uyên Bạch nhíu mày, ngón tay hơi nắm chặt lại.

Cứ như vậy qua khoảng vài giây, cô đứng dậy khỏi ghế, đã cảm thấy có thể kết thúc buổi gặp mặt này rồi, chuẩn bị ra về.

Lý Huệ thấy vậy, vội vàng lên tiếng: "Đợi chút! Uyên Bạch, tôi còn chuyện này phải nói với cô, cô nhất định sẽ muốn biết! Nể tình tôi nói cho cô biết chuyện này, cô có thể giờ cao đánh khẽ không?"

"Chuyện gì vậy?" Lâm Uyên Bạch nheo mắt lại.

Cô luôn có cảm giác đây mới thật sự là mục đích khiến Lý Huệ muốn gặp mình. Cô ngồi lại xuống ghế, đợi chờ câu trả lời của Lý Huệ với nét mặt vô cảm, muốn xem xem bà ta rốt cuộc có chiêu trò gì.

"Có liên quan đến người mẹ đã nghèo..." Lý Huệ nhìn thấy ánh mắt cô lạnh đi, ý thức được mình lỡ lời, lập tức chữa lại: "Ý tôi là có liên quan tới người mẹ đã qua đời của cô."

Một chút sững sốt thoáng qua trong lòng Lâm Uyên Bạch, cô hỏi với vẻ rất bất ngờ: "Mẹ tôi?"

"Đúng vậy, có liên quan tới mẹ cô!" Lý Huệ gật đầu, hạ thấp giọng xuống một chút để nói: "Cô vẫn luôn cho rằng mẹ cô vì tôi nên mới không chịu nổi nữa, chọn cách nhảy lầu ư? Nhưng sự thật là, ngày mẹ cô nhảy lầu, ngoài tôi ra, còn một người phụ nữ khác từng đến gặp bà ấy!"

"Bà nói gì cơ?" Lâm Uyên Bạch kinh hoàng.

Lý Huệ tiếp tục nói với cô: "Người phụ nữ đó cực kỳ sang trọng, còn dẫn theo cả thư ký. Khi tôi đi lên bằng cầu thang bộ, vừa hay nhìn thấy họ đi vào phòng bệnh! Họ đã ở bên trong nói chuyện rất lâu. Khi tôi đi vào, mẹ cô ngồi bệt dưới đất. Tôi thị uy hồi lâu, nhưng bà ấy hoàn toàn không nghe thấy gì, chỉ ngẩn người nhìn một cuốn tiểu thuyết. Còn về việc người phụ nữ kia là ai, tôi nhớ người thư ký có gọi bà ta là Lục phu nhân!"

Lục phu nhân?

Lâm Uyên Bạch sững sờ.

Sau đó, trước khi cánh cửa đóng lại hẳn, Lý Huệ vẫn còn không ngừng kêu cô giờ cao đánh khế, cô chẳng nghe được gì nữa.

Trong đầu cô chỉ toàn là những lời ban nãy bà ta nói.

Thật ra khi công khai quan hệ huyết thống, Lâm Dũng Nghị có từng kể cho cô biết, người trong lòng mẹ lâu nay không phải là ông. Hơn nữa vào

lúc lựa chọn nhảy lầu để kết thúc cuộc đời, cái tên bà hét cũng vẫn không phải là ông...

Lúc đó khi nói những lời này, ngữ khí của Lâm Dũng Nghị rất rầu rĩ, ánh mắt cũng long lanh nước, có thể thấy chuyện này vẫn luôn là một khúc mắc trong lòng ông.

Thế nên Lý Huệ nói những lời này không có sự giả tạo bên trong, hơn nữa bản thân cô cũng từng suy đoán, giây phút nhảy xuống, nếu người mẹ gọi tên không phải Lâm Dũng Nghị thì nhất định sẽ là Lục Học Lâm. Mà Lục phu nhân theo lời Lý Huệ, cô đã chắc chắn một trăm phần trăm chính là mẹ của Lục Tịnh Tuyết, Nguyễn Chính Mai!

Từ Cục Công an đi ra, vừa bước xuống bậc thềm cuối cùng, cô liền nghe thấy bên ngoài có một tiếng phanh xe chói tai.

Lâm Uyển Bạch ngẩng đầu nhìn lên, nhìn thấy một chiếc xe màu trắng dừng bên đường. Cửa xe mở ra, một bóng dáng cao lớn nhảy xuống, tay cầm chìa khóa xe, sải bước đi vào trong, vạt áo vest cũng tung bay theo bước chân của anh.

Cô hơi bất ngờ, sao anh lại tới đây.

Trước khi ra khỏi công ty, Lâm Uyển Bạch có gọi điện cho anh, nhưng nghĩ chắc anh đang họp nên cô đi thẳng tới đây luôn. Dù sao đây cũng là Cục Công an, Lý Huệ là phạm nhân đang bị tạm giam, chẳng thể làm gì cô được. Cô rất muốn nghe xem Lý Huệ muốn nói gì với mình.

Nhưng suy nghĩ lại cô liền hiểu ngay, suýt nữa thì cô quên mất trong văn phòng còn có một "tiểu gian tặc"!

Nhất định là Tiểu Triệu sau đó đã báo cáo với anh. Anh biết tin liền lập tức lái xe qua đây vội. Dọc đường, không biết anh đã vượt bao nhiêu cái

đèn đỏ rồi. Từ nét mặt gấp gáp và lo lắng của anh cô có thể đoán ra.

Thấy anh sai rộng bước chân đi tới, Lâm Uyển Bạch liền đứng yên tại chỗ, mỉm cười thật tươi đợi anh.

Trong chớp mắt, Hoắc Trường Uyên đã đứng thẳng trước mặt cô, nhíu mày tỉ mỉ quan sát cô một lượt từ trên xuống dưới, rồi nắm chặt hai vai cô: "Em không sao chứ?"

"Không sao..." Lâm Uyển Bạch mỉm cười.

Hoắc Trường Uyên rõ ràng thả lỏng cơ mặt ngay. Sau khi liếc về phía sau lưng cô, mắt anh lạnh đi đôi chút, anh hạ thấp giọng: "Đã bị giam rồi mà còn không yên phận, Lý Huệ gặp em làm gì vậy?"

"Về nhà em kể cho!" Lâm Uyển Bạch trả lời.

Hoắc Trường Uyên gật đầu, khoác vai cô sai bước đi ra khỏi Cục Công an.

Vì đã xin nghỉ nên Lâm Uyển Bạch không quay về công ty nữa. Hoắc Trường Uyên tuy vẫn còn công việc cần phải giải quyết nhưng cũng không định quay về nữa, mà kiên quyết đưa cô tới bệnh viện khám thai. Anh sợ đến mấy nơi nay sức khỏe và tâm trạng của cô bị ảnh hưởng.

Không cãi được anh, cô đành ngoan ngoãn nghe lời.

Giờ này vẫn chưa quá muộn, lại có Tần Tư Niên nói giúp, họ thuận lợi vào được phòng của chủ nhiệm khoa Sản.

Hai lần kiểm tra đầu tiên, một lần cô tự đi, một lần vì cứu Trịnh Sơ Vũ nên cô ấy đi cùng. Đây vẫn là lần đầu tiên Hoắc Trường Uyên cùng cô đi khám thai. Suốt cả quá trình, anh cực kỳ nghiêm túc và chăm chú.

Lâm Uyên Bạch vừa chỉnh trang lại quần áo ngồi xuống ghế, thì nghe thấy anh hỏi nhỏ: "Bác sỹ, là con trai hay con gái thế ạ?"

Bác sỹ nghe xong, cười ha ha nói: "Bây giờ vẫn chưa kiểm tra ra được, phải khoảng ba đến bốn tháng mới biết!"

Tuy rằng bây giờ bệnh viện có quy định không báo trước giới tính đứa trẻ, nhưng các gia đình phong kiến thời buổi này cũng ít đi nhiều, hơn nữa nhà nước cũng có chính sách mở cửa với chế độ một con, rất trân trọng các mầm non tương lai của đất nước, vì vậy những người quen biết vẫn có thể âm thầm nói cho nhau.

"Vâng." Hoắc Trường Uyên đáp, sau đó lại tự khẳng định một câu: "Có lẽ là con gái đấy."

Giữa tiếng cười của bác sỹ và y tá, Lâm Uyên Bạch xấu hổ kéo anh rời khỏi phòng kiểm tra.

Sau khi ra khỏi bệnh viện đã gần chập tối, trước mặt là ráng chiều ngả về Tây. Chiếc Land Rover trắng đi thẳng tới trước cửa trường mầm non.

Đợi không bao lâu, đã nhìn thấy rất nhiều đứa trẻ ùa ra dưới sự dẫn dắt của giáo viên.

Bánh bao nhỏ tinh mắt, đứng từ xa đã nhìn thấy cô rồi. Nó như một con ngựa nhỏ đứt cương, lao thẳng về phía cô. Nhưng khi tới gần, lập tức bị Hoắc Trường Uyên giơ tay chặn lại.

Bánh bao nhỏ hiểu ra, cũng ngoan ngoãn dừng bước, đổi sang nhẹ nhàng nắm tay cô.

Bụng Lâm Uyên Bạch bây giờ chưa to, vẫn có thể thoải mái cúi xuống, xoa gò má ửng hồng của con: "Bảo bối, hôm nay vui không?"

"Vui ạ!" Banhs bao nhỏ mím môi lại cười vụng trộm, sau đó rút một tờ giấy từ trong cặp sách ra, ngượng ngập nói: "Cô giáo dạy con hát, còn dạy vẽ nữa. Bảo bảo vẽ một bức, bên trong còn có em gái nhỏ~"

Trước kia bánh bao nhỏ thường xuyên thích ở nhà vẽ bằng sáp màu, có điều chỉ là hình ảnh ba người họ, bây giờ trong tranh đã xuất hiện thêm một baby.

"Bảo bôi giỏi quá!" Lâm Uyển Bạch kích động thơm lên má thằng bé.

Lúc đứng lên, Hoắc Trường Uyên ôm chặt lấy eo cô: "Anh cũng muốn."

Lâm Uyển Bạch đỏ mặt, giơ tay đẩy anh ra, nói là đợi về nhà. Ở đây đang có bánh bao nhỏ, còn bao nhiêu đóa hoa của Tổ quốc!

...

Gió đêm thổi qua, cây lá ngoài cửa sổ nhẹ nhàng đung đưa.

Hoắc Trường Uyên sợ cô cảm lạnh, đứng lên đóng cửa sổ lại, chỉ bật điều hòa ở một nhiệt độ thích hợp. Hai người họ ngồi dựa vào đầu giường, hưởng thụ giây phút ấm áp cuối cùng của một ngày dài.

Lâm Uyển Bạch kể lại chuyện Lý Huệ gặp mình cho anh, không giấu giếm gì.

Cô khẽ nắm tay lại, mím môi nói: "Hoắc Trường Uyên, em có cảm giác cái chết của mẹ em có liên quan tới vị Lục phu nhân này!"

Nghe xong, Hoắc Trường Uyên khẽ nhú mày, chuyện này anh không biết rõ, lại đã trải qua nhiều năm, cũng không thể điều tra lại nữa. Trầm ngâm giây lát, anh rướn môi: "Anh nghe nói mẹ của Trịnh Sơ Vũ, Lục Học Phương sắp về nước rồi."

"Ừm..." Lâm Uyên Bạch gật đầu.

Trước đó cô có nghe Trịnh Sơ Vũ kể qua. Người này xét về quan hệ là cô của mình, không biết là người như thế nào. Nhưng nghe anh kể về chuyện giữa bà và mẹ anh, có thể thấy bà cũng là người trọng tình cảm, nhưng cô không hiểu anh bỗng dưng nói như vậy là có ý gì.

Hoắc Trường Uyên tiếp tục: "Năm xưa hình như bà ấy và Nguyễn Chính Mai từng cộng sự một khoảng thời gian, tới lúc đó không ngại có thể hỏi bà ấy."

Nghe thấy vậy, Lâm Uyên Bạch cảm thấy cũng có thể hỏi.

"Không còn sớm nữa, ngủ thôi!" Hoắc Trường Uyên đã đặt cô nằm xuống gối.

Lâm Uyên Bạch liếc nhìn đồng hồ. Tròn mười giờ, từ sau khi cô mang thai, giờ giấc đi ngủ của cô mỗi tối đều được anh kiểm soát chặt chẽ, tới mười giờ bắt buộc phải nằm xuống giường ngủ, như vậy mới đủ giấc và tốt cho đứa con trong bụng.

Trước khi giờ tay tắt đèn, Hoắc Trường Uyên còn cúi xuống hôn lên khóe môi cô.

Anh chỉ muốn tặng cô một nụ hôn chúc ngủ ngon, không ngờ tay cô đặt lên vòng eo trắng kiện của anh, đồng thời cũng bất giác đáp lại.

Hoắc Trường Uyên nhẩn nhịn đã lâu, đâu chịu nổi sự trêu ghẹo của cô, hôn không thể kiểm soát.

Nhiệt độ trong phòng tăng lên, cả hai đều thở những hơi nóng rực. Nhưng anh đành phải vùi mặt lên hõm cổ cô, thở nặng nề: "Uyên Uyên, em mà còn dụ dỗ anh như vậy nữa, sau này anh phải ra phòng khách ngủ đấy!"

Lúc ngẩng lên, anh vừa hay nhìn thấy cô ngược ánh mắt long lanh nhìn mình.

Dưới ánh đèn ngủ, mái tóc dài xõa xuống gối, trông cô càng da trắng môi hồng, có một chút phong tình thoáng qua, hơn nữa đôi mắt ấy thật sự quá hút hồn người ta.

Dòng máu trong người anh càng thêm sôi sục, không chỉ đơn thuần là điên cuồng, anh còn kích động muốn đứng lên sang phòng của khách ngủ. Nhưng cánh tay bị cô giữ lại, cô cuộn người nằm vào lòng anh.

"Nhưng anh không nằm bên cạnh, em ngủ không ngon..."

Lâm Uyên Bạch áp nửa gương mặt lên cánh tay anh, giọng nói vừa khẽ vừa mềm mại, còn có chút nũng nịu.

Hoắc Trường Uyên đành phải ôm chặt lấy cô, khẽ cười mắng yêu: "Giỏi hành người thôi!"

Hết chương 335

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 336

Sáng hôm sau, mọi người trong văn phòng đều đang bận rộn.

Sau khi Lâm Uyển Bạch ngồi xuống liền lập tức vui đầu giải quyết những tài liệu tài vụ chưa được phân loại cẩn thận. Ngược lại chiếc ghế có đệm màu hồng đặt bên cạnh cô thì để trống. Sáng nay cô bắt gặp Tiểu Triệu ở chỗ quẹt thẻ, ra khỏi thang máy là không thấy bóng dáng cô ấy đâu.

Tới tận khi cô đã giải quyết xong hết những tài liệu tài vụ, cuối cùng Tiểu Triệu mới chậm chạp quay về.

Nhưng vừa ngồi phịch xuống, Tiểu Triệu liền dịch ghế sát sang phía cô, biểu cảm có vẻ rất nghiêm trọng.

Chị Triệu nghiêng đầu nhìn qua, bất giác cảm râm đôi câu: "Tiểu Triệu, mới sáng ra em đã không tranh thủ làm việc, còn chạy đi xem cái gì đấy!"

"Sao vậy?" Lâm Uyển Bạch không hiểu.

Tiểu Triệu quay đầu nhìn nhanh sang bên cạnh rồi hạ thấp giọng nói: "Chị Triệu, chị Tiểu Bạch, hai chị không biết đâu, chị Dương ở phòng Thị trường sắp ly hôn rồi!"

Nghe thấy vậy, chị Triệu cũng sửng sò, chị ấy bỏ hết công việc đó, hỏi: "Ly hôn? Chẳng phải mới kết hôn được một năm thôi sao? Chị còn đi dự

đám cưới, hình như đầu năm rồi vừa có bầu. Bây giờ đứa con trong bụng cũng được mấy tháng rồi, vì sao còn ly hôn chứ!"

Lâm Uyên Bạch cũng rất kinh ngạc. Chị Dương mà Tiểu Triệu nhắc đến cô từng gặp rồi, vì đều là bà bầu nên trước đó khi gặp nhau trong phòng họp, cô ấy còn đặc biệt qua nói với cô một vài kinh nghiệm khi mang thai.

"Còn có thể vì sao, đàn ông vụng trộm đó!" Tiểu Triệu tức giận thở hồng hộc: "Nghe nói ngay chính trong thời gian mang thai, chồng chị Dương đã ngoại tình. Bây giờ đứa con còn chưa chào đời đã gặp phải chuyện này. Chị Dương khóc đau lòng lắm, các đồng nghiệp phòng Thị trường đều đang an ủi chị ấy! Em nghe nói đơn ly hôn đã soạn xong rồi, chị ấy định sau này làm mẹ đơn thân!"

Trong một xã hội bề ngoài và giả tạo như bây giờ, rất nhiều người đàn ông không chống cự nổi sự quyến rũ, chọn cách phản bội hôn nhân hoặc tình yêu. Có rất nhiều lúc, không phải là tinh thần, đơn thuần chỉ là thân thể, thường thì chỉ trong một khoảnh khắc lỡ lầm.

Chị Triệu là người có trải nghiệm, thở dài nói: "Mấy chuyện này rất thường gặp. Đàn ông trong thời kỳ vợ có thai chẳng ai chịu an phận. Ở nhà không ai thỏa mãn được thì ra ngoài ăn chả ăn nem! Chị Trương tốt bụng ở tầng trên đó, năm ngoái lúc phấn đấu có đứa thứ hai, chồng cũng ngoại tình, nghe nói là qua lại với nữ thư ký mới tới công ty. Thế nên phụ nữ một khi có thai nhất định phải trông chừng cẩn thận thất lưng của người đàn ông. Bằng không, ai biết được bất ngờ sẽ đến vào lúc nào!"

Lâm Uyên Bạch nghe được nửa câu trước, mặt hơi đỏ lên.

Bởi vì cô đồng cảm, quả thực lúc mang thai rất khó thỏa mãn được chồng. Tối qua Hoắc Trường Uyên còn không chịu nổi, định qua phòng khác ngủ, cuối cùng còn mắng cô là giỏi hành người.

Tiểu Triệu liên tưởng tới chuyện gì đó, bỗng dưng căng thẳng nắm chặt tay cô: "Chị Tiểu Bạch, chị cũng đang mang thai, chị phải quản lý Hoắc tổng thật chặt đấy!"

"Em nói nhỏ thôi!" Lâm Uyển Bạch bịt chặt miệng cô ấy lại.

Tiểu Triệu ý thức được giọng mình hơi to, vội rút vai lại, nói lí nhí như muỗi: "Em xin lỗi, em chỉ cần kích động lên là quên hết cả! Chị Tiểu Bạch, Hoắc tổng xuất sắc như vậy, nhất định sẽ có rất nhiều con yêu tinh rào trước đón sau. Lỡ như trong thời gian này anh ấy không chịu nổi mê hoặc thì phải làm sao. Hai anh chị còn chưa đăng ký kết hôn, chị phải giữ thật chặt!"

"Ừm, để ý một chút vẫn hơn!" Chị Triệu cũng gật đầu theo.

Lâm Uyển Bạch nghe thấy vậy chỉ cười cười, không nói thêm nhiều.

Chập tối tan làm, chiếc xe màu trắng vẫn đỗ tại ngã tư phía trước tòa nhà văn phòng như mọi ngày.

Lâm Uyển Bạch được chị Triệu và Tiểu Triệu một trái một phải khoác tay dắt qua tận nơi, giao tận tay Hoắc Trường Uyên mới chịu buông ra. Tiểu Triệu đặc ý nói: "Hoắc tổng, chị Tiểu Bạch, anh chị yên tâm! Có em và chị Triệu làm yểm hộ, không ai nhìn thấy!"

"Cảm ơn." Hoắc Trường Uyên mỉm cười.

Tiểu Triệu mắt đảo đảo, cố tình hỏi: "Hoắc tổng, chị Tiểu Bạch đã sinh con trai cho anh, giờ lại đang mang thai một đứa nữa, rốt cuộc anh định khi nào mới cưới chị ấy, để chúng em được uống ly rượu mừng ạ?"

Thật ra câu nói này ít nhiều đứng về phía lập trường của Lâm Uyển Bạch nói giúp.

Hoắc Trường Uyên đánh mắt liếc sang bên cạnh: "Việc này phải xem cô ấy."

Lâm Uyên Bạch ngượng chín mặt.

Chuyện kết hôn họ rõ ràng đã nói xong xuôi rồi, bây giờ ngược lại đẩy quả bóng sang phía cô, cô có cảm giác sắp bị ánh mắt của hai đồng nghiệp giết chết rồi!

Tiêu Triệu và chị Triệu nghe thấy vậy, đầu tiên là kinh ngạc, sau đó là mừng rỡ. Còn tưởng phía nam chán chừ không tỏ ý, không ngờ người nắm quyền chủ động là cô. Trong lúc lườm cô, mọi lo lắng giấu giếm trong lòng họ cũng được đặt xuống.

Sau khi đón bánh bao nhỏ về nhà, hai bố con họ đi lên gác.

Con thì đi vào phòng hoàn thành bài tập tạo hứng thú mà giáo viên sắp xếp. Còn Hoắc Trường Uyên thì đi vào phòng ngủ, cởi quần áo vào ngay phòng tắm.

Lâm Uyên Bạch nói chuyện mấy câu với thím Lý rồi mới theo họ lên gác.

Nghe thấy tiếng nước trong phòng tắm, cô hơi bất ngờ. Hoắc Trường Uyên rất hiếm khi tắm giờ này. Cô nghĩ là giống như lần trước, bị những thứ như nước khử trùng không cẩn thận làm bẩn quần áo.

Trên tấm thảm bên cạnh giường là áo sơ mi và quần Âu anh vừa cởi ra bỏ lại.

Có lẽ vừa đóng cửa xong, chưa vào phòng tắm anh đã cởi hết ra rồi. Lâm Uyên Bạch nhìn chiếc quần lót rơi trên cùng, đi qua nhặt lên bỏ vào

trong giỏ đựng quần áo bẩn giúp anh. Lúc cúi đầu, nhìn thấy trên sơ mi có một dấu son đỏ tươi.

Người kỹ, hình như còn có mùi nước hoa Dior.

Cô lập tức sững người.

Trái tim cũng run lên theo vì căng thẳng. Cô bất giác nhớ tới lời chị Triệu và Tiểu Triệu nói ban sáng, đàn ông trong thời kỳ vợ mang thai không yên phận, sẽ ra ngoài ăn vụng.

Có điều... Hoắc Trường Uyên có thể sao?

Lâm Uyên Bạch đang định bỏ áo sơ mi xuống thì cửa phòng tắm được đẩy ra, tiếng nước đã ngừng lại từ lúc nào không rõ.

Hoắc Trường Uyên quả thực đã tắm rửa triệt để, trong một lúc như vậy mà anh đã gội cả đầu, cũng chưa lau gì, cứ để nước nhỏ xuống tí tách. Khăn tắm quấn xung quanh hông, giọt nước nhỏ xuống tiếp theo chảy men theo yết hầu của anh, rồi trượt dài theo những múi cơ bắp trước ngực.

Lâm Uyên Bạch muốn vờ như không nhìn thấy nhưng không kịp nữa. Cô đành ngẩng đầu hỏi: "À, anh tắm xong rồi sao?"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên đi tới trước mặt cô.

Vì dấu son trên áo sơ mi hướng lên trên, nên anh vừa cúi xuống liếc đã lập tức nhú mày, trầm ngâm rồi nói: "Uyên Uyên, có chuyện này anh muốn nói với em."

"Chuyện gì vậy?" Lâm Uyên Bạch không hiểu.

"Nếu anh nói anh giấu em ra ngoài vụng trộm, em có tin không?" Hoắc Trường Uyên cầm lấy chiếc sơ mi trong tay cô, nghiêm túc hỏi.

Lâm Uyển Bạch chớp chớp mắt, lắc đầu: "Không tin!"

"Không tin thật sao?" Hoắc Trường Uyên vốn dĩ đang nhíu mày, chuyển sang nhướng cao.

Cô ngược lên, tầm nhìn rơi thẳng vào ánh mắt sâu hút của anh, gương mặt Lâm Uyển Bạch từ đầu tới cuối không có bất kỳ sự tức giận và không vui nào, thậm chí là âm ỉ.

"Không tin~" Cô vẫn lắc đầu, còn kéo dài giọng ra.

Cô tiến lên một bước, ôm chặt hông anh, nói bằng giọng cực kỳ kiêu ngạo và chắc chắn, không biết xấu hổ: "Anh chỉ muốn ngủ với một mình em thôi, em biết mà!"

Hoắc Trường Uyên từng nói với cô, cả đời này anh chỉ muốn ngủ với một mình cô, hơn nữa còn ngủ đi ngủ lại.

Lâm Uyển Bạch tin tưởng câu nói này của anh vô điều kiện.

Ban nãy nhìn thấy dấu son trên áo anh, trong lòng cô cũng không ngờ vực gì, cảm thấy không thể nào. Bốn năm trước không phải chưa từng xảy ra những chuyện kiểu này. Có lần đi Macao công tác, cô cũng từng phát hiện dấu son trên áo sơ mi của anh, nhưng cuối cùng sự thật chứng minh chỉ là một hiểu lầm. Còn hôm nay của bốn năm sau, trải qua biết bao nhiêu trắc trở, cô càng tin tưởng tình cảm anh dành cho mình.

Có thể người đàn ông khác không kháng cự được những hấp dẫn ngoài kia, nhưng cô biết, Hoắc Trường Uyên của cô có thể.

Trong bốn năm mất trí nhớ, anh vẫn có thể "thủ thân như ngọc", không động chạm vào Lục Tịnh Tuyết chút nào, huống hồ là bây giờ?

Đường đời rất dài, nắm tay nhau đi tới cuối cùng là chuyện không dễ dàng gì. Con đường tương lai có thể còn nhiều va vấp hơn nữa, nhưng tin tưởng chính là điều quan trọng nhất để duy trì tình cảm.

Cô tin anh, cũng giống như anh tin cô vậy.

Hoắc Trường Uyên nuốt nước bọt, vòng tay ôm cô vào lòng, tựa cằm lên đỉnh đầu cô, ánh mắt long lanh vì xúc động.

Lâm Uyên Bạch giật giật chiếc sơ mi trong tay anh, tò mò hỏi: "Nhưng dấu son trên chiếc áo này từ đâu mà ra vậy?"

Nhắc tới chuyện này, gương mặt Hoắc Trường Uyên lập tức đen lại, giống như phải chịu nỗi ám ức khủng khiếp nào đó vậy. Anh bực dọc buông một câu: "Anh bị người ta "ăn đậu hũ" rồi!"

"Hả?" Lâm Uyên Bạch ngẩn người.

Đó chẳng phải là chuyện chỉ có con gái mới bị sao...

Hoắc Trường Uyên hừ một tiếng lạnh lùng, nói với giọng không vui vẻ: "Hôm nay một công ty đối tác cử một nữ khách hàng qua. Lúc họp, khi đi ngang qua người anh, cô ta cố tình vấp ngã, rồi nhào vào lòng anh!"

"..." Lâm Uyên Bạch nhú mày.

"Tuy rằng anh kịp thời né tránh, nhưng môi cô ta vẫn cọ vào sơ mi, hơn nữa còn dính vào không ít nước hoa! Anh thấy bỏ luôn cái áo đi cho rồi!" Hoắc Trường Uyên bực bội ném thẳng chiếc sơ mi trong tay vào thùng rác.

"Cô khách hàng đó..." Lâm Uyên Bạch mím môi.

Hoắc Trường Uyên lạnh lùng nói: "Anh đã cho cô ta về luôn, khỏi họp tác!"

Hừ, cũng vô tình thật!

Nhưng nghe xong, Lâm Uyên Bạch buộc phải thừa nhận, mình rất vui, ngay cả gương mặt cô cũng nhuốm nụ cười.

Cô giơ tay lên, vuốt lên gương mặt góc cạnh của anh, có chút kiêu hãnh lại có phần khó xử: "Ai bảo người đàn ông của em tuyệt như vậy, có sức hấp dẫn như vậy chứ? Sẽ luôn có rất nhiều người muốn giật anh khỏi em!"

"Thế thì cào nát mặt anh?" Hoắc Trường Uyên túm lấy tay cô.

Lâm Uyên Bạch thấy anh có vẻ nghiêm túc, vội nói: "Không được đùa cợt!"

Hoắc Trường Uyên mỉm cười, nâng mặt cô lên, đặt xuống một nụ hôn nồng nàn tình cảm.

...

Ngoài cửa sổ, ánh đèn lung linh.

Từ ngày mang thai, Lâm Uyên Bạch ngủ khá nhiều. Có điều, tối nay Hoắc Trường Uyên đi tiếp khách về khá muộn, tuy anh đã đặc biệt dặn dò bảo cô đúng mười giờ nhắm mắt đi ngủ, nhưng không có anh bên cạnh, cô ngủ không yên giấc.

Dưới nhà vọng lên tiếng động, cô mơ mơ màng màng mở mắt ra, còn tưởng anh đã về.

Nghe tiếng động càng lúc càng to, Lâm Uyên Bạch buộc phải dậy, vừa xuống nhà đã ngửi thấy mùi rượu nồng nặc.

Có điều, người về không phải Hoắc Trường Uyên mà là một người khác. Thím Lý đang chống đỡ không nổi nghe thấy tiếng bước chân, vội

vàng tiến lên: "Cô Lâm, làm cô tỉnh giấc sao? Cô Trịnh đến, nói gì cũng đòi gặp cô, tôi đã nói cô nghỉ rồi, nhưng hình như cô ấy uống khá nhiều..."

"Cháu biết rồi, thím cứ về phòng nghỉ trước đi!" Lâm Uyên Bạch gật đầu.

Thím Lý giúp cô cùng dìu Trịnh Sơ Vũ ngồi xuống sofa, sau đó lại bê tới một cốc nước mật ong, rồi mới quay về phòng nhưng vẫn không yên tâm hẳn.

Nếu thím Lý không nói là cô Trịnh, ban đầu cô còn chưa nhận ra Trịnh Sơ Vũ. Tóc tai rũ rượi, quần áo xộc xệch, lớp trang điểm đã trôi đi hết, đôi mắt đen xì lem nhem, trông cực kỳ thảm hại.

"Cô sao thế này?" Lâm Uyên Bạch giật mình, vội vàng hỏi.

Không hỏi còn đỡ, hỏi xong, Trịnh Sơ Vũ bắt đầu òa lên khóc như một đứa trẻ.

Lâm Uyên Bạch vội vàng rút cả đồng giấy ăn ra, an ủi: "Đừng khóc, tôi còn chưa tính sổ với cô đâu. Đêm hôm cô chạy tới chỗ tôi gây náo loạn như vậy à? Cô không sợ anh Trường Uyên của cô tổng cổ cô ra ngoài sao!"

"Lúc đến tôi đã quan sát rồi, anh Trường Uyên chưa về!" Trịnh Sơ Vũ cầm ăn giấy xì mũi, vẻ rất ngang nhiên.

"..." Lâm Uyên Bạch đúng là hết cách với cô ấy.

Trịnh Sơ Vũ vo tròn tờ giấy vào trong tay, bỗng nhiên trừng mắt phần mộ nhìn cô: "Lâm Uyên Bạch, tôi hận chị!"

Lâm Uyên Bạch cũng không giận, tức cười nhìn cô ấy: "Nửa đêm cô chạy tới đây chỉ để nói câu này với tôi ư?"

Trịnh Sơ Vũ bĩu môi, rồi ngã vật ra sau ghế, có vẻ như tổn thương và tuyệt vọng: "Một người đã vậy, hai người vẫn vậy, sao ai cũng hết lòng hết dạ vì chị thế! Không công bằng, không công bằng!"

"Cô nhỏ tiếng thôi, đánh thức tôi khong sao, cô mà làm Đậu Đậu tỉnh giấc, tôi giận thật đấy!" Lâm Uyên Bạch kéo cánh tay cô ấy nhắc nhở, rồi nhìn lên gác nhíu mày: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, lại chạy đi uống rượu? Cô là con gái, cứ đêm hôm không về nhà như thế này, chạy tới quán bar, rất nguy hiểm cô biết không?"

Trịnh Sơ Vũ như một đồng bunn nát, cứ nằm bẹp ra đó, cũng không nói to nữa.

"Nếu cô không định nói rõ với tôi, thì tôi mặc kệ cô, lên gác ngủ tiếp đây!" Nói xong, Lâm Uyên Bạch định đi lên gác thật.

Trịnh Sơ Vũ nghe thấy vậy, lập tức hèn mọn ôm chặt cô: "Đừng! Chị có còn là bạn thân không!"

Lâm Uyên Bạch không đành lòng, lắc đầu ngồi xuống trở lại.

Trịnh Sơ Vũ cũng ngồi thẳng dậy, cầm khăn giấy lau bừa lên mặt, ai oán nói: "Chẳng phải vẫn vì tên Lê Giang Nam đó sao? Sao anh ta lại giống như viên đá trong hồ xí, vừa thối vừa cứng như vậy chứ. Tôi có cảm giác mặt mình dày như tường thành rồi, vậy mà vẫn chẳng thể khiến anh ta rung động! Hôm nay tôi giả vờ bệnh, khó khăn lắm mới lừa được anh ta tới nhà thăm tôi, sau đó cố tình khóa cửa dụ dỗ, gần như dùng hết cách rồi, nhưng anh ta vẫn không có phản ứng gì, cuối cùng còn trèo cửa sổ trốn ra ngoài..."

"Hừ, tầng hai đó, anh ta cũng không sợ gãy chân!" Nói xong, Trịnh Sơ Vũ lại bắt đầu rung rúc khóc: "Hu hu, dù có ngã gãy chân anh ta vẫn không

có cảm xúc gì với tôi, cũng không muốn chạm vào tôi... Anh Trường Uyên không có gì với tôi thì cũng thôi đi, anh ta cũng vậy!"

Lâm Uyên Bạch liếm môi, cố gắng vờ về, chọn lựa từng câu từng chữ: "Sơ Vũ, à, cô thường xuyên ở Anh, có thể khá rộng rãi đối với chuyện này. Nhưng Giang Nam trèo cửa sổ trốn đi thật ra cũng hợp tình hợp lý..."

Nhưng Trịnh Sơ Vũ vẫn âm ức phản bác: "C**! Người ta vẫn là một cô gái trinh trắng, liều mạng làm như vậy đã là hạ quyết tâm rất lớn rồi, biết không?"

"..." Lâm Uyên Bạch kinh ngạc vô cùng.

Khi Trịnh Sơ Vũ kể lại hành động táo bạo của mình, tuy cô sững sốt nhưng mọi thứ vẫn nằm trong phạm vi nhận thức, bởi vì ban đầu, Trịnh Sơ Vũ còn từng làm chuyện quá mức hơn, bỏ thuốc vào bánh gato cố tình dụ dỗ Hoắc Trường Uyên, tuy cuối cùng không thành công, thế nên ban đầu nghe cô còn nghĩ cô ấy áp dụng lại cách cũ.

Dù sao cũng đã ở nước ngoài nhiều năm như vậy, tư duy khá tân tiến, chút chuyện đó của nam và nữ rất bình thường. Ở nước ngoài, chuyện tình một đêm càng phổ biến hơn.

Vậy mà không ngờ cô ấy vẫn là...

Trịnh Sơ Vũ càng nói càng âm ức, nước mắt chảy thành sông, đã tự động ôm chặt lấy hộp giấy ăn, không ngừng rút giấy ra lau nước mắt và nước mũi, miệng lầm nhảm, vừa khóc vừa mắng: "Ai nói Giang Nam toàn cảnh đẹp, toàn là ác mộng thì có! Lê Giang Nam... Lê Giang Nam..."

Lâm Uyên Bạch chống tay lên trán, nghe cô ấy không ngừng ai oán như niệm kinh bên tai.

Bên ngoài vọng vào tiếng ô tô. Cô quay đầu nhìn ra ngoài cửa ban công, đã thấy chiếc xe màu trắng lặn bánh dừng lại trong sân. Bên ghế lái là một tài xế trẻ trung bước xuống. Người đó chạy ra phía sau mở cửa xe cho Hoắc Trường Uyên rồi đưa chìa khóa xe cho anh.

Không bao lâu sau, cửa ra vào vọng tới tiếng động.

Hoắc Trường Uyên thay giày đi vào, nhìn thấy đèn phòng khách còn sáng, lập tức chau mày: "Sắp mười hai giờ đêm rồi, sao em chưa ngủ?"

Cà vạt được anh vo tròn trong tay. Gần như khi anh vừa xuất hiện, Lâm Uyên Bạch đã ngửi thấy mùi rượu. Anh cũng đã uống rượu trong bữa tiệc, có điều so với một Trịnh Sơ Vũ nằm bẹp trên ghế vẫn còn khá tỉnh táo.

Vì là một khách hàng quan trọng nên Hoắc Trường Uyên phải thể hiện thành ý, nhưng trong bữa tiệc cũng chỉ uống đôi ba chén.

Anh còn lo mùi rượu của mình quá nồng, về tới nhà chưa tan hết khiến cô thức giấc. Ai dè cô còn chưa ngủ mà mặc áo ngủ, bên ngoài khoác thêm sơ mi, ngồi ngáp vặt giữa phòng khách.

Cảm nhận được anh càng lúc càng nhắm mắt tợn, Lâm Uyên Bạch áp úng đứng lên: "À..."

Theo động tác của cô, Hoắc Trường Uyên nhìn thấy Trịnh Sơ Vũ đang ngồi ngoẹo cổ bên cạnh.

Lúc này rượu bốc lên, Trịnh Sơ Vũ còn không mở nổi mắt, nhưng vệt nước mắt vẫn còn chưa khô hết, trông rất đáng thương, nhưng gương mặt nhoe nhoét phấn son quả thực quá khô hài.

"Chuyện gì đây!" Hoắc Trường Uyên sa sầm mặt lại.

Lâm Uyên Bạch nhún vai giải thích: "Sơ Vũ uống hơi say, thất tình~"

"Thất tình?" Hoắc Trường Uyên lạnh giọng.

"Phải, anh nghe đi!" Lâm Uyên Bạch gật đầu, chỉ sang bên cạnh.

Trịnh Sơ Vũ đã không còn ý thức, bắt đầu to tiếng, lảm bảm đi lảm bảm lại vài câu: "Khốn kiếp! Hòn đá trong hố xí, vừa cứng vừa thối, bà đây còn chẳng buồn hàu hạ! Hu hu, Lê Giang Nam, Lê Giang Nam..."

Không có chuyện kiên nhẫn như cô, Hoắc Trường Uyên nói thẳng: "Thích đau lòng gì ra ngoài đau lòng, đừng có ở đây đau lòng!"

Nói rồi anh sai bước đi tới, giờ chân đá đá vào chân Trịnh Sơ Vũ.

"Đừng có mượn rượu giả điên, cô tự đi được hay để tôi ra tay?"

Trịnh Sơ Vũ không mượn rượu giả điên mà say khướt thật rồi, hoàn toàn không chút phản ứng, bằng không bị ánh mắt lạnh như tên của Hoắc Trường Uyên nhìn, bình thường cô ấy đã chuồn lẹ từ lâu rồi.

Lâm Uyên Bạch bất giác nói: "Hay là cứ để cô ấy ngủ đây một đêm?"

Trên gác vẫn còn phòng trống cho khách, chăn gối đủ cả, hoàn toàn đủ tiếp đón khách khứa.

"Nhà không giữ ma men!" Hoắc Trường Uyên từ chối ngay không buồn suy nghĩ.

Anh tiến lên, cúi xuống, thẳng thừng xách cổ áo sau của Trịnh Sơ Vũ, nhấc cô ấy lên như nhấc một con gà con.

Thấy anh không thương hoa tiếc ngọc chút nào, Lâm Uyên Bạch không đành lòng: "Hoắc Trường Uyên, anh nhẹ tay thôi..."

Hoắc Trường Uyên làm như không nghe thấy, mấy bước đã ra tới cửa.

Cũng may thím Lý chưa ngủ hẳn, nghe tiếng động liền chạy ra giúp, cùng dìu Trịnh Sơ Vũ ra sân.

Hoắc Trường Uyên ban nãy uống rượu, thuê tài xế chở về nhà, cũng không thể lái xe đưa cô ấy đi. Hơn nữa nhìn bộ mặt sầm sì của anh, e rằng dù anh không uống rượu cũng đừng hòng bắt được anh chở cô ấy về. Suy nghĩ mãi, cuối cùng họ định làm phiền chú Lý vất vả một chuyến, nhưng đúng lúc ấy có một chiếc taxi đi ngang qua, hình như vừa trả khách về nhà hàng xóm.

Đêm hôm khuya khoắt, Lâm Uyển Bạch có phần không yên tâm, cũng may sau khi xe đỗ lại, cô phát hiện bên trong là tài xế nữ.

Cửa xe mở ra, Trịnh Sơ Vũ bị đẩy vào ghế sau.

Hoắc Trường Uyên cúi xuống đọc địa chỉ cho tài xế, đồng thời bảo đôi phương đến nơi thì gọi vào một số nào đó.

Nhìn chiếc xe đi xa khuất, Lâm Uyển Bạch đang đứng trong vòng tay anh liền nhíu mày: "Hoắc Trường Uyên, sao anh không bảo tài xế chở cô ấy về nhà đi, còn đưa tới khách sạn làm gì?"

Trịnh Sơ Vũ say đến mức đó rồi, gặp nữ tài xế là quá may mắn, nhưng nửa đêm một mình ra khách sạn khó tránh khỏi nguy hiểm...

"Khách sạn của Lê Giang Nam." Hoắc Trường Uyên chậm rãi rướn môi cười.

Lâm Uyển Bạch sững người, sau đó dám khẽ lên ngực anh: "Anh thật gian manh..."

Cô thậm chí có thể tưởng tượng được khuôn mặt thiên biến vạn hóa của Lê Giang Nam sau khi bị gọi ra và thấy trong xe là Trịnh Sơ Vũ.

Đêm hôm gió lạnh, Hoắc Trường Uyên bọc kín tay cô lại, đặt lên môi hôn khẽ.

Ai bảo dám quấy rầy giấc mộng đẹp của cô và con gái yêu của anh?

...

Hôm sau là ngày nghỉ cuối tuần, Hoắc Trường Uyên phải ra sân bay đón một vị khách quan trọng buổi trưa, thế nên anh đi từ sáng.

Gần như anh vừa đi khỏi, một bóng dáng thanh mảnh đã lén la lén lút chạy vào, Lâm Uyển Bạch nghe thấy thím Lý gọi với về phía mình: "Cô Lâm, cô Trịnh lại tới!"

Cô ngược mắt nhìn qua, nhân vật lén lút đi vào không phải Trịnh Sơ Vũ thì còn ai khác!

Có điều lúc này cô ấy đã tỉnh táo, quần áo cũng đã thay sạch sẽ, không trang điểm gì, mặt mũi sáng sủa, trông còn trẻ trung hơn một chút.

Lâm Uyển Bạch vạch trần: "Cô cũng thông minh lắm, biết Hoắc Trường Uyên đi mới đến!"

"Hi hi hi!" Trịnh Sơ Vũ cười nịnh nọt.

"Tôi còn tưởng cô không còn mặt mũi đến đây nữa chứ!" Lâm Uyển Bạch cố tình nói.

Trịnh Sơ Vũ xấu hổ, chạy tới ngồi trước mặt cô, vò đầu bứt tai: "Xin lỗi nhé Tiểu Bạch, tôi qua tôi uống hơi nhiều, nếu có nói gì hay làm gì, chị

tuyệt đối đừng có đẻ bụng! Tôi sai rồi, đảm bảo sau này sẽ không phát sinh hành vi uống rượu làm loạn này nữa đâu!"

"Còn dám có lần sau, "phát – xít"*!" Lâm Uyển Bạch bắt chước cô ấy hừ một tiếng, nhưng thật ra trong bụng cũng chẳng suy nghĩ gì.

*Cắt đứt quan hệ bạn bè.

"Yên tâm đi!" Trịnh Sơ Vũ vui vẻ cười toét miệng.

Lâm Uyển Bạch bày ra vẻ tò mò: "Tối qua Hoắc Trường Uyên bảo tài xế đưa cô tới khách sạn, cô và Giang Nam..."

"Không phải như chị nghĩ đâu!" Trịnh Sơ Vũ ngắt lời cô, bữu môi, hạ thấp giọng lầm bầm: "Tôi quyến rũ mà anh ta cũng có buồn lay động đâu, huống hồ là lúc say mèm như thế, càng không thể! Chỉ là..."

Nói đến đây, gương mặt dần dần xuất hiện những quầng đỏ, Trịnh Sơ Vũ vội chuyển đề tài: "Trời ơi, không nói chuyện này nữa! Tôi đến là có một chuyện khác, mẹ tôi về tới Băng Thành rồi, muốn gặp chị đây!"

Hết chương 336

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 337

Nhìn thấy Trịnh Sơ Vũ đỏ mặt, ăn nói ấp úng, Lâm Uyển Bạch biết chắc tối qua còn chuyện khác xảy ra. Nhưng khi nghe đến câu nói sau đó, cô bất giác kinh ngạc hỏi: "Mẹ cô đã về?"

"Ừm." Trịnh Sơ Vũ gật đầu: "Sáng sớm hôm nay bà xuống máy bay, bảo tôi truyền đạt lại với chị, trưa nay bà muốn ăn cơm với chị!"

Nếu không phải vì Lục Học Phương sáng sớm đã gọi điện tới, có thể Trịnh Sơ Vũ vẫn còn nằm lại trong vòng tay ấm áp đó thêm một lúc nữa, càng nghĩ, nhiệt độ trên gương mặt càng nóng lên. Sợ bị vạch trần, cô ấy vội cúi đầu xuống.

Lâm Uyển Bạch không chú ý tới những chi tiết ấy, chỉ nghĩ tới những lời từng nói với Hoắc Trường Uyên, bèn đồng ý gật đầu: "Được."

Gọi điện báo cho Hoắc Trường Uyên rồi lên gác thay quần áo xong xuôi, cô cùng Trịnh Sơ Vũ xuất phát rời khỏi biệt thự.

Họ tới một nhà hàng đồ Ý, họ tới hơi sớm một chút nên phải vào bàn ngồi đợi thêm lúc một lúc.

Khoảng hơn mười phút sau, có một người phụ nữ xinh đẹp tuổi trên dưới năm mươi từ cửa đi vào. Bà mặc một bộ đồ màu đen, trang điểm đứng đắn, đeo kính râm, đi vào dưới sự dẫn dắt của người phục vụ.

"Mẹ, ở đây!"

Trịnh Sơ Vũ lập tức đứng dậy khỏi ghế, không cẩn thận làm đổ ly nước.

Lục Học Phương trong chớp mắt đã đi tới trước mặt họ, trừng mắt với con gái, vừa cười vừa mắng: "Năm nay bao nhiêu tuổi rồi mà vẫn cứ vụng về hậu đậu như vậy hả!"

Trịnh Sơ Vũ làm nũng cười hì hì, sau đó kéo cô và nói: "Mẹ, đây chính là Tiểu Bạch!"

"Tiểu Bạch cái gì hả, đây là chị họ của con, không biết lớn nhỏ!" Lục Học Phương răn dạy con.

"Con đã nói với Tiểu Bạch rồi, bọn con là bạn thân!" Trịnh Sơ Vũ nghiêng đầu dựa vào vai cô, thân mật nói: "Phải không, Tiểu Bạch?"

Tiểu Bạch gật đầu, trong lòng ít nhiều có phần căng thẳng.

Đối mặt với Lục Học Phương lần đầu gặp mặt, cô vẫn chưa biết phải mở lời thế nào. Nhưng đối phương đã đi thẳng về phía cô, chạm tay lên bụng cô, mỉm cười nói: "Congratulations!"

Lâm Uyển Bạch bỗng chốc có cảm giác thân thiết với người cô ruột này chỉ vì cái đặt tay đó.

"Nghe nói bây giờ vẫn chưa được hai tháng? Thời gian này nên chú ý hơn đấy!" Lục Học Phương vuốt bụng cô qua lớp áo, dịu dàng dặn dò.

"Cảm ơn ạ!" Lâm Uyển Bạch cảm kích.

"Tiểu Bạch, chị phải gọi một tiếng cô!" Trịnh Sơ Vũ đứng bên nhắc nhở.

Lâm Uyển Bạch nuốt nước bọt, cất lời: "Cảm ơn cô ạ..."

Lục Học Phương bảo họ ngồi xuống, nụ cười trên gương mặt không hề giả tạo, có vẻ như rất dễ tiếp xúc: "Anh trai và bố cô đều đã nhận cháu rồi, tiếng "cô" của cháu dĩ nhiên cô phải nhận rồi. Cô ra nước ngoài sống đã nhiều năm, một vài phong tục của Trung Quốc cũng miễn. Thế nên cô không chuẩn bị lì xì, chỉ mời hai đứa một bữa cơm thôi!"

Lâm Uyển Bạch tươi cười gạt đầu, phục vụ cầm thực đơn tiến lên.

Lục Học Phương thật sự là một vị trưởng bối ăm ắp. Lúc gọi món, bà còn cố gắng né tránh những món có hại cho thai phụ, chọn toàn đồ dinh dưỡng. Sau khi chú ý thấy những chi tiết này, cô kích động vô cùng.

Mấy món khai vị còn chưa được mang lên, Trịnh Sơ Vũ bèn hỏi: "Mẹ, sáng sớm mẹ đã xuống sân bay rồi, sao giờ mới xuất hiện, mẹ đã chạy đi đâu!"

"Xuống máy bay là bắt xe tới mộ, thăm cô Hoắc của con." Lục Học Phương nói xong bèn hừ một tiếng rồi mới tiếp tục: "Sau đó, mẹ liền phi tới nhà họ Lục đòi công bằng cho con!"

Cô Hoắc ý chỉ mẹ của Hoắc Trường Uyên, người vợ trước của Hoắc Chấn. Từ Hoắc Trường Uyên, Lâm Uyển Bạch đã biết được mối quan hệ này. Lục Học Phương vừa về nước, bụi bặm đầy người, việc đầu tiên muốn làm chính là tới thăm bạn cũ, đủ để thấy đây là một người trọng tình cảm.

"Nhà ông ngoại ạ?" Trịnh Sơ Vũ nghe xong vội hỏi.

"Ha ha, dĩ nhiên là không!" Lục Học Phương cười khẩy: "Chuyện thuốc chuột, con coi như phải ngâm bồ hòn làm ngọt, nhưng mẹ thì không dễ bỏ qua vậy đâu. Cho dù không có chứng cứ, mẹ cũng phải nói vài câu bóng gió gõ vào đầu hai mẹ con nhà nó. Dám ức hiếp con gái mẹ, tưởng mẹ là người vô dụng chắc!"

Trịnh Sơ Vũ thấy sắc mặt cô tỏ ra khó hiểu bèn giải thích: "Chuyện thuốc chuột lần trước chẳng phải tôi đã nói với chị là không có chứng cứ sao. Thật ra tôi nghi ngờ chị Tuyết đứng giữa giờ trò bởi vì chuyện đó tôi chỉ từng nói với chị ấy, sau đó thuốc tả lại thành thuốc chuột. Tiếc là tôi không có bằng chứng!"

"Mẹ, mẹ qua đó thị uy giúp con cũng tốt, xả tức!" Cuối cùng, cô ấy lại nói với Lục Học Phương.

Nghe xong, Lâm Uyên Bạch cảm thấy khá bất ngờ.

Nhưng trọng tâm của bất ngờ không đơn thuần chỉ là chuyện này. Mà vì cô không nghĩ là mọi chuyện lại không khác với trực giác của mình là mấy. Cô cũng cho rằng chuyện này liên quan nhiều tới Lục Tịnh Tuyết. Suy nghĩ của họ không hên mà gặp.

Nói xong chuyện này, các món khai vị và món chính lần lượt được bê lên.

Lâm Uyên Bạch lấy đĩa cuộn một miếng mỳ Ý, bỏ vào miệng nhai một lúc rồi ngừng lại, chậm rãi nói: "Cô à, có phải cô rất thân với Nguyễn Chính Mai không ạ?"

"Ừm, trước đây lúc vừa tốt nghiệp đại học, cô và bà ấy từng làm việc chung. Sau này bà ấy lấy bố cháu, quan hệ tự dưng lại xa cách hơn. Sau đó nữa, cô dẫn theo Tiểu Vũ di dân sang Anh, liên hệ càng ít hơn!" Lục Học Phương gật đầu, chìm vào ký ức: "Bây giờ nhắc lại, bà ấy lấy được anh cả, phần nhiều là do cô dắt mối. Lúc đó bà ấy thường xuyên cùng cô đi làm, sau vài ba bận thì qua lại gia đình cũng nhiều, cũng quen anh cả. Nguyễn Chính Mai không chỉ một lần thủ thỉ với cô là thích anh cả, rất nhiều lần còn lén lút giấu quà vào phòng anh cả!"

"Vậy năm xưa cô biết nhiều chuyện giữa bố, mẹ cháu và bà ta không ạ?" Lâm Uyển Bạch mím môi hỏi.

Hình như câu hỏi của cô hơi đường đột, biểu cảm của Lục Học Phương khựng lại, chiếc đĩa trong tay cầm không chắc, rơi xuống đất một tiếng lảnh lớt. Người phục vụ đứng bên cạnh nhặt lên và thay cho bà một chiếc mới.

Trịnh Sơ Vũ không hiểu, hỏi: "Mẹ, mẹ không sao chứ? Có phải ngồi máy bay lâu nên hơi mệt không?"

"Mẹ không sao!" Lục Học Phương ý thức được mình hơi bất thường, vội xua tay, cầm lấy chiếc đĩa mới. Thấy Lâm Uyển Bạch cũng đang nhìn mình, bà gượng cười, nói: "Chỉ là cô chợt nhớ ra, thật ra cô từng gặp mẹ cháu."

"Cô từng gặp ạ?" Lâm Uyển Bạch sững sờ.

"Ừm." Lục Học Phương gật đầu, như nhớ lại chuyện gì thú vị, còn bật cười thành tiếng: "Lúc đó cô cũng đang đi học. Anh cả du học ở Đức. Mỗi năm anh ấy nghỉ hè về nhà, cứ luôn miệng nhắc tới một cô gái tên là Sở Sở. Mỗi lần nhắc tới, đuôi mày của anh ấy như bay vút lên tận trời, còn nói sẽ kết hôn với người đó, sinh ra cả một đội bóng. Cô còn mắng anh ấy không biết xấu hổ nữa!"

"Sau này anh cả về nước, dẫn cô tới gặp mẹ cháu một lần. Mẹ cháu rất ngượng, lúc nào cũng trốn sau lưng anh ấy, nói chuyện lúc nào cũng khẽ khàng nhỏ nhẹ. Cô cố tình gọi chị ấy là chị dâu, mẹ cháu còn đỏ lựng cả tai lên!"

Dường như hình ảnh ấy rất nhiều năm về sau vẫn còn đọng lại trong đầu. Khi kể, ánh mắt Lục Học Phương cũng nhìn về phía xa xăm.

Chỉ có điều không hiểu vì sao, sắc mặt bà dần dần ẩn hiện một sự phức tạp khó nói, nhưng bà cũng cúi đầu xuống rất nhanh, khi ngẩng lên mọi cảm xúc đã tan biến, chỉ còn giọng nói nặng nề đôi chút: "Lúc đó anh cả cũng nói với gia đình rồi, nhưng ban đầu bố không đồng ý. Thời điểm đó, Nguyễn Chính Mai rất năng chạy qua nhà. Xét về gia thế, bố thật ra muốn chọn Nguyễn Chính Mai làm con dâu. Nhưng anh cả rất cố chấp, cũng rất kiên trì, tới cuối cùng bố cũng dần dần mềm lòng..."

Lục Học Phương dừng một chút mới tiếp tục nói: "Nhưng họ bỗng dưng chia tay, rồi anh cả ở một thời gian, cuối cùng lấy Nguyễn Chính Mai làm vợ, đại khái là như vậy!"

"Nghe ra quả thực là một câu chuyện tình yêu đẹp nhưng buồn~"

Trịnh Sơ Vũ cũng nghe chăm chú như cô vậy, hơn nữa còn có phần say mê, sau đó phát biểu cảm tưởng của mình.

Ngay sau đó, cô ấy quay đầu sang, hỏi với vẻ khó hiểu: "Có điều có điểm này tôi chưa nghĩ ra. Tiểu Bạch, nếu mẹ chị đã có bầu rồi, vì sao còn chia tay với bác cả chứ? Nếu như bà ấy không yêu bác cả, vì sao còn giữ chị lại rồi lấy một người đàn ông khác, đáng lẽ phải dứt khoát phá bỏ cái thai đi mới đúng!"

"Tôi cũng không hiểu..." Lâm Uyên Bạch khẽ mím môi.

Đây đâu chỉ là chuyện cô không hiểu, mà ngay cả bố đẻ của cô, Lục Học Lâm cũng không hiểu.

Dù sao thì chuyện tình cảm rất khó nói, cô không phải người trong cuộc, cũng không biết mẹ của mình đã lựa chọn và quyết định như thế nào. Cô và Hoắc Trường Uyên dù bây giờ hạnh phúc như vậy nhưng cũng đã

từng trải qua bốn năm cách biệt, chỉ có thể nói họ may mắn, vòng vèo mãi cuối cùng vẫn về được với nhau.

Còn mẹ và Lục Học Lâm lại không may mắn như vậy. Sau khi chia tay, một người lấy chồng, một người lấy vợ, cho dù có trong lòng một tình yêu sâu đậm dường nào cũng chỉ có thể âm thầm chôn giấu trong lòng, gặp mặt cũng như người xa lạ. Bây giờ, thì họ còn âm dương cách biệt, thứ duy nhất gìn giữ được cũng chỉ là nỗi tương tư vô tận.

Trịnh Sơ Vũ chống tay lên cằm, bỗng nhiên buột miệng: "Mà này, bác gái miệng Nam mô bụng bồ dao găm, liệu có phải bà ấy đứng giữa giờ trò không? Chẳng phải trên phim hay có mấy chuyện ấy sao, luôn có một nữ phụ xấu xa, chuyên môn phá hoại tình cảm nam nữ chính!"

Lục Học Phương giống như ban nãy, biểu cảm chợt khựng lại, sau đó gơ tay cốc lên đầu con gái, bực dọc mắng: "Trẻ con trẻ cái không biết gì đừng có nói bừa! Mẹ đã bảo con suốt ngày lười biếng không học hành, chỉ hay xem mấy bộ phim tình cảm suýt muốt lê thê đó mà!"

"Làm ơn đi mẹ, con đã tốt nghiệp thạc sỹ Quản trị kinh doanh rồi, mẹ vẫn còn quản lý con như con nít!" Trịnh Sơ Vũ lập tức bấu môi, xoa xoa đầu kêu gào: "Vả lại, con toàn xem phim Mỹ, nữ phụ trong đó lực sát thương cực kỳ kinh khủng!"

Lục Học Phương cười khó xử nhìn con gái, không tiếp tục chủ đề này nữa mà cắt phần mềm nhất trên miếng thịt bò nãy giờ chưa động vào của mình, đặt vào trong đĩa của Lâm Uyển Bạch: "Mau ăn đi, lát nữa nguội đấy! Uyển Bạch, cháu phải ăn nhiều một chút, trong bụng còn em bé nữa!"

"Vâng, cảm ơn cô..." Lâm Uyển Bạch nói.

Sau đó, bầu không khí rất ấm áp và thoải mái, chỉ toàn nói về những chuyện thú vị trong những năm ra nước ngoài định cư của hai mẹ con Lục Học Phương và Trịnh Sơ Vũ.

Tới giữa chừng, cô nhận được điện thoại của Hoắc Trường Uyên. Khi họ ăn xong đi ra ngoài, cô đã nhìn thấy chiếc xe màu trắng đỗ ở đối diện. Có lẽ bên này không cho đỗ xe nên anh phải qua bên đó.

Hình như anh đến một lúc rồi chứ không phải vừa đến.

Nhìn thấy cô đi ra, anh lập tức nhảy xuống xe.

Anh giờ tay ý bảo cô cứ đứng nguyên đó, còn mình thì sải bước qua vạch kẻ đường. Giữa đám đông, bóng dáng cao lớn ấy cực kỳ nổi bật, muốn không chú ý thấy cũng khó.

Lục Học Phương nhìn thấy từ xa, bèn trêu chọc: "Không yên tâm vậy sao? Lẽ nào còn sợ bà cô ruột này ăn thịt cháu sao?"

"À, anh ấy tiện đường đón khách từ sân bay về thôi ạ..." Lâm Uyên Bạch xấu hổ giải thích.

Lục Học Phương cười cười, rồi lập tức nhìn sang Trịnh Sơ Vũ, giờ tay chỉ và nói: "Con gái, nhìn thấy chưa? Anh Trường Uyên của con từ đầu tới chân chẳng để ý tới con chỗ nào, thế nên con khản trương cắt đứt suy nghĩ đi! Con nha đầu Tịnh Tuyết đó vừa gọi điện là con chạy sồn sồn về nước. Ha ha, mẹ biết ngay nó có tốt đẹp gì đâu!"

Chồng mất sớm, chỉ có hai mẹ con họ sống nương tựa vào nhau từ nhỏ, tình cảm cũng rất tốt. Người hiểu con nhất là mẹ, tâm sự của Trịnh Sơ Vũ dĩ nhiên không giấu được Lục Học Phương.

Sợ con gái sẽ bị đả kích vì mối tình không đơm hoa kết trái này, bà chân thành nói: "Anh Trường Uyên không yêu con, đâm đầu vào ngõ cụt là hành vi ngu xuẩn nhất! Đợi mẹ đưa con về Anh, ra đường phố London ới anh Tây đẹp trai!"

"Mẹ, con không về đâu!" Trịnh Sơ Vũ dờ khóc dờ cười.

"Sao lại không về?" Lục Học Phương nhú mày.

Trịnh Sơ Vũ bực dọc giậm chân, buột miệng: "Con nói với mẹ rồi mà, con từ bỏ lâu rồi, con thích người khác rồi! Anh ấy là người Hồng Kông, lớn hơn con ba tuổi, bây giờ đang ở Băng Thành. Con mới quen gần đây, không thua kém gì trai Tây cả!"

"Hồng Kông?" Lục Học Phương kinh ngạc, nói ngay: "Đang ở khách sạn nào, đưa mẹ qua luôn!"

"Mẹ..." Trịnh Sơ Vũ trở nên hoang mang.

Lục Học Phương không quan tâm, thẳng thừng kéo con gái đi sang đường bắt taxi.

Vừa hay bà vẫy tay chào Hoắc Trường Uyên từ đối diện đi sang. Vì mẹ anh mất sớm, nên cơ hội cả hai gặp nhau cũng không nhiều, nhưng tình cảm vẫn có, thế nên một số sự khách sáo sáo rỗng cũng không cần thiết. Bà nhanh chóng kéo con ngồi vào ô tô, đóng cửa lại.

Nhìn chiếc taxi lao đi, Lâm Uyển Bạch chép miệng, thật sự toát mồ hôi hột thay cho Lê Giang Nam!

Lâm Uyển Bạch được Hoắc Trường Uyên ôm vào lòng, qua đường ngồi vào xe.

Lúc cài dây an toàn cho cô, lòng bàn tay anh xoa xoa lên bụng cô theo quán tính, đôi mắt ánh sáng lấp lánh một sự mong chờ và mừng rỡ đối với sinh mạng mới.

Xe bắt đầu chuyển bánh, Hoắc Trường Uyên liếc sang cô, hỏi: "Thế nào?"

Đối với Lục Học Phương, ấn tượng của Lâm Uyển Bạch không tệ, thậm chí còn có chút thân thiết. Có lẽ vì Trịnh Sơ Vũ, cũng có thể vì mối quan hệ huyết thống giữa họ, cô cảm thấy không có áp lực, ngược lại rất ấm áp.

Biết anh hỏi gì, cô khẽ lắc đầu nói: "Chỉ tìm hiểu qua một chút, không có quá nhiều nội dung."

Nghe vậy, Hoắc Trường Uyên gật đầu.

Phía trước gặp đèn đỏ, khi liếc sang, anh chợt thấy cô nhú mày, không biết đang suy nghĩ gì. Anh đặt tay mình lên tay cô: "Uyển Uyển, sao vậy?"

Lâm Uyển Bạch nghiêng đầu nhìn anh, trầm tư mấy giây, rồi mím môi nói: "Em chỉ cảm thấy, cô Học Phương dường như còn giấu điều gì..."

Hết chương 337

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 338

"Có điều giầu giém?" Hoắc Trường Uyên nhú mày.

"Ừm..." Lâm Uyển Bạch gật đầu, trầm ngâm nói một câu: "Nhưng cũng chỉ là cảm giác của em thôi..."

Bởi vì cô thật ra không chắc chắn lắm, đơn thuần chỉ là cảm giác mà thôi.

"Đừng suy nghĩ nữa." Hoắc Trường Uyên sợ cô nghĩ nhiều mệt mỏi, bèn nắm chặt tay lại.

Lâm Uyển Bạch nghiêng đầu, cười dịu dàng với anh.

Đèn tín hiệu phía trước chuyển xanh, chiếc xe tiếp tục lăn bánh, nhưng sau khi đi một quãng, anh bèn đỗ lại bên đường.

Thấy vậy, Lâm Uyển Bạch nghi hoặc hỏi: "Sao anh dừng lại thế?"

Hoắc Trường Uyên đã tháo dây an toàn, rút chìa khóa xe, chỉ tay về phía một cửa hàng: "Mua đồ cho con gái yêu."

Lâm Uyển Bạch quay đầu nhìn theo hướng tay anh chỉ, thấy một cửa hàng đồ mẹ và bé có tám biển màu vàng nhạt. Trong tủ kính bày không ít đồ dùng của em bé, màu sắc hồng phấn dễ thương, khiến người ta nhìn mà trái tim cũng chột mềm nhũn ra.

Cô lại cúi đầu nhìn xuống cái bụng vẫn phẳng lì của mình, sau đó ngẩn người.

Mang thai gần mười tháng, bây giờ đã mua có phải gấp gáp quá không?

Cô chưa kịp lên tiếng đồng tình hay phản bác, Hoắc Trường Uyên đã vòng qua đầu xe, mở cửa nắm tay cô đi vào trong cửa hàng.

Nhân viên đã đợi sẵn ở đó. Khi họ đi tới gần liền kéo mở cánh cửa kính, cười tươi chào đón: "Xin hỏi anh chị cần gì, hoặc em có thể giúp gì cho anh chị không ạ?"

Xung hô này khiến trái tim chột run lên.

"Mua ít đồ." Hoắc Trường Uyên mỉm cười.

"Xin hỏi cháu nhà mình mấy tháng rồi ạ? Là cháu trai hay cháu gái ạ?" Nhân viên tiếp tục hỏi.

Lâm Uyên Bạch vô thức chạm tay lên bụng: "À, vẫn chưa chào đời! Tạm thời chưa rõ giới tính..."

"Là con gái." Một giọng nam trầm che lấp giọng cô.

"..." Lâm Uyên Bạch câm nín.

Có lúc cô thật sự không hiểu, sự chắc chắn của Hoắc Trường Uyên rốt cuộc từ đâu mà có.

Người nhân viên đưa tay ra, nhiệt tình nói với họ: "Vậy mời anh chị đi theo em, khu vực bên này là đồ cho bé gái. Em có thể giới thiệu cho anh chị, những đồ dành cho bé gái mới chào đời thật ra rất nhiều ạ!"

Ban đầu họ chỉ cầm theo một chiếc giỏ nhỏ, vậy mà chưa đi hết một dãy hàng đã đổi sang xe đẩy.

Người giao tiếp với nhân viên hoàn toàn không phải là người mẹ tương lai Lâm Uyển Bạch mà là người bố tương lai ở bên cạnh. Hoắc Trường Uyên hoàn toàn giống như bình thường khi cô và thím Lý đi chợ vậy, cầm hết cái này cái kia bỏ vào xe, không sao cản nổi.

Phạm là những thứ anh nhìn thấy, không cần biết là đồ ăn hay đồ chơi, đồ mặc hay đồ dùng, tất cả đều được bỏ vào xe không cần suy nghĩ. Có rất nhiều thứ giống nhau, chỉ là hai màu hồng và vàng. Cuối cùng Lâm Uyển Bạch phải đứng bên cạnh, âm thầm lấy lại mấy thứ trùng lặp, đặt trở về chỗ cũ.

Lâm Uyển Bạch liếc nhìn một cái, gần như là tất cả đồ dùng cần thiết cho trẻ vừa chào đời đến khi tròn một tuổi, món nào cũng có. Thậm chí đến cả xe cho trẻ con học đi cũng mua. Cô vội lên tiếng ngăn cản: "Hoắc Trường Uyên, cái này tạm thời chưa dùng đến, đợi chào đời rồi tính! Và lại, chẳng phải mấy món này Đậu Đậu có cả hay sao, dùng tiếp của anh trai là được rồi, đừng lãng phí như vậy!"

"Vậy sao được, phải là đồ mới!" Hoắc Trường Uyên nhú mày.

"Vậy thì cũng đâu cần mua nhiều như vậy, trong nhà sắp để không hết rồi!" Lâm Uyển Bạch đành phải nói. Thật ra cô biết, trước đó cô có đặt không ít đồ cho trẻ sơ sinh của mạng rồi, có điều hàng vẫn chưa gửi tới. Bây giờ lại mua nhiều như thế này, cô nghi ngờ mình đang mang thai sinh đôi mất rồi.

"Không sao." Nhưng Hoắc Trường Uyên lại nhướn mày: "Anh đã dặn thím Lý dọn riêng ra một phòng để đồ, cất riêng mấy món này!"

"..." Lâm Uyên Bạch nghen lời.

Cô bắt giắc chống tay lên trán, thật muốn chửi anh là đồ tiêu xài hoang phí, tán gia bại sản!

Sờ tay lên bụng, Lâm Uyên Bạch cảm thấy, nếu thật sự cô sinh một bé gái, với mức độ cưng chiều của anh, chưa biết chừng nó sẽ không biết trời cao đất dày là gì!

Thật ra Hoắc Trường Uyên có suy nghĩ ấy thật. Con gái khác con trai, con gái phải được cưng chiều, nâng niu. Hơn nữa, còn là con trai của Hoắc Trường Uyên anh, chiều đến "vô pháp vô thiên" thì đã sao nào?

Nhưng hành động mua không biết chớp mắt của anh lại khiến cô nhân viên đi cùng vui ra mặt. Những người bán hàng như họ, hằng ngày tiếp xúc với nhiều khách, cũng có thể gặp nhiều người giàu có nhưng chưa thấy người giàu có nào có cá tính như vậy.

Lâm Uyên Bạch nhìn chiếc xe hàng đã chắt cao như núi, nếu còn không cản lại, anh sẽ dọn cả cửa hàng về nhà mất.

Cô giơ tay kéo anh: "Hoắc Trường Uyên, em hơi mệt rồi, chúng ta về nhà đi!"

Nghe thấy vậy, Hoắc Trường Uyên quả thực đã tạm dừng khao khát shopping điên cuồng. Anh ôm cô vào lòng: "Mệt à? Được, chúng ta đi ngay bây giờ!"

Vì đồ quá nhiều, thanh toán cũng mất không ít thời gian, gần như toàn bộ nhân viên trong cửa hàng đều bận rộn theo.

Hoắc Trường Uyên thật sự sợ cô bị mệt, dìu cô sang sofa bên cạnh cửa sổ ngồi đợi, còn mình thì ra quầy thu ngân thanh toán.

Lâm Uyển Bạch cầm cuốn tạp chí mẹ và bé lên, vô tình ngược mắt liếc ra ngoài cửa sổ, đúng lúc chạm phải ánh mắt của Lục Tịnh Tuyết đang cầm cốc café từ quán café đối diện đi ra, cả hai đều nhìn thấy đối phương.

Cô cũng không né tránh, chỉ lẳng lặng nhìn.

Bả vai chột ồm lên, trên đỉnh đầu vang lên giọng nói người đàn ông: "Nhìn gì vậy?"

"Không có gì..." Lâm Uyển Bạch lắc đầu.

Khi cô quay lại nhìn ra ngoài cửa sổ, bóng dáng Lục Tịnh Tuyết đã biến mất, hình như cô ta đã ngồi vào ô tô đi mất rồi.

Cầm ngay lập tức bị anh nâng lên. Ngũ quan của Hoắc Trường Uyên đập vào mắt, nhưng sắc mặt hơi tẻ, anh hung dữ nói: "Người đàn ông của em ở đây!"

Nghe xong, Lâm Uyển Bạch ngẩn người.

Khi nhìn theo hướng của anh, cô mới hiểu vì sao anh giận lẫy. Trước cửa quán café xuất hiện bóng một người đàn ông mặc áo vest, trông cũng sạch sẽ, một tay xách cặp công vụ, một tay cầm cốc café, đứng ở vị trí Lục Tịnh Tuyết vừa đi khỏi.

Hoắc Trường Uyên hiểu nhầm ban nãy cô nhìn người này...

Lâm Uyển Bạch mỉm cười, chớp chớp mắt, e thẹn nói với anh: "Trong mắt em chỉ có thể nhìn thấy anh! Sinh ra là người của anh, chết là ma của anh!"

Hoắc Trường Uyên rướn môi cười, rõ ràng đã được câu nói của cô xoa dịu.

Nhân viên nhanh chóng đưa cho anh hóa đơn VAT đã ký. Sau khi để lại địa chỉ ship hàng, họ rời khỏi đó.

Sau khi trở về biệt thự, Lâm Uyên Bạch len lén mách với thím Lý hành động mua sắm điên cuồng của Hoắc Trường Uyên, sau đó lên gác làm bài tập với bánh bao nhỏ. Chẳng bao lâu sau, di động đổ chuông.

"Alô? Sơ Vũ?"

Lâm Uyên Bạch tươi cười trêu chọc: "Sao còn rảnh gọi điện thoại cho tôi thế? Mẹ cô xử lý xong Giang Nam rồi à?"

"Đừng nhắc nữa, vẫn đang ở đây!" Trịnh Sơ Vũ hạ thấp giọng, nhưng ngữ khí có vẻ rất nóng nảy, sắp sụp đổ tới nơi: "Mẹ tôi thật tình... Mất mặt chết đi được! Vừa tới đã như địa chủ thời phong kiến ấy, hỏi cung Lê Giang Nam, đến cả ngày sinh tháng đẻ cũng hỏi, thiếu nước ép hôn! Không tin chị nghe đi!"

Di động hình như được kéo ra xa một chút. Lâm Uyên Bạch nghe thấy trong đường truyền vọng tới giọng Lục Học Phương. Bà hỏi từng câu nào là năm nay bao nhiêu tuổi, tuổi con gì, tốt nghiệp trường nào, bây giờ làm công việc gì, có dự định cưới vợ hay chưa... E rằng tiếp theo sẽ hỏi dự định đẻ mấy đứa mất...

Cô cố nhin cười ngời nghe màn kịch ép hôn còn có tiếng cầu cứu như sắp khóc của Trịnh Sơ Vũ: "Có cách nào khiến mẹ tôi đi không. Mọi chuyện còn chưa đâu vào đâu. Hòn đá thối trong hố xí – Lê Giang Nam vốn đã khó nhằn rồi, tôi dùng hết cách mà vẫn không có hiệu quả gì. Bây giờ bị mẹ tôi gây rối như vậy, sau này há chẳng phải anh ấy gặp tôi càng trốn như mèo gặp chuột sao! Tiểu Bạch, không được, chị mau chỉ cho tôi vài chiêu đi!"

"Xin lỗi cô, tôi thật sự là lực bất tòng tâm." Lâm Uyên Bạch tỏ thái độ khó xử.

Nhưng cô lại có suy nghĩ chưa biết chừng chính sự phá rối của Lục Học Phương lại giúp được họ cũng nên! Lê Giang Nam cư xử nhã nhặn, lại rất chính trực, dù là mẹ vợ nào cũng sẽ ưng ý.

Trịnh Sơ Vũ cũng chỉ biết thở dài, sau đó khẽ kêu lên: "Aiya, suýt quên mất chuyện chính! Chị Tuyết vừa mới gọi điện thoại cho tôi!"

"Sao vậy..." Cô bỗng nhú mày.

Trịnh Sơ Vũ bực dọc tiếp tục nói vào điện thoại: "Chị ta gọi điện tới, đặc biệt nói với tôi là chị đã mang thai! Hừ, tôi thấy chị ta lại ôm một bụng âm mưu đấy!"

Nghe xong, mặt Lâm Uyên Bạch lạnh hắc đi.

Cô rời khỏi cửa hàng đồ mẹ và bé, về tới nhà cũng mới chỉ khoảng một, hai tiếng. Chỉ trong một khoảng thời gian như vậy, Lục Tĩnh Tuyết đã gọi điện cho Trịnh Sơ Vũ. Ngay khi mắt chạm mắt, cô đã biết, Lục Tĩnh Tuyết sẽ đoán ra.

Vì chẳng có ai vô duyên vô cớ chui vào cửa hàng đồ mẹ và bé cả.

Cô thậm chí đã nghĩ, chưa biết chừng sau khi họ đi khỏi cửa hàng, Lục Tĩnh Tuyết đã chạy vào đó xác nhận cũng nên. Bằng không sao cô ta dám chắc nịch mà gọi điện thoại cho Trịnh Sơ Vũ!

Lâm Uyên Bạch chợt nhớ ra, lúc trước khi cô làm hòa với Trịnh Sơ Vũ, cô ấy cũng đã nói rõ với cô, lần này về nước là do Lục Tĩnh Tuyết gọi điện thoại. Chứng tỏ cảm giác của cô không sai, Lục Tĩnh Tuyết thật ra vẫn chưa từ bỏ Hoắc Trường Uyên...

Kéo tư duy của mình quay trở lại, cô nghe thấy Trịnh Sơ Vũ vỗ về mình: "Tiểu Bạch, chị cứ yên tâm, nếu có chuyện gì, tôi nhất định sẽ lên đưa tin cho chị! Nhưng, bình thường chị vẫn phải cẩn thận một chút!"

"Ừm..." Lâm Uyển Bạch khẽ đáp.

Sau đó, cô nghe thấy Trịnh Sơ Vũ nói vội: "Tôi phải vào trong ngay đây, cảm giác tôi còn đi lâu thêm chút nữa, Lê Giang Nam lại trèo cửa sổ chạy mất, đây là tầng 20 đấy! Bye, nói chuyện sau!"

"Ừm." Lâm Uyển Bạch phì cười thành tiếng.

Ngắt điện thoại, chẳng biết Hoắc Trường Uyên đã đi vào trong từ lúc nào. Anh cúi xuống bên cạnh cô, một cánh tay chống lên bàn, tạo cảm giác như ôm cô vào vòng tay.

Tay kia của anh nhẹ nhàng nắm lấy vai cô, ánh mắt nhìn sang bánh bao nhỏ đang cắm cúi làm bài: "Đậu Đậu, con xuống nhà bê bát canh chim bồ câu thím Lý đã để nguội lên đây cho Uyển Uyển, em gái muốn uống!"

Nghe thấy vậy, bánh bao nhỏ lập tức đáp: "Vâng, bảo bảo đi ngay~"

Lâm Uyển Bạch đang định lên tiếng ngăn cản, nhưng bánh bao nhỏ nghe thấy em gái muốn uống đã sớm khẩn trương nhảy khỏi ghế, chớp mắt đã chạy tuột ra khỏi phòng.

Còn Hoắc Trường Uyên, sau khi bánh bao nhỏ đứng lên thì ngồi thẳng xuống ghế.

Lâm Uyển Bạch nhú mày, không khỏi trách cứ nhìn anh: "Này! Hoắc Trường Uyên, sao anh lại sai vặt một đứa trẻ bốn tuổi chứ..."

Bánh bao nhỏ còn bé như thế, tuy rằng bây giờ đã đeo cặp đi học mẫu giáo rồi nhưng vẫn là độ tuổi cần người lớn chăm sóc, làm gì có đạo lý người lớn sai vặt con nít...

"Muốn ở riêng với em." Hoắc Trường Uyên không hề cảm thấy có gì bất ổn, ngược lại trả lời ngang nhiên.

"..." Lâm Uyển Bạch câm nín.

Hoắc Trường Uyên khẽ đánh mắt: "Ban nãy là điện thoại của ai vậy?"

Lâm Uyển Bạch cúi đầu nhìn chiếc điện thoại vẫn còn nắm trong tay, trả lời: "Sơ Vũ."

"Sao cô ta cứ bám riết lấy em thế!" Hoắc Trường Uyên chột nhứ mày.

"Đâu có!" Lâm Uyển Bạch phản bác trong khó xử.

Nhìn thấy mặt anh hơi sầm xuống, cô không nhịn được, cười anh trong bụng. E rằng với một người có tính chiếm hữu cao như anh dù là nam hay nữ, anh cũng ghen hết!

"Giờ cô ấy chẳng rảnh bám lấy em đâu, cả trái tim treo cả vào người Giang Nam rồi! Ngày trước cô nói em và anh là một đôi vừa gặp đã ưng nhau, nhưng em cảm thấy họ mới đúng là vừa gặp đã ưng. Điều đáng tiếc duy nhất là, hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình. Cũng không biết cuối cùng Sơ Vũ có thành công được hay không!"

Lâm Uyển Bạch ngược mắt nhìn anh, tiếp tục nói: "Lúc đó rời khỏi nhà hàng anh cũng nhìn thấy đấy thôi, cô Học Phương đang hùng hùng hổ hổ chạy tới khách sạn tìm Giang Nam! Giang Nam bị Sơ Vũ để ý không biết là phúc hay họa đây!"

Nhưng từ tận đáy lòng, cô vẫn rất mong được thấy họ về chung một nhà.

Tuy rằng tính cách của họ là hai bờ của thế giới nhưng dù là Lê Giang Nam hay Trịnh Sơ Vũ, họ đều sống rất chân thật và trong sáng, đều xứng đáng có một người tốt hơn, sánh vai đi hết cuộc đời này, và cũng xứng với nhau.

Hoắc Trường Uyên là một người sắc bén đến mức nào, dĩ nhiên có thể nhận ra chút ngập ngừng của cô. Anh nheo mắt hỏi: "Chỉ nói những chuyện này?"

Lâm Uyển Bạch lắc đầu, không chút giấu giếm: "Còn nữa, Lục Tịnh Tuyết biết em mang thai rồi."

"Sunny?" Hoắc Trường Uyên chau mày.

"Ừm." Lâm Uyển Bạch gật đầu: "Lúc ở cửa hàng đồ mẹ và bé, thật ra em nhìn thấy Lục Tịnh Tuyết. Cô ta đi từ quán café đối diện ra, sau đó gọi điện nói với Sơ Vũ em đã có thai... Sơ Vũ bảo em phải để ý một chút!"

Nghe xong, mặt Hoắc Trường Uyên dần dần nghiêm và lạnh hơn.

...

Lúc ăn tối, có khách tới nhà, có thể coi là do Hoắc Trường Uyên mời tới, cũng có thể tính là chủ động tới.

Lục Học Lâm cũng đã biết tin cô có bầu. Nhưng vì qua điện thoại, Hoắc Trường Uyên đặc ý thể hiện một lượt nên ông không thể ngồi yên, muốn qua xem sao.

Ông không đến tay không mà xách theo không ít đồ, toàn là đồ của mẹ và bé. Dĩ nhiên làm ông ngoại cũng không thể thiên vị, còn có cả đồ chơi cho bánh bao nhỏ.

Lâm Uyển Bạch chủ động tiến lên đón, không quên kể tội hành vi mua sắm thiếu chừng mực của Hoắc Trường Uyên.

Đồ chiều nay mua đã được ship toàn bộ về nhà, trùng hợp là hôm nay đồ đặt trên mạng cũng được gửi tới. Cả căn phòng để đồ chật cứng. Vậy mà anh vẫn cảm thấy không đủ, vẫn bắt thím Lý dọn thêm cả một phòng ngủ của khách dành để đồ của con gái!

Tới tuổi của Lục Học Lâm, những gì mong muốn không còn xa vời. Trước đó biết mình có một đứa cháu ngoại đáng yêu dễ thương, ông đã vui lắm rồi. Bây giờ lại chuẩn bị đón thêm một đứa nữa, dĩ nhiên vui không tả xiết.

Sau khi ngồi xuống, Lục Học Lâm nhìn lướt qua bụng cô, cười ha ha: "Trường Uyên bảo là con gái hả con?"

Lâm Uyển Bạch nghe vậy mỉm cười.

Hoắc Trường Uyên cũng thật là, dù là với ai cũng tự tuyên bố là con gái. Cô hơi đổ người về trước một chút, nói nhỏ không cho Hoắc Trường Uyên đứng bên kia xếp đồ nghe thấy: "Vẫn chưa biết, phải được bốn tháng mới nhìn ra ạ!"

Nụ cười của Lục Học Lâm càng thêm đậm.

Thấy nét mặt ông có chút mệt mỏi, Lâm Uyển Bạch quan tâm hỏi: "Bố, gần đây sức khỏe của bố ổn chứ?"

"Vẫn ổn!" Lục Học Lâm vội xua tay, cười nói: "Con đừng lo lắng. Gần đây bố có đi tái khám hai lần, bác sỹ nói việc phục hồi đang rất ổn! Chỉ là hai hôm nay bố thức hơi khuya, nằm mơ thấy mẹ con."

Nói tới đây, sắc mặt Lục Học Lâm ánh lên không ít dịu dàng, như đang nhớ về những chuyện hạnh phúc cùng người phụ nữ ấy.

"Bà ấy chỉ yên lặng nhìn bố, không nói gì cả, một câu cũng không..."

Lâm Uyển Bạch nghe ra sự lạc lõng và cô đơn bên trong câu nói ấy. Cô bất giác nói: "Bố, con cùng bố tới thăm mẹ nhé!"

Lục Học Lâm nhìn về phía Hoắc Trường Uyên, vì khi nghe thấy câu này anh chợt nhíu mày: "Không cần đâu, bố tự đi được rồi. Âm khí ở nghĩa trang nặng nề, bây giờ con đang mang thai, không thích hợp tới đó!"

Lâm Uyển Bạch xoa tay lên bụng, gật đầu...

Hết chương 338

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 339

Hoắc Trường Uyên bấy giờ mới dẫn cơ mặt, đi tới ngòi xuống bên cạnh cô, một cánh tay đặt lên phía sau cô một cách tự nhiên. Họ ngồi nói chuyện với Lục Học Lâm, không bao lâu sau thì thím Lý ở trong bếp ra báo có thể ăn cơm được rồi.

Vì Lục Học Lâm tới chơi nên thím Lý làm thêm mấy món liền. Trong ánh chiều tà, bầu không khí tại phòng ăn cực kỳ ấm áp.

Sau khi kết thúc bữa tối, Lâm Uyển Bạch thấy thím Lý bê nước trà lên liền bất giác đứng dậy: "Bố, bố thích uống café, để con pha cho bố một cốc!"

"Anh đi pha cho!" Hoắc Trường Uyên ấn vai cô xuống.

"Bố thích uống em pha mà..." Lâm Uyển Bạch chau mày.

Hoắc Trường Uyên ôm lấy vai cô, mỉm cười tỏ ý: "Không sao, em dạy anh cách pha, bây giờ em đang mang thai, bác sỹ nói ba tháng đầu cần chú ý!"

Lâm Uyển Bạch ngẩng đầu lên, nhìn vào mắt anh liền biến anh lại nhỏ mọn rồi.

E rằng những lời phía sau phần nhiều là cái cớ. Thực tế vì trước đó anh có yêu cầu, không muốn để cô pha café cho người đàn ông nào khác ngoài anh!

Lâm Uyên Bạch không nhịn được cười, gật đầu thỏa hiệp: "Thôi được rồi, vậy để em chỉ anh cách..."

Phòng ăn và phòng bếp thông nhau, chỉ bật một ngọn đèn màu vàng cam, rất ấm cúng.

Lục Học Lâm nhìn cậu con rể tương lai đứng xay hạt café trong đó rồi lại nhìn về phía Lâm Uyên Bạch ở đối diện, ánh nhìn chăm chú hướng về phía anh. Đã từng có thời cũng có người dù ông đi tới đâu, ánh mắt cũng luôn dõi theo bóng hình ông như thế.

Tĩnh lại khỏi những ký ức đã qua, Lục Học Lâm ngấm nhìn con gái mình, khuôn mặt cô có vài phần giống mẹ. Ông hơi mơ màng, tựa như cô gái trẻ với chiếc váy trắng và mái tóc đen của hơn hai mươi năm trước đã vượt thời gian và sinh tử để trở về trước mặt ông...

Có lẽ vì cảm xúc xáo trộn, Lục Học Lâm vô thức lên tiếng: "Bây giờ bố thường xuyên lật giở cuốn tiểu thuyết tiếng Đức ấy, và nhớ lại dáng hình mẹ con khi pha café cho bố ngày xưa! Ban đầu bà ấy cũng không biết, còn phải giở sách ra làm theo, và tìm tòi từng chút một."

"Số phận trêu ngươi, bố và mẹ con có lẽ thật sự tình sâu duyên mỏng! Năm đó tuy lỡ dở, nhưng thật ra bố mẹ cũng từng có cơ hội, suýt chút nữa quay về bên nhau. Nếu lần đó được như ý nguyện, có lẽ gia đình ba người chúng ta đã không phải phân ly như thế này."

Có lẽ nhìn thấy sự ngạc nhiên và khó hiểu của cô, Lục Học Lâm chậm rãi giải thích: "Sau khi bố và Tiểu Mai kết hôn thì đa phần bố sang Đức công tác. Năm đó có lẽ con mới tám tuổi, bố gặp lại mẹ con lần nữa! Thật ra bố đã từng nghĩ có gặp lại cũng chỉ là người qua đường mà thôi, cho dù không quên được thì cũng chỉ có thể chôn sâu tình cảm ấy vào lòng!"

"Nếu bà ấy sống hạnh phúc, vậy thì bố cũng chỉ còn biết chúc phúc. Nhưng bố lại thấy bà ấy sống không hạnh phúc chút nào, người gầy rộc, tiêu tụy, thế nên bố mới không kiềm chế được những tình cảm đè nén, muốn đưa bà ấy đi! Lúc đó có vẻ như bà ấy cũng kích động, trong mắt cũng long lanh giọt lệ. Nhưng bà ấy không lập tức trả lời bố ngay, chỉ nói sẽ suy nghĩ... Về sau bố chưa đợi được câu trả lời của bà ấy thì đã nhận tin bà ấy qua đời."

Một chút bất ngờ thoáng qua trong lòng Lâm Uyên Bạch, không ngờ giữa chừng còn xảy ra một chuyện như vậy.

Cô nuốt miếng nước bọt nghẹn lại một lúc trong cổ họng, chậm rãi hỏi: "Bố, lúc đó bố muốn tiếp tục tình cảm với mẹ, vị Lục phu nhân kia có biết không?"

"Biết." Lục Học Lâm gật đầu.

Bao nhiêu năm nay trong lòng ông chỉ có một người duy nhất, cũng chỉ nhưng nhớ không quên một người duy nhất. Mất đi Sở Sở, đối với ông mà nói, tình yêu và hôn nhân đã chẳng còn liên quan gì đến nhau. Nhưng khi mọi tình cảm của ông tuôn trào, vì áy náy ông không thể giấu giếm vợ, thế nên dĩ nhiên sẽ lựa chọn ngả bài với Nguyễn Chính Mai.

Lục Học Lâm thở dài: "Lúc đó bố đề nghị ly hôn, đơn ly hôn bố cũng đã ký xong rồi."

Chuyện tiếp theo không cần nói cũng đoán ra được, vì Sở Sở đột ngột qua đời, mọi nhiệt tình và hy vọng mới bùng cháy lại của ông đều bị dập tắt. Chuyện ly hôn bị gác lại, như chưa từng xảy ra, dù sao thì họ vẫn còn một đứa con gái là Lục Tịnh Tuyết.

Nhưng một người đã mất hẳn người mình yêu như ông cũng giống như cục than bị ướn lạnh, không còn chút nhiệt tình nào nữa, tiếp tục một cuộc hôn nhân tốt đẹp bề ngoài, một cuộc sống vợ chồng mà theo người ngoài là "tương kính như tân" bao nhiêu năm qua.

"..." Lâm Uyển Bạch cúi xuống, ngón tay từ từ nắm chặt lại.

Sau khi nghe được câu chuyện của Lục Học Lâm, cô chợt nhớ tới những lời vô tình của Trịnh Sơ Vũ hôm qua trong nhà hàng và cả chuyện Lý Huệ nói trong Cục Công an...

Buổi tối ở phương Bắc đã xua đi được cái nóng ban ngày, gió thổi mát mẻ, dễ chịu, vuốt ve lên mái tóc người.

Lâm Uyển Bạch và Hoắc Trường Uyên cùng tiễn Lục Học Lâm ra khỏi nhà. Đến tận khi nhìn thấy ông ngồi vào trong xe, đèn đuôi xe biến mất hẳn, họ mới quay vào.

Lọn tóc dính vào khóe miệng cô được anh dùng ngón tay vân vê lấy ra, bàn tay ôm vai cô của anh hơi dùng sức một chút.

"Uyển Uyển, chúng ta vào trong thôi!"

"Ừm..."

Lâm Uyển Bạch gật đầu nhưng bước chân không dịch chuyển.

Hoắc Trường Uyên cúi xuống nhìn cô. Dưới bóng đêm, anh thấy cô mím khóe miệng lại tâm sự nặng nề, sao lại không hiểu trong lòng cô nghĩ gì, anh cũng chợt nhú mày.

Bàn tay Lâm Uyển Bạch được anh nắm chặt lại, cô ngẩng đầu lên, cắn chặt răng, bật ra từng chữ: "Nếu cái chết của mẹ thật sự có liên quan tới vị

Lục phu nhân đó thì em nhất định sẽ đòi lại công bằng cho mẹ!"

Khi nói những lời này, mí mắt và khóe miệng cô run lên, giọng nói cũng run run.

"Yên tâm, anh cũng vậy!" Hoắc Trường Uyên đau lòng, hôn lên mắt cô.

...

Hôm sau là ngày Chủ Nhật, vẫn còn một ngày cuối tuần để ở nhà hưởng thụ. Khi bắt đầu quay trở lại làm việc, những khoảng thời gian như thế này lại càng trở nên quý giá.

Bánh bao nhỏ quăn lấy cô như một con cún con, nhưng cũng luôn luôn khắc ghi lời dặn của papa, không được đè lên bụng cô, nên chỉ gác đầu lên đùi cô.

"Uyển Uyển, bảo bảo muốn xem heo Peppa ạ~"

Lâm Uyên Bạch cười tươi: "Được, mẹ tìm cho bảo bối bây giờ đây!"

Trong lúc cầm điều khiển tìm kiếm, một bản tin quốc tế đột xuất đập thẳng vào mắt. Nữ phát thanh viên nghiêm túc nhìn vào ống kính, giọng nặng nề thông báo: "Vào lúc 12 giờ 05 trưa nay theo giờ địa phương, tại Nam Phi đã xảy ra một trận động đất mạnh 6.8 độ richte. Số lượng tử vong và thương tích hiện chưa nắm rõ, nhưng theo thông tin mới nhất chúng tôi nhận được, trong số các nạn nhân có không ít người mang quốc tịch Trung Quốc. Địa điểm xảy ra động đất nằm cách thủ đô Cape Town 200km..."

Chiếc điều khiển trong tay Lâm Uyên Bạch rơi thẳng xuống đất.

Khu vực xảy ra động đất chính là nơi Tang Hiều Du đang ở!

Khi Hoắc Trường Uyên được bánh bao nhỏ gọi từ trên phòng làm việc xuống, Lâm Uyển Bạch đang sốt ruột đi qua đi lại trước cửa ban công, tay nắm chặt di động, liên tục gọi cho Tang Hiểu Du. Nhưng dù là bao lâu, đầu kia điện thoại vẫn chỉ có giọng nữ hệ thống thông báo cuộc gọi không thể thực hiện được.

"Uyển Uyển, sao vậy?"

Lâm Uyển Bạch quay đầu nhìn anh, lập tức như tìm thấy chỗ dựa: "Hoắc Trường Uyên, phải làm sao đây..."

Cô nói giọng gấp gáp: "Vừa rồi em có xem bản tin, Nam Phi xảy ra động đất, chính là nơi Cá nhỏ đang ở. Em gọi cho cô ấy rất nhiều cuộc nhưng vẫn không gọi được! Có khi nào Cá nhỏ..."

Nghe xong, Hoắc Trường Uyên cũng rất bất ngờ.

Anh rút di động của mình, lướt nhanh mấy bản tin vài phút trước được đẩy lên, quả nhiên có tin mà cô nói.

Khi anh bỏ di động xuống thì Lâm Uyển Bạch đã nước mắt giàn giụa khắp mặt, những giọt lệ nóng hổi vẫn đang không ngừng trào ra từ khóe mắt cô. Hoắc Trường Uyên đau đớn đến thất lòng, anh lấy ngón tay lau cho cô: "Uyển Uyển, em đừng khóc!"

Trong lòng Lâm Uyển Bạch lúc này chỉ còn đọng đầy nỗi lo lắng dành cho bạn thân, sao có thể kiềm chế được, ngược lại cô càng lúc càng khóc to.

Hoắc Trường Uyên thấy không thể dỗ được cô, sợ cảm xúc của cô thay đổi quá nhiều ảnh hưởng tới sức khỏe, đành nói: "Đừng làm con sợ!"

Nghe thấy vậy, Lâm Uyên Bạch cúi đầu nhìn thấy bánh bao nhỏ đang ôm chân mình, đôi mắt to tròn xuất hiện những biểu cảm dè dặt. Cô lập tức nín khóc, vội vàng đưa tay lau qua mặt mũi.

Cô xoa đầu bánh bao nhỏ, nói với thằng bé là đừng sợ, mà không chỉ thằng bé, còn cả sinh mạng nhỏ trong bụng nữa. Cô không thể làm các con sợ. Sụt sịt mũi, Lâm Uyên Bạch ép mình phải bình tĩnh lại.

Hoắc Trường Uyên thở phào ôm cô vào lòng, vuốt vuốt lưng, thì thầm: "Uyên Uyên, em đừng lo lắng quá. Tình hình cụ thể thế nào bây giờ chúng ta vẫn chưa nắm rõ, em đừng nghĩ đến tình huống xấu. Có thể chỉ là mất liên lạc tạm thời. Cá nhỏ ở hiền ắt sẽ gặp lành, không có chuyện gì đâu!"

"Ừm!" Lâm Uyên Bạch gật đầu thật mạnh.

Sốt ruột cũng chẳng giải quyết được gì, với tình hình hiện tại, cô cũng chỉ có thể cầu nguyện như vậy mà thôi!

Cả một buổi chiều hôm đó, Lâm Uyên Bạch lòng đầy tâm sự, bữa tối cô cũng không ăn uống gì mấy. Trước khi ngủ, cô nằm lên giường, vẫn còn cảm di động gọi liên tục hết cuộc này tới cuộc khác cho người bạn thân Tang Hiểu Du.

Chỉ tiếc là, mãi vẫn không có hồi đáp.

Một cốc sữa nóng hồi được đưa tới, Hoắc Trường Uyên cúi người ngồi xuống bên cạnh cô, che hết ánh đèn trên đỉnh đầu: "Vẫn chưa gọi được sao?"

Lâm Uyên Bạch sắc mặt rầu rĩ lắc đầu: "Không gọi được..."

Cô không chỉ gọi điện thoại, còn gửi rất nhiều tin nhắn và email, chỉ cần có bất kỳ phương tiện liên lạc nào cô đều không bỏ qua. Nếu không

phải vì bây giờ cô đang mang thai, buộc phải ở trong nhà, cô thậm chí còn muốn mua vé máy bay tới đó một chuyến xem tình hình thế nào.

"Đừng căng thẳng, sáng mai ngủ dậy thử lại xem."

Lâm Uyên Bạch chỉ có thể gật đầu, ngồi dậy đón lấy cốc sữa nóng, không muốn uống cho lắm nên chỉ nhấp vài ngụm tượng trưng rồi đặt xuống.

Hoắc Trường Uyên ở bên cạnh ngăn cản, nhíu mày: "Uống hết sữa đi, tối em đã không ăn uống gì rồi!"

Lâm Uyên Bạch khó xử, đành phải nghe lời kiên trì uống hết cốc sữa.

Thấy chiếc cốc cạn sạch, sắc mặt Hoắc Trường Uyên mới dịu đi đôi chút. Đầu tiên anh hôn lên khóe môi cô, sau đó vuốt mấy lọn tóc vụn của cô và nói: "Động đất vừa xảy ra không lâu, có rất nhiều chuyện chưa thể chắc chắn. Địa phương có lẽ đã triển khai toàn diện các hoạt động cứu hộ, chúng ta nên chú ý tới các tin tức này. Hơn nữa anh có liên hệ với Đại sứ quán bên đó, đối chiếu danh sách nạn nhân, vẫn chưa có Tang Hiểu Du. Chỉ ít trước mắt cô ấy vẫn an toàn, những lúc này không có tin gì tức là tin tốt!"

"Ừm!" Lâm Uyên Bạch khẽ đáp.

Dưới ánh đèn, đôi mắt anh chất chứa đau lòng và lo lắng, trái tim cô không khỏi run lên. Cô nhẹ nhàng nắm lấy tay anh, tự trách: "Hoắc Trường Uyên, em khiến anh lo lắng rồi!"

"Em biết là tốt!" Hoắc Trường Uyên hừ một tiếng, liếc sang chiếc đồng hồ điện tử bên cạnh, nhíu mày: "Mười rưỡi rồi, em nên đi ngủ đi."

"Vâng..." Lâm Uyên Bạch ngoan ngoãn nằm xuống.

Nhắm mắt lại, cảm nhận nụ hôn đặt xuống mi mắt cô của anh, sau đó nghe tiếng bước chân anh. Anh xuống nhà đổi cho cô một cốc nước ấm, rồi đặt lên đầu giường.

Có điều rất lâu không thấy anh nằm xuống bên cạnh, cô bất giác mở mắt ra thì nhìn thấy anh cầm điện thoại đặt bên tai.

Lâm Uyên Bạch nhíu mày hỏi: "Hoắc Trường Uyên, muộn vậy rồi anh còn gọi điện thoại cho ai?"

"Tư Niên." Hoắc Trường Uyên đáp.

Nghe xong, Lâm Uyên Bạch sững người, sau đó lập tức hiểu ra, thở dài: "Bác sỹ Tần nếu biết chuyện có lẽ cũng sẽ rất sốt ruột!"

Đều là người có tình, nhưng lại mỗi người một phương. Một người là bạn mà biết tin còn lo lắng như cô thì cô tin rằng, Tần Tư Niên mà biết, mức độ chỉ hơn không kém.

Hoắc Trường Uyên nghiêm giọng: "Nhưng anh cũng chưa liên lạc được với cậu ấy. Không biết vì tín hiệu ở cao nguyên kém quá hay vì gì khác, không thể liên lạc được."

Lâm Uyên Bạch kinh ngạc, không ngờ cả Tần Tư Niên cũng mất tích.

Không còn cách nào khác, cuối cùng họ đành ôm nhau đi ngủ.

Hôm sau là ngày đi làm, cả gia đình dậy từ sớm, ngồi quanh bàn ăn sáng. Lúc chuẩn bị ra ngoài, di động của Lâm Uyên Bạch đổ chuông.

Cô đang đi dở một bên giày, chống tay vào tủ giày rút máy ra. Hóa ra một cuộc gọi Facetime. Nhìn thấy số máy hiển thị, cô kích động đến nói cũng run rẩy: "Cá nhỏ!"

Hình ảnh rõ ràng hơi võ nhưng vẫn nhìn được khuôn mặt tròn đen sạm vì nắng của Tang Hiểu Du.

"Tiểu Bạch!" Tang Hiểu Du cười với cô qua màn hình: "Mình thấy có nhiều tin nhắn của cậu gửi, biết cậu đã nghe được tin và lo lắng lắm, vừa có sóng là mình báo bình an ngay!"

Lại được nhìn thấy nụ cười quen thuộc, trái tim của Lâm Uyên Bạch cuối cùng cũng bình tĩnh lại. Cô hỏi vội: "Cá nhỏ, cậu không sao chứ? Có bị thương không?"

"Không đâu, cậu yên tâm đi!" Tang Hiểu Du cười tíu tít: "Lúc xảy ra động đất, vừa hay mình đang ngồi trên xe buýt, không đứng trong nhà nên thoát nạn, cũng không bị thương. Chỉ là bị mắc kẹt trên đường mất nửa ngày, di động cũng mất sóng. Sáng nay mình đã được đội cứu hộ đưa tới nơi an toàn rồi!"

Nghe xong, Lâm Uyên Bạch thở phào, đúng là quá may mắn!

Trong màn hình di động, có thể nhìn thấy khung cảnh hỗn loạn xung quanh Tang Hiểu Du, tạp âm ồn ào, hơn nữa còn có không ít người da đen đang đi lại phía sau. Thế nên khi bóng một người châu Á cực kỳ nổi bật lướt qua, cô gần như không cần mất sức đã bắt được ngay.

Nhìn đôi mắt hoa đào quen thuộc ấy, Lâm Uyên Bạch tròn mắt sửng sốt: "Bác sỹ Tần?"

Hết chương 339

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 340

Cô chắc chắn không nhìn nhầm.

Giữa bao nhiêu người da đen, người châu Á vốn đã rất nổi bật, cộng thêm đôi mắt hoa đào cực kỳ hấp dẫn đó, Lâm Uyên Bạch có thể chắc chắn tới một trăm phần trăm chính là Tần Tư Niên!

Lâm Uyên Bạch bỗng dưng còn kích động hơn cả lúc này khi nhận được điện thoại: "Cá nhỏ, người vừa rồi là bác sỹ Tần đúng không, mình không nhìn nhầm đâu! Hai người bây giờ đang ở cùng nhau sao?"

"Ừm, là anh ấy." Tang Hiểu Du không hề phủ nhận.

"Tôi qua Hoắc Trường Uyên cũng liên hệ với anh ấy suốt!" Lâm Uyên Bạch tiếp tục nói: "Bác sỹ Tần nhất định cũng biết tin bên chỗ cậu xảy ra động đất, vì lo lắng nên kịp thời qua đó phải không?"

So với biểu cảm hưng phấn của cô, Tang Hiểu Du rất bình thản, cô ấy lắc đầu, giọng nói có phần gượng gạo: "Cậu nghĩ nhiều rồi, chỉ là anh ấy trùng hợp nhận lời mời qua đây tham gia một hội thảo y học..."

"À, mình còn tưởng..." Lâm Uyên Bạch sững sờ.

Tang Hiểu Du chỉ cười khẽ một chút rồi nhún vai nói: "Nhưng cũng coi như xui xẻo, lại gặp phải động đất. Cũng may mọi người lần này đều bình an!"

Lâm Uyên Bạch chậm rãi gật đầu, kỳ vọng bị hụt hẫng.

Hình ảnh hơi giật, Tang Hiểu Du xua tay với cô và nói: "Tiểu Bạch, hiện tại tín hiệu không ổn định cho lắm, mình tạm thời không nói nhiều với cậu nữa, báo bình an thôi. Cậu đừng lo lắng cho mình, cố gắng ở nhà dưỡng thai nhé!"

Kết thúc cuộc điện thoại, Lâm Uyên Bạch nói với Hoắc Trường Uyên không cần liên lạc với Tần Tư Niên nữa, bởi vì bây giờ anh ấy đang ở Nam Phi rồi.

Có điều, nghĩ tới những lời Tang Hiểu Du vừa nói, cô cứ cảm thấy không nên như vậy. Một Tần Tư Niên đi tình nguyện ở Tây Tạng xa xôi, tuyệt đối không thể trùng hợp xuất hiện tại Nam Phi. Có lẽ anh ấy biết tin động đất, nên vượt đường sá xa xôi, vượt sông vượt suối vội vàng qua đó...

Lâm Uyên Bạch khẽ thở dài.

Chập tối tan làm, ra khỏi tòa nhà, ngược mắt nhìn về phía góc 45 độ cô liền nhìn thấy chiếc xe màu trắng dừng sẵn ở đó.

Nhìn thấy nó, Tiểu Triệu hét lên: "Trời ơi, Hoắc tổng quả thực là bền lòng vững dạ, chuẩn giờ như tháp Big Ben của London vậy."

"Ngưỡng mộ là em thua rồi!" Chị Triệu đứng bên cạnh, bình thản chêm vào.

"Huhu, em thua từ lâu rồi! Chị Tiểu Bạch, em thật sự nghi ngờ không biết có phải kiếp trước chị đã cứu cả dải Ngân Hà không, sao lại tốt số đến vậy chứ!" Tiểu Triệu bĩu môi tỏ vẻ tội nghiệp, sau đó nịnh nọt ôm chặt cánh tay Lâm Uyên Bạch: "Chị Tiểu Bạch, em vẫn là một kẻ FA! Bên cạnh chị còn người đàn ông nào để giới thiệu không. Em không cần tổng tài bá

đạo gì cả, chỉ cần là một người đàn ông tốt như Hoắc tổng là được rồi, dù chỉ là một nhân viên cấp thấp em cũng chấp nhận!"

"À..." Lâm Uyên Bạch khó xử, nghĩ một lúc lâu: "Cái này hình như không có thật!"

Cô vốn dĩ không tiếp xúc quá nhiều với đàn ông. Tổng tài bá đạo thì chắc chắn không có. Nhưng đàn ông tốt bên cạnh quả thực có một người, đó chính là Lê Giang Nam. Nhưng cô nghĩ cũng không dám nghĩ, nếu để Trịnh Sơ Vũ biết được, cô ấy sẽ nổi điên lên mất thôi!

Cô đi tới trước chiếc Land Rover, Hoắc Trường Uyên từ trên xe bước xuống.

Lâm Uyên Bạch nhìn hai người đồng nghiệp ngày nào cũng cạnh tranh cho họ mà hết sức cảm kích. Cô bất giác đề nghị: "Chị Triệu, Tiểu Triệu, đưa hai người về một đoạn nhé?"

Đối với việc này, chị Triệu và Tiểu Triệu đều đồng thời lắc đầu nói không cần, không làm bóng đèn cao áp đâu!

Nhìn dáng vẻ kiên quyết từ chối "ăn cầu lương" của họ, Lâm Uyên Bạch cũng không gây khó dễ, chỉ đỏ mặt ngồi vào trong xe.

Sau khi tới trường mầm non đón bánh bao nhỏ, cả nhà ba người không lập tức quay trở về biệt thự mà lái xe tới một bệnh viện tư.

Sau khi xe đỗ lại, chỉ có Hoắc Trường Uyên xuống xe, Lâm Uyên Bạch và bánh bao nhỏ ngồi đợi bên trong.

Bệnh viện này ở Băng Thành xưa nay vẫn luôn là một bệnh viện có sức ảnh hưởng. Vận hành nhiều năm, kiến trúc trong ngoài đã được sửa sang

lại nhiều lần, hơn nữa các tòa nhà khám chữa bệnh và tòa nhà nội trú xung quanh cũng được mở rộng.

Từ sau năm tám tuổi, Lâm Uyên Bạch chưa từng quay lại đây một lần nào.

Cho dù là đi ngang qua, cô cũng sẽ không nghiêng đầu nhìn vào trong một lần. Lúc này, cô ngược đầu nhìn tầng thượng của tòa nhà nội trú qua ô cửa sổ xe được hạ xuống một nửa. Không còn giống lúc nhỏ nữa, tòa nhà hơn chục tầng đã được xây lên thành hơn ba mươi tầng. Nhưng cô vẫn như mơ hồ nhìn thấy bóng dáng mảnh mai của mẹ đứng trên đó.

Cô sợ đến ngây người, lao ra khỏi đám đông gọi to tiếng "Mẹ" nhưng trước mắt chỉ còn những đường máu chảy ngoằn ngoèo...

Lâm Uyên Bạch cảm thấy như có mồ hôi chảy ròn ròn sau lưng, đầu móng tay không quá dài vẫn tạo ra một vết găm sâu giữa lòng bàn tay từ lúc nào.

"Uyên Uyên, tay cô lạnh quá!"

Một giọng nói non nớt vang lên, bánh bao nhỏ đang dựa về phía cô.

Lâm Uyên Bạch cúi đầu, nhìn thẳng vào đôi mắt tròn xoe trong veo ấy, trong sáng phản chiếu lại gương mặt của cô. Bánh bao nhỏ đang nhét hai bàn tay nhỏ của mình vào trong lòng bàn tay cô: "Bảo bảo ủ ấm cho cô~"

Nhiệt độ từ bàn tay nhỏ ấy truyền tới, tinh thần của Lâm Uyên Bạch cũng dần dần được kéo trở lại, cô mỉm cười thơm lên má thẳng bé.

Trong lúc hai mẹ con thân thiết, Hoắc Trường Uyên cũng sải bước đi ra.

Anh mở cửa xe ngồi vào trong, Lâm Uyển Bạch rướn người về phía trước, sốt sắng hỏi: "Hoắc Trường Uyên, kết quả thế nào?"

Thấy cái lắc đầu của anh, thật ra cô đã tự hiểu trong lòng.

Hoắc Trường Uyên nhú mày, giọng nặng nề: "Lâu quá rồi, bây giờ thứ duy nhất có thể miễn cưỡng tra ra được chỉ có ghi chép nhập viện và bệnh án của mẹ em mà thôi! Dù sao cũng đã trôi qua hai mươi năm trời, muốn điều tra lại thực sự rất khó khăn. Hơn nữa thời bấy giờ không phải hành lang của khoa nào cũng được lắp thiết bị camera giám sát. Cho dù có cũng chưa chắc đã lưu giữ hình ảnh trọn vẹn, muốn tìm ra sự thật là rất hóc búa!"

Cuối tuần Lục Học Lâm tới nhà ăn cơm, vô tình nhắc tới một chuyện mà chưa nhiều người biết đã khiến cô nảy sinh tâm trạng muốn biết rõ sự thật.

Nhưng Lâm Uyển Bạch cũng hiểu. Anh đã phải nhờ người điều tra rồi, nếu chỉ có mình cô, e rằng càng không hỏi được gì. Đến Hoắc Trường Uyên cũng không tra ra được gì thì chứng tỏ thật sự không có nhiều hy vọng.

Nhẹ nhàng nắm lấy tay bánh bao nhỏ, cô đề nghị về nhà.

Buổi tối, Hoắc Trường Uyên vẫn bê lên một cốc sữa như mọi ngày, tận mắt nhìn thấy cô uống hết mới hài lòng vén chăn nằm bên cạnh cô.

Trong lúc Lâm Uyển Bạch thất thần ngược nhìn trần nhà thì nhìn thấy có một cái đầu xuất hiện trên bụng cô.

Cô đang định lên tiếng thì thấy anh giơ tay chặn môi cô lại: "Suyt, hình như con gái đang động!"

"..." Lâm Uyên Bạch nghe mà dở khóc dở cười. Bây giờ mới được mấy tháng, cùng lắm chỉ bằng giá đỗ, làm gì có chuyện động đậy. Cô từng mang thai bánh bao nhỏ nên có kinh nghiệm, chỉ ít phải năm tháng mới được!

Thấy anh áp tai lên, cô tức cười nói: "Có khi là tiếng trướng bụng đấy!"

"Không phải, là con gái động!" Hoắc Trường Uyên khẳng khẳng, lắng nghe một cách rất nghiêm túc.

"Vâng vâng vâng!" Lâm Uyên Bạch đành phải gật đầu hùa theo.

Thật ra cô biết, anh thấy từ lúc ở bệnh viện về, tâm trạng của cô không mấy vui vẻ. Cái gọi là động đậy gì đó chẳng qua là muốn chuyển dời sự chú ý của cô. Người đàn ông của cô là vậy, có thể mấy câu ngọt ngào cộng vào chẳng đáng bao nhiêu nhưng lúc nào anh cũng làm.

Thấy cô nhìn mình chằm chằm không rời mắt, Hoắc Trường Uyên mỉm cười: "Sao cứ nhìn anh mãi thế?"

Ở trên giường sao anh chịu nổi ánh mắt này, phải dùng toàn bộ sự kiềm chế của bản thân để chống đỡ, thật ra đã muốn giơ tay che chặt mắt cô lại rồi.

Lâm Uyên Bạch nằm nghiêng sang, gối đầu lên gối và cánh tay, cười tươi: "Em chỉ đang nghĩ, có phải kiếp trước mình giải cứu cả dải Ngân Hà không..."

"Hử?" Hoắc Trường Uyên nghi hoặc.

Lâm Uyên Bạch nhẹ nhàng cắn môi, ánh mắt sáng hơn cả ngọn đèn trên đỉnh đầu: "Lại được gặp anh ở kiếp này."

Ngọt ngào chết người.

Đáp lại cô là nụ hôn nóng bỏng của Hoắc Trường Uyên và một tiếng lẩm bẩm vừa bá đạo vừa ngang ngược: "Không chỉ kiếp này, còn cả kiếp sau, kiếp sau nữa..."

...

Một tuần làm việc cứ thế bình yên trôi qua từng ngày.

Kỳ nghỉ cuối tuần lại đến. Buổi chiều, Lâm Uyển Bạch đang cùng bánh bao nhỏ say sưa xem phim hoạt hình Disney. Bài nhạc tiếng Anh trong trẻo vang vọng khắp phòng khách, thím Lý ra ngoài cửa, nói là có khách.

"Trợ lý Giang, sao anh lại tới đây?"

Nhìn thấy người đi vào, Lâm Uyển Bạch rất ngạc nhiên. Hôm nay là thứ Bảy, hơn nữa hình như cô cũng không nghe Hoắc Trường Uyên nói buổi chiều có lịch trình gì.

Giang Phóng trong bộ vest trắng tắp nói: "Tôi mang đồ tới cho Hoắc tổng!"

Mang đồ?

Lâm Uyển Bạch nhú mày không hiểu, bởi vì cô không nhìn thấy trong tay Giang Phóng cầm thứ gì.

Trong lúc đó, Hoắc Trường Uyên trong bộ đồ ở nhà đã từ trên phòng làm việc từ từ đi xuống.

Cô nhìn thấy Giang Phóng rảo bước tiến lên, cung kính cúi chào, có chút giao lưu ánh mắt rồi rút một thứ giống như USB từ trong túi ra.

Anh ấy cũng không ở lại lâu, đưa đồ xong là vội vàng rời đi ngay.

Lâm Uyên Bạch cũng không quá tò mò về chiếc USB đó. Cô vốn định đứng lên ra tiền nhưng Giang Phóng khéo léo chối từ, thế nên cô chỉ đứng yên tại chỗ nhìn theo. Nhìn theo bóng dáng mảnh khảnh, nhanh nhẹn đó, thần sắc của cô bỗng có chút dăm chiêu.

Hoắc Trường uyên đã dứt tay vào túi quần, đi tới bên cạnh cô từ lúc nào, bực bội nói một câu: "Không muốn anh sa thải Giang Phóng thì em cứ tiếp tục nhìn chăm chăm đi!"

"..." Lâm Uyên Bạch sửng người.

Cô ngẩng đầu lên liền thấy gương mặt đen sì của anh, cả sắc mặt cũng u ám.

Người đàn ông này!

Ban nãy cô chỉ đang nghĩ, Giang Phóng trông cũng là một người tài, hoàn toàn mang hình tượng tinh anh trên thương trường, hình như cũng độc thân, chưa có bạn gái, hoàn toàn có thể giới thiệu cho Tiểu Triệu để ghép đôi, không ngờ lại làm anh đồ bình giấm...

Cuối cùng Hoắc Trường Uyên được cô vồ về mới quay về phòng làm việc. Khi xuống nhà lần nữa, anh đã thay vest vào, một tay dứt túi quần, tay kia cầm laptop.

Lâm Uyên Bạch thấy vậy chợt đứng lên: "Hoắc Trường Uyên, anh định đi đâu sao?"

"Ừm, Uyên Uyên, em đi theo anh." Hoắc Trường Uyên gật đầu.

Bánh bao nhỏ bò dậy khỏi sofa, ngược mặt hỏi: "Thế còn bảo bảo?"

"Con ngoan ngoãn ở nhà!" Hoắc Trường Uyên khẽ dặn.

Bánh bao nhỏ thấy lại bị papa ruồng bỏ bèn bấu môi, phụng phịu chạy về tiếp tục xem tivi, cầm lấy miếng khoai tây chiên bỏ vào miệng, biến phần nộ thành ham muốn ăn uống.

Lâm Uyên Bạch nhìn thấy gương mặt nghiêm nghị của anh, mím môi hỏi: "Có chuyện gì cần giải quyết sao?"

Hoắc Trường Uyên hơi nheo mắt lại, trầm giọng nói: "Chúng ta đi tìm vị Lục phu nhân đó đòi lại công bằng!"

Chiếc Land Rover màu trắng đánh lái ra khỏi biệt thự. Sau khi đi vào đường lớn, gặp phải đèn đỏ, Hoắc Trường Uyên tranh thủ gọi một cuộc điện thoại cho Lục Học Lâm. Nhà họ Lục hiện tại không có ai, cả ba người họ đều đang ở nhà ông nội, thế nên anh đi thẳng tới đó.

Vì là cuối tuần nên đường không tắc lắm, đi đường gần như không phải dừng đèn mấy.

Họ nhanh chóng đi vào sân biệt thự nhà họ Lục. So với sự bình thản của anh, Lâm Uyên Bạch ngay từ lúc ngồi lên xe đã không yên, hơn nữa trông cô có vẻ bối rối, gương mặt lộ rõ sự lo lắng.

Sau khi xe đỗ hẳn, Lâm Uyên Bạch nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay lớn của anh: "Hoắc Trường Uyên, chẳng phải chúng ta đã đến bệnh viện làm rõ rồi sao? Chuyện đã qua hơn hai mươi năm, hoàn toàn không điều tra ra được kết quả gì. Bây giờ chúng ta không có bằng chứng gì, cứ đến như thế này, làm sao chất vấn được Lục phu nhân..."

Hoắc Trường Uyên vẫn không hề xuất hiện bất kỳ sự hoảng loạn nào. Anh nắm lại tay cô, sau đó đỡ người qua, kề sát tai cô thì thầm câu gì đó.

Lâm Uyên Bạch nghe xong, sững sờ một lúc lâu, sau đó nuốt nước bọt: "Anh thật thâm hiểm..."

Hoắc Trường Uyên khẽ rướn môi, trong ánh mắt là những tia sáng sắc lẹm.

"Uyển Uyển, chúng ta xuống xe thôi!"

Lâm Uyển Bạch hít một hơi sâu, chậm rãi gật đầu: "... Ừm!"

Biệt thự nhà họ Lục rất náo nhiệt. Ngoài họ ra, gần như những người có huyết thống với nhà họ Lục đều có mặt. Cả gia đình Lục Học Lâm và hai mẹ con Lục Học Phương.

Khi Lâm Uyển Bạch và Hoắc Trường Uyên đi vào, người làm mời họ vào bàn ăn dùng bữa.

Thấy những người không mời mà đến, mọi người đều sửng sốt.

Thật ra không phải ông cụ Lục cố tình không mời Lâm Uyển Bạch. Chỉ có điều bữa cơm này do con dâu Nguyễn Chính Mai tổ chức, buổi trưa mang tới không ít nguyên liệu, nói là Lục Học Phương lâu lắm rồi không về nước, muốn "tẩy trần" cho Lục Học Phương. Ông cụ Lục dĩ nhiên sẽ không ngăn cản sự hòa thuận giữa chị dâu và em chồng, nhưng đồng thời cũng không tiện lên tiếng nói thêm, tránh tạo ra những sự gượng gạo không cần thiết.

Sau khi thay giày đi vào, Lâm Uyển Bạch chủ động chào: "Ông nội, bố, cô..."

Ông cụ Lục thấy vậy cười ha ha: "Uyển Bạch, hai đứa đến đây à! Vừa hay, mau tới đây cùng ăn cơm!"

Lâm Uyển Bạch nhìn Hoắc Trường Uyên, thấy anh gật đầu bèn lần lượt đi vào phòng ăn.

Nguyễn Chính Mai tuy không vui vẻ gì nhưng cũng chỉ có thể cười ngoài mặt, chí ít không thể nổi nóng trước mặt ông cụ Lục, nhưng cũng không còn tâm trạng gì, chỉ đối phó miễn cưỡng.

Bữa cơm này mọi người chẳng mấy ngon miệng, chỉ có ông cụ Lục và hai cháu thi thoảng lên tiếng chuyện trò.

Lâm Uyển Bạch làm gì còn tâm trạng, cũng chỉ gấp vài gấp mang tính tượng trưng, nghĩ bụng tối về bảo thím Lý rang cho bát cơm với trứng.

Bữa tối cuối cùng cũng kết thúc, mọi người di chuyển ra ngoài phòng khách.

Phòng khách nhà họ Lục rất rộng rãi. Tất cả đều ngồi xuống bộ sofa liền, còn hai chiếc ghế sofa đơn để trống, nhưng bầu không khí rõ ràng rất nặng nề.

Người làm bê đĩa hoa quả vừa gọt lên, Nguyễn Chính Mai cũng chẳng động vào.

Ngoài hải sản và đồ ăn ban nãy, cả chỗ hoa quả này cũng được Nguyễn Chính Mai nhờ người vận chuyển từ Hải Nam tới đây bằng đường hàng không, vậy mà bây giờ bà ta không muốn ăn chút nào.

Bữa cơm này vốn dĩ là bữa cơm "tẩy trần" cho em chồng Lục Học Phương, nhưng thật ra phần nhiều là vì lần trước Lục Học Phương tới nhà đòi công bằng cho con gái. Bà ta làm vậy để vỗ về, nhưng bây giờ vì sự xuất hiện của Lâm Uyển Bạch và Hoắc Trường Uyên mà khiến tâm trạng bà ta rất tồi tệ.

Nguyễn Chính Mai nhìn thấy Lâm Uyển Bạch danh chính ngôn thuận ngồi trong biệt thự nhà họ Lục với tư cách cháu nội, trong lòng như có một cái gai, bà ta day day huyết thái dương, lên tiếng: "Bố, con cảm thấy đau

đầu không thoải mái, không ở lại thêm nữa, về nhà nghỉ trước đây ạ. Hôm khác con lại đến thăm bố! Tịnh Tuyết, đưa mẹ về nhà đi!"

Lần trước cùng ăn cơm, Nguyễn Chính Mai cũng viện cớ này để không có mặt, thế nên mọi người đều hiểu rõ chuyện này là sao.

Ông cụ Lục gật đầu đồng ý.

Lục Tịnh Tuyết dịu giọng chào ông cụ, rồi dìu Nguyễn Chính Mai đứng dậy.

Đúng lúc hai mẹ con họ chuẩn bị rời khỏi phòng khách, Lâm Uyển Bạch nãy giờ ngồi im bất ngờ lên tiếng: "... Đợi chút!"

Hết chương 340

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 341

Trong lúc đi từ phòng ăn ra ngoài phòng khách, nhìn thấy hai người họ bình thản ngồi trên sofa, Trịnh Sơ Vũ đã không nhận được, lén lút dùng di động gửi tin nhắn cho cô. Đối với màn xuất hiện đột ngột của họ, sau đó lại ngồi nghiêm chỉnh tại chỗ, Trịnh Sơ Vũ muốn làm cho ra nhẽ rốt cuộc có chuyện gì.

Mới đợi vài giây đã nhận được tin nhắn của Lâm Uyển Bạch.

"Giấu chiêu hiểm!"

Đọc được ba chữ này, con ngươi của Trịnh Sơ Vũ suýt rớt ra khỏi hốc mắt.

Thế nên khi Lâm Uyển Bạch lên tiếng, Trịnh Sơ Vũ cũng vô thức nín thở theo, vẻ vừa căng thẳng vừa chờ đợi kịch hay sắp mở màn.

Ngoài cô ấy ra, một người nữa không sờ như mọi người là Hoắc Trường Uyên. Anh ngồi vắt chéo chân, gót chân khẽ đung đưa, mặt không để lộ chút cảm xúc nào, nhưng ánh mắt nhìn Lâm Uyển Bạch thì như rót mật vậy!

Hai mẹ con Nguyễn Chính Mai và Lục Tịnh Tuyết đồng loạt dừng bước.

Người đứng trước tay vẫn đang day thái dương, quay đầu nhìn cô vẻ không vui: "Sao, còn chuyện gì ư?"

"Lục phu nhân, có chuyện này tôi muốn hỏi bà." Lâm Uyển Bạch đã đứng lên khỏi sofa, không tự ti không hèn mọn, đối diện với ánh mắt phản cảm rõ ràng đó, giống như hôm đó cô nói muốn hiến gan ở bệnh viện vậy, giọng nói khê khàng nhưng rất lạnh.

"Lẽ nào cô không nghe thấy tôi nói tôi đau đầu sao?" Mọi sự khó chịu trong lòng đều được Nguyễn Chính Mai thể hiện hết ra mặt, lông mày bà ta dựng đứng lên: "Thật ngại quá, tôi e không có tâm trạng trả lời cô!"

"Không mất quá nhiều thời gian của bà đâu!" Lâm Uyển Bạch quyết không từ bỏ.

Nguyễn Chính Mai biết mình phải giữ thần thái, thế nên đành nhìn về phía ông cụ Lục.

Nhận được ánh mắt của bà ta, ông cụ Lục cũng cảm thấy không ổn bèn ngập ngừng lên tiếng: "Uyển Bạch..."

Có điều ánh mắt Lâm Uyển Bạch kiên quyết khác thường. Tính cách yên tĩnh nhẹ nhàng thậm chí có phần yếu đuối thường ngày, vào khoảnh khắc này thật là sắc bén: "Ông nội, chuyện này đối với cháu là rất quan trọng!"

Ông cụ Lục nghe thấy vậy, trầm ngâm giây lát rồi gật đầu.

Nguyễn Chính Mai sốt ruột thực sự: "Cô rốt cuộc muốn hỏi gì?"

Lâm Uyển Bạch tiến lên, từng bước từng bước đi về phía Nguyễn Chính Mai, sau đó đứng sững dưới ngọn đèn, nói chậm mà rõ ràng: "Lục phu nhân, tôi muốn hỏi bà, hai mươi năm trước, có phải bà từng tới bệnh viện gặp mẹ tôi không?"

"Cái gì?" Phản ứng của Lục Học Lâm là lớn nhất, ông sừng sốt kêu lên thành tiếng.

"Trước khi nhà họ Lục nhận lại tôi, tôi vẫn luôn là con gái nhà họ Lâm. Sau khi mẹ qua đời, bố nuôi của tôi lấy Lý Huệ. Người mẹ kế này khi mẹ tôi còn sống thường xuyên tìm bà gây chuyện. Khi tôi còn chưa biết rõ thân phận của mình, tôi vẫn luôn cho rằng bà ta mới là nguyên nhân khiến mẹ tôi chết..." Nói tới đây, Lâm Uyên Bạch ngừng lại, nắm chặt tay: "Nhưng không lâu trước đây, mẹ kế đích thân nói với tôi rằng, ngày mẹ tôi tự sát, còn có một vị Lục phu nhân từng tới gặp bà!"

Cô nhìn chăm chăm vào Nguyễn Chính Mai chỉ đứng cách mình vài ba bước chân, gần như chất vấn với ngữ khí không chút lịch sự: "Lục phu nhân, tôi muốn biết, bà dẫn theo thư ký rầm rộ chạy tới bệnh viện tìm mẹ tôi, ở trong phòng bệnh lâu như vậy, rốt cuộc đã nói với bà chuyện gì, mà khiến bà kết thúc sinh mạng ngay hôm đó?"

Nguyễn Chính Mai rõ ràng đã bị đẩy lùi lại vài bước vì khí thế toát ra từ ngữ khí của cô.

Cảm xúc thật sự cũng hoàn toàn bộc lộ trên gương mặt bà ta, Nguyễn Chính Mai cười khẩy: "Tôi chẳng hiểu cô nói gì cả!"

"Tôi không tin bà không hiểu!" Lâm Uyên Bạch lắc đầu, neho mắt nói tiếp: "Hôm trước khi kể về mẹ, bố cũng nói với tôi năm tôi tám tuổi ông từng tới tìm mẹ, biết bà sống không hạnh phúc nên muốn tiếp tục nối duyên, hơn nữa quay về đã bộc bạch thẳng thắn với vợ, còn ký cả đơn ly hôn..."

Lục Tịnh Tuyết đứng cạnh nghe mà mặt mũi trắng nhợt. Từ nhỏ cô ta đã sống trong một gia đình hạnh phúc và có điều kiện, tình cảm bố con hòa

thuận, cô ta hoàn toàn không ngờ tình cảm của bố mẹ từng có lúc "bật đèn đỏ"!

Tin tức mang tính chất bùng nổ này, khiến cô ta vừa bất ngờ vừa hoang mang.

Người thẳng thốt tương tự còn có ông cụ Lục và hai mẹ con Lục Học Phương. Vì sau đó lại tiếp tục cuộc sống vợ chồng, thế nên chuyện này Lục Học Lâm cũng chưa từng kể.

Lúc này, Lục Học Lâm không ngồi yên được nữa. Ông đứng lên đi về phía vợ, mặt trợn to, hỏi với vẻ không dám tin: "Tiểu Mai, chuyện này có phải sự thật không? Năm xưa bà từng đi tìm Sở Sở?"

"Tôi không hề!" Nguyễn Chính Mai lớn tiếng phủ nhận, túm chặt cánh tay chồng, âm ức biện hộ cho bản thân: "Học Lâm, tôi không cần phải nói dối ông làm gì. Chúng ta sống với nhau sắp nửa đời người rồi, lẽ nào ông còn không biết Nguyễn Chính Mai tôi là loại người gì? Năm đó ông nói ông không thể từ bỏ bà ta, muốn quay lại tìm bà ta. Tôi yêu ông như vậy, nhưng tôi có thể làm gì? Chẳng phải tôi đã nén đau bụng tay, chấp nhận ký tên vào đơn ly hôn sao!"

"..." Lục Học Lâm nhất thời á khẩu.

Nhìn đôi mắt đỏ sọng của vợ, lòng ông bỗng chốc mơ hồ, sự nghi ngờ vừa rồi bỗng chốc trở nên không chắc chắn, mọi biểu cảm khựng lại đó, chìm vào những dần vật trong trái tim.

Nguyễn Chính Mai nhìn thấy hết mọi thay đổi cảm xúc của chồng. Bà ta ngẩng cao mặt, nhìn về phía Lâm Uyên Bạch: "Lâm Uyên Bạch, tôi biết giữa tôi và cô có khúc mắc. Tôi cũng nói thật, tôi không ưa cô chút nào! Không chỉ vì cô cướp vị hôn phu của con gái tôi, mà còn vì cô là con gái

riêng của chồng tôi, tôi tin là chẳng người phụ nữ nào có thể điềm nhiên chấp nhận!"

"Nhưng tôi rất cảm ơn cô đã hiến gan cho Học Lâm lúc ông ấy nguy kịch. Thế nên khi Học Lâm đề nghị nhận lại cô, tôi có khó chịu đến đâu cũng âm thầm chấp nhận! Nhưng vì sao cô phải dồn ép tôi như vậy, ép tôi phải đội cái mũ hại chết mẹ cô?"

Lâm Uyển Bạch mím chặt môi, cô cũng sớm biết Nguyễn Chính Mai không dễ dàng nhận tội.

Lục Tịnh Tuyết thấy vậy cũng túm lấy một cánh tay còn lại của Lục Học Lâm, cũng đỏ mắt ghen ngào: "Bố, bố trách nhầm mẹ rồi!"

"Con người Lý Huệ con biết, bà ta bản tính rất xấu, ban đầu làm kẻ thứ ba mới được cưới về nhà họ Lâm, hơn nữa còn ham mê bài bạc, lén lút cầm cố không ít tài sản của nhà họ Lâm để trả nợ. Chồng bà ta đã sớm đòi ly hôn với bà ta rồi, bây giờ phạm tội bị bắt. Loại người này nói lời nào cũng đâu đáng tin! Bố, bố không thể vì một lời nói phiến diện mà mặc cho người ta hắt nước bẩn lên mẹ được!"

Nước mắt của Lục Tịnh Tuyết đều vì ảm ức thay mẹ, trong lòng thật ra đang nghiêng răng nghiêng lợi hận Lý Huệ.

Người ta mà cô ta nói, dĩ nhiên là Lâm Uyển Bạch.

Lâm Uyển Bạch sao lại không nghe ra, cô nắm chặt tay lại, các khớp xương càng dính chặt lấy nhau.

Nhưng không cần mất nhiều thời gian, Hoắc Trường Uyên này giờ ngồi dưới sofa bỗng nhiên đứng lên, nghiêng người ôm lấy tay cô, sau đó rút ra một chiếc laptop, chất giọng trầm đanh thép vang lên: "Đương nhiên không phải là lời nói phiến diện."

Dưới cái nhú máy của Nguyễn Chính Mai và Lục Tịnh Tuyết cũng sắc mặt nghi hoặc của những người khác, anh mở laptop ra, cắm USB lúc trước Giang Phóng đưa vào máy, màn hình xuất hiện một đoạn băng.

Có điều hình ảnh khá mờ, có vẻ như đã rất nhiều năm về trước, màu đen trắng, thi thoảng lại có những vạch sóng.

Hình ảnh được thu thập là hành lang của một bệnh viện, trên tấm biển còn có biểu tượng một khoa nào đó. Sau khi có một vị bác sỹ mặc áo blouse trắng lướt qua, trên hình dần dần xuất hiện hai bóng dáng.

Một trong hai người có vẻ giống một cô thư ký tương đối trẻ, đi bên cạnh, bước chân rất cung kính, còn người bên cạnh tay khoác một chiếc túi xách hàng hiệu, cách ăn mặc rõ ràng là của một vị quý phu nhân. Khi họ đi tới trước cửa phòng bệnh cũng chính là lúc ống kính hướng xuống dưới, gương mặt ấy cũng dần dần trở nên sắc nét hơn...

Là... Nguyễn Chính Mai!

Tất cả mọi người trong phòng khách gần như đều sửng sốt, hướng ánh mắt khó tin về phía Nguyễn Chính Mai – người bản thân cũng đang nhìn màn hình không rời mắt. Ngay cả Lục Tịnh Tuyết đứng cạnh dìu bà ta cũng bàng hoàng vô cùng.

Trong đôi mắt sâu của Hoắc Trường Uyên như giấu những tia sáng. Lúc này anh từ tốn cất lời: "Đây chính là hình ảnh của camera bệnh viện năm xưa tôi nhờ người tìm ra được."

Lục Học Lâm khó khăn quay đi khỏi màn hình máy tính, giọng nói lâu nay vẫn ôn hòa lúc này cao vút hẳn lên.

"Tiểu Mai!"

Sắc mặt bình thản của Nguyễn Chính Mai bắt đầu có dấu hiệu tan vỡ. Khi Hoắc Trường Uyên bật đoạn băng này lên cho tất cả mọi người xem, mặt bà ta đã bắt đầu biến sắc rồi. Chỉ là một đoạn băng ngắn vài phút đã đủ khiến cơ miệng của bà ta cứng đờ lại.

"Đúng! Không sai, chính là tôi!" Nguyễn Chính Mai không còn cách ngụy biện nữa, đành phải nhận.

Lúc này bà ta hoảng loạn, nhưng vẫn cố gắng che giấu sự hoảng loạn ấy của mình, cố tình tỏ ra bình thản, nói tiếp: "Năm xưa đúng là tôi có tới bệnh viện gặp bà ta, nhưng cũng là chuyện thường tình! Chồng tôi vì người phụ nữ khác đòi ly hôn với tôi, lẽ nào tôi không thể tới gặp bà ta một chút?"

"Chỉ gặp một chút thôi ư?" Lâm Uyển Bạch cất giọng lạnh lùng.

"Đúng!" Nguyễn Chính Mai nói rất kiên định.

"Bà đã nói những gì với mẹ tôi?" Lâm Uyển Bạch hỏi tiếp với vẻ dòn ép.

Nguyễn Chính Mai mặt mũi khó coi. Bà ta vuốt lại tóc: "Không nói gì hết, chỉ nói đôi ba câu, mong bà ta sau này chăm sóc tốt cho Học Lâm, sau đó tôi đi về!"

"Tôi không tin!" Lâm Uyển Bạch thẳng thừng bác bỏ.

Chỉ có ba chữ nhưng ngữ khí kiên quyết vang vọng khắp phòng khách. Cô nhìn thấy nét mặt thích tin hay không thì tùy của Nguyễn Chính Mai, nhưng cũng không giận dữ mà ngược lại, chậm rãi hỏi một câu: "Lục phu nhân, có cần tôi bật đoạn ghi âm của người thư ký đó không?"

Sau đó, Lâm Uyển Bạch cúi đầu, rút di động ra khỏi túi.

Cô không nhìn Nguyễn Chính Mai nữa, chỉ nhìn chăm chăm màn hình di động. Sau khi mở khóa vân tay, cô trượt màn hình lên, hình như muốn tìm ra đoạn ghi âm đó, chuẩn bị ấn nút bật...

Chính vào khoảnh khắc mọi người đều nín thở, Nguyễn Chính Mai sải bước tiến lên như sụp đổ.

"Tôi thừa nhận, tôi thừa nhận hết, vậy thì đã sao!" Nguyễn Chính Mai như phát điên, hơi thở các lúc càng gấp gáp: "Năm xưa tôi tới bệnh viện tìm con đàn bà đẻ tiện đó, ai bảo bà ta đã kết hôn rồi còn không yên phận, còn mặt dày giật chồng của tôi! Chúng tôi đã kết hôn rồi, cũng có một đứa con gái đáng yêu, hiểu chuyện. Một ngày làm vợ chồng tình nghĩa trăm năm. Một cuộc hôn nhân tám năm rồi, có ai không ngưỡng mộ tình cảm hạnh phúc và mỹ mãn của chúng tôi!"

"Học Lâm, làm người phải có lương tâm, từ ngày tôi theo ông về làm dâu nhà họ Lục, tôi vẫn luôn ân cần niềm nở làm người vợ tốt của ông và trọn bốn phận con dâu. Tôi có điểm nào có lỗi với ông? Tôi vì ông làm nhiều chuyện như vậy, sinh con cho ông, hiếu thuận với bố mẹ, quán xuyến gia đình. Nhưng ông lại vì bà ta mà đòi ly hôn với tôi! Lẽ nào bắt tôi không còn chồng, con tôi không còn cha ư, tôi không làm được!" Nguyễn Chính Mai nhìn chồng mình chăm chăm, âm ức tố cáo.

Sau đó, bà ta nhìn sang Lâm Uyên Bạch, giọng nói và ánh mắt đều trở nên gắt gao: "Tôi cảnh cáo con đàn bà đó, nếu bà ta còn tiếp tục bám lấy Học Lâm không buông, tôi sẽ tung hê chuyện này ra, họ đừng hòng sống với nhau trong vui vẻ, hạnh phúc, tôi sẽ khiến Học Lâm thân bại danh liệt! Tôi bắt bà ta cắt ra khỏi thế giới của Học Lâm, đừng có quyến rũ chồng người khác, tốt nhất là vĩnh viễn biến mất để Học Lâm từ bỏ... Ha ha, còn về việc bà ta nhảy lầu tự sát, là sự lựa chọn của bà ta, trách được ai, cũng chẳng liên quan tới tôi!"

Không trách được ai ư?

Không liên quan gì tới bà ta ư?

Lâm Uyên Bạch cảm giác mình sắp ngiên nát hàm răng tới nơi.

Bàn tay buông thõng nắm chặt lại, móng tay dường như lại đâm sâu vào lòng bàn tay.

Cô nhớ Lý Huệ từng nói với cô, sau khi vị Lục phu nhân kia rời đi, mẹ ngồi bệt dưới đất, thất thần nhìn cuốn tiểu thuyết... Cô còn nhớ, ngày đó mẹ nắm tay cô nói rất nhiều lời, chỉ vì cô còn quá nhỏ, quá ngây thơ, không hiểu được những tia máu trong mắt mẹ. Lúc bảo cô đi, mẹ còn hôn lên trán cô. Phải bị dồn ép tới mức nào mới khiến một người không đành lòng xa con gái kiên quyết tìm đến cái chết!

Sự phản nộ trên gương mặt Lục Học Lâm không thua kém gì cô. Gân xanh giật giật không ngừng trên trán ông. Cả người ông run lên, ông trừng mắt về phía vợ: "Tạo nghiệt! Tiểu Mai, sao bà có thể là loại người như vậy, sao bà có thể làm ra chuyện như vậy!"

"Đối với kẻ đê tiện phá hoại hôn nhân của tôi, tôi bảo vệ hôn nhân của mình có gì là sai? Tôi không sai!" Nguyễn Chính Mai biểu cảm thê lương.

Lục Học Lâm trừng mắt nhìn bà ta không thể tin nổi, một nỗi sợ hãi và lạnh lẽo thấu tim tập trung lại: "Bà còn nói mình không sai? Lúc tôi đề nghị ly hôn, bà không phản ứng chút nào, thậm chí còn thể hiện mình là người rộng lượng, sẵn sàng hy sinh. Nhưng mới quay đi bà đã chạy tới tìm Sở Sở, cảnh cáo bà ấy, uy hiếp bà ấy, thậm chí tới cuối cùng còn ép bà ấy buộc phải đi vào đường cùng!"

Lục Học Lâm chưa từng nghĩ tới, cái chết của người mình yêu lại do một tay vợ mình tạo ra!

Nguyễn Chính Mai lấy thân phận người vợ hừng hực chạy tới bệnh viện. Đối với một Sơ Sở đang dần vật và đau khổ đấu tranh đạo đức mà nói, dĩ nhiên đây là đòn chí mạng. Huống hồ dưới sự uy hiếp dọa dẫm ấy, để không phá hoại gia đình ông, bảo vệ mọi thứ của ông, để ông từ bỏ, Sơ Sở yếu đuối và mong manh bị ép không còn sự lựa chọn nào khác, chỉ có thể kết thúc sinh mạng...

Làm ra chuyện như vậy mà còn nói mình không sai?

Lục Học Lâm cảm thấy lòng chưa lúc nào thê lương như vậy. Có thể ông không có tình cảm quá mãnh liệt với vợ, nhưng cũng đã làm vợ chồng nhiều năm, cũng luôn tương kính như tân. Ông cảm kích bà ta vì gia đình hy sinh mọi thứ. Nhưng không thể ngờ, trái tim nằm trong vẻ bề ngoài ấy lại khó coi như vậy.

"Tiểu Mai, bà quả thật đáng sợ! Đáng căm! Đáng hận!" Lục Học Lâm liên tục nói ba từ, nghiêng răng nghiêng lợi: "Tôi thật sự hối hận khi xưa lấy bà làm vợ, e rằng đến tận hôm nay, tôi mới thật sự nhìn thấu con người bà!"

Hết chương 341

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 342

"Học Lâm, chuyện đã đến nước này, tôi biết mình có nói thêm gì cũng vô ích. Nhưng sợ dĩ tôi làm như vậy cũng hoàn toàn là vì yêu ông thôi. Tôi không muốn đánh mất ông, không muốn đánh mất hôn nhân của chúng ta!" Nguyễn Chính Mai hiểu mình đã chọc vào chồng, buộc phải cúi đầu, nước mắt trào ra, tiến lên ôm chặt cánh tay ông: "Mình à, bây giờ tôi nhận lỗi với ông có được không, ông tha lỗi cho tôi đi! Bà ta đã chết rồi, bao nhiêu năm nay người ở bên cạnh ông là tôi. Tôi vì ông quán xuyến gia đình này, không có công lao cũng có khổ lao mà phải không?"

Lục Tịnh Tuyết vội vàng cầu xin, nức nở nói: "Đúng đấy bố, mẹ lúc đó vẫn còn trẻ, làm như vậy cũng chỉ vì không muốn khiến gia đình chúng ta ly tán! Người chết đã chết rồi, người sống mới là quan trọng nhất, đúng không ạ?"

Tuy rằng cười khẩy trong lòng rất muốn phản bác nhưng cuối cùng Lâm Uyển Bạch chỉ im lặng nghe hai mẹ con họ trình bày, vì cô biết Lục Học Lâm sẽ không dễ bị lay động.

Đúng như cô nghĩ, Lục Học Lâm hất tay vợ ra không chút nể tình, chất giọng hơi khàn đi, có chút đau thương sau cơn phẫn uất nhưng thái độ là rất kiên quyết: "Không cần nói nhiều nữa, cả đời này tôi cũng không thể tha thứ cho bà! Nếu có thể, tôi thậm chí muốn bắt bà trả mạng lại Sở Sở!"

Câu nói cuối cùng rùng rợn đến thế.

Nguyễn Chính Mai run lên, khóc nức lên thành tiếng: "Mình à..."

"Bố..." Lục Tịnh Tuyết sốt sắng ra mặt.

Lục Học Lâm thẳng thừng quay đi, không nhìn ai trong hai mẹ con họ nữa. Dưới ánh đèn bóng lưng của ông cực kỳ lạnh lùng.

Thấy con dâu và cháu gái tha thiết nhìn mình, ông cụ Lục đang ngồi trên sofa nhẹ nhàng chống cây gậy xuống đất, nét mặt cũng thể hiện sự giận dữ với con dâu. Nhưng chuyện đã đến nước này, cuối cùng ông cụ chỉ có thể thở dài: "Tiểu Mai, con để Tịnh Tuyết đưa về trước đi!"

Lệnh đuổi khách đã được ban ra, không còn chút nể tình nào nữa.

Nguyễn Chính Mai gạt nước mắt, thấy trong nhà không một ai chấp nhận nói đỡ cho mình, cũng hiểu chuyện vừa mới bùng nổ, dù bà ta nói gì cũng vô ích. Bà ta đành thôi, định đưa con gái về nhà trước rồi tính kế lâu dài.

Nói gì thì nói, người đàn bà tên Sở Sở đó đã chết rồi, còn họ thì vẫn còn sống. Hai người đã làm vợ chồng bao nhiêu năm, con gái cũng lớn ngần này rồi. Đến tầm tuổi này rồi, bà ta tin rằng tới khi ông nguôi giận hơn, xin xỏ một chút vẫn có thể kéo lại trái tim chồng!

Khi hai mẹ con bà ta một lần nữa chuẩn bị rời đi, Lâm Uyên Bạch vẫn nói: "Tôi còn một chuyện nữa!"

Lâm Uyên Bạch nhìn chăm chăm vào mắt đối phương, hỏi thẳng điều mình đã nghi hoặc bao lâu nay: "Lục phu nhân, chuyện tôi là con gái nhà họ Lục chẳng phải bà đã biết từ bốn năm trước rồi sao? Có khi còn sớm hơn?"

Những lời này, thật ra vào lần Lục Học Lâm bệnh nặng, cô từng hỏi rồi.

Lần này phản ứng của Nguyễn Chính Mai còn dữ dội hơn rất nhiều, hoàn toàn giống như bùng nổ tức giận, biểu cảm dữ tợn: "Lâm Uyên Bạch, cô có thôi đi không?"

"Chuyện ban nãy tôi đã nhận hết rồi. Mẹ của cô đã chết, có truy cứu hơn nữa thì bà ta cũng không thể sống lại được! Bây giờ cô lại nói như vậy, lẽ nào cô còn chứng cứ gì sao? Ai chứng minh cho cô? Lúc đó cô còn chưa chào đời, chỉ dựa vào một cái miệng mà định nhắm vào tôi mãi không dừng?"

Lâm Uyên Bạch im lặng cắn môi.

Lần này cô thật sự bị chặn họng, bởi vì giống như ở trong bệnh viện lần trước, cô chỉ hỏi dò. Nhưng cô chỉ dựa vào trực giác của mình, không có manh mối đáng tin cậy nào, càng không có bằng chứng xác thực.

Đối diện với lời phản bác ngang nhiên của Nguyễn Chính Mai, cô không lường trước được, đành nhường bước.

"Tôi có thể chứng minh!"

Bất ngờ, một giọng nữ đột ngột vang lên.

Lần này tất cả mọi người đều sững sờ, toàn bộ đều quay đầu nhìn về phía phát ra âm thanh.

Mặt Nguyễn Chính Mai hết xanh ngắt lại trắng bệch. Bà ta tròn tròn mắt, run rẩy cất lời không dám tin: "Học Phương, em..."

Giọng nói ấy phát ra từ Lục Học Phương, người nãy giờ vẫn ngồi cạnh ông cụ trên sofa. Chẳng hiểu sao mặt bà lại tái đi, ánh mắt cũng phức tạp, thậm chí còn có chút bút rứt khó mà đọc hiểu được.

Trịnh Sơ Vũ này giờ ngồi khoanh tay trên ghế như chuyện chẳng liên quan tới mình, lúc này cũng sững sốt nghiêng đầu nhìn mẹ, hoàn toàn không hiểu khúc ngoặt của câu chuyện đến như thế nào.

"Tôi có thể chứng minh!" Lục Học Phương như đã hạ quyết tâm gì đó, từ từ đứng lên khỏi sofa, đón lấy mọi ánh mắt nghi hoặc của mọi người, thở hắt ra một hơi: "Ban này chị nói làm người phải có lương tâm, không sai, đúng là làm người phải có lương tâm! Nếu còn không nói ra những lời này, lương tâm của tôi có thể thật sự đã bị chó gặm rồi. Chuyện này đã được tôi giấu kín suốt bao nhiêu năm, cũng tới lúc buộc phải nói ra rồi... Anh à, em xin lỗi anh!"

"Học Phương?" Lục Học Lâm nhìn em gái mình, nét mặt khó hiểu.

Lục Học Phương tỏ ra rất áy náy, giống như một đứa trẻ mắc sai lầm muốn rút hết ruột gan ra để xin lỗi: "Anh trách em đi, mắng em đi, thậm chí đánh em cũng được. Năm đó Sở Sở chia tay với anh đều vì em cả!"

"Em nói gì, sao lại vì em?" Lục Học Lâm một lần nữa tròn tròn mắt kinh ngạc vô cùng.

"Không sai, vì em! Bởi vì chị dâu đã che kín mắt em, em bị người ta lợi dụng như một con ngốc!" Khi nhắc lại, ngữ khí của Lục Học Phương vẫn còn rất rất phần uất, khi tiếp tục, bà đã đổi xưng hô: "Năm xưa vì thân thiết với em nên Nguyễn Chính Mai vừa gặp đã phải lòng anh. Nhưng anh và Sở Sở tình đầu ý hợp, chuyện này mọi người đều biết. Nhưng điều mọi người không biết là, năm đó vì muốn phá hoại hai người và được làm dâu nhà họ Lục, nhân lúc anh đang ở Đức, bà ta ngụy tạo bằng chứng, nói Sơ Sơ gian díu với người đàn ông khác, còn nói đã có con..."

"Sau khi biết chuyện em rất phần nộ. Vì lúc đó chứng cứ Nguyễn Chính Mai tung ra quá "xác đáng" nên em đã ngây thơ cho rằng trong lúc anh chị

yêu xa, Sơ Sơ một mình không chịu được cô đơn, giấu anh đi lại với người đàn ông khác. Em tự động cho rằng chị ấy không xứng với anh! Vì ban đầu bố cũng phản đối chuyện của hai người nên em đã viện cớ này, cố tình đi tìm Sở Sở, nói với chị ấy nhà họ Lục không đồng ý cho chị ấy làm dâu con trong nhà, cảm thấy thân phận của chị ấy thấp kém và cho chị ấy một khoản tiền, bảo chị ấy biến đi, đừng để liên lụy tới tiền đồ rộng mở của anh..."

"Học Phương, sao em..." Lục Học Lâm thở dốc, những sự thật liên tiếp ập tới khiến ông không chống đỡ nổi.

"Anh, em xin lỗi! Em thật sự xin lỗi, em cũng không ngờ mọi chuyện thành ra thế này!" Lục Học Phương cũng đỏ quạch hai mắt nhưng là vì áy náy và hối hận: "Năm xưa sau khi hai anh chị chia tay, tuy rằng em cũng từng ngờ vực nhưng về sau nghe tin chị ấy lấy chồng mới ngay lập tức, em còn nghĩ chuyện ngoại tình là có thật... Cho đến tận khoảng thời gian trước anh bị bệnh nặng phải nhập viện, xuất hiện một cô con gái làm phẫu thuật ghép gan cho anh, em mới biết, thì ra năm xưa em trách nhầm Sở Sở, đứa trẻ ấy chính là cốt nhục của anh! Anh, em xin lỗi, ngàn vạn lời xin lỗi. Em có lỗi với anh và Sở Sở. Sau khi bố biết bệnh tình của anh đã lập tức từ Mỹ trở về đây. Còn em thì chần chừ mãi không dám quay về, chỉ vì em thật sự không còn mặt mũi nào gặp anh nữa!"

Năm đó Lục Học Phương còn trẻ người non dạ, chưa suy nghĩ quá sâu sắc về nhiều chuyện. Lục Học Lâm lại thường xuyên ở Đức, mỗi năm quay về chỉ đôi ba lần.

Mà lúc đó thời gian Sở Sở có thai, Lục Học Lâm đã hơn nửa năm chưa về nước. Bà tự cho rằng Sở Sở phản bội anh trai mình mà không hay biết, khoảng thời gian này Lục Học Lâm từng đi làm tích tiền gửi về nước để người mình yêu có tiền sang Đức, giải tỏa nỗi nhớ tương tư...

Sai sai sai, tất cả đều là sai trái!

Lục Học Phương ngồi phịch xuống sofa, đau khổ ôm mặt, nước mắt hối hận rơi xuống không ngừng.

Bà quả thực không còn mặt mũi nhìn Lục Học Lâm.

Em gái phá hoại hạnh phúc của anh trai, Lục Học Phương không biết làm sao để đối mặt. Chỉ có mình bà biết, vào lần đầu tiên nghe Lâm Uyên Bạch gọi bà một tiếng "cô", bà xấu hổ đến mức nào! Nhưng bà không nói một chữ, vì bà ích kỷ, bà sợ Lục Học Lâm sẽ hận mình...

Nhưng vừa rồi nghe Nguyễn Chính Mai thừa nhận chuyện sau khi cưới vẫn còn tới ép chết Sở Sở, bà không thể im lặng tiếp được nữa!

"Àm" một tiếng, tất cả đều sững sờ!

Lâm Uyên Bạch ngoài thẳng thốt ra còn phần nào hiểu được mọi chuyện. Cô vẫn luôn cảm thấy Lục Học Phương có điều gì giấu giếm, giờ thì đã hiểu rõ cuộc là vì sao.

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 343

Lần đầu gặp mặt ăn cơm, khi cô nhắc đến chuyện năm đó, Lục Học Phương chỉ nói qua loa vài câu đơn giản, nét mặt có sự thay đổi rất nhỏ, bây giờ nghĩ lại có lẽ đều vì chột dạ.

Khi được biết mình không phải con gái nhà họ Lâm, Lâm Uyển Bạch cứ nghĩ mãi mà không hiểu. Nếu nhiều năm sau khi cưới mẹ vẫn ngày đêm ôm ấp cuốn tiểu thuyết tiếng Đức ấy, từ đầu tới cuối nhưng nhớ người bố Lục Học Lâm thì năm xưa vì sao lại đề nghị chia tay, rồi ngay sau đó đi lấy chồng mới, thì ra bên trong còn những lắt léo này!

Chân tướng sự thật được vạch trần như thế này làm sững sốt nhận thức của tất cả mọi người.

Trên gương mặt già nua của ông cụ Lục vẫn còn sự khó tin. Ông cụ thẳng thừng lắc đầu nói: "Học Phương, hóa ra con hồ đồ như vậy! Còn cả Tiểu Mai, nếu cô đã dùng thủ đoạn này để lấy được Học Lâm thì cô thật sự không xứng làm con dâu nhà họ Lục!"

Vào giây phút nghe thấy Lục Học Phương lên tiếng, gương mặt Nguyễn Chính Mai đã cắt không còn hột máu.

Đến lúc này khi nghe thấy lời trách cứ của ông cụ Lục, cơ thể bà ta rõ ràng run lên, cả người ngã thẳng xuống sàn, ngay cả Lục Tịnh Tuyết đứng bên định giơ tay ra đỡ cũng vô ích.

Bí mật trong phút chốc bị vạch trần toàn bộ, đáy mắt Nguyễn Chính Mai chỉ còn là hoảng sợ.

Trong phòng khách, nếu nói ai là người không thể đối diện với tất cả những chuyện này thì đó phải là Lục Học Lâm. Dưới ánh đèn thủy tinh trong vắt, đôi mắt ông tròn tròn, cảm giác sắp nứt vỡ đôi đồng tử như một người sắp chết.

Dần dần, trong đôi mắt ấy gợn lên những con sóng đau khổ, nỗi đau không thể diễn tả bằng lời quần bện trên gương mặt.

Trước mắt ông một lần nữa xuất hiện gương mặt cô gái trẻ trung tươi tắn ấy. Nỗi đau tương tự nơi sân bay ly biệt, lời hứa hẹn trọn đời trong giáo đường nhỏ bé. Còn nhớ lúc họ trốn lên tầng hai nhìn đôi vợ chồng đứng dưới tổ chức hôn lễ, ông đã nắm chặt bàn tay bà, thủ thỉ bao lời yêu thương và lưu luyến.

"Sở Sở, lần này anh sẽ đi rất lâu!"

"Em có thể đợi anh!"

"E là sẽ lâu thật, có thể là ba năm, cũng có thể là năm năm! Em không sợ anh thay lòng sao?"

"A Lâm, em không sợ!"

Cô gái trẻ nhẹ nhàng nắm chặt tay ông, đáy mắt lấp lánh như chứa những vì sao, lung linh rực rỡ, chỉ toát lên sự kiên định và dũng khí của mình.

Lòng ngực Lục Học Lâm như được lấp đầy bởi những vì sao trong đáy mắt cô gái ấy. Ông không kiềm được lòng mình, hôn lên trán người ấy, hứa hẹn lời hứa trọn đời: "Đợi anh từ Đức trở về, Sở Sở, anh sẽ nói với gia

đình chuyện của chúng mình. Anh muốn lấy em làm vợ, chúng ta phải ở bên nhau cả đời, sinh ra cả một đội bóng!"

Cô gái trẻ cúi mặt xuống, ánh nắng xuyên vào qua những ô cửa sổ hình thoi của giáo đường, soi sáng nét thẹn thùng của người ấy.

Lục Học Lâm ngẩng đầu nhìn ánh đèn trần cao cao, dường như muốn thông qua đó tìm về ánh sao đã từng đọng đầy lồng ngực năm nào, nhưng lại chỉ thấy những vụn sáng tan nát như giấc mơ tình yêu ngày nào.

Ông nhớ lại hai người họ từng chong đèn ôn bài tiếng Đức trong thư viện, từng quyến luyến bịn rịn mỗi lần chia tay ở sân bay, từng tay đan tay chậm chậm dạo bước trên những con đường ở Berlin...

Căm hận, giận dữ, tất cả những từ ngữ này không đủ để diễn tả cảm xúc của ông. Dư vị không thể nói thành lời lan rộng trong trái tim. Nếu năm xưa ông kiên định thêm một chút, không chịu chia tay biết đâu lại hiểu được nỗi đau chôn giấu trong lòng bà. Khi bà quay đi cưới người đàn ông khác, nếu ông bất chấp tất cả cướp bà đi khỏi đám cưới, biết đâu họ đã chẳng lỡ mất nhau cả đời!

Lục Học Lâm nhắm mắt lại, một dòng lệ bỗng trào ra từ đôi mắt nhắm chặt.

"Nguyễn Chính Mai!"

Khi mở mắt ra, Lục Học Lâm tiến lên phía trước với đôi mắt đỏ sọng.

Ánh mắt ông như một lưỡi dao tằm độc. Phòng khách vốn yên ắng, sau tiếng quát to đó, trong phút như bị sự u ám, lạnh lẽo toát ra từ Lục Học Lâm bao trùm. Mọi sự nho nhã và thân thiện trước kia đều hóa thành căm hận và tuyệt vọng: "Bà hại tôi chia cách với người tôi yêu, cốt nhục phân ly, cuối cùng còn ép chết Sở Sở. Còn đồ đàn bà răn độc như bà lại nằm bên

gối của tôi bao nhiêu năm nay! Bà có biết bây giờ tôi chỉ muốn giết chết bà ngay lập tức không!"

Nói đến chữ cuối cùng, một cú tát giòn giã đột ngột vang lên.

"Bóp..."

Nguyễn Chính Mai bị tát mạnh tới mức lão đảo đổ người sang bên trái. Mặt bà ta sung cao lên rất nhanh, đầu tay năm ngón lộ rõ đến kinh người.

Một giây sau, Lục Học Lâm tiếp tục xóc cổ áo của bà ta lên.

Ông chưa bao giờ đau đớn như giây phút này, cũng chưa bao giờ phần uất như giây phút này, càng chưa từng muốn giết người như giây phút này!

Tất cả mọi người đều cảm nhận được cơn căm hận ngút trời của ông. Cảm giác mà Lục Học Lâm xưa nay mang tới cho người ta luôn là phong độ ngời ngời, thân thiện hòa nhã, chưa từng thấy mặt khắc nghiệt như vậy từ ông. Ngay cả Lục Tịnh Tuyết cũng sợ đến ngây người, thậm chí quên cả việc tiến tới giải cứu cho mẹ mình.

Nguyễn Chính Mai mất hẳn sự bình tĩnh, cả người hoảng sợ và rối loạn: "Học Lâm, ông nghe tôi giải thích, tôi..."

Nhưng nói tới cuối cùng, bà ta chỉ áp úng dừng lại tại đó, vì chính bản thân bà ta cũng không biết phải ngụy biện kiểu gì.

"Đừng có gọi tên tôi!" Lục Học Lâm lạnh lùng.

Đôi tay nắm cổ áo của bà ta dần dần trắng nhợt. Ông dịch chuyển tay lên trên, chuyển hẳn sang bóp cổ bà ta, như muốn dùng mạng của bà ta đổi lấy mạng của người mình yêu.

Chính vào lúc ai ai cũng đang toát mồ hôi hột cho Nguyễn Chính Mai, cơ thể Lục Học Lâm như lão đảo giây lát, sau đó ông nhắm mắt lại, mềm nhũn người ngã ra sau.

Lâm Uyển Bạch thấy vậy, cùng Hoắc Trường Uyên lao tới: "Bố!"

...

Trên hành lang bệnh viện, ánh đèn hắt sắc trắng nhức mắt lên tường.

Ông cụ Lục dù sao cũng đã cao tuổi, nhìn thấy con trai ngất xỉu được cấp cứu đưa đi thì huyết áp cũng tăng cao, được dìu về phòng nghỉ ngơi. Hai mẹ con Lục Học Phương ở lại chăm ông cụ. Lúc này đợi ngoài phòng cấp cứu, ngoài Lâm Uyển Bạch và Hoắc Trường Uyên ra, còn có hai mẹ con Nguyễn Chính Mai.

Họ chia làm hai bên, cách một quãng xa.

Lúc này đêm đã khuya, Hoắc Trường Uyên khẽ nhíu mày, sợ cô sẽ mệt, muốn khuyên cô về trước còn mình ở lại đợi. Nhưng Lâm Uyển Bạch sao có thể đồng ý, kiên quyết ở đây đợi tin tức.

Cũng may, không bao lâu sau thì cửa phòng cấp cứu được mở ra. Bác sỹ đi từ trong ra ngoài: "Đừng lo lắng, sức khỏe bệnh nhân trước mắt không có vấn đề gì đáng ngại, chỉ vì chịu đả kích mạnh, cảm xúc thay đổi dữ dội khiến máu huyết dâng trào nên mới đột ngột ngất xỉu! Nằm lại viện một đêm, ngày mai là có thể về nhà rồi!"

"Cảm ơn bác sỹ!" Trái tim của Lâm Uyển Bạch cuối cùng như cũng được đặt xuống.

Bác sỹ dặn thêm mấy câu rồi nói: "Bệnh nhân đã tỉnh lại rồi, mọi người có thể vào trong thăm ông ấy!"

Lâm Uyên Bạch gật đầu, một lần nữa cảm ơn. Cô được Hoắc Trường Uyên nắm tay đẩy cửa phòng bệnh ra, Lục Học Lâm đang nằm trên giường bệnh, sắc mặt nhợt nhạt.

Khi cô đi vào, Lục Học Lâm giơ tay ra, như có vô vàn lời muốn nói: "Uyên Bạch..."

Trái tim Lâm Uyên Bạch nhói đau. Cô nắm chặt tay bố, buồn bã vỗ về: "Bố, bố đừng tự trách mình quá, nếu không ở dưới tuổi vàng mẹ cũng sẽ không được yên lòng!"

Nghe cô nhắc đến mẹ, nỗi đau hiển hiện trên gương mặt Lục Học Lâm lập tức trở nên kịch liệt. Ông khàn giọng nghẹn ngào: "Sở Sở... Sở Sở nhất định rất trách bố!"

"Mẹ sẽ không trách bố đâu!" Nhưng Lâm Uyên Bạch đáp rất kiên định.

Lục Học Lâm nhìn về phía cô, hơi sững người.

Phải! Sao Sở Sở nữ trách ông chứ?

Bà một lòng một dạ chỉ muốn những điều tốt đẹp cho ông. Cuốn tiểu thuyết tiếng Đức ấy được bà gìn giữ tới tận bây giờ, đối với ông vẫn luôn là tình yêu và nỗi nhớ phải kìm nén vào lòng. Bằng không, bà đã chẳng chọn con đường tuyệt vọng ấy chỉ để giữ gìn gia đình hạnh phúc của ông. Giây phút nhảy xuống, bà vẫn còn gọi tên ông, A Lâm...

Nghĩ như vậy, lòng Lục Học Lâm càng đau đớn hơn, nước mắt bỗng chốc tuôn trào.

Lâm Uyên Bạch thở dài, việc cô có thể làm cũng chỉ có thể là đưa giấy cho ông mà thôi.

Cánh cửa phòng bệnh chưa đóng kín vọng vào một tiếng "cọt kẹt" khê khàng. Là hai mẹ con Nguyễn Chính Mai và Lục Tịnh Tuyết dè dặt theo vào sau họ. Lục Học Lâm liếc thấy vợ mình cũng không còn kích động như lúc ở nhà họ Lục. Ông chỉ lạnh nhạt quay đi, cũng không lên tiếng đuổi bà ta ra ngoài.

Nguyễn Chính Mai nhìn thấy nơi đáy mắt chồng mình không có lấy một chút tình cảm nào, hoàn toàn coi bà ta như người dung nước lã, thậm chí cả chán ghét cũng không buồn dành cho bà ta nữa!

Dấu tay trên má bà ta vẫn còn đó, cảm giác nghẹt thở sau khi bị bóp cổ vẫn còn đó. Đã làm vợ chồng hai mươi tám năm rồi, Nguyễn Chính Mai cảm thấy ảm ức, khóc lóc tố cáo: "Học Lâm, cả liếc nhìn tôi ông cũng không buồn sao?"

"Người đàn bà đề tiện đó rồi cuộc có gì tốt đẹp! Tôi hy sinh cho ông nhiều như vậy. Tình cảm vợ chồng bao năm của chúng ta lẽ nào không đo lại được vài năm tình cảm của ông và bà ta? Tôi bất chấp thủ đoạn về làm vợ ông, nhưng lẽ nào hai mươi tám năm qua tôi được sống vui vẻ? Sự cô độc, trơ trọi của tôi như thế nào ông có biết không? Ông lúc nào cũng giấu hình bà ta trong ví tiền, đã bao giờ để hình hai mẹ con tôi. Ngay cả trong chuyện tình cảm vợ chồng, lần nào ông cũng chỉ gọi tên bà ta, ông vốn chưa từng yêu thương tôi!"

Lục Học Lâm cười khẩy lạnh lùng, sự hận thù trong ngữ khí lộ rõ: "Tôi chưa từng có tình yêu đối với bà, nhưng bây giờ lại có thêm thù hận!"

Cả người Nguyễn Chính Mai cứng đờ, hai con mắt đỏ sọng lên.

Nhưng Lục Học Lâm không muốn nhìn bà ta thêm, chỉ bình tĩnh tuyên bố quyết định.

"Tôi sẽ ly hôn với bà."

Nguyễn Chính Mai tái mặt, gương mặt nhợt nhạt đi, không còn chút hồng hào nào, một câu bà ta cũng không nói nên lời.

Lâm Uyên Bạch đánh mắt nhìn Hoắc Trường Uyên. Sau khi bốn mắt nhìn nhau, họ khẽ gật đầu, nắm tay rời khỏi phòng bệnh.

Ra khỏi tòa nhà nội trú, Hoắc Trường Uyên đi lấy xe, còn cô đứng đợi trước cửa. Đúng lúc ấy có một chiếc ô tô dừng lại, hình như là xe của nhà họ Lục. Sau khi người tài xế mở ghế sau ra, bước xuống là Lục Học Phương và Trịnh Sơ Vũ.

Trịnh Sơ Vũ bảo Lục Học Phương vào trong thăm bác trước, bà gật đầu, nhìn Lâm Uyên Bạch ngập ngừng định nói, nhưng cuối cùng không chào cô mà cúi đầu đi thẳng vào trong.

Lâm Uyên Bạch hiểu rõ, đó là vì người cô này của cô cảm thấy áy náy và tự trách về những việc làm của mình, không biết phải đối mặt với cô thế nào.

Trịnh Sơ Vũ ở lại chủ động tiến lên: "Tiểu Bạch!"

"Sơ Vũ." Lâm Uyên Bạch gật đầu.

"Tiểu Bạch, có phải bây giờ chị đang rất trách mẹ tôi không?" Trịnh Sơ Vũ gãi đầu, do dự hỏi.

"..." Lâm Uyên Bạch mím môi, không thể lừa gạt cô ấy rằng mình không trách cứ chút nào sau khi biết chân tướng.

Sự lơ dờ của bố mẹ năm xưa hoàn toàn là vì nguyên nhân từ con người, bằng không cuộc đời ngắn ngủi của mẹ đã chẳng cực khổ đến thế, cuối

cùng còn buộc phải đi vào bước đường cùng.

Trịnh Sơ Vũ nắm lấy tay cô, vội nói: "Chị đừng khó xử, không phải tôi muốn ép chị nhất định phải tha thứ cho bà! Tuy rằng bà bị Nguyễn Chính Mai mang ra làm bia đỡ đạn nhưng chuyện hại bác trai và mẹ chị chia tay vẫn có liên quan trực tiếp tới bà! Thế nên bà cũng khó xử! Tôi chỉ muốn nói chị cứ yên tâm, tôi sẽ không oán trách gì đâu, đây là quyền lợi của chị! Nhưng tôi vẫn muốn thay mặt mẹ tôi xin lỗi chị!"

Thật ra chấp nhận làm bạn thân cũng vì Lâm Uyển Bạch rất tán thưởng cá tính của Trịnh Sơ Vũ. Cô ấy là người ân oán phân minh, ái tình dứt khoát. Cho dù người đó là người thân thiết nhất của cô ấy nhưng một khi phạm sai lầm, cô ấy cũng luôn đề cao nguyên tắc.

"Sơ Vũ, cảm ơn cô." Lâm Uyển Bạch rất cảm kích.

"Hãy, còn nói nữa. Tôi nghe chị bảo có chiêu to nhưng không dám nghĩ là to từng này, quả thực suýt chút nữa làm vỡ trái tim bé bỏng của tôi!" Trịnh Sơ Vũ hỏi với vẻ rất tò mò: "Nhưng nói đi cũng phải nói lại, chị và anh Trường Uyên cũng lợi hại quá đi. Chuyện của hai mươi năm trước mà cũng lấy được hình ảnh của camera giám sát? Đúng là Sherlock Homes!"

"Làm gì có hình ảnh camera, đều là ngụy tạo cả." Lâm Uyển Bạch lắc đầu cười nói.

"Hả?" Trịnh Sơ Vũ thảng thốt.

"Thời đại ấy, bệnh viện chẳng có mấy camera giám sát, nhưng Hoắc Trường Uyên đã sai người ngụy tạo!" Lâm Uyển Bạch giải thích: "Thật ra cũng rất đơn giản. Tìm đại một bức ảnh thời trẻ của Nguyễn Chính Mai, rồi tìm một người có vóc dáng tương đương bà ta, dùng một chút kỹ thuật pts là có thể lấy giả làm thật. Dù sao thì hình ảnh vừa là trắng đen lại mơ

hồ không rõ ràng, lại đã qua hơn hai mươi năm, bản thân Nguyễn Chính Mai cũng không thể nhớ rõ ràng hình ảnh của mình lúc đó. Chỉ nhìn thấy bóng lưng và bóng người thư ký đi bên cạnh, bà ta đã tự cho đó là mình!"

Đây cũng là nguyên nhân lúc trước cô nói Hoắc Trường Uyên thâm hiểm.

Nghĩ ra được cách nào quả thực là quá độc, nhưng cũng phải xem dùng với người nào!

Trịnh Sơ Vũ ngây ngốc hỏi: "Thế còn bản ghi âm của người thư ký..."

"Dĩ nhiên cũng là giả rồi!" Lâm Uyên Bạch nhún vai.

Hình ảnh camera đã là giả thì file ghi âm càng không thể là thật. Chuyện xa xôi như vậy không dễ điều tra chút nào. Hơn nữa lúc đó cô còn quá nhỏ, chẳng hiểu chuyện gì, thư ký của Nguyễn Chính Mai trông ra sao càng không ai điều tra ra được.

Lấy di động ra chẳng qua là cô cố tình làm mọi chuyện trở nên bí ẩn, cố tình chơi Nguyễn Chính Mai mà thôi!

Quyết định làm việc này cũng là trước khi xuống xe, Hoắc Trường Uyên đã dạy cô làm vậy, nếu nói về lý thuyết thì chính là hành động tấn công tâm lý.

"Ôi trời đất ơi!" Trịnh Sơ Vũ liên tục kêu lên, tròn mắt nhìn cô: "Hai người cũng gian quá đấy, dám dùng thứ không có thật để ép cho bà bác mặt người dạ thú đó rồi bời! Nhưng người ta bảo không làm chuyện xấu thì sợ gì ma quỷ, bà ta chợt dạ nên mới bại lộ!"

"Ừm." Lâm Uyên Bạch rất đồng tình với cách nói này.

Nguyễn Chính Mai vì chột dạ nên mới không thể phủ nhận cái gọi là hình ảnh camera hay file ghi âm của cô.

Bây giờ nghe kể lại, Trịnh Sơ Vũ vẫn cảm thấy khó tin. Cô ấy vừa lắc đầu vừa chép miệng thành tiếng, nhưng cũng lại cảm thấy quá sung sướng: "Nếu để hai mẹ con họ biết chuyện, nhất định tức đến lệch cả mũi luôn!"

Lâm Uyển Bạch ngẫm nghĩ, gật đầu cho rằng hoàn toàn có khả năng này.

Chiếc Land Rover màu trắng đi tới, Trịnh Sơ Vũ vẫy tay tạm biệt cô rồi đi vào trong tòa nhà nội trú.

Hoắc Trường Uyên rướn người cài dây an toàn cho cô thật kỹ. Khi ngược lên, thấy ánh mắt cô rời rạc, anh đặt tay mình lên tay cô, nắm chặt.

Nhiệt độ truyền tới, Lâm Uyển Bạch như sực tỉnh, rơi vào ánh mắt anh, cô lẩm bẩm hỏi: "Hoắc Trường Uyên, có phải em hơi tệ không..."

Thật ra cô đã từng nghĩ đến chuyện Lục Học Lâm đòi ly hôn.

Lâm Dũng Nghị, cha nuôi của cô đã ly hôn, còn người cha đẻ vừa nhận lại không bao lâu, đã sống tới tuổi này nhưng cũng phải đối diện với một cảnh ngộ tương tự, tất cả đều có liên quan trực tiếp tới cô.

Nghĩ tới dáng vẻ tiều tụy như bống chốc già đi mấy tuổi của Lục Học Lâm, Lâm Uyển Bạch rất buồn trong lòng, thậm chí cảm thấy tự trách.

"Không phải!" Hoắc Trường Uyên nhú mày, tay kia vuốt ve má cô: "Em không hề làm sai chuyện gì, hãy nghĩ tới mẹ em, em chỉ đòi lại công bằng cho bà mà thôi! Huống hồ, cho dù em tâm địa độc ác, thì vẫn là Uyển Uyên của anh!"

Chất giọng trầm ấm của người đàn ông vang lên, cảm giác áy náy trong lòng Lâm Uyên Bạch giảm đi không ít.

Không sai, mẹ cô còn khổ sở hơn!

Bị ép phải chia tay với người mình yêu, lại buộc phải bỏ rơi con gái, đi vào đường cùng. Cô không hề vu vạ hay đổ oan cho Nguyễn Chính Mai, chỉ tìm lại chân tướng năm đó, thay mẹ đòi lại công bằng mà thôi.

Nghe tới câu cuối cùng, Lâm Uyên Bạch hờn dỗi đánh mắt nhìn anh. So sánh linh tinh gì không biết. Nhưng thật ra trong lòng cô lại rất ngọt ngào.

Thấy cô cuối cùng cũng nở nụ cười, Hoắc Trường Uyên mới cho xe chạy.

Chiếc ô tô lăn bánh rời đi, Lâm Uyên Bạch nghiêng đầu nhìn vào gương chiếu hậu, bên trong phản chiếu hai mẹ con vừa đi ra khỏi tòa nhà nội trú. Nguyễn Chính Mai được Lục Tịnh Tuyết dìu đi sát sao, gần như dồn toàn bộ sức nặng cơ thể lên người con gái.

Khi đi tới bậc thềm cuối cùng, bỗng nhiên bà ta loạng choạng, cả người mềm oặt, ngôi bệt xuống đất.

Lâm Uyên Bạch có thể nhìn ra được, tình yêu của Nguyễn Chính Mai dành cho chồng rất sâu đậm. Có điều vì muốn có được tình yêu mà bất chấp thủ đoạn, giành giật của người khác thì không thể ngợi ca, thậm chí là đáng khinh bỉ. Việc Lục Học Lâm đề nghị ly hôn chính là đòn chí mạng đối với bà ta!

Trong gương chiếu hậu, Nguyễn Chính Mai nước mắt giàn giụa. Một quý phu nhân vốn nho nhã và cao quý lúc này hoàn toàn tan vỡ. Mái tóc sau gáy tung hết ra, khuôn mặt nhợt nhạt như mất hết hồn phách.

Lâm Uyên Bạch không cảm thấy có chỗ nào đáng cảm thông, bởi vì đây là một sự thật đầm đìa máu. Tất cả mọi người đều phải chịu trách nhiệm với những việc mình đã làm. Lâm Dao Dao, Lý Huệ hay Nguyễn Chính Mai đều như vậy!

Dù sao thì người đang làm, trời đang nhìn!

...

Thứ Hai là khởi đầu của một tuần, cũng là ngày bận rộn nhất. Họp hành suốt cả buổi sáng, cuối cùng tới giờ trưa, gần như ai vừa từ phòng họp đi ra cũng không về văn phòng mà lao thẳng xuống phòng ăn.

Sau khi đi vào, dưới sự kiên quyết của chị Triệu và Tiểu Triệu, Lâm Uyên Bạch được sắp xếp ngồi đợi ở chỗ sáng sủa nhất, hai người họ chịu trách nhiệm đi lấy cơm cho cô. Cho dù cô từ chối năm lần bảy lượt, nhưng Tiểu Triệu thẳng thừng lấy Hoắc Trường Uyên làm cái cớ, nói phải giúp anh chăm sóc thai phụ là cô, cô đành ngoan ngoãn nghe lời.

Bởi vì là cuộc họp tập thể cả công ty nên lúc này tất cả mọi người trong công ty gần như cũng có mặt, đội ngũ xếp hàng lấy cơm rất dài.

Lâm Uyên Bạch ngồi nhìn từ xa, nhìn thấy đoàn xếp hàng bỗng nhiên có chút nhốn nháo, nhưng vì quá xa không nhìn rõ nên cô cũng không hóng hớt quá. Cô rút di động ra lên mạng đọc qua vài tin nóng hổi. Khi ngẩng đầu lên lần nữa thì chị Triệu đang kéo một Tiểu Triệu đỏ sọng hai mắt, tức giận đến thở hồng hộc quay trở về.

Sau khi họ đặt đĩa cơm xuống, Lâm Uyên Bạch vội hỏi: "Chị Triệu, Tiểu Triệu sao vậy?"

"Không sao!" Chưa đợi chị Triệu trả lời, Tiểu Triệu đã lên tiếng trước.

"Đúng, không có việc gì đâu, ban này lúc lấy cơm, Tiểu Triệu giành đồ ăn hụi nên tức ấy mà!" Chị Triệu cũng cười ha ha nói hòa theo, đưa hết đĩa cơm và đũa thìa cho cô: "Tiểu Bạch, mau ăn cơm đi, chiều còn phải làm việc!"

"Vâng, em cảm ơn!" Lâm Uyên Bạch gật đầu.

Nhưng trong lòng cô rất nghi hoặc, nếu chỉ vì chuyện ấy, Tiểu Triệu đâu cần tức đến đỏ mắt làm gì!

Khi họ cùng cầm cúi ăn cơm, bên cạnh thi thoảng có đồng nghiệp ăn xong bê khay cơm đi ngang qua, trong đó có người liếc mắt về phía họ, còn có những tiếng hậm hực khinh thường.

Lâm Uyên Bạch bất giác nhú mày, hình như là nữ đồng nghiệp nào đó của bộ phận Thị trường, có chút quen mặt. Ánh mắt ban này hình như còn đặc biệt nhìn lướt qua cô, sau đó nhìn sang Tiểu Triệu ngồi bên cạnh cô.

"Cô hừ cái gì mà hừ!"

Tiểu Triệu ném cái thìa trong tay, đã bốc hỏa đứng bật dậy.

Cô gái kia cũng không chịu yếu thế, thẳng thừng chửi lại: "Tôi cứ hừ đấy, cô định làm gì tôi? Đúng là không biết tự lượng sức mình. Cô không sợ bão to sét đánh trúng lười à, không tự về soi gương xem lại cái bản mặt của mình đi! Một con nhóc vừa mới tốt nghiệp ra trường, một bà bầu đã mang thai còn không yên phận, mà còn vọng tưởng có quan hệ gì với Hoắc tổng, vô liêm sỉ! Tôi thích để ý Hoắc tổng đấy làm sao hả, so với hai cô, nếu ưng, anh ấy cũng sẽ ưng tôi!"

"Cô mới là đồ không biết tự lượng sức mình, cô mới là đồ vô liêm sỉ! Sao Hoắc tổng có thể ưng cô được. Chị Tiểu Bạch giỏi hơn cô ngàn vạn lần, hơn nữa Hoắc tổng còn rất tốt với chị ấy! Đứa con chị ấy mang trong

bụng là của Hoắc tổng đây, hơn nữa chị ấy còn sinh con trai cho Hoắc tổng từ lâu rồi. Chỉ vì Tiểu Bạch khiêm tốn, không để mọi người biết thôi!" Tiểu Triệu gân cổ lên phản bác.

Nữ đồng nghiệp tay chống hông, phong tình vén vén lộn tóc, cố tình nói: "Ồ, thế ư, tôi còn sinh cho Hoắc tổng mấy đứa con trai đây này, sắp đủ một đội bóng rổ rồi. Tôi cũng đâu để ai biết, tôi cũng sống kín đáo vậy!"

Lâm Uyên Bạch nghe mà chẳng hiểu chuyện gì, chị Triệu đổ người qua bàn, thì thầm kể lại mọi chuyện cho cô nghe.

Thì ra ban nãy trong lúc xếp hàng lấy cơm, nữ đồng nghiệp diện mạo có phần nổi bật này đứng bàn tán với người xung quanh về Hoắc Trường Uyên, nói đã giành được thiệp mời tới một bữa tiệc rượu, mấy hôm nữa sẽ tham gia, nhìn thấy tên của Hoắc Trường Uyên trong danh sách khách mời. Vì bản thân đã có vô vàn tưởng tượng về anh nên cô ta bắt đầu mơ mộng tới những cách thức tiếp cận, thậm chí là cố tình say rượu ngã vào lòng Hoắc Trường Uyên để có một đêm xuân mộng.

Lâm Uyên Bạch nghe xong mà rất muốn cười. Vì chuyện xuân mộng gì đó là hoàn toàn không thể. Hoắc Trường Uyên rất có thể không buồn ngược mắt. Vị khách nữ lần trước định tạo cơ hội tiếp xúc thân thể đã bị anh đẩy ra không chút nể tình, nói chỉ tới cô đồng nghiệp nghĩ nhiều này!

Nhưng chị Triệu và Tiểu Triệu sau khi nghe xong thì rất bất bình cho cô. Chị Triệu nhiều tuổi rồi, còn có thể nhẫn nhịn bỏ qua. Nhưng Tiểu Triệu thì không, cô ấy thẳng thừng lao tới nhắc nhở, bảo nữ đồng nghiệp đó cắt ngay những ảo vọng không thực tế ấy đi, thế nên mâu thuẫn xảy ra...

"Cô đúng là nói nhăng nói cuội. Hoắc tổng là vị hôn thê của chị Tiểu Bạch, họ chỉ còn thiếu giấy chứng nhận đăng ký kết hôn thôi!" Tiểu Triệu tức giận trừng mắt nhìn nữ đồng nghiệp, sau đó nhìn về phía cô, cực kỳ áy

náy: "Em xin lỗi chị Tiểu Bạch, em đã hứa sẽ giữ bí mật chuyện của chị và Hoắc tổng nhưng cô ta thật sự quá đáng giận!"

"Không sao đâu!" Lâm Uyển Bạch lắc đầu.

Sao có thể trách được chứ, Tiểu Triệu hoàn toàn chỉ muốn ra mặt thay cô, cô cảm động còn không kịp nữa là!

Nữ đồng nghiệp kia thấy vậy, thẳng thừng cười giễu thành tiếng: "Ha ha! Hai người kẻ xướng người họa, đúng là diễn sâu! Có cần tôi vỗ tay cho hai người không, đúng là không biết xấu hổ. Bao nhiêu người nhìn vào, có chút liêm sỉ được không!"

"Cô..." Tiểu Triệu giậm chân bình bịch, chỉ thiếu nước xông lên túm tóc cô ta nữa thôi.

Lâm Uyển Bạch vội vàng ngăn không cho cô ấy phát điên, rồi mỉm cười vỗ về: "Tiểu Triệu, đừng tức giận nữa, muốn cô ta im miệng chẳng phải quá đơn giản sao? Để chị gọi cho anh ấy một cuộc là được."

Anh ấy không phải ai khác, chính là Hoắc Trường Uyên.

Cô đồng nghiệp kia nghe thấy cô nói vậy, vẻ như cười sảng sặc muốn rớt cả răng ra: "Xời! Cứ cho là gọi điện thoại cho đàn ông đi, ai tin chứ!"

Lâm Uyển Bạch cũng không tranh cãi, chỉ cầm di động đặt trên bàn ăn lên, tìm số điện thoại mà chỉ mới sáng nay thôi đã gọi cho cô trong lúc cô còn đang họp giao ban. Cô gọi thẳng qua, sau đó bật loa ngoài.

Đầu kia bắt máy rất nhanh, theo sau đó là một giọng trầm của nam giới.

"Alô, Uyển Uyển."

Chỉ vài chữ đó thôi cũng đủ suy đoán ra giọng nói ấy chính xác là của Hoắc Trường Uyên.

Dù sao cũng là công ty con dưới trướng của Hoắc Thị, đối với vị sếp cao nhất này, có ai không nhận ra giọng anh? Hơn nữa chưa cần nghe giọng cô đã chủ động gọi tên, còn là một cái tên thân mật rất gần gũi.

Vì nhà ăn tập trung rất đông người, cuộc cãi vã của họ vốn đã thu hút không ít người đứng quanh dòm ngó, nên khi cô bấm điện thoại, ai nấy đều ngông cổ lên hóng, nhưng thật ra đa phần ôm tâm trạng xem trò vui. Sau khi nghe thấy giọng Hoắc Trường Uyên, tất cả đều im phăng phắc.

Lâm Uyên Bạch làm như không nghe thấy sự thảng thốt của mọi người, gọi cả họ lẫn tên của anh như mọi ngày cô vẫn gọi: "Hoắc Trường Uyên, em đang ở nhà ăn của công ty, hơi khó chịu một chút, anh có thể tới đón em không?"

Cô ngắt máy xong, tất cả mọi người trong nhà ăn như hóa thạch, đồng loạt nhìn cô ngẩn người, không hề chớp mắt.

Lâm Uyên Bạch ngỡ tưởng mọi chuyện có thể kết thúc ở đây nhưng họ có vẻ như chưa định rẽ đám, muốn tiếp tục ở lại xem tới cùng. Cô đành phải ngồi xuống, vuốt nhẹ nhàng lên màn hình điện thoại như đang chờ đợi.

Chỉ khoảng mười phút sau, đã có một tiếng "Tinh" vang lên.

Trước cửa nhà ăn, một bóng dáng cao lớn đập thẳng vào mắt. Đôi mắt sâu vượt qua tất cả mọi người chỉ hướng về phía cô, anh thẳng thừng sải bước đi vào.

Lâm Uyên Bạch đứng lên khỏi ghế, còn anh đã đi tới trước mặt cô.

Nghe tin cô không khỏe, trái tim Hoắc Trường Uyên như bị treo ngược lên không trung. Lúc này thấy sắc mặt cô hồng hào, không có bất kỳ dấu hiệu khó chịu nào, anh mới dần cơ mặt. Anh nắm lấy tay cô, cũng đồng thời chạm lên cái bụng nhỏ của cô qua lớp quần áo.

Anh cũng không hỏi nguyên nhân, ngược lại nhú mày nhìn mấy người xung quanh, hạ thấp giọng hỏi: "Uyên Uyên, không sao chứ?"

"Không sao..." Lâm Uyên Bạch chớp chớp mắt.

Cô cũng giống như những người khác, hơi bất ngờ khi anh đến nhanh như vậy, dường như thật sự chỉ hơn mười phút vậy.

Thật ra vì khi nhận được điện thoại của cô, Hoắc Trường Uyên vừa bàn bạc xong hợp đồng, đang từ công ty đàm phán trở lại Hoắc Thị. Anh bảo tài xế quay đầu tới thẳng đây. Nhưng ở trong mắt người khác, anh xuất hiện được trong một thời gian ngắn như vậy, đủ để thấy mức độ coi trọng Lâm Uyên Bạch của anh.

Hơn nữa động tác đặt tay lên bụng cô vào giây phút này đã đủ chứng tỏ tất cả, không ai còn muốn nghĩ lại để chứng thực điều gì nữa.

Mọi người hoàn toàn sững người vì bà chủ tương lai và tin tức động trời này!

Người chờ đợi nhất phải kể đến cô đồng nghiệp kia, biểu cảm trên gương mặt có thể hình dung bằng từ đặc sắc, biến đổi hết từ màu này tới màu kia. Ban nãy cô ta sở dĩ chém chắc như đinh đóng cột cũng vì trước đó Hoắc Trường Uyên từng tới công ty rồi, hơn nữa còn tham gia buổi tiệc chung của công ty, nhưng đâu có tiếp xúc gì với Lâm Uyên Bạch, càng không chăm sóc đặc biệt, ai ngờ...

Cô ta không còn đất dung thân, chỉ nghe thấy toàn những tiếng vả mặt "bốp, bốp".

Tiểu Triệu như được xua tan mọi mây mù lúc trước, cả khuôn mặt hớn hở hẳn. Cô ấy khoanh tay trước ngực, hỏi một cách sung sướng: "Sao hả? Cô còn gì để nói không?"

Cô đồng nghiệp ấy còn không dám ngẩng đầu lên, làm sao còn lời nào để nói, quả thực mất đi vài phần hồn, hồi hận muốn chết. Cô ta lùi sau vài bước, suýt chút nữa thì loạng choạng ngã ngửa, rồi len lén chuồn ra khỏi nhà ăn.

Những người thuộc cấp lãnh đạo đều ăn trong phòng riêng của nhà ăn. Tổng giám đốc cũng nghe thấy tiếng xôn xao bên ngoài, mãi không dứt định ra quát mấy câu. Sau khi chứng kiến sự việc vừa sừng sốt vừa mừng rỡ lao tới, kích động tới nỗi đôi mày cũng run rẩy.

Lâm Uyên Bạch chống tay lên trán, nhìn ánh mắt của các đồng nghiệp cũng rất khó xử.

Tình huống ban nãy cô cũng bắt đắ dĩ, không thể để Tiểu Triệu chịu ảm ức vì mình, cô phải trút giận thay mới được!

Nhưng lần này thì xong rồi, cô hoàn toàn bại lộ!

Dùng đầu ngón chân cũng có thể nghĩ ra, chiều nay khỏi cần làm việc nữa, nhất định sẽ có hàng loạt các đồng nghiệp tới hỏi han, thậm chí nâng cô lên như Bò Tát, nghĩ thôi cũng thấy khó mà đỡ nổi. Cô đành quay mặt về phía tổng giám đốc, ngập ngừng lên tiếng: "Tổng giám đốc, tôi có thể xin nghỉ nửa ngày phép không ạ?"

"Được chứ, được, được!"

Tổng giám đốc gật tới sắp rụng cả đầu.

Đừng nói là nửa ngày phép, nghỉ một năm cũng được!

Ông vốn dĩ không hài lòng với việc tuyển dụng của phòng nhân sự lần này, lại đi tuyển một người sắp đẻ, bỏ vào công ty nào người ta cũng coi là xui xẻo. Nhưng nghĩ bụng chỉ là thời gian thử việc, hết thời gian thử việc có thể tìm lý do để đuổi luôn. Ai ngờ, hoàn toàn không phải xui xẻo, mà là nhặt được vàng!

Tổng giám đốc kích động tới mức mặt sáng bừng như bôi mỡ. Ông ta tiến lên trước, nịnh nọt: "Hoắc tổng, cô Lâm, tôi đưa hai người ra thang máy!"

"..."

Tổng giám đốc còn nhiệt tình giúp họ ấn thang máy, đôi mắt sáng rực tiễn họ vào trong, thậm chí chỉ hận không thể đích thân đưa họ lên tận xe ô tô. Cửa thang máy đóng lại, cuối cùng cũng ngăn được ánh mắt của mọi người.

Lâm Uyên Bạch giải thích qua với anh về cuộc điện thoại đột ngột, sau đó thở dài ngao ngán: "Giờ thì có khác gì làm ở Hoắc Thị đâu cơ chứ..."

Nghe xong, Hoắc Trường Uyên nhướn mày, hớp ý anh quá mà.

Vốn dĩ anh vẫn luôn ý kiến về việc cô đã mang thai còn đi làm, muốn đưa cô vào Hoắc Thị để có nhân viên trên dưới trông nom. Bây giờ ở đây mọi người cũng đã biết thân phận của cô, anh sẽ không phải lo lắng cô làm việc vất vả quá nữa.

Đến tận khi ra khỏi tòa nhà, ngồi vào trong chiếc ô tô trắng, Lâm Uyên Bạch vẫn còn cảm giác có vô số những ánh mắt ở trên đang ráo riết nhìn

theo họ.

Trốn được mừng một, chẳng trốn được mười lăm.

...

Lâm Uyển Bạch xin nghỉ buổi chiều nên hôm sau vẫn phải đi làm. Tuy rằng cô đã nghĩ tới việc không biết có nên xin nghỉ hẳn không nhưng cô quả thực rất thích công việc này, những đồng nghiệp ấm áp cũng khiến cô khó lòng từ bỏ.

Sau khi bị bại lộ quan hệ với Hoắc Trường Uyên, khoảnh khắc bước chân vào tòa nhà văn phòng, Lâm Uyển Bạch liền có cảm giác mình trở thành đối tượng chú ý trong mắt tất cả mọi người, càng không nói tới đoạn đường từ thang máy vào văn phòng. Những ánh mắt đó rõ ràng có phần đổ kỵ và đôi chút thận trọng.

Hoắc Trường Uyên đã gọi điện thoại cho vị tổng giám đốc của công ty này, đặc biệt thông báo một tiếng, tránh để cô quay về làm gặp phải những quấy nhiễu không cần thiết.

Nhưng cho dù là vậy, ngay sau khi cô ngồi xuống ghế, cứ vài ba phút lại có đồng nghiệp đi tới, cố gắng nói chuyện với cô đôi ba câu, quanh đi quẩn lại thì nội dung vẫn xoay quanh Hoắc Trường Uyên. Cô đành phải nở một nụ cười gượng gạo nhưng không mất lịch sự, cũng may có Tiểu Triệu và chị Triệu đuổi bắt vài người.

Phòng tài vụ của cô vốn dĩ công việc đã không quá nặng nề, nay có thêm lời dặn dò của tổng giám đốc, lượng công việc của cô lại giảm tiếp đi một nửa, gần như được các đồng nghiệp khác phân chia hết cả. Cùng lắm cô chỉ phải photo vài tài liệu và chỉnh sửa một số báo cáo tài chính. Đối với việc này, tuy cô cảm thấy khó xử nhưng ai bảo cô là người phụ nữ của

Hoắc Trường Uyên chứ, cũng buộc phải nghiêm nhiên hưởng thụ những đặc quyền thuộc về người phụ nữ của anh...

Nhưng có một điểm tốt là lúc tan làm không cần giấu giếm gì nữa. Chiếc Land Rover màu trắng nổi bật của Hoắc Trường Uyên đỗ ngay trước cửa tòa nhà văn phòng, còn anh thì đứng dựa vào cửa xe, đút một tay vào túi quần dưới bóng hoàng hôn, tạo nên một cảnh tượng vô cùng quyến rũ.

Khi cô đi tới, anh bèn mở cửa xe ra.

Sau đó đỡ cô ngồi vào trong, cài dây an toàn cho cô cẩn thận, bàn tay lớn đặt lên cái bụng của cô, đến khi đứng dậy còn ngang nhiên hôn lên môi cô, khiến cô đỏ bừng mặt, còn không ngẩng được đầu lên.

Sau khi rắc cả đồng cầu lương, anh mới đường hoàng phóng xe rời đi.

Sau khi tới vườn trẻ đón bánh bao nhỏ, họ không về thẳng biệt thự ngay mà quay ngược hướng, đi tới nhà họ Lâm.

Trước đó mấy lần tới nhà họ Lâm, Lâm Uyên Bạch đa phần chỉ đi một mình hoặc đi với Hoắc Trường Uyên, Lâm Dũng Nghị vẫn chưa được gặp bánh bao nhỏ. Ông cũng giống như Lục Học Lâm và cụ Lục lần đầu gặp thằng bé, đều yêu quý vô cùng.

Xoa xoa mái đầu nắm hơi xoắn của bánh bao nhỏ, Lâm Dũng Nghị yêu quý không nổi rời tay.

Cho dù không có quan hệ huyết thống, nhưng với một người đã sống tới từng tuổi này lại vợ con ly tán như Lâm Dũng Nghị mà nói, được nhìn thấy đứa cháu ngoại dễ thương đáng yêu như thế này dĩ nhiên sẽ kích động vô cùng. Ngược lại, bánh bao nhỏ không hiểu được cảm xúc của người lớn, một lòng cầm chặt phong bao lì xì, mím môi cười trộm.

Dọc đường, Lâm Uyên Bạch nhận được điện thoại của Lâm Dũng Nghị, cô nghĩ chỉ là một bữa cơm gia đình bình thường, không ngờ Lâm Dũng Nghị lại nói ra một dự định khiến cô bất ngờ.

"Bố... định đi sao?"

Lâm Dũng Nghị gật đầu, tươi cười nói: "Bố định qua một trấn nhỏ bên Australia, khí hậu rất đẹp. Khoảng thời gian trước bố đã nhờ người tìm sẵn căn nhà rồi, mấy ông bạn cũ hồi còn đi học cũng dưỡng lão bên đó, nghe ra thì các mặt đều rất ổn. Bố quyết định qua đó. Nói thật lòng, Băng Thành không còn gì khiến bố lưu luyến nữa, muốn đổi một nơi mới, làm lại từ đầu!"

"Nhưng bố qua đó đâu có ai chăm sóc..." Lâm Uyên Bạch nhú mày.

"Bây giờ bố vẫn còn đi lại khỏe mạnh được, qua đó tìm một người giúp việc như bên này là được rồi! Cùng lắm thì ở nước ngoài cũng có viện dưỡng lão, qua đó sống cũng là một sự lựa chọn không tồi! Uyên Bạch, con không cần lo lắng cho bố!" Lâm Dũng Nghị mỉm cười tỏ ý.

Lâm Uyên Bạch gật đầu, thật ra cô rất tôn trọng quyết định của Lâm Dũng Nghị.

"Công việc chuẩn bị di dân của bố cũng hòm hòm rồi. Hôm nay gọi con qua đây là để báo với con một tiếng! Nếu bố đã quyết định đi thì căn biệt thự này bố cũng đã tìm được người mua, thủ tục chuyển nhượng vừa hoàn thành xong sáng nay. Sau khi bố đi, người ta sẽ dọn vào đây, sau này đây không còn là nhà họ Lâm nữa!" Nói đến cuối cùng, ngữ khí của Lâm Dũng Nghị không tránh khỏi có chút buồn thương.

Đến biệt thự ông cũng đã bán, có thể thấy được quyết tâm ra đi của ông.

Đối với quyết định của Lâm Dũng Nghị, Lâm Uyển Bạch tuy cảm thấy kinh ngạc nhưng cũng không quá bất ngờ. Lý Huệ và Lâm Dao Dao một người bị bắt, một người đã bị tuyên án, chỉ còn lại ông cô độc một mình, ở lại đây cũng chỉ toàn những kỷ niệm không vui.

Nhìn quanh căn biệt thự trước mắt, từ bốn năm trước lần đầu tiên bước vào đây, cô đã cảm thấy nó không có nhiều không khí gia đình. Còn người cha nuôi trước mặt cũng không còn phong độ như xưa. Cô không khỏi chua xót trong lòng.

Lâm Uyển Bạch đã sớm giải tỏa lòng mình, giờ đối với Lâm Dũng Nghị chỉ còn cảm kích.

Không có quan hệ huyết thống nhưng vẫn đón nhận một cách vô điều kiện, trên đời không có mấy người làm được như vậy. Khi mẹ còn sống, tám năm tuổi thơ cô thực sự sống rất hạnh phúc, giống như mỗi đứa con được cưng chiều trên đời.

Đè nén cơn chua xót dâng lên mũi xuống, Lâm Uyển Bạch hỏi: "Bố, bố đã đặt vé ngày nào bay chưa? Tới lúc đó con và Hoắc Trường Uyên đi tiễn bố!"

"Không cần, đừng tiễn bố! Đừng tỏ ra quá đau thương, bố tự đi được rồi, đừng làm như sau này bố không trở về nữa và hai bố con ta không bao giờ gặp lại vậy!" Lâm Dũng Nghị lập tức xua tay, ngừng một chút, ông thở dài rồi lên tiếng: "Tới ngày con và Trường Uyên làm lễ cưới, bố còn phải về tham dự chứ, để tận mắt nhìn thấy con mặc váy cưới, sau này bố mới yên lòng đi gặp mẹ con được!"

"Vâng, con không tiễn bố!" Lâm Uyển Bạch gật đầu, nói chậm rãi từng câu từng chữ: "Con cũng rất tôn trọng quyết định của bố. Tuy biệt thự đã bán, cũng không còn nhà họ Lâm nhưng bố muốn về lúc nào cũng được,

nhà của con lúc nào cũng chào đón bố! Bố, con nói rồi, con mãi mãi vẫn là con gái của bố!"

Nghe được câu nói này của cô, đôi mắt Lâm Dũng Nghị ánh lên những tia sáng lấp lánh, ông cảm động gật đầu lia lịa: "Được!"

"Uyển Uyển, bảo bảo đói rồi, có thể ăn cơm chưa ạ?"

Thấy họ không nói chuyện nữa, bánh bao nhỏ bèn xoa xoa bụng, cất giọng non nớt.

Thằng bé khiến bầu không khí trở nên thoải mái hơn. Lâm Dũng Nghị giờ tay gạt những giọt lệ nơi khóe mắt, mỉm cười trả lời thay cô: "Đương nhiên là được! Đi nào, chúng ta đi ăn cơm!"

Lâm Uyển Bạch được Hoắc Trường Uyên đứng cạnh nắm chặt tay. Nhìn thấy những cảm xúc quặn luyến trong mắt anh, cô khẽ rướn môi cười...

Hết chương 343

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 344

Không biết đầu kia lại nói câu gì mà biểu cảm của Lâm Dũng Nghị sùng sốt vô cùng, hai phút sau, cuộc điện thoại mới kết thúc.

Thấy vậy, Hoắc Trường Uyên lên tiếng hỏi: "Có chuyện gì cháu có thể giúp đỡ."

"Bố, xảy ra chuyện gì rồi sao?" Lâm Uyển Bạch cũng quan tâm hỏi han.

Lâm Dũng Nghị dường như vẫn chưa tỉnh hẳn sau cuộc gọi vừa rồi, một lúc sau mới tỉnh lại được.

"À, thật ra cũng không có gì..." Tuy rằng khoát tay nói vậy nhưng sắc mặt Lâm Dũng Nghị vẫn còn sự khó hiểu rất đậm, ông giải thích: "Ban nãy ngân hàng gọi điện thoại cho bố! Bố đã chuẩn bị sẵn mọi thứ cho việc di dân, bán hết những thứ ở Băng Thành và di chuyển số tiền còn lại, về cơ bản đã xong xuôi các thủ tục rồi, nhưng bỗng dưng họ nói với bố, bố còn một khoản tiền chưa đựng tới, mười triệu tệ!"

Bốn năm trước, sau khi nhà họ Lâm suy sụp, tài sản của Lâm Dũng Nghị cũng chẳng còn lại là bao. Giờ đây trong tay ông, ngoài căn biệt thự này và một số tiền dưỡng già ra, thì chỉ còn mấy biệt thự ở nước ngoài chuyển nhượng cho Lâm Uyển Bạch làm của hồi môn. Dù sao cũng không bằng được năm xưa, lúc này đối với ông, mười triệu quả thực là một khoản tiền lớn.

"Còn có chuyện tốt như vậy sao?" Lâm Uyển Bạch bất ngờ.

"Đúng vậy, ban nãy nghe xong bố cũng sửng người, trên đời làm gì có chuyện tốt bỗng dưng rơi xuống như vậy. Huống hồ bố hoàn toàn không biết gì về khoản tiền này!" Lâm Dũng Nghị gật đầu, khi lên tiếng lần nữa, ngữ khí nặng nề hơn một chút: "Nhưng ban nãy nhân viên ngân hàng nói như đinh đóng cột, chắc chắn có mười triệu, hơn nữa còn nói là Lý Huệ gửi dưới tên của bố!"

Lý Huệ?

Lâm Uyên Bạch sửng sốt.

Cô đưa mắt nhìn Hoắc Trường Uyên, anh cũng nhú mày.

Lý Huệ đang ở trong tình trạng nào họ hoàn toàn nắm rõ. Bà ta không chỉ một lần chạy tới trước mặt Lâm Dũng Nghị đòi tiền, mà hình như bây giờ còn tồn đọng rất nhiều khoản nợ ở bên ngoài, sao có thể gửi một khoản tiền lớn như thế này. Hơn nữa cho dù có, sao bà ta có thể gửi dưới danh nghĩa một người đã không còn tình nghĩa vợ chồng với mình như Lâm Dũng Nghị?

Việc này quả thực khiến người ta thấy khó hiểu...

...

Tối hôm sau, trong phòng ngủ, ánh đèn màu vàng cam vẫn còn sáng rõ.

Khi Hoắc Trường Uyên bê một cốc sữa từ dưới nhà đi lên như bao ngày, Lâm Uyên Bạch ngồi ở cuối giường vừa mới kết thúc cuộc điện thoại và đặt di động xuống.

Anh nhét cốc sữa vào tay cô, mỉm cười hỏi: "Điện thoại của nhà họ Lâm?"

Lúc đẩy cửa vào, anh nghe thấy cô gọi một tiếng "Bố", ngữ khí có vẻ giống nói với Lâm Dũng Nghị hơn.

"Ừm!" Lâm Uyên Bạch gật đầu. Cô uống một ngụm sữa rồi nhú mào nói với anh: "Bố nói hôm nay ông đi gặp Lý Huệ, hỏi bà ta khoản tiền này rốt cuộc là sao. Nhưng dù hỏi thế nào, Lý Huệ cũng không chịu nói nguồn gốc của nó. Ý bố là muốn anh điều tra một chút!"

Nghe xong, Hoắc Trường Uyên đáp: "Ừm, anh biết rồi."

Khi từ trong phòng tắm đi ra, anh thấy cô vẫn ngồi nguyên ở đó, cốc sữa trong tay thì đã uống hết nhưng vẫn được cô cầm chặt trong tay này giờ, cúi mặt nhìn chăm chăm cốc thủy tinh trống trơn đó, ngẩn người.

Hoắc Trường Uyên đi qua, rút chiếc cốc đã hết ra: "Còn nghĩ gì nữa?"

Lâm Uyên Bạch chau mày ngẩng đầu lên, gờ tay giữ lấy cánh tay anh, bất chợt nói: "Hoắc Trường Uyên, em vừa chợt nhớ ra một chuyện..."

"Hử?" Hoắc Trường Uyên cúi người ngồi xuống bên cạnh anh.

"Chính là hôm em bị Lý Huệ sai người bắt cóc suýt nữa thì..." Lâm Uyên Bạch cắn môi, một lần nữa nhớ lại trải nghiệm đáng sợ đó, tuy cô đã buông bỏ được cảm xúc trong lòng nhưng vẫn còn run rẩy. Ngừng một chút, cô nói tiếp: "Về sau anh tới kịp nhưng bị mấy tên lưu manh đó làm bị thương nghiêm trọng, chẳng phải ngay tối hôm đó đã đưa đi cấp cứu sao. Lúc anh cấp cứu ở trong, ngoài bố em và chủ tịch Hoắc, cả Lục Tĩnh Tuyết cũng tới!"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên gật đầu, về sau anh đã từng nghe cô kể lại.

"Lục Tĩnh Tuyết tới nơi, nhìn thấy em liền hỏi "Sao cô lại ở đây", thái độ của cô ta lúc đó là khá bất ngờ, ánh mắt nhìn em cũng khó tin, giống

như lúc đó em không nên xuất hiện ở bệnh viện mà phải ở một nơi khác vậy! Vì lúc đó em chỉ mãi lo lắng cho sự an nguy của anh, cũng không suy nghĩ quá nhiều. Nhưng về sau, em cứ cảm thấy có điều gì khác lạ..."

Nói xong, Lâm Uyên Bạch ngẩng lên nhìn anh, đắn đo một chút rồi nghiêm túc nói: "Hoắc Trường Uyên, nói thật với anh, em vẫn luôn có một suy đoán táo bạo, Lục Tịnh Tuyết rất có thể liên quan tới chuyện này! Lần trước khi em gặp Lý Huệ ở Cục Công an thật ra em đã từng hỏi bà ta, có ai khác sai bà ta bắt cóc em không. Bà ta nói không có nhưng em cứ có linh cảm bà ta nói dối! Nếu trực giác của em là đúng, chuyện này quả thật có liên quan tới Lục Tịnh Tuyết thì trước đó có khi nào Lâm Dao Dao..."

Nuốt nước bọt, bản thân Lâm Uyên Bạch cũng giật mình vì suy nghĩ của mình.

Nghe cô nói xong, hai đầu mày của Hoắc Trường Uyên từ từ nhíu lại, tạo ra một nếp nhăn sâu.

Im lặng khoảng vài giây, anh nheo mắt lại, dưới ánh đèn, đôi mắt anh lóe lên một sự thâm hiểm: "Anh sẽ điều tra rõ ràng!"

"Ừm..." Lâm Uyên Bạch gật đầu.

Thấy cô vẫn mím môi, Hoắc Trường Uyên giơ tay ấn lên khóe môi cô, vuốt phẳng nó ra: "Đừng suy nghĩ nữa, cứ giao lại cho anh, mấy giờ rồi, con gái muốn ngủ rồi đây!"

Lâm Uyên Bạch bất giác ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt anh.

Từ lúc kiểm tra ra cô có thai, cô đã quen với việc ngày ngày bị anh giục đi ngủ đúng giờ. Nhưng nghe thấy anh mở miệng là nói "con gái yêu", chẳng hiểu sao cô bắt đầu so đo. Cô hỏi rầu rĩ: "Hoắc Trường Uyên, bây giờ trong mắt anh có phải chỉ còn con gái thôi không?"

Ai cũng nói con gái là người tình kiếp trước của bố, câu này thật sự không sai!

Đừng nói đến việc đưa con trong bụng tạm thời còn chưa rõ giới tính, bây giờ anh đã bắt đầu cảm râm rồi, phải chăng tới ngày nó chào đời, trong trái tim anh sẽ không còn vị trí của cô nữa?

Thấy cô oán thán, Hoắc Trường Uyên cười thành tiếng: "Ghen à?"

"Còn lâu ấy..."

Bây giờ Lâm Uyển Bạch mới nhận ra phản ứng của mình hơi dữ dội, cô xấu hổ và gượng gạo quay mặt đi phủ nhận.

Hoắc Trường Uyên nắm lấy cằm cô, quay mặt cô lại, rướn môi trêu một câu: "Ghen với cả con gái của mình!"

Bị anh nói, Lâm Uyển Bạch càng thêm xấu hổ, cô lẩm bẩm cãi một câu: "Thì anh vẫn ghen với con trai mình đấy thôi!"

Sau khi mang thai, da dẻ của cô còn mềm mại hơn. Cô vừa rửa mặt xong, mấy sợi lông tơ trên mặt cũng nhìn thấy rõ. Nhìn đáng vẻ xấu hổ lúc này của cô, Hoắc Trường Uyên rung động, không kìm được lòng, cúi xuống hôn cô.

Sau một tiếng ngâm nga, đôi tay buông thõng của cô chợt bám lấy vai anh.

Nụ hôn vào thời điểm này, cả hai đều cố gắng kiểm soát, nếu không đêm dài đằng đẵng, khó chịu nhất vẫn là chính họ...

Buông ra khi còn chưa thỏa mãn, nụ cười bên môi Hoắc Trường Uyên lan vào tận đáy mắt: "Toàn là mùi sữa!"

...

Chập tối, ra khỏi tòa nhà văn phòng, Lâm Uyên Bạch nhìn ngay thấy chiếc xe trắng đỗ bên đường.

Bây giờ cô đã đi về phía anh ngay trước mặt mọi người như một thói quen rồi, điềm nhiên tự tại phối hợp cùng Hoắc Trường Uyên rắc đầy "cầu lương". Nhưng nếu họ làm ra hành động thân mật gì, cô vẫn đỏ mặt ngượng ngùng.

Sau khi cho xe chạy, Hoắc Trường Uyên liếc sang nhìn cô: "Chiều nay em xin nghỉ hai tiếng để làm gì vậy?"

"Làm sao anh biết..." Lâm Uyên Bạch kinh ngạc chớp chớp mắt.

Nhưng chớp mắt cô đã hiểu ra, bây giờ khắp công ty từ trên xuống dưới còn ai không biết quan hệ giữa họ chứ. Còn chẳng cần Tiểu Triệu báo cáo nữa, đích thân tổng giám đốc sẽ giám sát cẩn thận, tin rằng cô có bất cứ chuyện gì, Hoắc Trường Uyên ngồi ở Hoắc Thị cũng nắm rõ trong lòng bàn tay.

Lâm Uyên Bạch âm thầm bĩu môi, trả lời: "Trưa nay Sơ Vũ qua rủ em đi ăn, nói chuyện khá lâu, vừa hay lại tới ngày khám thai, hôm nay anh họp nhiều không tiện ra ngoài nên em bảo cô ấy đi cùng em luôn!"

Trịnh Sơ Vũ chạy tới tìm cô, miệng lải nhải mười câu thì tới chín câu liên quan đến Lê Giang Nam.

Không gì khác ngoài những sự oán trách. Dường như cô ấy đã bày ra đủ các trò mà vẫn không có tiến triển gì. Lê Giang Nam vẫn là viên đá vừa thối vừa cứng đầu ấy, khiến Trịnh Sơ Vũ thẳng thừng phỉ nhổ: Cái gì mà nữ theo đuổi nam như cách một lớp màng sa, rõ ràng là lớp khiên chống đạn mới phải!

"Ừm." Hoắc Trường Uyên mỉm cười, hỏi tiếp: "Con gái sao rồi?"

"Phát triển rất tốt, rất khỏe mạnh!" Lâm Uyển Bạch cười tí mắt.

Nghe xong, khỏe môi Hoắc Trường Uyên khẽ rướn lên.

Buổi tối trở về phòng ngủ, trong phòng tắm tiếng nước chảy rào rào, còn Hoắc Trường Uyên thì quấn khăn tắm quanh hông, ngồi dựa vào đầu giường, đắp một chiếc chăn mỏng lên người, hai tay cầm cuốn sách về thai phụ và trẻ sơ sinh, chuyên chú đọc.

Sau khi tiếng nước dừng, chẳng bao lâu sau, Lâm Uyển Bạch kéo cửa đi ra.

Ở trong đó cô đã sấy tóc khô một nửa, mấy lọn tóc trước trán và bên mai xõa tung. Cô đi tới bên giường, vén chăn nằm vào trong, len lỏi xuống dưới cánh tay anh như một con cá.

Hai cánh tay phủ phục lên ngực anh, cô ngẩng lên chớp chớp mắt nhìn anh.

Cô vừa tắm xong, ngoài mùi thơm của dầu gội đầu ra thì mùi sữa tắm trên người giống anh y hệt, thi thoảng lại phảng phất, trêu ghẹo trái tim anh, dần dần anh chẳng đọc vào đâu những con chữ trên sách nữa.

Nhưng cô lại không chịu nằm yên, tay đặt lên ngực anh, cầm ngược lên, đáng vẻ như chủ động hôn anh.

Hoắc Trường Uyên làm gì còn tâm trạng đọc sách. Tâm trạng của anh vô thức bị cô dụ dỗ. Anh gấp sách lại, đặt lên tủ đầu giường. Khi cúi xuống, môi anh vừa hay chạm phải đôi môi cô hướng đến.

Thời gian họ ở bên nhau không còn ngắn nữa nhưng thật ra số lần cô chủ động đếm trên đầu ngón tay.

Thế nên, mỗi lần như vậy Hoắc Trường Uyên đều rung động.

Chỉ có điều rung động qua đi, thứ tiếp theo kéo tới là máu huyết sục sôi. Anh bỗng dưng nuốt nước bọt, cảm giác hơi thở của mình trở nên nặng nề. Anh vội vàng ngẩng đầu kéo cô vào lòng, thở một cách khó nhọc.

Hơi thở của Lâm Uyển Bạch cũng trở nên hỗn loạn. Cô cựa quậy, dựa đầu vào tai anh, giọng nói vừa khẽ vừa ngượng ngùng: "Đã ba tháng rồi, hôm nay em có hỏi, bác sỹ bảo bây giờ được rồi..."

Nói đến mấy chữ cuối, giọng cô cũng run lên vì xấu hổ.

Nghĩ tới chuyện hôm nay sau khi làm siêu âm, trước khi về cô còn quay lại hỏi bác sỹ chuyện này, cô vẫn còn cảm thấy vành tai nóng như bị đốt.

Nghe thấy vậy, đầu mày và đuôi mày của Hoắc Trường Uyên đều nhướng rất cao.

Tính nhầm ngày tháng thì đúng là ba tháng thật rồi, hóa ra anh đã làm hòa thượng lâu tới vậy!

Lòng bàn tay giữ lấy gáy cô, anh cố tình phả hơi nóng lên mắt và mũi cô, trêu chọc: "Hôm nay em đặc biệt chạy tới bệnh viện để hỏi hả?"

"Còn lâu!" Lâm Uyển Bạch đỏ rần mặt, tự nguy biện cho bản thân: "Em đi siêu âm, tiện thể thì hỏi thôi..."

Hoắc Trường Uyên khẽ cười thành tiếng, ngay sau đó anh lật người, cẩn thận đặt cô xuống gối, chống hai cánh tay sang hai bên, không để

người mình đè vào bụng cô. Đôi mắt sâu của anh đỏ rực như lửa, chất giọng khàn lúc này nghe cực kỳ mê đắm: "Uyên Uyên, anh muốn em!"

Đây không chỉ là một từ "nhớ"* đơn thuần, Lâm Uyên Bạch biết nó ám chỉ điều gì.

*Một từ có hai nghĩa.

Việc gần gũi nhất giữa hai người đang yêu, trông trải lâu như vậy, sao cô lại không nhớ anh chứ?

Cô cắn môi, ngượng ngập run rẩy nói: "Em cũng vậy..."

"Chắc chắn là được rồi chứ?" Hoắc Trường Uyên vẫn khá thận trọng.

"Ừm..." Lâm Uyên Bạch khẽ gật đầu.

Cảm nhận được sự căng thẳng của cô, Hoắc Trường Uyên cúi xuống, hôn cô một lần nữa, đồng thời đưa ngón tay, vuốt lên mi mắt cô: "Đừng lo lắng, anh sẽ rất nhẹ nhàng!"

Nhiệt độ trong phòng ngủ tăng cao đột ngột, cùng với khuỷu tay cơ bắp giờ lên, chiếc khăn tắm rơi xuống nền nhà...

...

Thứ Bảy, tại nhà ông cụ Lục.

Nghe thấy người làm chào một tiếng "Tiểu thư Uyên Bạch" rồi đưa dép đi trong nhà cho mình, Lâm Uyên Bạch cảm ơn một tiếng rồi đi vào trong.

Hôm đó sau khi Lục Học Lâm được đưa đi cấp cứu, ông còn ở thêm bệnh viện mấy hôm nhưng không cho cô tới thăm vì sợ cô đang mang thai

còn phải lo lắng cho mình. Sau đó bắt đầu đi làm trở lại, cô cũng mãi chưa đến thăm được, chỉ liên lạc qua điện thoại.

Bây giờ nhìn lại, khí sắc của ông tuy đã ổn trở lại nhưng tinh thần lại không được phong độ ngời ngời như lần đầu gặp cô. Dường như ông già đi nhiều, vừa tiêu tụy vừa cô độc.

Cô chỉ không ngờ trong phòng khách ngoài Lục Học Lâm ra còn có một Lục Tịnh Tuyết với nét mặt đau buồn.

"Bố, bố thật sự không cần mẹ nữa sao, cũng không cần con nữa?"

Lục Học Lâm thở dài, nhíu mày vỗ vỗ lên bàn tay đang khoác cánh tay mình của con gái: "Tịnh Tuyết, con là con gái của bố, sao bố lại không cần con được!"

Ông chưa bao giờ nghĩ tới chuyện bỏ con cái, chỉ không cần người vợ đó nữa mà thôi.

Tuy rằng sau khi biết chân tướng, ông vừa giận vừa căm Nguyễn Chính Mai nhưng vẫn ân oán phân minh, tuyệt đối không đổ sự thù hận ấy lên đầu con gái. Dù sao cũng là máu mủ của mình, là được ông cưng chiều, yêu thương từ nhỏ tới lớn, dĩ nhiên ông không thể bỏ!

Lục Tịnh Tuyết dựa đầu vào người ông, ghen ngào nói: "Nhưng từ sau khi bố ra viện thì không về nhà mình nữa! Ngày nào mẹ cũng ở nhà, cả đêm không chợp mắt. Con hay thấy mẹ len lén gạt nước mắt, bố theo con về nhà đi được không?"

"Nơi đó đã không còn là nhà của bố nữa." Lục Học Lâm lắc đầu.

"Bố, bố nhất định muốn ly hôn với mẹ sao?" Nghe thấy vậy, nước mắt Lục Tịnh Tuyết chột trào ra: "Con biết mẹ đã sai. Bố tha thứ cho mẹ đi có

được không, bà cũng rất hối hận với những việc mình làm thời trẻ! Bố mẹ đã sống với nhau suốt bao nhiêu năm, tuổi này rồi còn ly hôn quả thực không phù hợp. Mẹ càng không muốn ly hôn với bố. Bà rất yêu bố, một lòng muốn xin bố tha thứ, bố hay cho bà một cơ hội sửa sai đi! Bố, con gái từ nhỏ chưa xin bố điều gì, con chỉ xin bố đừng ly hôn với mẹ, đừng để con trở thành đứa con không cha không mẹ!"

Tục ngữ có câu, không gì quý hơn biết sai mà sửa.

Nhưng có những sai lầm một khi đã gây ra là không thể cứu vãn, huống hồ còn là một mạng người!

Biểu cảm của Lục Học Lâm không chút xao động, ông vẫn bình thản nói: "Tịnh Tuyết, con không cần khuyên nhủ nhiều, lòng bố đã quyết! Không phải con không có bố, có mẹ. Con vẫn là con gái của bố, nhưng cả đời này, bố mẹ chắc chắn không thể làm vợ chồng nữa!"

Tối đó sau khi được đưa tới bệnh viện, Lục Học Lâm tiếp tục ở lại viện là vì ông quyết tâm không về nhà.

Giống như ông vừa nói, căn nhà ấy không còn là nhà của ông nữa, hoặc có thể nói từ đầu tới cuối nó chưa bao giờ là nhà của ông. Sau khi ra viện, ông về thẳng nhà ông cụ Lục, bảo người làm dọn dẹp một phòng ngủ dành cho khách để ông ở lại, có thể thấy quyết tâm ly hôn của ông.

Lục Học Lâm ngẩng đầu lên, nhìn thấy cô đứng trước cửa phòng khách bèn dịu dàng lên tiếng: "Uyên Bạch, con tới đây à!"

"Bố..." Lâm Uyên Bạch gật đầu rồi đi vào trong.

Lục Học Lâm không về nhà nữa, hôm qua ngay cả đồ đạc cũng sai người dọn dẹp rồi chuyển sang đây, một lòng muốn ly hôn với Nguyễn Chính Mai. Lục Tịnh Tuyết không còn cách nào khác, đành phải thi thoảng

chạy tới đây khuyên bố hồi tâm chuyển ý, có điều mãi vẫn chưa được như ý nguyện.

Thấy thái độ của Lục Học Lâm cứng rắn, lại thấy Lâm Uyển Bạch đi vào, Lục Tịnh Tuyết đành bỏ cuộc, đứng dậy: "Vậy con lên gác thăm ông nội!"

Lục Học Lâm sao không hiểu suy nghĩ của con gái nhưng cũng không cản, gật đầu: "Ừm, đi đi!"

Lục Tịnh Tuyết gật gật giọt lệ nơi khóe mắt tỏ vẻ đau lòng sau đó đi ra khỏi phòng khách.

Hai người họ một người đi vào, một người đi ra, vừa hay giáp mặt nhau nhưng chỉ nhìn vào mắt nhau khoảnh khắc đi ngang qua.

Lâm Uyển Bạch cảm giác có một luồng khí lạnh từ tận sâu trong lòng dâng lên, bàn tay buông thõng bất giác nắm chặt lại.

Bình thường dù là lúc nào, Lục Tịnh Tuyết cũng mỉm cười để lộ hai má lúm đồng tiền, giữ thái độ tao nhã, rất khó đọc được cảm xúc. Đây là lần đầu tiên, cô đọc được sự thù hận chân thật từ ánh mắt của cô ta. Cho dù nó biến mất rất nhanh nhưng cô vẫn cảm nhận được rõ ràng.

Ý hận đó dường như đang chất vẩn cô trong im lặng: Cô không những giệt chồng chưa cưới của tôi còn giệt cả bố của tôi, bây giờ còn khiến gia đình tôi nhà tan cửa nát!

Lâm Uyển Bạch không hề run sợ.

Ngay sau khi đi lướt qua, Lục Tịnh Tuyết đi lên tầng hai, còn cô đi vào ngồi xuống bên cạnh Lục Học Lâm, quan tâm hỏi: "Bố, mấy hôm nay sức khỏe của bố vẫn ổn chứ?"

"Đừng lo, bố rất ổn, vì mẹ con, bố sẽ rất ổn!" Lục Học Lâm gật đầu để cô yên tâm.

"Vâng!" Lâm Uyên Bạch mỉm cười, ngẩng đầu nhìn lên gác: "Sơ Vũ và cô Học Phương cũng tới rồi ạ?"

Hôm nay cô tới đây một mình. Đưa bánh bao nhỏ đi học võ xong thì tiện đường nhờ chú Lý đưa mình qua đây, đợi Hoắc Trường Uyên xong việc tới đón. Trước đó cô có liên lạc với Trịnh Sơ Vũ, biết cô ấy đang ở nhà ông cụ Lục.

"Ừm, đang ở trên gác thăm ông nội con!" Lục Học Lâm thở dài, ôn hòa nói: "Uyên Bạch, hồi đó Học Phương còn nhỏ tuổi, khá bồng bột, cũng dễ bị người ta lợi dụng. Tuy rằng sau khi biết chuyện, bố rất giận dữ hành động đó của nó nhưng chung quy xuất phát điểm của nó vẫn là vì người anh trai này... Con cũng đừng trách cô ấy!"

Lâm Uyên Bạch cắn môi gật đầu.

Lục Học Lâm day day trán, dường như gần đây ông không được nghỉ ngơi đầy đủ. Ông nói mình hơi mệt, muốn về phòng nằm một chút, Lâm Uyên Bạch bèn đứng dậy, dìu ông lên tầng ba.

Ở tận cùng hành lang tầng hai, khi đi ra khỏi phòng ngủ chính, Lục Tịnh Tuyết khép cửa lại, sắc mặt rất khó coi. Nếu là ở nhà mình, cô ta nhất định sẽ gỡ bỏ lớp mặt nạ, điên cuồng đập đồ.

Ban nãy ở dưới nhà không thuyết phục được Lục Học Lâm, cô ta đành ký gửi hy vọng vào ông cụ Lục, muốn cố gắng cứu vãn cuộc hôn nhân giúp mẹ. Nhưng không ngờ sau khi đi vào phòng, hai mẹ con Lục Học Phương và Trịnh Sơ Vũ cũng có mặt.

Chuyện của Nguyễn Chính Mai có một phần lớn bị Lục Học Phương vạch trần. Có mặt bà, cô ta dĩ nhiên không tiện nói gì. Lục Tịnh Tuyết rung rung nước mắt nói mấy lời, cuối cùng ông cụ Lục chỉ thở dài, lắc đầu tỏ ý lực bất tòng tâm, không muốn can dự vào nữa.

Đón ánh nắng từ ngoài cửa sổ hắt vào, di động đổ chuông, Lục Tịnh Tuyết liếc nhìn màn hình rồi bắt máy.

"Alô, mẹ!"

Đầu kia sốt sắng hỏi gì đó, Lục Tịnh Tuyết day day thái dương, sau đó nghiêng răng, bắt lực lắc đầu: "Bố vẫn rất kiên quyết..."

Gần như cô ta vừa nói xong, đầu kia điện thoại đã vọng tới tiếng khóc của Nguyễn Chính Mai, nghe mà cô ta khó thở, khó chịu. Sau khi ngắt máy, tiếng khóc của mẹ dường như vẫn còn văng vẳng bên tai. Bộ móng tay đẹp của Lục Tịnh Tuyết như sắp đâm thủng màn hình điện thoại.

Lúc này nỗi oán hận của cô ta chưa bao giờ lớn đến thế!

Bỏ di động vào túi xách, sắc mặt Lục Tịnh Tuyết dần dần bình thường trở lại. Khi quay người chuẩn bị đi về phía cầu thang, cô ta nghe thấy tiếng bước chân từ tầng ba vọng xuống, loáng thoáng còn thấy một bóng dáng nhỏ bé.

Thứ đầu tiên lọt vào mắt là một đôi chân đi dép lê, sau đó là một chân nhỏ nhắn cùng một cái bụng vẫn còn khá bằng phẳng...

Đôi mắt xinh đẹp của Lục Tịnh Tuyết ánh lên một tia sáng lạnh lẽo.

Phòng của Lục Học Lâm ở tầng ba. Sau khi đưa ông về phòng, hai bố con nói chuyện không lâu thì Hoắc Trường Uyên gọi điện tới. Anh đã lái xe đi vào khu nhà rồi, khoảng hai, ba phút nữa là tới nơi.

Nghĩ bụng lớp học võ của bánh bao nhỏ cũng sắp đến giờ tan, cô không ở lại thêm nữa mà chào tạm biệt Lục Học Lâm.

Lâm Uyên Bạch định vào chào ông cụ Lục một tiếng nhưng lại nghĩ không chỉ có Lục Tịnh Tuyết mà còn có cả mẹ con Lục Học Phương ở đó. Cô vẫn luôn có thiện cảm với người cô này, nhưng sau khi biết những gì đối phương đã làm, cô không tránh khỏi có chút gượng gạo, gặp mặt e là cả hai sẽ khó xử nên cô dứt khoát tạm thời tránh mặt.

Khi đi xuống tầng hai, cô lại một lần nữa chạm mặt Lục Tịnh Tuyết.

So với lúc này gặp ở dưới phòng khách thì không có gì khác thường, Lâm Uyên Bạch hờ hững quay đi.

Phía trước Lục Tịnh Tuyết có một người làm đang bê một chiếc khay không, có lẽ vừa mang thuốc vào cho ông cụ Lục đi ra. Đi tới trước mặt cô, người đó cung kính chào một tiếng: "Tiểu thư Uyên Bạch!"

Sau đó lập tức dừng bước, nhường cho cô đi xuống trước.

Lâm Uyên Bạch mỉm cười gật đầu, tiếp tục đi xuống cầu thang.

"A..."

Có điều vừa nhắc chân định giẫm xuống bậc tiếp theo. Người làm vừa nhường bước cho cô bất ngờ kêu lên, cô vô thức quay đầu, còn chưa kịp nhìn xem có chuyện gì xảy ra thì cảm giác eo sau bị bàn tay vô duyên vô cớ đưa ra của người làm đẩy một cái.

Một giây sau, cả người cô lao đảo ngã xuống cầu thang...

Cô trợn to mắt, trong lúc hoảng hốt, chỉ biết giơ tay bừa bắm chặt tay vịn cầu thang.

Tai nạn tới quá nhanh không cho Lâm Uyên Bạch thời gian phản ứng.

Cô chỉ có thể dựa vào bản năng, giờ tay bừa bắm lấy thứ gì đó có thể bám được, còn tay kia thì ôm chặt lấy bụng.

Cũng may trong khoảnh khắc đột ngột này, cơ thể cô tự nảy sinh phản ứng bản năng, nhờ việc bám tay vào tay vịn cầu thang mà ngăn lại quán tính tiếp tục ngã xuống dưới. Cô chỉ trượt đi hai bậc thêm, dùng các bộ phận khác của cơ thể đỡ lại, không có chuyện rơi từ trên cao xuống một cách đáng sợ.

Nhưng cho dù như vậy, cô vẫn đau tới nhăn mặt nhăn mày, có dòng mồ hôi lạnh liên tục túa ra.

Người làm kia lúc này đã sợ đến ngây người, kinh hoàng nhìn cảnh tượng đột ngột xảy ra trước mắt, chiếc khay trong tay rơi thẳng xuống đất, hoảng loạn lao về phía cô: "A! Tiểu thư Uyên Bạch!"

Chỉ vài giây ngắn ngủi, Lâm Uyên Bạch đã cảm thấy cả người ớn lạnh.

Con...

Bây giờ cô lo lắng về đứa bé nhất.

Người làm trợn tròn mắt, mặt bối rối: "Tiểu thư Uyên Bạch! Tôi xin lỗi, cô có sao không? Bị thương ở đâu rồi, cô đừng làm tôi sợ! Tôi không biết sẽ đụng phải cô..."

"Cô làm ăn kiểu gì đấy hả!" Cách đó một quãng, Lục Tịnh Tuyết cũng đi xuống, miệng quát.

"Tiểu thư Tịnh Tuyết tôi xin lỗi, xin lỗi!" Người làm vội vã cúi gập người xuống.

Lục Tịnh Tuyết bức dọc quay đi, chủ động đưa tay về phía cô: "Bị ngã có nặng không, tôi dìu cô được chứ?"

Nhìn bàn tay được sơn móng tuyệt đẹp đó, Lâm Uyển Bạch không nhúc nhích, ngược lại co rụt người về sau né tránh.

Lúc này, dưới nhà vang lên tiếng của một người đàn ông.

"Uyển Uyển!"

Ở khoảng cách mười mấy bậc cầu thang, Hoắc Trường Uyên sải vài ba bậc, lao tới như tên bắn: "Thế này là sao!"

Anh đánh xe vào trong sân, không thấy cô đi ra nên đỗ xe đó, đi vào nhà. Không ngờ lại nhìn thấy cảnh cô ngã ngồi trên bậc cầu thang. Mặt anh tái nhợt đi, thái dương đỏ mồn hôi lạnh. Khi nhìn thấy cô dùng tay ôm bụng, anh suýt ngừng thở.

Anh nhanh chóng và cẩn thận bế cô lên.

Lục Tịnh Tuyết nhìn thấy anh, dịu giọng tiến lên: "Trường Uyên, anh đừng sốt sắng! Là người làm không để ý, lúc xuống cầu thang không cẩn thận va phải cô ấy, người lão đạo nên ngã!"

Bị cô ta nhắc đến như vậy, người đứng bên cạnh gần như quỳ rạp xuống, sợ đến bật khóc, hoảng loạn không biết phải làm sao: "Xin lỗi, xin lỗi! Tiểu thư Uyển Bạch, cô không sao chứ? Tôi thật sự không cẩn thận, chứ không cố ý đâu! Tôi cũng không hiểu tại sao bỗng nhiên trượt chân va phải cô. Cô tuyệt đối không thể có chuyện gì được nếu không tôi tội đáng muôn chết..."

Ánh mắt Hoắc Trường Uyên u ám như mây mù tháng Sáu, anh lạnh lùng đi ngang qua.

Lâm Uyên Bạch túm lấy áo vest của anh, cắn môi run rẩy nói: "Hoắc Trường Uyên, mau đưa em đến bệnh viện, em đau bụng..."

Khi những người trên gác nghe thấy tiếng động lần lượt chạy ra thì Hoắc Trường Uyên đã bế cô đi khỏi biệt thự.

Trên đường, chiếc ô tô trắng tăng tốc, Hoắc Trường Uyên cũng không dám phóng xe quá liều, sợ không cẩn thận lại làm cô nghiêng ngã. Bàn tay anh nắm vô lăng chặt tới nỗi như sắp đâm sâu vào nó, trái tim cứ thắt lại.

Lâm Uyên Bạch được cài dây an toàn cẩn thận ngồi bên ghế lái phụ, người co quắp. Cô cúi đầu, hai tay vẫn ôm chặt bụng như lúc trước.

Cô thật sự rất sợ hãi.

Dọc đường, cô liên tục sờ tay xuống dưới, chỉ sợ phát hiện thấy có sự ướt át nào đó, cũng may chưa thấy chảy máu.

Cho dù như vậy, Lâm Uyên Bạch vẫn thấp thỏm. Trước mắt là sương mù dày đặc, thậm chí cô không dám khóc, sợ hãi chỉ dám cầu nguyện trong lòng: Con tuyệt đối không thể có chuyện gì được...

Hai người họ mong chờ lâu như vậy, khó khăn lắm mới có bất ngờ ghé thăm. Mỗi ngày Hoắc Trường Uyên đều mong ngóng con gái của họ chào đời. Nếu cứ vô duyên vô cớ mất đi như vậy, cô nhất định buồn chết!

"Con, Hoắc Trường Uyên, nhất định phải giữ con..."

Lâm Uyên Bạch ngược lên nhìn anh, ghen ngào lắm lắm.

Chạm phải đôi mắt đỏ rực của cô, Hoắc Trường Uyên càng thêm đau lòng. Nhân lúc đèn đỏ, anh đưa tay lau mồ hôi cho cô, sau đó nắm chặt tay cô, nói rành mạch: "Uyển Uyển đừng sợ, có anh ở đây, cả em và con nhất định sẽ không sao!"

"Ừm..." Lâm Uyển Bạch gật đầu.

Giọng anh mang đầy sức mạnh, khiến trái tim thấp thỏm của cô như có được sự bình yên.

Qua khoảng năm sáu phút sau, cô nghe thấy anh nói: "Tới bệnh viện rồi!"

Lâm Uyển Bạch ngẩng đầu lên nhìn, quả nhiên nhìn thấy tòa nhà bệnh viện qua cửa sổ. Trước cửa có bác sỹ và y tá chạy ra đón. Ban nãy ở dọc đường anh có gọi điện thoại liên lạc, họ đã đẩy sẵn giường ra đợi rồi.

Nhìn thấy những thiên thần áo trắng ấy, cuối cùng cô cũng yên tâm hơn, ý thức dần dần tan rã.

Khi cô tỉnh lại, trong tầm mắt là một màu trắng xóa, cô đã nằm trong phòng bệnh VIP rồi.

"Tiểu Bạch! Chị tỉnh rồi!"

Chớp chớp mắt một cái, có giọng nói réo rắt lọt vào tai.

Lâm Uyển Bạch nghiêng đầu, nhìn thấy Trịnh Sơ Vũ đang ngồi phục bên cạnh giường, kích động nhìn cô: "Sơ Vũ..."

Sau khi gọi một tiếng, cô lập tức nhớ ra điều gì, căng thẳng đưa tay sờ lên bụng mình.

Vì vừa tròn ba tháng chưa lâu vẫn chưa to lắm nên lúc này cô nằm trên giường, chẳng thể sờ ra được rốn cuộc còn hay mất.

"Đừng căng thẳng, đứa bé không sao, rất an toàn!" Trịnh Sơ Vũ hiểu nỗi lo của cô, vội nói luôn để cô yên tâm: "Tôi đã hỏi bác sỹ rồi, cũng may thai nhi qua ba tháng đầu đã ổn định, thêm nữa lúc đó cô phản ứng nhanh, dùng cánh tay và chân đỡ lại không ít quán tính, nếu không để bụng bị va chạm thì hậu quả thật không dám tưởng tượng! Bây giờ chỉ hết hồn một phen, động thai một chút. Bác sỹ nói chị cũng vì quá sợ hãi nên mới ngất đi, sau này về nhà cố gắng tĩnh dưỡng là được!"

Nghe thấy vậy, Lâm Uyển Bạch mừng đến bật khóc.

May quá, may quá...

Cảm tạ trời đất con không sao, đúng là hết hồn một phen. Dọc đường tới bệnh viện, mỗi giây đều là sự giày vò. Nếu sinh mệnh nhỏ trong bụng cô cứ thế mất đi, e là cô không biết làm sao để đối mặt, tuyệt đối không ít hơn bốn năm trước khi mất bánh bao nhỏ.

Thấy cô dáo dác kiếm tìm, Trịnh Sơ Vũ biết cô đang tìm Hoắc Trường Uyên bèn giải thích: "Anh Trường Uyên đang ra ngoài nghe điện thoại. Anh ấy sợ quấy rầy chị, chắc sẽ quay vào nhanh thôi!"

Lâm Uyển Bạch gật đầu.

Anh chắc chắn là sợ lắm!

Tuy rằng Hoắc Trường Uyên luôn an ủi cô đừng sợ, có anh, anh tuyệt đối sẽ không để cô và con gặp chuyện gì, nhưng lúc được anh bế lên xe, cô có thể cảm nhận được từng ngón tay và cả hơi thở của anh đều run rẩy...

Hết chương 344

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 345

Khi Lâm Uyên Bạch đặt tay xuống, cơn đau ập tới, cô bất giác kêu lên một tiếng suýt xoa.

"Chị đừng vội động đây lung tung, chạm tới chỗ cánh tay bị đau rồi phải không!" Trịnh Sơ Vũ vội tiến lên, nhẹ nhàng xắn tay áo của cô lên: "Lúc đó chị giữ lấy bụng, khi ngã xuống đã dùng cánh tay và chân đỡ lại. Bây giờ xuất hiện không ít vết bầm, khuỷu tay cũng sưng lên không ít. Đã được bôi thuốc rồi, chắc phải hai ba ngày nữa mới bớt sưng được!"

Lâm Uyên Bạch cúi đầu xuống nhìn, đúng là trên cánh tay trái có một khoảng bầm tím rất rộng. Chắc là lúc ngã xuống, do cô bám lấy tay vịn cầu thang giữ vững cơ thể tạo thành. Vừa tỉnh dậy, cô chỉ một lòng nghĩ tới con nên không cảm thấy gì, bây giờ khi chắc chắn con đã không sao, những giác quan khác mới từ từ tìm lại cảm giác.

Trịnh Sơ Vũ dìu cô ngồi dậy, chu đáo dựng gối ra sau lưng cho cô tựa vào, sau đó kéo ghế ngồi bên cạnh, cảm râm suốt: "Tiểu Bạch, biết chuyện chị ngã cầu thang, tôi hết cả hồn!"

Lâm Uyên Bạch mỉm cười, bản thân cô lẽ nào không hết hồn ư!

Tai nạn xảy ra quá nhanh, lúc đó cô không biết phải làm sao, bảo vệ con cũng chỉ là bản năng tự nhiên. Lắc lắc bàn tay đang nắm chặt tay mình, cô vỗ về: "Cũng may bây giờ không sao rồi..."

"Thì đó!" Trịnh Sơ Vũ gật đầu, sau đó lại bực dọc mắng: "Cũng không hiểu người làm đó làm việc kiêu gì, tay chân vụng về, còn bất cẩn va phải chị, vô tâm quá rồi, tôi đang nghi ngờ không biết có phải người đó cố tình không! Cũng may chị phản ứng nhanh, chị mà phản ứng chậm một chút, lăn xuống cầu thang thật thì đừng hòng nghĩ tới chuyện giữ được đứa bé, nghĩ lại cũng thấy ghê người!"

"Tôi tin rằng người làm vô tình." Lâm Uyên Bạch nhú mày nói.

Lúc đó thật ra cô cũng phần nộ y như Trịnh Sơ Vũ, có điều về bồi rối luống cuống của người làm không giống như đóng kịch. Nhất là sau khi thấy cô ngã, ánh mắt người đó chỉ toàn lo lắng, tự trách, thậm chí chỉ hận không thể tự bạt tai mình.

Có điều...

Lâm Uyên Bạch bỗng nhiên nheo mắt lại, lạnh lùng nói: "Người khác có cố ý hay không thì tôi không rõ..."

"Tiểu Bạch, chị có ý gì?" Trịnh Sơ Vũ sững người.

"Lúc đó ngoài người làm ra, Lục Tĩnh Tuyết cũng có mặt!"

Trịnh Sơ Vũ sững sốt bùm miệng: "Ý chị muốn nói..."

"Tôi nghi ngờ chính là cô ta!" Lâm Uyên Bạch thẳng thừng vạch mặt.

Khi sự việc xảy ra, ngoài cô và người làm, còn có Lục Tĩnh Tuyết đi tới. Tuy rằng khi ngã xuống, cô có quay đầu lại nhìn và thấy Lục Tĩnh Tuyết cách mình một khoảng nhất định, ở giữa là người làm kia, không thể liên quan tới cô ta.

Nhưng cô tin rằng người làm là vô tội, vì phản ứng của người ấy ngay lúc đó không hề giả. Nếu không phải người làm cố tình thì đang yên đang lành nhường đường cho cô sao bỗng dừng lại va phải cô. Chỉ có một khả năng chính là Lục Tịnh Tuyết đã làm gì. Tuy không có bất cứ chứng cứ nào, nhưng cô vẫn khẳng định một trăm phần trăm là như thế.

"Còn cần phải nghĩ sao, nhất định là chị ta! Quá giống cách chị ta hay làm. Chuyện thuốc chuột lần trước cũng phải đến 99% là do chị ta giở trò, hại tôi gánh tội thay, bây giờ vì chuyện ấy, ông ngoại vẫn còn ý kiến với tôi đấy!" Nghe xong, Trịnh Sơ Vũ bỗng dừng nhảy dựng lên, giậm chân bình bịch: "Thật tức chết mất, không thể bắt chị ta trả giá vì những việc mình đã làm!"

Lâm Uyên Bạch mím môi trầm mặc hồi lâu rồi bất ngờ nói: "Thật ra... tôi có ý này."

"Ý gì vậy?" Trịnh Sơ Vũ có hứng thú.

Hai người họ thì thầm một lúc, Lâm Uyên Bạch chợt nghĩ ra chuyện gì, ngập ngừng hỏi: "À, Sơ Vũ, cô xác định muốn giúp tôi chứ? Nói gì thì nói, Lục Tịnh Tuyết cũng là chị họ của cô..."

"Vậy thì sao, chị còn vừa là chị họ vừa là bạn thân của tôi mà!" Trịnh Sơ Vũ ngược cao cằm.

Không chỉ xuất phát từ chính nghĩa, hơn thế nữa còn là ân oán cá nhân. Cô ấy muốn trả thù cho những oan ức mình từng phải chịu, ăn miếng trả miếng!

Khi Hoắc Trường Uyên gọi điện thoại xong đi vào thì nhìn thấy hai người họ một người ngồi trên giường bệnh, một người ngồi trên ghế bên

cạnh, hai cái đầu ghé sát vào nhau thì thâm vẻ rất mờ ám. Nghe thấy động tĩnh, họ lập tức im miệng, lần lượt quay đầu lại nhìn.

Nhìn thấy anh, Trịnh Sơ Vũ cũng không ở lại lâu thêm, nháy nháy mắt với cô mấy cái rồi ra về.

Trong phòng bệnh chỉ còn lại hai người họ, nhất thời không biết nói gì, Hoắc Trường Uyên đành cúi xuống, ngồi bên cạnh giường.

Thấy anh áp lòng bàn tay lên bụng cô qua lớp áo, biểu cảm và động tác hết sức chân thành, sau pha thăng thốt đó, giờ đây trong lòng Lâm Uyên Bạch phần nhiều là áy náy: "Hoắc Trường Uyên, em xin lỗi, khiến anh lo lắng rồi."

"Nói lời ngốc nghếch gì vậy!" Hoắc Trường Uyên mắng cô một câu rồi chuyển sang vuốt ve chỗ bị thương của cô: "Vết thương trên cánh tay còn đau không?"

Lâm Uyên Bạch lắc đầu.

Cô không cố tỏ ra mạnh mẽ mà quả thật vết thương ngoài da không đáng ngại. Chỉ cần bảo vệ được con, cô thậm chí đã nghĩ, cho dù lúc đó cô ngã gãy tay hoặc gãy chân cũng không sao.

"Hôm nay em thật sự sợ tới mức hồn vía bay đi đâu hết. Lúc ngã xuống cầu thang, em cảm giác bụng đau, em sắp chết tới nơi rồi! Cũng may con không sao, vẫn yên lành ở trong bụng em, nó rất kiên cường!" Bất lấy bàn tay anh đặt lại lên bụng mình, Lâm Uyên Bạch thề thốt: "Hoắc Trường Uyên, anh yên tâm, sau này em sẽ bảo vệ thật tốt cho con của chúng ta, nhất định sẽ không để nó gặp chuyện!"

"Được." Hoắc Trường Uyên cúi xuống, hôn lên trán cô.

Lâm Uyên Bạch cúi đầu xuống nhìn, trầm ngâm giây lát rồi lẩm bẩm hỏi anh: "Anh bảo nó kiên cường như vậy, liệu có phải là một cậu bé không?"

Đôi mày vốn dĩ chưa dần ra hằn của Hoắc Trường Uyên bỗng chốc càng nhíu chặt hơn. Anh khẽ mím môi, hạ giọng nhấn mạnh một câu: "... Là con gái!"

Lâm Uyên Bạch phì cười. Thật ra cô cố tình chọc anh để anh thoải mái tinh thần hơn một chút thôi.

Hoắc Trường Uyên đưa tay ôm cô vào lòng, tâm trạng quả thực thoải mái hơn nhiều. Anh đưa ngón tay chấm lên đầu mũi cô: "Ban nãy em và Trịnh Sơ Vũ âm mưu chuyện gì vậy?"

Lâm Uyên Bạch thần bí ngoắc ngoắc tay với anh.

Sau khi anh đỡ người qua, cô ghé sát vào tai anh, kể hết kế hoạch cho anh không chút giấu giếm.

Hoắc Trường Uyên nhướn cao mày: "Em và Trịnh Sơ Vũ định tương kế tựu kế, giả vờ như đứa bé đã mất, để cô ta nghĩ kế hoạch đã thành công rồi dụ dỗ cô ta vào bẫy?"

"Dĩ nhiên vẫn cần sự phối hợp của anh!" Lâm Uyên Bạch gật đầu.

Nếu muốn mọi người nghĩ đứa con này đã mất thì biểu hiện của anh là quan trọng nhất.

"Thâm độc vậy?" Hoắc Trường Uyên rướn môi cười.

Lâm Uyên Bạch cố tình chớp chớp mắt: "Học anh cả mà~"

Hoắc Trường Uyên yêu thương vuốt mái tóc cô, đôi mắt anh dần dần nheo lại, bên trong là những tia sáng nghiêm nghị: "Vừa hay, tới lúc đó có một vài món nợ cũng nên tính toán rồi!"

"Có phải anh đã tra ra ngọn nguồn khoản tiền kia rồi không?" Nghe xong, Lâm Uyển Bạch bất giác ngẩng đầu lên hỏi.

Hoắc Trường Uyên lạnh lùng gật đầu: "Ừm."

...

Sau khi truyền một chai nước dinh dưỡng, Lâm Uyển Bạch mới thay đồ, ra viện.

Từ trong thang máy đi ra, họ nhìn thấy một cô gái trẻ được một cậu thanh niên bế công chúa đi vào trong, hình như là hai sinh viên đại học còn chưa tốt nghiệp, mặt non choẹt, trông có vẻ như là một đôi yêu nhau tới bệnh viện khám.

Vì hình ảnh ấy đập thẳng vào mắt nên Lâm Uyển Bạch cũng nhìn thêm một chút.

Đang chuẩn bị quay đi thì chân cô chột nhẹ bằng, cô cũng bị Hoắc Trường Uyên bế bổng lên, ôm chặt vào lòng.

"Này..."

Động tác này của Hoắc Trường Uyên cảm giác còn nhẹ nhàng hơn cậu thanh niên kia nhiều. Anh nhướn mày xốc cô lên: "Ban nãy em cứ nhìn người ta chằm chằm chẳng phải vì cũng muốn anh bế em sao?"

"Em nào có!" Lâm Uyển Bạch dờ khóc dờ cười, đung đưa hai chân giãy giụa: "Anh mau thả em xuống đi, người ta đang nhìn kìa..."

Đôi sinh viên ban nãy đã đủ trở thành một phong cảnh rồi. Sau khi ra khỏi thang máy, họ lại trở thành một phong cảnh khác, hơn nữa vì Hoắc Trường Uyên bẩm sinh đã tự toát ra một sức hấp dẫn nên nhận được càng nhiều sự chú ý hơn."

Hoắc Trường Uyên không buông tay mà càng ôm cô chặt hơn: "Bên ngoài có bậc thêm, anh bế em sẽ an toàn hơn!"

Lâm Uyển Bạch nghe ra được sự căng thẳng và lo lắng qua ngữ khí của anh, tuy rằng anh hơi lo lắng thái quá. Bậc thềm trước cửa cộng vào cũng chỉ hai, ba bậc, nhưng có lẽ sau chuyện này anh đã bị ám ảnh tâm lý, hơn nữa được anh cưng trên tay thế này cũng khiến cô rất hạnh phúc.

Bên ngoài trời đã tối dần, những tòa nhà cao tầng phía xa đều đã sáng đèn.

Bước xuống bậc cuối cùng, Lâm Uyển Bạch vốn dĩ đang giãy giụa muốn xuống chột bắt gặp một chiếc ô tô đen đang đi tới. Họ đều nhận ra biển số xe, là của nhà họ Lục. Cô chột khựng lại, nghiêm chỉnh ôm chặt cổ anh.

Họ đưa mắt nhìn nhau rồi cô cúi mặt xuống.

Không phải cô cố tình diễn mà ngay từ lúc ra khỏi phòng bệnh, Hoắc Trường Uyên đã cởi áo khoác ngoài trùm lên người cô, chiếc áo vừa to vừa rộng lại càng khiến cô trông yếu ớt, mỏng manh.

Sau khi xe đỗ lại, họ thấy bên trong có không ít người.

Hai anh em Lục Học Lâm và Lục Học Phương nghe tin đều vội tới, theo sau còn có Lục Tịnh Tuyết, Trịnh Sơ Vũ lúc trước đã tới thăm cô, lúc này đang đứng giữa họ.

Sau khi chuyện xảy ra, khắp trên dưới nhà họ Lục đều hoang mang. Ở nhà, Lục Học Lâm đợi mãi không yên tâm, vừa có thông tin bệnh viện là lập tức tới ngay.

Lục Học Lâm nhìn thấy cô yếu ớt trong vòng ôm của Hoắc Trường Uyên, đầu tựa vào vai anh, khí sắc và tinh thần trông đều có vẻ không ổn. Còn Hoắc Trường Uyên thì lạnh lùng, mặt không cảm xúc, trái tim ông chợt đập lỡ một nhịp.

"Uyển Bạch, sao rồi con?"

Lục Học Lâm sai bước tiến lên trước, khẽ nắm lấy tay cô, căng thẳng hỏi.

Nghe xong, cả người Lâm Uyển Bạch cứng đờ, cô cúi đầu không nói câu nào, trong gió đêm, cô chỉ ra sức mím môi.

Thấy vậy, Lục Học Lâm đã đoán ra kết quả, ông hỏi dò: "Đứa bé..."

"Mất rồi ạ." Hoắc Trường Uyên hạ giọng và lắc đầu với vẻ kìm nén.

Nghe được tin này, tất cả đều trợn tròn mắt, không khỏi sửng sốt và đau lòng cho sinh mạng còn chưa kịp chào đời. Trong lúc tất cả thở dài tiếc nuối, chỉ có một người, ngoài mặt đau buồn cùng mọi người, thật ra trong lòng đang nở hoa.

Đến tận khi chiếc Land Rover trắng chìm vào dòng xe, Lâm Uyển Bạch mới từ từ buông đôi môi mím chặt ra, khóe miệng khẽ rướn lên.

Nắm chặt lấy bàn tay anh đưa qua, cô nói một câu gần như làm nũng: "Đói quá..."

Khuôn mặt vô cảm của Hoắc Trường Uyên cũng đã có chút nhiệt độ, ngón tay anh quẹt lên lòng bàn tay cô, khóe môi mỏng khẽ rướn lên: "Trước khi em được rút kim tiêm anh đã gọi điện thoại cho thím Lý rồi, thức ăn đã chuẩn bị xong xuôi hết cả."

"Hử?"

Thấy cô nghiêng đầu, nhìn mình chằm chằm không chớp mắt, anh cũng bất giác liếc sang.

Lâm Uyên Bạch ngả người vào cánh tay anh, ngược mặt lên hỏi: "Hoắc Trường Uyên, chị Triệu nói em hãy trân trọng mười tháng mang thai này, bởi vì đàn ông chỉ nuông chiều phụ nữ nhất khi phụ nữ mang thai mà thôi, anh cũng sẽ như vậy sao?"

"Em nghĩ sao?" Hoắc Trường Uyên không trả lời mà hỏi ngược lại.

Lâm Uyên Bạch rơi vào đôi mắt anh khoảng hai giây, sau đó bật cười, kiên định lắc đầu: "Anh sẽ không!"

Chiếc xe dừng lại trước đèn đỏ, họ trao nhau một nụ hôn lặng lẽ.

...

Trở về biệt thự, quả nhiên vừa vào cửa đã ngửi thấy mùi cơm thơm phức.

Lâm Uyên Bạch thay dép đi vào trong, nhưng chỉ có thím Lý đeo tạp dề ra đón, bất ngờ là không thấy bóng dáng bánh bao nhỏ. Cô đi qua cửa chính liền nhìn thấy một cái bóng nhỏ xíu đang ngồi trên sofa, quay lưng ra phía cửa.

Sau khi nghe thấy động tĩnh, nó quay đầu ra nhìn họ nhưng không nhảy xuống khỏi ghế, lao về phía cô mà ngược lại, nhanh chóng quay đi, nhúu mày như đang hờn giận.

"Đâu Đâu sao vậy?" Lâm Uyển Bạch không hiểu, hỏi.

Thím Lý vội giải thích cho cô: "Tiểu thiếu gia không được vui! Một mình thằng bé bị bỏ lại ở lớp Taekwondo, đợi cô cậu rất lâu mà không thấy tới đón. Nó khóc sưng cả mắt. Về sau, giáo viên gọi điện thoại tới, ông Lý mới vội qua đón. Về đến nhà là nó rầu rĩ như vậy, tôi cũng chẳng ăn uống gì!"

Nghe xong, Lâm Uyển Bạch áy náy vô cùng.

Vốn dĩ Hoắc Trường Uyên tới nhà ông cụ Lục đón cô rồi họ sẽ cùng đi đón bánh bao nhỏ. Không ngờ lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cô mãi mê lo cho đứa nhỏ trong bụng, quên bẵng việc đón con, bây giờ hối hận muốn chết!

Điều cô sợ nhất chính là cô thêm một đứa con nữa và bỏ bê bánh bao nhỏ.

Từ sau khi Lâm Uyển Bạch từ bỏ việc quay về Canada, ngày nào ba người họ cũng chung sống bên nhau, lâu lắm rồi bánh bao nhỏ không còn khóc nữa.

Đau lòng cúi người xuống, cô ôm lấy thằng bé: "Bảo bối, mẹ xin lỗi!"

Bánh bao nhỏ phụng phịu quay mặt đi, cái môi dẩu cao.

Lâm Uyển Bạch xoa đầu thằng bé, kiên nhẫn và nhỏ nhẹ dỗ dành: "Thật sự xin lỗi bảo bối. Mẹ hứa, sau này sẽ không bao giờ có chuyện như vậy nữa, con tha lỗi cho mẹ được không? Không phải bố mẹ cố tình không đến

đón con, vì em gái bỗng nhiên khó chịu, mẹ và papa con đưa em đi khám bác sỹ, thế nên nhất thời không lo được cho con..."

Nghe xong, bánh bao nhỏ lập tức quên hẳn việc giận dữ, vội vàng xoa mặt lại: "Em gái nhỏ khó chịu ả?"

"Bảo bối đừng lo, bây giờ không sao rồi!" Lâm Uyên Bạch không nhịn được cười.

Bánh bao nhỏ như thổi phào nhẹ nhõm, lập tức hết giận, còn vươn tay ra, dùng những ngón tay ngắn cùn xoa xoa như vuốt đậu phụ, miệng tự lẩm bẩm: "Em gái nhỏ đừng sợ, bảo bảo bảo vệ em~"

Lâm Uyên Bạch cúi đầu áp má mình lên khuôn mặt trắng nõn của thằng bé, lòng mềm như bông.

Hết chương 345

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 346

Lúc Lâm Dũng Nghị đi, tuy ông đã nhấn mạnh nói không cần nhưng Lâm Uyển Bạch rốt cuộc vẫn ra tiễn.

Còn về chuyện khoản tiền kia, ông đã giao toàn quyền cho Hoắc Trường Uyên giải quyết.

Hoắc Trường Uyên cộng thêm bánh bao nhỏ, cả gia đình ba người tiễn Lâm Dũng Nghị tới tận cửa kiểm tra an ninh, ngược lại khiến Lâm Dũng Nghị, người đang cố tỏ ra bình thản, không kìm được lòng, đến phút cuối cùng vẫy tay chào tạm biệt, giọng cũng hơi nghẹn ngào, thậm chí còn có phần quyến luyến không nỡ đi.

Trong câu chuyện nhiều duyên nợ của đời trước, thật ra người đáng thương nhất phải là Lâm Dũng Nghị.

Cuối cùng ông vẫn cô độc một mình, chỉ còn lại một nỗi đau sâu sắc, yêu mà không có được, nhưng ông vẫn chấp nhận cưới mẹ về làm vợ, cho dù suốt tám năm trời đằng đẳng, ông không có được sự coi trọng của người con gái trong trái tim mình.

Lục Học Lâm tuy sầu não vô cùng vì bỏ lỡ cuộc đời với người mình yêu, nhưng chí ít vẫn còn lưu giữ được những kỷ niệm yêu nhau và bên nhau, cũng như tình yêu mẹ dành cho ông trọn đời trọn kiếp, còn Lâm Dũng Nghị thì chẳng có gì cả.

Nhìn bóng dáng tiều tụy thậm chí có phần lợm khộm đó, đến tận khi bóng ông biến mất, Lâm Uyển Bạch mới dám để nước mắt trào ra.

Hoắc Trường Uyên đứng bên cạnh nhìn mà cứ nhíu mày suốt. Anh rút chiếc khăn tay trong túi ra, kiên nhẫn lau mí mắt cho cô: "Uyển Uyển, em còn khóc nữa anh sẽ đau lòng đấy!"

"Bảo bảo cũng đau lòng!" Bánh bao nhỏ cũng giật giật bàn tay cô.

Lâm Uyển Bạch nhìn sự quan tâm giống nhau y như đúc trong ánh mắt một lớn một nhỏ, cuối cùng vẫn phải phì cười trong nước mắt.

Giữa đại sảnh sân bay người qua người lại, cho dù là những bước chân vội vã cũng không ngăn được mọi người nhìn về phía họ. Đối diện với những ánh mắt ngưỡng mộ không hề giấu giếm ấy, cô cũng điềm nhiên chấp nhận.

Lúc về, Hoắc Trường Uyên nhận một cuộc điện thoại, có một văn bản gấp cần anh về công ty lấy. Ô tô dừng lại trước cổng, Lâm Uyển Bạch dẫn bánh bao nhỏ xuống xe trở về biệt thự trước.

Vừa vào cửa, thím Lý đã rào bước đi tới: "Ông Lục tới rồi, đã đợi rất lâu trong phòng khách!"

Nghe thấy vậy, Lâm Uyển Bạch vội vàng đi vào phòng khách. Lục Học Lâm đang ngồi trên sofa, tách trà trước mặt đã cạn, có thể nhận ra ông đã đến được một lúc, hơn nữa còn mang theo không ít đồ, đều là những đồ bổ dưỡng, bổ khí bổ huyết.

"Bố!"

"Ông ngoại~"

Bánh bao nhỏ chào ngay sau cô.

Lâm Uyên Bạch kịp thời giữ bánh bao nhỏ lại, sợ thằng bé nói lỡ lời, cô bèn lên tiếng: "Bảo bối, bộ quần áo này bẩn rồi, để thím Lý đưa con lên gác thay một bộ sạch sẽ nhé, còn nữa chẳng phải lần trước còn vẽ một bức tranh nói muốn tặng cho ông ngoại sao!"

"Vâng vâng, bảo bảo đi lấy ngay đây!" Bánh bao nhỏ ngoan ngoãn gật đầu, rồi chạy tuốt lên gác cùng thím Lý.

Trong phòng khách chỉ còn lại hai bố con họ. Lục Học Lâm nhìn về phía cô, không nhin được, buông một tiếng thở dài, trách móc nói: "Uyên Bạch, sao lúc này con vẫn còn ra ngoài, tối qua vừa mới từ bệnh viện trở về, nên ở yên trong nhà tĩnh dưỡng mới đúng chứ!"

"Dạ..." Lâm Uyên Bạch chột dạ.

Cô cắn môi, ấp úng giải thích: "Bố con bên nhà họ Lâm di dân ra nước ngoài, hôm nay ông bay nên con ra tiễn ông."

"Thì ra là như vậy!" Lục Học Lâm nghe xong cũng gật đầu thông cảm, nhưng nét mặt vẫn còn rất nhiều sự không yên tâm: "Uyên Bạch, chuyện đưa con tuy đáng tiếc, nhưng con cũng đừng quá buồn lòng! Cũng may con và Trường Uyên đã có Đậu Đậu, hơn nữa hai đứa còn trẻ, muốn có con sau này còn rất nhiều cơ hội!"

Lâm Uyên Bạch cảm thấy áy náy trong lòng, không dám nhìn thẳng vào mắt ông: "Vâng, bố, con biết ạ..."

Đối với sự lừa gạt này, thật ra cô không thoải mái lắm, nhưng tạm thời không thể nói được, cô cảm thấy rất áy náy với bố mình.

Lục Học Lâm vẫn chỉ nghĩ cô cúi đầu là vì chưa quên được chuyện đứa con, ông tiếp tục dịu giọng an ủi mấy câu.

Vì còn có chuyện khác nên Lục Học Lâm không ở lại lâu. Cảm được bức tranh sập màu của bánh bao nhỏ, ông rất vui. Lúc ông ra khỏi biệt thự, cũng đúng lúc Hoắc Trường Uyên đánh xe trở về.

Nhìn theo Lục Học Lâm cho đến khi xe của ông đi khuất, họ cũng chưa lập tức đi vào nhà ngay.

Thấy cô nhíu mày và mím chặt môi, Hoắc Trường Uyên rất dễ dàng đoán ra được tâm trạng của cô. Anh vươn tay ôm cô vào lòng, tựa cằm lên đỉnh đầu cô: "Em cảm thấy khó chịu trong lòng à?"

Lâm Uyển Bạch gật đầu.

Nghĩ tới những lời động viên của Lục Học Lâm, cảm giác tội lỗi trong cô càng trở nên mạnh mẽ: "Bố nghĩ đứa con mất thật rồi nên rất buồn cho chúng ta..."

"Vậy em nói với ông chưa?" Hoắc Trường Uyên hỏi.

Lâm Uyển Bạch lắc đầu, nhìn theo hướng xe của ông vừa rời khỏi, cô khoanh hai tay trước ngực, khẽ thở hắt ra một hơi, lẩm bẩm: "Chuyện này thật ra vẫn ổn, chỉ là em sợ tới lúc đó ông sẽ càng đau lòng hơn..."

...

Ngoài cửa sổ, trăng đã lên cao.

Lâm Uyển Bạch tắm xong đi ra khỏi phòng tắm, nhìn thấy Hoắc Trường Uyên nằm dựa đầu giường. Hôm nay anh không còn cầm cuốn

sách về việc mang thai trong tay nữa mà là một cuốn từ điển không biết lấy từ đâu ra, đang đặt tên cho con gái của họ.

Cô liếc nhìn những cái tên được chọn ra trên giấy, cả một hàng đều tằm tấp, quả nhiên toàn là tên con gái.

Rất nhiều lúc ngay cả Lâm Uyên Bạch cũng bị ảnh hưởng. Rõ ràng còn chưa kiểm tra ra được rốt cuộc là trai hay gái nhưng cô đã vô thức cảm thấy trong bụng mình thật sự là một cô con gái rồi.

Không quấy rầy anh, Lâm Uyên Bạch cũng vén chăn ngồi cạnh anh, buổi tối ăn hơi no nên cô vẫn chưa buồn ngủ lắm.

Nhớ tới người bạn thân ở Nam Phi xa xôi, cũng rất lo lắng cho tình hình cô ấy sau vụ động đất, cô lấy di động ra gọi Facetime.

Có điều rất bất ngờ, trên màn hình lại xuất hiện gương mặt tuần tú của Tần Tư Niên.

Có lẽ anh ấy vô tình bắt máy trong lúc cầm hộ điện thoại cho cô ấy. Nhìn thấy Tần Tư Niên ở đầu kia, cô hơi ngạc nhiên một chút, cũng may là anh ấy chịu nói chuyện với cô.

"Bác sỹ Tần?" Lâm Uyên Bạch kích động chào.

Có lẽ vì giọng cô hơi cao, nên Hoắc Trường Uyên này giờ vẫn vui đầu trong cuốn từ điển cũng phải nghiêng đầu liếc nhìn.

Lâu quá không gặp, Tần Tư Niên cũng mỉm cười: "Cô Lâm, vẫn chưa gặp mặt để chúc mừng cô được, mừng cô có thai lần thứ hai!"

"Cảm ơn anh!" Tay kia của Lâm Uyên Bạch tự động trượt xuống, vuốt ve cái bụng.

Thật ra cô biết, anh ấy cũng giống như người bạn Tang Hiểu Du của cô, khi nhắc đến con của người khác đều tự động nhớ tới đứa con mà họ đã mất, ánh mắt đều động chút buồn thương chưa thể tan ngay.

"Cô đợi một chút, tôi đưa di động cho cô ấy!"

Rất nhanh, Tần Tư Niên biến mất, thay vào đó là gương mặt tròn sạm đi vì nắng của Tang Hiểu Du.

Sau khi xác nhận bạn mình không gặp nguy hiểm gì sau vụ động đất, cả hai người bạn đều nắm chặt điện thoại hàn huyên rất lâu. Lâm Uyển Bạch nheo mắt lại, hạ thấp giọng hỏi nhỏ: "Cá nhỏ, thành thật khai báo đi, cậu và bác sỹ Tần bây giờ tình hình ra sao?"

"Tuyệt đối không phải như cậu nghĩ!" Tang Hiểu Du thẳng thừng phủ nhận.

Không phải ư?

Nhưng Lâm Uyển Bạch không tin, có lẽ vì Tang Hiểu Du chỉ mãi nói chuyện với cô mà không hề chú ý, nhưng cô thì thấy rất rõ.

Trên màn hình di động, ở xa xa kia, ngoài gương mặt tròn cười tí tít của Tang Hiểu Du, đằng sau là bóng Tần Tư Niên. Đôi mắt hoa đào đỏ đang ở một nơi mà Tang Hiểu Du không thấy nhìn cô ấy chăm chú, chưa từng rời đi.

Không biết là cô ấy không chú ý thật hay giả vờ không biết.

"Thật ra là vì buổi tọa đàm của anh ấy bị lùi lịch nên vẫn phải ở lại đây chưa đi, cộng thêm việc sau động đất có khá nhiều người bị thương nên anh ấy cũng giúp đỡ Hội chữ thập đỏ bên này không ít việc..." Tang Hiểu

Du hơi ngừng lại, cúp máy xuống rồi lại ngẩng lên, cười ha ha nói với cô: "Tiểu Bạch, lần sau Facetime mình sẽ giới thiệu cho cậu một người bạn!"

"... Được thôi!" Lâm Uyển Bạch vui vẻ gật đầu.

Có điều không biết là kiểu bạn gì, cô hơi nhú mào, bởi vì sau khi Tang Hiểu Du nói xong, cô nhìn thấy có một khoảnh khắc ánh sáng trong đôi mắt hoa đào của Tần Tư Niên chợt tắt ngấm...

Ngắt điện thoại, Lâm Uyển Bạch vẫn còn buồn cho chuyện tình nhiều duyên nợ của bạn mình và Tần Tư Niên.

Có lẽ họ là người trong cuộc nên không nhận ra, nhưng với tư cách là người ngoài cuộc, cô hoàn toàn cảm nhận được họ vẫn chưa hết tình hết nghĩa với nhau. Nhưng rõ ràng còn tình cảm lại không thể quay trở lại với nhau, hoặc có lẽ vì cái hố đau thương trong lòng quá sâu, đến mức họ không thể tới gần nhau nữa...

Khi một tiếng thở dài bật ra khỏi miệng cô, mái tóc cô chợt được một lòng bàn tay khô ráp vuốt ve.

Lâm Uyển Bạch bất giác nghiêng đầu, nhìn thấy Hoắc Trường Uyên này giờ vẫn chuyên chú đặt tên cho đứa con gái chưa chào đời giờ đã gấp cuốn từ điển lại, còn trên hàng tên viết đầy mặt giấy, cái tên cuối cùng được anh dùng bút đỏ khoanh tròn đánh dấu.

Thấy vậy, cô không khỏi vui mừng, hỏi: "Hoắc Trường Uyên, anh đặt được tên rồi à?"

Đối với việc này, Lâm Uyển Bạch hoàn toàn rơi vào trạng thái buông tay bỏ mặc. Với mức độ tha thiết anh dành cho cô con gái này, cô hoàn toàn không cần lo theo chuyện gì.

"Ừm." Hoắc Trường Uyên rướn môi cười.

"Tên là gì, cho em xem nào!"

Lâm Uyên Bạch tò mò ngó đầu qua, cầm tờ giấy trên tay anh lên, đặt dưới ánh đèn nhìn những con chữ rần rỏi trên giấy, lẩm bẩm đọc thành tiếng: "Kính Viên? Hoắc Kính Viên?"

"Ừm." Nụ cười trên khóe miệng Hoắc Trường Uyên càng đậm thêm một chút.

Lâm Uyên Bạch lại lẩm bẩm lặp lại vài lần, ánh mắt sáng rực nhìn anh: "Hoắc Trường Uyên, vì sao lại gọi là Kính Viên?"

"Uyển Uyển, em đoán đi." Hoắc Trường Uyên luồn tay qua mái tóc cô, ánh mắt đầy hứng khởi.

Lâm Uyên Bạch âm thầm lờm anh trong lòng, cảm thấy anh hơi ấu trĩ, lại còn chơi trò đoán mò mà chỉ có trẻ con mới chơi này. Nhưng thấy nét nhẹ nhàng trên gương mặt anh, trái tim cô xao xuyến, vẫn nghiêm túc suy nghĩ một cách hợp tác.

Trầm ngâm giây lát, cô chớp chớp mắt hỏi: "À... đặt tên Kính Viên, lẽ nào ám chỉ cuối cùng chúng ta "gương vỡ lại lành" sao?"

Nghĩ đi nghĩ lại, dường như chỉ có ý này là rõ ràng nhất. Họ trải qua bốn năm ly biệt, cuối cùng lại có thể đến với nhau, đứa con này há chẳng phải là mầm giống chứng kiến tình cảm quanh co trắc trở của họ sao.

"Không phải!" Khóe miệng Hoắc Trường Uyên giật giật.

Đôi mắt anh liếc ra ngoài cửa sổ. Cách một lớp rèm, bầu trời xanh đậm bên ngoài giống như một lớp vải nhung. Hôm nay là ngày 15 âm lịch, dịp

trăng tròn hiếm có, ánh trăng trong vắt trên nền trời giống như mặt gương vậy.

Anh luồn tay vào lớp áo ngủ của cô, áp tay lên da bụng cô, mỉm cười, giọng nói trầm dịu dàng như thấm vào trái tim người ta: "Bởi vì có con bé, cả gia đình chúng ta sẽ viên mãn như ánh trăng ngoài cửa sổ kia vậy."

Lâm Uyên Bạch sửng người, không ngờ lại còn hàm ý này.

Có con trai con gái, có người mình yêu nắm tay đi tới cuối con đường, quả thực là mỹ mãn, đủ đầy.

Khi cô lẩm nhẩm lại cái tên này trong trái tim, dịu dàng cảm giác như trào ra từ lồng ngực. Cô đặt tay lên ngực anh, vừa ngưỡng mộ vừa si mê nói: "Hay thật~"

Hoắc Trường Uyên cũng vui lây vì câu cảm thán chân thành của cô, đuôi mày đắc ý nhướng lên.

Bên ngoài sắc trời càng lúc càng đậm, không còn sớm nữa.

Lâm Uyên Bạch vươn vai một cái, chuẩn bị nằm xuống giường, chợt thấy anh bỏ cuốn từ điển lên đầu giường, nhưng lại cầm một cuốn sách hướng dẫn về mang thai ở bên cạnh lên.

Cô nhú mày, đang định hỏi anh muôn vậy rồi sao còn không ngủ đi mai đi làm thì thấy anh mở sách ra, lật thẳng tới trang có kẹp sách, chỉ vào dòng chữ trên đó và liếc nhìn cô: "Trong sách nói, sau khi mang thai nên vận động một cách thích hợp thì đến ngày sinh mới giữ được sức khỏe để sinh em bé."

"Có lý..." Lâm Uyên Bạch nghe xong cũng gật gù tán đồng.

Hoắc Trường Uyên mỉm cười tiếp tục: "Thế nên chúng ta nên tích cực vận động một cách thích hợp!"

"Ừm..." Cô ngây ngơ gật đầu lần nữa.

Một giây sau, cô bị anh đè xuống một cách xấu xa, bờ môi mỏng hà hơi vào vành tai cô, Lâm Uyên Bạch tức tức đỏ mặt, bấy giờ mới hiểu ra câu nói của anh có nghĩa là gì!

Người đàn ông này...

Muốn đẩy anh ra đã là chuyện mơ tưởng, nhưng cô cũng không lo lắng vì biết anh có chừng mực.

Đèn đầu giường được tắt đi, chỉ còn lại ánh trăng vằng vặc, soi sáng cảnh xấu hổ trong phòng...

...

Đến chập tối ngày thứ Hai, hoàng hôn bao trùm cả thành phố.

Lâm Uyên Bạch vẫn như mọi ngày, đi về phía Hoắc Trường Uyên trong ánh mắt ngưỡng mộ, để anh mở cửa và cài dây an toàn cho mình.

Đến khi anh vòng qua đầu xe, ngồi vào ghế lái, cô bèn đưa tay ra, kéo tay anh đặt lên bụng.

"Hử?"

Hoắc Trường Uyên nghi hoặc, sau đó lập tức căng thẳng: "Sao vậy, Uyên Uyên, có phải bụng khó chịu không?"

"Không phải!" Lâm Uyên Bạch mỉm cười lắc đầu, khẽ nói: "Hoắc Trường Uyên, hôm nay em cảm giác nó động đậy rồi!"

"Thật sao?" Hoắc Trường Uyên nhướn cao mày.

"Ừm!" Lâm Uyên Bạch gật đầu, chia sẻ hết với anh: "Hôm nay lúc ăn trưa ở nhà ăn, nói chuyện điện thoại với anh xong, em vô tình đặt tay lên và cảm nhận được!"

"Ban đầu em còn rất lo, mới hơn ba tháng, động thai thì hình như hơi sớm. Nhưng em đã gọi điện thoại cho bác sỹ Phó rồi. Cô ấy nói là chuyện bình thường, thời gian xuất hiện động thai của mỗi người là khác nhau, có người sớm thì khoảng ba tháng đã có rồi, muộn thì tầm năm tháng, hơn nữa đa phần mang thai lần hai thời gian động thai sẽ sớm hơn!"

Bác sỹ Phó chính là bác sỹ khoa Sản vẫn luôn chăm sóc cho cô từ lúc biết tin mang thai tới giờ. Vì từng mang thai bánh bao nhỏ nên Lâm Uyên Bạch có kinh nghiệm, chắc chắn khoảnh khắc đó là động thai.

"Vì sao anh không cảm nhận được nhỉ?" Hoắc Trường Uyên nhíu mày.

"Bây giờ vừa có, sau này mỗi ngày sẽ xuất hiện rất nhiều lần!" Lâm Uyên Bạch buồn cười giải thích, nói với anh: "Ban đầu động thai sẽ rất nhẹ nhàng, chỉ cảm giác như sôi bụng thôi, ọc ọc một chút, cũng giống như tim đập vậy, bỗng nhiên thịch một cái..."

Nghe cô miêu tả sinh động như vậy, ánh mắt Hoắc Trường Uyên đầy thèm thuồng. Dọc đường đi, chỉ cần gặp đèn đỏ là anh lại vươn tay qua, nín thở chăm chú cảm nhận sự ngọ ngoạy của con gái, khiến Lâm Uyên Bạch cười khúc khích.

Anh đã gọi điện báo chú Lý tới đón bánh bao nhỏ, họ cũng không về nhà ngay mà đi về hướng biệt thự nhà họ Lục.

Sau khi chiếc xe đỗ lại trong sân, nụ cười của cả hai đều tan biến. Lâm Uyên Bạch bước xuống xe, anh vòng qua ôm vai cô, cả hai cúi mặt đi vào

trong nhà.

Khi trời tối hẳn, một chiếc ô tô sang trọng dừng trước cửa.

Đó cũng là xe của nhà họ Lục, có điều không phải xe của căn biệt thự này. Tài xế mở cửa phía sau ra, một mình Lục Tĩnh Tuyết bước xuống. Nguyễn Chính Mai dĩ nhiên cũng muốn đến nhưng bà ta không còn được hoan nghênh và cho phép như xưa.

Lúc này từ trong biệt thự có một cái bóng chạy ra.

Giống như chịu ám ức gì đó vô cùng lớn, dọc đường còn che đi những dòng nước mắt, đến tận khi lao tới bồn hoa bên cạnh sân người đó mới dùng chân giẫm mạnh lên hàng rào bằng gỗ, vể trút giận...

Hết chương 347

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 347

Lục Tịnh Tuyết thấy vậy, bèn đánh mắt vào trong biệt thự, rồi đi tới với nét mặt khó hiểu: "Tiểu Vũ, em sao vậy?"

Người chạy ra ngoài là Trịnh Sơ Vũ. Lúc này cô ấy đang giận dữ ra mặt, thần sắc chỉ toàn phần nộ, đến nỗi từng đường nét thanh tú trên gương mặt trông có phần dữ dằn, cực kỳ thu hút ánh nhìn của người khác.

"Tịnh Tuyết, em thật sự hận muốn chết!" Trịnh Sơ Vũ giậm chân, mắt càng đỏ sọng.

Lục Tịnh Tuyết nghi hoặc trong lòng, rút một chiếc khăn tay trong túi ra, giả vờ đưa cho cô ấy, nói giọng an ủi: "Em đừng khóc nữa, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

"Chẳng phải vì Lâm Uyển Bạch đó sao!" Trịnh Sơ Vũ nghiêng răng nghiêng lợi.

"Lâm Uyển Bạch?" Lục Tịnh Tuyết kinh ngạc hỏi.

Cô ta một lần nữa đánh mắt vào biệt thự, khi thu ánh mắt lại thì nghe tiếng chiếc xe ô tô trắng dừng lại trong sân khoảng hai giây. Ban nãy lúc đi vào, cô ta đã nhìn thấy nó đỗ ở đó, biết Hoắc Trường Uyên và Lâm Uyển Bạch nhất định cũng đang có mặt.

"Đúng, chính là chị ta!" Trịnh Sơ Vũ hần học nói, từng chữ đều toát vẻ hận thù: "Cả đời này em và chị ta sẽ không đội trời chung! Bản thân chị ta

vô dụng, lúc xuống nhà không chú ý để người làm va phải ngã xuống, không giữ được con, để mất đứa bé, nhưng chuyện này liên quan gì tới em chứ! Vậy mà chị ta lại chạy đi tìm ông ngoại mách tội, đổ tội cho em sai người làm làm vậy. Quá đáng thật sự, người làm đó đã tự nhận là bất cẩn rồi, không ai sai khiến cả, nhưng chị ta cứ một mực khẳng định có liên quan tới em!"

"Chuyện thuốc chuột lần trước em bị oan, nhưng em đã nhận rồi. Khoảng thời gian gần đây em chẳng làm gì phá hoại chị ta và anh Trường Uyên cả, không ngờ chị ta ngông cuồng quá mức, bắt em chịu tội vô lý, thật tức chết!"

Nói đến cuối cùng, Trịnh Sơ Vũ thật sự nước mắt giàn giụa như không biết trút sự âm ức này vào đâu, còn phải giơ tay áo lên lau.

Nghe xong, Lục Tịnh Tuyết khá bất ngờ, nhưng nghĩ lại thì cũng không khó giải thích.

Chuyện thuốc chuột lần trước Trịnh Sơ Vũ không có chứng cứ chứng minh bản thân trong sạch, cho dù Lục Học Phương vừa về nước là hùng hù hỏ hỏ lao tới nhà trang cãi với Nguyễn Chính Mai, nhưng ở trong mắt mọi người thì vẫn là do Trịnh Sơ Vũ giở trò. Chuyện lần này vừa xảy ra, hôm đó Trịnh Sơ Vũ cũng có mặt, Lâm Uyển Bạch đương nhiên sẽ đổ dồn mọi mâu thuẫn lên đầu Trịnh Sơ Vũ.

Cổ nhin xuống nụ cười thâm trong bụng, Lục Tịnh Tuyết tiếp tục an ủi: "Được rồi, đừng giận nữa. Em giải thích rõ ràng với ông ngoại, chắc ông sẽ tin em thôi!"

"Nếu ông chịu tin em đã chẳng bức đến mức này. Ông ngoại mắng em một trận, rõ ràng vì tin lời chị ta, cũng cho rằng có khả năng là do em

làm!" Trịnh Sơ Vũ phần nộ nói, rồi lại gạt hai hàng nước mắt, đỏ mắt nhìn cô ta: "Tịnh Tuyết, chị giúp em được không?"

"Giúp em chuyện gì?" Lục Tịnh Tuyết không hiểu.

"Em rõ ràng chẳng làm gì cả, nhưng Lâm Uyển Bạch lại cho rằng em làm mất đứa con của chị ta. Có chuyện nhìn được, có chuyện không thể. Nếu đã vậy, em dứt khoát chứng thực tội danh này. Thuốc tả lần trước quá tầm thường rồi. Lần này em đã sai người làm thuốc, để chị ta uống vào đừng hòng có con nữa! Người làm lúc trước đã bị em mua chuộc rồi. Ông ngoại đang dặn người ở dưới bếp nấu canh bổ cho chị ta, tới lúc đó em sẽ bảo người làm bỏ thuốc vào!"

Trịnh Sơ Vũ rút từ trong túi áo ra một gói thuốc màu trắng: "Thế nên, chị Tuyết, em muốn nhờ chị lát nữa đưa thuốc cho người làm kia, nếu không dưới bếp nhiều tai mắt, em sợ tới lúc đó bị phát hiện lại có kẻ nắm được thóp. Chị yên tâm, em sẽ không để chị bị nhúng chàm đâu. Chị cứ đưa thuốc cho người dưới, nói là của em, cô ta sẽ hiểu cần phải làm gì!"

Lục Tịnh Tuyết không đưa tay đón lấy, càng không tùy tiện hứa hẹn chuyện gì. Cô ta cố tình hỏi: "Tiểu Vũ, mấy chuyện kiểu này không đùa được đâu. Em nghĩ cho kỹ đi, em nhất định phải làm vậy sao?"

"Đương nhiên là nhất định rồi!" Trịnh Sơ Vũ cất giọng kiên quyết, vẻ chưa đạt được mục đích sẽ không chịu bỏ cuộc, sau đó đổi giọng: "Chị Tuyết, tuy chuyện thuốc chuột lần trước em không có bằng chứng, nhưng em biết, chính chị là người lên đòi thuốc tả thành thuốc chuột muốn Lâm Uyển Bạch uống vào. Bởi vì chuyện hôm đó em chỉ nói với chị thôi, chị cũng không cần giả vờ trước mặt em! Chị hoàn toàn có thể yên tâm, em sẽ không trách chị, bây giờ em một lòng căm hận Lâm Uyển Bạch. Chị ta dám đổ lỗi đứa bé bị mất lên đầu em, em thật sự tức chết, đáng lẽ lần trước phải cho chị ta đi châu trời rồi!"

Lục Tịnh Tuyết nhìn thấy ánh mắt Trịnh Sơ Vũ chỉ toàn căm hận, thật sự một lòng muốn khiến Lâm Uyên Bạch trả giá, bất giác buông bỏ sự phòng ngự trong lòng. Cộng thêm việc chuyện này suy cho cùng cũng chẳng can dự gì tới cô ta, bèn dịu giọng lôi kéo: "Tiểu Vũ, chuyện lần trước quả thực đã khiến em chịu khổ rồi, chị Tuyết tạ lỗi với em! Nói thật lòng với em, sự căm hận chị dành cho cô ta không ít hơn em đâu. Cô ta không chỉ giật chồng sắp cưới của chị, còn giật cả bố của chị, bây giờ còn khiến bố mẹ chị ly hôn, cả nhà không được bình yên! Thế nên em yên tâm, lần này chị nhất định giúp em!"

"Cảm ơn chị Tuyết!" Trịnh Sơ Vũ mừng rỡ nói, ngẫm nghĩ một chút vội lên tiếng: "Còn nữa, tới lúc đó mọi chuyện xảy ra, em sợ ông ngoại lại trách em, chị nhớ phải nói mấy câu đỡ cho em đấy!"

Nghe thấy vậy, Lục Tịnh Tuyết càng gạt đầu không chút nghi ngờ: "Yên tâm đi!"

...

Trong phòng ăn, thức ăn đã lần lượt được bày ra, mùi cơm thơm nức cũng bay lượn trong không khí.

Ông cụ Lục được đỡ, ngồi xuống vị trí chủ tọa. Hai anh em Lục Học Lâm và Lục Học Phương ngồi hai bên. Lâm Uyên Bạch và Hoắc Trường Uyên ngồi kế bên cạnh Lục Học Lâm. Trịnh Sơ Vũ cuối cùng mới lẻ mề đi vào, rõ ràng cúi gằm xuống tỏ thái độ không thân thiện. Cuối cùng vẫn là Lục Tịnh Tuyết chủ động kéo cô ấy vào trong. Lục Học Phương cũng cười trừ, nói đỡ nhiều lời tốt với ông cụ Lục.

Bầu không khí trong phòng ăn vẫn có sự bí bách rõ ràng.

Có người làm bê đĩa thức ăn từ trong bếp đi ra, bên trên đặt một chiếc bát sứ Thanh Hoa.

Ông cụ Lục hắng giọng ho, rồi thở dài phá tan sự gượng gạo: "Uyên Bạch, chuyện đùa bé cả nhà đều cảm thấy đáng tiếc. Nhưng cháu cũng đừng nghĩ quá xấu. Bây giờ là lúc cháu cần lấy lại sức khỏe. Ông đã dặn nhà bếp nấu một bát canh bổ, cháu uống hai bát cho bổ máu!"

"Cảm ơn ông nội..." Lâm Uyên Bạch gượng cười, nhưng ngoài mặt khó mà vui vẻ hoàn toàn được.

Hoắc Trường Uyên ngồi bên vượn cánh tay dài qua đỡ lấy, mày cũng nhíu lại rất sâu.

Khi người làm ấy đi vào, Lục Tịnh Tuyết và Trịnh Sơ Vũ đều nhìn chăm chăm vào bát canh, rồi lẳng lặng trao ánh mắt cho nhau, rồi đồng loạt nhìn xuống như không có chuyện gì xảy ra.

Có điều Lục Tịnh Tuyết không nhìn thấy chút xảo quyệt ánh lên trong ánh mắt Trịnh Sơ Vũ khi nhìn xuống.

Bước chân của người làm mỗi lúc một gần, người đó đặt bát canh xuống trước mặt Lâm Uyên Bạch nhưng chân chừ không rời đi ngay mà bỗng dừng quỳ rạp xuống trước mặt ông cụ Lục, vẻ hoảng sợ và lo lắng, giọng run rẩy.

"Thưa ông, bát canh bổ này đã bị bỏ thuốc..."

"Cái gì?" Ông cụ lập tức chau mày.

Chuyện tương tự như thế này không lâu trước đây từng xảy ra trong phòng ăn nhà ông cụ Lục, không còn là lần đầu tiên nữa, gần như tất cả mọi người ngồi đây đều từng chứng kiến. Cho dù Lục Học Phương lúc đó

không có mặt thì về sau cũng đã được nghe con gái kể lại, thế nên khi mọi chuyện lặp lại lần nữa, ai nấy đều có chút giận dữ.

Nhất là ông cụ Lục, trong nhà mình liên tục xảy ra chuyện này tới hai lần, quả thực khiêu khích quyền uy của ông cụ.

Lục Học Lâm cũng nhúu chặt mày, hỏi với vẻ không vui: "Trong canh đã bỏ thuốc gì?"

"Là một loại thuốc làm hại cơ thể, nếu cô Lâm uống vào, e là sau này muốn có con cũng không thể nữa..."

"Đúng là điên rồ!" Ông cụ Lục nổi trận lôi đình, giơ tay đập mạnh xuống bàn, chỉ vào người làm, chất vấn: "Thành thật khai báo, ai cho cô cái gan lớn như vậy, ai bảo cô làm vậy!"

Người làm liên tục xin lỗi, thành thật nói: "Xin lỗi ông, con cũng bị ép vào đường cùng, không dám làm trái. Nhưng thật sự cảm thấy chuyện này quá thất đức nên mới buộc phải nói rõ sự tình với ông, là cô Tịnh Tuyết bảo cháu làm vậy..."

Sau khi nhìn thấy người làm quỳ xuống, lớp nail tuyệt đẹp của Lục Tịnh Tuyết thật ra đã găm sâu vào lòng bàn tay rồi.

Cô ta không ngờ lại đổ bể vào lúc quan trọng nhất như lần trước, bất giác quay sang nhìn Trịnh Sơ Vũ, hơi bực dọc muốn hỏi xem rốt cuộc Trịnh Sơ Vũ làm ăn kiểu gì. Có điều Trịnh Sơ Vũ từ đầu tới cuối không nhìn cô ta. Tới khi người làm nói ra câu ấy, Lục Tịnh Tuyết mới kích động lên tiếng: "Cô nói gì!"

Người làm đưa mắt nhìn cô ta, cung kính báo lại: "Thưa ông, là cô Tịnh Tuyết đưa thuốc cho con, bảo con bỏ vào bát canh bổ của cô Uyên Bạch, con bị cô ấy uy hiếp!"

"Sao cô có thể vu vạ cho người khác như vậy chứ?" Lục Tịnh Tuyết trừng mắt nhìn người làm với vẻ không dám tin, hoàn toàn không ngờ là mũi dùi lại hướng về phía mình. Cô ta hơi bối rối, thấy ánh mắt thẳng thốt của ông, bố và cô đồng loạt hướng về mình, cô ta ra sức thanh minh: "Ông nội, bố, chuyện này không liên quan đến con, là Tiểu Vũ bảo con làm!"

Lần này cuối cùng Trịnh Sơ Vũ cũng nhìn cô ta, nhưng là chớp chớp mắt vô tội: "Tịnh Tuyết, chị đang nói gì vậy, em không hiểu. Chuyện này có liên quan gì tới em. Ban nãy người làm đã nói rất rõ ràng, là chị đưa thuốc cho người ta, rồi bảo người ta bỏ vào canh của Tiểu Bạch, người làm bị chị uy hiếp mà!"

"Mày nói dối!" Lục Tịnh Tuyết tức điên, nhưng nhanh chóng bình tĩnh lại, tự biên bạch cho bản thân: "Phải, đúng là chị đưa thuốc cho người làm, nhưng chị chỉ giúp em thôi! Lúc chị tới, em đứng khóc ngoài sân, chính em nói Lâm Uyển Bạch đổ lỗi cho em vì làm hỏng cái thai của cô ta, thế nên em muốn trả thù Lâm Uyển Bạch, để cô ta cả đời đừng hòng có con nữa. Cùng lắm chị chỉ giúp em đưa thuốc cho người làm, nói với người làm đây là thuốc của em, từ đầu tới cuối không chỉ thị cô ta làm việc gì hết!"

"Chị Tuyết, chị đồ oan cho em, em đâu có làm vậy. Ở ngoài sân đúng là chúng ta nói chuyện rất lâu nhưng những gì chị đang nói em nghe không hiểu. Nhưng không sao, cũng may em có ghi âm đây!" Trịnh Sơ Vũ nói một thôi một hồi trong sự âm ức, rồi thật sự rút di động ra.

Ngay sau đó, không để cô ta kịp phản ứng, một đoạn ghi âm được bật lên.

Trong phòng ăn, tiếng của họ lần lượt vang lên...

"Chị Tuyết, tuy chuyện thuốc chuột lần trước em không có bằng chứng, nhưng em biết, chính chị là người lén đổi thuốc tả thành thuốc chuột muốn Lâm Uyển Bạch uống vào. Bởi vì chuyện hôm đó em chỉ nói với chị thôi, chị cũng không cần giả vờ trước mặt em!"

"Tiểu Vũ, chuyện lần trước quả thực đã khiến em chịu khổ rồi, chị Tuyết tạ lỗi với em! Nói thật lòng với em, sự căm hận chị dành cho cô ta không ít hơn em đâu. Cô ta không chỉ giết chồng sắp cưới của chị, còn giết cả bố của chị, bây giờ còn khiến bố mẹ chị ly hôn, cả nhà không được bình yên!"

...

Lục Tịnh Tuyết mặt biến sắc, chỉ thẳng tay vào mặt Trịnh Sơ Vũ: "Tiểu Vũ, mày..."

Không ngờ cuộc nói chuyện của họ lại bị ghi lại, hơn nữa còn rập tâm giữ lại phân đặc sắc nhất!

Lục Tịnh Tuyết cảm thấy choáng váng đến run rẩy, mơ hồ có cảm giác sống lưng mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, hình như cô ta đã bắt cần bước chân vào một cái bẫy được giăng sẵn.

Trịnh Sơ Vũ dứt di động vào túi, nhún vai: "Chị Tuyết, giờ thì chị có gì để nói nữa! Có ghi âm của chị, người làm cũng vạch mặt chị, là chị đổ ky với Tiểu Bạch, nên mới hại chị ấy, nhưng lại đổ oan lên đầu em. Em quá oan uổng rồi! Huống hồ, đứa con của Tiểu Bạch vốn dĩ không hề mất, còn nguyên trong bụng chị ấy kìa!"

Lục Tịnh Tuyết nghe thấy vậy bèn tròn tròn mắt, vô thức quay đầu nhìn xuống cái bụng của Lâm Uyển Bạch.

Vì số tháng chưa nhiều, cô ăn mặc cũng rộng rãi nên hoàn toàn không thể nhìn ra đứa bé còn hay mất. Nghe Trịnh Sơ Vũ nói xong, cô ta như bừng tỉnh trong phút chốc, hóa ra mình đã bị lừa!

Làm gì có chuyện mách tội ở đây, chẳng qua chỉ vì muốn kéo cô ta xuống bùn...

Lục Tịnh Tuyết gần như nghiến răng nghiến lợi, buột miệng nói ra: "Ông nội, bố, con nhỏ này cố tình tính kế hãm hại con!"

Vừa dứt lời xong, cô ta liền hồi hận, nói như vậy há chẳng phải là một sự thừa nhận hay sao...

Quả nhiên, Lục Học Lâm nhìn cô ta còn sừng sốt hơn ban nãy, hỏi rành mạch từng câu từng chữ với thái độ khó tin: "Tịnh Tuyết, chuyện thuộc chuột lần trước thật sự là do con làm, không liên quan tới Sơ Vũ?"

"Con..." Lục Tịnh Tuyết hoảng loạn.

Ông cụ Lục im lặng nãy giờ cũng chỉ biết lắc đầu, những nếp nhăn hằn sâu trên gương mặt toát lên sự bất lực: "Tịnh Tuyết, cháu khiến ông quá thất vọng. Ông lâu nay cứ nghĩ cháu là người hiểu chuyện và lương thiện nhất, nhưng sao cháu... lại giống hệt mẹ cháu, tâm địa ác độc như vậy!"

"Uổng công cháu là em họ của Sơ Vũ mà dám hãm hại nó như vậy!" Lục Học Phương oán hận trong lòng, càng không bỏ qua cơ hội lần này.

Lục Tịnh Tuyết có trăm cái miệng cũng khó mà biện bạch, đành bậm bưng thừa nhận mọi chuyện.

Cô ta vòng qua bàn ăn, chạy nhanh tới giữa ông cụ Lục và Lục Học Lâm, quỳ xuống bên chân Lục Học Lâm, nước mắt lã chã rơi, nói với thái độ ân hận: "Bố, con chỉ nhất thời suy nghĩ tối tăm! Lâm Uyển Bạch giết

mắt Trường Uyên từ tay con, lại đường hoàng bước vào nhà họ Lục. Mẹ và con hôm nay đi tới bước này, con rất khó chịu trong lòng mới nùng nôi làm ra chuyện sai lầm này... Cũng may chưa gây ra hậu quả không thể cứu vãn, bố tha thứ cho con được không? Bố, thật ra con hối hận lắm rồi, con là con gái của bố, con là người ra sao chẳng phải bố hiểu rõ nhất sao, đúng không ạ?"

Nhìn thấy dòng nước mắt giàn giụa của con gái, trong lòng Lục Học Lâm khó tránh khỏi mâu thuẫn. Ở một góc độ nào đó, Lục Tinh Tuyết cũng coi như được người ta đồng cảm, ngay cả ông cụ Lục ở bên cạnh cũng không khỏi mềm lòng.

"Không chỉ có vậy."

Bỗng nhiên, một giọng nam trầm vang lên kịp thời.

Hết chương 347

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 348

Ban nãy trong lúc Trịnh Sơ Vũ và Lục Tịnh Tuyết tranh cãi, không ai chú ý đến việc Hoắc Trường Uyên rời khỏi phòng ăn từ lúc nào.

Lúc này anh quay trở lại, cầm theo một tập tài liệu từ trong xe, ném lên mặt bàn ăn: "Vợ cũ của Lâm Dũng Nghị, Lý Huệ, từng sai khiến kẻ khác bắt cóc Uyên Uyên, chuyện này chú Lục coi như cũng là người đích thân chứng kiến, biết khá rõ đầu đuôi câu chuyện!"

"Ừm." Lục Học Lâm gật đầu, tỏ vẻ nghi hoặc, không hiểu anh bỗng dưng nhắc lại chuyện này là có ý gì.

Ngược lại, Lục Tịnh Tuyết quỳ mọp bên cạnh thì hơi trầm xuống.

Hoắc Trường Uyên ngồi lại xuống ghế, dựa lưng ra sau, ngón tay gõ nhẹ lên tập tài liệu: "Vài hôm trước, Lâm Dũng Nghị di dân tới Úc, trước khi đi đã giải quyết hết mọi tài sản, nhưng bỗng nhiên phát hiện có thêm một khoản tiền trị giá mười triệu nhân dân tệ, được biết là lúc trước Lý Huệ đã gửi tiết kiệm dưới tên ông ấy. Vì cảm thấy số tiền này bỗng dưng xuất hiện có phần kỳ lạ, nên ông ấy đã giao toàn quyền cho tôi điều tra."

"Qua điều tra được biết, khoản tiền này có liên quan đến Sunny!"

"Liên quan tới Tịnh Tuyết?" Lục Học Lâm sững sốt vô cùng.

"Phải!" Hoắc Trường Uyên cất giọng mạnh mẽ, đầy khí phách: "Lý Huệ bị tạm giam đã khai báo toàn bộ. Bà ta vốn dĩ giữ khoản tiền này. Sau đó vì

sợ sự việc vỡ lở, cảnh sát bắt giữ nên đã âm thầm gửi vào ngân hàng dưới tên chồng cũ Lâm Dũng Nghị. Mà lúc trước người đứng phía sau điều khiển vụ bắt cóc Uyển Uyển chính là Sunny, khoản tiền này được coi là tiền công cho Lý Huệ, cùng lời hứa sẽ cứu con gái bà ta, Lâm Dao Dao ra ngoài, để hai mẹ con bà ta có thể cầm tiền ra nước ngoài sống thoải mái! Còn nữa..."

Nghe thấy Hoắc Trường Uyên nheo mắt định nói tiếp, Lục Học Lâm có cảm giác mọi thứ trước mắt hoa hết cả lên.

"Việc Đậu Đậu bị Lâm Dao Dao đâm bị thương bằng xe điện cũng do Sunny sai khiến!" Hoắc Trường Uyên nhếch mép cười một tiếng lạnh lùng, ngữ khí giống như một mũi tên tâm độc.

Lúc trước khi hai mẹ con Lý Huệ lần lượt bị bắt, họ đều không khai Lục Tịnh Tuyết ra là vì trong lòng vẫn còn ôm một chút hy vọng. Vì họ đều biết rõ hành vi của mình chắc chắn sẽ không nhận được sự tha thứ của Hoắc Trường Uyên và Lâm Uyển Bạch, thế nên chỉ có thể ký gửi hy vọng duy nhất lên người Lục Tịnh Tuyết, nghĩ rằng cô ta sẽ tìm thời cơ thích hợp để cứu họ ra ngoài như cô ta nói.

Nào ngờ, khoản tiền ghi tên Lâm Dũng Nghị ấy lại trở thành kíp nổ...

Lâm Uyển Bạch được anh nắm chặt tay, cho dù như vậy, từng ngón tay của cô vẫn cuộn chặt lại.

Lục Tịnh Tuyết vượt ra ngoài sức tưởng tượng của cô. Hóa ra cô ta là người tâm địa thâm sâu như vậy, đáng sợ như vậy, ngoài mặt lúc nào cũng tỏ ra tao nhã, đằng sau lại lên kế hoạch làm biết bao nhiêu chuyện!

Lục Học Lâm thẳng thốt nhìn sang con gái, như chưa từng quen biết cô ta vậy. Bàn tay đặt tập tài liệu xuống của ông cũng run lên: "Sao lại như

vậy? Tịnh Tuyết, những gì Trường Uyên nói thật sự đều do con làm ư?"

Biết hết những chuyện này, cảm xúc trong lòng Lục Học Lâm ngổn ngang rồi bời.

Ông không còn cảm xúc nào khác ngoài khó tin. Khác với Lâm Uyên Bạch, đứa con gái này ông gần như chứng kiến toàn bộ quá trình trưởng thành, cũng được nâng như nâng trứng, từ nhỏ đã rất ngoan ngoãn, hiểu chuyện, cũng từng là niềm kiêu hãnh của ông!

Những việc làm của Nguyễn Chính Mai khiến ông phẫn nộ và căm hận nhưng chí ít vẫn còn chút yên lòng vì con gái chưa bị dạy hư bởi một người mẹ thiếu đạo đức như vậy, là một đứa con ngoan, ai ngờ...

Bàn tay của Lục Tịnh Tuyết trượt xuống khỏi chân của Lục Học Lâm, nét mặt đã ánh lên sự thất bại.

Cô ta cúi mặt, im lặng, cũng không thể ngụy biện gì thêm cho bản thân.

Lục Học Lâm nhìn con gái, đau lòng và thất vọng không sao kể xiết, đến cả giọng nói cũng nghẹn ngào vài phần, có thể thấy ông đau lòng đến mức nào: "Tịnh Tuyết, con, con... Sao con có thể như vậy!"

Lục Tịnh Tuyết hơi ngửa đầu ra sau, bất ngờ bật cười thành tiếng, cười đến mức cả người run bần bật.

Cô ta giơ tay, với lấy chỗ bát đĩa có thể chạm đến được, ném mạnh vào bức tường bên cạnh. Tiếng đồ thủy tinh vỡ toang vang vọng khắp phòng. Lúc này, cô ta hoàn toàn bộc lộ mọi sự quái đản trong tính cách ra ngoài: "Con chính là người như vậy đấy! Nếu không phải vì cô ta may mắn, hết lần này tới lần kia hóa nguy thành an, bây giờ cô ta còn có thể ở bên cạnh Trường Uyên sao?"

"Lâm Dao Dao là đồ phế vật, bảo cô ta đâm chết thằng nghiệt chủng đó mà cô ta cũng thất bại. Còn cả Lý Huệ, bà ta càng là kẻ "thành công thì ít, hỏng việc thì nhiều". Điều khiến con càng không ngờ hơn là Trường Uyên lại bất chấp tính mạng để cứu cô ta... Trường Uyên, anh vốn là chồng sắp cưới của em cơ mà, ước mơ bao lâu nay của em vẫn luôn là được làm vợ của anh, nhưng Lâm Uyển Bạch lại giết mất anh! Sao em có thể cam tâm, sao em nuốt trôi cục tức này. Em nhẫn nhịn bao lâu là mong có ngày giết lại được anh, người anh phải lấy là em mới đúng!"

Tất cả mọi người đều im bật quay qua nhìn cô ta. Vào khoảnh khắc này, họ đều nhìn thấy bóng dáng Nguyễn Chính Mai trên người cô ta. Quả nhiên, con gái đã giống mẹ!

Đôi mắt xinh đẹp của Lục Tịnh Tuyết vào lúc này cực kỳ tàn ác. Nói xong, cô ta nhìn chằm chằm Lâm Uyển Bạch. Cô ta bất ngờ đứng bật dậy, lao thẳng qua Lục Học Lâm, hướng về phía cô.

Cảnh này xảy ra quá nhanh, Lâm Uyển Bạch vô thức né người ra sau.

Cô cũng không quá căng thẳng, vì cô biết rõ, Hoắc Trường Uyên đang ở ngay bên cạnh cô. Gần như trong khoảnh khắc, bóng dáng cao lớn ấy đã chắn trước mặt cô. Lục Tịnh Tuyết hoàn toàn không thể tới gần, những gì cô nhìn thấy được là một bóng lưng dài rộng, một nguồn sức mạnh khiến người ta yên tâm.

Ánh mắt Hoắc Trường Uyên như được bao bọc bởi một tầng sương lạnh, anh không chút nể tình giờ tay đẩy Lục Tịnh Tuyết ra xa.

Cô ta loạng choạng ngã xuống sàn gạch, biểu cảm bi thương, vừa lảo bầm vừa cười si dại: "Trường Uyên, anh có biết không, em cũng hận anh! Anh vốn chưa từng yêu thương em, một chút tình cảm đối với em cũng không có. Em đã đợi anh đằng đằng bốn năm trời, nhưng sau khi cô ta trở

lại, anh lại không chút nể tình, quay lưng đá em đi... Em hận, hận cả hai người!"

Hoắc Trường Uyên hoàn toàn bình thản trước những lời tố cáo của cô ta. Anh chỉ liếc nhìn chỗ tài liệu trên bàn, lạnh lùng nói: "Đây là bản kết quả đã được sao chép những gì điều tra được. Sau khi tan ca, tôi đã dặn trợ lý gửi tất cả tài liệu tới cho công an rồi."

Điều này có nghĩa là gì, ai cũng hiểu rõ.

Đã đến nước này thì chậm nhất là ngày mai Cục Công an sẽ có hành động, hoặc có thể nói vào giờ phút này đây, khi chưa có lệnh bắt giữ họ cũng đã âm thầm theo dõi Lục Tịnh Tuyết.

Một bữa cơm gia đình cuối cùng chẳng ai động đũa, kết thúc trong sự bí bách.

Cuối cùng ông cụ Lục không nói câu nào, chỉ bảo con gái Lục Học Phương điu mình về phòng, vừa chống gậy vừa khoát tay, tỏ ý muốn nói ông cụ đã quá già để quan tâm những chuyện này, con cháu tự có phúc của con cháu!

Đêm xuống, so với tâm trạng nặng nề của mỗi người trong biệt thự, e rằng chỉ có Trịnh Sơ Vũ cao hứng nhất.

Ngoài sân, cô ấy chạy tới trước mặt Lâm Uyển Bạch, đắc ý kể công: "Sao hả, diễn xuất của tôi không tệ chứ?"

Lâm Uyển Bạch phì cười vì cái mặt cố tình làm xấu của cô ấy, mỉm cười bầu bàn tay chìa ra của cô ấy rồi gật đầu ngợi khen: "Phải phải phải, cực kỳ tốt! Nếu cô đi làm diễn viên, chưa biết chừng lại được tượng vàng Oscar ấy chứ!"

"Ha ha, thật ra tôi sắp nhỏ hết một lọ nước nhỏ mắt rồi!" Trịnh Sơ Vũ càng thêm đắc ý, đã đòi hừ một tiếng: "Hừ, cũng chẳng trách được, chị ta tự làm tự chịu!"

Chị ta rõ ràng ám chị Lục Tịnh Tuyết.

Thật ra Trịnh Sơ Vũ cảm thấy thoải mái trong lòng hơn ai hết, tuy đây không phải cách thức gì cao minh, nhưng cũng là gây ông đập lưng ông. Cô ấy từng chịu khổ mà không thể nói ra, cũng nên để Lục Tịnh Tuyết ném trái dư vị ấy một lần!

Con người sống trên đời toàn dựa vào diễn xuất.

Có tiếng bước chân đi tới, Lâm Uyên Bạch vội vàng giấu đi nụ cười. Trịnh Sơ Vũ nháy nháy mắt với cô rồi lui mất, còn người xuất hiện là Lục Học Lâm với nét mặt tiêu tụy.

Ở phía sau lưng ông, chiếc xe ô tô đen sang trọng đỗ ở đó, Lục Tịnh Tuyết ngồi ở hàng ghế sau. Cô ta ủ rũ thảm hại cúi đầu.

Lâm Uyên Bạch cắn môi, trong lòng rất tự trách: "Bố, con xin lỗi..."

"Không trách con được!" Lục Học Lâm thở dài, xua tay.

Tuy rằng chuyện đưa con ông cũng lo thay cho cô một phen, trong lòng ít nhiều có chút không vui. Nhưng nói gì thì nói, đứa bé chưa mất là chuyện quá may mắn, huống hồ ông biết rõ trước đó cô giấu giếm cũng là có lý do.

Nghĩ đến nguyên do này, trông Lục Học Lâm như già hẳn đi.

Hoắc Trường Uyên nhíu mày, lên tiếng: "Chú Lục, thật ra còn một chuyện. Lần trước vì thâm hụt nguồn vốn, cháu bị Cục Công an dẫn về

điều tra cũng là do Sunny, chỉ có điều Tiêu Vân Tranh đã giúp cô ta gánh mọi trách nhiệm!"

Nghe xong, Lục Học Lâm sững sờ một lúc, rồi gật đầu như hiểu ra chuyện gì, ngữ khí hoàn toàn là sự cảm thông: "Bố hiểu rồi, hai đứa không sai!"

Vỗ vỗ bả vai của con gái, Lục Học Lâm quay người đi ra xe.

Đêm càng lúc càng đậm, căn biệt thự nhà họ Lục cũng dần dần yên tĩnh trở lại.

...

Sáng hôm sau, khi Lâm Uyển Bạch đánh răng rửa mặt xong từ trong phòng tắm đi ra, nhìn thấy Hoắc Trường Uyên đứng quay lưng lại, có vẻ vừa kết thúc một cuộc điện thoại.

Thấy anh nhíu mày, cô tò mò đi qua: "Có chuyện gì vậy?"

Hoắc Trường Uyên ngẩng lên khỏi di động, hạ thấp giọng: "Sáng nay Nguyễn Chính Mai đã ra công an tự thú."

"Bà ta đi tự thú?" Lâm Uyển Bạch ngạc nhiên.

"Ừm." Hoắc Trường Uyên gật đầu: "Bà ta nhận toàn bộ trách nhiệm về mình, nói tất cả do bà ta làm, có lẽ là muốn nhận tội thay cho con gái!"

Nghe xong, khóe miệng Lâm Uyển Bạch mím lại.

Cô nghe xong hơi bất ngờ nhưng nghĩ lại thì cũng dễ hiểu.

Tình cảm Nguyễn Chính Mai dành cho Lục Học Lâm không cần phải nghi ngờ, bằng không năm xưa cũng chẳng liên tiếp gây ra những chuyện

đó. Thân phận Lục phu nhân đối với bà ta là vô cùng quan trọng. Nay đối mặt với chuyện phải ly hôn, cuộc sống của bà ta khổ không kể xiết. Lục Tịnh Tuyết lại là đứa con gái duy nhất của bà ta, với tình yêu thương sâu sắc, dĩ nhiên bà ta có thể hy sinh bản thân nhận tội, đổi lấy con gái một cuộc đời bình an vô sự.

Những việc Lục Tịnh Tuyết đã làm chưa bao giờ giấu mẹ mình, thế nên bà ta ra mặt nhận tội được cũng là hợp lý.

Cho dù Lâm Uyển Bạch có không ưa Nguyễn Chính Mai đến mức nào, lúc này cô cũng không thể không buông một tiếng thở dài: Đúng là tấm lòng cha mẹ!

Vì cánh cửa đóng kín nên ở ngoài thím Lý cũng không biết họ đã dậy chưa. Bà gõ cửa: "Thưa cậu, cô Lâm, hai người dậy chưa? Ông Lục tới rồi, đang ở dưới ạ!"

Sau khi họ xuống dưới, quả nhiên nhìn thấy Lục Học Lâm tới từ sáng sớm.

Nhìn thấy nét mặt họ, Lục Học Lâm đã đoán được phần nào: "Chuyện của Tịnh Tuyết... Hai đứa đều nhận được tin rồi phải không?"

"Vâng..." Lâm Uyển Bạch gật đầu.

"Bố biết tin cũng rất bất ngờ, không nghĩ Tiểu Mai lại làm như vậy!" Lục Học Lâm lắc đầu, ngừng một chút mới tiếp tục nói: "Trước khi đi tự thú, bà ấy có gọi điện cho bố, hy vọng nể tình vợ chồng, cố gắng chăm sóc con gái. Bà ấy chấp nhận đi tù chuộc tội cho con gái!"

"Cho dù Tịnh Tuyết may mắn thoát tội này, nhưng bố vẫn không muốn nuông chiều nó. Hôm nay bố sẽ đưa nó ra nước ngoài, tới ở với ông bà ngoại, để có người trông nom nó, không bao giờ quay lại đây nữa!"

Lâm Uyển Bạch có thể nghe ra được, Lục Học Lâm muốn xin họ nể tình, hy vọng họ không truy cứu nữa.

Cô hiểu được tâm trạng của bố, đều là con gái của mình cả, lòng bàn tay hay mu bàn tay cũng đều là thịt. Tuy ông đau lòng vì Lục Tịnh Tuyết nhưng tình phụ tử vẫn còn đó.

Cô nghĩ đến Lâm Dũng Nghị, người cũng mất cả vợ lẫn con phải một mình ra nước ngoài, rồi nhìn lại người bố để trước mặt mình, chỉ mới vài ngày mà đã già đi rất nhiều, tuy rằng cảm giác thân thiết vẫn còn đó nhưng trong nụ cười có thêm rất nhiều ưu phiền.

Lâm Uyển Bạch không đành lòng, khẽ kéo Hoắc Trường Uyên ở bên cạnh.

Sau khi chau mày một lát, anh đành miễn cưỡng gật đầu.

Chập tối, Lâm Uyển Bạch tan ca và ngồi xe của anh về nhà như thường lệ. Sau khi đi được một đoạn đường, cô bỗng nhiên kêu lên một tiếng rồi quay qua nhìn anh: "Hoắc Trường Uyên, chúng ta không đi đón Đậu Đậu sao?"

Hướng đi của họ không phải đường tới trường mầm non cũng không phải đường về nhà.

Hoắc Trường Uyên đánh mắt nhìn cô, rướn môi: "Ở nhà ông nội có người tới đón nó rồi, ăn tối xong sẽ đưa về!"

"Ồ!" Hiểu ra, Lâm Uyển Bạch gật gù.

Kể từ ngày dặn cô "Không được lảng lơ", Hoắc Chấn hình như đã lâu lắm rồi không xuất hiện, có vẻ như ông cũng không muốn tới quấy rầy.

Tính ra thì ông cũng lâu lắm rồi không gặp cháu nội, có lẽ rất nhớ thằng bé rồi.

Một lần nữa quay mặt nhìn ra ngoài cửa sổ, trong lòng Lâm Uyên Bạch chợt dấy lên chút ngọt ngào. Buổi tối chỉ còn lại hai người họ, thấy anh định vị địa chỉ là một nhà hàng Tây, chắc là muốn có một bữa tối dưới ánh nến!

Họ lâu rồi không hẹn hò riêng, tâm trạng cô bỗng dung rất phấn khích!

Dọc đường, lúc gặp đèn đỏ, di động của Hoắc Trường Uyên đổ chuông.

Cuộc gọi rất ngắn, nhận máy xong anh chau mày nhìn cô.

"Sao thế?" Lâm Uyên Bạch chớp chớp mắt, hướng ánh mắt dò hỏi về phía anh.

Hoắc Trường Uyên cắt lại di động vào hộc để đồ, đồng thời đổi hướng xe chạy sau khi đèn xanh bật sáng, hạ thấp giọng nói: "Điện thoại của bố anh, bảo chúng ta cũng qua nhà ông bây giờ."

Lâm Uyên Bạch gật đầu.

Sau khi tới nơi, chiếc xe Land Rover đỗ hẳn lại, cô tự tháo dây an toàn rồi cùng anh xuống xe, nét mặt bình thản. Ngược lại, Hoắc Trường Uyên sau khi đi vòng qua đầu xe, tới nắm lấy tay cô thì sừng mặt lên nói: "Nếu ông ấy dám tỏ thái độ với em, chúng ta đi ngay lập tức!"

Nhìn vẻ mặt căng thẳng của anh, Lâm Uyên Bạch phì cười, gật đầu: "Vâng!"

Hai người họ nắm tay nhau đi vào trong biệt thự. Bánh bao nhỏ đã được đón về một lúc rồi, trên mặt bàn đặt rất nhiều đồ ăn vặt. Lúc này cái bóng

nhỏ đang chìm đắm trong đại dương đồ chơi, bên cạnh, một Hoắc Chấn hay sa sầm mặt mũi hiêm có dịp lại cười hiền từ như thế.

Nghe thấy người làm báo lại và nhìn thấy họ đi vào, Hoắc Chấn đứng lên khỏi sofa.

Sau khi nhìn lướt qua họ, cuối cùng ánh mắt ông dừng lại trên người Lâm Uyển Bạch.

"Cô, theo tôi lên gác!"

Nghiêm giọng nói xong câu ấy, Hoắc Chấn dứt khoát rời khỏi phòng khách trước.

Nghe xong, Hoắc Trường Uyên lập tức nhú mày: "Bố!"

"Ông nội!" Ngay cả bánh bao nhỏ cũng bỏ đồ chơi đó không chơi nữa.

Hoắc Chấn thấy một lớn một nhỏ nhìn mình bằng nét mặt phòng bị, bỗng dưng cảm thấy không biết trút giận vào đâu. Ông bực mình hỏi: "Hai bố con nhà mày nhìn ông như vậy là có ý gì, ông đâu thể ăn thịt được người này!"

Ông cảm thấy hơi mất thể diện, bèn trừng mắt nhìn Lâm Uyển Bạch với thái độ hơi cứng: "Cô có lên không?"

Lâm Uyển Bạch ngượng ngập, giật giật vạt áo Hoắc Trường Uyên rồi khẽ nói: "Không sao đâu, em xuống ngay thôi."

"Uyển Uyển, có chuyện gì em cứ gọi anh." Cuối cùng Hoắc Trường Uyên đành chịu cô, nhú mày nói.

"Cũng gọi bảo bảo nữa!" Bánh bao nhỏ cũng phụ họa theo.

Nhìn thấy hai bố con dấn dò với vẻ không yên tâm, cơn tức trong lồng ngực Hoắc Chấn sắp bùng ra tới nơi. Ông thẳng thừng đi cho khuất mắt, chấp tay sau lưng sải bước lên gác trước.

Trong phòng sách, Hoắc Chấn và Lâm Uyển Bạch ngồi đối diện nhau, cách một chiếc bàn làm việc.

Cô nhất thời im lặng, hai tay đặt lên đầu gối. Cô cũng không biết phải lên tiếng như thế nào, chỉ biết mím môi chờ đợi.

Qua khoảng hơn hai phút, Hoắc Chấn hắng giọng, cuối cùng cũng phá tan sự im lặng: "Chuyện của Đậu Đậu bốn năm trước, tôi rất xin lỗi. Hôm nay tôi gọi cháu đến đây cũng là muốn xin lỗi cháu một lần nữa, xin lỗi!"

"Chủ tịch Hoắc..." Lâm Uyển Bạch sửng người.

Cô hoàn toàn không ngờ ông lại bỗng nhiên nhắc về chuyện cũ. Tuy rằng lúc trước ở bệnh viện, Hoắc Chấn cũng từng xin lỗi cô, thậm chí còn cúi người rất thấp nhưng lúc đó ông chưa hoàn toàn chân thành, không hề trịnh trọng và chân thật như lúc này. Cô hoàn toàn cảm nhận được sự áy náy của ông qua từng câu từng chữ.

"Năm đó tôi thật sự hiểu nhầm cháu bỏ đi nước ngoài với người đàn ông khác, thế nên mới muốn giành lại "hương hỏa" của nhà họ Hoắc, tâm lý cũng hơi tiểu nhân một chút, để tránh hậu họa về sau, sợ có một ngày cháu sẽ mang con về uy hiếp. Bây giờ nhắc lại, làm ra chuyện này, khiến cháu và Đậu Đậu chia cách suốt bốn năm, tôi thật sự rất ân hận!" Hoắc Chấn ngừng lại một chút rồi ngượng ngập nói: "Tôi thực sự hy vọng cháu có thể tha thứ cho tôi!"

Lâm Uyển Bạch mím chặt môi lại. Cô không nói gì ngay mà cúi đầu im lặng mấy giây rồi mới ngẩng lên, khẽ nói: "Chủ tịch Hoắc, bác là bố của

Trường Uyên, mà cháu thì yêu anh ấy!"

Nghe xong, Hoắc Chấn sửng sờ và lập tức hiểu ý tứ của cô.

Có thể từ tận đáy lòng cô không thể hoàn toàn tha thứ, vì dù sao nỗi đau mẹ con chia cách vẫn hiện rõ mồn một ở đó. Nhưng cô yêu Hoắc Trường Uyên, hơn nữa là rất yêu, yêu sâu sắc, dĩ nhiên cũng sẽ "yêu ai yêu cả đường đi". Ông là bố của anh, cô sẽ lựa chọn quên đi chọn này và kính trọng ông như trưởng bối.

Nét mặt có vài phần xúc động, Hoắc Chấn thở dài, cảm khái nói: "Lâm tiểu thư, cháu là một cô gái rất tốt, trước kia đúng là tôi có hơi cố chấp một chút!"

Bất ngờ nhận được lời khen của Hoắc Chấn, Lâm Uyên Bạch lại có phần bối rối.

Hoắc Chấn cúi đầu kéo ngăn kéo, lấy từ trong đó ra một chiếc hộp, có vẻ như đã được chuẩn bị từ trước. Ông đặt thẳng lên bàn, đẩy về phía cô: "Cháu cầm cái này đi."

"Đây là..." Lâm Uyên Bạch không hiểu.

"Đây là món đồ mẹ của Trường Uyên để lại." Nhắc lại người vợ đã mất của mình, biểu cảm của Hoắc Chấn dịu dàng đi mấy phần: "Năm xưa lúc bà ấy mang thai, khi kiểm tra ra là con trai, bà ấy vui lắm, chuẩn bị cái này từ rất sớm, nói là đợi sau này Trường Uyên trưởng thành lấy vợ sẽ giao cho con dâu, để con dâu truyền lại đời đời..."

Không khó để nhận ra, cho dù đã đi bước nữa nhưng đối với người vợ cũ, Hoắc Chấn vẫn còn tình cảm sâu nặng.

Chiếc hộp được làm bằng gỗ tử đàn, hoa văn trên nắp được đục gọt khắc tỉ mỉ. Sau khi mở ra, bên trong được bọc bằng vải nhung đỏ. Nằm gọn bên trong là một chiếc vòng Quý Phi, chất ngọc trong veo sáng tỏ, vừa nhìn đã biết giá trị không thấp.

Vừa mới cầm lên và nghe xong lai lịch của nó, Lâm Uyên Bạch chợt cảm thấy nó nặng trĩu.

Nhắm lại câu nói của ông, như sự tỉnh ra điều gì, cô kinh ngạc ngẩng phắt đầu lên, hỏi với vẻ không chắc chắn: "Chủ tịch Hoắc, bác đồng ý cho hai chúng cháu rồi?"

"Ừm." Hoắc Chấn gượng gạo ho một tiếng.

"Cảm ơn bác!" Lâm Uyên Bạch chân thành nói, trong lòng không khỏi có cảm giác "khổ tận cam lai".

Giống như câu trả lời vừa rồi của cô, đối phương là bố của Hoắc Trường Uyên, cho dù quan hệ gượng gạo nhưng ông cũng là người anh để tâm. Cô hy vọng chuyện tình cảm của họ sẽ nhận được sự chấp thuận và chúc phúc của ông.

Nét mặt Hoắc Chấn có chút xấu hổ, gương mặt cổ chấp thoáng qua vài phần khó xử, giống như che giấu điều gì, ông cố tình hạ giọng nói: "Cất kỹ vòng đi, nếu làm mất hoặc làm vỡ, gia pháp sẵn sàng!"

"..." Lâm Uyên Bạch thất kinh, suýt nữa làm rơi nó thật.

Nhìn thấy cô ôm chiếc hộp bằng hai tay, Hoắc Chấn không nhịn được cười nhưng ngoài mặt vẫn sung lên.

Lâm Uyên Bạch đóng nắp hộp lại, hứa hẹn một cách nghiêm túc: "Chủ tịch Hoắc, bác yên tâm, cháu nhất định sẽ đeo thật cẩn thận."

"Còn gọi là chủ tịch Hoắc?" Hoắc Chấn nói với vẻ không vui.

Lâm Uyển Bạch sững người, vội sửa lại: "Bác trai..."

"Ừm." Hoắc Chấn gật đầu, nhìn xuống dưới, lướt qua bụng của cô, cuối cùng vẫn không nén nổi tò mò: "Nghe nói cháu lại mang thai rồi?"

"Vâng..." Lâm Uyển Bạch đỏ mặt.

"Con trai hay con gái?"

Tuy rằng Hoắc Trường Uyên luôn miệng nhấn mạnh "giống anh gieo trồng anh biết rõ", nhưng đối mặt với Hoắc Chấn, Lâm Uyển Bạch vẫn không dám nói bừa. Cô trình trọng trình bày: "Bây giờ mới được hơn ba tháng, vẫn chưa biết ạ. Một thời gian nữa mới có thể kiểm tra ra..."

"Ừm." Hoắc Chấn gật đầu, trầm ngâm một chút rồi lẩm bẩm một câu: "Bác cũng thích con gái!"

Lâm Uyển Bạch: "..."

Cô không nhịn được cười, quả nhiên là hai bố con, đến mặt này cũng giống nhau như hệt...

Hoắc Chấn giơ tay chỉ vào cánh cửa khép chặt và nói: "Mau ra ngoài đi, nếu còn ở thêm mấy phút nữa, Trường Uyên không đủ kiên nhẫn sẽ phá cửa vào đây mất!"

Lâm Uyển Bạch giật mình, nghe lời đi ra cửa.

Cô kéo tay nắm cửa ra, quả nhiên, không ai hiểu con hơn cha. Cô nhìn thấy Hoắc Trường Uyên đứng ngoài, nhíu mày, một tay rút túi quần, dường như có thể xông vào bất cứ lúc nào. Đập thẳng vào mắt cô là ánh mắt sâu hút của anh.

Nhìn dáng vẻ đó, có lẽ anh đã đứng đây rất lâu rồi.

Lâm Uyên Bạch cảm thấy ấm áp trong lòng. Cô đóng cửa phòng sách lại, chủ động đặt tay mình vào tay anh.

Vì tay kia cô còn phải giữ chiếc hộp tử đàn Hoắc Chấn đưa, bên tai vẫn còn văng vẳng lời dặn dò, thế nên mỗi bước đi cô đều rất cẩn thận, chỉ sợ bất cẩn làm rơi nó.

Hoắc Trường Uyên thấy cô cứ cúi đầu, khóe môi hơi bặm lại, nghĩ rằng ban nãy ở trong cô phải chịu ảm ức lại càng nhẫn nại hơn, hỏi: "Uyên Uyên, bố anh lại nói câu gì khó nghe với em à? Ông ấy làm khó em à?"

"Không có..." Lâm Uyên Bạch ngẩn người lắc đầu, ngay sau đó lại lộ rõ vẻ lo lắng, căng thẳng hỏi: "Hoắc Trường Uyên, gia pháp của nhà họ Hoắc rốt cuộc là gì vậy..."

Hoắc Trường Uyên ngạc nhiên.

Sau khi nghe cô kể lại đầu đuôi, anh nhìn xuống chiếc vòng Quý Phi trong hộp. Mẹ mới sinh ra anh đã mất quá nhiều máu mà qua đời, anh thậm chí không có chút ký ức gì về bà, chỉ biết dựa vào một bức ảnh để tưởng tượng và hoài niệm mẹ mình. Chuyện chiếc vòng anh không hề hay biết. Anh vuốt ve lên nó, cảm xúc nhất thời khó mà bình tĩnh được.

Khi ngược lên, anh nhìn thấy gương mặt lo lắng đến chau lại của cô, không nhịn được cười: "Làm gì có gia pháp nào, ông già chọc em đấy!"

"Thật không?"

"Thật."

Lâm Uyên Bạch thở phào, yên tâm hẳn, nhưng vẫn cầm chiếc hộp rất chắc. Cô quay đầu nhìn về phía phòng sách, chớp chớp mắt: "Thật ra em cảm thấy, hình như bố anh rất thích em..."

"Chắc chắn không thể thích em bằng anh được." Hoắc Trường Uyên rướn môi cười.

Muốn nghe mấy lời tình cảm như vậy từ anh không phải thường xuyên, trái tim Lâm Uyên Bạch chợt rung rinh nhẹ. Tuy rằng biết hoàn cảnh không thích hợp nhưng cô vẫn không nhịn được, thấy xung quanh không có ai liền kiểm soát chủ động hôn anh.

Cả nhà ba người ở lại đó dùng bữa tối.

Trên chiếc bàn ăn dài, ngoài họ ra thì chỉ còn hai vợ chồng Hoắc Chấn. Tiêu Vân Tranh đã rất lâu rồi không đặt chân vào nhà. Có vẻ như chuyện phạm tội thương mại trước đó đã khiến Hoắc Chấn nổi trận lôi đình. Còn bây giờ, ngay vào buổi tối Lục Tịnh Tuyết bị đưa ra nước ngoài, anh ấy cũng mua vé máy bay đi theo. Phạm Ngọc Trân ngồi ở đối diện trông có vẻ rất đau lòng.

Tuy không quá náo nhiệt nhưng bầu không khí cũng khá hòa thuận. Người làm đứng bên đều chú ý thấy, có vẻ như hôm nay tâm trạng của ông chủ rất vui, tuy mặt vẫn cứng nhắc nhưng đã liên tục uống hai chén rượu.

Sau bữa tối, Hoắc Trường Uyên lại chủ động theo Hoắc Chấn vào phòng làm việc.

Cửa phòng đóng lại, cơ hội để hai bố con ở riêng với nhau như thế này gần như đã chấm dứt được một khoảng thời gian rồi. Sau khi Hoắc Chấn ngồi xuống bàn, ông đập "rầm" một cái xuống mặt bàn, gây ra tiếng động không hề nhỏ.

Hoắc Trường Uyên dường như đã đoán được từ trước. Anh không hề bất ngờ, chỉ uể oải kéo chiếc ghế ở đối diện ra và ngồi xuống.

"Nghịch tử!"

Hoắc Chấn trừng to mắt, giận dữ chất vấn: "Mày cố tình giấu bố đúng không? Nếu không phải hôm nay Đậu Đậu tới chơi, nghe nó gọi ông ngoại nhỏ, thì chuyện con bé là con của ông Lục bố hoàn toàn không hay biết!"

"Vâng." Hoắc Trường Uyên giơ tay xoa cằm, không hề phủ nhận.

"Mày cố tình muốn bố tức chết phải không?" Hoắc Chấn không biết trút giận vào đâu: "Đừng tưởng bố không biết mày đang mưu tính chuyện gì. Mày cố tình không để bố biết là muốn bố có thể chấp nhận con bé trước, đến lúc đó trở ngược lại phản đòn bố. Bố là người tư lợi như vậy sao!"

Hoắc Trường Uyên nhướng cao mày, nói thẳng không chút vòng vo: "Vậy bây giờ chẳng phải bố đã vui vẻ chấp nhận ngay sau khi biết cô ấy là con gái nhà họ Lục sao?"

Hoắc Chấn bị nói đến ngượng chín mặt.

Quả thực, ngay khi lúc biết "ông ngoại nhỏ" trong miệng cháu mình là ai, ông liền gọi điện thoại cho Lục Học Lâm xác nhận.

Bây giờ ông mới biết chân tướng thân phận của Lâm Uyển Bạch. Tuy rằng trước đó sau vụ Hoắc Trường Uyên dính vào vụ án thương mại, thành kiến của ông với cô đã giảm đi nhiều, thậm chí còn vô thức tranh giành trước mặt ông Lê. Nhưng nếu là con gái nhà họ Lục, đối với nhà họ Hoắc là một chuyện đáng vui đáng mừng, chuyện liên hôn trước đó cũng có thể đổi sang một hình thức khác.

Thế diện sắp không giữ nổi, Hoắc Chấn then quá hóa giận, quát to: "Bố làm vậy là vì ai!"

Hoắc Trường Uyên nhún vai, không chút nề tình.

Phòng sách yên lặng khoảng hai phút. Hoắc Chấn ngừng lại, nét mặt nặng nề thêm vài phần, rồi chậm rãi hỏi: "Nha đầu Tịnh Tuyết thật sự làm mấy chuyện đó sao?"

"Vâng." Hoắc Trường Uyên gật đầu.

"Thật không ngờ được! Lâu nay bố nghĩ nó là người thích hợp nhất cho vị trí con dâu, ai ngờ..." Hoắc Chấn nhíu mày, sau đó liên tục lắc đầu, thần sắc chỉ toàn sầu não.

Sai người đâm bánh bao nhỏ và bắt cóc Lâm Uyển Bạch, khiến Hoắc Trường Uyên nhập viện, riêng hai chuyện này thôi, dính tới con cháu của mình, Hoắc Chấn đã không thể tha thứ rồi. Huống hồ trước đó chuyện tội phạm thương mại cũng là do cô ta âm thầm sai người gây chuyện. Sau đó được Tiêu Vân Tranh cứu vãn, còn dính líu tới cả hai đứa con trai của ông!

Hoắc Trường Uyên hừ một tiếng lạnh lùng: "Còn không phải vì lúc trước mắt bố bị mù!"

"..." Thằng mất dạy!

Hoắc Chấn suýt nữa thì tức phát ngất, tự biết mình đuối lý.

Hoắc Trường Uyên chống hai tay lên tay vịn ghế và đứng dậy. Trước khi đi ra khỏi phòng, anh chợt dừng bước, nghiêng người nhìn người bố đan hai tay vào nhau, lưng dựa ra sau ghế của mình, làm như bất ngờ nhớ ra, anh từ tốn nói: "Bố, hình như con nhớ là có người nói, trừ phi bố chết cũng tuyệt đối không đồng ý để Uyển Uyển về làm dâu nhà họ Hoắc!"

"Rầm!"

Cùng với tiếng đóng cửa vang lên tiếng nghiến mực bị ném thẳng vào cánh cửa.

Lúc cả gia đình họ ra về, bất ngờ là Hoắc Chấn ra tận cửa tiễn.

"Đi đường lái xe cẩn thận!" Hoắc Chấn chấp hai tay sau lưng.

"Vâng."

Ngay sau đó, Hoắc Chấn đưa thứ sau lưng ông ra: "Cái này con cầm đi."

Sau khi nhìn rõ thứ đó, cả Hoắc Trường Uyên và Lâm Uyển Bạch đều sững sờ.

Một cuốn sổ màu đỏ đậm mà cả hai người họ đều không lạ lẫm gì, một thứ mà nhà nhà ai cũng có.

"Không thể đợi tới lúc cả đứa bé này chào đời mà bố mẹ chúng nó vẫn không hợp pháp chứ hả, khản trương đi đăng ký kết hôn đi, tránh để người ngoài chê cười, nói nhà họ Hoắc chúng ta không định chịu trách nhiệm!" Hoắc Chấn nói một thôi một hồi, rồi liếc họ: "Còn cả hôn lễ, nếu hai đứa không ngại bụng to, thì bố đề nghị cũng khản trương thực hiện đi. Ban nãy bố có xem thử rồi, tháng sau và tháng sau nữa đều có ngày đẹp. Mấy hôm nữa bố sẽ hẹn ông Lục đến nhà, để quyết định chuyện này!"

Nghe xong, họ đưa mắt nhìn nhau, mừng rỡ đến khó tin.

Thì ra ngay sau khi Hoắc Trường Uyên ra khỏi phòng, Hoắc Chấn một mình ở trong phòng sách rất lâu là để tra ngày hoàng đạo.

Hết chương 348

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 349

Hoắc Trường Uyên từ từ đưa tay nhận lấy cuốn sổ hộ khẩu, nói có chút kích động: "Bố, con cảm ơn!"

Hoắc Chấn hừ một tiếng rất ngầu, sau đó lại nói: "Còn có thân thể của Đậu Đậu, cũng tới lúc thích hợp nói cho thằng bé biết rồi!"

Câu này ông nói với Lâm Uyển Bạch. Cô liếc nhìn bánh bao nhỏ đang được Hoắc Trường Uyên bế bằng một tay, nghiêng đầu nhìn họ, đôi mắt đen tròn xoe vô tư không chút ý niệm, hoàn toàn ngơ ngác với những gì họ nói.

"... Vâng!" Cô gật đầu.

Những gì muốn nói Hoắc Chấn đã nói hết. Ông bèn khoát tay, phóng khoáng quay người đi vào trong nhà.

Gần như cùng lúc Hoắc Chấn biến mất, Hoắc Trường Uyên liền bất ngờ vòng tay ôm chặt cô vào lòng, ánh mắt sáng rực: "Uyển Uyển, lần này em không chạy thoát được nữa rồi, bắt buộc phải trở thành bà Hoắc!"

"Ừm hứ!" Lâm Uyển Bạch mỉm cười.

"Ngày mai đi đăng ký liền!"

"Vâng..."

"Đi từ sáng sớm!"

"Vâng..."

Đêm nay, ánh sao trên trời dường như cũng trở nên dịu dàng hơn.

...

Trở về biệt thự, Lâm Uyên Bạch nhìn thấy cái bóng nhỏ xíu sau khi được thả xuống đã thay dép lê chạy tuốt vào phòng mình. Nhớ tới lời của Hoắc Chấn lúc rời khỏi biệt thự nhà họ Hoắc, cô cắn môi, trầm ngâm khoảng hai giây rồi cũng đi theo thằng bé vào phòng.

Đã muộn lắm rồi, bánh bao nhỏ dọc đường về nhà đã ngáp liên tục.

Lúc này thằng bé đã lên gác đi tắm, chỉ cần dỗ một lúc là ngủ, không cần thím Lý giúp đỡ. Lâm Uyên Bạch tự tay tắm cho bánh bao nhỏ. Bây giờ bụng cô chưa to lắm, làm một vài việc vẫn không quá khó nhọc.

Tới khi cô quần khăn bông lau khô cơ thể ướt rượt của bánh bao nhỏ, vươn tay định bế thằng bé lên giường thì bánh bao nhỏ lại lùi về sau một bước. Sợ chạm vào bụng cô, thằng bé cất lời: "Bảo bảo tự làm được ạ~"

Sau đó nó kéo lê chiếc khăn tắm dài lướt trượt, loẹt quẹt đôi dép chạy ra khỏi phòng tắm.

Lâm Uyên Bạch đi theo phía sau, nở nụ cười hạnh phúc.

Hai mẹ con ngồi kề nhau trên giường. Sau khi sấy khô tóc cho bánh bao nhỏ, cô không rút phích cắm ra ngay mà xoa xoa mái tóc mềm mại, ngẫm nghĩ rồi lên tiếng: "Bảo bối, mẹ có một chuyện rất quan trọng phải nói với con!"

Bánh bao nhỏ nghe thấy vậy, mí mắt vốn đang nặng trĩu xuống bỗng mở lên, lắng nghe với gương mặt nghiêm túc.

Đôi mắt với đôi mắt to trong veo đó, Lâm Uyên Bạch chậm rãi nói tiếp: "Sau này, con không thể gọi mẹ là Uyên uyên nữa!"

"Vì sao ạ?" Bánh bao nhỏ ngây ngô, sau đó bỗng sốt sắng, hai bàn tay non nớt túm chặt vạt áo của cô: "Bảo bảo làm gì sai ạ? Uyên Uyên, vì sao không cho bảo bảo gọi cô là Uyên Uyên nữa?"

Lâm Uyên Bạch vội vàng xoa đầu thằng bé, vỗ vỗ cảm xúc của nó, ngừng một chút, cô mở lời, có phần thấp thỏm: "Bởi vì... sau này con phải đổi cách xưng hô, gọi là mẹ!"

"Bảo bảo biết, là vì Uyên Uyên sắp lấy papa phải không ạ?" Bánh bao nhỏ nghiêng đầu, nói rất thông minh.

Từ lúc ra khỏi nhà ông nội, nó nhìn thấy ông nội đưa cho papa một cuốn sổ màu đỏ, tuy nó không biết đó là gì, nhưng có nghe ông nội bảo papa và Uyên Uyên đi đăng ký. Nó cũng từng xem trên phim, biết "đăng ký" ở đây ý muốn nói "làm đám cưới".

"Không chỉ vì chuyện này..." Lâm Uyên Bạch lắc đầu, nhìn thằng bé không hề chớp mắt, gần như nín thở để nói: "Bảo bối, không phải con không có mẹ, mẹ của con là mẹ, trước đây con cũng giống như em gái nhỏ, nằm trong bụng mẹ, do mẹ sinh ra!"

Nghe xong, bánh bao nhỏ kinh ngạc há hốc miệng thành hình chữ "O": "Bảo bảo có mẹ? Uyên Uyên là mẹ của bảo bảo?"

"... Ừm!" Lâm Uyên Bạch gật đầu.

Một bàn tay khác của cô đặt bên người từ đầu tới cuối đều nắm chặt lại, tâm trạng của cô rất thấp thỏm, không bỏ qua bất kỳ biểu cảm nào trên gương mặt bánh bao nhỏ.

Bánh bao nhỏ đơ ra hai giây, rồi bỗng bấu môi, từng giọt nước mắt lăn chã rơi xuống, muốn đáng thương bao nhiêu có bấy nhiêu. Chỉ trong vài giây ngắn ngủi mà cả gương mặt nhỏ đã thấm đẫm nước mắt. Nó sụt sịt hỏi cô: "Vậy trước kia Uyển Uyển đã đi đâu, vì sao không ở bên cạnh bảo bảo?"

Hỏi xong, bánh bao nhỏ càng khóc dữ hơn, bờ vai nhỏ run lên từng cơn.

"Mẹ..." Lâm Uyển Bạch á khẩu, quãng mắt bỗng đỏ sọng.

Cả hai câu hỏi này cô đều không trả lời được. Nếu sớm biết con chưa chết, sao cô có thể ở Canada lâu đến vậy. Cô nhất định sẽ quay về tìm thằng bé. Nhìn gương mặt ướt đẫm nước mắt của con trai, trái tim cô đau như sắp vỡ vụn ra, nước mắt cũng trào ra ngoài.

Vào lúc cô đang ấp úng không biết nên làm thế nào mới ổn thì bà vai chợt ảm lên. Hoắc Trường Uyên cúi người ngồi xuống bên cạnh cô, xoa đầu con trai nhỏ: "Chuyện đó không còn quan trọng, sau này sẽ có cả bố và mẹ ở bên cạnh con, còn cả em gái nữa!"

Bánh bao nhỏ thút tha thút thít, vẫn còn râm rức rất thương tâm.

"Đậu Đậu, nghe lời!" Hiếm có dịp thấy Hoắc Trường Uyên lại kiên nhẫn dỗ dành con trai như vậy. Anh dùng ngón tay lau nước mắt cho thằng bé: "Uyển Uyển không cố ý rời xa con, chẳng phải bây giờ mẹ đã trở lại rồi sao? Nếu con còn tiếp tục khóc, mẹ cũng sẽ khóc theo con, nếu ảnh hưởng tới sức khỏe, sẽ không tốt cho em gái trong bụng."

Cũng không biết câu nói đó có tác dụng gì mà bánh bao nhỏ sụt mũi thật mạnh, tốc độ nước mắt chảy ra cũng giảm dần.

Hoắc Trường Uyên mỉm cười, chậm rãi, từ tốn nói tiếp: "Con chỉ cần nhớ rằng, việc này không liên quan gì tới Uyển Uyển hết, có trách thì trách

ông nội con. Chính ông gây chuyện, hại con mới sinh ra đã không ở bên cạnh mẹ, lại chia cách mẹ bao nhiêu năm như vậy!"

"..." Lâm Uyên Bạch nuốt nước bọt.

Chẹp, có ai dạy con cái kiểu như vậy không...

Cô lau đi chỗ nước mắt trên mặt, nhẹ nhàng đặt bàn tay của bánh bao nhỏ vào trong lòng bàn tay mình, nghen ngào hỏi: "Bảo bối, con tha thứ cho mẹ có được không?"

"Uyên Uyên... thật sự là mẹ của bảo bảo sao?"

Bánh bao nhỏ ngược mặt lên, mắt và chóp mũi đỏ ửng, đợi chờ câu trả lời của cô.

Lâm Uyên Bạch gật đầu thật mạnh: "Ừm!"

Một giây sau, bánh bao nhỏ liền nhào vào lòng cô, gọi với giọng vừa nghen ngào xong: "Mẹ~"

Thế giới của trẻ con rất đơn giản. Thăng bé vốn đã yêu quý Uyên Uyên, biết được cô thật sự là mẹ mình, niềm vui trong lòng nó lớn hơn tất cả. Nó cố gắng hít hà cơ thể cô, vì đây là mùi của mẹ!

Lâm Uyên Bạch chỉ vừa nín khóc, lúc này nước mắt lại rơi điên cuồng, quả thực là vừa khóc vừa cười.

Cô chờ đợi tiếng mẹ này đã lâu lắm rồi...

Cuối cùng mẹ con cũng được nhận nhau thật, tâm trạng của Lâm Uyên Bạch rất lâu không thể bình thường trở lại.

Bánh bao nhỏ lại càng quẩn cô hơn lúc trước, bàn tay không chịu buông áo cô ra. Cho dù lúc sau cô đỡ thằng bé đi ngủ, tay nó vẫn bám chặt, trong giấc mơ còn mím môi cười trộm, thi thoảng lẩm bầm: "Mẹ... Mẹ của bảo bảo~"

Cả trái tim Lâm Uyển Bạch như tan chảy.

Cô hiểu được tâm trạng của bánh bao nhỏ. Vừa mới nhận con, cô cũng có cảm giác không muốn rời nửa giây. Lúc này cô cũng không nỡ chia xa, không muốn đến hôm sau mở mắt ra, con trai không nhìn thấy mẹ, cô định tối nay ngủ chung với con.

Hoắc Trường Uyên không hài lòng: "Thế anh thì sao?"

Lâm Uyển Bạch khẽ kéo cánh tay anh: "Hoắc Trường Uyên, anh đừng có như thế..."

Đến lúc nào rồi, sao còn so đo với con trẻ chứ!

Hoắc Trường Uyên thấy cô không có định rời đi, sắc mặt hơi khó coi, anh đứng lên sai bước ra khỏi phòng con.

Nhìn theo bóng lưng căng nhắc của anh, Lâm Uyển Bạch bất giác cắn môi. Có điều, đêm nay với cô rất đặc biệt, cô vẫn muốn ở lại với bánh bao nhỏ, đành để anh chịu ảm ức một chút vậy.

Bánh bao nhỏ ngủ rất ngon, cái miệng hơi hé, không biết có phải vì vừa nhận mẹ quá vui không mà ngay cả trong mơ thằng bé cũng mỉm cười.

Lâm Uyển Bạch mỉm cười ngắm nhìn, thi thoảng lại giơ tay lau mồ hôi trên trán nó.

Cô đang chuẩn bị cởi dép nằm lên giường thì cửa phòng con một lần nữa bất ngờ bị đẩy ra. Hoắc Trường Uyên ôm chần mông và gối đi vào, đặt ở một bên giường, lẳng lặng trải ra.

Lâm Uyên Bạch không nhịn được, phì cười thành tiếng.

Cô những tưởng anh không vui, quay phắt đi thẳng rồi, thì ra là về phòng lấy chăn.

Hoắc Trường Uyên nhìn lướt qua gương mặt đứa con trai say ngủ, hừ một tiếng rồi giơ tay ra hiệu cho cô: "Uyên Uyên, qua đây, có thứ này cho em xem."

"Thứ gì vậy?" Lâm Uyên Bạch lễ mễ vòng qua đuôi giường.

Sau khi kéo cô ngồi xuống bên cạnh, Hoắc Trường Uyên kéo từ sau lưng ra một chiếc túi da bò, mở ra, bên trong là một thỏa thuận gồm hai bản.

Lâm Uyên Bạch nghi hoặc đón lấy, lật từng trang để đọc. Sau khi đọc kỹ nội dung rồi, cô trợn tròn mắt sững sốt, sững sờ nhìn anh: "Hoắc Trường Uyên..."

"Nếu không còn chỗ nào không hiểu thì ký tên ở dưới đi." Hoắc Trường Uyên lấy ra một cây bút ký tên màu đen, chỉ vào phần màu trắng ở trang cuối cùng, mỉm cười giải thích: "Bản thỏa thuận này bao gồm mọi tài sản của anh, ngoài bất động sản tại Trung Quốc và nước ngoài ra, còn có các cổ phiếu và vốn lưu động cùng với mọi cổ phần kiếm được từ ngày tiếp quản Hoắc Thị đến giờ. Sau khi em ký tên, tất cả sẽ thuộc về em, sau này anh sẽ làm thuê cho em!"

"Hoắc Trường Uyên..." Lâm Uyên Bạch lẩm bầm.

Cô đương nhiên hiểu rõ bản thỏa thuận này có ý nghĩa gì, bên trong viết rất tường tận, giống hệt như anh nói, bao gồm mọi tài sản của anh tính đến thời điểm này. Chỉ cần cô ký tên vào cũng có nghĩa một khi kết hôn, mọi thứ đều thuộc về cô.

"Anh chuẩn bị từ khi nào vậy?"

Hoắc Trường Uyên rướn môi: "Chuẩn bị sẵn từ lâu rồi, chỉ đợi tới lúc đăng ký rút ra cho em ký!"

Lâm Uyển Bạch lắc đầu như trống bỏi: "... Em không ký được!"

Tuy rằng ngay từ ban đầu quan hệ giữa họ đã có sự tồn tại của tiền bạc nhưng bốn năm trước, vào giây phút quyết định hẹn hò với anh, mục đích của cô chỉ là con người này. Cô vô tình bị thu hút vì sự ngang ngạnh của anh, cô chưa bao giờ nghĩ sẽ đòi hỏi gì từ anh, thậm chí có chiếc thẻ đen đó, bao nhiêu năm nay số lần cô quẹt cũng đếm trên đầu ngón tay.

"Em có thể." Sao Hoắc Trường Uyên không hiểu cô nghĩ gì. Anh nắm lấy tay cô: "Anh cam tâm tình nguyện làm như vậy. Uyển Uyển, anh muốn cùng em sống tới đầu bạc răng long, nếu sau khi cưới, thật sự có một ngày anh có lỗi với em, thì đáng phải tay trắng ra đi!"

Bị anh nhìn chăm chú tới mười giây, Lâm Uyển Bạch có thể đọc được sự kiên quyết đó của anh.

Vậy thì không hành hạ tâm ý của anh nữa. Đây là lời hứa hẹn thực tế nhất cũng vững chắc nhất một người đàn ông có thể trao cho người con gái của mình. Ngập ngừng giây lát, cô cầm bút ký từng nét, từng nét tên mình lên giấy.

Lâm Uyển Bạch xưa nay không quá để ý đến tiền bạc. Lâm Dũng Nghi từng chuyển nhượng tài sản ở nước ngoài sang tên cho cô, đã khiến cô bối

rối lắm rồi. Bây giờ toàn bộ tài sản của Hoắc Trường Uyên lại rơi xuống đầu cô. Cô nuốt nước bọt, chân thành phát biểu cảm tưởng: "Bỗng dưng có cảm giác thành triệu phú sau một đêm..."

Chớp chớp mắt, cô cố tình hỏi: "Hoắc Trường Uyên, anh giao toàn bộ tài sản cho em, anh không sợ sau này em chạy mất à?"

Hoắc Trường Uyên mỉm cười.

Bốn năm trước lúc đưa cô chiếc thẻ đen, cô cũng có phản ứng tương tự, hỏi thì hỏi vậy thôi nhưng ánh mắt thì trong trẻo vô cùng, đến nay cô vẫn không thay đổi gì.

Hoắc Trường Uyên bịt kín miệng cô, nói rất tự tin: "Anh sẽ không cho em cơ hội đó!"

Hết chương 349

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 350

Ngày hôm sau, ăn sáng xong, gia đình ba người đã ra khỏi cửa từ sớm.

Giống như mọi ngày, họ đưa bánh bao nhỏ tới nhà trẻ trước. Ngoài cổng có không ít ô tô đang đỗ, xung quanh thi thoảng lại có những bạn nhỏ được bố mẹ dắt tay đi qua, tiếng trẻ con ngây thơ và ánh nắng ban mai cũng nhau rơi xuống.

Tới trước mặt cô giáo đang cười tí, Lâm Uyên Bạch buông tay ra, nhìn bóng bánh bao nhỏ đeo balo lon ton chạy đi.

Bàn tay nhỏ được cô giáo nắm lấy, thằng bé lắc lắc: "Cô ơi, con có chuyện này muốn kể cho cô!"

"Chuyện gì vậy, Hoắc Thần Hạo?"

Bánh bao nhỏ quay đầu, chỉ về phía Lâm Uyên Bạch đứng bên cạnh Hoắc Trường Uyên, gò má ửng hồng, hơi xấu hổ, nhưng giọng nói trong và cao vút giống như hận không thể nói cho cả thế giới biết: "Bảo bảo có mẹ rồi~"

Từ trong gió, nghe được giọng nói ấy, khóe miệng Lâm Uyên Bạch rướn lên thật cao.

Tận mắt nhìn thấy bánh bao nhỏ đi vào tòa nhà màu hồng rồi, cô và Hoắc Trường Uyên mới ngồi lại vào xe, nhưng họ không vội đi làm ngay mà còn một chuyện quan trọng hơn cần làm!

Hoắc Trường Uyên thất dâ an toàn cho cô, nhìn cô chăm chú: "Bây giờ chúng ta tới Cục dân chính!"

"Ừm!" Lâm Uyển Bạch then thùng gật đầu.

Không biết có phải ông trời hiểu sự kích động và mong chờ của họ hay không mà đường đi buổi sáng lại thông thoáng, không tắc nghẽn, thậm chí đèn đỏ cũng không gặp nhiều, mới đó tòa nhà của Cục dân chính đã xuất hiện trong tầm mắt.

Sắp đăng ký kết hôn rồi sao?

Lâm Uyển Bạch xòe lòng bàn tay ra, phát hiện bên trong ướt đầm mồ hôi.

Nhịp tim đập nhanh, cô vừa căng thẳng lại rất mong chờ. Từ nay về sau cô sẽ có thêm một thân phận khác, là vợ của Hoắc Trường Uyên, chị Hoắc...

Chiếc xe trắng đỗ vào vị trí, trên thềm đã lần lượt có các đôi nam nữ, lần lượt đi ra đi vào, niềm vui lộ lộ trên ánh mắt, như có thể tiêm nhiễm cho mọi người.

Hoắc Trường Uyên liếc sang phía cô: "Uyển Uyển, đi thôi!"

Lần này Lâm Uyển Bạch quên cả lên tiếng, chỉ biết ngây ngô gật đầu như gà mổ thóc.

Hai người họ nắm tay, sải bước đi vào bên trong. Mỗi một bước lên thềm, cô đều phải hít một hơi sâu, len lén liếc sang bên cạnh một chút. Góc nghiêng của Hoắc Trường Uyên nuốt nà, so sánh ra thì cô có vẻ bình thản hơn.

Nơi này có thể mỗi người chỉ tới một lần trong đời, sau khi vào trong, bên trong có không ít người. Hoắc Trường Uyên tinh mắt nhắm chuẩn một phòng trống, bên ngoài không có ai đợi, thẳng thừng nắm tay cô sai bước gõ cửa đi vào, đưa hết giấy tờ đã chuẩn bị cho nhân viên hành chính.

Nhân viên có vẻ như đã nhú mào, nhưng thấy khí thế của Hoắc Trường Uyên thì lại không nói gì nữa.

Sau khi mở và rút tài liệu bên trong ra, người đó lại chau mày lần nữa, ném trả lại cho họ: "Xin lỗi, không làm được!"

"Vì sao?" Hoắc Trường Uyên nhú mào.

Người nhân viên nói rất chắc chắn: "Thủ tục không đủ, không làm được, về nhà chuẩn bị đủ giấy tờ rồi quay lại!"

"Làm gì có chuyện không đủ!" Hoắc Trường Uyên sa sầm mặt lại.

Lâm Uyển Bạch đứng bên cạnh. Tuy rằng cô chưa lật xem bên trong có gì nhưng cô tuyệt đối tin rằng tài liệu Hoắc Trường Uyên chuẩn bị rất đầy đủ. Họ đã mong chờ ngày này đến mức nào, không thể có sai sót trong chi tiết.

Bị anh nhìn bằng ánh mắt lạnh lùng u ám, sống lưng người nhân viên thẳng đuột ra, đành dụi giọng giải thích: "Thưa anh, theo quy định có liên quan, làm thủ tục ly hôn cũng giống như đăng ký kết hôn, đều phải nhập giấy tờ vào hệ thống của chúng tôi, đồng thời phải đóng dấu xóa bỏ giấy đăng ký kết hôn, thế nên chúng tôi cần thu hồi lại giấy đăng ký kết hôn. Anh chị nộp thiếu giấy đăng ký kết hôn rồi, chúng tôi thật sự không làm được cho anh chị!"

"..."

Cả hai người cứng đờ ra.

Lâm Uyên Bạch liếm môi, bầm bụng nói yếu ớt: "À, xin lỗi chị, chúng tôi đến làm thủ tục đăng ký kết hôn..."

"Đăng ký kết hôn?" Người kinh ngạc sững sốt, mặt ngơ ngác: "Vậy anh chị chạy đến chỗ tôi làm gì, đăng ký kết hôn xếp hàng bên kia!"

Cô quay đầu lại nhìn, quả nhiên ngoài cửa treo tấm biển: Nơi làm thủ tục ly hôn...

Hoắc Trường Uyên bước những bước cứng đờ ra khỏi phòng, mặt mũi nhợt nhạt hắng giọng: "Khụ... anh hơi căng thẳng."

Lâm Uyên Bạch phì cười thành tiếng. Đối với một người làm sếp cả một tập đoàn lớn như Hoắc Thị, kinh doanh đã lâu gặp bao chuyện lớn nhỏ, cho dù lúc trước rơi vào vòng lao đao vì bị tình nghi phạm tội thương mại anh cũng không hoảng loạn. E rằng đây là giây phút căng thẳng hiếm có trong cuộc đời anh.

Nhưng sau một màn đau bụng như vậy, tâm trạng của cô cũng thả lỏng hơn nhiều.

Lần này họ sang một bên khác để xếp hàng, bình tĩnh lấy số và bình tĩnh làm thủ tục.

Nhân viên hành chính làm đầy đủ mọi thủ tục cần thiết, đầu tiên là thẩm tra sổ hộ khẩu và chứng minh nhân dân, sau đó rút ra một tờ "Đơn xin đăng ký kết hôn", bảo họ lần lượt ký tên và in dấu vân tay lên cột tên của từng người.

Tới bước cuối cùng, người đó nở nụ cười mỉm có phần thận trọng, hỏi: "Xin hỏi anh chị tự nguyện kết hôn chứ?"

Lâm Uyển Bạch đưa mắt nhìn nhau rồi đồng thời gật đầu.

"Vâng!"

"Vâng!"

Nhận được câu trả lời, nhân viên hành chính đóng "cạch cạch" hai dấu, bảo hộ nộp 9 hào lệ phí và đổi lại hai bản giấy đăng ký kết hôn mới cóong. Sau khi mở ra, trên bức ảnh được đóng dấu đỏ chưa lâu, họ đều nhìn thẳng vào ống kính, mỉm cười.

Đây là lần đầu tiên Hoắc Trường Uyên cười khi chụp ảnh, nếu nhìn kỹ, còn có thể phát hiện ra khóe môi của anh vì căng thẳng mà hơi cứng và gượng.

Trong căn phòng tuyên thệ trên hành lang, họ đặt đăng ký kết hôn lên bàn. Nhân viên hành chính phát cho mỗi người một tấm thẻ màu đỏ, nhiệt tình dạy họ đọc to theo những gì viết bên trên.

Trong phòng, tiếng của đôi vợ chồng mới vang vọng rất lâu.

"Chúng tôi tự nguyện kết hôn làm vợ chồng. Bắt đầu từ hôm nay, chúng tôi sẽ cùng nhau gánh vác trách nhiệm và nghĩa vụ mà hôn nhân giao phó cho chúng tôi. Trên hiếu kính với bố mẹ, dưới dạy dỗ con cái, thương yêu kính trọng nhau, tin tưởng nỗ lực vì nhau, đồng cam cộng khổ, chia ngọt sẻ bùi, yêu thương trọn đời..."

Từ Cục dân chính đi ra, có làn gió ấm từ đối diện thổi tới, nhưng trong lòng Lâm Uyển Bạch lại đang cuộn trào những đợt sóng, tất cả giống như một giấc mơ vậy. Còn Hoắc Trường Uyên đứng bên thì nghiêm túc nghĩa nghĩa cuốn sổ đăng ký kết hôn, đây là điều chân thật nhất trong tất cả những điều ảo mộng.

"Tân hôn vui vẻ."

Trong lúc chớp mắt, cô nghe thấy anh thì thầm bên tai.

Gò má Lâm Uyên Bạch ửng hồng, cô dựa vào lòng anh, vừa cảm thấy đầy áp vừa cảm thấy nóng bừng, sống mũi cay cay, ngược lên, khẽ gọi anh một tiếng đầy mơ mộng: "Ông xã!"

"Em gọi anh là gì?" Hoắc Trường Uyên nắm chặt bả vai cô.

"Ông xã..." Lâm Uyên Bạch dè dặt gọi thêm tiếng nữa.

"Gọi lại đi!" Hoắc Trường Uyên hơi bặm môi lại, nhưng nụ cười đã lan vào tận trái tim.

Trong ánh mắt Lâm Uyên Bạch chỉ còn những tia sáng si mê, cô dịu dàng gọi: "Ông xã~"

"Gọi nhiều vào, mấy lần đi!" Anh vẫn không chịu thôi.

Cuối cùng Lâm Uyên Bạch không chịu nổi, phải lườm anh.

Hoắc Trường Uyên không tính toán gì với cô, cánh tay ôm cô chặt thêm mấy phần. Hai cơ thể vốn đã dính lấy nhau của họ lúc này càng không một kẽ hở. Anh hôn lên tóc cô giọng hơi khàn: "Bà xã, anh muốn hôn em."

Lâm Uyên Bạch đỏ mặt nhắm mắt lại, cảm nhận đầu lưỡi ấm nóng của anh.

"Mẹ, vì sao lại che mắt con lại?"

Bên cạnh có một bé gái vừa nhảy xuống khỏi xe, giọng nói ngọt ngào vang tới.

Lâm Uyên Bạch bỗng chốc đứng người, vội vàng đẩy Hoắc Trường Uyên ra.

Nhận đăng ký kết hôn xong vì quá phấn khích nên họ nhất thời quá đà, quên hết mọi thứ, suýt quên mình vẫn đang đứng trước cửa Cục dân chính, không cẩn thận tạo nên một ảnh hưởng không tốt cho những mầm non của Tổ quốc.

Người mẹ ấy ngượng ngập không biết trả lời thế nào. Cô bé không bị che mắt nữa, vung vẩy hai bím tóc và hỏi: "Mẹ, hai cô chú ban nãy đang hôn nhau, có phải họ đang yêu không?"

Hoắc Trường Uyên tuy không ngại bị coi là đang thể hiện tình cảm nhưng bị trẻ con nhìn thấy, anh cũng ái ngại.

Anh nắm tay cô, chuẩn bị đi lấy xe, bỗng nghe được lời nói đó của cô bé, anh chợt dừng bước, quay người nghiêm túc sửa lại: "Cô ấy là vợ của chú, vợ đó, cháu hiểu không?"

Tình cảnh này khiến Lâm Uyên Bạch nhớ lại bốn năm trước anh từng chữa lại xưng hô cho một người cảnh sát giao thông.

Không ngờ mới đó đã bốn năm trôi qua, anh đến cả trẻ con cũng không buông tha...

Lâm Uyên Bạch chống tay lên trán, vội vàng cười áy náy với mẹ đứa nhỏ, kéo tay anh: "Ông xã, chúng ta đi thôi!"

Sau khi ngồi lên xe, cô nhìn vào gương chiếu hậu, bé gái kia vẫn đứng nguyên tại chỗ nhìn theo họ. Cô không nhịn được cười, nói một câu: "Bé gái ban nãy đáng yêu thật đấy!"

"Con gái của chúng ta còn dễ thương hơn!" Hoắc Trường Uyên chủ động khởi động xe, nhíu mày nói.

Lâm Uyên Bạch câm nín, thẳng thừng không nói nữa.

Cô xin nghỉ buổi sáng, buổi chiều đi làm tới chập tối về nhà, cô cẩn thận bỏ giấy đăng ký kết hôn gấp bỏ vào túi gần như cả ngày vào trong ngăn kéo tủ đầu giường, còn cất hẳn vào một chiếc hộp sắt.

Lúc ở công ty, mỗi lần chạm vào mép của nó, khóe môi của cô lại rướn lên. Chị Triệu và Tiểu Triệu hỏi cô ngồi cười một mình vì chuyện gì, cô lắc đầu không nói, ích kỷ muốn một mình hưởng thụ chuyện này.

Đóng ngăn kéo lại, nụ cười nơi đáy mắt Lâm Uyên Bạch không thể che giấu, giống như mỗi tế bào trong cơ thể cô đều đang bay lên.

Có một bàn tay lớn bất ngờ vươn từ phía sau tới. Cô cảm giác mình choáng váng, trời đất xoay vần, cơ thể nhẹ bẫng được đặt lên giường.

Cơ thể cao lớn áp sát, hơi thở nóng rẫy phả xuống mũi. Lâm Uyên Bạch dùng hai cánh tay chống ra sau, nhìn thấy một bản thân xấu hổ qua con ngươi của anh: "Làm gì vậy..."

Hoắc Trường Uyên lấy ngón tay nâng cằm cô lên, đặt xuống một nụ hôn nồng nhiệt.

"Động phòng hoa chúc!"

Hết chương 350

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 351

"Cô Lâm, cô mau ra đây nhanh lên!"

Mới sáng sớm, thím Lý đã hoang mang, hoảng hốt từ ngoài cửa rào bước chạy vào trong, vừa chạy vừa gọi cô.

Lâm Uyên Bạch vừa thay quần áo chỉnh tề đi xuống nhà nghe thấy vậy vội vàng đi theo thím Lý, ra ngoài xem có chuyện gì.

Cô bất giác bùm miệng kêu lên: "Trời ơi!"

Cánh cửa chống trộm mở toang, bên cạnh cửa, Trịnh Sơ Vũ say be bét ngồi bệt ở đó, mùi rượu xộc lên cao. Lần này cô ấy không trang điểm nhưng mái tóc thì như cỏ khô vậy, quần áo trên người nhàu nhĩ. Cô ấy co cụm người ngồi vẹo cổ ở đó, cũng không biết đã tới từ khi nào và đã ở đây được bao lâu.

Cũng may bây giờ thời tiết vẫn còn ấm áp, nếu không chết cóng cũng nên.

Lâm Uyên Bạch hơi khuyu chân xuống khẽ lay cô ấy, nhưng không đánh thức nổi.

Không còn cách nào khác, cô đành bảo thím Lý gọi chú Lý tới, để họ cùng dìu Trịnh Sơ Vũ vào trong nhà.

Chuyện âm ỉ như vậy dĩ nhiên sẽ làm kinh động Hoắc Trường Uyên. Anh cầm chiếc áo vest màu đen trên tay, đầu mày nhú chặt, ánh mắt đỏ theo cảm nhận của Lâm Uyển Bạch thì đang suy nghĩ xem có nên ném Trịnh Sơ Vũ ra ngoài hay không.

Nhìn một Trịnh Sơ Vũ đã say đến bất tỉnh nhân sự, sao cô đành lòng bỏ mặc đó đi làm. Cô định ở nhà, đợi cô ấy tỉnh hẳn rồi tính.

Cô đi tới bên cạnh Hoắc Trường Uyên đang sa sầm mặt mày, nhân lúc cả thím Lý và bánh bao nhỏ đều không chú ý, kiễng chân hôn nhẹ lên môi anh, rồi nũng nịu gọi một tiếng "Ông xã", bấy giờ anh mới miễn cưỡng gật đầu: "Vậy anh đưa Đậu Đậu đi học, có chuyện gì nhớ gọi điện thoại cho anh ngay!"

Lần này Trịnh Sơ Vũ thật sự uống rất nhiều rượu, đến tận gần trưa mới từ từ lấy lại ý thức.

Chuyện đầu tiên cô ấy làm khi vừa mở mắt ra là nhảy dựng lên khỏi sofa. Vì bị vấp phải chiếc dép lê dưới chân nên cô ấy ngã đấm đầu xuống thảm trải sàn, nhưng cũng vẫn bò dậy rất nhanh, lao thẳng vào nhà vệ sinh.

Lâm Uyển Bạch đi theo phía sau, nhìn thấy cô ấy mở bồn cầu ra, cầm đầu vào đó nôn thốc nôn tháo.

Cô đang mang thai nên khá nhạy cảm với các loại mùi, chỉ đứng ở ngoài cửa nhìn vào. Thím Lý vào giúp cô ấy vỗ lưng và đưa một cốc nước.

Kiểu này là đã uống bao nhiêu rồi không biết...

Sau một hồi vật lộn, Trịnh Sơ Vũ có cảm tưởng mình nôn cả dịch mật ra ngoài. Lâm Uyển Bạch cảm thấy còn khó chịu hơn cả cô nôn vì thai nghén. Nôn gần hai mươi phút, cuối cùng cô ấy cũng đẩy nắp bồn cầu lại, được thím Lý dìu ra ngoài trong tư thế cả người nhão nhoẹt.

Uống liền hai bát canh giải rượu, thần sắc của Trịnh Sơ Vũ mới khá hơn.

"Sơ Vũ, sao cô lại uống nhiều rượu như vậy?" Lâm Uyên Bạch quan tâm ngồi xuống bên cạnh.

Trịnh Sơ Vũ cúi gằm không nói không rằng, tiếp tục cầm bát canh lên tu.

Lâm Uyên Bạch nhíu mày, suy đoán: "Lại vì Giang Nam?"

Quả nhiên, động tác tay của Trịnh Sơ Vũ khựng lại, biểu cảm trở nên rầu rĩ hơn nhiều.

Trịnh Sơ Vũ uống cạn canh trong bát, dùng mu bàn tay quẹt qua khóe miệng: "Tiểu Bạch, Lê Giang Nam là kẻ không có trái tim. Tôi buông bỏ sĩ diện, mặt dày bám theo cura cảm anh ấy bao lâu nay, vậy mà anh ấy vẫn không có nửa lời hồi đáp. Hơn nữa chị không biết đâu, hôm qua bỗng dưng anh ấy dẫn theo một cô gái, nói sẽ hẹn hò với cô ta!"

"Giang Nam không phải là người dễ thay lòng đổi dạ vậy đâu..." Lâm Uyên Bạch mím môi.

"Tôi biết chứ. Nhưng tôi cũng biết là, anh ấy làm vậy chỉ để từ chối tôi. Chị nghĩ mà xem, anh ấy sợ tôi bám riết lấy anh ấy, thậm chí còn tìm một cô gái ở đâu về hẹn hò, có thể thấy anh ấy ghét tôi đến mức nào! Thế nên..." Trịnh Sơ Vũ có vẻ như đã hạ quyết tâm, cuộn tay lại thành nắm đấm: "Tôi quyết định rồi, tôi từ bỏ!"

Nghe xong, Lâm Uyên Bạch sững sốt, cô vội hỏi: "Sơ Vũ, cô định từ bỏ thật sao?"

Tuy rằng làm bạn với nhau chưa lâu nhưng cô hiểu sự dám yêu dám hận và thẳng thắn trong tính tình của Trịnh Sơ Vũ. Một khi đã nói như vậy có nghĩa là cô ấy thật sự hạ quyết tâm, không lằng nhằng dây dưa.

"Ừm." Trịnh Sơ Vũ gật đầu rất nghiêm túc: "Tôi đã nói rõ với mẹ rồi, tối nay tôi sẽ cùng mẹ bay về Anh, nghe lời mẹ, sang bên đó xem mặt một người rồi cưới đại!"

Tuy rằng năm xưa Lục Học Phương theo con di dân qua Anh, nhưng bao nhiêu năm sinh sống cũng đã hình thành thói quen, nên bà đã định sẵn ngày trở về từ đầu, cũng muốn con gái cùng mình trở về nhưng Trịnh Sơ Vũ mãi vẫn chưa đồng ý.

"Chuyện này..." Lâm Uyển Bạch nuốt nước bọt, nhất thời chưa kịp tiêu hóa những thay đổi đột ngột này.

Trịnh Sơ Vũ nắm lấy tay cô, say rượu xong chạy qua đây cũng là định tạm biệt cô: "Tiểu Bạch, tới ngày chị tổ chức đám cưới tôi sẽ lại quay về, tôi còn phải làm phù dâu cho chị, tiện thể gây khó dễ cho anh rể lúc đón dâu chứ! Nhưng mà sau này, tôi chắc chắn sẽ không quay lại nơi đau thương này nữa đâu! Trước kia là anh Trường Uyên, sau đó lại thêm Lê Giang Nam, bây giờ tôi đã hoàn toàn nguội lạnh với thứ gọi là tình yêu này rồi!"

Ở lại ăn thêm bữa cơm trưa xong, Trịnh Sơ Vũ liền đi ngay.

Buổi chiều Lâm Uyển Bạch cũng không tới công ty nữa. Tối qua bị Hoắc Trường Uyên quán quýt vận động một hồi, thật ra cô cũng hơi mệt, nên buổi chiều dứt khoát ở nhà ngủ bù, một lần nữa sử dụng quyền riêng dành cho người phụ nữ của Hoắc Trường Uyên, không cần xin phép cứ thể bỏ việc. Trong lòng cô cũng có chút áy náy, nhưng nghĩ lại mình đã là

Hoắc phu nhân rồi, chút áy náy áy cũng theo giấc mơ biến mất không còn tăm hơi.

Lúc thím Lý gọi cô xuống nhà nghe điện thoại, ý thức của cô vẫn còn mơ màng.

Cô đặt ống nghe lên tai, chỉ nghe thấy giọng nói uy nghiêm vọng từ đầu kia tới: "Ngày cưới được quyết định rồi, 28 tháng sau."

Dặn dò xong câu ấy, người đó cúp máy.

Lâm Uyên Bạch một mình ngẩn người cầm ống nghe, đứng một lúc mới sực tỉnh là Hoắc Chấn vừa gọi tới, hoàn toàn là phong cách nói chuyện của ông.

Có điều nghĩ tới nội dung ngắn gọn ông thông báo, cô vẫn hơi sững sờ, như nằm mơ vậy.

Nhanh thế sao...

Buổi tối Hoắc Trường Uyên tăng ca xong trở về nhà, Lâm Uyên Bạch truyền đạt chuyện này lại cho anh. Nghe xong anh cũng không bất ngờ: "Bố cũng có gọi cho anh rồi, bố và chú Lục đã quyết định xong xuôi, 28 tháng sau, cả lịch âm và lịch dương đều là ngày đẹp!"

Lâm Uyên Bạch gật đầu, đã tiêu hóa được tin tức này.

Không thể không thừa nhận Hoắc Chấn cũng là mẫu người thuộc phái hành động, vừa mới đưa sổ hộ khẩu ra để họ đi đăng ký kết hôn mà giờ đã quyết định ngày cưới. Nếu không phải vì cô và Hoắc Trường Uyên đã tình cảm nhiều năm, cô sẽ có ảo giác mình đang cưới chạy bầu.

Tháng sau, vậy tức là chỉ còn một tháng để chuẩn bị cho đám cưới!

Dưới ánh đèn, cô cắn môi, vừa lo lắng vừa có chút phẫn khích, mình sắp làm cô dâu rồi...

Bỗng nhiên nghĩ ra chuyện gì, Lâm Uyên Bạch ngẩng đầu lên gọi: "Hoắc Trường Uyên..."

"Em vừa gọi anh là gì?" Hoắc Trường Uyên chau mày.

Lâm Uyên Bạch đối với chuyện này khó xử vô cùng, chỉ là một cách xưng hô thôi mà anh cũng so đo đến vậy.

"À, ông xã!" Thấy anh kiên quyết, cô đành ngoan ngoãn sửa lại.

"Ừm." Hoắc Trường Uyên hài lòng, thoải mái dẫn cơ mặt ra.

Cuối cùng cô cũng hỏi được câu muốn hỏi: "Hôm nay mừng mấy rồi?"

Sau khi nhận được câu trả lời của anh, Lâm Uyên Bạch thầm nhẩm tính ngày tháng trong lòng, sau đó bàn tay đang đặt trên chân vô thức vuốt lên, chạm vào da bụng qua lớp áo ngủ.

...

Bệnh viện, tầng khoa Phụ sản.

Trong phòng kiểm tra, Lâm Uyên Bạch nằm trên giường và Hoắc Trường Uyên đứng bên cạnh nắm lấy tay nhau, đều nhìn bác sỹ khoa Phụ sản chăm chăm, nín thở chờ đợi.

Mang thai một sinh mạng mới thật ra là một điều rất kỳ diệu, được tận mắt chứng kiến những thay đổi của nó khi lớn lên từng chút một trong bụng mình

Lâm Uyên Bạch đã tính chuẩn ngày, đã bốn tháng rồi, thời gian này một số cơ quan đã phát triển, từ đó có thể nhìn ra giới tính.

"Bác sỹ, là con trai hay con gái vậy?"

Lúc bác sỹ chủ nhiệm khoa đẩy gọng kính lên, Hoắc Trường Uyên hạ giọng hỏi.

Sau khi nhìn kỹ những gì hiển thị trên màn hình thêm một lúc, bác sỹ cười nói: "Chúc mừng anh chị, là một cô công chúa!"

Từ trong tòa nhà khám bệnh đi ra, người vui nhất phải kể tới Hoắc Trường Uyên.

"Ông xã, anh được như ý nguyện rồi!" Lâm Uyên Bạch lắc lắc cánh tay anh.

Hoắc Trường Uyên nhướn mày, trong đôi mắt sâu toát ra toàn những ánh nhìn đắc thắng: "Anh đã bảo là anh nắm chắc mà, nhất định là con gái!"

Lâm Uyên Bạch hùa theo gật đầu: "Vâng vâng vâng..."

Rõ ràng lúc đợi kết quả, ngón tay anh cũng ướt đầm mồ hôi.

Lâm Uyên Bạch đưa tay xuống bụng, cuối cùng từ nay cũng có thể gọi Kính Viễn không chút ngượng ngùng rồi. Khi còn chưa chắc chắn, trong lòng cô vẫn còn chút e dè, sợ lỡ như bên trong là một cậu nhóc mà cứ gọi tên con gái thì thằng bé nữ tính mất!

Thấy Hoắc Trường Uyên rút di động ra, cô nghi hoặc: "Ày, anh gọi điện thoại cho ai vậy?"

"Bố anh." Hoắc Trường Uyên mỉm cười: "Báo với ông đây là cháu gái!"

Nghe vậy, Lâm Uyển Bạch gật đầu thêm lần nữa ủng hộ. Về mặt này, hai bố con họ khá thống nhất, quả thực nên thông báo một chút.

Chiếc xe màu trắng đánh lái ra khỏi bệnh viện nhưng lại không phải là hướng trở về công ty. Lâm Uyển Bạch bứt rứt nhìn anh: "Lại nghỉ làm à? Không hay lắm đâu..."

Hoắc Trường Uyên chỉ rướn môi, tiếp tục đánh xe tới địa điểm mà anh muốn tới.

Anh dừng lại trước một cửa hàng váy cưới. Có vẻ như anh đã đặt lịch từ trước, xe của họ còn chưa đỗ hẳn đã có nhân viên ở bên trong cười tươi đứng đợi sẵn.

Hoắc Trường Uyên xuống xe, nắm lấy tay cô: "Tháng sau đã cử hành hôn lễ rồi, sao có thể thiếu váy cưới được?"

Chuyện hôn lễ, thật ra họ không cần phải lo nhiều, cũng giống như việc quyết ngày của Hoắc Chấn và Lục Học Lâm vậy, toàn bộ đều do hai bên thông gia quyết hết, một người gả con một người cưới dâu, mối quan hệ thông gia sau nhiều trắc trở cuối cùng vẫn nên duyên.

Trong điện thoại, giọng Lục Học Lâm rất khỏe và vui, không còn sự u ám dạo nào khi nhận liên tục nhiều đả kích, lúc này ông cũng quả thực cần phải vui như vậy.

Lâm Uyển Bạch nhìn những chiếc váy cưới trắng toát trong tủ kính, ánh sáng trắng ấy phản chiếu vào tận đáy mắt cô, dường như khiến mọi thứ trôi chậm lại.

Váy cưới là ước mơ của mọi người con gái.

Sau khi đi vào cô mới phát hiện cả cửa hàng đều không làm việc mà ở yên vị trí chờ họ. Còn Hoắc Trường Uyên dường như đã có chuẩn bị. Anh và quản lý trò chuyện đôi câu, cô liền nhìn thấy hai nhân viên bê một chiếc váy đã được đặt sẵn từ trên tầng xuống.

Dưới sự giúp đỡ của nhân viên, Lâm Uyên Bạch thay váy vào.

Mặc được một nửa, cửa phòng thay đồ bị đẩy ra, Hoắc Trường Uyên đã thay xong vest sải bước đi vào.

Nhìn thấy anh, hai nhân viên đưa mắt nhìn nhau rồi thức thời lùi ra, trong không gian không quá chật hẹp chỉ còn lại hai người họ.

Lâm Uyên Bạch nhìn anh qua gương, bất giác cắn môi: "Sao anh lại vào đây..."

"Anh giúp em." Hoắc Trường Uyên mỉm cười.

"Không cần đâu..." Lâm Uyên Bạch rụt vai lại.

Nhưng không ích gì, bàn tay anh đã chạm vào sống lưng trần đằng sau.

Thiết kế của dây váy rất phức tạp, cô nhìn thấy trong gương Hoắc Trường Uyên cúi mặt, kiên nhẫn thắt từng vòng từng vòng. Không biết có phải cố ý hay không, mỗi khi buộc một sợi dây, bụng ngón tay của anh lại chạm vào da thịt cô, ngứa ngáy, run rẩy, giống như đang trêu chọc cô vậy.

Sợi dây cuối cùng cũng đã được buộc xong, mặt Lâm Uyên Bạch đã hơi ửng hồng.

Cô ngẩng đầu lên, sững sốt vì hình ảnh của mình trong gương. Chẳng trách người ta nói người con gái đẹp nhất là khi khoác lên mình bộ váy cưới. Hoắc Trường Uyên rất có mắt thẩm mỹ, chọn một kiểu dáng phù hợp

với cô, thiết kế dạng bông, vạt váy rủ xuống, bờ vai không lộ cũng không mất đi sự gợi cảm, quan trọng nhất là phần eo khiến bụng của cô không lộ rõ.

Lâm Uyên Bạch xoay nhẹ tại chỗ, ngượng ngùng nhìn anh.

Cuối cùng cũng có một ngày, cô mặc bộ váy cưới vì người mình yêu.

"Ông xã, có đẹp không?"

Hoắc Trường Uyên nhìn cô chăm chú, có một khoảnh khắc anh đã thất thần. Rất lâu sau anh mới đưa tay lên vuốt tóc mai của cô, đáy mắt như chứa ngàn vạn sao trời: "Hoắc phu nhân, em thật đẹp!"

Lâm Uyên Bạch sung sướng trong lòng vì lời khen của anh. Cô ngẩng từ trên xuống dưới bộ lễ phục của anh. Anh thực sự rất hợp với màu đen, chưa từng thấy người đàn ông nào mặc màu đen lại có sức hấp dẫn đến vậy. Lúc này đây, anh như một quý tộc hoàng thất bước ra từ Hy Lạp cổ đại, đến cả ánh đèn trên đỉnh đầu cũng không thể che mờ sự rực rỡ của anh.

Giơ tay chỉnh sửa lại cổ áo cho anh, cô chân thành nói: "Hoắc tiên sinh, anh cũng rất đẹp trai!"

Vừa dứt lời, Hoắc Trường Uyên đã bất ngờ nâng mặt cô lên, đặt xuống một nụ hôn.

Lâm Uyên Bạch muốn đẩy anh ra, ai ngờ anh ôm rất chặt, cô không sao đẩy nổi, hơn nữa trong nụ hôn đầy kỹ thuật của anh, cô cũng bất giác chìm đắm, đặt tay lên ngực anh, xấu hổ đáp lại.

Sau một màn như vậy, khi họ đi ra đã là nửa tiếng sau.

Lúc đẩy cửa ra, Lâm Uyên Bạch cố tỏ ra bình thản một chút, không muốn để người ta phát hiện ra vấn đề. Ai ngờ mấy nhân viên đứng đợi đều nhìn cô cười trộm. Cô liếc sang chiếc gương bên cạnh, vành tai bỗng đỏ bừng.

Trước khi đi vào phòng thay đồ, để tôn lên được hiệu quả của bộ váy, nhân viên có đánh phấn đơn giản cho cô. Lúc này đôi môi đỏ đã nhạt đi một nửa, vừa nhìn là biết có ai đó vừa gặm cắn một cách kịch liệt...

Thử váy xong đi ra cũng đã chập tối. Hoàng hôn bên ngoài nhuộm một nửa bầu trời. Từ xa nhìn những tòa nhà chìm trong tầng mây giống như một mộng cảnh rục rờ.

Lúc đi lấy xe, bên cạnh có một hàng trà sữa, có một dòng người dài đang xếp hàng phía trước, mùi trà sữa thơm lừng bay khắp phố.

Nhìn thấy có một vị khách bê cốc trà sữa đi ra khỏi dòng người, không buồn cầm ống hút, cứ thế mở nắp uống một ngụm to, khóe môi còn dính vệt trà sữa, cô bất giác nuốt nước bọt.

Có lẽ vì âm thanh quá lớn, Hoắc Trường Uyên đang cầm chìa khóa xe chợt khựng lại: "Muốn uống?"

Lâm Uyên Bạch xấu hổ, gần đây cô càng lúc càng thèm ăn, rất nhiều lúc nhìn cái gì cũng muốn ăn. Hôm qua ở công ty, nhìn thấy Tiểu Triệu mua bánh rán kẹp mang về, lén lút vào phòng ăn để ăn, khiến cô thèm gần chết. Có điều Tiểu Triệu nói đã được tổng giám đốc Hoắc đặc biệt dặn dò, mấy đồ ăn ngoài đường không sạch sẽ, kiên quyết không chia phần cho cô.

Nhưng tối về tới nhà, thím Lý đã chuẩn bị sẵn một phần từ trước.

"À, một chút..." Lâm Uyên Bạch liếm liếm môi, bị anh nhìn đến ngượng ngáp, đỏ vạ không hề chớp mắt: "Có thể là con gái anh thèm!"

Hoắc Trường Uyên phì cười. Anh quan sát quán trà sữa, xác nhận quán làm ăn đang hoàng, nhìn vào bên trong vệ sinh cũng đạt tiêu chuẩn mới lên tiếng: "Người xếp hàng đông quá, dễ chen chúc nhau. Bà xã, em đứng đây hoặc vào xe đợi anh, anh mua cho em!"

"Vâng~" Lâm Uyên Bạch cười ngọt ngào.

Nhìn anh cầm di động đi vào dòng người xếp hàng, cô ngẩn ra mấy giây. Ý thức được mình lúc này quá ngốc, cô vội quay đi, cầm chìa khóa xe anh đưa đi về phía chiếc ô tô, chuẩn bị vào trong xe ngồi đợi anh.

Vừa ngồi vào trong ghế lái phụ, vì cảm thấy nhàm chán nên cô tìm một kênh radio để nghe. Ánh mắt cô vô tình liếc qua cửa xe hướng về phía con đường đối diện, cả người bỗng cứng đờ...

Hết chương 351

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 352

Tay cô dừng lại trên màn hình trong xe ô tô, từ trong radio có bài nhạc thịnh hành nhẹ nhàng du dương vọng ra.

Ca từ của nó nói về điều gì Lâm Uyển Bạch không nghe được câu nào. Cô cứng đờ người ra đó mấy giây. Qua cửa xe và cả một con đường, khi chạm phải một ánh mắt nào đó từ rất xa, cô bỗng tròn mắt, có chút khó tin.

Ở đó có một người phụ nữ mặc một chiếc áo gió mỏng màu đen đang đứng, mái tóc xoăn nhẹ nhàng xõa sau lưng, cổ áo dựng đứng lên rất cao, như đang cố tình che giấu nhưng vẫn có thể nhìn thấy rõ diện mạo và ý thù hận tỏa ra từ đôi mắt xinh đẹp ấy...

Lục Tịnh Tuyết...

Lâm Uyển Bạch như ngừng thở, cô tức tốc đẩy cửa xe ra.

Cô nhảy xuống xe, nhìn sang bên đường. Một chiếc xe buýt đi ngang qua trước mắt, khi tầm nhìn rộng rãi trở lại, bóng người đứng ở nơi đó đã đột nhiên biến mất. Cô vô thức nuốt nước bọt, nhìn trái ngó phải xung quanh một lát.

Hoắc Trường Uyên mua xong trà sữa quay trở lại, nhìn thấy cửa xe mở tung còn cô đứng trước mũi xe, anh nghiêm mặt mím môi nhìn sang phía đường đối diện.

Anh nắm chặt lấy vai cô: "Uyển Uyển, sao vậy?"

Lâm Uyển Bạch nghiêng đầu nhìn anh rồi lại đánh mắt về phía đối diện, sau đó lắc đầu: "Không sao..."

Lục Tịnh Tuyết đã bị trục xuất ra nước ngoài rồi. Hôm đó Lục Học Lâm tận mắt chứng kiến cô ta lên máy bay, hơn nữa ngay sau đó Tiêu Vân Tranh cũng đi theo. Một người ở nước ngoài xa xôi sao có thể xuất hiện ở Băng Thành chứ?

Lâm Uyển Bạch cắn môi, cảm thấy có lẽ mình đã xuất hiện ảo giác, hoặc đó chỉ là một người khá giống đối phương, chỉ tại cô quá nhạy cảm mà thôi. Cô bắt giác tự lẩm bầm một câu: "Chắc tại em hoa mắt rồi!"

"Ông xã, anh mua xong rồi à?" Cô ngẩng lên, nhìn chằm chằm túi trà sữa trong tay anh.

Hoắc Trường Uyên thấy cô nhìn không dè dặt, anh cũng không cảm ồng hút nữa, thẳng thừng mở nắp đưa cho cô.

Lâm Uyển Bạch đợi sốt ruột từ lâu, nắm tay anh cùng uống một ngụm rồi ngọt ngào rướn môi cười: "Thật là ngon!"

Hoắc Trường Uyên cúi xuống, liếm nốt chỗ bọt trà sữa đọng bên mép cô. Dưới hoàng hôn, anh khoác vai cô ngồi vào trong xe, đi đón bánh bao nhỏ.

Hai ngày sau, Lục Học Lâm tới nhà ăn cơm.

Trước khi dùng bữa, hai bố con và cháu ngoại ngồi ngoài sofa ăn hoa quả. Lục Học Lâm qua đây chủ yếu là để nói với cô tình hình chung những chuyện chuẩn bị cho đám cưới.

Lâm Uyển Bạch ngập ngừng: "Bố, bây giờ Lục Tịnh Tuyết ở nước ngoài ạ?"

"Đúng vậy!" Lục Học Lâm gật đầu.

Tuy rằng ông cảm thấy thất vọng với đứa con gái mình nuôi nấng từ nhỏ tới lớn nhưng dù sao cũng là cốt nhục của mình, đi liền với thất vọng là đau lòng, khi nhắc đến ông vẫn không khỏi cảm thấy buồn rầu.

Thấy cô chau mày, ý thức được có chuyện gì đó, Lục Học Lâm chợt hỏi: "Uyên Bạch, sao vậy?"

Lâm Uyên Bạch cũng muốn có được sự xác thực: "Hôm trước con và Hoắc Trường Uyên đi thử váy cưới. Lúc ra ngoài đi mua trà sữa, không biết có phải con nhìn nhầm hay không, ở con đường đối diện, hình như con nhìn thấy cô ta..."

"Làm gì có chuyện đó. Sáng hôm đó sau khi Tiểu Mai đi tự thú, buổi chiều, thư ký đã đưa Tịnh Tuyết ra sân bay, hơn nữa bố tận mắt nhìn thấy nó đi lên máy bay!" Nghe thấy vậy Lục Học Lâm sững sờ vô cùng.

Lâm Uyên Bạch gật đầu, mím môi nói: "Con cũng không chắc chắn lắm, chỉ đứng từ xa nhìn qua thì cảm giác đó là cô ta thôi..."

"Đợi bố gọi điện thoại xác nhận!" Nghĩ một lát, Lục Học Lâm rút đi động ra.

Ông gọi một cuộc điện thoại đường dài, vì chênh lệch múi giờ nên rất lâu sau mới có người nhắc máy. Sau một cuộc gọi ngắn gọn, ông đặt máy xuống: "Ông ngoại của Tịnh Tuyết nói, con bé đúng là đã tới đó. Sau khi qua đó, ngày nào nó cũng ở lì trong phòng không ra ngoài, có Vân Tranh vẫn luôn kề cận bên nó!"

Chuyện Tiêu Vân Tranh theo Lục Tịnh Tuyết ra nước ngoài cô cũng biết, vì chuyện này mà Phạm Ngọc Trân lúc nào cũng rầu rĩ.

Không thể không thừa nhận Tiêu Vân Tranh là một người si tình. Cho dù biết bốn năm trước hay bốn năm sau trái tim của Lục Tịnh Tuyết cũng chưa từng thuộc về mình nhưng anh ấy vẫn tình nguyện theo đuổi cô ta, có thể thấy sự cố chấp khó mà buông bỏ. Giá mà Lục Tịnh Tuyết chịu để ý tới những người xung quanh thì tốt biết bao, cũng không uổng tấm chân tình sâu nặng ấy.

Nghe thấy Lục Học Lâm nói vậy, Lâm Uyên Bạch gật đầu: "Vậy chắc là con nhìn nhầm rồi..."

Sau một đoạn chen giữa, hai bố con tiếp tục bàn về chuyện đám cưới.

Thật ra cô phần nhiều chỉ ngồi nghe, vì mọi chuyện đều do Lục Học Lâm và Hoắc Chân sắp xếp, cô cảm động và cũng rất hạnh phúc: "Bố, chuyện hôn lễ làm phiền bố và bác Hoắc rồi!"

"Nói gì vậy, con là con gái của bố. Là cha, tổ chức đám cưới cho con gái là bổn phận của bố cũng là hạnh phúc của bố. Chỉ cần con có thể sống hạnh phúc, mẹ con cũng sẽ vui vẻ!" Lục Học Lâm dịu dàng cười nói, nhìn thẳng vào mắt cô, tựa như một lần nữa vượt qua thời gian gặp lại người trong lòng mình.

"Vâng!" Lâm Uyên Bạch cười tí mắt.

Cô khoác lấy cánh tay Lục Học Lâm, tựa đầu vào vai ông làm nũng như một đứa con gái nhỏ. Lục Học Lâm hưởng thụ sự gần gũi hiếm hoi của cô, cũng giơ tay vuốt mái tóc dài của cô như dỗ dành một đứa trẻ.

Có điều giây phút ấm áp ấy không tồn tại bao lâu, bởi vì cái bóng cao lớn của Hoắc Trường Uyên đã từ ngoài cửa đi vào.

Khi nhìn thấy tư thế của họ, cho dù biết đó chỉ là bố của cô, anh vẫn chẳng vui vẻ gì, bờ môi chợt mím lại, ánh mắt tối hằm đi.

Lâm Uyển Bạch bó tay đành rời ra, dìu Lục Học Lâm vào phòng ăn ăn tối.

Chớp mắt đã tới thứ Bảy, ngày nghỉ.

Tuần này Hoắc Trường Uyên khá bận, ngoài việc ngày nào cũng phải tăng ca ra, thì hai ngày nghỉ này anh vẫn có khách từ nước ngoài tới cần phải tiếp đón. Ban ngày chỉ có hai mẹ con họ ở nhà hưởng thụ quãng thời gian ấm áp.

Gần chập tối, dưới nhà có tiếng bấm chuông.

Phòng con trai vẫn để mở, Lâm Uyển Bạch nghe thấy thím Lý gọi với lên tầng: "Cô Lâm, hình như người ta mang váy cưới đến!"

"Vâng, cháu xuống ngay đây!" Cô vội thò đầu xuống đáp.

Cô chọn hai cây sáp màu, bảo bánh bao nhỏ tiếp tục tự do phát huy lên giấy rồi chậm rãi đi xuống nhà.

Lúc trước khi mặc thử ở cửa hàng, tuy rằng kiểu dáng và kích cỡ đều phù hợp nhưng vẫn có một vài tiểu tiết cần chỉnh sửa. Sáng nay, công ty váy cưới có gọi điện cho cô, xác nhận thời gian ship hàng.

Lâm Uyển Bạch rất phấn khích trong lòng, vừa đặt chân xuống dưới cô liền hỏi: "Thím Lý, ở đâu ạ?"

"Tôi để ngoài phòng khách kìa, cô mau ra xem đi!" Thím Lý cười rất vui, chỉ tay ra sofa và nói.

"Vâng!" Lâm Uyển Bạch gật đầu.

Cô đi thẳng ra ngoài phòng khách, bước chân không ngừng lại. Trên sofa đặt hai cái túi màu hồng, bên trên in tên cửa hàng váy cưới.

Cho dù đã mặc thử tại cửa hàng rồi, khi kéo khóa ra, Lâm Uyên Bạch vẫn khá hồi hộp, nhất là khi vạt váy trắng lộ ra. Cô kéo chiếc váy ra ngoài, nhưng một giây sau liền buông tay.

"A..."

Nghe thấy tiếng hét của cô, thím Lý hoảng loạn từ trong bếp chạy ra: "Cô Lâm, cô không sao chứ! Mẹ ơi..."

Khi thím Lý chạy vào trong phòng khách, thím ấy cũng kêu lên một tiếng.

Thím Lý quả thật cũng bị hoảng sợ, chậu rửa mặt bà cầm trong tay suýt chút nữa cũng rơi thẳng xuống đất. Mấy giây sau bà mới bình tĩnh lại: "Ở đâu ra nhiều chuột chết thế này. Cửa hàng váy cưới này làm ăn kiểu gì thế, xúi quẩy chết đi được!"

Dưới thảm trải sàn lúc này ngoài chiếc váy cưới của cô rơi ra còn có khoảng chục con chuột chết.

Chuột không chỉ chết mà còn máu me be bét, có con thậm chí mất cả đầu, vệt máu nhuộm đỏ váy cưới, trông cực kỳ ghê rợn, đây cũng là nguyên nhân ban nãy nhìn thấy Lâm Uyên Bạch hét ầm lên.

Cô ôm bụng, lùi về sau mấy bước, đến tận lúc này vẫn chưa thể hoàn hồn lại được, dạ dày vẫn còn cuộn trào.

Thím Lý thấy sắc mặt cô nhợt nhạt, vội vàng vòng qua bàn uống nước, chắn trước mặt cô: "Cô Lâm, cô lên nhà trước đi, để tôi xử lý cho! Tôi sẽ lập tức dọn dẹp sạch sẽ hết cho này!"

Lâm Uyên Bạch gật đầu, không dám nhìn thêm nữa. Hình ảnh này thật sự rất ghê rợn, cô cảm giác đứng lâu thêm một giây cũng có thể nôn ra.

Bên dưới chiếc váy đã bị nhuộm bẩn đến thảm thương rồi, gần như không thể mặc được nữa. Không chỉ đáng sợ mà đúng như thím Lý vừa nói, rất xui xẻo.

Biết tin, Hoắc Trường Uyên vội vàng trở về. Anh đẩy cửa phòng ngủ ra, bên trong Lâm Uyển Bạch đã nằm lên giường ngủ rồi, bên cạnh là bánh bao nhỏ ngủ trong tư thế hai tay giơ cao lên đầu, điệu bộ như đầu hàng.

Có điều, so với con trai đang ngủ rất say, hoàn toàn không hay biết gì, cô lại ngủ không sâu lắm, trong mơ vẫn còn chau mày.

Hoắc Trường Uyên bước khẽ khàng tới bên giường, đầu ngón tay vừa chạm vào tóc mai bên thái dương của cô, cô đang choàng tỉnh giấc.

Lâm Uyển Bạch thật ra này giờ chưa ngủ được mấy, phần nhiều là bị sợ hãi, vừa mơ mơ màng màng thì anh chạm tay vào, đúng lúc trong mơ có một con chuột chết bò lên mặt cô, nên cô giật mình choàng tỉnh.

Đôi diện với đôi mắt sâu như miệng giếng ấy, lực phủ ngũ tạng của cô mới từ từ trở về vị trí ban đầu.

Dưới chăn, cô nắm chặt tay anh: "Hoắc Trường Uyên, anh về rồi à..."

Hoắc Trường Uyên nắm ngược lại, vào lúc này không so đo gì chuyện xưng hô nữa, đau lòng cúi xuống hôn lên khóe môi cô.

Anh đỡ cô ngồi dậy. Bánh bao nhỏ ở bên cũng lật người nhưng chưa tỉnh giấc, vẫn còn khò khò ngáy, khiến người ta không nhìn được cười.

"Sợ lắm phải không?"

Trước mặt anh, Lâm Uyển Bạch không giấu giếm, cô tội nghiệp gật đầu: "Có một chút..."

"Thím Lý đã dọn dẹp xong xuôi rồi, thăm trải sàn ngoài phòng khách cũng đã vớt bỏ, em yên tâm, sẽ không xuất hiện nữa đâu! Anh đã liên lạc với bên cửa hàng váy cưới rồi, có lẽ sai sót xảy ra trong quá trình ship hàng, có kẻ nào đó muốn giở trò!" Cánh tay kia của Hoắc Trường Uyên khoác lên vai cô, dịu dàng vỗ về.

"Váy váy cưới..." Lâm Uyên Bạch nhú mày.

Hoắc Trường Uyên mỉm cười, bình tĩnh nói: "Váy cưới được đặt làm riêng, vẫn còn bản thiết kế, mười ngày tới sẽ cấp tốc làm lại một chiếc khác. Họ bảo đảm không làm lỡ dở đám cưới của chúng ta!"

"Vâng, vậy thì tốt rồi!" Lâm Uyên Bạch yên tâm gật đầu.

Thấy anh vẫn còn hơi nhăn mặt, cô mỉm cười giơ tay lên, vuốt phẳng nếp nhăn của anh: "Ông xã, anh đừng lo lắng, em không sao đâu!"

Thấy anh nhìn xuống dưới, Lâm Uyên Bạch cũng lập tức xoa bụng mình, đổi sang dễ dàng anh: "Kính Viên cũng không sao, anh quên à, con bé rất mạnh mẽ!"

"Em, hai mẹ con em thì giỏi rồi!" Hoắc Trường Uyên rướn môi cười, không muốn cô tiếp tục nghĩ về những hình ảnh rùng rợn ấy, anh cố tình chuyển chủ đề: "Thiệp mời đám cưới đã in xong rồi."

"Xong hết rồi sao?" Lâm Uyên Bạch kinh ngạc.

Hoắc Trường Uyên "ừm" một tiếng, sau đó xoay người, với lấy chiếc túi để ở cuối giường, lấy tấm thiệp bên trong ra: "Bản điện tử ở trong mail của anh, em xem cái này đi, muốn mời ai thì viết lên!"

Tuy rằng xã hội bây giờ đã số hóa rất nhiều nhưng thiệp viết tay vẫn luôn thể hiện một sự chân thành.

Trước kia có lẽ cô còn ít bạn bè, nhưng bây giờ có rất nhiều đồng nghiệp trong công ty mới, bao gồm cả chị Triệu và Tiểu Triệu, rồi còn các đồng nghiệp thân thiết khác, cô muốn mời họ tham dự để chia sẻ niềm vui này.

Lâm Uyên Bạch mở thiệp ra, để ý phân thiết kế bên trên, có thiết kế chữ lòng hai chữ cái trong tên phiên âm của họ. Hoàn toàn không cần hỏi, cô đoán ra được anh chắc chắn lên lút làm cái này. Mấy hôm trước cô thấy anh ở suốt trong phòng làm việc, lúc cô gõ cửa thì anh lại vội vàng nhét hết chỗ giấy trên mặt bàn vào trong ngăn kéo.

"Được!" Cô gật đầu.

Chỉ có điều một vài người sẽ nhận được thiệp, một vài người lại không nhận được.

Hoắc Trường Uyên rút di động từ trong túi ra, trầm ngâm một chút rồi nói: "Anh gọi điện thoại cho Tư Niên, thông báo cho cậu ấy về dự đám cưới!"

Nghe thấy vậy, con người Lâm Uyên Bạch đảo đảo, cô cũng vội nói: "Vậy em cũng gọi cho Cá nhỏ một cuộc!"

...

Buổi tối, Hoắc Trường Uyên quần khăn tắm đi ra, nhìn thấy đèn trong phòng làm việc vẫn còn sáng. Qua khe cửa mở hé, Lâm Uyên Bạch đang nằm nhoài ra bàn làm việc của anh, bên cạnh xếp một chồng thiệp mời. Cô đang cầm bút, điền tên lên trên.

Cô rất nghiêm túc, bên cạnh còn để giấy nháp, liệt kê một lượt ra đó trước rồi mới chính thức viết vào thiệp.

Đã viết được mấy tấm rồi, Hoắc Trường Uyên đi tới, lấy đại một tấm lên xem, khi mở ra nhìn thấy dòng tên người được mời viết "Anh Yên Phong", khoe miệng anh bỗng giật khễ.

Rút thêm tấm nữa, anh lại nhìn thấy hai chữ "Diệp Tu" bên trên, mặt lập tức đen lại.

Lâm Uyên Bạch dờ khóc dờ cười chọc cây bút vào hông anh: "Đồ quỷ nhỏ mọn, anh Yên Phong đã kết hôn rồi, hơn nữa vợ anh ấy hình như còn có bầu nữa, ít tháng hơn em một chút, có lẽ năm sau mới sinh!"

"Chẳng phải Diệp Tu vẫn độc thân sao!" Hoắc Trường Uyên hướng tấm thiệp trong tay về phía cô, sau một tiếng hừ lạnh lòng, anh nhíu mày hỏi: "Anh ta ở Canada xa xôi như vậy, em còn muốn mời?"

Yên Phong kết hôn rồi có thể bỏ qua, Lê Giang Nam vẫn còn ở Băng Thành không thể không mời. Còn về Diệp Tu, tuy rằng anh ta chưa từng bộc lộ điều gì trước mặt họ như trước kia nhưng tình cảm giấu kín trong lòng mới khiến người e dè nhất. Tóm lại Hoắc Trường Uyên vẫn không muốn đối phương tới cho lắm.

"Ừm!" Lâm Uyên Bạch kiên định gật đầu.

Cô giải thích cho anh nghe một cách rất kiên nhẫn: "Em và Diệp Tu đã hứa với nhau, khi nào em cưới, anh ấy sẽ giành thời gian tham gia đám cưới!"

Hoắc Trường Uyên nhăn mặt, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm vào tấm thiệp mời.

Lâm Uyên Bạch há to miệng, dùng tay che kín rồi ngáp một cái thật to.

"Buồn ngủ rồi à?"

Cô thành thật gật đầu. Từ ngày có bầu, cô ham ngủ hơn, cơn buồn ngủ tới cũng nhanh, mới đó mà cô đã sắp díu cả mắt vào rồi. Cô đặt bút xuống: "Hơi buồn ngủ rồi. Ông xã, để lại ngày mai làm tiếp đi, chúng ta về phòng ngủ nhé!"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên gật đầu, đỡ cô dậy.

Lâm Uyên Bạch bám vào tay anh, cười ngọt ngào.

Chỉ là cô mãi dụi mắt đi phía trước, hoàn toàn không chú ý ở phía sau, nơi mà cô không nhìn thấy, Hoắc Trường Uyên đã tiện tay quăng một tấm thiệp mời nào đó vào thùng rác.

Sau khi trở về phòng, Lâm Uyên Bạch vào phòng tắm, tắm qua một chút.

Lúc ra, di động đổ chuông, cô đi tới bắt máy. Số máy gọi tới là một số lạ, nhưng ở đầu kia không ai bắt máy. Lâm Uyên Bạch nghi hoặc nhìn màn hình, cuộc gọi vẫn đang diễn ra, hơn nữa loáng thoáng có thể nghe thấy tiếng thở của ai đó, nhưng alô mãi vẫn không có ai nói gì.

Lâm Uyên Bạch nhíu mày ngắt máy.

Cô vừa sấy khô tóc được một nửa, chuông di động lại vang lên lần nữa.

Gọi đến vẫn là một số lạ, sau khi bắt máy vẫn không có ai lên tiếng, Lâm Uyên Bạch sần nảo chất vấn: "Sao không nói gì? Còn không nói gì, tôi ngắt máy đó!"

Sau khi cô giận dữ ngắt máy thì Hoắc Trường Uyên đang trải chăn nghe thấy tiếng động liền đi tới.

"Sao vậy?"

Lâm Uyên Bạch lắc đầu, ra hiệu về phía di động: "Không biết nữa... Cứ có điện thoại gọi tới nhưng không ai lên tiếng!"

Hoắc Trường Uyên chau mày, vừa định cầm lên kiểm tra, không ngờ đối phương một lần nữa gọi tới, như rắp tâm muốn chủ nhân của chiếc điện thoại không được ngủ yên vậy. Anh hạ thấp giọng bắt máy: "Alô? Tìm ai?"

Có lẽ vì giọng anh quá dữ nên đầu kia ngắt máy luôn.

Hoắc Trường Uyên càng nhăn mặt tợn. Anh nhìn nhanh số điện thoại đã liên tục gọi ba cuộc liên, có lẽ được gọi đi từ một bộ điện thoại nào đó. Để tránh ảnh hưởng tới giấc ngủ, anh thẳng thừng tắt nguồn: "Nếu lại có số máy lạ gọi tới làm phiền, em cứ ngắt luôn!"

"Ừm!" Lâm Uyên Bạch gật đầu.

Sau khi tắt nguồn di động, thế giới yên tĩnh hơn rất nhiều. Vốn dĩ ở trong phòng làm việc cô đã ngáp liên tục, ban này đứng dưới vòi sen suýt nữa thì ngủ gật, vậy mà lại bị cuộc gọi quấy rối làm tan đi không ít cảm giác buồn ngủ.

Hoắc Trường Uyên luồn tay vào giữa những lọn tóc của cô: "Sấy khô tóc rồi hãy ngủ, nếu không sẽ có hại cho tim."

Lâm Uyên Bạch hợp tác ngẩng đầu lên, cảm nhận từng lọn tóc trượt qua kẽ ngón tay của anh.

"Cũng gần như khô hẳn rồi!" Nói xong câu này, cô liền nằm vào trong chăn. Còn bàn tay ban nãy vuốt ve mái tóc dài của cô giờ theo đà đặt xuống eo cô. Cô cất giọng run run: "Đừng, cứ như vậy không tốt cho việc dưỡng thai đâu..."

"Ừm." Hoắc Trường Uyên đáp.

Nhưng anh không có ý định dừng việc gây rối lại.

Khi nhiệt độ trong phòng nâng lên tới một độ cao nhất định, Hoắc Trường Uyên đột ngột tắt ngọn đèn đầu giường, sau đó ôm cô vào lòng, vẻ như muốn nghe lời cô, chuẩn bị thu tay về đi ngủ vậy.

Ở trong bóng tối, Lâm Uyển Bạch âm thầm cắn môi.

Cô cảm nhận được ngọn lửa trong người mình đang bị chọc cho bùng lên từ từ, cổ họng khô rát, bên trong toàn là những ngọn lửa nhỏ không thể bùng lên. Vậy mà anh dừng lại đúng lúc này, làm gì có ai như vậy chứ...

Lâm Uyển Bạch không nhịn được, chọc chọc vào ngực anh bằng thái độ xấu hổ xen lẫn oán trách: "... Này!"

Cho dù trong bóng tối không nhìn rõ, cô cũng dám khẳng định đôi mày ấy giờ đang nhíu lên thật cao. Ngón tay trở bị anh nắm chặt lấy, đặt lên môi cắn nhẹ. Anh cố làm ra vẻ suy nghĩ: "Nếu em đã khó chịu thèm khát như vậy, chồng đây đành phải giúp em!"

Lâm Uyển Bạch vừa thẹn vừa giận, thật muốn đá phăng anh đi, nhưng cuối cùng vẫn hèn mọn đắm chìm vào nụ hôn quyến luyến của anh.

...

Hôm sau, Chủ Nhật, chiếc Mercedes màu đen dừng lại trước cửa một quán café.

Sau khi xuống xe, chú Lý mở cửa phía sau ra. Lâm Uyển Bạch dẫn bánh bao nhỏ bước xuống. Cô cúi xuống, phui đi những vụn bánh quy còn sót lại

trên áo thằng bé lúc ăn trên ô tô rồi hỏi: "Bảo bối, có phải papa bảo con đi theo không?"

Đôi mắt to như trái nho đen của bánh bao nhỏ đảo đảo.

Hai bàn tay nhỏ che chặt miệng, nó lắc đầu nói mãi: "Bảo bảo không thể nói đâu ạ~"

Đến lúc này sao Lâm Uyển Bạch còn không đoán ra. Cô khó xử lắc đầu cười, sau đó hai mẹ con nắm tay nhau đi vào trong quán café.

Giống như mọi lần, Lê Giang Nam đều lịch sự tới sớm hơn giờ hẹn một chút, ngồi sẵn ở chỗ đó đợi cô.

"Giang Nam!"

"Chị Tiểu Bạch!"

Đợi họ ngồi vào chỗ rồi, Lê Giang Nam mới mỉm cười nói: "Em đã gọi cho chị một cốc nước đào ép tươi ngon. Em đã hỏi nhân viên ở đây rồi, thai phụ uống nước ép rất dinh dưỡng!"

"Cảm ơn em!" Lâm Uyển Bạch mỉm cười.

Vì trước đó nghĩ rằng chỉ có mình cô nên anh ấy chỉ gọi phần cho hai người, không ngờ còn có một đuôi nhỏ. Giống với Lâm Uyển Bạch, anh ấy cũng hiểu quá rõ nguyên nhân cái đuôi nhỏ này xuất hiện ở đây. Lê Giang Nam nhỏ nhẹ hỏi: "Đậu Đậu muốn uống gì nào?"

Bánh bao nhỏ nhìn chăm chú vào cốc của Lâm Uyển Bạch, mím môi cười xấu hổ: "Mẹ uống gì bảo bảo uống nấy ạ~"

Lâm Uyển Bạch không kiềm được lòng mình, giơ tay lên xoa xoa cái đầu bé xú. Cô thích nghe con trai nũng nịu gọi "Mẹ", cũng thích nó nói

câu nào cũng phải dính chữ "Mẹ" vào.

Một cốc nước đào ép y như vậy được người phục vụ nhanh chóng bê lên, bánh bao nhỏ mút chùn chụt.

Lâm Uyên Bạch rút tấm thiệp mời đã cất sẵn trong túi xách ra, đẩy sang phía đối diện: "Giang Nam, cái này dành cho em!"

Tối qua cộng thêm buổi sáng hôm nay, cô gần như đã viết xong những người muốn mời. Ngoài Lê Giang Nam vì cô vừa hay có việc tìm anh ấy và một vài đồng nghiệp trong công ty cô muốn đưa tận tay ra, thì còn lại cô đều đưa cho Hoắc Trường Uyên đi gửi hết.

Lê Giang Nam hơi bất ngờ: "Tháng sau... Nhanh vậy sao? Chị và Hoắc tổng sắp tổ chức đám cưới?"

"Ừm..." Lâm Uyên Bạch ngượng ngùng gật đầu.

Bánh bao nhỏ đang tập trung uống nước đào bỗng cười hì hì, cướp lời: "Mẹ nói, bảo bảo sẽ là bé trai cầm hoa~"

"Chị Tiểu Bạch, chân thành chúc mừng chị! Người có tình rồi sẽ về với nhau!" Lê Giang Nam gấp tấm thiệp lại, cười nói.

"Hy vọng tới lúc đó em có thể tham gia." Lâm Uyên Bạch chân thành mời.

"Yên tâm đi, em sẽ tới!" Lê Giang Nam gật đầu rồi cẩn thận cất tấm thiệp của cô vào túi áo trong của áo khoác.

Nói băng quơ mấy câu về chuyện chuẩn bị cho đám cưới, Lâm Uyên Bạch chợt nhớ ra chuyện gì bèn hỏi vô tình: "Chị nghe Sơ Vũ kể, em đang hẹn hò với một người?"

"Thật ra cũng không tính..." Gương mặt điển trai của Lê Giang Nam chột đỏ hồng lên. Anh ấy cũng không giấu giếm, giải thích ngay: "Chủ yếu là vì cô ấy theo đuổi em gắt gao quá, từ chối kiểu gì cũng vô ích, dồn ép khiến em không có cơ hội để thở. Không còn cách nào khác em đành đưa ra hạ sách, dùng cách này hy vọng cô ấy biết khó mà lui, không tiếp tục quẩn lầy em nữa!"

Lâm Uyên Bạch chớp chớp mắt, hùa theo gật đầu: "Chúc mừng em, có hiệu quả rồi, Sơ Vũ đã về anh!"

"Cô ấy về Anh rồi ư?" Lê Giang Nam sững người.

"Đúng vậy, về từ mười ngày trước rồi!" Lâm Uyên Bạch tiếp tục gật đầu.

Lê Giang Nam uống một ngụm café rồi lẩm bẩm thành câu: "Chẳng trách mấy nay em cảm thấy cuộc sống trở nên yên ắng hơn nhiều..."

Lâm Uyên Bạch chỉ mỉm cười không nói gì, cũng không phát biểu ý kiến. Còn về việc là yên ắng hay là không quen, e rằng chỉ có mình Lê Giang Nam biết mà thôi!

Hết chương 352

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 353

Lâm Uyên Bạch cố ý đợi một lúc rồi mới chậm chậm lên tiếng:
"Chuyện của em và cô gái kia, thật ra Sơ Vũ đoán được em cố tình."

"Cô ấy biết ư?" Lê Giang Nam lại giật mình.

"Ừm!" Lâm Uyên Bạch gật đầu: "Sơ Vũ nói, em làm như vậy hoàn toàn là vì muốn từ chối cô ấy, vì sợ cô ấy tiếp tục quẩn lầy em, thậm chí không tiếc công tìm một cô gái khác để hẹn hò, có thể thấy em ghét cô ấy đến mức nào. Chị nghĩ cô ấy đau lòng thật sự rồi, nói quyết định từ bỏ em. Những lời này đều là lời của cô ấy!"

"Hơn nữa, cô ấy còn nói, với chuyện tình yêu này cô ấy đã hoàn toàn chết tâm, định nghe lời cô Học Phương, qua bên đó xem mặt, tìm một người ngoại quốc rồi cưới chồng luôn! Cũng chẳng cần biết thích hay không thích, cho dù xấu một chút hoặc tuổi tác cao một chút cũng không sao cả, chỉ cần chịu lấy cô ấy là được. Chị thấy cô ấy khi nói những lời này vẻ như đã nhìn thấu hồng trần rồi vậy!"

Khi nghe cô nói tới "tìm một người ngoại quốc rồi cưới chồng luôn", ở phía đối diện vang lên một âm thanh giòn tan.

Chiếc thìa café trong tay Lê Giang Nam rơi xuống mặt bàn.

Chỉ riêng điểm này thôi, Lâm Uyên Bạch cũng dám khẳng định Lê Giang Nam không hoàn toàn vô tâm với Trịnh Sơ Vũ, bằng không đã chẳng có kiểu phản ứng khó mà giấu giếm được này.

Lê Giang Nam ngượng ngáp lấy khăn giấy lau thìa café, rồi bỏ lại vào cốc, nhưng không bê lên uống mà hỏi với giọng không chắc chắn: "Chị Tiểu Bạch, cô ấy... nói như vậy thật sao?"

"Ừm, chị lừa em được chắc!" Lâm Uyên Bạch gật đầu cực kỳ nghiêm túc.

Cô đúng là không lừa ai, có điều về cơ bản cũng có thêm mắm dặm muối một chút.

À, hoặc là nhiều chút.

Mượn động tác uống nước, cô len lén liếc nhìn những thay đổi trên gương mặt anh, có vẻ như còn nhiều hơn những gì cô suy đoán. Chép miệng một tiếng cô lại nói: "Chắc em cũng hiểu Sơ Vũ, cô ấy là kiểu người dám yêu dám hận, tính cách cứng rắn, thường thì nói được làm được. Chị cảm giác lúc này ở bên Anh cô ấy đã xem mặt thành công rồi. Chưa biết chừng, không bao lâu sau đám cưới của chị cũng sẽ nhận được tin vui của cô ấy đấy!"

Lần này, Lê Giang Nam thực sự không muốn ngồi uống café thêm nữa.

Nếu thật sự không có cảm xúc, sẽ chỉ có một tiếng thở phào nhẹ nhõm chứ không phải một ánh mắt phức tạp như lúc này.

Lâm Uyên Bạch cảm thấy có vẻ ổn ổn rồi, ngẫm nghĩ bèn nói: "Giang Nam, em theo ông ngoại từ Hồng Kông tới Băng Thành, sau đó ở lại đây mãi không chịu về, ban đầu đơn thuần là vì chị, nhưng về sau thì sao? Cũng vẫn là vì điều này ư?"

Nghe xong, Lê Giang Nam cũng người nhìn về phía cô.

Ánh nắng hắt vào qua ô cửa sổ thủy tinh, gương mặt tuấn tú và sáng sủa ấy ẩn hiện trong bóng nắng, biểu cảm lúc này đã chìm sâu vào sự bứt rứt.

Chú Lý này giờ vẫn ở bên đường chờ đợi. Kết thúc buổi gặp mặt, Lê Giang Nam tiễn Lâm Uyển Bạch và bánh bao nhỏ lên xe, hai người họ mỉm cười vẫy tay tạm biệt nhau.

Xe đi mỗi lúc một xa, Lâm Uyển Bạch nghiêng đầu dựa vào cửa xe, nhìn vào gương chiếu hậu chợt mỉm cười. Ở trong đó, Lê Giang Nam vẫn cầm chìa khóa xe đứng yên tại chỗ, ngẩn ngơ nhìn dòng xe qua lại.

Buổi tối ngủ một giấc thật ngon, ngày hôm sau là thứ Hai, lại đi làm như bình thường.

Lâm Uyển Bạch sắp xếp chỗ thiếp đã viết xong, kiểm tra một lượt xem có sót ai không, rồi bỏ hết vào trong túi xách, Hoắc Trường Uyên thay xong quần áo từ phòng thay đồ đi ra, tay vẫn còn chinh cạ vạt, cô ngẩng đầu hỏi: "Hoắc... Ông xã, thiếp mời anh giúp em gửi hết rồi chứ?"

Tuy rằng đã chữa lại xưng hô nhưng có lúc cô vẫn vô thức gọi tên anh như trước kia, nhưng sợ anh không vui, lần nào cô cũng sửa lại kịp thời.

"Ừm." Hoắc Trường Uyên gật đầu.

"Anh Yến Phong và Diệp Tu cũng đã gửi?" Lâm Uyển Bạch không yên tâm, hỏi tiếp.

Hoắc Trường Uyên mặt vẫn không đổi sắc: "Ừm."

Lâm Uyển Bạch vẫn yên tâm gật đầu, kéo kỹ khóa túi xách lại, xách xuống nhà chuẩn bị ăn sáng. Lúc cô nhấc lên, có một cánh tay mạnh mẽ đã vươn tới: "Anh cầm giúp em."

"Cảm ơn ông xã!" Cô dịu dàng nói.

Hoắc Trường Uyên ôm cô vào lòng, hôn nhẹ lên khóe miệng cô.

Bữa sáng ăn được một nửa, Lâm Uyển Bạch nhận một cuộc điện thoại, vừa nghe đã thấy tiếng cười sảng khoái của ông Lê. Cô vội vàng bỏ quả trứng luộc trong tay xuống.

Sau khi ngắt máy, Hoắc Trường Uyên ở đối diện đưa cho cô một quả trứng mới bóc vỏ còn nóng hổi: "Ông Lê về Hồng Kông rồi ư?"

"Ừm, đúng vậy!" Lâm Uyển Bạch gật đầu.

Vì Lê Giang Nam gọi cô một tiếng chị Tiểu Bạch, ông Lê lâu nay vẫn rất quý mến cô cũng đã nhận cô làm cháu nuôi, thế nên lúc đi cũng gọi điện thoại báo với cô một tiếng. Còn Hoắc Thị và tập đoàn Bách Á của ông Lê có quan hệ hợp tác thân thiết, nên tin ông về Hồng Kông anh cũng biết.

Lâm Uyển Bạch nở nụ cười bí ẩn, cắn môi tỏ vẻ đắc ý: "Còn Giang Nam nữa, cậu ấy cũng về rồi! Có điều, cậu ấy không cùng ông Lê về Hồng Kông, anh đoán xem cậu ấy đi đâu?"

"Đi đâu?" Hoắc Trường Uyên đẩy đĩa nước sốt ra trước mặt cô.

"Nước Anh!" Lâm Uyển Bạch nhe răng, sau khi chấm thì cắn một miếng trứng to, vàng ruộm, vui không sao tả xiết: "Sơ Vũ đang ở Anh đó!"

Cô những tưởng sau khi mình nói xong những lời ấy, Lê Giang Nam còn cần một khoảng thời gian để hiểu rõ lòng mình, cũng là để nhận ra tình cảm dành cho Trịnh Sơ Vũ không phải là không có. Nào ngờ còn chưa đầy một ngày, anh ấy đã sốt sắng bay thẳng qua đó rồi!

Nhớ tới đôi mắt đỏ rực, đáng vẽ đau lòng của Trịnh Sơ Vũ khi từ biệt, Lâm Uyển Bạch không nhịn được cười. Mùa xuân của con bé cuối cùng cũng tới.

Hoắc Trường Uyên thì có vẻ không quan tâm lắm, anh chỉ để ý tới chuyện bữa sáng cô phải ăn thêm hai quả trứng để bổ sung dinh dưỡng.

Câu nói vừa rồi hoàn toàn là để hợp tác với cô. Cả hai người họ đi rồi anh mới yên tâm. Nhưng nhìn đôi mắt cô cười tí lại cong cong như vầng trăng khuyết, hết một con cáo nhỏ, anh cũng chột mím cười.

Ăn sáng xong, bánh bao nhỏ quên không xách cặp xuống, Hoắc Trường Uyên không muốn để cô nhọc nên tự lên gác lấy cho con trai.

Thím Lý vừa cắt tỉa hoa trong vườn xong liền đi vào, tay còn cầm chiếc kéo, nhưng khi đi tới trước mặt cô thì lập tức đưa ra sau lưng: "Cô Lâm, có anh Tiêu tới muốn gặp cô!"

"Anh Tiêu?" Lâm Uyển Bạch nghi hoặc.

Thím Lý gật đầu: "Đúng vậy, chính là anh Tiêu Vân Tranh! Đang ở trước cửa, tôi bảo anh ấy vào nhưng anh ấy không chịu!"

Tuy rằng thím Lý không biết về thân phận thực sự của Tiêu Vân Tranh tại nhà họ Hoắc, nhưng trước đó Tiêu Vân Tranh từng đến biệt thự, hơn nữa còn ở lại ăn cơm nên thím Lý vẫn quen mặt.

Lâm Uyển Bạch cảm thấy bất ngờ, bước ra ngoài với tâm trạng khó tin.

Tiêu Vân Tranh?

Sao anh ấy có thể xuất hiện trước cửa nhà khi còn rất sớm như vậy chứ, chẳng phải đã theo Lục Tịnh Tuyết ra nước ngoài rồi ư...

Khi đi hết khu vườn, quả nhiên cô nhìn thấy một cái bóng mảnh khảnh đứng đó. Bên cạnh không có chiếc ô tô nào đang đỗ, lúc này anh ấy cúi đầu, liên tục rút thuốc lá, nghe thấy tiếng bước chân của cô thì lập tức dập tắt.

Lâm Uyên Bạch ngạc nhiên tròn tròn mắt để chắc chắn mình không nhìn nhầm. Tới gần, cô giơ tay chỉ vào đối phương: "Tiêu Vân Tranh? Anh đang ở nước ngoài cơ mà?"

Tiêu Vân Tranh hút hết bao thuốc lá và bật lửa vào túi quần, cũng đi về phía cô.

Lâm Uyên Bạch chớp chớp mắt: "Anh về khi nào vậy? Sao không vào nhà ngồi?"

"Thôi."

Đối mặt với ba câu hỏi liên tiếp của cô, Tiêu Vân Tranh chỉ trả lời đúng câu cuối cùng.

Tuy rằng vẫn chưa cử hành hôn lễ, nhưng một thời gian trước Lâm Uyên Bạch và Hoắc Trường Uyên đã đăng ký kết hôn rồi, trên danh nghĩa họ đã là vợ chồng, nhà họ Hoắc cũng trở thành nhà chồng của cô. Nói một cách khác, Tiêu Vân Tranh cũng đã được coi là em chồng của cô.

Đối với việc thân phận thay đổi thế này, thật ra cô ít nhiều vẫn cảm thấy gượng gạo.

Từ sau lần Hoắc Trường Uyên bị tình nghi dính líu vào vụ án thương mại đó và Tiêu Vân Tranh gánh hết trách nhiệm lên đầu mình, đã lâu lắm rồi cô không gặp lại anh ấy, trông có vẻ như anh ấy đã gầy đi nhiều, lúc này biểu cảm trên gương mặt có vẻ căng cứng.

Bỗng dưng, trong vô thức, lòng cô dấy lên một dự cảm chẳng lành.

Tiêu Vân Tranh lên tiếng, có vẻ ngập ngừng: "Lâm Uyển Bạch, lần này thật ra anh lén lút quay về!"

"Lén lút?" Lâm Uyển Bạch giật mình vì hai chữ này.

"Ừm." Tiêu Vân Tranh chậm rãi gật đầu, có vẻ do dự: "Không chỉ mình anh, còn cả Tịnh Tuyết..."

Lâm Uyển Bạch hơi mở to mắt ra một chút, hỏi với vẻ không chắc chắn: "Ý anh là Lục Tịnh Tuyết hiện tại không còn ở nước ngoài nữa?"

Tiêu Vân Tranh một lần nữa gật đầu, chứng thực lời nói của cô.

"..." Lâm Uyển Bạch nuốt nước bọt.

Cô bất giác nhớ lại cảnh lúc trước ở bên ngoài cửa hàng váy cưới, nhìn thấy một bóng người quen thuộc ở phía đường đối diện. Nếu Lục Tịnh Tuyết đã thật sự về nước, vậy thì có lẽ hôm đó cô không hề hoa mắt nhận nhầm người.

Tiêu Vân Tranh tiếp tục nói: "Kể từ ngày chú Lục đưa Tịnh Tuyết ra nước ngoài đã quyết tâm không để cho cô ấy quay về đây nữa. Anh cũng đã một lòng muốn cùng cô ấy sống luôn bên đó. Mấy ngày trước, cô ấy nói với anh dì Nguyễn sắp bị tuyên án rồi, muốn trước ngày tuyên án được gặp mẹ thêm một lần. Cô ấy cầu xin anh giúp đỡ, anh đã mềm lòng chấp nhận, sử dụng một vài mối quan hệ, yểm trợ cho cô ấy quay về đây. Bây giờ ông bà ngoại của cô ấy ở bên kia vẫn chưa hay biết gì!"

Chẳng trách...

Khi Lâm Uyên Bạch kể chuyện với Lục Học Lâm, ông có gọi điện thoại xác nhận, bên kia nói Lục Tịnh Tuyết đang ở nước ngoài, có Tiêu Vân Tranh ở bên, nhưng thật ra hai người họ đã sớm bí mật quay về Trung Quốc từ lâu!

"Vậy vì sao anh lại chạy tới nói với em?"

Nếu đã giúp cô ta giấu giếm thì nên giấu tất cả mọi người mới phải chứ. Càng không thể nào tới nói với cô.

Sau khi cô hỏi câu ấy, nét mặt Tiêu Vân Tranh như có điều khó nói: "Sau khi trở về Băng Thành, Tịnh Tuyết bỗng dưng mất tích. Anh gần như đã lật tung cả Băng Thành này lên rồi nhưng vẫn không tìm được cô ấy, có lẽ cô ấy đã quyết tâm trốn đi! Anh cũng không biết nguyên nhân cô ấy làm vậy là gì..."

"Từ lúc cô ấy bị chú Lục đưa ra nước ngoài, ở đó ngày nào cô ấy cũng không ra ngoài, chỉ một mình ở lì trong phòng, có lúc còn nhịn cả ăn. Có rất nhiều lúc anh phải dỗ dành mãi cô ấy mới nói với anh vài câu, cả con người âm u hơn trước rất nhiều. Anh luôn cảm thấy lần này cô ấy viện cớ về nước với mục đích bất thường, thế nên vẫn muốn qua đây nói với em một tiếng!"

Ngón tay buông thông của Lâm Uyên Bạch đã nhẹ nhàng cuộn chặt lại: "Được, em biết rồi..."

Trong lòng cô có một linh cảm, cô cảm thấy vụ chiếc váy cưới đầy chuột chết bị đưa tới hôm trước và những cuộc điện thoại làm phiền rất có thể đều do Lục Tịnh Tuyết gây ra...

Sau lưng có tiếng bước chân vọng tới, bóng dáng cao lớn của Hoắc Trường Uyên xuất hiện bên cạnh cô.

"Thím Lý nói Tiêu Vân Tranh đã tới?"

Lâm Uyển Bạch gật đầu, chỉ về phía Tiêu Vân Tranh vừa đi khỏi và nói: "Ừm, vừa đi xong..."

Cô nói hết những gì đối phương báo và cả suy nghĩ của mình cho anh. Hoắc Trường Uyên nhú mày, khoác vai ôm cô vào lòng: "Em đừng để tâm. Nếu thật sự là do cô ta làm, có lẽ chỉ vì muốn chúng ta khó chịu. Bây giờ cô ta cũng chỉ là một kẻ biết làm loạn mà thôi! Chuyện này, lát nữa anh sẽ gọi điện báo với bố vợ!"

"Ừm..." Lâm Uyển Bạch mỉm cười.

Vì chiếc váy cưới lúc trước bị phá hỏng, họ buộc phải làm lại.

Cũng may hiệu suất của cửa hàng cực kỳ cao, hai ngày trước hẹn đã thông báo với họ váy cưới mới đã hoàn thành. Cũng xuất phát từ vụ gây rối lần trước mà lần này Hoắc Trường Uyên quyết định đích thân lái xe đưa cô đi lấy váy.

Theo yêu cầu của bà Hoắc, không để cả cửa hàng chỉ phục vụ hai người họ, dù sao họ cũng chỉ qua lấy váy rồi về, hoàn toàn không cần giống trông khua chiêng ảnh hưởng việc làm ăn của người ta.

Quản lý đã chuẩn bị sẵn sàng từ trước, tới đó họ được lấy đồ rất nhanh.

Trước khi ra khỏi cửa hàng, Lâm Uyển Bạch nói muốn đi vệ sinh, Hoắc Trường Uyên kiên nhẫn ngồi xuống sofa đợi cô.

Khi đi ra khỏi nhà vệ sinh, cô phát hiện bên cạnh chỗ ngồi của anh có thêm một cô gái trẻ, mặc một chiếc váy lễ phục màu tím nhạt, có vẻ như là một phù dâu tới thử váy cùng cô dâu, trông cũng rất thanh xuân, tươi tắn, có lẽ còn chưa tốt nghiệp đại học.

Dường như trông thấy chỉ có mình Hoắc Trường Uyên, nghĩ rằng anh cũng tới thử lễ phục như mình nên cô gái ấy tiến tới bắt chuyện.

Sau khi nhìn thấy, Lâm Uyển Bạch không có gì hoang mang, ngược lại nhớ rằng Hoắc Trường Uyên đã dặn cô mỗi bước đi đều phải hết sức cẩn thận.

Cho dù đôi mắt cô gái trẻ như muốn dính chặt lấy Hoắc Trường Uyên, hoa đào nở rộ rực rỡ nhưng cô cũng sẽ không suy nghĩ nhiều, gần như tin tưởng chồng mình 100% vô điều kiện.

Quả nhiên, khi cô còn chưa tới gần, Hoắc Trường Uyên đã chỉ tay về phía cô, không biết nói gì, mặt cô gái trẻ nhăn lại, rồi đứng lên rào bước rồi đi.

Lâm Uyển Bạch đi thẳng tới trước mặt anh, bị anh vòng tay ôm lấy eo. Trong lòng nảy sinh một cảm giác tò mò ngọt ngào, cô không nhịn được, ngẩng đầu nhìn về phía anh: "Ông xã, ban nãy anh nói gì với cô bé ấy vậy?"

Cô biết là Hoắc Trường Uyên sẽ giải quyết gọn gàng mọi chuyện.

Nhưng khi cô nhìn thấy anh giơ tay chỉ về phía mình, bờ môi đẹp mấp máy thì lại rất tò mò không biết đối phương đã nói gì. Cô đoán đó đại khái là mấy lời ngợi khen hoặc bày tỏ với mình, thế nên lại càng muốn nghe chính miệng anh nói.

Hoắc Trường Uyên khẽ rướn môi: "Cô ấy xin anh số điện thoại, anh không cho."

"Chỉ vậy thôi sao?" Lâm Uyển Bạch chớp chớp mắt.

Hoắc Trường Uyên nhìn cô chăm chú, "à" một tiếng rồi uể oải cất lời: "Còn nói anh đã có vợ rồi, hơn nữa còn rất sợ vợ."

"..." Lâm Uyển Bạch ngây ngốc.

Cô còn tưởng là một câu ngọt ngào nào đó, không ngờ lại đơn giản, thô kệch như vậy.

Cô xấu hổ gãi tay, đấm một cái lên ngực anh.

Lâm Uyển Bạch vốn đã yếu, hơn nữa cũng chỉ đấm yêu một cái mà thôi. Với đám cơ bắp cuộn cuộn của anh, nếu có đau cũng là tay cô đau.

Cô gái nhỏ còn chưa đi xa hẳn quay đầu lại, vừa hay bắt gặp cảnh tượng ấy, ánh mắt nhìn cô hoảng sợ như nhìn thấy cạp cái.

Lâm Uyển Bạch chống tay lên trán, hoàn toàn chứng thực câu "sợ vợ" của anh.

...

Ngày lại ngày trôi qua, trong sự bình yên vẫn tràn đầy âm áp, chớp mắt chỉ còn một ngày nữa là tới hôn lễ chính thức.

Khi Lâm Uyển Bạch tỉnh giấc đã là hơn mười giờ sáng. Những tia nắng rực rỡ vượt qua lớp rèm cửa lan tỏa vào căn phòng. Ngoài bệnh thèm ngủ nghiêm trọng của cô, còn có một nguyên nhân rất lớn từ Hoắc Trường Uyên. Tối qua hai người họ nằm trên giường, cảm nhận những cơn đập của đứa con gái hơn năm tháng tuổi, nhưng cảm nhận mãi bỗng biến chất...

Nhìn vòng tròn đỏ được ghi chú trên cuốn lịch, nhịp tim của cô càng đập nhanh hơn.

Sau khi đánh răng rửa mặt xong đi xuống nhà, cô giật mình vì một màu đỏ rực đập vào tầm mắt. Thím Lý đang đứng trên ghế, dán chữ "Hi" lên tấm kính sạch sẽ, trong suốt. Chú Lý ngồi bên cửa sổ bơm bóng bay. Còn bánh bao nhỏ thì khoanh chân ngồi dưới thảm, cũng phồng mang trợn má giúp chú thổi bóng bay.

"Cô Lâm, cô dậy rồi à?"

Nghe thấy tiếng bước chân, thím Lý quay đầu lại nhìn thấy cô liền nói ngay: "Mau qua đây xem giúp tôi chữ Hi này có bị dán lệch không?"

Ngày mai là đám cưới chính thức, phòng tân hôn quả thực cần được trang hoàng một chút, nhưng bình thường tới tối trang trí vẫn còn kịp, hoàn toàn không cần làm sớm như vậy.

Từ khi bánh bao nhỏ chào đời, hai chú thím Lý đã được thuê về trông nom trong biệt thự. Tuy Lâm Uyên Bạch ở đây chưa lâu, nhưng quan hệ giữa họ lại rất thân mật. Lúc này trên gương mặt phúc hậu của họ đều ửng hồng niềm vui, giống như chính con cái của mình chuẩn bị đi lấy chồng vậy!

Lâm Uyên Bạch vừa ngượng ngùng vừa ầm ập cười nói: "Không ạ, dán chỗ đó là rất đẹp rồi!"

"Được rồi!" Nói rồi, thím Lý bước xuống bê ghế đi: "Bữa sáng tôi đã hâm nóng trong nồi, để tôi lấy ra cho cô, tiện thể vào trong bếp dán chữ Hi luôn!"

Bánh bao nhỏ quăng bóng bay đi, miệng vừa kêu to "Bảo bảo cũng đi giúp bà" vừa lon ton đôi chân ngắn chạy theo.

Vì đám cưới ở ngay trước mặt nên không cần đợi "phu nhân đại boss" lên tiếng, lãnh đạo công ty đã chủ động cho cô nghỉ phép, còn đặc biệt đề

nghị nếu muốn nghỉ để luôn cũng được. Hoắc Trường Uyên thì khác, nắm trong tay cả một tập đoàn Hoắc Thị, cho dù là một ngày trước đám cưới anh vẫn bận bù đầu.

Trong lúc cô ăn sáng, cả biệt thự từ trên gác xuống dưới nhà chỉ thấy bóng hai người già một trẻ con khí thế ngút trời.

Lâm Uyên Bạch vừa tu nốt hộp sữa cuối cùng, lúc đứng lên thì ngoài cửa vọng vào tiếng gọi cao vút của một cô gái.

"Tiểu Bạch, tôi quay về làm phù dâu cho chị đây!"

Nghe thấy tiếng gọi, cô hân hoan ra đón: "Sơ Vũ?"

Người tới chính là Trịnh Sơ Vũ, một tháng trước đã về Anh Quốc. Chỉ một thời gian ngắn không gặp mà cô đã nhớ rất nhiều. Cô ấy mặc một chiếc váy tây màu hồng, trông thực nữ hơn nhiều, mặt cũng không trang điểm, càng thêm phần sạch sẽ, chủ yếu là vì khí sắc rất tốt.

Đi vào không chỉ có mình Sơ Vũ, theo sau còn một người nữa, sau khi nhìn thấy người ấy, nụ cười của Lâm Uyên Bạch càng thêm đậm: "Giang Nam?"

Nói là đi theo, thật ra là được Trịnh Sơ Vũ nắm tay đưa vào.

Đối mặt với ánh mắt trêu chọc của cô, Lê Giang Nam hơi xấu hổ, gương mặt tuấn tú đỏ hồng lên. Anh ấy gượng gạo ho một tiếng và nói: "Hai người nói chuyện đi, em lên gác thăm Đậu Đậu!"

Dưới nhà chỉ còn lại hai người vừa là bạn bè vừa là chị em họ ngồi ngoài sofa phòng khách.

Trịnh Sơ Vũ nắm chặt tay cô bằng hai tay, cười thoải mái: "Tiểu Bạch, chúc mừng chị làm cô dâu!"

"Chúc mừng lẫn nhau!" Lâm Uyên Bạch đáp một câu đầy ý tứ sâu xa.

Nghe ra ý đằng sau câu nói của cô, Trịnh Sơ Vũ cũng chột đỏ mặt giống Lê Giang Nam ban nãy. Nhưng chung quy cũng không phải người vòng vo, cô ấy vénh mặt: "Tiểu Bạch, cũng nhờ công chị cả đây! Nếu không nhờ chị tới gặp anh ấy, thêm mắm dặm muối vài chuyện có có không không, anh ấy cũng chẳng chạy qua Anh tìm tôi đâu!"

"Mau nói đi, hai người đến với nhau như thế nào?"

"Thật ra cũng không có gì, chỉ là sau khi anh ấy sang Anh, muốn khuyên tôi đừng tìm đại một gã Tây nào đó rồi lấy bừa, còn tôi thì mang cách đối phó chị Tuyết ra đối phó anh ấy, lấy gậy ông đập lưng ông, tôi cũng cố tình bày ra cho anh ấy thấy!" Trịnh Sơ Vũ cười gian xảo: "Tôi đã hẹn gặp mặt một ông chủ người London ở ngay trong quán café bên dưới khách sạn nơi anh ấy ở, đối phương thậm chí còn có con riêng. Bị anh ấy bắt gặp, anh ấy lập tức kéo tôi đi, tôi quyết không đi, còn cãi là không liên quan gì tới anh ấy. Người ta chấp nhận cưới tôi, anh ấy không chấp nhận thì bót lo hã, kết quả chị đoán anh ấy nói gì?"

"Câu ấy nói gì?" Lâm Uyên Bạch tò mò hỏi.

"Anh ấy nói... Anh cưới!" Nói xong, gương mặt Trịnh Sơ Vũ chột ánh lên niềm ngọt ngào, có thể thấy khung cảnh lúc đó khiến cô ấy rung động nhường nào: "Sau đó tôi đã ngoan ngoãn đi theo anh ấy! Tôi không cần biết trong câu nói đó anh ấy bỏ vào bao nhiêu chân tình, hoặc có khi chỉ vì bị ép quá mới nói vậy chứ trong lòng chưa chắc nghĩ như thế. Nhưng anh ấy chịu chạy qua Anh, chứng tỏ đối với tôi anh ấy cũng không vô cảm

hoàn toàn, chỉ ít còn có một chút để ý. Chỉ cần một chút ấy thôi đã đủ khiến tôi bất chấp lao đầu vào lửa, để khiến một chút trở thành rất nhiều!"

Nghe xong, Lâm Uyên Bạch gật đầu lia lịa. Không sai, điểm này rất phù hợp với cá tính dám yêu dám hận của cô ấy.

Cô cũng chân thành vui thay cho cô ấy, dù sao thì mối nhân duyên này cũng có công mình tác thành: "Sơ Vũ, tôi mừng cho cô, Giang Nam là một người đàn ông tốt, hai người sẽ được hạnh phúc!"

"Ừm, tôi cũng tin là vậy!" Trịnh Sơ Vũ nháy mắt với cô.

...

Khi trời vừa tối, tại biệt thự của ông cụ Lục.

Chiếc Land Rover màu trắng đỗ ngang trước cửa, chủ xe đang chấp tay sau lưng đứng chính giữa sân. Ánh trăng sáng và ánh đèn của biệt thự giao hòa với nhau, trên gương mặt ngông nghênh nhưng không mất đi vẻ tuấn tú tiêu biểu của đàn ông phương Bắc xuất hiện những sự u ám.

"Ông xã..."

Lâm Uyên Bạch đứng trước mặt anh, lắc lắc tay anh nịnh nọt.

Sắc mặt Hoắc Trường Uyên đen xì, anh bực dọc hừ một tiếng lạnh lùng.

Lâm Uyên Bạch dùng cả hai tay nắm lấy tay anh, vừa lắc vừa gọi ông xã. Chung quy vẫn không chống đỡ được biểu cảm phòng má làm nũng của cô, Hoắc Trường Uyên cất giọng trầm ai oán hơn bất cứ lúc nào: "Uyên Uyên, em là bà xã của anh!"

Nhìn anh hờn giận như một đứa trẻ, Lâm Uyên Bạch mỉm cười khó xử.

Lúc chiều, ông cụ Lục gọi điện thoại cho cô, nói là đã bàn bạc với Lục Học Lâm, định sang mang sẽ để cô đi từ nhà họ Lục. Dù sao cô cũng đã nhận lại tổ tông, tuy họ chưa đổi nhưng cũng đã nhập vào gia phả, hơn nữa cô không muốn làm phật lòng ông nội và bố nên đã đồng ý luôn. Sợ anh biết sẽ không vui nên cô phải tiền trạm hậu tẩu.

Lâm Uyển Bạch liếm môi, cố gắng xoa dịu anh: "Chỉ một ngày thôi, sáng ngày mai chúng ta lại gặp nhau rồi..."

Trên thực tế là cũng chỉ có đêm nay thôi.

"Em định để anh phòng không gối chiếu à?" Giọng Hoắc Trường Uyên không vui chút nào, gương mặt bao trùm oán khí nặng nề. Anh nắm lấy tay cô, định sắp bước đi vào trong nhà: "Vậy tối nay anh cũng sẽ ngủ ở đây!"

"E là không được!" Lâm Uyển Bạch khó xử cắn môi.

"Sao lại không được?" Hoắc Trường Uyên như sắp bốc hỏa.

Lâm Uyển Bạch quan sát sắc mặt của anh rồi dè dặt giải thích: "Ông ngoại và cô đã nói rồi, tập tục của Băng Thành là một đêm trước ngày cưới, chú rể và cô dâu không được ở chung với nhau!"

Thông thường mỗi nơi sẽ có một tập tục của riêng mình, ngày cưới nhà trai sẽ phải tới nhà gái đón dâu, thậm chí có thể cả một ngày đôi bên không được gặp mặt nhau.

Nghe thấy vậy, Hoắc Trường Uyên bực tức quát khê: "Tập tục vớ vẩn ở đâu ra vậy!"

Anh đã lên kế hoạch sẵn rồi, tối nay sẽ được ôm vợ ngủ một đêm, sáng sớm mai anh sẽ đích thân mặc váy cưới cho cô, sau đó nắm tay cô bước

vào lễ đường, dưới sự chứng kiến của người thân và bè bạn, trước mặt cha xứ, hứa hẹn trọn đời trọn kiếp.

Lâm Uyên Bạch ngượng ngập, không dám ho he.

Hoắc Trường Uyên bực mình lườm cô một lúc lâu, thấy cô không thay đổi ý kiến, dần dần có phần bại trận, trong giọng nói có thêm chút ảm ức: "Bà xã, tối nay em bỏ rơi anh thật à?"

Lâm Uyên Bạch im lặng gật đầu.

Đằng sau có tiếng bước chân vang lên, đó là Trịnh Sơ Vũ, người từ ngày được Lê Giang Nam đưa từ Anh về nụ cười trên gương chưa biến mất phút nào. Cô ấy dẫn theo bánh bao nhỏ đi ra. Bánh bao nhỏ một tay nắm tay Trịnh Sơ Vũ, một tay ôm một quả đào, gặm ngon lành.

Trịnh Sơ Vũ hoàn toàn làm như không nhìn thấy Hoắc Trường Uyên đang sa sầm mặt mày, dù sao thì nhà gái cũng nên cứng rắn một lần, chạy tới trước và nói: "Tiểu Bạch, ông ngoại giục chị vào trong đó, nói là theo phong tục, tối nay chị và anh Trường Uyên không được gặp mặt!"

"À, tôi biết rồi!" Lâm Uyên Bạch bậm bụng gật đầu.

Cô len lén quay sang nhìn anh, quả nhiên mặt lại đen đi vài phần.

Cô hai bên khó xử, lại lắc lắc tay anh như ban nãy, kiễng chân thom lên má anh rồi nịnh: "Ông xã, vậy em vào trước nhé, ngày mai em đợi anh tới!"

"Đi nào!" Trịnh Sơ Vũ bất chấp lý do kéo cô đi.

Bước chân cũng nhanh, chớp mắt đã biến mất trước cửa biệt thự rồi. Dưới ánh trăng, bờ môi mỏng của anh mím lại thành một đường thẳng.

Bánh bao nhỏ đứng yên ở đó, cái miệng nhỏ cắn một miếng đào làm văng nước tứ tung. Sau khi nuốt xuống, nó dẫu môi về phía papa, dương dương tự đắc: "Hi hi, cụ ngoại nói bảo bao có thể ở lại đây!"

Đêm xuống, toàn bộ căn biệt thự đã hoàn toàn yên ắng, chỉ còn những ánh sao nhỏ bé trên nền trời.

Nơi Lâm Uyên Bạch ngủ là căn phòng hướng Đông ở tận cùng hành lang tầng hai, vốn là phòng của Lục Học Phương khi bà chưa đi lấy chồng. Nơi này đã sớm được người làm khéo léo sắp xếp, đâu đâu cũng toát lên không khí hân hoan của đám cưới.

Bánh bao nhỏ, người làm tập tục "đè giường"* cho mẹ đã sớm chìm vào giấc ngủ say từ lâu, cái miệng nhỏ thở phì phò rất đáng yêu.

*Đè giường hay còn gọi là đè giường hỉ là một trong những tập tục trong đám cưới của người Trung Quốc. Nam nữ thanh niên trước ngày cưới, nhà trai phải mời một người cao tuổi trong nhà có cả trai cả gái trải giường cẩn thận, sau đó mời một hoặc hai em trai cùng mình ngủ trên giường cưới. Ở một số nơi kỹ tính sẽ để các bé trai bốn, năm tuổi đè giường, tượng trưng cho sự sinh đẻ may mắn sau khi cưới.

Nhưng Lâm Uyên Bạch thì mãi vẫn chưa ngủ được, chẳng hiểu vì sao cô bỗng dưng cảm thấy bất an, sợ lật người sẽ làm con giật mình nên cô ngồi dậy, cứ thế dựa vào đầu giường thần thờ.

Bỗng nhiên ngoài cửa sổ vọng vào những tiếng sột soạt, cô bắt giác nhìn qua.

Trong bóng tối loáng thoáng có bóng người xuất hiện sau rèm cửa.

Lâm Uyên Bạch giật mình, sau đó cô lại nghe thấy có tiếng ngón tay gõ vào cửa kính. Nghĩ ra điều gì, cô rón rén vén chăn bước xuống giường, đi

tới bên cửa sổ kéo rèm cửa ra. Quả nhiên, cô nhìn thấy Hoắc Trường Uyên đang bò trên bậu cửa sổ.

Cô vội vàng mở cửa ra, để anh vào trong: "Ông xã, anh điên rồi sao? Nửa đêm nửa hôm sau lại trèo cửa sổ!"

"Cửa lớn biệt thự khóa chặt, người nhà họ Lục lại không cho anh gặp em!" Hoắc Trường Uyên hừ một tiếng, hai tay chống lên bậu cửa, nhanh chóng nhảy vào trong, còn nhẹ nhàng đóng kín cửa sổ lại, hoàn toàn không để ai phát hiện.

Nói cách khác, ngoài cửa sổ anh không còn đường nào nữa. Nhìn khoảng cách so với mặt đất, cô cắn môi: "... Quá nguy hiểm rồi!"

"Đừng lo lắng, anh tự biết làm sao!" Hoắc Trường Uyên mỉm cười, phúi phúi bụi trên người.

Lâm Uyển Bạch được anh ôm vào lòng, hai tay chạm lên bờ hông rắn chắc của anh, cô bất giác nói: "Đêm trước ngày cưới, cô dâu và chú rể không được gặp mặt đâu, sao anh còn chạy ra đây sẽ không may mắn đâu!"

Nói xong lại cảm thấy sai sai, cô tự nhổ nước bọt mấy cái.

Hoắc Trường Uyên phì cười vì dáng vẻ ngốc nghếch của cô, cúi xuống hôn lên môi cô: "Sao muộn quá rồi còn chưa ngủ?"

"Em hơi bồn chồn lo lắng, không sao ngủ được..." Lâm Uyển Bạch thành thật nói với anh, nghĩ một chút, cô hít một hơi sâu: "Có lẽ vì mai là đám cưới nên em quá căng thẳng!"

"Căng thẳng chuyện gì?" Hoắc Trường Uyên biết rõ còn cố tình hỏi.

Lâm Uyên Bạch cắn môi, gò má ửng hồng: "Em sợ ngày mai xảy ra sơ suất, em sợ tự giẫm vào váy cưới của mình, sợ quên lời thề, sợ..."

Tuy rằng họ đã khớp chương trình một lượt từ lâu nhưng tới giây phút thực sự, cô vẫn lo mình vì quá căng thẳng mà xảy ra sai sót, dù sao thì đây cũng là chuyện đại sự cả đời.

"Không đâu." Hoắc Trường Uyên thu cánh tay lại, ôm cô chặt hơn, giọng nói trầm ấm vang bên tai: "Đậu Đậu sẽ đứng sau nâng váy cho em, lời thề đã viết đủ lên giấy, tới lúc đó cứ đọc là được. Cho dù còn chuyện gì đáng sợ, thì cũng còn chồng em ở đây!"

Vì một câu "chồng em ở đây" mà cô nghĩ dù trời có sập xuống cũng chẳng sợ gì nữa.

Lâm Uyên Bạch khẽ "ừm" một tiếng, hít hà mùi hương trên người anh, được anh ôm vào lòng khiến cô an tâm như dựa vào một ngọn núi cao vậy.

Hoắc Trường Uyên đã trèo cửa sổ lên đây giữa đêm hôm khuya khoắt dĩ nhiên sẽ không chịu đi, không muốn một mình nằm trên chiếc giường rộng lớn, trống trải, cho dù chỉ là một đêm. Anh cúi xuống bế cô gái ngoan ngoãn của mình lên và sải bước đi về phía giường.

Hai người họ cởi đồ rồi mỗi người nằm sang một bên. Bánh bao nhỏ mơ màng mở mắt ra, gọi một tiếng: "Mẹ ơi~"

Tới khi lật người, chạm vào cánh tay rắn chắc của Hoắc Trường Uyên, thằng bé lại lẩm bẩm một câu không rõ ràng: "Papa~"

Hết chương 353

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 354

Đến tận khi bình minh của ngày thứ hai kéo tới, nhân lúc tất cả mọi người còn chưa tỉnh, Hoắc Trường Uyên đã theo đường cũ bò xuống, suốt cả quá trình ấy không một người nào trên dưới trong biệt thự phát hiện ra.

Ngay cả bánh bao nhỏ đêm qua nằm giữa họ, sau khi tỉnh dậy nhìn trái ngó phải một hồi rồi gãi gãi đầu cất giọng non nớt: "Mẹ ơi, hình như tối qua con mơ thấy papa!"

"Ồ." Lâm Uyển Bạch đáp bằng quơ một câu cho qua chuyện.

Đánh răng rửa mặt xong chưa được bao lâu, cửa đã bị ai đó đập dồn dập, bên ngoài vọng vào tiếng gọi đầy nội lực của Trịnh Sơ Vũ: "Tiểu Bạch, dậy chưa? Thợ trang điểm tới rồi đây!"

Sau một tiếng ra lệnh của ông cụ Lục, tất cả người làm đi ra đi vào đều thay đồ đỏ, trông không khí rất vui tươi.

Thợ trang điểm vội tới từ sáng sớm cứ đi vòng quanh Lâm Uyển Bạch suốt, bận rộn nhưng vẫn tuần tự. Sau khi thay váy cưới và chuẩn bị xong xuôi mọi thứ, cô đón một người từ nơi phương xa vội trở về chứng kiến khoảnh khắc quan trọng của cuộc đời cô.

"Cá nhỏ!"

Vạt váy của Lâm Uyển Bạch quá lớn, cô ngồi trên giường không tiện cử động, nhưng hai tay đã vươn dài ra từ lâu.

Tang Hiểu Du mặc một bộ vest trắng quần Âu rộng gọn gàng, mái tóc có vẻ như đã dài ra rất nhiều được buộc gọn sau gáy. Trông cô ấy còn đen hơn bình thường Facetime một chút nhưng vẫn rất khỏe khoắn, cười toét miệng để lộ hàm răng trắng: "Tiểu Bạch, chúc mừng cậu!"

"Cảm ơn cậu!" Lâm Uyên Bạch rất kích động: "Suýt nữa thì mình tưởng cậu không về kịp!"

"Làm gì có chuyện đó!" Tang Hiểu Du càng cười lớn hơn, trong sự trêu đùa cũng có chút chân thành: "Chuyện đại sự đời người này, dù có phải đi bộ về mình cũng đi! Chuyến bay sáng hôm qua bị hủy, không còn cách nào khác, mình đành phải ngồi chuyến tối, cũng may không làm lỡ dở việc ngắm cậu đi lấy chồng!"

Bạn bè thân thiết bao năm, tình cảm rất sâu đậm, cả hai đều nắm chặt tay nhau.

Từ lúc Tang Hiểu Du bước vào cửa, Lâm Uyên Bạch đã chú ý thấy Tàn Tư Niên cũng đi theo sau, bụi bặm và mệt mỏi: "Bác sỹ Tàn!"

Thấy họ xuất hiện cùng nhau, cô cảm thấy bất ngờ nhưng cũng không lạ. Khi cô và Hoắc Trường Uyên thông báo cho họ tới tham dự đám cưới, cả hai người đều ở Nam Phi, cùng về đây coi như cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Lâm Uyên Bạch bất giác nhìn sang người bạn thân bên cạnh mình, Tang Hiểu Du đang cúi đầu nghịch mấy viên đá đính trên áo cưới của cô.

Giống như Tang Hiểu Du, Tàn Tư Niên dường như cũng đen sạm đi nhiều, nhưng thay đổi nhiều hơn cả vẫn là bớt hoạt bát hơn hẳn khi trước. Một người nếu không khoác lên mình chiếc áo blouse trắng của bệnh viện

thì sẽ là một cậu chủ chơi bởi đào hoa, nay lại hờ hững, lạnh lùng không chút nhiệt độ.

"Cô Lâm, xin chúc mừng!" Tần Tư Niên mỉm cười với cô, ánh mắt vờ như vô tình lướt qua Tang Hiểu Du, sau đó nhìn xuống đồng hồ đeo tay, nói: "Hai người chuẩn bị đi, tôi phải đi tìm Trường Uyên đây!"

Lâm Uyên Bạch gật đầu, sau khi cái bóng thẳng tắp của Tần Tư Niên khuất sau cánh cửa, cô liền sốt ruột hỏi: "Cá nhỏ, cậu và bác sỹ Tần...?"

Tang Hiểu Du nét mặt vẫn vậy, chỉ mỉm cười, nụ cười rất nhạt.

Hôm qua khi nói chuyện với Trịnh Sơ Vũ, Lâm Uyên Bạch cũng đã nhắc qua về cô bạn thân chơi với mình đã nhiều năm này. Hai người họ tính cách đều hướng ngoại một chút nên mới gặp đã như biết nhau từ lâu. Bạn thân của bạn thân tập trung lại dĩ nhiên trở thành cả đám bạn thân. Họ bắt đầu chụm đầu lại bàn bạc kể lại lát nữa chặn cửa Hoắc Trường Uyên như thế nào.

Cô đứng bên cạnh nhìn mà phì cười lắc đầu, kỳ thật trong lòng cũng đang âm thầm mong đợi sự xuất hiện của anh.

Trịnh Sơ Vũ tay chống cằm, vẻ như sắp nghĩ nát óc, sau đó chép miệng hỏi người bên cạnh: "Cá nhỏ, năm xưa khi chị cưới bác sỹ Tần kia đã có những cách chặn cửa nào hay ho, kể ra cho chị em tham khảo một chút đi, xem có thể dùng lại cách nào?"

Nghe thấy vậy, Lâm Uyên Bạch cũng bất giác thấy vui: "Đúng đấy, Cá nhỏ, năm xưa cậu và bác sỹ Tần giấu mọi người kết hôn kỹ như vậy, đám cưới ra sao?"

"Cá nhỏ, mau nói mau nói!" Trịnh Sơ Vũ không đợi được nữa, lên tiếng thúc giục.

Tang Hiểu Du lắc đầu, đáp khẽ: "Không có đám cưới."

"Cá nhỏ..." Lâm Uyển Bạch chột sững người.

Tang Hiểu Du rướn môi, nhưng lần này có vẻ khiên cưỡng, cố tình làm như không có chuyện gì: "Trời ơi, chuyện này đã là quá khứ rồi. Hôm nay là ngày đại hỉ của hai người, đừng nhắc mình mãi thế! Mau nghĩ xem lát nữa chặn cửa thế nào mới quan trọng kìa!"

Trịnh Sơ Vũ cũng bối rối, vội vàng đứng lên, hùa theo: "Đúng đúng, tôi ra ngoài hóng trước, nghe ngóng xem họ đã đi tới đâu rồi."

Khoảng hơn mười phút sau, có tiếng động cơ ô tô thành đàn vang dội.

Lâm Uyển Bạch rướn người ngó ra ngoài cửa sổ. Từ xa cô đã nhìn thấy trước sân đỗ một hàng xe sang đều tăm tắp. Trên gương chiếu hậu hai bên đều buộc ruy băng và thắt bóng bay rực rỡ. Đi đầu chính là chiếc Land Rover mà bao năm qua Hoắc Trường Uyên vẫn đưa đón cô.

Cửa xe mở ra, Hoắc Trường Uyên trong bộ vest đen bí ẩn bước xuống, tràn đầy quyền rũ.

"Tới rồi, tới rồi!"

Trịnh Sơ Vũ vuốt phẳng lại vạt váy, hùng hùng hổ hổ chạy lên, chỉ huy người làm khóa trái cửa lại.

Tiếng bước chân càng lúc càng gần, trong ngoài đứng không biết bao nhiêu con người, tiếng ồn ào huyền ảo cả một hành lang.

Với tư cách là người thân của nhà gái, các đồng nghiệp trong công ty cũng đều có mặt. Trịnh Sơ Vũ, Tang Hiểu Du cùng với Tiểu Triệu hợp thành nhóm ba người, chặn chắc chắn trước cửa ra vào, không để Hoắc

Trường Uyên dễ dàng đón được cô dâu, chính là hành vi chặn cửa danh xứng với thực.

Qua một cánh cửa, Lâm Uyên Bạch cũng có thể tưởng tượng ra lúc nghe thấy không được vào, chắc chắn mặt Hoắc Trường Uyên sẽ đen sì lại, trong lòng thầm chửi rửa sao lắm thủ tục phiền hà như vậy!

Hoắc Trường Uyên nhú mày, nói thẳng: "Giang Phóng, đưa lì xì!"

Giang Phóng, người cũng làm phù rể như Lê Giang Nam hôm nay nghe xong lập tức rút một xấp lì xì đã chuẩn bị sẵn trong người ra, giao nộp toàn bộ.

Trong khoảnh khắc, các cô gái điên cuồng lao lên giành giật, cả hành lang như một cơn mưa lì xì.

Thấy ai ai cũng cầm chặt lì xì, Giang Phóng cười không khép miệng được. Hiểu rõ lần này sắp ra tay mạnh mẽ, anh ấy thoải mái tiến lên hỏi: "Cô Trịnh, lần này có thể để Hoắc tổng vào trong được rồi chứ?"

"Đâu có dễ dàng như vậy!" Trịnh Sơ Vũ thẳng thừng cãi lại, nói to: "Khụ khụ khụ... Mọi người yên lặng, nhìn đây!"

Khi tất cả mọi người đều quay qua nhìn, cô ấy lấy một lọ thủy tinh nhỏ từ trong tay Tiểu Triệu, bên trong đựng vô vàn những mảnh giấy nhỏ, năm màu sắc sỡ, được buộc bằng một sợi chỉ đỏ: "Trong này có rất nhiều mảnh giấy được gấp lại, trong mỗi mảnh giấy sẽ là một nhiệm vụ hoặc một câu hỏi. Chỉ cần hoàn thành hoặc trả lời đúng ba câu, chúng tôi sẽ mở cửa cho các anh!"

"Không phải chứ, khó vậy sao?" Tần Tư Niên bất giác buột miệng.

Vừa nghe thấy vậy, Trịnh Sơ Vũ lập tức đáp lại không chút khách khí: "Bác sỹ Tần, không thể nói như vậy được. Sang Tây Thiên lấy kinh còn phải trải qua chín chín tám mươi một kiếp nạn, cưới một cô gái về làm vợ dĩ nhiên không thể đơn giản như vậy rồi, phải để anh Trường Uyên thể hiện chút thành ý mới được! Còn nếu các anh cảm thấy không được, vậy sẽ đổi thành mười câu!"

"Đừng đừng, tuyệt đối đừng..." Mọi người đồng thanh nói.

Cho dù mặt Hoắc Trường Uyên đã nhăn tít lại đến mức có thể giết chết một con ruồi rồi, vì muốn cưới được vợ, anh vẫn buộc phải tiến lên chọn giấy.

"Ya, số may thật đấy, trong mảnh giấy lại chỉ có một câu hỏi!"

Trịnh Sơ Vũ nghiêng đầu, nhìn Tang Hiểu Du gỡ sợi dây, mở mảnh giấy ra, bất giác kêu lên một tiếng.

Tang Hiểu Du giữ mảnh giấy trong lòng bàn tay, sợ bị đối phương nhìn thấy, sau đó cười tít mắt hỏi: "Hoắc tổng, nụ hôn đầu tiên của hai người là khi nào vậy?"

Tuy rằng câu hỏi so với nhiệm vụ mà nói đơn giản hơn rất nhiều, nhưng tất cả mọi người vẫn bất giác nín thở, sợ rằng biết đâu anh lại không cẩn thận trả lời sai.

Trịnh Sơ Vũ tuyệt đối không bỏ qua cơ hội nào có thể hành hạ Hoắc Trường Uyên, cũng rắp tâm muốn trả mối thù khi xưa anh không để ý tới mình, cố tình thúc giục: "Mau trả lời, không được ngần ngại. Nếu anh trả lời sai, sẽ phạt phải bóc thêm ba mảnh giấy nữa!"

"Đêm đầu tiên." Hoắc Trường Uyên giật giật khóe môi, nhưng trả lời cũng không chút do dự.

Tang Hiểu Du cúi đầu xuống đối chiếu với đáp án trên giấy, bỗng chớp chớp mắt, lẩm bẩm: "Ấy, sao lại khác với đáp án đưa ra nhỉ!"

Nghe thấy động tĩnh ngoài cửa, chị Triệu đang bò lên cửa lắng nghe từng âm thanh một vội vàng quay qua nhìn Lâm Uyển Bạch ở trên giường.

Nghe được đáp án của Hoắc Trường Uyên, Lâm Uyển Bạch cũng giật mình.

Đáp án cô đưa ra trong mảnh giấy kia là: Sau cơn say. Trong trí nhớ của cô, nụ hôn đầu tiên của họ có lẽ là sáng ngày thứ hai sau một đêm uống quá nửa chai rượu mạnh trong Pub. Lúc đó họ hoàn toàn không có quan hệ gì, buổi sáng lúc tỉnh dậy quần áo trên người cô đều biến mất, còn bị anh dùng lời nói chọc ghẹo một phen. Cuối cùng cô nhớ anh đã nói "Tối qua không làm gì cả, tôi cũng phải đòi lại được gì đó chứ", sau đó nụ hôn của anh rơi xuống...

"Không đúng! Tiểu Bạch không nói như vậy!" Trịnh Sơ Vũ thẳng thừng xua tay.

"Chính là đêm đầu tiên." Hoắc Trường Uyên thì chắc như đinh đóng cột: "Lúc đó cô ấy nằm bất động trên giường, không biết gì hết."

Nhiều hơn nữa thì anh không nói thêm, vì anh ích kỷ không muốn chia sẻ với ai, chỉ muốn giữ lại cho riêng mình.

Lâm Uyển Bạch ở trong nghe được lời anh nói, xấu hổ cúi đầu. Nhìn thấy nét ửng hồng trên gò má cô, chị Triệu lập tức hiểu ra đầu đuôi câu chuyện, giơ tay gõ "Cộc cộc" hai tiếng lên cánh cửa.

Đây là ám hiệu họ đã thống nhất với nhau từ đầu, hai tiếng tức là trả lời chính xác.

Tang Hiểu Du thấy vậy bèn tươi cười nhét mảnh giấy vào túi quần, ra hiệu với Trịnh Sơ Vũ: "Ok, chúc mừng anh vượt qua cửa ải! Tiếp tục bốc!"

Trịnh Sơ Vũ một lần nữa ôm lọ thủy tinh tiến lên, Hoắc Trường Uyên lại rút một mảnh cùng màu.

Tang Hiểu Du vừa mở ra, Trịnh Sơ Vũ lập tức cười trên nỗi đau của anh: "Ha ha, lần này là nhiệm vụ!"

"Nhiệm vụ gì?"

"Nhiệm vụ là: Bây giờ hay thực hiện 520 cái chống đẩy, 520 đại diện cho Anh yêu em mà!"

Mọi người nghe xong, bỗng chốc gào ầm lên: "Cái gì? 520 cái? Thế này có hơi nhiều quá rồi thì phải, cô nghĩ là tập gym đấy à!"

Trịnh Sơ Vũ giơ tay lên tỏ ý mọi người cứ bình tĩnh, rồi cao giọng: "Yên nào, đâu phải chỉ bắt một mình anh Trường Uyên làm. Các anh trong đoàn nhà trai đều có thể cùng nhau làm mà. Chia ra mỗi người một ít cũng chỉ khoảng bảy, tám chục cái một người, chuyện nhỏ! Một câu thôi, cưới vợ phải bày ra thành ý!"

Trong số đó có người quay sang nhìn Lê Giang Nam: "Giang Nam, chuyện này cậu phải quản đi!"

Thấy đối phương đưa Lê Giang Nam ra, Trịnh Sơ Vũ bỗng dừng thu cờ đẹp trông, không còn vẻ hung hăng như trước, cúi đầu hèn mọn. Sau khi nhìn anh ấy, gương mặt Trịnh Sơ Vũ đỏ lên ngượng ngập.

Thấy cô cúi đầu, lấy tay bầu lên bông hoa trang trí trên lớp váy, xấu hổ đứng đó, Lê Giang Nam không khỏi xuyên xao.

Anh ấy hắng giọng, dịu dàng nói: "Ông ngoại đã nhận chị Tiểu Bạch làm cháu ngoại nuôi, anh cũng được coi là người nhà gái."

"Trời, gián điệp hả!" Bỗng chốc có cả đồng ánh mắt lườm nguýt phóng qua.

"Nhưng 520 cái thì cũng nhiều quá rồi, có thể giảm đi một chút không?"

"Đúng đây, giảm chút đi!"

Tang Hiểu Du nắm chặt mảnh giấy, thẳng thừng nói không chút mềm lòng: "Nếu còn con cà con kê thì phải chống đẩy 999 cái. 999, thiên trường địa cửu, càng ý nghĩa hơn!"

Hoắc Trường Uyên đau đầu thở dài, xắn tay áo lên cúi người xuống.

Mọi người nhìn thấy anh đã bắt đầu thực hiện chống đẩy rồi, nên bao gồm cả Lê Giang Nam cũng bắt đầu chấp nhận số phận xếp thành một hàng bắt đầu làm. Nhất thời, trên hành lang chỉ còn những tiếng đếm đồng thanh: "1, 2, 3, 4... 21, 22, 23..."

Hầu như ai thường ngày cũng hay luyện tập nhưng áo vest vẫn hạn chế vận động, làm khá vất vả.

Thợ quay phim đứng bên ghi lại toàn bộ quá trình, ống kính lên xuống theo nhịp, bản thân cậu ta cũng thở hồng hộc vì mệt.

Ngay cả ông cụ Lục và Lục Học Lâm đang ngồi bên dưới đợi cô dâu chú rể dâng trà cũng không nén nổi tò mò, lần lượt đi lên gác, cùng đám người làm hóng chuyện vui.

Cuối cùng cũng làm xong, Hoắc Trường Uyên đứng dậy trước, sửa sang lại lễ phục.

Bởi vì họ không ai gian dối, ai nấy đều làm rất tiêu chuẩn, cũng không ai soi mói ra được điểm gì, nên Trịnh Sơ Vũ cười hì hì: "Thắng lợi đang nằm trước mắt, chỉ còn lại cửa ải cuối cùng!"

Hoắc Trường Uyên im lặng không nói, thẳng thừng tiến lên rút nốt mảnh giấy cuối cùng, chỉ mong mọi chuyện mau chóng kết thúc, xuyên qua cánh cửa này gặp được cô dâu của anh.

Sau khi mở nó ra, Tang Hiểu Du nhướn mày cười cười, thẳng thừng chìa mảnh giấy ra cho những người đang ngó nghiêng muốn xem: "Đây có thể coi là một câu hỏi cũng có thể coi là một nhiệm vụ, đó là yêu cầu chú rể Hoắc Trường Uyên của chúng ta cao giọng tỏ tình với cô dâu ở trong, nói ra ba chữ ấy, cánh cửa sẽ có thể mở ra!"

"..." Hoắc Trường Uyên bậm môi lại.

Lâm Uyên Bạch ngồi ở trong phòng, hai tay nắm chặt, trái tim cũng như đang bị treo lơ lửng trên không.

Thật ra cô không biết rốt cuộc trong những mảnh giấy ấy viết những gì, ngoài một số câu hỏi mà lúc trước Trịnh Sơ Vũ cầm bút hỏi cô từng câu một. Lúc biết có nhiệm vụ chống đỡ, cô đã thầm toát mồ hôi hột thay cho Hoắc Trường Uyên.

Tục lệ chặn cửa cướp dâu thật ra chỉ nhằm mục đích náo nhiệt. Lâm Uyên Bạch hiểu rõ bản thân họ cũng chỉ muốn bầu không khí thêm náo động, chứ không đưa ra những câu hỏi khó khăn hay bất nhã, thế nên không quá lo lắng.

Khi nghe được yêu cầu cuối cùng, cô chờ đợi trong căng thẳng.

Ba chữ đó cô từng nói với anh nói, tuy rằng bốn năm trước anh cũng từng vô tình nhắc chữ "thích" với cô, nhưng nếu nói là tỏ tình giống như cô từng làm với anh thì chưa từng. Cô chợt động tai lên nghe, cũng gấp gấp muốn nghe giống như những người ở ngoài kia vậy.

"Hoắc tổng, mau nói đi chứ, nói xong là anh sẽ được ôm vợ!" Tang Hiểu Du tốt bụng thúc giục.

Trịnh Sơ Vũ phản kích đứng giậm chân tại chỗ: "Đúng vậy đấy, anh Trường Uyên, chỉ ba chữ thôi. Chỉ cần hét lên thật to là được, để tất cả chúng ta đều nghe thấy!"

Dưới ánh mắt chờ đợi của quần chúng, bờ môi mỏng của Hoắc Trường Uyên vẫn mím chặt. Lát sau, anh bất ngờ nuốt nước bọt, nói một câu: "Đợi tôi chuẩn bị một chút."

Nói xong, anh đánh mắt nhìn Tần Tư Niên ở phía sau, sau đó sai rộng bước chân lùi về sau, vẻ như thật sự đang chuẩn bị.

"Không phải chứ, Hoắc tổng, lẽ nào anh lại mắc cỡ?" Tiểu Triệu kiễng chân lên, dùng tay làm một chiếc loa đặt trên miệng.

Nhận được tín hiệu, Tần Tư Niên ra hiệu cho Giang Phóng và Lê Giang Nam đứng hai bên. Cả ba tiến lên một cách ăn ý, tạm thời ngăn cản nhóm ba người nữ ở phía trước.

Lâm Uyển Bạch đứng mãi một lúc lâu ở bên trong mà vẫn chưa nghe thấy ba chữ đó, trong lòng cũng rất sốt ruột, thậm chí cô chỉ muốn đứng lên khỏi giường, cũng muốn được bò lên cánh cửa nghe ngóng như chị Triệu, sợ lỡ anh nói nhỏ mình lại để lỡ mất.

Đang thấp thỏm căn môi thì cánh cửa sổ hé mở bỗng vọng tới tiếng động. Cô nhìn qua, bóng hình cao lớn của Hoắc Trường Uyên đã nhanh

nhện nhảy vào trong.

Lâm Uyên Bạch bụm miệng, một giây sau phì cười lắc đầu.

Cô suýt nữa thì quên, tối nay và sáng nay anh đã leo ra leo vào qua đường cửa sổ này.

Cái gọi là chuẩn bị của anh thật ra chỉ là kế hoãn binh, còn bản thân thì dùng cách trực tiếp nhất là trèo đường cửa sổ vào tìm cô, Lâm Uyên Bạch cảm thấy cách này quả thật phù hợp với tính cách của anh. Nhưng không được nghe ba chữ đó, cô ít nhiều cũng có phần hụt hẫng.

Khi nhìn thấy cô dâu xinh đẹp đang khoác chiếc váy cưới ngồi trên giường đợi mình, bước chân của Hoắc Trường Uyên khựng lại, trái tim nơi lồng ngực đập rất dồn dập.

Anh lao mấy bước như tên bay đã tới trước mặt cô.

Tuy rằng trước đó đã được nhìn thấy cô khoác lên người chiếc áo cưới do chính mình chọn lựa nhưng lúc này khi được nhìn lại lần nữa, anh vẫn không thể dời mắt. Váy cưới thiêng liêng, tôn lên vẻ đẹp như hoa của cô, hơn nữa ánh mắt ngập tràn tình yêu dành cho anh.

Hoắc Trường Uyên cúi xuống trước mặt cô, áp lòng bàn tay lên má cô, bờ môi đặt lên vành tai cô: "Lời này anh chỉ nói một lần, và chỉ nói cho một mình em nghe."

"Bà xã, anh yêu em!"

Lâm Uyên Bạch sững người, rơi thẳng vào ánh mắt sâu hút của anh, sau đó cô nở nụ cười ngọt ngào.

Giữa ánh nắng mai đầy sức sống, vóc dáng Hoắc Trường Uyên thẳng tắp bức người trong bộ vest đen, Lâm Uyển Bạch trong bộ váy trắng mộng ảo thánh thiện. Một người ngồi ở đầu giường mỉm cười, ánh mắt cong cong như vàng trắng khuyết, một người cúi xuống khẽ rướn môi, nhìn đôi phương nồng nàn tình cảm.

Đây là giây phút bình yên, tươi đẹp nhất trong cuộc đời họ.

Ngoài cửa, Trịnh Sơ Vũ ý thức được điều bất ổn, kêu lên một tiếng "Chết toi", rồi quay người, vội vàng đẩy cửa ra.

Quả nhiên, chị Triệu ở bên trong đang khoanh tay trước ngực đứng ngẩn như thưởng thức một bức tranh. Còn Hoắc Trường Uyên, người nói cần chuẩn bị thì lúc này đã xuất hiện trong phòng, bế bổng Lâm Uyển Bạch lên, sải rộng bước chân đi ra cửa.

Đám đón dâu trước cửa thấy anh thành công bế được Lâm Uyển Bạch vào lòng bỗng chốc hô vang một tiếng: "Cô dâu ra rồi..."

Đội đón dâu rầm rộ hoành tráng, đi từ biệt thự nhà họ Lục, men theo con đường phồn hoa nhất của Băng Thành tới nhà thờ. Ruy băng và bóng bay rợp trời. Mỗi một vị khách đứng đợi ở cửa đều tặng những lời chúc phúc chân thành nhất.

Giờ lành tới, tất cả khách khứa đều đợi trong nhà thờ.

Hôm qua Lâm Dũng Nghị đã kịp về nước, đường xá xa xôi chỉ để tham gia hôn lễ của con gái.

Lúc này ông cùng Lục Học Lâm, với tư cách hai người bố cùng dẫn cô vào lễ đường. Tuy cả hai không ai nói với ai câu nào, chỉ khẽ gật đầu nhưng trong ánh mắt đều là sự ganh tỵ, đố kỵ chỉ vì một người con gái mãi mãi ở trong lòng họ...

Lâm Uyên Bạch cảm thấy rất hạnh phúc, được cả hai người bố yêu thương, dìu từng bước vào thánh đường của hôn nhân.

Tiếng nhạc vang lên, cánh cửa lớn từ từ mở ra.

Lâm Uyên Bạch hai bên trái phải khoác tay hai người bố, bước chân lên thảm đỏ. Ở đầu kia, có một bóng dáng cao lớn đứng đó như đội trời đạp đất, là chồng của cô, là người đàn ông sẽ cùng cô nắm tay đi hết cuộc đời.

Một bước, hai bước, ba bước...

Lâm Uyên Bạch mang theo cái bụng hơi gồ lên, mỗi bước đi đều vững vàng, trong mắt chỉ có mình anh.

Hết chương 354

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 355

Một con đường thăm dò không quá dài, vậy mà Lâm Uyên Bạch cảm thấy đi rất lâu.

Cuối cùng cũng đi tới trước mặt anh, sống mũi cô cay xè, suýt chút nữa là nước mắt tuôn rơi.

Lâm Dũng Nghị và Lục Học Lâm cũng chẳng khá hơn cô là bao, khóe mắt cả hai đều đỏ rực lên. Trong những ánh mắt đã trải qua quá nhiều bể dâu của cuộc đời ấy đều có chung một sự kích động khi được nhìn thấy cô khoác lên mình bộ váy cô dâu trở thành vợ người ta và sẽ hạnh phúc đi nốt quãng đời còn lại. Cuối cùng họ cũng có thể yên lòng, vài năm sau nữa có mặt mũi đi gặp người con gái tên Sở Sở kia...

Khi Lục Học Lâm lên tiếng, giọng nói đã khàn đặc, nghẹn ngào:
"Trường Uyên, bố giao con gái lại cho con đây!"

"Dạ!" Hoắc Trường Uyên nét mặt trịnh trọng.

Anh đón lấy cô dâu từ tay hai người bố vợ, đan chặt tay mình vào tay cô, đứng hướng mặt về phía cha xứ.

Nghi thức của hôn lễ chính thức bắt đầu. Cha xứ mở cuốn Kinh thánh trong tay ra, đặt lên lòng bàn tay, hỏi một cách nghiêm trang: "Anh Hoắc Trường Uyên, anh có bằng lòng lấy cô Lâm Uyên Bạch làm vợ của mình không? Yêu cô ấy, chung thủy với cô ấy, dù nghèo hèn hay sang giàu, dù

khỏe mạnh hay bệnh tật, cả hai cũng sẽ không chia lìa, sống trọn đời trọn kiếp?"

"Tôi bằng lòng!" Hoắc Trường Uyên gật đầu không chút do dự.

Trên gương mặt với những đường nét nổi bật ấy trong thời khắc quan trọng này vẫn là những biểu cảm bình thản như mọi ngày, nhưng thật ra cánh tay anh đang căng ra.

"Cô Lâm Uyển Bạch, cô có bằng lòng lấy anh Hoắc Trường Uyên làm chồng của mình không? Yêu anh ấy, chung thủy với anh ấy, dù nghèo hèn hay sang giàu, dù khỏe mạnh hay bệnh tật, cả hai cũng sẽ không chia lìa, sống trọn đời trọn kiếp?"

Lâm Uyển Bạch cũng giống anh, không chút do dự, khi lên tiếng giọng có chút nghẹn ngào: "... Tôi đồng ý!"

Tiếp theo đó là màn trao nhẫn cưới.

Ở tận cùng thảm đỏ, bánh bao nhỏ vừa mới nâng xong váy cưới, cũng mặc bộ lễ phục đen giống Hoắc Trường Uyên, thắt nơ trên cổ, gương mặt nhỏ cực kỳ đẹp trai. Lúc này hai bàn tay nhỏ xíu đang nâng một chiếc hộp nhung màu đỏ, đôi môi mím lại, vẻ rất nghiêm nghị.

Nó đi ra trước mặt họ, giơ thật cao chiếc hộp lên quá đầu.

Đây là nhẫn cưới do chính Hoắc Trường Uyên thiết kế, được đeo lên ngón áp út của cả hai người. Từ nay họ kết thành vợ chồng, ân ái hạnh phúc, bầu bạn trọn đời.

Cha xứ mỉm cười, nhìn họ và tuyên bố lời sau cuối: "Bây giờ, mời hai bạn nhìn thẳng vào nhau, nắm chặt tay đối phương, dưới sự chứng kiến của

Chúa và tất cả người thân, bạn bè, với tư cách là vợ chồng của nhau, thề nguyện lời hứa trọn đời trọn kiếp!"

Cô đưa bó hoa cưới trong tay cho Trịnh Sơ Vũ, nắm chặt lấy hai bàn tay của Hoắc Trường Uyên.

"Tôi Hoắc Trường Uyên (Lâm Uyển Bạch), mong anh/em sẽ trở thành chồng/vợ của em/anh, trở thành người bạn đời và người duy nhất anh/em yêu trong cuộc đời nhất! Tôi sẽ luôn mạnh khỏe, bình an thuận lợi, sẽ ở bên anh/em và con suốt đời. Tôi sẽ trân trọng tình cảm của anh/em và yêu anh/em hết lòng mình, dù là hiện tại, tương lai hay vĩnh viễn, tôi cũng sẽ tin tưởng, tôn trọng anh/em. Tôi sẽ cùng cười, cùng khóc với anh/em! Bà xã/Ông xã, anh/em yêu em/anh, trọn đời trọn kiếp!"

Qua micro, giọng hai người họ đồng thanh đồng tiếng vang vọng khắp các góc ngách của giáo đường.

Từng tiếng từng tiếng, khiến rất nhiều người rơi nước mắt.

Giáo đường xây theo kiểu kiến trúc Gothic, ánh nắng vàng rực rỡ từ những cửa sổ hình thoi trên trần nhà hắt vào. Một khung cảnh lãng mạn hoành tráng làm sao. Tiếng vỗ tay dậy lên như sấm, mỗi một người làm chứng ngồi trên ghế đều hoặc đỏ mặt xúc động hoặc mỉm cười hạnh phúc.

Trong đó có một cô gái trẻ hoàn toàn giống như đang xem một cảnh phim, vừa vỗ tay vừa cầm giấy ăn lau nước mắt, còn hỏi người bên cạnh để tìm tiếng nói chung: "Đám cưới này ấm áp quá phải không ạ? Chị à, chị cũng là bạn thân của cô dâu sao?"

Người được cô ấy gọi là chị có phần không ăn nhập với khung cảnh nơi đây. Trong thời khắc ngọt ngào và lãng mạn như thế này, người đó lại mặc một cây đen, còn mang một chiếc kính râm và đeo khẩu trang đen, gần như

không nhìn rõ diện mạo, nhưng từ thần thái có thể suy đoán đó là một cô gái xinh đẹp.

Cũng vì có mắt kính che đi, người ta không nhìn thấy những u ám lúc này đang toát ra qua đôi mắt xinh đẹp ấy.

"Tôi không phải!" Lục Tịnh Tuyết lạnh lùng phủ nhận.

"Em xin lỗi!" Cô gái kia có vẻ sững người vì thái độ lạnh lùng ấy, không biết mình đã nói câu gì khiến người ta không vui, vội vàng xin lỗi. Nhìn thấy đám đông đều ào về phía trước, cô gái cũng không để ý quá nhiều, chủ động nói: "Mọi người đều lên chúc mừng rồi, chị à, chúng ta cũng lên đi!"

"Chúc phúc ư?" Lục Tịnh Tuyết cười khẩy mấy tiếng. Thứ cô ta có chỉ có trù ẻo!

Qua lớp kính râm màu đen, cô ta nhìn thấy hai vợ chồng mới cưới đứng trước mặt cha xứ nhận lời chúc phúc của mọi người, nụ cười ấy chói lòa đến gai mắt. Hai bàn tay đút trong túi áo của cô sắp găm móng tay vào lòng bàn tay tới nơi. Rất nhanh, cô ta lại bật lên hai tiếng cười "Ha ha" như ma quỷ.

Lâm Uyên Bạch, tiếp tục cười thật hạnh phúc đi, tôi xem cô còn cười được đến bao giờ!

Cô gái nhìn thấy mọi người đều tranh nhau ủa lên chúc phúc, cũng sốt ruột muốn chạy lên. Cô ấy muốn quay đầu kéo theo người chị gái kia nhưng khi quay lại thì phát hiện đối phương đã quay người đi ra khỏi giáo đường từ lúc nào. Một bóng hình rõ ràng rất tao nhã nhưng lại vô duyên vô cớ cho người ta cảm giác lạnh lẽo, da gà trên người bỗng dựng nổi dậy.

Lắc lắc đầu, cô gái nhún vai lẩm bẩm một câu: "Đúng là một người phụ nữ kỳ lạ!"

Trên bãi cỏ phía sau giáo đường, tụ tập rất đông người.

Ngoài nghi thức kết hôn, màn khiến người ta phấn khích nhất chính là cô dâu ném hoa cưới. Ảnh chụp chung còn chưa chụp, Lâm Uyên Bạch đã bị Trịnh Sơ Vũ trong bộ lễ phục phù dâu giờ cao tay, thúc giục cô mau tiến hành.

Nhất thời mọi thứ trở nên hỗn loạn, gần như tất cả các cô gái chưa chồng đều bị đẩy lên trước, ai nấy đều rục rịch giơ tay.

Lâm Uyên Bạch quay lưng lại, đứng cách một quãng, cầm bó hoa cưới: "Chuẩn bị sẵn sàng chưa? Tôi ném đấy nhé!"

"3... 2... 1...!"

Sau khi tiếng đếm cuối cùng vọng ra, bó hoa cưới trong tay cô cũng được tung lên cao.

Sau một khoảnh khắc im phăng phắc, tiếng ồn tiếp tục vang vọng.

Lâm Uyên Bạch quay đầu lại liền nhìn thấy Trịnh Sơ Vũ xách vạt váy đứng bên cạnh, sầm nảo dậm chân: "A a a! Sao lại không giành được, hoa cưới của em!"

Khi nhìn theo ánh mắt của tất cả mọi người muốn xem xem hoa cưới rơi vào phía nào thì cô bất giác sững người.

Tang Hiểu Du bị tất cả mọi người kéo tới, cô ấy vốn dĩ không muốn can dự vào màn ồn ào này. Dù sao thì cô ấy khác với những người độc thân khác, cô ấy từng ly hôn. Nhưng không còn cách nào khác, cô ấy bị đẩy vào

giữa lại không thể lùi người về. Khi bó hoa cưới bay lên cao, cô ấy thậm chí còn không đưa tay đón, vậy mà bó hoa cưới rơi đâu không rơi lại rơi trúng đầu cô ấy, rồi rớt thẳng xuống mũi chân.

Cô ấy đành phải cúi xuống, nhặt nó lên.

Tất cả mọi người đều tiến lên chúc mừng, còn Tang Hiểu Du thì bối rối đứng giữa đám đông.

Hết chương 355

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 356

Sau khi bị các bạn bè người thân tới tham dự đám cưới kéo đi chụp ảnh xong xuôi, cuối cùng Lâm Uyển Bạch mới được thở một hơi. Ánh mắt cô lướt một vòng ngó nghiêng trong đám đông.

Trịnh Sơ Vũ vẫn còn đang ảm ức vì không tranh được hoa cưới, phồng má lên tức tối. Lê Giang Nam đứng bên cạnh đang cười đùa vỗ vỗ, nhưng con bé vẫn chu môi không sao vui vẻ lên được.

Không biết Lê Giang Nam cúi xuống thì thầm câu gì vào tai con bé, Trịnh Sơ Vũ bất chợt cười rạng rỡ như hoa, nhìn trái ngó phải một lúc, sau đó tranh thủ không ai để ý hôn chụt một cái lên má Lê Giang Nam. Lê Giang Nam sững người, cả hai một người cúi đầu, một người quay mặt đi, gò má ửng hồng vì xấu hổ.

Còn ở một phía khác, Tiểu Triệu và Giang Phóng, hai người phù dâu phù rể lại đang ngồi cạnh nhau, dường như đang trò chuyện về một chủ đề nào đó cực kỳ say mê, biểu cảm như rồng múa phượng bay.

Bốn con người tạo thành hai cặp đôi trở thành hai bức tranh đẹp nhất.

Lâm Uyển Bạch cười tíu tít, khung cảnh này thật là đẹp!

Cô quay đi, chợt phát hiện ở một góc gần đó Tang Hiểu Du đang đứng một mình, cúi đầu ngắm nhìn bó hoa cưới trong tay đến gần người.

Lâm Uyển Bạch một tay chống hông, một tay xách vạt váy đi qua, có tình chớp mắt, trêu chọc nói: "Cá nhỏ, bó hoa hôm nay cứ như có mắt ấy, tự động lao về phía cậu. Bao nhiêu cô gái trẻ còn không giành được, xem ra chuyện này có ý nghĩa rồi!"

"Đúng vậy." Tang Hiểu Du cười cười, lắc lắc bó hoa cưới trong tay: "Mình quả thực cũng có chuyện vui sắp tới gần."

"... Hả?" Lâm Uyển Bạch chưa hiểu ngay.

Tang Hiểu Du nhìn về phía cô, bỗng nhiên nói một câu: "Tiểu Bạch, mình sắp kết hôn rồi!"

"Kết hôn? Với ai..." Lâm Uyển Bạch hoàn toàn sững sờ.

Ba chữ "bác sỹ Tần" còn chưa kịp bật ra thì Tang Hiểu Du đã cười, lên tiếng trước: "Ồ Nam Phi mình quen biết một người. Lần trước Facetime, chẳng phải mình đã nói sẽ giới thiệu cho cậu người ấy sao, về sau quá bận nên cũng không tìm được cơ hội. Nhưng mà không sao, đến lúc đám cưới, cậu và Hoắc tổng nhớ đến dự nhé!"

"..." Lâm Uyển Bạch nhìn cô ấy mà không dám tin vào mắt mình, giống như nghi ngờ cô ấy đang đùa giỡn vậy.

Tang Hiểu Du giơ tay lên khướu khướu trước mặt cô, phì cười: "Tiểu Bạch, sao lại nhìn mình như vậy, mình cưới chồng chẳng lẽ cậu không vui sao? Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, mình quả thực cảm thấy có phần xấu hổ, dù sao cũng là đời chồng thứ hai. Cũng may người ta không chê bai mình, đối xử với mình cũng rất tốt, mình cũng rất mãn nguyện!"

Vui thì vui thật, nhưng mà...

Trịnh Sơ Vũ hớn hờ chạy tới, không biết định giở trò gì, chỉ thần thần bí bí gọi Tang Hiểu Du, người cũng là phù dâu, đi mất. Lâm Uyển Bạch đứng yên tại chỗ, thất thần nhìn theo bóng người bạn thân rời đi.

"Em sao vậy?"

Một chất giọng trầm từ phía sau vang lên, cô quay đầu lại.

Nhìn thấy Hoắc Trường Uyên trong bộ vest đen đang hiên ngang đi về phía mình, bên cạnh còn có Tần Tư Niên. Nhìn thấy anh ấy, Lâm Uyển Bạch vô thức tiến lên một bước, gấp gáp hỏi: "Bác sỹ Tần, chuyện Cá nhỏ kết hôn, anh có biết không?"

"Ừm." Tần Tư Niên bật ra một tiếng đáp khẽ khàng.

Đôi mắt hoa đào đỏ khẽ động, ánh mắt dừng lại trên một bóng dáng mảnh khảnh nào đó giữa đám đông xa xa. Khoảng cách có hơi xa nên chẳng thể nhìn rõ biểu cảm trên nét mặt người ấy.

Hoắc Trường Uyên nghe xong cũng cảm thấy kinh ngạc như vậy, anh vỗ vai bạn thân: "Tư Niên..."

Bấy giờ Tần Tư Niên có vẻ mới sức tỉnh, cười một nụ cười cực kỳ khẽ, ánh mắt cũng dời đi, không còn tìm thấy tiêu điểm nữa.

Cả một đám đông hùng hổ rầm rộ di chuyển từ giáo đường tới một khách sạn trong thành phố, tối nay vẫn còn một bữa tiệc để thết đãi khách khứa.

Bước vào phòng tân hôn được khách sạn bố trí tỉ mỉ, trên ga giường màu đỏ được rắc cánh hoa hồng thành hình trái tim, bên trên đặt một đôi thiên nga kê cổ vào nhau, Hoắc Trường Uyên dời ánh mắt khỏi đôi thiên nga, nhíu mày ai oán một câu: "Diệp Tu sao vẫn xuất hiện vậy?"

"..." Lâm Uyên Bạch dờ khóc dờ cười.

Không nhắc chuyện này còn đỡ. Mãi về sau cô mới biết chuyện thiệp mời vốn không hề được gửi tới chỗ Diệp Tu. Cũng may sau đó cô đã tận tâm bù lại một bản thiệp điện tử. Nhận được điện thoại chúc mừng với giọng nói bất ngờ của Diệp Tu, cô mới biết anh không hề gửi thiệp qua.

Không cần hỏi cũng biết là không phải anh cố tình gửi sai địa chỉ mà thực chất đã ném nó vào sọt rác.

Cô giờ tay chọc chọc lên ngực anh: "Đừng có nhỏ mọn như vậy!"

"Yên tâm, tối nay lúc anh ta mời rượu, anh sẽ uống thêm mấy cốc!"
Hoắc Trường Uyên bật ra một tiếng "Hừ" từ mũi, khoác vai cô ngồi xuống giường: "Có mệt không?"

"Một chút thôi!" Lâm Uyên Bạch gật đầu, vặn vẹo hai cánh tay và hai bắp chân, bất giác cảm thán: "Xưa nay em không nghĩ hóa ra kết hôn mệt đến vậy, lần sau..."

"Nói cái gì vậy!" Hoắc Trường Uyên hạ giọng quát.

Ngẩng đầu lên nhìn thấy sự u ám hiện rõ trong đôi mắt anh, Lâm Uyên Bạch mới chợt nhận ra mình lỡ lời, vội ngượng ngập gãi đầu: "À, em đùa ấy mà!"

Hoắc Trường Uyên bầu má cô thật mạnh, ra vẻ uy hiếp, sau đó cúi đầu nhìn đồng hồ: "Từ đây tới buổi tiệc còn gần ba tiếng đồng hồ, nếu em mệt thì nằm xuống giường ngủ một chút đi. Tối giờ rồi anh sẽ gọi em, đến lúc đó bảo thợ trang điểm vào thay trang phục cho em!"

"Ừm, được!" Lâm Uyên Bạch gật đầu. Cô được anh đỡ nằm xuống gối, rồi chợt nhớ ra điều gì, cô cắn môi nói: "Đúng rồi, ông xã, ban nãy lúc em

vào trong thang máy hình như nghe thấy cô và đám Sơ Vũ bàn bạc nhau đòi náo loạn đêm tân hôn..."

Người cô này dĩ nhiên chính là cô Hoắc Dung của Hoắc Trường Uyên. Trong số các trưởng bối e cũng chỉ có bà làm ra được mấy chuyện như vậy.

Nghe xong, khoe miệng Hoắc Trường Uyên khẽ giật giật.

Lâm Uyển Bạch tỏ thái độ lo lắng: "... Phải làm sao?"

Hoắc Trường Uyên nhướn đuôi mày, nhưng có vẻ như không hề sợ hãi: "Không sao, tới lúc đó anh giả vờ say."

Lâm Uyển Bạch sửng người, chớp chớp mắt, sau đó bật cười, đúng là chỉ có anh như vậy!

Hoắc Trường Uyên vắt chân ngồi bên cạnh cô, lòng bàn tay vuốt ve phần rốn hơi lồi lên của cô và trò chuyện với cô con gái rượu của anh trong bụng, nói với con bé bố mẹ đã làm đám cưới gì đó gì đó, đồng thời cũng dỗ dành cho nó ngủ.

Chuông di động bỗng nhiên vang lên, anh bắt máy.

Sau khi anh ngắt máy, Lâm Uyển Bạch ngẩng đầu nhìn thấy anh bỗng nhiên nuốt nước bọt: "Có chuyện gì vậy?"

Hoắc Trường Uyên đặt di động xuống, nét mặt có phần nghi hoặc. Anh nói: "Nhà thờ gọi điện thoại tới nói có chuyện quan trọng cần anh tới gặp mặt để xác nhận, bảo anh qua ngay bây giờ!"

"Ông xã, hay em đi cùng với anh nhé?" Nghe thấy vậy, cô lập tức ngồi dậy.

Hoắc Trường Uyên không đồng ý. Bàn tay lớn của anh ấn chặt đôi vai cô, bờ môi cũng đồng thời rơi xuống trán cô: "Không cần. Em cứ nghỉ ngơi trong đây, nếu không đến tối cơ thể em không chịu nổi đâu. Cuối tuần đường không tắc lắm, anh đi một lát rồi về ngay!"

Lâm Uyên Bạch ngoan ngoãn gật đầu, nhìn bóng dáng cao lớn của anh vội vã đi ra khỏi phòng.

Sau khi Hoắc Trường Uyên đi khỏi, cô nhắm mắt lại nhưng không sao ngủ được. Cô giờ tay day day mí mắt, không rõ có phải vì mệt mỏi hay không mà mí mắt cô giật nẩy giờ.

Chẳng biết đã qua bao lâu, chuông cửa vang lên.

Lâm Uyên Bạch vội vàng ngồi dậy khỏi giường, cười tươi đi ra mở cửa. Sau khi kéo cánh cửa ra, người đứng bên ngoài lại không phải là Hoắc Trường Uyên...

Hết chương 356

***Thử thách cuối cùng dành cho họ, sắp hoàn rồi anh em ==))

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 357

"Tiêu Vân Tranh, sao lại là anh?"

Lâm Uyển Bạch kinh ngạc khi nhìn thấy người xuất hiện, khó hiểu hỏi:
"Sao vậy?"

Biểu cảm trên gương mặt Tiêu Vân Tranh phức tạp vô cùng, anh ấy nói thẳng: "Ban nãy lúc cử hành hôn lễ ở giáo đường, kết thúc nghi lễ, hình như anh đã nhìn thấy Tịnh Tuyết!"

"Anh nói sao? Anh đã nhìn thấy Lục Tịnh Tuyết ở giáo đường?" Lâm Uyển Bạch bất ngờ tròn mắt.

"Đúng vậy!" Tiêu Vân Tranh gật đầu, ngữ khí nặng nề: "Anh cảm thấy có lẽ là cô ấy. Lúc đó anh đang giúp người của giáo đường thao tác bất nhạc đệm liền nhìn thấy cô ấy đang quay người đi ra ngoài. Anh đuổi theo gọi một tiếng, cô ấy có dừng bước, nhưng sau đó lại rảo bước đi rất nhanh. Anh bị đám đông ủa lên chúc phúc chặn lại nên không đuổi kịp!"

Lâm Uyển Bạch cảm thấy dựa vào mức độ si mê mà Tiêu Vân Tranh dành cho Lục Tịnh Tuyết, nếu anh ấy nói là đã nhìn thấy thì có lẽ không thể sai được.

Cô nuốt nước bọt, bỗng dưng có cảm giác hoảng sợ.

Nghĩ tới chuyện trong khoảnh khắc hạnh phúc của mình, Lục Tịnh Tuyết bất ngờ xuất hiện, ẩn mình giữa đám đông, trốn vào một góc nào đó,

đứng từ xa quan sát họ, dùng đầu ngón chân để nghĩ cũng biết cô ta chắc chắn không tới để chúc phúc như các vị khách khác...

Tiêu Vân Tranh đánh mắt vào trong phòng, chợt hỏi: "Đúng rồi, anh trai anh đâu?"

"Hoắc Trường Uyên tới giáo đường rồi!" Lâm Uyên Bạch nhú mày: "Em và anh ấy về phòng không bao lâu thì giáo đường gọi điện thoại tới, nói có chuyện quan trọng cần anh ấy trực tiếp tới giải quyết. Anh ấy cầm chìa khóa đánh xe đi rồi!"

Bởi vì vừa mới ở giáo đường cử hành xong hôn lễ chưa được bao lâu, thế nên giáo đường gọi điện thoại tới nói có chuyện quan trọng, sợ sẽ ảnh hưởng tới đám cưới của họ vì vậy anh cũng không hỏi kỹ. Hơn nữa còn một khoảng thời gian nữa mới tới bữa tiệc tối, Hoắc Trường Uyên đã đi ngay.

"Bao lâu rồi, vẫn chưa về?" Tiêu Vân Tranh nghi hoặc, tiếp tục hỏi.

Lâm Uyên Bạch thầm nhẩm tính thời gian trong lòng rồi cắn môi nói: "Hình như xấp xỉ cũng khoảng một tiếng rồi, để em gọi điện thoại cho anh ấy..."

Cầm di động lên, cô gọi vào số máy của Hoắc Trường Uyên.

Không ai bắt máy...

Sau khi có tín hiệu mà mãi không nghe thấy chút giọng trầm ấy vang lên ở đầu kia, Lâm Uyên Bạch cảm giác mí mắt lại càng giật dữ dội hơn, cảm giác bất an tràn trọc tới qua một lần nữa ập tới.

Sắc mặt Tiêu Vân Tranh trở nên nặng nề hơn rất nhiều, anh ấy vội nói: "Gọi điện thoại cho giáo đường!"

Lâm Uyên Bạch liên tục gạt đầu. Cô cảm di động lên, nuốt miếng nước bọt mắc ở cổ họng xuống: "Đúng, em gọi điện cho giáo đường!"

Cô lên mạng, tìm được số điện thoại của giáo đường ấy, sau đó gọi qua, có người bắt máy rất nhanh.

"Họ nói sao?" Vừa thấy cô ngắt máy, Tiêu Vân Tranh lập tức tiến tới hỏi.

"Giáo đường nói..." Lâm Uyên Bạch giữ nguyên di động bên tai, lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi lạnh. Cô hoảng loạn nhìn Tiêu Vân Tranh, run rẩy một lúc mới nói tiếp được: "Không ai bên họ gọi điện thoại bảo Hoắc Trường Uyên đến đó cả... Làm sao có thể có chuyện đó, vậy rốt cuộc người đã gọi điện cho anh ấy là ai..."

Chuyện này có quá nhiều nghi vấn, tạm thời chưa thể nói với các trưởng bối, nhưng các bạn bè thân thiết thì đều không giấu.

Tần Tư Niên và Tang Hiểu Du cùng với Trịnh Sơ Vũ đều lên gác, đi vào phòng, gương mặt ai nấy đều toát lên nghi hoặc.

Lâm Uyên Bạch lại càng đứng ngồi không yên, gần như cứ cách một phút lại đứng lên khỏi chỗ một lần, đi đi lại lại vài bước, sau đó ngồi xuống, lặp đi lặp lại mãi như thế.

Từng giây từng phút trôi qua, đã hai tiếng đồng hồ trôi qua kể từ lúc Hoắc Trường Uyên rời khỏi khách sạn. Dưới nhà có Giang Phóng trực ở cửa nhưng mãi không thấy dấu hiệu trở về của chiếc xe Land Rover màu trắng ấy, còn di động của anh thì luôn trong trạng thái không ai bắt máy.

Tang Hiểu Du nhìn thấy vẻ hoảng sợ trên gương mặt cô đã không thể che giấu được nữa bèn cố gắng vỗ về: "Tiểu Bạch, cậu đừng sốt ruột. Có thể Hoắc tổng đang trên đường trở về rồi. Từ nay đến lúc tổ chức tiệc vẫn

còn một tiếng nữa. Hôm nay là ngày quan trọng nhất trong cuộc đời của hai người, có biết bao nhiêu bạn bè và người thân đang đợi. Hoắc tổng là người rất cẩn trọng về giờ giấc, nhất định sẽ về kịp giờ!"

"Đúng đấy, đúng đấy! Anh Trường Uyên chắc chắn sẽ về kịp mà!"
Trịnh Sơ Vũ cũng kịp thời phụ họa.

"Ừm..." Lâm Uyển Bạch gật đầu.

Đương nhiên trong thâm tâm cô cũng có hy vọng ấy, chỉ có điều vẫn không nén nổi sự lo lắng.

Cô rút ra một tờ giấy, lau sạch mồ hôi trên tay, sau đó cứ thế vo chặt tờ giấy. Cuộn giấy ấy đã hoàn toàn tiết lộ sự bất an, sốt ruột lúc này trong cô nhiều đến mức nào.

Chiếc di động trên đầu giường bất ngờ rung lên.

Gần như chỉ hai, ba giây sau Lâm Uyển Bạch đã lao tới, cầm di động áp vào tai.

Tất cả mọi người không hẹn mà gặp đồng loạt đứng dậy, hân hoan nhìn về phía cô, những tưởng Hoắc Trường Uyên gọi điện thoại cho cô, nhưng sau đó lại nhìn thấy sắc mặt cô đổi khác và thất thanh kêu lên một tiếng: "Lục Tịnh Tuyết?"

Ban nãy nhìn thấy màn hình di động hiện số điện thoại lạ, trái tim Lâm Uyển Bạch đã đập lỡ một nhịp rồi.

Sau khi nghe thấy giọng Lục Tịnh Tuyết, cả trái tim cô như bị ai tóm chặt nhấc lên cao.

"Lâm Uyển Bạch, chúc mừng cô trở thành cô dâu mới, đặc ý lắm phải không. Một đám cưới hoành tráng như thế, một nghi lễ lãng mạn như thế, cô cảm thấy hạnh phúc lắm phải không? Cưới được Trường Uyên, cô cười vui vẻ như vậy. Cười đi, cô cứ cười tiếp đi, để tôi xem cô cười được bao lâu! Cô giết người đàn ông của tôi, cướp hạnh phúc của tôi, hại tôi nhà tan cửa nát, hại mẹ tôi tù tội, sao tôi có thể bỏ qua cho cô được? Lâm Uyển Bạch, tôi nói cho cô biết, thứ tôi không có được, người khác cũng đừng hòng có được, nhất là cô!"

Trong điện thoại, giọng nói của Lục Tịnh Tuyết lạnh lẽo và the thé, cực kỳ chói tai.

Nghe xong câu cuối cùng, Lâm Uyển Bạch liếm lên bờ môi khô cong của mình, bắt bản thân bình tĩnh lại: "Cô nói vậy là có ý gì? Cú điện thoại mạo nhận giáo đường đó do cô sai người gọi có đúng không?"

Lục Tịnh Tuyết không hề phủ nhận, chỉ cười khẩy hai tiếng lạnh ngắt.

Đã có thể hoàn toàn xác nhận, hàm răng của Lâm Uyển Bạch hơi lập cập, cô chất vấn: "Lục Tịnh Tuyết, cô định làm trò gì, cô rốt cuộc muốn làm cái gì!"

Lục Tịnh Tuyết lại cười thêm mấy tiếng, giống như một ác quỷ bò ra từ địa ngục vậy, rồi buông ra một câu bằng chất giọng tàn nhẫn, dữ tợn: "Lâm Uyển Bạch, cô đợi đó mà làm góa phụ đi!"

Dứt lời, cuộc gọi cũng bị ngắt, chỉ vọng lại những tiếng tút tút vô hồn, sau đó mọi thứ trở về im ắng.

Câu nói cuối cùng trước khi cô ta ngắt máy giống như một cú đánh đập thẳng vào đầu Lâm Uyển Bạch. Bước chân cô bỗng bèn, suýt nữa thì mềm oặt, ngã rạp xuống đất.

Tang Hiểu Du vội chạy tới đỡ cô, căng thẳng hỏi: "Chuyện gì vậy, đã xảy ra chuyện gì!"

"Lục Tịnh Tuyết, vừa rồi là Lục Tịnh Tuyết gọi điện thoại tới!" Lâm Uyển Bạch như một khúc gỗ nổi, khi lên tiếng, không chỉ giọng nói run rẩy, thậm chí còn nghẹn ngào tiếng khóc: "Cú điện thoại của giáo đường là do cô ta sai người làm. Hoắc Trường Uyên bị lừa đi ra ngoài rồi. Mình nghe ngữ khí của cô ta thì cô ta nhất định biết tung tích của anh ấy, có thể anh ấy đang nằm trong tay cô ta. Cô ta nói... Cô ta nói những gì cô ta không giành được thì người khác cũng đừng hòng có được, nhất là mình, muốn khiến mình đợi đó làm góa phụ..."

Làm góa phụ ư...

Ba chữ đáng sợ ấy ong ong bên tai khiến cô cảm thấy đầu óc choáng váng.

Trong lúc cô nghe điện thoại, Tần Tư Niên và Lê Giang Nam cùng Tiêu Vân Tranh đã lần lượt rút di động ra. Tần Tư Niên rảo bước đi tới trước mặt cô: "Cô Lâm, cô đừng lo lắng! Ban này tôi đã lần lượt gọi điện thoại cho anh cả và anh hai của tôi. Anh cả tôi là quân nhân, anh hai tôi thì có quan hệ với người trong Cục, sẽ huy động lực lượng từ cả hai phía, chắc chắn không bao lâu sau sẽ điều tra được hướng đi của chiếc xe. Như vậy chúng ta sẽ dễ tìm ra Trường Uyên!"

Lâm Uyển Bạch gật đầu như cái máy, giờ một tiếng cô cũng không thể bật ra nổi nữa.

Cô âm thầm cầu nguyện trong lòng. Nếu giống như lần trước cô bị bắt cóc thì tốt rồi, nếu như vậy, cô vẫn còn cơ hội liều mạng tới cứu anh!

Nhưng cô rất sợ, giọng của Lục Tịnh Tuyết trong điện thoại rất khủng khiếp, thậm chí cô có cảm giác cô ta bị điên rồi...

Một kẻ điên thì chuyện mà cô ta làm ra cũng sẽ rất điên cuồng!

Chuông điện thoại vang lên, gần như mỗi người đứng trong phòng trái tim đều thất lại theo. Tần Tư Niên tức tốc nhận máy, lập tức nói: "Tìm thấy rồi! Anh hai tôi gọi điện thoại tới, nói là cảnh sát đi tuần có phát hiện trên cây cầu quốc lộ gần với đại lộ Tùng Bắc có nhìn thấy chiếc xe gặp tai nạn của Trường Uyên!"

"Chiếc xe gặp tai nạn?"

Lâm Uyên Bạch không bỏ qua bất cứ câu chữ quan trọng nào, nước mắt cứ thế trào xuống.

Dòng nước mắt ấy quá dữ dội, gần như trong khoảnh khắc làm nhòe mọi thứ trước mắt cô. Nhưng cô gượng tay lên gạt đi thật mạnh, dáng vẻ nhẫn nại và kiên cường đó khiến người ta nhìn cũng cảm thấy đau lòng.

Tần Tư Niên nhíu mày, cũng không dám đưa ra kết luận bừa bãi, cũng sợ cô sẽ suy nghĩ lung tung không gượng được, bèn cân nhắc câu chữ nói: "Tình hình cụ thể thế nào chúng ta chưa biết được, phải tới hiện trường mới biết!"

"Vậy còn đợi chờ gì nữa, chúng ta mau đi thôi!" Trịnh Sơ Vũ sốt sắng nói.

Nhưng Trịnh Sơ Vũ chưa kịp nói hết câu đã thấy Lâm Uyên Bạch lấy tay đỡ bụng, lao ra khỏi phòng.

Cũng may nơi đó cách khách sạn họ tổ chức đám cưới không quá xa. Hai chiếc xe ô tô, dọc đường liên tục vượt đèn đỏ, gần như nhấn chân ga

tới tận cùng, lao vun vút men theo cây cầu vượt sông. Khung cảnh lướt qua hai bên cửa sổ nhanh tới mức không còn nhìn thấy được nước sông nữa.

Khi sắp đi tới đầu kia cây cầu thì từ xa, Lâm Uyên Bạch đã nhìn thấy chiếc Land Rover màu trắng đỏ.

Sau khi nhìn rõ rồi, cô giơ tay bịt chặt miệng, cắn răng vào lòng bàn tay.

Chiếc xe màu trắng đâm vào thành cầu, cả thân xe và cột trụ đều tổn hại nặng nề, phía trước mũi xe, khói trắng bốc lên cuồn cuộn, bên dưới là dòng sông chảy gắt gao.

Vì là đường hai chiều nên hai chiếc xe lần lượt dừng lại.

Vượt qua dải phân cách ở giữa, khi họ chạy về phía chiếc xe màu trắng, bất ngờ có một ngọn lửa từ nắp xe phía trước bùng lên, làm đỏ rực cả cây cầu.

Lâm Uyên Bạch đã quên cả chảy nước mắt. Chạy được một nửa thì cửa xe đối diện họ bỗng vang lên một tiếng đẫy mở, một bóng người từ bên trong rơi ra ngoài.

Họ đang mừng thì chợt phát hiện đó là Lục Tịnh Tuyết. Hình như cô ta bị thương rất nặng, khắp người từ trên xuống dưới toàn là máu.

Không thể đứng lên được, hai chân cô ta như đã bị gãy, gãy từ đầu gối gãy xuống, chỉ biết dựa vào hai cánh tay cố gắng bò về phía trước, miệng liên tục ho ra máu. Chỉ có điều chẳng ai quan tâm tới sự sống chết của cô ta, trừ Tiêu Vân Tranh vẫn không đành lòng nhìn lại.

Vì chiếc xe đang ngâm vào thành cầu, khói bốc quá lớn nên hoàn toàn không nhìn rõ tình hình bên trong.

Lâm Uyển Bạch chỉ mong sao bước chân của mình nhanh một chút, nhanh hơn chút nữa.

"Bùm..."

Bỗng nhiên một tiếng nổ cực lớn vang lên, khiến tất cả những người đang lao đầu chạy khựng lại tại chỗ.

Lâm Uyển Bạch cảm giác cả thế giới đã hoàn toàn sụp đổ.

Hết chương 357

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 358

"Dừng mà..."

Chỉ hai chữ thôi mà như đã dùng hết toàn bộ sức lực trên cơ thể cô, đến mức khi nói ra, giọng cũng khản đặc lại.

Lâm Uyên Bạch giương mắt nhìn chiếc xe màu trắng đã chở mình biết bao nhiêu lần cứ thế "bùm" một tiếng phát nổ, trong tầm mắt chỉ còn lại biển lửa đỏ rực một màu, những thứ bay ra đều là mảnh vụn của cửa xe, lớp xe, thủy tinh...

Toàn bộ cơ thể cô sững lại, tựa hồ như quay trở về năm tám tuổi, khoảnh khắc máu đỏ ngợp trời khi mẹ nhảy từ trên tầng thượng xuống trước mặt mình.

Ở bên cạnh cô, trái tim của tất cả mọi người cũng thất lại trong khoảnh khắc, thẳng thốt nhìn cảnh tượng bùng nổ trước mắt, tất cả như rơi xuống vực sâu.

Không được, không thể như vậy!

Lâm Uyên Bạch gần như không chịu khống chế, chạy thẳng về phía trước mà không còn chút lý trí nào.

Tang Hiểu Du đứng gần với cô nhất vội vàng ôm chặt lấy cô, liều mạng lắc đầu ngăn cản: "Tiểu Bạch, cậu không thể đi!"

Tần Tư Niên cũng tiến lên giúp đỡ, dùng cả cơ thể chắn trước mặt cô, cố gắng giữ chặt bờ vai cô để không cho cô nhúc nhích.

Bởi vì anh ấy cũng không muốn tin vào những gì mình nhìn thấy. Nhưng tận mắt chứng kiến chiếc xe phát nổ, Hoắc Trường Uyên ở bên trong đã lành ít dữ nhiều. Nếu thật sự Hoắc Trường Uyên có mệnh hệ gì, người vừa là bạn vừa là anh em như anh ấy cũng có trách nhiệm thay Hoắc Trường Uyên chăm sóc tốt cho cô gái này, không thể để cô lại lao vào nguy hiểm, huống hồ lúc này trong bụng cô còn có đứa nhỏ.

Hít sâu một hơi, Tần Tư Niên buộc phải nói một lời lý trí: "Cô Lâm, bây giờ cô không thể qua đó được. Phía trước cảnh sát, cứu hỏa và cấp cứu đều đã có mặt rồi. Tình hình quả thực hết sức nguy hiểm, có thể xảy ra một vụ nổ thứ hai bất cứ lúc nào..."

Anh ấy vừa dứt lời, lại có liên tục hai tiếng "bùm", "bùm" nữa vang lên.

Tất cả các xe đi ngang qua đều phải dừng lại. Lâm Uyên Bạch và mọi người buộc phải cúi thấp người, dùng tay che chặt hai tai.

Khi họ quay qua nhìn thì ngọn lửa đã càng lúc càng bùng cháy dữ dội. Trong không khí lan tỏa toàn là mùi xăng xe và mùi khói nồng nặc, một mùi vị khiến người ta rất muốn khóc.

Vì đây là cầu cao tốc vượt sông lại là một đầu bờ sông khá vắng vẻ nên nhận được tin báo, cảnh sát và cấp cứu phải mất khá nhiều thời gian mới có mặt được. Lúc này mười mét xung quanh hiện trường đã được chăng dây không phận sự miễn vào, các xe cũng bị nghiêm cấm qua lại.

Lâm Uyên Bạch được Tang Hiểu Du ôm chặt vào lòng. Trịnh Sơ Vũ đứng bên cạnh cũng không yên tâm, nắm thật chặt tay cô. Nước mắt đã làm nhòe đi tầm nhìn của cô, cô nghẹn ngào khóc: "Cá nhỏ, Sơ Vũ, mình

phải đi tìm Hoắc Trường Uyên. Hai người dừng cản mình, mình phải đi tìm chồng mình..."

Hốc mắt của Tang Hiểu Du và Trịnh Sơ Vũ chợt đỏ rực lên, nhưng họ vẫn không thể buông tay.

Lúc này bất kỳ ai trong số họ chạy tới đó đều chẳng thể giúp được gì, chỉ còn biết đặt kỳ vọng vào cảnh sát và đội cứu hỏa mà thôi.

"Ha ha, Lâm Uyên Bạch, cuối cùng cô cũng không cười được nữa rồi phải không?"

Bỗng nhiên có một tiếng cười thê lương vọng tới, cùng với đó là tiếng ho của một người phụ nữ.

Bởi vì nhìn thấy người bị thương, với sứ mệnh và chức trách của mình, sau khi xe cấp cứu tới, các bác sỹ và y tá lập tức khiêng thẳng cáng chạy về phía Lục Tịnh Tuyết.

Vào khoảnh khắc phát nổ, Lục Tịnh Tuyết đã bò xa khỏi chiếc xe một đoạn. Tuy rằng cô ta may mắn thoát nạn, vẫn còn sống sót nhưng đôi chân hoàn toàn gãy sau vụ tai nạn, tới nay đã không thể cứu chữa được nữa.

Khi Lâm Uyên Bạch phần nộ nhìn qua, cô ta vừa mới được khiêng lên giá, chuẩn bị làm công tác cấp cứu.

Lục Tịnh Tuyết quay đầu liếc nhìn về phía chiếc xe phát nổ đỏ rực một góc trời kia, ánh mắt ngẩn ngơ giây lát, nhưng ngay sau đó lại trừng mắt nhìn cô với vẻ sục sạo và u ám: "Lâm Uyên Bạch, tôi đã nói rồi cơ mà, tôi sẽ không bỏ qua cho cô đâu. Thử Lục Tịnh Tuyết tôi không có được, người khác cũng đừng hòng có được, nhất là cô! Trường Uyên cử hành hôn lễ với cô thì sao hả, chẳng phải bây giờ cô vẫn đánh mất anh ấy hay sao. Chuyện

vui hóa chuyện buồn, cô chỉ còn cách ngồi đó đợi làm góa phụ! Ha ha, cô có biết không, thật ra tôi còn giấu một quả bom ở trong xe..."

Nói tới cuối cùng, Lục Tĩnh Tuyết tiếp tục bật ra những tiếng cười dài, còn thảm thiết hơn ban nãy. Tiếng này nổi tiếng kia, không khác gì một tiếng khóc cả, nghe mà khiến người ta lạnh gáy run người.

Lục Tĩnh Tuyết đã từng ra tay với bánh bao nhỏ, còn với Lâm Uyên Bạch thì không chỉ một lần nhưng chưa bao giờ nở ra tay với Hoắc Trường Uyên. Vậy mà hôm nay, cô ta đã không còn bất kỳ hy vọng nào giành được phần thắng nữa, một lòng chỉ muốn không có được thì hủy diệt!

"Điên rồi... Đồ điên!" Lâm Uyển Bạch khẽ gào lên một tiếng. Tang Hiểu Du và Trịnh Sơ Vũ hơi buông lỏng tay một chút, cô lập tức lao ra ngoài, quỳ xuống đất dùng hai tay bóp chặt cổ của Lục Tĩnh Tuyết, dùng sức một cách điên cuồng: "Lục Tĩnh Tuyết, tôi phải giết cô, tôi phải giết chết cô!"

Tang Hiểu Du và Trịnh Sơ Vũ đồng loạt lao tới, một trái một phải cố gắng tách họ ra.

Không phải vì họ xót xa gì cho Lục Tĩnh Tuyết, mỗi người đều quá hận cô ta rồi. Chỉ vì họ lo cô còn đứa nhỏ trong bụng. Hoắc Trường Uyên lúc này sống chết chưa rõ, sợ cô sẽ kích động quá mà mất đi lý trí, làm ra hành động nào đó không thể cứu vãn.

Lúc trước khi bà ngoại mất, cô đã từng hận không thể giết chết Lâm Dao Dao ngay lập tức. Còn bây giờ, mong muốn giết chết Lục Tĩnh Tuyết trong cô không hề thua kém khi ấy, thậm chí nhiều hơn gấp vạn lần!

Lục Tĩnh Tuyết muốn đẩy cô ra nhưng đang bị thương nặng, không còn sức lực, ngửa cổ thở dốc một cách khó khăn, gương mặt méo xệch, nhưng tiếng cười thì không ngớt.

Trước mắt Lục Tịnh Tuyết gần như ngắc ngoải, không thở được tới nơi nhưng Lâm Uyển Bạch vẫn không có ý định buông tay. Cuối cùng vẫn là hai người cảnh sát chạy vội tới kéo họ ra: "Thưa cô, mong cô bình tĩnh một chút! Giao phạm nhân cho chúng tôi, cô ta sẽ phải chịu trách nhiệm cho những hành động của mình!"

Lâm Uyển Bạch bị Tang Hiểu Du dìu lùi ra sau hai bước, nhìn theo Lục Tịnh Tuyết bị đeo còng tay, được khiêng lên xe cấp cứu.

Ngọn lửa trong vòng vây kiểm soát của cảnh sát đã được dập gần hết. Lâm Uyển Bạch rảo bước nhắc chiếc đai màu vàng ra, xông lên trước. Tần Tư Niên và mọi người bám theo phía sau, cũng có cảnh sát chạy theo bọn họ. Tần Tư Niên trùng hợp quen biết người này, vội vàng hỏi: "Cảnh sát Từ, sao rồi? Người cứu được ra ngoài chưa?"

Nhưng sắc mặt người cảnh sát đó khá nặng nề: "Xin lỗi cậu chủ Tần, xe liên tục phát nổ, lại nằm trên cầu vượt, gió sông làm lửa bốc cao. Dù có dập được lửa cũng không thể cứu được. Cả xe vỡ nát thành đồng sắt vụn rồi, ngoài cô gái ban nãy còn sống sót ra, những người bên trong..."

Nói tới cuối cùng, cảnh sát lắc đầu.

Những lời sau đó tuy không nói ra nhưng cái lắc đầu này có ý nghĩa là gì, chẳng ai không hiểu.

Sau vụ tai nạn lại thêm vụ phát nổ, cộng thêm quả bom Lục Tịnh Tuyết để trong ô tô, người ngồi trong xe không những không thể còn sống mà ngay cả thi thể còn không tìm lại được...

Lâm Uyển Bạch cũng lắc đầu, tròn tròn mắt nhìn người cảnh sát bằng thái độ khó tin, răng gần như nghiến chặt vào nhau: "Tôi phải gặp được chồng tôi, sống phải thấy người, chết phải thấy xác!"

"Xin lỗi cô, tâm trạng của cô tôi có thể thấu hiểu nhưng chỉ có thể nói là rất đáng tiếc!" Cảnh sát buông tiếng thở dài nặng nề, cũng tỏ ra rất bất lực.

Lâm Uyên Bạch không thể chớp mắt, sau khi vị cảnh sát nói xong, cô không nói thêm tiếng nào nữa, ngay cả hơi thở cũng như biến mất vậy...

Hết chương 358

*Spoil: "Chị dâu, em vừa từ nghĩa trang trở về, đám tang của anh trai đã kết thúc rồi."

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 359

Cô đứng chờ ra tại chỗ, không khóc cũng chẳng cười, chỉ còn đôi đồng tử đang dần ra nhanh chóng như sắp bật ra ngoài, trên phần tròng trắng xuất hiện vô số những tia máu mảnh quán vào nhau, đỏ tới mức cảm giác như sắp nhỏ máu vậy.

Trên người Lâm Uyên Bạch vẫn là chiếc váy cưới còn chưa kịp thay ra, lúc này tóc mai hỗn loạn. Dưới hoàng hôn, chiếc váy trắng ban nãy nhàu nhĩ sau màn giằng co bóp cổ Lục Tịnh Tuyết, lúc này đã dính không ít vết máu, trông cực kỳ nổi bật và ghê người. Những tài xế trong các xe bị chặn lại nhìn thấy cảnh này đều thò đầu ra nhìn cô, đáng vẻ mắt hôn mắt vĩa ấy khiến người ta cũng phải thở dài theo.

Không... Không thể nào!

Sao có thể có chuyện này được?

Lâm Uyên Bạch không sao tin nổi, rõ ràng tối qua họ còn lén lút nằm chung giường, ôm nhau ngủ qua bánh bao nhỏ, hôm nay là ngày tân hôn của họ cơ mà!

Sáng nay cô mặc váy cưới trắng toát, ngồi trên giường đợi khoảnh khắc đi lấy chồng, nghe thấy Trịnh Sơ Vũ hùng hùng hổ hổ chạy lên gác hét "Tới rồi, tới rồi", cô rướn người thò đầu ngó ra ngoài cửa sổ. Từ xa đã nhìn thấy anh trong bộ lễ phục màu đen bước xuống từ chiếc Land Rover trắng...

Trong giáo đường, cô cũng mặc bộ váy cưới màu trắng này khoác tay hai người bố, giẫm lên thảm đỏ, từng bước từng bước đi về phía anh. Họ đứng trước mặt cha xứ cùng thê nguyên trở thành vợ chồng của nhau. Trước sự chứng kiến của người thân và quan khách, họ cùng đồng thanh hứa hẹn lời hứa trọn đời trọn kiếp, sẽ luôn khỏe mạnh, luôn bình an, vĩnh viễn không chia không lìa...

Ba tiếng đồng hồ trước, họ vẫn còn ngồi trong phòng khách sạn an ủi lẫn nhau. Con ghen của anh, sự bá đạo của anh... Họ còn bàn bạc tối nay bị quấy phá đêm động phòng thì phải làm sao? Nụ hôn anh đặt xuống trán cô hơi ấm dường như vẫn còn nguyên đây, bảo cô làm sao tin vào chuyện này?

Cảnh sát là những người cứ mỗi tiếng lại phải giải quyết một vụ án mạng như thế này, nên đối với việc này người ấy cũng chỉ có thể thở dài biểu lộ thái độ luyến tiếc. Sau khi gạt đầu ra hiệu với Tần Tư Niên, viên cảnh sát quay người rời đi.

Đang sau, Tang Hiểu Du hoang mang đưa tay ra gọi: "Tiểu Bạch..."

...

Bệnh viện tư.

Bác sỹ khoa Sản mặc một chiếc áo blouse trắng, sau khi cởi ống nghe trên tai xuống, bác sỹ cầm máy đo huyết áp, đứng thẳng người dậy và nói: "Các vị yên tâm, sản phụ và thai nhi không sao, chỉ vì cảm xúc bị kích động đột ngột, tim đập quá dồn dập nên mới dẫn đến việc thiếu máu tạm thời gây ra ngất xỉu. Truyền xong bình nước này, tỉnh dậy là có thể về nhà nghỉ ngơi, không có vấn đề gì!"

Bác sỹ khoa Sản cũng không nói thêm gì nhiều, chỉ nhìn Lâm Uyên Bạch nằm trên giường bệnh với gương tái nhợt như tờ giấy mà thầm thở dài trong lòng. Mất chồng đúng ngày tân hôn, chuyện này dù có rơi xuống đầu ai thì e rằng cũng không thể chấp nhận được sự thật.

Trong phòng bệnh lúc này có không ít người đang đứng xung quanh. Tất cả những người đến hiện trường vụ tai nạn lúc này đều có mặt. Không có sự xuất hiện của cô dâu chú rể, buổi tiệc buộc phải hủy bỏ. Và chuyện Hoắc Trường Uyên gặp nạn dĩ nhiên cũng không thể giấu được trưởng bối của hai nhà Hoắc Lục.

Lục Học Lâm và Hoắc Chấn đang ở trong bệnh viện.

Lục Học Lâm còn tạm ổn, còn Hoắc Chấn khi mới nghe tin đã ngất xỉu tại chỗ, cũng may có người làm cấp cứu tại chỗ nên ông mới tỉnh dậy được. Từ Cục cảnh sát ra ông lại vội vàng tới bệnh viện, lúc này trên mu bàn tay vẫn còn cầm ống truyền, bên cạnh là cây truyền nước.

Lúc này nghe thấy Lâm Uyên Bạch và đứa bé đều không sao, mọi người chìm trong đau khổ nhưng vẫn cảm thấy có một chút may mắn.

Nếu cả cô cũng có mệnh hệ gì thì họ thật sự không biết phải đối mặt ra sao...

Lục Học Lâm đánh mắt nhìn Lâm Uyên Bạch vẫn còn đang ngủ say, ra hiệu một chút, để Tang Hiểu Du ở lại trong phòng còn những người khác tạm thời ra phòng khách bên ngoài nói chuyện.

Lục Học Lâm run rẩy nắm chặt lấy tay Hoắc Chấn: "Anh Hoắc, anh... bớt đau buồn!"

"Chú Lục..." Những nếp nhăn trên gương mặt Hoắc Chấn cũng run rẩy hơn.

Lục Học Lâm sầu não và tự trách vô cùng, trong lòng cũng buồn không tả. Vì người ra đi lúc này không phải ai khác, là một thanh niên ông vô cùng coi trọng, còn là con rể của mình. Ông nói bằng giọng tự hận chính mình: "Tại em, Tịnh Tuyết là con gái của em, em không biết cách dạy con, để nó hại Trường Uyên, em ân hận quá! Sau này Uyển Bạch tỉnh lại, em thật không biết làm sao để nhìn mặt nó!"

Hoắc Chấn lắc đầu. Ông tuy cũng đau lòng nhưng không thể mù quáng tới mức không phân rõ đúng sai: "Chú Lục, chú cũng đừng quá áy náy. Tôi hiểu tâm trạng chú lúc này. Chuyện này cũng không thể đổ hết nguyên do lên đầu chú. Chỉ tại Trường Uyên... nó vẫn còn trẻ quá, vừa mới lấy vợ, còn cả một đoạn đường dài để đi! Tôi vẫn muốn được ngồi ở hội trường đám cưới, đợi chúng nó đi chúc rượu từng bàn một, đợi nó dẫn con dâu tới cùng gọi tôi một tiếng "bố"!"

Tới chữ cuối cùng, Hoắc Chấn nghẹn ngào bật khóc thành tiếng.

Người tóc bạc tiễn kẻ tóc xanh, tâm trạng áy đau đớn thế nào e chỉ có người trong cuộc mới hiểu. Huống hồ đó còn là con trai của mình...

Trịnh Sơ Vũ nước mắt giàn giụa: "Hu hu, sao anh Trường Uyên có thể... Ban ngày, anh ấy và Tiểu Bạch vẫn còn tổ chức một đám cưới hạnh phúc như thế, sao có thể chết như vậy chứ! Thế này bảo Tiểu Bạch làm sao sống tiếp, bảo Đậu Đậu và đứa trẻ trong bụng chị ấy phải làm sao. Giang Nam, em buồn quá!"

Biểu cảm của Lê Giang Nam cũng thương tâm như cô ấy vậy, chỉ còn biết ôm cô ấy vào lòng an ủi.

Tần Tư Niên giơ tay đập thật mạnh lên tường, làm bạn bè bao nhiêu năm, anh ấy cũng không thể chấp nhận được sự thật này.

Phòng bệnh yên ắng trở lại, mỗi người đều chìm vào đau thương, đau tới mức không thể thở nổi, nếu có thì chỉ còn những tiếng khóc rung rức khó kiềm nén mà thôi.

Dù có đau lòng và buồn bã cách mấy cũng buộc phải chấp nhận đối diện với sự thật này. Hoắc Chấn đứng dậy, cơ thể đảo đảo, mái tóc bạc đi rất nhiều, được con thứ Tiêu Vân Tranh dìu dắt, cất giọng khàn khàn bất lực: "Chuyện đám tang tôi sẽ sai người đi sắp xếp. Cho dù thi thể không tìm thấy thì cũng phải lập một bia mộ!"

Chuyện hậu sự không thể cứ để đó không làm. Hi sự hóa tang sự, Hoắc Chấn cho dù cảm thấy cơ thể đã không còn chống đỡ nổi nữa nhưng cũng không thể không vì con trai gượng dậy.

Hoắc Chấn thở dài, muốn giơ tay lên nhưng cuối cùng không giơ nữa: "Tập tục của Băng Thành, túc trực linh cửu ba ngày, sau đó đem đi chôn..."

Mọi người nghe xong đều lặng lẽ cúi đầu.

"Hoắc Trường Uyên chưa chết!"

Bất ngờ, một giọng nữ khản đặc đột ngột vang lên.

Nhìn theo hướng âm thanh phát ra, người ta thấy Lâm Uyên Bạch không biết đã tỉnh dậy từ lúc nào, chiếc váy cưới dính máu trước đó đã được thay bằng một bộ đồ bệnh nhân. Tuy có hơi rộng nhưng khi tay cô chống hông sau, vẫn có thể nhìn thấy đường nét của cái bụng hơi lồi lên.

Cô được Tang Hiểu Du dìu ra, đứng ngay bên cạnh cửa, gương mặt nhợt nhạt nhưng đôi mắt lại toát ra một sự cố chấp quật cường: "Bố, anh ấy chưa chết!"

"Tiểu Bạch..." Trịnh Sơ Vũ ghen ngào lắm lắm.

Tầm mắt của Lâm Uyên Bạch lướt qua từng người đang nhìn về phía cô. Cô đứng thẳng lưng, nuốt miếng nước bọt mắc ở cổ họng xuống. Đôi mắt cô hằn đầy những tia máu đỏ nhưng vẫn rực sáng đến kinh người. Ngữ khí ấy đầy chắc chắn, cô lặp lại: "Hoắc Trường Uyên, anh ấy chưa chết, anh ấy sẽ không chết!"

Cửa phòng bệnh bất ngờ bị người ta đẩy ra.

Không nhìn thấy ai đi vào, khi họ hướng xuống dưới mới phát hiện một cái bóng nhỏ xíu từ ngoài chạy vào, lao thẳng tới chỗ Lâm Uyên Bạch đang đứng, giọng nói có chút dè dặt: "Mẹ..."

Lâm Uyên Bạch cúi xuống, ôm chặt bánh bao nhỏ vào lòng.

Hết chương 359

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 360

Cơ thể nhỏ bé ấy rất ấm áp, khiến cơ thể từ lúc tỉnh dậy tới giờ vẫn lạnh ngắt của cô có chút nhiệt độ.

Nhìn thấy bộ quần áo bệnh viện trên người cô, bánh bao nhỏ ngược mặt lên, bỗng chốc hỏi với vẻ lo lắng và căng thẳng: "Mẹ, mẹ bị ốm à?"

"Không có, mẹ rất khỏe." Lâm Uyển Bạch lắc đầu. Thấy thằng bé dè dặt đưa bàn tay nhỏ của mình về phía bụng cô, cô lại nói thêm một câu: "Em gái cũng rất khỏe!"

"Mẹ ơi, thế papa đâu ạ?"

Bánh bao nhỏ vừa thở phào lại đột ngột hỏi ngay một câu như vậy, đôi mắt to chớp chớp, bầu môi mách tội với cô với vẻ không vui: "Con đã hỏi ông nội và ông ngoại, dì Sơ Vũ và chú Giang Nam, nhưng bọn họ đều không nói cho bảo bảo biết papa đã đi đâu rồi!"

Sau khi từ giáo đường về tới khách sạn, bánh bao nhỏ cứ thế ngồi đợi tới buổi tiệc tối, đợi để được ăn một bữa đã đời. Nhưng sau đó không hiểu vì sao bữa tiệc bị hủy bỏ, rất nhiều khách khứa đều thì thà thì thầm ra về. Hơn nữa ông nội hình như còn ngắt xiu. Trẻ con luôn mang một trái tim nhạy cảm, tuy chúng chẳng hiểu chuyện gì nhưng cũng mơ hồ đoán được đã xảy ra chuyện gì đó.

Không phải không ai chịu nói, chỉ là khi đối diện với ánh mắt ngây thơ trong trẻo của con trẻ, họ không biết phải mở lời sao mà thôi.

Nhìn bánh bao nhỏ ở trong lòng mình gần như có khuôn mặt như từ một khuôn đúc ra với Hoắc Trường Uyên, trái tim Lâm Uyên Bạch run lên từng cơn. Cô gơ tay vuốt vuốt mái đầu nắm hơi xoắn của con trai. Cô mỉm cười, giọng khản đặc như chuông vỡ: "Bảo bối ngoan, papa sẽ trở về thôi!"

"Papa lại đi công tác ă?" Bánh bao nhỏ gãi đầu hỏi.

"Đúng vậy..." Lâm Uyên Bạch hít sâu một hơi: "Còn nhớ lần trước papa đột ngột đi công tác không? Chỉ có điều lần này có thể bố sẽ đi lâu hơn một chút. Nhưng bố sẽ trở về, chúng ta ở nhà đợi bố là được rồi, được không bảo bối?"

"Vâng!" Bánh bao nhỏ ngoan ngoãn gật đầu.

"Tiểu Bạch, sao chị hà tất phải làm khổ bản thân như vậy!" Trịnh Sơ Vũ này giờ vẫn ở trong vòng tay Lê Giang Nam gạt nước mắt, nhìn thấy cô gượng cười dịu dàng thủ thủ với con trai, cô ấy không chịu nổi, không kiềm chế nổi tiếng khóc bật ra: "Đậu Đậu tuy còn nhỏ nhưng thằng bé cũng đã bốn tuổi rồi, nó cũng quyền được biết mình không còn bố..."

Lâm Uyên Bạch kịp thời gơ tay ra che chặt hai tai của con trai.

Bánh bao nhỏ ngẩng đầu ngơ ngác nhìn cô, gương mặt vẫn trong sáng như vậy.

Lâm Uyên Bạch ra hiệu bằng ánh mắt cho Trịnh Sơ Vũ, bảo cô ấy đừng nói thêm nữa, sau đó hôn lên trán thằng bé, đứng lên vẫy tay gọi thím Lý ở ngoài cửa vào: "Thím Lý, thím đưa Đậu Đậu về nhà trước đi."

"Dạ vâng!" Thím Lý đỏ mắt gật đầu, nắm lấy tay bánh bao nhỏ: "Tiểu thiếu gia, chúng ta về nhà trước đi!"

Đến tận khi thím Lý dắt bánh bao nhỏ đi ra khỏi phòng bệnh, và đóng hẳn cửa phòng lại, Lâm Uyên Bạch mới từ từ đứng dậy dưới sự dìu dắt của Tang Hiểu Du, gương mặt không còn hột máu nhưng rất kiên cường, ánh mắt sáng ngời: "Tôi vừa nói rồi, Hoắc Trường Uyên sẽ không chết."

"Uyên Bạch, bố hiểu tâm trạng của con lúc này, nhưng xe nát người chết..." Nói đến bốn chữ cuối, Lục Học Lâm gần như không thể nói tiếp được nữa.

Tần Tư Niên ban nãy đâm lên tường hai cú, những vết máu trên khớp xương bị rách da đã ngưng đọng lại, anh ấy cất giọng khàn khàn: "Cô Lâm, phía cảnh sát đã điều tra rồi, cũng đã tiến hành hỏi cung lấy lời khai của Lục Tịnh Tuyết sau ca mổ của cô ta. Cô ta đã khai nhận toàn bộ tội lỗi, không giấu giếm gì. Là cô ta sai người cố tình dùng điện thoại của giáo đường lừa Trường Uyên tới đó, sau đó khi âm thầm đột nhập vào ô tô đã động tay động chân với hệ thống phanh, khiến họ gặp tai nạn trên cầu vượt. Mục đích của cô ta chính là bắt Trường Uyên phải chết, thế nên ở cốp sau còn đặt thêm bom. Hai tiếng nổ lúc sau chính là nguyên nhân này..."

Nếu không có quả bom đó, biết đâu vẫn còn một tia hy vọng.

Tuy rằng rất tàn nhẫn nhưng Tần Tư Niên buộc phải nói với cô: "Hơn nữa, lúc đó Lục Tịnh Tuyết rút ra ngoài từ ghế lái phụ. Cảnh sát điều tra cũng được biết, trước đó có một chiếc xe đi ngang qua chứng kiến lúc xảy ra tai nạn Trường Uyên đang ngồi ở ghế lái, tay còn nắm vô lăng..."

"Cứ cho là anh ấy ở trong xe đi thì sao nào?" Lâm Uyên Bạch liếc đôi môi khô khốc, giống như liềm mạng túm lấy dù chỉ là một mảnh gỗ của hy vọng: "Biết đâu... Biết đâu trước khi xe nổ, anh ấy đã kịp thoát ra ngoài rồi? Bên dưới là sông, biết đâu anh ấy đã nhảy xuống sông để thoát nạn..."

Sau khi nói ra câu này, cô bỗng nhiên im bặt.

Miệng cô mím chặt lại, không để những dòng nước mắt như đê vỡ một lần nữa trào ra. Tất cả mọi người trong phòng bệnh đều không ai nói được câu nào, bầu không khí nặng nề và đau đớn.

Bởi vì, Hoắc Trường Uyên không hề biết bơi...

Lâm Uyển Bạch cũng biết rõ điểm này, còn nhớ lúc mới quen chưa lâu, có lần ở trên du thuyền giạt điện thoại không cẩn thận làm anh rơi xuống sông. Cuối cùng chính cô phải nhảy xuống cứu anh lên bờ. Đây là một bóng ma tâm lý của anh từ khi còn rất nhỏ.

Đến bản thân cô cũng không thể thuyết phục mình về chuyện có kỳ tích xảy ra nữa. Nhưng cho dù là vậy, cô vẫn cảm thấy anh sẽ không rời xa mình ngay ngày tân hôn như thế này, để lại cô một mình trên cõi đời.

"Tôi không tin."

Lâm Uyển Bạch liên tục lắc đầu, nước mắt lặng lẽ chảy ra. Cô vẫn liều mạng khẳng khẳng như thế: "Hoắc Trường Uyên không thể chết được, anh ấy không nỡ bỏ tôi lại, không nỡ bỏ lại Đậu Đậu và Kính Viên. Chúng tôi đã hứa sẽ không chia không lìa. Anh ấy nhất định sẽ trở về! Nhất định!"

Mọi người thấy vậy chỉ còn cách cúi đầu, âm thầm thở dài.

...

Ba ngày sau, lễ đưa tang tại nghĩa trang.

Không quá rầm rộ to lớn, chỉ có vài chiếc xe màu đen kín đáo xếp hàng. Những người có mặt đều là người thân và bạn bè thân thiết. Hàng xe đỗ sát

dưới chân núi hướng lên nghĩa trang, mỗi một người đi xuống đều mặc những bộ quần áo màu đen ảm đạm.

Lục Học Lâm đi về phía Hoắc Chấn, người đang bước đi hơi lão đảo, cần phải dựa vào vợ là Phạm Ngọc Trân và Hoắc Dung dìu dắt, thở dài nói: "Uyên Bạch không tới, con bé nói nó sẽ không đến. Nó vẫn tin Trường Uyên chưa chết, không rời xa nó..."

Hoắc Chấn thở dài gật đầu: "Kệ con bé đi, tôi hiểu cảm giác của nó, đừng dồn ép nó!"

"Ừm." Lục Học Lâm buồn rầu.

Từng bó hoa cúc trắng được đặt bên cạnh mộ. Nhìn gương mặt có vài phần giống mình trên bia, Hoắc Chấn ngẩng đầu, không nén nổi dòng nước mắt chảy xuống. Nỗi đau mất đi con trai khiến ông nghẹn ngào trong cơn gió.

Sau khi ô tô rời khỏi nghĩa trang, Tiêu Vân Tranh mặc hiệu phục đi tới biệt thự.

Khi anh ấy đi vào cửa, Lâm Uyên Bạch đang từ phòng khách ra ngoài chuẩn bị lên gác.

Chỉ ba ngày ngắn ngủi mà dù đang mang thai nhưng cô vẫn gầy rộc hẳn đi, cằm nhọn hoắt rồi. Từ ngày Hoắc Trường Uyên gặp chuyện, thật ra mỗi người khi nhìn vào mắt cô đều lo lắng và sợ hãi, sợ cô không gắng gượng được nhưng thật kỳ lạ, cô lại thể hiện sự kiên định và rắn rỏi lạ thường.

"Chị dâu."

Tiêu Vân Tranh đã thay đổi xưng hô, khẽ gọi một tiếng.

Nghe tiếng gọi, Lâm Uyên Bạch dừng bước, quay lại nhìn anh ấy.

Tiêu Vân Tranh tiến vào mấy bước, khẽ nói tiếp: "Em vừa từ nghĩa trang trở về, đám tang của anh trai đã kết thúc rồi."

Lâm Uyên Bạch bặm chặt môi, không nói tiếng nào...

Hết chương 360

*Spoil: "Dì Sơ Vũ nói còn chưa đầy một tháng nữa là em bé chào đời rồi, nếu bố còn không quay về thì sẽ không được nhìn thấy em bé chào đời đâu."

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 361

"Em xin lỗi!" Tiêu Vân Tranh áy náy vô cùng, không thể tha thứ cho bản thân: "Chuyện của anh trai, có liên quan nhất định tới em... Nếu không phải tại em lúc trước mềm lòng hứa để cho Tịnh Tuyết trở về cũng sẽ không dẫn tới hậu quả ngày hôm nay!"

Lâm Uyển Bạch vẫn không nói gì, cũng không trách anh ấy.

Nếu Lục Tịnh Tuyết đã hạ quyết tâm không để họ sống yên thì cho dù không có Tiêu Vân Tranh, chuyện gì cần phải xảy ra vẫn sẽ không thiếu.

Lâm Uyển Bạch quay người lại, tiếp tục bước lên gác, tay nắm lấy tay vịn cầu thang, bước những bước rất cẩn trọng.

"Tịnh Tuyết tự sát rồi."

Nghe tới câu cuối cùng này, bước chân của cô cũng không hề khựng lại.

Đối với Lâm Uyển Bạch mà nói, Lục Tịnh Tuyết sống hay chết chẳng liên quan gì tới cô. Hôm nay nếu không có cảnh sát chạy tới thì với nỗi căm hận dâng tràn của mình, cô tuyệt đối đã mất đi lý trí bóp chết cô ta rồi.

Tiêu Vân Tranh cũng mới nhận được tin sau khi rời khỏi nghĩa trang. Trong lúc tổ chức đám tang cho Hoắc Trường Uyên, Lục Tịnh Tuyết tranh thủ khi cảnh sát và y tá không chú ý đã nuốt đinh sắt, không thể cấp cứu được, tuyên bố tử vong, thi thể cũng đã được chuyển ra ngoài.

"Tuy rằng sự việc đi đến mức này không phải là điều em mong muốn, nhưng tội lỗi của Tịnh Tuyết là không thể tha thứ, hôm nay coi như cũng đã nhận kết cục xứng đáng..." Dẫu sao cũng là người mình theo đuổi rất lâu, Tiêu Vân Tranh rất buồn, phần nhiều là cảm thấy bất lực. Anh ấy nhìn theo bóng lưng cô và nói tiếp: "Hai hôm nay bố hoàn toàn sống dựa vào ý chí. Hoắc Thị không thể một ngày không có người quản lý. Ngày mai em sẽ đến công ty, giúp anh ấy tiếp tục chống đỡ Hoắc Thị!"

Trên gác, khi bóng Lâm Uyển Bạch sắp khuất dạng, chợt vọng tới một giọng nói khẽ: "Vất vả rồi."

...

Mùa đông của Băng Thành cực kỳ lạnh lẽo, hơn nữa là kiểu lạnh căm căm, rét buốt.

Bốn tháng trời mà dường như Lâm Uyển Bạch đã sống trọn bốn năm vậy.

Cho dù bây giờ cô mặc những bộ quần áo rộng rãi nhưng không che được vóc dáng nữa. Cái bụng đã tròn vo to như một quả bóng da vậy. Hôm qua cô mới đi kiểm tra thai nhi, cái thai phát triển rất khỏe mạnh, hơn nữa còn rất hiếu động, tần suất động thai cũng trở nên thường nhật hơn.

Kéo rèm cửa sổ ra, bên ngoài là một bầu trời tuyết bay trắng xóa.

Trời đất như được phủ lên một lớp bạc, hắt ánh sáng vào trong phòng. Dự báo thời tiết nói từ tờ mờ sáng đã bắt đầu có tuyết rơi, rơi từ đó tới tận bây giờ. Mang thai càng lâu, Lâm Uyển Bạch lại càng thêm ngủ. Lúc này khi cô tỉnh dậy, mặt đất đã chất lên một đồng tuyết dày rồi.

Trong vườn, có thể nhìn thấy một cái bóng nhỏ xíu, ăn mặc dày dặn quần kín như một cái bánh tét chạy lao đi trong tuyết.

Lâm Uyên Bạch đi xuống nhà, bánh bao nhỏ đang ham chơi cũng chạy vào trong nhà, hắt tung mũ lên và giăng tay ra, lao thẳng về phía cô làm nũng như một con cún con: "Mẹ ơi~"

Với cái bụng của cô bây giờ đã không dễ dàng cúi người xuống nữa. Cô nắm tay con trai đi tới sofa ngồi xuống, dùng lòng bàn tay ủ ấm gương mặt và đầu mũi của thằng bé: "Lạnh không con? Mũi đỏ rực lên rồi này, mau uống hết cốc sữa nóng này đi!"

"Vâng!" Bánh bao nhỏ ngoan ngoãn gật đầu.

Thằng bé ôm lấy cốc sữa, uống ừng ực, rồi liếm mép: "Ấm áp quá, bảo bảo muốn uống thêm cốc nữa~"

Lâm Uyên Bạch không nhịn được cười, giao lại chiếc cốc không cho thím Lý ở đằng sau, thím ấy cầm đi rót thêm một cốc khác.

"Mẹ ơi, hôm nay em gái có ngoan không?"

Lâm Uyên Bạch tươi cười cầm bàn tay nhỏ của thằng bé lên: "Rất ngoan, con sờ thử xem!"

Mỗi lần sờ, biểu cảm trên gương mặt bánh bao nhỏ đều rất phong phú, sờ xong còn áp bàn tay nhỏ lên mặt.

Lâm Uyên Bạch mỉm cười nhìn một loạt các động tác nhỏ của thằng bé, sau đó bất ngờ nghe thấy nó hỏi một câu mà cô không ngờ tới: "Mẹ ơi, khi nào papa mới về?"

"Bố sẽ quay về thôi!" Cô sưng người rồi chậm rãi nói.

Bánh bao nhỏ âu sầu nhăn mặt, giọng nói tràn đầy lo lắng: "Nhưng mà dì Sơ Vũ đã nói chỉ còn chưa đầy một tháng nữa em gái sẽ chào đời. Bố

còn không về chẳng phải sẽ không kịp nhìn em chào đời sao?"

Lâm Uyển Bạch gượng cười: "Bảo bố đừng lo lắng papa con nhất định sẽ quay về!"

Đây là câu nói cô lặp đi lặp lại nhiều lần nhất suốt bốn tháng qua.

Mỗi lần bánh bao nhỏ hỏi han cô vì sao Hoắc Trường Uyên đi công tác mãi vẫn chưa trở về, cô lại khẳng định chắc nịch với thằng bé như thế.

Không phải Lâm Uyển Bạch không nhìn thấy, ở một góc phía xa, thím Lý đang bê cốc sữa bò đi vào nghe thấy cuộc trò chuyện của hai mẹ con họ đã len lén dùng vạt áo gạt nước mắt.

Cô biết, tất cả mọi người đều nghĩ cô đang cố tự lừa dối bản thân.

Ngày tổ chức đám tang cho Hoắc Trường Uyên cô không tham gia, đến tận bây giờ vẫn chưa bước vào nghĩa trang một bước.

Tuy rằng tất cả mọi người đều khuyên cô phải nhìn thoáng ra một chút. Trịnh Sơ Vũ có một dạo còn muốn tìm bác sỹ tâm lý cho cô nhưng không hiểu vì sao, cô luôn có một niềm tin, Hoắc Trường Uyên chưa chết, anh sẽ trở về...

Ngay chính bản thân Lâm Uyển Bạch cũng không thể nói rõ được từ đâu mình có được sự khẳng định này.

Có thể từ sâu trong tiềm thức, cô không muốn chấp nhận sự thật Hoắc Trường Uyên đã rời xa. Hoặc cũng có thể cô thật sự có một linh cảm, cảm nhận được hơi thở của anh vẫn chưa hoàn toàn rời xa mình.

"Ông ngoại!"

Bánh bao nhỏ nhìn ra sau lưng cô, bất ngờ gọi to một tiếng.

Lâm Uyên Bạch nghe thấy vậy bèn quay đầu lại, nhìn thấy Lục Học Lâm không biết đã bước vào cửa từ lúc nào, vừa cởi áo dạ ra, trên đầu vẫn còn dính mấy bông tuyết chưa kịp tan. Ông đón lấy bánh bao nhỏ chạy tới, cười hiền từ đáp lại: "Ấy, Đậu Đậu, để ông ngoại bế nào!"

Sợ bánh bao nhỏ nghịch tuyết cả buổi sáng sẽ bị cảm, thím Lý dẫn thằng bé lên gác thay một bộ quần áo sạch sẽ.

Trong phòng khách chỉ còn lại hai bố con họ, Lục Học Lâm trầm ngâm rồi lên tiếng: "Uyên Bạch, để bố đưa con và Đậu Đậu sang Đức nhé?"

Lâm Uyên Bạch cup mắt xuống, đang gấp gọn lại mũ và găng tay của bánh bao nhỏ, không hề lên tiếng.

"Chúng ta tới Berlin. Trước kia mẹ con từng tới thăm bố, hai bố mẹ từng có một khoảng thời gian hạnh phúc ngắn ngủi ở đó!" Lục Học Lâm dịu giọng khuyên nhủ. Không phải vì ông quá muốn đưa cô di dân, mà chỉ muốn chí ít để cô tạm thời rời xa thành phố Băng Thành đau thương này: "Môi trường và không khí ở đó đều rất tuyệt. Hơn nữa bố đã tìm hiểu trước rồi, ở đó có rất nhiều trường mẫu giáo và tiểu học song ngữ, sau này mấy đứa nhỏ khôn lớn cũng không cần phải lo lắng về vấn đề giáo dục! Bố đã bàn bạc với ông thông gia rồi, anh Hoắc tỏ ý không có ý kiến gì, sẽ ủng hộ quyết định của con!"

Đợi ông nói xong, Lâm Uyên Bạch mới lắc đầu: "Không cần đâu bố."

Sao cô không hiểu tấm lòng của bố, còn cố tình nhắc tới mẹ để cô lay động.

Lâm Uyên Bạch nhìn về phía Lục Học Lâm, khẽ nói: "Bố, con đi tới đâu cũng vậy thôi. Nhưng con phải ở lại đây, con đã hứa với Hoắc Trường Uyên, sống là người của anh ấy, chết làm ma của anh ấy."

Tuy rằng lúc đó nói câu này chỉ là đùa giỡn nhưng cô lại nghiêm túc ghi nhớ nằm lòng.

Lục Học Lâm thấy sự quật cường trong mắt cô, đành thở dài, từ bỏ suy nghĩ này.

Ông ở lại ăn một bữa trưa. Lục Học Lâm vừa ra về không bao lâu thì Trịnh Sơ Vũ lại hùng hùng hổ hổ xuất hiện. Từ ngày tham gia đám cưới của họ xong, Trịnh Sơ Vũ và Lê Giang Nam vẫn ở lại Băng Thành chưa đi. Trịnh Sơ Vũ còn tìm một công việc mới, còn Lê Giang Nam thì vì ông Lê có ý chuyển một phần sản nghiệp tới Trung Quốc nên cũng ở lại đây...

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 362

Nhìn thấy chiếc nhẫn kim cương lấp lánh trên ngón áp út của Trịnh Sơ Vũ, Lâm Uyển Bạch cảm thán: "Đẹp thật đấy!"

Gương mặt Trịnh Sơ Vũ không giấu nổi nét ửng hồng, từng ánh nhìn đều lộ sự ngượng ngùng, không còn thoải mái phóng khoáng như thường ngày, thậm chí còn có phần nũng nịu, giọng nói như sắp ép ra được rất nhiều mật ngọt rồi: "Giang Nam đã cầu hôn với em rồi, em đã đồng ý!"

Lâm Uyển Bạch tròn mắt ngạc nhiên, rồi liên tiếp nói: "Chúc mừng em, cuối cùng cũng đạt được tâm nguyện!"

"Hi hi! Đây gọi là trời không phụ lòng người có lòng!" Trịnh Sơ Vũ gãi đầu gãi tai, miệng sắp cười toét đến tận mang tai: "Mấy hôm nữa có thể em phải cùng anh ấy quay về Hồng Kông để gặp mặt một số trưởng bối của nhà họ Lê! Phải làm sao đây, con dâu sắp về ra mắt rồi, em lo lắng quá! Nhưng mà cũng không sao, Trịnh Sơ Vũ em chưa từng sợ điều gì! Đằng nào thì Lê Giang Nam cũng bị em hạ gục rồi, em chắc chắn đủ sức hấp dẫn để chinh phục họ!"

Nói đến cuối cùng, cô ấy lại trở về với dáng vẻ bất cần, dám yêu dám hận khi trước.

Trịnh Sơ Vũ nhìn thấy khóe miệng cô từ đầu tới cuối đều nở một nụ cười yên lặng và cái bụng đã lòi lên quá rõ ấy, chợt nhớ ra Hoắc Trường

Uyên đã ra đi được bốn tháng rồi, chỉ còn lại mình cô chăm sóc con trai và con gái sắp chào đời, hốc mắt chột căng ra.

Mỗi lần tới đây, Trịnh Sơ Vũ đều chú ý, căn biệt thự này không hề có điều gì khác trước. Lâm Uyên Bạch chưa một ngày nào mặc tang phục, trên đầu cũng tuyệt đối không đeo hoa trắng, vẫn tiếp tục sống ở nơi đây, tựa như chưa từng có chuyện gì xảy ra cả, Hoắc Trường Uyên cũng chưa từng ra đi...

Thấy Trịnh Sơ Vũ bỗng dừng xị mặt xuống, Lâm Uyên Bạch cười hỏi: "Kết hôn là chuyện tốt mà, sao lại rầu rĩ mặt mày vậy?"

Trịnh Sơ Vũ không muốn để cô phải nhắc lại những chuyện đau lòng, vội vàng khoát tay che giấu cảm xúc: "Không có gì, có thể vì bọn em phát triển nhanh quá, em bỗng dừng lại sợ kết hôn!"

Lần lượt tiễn Lục Học Lâm và Trịnh Sơ Vũ về, trời cũng hoàn toàn tối hẳn xuống.

Tuyết vẫn không ngừng rơi, những bông tuyết trắng dưới nền đất phản chiếu ngược ánh sáng, căn nhà sau khi bật đèn trông giống như một tòa thành nhỏ đứng cô độc một mình.

Vì sợ mình sau khi ngủ tay chân ngơ ngạo không cẩn thận đạp phải em gái nên bánh bao nhỏ tối nào cũng khăng khăng đòi ngủ một mình một cách nghiêm túc. Sau khi dỗ cho thằng bé ngủ như mọi tối, Lâm Uyên Bạch một mình ngồi thờ người trước cửa sổ.

Cô nhìn ra bên ngoài qua khung cửa sổ ấm áp, dưới ánh đèn, hoa tuyết đang bay loạn.

Lâm Uyên Bạch đưa tay lên chống cằm, hơi ngược đầu lên cao như mỗi lần trò chuyện ngược lên nhìn anh vậy, bất giác bật ra những tiếng lẩm

bầm, tự độc thoại: "Ông xã, hôm nay Sơ Vũ tới, nói Giang Nam đã cầu hôn con bé rồi. Con bé chẳng mấy chốc sẽ phải tới

Hồng Kông gặp mấy vị chú bác nhà họ Lê. Có thể nhận ra thật ra em ấy rất căng thẳng, nhưng tâm nguyện của nó cuối cùng cũng được hoàn thành, thật là vui thay cho nó!"

"À đúng rồi, còn cả Tiểu Triệu và trợ lý Giang nữa, thế mà lại yêu nhau..."

Ngày họ cử hành đám cưới, hai người ấy lần lượt làm phù dâu và phù rể, chẳng hề thấy họ có ý gì với nhau mấy. Chỉ có điều lúc tung xong hoa cưới hình như có thấy họ nói chuyện rất say sưa, không ngờ lại thật sự đến với nhau...

Lâm Uyên Bạch khẽ cười thành tiếng: "Trước kia em còn từng có suy nghĩ sẽ mai mối trợ lý Giang cho Tiểu Triệu, không ngờ duyên phận đã tới có ngăn cũng chẳng được!"

Chỉ có điều nói mãi nói mãi, sống mũi cô chột cay xè, nước mắt rơi thẳng xuống mu bàn tay.

Không cần phải lo lắng bị bánh bao nhỏ nhìn thấy sẽ căng thẳng sợ hãi, trong phòng ngủ lúc này chỉ có mình cô, không có cảm xúc nào bị người khác phát hiện, cuối cùng cô cũng có thể để mặc cho bản thân yếu đuối và bộc lộ hết ra ngoài một cách không lo không nghĩ. Nghĩ tới anh cô lại không nén nổi đau lòng mà rơi nước mắt.

Nhưng Lâm Uyên Bạch khóc rất kiềm chế, chỉ một lúc như vậy, sau đó đỏ mũi kìm nén.

Cô lấy khăn giấy lau sạch vệt nước mắt trên má, xoa xoa cái bụng tròn xoe, ghen ngào nói: "Kính Viên, bố con xấu tính quá, lại làm cho mẹ rơi

nước mắt nữa rồi, ghét bố thật đấy..."

Vừa dứt lời, cô liền cảm giác dưới bụng bị đá một cái.

Cúi đầu vẫn còn nhìn thấy một góc nhỏ lồi lên, Lâm Uyển Bạch đưa tay vuốt ve, dờ khóc dờ cười: "Con nhỏ này, mắng bố con là con lại không vui hả?"

Giống như đang phản hồi lại cô, con bé lại đá nhẹ một cái.

Lâm Uyển Bạch bỗng dưng nhớ lại lần đầu tiên cô nói với anh bị động thai, dáng vẻ nhường cao mày của anh, vừa mừng rỡ vừa ghen tỵ. Lúc gặp đèn đỏ, ngay ở trong xe anh đã sốt sắng thò tay về phía cô, nín thở muốn cảm nhận con gái yêu. Tối nào anh cũng áp tai nên bụng cô nghe ngóng...

Cô ngẩng cao đầu để cho nước mắt không trào ra thêm lần nữa.

Trong đêm yên ắng này, Lâm Uyển Bạch nằm xuống không bao lâu đã ngủ rồi. Có thể vì vừa khóc, người mệt mỏi, chẳng bao lâu đã chìm vào giấc ngủ say.

Lật người một cái, cô cảm giác bên cạnh có một cánh tay vững chãi, rất nhẹ nhàng, rất dịu dàng vòng qua eo cô. Giống như khi trước, cánh tay ấy cẩn thận để không đè vào bụng cô, sau đó dùng lòng bàn tay vuốt ve lên trên. Nhiệt độ truyền tới, trên trán có nụ hôn của anh đặt xuống...

Lâm Uyển Bạch mở mắt ra, vô thức đưa tay sờ mó.

Vị trí bên cạnh vẫn trống trải, cô sờ mó cả ngày chỉ có không khí, mới ý thức được mình vừa nằm mơ.

Sụt sịt cái mũi hơi tắc, cô không ngủ được, thẳng thừng vén chăn ngồi dậy. Bên ngoài trời chỉ mới tờ mờ sáng, bình minh len lỏi ra ngoài từ

những tầng mây. Tuyết rơi trồn vẹn một ngày một đêm cuối cùng cũng ngừng. Cô sợ mình tiếp tục ở mãi trong phòng ngủ, nghĩ tới cảnh tượng trong mơ sẽ bật khóc, bèn khoác áo đi ra khỏi biệt thự.

Bên ngoài ban mai rất đẹp, trời sau một trận tuyết sẽ hơi lạnh một chút, mang hơi thở lạnh khô của phía Bắc.

Trên nền đất tích lại một lớp tuyết còn dày hơn hôm qua, vẫn chưa có ai kịp quét dọn. Giẫm đôi boot lên tuyết sẽ cảm thấy mềm mềm, lưu lại một dấu vết sâu đậm. Cô dùng đế giày tẽ những bông hoa tuyết ra, nhìn chúng từ từ tan ra dưới chân mình.

Thím Lý dậy nấu cơm chuẩn bị bữa sáng nhìn thấy cô mặc áo bông đứng trong vườn miệng đáp ngáp dờ chột dừng lại, vội vàng mở cửa sổ ra gọi to: "Cô Lâm, bên ngoài lạnh lắm, cô đừng để bị cảm cúm đấy, mau vào nhà đi!"

Thai phụ sợ nhất là cảm cúm, không thể uống thuốc như những người bình thường, vì sẽ không tốt cho thai nhi, chỉ còn cách gắng gượng vượt qua, cực kỳ khổ sở.

Lâm Uyên Bạch cũng nhớ rõ lời bác sỹ dặn dò, vội đáp lại: "Vâng, cháu vào ngay đây!"

Cô đỡ bụng, quay người cất bước chuẩn bị đi vào biệt thự, chột khựng lại.

Không phải vì chân cô lún sâu xuống tuyết không thể nhấc lên, mà vì tứ chi đều cứng đờ ra đó, trong phút chốc mất hết sức lực. Trong mơ hồ cô như cảm nhận được điều gì đó, vừa nhanh chóng lại vừa thận trọng quay người lại, nhìn về phía cổng nhà.

Đôi mắt cô khó mà tin được những gì mình đang nhìn thấy, cô tròn tròn mắt, từ miệng phả ra những luồng khói trắng tan nhanh trong không khí.

Cô không dám hít thở, thậm chí nghi ngờ có phải mình đang nằm mơ hay không, cho đến khi giọng nói trầm của người đàn ông vọng tới.

"Uyển Uyển."

Một tiếng nói đã lâu lắm rồi không được nghe thấy, nước mắt Lâm Uyển Bạch lập tức trào ra dữ dội...

Hết chương 362

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 363

Một bóng dáng cao lớn mà cô chưa từng ngờ đến cứ thế đột ngột đập vào tầm mắt của cô.

Tuy không phải là bộ vest đen được cắt may gọn ghẽ như mọi khi nhưng vẫn là một cây đen, anh vẫn hiên ngang đứng giữa tuyết trắng như một cái cây thẳng tắp giữa trời.

Gương mặt với ngũ quan rất đẹp nhưng không thiếu đi sự cuồng ngạo của đàn ông phương Bắc và đôi mắt thâm sâu của anh, từng chút từng chút hiện hiện trước mắt, giống như những nỗi nhớ trong mơ vậy.

Anh trở về rồi!

Sau bao nhiêu đêm cô cô độc và nhung nhớ, cuối cùng anh đã trở về.

Ở khoảng cách mấy chục bước chân, bóng hình đó vẫn chân thực là thế, người trong mơ cuối cùng cũng đã hòa làm một với thực tại, vẫn là một tiếng "Uyên Uyên" xa xôi mà quen thuộc. Lâm Uyên Bạch há hốc miệng, cất giọng dè dặt vì không dám tin, còn mang theo chút run rẩy: "Hoắc Trường Uyên, ông xã... là anh ư?"

"Là anh đây!"

Chất giọng Hoắc Trường Uyên trầm ấm nhưng cũng mang theo sự kích động giống như cô, cũng có sự tự trách và áy náy sâu sắc: "Bà xã, anh xin lỗi, anh về muộn rồi."

Đâu chỉ muộn mà muộn trọn vẹn bốn tháng trời.

Bốn tháng này, đối với cô mà nói, có ngày nào không dài đằng đẳng như cả năm?

Cô hoàn toàn chỉ dựa vào một sự kiên trì đến bướng bỉnh cùng với niềm tin sắt đá dành cho anh.

Lâm Uyên Bạch sững sờ đứng đực tại chỗ, ngăn người nhìn anh đi từng bước, từng bước về phía mình, giống như ngày kết hôn ở nhà thờ hôm đó. Cô mặc chiếc váy cưới trắng toát, từng bước từng bước đi về phía anh. Sau lưng anh, từng dấu chân hằn in lên tuyết trắng.

Cuối cùng, Hoắc Trường Uyên dừng bước ở trước mặt cô.

Hai người đứng rất gần nhau, gần tới mức cô có thể nhìn thấy rõ ràng từng góc cạnh trên gương mặt anh, gần tới mức cô có thể cảm nhận sắc nét hơi thở của anh phả vào mặt, gần tới mức cô giơ tay là có thể chạm vào lồng ngực rắn chắc của anh...

Nhưng Lâm Uyên Bạch lại không có dũng khí giơ tay ra. Cô sợ tất cả những điều này chỉ là một giấc mơ, e ngại chỉ cần chạm ngón tay vào anh sẽ tan thành bong bóng.

Bốn mắt nhìn nhau, như gió thổi qua mặt hồ lăn tăn gợn sóng.

Bàn tay Lâm Uyên Bạch dờ ra trên không trung, cuối cùng cô vẫn chạm vào anh, nắm lấy bàn tay trái của anh, tìm kiếm vết sẹo để lại sau ngày cứu cô dạo trước và cả chiếc nhẫn cưới cô đính thân đeo cho anh trên ngón áp út. Có thể hoàn toàn xác nhận người đàn ông trước mắt là Hoắc Trường Uyên, là chồng của cô!

Hoắc Trường Uyên trở ngược tay nắm chặt lấy tay cô. Một giây sau, anh dang rộng vòng tay kéo mạnh cô vào lòng.

Lâm Uyên Bạch cảm nhận được lồng ngực của anh, sự ấm áp chân thực từ vòng tay anh khiến cô muốn òa lên khóc thật to, cô nghẹn ngào lắp bắp: "Ông xã, em biết, em luôn biết anh sẽ không chết đâu, anh sẽ không rời xa em đâu, anh nhất định sẽ trở về! Em đang đợi anh, em vẫn luôn đợi anh, cũng may, cuối cùng anh cũng chịu trở về!"

"Phải, không sai, anh đã trở về rồi!" Hoắc Trường Uyên siết chặt cánh tay, giọng nói khản đặc.

Nước mắt Lâm Uyên Bạch đã sớm lan tràn như đê vỡ. Cô giơ tay lên gạt sạch chúng đi hết lần này tới lần khác, không muốn để chúng làm mờ tầm nhìn: "Ông xã, em không muốn khóc chút nào, vì như thế sẽ không nhìn rõ được hình dáng của anh..."

"Không sao." Hoắc Trường Uyên xót xa hôn lên mắt cô, lòng bàn tay anh vuốt ve sống lưng cô: "Hôm nay không nhìn rõ còn có ngày mai, ngày mai không nhìn rõ còn có cả đời!"

Lâm Uyên Bạch gạt đầu thật mạnh, rồi ôm chặt vòng eo của anh.

Giữa một khoảng trống trong của bình minh ngày mới, hai người họ ôm lấy nhau như không còn ai ở bên.

"Bịch!"

Có tiếng thứ gì rơi xuống đất.

Trước cửa là thím Lý, người đi ra ngoài định gọi cô vào nhà. Cây chổi trong tay bà rơi xuống đất. Bà không dám tin vào cảnh tượng trước mắt

mình, miệng cứ lẩm bẩm suốt: "Mẹ ơi, không phải ma, là cậu chủ thật? Ông Lý, ông Lý, ông mau ra đây!"

Chú Lý chưa kịp ra, một cái bóng nhỏ đã xuất hiện trước, kích động hét âm lên: "Papa~"

Hai người đang ôm nhau tách ra, nhìn bánh bao nhỏ vụng về giẫm lên tuyết lao thẳng về phía họ, ôm chặt lấy chân Hoắc Trường Uyên giống như trước kia mỗi lần gặp Lâm Uyển Bạch, túm chặt không chịu buông ra, ngược mặt lên đôi mắt long lanh nước: "Papa, cuối cùng bố cũng đi công tác về rồi!"

Hoắc Trường Uyên cúi người xuống, đôi mắt nhìn con trai cũng hơi nóng lên.

Bánh bao nhỏ cọ qua cọ lại mặt mình vào hai má anh, rồi lại ôm chặt lấy cổ anh, nước mắt nước mũi chảy ròng ròng, cái môi nhỏ bĩu ra mếu máo không dứt: "Hu hu, bảo bảo còn tưởng..."

"Tưởng gì?" Hoắc Trường Uyên lau nước mắt cho con trai.

Bánh bao nhỏ sụt sịt, âm ức tủi thân nói: "Bảo bảo còn tưởng là, bố cũng giống như papa của một bạn ở nhà trẻ, ra ngoài uống rượu đi với cô khác rồi không về nhà nữa, không cần mẹ và bảo bảo nữa!"

"..." Khóe miệng Hoắc Trường Uyên giật giật.

Có điều, nhìn thấy vẻ hoảng hốt bối rối trong đôi mắt con trai, anh vẫn hiền hòa đưa bàn tay rộng lớn của mình xoa đầu thẳng bé, kiên nhẫn an ủi.

Thím Lý cũng kích động đến đỏ rục hai mắt, khản giọng nói: "Mau vào trong nhà đi!"

Sau một trận tuyết ròng rã, đón được Hoắc Trường Uyên trở về khiến cả căn biệt thự ngóc ngách nào cũng tràn ngập sinh khí, niềm vui. Thời gian trôi qua từng phút từng giây dường như đều bị người ta quên lãng, chỉ còn bầu không khí vui vẻ tràn ngập mọi nơi.

Trên chiếc giường trong phòng ngủ chính, bánh bao nhỏ đã nằm lên trên ngủ không còn biết trời đất gì nữa.

Còn trên chiếc sofa bên cạnh cửa sổ là hai con người ôm chặt lấy nhau, bị hạnh phúc quấn quá chặt, hoàn toàn không thể chợp mắt được. Bên ngoài trời đã tối mịt, ánh trăng hắt xuống nền tuyết trắng.

Cả ngày nay tầm nhìn của Lâm Uyển Bạch chưa từng rời khỏi anh, cả lúc anh đi tắm, thay đồ, ăn cơm, mắt cô tựa hồ chưa hề chớp vậy. Giống như cô sợ chỉ cần chớp mắt thôi, anh cũng có thể biến mất.

Lúc này cô như một con thú nhỏ ngoan ngoãn phủ phục trên ngực anh, đôi mắt dán chặt vào anh không thể tách ra.

Hoắc Trường Uyên vòng cánh tay ôm cô, rồi ra hiệu cô nhìn vào đồng hồ: "Gần mười một giờ rồi, còn không định đi ngủ à?"

"Em không muốn ngủ..." Lâm Uyển Bạch lắc đầu, ánh mắt si dại: "Em vẫn muốn ngắm anh thêm một lúc nữa, nói chuyện với anh thêm đôi ba câu!"

Thi thoảng cô lại giơ tay lên, dùng đầu ngón tay xoa lên khuôn cằm góc cạnh của anh vài lần, chạm vào lồng ngực cơ bắp của anh, không ngừng xác nhận cảnh trước mắt không phải là mơ, không thể có chuyện nhắm mắt vào mở mắt ra là biến mất. Anh là một người còn sống sờ sờ, niềm vui mất đi rồi có lại lấp đầy từng lỗ chân lông trên cơ thể cô.

Hoắc Trường Uyên nắm lấy tay cô, đặt lên bờ môi hôn khẽ, cũng thủ thi nỗi nhớ của mình suốt bốn tháng qua.

Anh có thể cảm nhận được, Uyên Uyên của anh đang sợ hãi.

Nhớ tới nỗi đau mất chồng vào ngày tân hôn mà cô phải chịu đựng, đôi mắt Hoắc Trường Uyên chợt xuất hiện một tầng nước long lanh: "Bà xã, bốn tháng qua, em sống rất khổ sở, phải không?"

Nói không nhất định là gạt người ta, Lâm Uyển Bạch bèn thành thật gạt đầu.

Gương mặt Hoắc Trường Uyên trong giây lát tràn ngập áy náy, không thể tưởng tượng được bốn tháng qua cô rốt cuộc đã sống như thế nào, rồi làm sao để vượt qua được, anh đau lòng vô cùng, nói: "Anh xin lỗi!"

Lâm Uyển Bạch lắc đầu, thẳng thừng ngẩng đầu lên, lấy bờ môi chặn lại những lời xin lỗi tiếp theo của anh.

Cách biệt lâu như vậy sao có thể dễ dàng buông ra.

Hoắc Trường Uyên nâng mặt cô lên, hóa bị động thành chủ động, hôn cô thật sâu, cho đến khi cả hai đều thở hồng hộc. Sau đó anh cũng chỉ dừng lại ba giây rồi tiếp tục ôm cô và hôn cô, trút hết mọi thương nhớ ra ngoài.

Nụ hôn ấy duy trì ấy gần nửa tiếng đồng hồ, cuối cùng họ mới quyến luyến rời nhau ra.

Lâm Uyển Bạch dùng tay vuốt ve bờ môi anh, dịu dàng nói: "Ông xã, đừng nói xin lỗi với em nữa, bây giờ trong lòng em chỉ có cảm kích, cảm kích anh vẫn có thể bình an trở về!"

Hoắc Trường Uyên nhìn sâu vào mắt cô, gạt đầu.

Anh đặt tay lên cái bụng tròn vo của cô, ánh mắt xuất hiện vẻ hiền từ của một người bố: "Chín tháng rồi phải không?"

"Ừm..." Lâm Uyển Bạch khẽ đáp, đặt tay mình lên tay anh, lẩm bầm: "Em còn tưởng anh không về kịp!"

Bản thân Hoắc Trường Uyên cũng từng nghĩ như vậy. Anh rướn môi, nhẹ nhàng xoa đều lên bụng cô: "Cũng may, anh không bỏ lỡ ngày chào đời của con gái chúng ta."

Nếu không, anh thật sự sẽ ôm ân hận sống nốt cuộc đời!

Sự chào đời của con trai vẫn luôn là cái hố ản giấu trong thâm tâm anh, anh cực kỳ áy náy với cô. Nếu tiếp tục để cô thêm một lần trải qua đau đớn thì anh thật sự có trách nhiệm rất lớn.

"Ông xã, cứ lần nào em nói xấu anh là con gái chúng ta lại kháng nghị, không tin anh thử mà xem!" Lâm Uyển Bạch kéo tay anh đặt lên bụng rồi cố tình cúi đầu nói: "Kính Viên, bố con xấu tính lắm, để mẹ đợi bao nhiêu lâu mới chịu quay về, thật đáng ghét~"

Cô vừa dứt lời liền cảm giác bụng mình bị đá một cái.

Hoắc Trường Uyên nhướn cao mày, khóe miệng mở rộng, chào hỏi cô con gái trong bụng cô: "Kính Viên, bố về rồi đây!"

Như đáp lại anh vậy, dưới lòng bàn tay anh lại có rục rịch.

Nhìn dáng vẻ chuyên chú của anh, như có một bông tuyết mềm mại rơi xuống trái tim Lâm Uyển Bạch vậy. Cô một lần nữa dựa vào lòng anh: "Ông xã, em không hề tới dự đám tang của anh. Suốt bốn tháng qua, em cũng chưa từng tới nghĩa trang lần nào. Cho dù tất cả mọi người đều nói xe nát người vong, anh đã chết rồi nhưng em vẫn kiên định tin rằng anh còn

quay trở về! Bây giờ sự thật chứng minh sự kiên trì của em là đúng đắn, anh vẫn yên ổn, đã xuất hiện trở lại trước mặt em!"

Người mất đi rồi có trở lại không chỉ mình cô, cả anh cũng vậy.

Hoắc Trường Uyên tựa cằm lên đầu cô, trong chất giọng trầm toát lên một sự run rẩy khó phát hiện: "Lúc đó anh rất sợ hãi."

Hai tay Lâm Uyển Bạch vô thức ôm chặt lấy hông anh. Cô yên lặng lắng nghe, từ đầu tới cuối không lên tiếng hỏi, chỉ đợi anh nói cho cô biết, giống như sáng nay cô nhìn thấy gương mặt anh có một vết sẹo rất sâu nhưng giả vờ không nhìn thấy vậy.

Sau khi trải qua một vụ tai nạn thảm khốc như vậy mà anh vẫn có thể nguyên vẹn đứng trước mặt cô, còn sống được là một chuyện khó khăn cỡ nào chỉ có mình cô biết!

"Ngày hôm đó, anh lái xe tới lễ đường, nhưng sau khi tới đó rồi, người làm ở đó nói rằng không hề gọi điện thoại cho anh. Anh phát hiện ra điều khác lạ, tiếc là có cảnh sát cỡ nào cũng vì quá muốn quay trở lại khách sạn mà trở nên sơ suất!"

Hoắc Trường Uyên từ từ tường thuật lại tình cảnh ngày hôm đó: "Sau khi khởi động xe, anh liền phát hiện trong xe có người. Đúng như anh dự đoán, là Sunny. Cô ta nhân lúc anh xuống xe đã trốn ra phía sau xe. Anh muốn dừng xe lại đuổi cô ta xuống nhưng phát hiện phanh xe bị hỏng, giảm tốc cũng không có tác dụng. Sunny hoàn toàn phát điên, từ phía sau len lên ghế lái phụ, giật tay lái với anh, nói muốn cùng anh đi đến chỗ chết, nói trong cốp xe còn có bom. Lúc đó chiếc xe hoàn toàn mất kiểm soát rồi, anh chỉ còn cách né tránh hết mức có thể để thương vong không lớn, đâm vào trụ cột của cây cầu..."

Lâm Uyển Bạch bặm môi lại, ra sức ôm ghì lấy anh, chỉ nghe thấy cũng thấy run rẩy rồi.

"Khi anh tỉnh dậy, cả người đang nằm cuộn tròn trong xe, nửa người không thể nhúc nhích được. Anh nhìn thấy Lục Tịnh Tuyết từ ghế lái phụ bò xuống. Nắp xe phía trước mù mịt khói. Anh biết xe sắp phát nổ, một khi nổ thì sẽ làm kích hoạt quả bom phía sau... Anh rất sợ, không chỉ sợ chết, càng sợ anh chết rồi em phải làm sao, Đậu Đậu và Kính Viên phải làm sao?"

Hoắc Trường Uyên khàn giọng tự hỏi, lúc này kể lại anh vẫn còn hết hồn, từng múi cơ trên cánh tay săn lại rất chắc: "Lúc đó anh không có quá nhiều lựa chọn. Anh dốc chút sức mạnh còn lại, nhảy xuống sông trước khi xe kịp nổ. Cho dù anh sợ nước, cả người liên tục chìm xuống nhưng anh cũng kiên trì phải sống bằng được, anh phải quay về gặp em..."

"Anh đã thật sự nhảy xuống sông ư?" Lâm Uyển Bạch tròn tròn mắt.

Anh không biết bơi, vậy mà vào khoảnh khắc sống chết mong manh ấy vẫn chấp nhận đánh cược một phen, cần một dũng khí lớn đến mức nào!

"Ừm." Hoắc Trường Uyên gật đầu, mỉm cười với cô: "Có thể ông trời thật sự nhân từ, anh không chết đuối mà được cứu! Anh chỉ nhớ mình đã ngắc ngoải trên sông rất lâu, sau cùng uống no nước và không còn ý thức nữa. Khi tỉnh dậy anh mới biết mình đã hôn mê suốt bốn tháng trời!"

"Người cứu anh là một nông dân ở một thôn trang khá hẻo lánh, vừa hay hôm đó ra sông bắt cá. Có điều sau khi đưa anh về nhà, anh mãi không tỉnh dậy, người ấy nhà rất nghèo, cơm ăn hàng ngày còn phải lo lắng, càng không đủ tiền cứu anh. Hơn nữa bác sỹ trong thôn còn nói anh đã trở thành người thực vật, không cứu được nữa! Bố của người nông dân ấy trước kia

là một bác sỹ Đông y. Ông ấy cố gắng cứu được anh chút nào hay chút đó, không ngờ thật sự có kỳ tích!"

"Vụ tai nạn không khiến anh gặp quá nhiều thương tích, ngoại trừ lúc đó anh dùng cánh tay trái bảo vệ phần đầu, bị gãy tay và tổn thương đến thần kinh, nên có thể cánh tay này về sau sẽ không dùng sức quá mạnh." Hoắc Trường Uyên giơ cánh tay trái về phía trước, nét mặt có chút buồn bực, giống như sợ bị cô chê bai vậy. Lúc sau anh lại hạ giọng tuyên bố: "Nhưng cho dù chỉ còn một cánh tay, bà xã, anh vẫn bế được em lên!"

Lâm Uyển Bạch ôm lấy cánh tay anh: "Không sao hết, dù anh gãy chân gãy chân cũng không sao hết, em vẫn cần anh!"

Chỉ cần anh vẫn bình an mạnh khỏe, trở về trước mặt em, là đủ rồi!

Ánh mắt họ giao nhau, bao tình cảm bên trong sau một lúc quần bên, họ lại không kìm nén được cảm xúc, một lần nữa trao nhau nụ hôn.

Khác với nụ hôn ban nãy, lúc này đây họ hôn nhau mãnh liệt hơn nhiều.

Hô hấp có hơi khó khăn, Lâm Uyển Bạch bám chặt lấy vai anh, cảm nhận được sự thay đổi trên cơ thể anh.

Hoắc Trường Uyên kịp thời kìm nén lại. Anh biết giờ chưa phải lúc, đôi mắt đen nhắm lại để kiểm soát những dòng máu nóng đang cuộn cuộn, sục sôi.

Lâm Uyển Bạch nằm bò lên ngực anh, cái miệng nhỏ đớp đớp không khí, cả hai đều đang bình tĩnh lại để kìm nén một sự kích động nào đó.

"Á!"

Chợt nhớ ra chuyện gì, cô hoảng hốt ngẩng đầu lên: "Em vui quá quên băng mắt, quên không báo cho các bố!"

Cả ngày nay họ dính lấy nhau, chỉ chìm đắm trong niềm vui đoàn tụ, hoàn toàn quên phải báo cho hai nhà Hoắc Lục.

"Nghĩ là anh đã chết, bố chồng lâu nay rất buồn. Nghe dì Trân nói, ông gần như ít ra ngoài hẳn, cả ngày ở lì trong phòng sách, còn thường xuyên ngắm ảnh mẹ anh rồi lau nước mắt. Chỉ những lúc Đậ Đậ sang đó, mới nhìn thấy được nụ cười của ông!" Lâm Uyên Bạch kích động nói: "Biết anh còn sống, ông nhất định vui mừng lắm!"

Hoắc Trường Uyên thấy cô định đứng lên bèn giữ cô lại: "Không gấp, muộn lắm rồi, ngày mai hãy nói cho họ!"

"Ừm!" Lâm Uyên Bạch ngoan ngoãn đáp.

Quả thật muộn lắm rồi, đã sắp nửa đêm. Giờ này còn báo, hai ông bố của hai nhà Hoắc Lục chắc chắn sẽ đến đây ngay trong đêm. Hơn nữa cô có phần ích kỷ, càng muốn ở bên anh đêm nay hơn.

Sau khi im lặng ngồi im nhau một lúc, Lâm Uyên Bạch đỏ mặt nói: "À, em muốn đi vệ sinh."

Trên thực tế, cô nhịn lâu lắm rồi, chỉ là không nỡ rời khỏi anh, nhưng quả thật không chịu nổi.

"Anh đi với em." Hoắc Trường Uyên mỉm cười.

Lâm Uyên Bạch được anh dắt tay đứng dậy. Sau khi cửa phòng vệ sinh đóng lại, cô vẫn còn nhìn thấy cái bóng cao lớn của anh ở ngoài, hoàn toàn yên tâm.

Hoắc Trường Uyên đứng đợi ở ngoài. Nếu không vì cô xấu hổ, anh đã vào thẳng bên trong rồi. Nghe thấy tiếng xả nước ở bên trong, anh bỏ bàn tay đang dứt vào túi quần ra, chuẩn bị dắt cô.

Nhưng bỗng nhiên, anh nghe thấy một tiếng kêu hoảng loạn ở trong:
"Ông xã..."

"Sao vậy?" Hoắc Trường Uyên căng thẳng thẳng thừng đẩy cửa xông vào.

Bên trong, Lâm Uyển Bạch đang chống một tay lên bệ rửa mặt, một tay kia ôm bụng, run rẩy nhìn về phía anh: "Em... Hình như em sắp sinh rồi..."

...

Sau khi mang thai, mỗi tháng Lâm Uyển Bạch đều đi kiểm tra theo đúng lời dặn dò của bác sỹ.

Ban nãy đi vào phòng vệ sinh, lúc đứng lên mặc quần và xả nước, cô bỗng cảm thấy bụng là lạ.

Theo đúng lịch thì ngày dự sinh vào tháng sau, tới lúc đó chỉ cần vào bệnh viện trước mấy hôm, đợi tới ngày đẻ là được. Nhưng có thể vì Hoắc Trường Uyên trở về đột ngột, tâm trạng của cô quá kích động nên đã dẫn đến chuyện sinh sớm.

"Sắp sinh ư?"

Hoắc Trường Uyên lao như tên bắn tới trước mặt cô, giọng cũng cao vút lên.

Một giây sau, anh cúi xuống bế bổng cô vào lòng, rảo bước chạy xuống dưới nhà, nhưng mỗi bước đi đều rất thận trọng, anh cao giọng gọi: "Chú

Lý, chú Lý! Mau chuẩn bị xe, Uyên Uyên sắp sinh rồi!"

Chú thím Lý nghe thấy động tĩnh, hoảng loạn khoác quần áo lên người, vội vã chạy ra ngoài.

Rất nhanh, chiếc xe Benz màu đen được đánh ra ngoài.

Bánh bao nhỏ như có thần giao cách cảm vậy, nghe thấy ba chữ "sắp sinh rồi" cao vút, nó lập tức choàng tỉnh khỏi giấc mộng. Nhìn thấy bố bế mẹ xuống nhà, nó mặc đồ ngủ và len lên xe dưới sự giúp đỡ của thím Lý.

Chung quy vẫn chẳng đợi được tới sáng để thông báo tin Hoắc Trường Uyên trở về. Khi mọi người tới bệnh viện, trước cổng, hai ông thông gia đã đợi sẵn.

Thím Lý nhận lệnh, một khi Lâm Uyên Bạch có bất kỳ chuyện gì, dù là ban ngày hay là ban đêm cũng phải lập tức thông báo cho họ. Thế nên khi nhìn thấy Hoắc Trường Uyên bế cô xuống, thím Lý cũng cuống cuống gọi điện thông báo. Vì họ ở gần hơn nên cũng tới sớm hơn.

"Trường Uyên!"

Hoắc Chấn nhìn thấy bóng anh bước xuống xe, kích động tiến lên.

Bên cạnh ông ngoài người vợ Phạm Ngọc Trân còn có Hoắc Dung mới về nước gần đây. Ông không dám tin, hỏi họ: "Tiểu Dung, Ngọc Trân, tôi không nằm mơ đấy chứ? Đúng là Trường Uyên ư, con trai của tôi trở về rồi?"

Khi thím Lý gọi điện thoại tới ông vừa hay xuống nhà rót nước, nghe tin Lâm Uyên Bạch sắp sinh, Hoắc Trường Uyên bế cô tới bệnh viện, Hoắc Chấn còn nghĩ nửa đêm nửa hôm thím Lý mê sảng nói linh tinh, nhưng không ngờ lại thật sự nhìn thấy được một người còn sống!

Nếu không phải còn kiềm chế cảm xúc, ông sắp ngất xỉu tới nơi!

"Phải phải, anh à, chúng ta đều không nằm mơ!" Hoắc Dung cũng kích động mặt mũi tèm lem nước mắt, miệng mắng Hoắc Trường Uyên là thằng nhóc thôi.

"Bố!" Hoắc Trường Uyên liên tiếp gọi hai tiếng, lần lượt chào Hoắc Chấn và Lục Học Lâm, rồi lại chào Phạm Ngọc Trân và Hoắc Dung, sau đó nói với Hoắc Chấn: "Con xin lỗi, để bố lo lắng rồi!"

"Về là được rồi, về là được rồi!" Hoắc Chấn chảy nước mắt nhưng chỉ là những giọt nước mắt xúc động. Ông đã chấp nhận sự thật con trai ra đi từ lâu, chỉ biết chìm trong đau thương, ban này ông thậm chí còn nghi ngờ mình gặp ma.

"Bố, chuyện của con từ từ nói, Uyên Uyên sắp sinh rồi!"

Hoắc Chấn bỗng chốc càng trở nên kích động: "Đúng, con dâu sắp sinh rồi!"

"Ông à, hai nhà chúng ta đúng là song hỉ lâm môn!" Phạm Ngọc Trân cũng phụ họa theo.

Cả đoàn người chen vào trong tòa nhà bệnh viện. Điều may mắn là, vị bác sỹ vẫn luôn khám cho Lâm Uyên Bạch từ lúc mang thai tới giờ hôm nay cũng trực ban, nghe tin lập tức từ khu nội trú đi tới.

Sau một hồi kiểm tra, bác sỹ nghiêm túc nói: "Vỡ nước ối rồi, nhưng kỳ dự sinh chưa tới, đau đẻ cũng hơi sớm, bây giờ sản đạo còn chưa hoàn toàn mở ra. Hơn nữa cô Lâm lại mang thai lần hai, tôi đề nghị đẻ mổ!"

"Không thể đẻ tự nhiên ạ?" Hoắc Trường Uyên nhú mày.

"Tôi vẫn khuyên nên đẻ mổ, tốt cho cả mẹ và con!" Bác sỹ nói.

Nghe thấy câu này, Hoắc Trường Uyên không hỏi thêm gì nữa, lập tức gật đầu.

"Khẩn trương, đẩy sản phụ vào phòng mổ, chuẩn bị tiến hành phẫu thuật đẻ mổ!" Bác sỹ bận rộn hét lên, sau đó quay đầu nhìn anh và những người ở phía sau, hỏi: "Đúng rồi, có một người thân được vào trong, ai vào đây?"

"Bảo bảo!"

Chất giọng non nớt ấy vang lên đầu tiên.

Hoắc Trường Uyên thẳng thừng xách cổ áo sau của con trai, nhấc nó ra phía sau: "Sau này tự cưới vợ về rồi tính tiếp!"

Bánh bao nhỏ há hốc miệng, phản bác không nổi, phồng má, tức tới giậm chân.

"Bác sỹ, tôi vào với bà xã!" Hoắc Trường Uyên sai bước tiến lên, thẳng thừng chắn trước mặt cái bóng nhỏ bé kia.

Bác sỹ nhìn hai bố con nhà này mà không nhịn được cười, vội vàng gật đầu nói: "Được, lát nữa tôi bảo y tá đưa cậu bộ quần áo khử trùng, sau đó dẫn cậu vào phòng mổ!"

Dứt lời, Lâm Uyển Bạch sau khi được thay quần áo đã được y tá đẩy ra.

"Hoắc tổng, phiền anh ký tên vào đây!" Bác sỹ đưa cho anh một bảng liệt kê các hạng mục phẫu thuật đồng thời hỏi anh: "Còn một điều nữa, nếu như xảy ra vấn đề, giữ mẹ hay giữ con?"

"Giữ mẹ!" Hoắc Trường Uyên không buồn suy nghĩ.

Bên cạnh vang lên một giọng nói yếu ớt: "Ông xã..."

Hoắc Trường Uyên tiến tới nắm chặt bàn tay giờ cao lên của cô, hôn lên đó: "Bà xã đừng sợ, em và con gái đều không sao cả!"

Mỗi lần gặp tình huống này, bệnh viện đều hỏi như vậy, kỳ thực chỉ là thủ tục, nhưng không ngờ anh trả lời dứt khoát như vậy, gần như không cần suy nghĩ. Giữa cô và mong muốn được gặp mặt con gái, anh đã đặt cô lên vị trí đầu tiên!

Khoảnh khắc này, cô hạnh phúc vô ngần.

Như được nhét đầy bông gòn vào trong trái tim, cô thậm chí quên cả cơn đau dưới bụng.

Khắp người Lâm Uyển Bạch nhể nhại mồ hôi, cô vịn vào lòng bàn tay anh, gượng cười: "Giữ con, nếu có chuyện gì... anh nhất định phải giữ con!"

"Đừng nói linh tinh!" Hoắc Trường Uyên hạ giọng mắng, gạt những lọn tóc dính bết vào má cô ra: "Cả hai mẹ con đều sẽ không sao, anh đều cần! Yên tâm vào trong đi, lát nữa mặc xong đồ khử khuẩn anh sẽ ở bên cạnh em!"

Lâm Uyển Bạch yếu ớt gật đầu, được đẩy vào phòng phẫu thuật trước.

Chưa đầy vài phút sau, Hoắc Trường Uyên thay đồ xong cũng vào trong theo. Những người đứng ngoài hành lang chờ đợi trong hưng phấn và sốt ruột.

Lâm Uyển Bạch nằm trên bàn mổ chưa lâu, bàn tay phải đã được nắm chặt. Cô ngược lên, liền nhìn thấy Hoắc Trường Uyên ngồi xuống bên

cạnh. Anh đeo khẩu trang, chỉ để hở đôi mắt thâm sâu, đủ khiến người ta yên lòng.

Cô cảm thấy có thứ gì chặn trên ngực, ngăn cản tầm nhìn, chỉ nhìn thấy các bác sỹ và y tá đang bận rộn.

Cảm giác ấy là hoang mang, là thấp thỏm và một chút mong chờ.

Khi có người chạm vào bụng, Lâm Uyên Bạch nghe thấy Hoắc Trường Uyên ở bên cạnh thẳng hỏi.

"Bà xã, có đau không?"

Lâm Uyên Bạch nhìn anh cười dịu dàng: "Một chút thôi, nhưng em không sợ..."

Vì người sắp chào đời là con gái của họ, mà lúc này đây có anh ở bên cạnh.

...

Thuốc mê dần dần có tác dụng, Lâm Uyên Bạch cảm thấy bụng tê rần, mí mắt cũng chực sụp xuống, cảm nhận duy nhất còn rõ nét chính là hơi ấm nơi lòng bàn tay.

Cô há miệng, hơi thở hơi mỏng: "Ông xã, em buồn ngủ rồi, muốn ngủ..."

Giọng cô càng lúc càng nhỏ đi, cuối cùng hoàn toàn nhắm mắt lại.

"Uyên Uyên!" Cỗ họng Hoắc Trường Uyên thắt chặt lại.

Bác sỹ nhìn qua, cười nói: "Hoắc tổng, đừng quá căng thẳng, cô ấy chỉ đang có phản ứng với thuốc mê nên ngủ mà thôi!"

Nghe thấy vậy, Hoắc Trường Uyên mới thở phào.

Bốn năm trước, anh không biết cô mang theo đứa con rời khỏi Băng Thành, càng không biết nỗi đau khổ khi cô mang thai và khó khăn khi một mình đối mặt với chuyện này. Nay là lần đầu tiên anh cùng cô trải qua chuyện này, trong lòng thấp thỏm không yên.

Nghe thấy tiếng dao mổ cứa vào da thịt, tay Hoắc Trường Uyên cũng run lên.

Cuối cùng, anh nghe thấy tiếng khóc lạnh lạnh của con nít...

Trong số những người đợi bên ngoài, Hoắc Chấn đã sớm không thể ngồi yên. Ông đã rơi vào nỗi đau người tóc bạc tiễn kẻ tóc xanh suốt bốn tháng, trong không gian tờ mờ sáng thế này, ông lại như được ăn một viên linh đan, mặt mũi hồng hào.

Ông thi thoảng lại đi đi lại lại vài bước, rồi dừng trước cửa phòng mổ xem xét, tựa hồ một giây nữa thôi là có thể đẩy cửa xông vào trong.

Khiến cho một người vốn dĩ chờ đợi trong bình tĩnh như Lục Học Lâm, tự dưng cũng trở nên lo lắng.

Khi cánh cửa phòng phẫu thuật được mở ra, bác sỹ bước ra ngoài, tất cả mọi người đồng loạt vây quanh.

Đã sớm quen với cảnh tượng này, bác sỹ cũng không dài dòng, mỉm cười thông báo tin mừng: "Chúc mừng cả nhà, mẹ tròn con vuông!"

"Quá tốt rồi!" Hoắc Chấn vỗ tay, rồi lập tức quay lại chúc mừng Lục Học Lâm.

"Lần này cuối cùng cũng có cháu gái để chơi rồi!" Hoắc Dung phấn khích buột miệng, sau đó nhìn sang ông thông gia, cảm thấy mình dùng từ không chuẩn, vội đánh lạc hướng, cúi xuống bầu má bánh bao nhỏ: "Đậu Đậu, con làm anh trai rồi!"

Bảo bảo làm anh trai rồi!

Bánh bao nhỏ gãi đầu, mím môi cười bẽn lễn.

Sau đó Lâm Uyển Bạch được đẩy ra trong tình trạng vẫn còn hôn mê. Bên cạnh Hoắc Trường Uyên theo sát từng bước, luôn nắm chặt tay cô. Theo sau là một cô y tá, tay bế đứa bé vừa mới chào đời.

Hoắc Chấn lao tới trước tiên, bế lấy cháu nội còn bé bỏng, đôi mày kích động nhướng lên nhướng xuống.

Hoàn toàn không để ý tới ông ngoại Lục Học Lâm mấy lần chìa tay ra muốn bế, ông khẳng khẳng không đưa, ôm ghì bé con trong lòng như báu vật, không chịu nhường ai.

Bên này các ông các bà náo nhiệt, còn Hoắc Trường Uyên thì sốt ruột giữ cô y tá lại: "Đã sinh xong rồi, sao bà xã của tôi vẫn chưa tỉnh?"

Cô y tá mỉm cười giải thích với anh: "Anh Hoắc cứ yên tâm, chị Hoắc chỉ đang hôn mê do tác dụng của thuốc. Bây giờ sẽ đưa chị ấy về phòng bệnh nghỉ ngơi. Anh đừng căng thẳng quá, cả mẹ và con đều rất khỏe mạnh!"

Hoắc Trường Uyên gật đầu, nhìn sắc mặt Lâm Uyển Bạch trắng bệch như màu ga giường vậy, anh đau lòng dùng lòng bàn tay ấm ủ cho cô, theo cô từng bước trở về phòng bệnh.

Thấy vậy, cô y tá ngạc nhiên: "Ồ, anh Hoắc không nhìn con một cái sao?"

"Kệ nó đi!" Lục Học Lâm tươi cười nói.

Nghe thấy vậy, cô y tá hiểu ý ngay. Ban nãy ở trong phòng mổ, sau khi nhìn thấy con chào đời, Hoắc Trường Uyên cũng rất kích động, nói với họ "Vất vả rồi", "Xin cảm ơn", sau đó trực bên giường bệnh không chịu rời đi, giống như bây giờ vậy, mắt không rời khỏi vợ.

Có một người chồng như vậy đúng là hạnh phúc đến chết!

Lục Học Lâm nhìn theo bóng anh rồi lại nhìn đứa bé trong vòng tay Hoắc Chân, khẽ cười: Sở Sở, bà nhìn thấy không? Con gái của chúng ta sống rất hạnh phúc.

Khi Lâm Uyên Bạch tỉnh lại đã là sáng hôm sau.

Thứ đầu tiên đập vào mắt dĩ nhiên là gương mặt góc cạnh của Hoắc Trường Uyên. Cô nở nụ cười yếu ớt với anh, sau đó thấy anh nuốt nước bọt, cất giọng khản đặc: "Bà xã, anh xin lỗi!"

Xin lỗi vì đã để em chịu vất vả như vậy.

Ai cũng nói phụ nữ đẻ con như dạo bước Quỷ môn quan một lần, xương cốt khắp người rã rời, cần phải có bao nhiêu tình yêu kiên định cô mới chấp nhận vì anh thịt nát xương tan hết lần này tới lần khác như vậy?

Anh có tài đức gì để cô chịu khổ sở mang con cho anh rồi giờ yếu ớt nằm ở đây.

Sinh mổ lúc nửa đêm, Hoắc Trường Uyên túc trực bên cạnh cô. Giây phút nghe thấy tiếng dao cứa vào thịt, anh cảm thấy cổ họng như tắc nghẹn

lại.

Lâm Uyển Bạch hiểu hàm ý đằng sau câu nói này của anh.

Cô vốn dĩ còn định trêu chọc anh. Lúc thuốc mê có tác dụng, cô còn nhớ đã nhìn thấy mồ hôi trên trán anh. Một người xử lý mọi người bình tĩnh điềm đạm như anh lúc ấy đã có sự lo lắng và bất lực. Nhưng lúc này nhìn thấy đôi mắt anh đỏ rực, cô lại cảm thấy sống mũi cay xè.

Hoắc Trường Uyên cúi người tiến lên, ôm chặt lấy cô.

Mặt anh vùi vào mái tóc rối của cô, đuôi mắt giật giật không thể kiểm soát. Có hai giọt nước mắt nặng nề rơi xuống, rơi vào trong lớp áo bệnh viện của cô.

Cảm nhận được nhiệt độ nóng hôi, Lâm Uyển Bạch cũng không kìm nén được. Cô ôm lấy anh, nghẹn ngào nói bên tai: "Ông xã, em yêu anh!"

Cô nghiêng người nhìn sang bên cạnh, đứa bé nhỏ xíu nằm tã lót ở kế bên. Vì vừa mới chào đời nên mặt còn nhăn tít như một bà lão, nhưng nước da thì rất sáng và rất mềm.

"Kính Viên..."

Lâm Uyển Bạch lẩm bẩm gọi một tiếng, rồi mỉm cười: "Ông xã, anh đặt tên rất hay."

Kính Viên, Kính Viên, bốn người gia đình họ cuối cùng cũng được đoàn tụ rồi!

Hoắc Trường Uyên rướn môi, đặt xuống môi cô một nụ hôn tình cảm.

Đúng vào lúc họ muốn tăng độ sâu cho nụ hôn này thì cánh cửa phòng bệnh đột ngột bị đẩy ra. Bánh bao nhỏ sốt sắng chạy vào. Tới qua, thằng bé

ngáp ngủ nhiều quá được thím Lý đưa về nhà, sáng nay vừa mở mắt ra, chưa kịp ăn sáng nó đã sốt sắng đòi tới đây.

"Mẹ!"

Sau khi cất giọng gọi cô, thằng bé sốt sắng kiễng chân ngó lên giường, chép miệng: "Em gái nhỏ đâu ạ, em gái đâu ạ, bảo bảo muốn xem em gái!"

Tối qua bị ông nội chiếm giữ, đến tận khi cô y tá bế đi, nó còn chưa được chạm vào em gái!

"Suyt!" Hoắc Trường Uyên kéo chiếc ghế bên cạnh qua, bế con trai ngồi lên đó: "Em gái đang ngủ, con nói nhỏ thôi, kéo làm ồn em!"

Nghe thấy vậy, bánh bao nhỏ lập tức im bật, đến cả động tác rướn người cũng cẩn thận hơn.

"Hi, Kính Viên~"

Bánh bao nhỏ toét miệng cười, ngượng ngập gọi tên.

"Bảo bảo..." Hình như cảm thấy chưa đủ bá đạo, bánh bao nhỏ gãi đầu, bỏ hai chữ đó đi, nghiêm mặt nói: "Anh là anh trai đây!"

Hết chương 363

Spoil: "Con phải kê cận bên cạnh Kính Viên, thằng nhỏ Tàn Mộ Diễm đó cũng tới đây, cậu mình còn nhỏ tuổi, lúc nào cũng giả vờ ngây thơ bám theo sau em gái con!"

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 364

Một tuần sau, sau khi tháo chỉ thuận lợi, Lâm Uyển Bạch xuất viện trở về nhà.

Vì lựa chọn để mổ nên không thể bình phục nhanh như để thường, gần như đa số thời gian cô phải nằm trên giường tĩnh dưỡng. Cũng may sức khỏe của cô trước nay không tệ, ngoài vị trí vết mổ phải chú ý và cẩn thận hơn một chút thì những chỗ khác đều không có nơi nào khó chịu.

Ngoài cửa sổ chẳng biết trời đã đổ tuyết từ lúc nào, từ khung cửa sáng đèn nhìn ra quả thực là một cảnh đẹp như trong mộng.

Trong căn nhà phương Bắc ấm áp như mùa xuân, trong không khí tràn ngập mùi sữa thơm nóng hổi. Cô công chúa nhỏ mới chào đời dưới sự quan tâm của nhà họ Hoắc lúc này đang ngoan ngoãn nằm bên cạnh mẹ, ngũ quan không còn nhăn nhoe nữa, đôi mi vừa dài vừa rậm, giống như hai cái quạt nhỏ, hiện tại vẫn chưa thể nhìn ra được nó giống ai hơn một chút, nhưng chắc chắn có thể nhìn ra đây là con của hai vợ chồng họ.

Lâm Uyển Bạch nghiêng người, dếm lại góc chăn cho con gái, liền nhìn thấy con bé chau mày ọ ọ một chút, sau đó một bàn tay nhỏ cuộn lại thành nắm đấm giơ lên trên mặt, đáng vẻ dễ thương chết người.

Sau khi tăng ca trở về nhà, Hoắc Trường Uyên đã được ngắm nhìn khung cảnh ấm áp ấy.

Đẹp như một bức tranh vậy, khiến người ta vô thức thất thần, giống như không cần làm gì hết, ngây người nhìn như vậy cả đời cũng cảm thấy không đủ.

Lâm Uyển Bạch bắt giắc ngẩng đầu, nhìn thấy bóng dáng cao lớn của anh dựa nghiêng ở đó, chiếc áo dạ cao cổ màu đen được anh vắt lên cánh tay, trên gương mặt vẫn còn dáng vẻ mỗi một chưa thể tan đi nhưng nét mặt thì vô cùng ôn hòa.

Cô chột rướn môi cười: "Ông xã, anh về khi nào vậy?"

"Vừa mới thôi." Hoắc Trường Uyên đứng thẳng người lên, đi vào.

Nhìn thấy trong phòng ngủ chỉ có hai mẹ con họ, anh nhướn mày hỏi: "Đậu Đậu ngủ rồi sao?"

Lâm Uyển Bạch nghe thấy anh hỏi, không nhịn được cười: "Ừm, bị em giục mấy lần liền mới bịn rịn về phòng ngủ!"

Từ sau khi tiểu công chúa Kính Viên chào đời, bánh bao nhỏ chỉ hận không thể ở bên cạnh em gái từng giây từng phút, tối nào cô cũng phải giục như giục đồ nó mới quyến luyến về phòng ngủ, điển hình cho kiểu cuồng em gái.

Hoắc Trường Uyên cúi người ngồi xuống cạnh giường, không lập tức có động tác gì ngay mà đợi cho khí lạnh trên người tan đi hết mới đưa tay chạm vào con gái.

Giống như có linh cảm vậy, tiểu công chúa bắt đầu nỉ non khóc.

Thấy vậy, Hoắc Trường Uyên liền bế con bé vào lòng kiên nhẫn dỗ dành như báu vật vậy. Anh ngắm nhìn con gái chăm chú, đôi mắt sáng và ấm áp như vì sao sáng nhất trên bầu trời.

Lâm Uyển Bạch nhìn giờ, rồi giờ tay ra nói với anh: "Chắc con bé đói rồi, để em bế cho!"

Sau khi đón lấy con gái, cô bèn giờ tay cởi từng chiếc cúc áo ngủ.

Cô công chúa nhỏ khóc đang không ngừng, sau khi cảm nhận được độ ấm của mẹ lập tức không khóc nữa, mắt còn chưa buồn mở đã tìm chính xác được nguồn thức ăn của mình, cái miệng nhỏ lập tức há ra mút mấy mút để.

Những đứa trẻ mới sinh đa phần chỉ có vòng tuần hoàn ăn no rồi ngủ, ngủ dậy lại ăn. Trước kia bánh bao nhỏ vừa chào đời đã bị tráo đổi, cô không được đích thân cho thằng bé ăn, nay có con gái để cô bù đắp sự tiếc nuối này.

Lúc ngẩng đầu lên, Lâm Uyển Bạch chợt giật mình.

Một ánh mắt cực kỳ nóng bỏng đang khóa chặt lấy cô, nói chính xác hơn là một nơi nào đó trên người cô.

Hoắc Trường Uyên trở về sau khi "chết đi sống lại", không những phải đối mặt với chuyện cô đột ngột sinh con mà Hoắc Thị cũng còn rất nhiều việc cần tới anh. Bốn tháng qua, Tiêu Vân Tranh như đã hứa, luôn giúp anh chống đỡ Hoắc Thị, đợi anh trở về rồi dĩ nhiên cũng nhẹ nhàng thoái thác trách nhiệm.

Trước khi ra viện, tuy rằng đa số thời gian anh đều ở bên cô nhưng vẫn phải thường xuyên chạy qua Hoắc Thị.

Đây được coi là lần đầu tiên anh chính thức nhìn thấy cô cho con bú, sự kích động về mặt thị giác quá mãnh liệt.

Bởi vì bản thân khoảng cách đã rất gần, trong phòng ngủ cũng không còn ai khác, một ánh mắt nóng rực như thể cứ nhìn qua không chút kiêng dè, cộng thêm việc hai người họ lại vừa xa nhau suốt bốn tháng, cô bỗng chốc cảm thấy có một luồng điện chạy khắp người làm cơ thể tê dại.

"Ừc..."

Lâm Uyên Bạch nghe rõ mồn một một tiếng nuốt nước bọt.

Cô bị nhìn đến mức không dám ngẩng đầu lên, hơi thở cũng không ổn định.

Qua khoảng năm phút, Lâm Uyên Bạch không thể kiên trì nổi nữa. Cô đỏ mặt ho một tiếng, hơi đẩy con gái còn đang mút rất say sưa ra một chút, rồi kéo cao cổ áo ngủ lên: "À, muộn lắm rồi... ngày mai ăn tiếp!"

Hoắc Trường Uyên đón lấy con gái từ tay cô, ánh mắt khó khăn rời đi khỏi cổ cô.

Sau khi đỡ cho con gái ngủ lại rồi đặt vào chiếc nôi bên cạnh giường, anh cũng không đi vào phòng tắm mà thẳng thừng trở lại giường, cởi bỏ áo sơ mi, nhào lên như hổ đói, một lần nữa cởi chỗ cúc áo cô vừa mới đóng cẩn thận xong.

Với tình trạng cơ thể hiện tại của Lâm Uyên Bạch anh không thể làm hành động gì mạnh, thật ra chỉ là để giải tỏa cơn thèm.

Đèn được tắt đi, chỉ còn lại tiếng cô run rẩy: "Dừng, anh để lại cho con gái một chút đi..."

...

Sau tiệc đầy tháng của Hoắc Kính Viên, Lâm Uyển Bạch và Hoắc Trường Uyên dành ra một ngày lái xe lên đường cao tốc.

Nơi họ sắp đến là nơi Hoắc Trường Uyên ở trong bốn tháng mất tích, căn nhà của người nông dân đã cứu anh. Tuy rằng sau khi trở về Băng Thành, anh đã cung cấp vật chất thiết thực nhất cho ân nhân của mình nhưng Lâm Uyển Bạch vẫn muốn đến tận nơi cảm ơn họ.

Bởi vì đối với người ta có thể chỉ là một phút thiện tâm, nhưng đối với cô lại là ơn sâu như núi.

Nằm dựa bên sông, thôn trang có địa điểm khá hẻo lánh. Sau khi lái xe vào trong thôn thì không còn đường nữa, buộc phải đi bộ một đoạn khá dài.

Lâm Uyển Bạch được Hoắc Trường Uyên nắm tay, dựa vào trí nhớ của anh men theo con đường đất đi thẳng. Vì ngại sức khỏe của cô, nên mỗi bước anh đi rất chậm.

Dọc đường, cô ngó nghiêng xung quanh, có không ít ống khói các nhà đang nghi ngút, một khung cảnh đầy ý thơ.

"Ông xã, bốn tháng trước anh vẫn luôn sống ở đây à?"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên mỉm cười.

Sau khi mất đi ý thức, suốt bốn tháng anh hôn mê, cũng phải tới khi tỉnh lại mới biết mình đang ở đâu.

Không ngờ những câu chuyện ly kỳ trắc trở trên phim ảnh cũng xảy ra với họ. Nhưng dù nói gì, ông trời cũng đã cho họ một kỳ tích, để họ có thể tiếp tục đi hết quãng đời này, trong lòng Lâm Uyển Bạch chỉ cảm thấy cảm kích và may mắn.

Chợt nhớ ra chuyện gì, cô ngẩng đầu nhìn về phía anh: "Trước đây hình như em có đọc qua một tiểu thuyết, hình như nam chính cũng xảy ra một tai nạn nào đó rồi trùng hợp được một người dân cứu, sau đó trong nhà người dân có một cô con gái xinh như hoa như ngọc, ngày nào cũng chạy tới chăm sóc tận tình. Sau khi nam chính tỉnh lại, hai người dần dần nảy sinh tình cảm..."

Thời đại học là lúc tâm hồn thiếu nữ đang phát triển, cô và Tang Hiểu Du thường mượn mấy cuốn sách về nhà đọc, và cũng cảm động, bồi hồi cho câu chuyện của từng nhân vật.

"Người này có con gái không?" Cô cắn môi hỏi.

Nghe xong, Hoắc Trường Uyên trầm ngâm một chút rồi trả lời: "Ừm, đích thực là có một cô con gái."

Lâm Uyển Bạch vừa rồi chỉ bỗng dừng tưởng tượng, nhắc đại một chút, không ngờ bị chính mình nói trúng.

"..." Cô há hốc miệng, hơi ngây ngốc.

Hoắc Trường Uyên đưa tay xoa cằm, có vẻ như nghiêm túc nhớ lại: "Diện mạo cũng được coi là như hoa như ngọc."

"..." Lâm Uyển Bạch bậm môi.

"Bốn tháng qua anh vẫn luôn hôn mê, hoàn toàn không hay biết những gì đã xảy ra." Hoắc Trường Uyên hơi ngừng lại một chút rồi mới tiếp tục: "Nhưng sau khi tỉnh dậy, anh cũng đã được nghe người dân đó kể lại, cũng may con gái của ông ấy chạy tới cho anh uống nước và ăn cháo!"

"..." Những ngón tay của Lâm Uyển Bạch siết chặt lại.

Toàn bộ cảm xúc tới một khoảnh khắc nào đó lên tới cực điểm, bỗng nhiên rất hồi hận tự dưng nhắc đến chuyện này làm gì.

Hoắc Trường Uyên làm như không phát hiện ra điều khác thường, chỉ về phía căn nhà gạch ở cách đó không xa: "Tới rồi, chính là căn nhà ở trước mặt!"

Lâm Uyên Bạch được anh dắt tay, đành phải nối gót theo anh tiếp tục đi về phía trước.

Sau khi gõ cánh cửa bằng gỗ rồi đẩy ra, căn nhà đập vào mắt họ tuy khá cũ kỹ nhưng trông vẫn rất gọn gàng. Ngoài sân có một người nông dân đang cầm một cây chổi lớn quét dọn đồng tuyết đọng. Bên cạnh có một ông cụ đang dọn dẹp cây cột treo ngô bị tuyết bám đầy.

Không cần Hoắc Trường Uyên giới thiệu, Lâm Uyên Bạch cũng đoán ra được, người phía trước chính là người cứu anh từ sông về, người phía sau chính là vị thầy thuốc đã cứu lại mạng sống cho anh.

Quên hẳn cơn ghen ban nãy, sau khi chào hỏi, cô đỏ mặt, lòng đầy cảm kích.

Có thể nhận ra họ đều là những con người chất phác. Hoắc Trường Uyên không phải là người keo kiệt, với ân nhân của mình lại càng phóng khoáng hơn. Vậy mà họ vẫn sống một cuộc sống giản dị như trước.

Biết hai người họ từ trong thành phố đi tới tận đây, người nông dân và bố anh ấy đều chào hỏi trong sự căng thẳng và nhiệt tình. Đối mặt với lời cảm ơn ba lần bốn lượt của cô, họ chỉ biết xoa tay, bối rối đến đỏ mặt.

Nhân chi sơ, tính bản thiện.

Lâm Uyên Bạch rất thích tiếp xúc với những người dân bình dị như thế này, người nhà tù trong ra ngoài đều thân thiện, khiến cô cảm thấy dễ gần, sống như được trở về khoảng thời gian cùng ông bà ngoại sống dưới quê khi trước.

Nhìn thời gian, cô chủ động nói: "Ông xã, mình về thôi nhỉ?"

Đây là chuyện họ đã bàn bạc từ trước. Họ vượt đường sá xa xôi tới đây là muốn gặp mặt họ bày tỏ cảm kích, không định ở lại đây lâu, lo lắng gia đình này quá nhiệt tình, cũng sợ làm phiền người ta.

Hoắc Trường Uyên không lên tiếng, quay mặt đi và hỏi: "Anh Lý, cô con gái của anh đâu?"

"Tiểu Tịnh hả?" Người đó cười hiền hậu trả lời: "Ban nãy trước khi cô cậu tới, bà xã nhà tôi sai con bé ra tiệm tạp hóa mua một chai giấm, mãi vẫn chưa thấy về, chắc chắn là lại đứng đó tám chuyện với bà bán hàng rồi! Con nhỏ này, rất được người ta yêu quý, thường xuyên được mấy bà mấy cô trong thôn gọi lại nói chuyện!"

Có thể nghe ra, con gái nhà này không đơn thuần là một cô gái tâm tính hiền lành, còn được người ta yêu quý nữa...

Lâm Uyên Bạch nghĩ tới những lời họ từng nói khi mới vào thôn, trong lòng cảm thấy chua loen loét.

Nghe thấy hai vợ chồng họ nói vậy, người kia lập tức đứng lên nói: "Anh Hoắc, có chuyện thì anh cứ về đi! Mọi người ở trong thành phố một ngày bao nhiêu là việc, đừng ở lại đây để làm lỡ dở thời gian!"

Lâm Uyên Bạch đang chuẩn bị cảm ơn lần nữa rồi đứng dậy nhưng Hoắc Trường Uyên ở bên cạnh vẫn ngồi vững như núi.

Cản động tác của cô lại, anh vắt hai chân vào nhau, rướn môi từ tốn nói một câu: "Không vội, đợi Tiểu Tịnh về, chào hỏi một câu rồi hẵng đi."

"..." Nét mặt Lâm Uyển Bạch hơi cứng lại.

Cô âm thầm đánh mắt ra hiệu với Hoắc Trường Uyên, ai dè anh lại chẳng nhìn cô, đang tươi cười trò chuyện với người nông dân kia.

Đợi khoảng hơn mười phút sau, cuối cùng ngoài sân cũng có động tĩnh.

Bàn tay đặt trên đầu gối của Lâm Uyển Bạch từ từ cuộn chặt lại, cô bắt giác nín thở.

Sau khi cánh cửa được đẩy ra, người xuất hiện lại không phải một thiếu nữ dịu dàng như trong tưởng tượng của cô mà là một cô bé cao khoảng nửa người bình thường, tay cầm một lọ giấm, đầu thắt hai bím tóc, có lẽ chỉ hơn bánh bao nhỏ khoảng hai ba tuổi.

Trông rất xinh xắn, đôi mắt to tròn xoe, còn nhỏ mà đã xinh như hoa như ngọc.

"Chú Hoắc..."

Bé gái phần khích gọi.

Hoắc Trường Uyên tươi cười vươn tay bế cô bé, mắt thì liếc sang cô, cô xấu hổ cúi gầm xuống.

Đến khi ra khỏi nhà họ, Lâm Uyển Bạch thẹn quá hóa giận dấm tay lên ngực anh, tố cáo: "Hoắc Trường Uyên, anh cố tình!"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên bật ra một tiếng cười khẽ.

Lâm Uyên Bạch nghĩ tới chuyện mình đi ghen với một cô bé chỉ hơn con trai mình vài tuổi là cảm thấy mất mặt vô cùng, ban nãy không hiểu đã đi ra khỏi nhà họ bằng cách nào, thẹn chết đi được!

Người đàn ông này...

Hoắc Trường Uyên vòng tay ôm cô vào lòng, dùng môi chặn hết những lời kháng nghị của cô.

Có một người dân đã có tuổi đi ngang qua, nhìn thấy cảnh ấy bèn kêu lên "Ồi mẹ ơi" rồi rảo bước chuồn nhanh. Họ nhìn nhau rồi chột phì cười, nắm tay tiếp tục đi về cổng thôn.

Khi đi gần tới chiếc ô tô, di động của Lâm Uyên Bạch nhận được một tin nhắn.

Cô đang mở ra thì cảm giác bên tai có một luồng khí nóng phả vào mặt, nghiêng đầu sang, quả nhiên bắt gặp ánh mắt anh.

Lâm Uyên Bạch chột bật cười, gơ di động lên trước mặt anh: "Không phải đàn ông, là Sơ Vũ gửi tin!"

"Ồ!" Hoắc Trường Uyên hờ hững, rõ ràng không còn vẻ cảnh giác ban nãy nữa.

Dù sao anh cũng đã biến mất suốt bốn tháng, ai biết được bên cạnh cô có xuất hiện đám ruồi nhặng nào không, vẫn nên cảnh giác một chút, có phòng còn hơn không!

"Chẳng phải em đã kể với anh chuyện của con bé và Giang Nam rồi sao. Giang Nam cầu hôn nó rồi, hai đứa đang ngọt ngào lắm, đợt trước vừa sang Hồng Kông gặp họ hàng. Bây giờ nó nói với em, ngày cưới đã được ấn định rồi, là mùa xuân năm sau!"

Thấy cô nói xong bằng chất giọng nhẹ nhàng, nụ cười lại dần dần tắt lịm, Hoắc Trường Uyên hỏi: "Sao vậy?"

"Em đang nghĩ đến Cá nhỏ..." Lâm Uyển Bạch hơi mím môi lại.

Khẽ buông một tiếng thở dài, cô nhìn những ngọn khói đang tan dần trong không khí lạnh lẽo: "Ngày chúng ta tổ chức đám cưới, chẳng phải Cá nhỏ nói cậu ấy cũng sắp lấy chồng ư, tính ngày thì cũng sắp rồi đây..."

Là bạn thân nhiều năm, Lâm Uyển Bạch dĩ nhiên rất vui khi bạn mình tìm được bến đỗ. Chỉ là với một chút ích kỷ trong lòng, cô vẫn thiên vị Tần Tư Niên. Cô cũng không nói ra được nguyên do, chỉ cảm thấy số phận sắp xếp, họ đáng lẽ phải đến với nhau...

Hoắc Trường Uyên nhướn mày, đột ngột buông ra một câu: "Cô Tần không kết hôn được đâu."

"Hả?" Lâm Uyển Bạch sửng người.

Cô chớp chớp mắt, thấy anh có vẻ rất thâm nho sâu xa, trong lòng dâng lên một niềm hân hoan. Cô chột ôm chặt lấy cánh tay anh lắc lắc: "Vì sao lại không kết hôn được? Chuyện là thế nào, có phải anh biết gì không... Ông xã, anh mau nói cho em biết đi!"

Được hưởng thụ một chút nũng nịu của cô, Hoắc Trường Uyên mới chậm rãi thì thầm vào tai cô câu gì đó.

Nghe xong, Lâm Uyển Bạch đơ ra một lúc, rồi lập tức mỉm cười...

...

Theo nhịp bước chân của mùa đông, dư vị của những ngày cuối năm cũng mỗi lúc một đậm.

Sau một trận tuyết lớn rửa sạch cái cũ đón chào cái mới, hai nhà Hoắc Lục chọn một ngày lành, tổ chức lại tiệc cưới trong một khách sạn cao cấp.

Vì ngày cưới trước đó bỗng nhiên cô dâu chú rể đều không thể có mặt khiến đám cưới bị hủy bỏ, không ít khách khứa hoang mang đoán già đoán non, trong đó có người biết sự tình cũng có người mù mờ không rõ, nay họ coi như có một câu trả lời viên mãn.

Tuy rằng đã cách đó nửa năm nhưng bầu không khí của buổi tiệc vẫn không kém phần náo nhiệt.

Lâm Uyên Bạch sau khi sinh xong đã hồi phục khá tốt diện một chiếc xường xám sát người màu đỏ đứng cùng với Hoắc Trường Uyên trong bộ vest đen ở ngoài cửa chào đón khách khứa.

Sau khi MC giới thiệu xong chương trình, họ đi tới từng bàn để chúc rượu khách khứa.

Cuối cùng khi đi tới bàn người thân, Tiêu Vân Tranh chủ động cầm ly rượu đứng dậy: "Anh, một lần nữa chúc mừng anh chị!"

Hai ly rượu va vào nhau vang lên một âm thanh lạnh lót, rượu bên trong được uống cạn.

"Vân Tranh." Hoắc Trường Uyên nhìn Hoắc Chấn với gương mặt cố tỏ ra nghiêm nghị nhưng vẫn không giấu được niềm vui, khẽ cười nói: "Anh đã bàn bạc với bố rồi, qua năm mới, em đổi lại tên đi!"

Tuy rằng Hoắc Chấn lấy vợ mới sau khi người vợ cũ đã mất nhưng thân phận con riêng của Tiêu Vân Tranh vẫn khá nhạy cảm.

Tên họ từ đầu tới cuối đều chưa được đổi lại, nay được sự đồng ý của anh, Tiêu Vân Tranh và Phạm Ngọc Trân vô cùng cảm kích, Tiêu Vân

Tranh cất giọng run run: "Anh, cảm ơn anh!"

Hoắc Trường Uyên tay cầm ly rượu khẽ lắc lắc, tỏ ý không cần.

Bữa tiệc đám cưới ấm áp và náo nhiệt kết thúc, các vị khách ra về trong cơn say ngà ngà, tuy rằng Hoắc Trường Uyên đi chúc từng bàn một, nhưng thật ra anh uống không nhiều, đa phần đều được Giang Phóng, người vẫn đảm nhiệm vai trò phù rể gánh giúp.

Sau khi mời một vòng, bước chân của Giang Phóng đã có phần chập chới, hoàn toàn phải nhờ Tiểu Triệu đỡ.

Ban nãy khi rời đi, Lâm Uyển Bạch thấy ánh mắt Giang Phóng đờ đẫn, cả người gần như treo trên cơ thể Tiểu Triệu.

Nhìn ra phía xa, cô buộc phải lên tiếng: "Trợ lý Giang hôm nay cũng uống quá nhiều rồi, em thấy Tiểu Triệu lo lắng vô cùng. Sớm biết vậy, ban nãy không nên để anh ấy đỡ rượu!"

"Em hiểu gì chứ, như vậy Giang Phóng mới có cơ hội." Nhưng Hoắc Trường Uyên chỉ từ tốn mỉm cười, biểu cảm nhàn nhã.

Lâm Uyển Bạch giật mình, hiểu được những ý tứ sâu xa trong đôi mắt anh, bỗng chốc cắn môi kêu một tiếng: "Ông xã, anh xấu quá đi!"

Tiền hết khách khứa ra về, Hoắc Trường Uyên nắm lấy tay cô, nhưng không phải là rời khỏi đại sảnh khách sạn mà quay người đi vào trong thang máy.

Những con số màu đỏ không ngừng nhảy vọt lên, đích đến là khu vực phòng cho khách ở trên tầng. Nhìn thấy anh rút chiếc thẻ phòng ra quẹt mở cửa, cô khó hiểu hỏi: "Ông xã, hôm nay chúng ta không về nhà sao?"

"Không về." Hoắc Trường Uyên đáp dứt khoát: "Anh đã bảo nhân viên khách sạn sắp xếp sẵn phòng rồi."

Thấy anh nhướng cao đôi mày, Lâm Uyển Bạch lập tức hiểu ngay ý của anh.

Họ đẩy cửa ra, đập vào mắt là một màu đỏ rực, y hệt như phòng tân hôn hôm nào. Trên ga giường và thảm trải sàn đều được rắc những cánh hoa hồng còn tươi, tạo ra một bầu không khí vui vẻ và lãng mạn.

Gương mặt Lâm Uyển Bạch như bị những cánh hoa hồng ấy phản chiếu sắc đỏ, cô vẫn không yên tâm, nhíu mày: "Nhưng còn Kính Viên..."

Hoắc Trường Uyên ôm cô đi vào trong, hạ thấp giọng: "Không sao, đừng lo lắng. Chẳng phải em đã dành phần cho con rất nhiều rồi sao. Anh đã dặn dò thím Lý rồi, tối nay thím ấy sẽ chăm sóc chú đáo!"

"Ừm..." Lâm Uyển Bạch ngượng ngập gật đầu.

Sau khi đóng cửa phòng lại, chân cô nhẹ bẫng, cả người bị Hoắc Trường Uyên dùng cánh tay còn sức mạnh còn lại của mình bế bổng vào lòng.

Anh đi thẳng tới chiếc giường lớn màu đỏ, đặt cô lên giường, cơ thể cao lớn cũng đè lên ngay sau đó. Ngón tay anh vuốt ve qua tóc mai trên gương mặt cô, lòng bàn tay che phủ những đường cong ẩn hiện sau lớp xương xám đỏ: "Bà xã, đêm đầu tiên của chúng ta cũng là ở khách sạn, em đã trao lần đầu tiên cho anh, anh cảm thấy mình cần có trách nhiệm với em!"

"... Anh muốn chịu trách nhiệm kiểu gì?" Lâm Uyển Bạch xấu hổ cắn môi.

Hoắc Trường Uyên rướn môi cười, cúi đầu hôn cô, nói một câu mơ hồ: "Tiếp tục ngủ, ngủ đi ngủ lại."

Đôi mi của Lâm Uyển Bạch rung rinh, cô nhắm mắt lại, hòa theo nụ hôn của anh.

Sau khi cử hành đám cưới tại giáo đường, họ chia cách tròn bốn tháng, sau đó cô lại sinh em bé, để mỡ nên hồi phục chậm hơn một chút. Anh đã phải chờ đợi một thời gian rất dài, không thể coi là "tiểu biệt" nữa, cả hai cơ thể lúc này đều khát khao đối phương.

Chiếc giường xám Lâm Uyển Bạch mặc hôm nay có thiết kế rất đặc biệt, đường xẻ nách ở bên hông được làm một chiếc khóa kéo.

Chỉ cần kéo ra một cái, toàn bộ cánh xuân sẽ lộ diện.

Trưa nay nhìn thấy cô khoác lên người, Hoắc Trường Uyên đã tự luyện tập trong đầu nhiều lần rằng phải cởi nó ra như thế nào. Lúc này anh đặt tay lên khóa kéo, trong không gian vang lên tiếng cởi khóa roẹt roẹt. Anh đang chuẩn bị cởi tới cùng thì bỗng dừng lại.

"Sao vậy..."

Hoắc Trường Uyên đưa tay lên làm động tác "suyt", rồi lập tức nhú mày nhìn chằm chằm về phía cửa phòng.

Lâm Uyển Bạch hiểu ý anh, bên ngoài lúc này có người...

Cô kéo lại khóa cẩn thận, được anh nắm tay nhảy xuống giường, vừa cẩn thận chỉnh trang lại vạt váy, vừa nhón chân đi ra cửa.

Tới cửa, họ nín thở đợi mấy giây. Hoắc Trường Uyên đưa tay bất thành linh mở cửa ra. Bên ngoài lập tức có một đồng lăn vào trong, nhìn kỹ lại

hóa ra là bánh bao nhỏ.

"Đâu Đâu?" Khóe miệng Hoắc Trường Uyên giật giật.

Lâm Uyển Bạch vội vàng tiến lên trước, đỡ con trai dậy: "Bảo bối, mau đứng lên, có bị ngã không?"

Bánh bao nhỏ nhanh nhẹn bám vào cánh tay cô đứng dậy, phủi phủi lớp bụi trên người, cái miệng nhỏ xấu hổ mím lại nhưng đồng thời cũng bật cười phấn khích, hai mắt sáng rực lên: "Hi hi, bà cô nói sẽ dẫn bảo bảo tới quây rối đêm tân hôn!"

Ừa...

Lâm Uyển Bạch ngượng ngập, nhìn sang, mặt Hoắc Trường Uyên đã đen thui lại...

Hết chương 364

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 365

Năm năm sau, mùa xuân trăm hoa đua nở.

Chiếc xe Benz màu đen hoàn toàn mới trong sân vừa mới đỗ lại, Lâm Uyên Bạch từ trên xe bước xuống, sắc mặt không vui vẻ chút nào. Lúc đi vào nhà thay giày, cô cố tình làm ra một tiếng động không hề nhỏ. Đậu Đậu và Kính Viên đi theo đằng sau quả nhiên đều run lên sợ hãi.

Cô cố tình làm lơ con trai và con gái, loẹt quẹt dép lê đi thẳng vào trong phòng khách.

Đậu Đậu và em gái đưa mắt nhìn nhau sau đó lon ton chạy theo sau cô, xếp hàng đứng trước sofa một cách ngoan ngoãn.

Bánh bao nhỏ giờ đây đã trở thành "bánh bao lớn", đường nét sắc mặt như từ một khuôn đúc ra với Hoắc Trường Uyên, trở thành một tiểu hoàng tử nổi tiếng khắp trường. Còn tiểu công chúa nhà họ Hoắc cũng đã bắt đầu khôn lớn, hoàn toàn lấy hết ưu điểm của hai người họ, mặt tròn, mắt đẹp, đôi môi chúm chím như cánh hoa đào, giống như gương mặt của một em bé tây vậy.

Thấy cô mãi không nói năng gì, Đậu Đậu nắm tay em gái tiến lên, mặt nịnh nọt: "Mẹ ơi, mẹ đừng giận nữa!"

Lâm Uyên Bạch chuyển sang khoanh tay trước ngực: "Vậy con biết bản thân làm sai chuyện gì chưa?"

Nghe xong, Đậu Đậu lập tức xụ vai cúi đầu, ủ rũ đứng đó, về âm ức tủi thân.

"Mẹ, mẹ không thể nói anh trai!"

Công chúa Kính Viên tiến lên, cất giọng giòn tan, chắn trước mặt anh trai.

Lâm Uyển Bạch nhíu mày, hỏi ngược lại: "Vì sao không được? Có phải mẹ luôn dạy hai đứa phải lịch sự, không được đánh nhau hay không? Nếu không sẽ trở thành trẻ hư, mẹ không thích!"

"Anh trai không phải trẻ hư!" Kính Viên giậm chân, sốt sắng giải thích hộ anh, bĩu môi tỏ thái độ chính nghĩa: "Mẹ, anh trai chỉ giúp con thôi, tên xấu đó bắt nạt con, chạy tới giật tóc con, đau lắm ấy!"

Lâm Uyển Bạch hừ một tiếng, hoàn toàn không hề bị dao động, mím môi nhìn về phía con trai: "Cho dù mọi chuyện có nguyên nhân, nhưng Đậu Đậu, giờ con đã lớn rồi, đã đi học tiểu học rồi, sao lại quay ngược về bắt nạt một đứa trẻ chỉ mới lớn bằng em gái con chứ? Nếu thằng bé làm gì sai, có phải con nên đi báo với thầy cô, hoặc chỉ cần răn dạy vài câu thôi không?"

Đậu Đậu ngược mặt lên, nghiêm túc vẽ bênh em: "Lần trước con đã cảnh cáo nó rồi, nhưng thằng nhỏ hư hỗn đó không nghe, lúc nào cũng thích giật tóc Kính Viên. Hôm nay bị con bắt tại chỗ, con chỉ đẩy nhẹ nó một cái..."

Lâm Uyển Bạch giận tới mức hai tay chống hông, há miệng nhưng không biết phải nói sao mới được.

Tuy chỉ là đẩy nhẹ một cái nhưng vì khác biệt về chiều cao và thể lực nên đẩy thẳng con nhà người ta xuống đất, mũi đập xuống đất chảy máu.

Lúc cô tới nơi, đứa trẻ đó đang phải nhét bông vào mũi, đứng khóc tức tưởi!

Nhớ tới vẻ chau mày của cô giáo trường mẫu giáo và phụ huynh nhà đó, Lâm Uyên Bạch cảm thấy đau đầu.

Đôi mắt to tròn của Kính Viên đảo đảo, thấy sự tình không ổn, con bé như một chú cún con nhào tới ôm chân cô, kể thừa kỹ năng của bánh bao nhỏ hồi bé, làm nũng: "Mẹ, anh trai chỉ vì muốn bảo vệ con, mẹ đừng giận anh ấy nữa được không?"

"Mẹ ơi, mẹ ơi, mẹ tốt ơi, mẹ là người tốt nhất trên đời..."

Nghe chất giọng non nớt ấy, trái tim Lâm Uyên Bạch cũng mềm nhũn ra rồi.

Cô cũng biết con trai sẽ không tùy tiện xích mích với người khác, nhất định là liên quan tới em gái của mình, muốn đợi tới nay Hoắc Trường Uyên về sẽ nói với anh, để anh trò chuyện với con như hai người đàn ông. Dù sao con trai cũng lớn rồi, những phẩm chất nên có của một người đàn ông vẫn nên để bố truyền dạy là hơn.

Cô khó xử thờ dài, ngoài mặt vẫn giả vờ giận dữ: "Không có lần sau đâu, sau này nếu còn xảy ra chuyện tương tự thì không được làm như vậy nữa, có biết không?"

"Vâng vâng, biết rồi ạ!" Cả hai đứa nhóc đều lạnh lợi gật đầu.

Ngoài sân có tiếng động cơ ô tô, rất nhanh, một bóng dáng cao lớn đi vào cửa.

"Papa~"

Cả hai đứa lập tức reo lên rồi chạy ra ngoài, đồng thanh đồng tiếng.

Hoắc Trường Uyên ôm chậm lấy cô con gái chạy đằng trước, rồi giờ tay xoa đầu con trai. Nhìn thấy Lâm Uyển Bạch đang tay chống hông, anh nhướn mày hỏi: "Bà xã, hai đứa nó lại làm em không vui à?"

"Làm gì có chuyện ấy ạ!" Cô còn chưa kịp trả lời, Kính Viên đã giật lấy cơ hội, giọng ngọt sớt, cười tít mắt lại: "Con và anh trai ngoan như thế này, sao mẹ nổi giận chứ!"

Lâm Uyển Bạch phì cười vì dáng vẻ nghịch như quỷ của con gái, lần này không nhịn được, bật thành tiếng.

Hoắc Trường Uyên nhìn đồng hồ rồi mỉm cười nói với cô: "Chuẩn bị một chút đi, nửa tiếng nữa chúng ta xuất phát!"

Lâm Uyển Bạch gật đầu.

Hôm nay Hoắc Thị tổ chức tiệc cuối năm, với tư cách là Hoắc phu nhân, cô cũng dẫn theo hai đứa con cùng xuất hiện. Lễ phục của cả gia đình họ đã được Giang Phóng mang tới từ lâu, ở ngay trong phòng, thay vào là có thể xuất phát.

Không bắt chú Lý lái xe, Hoắc Trường Uyên đích thân chở họ đi.

Đậu Đậu mặc một bộ vest có kiểu dáng và màu sắc giống hệt Hoắc Trường Uyên, cực kỳ đẹp trai. Còn Kính Viên thì càng khỏi phải nói, mặc một chiếc váy kiểu mẹ con với bộ lễ phục của cô, vạt váy bông xòe màu trắng, bên trên gắn rất nhiều hoa nhí. Trước khi ra cửa, con bé đã đứng làm dáng trước gương rất lâu.

Gặp lúc đèn đỏ, Hoắc Trường Uyên rút ra một tờ báo ngày hôm nay trong hộp đựng đồ đưa cho cô.

Lâm Uyên Bạch nghi hoặc đón lấy. Sau khi mở ra cô nhìn thấy một bức ảnh được đăng ngay trên trang nhất, một nam một nữ. Nữ là ngôi sao ca sỹ mới lên gần đây nhất, Huyền Huyền, có hợp tác làm gương mặt đại diện với Hoắc Thị, còn nam chính là Hoắc Trường Uyên ở bên cạnh, dòng tít có mùi mờ ám.

Sắc mặt của cô không có gì khác lạ, cũng chẳng có biểu hiện khó chịu nào.

Làm vợ chồng nhiều năm, đối với tình cảm của họ, cả hai đều hoàn toàn tin tưởng lẫn nhau, tuy rằng trong lòng ít nhiều có chút ghen tỵ.

Lâm Uyên Bạch gập tờ báo lại. Thật ra nội dung bài báo sáng nay cô đã đọc rồi. Lúc này cô nghiêng đầu nhìn anh, Hoắc Trường Uyên nắm lấy tay cô đặt lên môi hôn khẽ, sau đó mỉm cười: "Tối nay cô ca sỹ này cũng sẽ xuất hiện."

"Ồ."

Hai mươi phút sau, họ tới khách sạn nơi tổ chức tiệc cuối năm.

Từ trong thang máy đi ra, có một tấm thảm đỏ được đặc biệt trải ra. Họ không công khai thân phận của hai đứa trẻ xuất hiện ngay mà bảo Giang Phóng đưa chúng vào hội trường trước. Lâm Uyên Bạch cùng với Hoắc Trường Uyên đi lên thảm đỏ ký tên chụp ảnh. Nhìn thấy có không ít phóng viên các báo, cô cũng đoán ra được họ tới đây vì ngôi sao kia.

Bữa tiệc chính thức được bắt đầu, Hoắc Trường Uyên lên bục phát biểu xong là tới phần chúc tụng, hàn huyên náo nhiệt.

Thật ra Lâm Uyên Bạch không giỏi ngoại giao, nhưng thường xuyên cùng anh đi tới những buổi tiệc kiểu này đã thành quen, nên cô cũng đã thích ứng được rồi. Có điều nếu được, cô vẫn thích cả nhà được ở nhà hơn.

Sau khi dẫn con trai đi chào hỏi hai vị giám đốc phu nhân, cô phát hiện thằng bé có vẻ sốt ruột.

Trước kia tới những buổi tiệc kiểu này, con trai thường ở bên cạnh quan tâm cô, ngược lại con gái thì thích nhảy nhót chạy khắp nơi, đi lung tung ăn uống. Lâm Uyên Bạch chợt nhíu mày hỏi: "Đậu Đậu, con sốt ruột định đi đâu?"

"Con phải khẩn trương đi tới bên cạnh Kính Viên, thằng nhóc Tần Mộ Diễm đó té ra cũng tới đây, cậu mình còn nhỏ tuổi lúc nào cũng giả vờ ngây thơ bám theo sau em gái con!" Đậu Đậu quả thực sốt ruột lắm rồi, tính chiếm hữu của thằng bé đối với em gái là rất cao: "Dám giật em gái của em, tức chết mất! Hơn nữa con còn lén nghe được chú Tần và cô Cá nhỏ nói với nó, sau này lớn lên sẽ lừa Kính Viên về làm con dâu, vậy sao được! Hừ, con đã hứa với bố rồi, không thể để mấy đứa con trai khác đứng quá gần Kính Viên!"

Vừa dứt lời, thằng bé đã lui đi nhanh như một làn khói.

Lâm Uyên Bạch ngẩn người, rồi phì cười lắc đầu.

Ở ngay gần đó, trong góc có hai người đang thì thào thì thầm, một người quản lý giữ nghệ sỹ của mình lại khuyên nhủ: "Huyền Huyền, em tuyệt đối đừng có đại dốt, Hoắc tổng có gia đình rồi!"

"Em biết chứ!" Huyền Huyền làm mặt không cam tâm: "Nhưng một người đàn ông như vậy thật sự khiến người ta không thể kháng cự! Và lại, quan trọng nhất là, ở trong giới giải trí nếu thật sự muốn nổi tiếng thì phải dựa vào cái gì, hai chữ thôi, quan hệ! Nếu lần này có thể lọt vào mắt của Hoắc tổng thì tài nguyên của em sau này há chẳng phải sẽ ào ào kéo tới?"

Nghe xong người quản lý cũng bắt đầu mềm lòng, do dự hỏi: "Có điều có tin đồn tình cảm giữa Hoắc tổng và vợ rất tốt đẹp, có cơ hội không?"

"Sao lại không có cơ hội, em cảm thấy cơ hội to tướng!" Huyền Huyền kiêu hãnh hất cằm: "Em đã nghe ngóng rồi, họ kết hôn đã được năm năm, lại đã có cả trai lẫn gái. Phụ nữ một khi đã qua tuổi ba mươi thì không còn thị trường nữa. Năm nay em mới ngoài hai mươi, so sánh với vị Hoắc phu nhân đó ưu thế hơn hẳn. Ai không thích những cô gái trẻ trung chứ, một ông già tám chục tuổi còn thích mấy cô gái mười tám nữa là!"

"Em định làm thế nào?"

"Nhìn em đây!"

Khi Lâm Uyển Bạch cầm ly rượu vang đưa lên miệng thì trước mắt có một cô gái trẻ trung, thướt tha đi tới. Bộ váy xẻ cổ chữ V, trong cái trong sáng lại toát lên vẻ quyến rũ, cô ta cười ngọt ngào với cô: "Chị Hoắc!"

"Chào cô." Cô mỉm cười đáp lại.

"Em là Huyền Huyền, là một ca sỹ, gần đây đang làm đại diện thương hiệu cho Hoắc Thị."

Sau khi nghe đối phương tự giới thiệu về mình, Lâm Uyển Bạch gật đầu: "Ừm, tôi đã nghe nói rồi."

Nhưng trong lòng cô không hề bất ngờ, có vẻ như đã sớm dự liệu được đối phương sẽ qua tìm mình, dù sao thì lúc ở trong xe, Hoắc Trường Uyên cũng đã ngăm ra ám hiệu trước với cô.

"Vậy có lẽ chị cũng đã xem những bức ảnh trên báo rồi?" Huyền Huyền lập tức mượn lời đi thẳng vào chủ đề chính, giọng kích động: "Em không muốn giải thích điều gì, chỉ hy vọng chị đừng giận. Hoắc tổng thật sự rất

đàn ông, rất quyến rũ, em cũng quả thực không kìm được lòng mình, thế nên mới..."

"Cô nói không sai." Nghe xong, Lâm Uyển Bạch nghiêm túc đưa ra tổng kết, sau đó cười một cái, nhấn mạnh: "À, ý tôi là câu cô khen chồng tôi rất quyến rũ."

Huyền Huyền tiếp tục lần tới, ánh mắt đáng thương vô tội: "Chị Hoắc, chị yên tâm, em sẽ không tranh giành với chị đâu, em chỉ cần được đi theo anh ấy là được."

"Ồ." Lâm Uyển Bạch hồ hững gật đầu.

Thấy nét mặt cô không có quá nhiều thay đổi, không đạt được mục đích của mình, Huyền Huyền rõ ràng hơi bất ngờ, đầu óc cô ta xoay chuyển một hồi, cuối cùng cắn răng nói: "Em... Em có thai rồi, là của Hoắc tổng!"

Nghe xong, Lâm Uyển Bạch đang định đặt ly rượu vang lên chiếc khay của người phục vụ bên cạnh thì chợt khựng lại.

Không ít rượu trong ly sánh ra ngoài, bắn lên mu bàn tay và cổ tay cô.

Huyền Huyền nhìn thấy vậy, khóe môi chợt ẩn hiện một nụ cười đắc ý, còn hơn hờ cho rằng cô đang bị lời nói của cô ta gây ảnh hưởng, vui sướng vô cùng.

Người phục vụ đưa cho cô tờ giấy, Lâm Uyển Bạch cảm ơn rồi đón lấy lau sạch sẽ, sau cùng lên tiếng: "Thật ngại quá, anh có thể cho tôi thêm tờ giấy và cây bút không?"

Sau khi được nhận giấy và bút, Lâm Uyển Bạch cầm bút viết một dãy số lên giấy rồi đưa cho con người vẫn đang mãi chìm đắm trong niềm phấn khích của riêng mình.

"Cô Huyền Huyền phải không nhỉ? Cái này tôi gửi cô."

"Đây là gì ạ?" Huyền Huyền không hiểu chuyện gì đang xảy ra, vô thức nhận lấy.

Lâm Uyên Bạch mỉm cười, từ tốn nói: "Đây là số điện thoại của trưởng khoa Sản bệnh viện tư XX, trước đây khi mang thai tôi đã được chị ấy giúp đỡ, quan hệ cũng khá tốt. Nếu cô có đẻ non cứ tìm chị ấy là được, nếu nhắc tên tôi chưa biết chừng còn không phải xếp hàng!"

Đôi phương nắm chặt tờ giấy, cả người đờ đẫn, sắc mặt trắng nhợt ra. Còn cô thì bày ra vẻ vô tội, như chợt nhớ ra chuyện gì, cô hỏi: "Đúng rồi, cô Huyền Huyền này, cô chưa nghe một tin đồn phải không?"

"Gì cơ?" Huyền Huyền ngơ ngác hỏi.

"Hoặc tổng sớ vợ đây!" Lâm Uyên Bạch nháy nháy mắt.

Cô ca sỹ đó ngơ ngác quay người đi chưa được mấy giây thì bóng dáng cao lớn của Hoắc Trường Uyên đã xuất hiện trước mặt cô. Cô sớm biết ban nãy anh trốn ở góc bên kia của chiếc bàn dài, cố tình đợi cô giải quyết xong mới từ từ xuất hiện.

Lâm Uyên Bạch vô thức giơ tay lên đấm khẽ một cái vào ngực anh.

Hoắc Trường Uyên túm lấy nắm đấm của cô, nhân lúc không ai nhìn thấy, khẽ cắn lên tay cô, tiếng cười khẽ bật ra khỏi cổ họng: "Biểu hiện của bà xã thật tuyệt!"

Lâm Uyên Bạch trừng mắt nhìn anh.

Người đàn ông này, lúc nào cũng đi gieo rắc hoa đào rồi bắt cô ra mặt giải quyết!

Suốt năm năm kết hôn, cô không nhớ mình đã phải ngăn cản bao nhiêu con người. Nhưng cũng khó trách, ai bảo anh hấp dẫn đến vậy cơ chứ!

Hoắc Trường Uyên ôm lấy cô, lười biếng đi tới trước khung cửa sổ sát sàn hít thở không khí. Phóng tầm mắt nhìn qua, dưới ngọn đèn thủy tinh trong suốt, cùng tiếng nhạc vui tai, thì thoảng giữa những người đang nhảy múa kia còn có thể nhìn thấy bóng dáng Kính Viên.

Phía sau là tiểu thiếu gia nhà họ Tần bám sát, còn Đậu Đậu thì bám theo chúng từng bước từng bước, kiên trì bảo vệ.

Lâm Uyển Bạch quay đi, hướng về phía những vì sao ngoài cửa sổ.

Thấy cô cười tíu tít, Hoắc Trường Uyên cúi xuống thì thầm bên tai cô: "Bà xã, em đang nghĩ gì vậy?"

Lâm Uyển Bạch ngược lên nhìn anh, rướn môi cười: "Nhớ lại ước nguyện sinh nhật của anh năm đó..."

"Hm?" Hoắc Trường Uyên nhướn mày.

"Được cùng em sống đến bạc đầu!" Lâm Uyển Bạch chạm tay lên ngực anh.

Sóng tình như lan tràn trong đôi mắt Hoắc Trường Uyên: "Phải, chúng ta sẽ cùng sống đến bạc đầu."...

HOÀN CHÍNH VĂN

***Truyện còn một ngoại truyện ngắn về Trịnh Sơ Vũ và Lê Giang Nam ngày mai mình sẽ dịch nốt. Ai có hứng thú với bác sỹ Tần Tư Niên và Tang Hiểu Du có thể đọc tiếp truyện: Khi cá nhỏ gặp cầm thú theo link: <https://w.tt/3bwB0tD>

Cảm ơn các bạn đã đồng hành cùng mình đi hết câu truyện ít cầu huyết nhất và cũng ngược nhẹ nhàng nhất trong series của ông Bắc Chi, nếu thích cấp độ cầu huyết cao hơn, chào mừng tiếp tục đồng hành =))

Mình đã dịch được khoảng 60c, các bạn có một ngày để đọc lại =))

XIN HÃY ÔM EM

Bắc Chi
dtv-ebook.com

Chương 366: Ngoại Truyện Sơ Vũ - Giang Nam

Sơ Vũ Giang Nam

"Luu manh! Luu manh!"

Khi Trịnh Sơ Vũ hoang mang bối rối chạy ra khỏi thang máy, miệng vẫn còn lẩm bẩm không thôi. Hình ảnh người đàn ông ở trần chỉ mặc độc một chiếc quần lót mỏng manh vẫn chưa thể tan đi trong đầu cô, đến mức giữa đường chạy cô còn vô tình va phải hai người xa lạ.

Cô thậm chí quên cả những đau thương Hoắc Trường Uyên mang tới cho mình, mặt vẫn nóng bừng bừng.

Từ sau khi tốt nghiệp cấp ba, Trịnh Sơ Vũ đã theo mẹ là Lục Học Phương di dân sang Anh du học, mấy năm qua cũng chỉ sống ở đó. Nền văn hóa phương Tây xưa nay luôn rất cởi mở, tuy rằng đàn ông người Anh đa phần lịch thiệp nhưng cũng không thiếu những kẻ phong lưu lãng tử. Trong các bữa tiệc họ thường xuyên biểu diễn những màn cởi quần cởi áo điên cuồng, cô cũng không phải chưa từng nhìn thấy cảnh những anh chàng Tây chỉ còn mặc quần lót.

Chỉ có điều không hiểu vì sao, cảnh tượng ban nãy lại khiến cô cảm thấy xấu hổ.

Giống như bị trúng tà vậy, đầu cô không ngừng hiện lên khoảnh khắc Lê Giang Nam vén chăn ra đứng dậy khỏi giường. Cơ thể đàn ông cương nghị,

thân hình với tam giác ngược, làn da màu đồng... tất cả đều lộ ra, chỉ được một chiếc quần nhỏ che đậy, đường nét vẫn còn thấp thoáng ẩn hiện.

Ừm... Khá lớn...

Dựa theo phân tích của cả Tây lẫn Tàu, Trịnh Sơ Vũ cảm nhận được anh hoàn toàn không kém cỏi.

Ý thức được mình bỗng dưng đứng ở đây nghĩ tới mấy chuyện đầu đầu, cô đỏ mặt, một lần nữa mắng chửi: "Lưu manh!"

Chỉ có điều không biết cô đang mắng anh hay tự mắng chính mình.

Duyên phận giữa người với người có lúc thật sự kỳ diệu như vậy. Chỉ sau một ngày ngắn ngủi, Trịnh Sơ Vũ lại một lần nữa gặp lại người đàn ông tên Lê Giang Nam này.

Sau khi về nước, sau khi ba lần bốn lượt lên kế hoạch phá hoại Hoắc Trường Uyên và Lâm Uyển Bạch nhưng đều thất bại, cô hơi bị đả kích, nhất là sau khi nhận được lời cảnh cáo nghiêm nghị của Hoắc Trường Uyên. Cô ở lì trong nhà, tâm trạng rất chán chường, muốn ra ngoài hít thở một chút, đi loang quanh mua sắm gì đó.

Chẳng phải người ta hay nói những lúc buồn cứ điên cuồng ăn uống và mua sắm để giải tỏa hay sao.

Vì chỗ đó khá gần nhà nên Trịnh Sơ Vũ cũng chẳng trang điểm gì. Cô mặc bộ đồ ở nhà, đi thẳng dép lê tới đó.

Sau khi điên cuồng xếp đầy các loại đồ ăn độc hại vào trong giỏ đựng đồ, cô chợt phát giác ra một chuyện, lúc ra ngoài trong túi chỉ có chìa khóa, ví tiền và di động đều không đem, muốn gọi một cuộc điện thoại nhờ thám giúp việc mang tiền qua là điều không thể.

Vào lúc cô đang nhìn giỏ đồ và bắn khoăn thì trong tầm mắt bất ngờ xuất hiện một bóng người khá quen.

Trịnh Sơ Vũ đảo đảo mắt, không buồn suy nghĩ, rảo bước đi tới đó.

Cô giơ tay đập một cái thật mạnh lên bả vai Lê Giang Nam: "Hi, còn nhớ tôi không?"

"Nhớ chứ." Lê Giang Nam nhú mày.

Sao không nhớ cho được, mới qua có một ngày, ấn tượng của anh rất sâu đậm. Nếu không phải cô gái này lấy điện thoại của Lâm Uyển Bạch lừa gạt mình, cũng đã chẳng xảy ra chuyện khó xử trong khách sạn, khiến anh đến bây giờ vẫn cảm thấy áy náy trong lòng.

Trịnh Sơ Vũ cười hì hì: "Nhớ là tốt rồi, này, lát thanh toán giúp tôi nhé!"

"Vì sao tôi phải thanh toán hộ cô?" Lê Giang Nam bực mình hỏi.

"Tôi quên mang ví tiền và điện thoại mất rồi, giang hồ cấp cứu!" Trịnh Sơ Vũ thật ra cũng không dám chắc chắn, dẫu sao mình từng làm chuyện gì cô biết rất rõ trong lòng, cũng chỉ ôm tâm lý hỏi thử mà thôi: "Anh yên tâm, chỉ cần hôm nay anh cho tôi mượn tiền, sau này tôi trả lại anh gấp hai, gấp ba cũng được!"

Lê Giang Nam nhìn thấy sự mong chờ trong ánh mắt cô, rồi lại nhìn giỏ đựng đồ đầy ụ trên cổ tay cô, rất tốt bụng nói: "Không cần đâu, tôi đâu phải chỗ cho vay nặng lãi, lát nữa tôi mua đồ xong tôi thanh toán giúp cô."

Nghe xong, ánh mắt Trịnh Sơ Vũ nhìn anh giống như gặp được kim chủ vậy.

Tiếp theo đó, cô bám riết theo anh như một con cún con, đợi anh chọn xong đồ rồi cùng nhau đi thanh toán.

Lê Giang Nam chẳng mua gì nhiều, chỉ cầm một hộp café kiểu Mỹ và một chiếc bánh sandwich, sau đó dẫn cô tới quầy thu ngân. Chiếc giỏ đựng đồ trong tay cô cũng được chuyển sang tay anh một cách tự nhiên.

Trịnh Sơ Vũ chú ý thấy, tay của anh rất đẹp, các khớp ngón tay rõ ràng, tầm nhìn của cô hướng dần lên trên.

Anh mặc một bộ đồ thể thao màu xám nhạt, dưới chân đi đôi giày Yeezy phiên bản giới hạn. Cô nhớ hình như mình cũng có một đôi kiểu tình nhân. Ánh mắt cô bất chợt dừng lại khá lâu trên vóc người thẳng tắp của anh, không ngờ cởi đồ ra lại đầu ra đầy như thế...

Phát hiện ra hình ảnh ấy lại bắt đầu hiện ra trong đầu óc mình, Trịnh Sơ Vũ vội vàng lắc lắc đầu.

Đúng là bị ma nhập rồi!

Phía trước đã tới lượt họ, Lê Giang Nam đang xếp lần lượt từng món đồ trong giỏ lên băng truyền, góc nghiêng vừa đẹp trai vừa tươi sáng.

Bỗng dưng, cô muốn nghịch ngợm điều gì đó.

Khi cô thu ngân quét mã xong món đồ cuối cùng, Trịnh Sơ Vũ tiện tay với lấy hai hộp Durex màu đỏ trên giá ném qua, cười tí mắt nói: "Đợi chút, còn cái này nữa!"

Cô thu ngân dù sao cũng đầy kinh nghiệm, chỉ hơi khựng lại một chút rồi lại tiếp tục quét mã, sau đó mỉm cười hỏi Lê Giang Nam: "Của anh hết tổng cộng 325 đồng, xin hỏi anh quét thẻ hay thanh toán tiền mặt ạ?"

"Khụ... tiền mặt!" Mặt Lê Giang Nam hơi đỏ lên.

Trịnh Sơ Vũ chớp chớp mắt, cảm thấy cực kỳ lạ.

Tuy rằng cô không thể coi là đã tiếp xúc với quá nhiều người nhưng lớn từng này rồi cũng gặp qua không ít đàn ông. Ngoài kiểu tính cách lạnh nhạt không để lộ hi vọng ái ố như Hoắc Trường Uyên ra thì đa phần đều là các anh chàng ngoại quốc nhiệt tình nóng bỏng. Lâu lắm rồi cô không được nhìn thấy một người đàn ông đỏ mặt.

Thanh toán xong đi ra ngoài, Lê Giang Nam đưa cho cô chiếc túi đựng đồ của cô.

Trịnh Sơ Vũ đón lấy, lấy hai hộp Durex ở trên cùng ra, nhét vào trong tay anh: "Này, cái này tặng anh~"

Khi nhìn thấy gương mặt điển trai của anh một lần nữa lộ rõ vẻ ngượng ngập, Trịnh Sơ Vũ vui vô cùng, bỗng nhiên cảm thấy mình giống như một tên lưu manh đang bắt nạt một cô gái vậy!

"Cho tôi số tài khoản ngân hàng, số di động hoặc tài khoản Alipay, lát nữa tôi chuyển trả cho anh!" Dường như sợ anh không tin, cô vỗ ngực đảm bảo: "Yên tâm, không thiếu một đồng!"

"Bỏ đi." Lê Giang Nam chỉ hờ hững lắc đầu.

"Vậy sao được, phải trả bao nhiêu thì trả bấy nhiêu, tôi không có thói quen nợ tiền người khác!" Trịnh Sơ Vũ không chấp nhận, nhướn mày nhìn về phía anh: "Hôm trước chuyện ở khách sạn... tôi thật sự không ngờ anh đồng ý giúp tôi, anh như vậy có được coi là lấy đức báo oán không?"

"Chuyện hôm đó ở khách sạn, cô quả thực nợ tôi một lời xin lỗi." Lê Giang Nam chau mày.

Trịnh Sơ Vũ đang định kích anh mấy câu, nhưng lại nghe thấy anh nói tiếp: "Tuy rằng hành vi hôm đó của cô quả thực rất quá đáng, cũng khiến người ta bức hỏa. Nhưng tôi biết cô không phải loại con gái bụng dạ xấu tính."

Cô chột sững người.

Lê Giang Nam đứng ngược nǎng, dịu dàng mỉm cười: "Nếu cô thật sự xấu tính đến vậy thì hôm đó tôi và cô Lâm đã chẳng nằm yên trên giường như thế, trên người cũng chẳng còn lớp đồ cuối cùng. Tuy rằng cảm thấy khó xử nhưng chí ít vẫn còn đường giải quyết."

Trịnh Sơ Vũ hơi ngẩn ra, nụ cười của anh đẹp như nắng vậy.

Lúc đó cô đã nghĩ, sao lại có một người đàn ông cười lên đẹp như ánh nắng chứ, giống như một tia nắng vượt qua tầng tầng lớp lớp mây mù khiến người ta cảm thấy ấm áp, cảm thấy tâm hồn được chở che.

Cô không ngờ anh lại nói ra một lời như vậy.

Trịnh Sơ Vũ những tưởng mỗi người bọn họ đều nhận định cô là kẻ xấu. Thật ra dưới sự kích động của chị họ Lục Tĩnh Tuyết, cô muốn mượn chuyện này để phá hoại tình cảm giữa Hoắc Trường Uyên và Lâm Uyển Bạch mà thôi, nhưng đến phút cuối cùng cô vẫn không thể làm quá tàn nhẫn.

Bằng không nếu cô thật sự tâm địa ác độc đã thẳng thừng thêm chút thuốc, để họ kịch giả thành thật...

Nụ cười của Lê Giang Nam không thay đổi, anh tiếp tục nói: "Còn về chuyện thanh toán ban nãy thì không cần đâu. Chuyện này đối với tôi chỉ là chuyện nhỏ, cho dù hôm nay người tôi gặp không phải là cô, người khác

roi vào hoàn cảnh khó khăn, cần tôi giúp đỡ, tôi cũng sẽ ra tay như vậy!
Xin lỗi cô Trịnh, tôi còn có việc, xin phép đi trước!"

Sau đó nhìn xuống đồng hồ, Lê Giang Nam vội vã đi sang đường.

Trịnh Sơ Vũ ngẩn người nhìn theo bóng lưng anh xa khuất, sau đó cũng quay người đi bộ men theo con đường. Có điều chưa đi được mấy bước cô lại sốt sắng quay đầu nhìn về phía ấy, cứ thế vài ba lần, cho đến khi bóng anh biến mất hẳn.

Chợt nhớ ra điều gì, cô bức dọc giậm chân: "A! Quên xin số điện thoại của anh ấy rồi..."

Trịnh Sơ Vũ đã không chỉ một lần nghi ngờ, lần này mình vội vàng về nước như vậy liệu có chính xác hay không.

Nhận được điện thoại của Lục Tịnh Tuyết, với tính cách của cô dĩ nhiên cô không thể ngồi yên. Cô đặt vé máy bay hùng hống hỏ hỏ quay về. Có điều sau chuyện thuốc tả bị đổi thành thuốc chuột ở nhà họ Lục đã khiến cô nhận ra rằng làm gì có chuyện chị em thân thiết, cô chỉ luôn bị người ta lợi dụng mà thôi.

Tuy coi như có được thu hoạch, với Lâm Uyển Bạch từ kẻ thù hóa thành bạn tốt, nhưng cái giá phải trả cũng là triệt để từ bỏ theo đuổi Hoắc Trường Uyên.

Ngoài mặt cô thể hiện là mình dứt khoát gọn ghẽ, nhưng dù sao cô cũng là một con gián đập mãi không chết, đồng thời nhận ra bộ mặt thật của người thân và mất đi tình yêu thời thiếu nữ, tâm lý của Trịnh Sơ Vũ vẫn bị đả kích rất nhiều, thế nên cô buộc phải dùng rượu làm tê liệt bản thân.

Ở Anh, vào những dịp cuối tuần, cô thường cùng bạn học ra quán bar ngồi chơi, nhưng gần như chưa bao giờ đi một mình.

Tới đêm khuya, nơi đây lúc nào cũng lập lòe những ánh đèn xanh đỏ.

Tiếng nhạc đinh tai nhức óc, trên sàn nhảy là những người đàn ông và phụ nữ lắc lư uốn éo. Trịnh Sơ Vũ ngồi ở vị trí chính giữa của quầy bar, hào sảng bảo phục vụ mở nguyên một chai Whiskey, lấy thêm một xô đá, cô gấp đá vào trong cốc để uống.

Hết cốc này tới cốc kia, bản thân cô cũng không nhớ mình đã uống tới cốc thứ mấy nữa.

Một cô gái trẻ trung xinh đẹp như cô, ở một mình tại những chỗ như thế này dĩ nhiên sẽ giống như một vật phát sáng hấp dẫn vô số ánh mắt. Có người tốt và cũng có kẻ xấu.

Đối với việc này Trịnh Sơ Vũ hoàn toàn không hay biết, chỉ cảm thấy ly rượu trong tay bắt đầu lắc lư. Sau khi ngẩng đầu uống cạn, cô gục thẳng xuống quầy bar.

Ngay gần đó, có mấy vị khách từ trên gác đi xuống.

Trong đó có Lê Giang Nam. Anh theo ông ngoại từ Hồng Kông tới Băng Thành, ngoài việc hợp tác với Hoắc Thị ra, cũng còn có rất nhiều công việc ngoài lề cần thực hiện. Ông Lê tuổi đã cao rồi, cũng có ý giao lại gia nghiệp cho anh quản lý, rất việc nhiều phải do anh ra mặt.

Tối nay sau khi kết thúc bữa cơm với khách, anh theo thói quen cùng khách tới mấy nơi như thế này giải trí. Từ trên cầu thang bước xuống, ánh mắt anh vượt qua vô số con người hướng về phía quầy bar.

Thật ra từ lúc họ đi vào, Lê Giang Nam đã phát hiện ra cô, thấy cô một mình uống rượu rất say sưa nên anh không định qua chào hỏi, chỉ đi theo khách lên tầng. Lúc này thấy cô nằm gục ra đó bất động, rõ ràng là đã say khướt rồi.

Bên cạnh quầy bar có mấy gã đàn ông giản xảo ngồi đó, đang quan sát cô với thái độ không mấy tử tế, nhưng cô hoàn toàn không hay biết gì.

Người đi cùng chú ý thấy ánh mắt của anh, tò mò hỏi: "Anh Lê, gặp bạn à?"

"Không phải." Lê Giang Nam lắc đầu.

Câu trả lời của anh không có vấn đề gì, dù sao họ cũng đâu có thân thiết.

"Vậy chúng ta đi thôi nhỉ? Xe đã sắp xếp xong hết rồi, đang đỗ bên đường đợi!"

"Ừm."

Lê Giang Nam gật đầu, cất bước theo họ cùng đi ra ngoài.

Trong tầm mắt, anh liếc thấy mấy gã đàn ông kia đang đứng lên đi về phía Trịnh Sơ Vũ, vừa đi vừa xoa tay. Anh chợt dừng bước, bàn tay buông thõng bên người bỗng nắm chặt lại.

"Anh Lê?" Người đi cùng nghi hoặc gọi anh.

Lê Giang Nam chau mày: "Xin lỗi, các anh cứ đi trước đi, tôi còn chút chuyện cần giải quyết!"

Dứt lời, anh đã đổi hướng, sai bước đi về phía quầy bar.

Trịnh Sơ Vũ đã bị mấy gã kia vây kín. Lê Giang Nam lạnh lùng tiến tới, ôm chặt lấy cô với thái độ chiếm hữu tuyệt đối, dùng tay vỗ vào má cô: "Trịnh Sơ Vũ, tỉnh lại đi, cô uống say rồi!"

Mãi một lúc lâu sau, Trịnh Sơ Vũ mới mở mắt ra, ánh mắt hoàn toàn mơ hồ.

Phân biệt một lúc, cô mới nhìn ra anh, kinh ngạc cười hì hì chỉ tay: "Ấy, sao lại là anh?"

Thấy hai người họ quen biết nhau, mấy gã kia đưa mắt nhìn nhau, cảm thấy không tranh thủ được gì nên cũng không dám ngông cuồng, biết ý tránh đi, tiếp tục tìm kiếm mục tiêu khác.

Trịnh Sơ Vũ đã hoàn toàn uống say rồi, chỉ biết gục xuống quầy bar, bị anh gọi còn mơ mơ màng màng đòi rót rượu uống tiếp.

Lê Giang Nam không còn cách nào khác, nếu để mặc cô một mình ở đây, không biết sẽ xảy ra chuyện gì. Anh đành thanh toán thay cô, cúi xuống bế bổng cô lên đi ra khỏi quán bar.

Anh bắt một chiếc taxi dọc đường. Đã nửa đêm rồi, Lê Giang Nam đẩy người kẻ bên: "Trịnh Sơ Vũ, nhà cô ở đâu? Bây giờ tôi đưa cô về nhà! Trịnh Sơ Vũ, Trịnh Sơ Vũ!"

Bất luận anh có gọi kiểu gì, vẫn không có được sự hồi đáp từ cô.

Trịnh Sơ Vũ đan hai tay ôm lấy hai vai, nhắm mắt nằm ườn ra đó, hơi thở hắt ra đầy mùi rượu.

Lê Giang Nam đánh mắt nhìn ra ngoài cửa xe, có biển hiệu của một khách sạn nào đó lướt qua. Anh một lần nữa đưa tay ra, chỉ lấy hai ngón tay chạm vào hai túi quần của cô. Bên trong trống rỗng, không có ví tiền, càng không lục tìm được giấy tờ tùy thân gì.

Không biết là cô lại quên như lần trước hay ban nãy uống say bị ai đó lấy mất.

Người tài xế đã phải đi mãi trong vô vọng một lúc lâu, giờ sốt ruột quay đầu hỏi: "Anh à, rốt cuộc anh muốn đi đâu?"

Lê Giang Nam nhìn về phía Trịnh Sơ Vũ đã say bết nhè. Có câu tiền Phật tiền đến Tây Thiên, nếu đã lo thì phải lo cho trót. Không còn cách nào khác, anh đành đọc địa chỉ khách sạn của mình.

Vì đêm đã khuya nên người đứng trong đại sảnh khách sạn không đông. Anh bế Trịnh Sơ Vũ đi xuyên qua họ, thang máy dừng lại tầng một, anh bế cô đi vào trong.

Vì phải quẹt thẻ mới được lên tầng tương ứng, Lê Giang Nam lại không thừa tay nên buộc phải tạm thời đặt cô xuống, để cô dựa vào người mình. Anh rút thẻ phòng từ trong túi quần ra, sau khi quẹt liền ấn tầng 17.

Trong lúc đợi thang máy đi lên, Trịnh Sơ Vũ ở trong vòng tay bất ngờ trượt xuống.

Lê Giang Nam sợ cô trượt ngã bèn vội vàng giơ tay muốn đỡ cô đứng thẳng dậy. Lúc anh cúi xuống cũng đúng lúc cô ngẩng lên, đôi môi của cô chạm thẳng lên môi anh, không lệch đi phân nào.

Cảm giác mềm mại từ hai cánh môi ập tới khiến anh trong chốc sững trong khoảnh khắc.

...

Sáng hôm sau Trịnh Sơ Vũ tỉnh dậy mở mắt ra đã bị không gian xa lạ làm cho sợ hãi.

Cô ngồi bật dậy, chiếc chăn theo đà trượt xuống đất, cô cảm giác được một khoảng lạnh lẽo, cúi đầu xuống nhìn, phát hiện trên người mình không một mảnh vải.

Một tiếng nổ ầm vang trong đầu, Trịnh Sơ Vũ gần như nhảy dựng lên. Đầu tiên cô bình tĩnh quan sát xung quanh, xác nhận trong phòng chỉ có một mình mình. Sau đó cô lại vén chăn ra kiểm tra một lượt từ đầu tới chân nhưng vẫn không phát hiện ra dấu máu đáng ngờ, cô thở phào nhẹ nhõm.

Trịnh Sơ Vũ hai tay ôm đầu, cố gắng hồi tưởng lại chuyện tối qua.

Cô bắt đầu lắp ghép lại những ký ức rời rạc. Cô tự chạy tới quán bar mua rượu uống rất nhiều, sau đó ý thức bắt đầu mơ hồ không rõ, cuối cùng có lẽ được ai đó tốt bụng từ trong quán bar bế cô ra ngoài.

Còn về người tốt đó...

Hình như là... Lê Giang Nam?

Trịnh Sơ Vũ một lần nữa nhìn quanh căn phòng, hoàn toàn không phát hiện dấu vết của người thứ hai. Cô đánh mắt nhìn cánh cửa, sau đó cuộn chặt chiếc chăn lên người. Không tìm được dép, cô cứ thế đi chân đất ra ngoài.

Cánh cửa từ từ được đẩy ra, trên chiếc sofa ở căn phòng bên ngoài, Lê Giang Nam đắp một chiếc chăn mỏng nằm đó.

Có vẻ như vì điều hòa bật quá thấp, nên anh còn phải khoanh tay trước ngực. Cũng vì dáng người quá thẳng, nằm lên chiếc sofa có hơi chật chội nên cơ thể hơn một mét tám co ro ở đó trông có hơi khôi hài.

Ánh nắng mai hắt xuyên qua lớp rèm cửa, gương mặt anh nửa sáng nửa tối ẩn hiện trong quang sáng ấy, Trịnh Sơ Vũ bỗng dừng ngơ ngẩn.

Cô rón nhẹ bước chân đi qua, nhặt chiếc chăn mỏng dưới đất lên, khi định đắp cho anh thì Lê Giang Nam bất ngờ tỉnh dậy, trong ánh mắt mơ

màng có chút ngượng ngập, anh ngồi dậy: "Cô dậy rồi à!"

Trịnh Sơ Vũ gật đầu: "Là anh đưa em từ quán bar về đây à?"

"Ừm." Lê Giang Nam trả lời: "Tôi qua cô uống nhiều quá, rất nguy hiểm. Sau khi đưa cô đi, tôi không hỏi được địa chỉ nhà cô, lại phát hiện trong túi cô không có ví tiền, không có chứng minh thư để đặt cho cô một phòng riêng, hết cách, tôi đành đưa cô về phòng này!"

Trịnh Sơ Vũ một lần nữa gật đầu, tiếp tục hỏi: "Quần áo của em đâu hết cả rồi?"

"Tôi qua cô uống say, nôn ra khắp người." Lê Giang Nam nhú mày.

Đâu chỉ nôn khắp người, ngay cả quần áo của anh cũng không thoát khỏi kiếp nạn, không thể mặc được nữa, bây giờ còn chất đống trong nhà tắm kia.

"Lẽ nào anh thay quần áo giúp em?" Trịnh Sơ Vũ chớp chớp mắt, ngữ khí ẩn chứa đôi chút xấu hổ.

"Là tôi." Lê Giang Nam thẹn thùng thừa nhận. Tuy rằng vì bất đắc dĩ nhưng dù sao nam nữ cũng có sự khác biệt. Anh bện chặt hai tay vào nhau, mấp máy khóe môi giải thích: "Tôi qua..."

"Tôi qua em không làm loạn sau khi say chứ?"

Anh vừa bật được ra hai chữ, Trịnh Sơ Vũ đã nói đè lên.

Lê Giang Nam gượng gạo lắc đầu: "Không."

Trịnh Sơ Vũ ngẫm nghĩ, hai con mắt nhìn anh chăm chăm: "Vậy em không lột quần áo của anh, hôn anh, sờ mó anh chứ?"

"Không..." Ngữ khí của Lê Giang Nam rất không tự nhiên, anh chợt nhớ tới nụ hôn vô tình trong thang máy.

"Sao mặt anh đỏ vậy?" Trịnh Sơ Vũ giơ tay chỉ vào anh.

Đứng quay lưng về phía cửa sổ đầy nắng, sau khi cô hỏi xong câu đó, gò má anh cũng dần dần ửng đỏ lên, hơn nữa có xu hướng mỗi lúc một đỏ hơn...

Lê Giang Nam ngập ngừng đứng lên, quay đi rồi buông một câu: "Khụ... Ga giường của cô phải thay rồi!"

Trịnh Sơ Vũ cúi đầu xuống nhìn, bỗng dung xấu hổ kêu lên: "À..."

...

Phố đã lên đèn, chiếc Audi A8 màu hạt dẻ xuyên qua trong bóng tối, cuối cùng dừng lại trước cửa một biệt thự.

Bầu không khí trong xe vẫn luôn rất trầm mặc. Lê Giang Nam suốt cả đường đi chỉ tập trung lái xe, nhưng dường như cũng vô thức nghĩ tới chuyện gì đó. Đến nỗi khi cô đột ngột gọi tên mình, anh có vẻ hơi giật mình.

"Em đã xem lại camera của khách sạn, biết chuyện ở trong thang máy..." Trịnh Sơ Vũ cắn môi, có chút áy náy: "Thành thật xin lỗi, lúc đó em uống nhiều quá, không nhớ gì cả!"

"À... Không sao!" Lê Giang Nam hắng giọng, lắc đầu tỏ ý.

Nhưng Trịnh Sơ Vũ vẫn nghiêng mặt, đôi mắt như hai ngọn lửa sáng rực nhìn anh chăm chú, nghiêm túc nói một câu: "Em quyết định có trách

nhiệm với hành vi lưu manh sau khi say của mình. Lê Giang Nam, chúng ta hẹn hò đi!"

"Khụ khụ... Cô nói gì cơ?" Lần này Lê Giang Nam hoàn toàn bị sặc nước bọt, ho sặc sụa.

Trịnh Sơ Vũ nhìn thẳng vào mắt anh, mắt không hề chớp, lặp lại: "Em nói muốn hẹn hò với anh, muốn làm bạn gái của anh, muốn anh làm bạn trai của em, thế nào?"

"Cô thích Hoắc tổng cơ mà?" Lê Giang Nam hoảng hốt.

Trịnh Sơ Vũ nheén lời, đáp trả đầy lý lẽ: "Vậy bây giờ em hết thích anh ấy rồi, đổi sang thích anh, được không?"

Khi nói đến chữ "thích", gương mặt cô không giấu nổi sự e thẹn.

Một Hoắc Trường Uyên từng để trong lòng bảy năm trời cô còn chưa bao giờ ngang nhiên và bạo dạn tỏ tình như vậy đâu. Nhưng cô xưa nay là người dám yêu dám hận, tuyệt đối không ồng ẹo giả vờ. Vì vậy cô ngẩng cao đầu, không hề né tránh ánh mắt của anh, ngược lại nhìn chăm chăm rất nóng bỏng, nắm lấy quyền chủ động: "Những lời vừa rồi anh chưa trả lời em!"

Lê Giang Nam làm như nghe phải một câu chuyện ma nào đó, sững sốt nhìn cô.

Dưới sự dồn ép của cô, anh đưa tay cởi dây an toàn cho cô, đồng thời rướn người mở cửa cho cô. Trong lúc cô căng thẳng nín thở, thì anh dịu dàng nói một câu: "Không còn sớm nữa, cô vào trước đi, về tới nơi tôi sẽ gọi điện thoại cho cô!"

Trịnh Sơ Vũ bị mê hoặc bởi tiếng Quảng không quá rõ ràng của anh, ngây ngô gật đầu rồi bước xuống xe.

Tới khi anh đóng xe lại, gió đêm thổi qua, cô mới chợt tỉnh ra mình đã bị đuổi xuống. Giữa họ làm gì có phương thức liên lạc của nhau. Khi cô quay đầu nhìn lại, nào còn bóng dáng chiếc xe A8 nữa!

Trịnh Sơ Vũ giậm chân bình bịch, nhưng ngay sau đó lại cười gian xảo.

Cô tuyệt đối không phải kiểu người dễ dàng từ bỏ, quyết định sống chết với anh tới cùng. Cô ngâm nga một bài hát vui vẻ rồi đi vào trong biệt thự.

Hơn một tháng sau, trong một quán café du dương tiếng đàn piano, Trịnh Sơ Vũ cứng người nhìn đôi nam nữ đối diện.

Khi nhìn thấy cô gái được anh ôm trong vòng tay ngẩng đầu hôn lên đôi môi anh, ngọn tháp bao nhiêu ngày qua cô cố gậy dựng trong lòng cuối cùng cũng sụp đổ. Bao nhiêu dũng khí và kiên trì mang ra để theo đuổi anh cũng tan nát vào khoảnh khắc này.

"Lê Giang Nam, anh khôn kiếp!"

Trịnh Sơ Vũ đỏ mắt, gào lên một tiếng đầy phẫn nộ và đau thương.

Thật ra cô rất muốn cầm cốc café trong tay tạt thẳng về phía đối diện, nhưng làm hại nhan sắc của anh, cô lại thấy không đành lòng, cuối cùng chỉ còn cách đặt nó một cách nặng nề xuống bàn, khiến cho bản thân thể cảm một phen nhưng vẫn ương bướng ngẩng cao đầu rảo bước chạy ra ngoài.

Đến khi bóng cô biến mất, đôi nam nữ vốn đang dựa vào nhau cũng nhanh chóng tách ra.

Cô gái cười tươi hỏi: "Anh Lê, tôi biểu hiện cũng được đấy chứ?"

"Rất tốt." Lê Giang Nam gật đầu, ánh mắt đau đáu nhìn ra cửa sổ.

Cô gái cũng nhìn theo hướng anh nhìn, bất giác nói: "Cô ấy trông có vẻ rất đau lòng!"

"Tôi biết." Lê Giang Nam nắm chặt hai tay lại.

Cô gái nhún vai, cầm lấy chỗ tiền anh đưa: "Tôi dám khẳng định, lần này có lẽ cô ấy sẽ không bám lấy anh nữa đâu, anh có thể yên tâm rồi! Nếu còn cần gì nữa, anh có thể gọi cho tôi bất cứ lúc nào. Tôi không phải kiểu cầm được tiền rồi là phui mộng bỏ đi đâu, có dịp làm ăn nào khác tôi sẽ giúp anh giải quyết!"

"Được!" Lê Giang Nam gật đầu.

Một lần nữa anh lại nhìn ra ngoài cửa sổ. Giữa dòng người tấp nập đã sớm không còn cái bóng vừa chạy vừa gạt nước mắt ấy nữa. Rõ ràng nên thở phào nhẹ nhõm, nhưng cảm xúc trong anh lại rối bời, không tìm ra được lối thoát.

...

Trên đại sảnh sân bay, tiếng loa phát thanh thông báo tin tức các chuyến bay phát hết lần này tới lần khác.

Trong phòng chờ bay của khách VIP, ông Lê đón lấy tách café nóng nhân viên phục vụ đưa. Còn cậu cháu ngoại Lê Giang Nam ngồi bên cạnh thì đã nửa tiếng không đổi tư thế, từ đầu đến cuối chỉ vắt chân nhìn điện thoại đến ngây người.

Ngoài thiện cảm dành cho Lâm Uyển Bạch, Lê Giang Nam cũng chỉ mới yêu một lần, còn chưa bao giờ gặp kiểu con gái nhiệt tình và phóng khoáng như Trịnh Sơ Vũ. Một sự thẳng thắn không vòng vo, lớn tiếng nói lời yêu không chút ngượng ngùng.

Đối mặt với sự theo đuổi gắt gao đến dồn ép của cô, anh không có cơ hội để thở, ngược lại một lòng chỉ muốn né tránh. Thật ra anh chỉ không biết cách đáp lại tình cảm nồng cháy đó của cô, không muốn lãng phí quá nhiều tinh thần, sức lực và tình cảm vào mình.

Sự theo đuổi của Trịnh Sơ Vũ đối với anh không phải hứng thú nhất thời, có thể nhìn ra được quyết tâm của cô.

Gần như mỗi ngày khi anh mở mắt ra và trước khi đi ngủ, trong di động chắc chắn sẽ bùng nổ tin nhắn từ cô. Chỉ cần có bất kỳ thời gian nào rảnh, anh sẽ nhận được điện thoại của cô. Hơn nữa thường xuyên trùng hợp bất gặp cô khi vừa bàn bạc xong một công việc nào đó...

Những ví dụ như thế quá nhiều quá nhiều...

Đến lúc khi cô thật sự không phiền anh nữa, anh bỗng dưng không quen.

Ngón tay Lê Giang Nam hơi chạm lên màn hình, không hiểu sao lại ấn vào phần Tin nhắn, bên trong chỉ chít những tin nhắn do Trịnh Sơ Vũ gửi tới. Cho dù chỉ là một tin thời tiết, cô cũng có thể thiên biến vạn hóa tới chủ đề "Một ngày mưa càng làm em nhớ anh".

Việc này đối với cuộc sống của anh một dạo tạo nên phiền phức không nhỏ, thậm chí có lúc anh thấy phiền, nhưng biết bao tin nhắn như thế nhưng anh không xóa bất kỳ một tin nào.

"Chúc mừng cậu, có hiệu quả rồi đấy, Sơ Vũ đã về Anh rồi!"

"Tôi đoán lần này con bé đau lòng thật rồi, nói quyết định từ bỏ cậu! Hơn nữa, nó còn nói đã hoàn toàn chết lòng với thứ gọi là tình yêu rồi, định sẽ nghe lời cô Học Phương, tìm đại một người nước ngoài nào đó rồi cưới luôn! Cũng chẳng quan tâm có thích hay không, cho dù xấu một chút, tuổi tác hơi cao một chút cũng không sao, chỉ cần tình nguyện lấy nó là được. Tôi thấy những lúc nói câu này nó như đã nhìn thấu hồng trần rồi vậy!"

"Giang Nam, cậu và ông ngoại từ Hồng Kông tới Băng Thành, sau này cứ ở lại đây mãi không về, ban đầu đơn thuần là vì tôi, nhưng sau này thì sao, lẽ nào cũng vẫn vì tôi ư?"

...

Lê Giang Nam bỗng nắm chặt di động, đứng lên.

Ông Lê giật mình nghiêng đầu nhìn qua, liền nghe thấy anh chau mày nói: "Ông ngoại, cháu xin lỗi! Cháu không thể cùng ông trở về Hồng Kông nữa! Sau khi ông an toàn về tới nhà nhớ gọi điện thoại cho cháu. Cháu còn có việc, bây giờ phải lập tức bay sang Anh!"

Dứt lời, bóng Lê Giang Nam trong chớp mắt đã lao ra khỏi phòng chờ bay.

Cốc café trong tay ông Lê chưa được uống hớp nào. Ông nghi hoặc nhướn mày, lần đầu tiên nhìn thấy cháu mình sốt sắng và lo lắng đến như vậy.

...

Thời tiết của London thoải mái hơn Băng Thành một chút.

Trịnh Sơ Vũ ngồi xem phim Mỹ cả một đêm, mái tóc dài cũng chẳng buồn để ý, để chúng như những cọng rơm rũ sau gáy. Cô loẹt quẹt đôi dép lê từ trong căn phòng xinh đẹp của mình đi đổ rác.

Vừa kéo được cánh cửa sắt màu trắng ra, cô bỗng khựng lại ở đó.

Trước cửa xuất hiện một cái bóng cao lớn, gương mặt tuần tú, khi cười lên còn rạng ngời hơn cả mặt trời trên đỉnh đầu anh.

Trịnh Sơ Vũ ngậy ra, nét mặt chợt hửng khởi. Nhưng sau đó nhớ ra chuyện gì, cô kiềm chế ngay cảm xúc, làm như không nhìn thấy anh, đi thẳng lướt qua anh, mở nắp thùng rác, lần lượt phân loại rồi vứt rác vào trong.

Khi quay người trở vào trong nhà, cô bị anh giơ tay chặn lại.

Bấy giờ Trịnh Sơ Vũ mới sụp mắt xuống, hờ hững hỏi: "Sao anh lại chạy tới Anh thế này?"

"Anh tới tìm em!" Lê Giang Nam nhú mày.

Thật ra anh vừa xuống máy bay, còn chưa kịp điều chỉnh lại cảm giác chênh lệch múi giờ. Sau khi biết được địa chỉ nhà cô, anh ngồi thẳng xe vội qua đây, di động không còn pin, anh lại không dám mạo muội gõ cửa nên cứ đứng trước cửa đợi gần hai tiếng đồng hồ, cuối cùng mới đợi được cô.

"Tìm em?" Trịnh Sơ Vũ mặt không cảm xúc: "Tìm em làm gì?!"

Lê Giang Nam tiến lên một bước, nét mặt nghiêm túc nắm lấy tay cô: "Sơ Vũ, anh biết có thể anh đã gây ra một tổn thương nhất định cho em. Anh rất xin lỗi. Nhưng anh hy vọng em đừng nhất thời xúc động, mang

chuyện quan trọng nhất cuộc đời ra đùa giỡn, đi tìm một người ngoại quốc nào đó lấy đại!"

"Lấy hay không lấy cũng không liên quan tới anh!"

Trịnh Sơ Vũ lạnh lùng hừ một tiếng, hất tay anh ra rồi sải bước đi vào trong vườn.

Cánh cửa lớn đóng lại, cô tức tốc rút di động ra, hứng phần hét lên:
"Alô, Tiểu Bạch!"

...

Trong một quán café ở dưới tầng trệt của một khách sạn cao cấp nào đó, được trang trí cực kỳ nghệ thuật.

Trịnh Sơ Vũ dựa người trên chiếc sofa mềm mại, đối diện là một ông chú người London trong bộ vest trắng thơm, còn để râu quai nón, bên cạnh còn có một đứa bé trai diện mạo khá tương đồng với ông ấy, cả hai bố con đều nhìn cô chăm chăm không chớp mắt.

Cô vâng vâng chiếc ống hút trong cốc, rõ ràng là khá băng quơ.

"Ding!"

Cuối cùng khi cánh cửa thang máy từ từ mở ra, bắt đầu một bóng hình nào đó mình chờ đợi đã lâu, Trịnh Sơ Vũ bỗng chốc lấy lại tinh thần, nở nụ cười nhìn về phía hai bố con nhà kia.

Ông chú London thấy cô có phản ứng, kích động vô cùng, giọng tiếng Anh tiêu chuẩn bắt đầu thao thao bất tuyệt.

Sau khi điên cuồng giới thiệu bản thân và những thiện cảm dành cho cô, bị nụ cười xinh đẹp của cô mê hoặc, ông ấy không kiềm được cảm xúc

cầm lấy bàn tay cô, muốn đặt lên đó một nụ hôn nồng nàn.

Nhưng nụ hôn của ông ấy còn chưa kịp rơi xuống.

Ngay vào khoảnh khắc sắp chạm vào tay cô, có người đột ngột xuất hiện giật mất bàn tay mềm mại ấy.

Trịnh Sơ Vũ vờ kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn về phía Lê Giang Nam đang đứng sững trước mặt mình: "Sao anh lại ở đây? Anh đang làm gì?"

"Còn em đang ở đây làm gì?" Lê Giang Nam nhú mày hỏi.

"Anh ngốc à, còn không nhìn ra sao, em đang xem mặt!" Trịnh Sơ Vũ nhún vai, hơi nâng cằm lên trả lời.

Lê Giang Nam cố gắng đè giọng xuống một chút: "Em đi ra ngoài với anh!"

"Em không!" Trịnh Sơ Vũ từ chối thẳng thừng.

"Trịnh Sơ Vũ!" Lê Giang Nam khẽ quát tên của cô.

Một người lúc nào cũng cười tươi như nắng, tính cách dịu dàng và ga lăng như anh lần đầu tiên mang thái độ như phát rồ thế này.

"Anh gọi tên họ của em làm gì!" Trịnh Sơ Vũ ngược mắt lên, uể oải nói: "Em xem mặt đâu có liên quan gì tới anh. Lê Giang Nam, anh có tư cách gì, anh là gì của em, dựa vào đâu được quản chuyện của em! Hơn nữa, em và chú đây đang nói say sưa, chưa biết chừng thật sự có thể quyết định được, còn có con riêng rồi quá tốt! Người ta chịu lấy em, anh đã không chịu lấy em thì bớt lo chuyện của em đi, chỗ nào cần anh anh tới chỗ đó!"

Gương mặt Lê Giang Nam sa sầm lại, hết tái xanh lại trắng bệch.

Thấy cô một lần nữa đỏ người liếc mắt đưa tình trò chuyện với ông chú kia, anh đột ngột nắm mạnh tay cô, trước khi cô kịp phản bác, anh đã buột miệng hét ra: "Anh cưới!"

Hai chữ đột ngột phóng tới khiến Trịnh Sơ Vũ đứng sững ra đó.

Cô bỗng dưng như biến thành một con mèo con, mặc cho anh nắm tay mình, cầm lấy túi xách của mình, sải bước đi ra khỏi khách sạn.

Đứng giữa đường lớn người qua người lại, Trịnh Sơ Vũ khẽ giật bàn tay lớn của anh, ngây ngô hỏi: "Lê Giang Nam, ban nãy em không nghe nhầm đây chứ?"

"Không hề." Lê Giang Nam khẽ ho và lắc đầu.

"Anh không để em xem mặt ông chú, vậy tức là anh chấp nhận tình cảm của em rồi?"

"Ừm, anh chấp nhận!"

Trịnh Sơ Vũ thắng lợi, cười trộm nhưng vẫn được nước lấn tới: "Em không tin... Trừ phi anh hôn em!"

"Đây bao nhiêu là người." Lê Giang Nam hơi đỏ mặt.

Tuy rằng cả hai người họ đều được tiếp nhận nền giáo dục phương Tây nhưng dấu sao trong tâm can vẫn có nét truyền thống. Cho dù ở một quốc gia cởi mở như thế này, anh cũng vẫn cảm thấy xấu hổ.

Trịnh Sơ Vũ lập tức xì mặt xuống, định hất tay anh ra: "Nếu như anh không hôn thì chúng tôi chỉ tìm kế hoãn binh, cố tình chọc em cho vui. Vậy em sẽ tiếp tục vào xem mặt ông chú kia, chắc là chú ấy chưa đi đâu... Ừm!"

Những lời sau đó đều bị nuốt gọn trong đôi môi của anh.

Trịnh Sơ Vũ chỉ cảm thấy cánh tay bị ai đó kéo giật lại, sau đó hai gò má được nâng lên, cô cứ thế giương mắt nhìn anh hôn lên môi mình.

Thật ra cô chỉ muốn chọc anh chút thôi, không ngờ anh lại làm thật.

Cô ngậm nga một tiếng, hàm răng bị anh cạy mở. Cô ngoan ngoãn nhắm mắt lại, hoàn toàn mềm oặt người dựa vào lòng anh, mặc cho anh tìm kiếm. Thật ra tối hôm đó trong thang máy là nụ hôn đầu của cô, chỉ có điều cô hoàn toàn không có cảm giác gì vì đã say khướt, đến nay mới được cảm nhận một cách chân thực.

Xung quanh có những tiếng huýt sáo vang lên, Lê Giang Nam kéo cô vào lòng: "Bây giờ đã mãn nguyện chưa?"

Trịnh Sơ Vũ gạt đầu e thẹn như một cô dâu nhỏ, lúc này mới biết xấu hổ nép vào lòng anh.

Lê Giang Nam nhìn thấy đôi môi vừa hồng vừa sưng lên của cô, khó mà kiềm chế, bèn kéo tay cô chạy vào trong một con ngõ. Anh dựa cô vào tường, cúi đầu xuống hôn, mạnh mẽ tới mức như nuốt chửng cô vào vòng tay.

Hai người họ đứng giữa con ngõ vắng người, bịn rịn không muốn rời.

Yêu đương rồi mỗi ngày đều như ngấm mật. Băng Thành đã vào đông, bên cạnh Trịnh Sơ Vũ có Lê Giang Nam, dường như cô chưa từng thấy lạnh là gì.

Cùng với từng trận tuyết đổ xuống thành phố, trái tim cô cũng bắt đầu trở nên hoang mang. Gần một tuần nay, cô bỗng nhiên phát hiện Lê Giang

Nam hình như lạnh nhạt với cô hơn nhiều. Có mấy lần cô chủ động đi tìm anh, anh đều lấy lý do bận việc để từ chối.

Cô nhớ tới một bài viết trên mạng. Đàn ông và phụ nữ sau khi quan hệ rồi, tình cảm cũng sẽ thay đổi.

Vốn dĩ Trịnh Sơ Vũ đã không có tự tin gì với chuyện tình cảm này. Hơn nữa họ phát sinh quan hệ, có một mức độ rất lớn là vì cô chủ động.

Cô cố tình chọn ngày sinh nhật anh, ở nhà tổ chức cho anh. Dù sao họ cũng đã là người yêu, có rất nhiều hành động thân mật, hơn nữa Lê Giang Nam lại là một người đàn ông bình thường, đối với sự dỏ lỗ liễu của cô, anh dĩ nhiên khó mà kiềm chế.

Cũng phải tới tối đó cô mới biết, một người ôn hòa và tươi sáng như anh khi lên giường hồ báo đến mức nào.

Liên tưởng tới những điểm khác thường gần đây của Lê Giang Nam, Trịnh Sơ Vũ bắt đầu lo lắng trong lòng. Lẽ nào đây gọi là ăn xong chùi mép?

Sau khi tan làm đi ra khỏi công ty, Trịnh Sơ Vũ bước vô định trong trung tâm thương mại đến tận khi tối trời, tìm đại một quán bar rồi chui vào.

Di động đổ chuông hết lần này tới lần khác nhưng cô không nghe máy. Nhìn màn hình hiện ba chữ "Lê Giang Nam", cô hờn giận tắt máy, cầm rượu lên uống định say một trận cho xong.

Cuối cùng, cô vẫn bị Lê Giang Nam tới tận nơi đưa về.

Giống như lần đầu nhất được cô ở quán bar vậy, Lê Giang Nam bế thẳng cô về nhà, đặt cô lên sofa. Nhìn thấy lớp trang điểm của cô lem

nhem như gấu trúc vậy, anh lấy giấy dịu dàng lau sạch cho cô rồi thở dài: "Em có biết anh sắp kiểm tất cả các quán bar ở trong Băng Thành này rồi không?"

"Ai cần anh tìm em!" Trịnh Sơ Vũ bĩu môi.

Nhưng chưa đầy hai giây sau, nước mắt cô đã trào ra: "Giang Nam, có phải anh không muốn yêu em nữa không. Đã mấy ngày rồi anh không gặp em, điện thoại nghe được hai câu thì ngắt. Em biết, lúc đó ở London anh nói sẽ cưới em chỉ là bắt đắc dĩ, em hiểu cả mà... Em đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng rồi, nếu anh thật sự muốn chia tay thì cứ nói, em chấp nhận được hết!"

"Ai nói anh đòi chia tay với em?" Lê Giang Nam tức cười nhìn cô, cung chiều lau nước mắt cho cô: "Mấy hôm nay không gặp em là vì anh mãi bận một việc. Vốn dĩ định chuẩn bị chu đáo cho em một bất ngờ, xem ra đành phải nói luôn với em vậy."

Nói xong, anh rút từ trong túi ra một chiếc hộp vuông.

Nhìn thấy chiếc nhẫn kim cương bên trong, Trịnh Sơ Vũ ngẩn người: "Giang Nam, anh muốn lấy em?"

"Nếu không thì sao, anh mua nhẫn về làm gì." Lê Giang Nam mỉm cười.

"Giang Nam, anh tính lấy em thật ư?" Trịnh Sơ Vũ nhìn anh không dám tin, giơ tay tự chỉ vào mình: "Là em, Trịnh Sơ Vũ?"

"Phải!" Lê Giang Nam gật đầu thật mạnh.

Trịnh Sơ Vũ cắn môi nhìn chiếc nhẫn một lúc lâu, rồi lại nhìn về phía anh, nắm chặt ngón tay lại nói: "Anh nói thật với em, có phải vì anh trót

ngủ với em rồi, không còn cách nào khác nên mới bấm bụng cưới em không? Nếu là như vậy thật thì em không cần đâu, em muốn anh cam tâm tình nguyện yêu em mới được!"

Lê Giang Nam khó xử thở dài, nhưng nụ cười trên khóe môi thì không hề tắt.

Anh dịu giọng giải thích: "Vào khoảnh khắc cởi áo của em ra, anh đã suy nghĩ kỹ rồi, nếu không anh sẽ không tùy tiện đòi hỏi em. Anh muốn nhìn thẳng vào lòng mình, chẳng biết từ lúc nào anh càng ngày càng quan tâm tới em, tình cảm càng ngày càng sâu đậm. Sơ Vũ, hình như anh... cũng yêu em rồi!"

Nghe được mấy chữ sau cùng, nước mắt Trịnh Sơ Vũ bỗng giàn giụa, cô vừa khóc vừa cười đưa tay ra, giống như sợ anh hối hận vậy: "Hu hu, nhẫn đâu, mau đeo cho em!"

Tuy rằng không đợi được nghi thức cầu hôn do anh chuẩn bị, mọi chuyện quá vội vàng nhưng Lê Giang Nam vẫn cảm nhận, đứng lên, lịch thiệp quỳ gối trước mặt cô, một tay nâng tay của cô lên, một tay cầm nhẫn, chân thành nghiêm túc hỏi từng chữ một: "Sơ Vũ, em đồng ý làm vợ anh chứ?"

"Em đồng ý!" Trịnh Sơ Vũ nghẹn ngào gật đầu.

Mỗi một cô gái rồi cũng sẽ gặp được tình yêu, cuối cùng cô cũng gặp được rồi...

HẾT